THE

BHATTA DIPIKA

OF

MAHÂMAHOPÂDHYÂYA SARVATANTRASWATANTRA

SHRÎMAT KHANDADEVA

WITH PRABHAVATI THE COMMENTARY,

OF

Shri Kavi Mandan Shambhu Bhatta.

UP TO THE

NIVÎTA PART I.

EDITED BY

PANDIT VEDÂNTAVIS'ARADA N. S. ANANTA KRISHNA S'ÂSTRI.

Sanskrit Leectuiei, Calcatta University,

AND

VÂSUDEVA LAXMANA ŚÂSTRÎ PANSÎKAR.

First Edition

PUBLISHED BY

PÂNDURANG JÂWAJÎ,

PROPRIETOR OF THE "NIRNAYA-SAGAR" PRESS,

BOMBAY.

1921

Price Rupees

Publisher Pandurang Jawaji, }
Printer Ramchandra Yesu Shedge, } "Nirnaya-sagar" Press,
23, Kolbhat Lane, Bombay

महामहोपाध्यायसर्वतन्त्रस्वतन्त्रश्रीमत्खण्डदेवप्रणीता

भाट्टदीपिका ।

श्रीकविमण्डनतदन्तेवासिशम्भुभट्टप्रणीतप्रभावलीव्याख्यासंवलिता

(निवीतान्तो भागः १)

वेदान्तविशारदश्रीयुक्तानन्तकृष्णशास्त्रिसंगृहीतमीमांसाशास्त्रसारयुतः ।

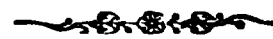
कल्कत्ताविश्वविद्यालयाध्यापकेन वेदान्तविशारदेन

नूरणिग्रामाभिजन–विद्वद्वरसुब्रह्मण्यात्मजेन

अनन्तकृष्णशास्त्रिणा

पणशीकरविद्वद्वरलक्ष्मणशर्मसूनु-वासुदेवशास्त्रिवराणां साहाय्येन

टिप्पणादिभिरुपस्कृत ।

मुम्बय्याम्

पाण्डुरङ्ग जावजी-श्रेष्ठिभिः

स्वीये निर्णयसागराख्यमुद्रणयन्त्रालये स्वायसाक्षरै-

रङ्कयित्वा प्राकाश्य नीत ।

शाक १८४३, सन १९२२.

मूल्यं

भूमिका—

सत्स्वपि बहुषु दर्शनेषु मीमांसादर्शनमेव बौद्धादिनास्तिकमतनिरासेन सर्वेषामास्तिकदर्शनानामात्मलाभार्थमुपजीव्यमिति सर्वादरणीयमिदं दर्शनमिति सर्वविदितमिदम्। यथाहि ब्रह्मसूत्रविवरणं भिन्नभिन्नविषयेण भिन्नभिन्नसिद्धान्तादिना च भिन्नभिन्नप्रस्थानमव्यवस्थितं समुपदृश्यते न तथा मीमांसादर्शनमिति नैतत्प्रामाण्ये कस्यापि विप्रतिपत्तिं पश्यामः। ये ह्यद्वैतिनो वेदान्तानामेव परमं पर्यवसानं कर्मकाण्डानां त्ववान्तरमेव तदिति मन्यन्ते, तेऽपि विशेषतोऽद्वैतमतप्रक्रियाव्यवस्थापनार्थं तृतीयाध्यायादौ मीमांसादर्शनमाकाङ्क्षन्ते। यथाचैव सत्यपि न पूर्वोत्तरमीमांसयोर्नैकशास्त्रत्वं तथा **निर्णयसागरमुद्रापितशास्त्रदीपिकाभूमिकायां** विशदं प्रकाशितमिति ततत एव द्रष्टव्यम्। किं बहुना? न किमप्यास्तिकदर्शनं मीमांसादर्शनं विना स्वात्मसत्तामपि विन्दते॥

मानवाद्यर्थशास्त्रादिनिर्णयोऽपि मीमांसान्यायोपष्टब्धो यथाऽप्रकम्प्यो भवति न तथा न्यायान्तरोपष्टब्ध इति प्रसिद्धमिदं सर्वेषाम्। ये त्वधुनातना धर्मशास्त्रविषये मीमांसान्यायविरुद्धा अपि ब्रह्मचारिकर्तृकदत्तकस्वीकारसाधुतादय एकपुत्रदानप्रतिग्रहाविरुद्धतादयश्चाधिकरणिकनिर्णीता कार्यकारिणश्च वर्तन्ते, तेषामप्यापातरमणीयत्वमपि मीमांसान्यायाभासोपष्टम्भनिबन्धनमेव। कुत्र कस्य न्यायस्य प्रवृत्तिः कुत्र च नेति बहुतरविमर्शनं विना क्रियमाणा हि निर्णया पारलौकिकार्थक्रियाकारिताया नोपयुक्ता भविष्यन्तीति निश्चिनुमः। व्यवस्थितं हि धर्मतत्त्वं न कालभेदेन देशभेदेन पुरुषभेदेन वाऽव्यवस्था प्राप्नोतीति तु साम्प्रदायिकः सिद्धान्तः। नहि दृष्टफलेषु कार्यान्तरेष्विवादृष्टफलेषु धर्मेषु समुदायस्य व्यवस्थापकत्वम्। न ह्यस्मदादिभिरधर्मोऽपि धर्मो निर्णीतः परलोकेऽपि धर्मफलं प्रदास्यतीति नियमकरणेऽपि कस्य चनाधिकरणिकस्यान्यस्य वा धनिकवर्यस्यापि योग्यतास्ति। ततश्च सम्यक् विमर्शनेन ब्रह्मचारिकर्तृकदत्तकस्वीकारादयो न धर्मा भवितुमर्हन्ति। विस्तृतं चैतत् निबन्धग्रन्थेष्विति तत एव द्रष्टव्यम्। ऋणापाकरणार्थं खलु पुत्रस्य संपादनम्। ब्रह्मचारिणा तु ऋणमेव नास्तीति भामत्यादिषु विस्तृतमिति नेह वितन्यते॥

एकपुत्रदानप्रतिग्रहनिषेधकं यत् वाक्यं "न त्वेवैकं दद्यात् प्रतिगृह्णीयाद् वा स हि सन्तानाय पूर्वेषामि"ति, तत्र "हि"शब्दश्रवणात् हेतुमन्निगदाधिकरणं प्रवर्तते। तथाच "स हि सन्तानाय पूर्वेषामि"त्यस्य केवलं स्तावकत्वात् पूर्वसन्तानार्थं नैकपुत्ररक्षणं नियतमित्येकपुत्रदानप्रतिग्रहौ न दुष्टाविति हि तेषां सिद्धान्तः (See sreeBalasu SreeBalasu-Case of Madras)। अत्र चाधिकरणिकैर्धर्मशास्त्रनिर्णये मीमांसान्यायादरः आवश्यक इति यद्गृहीतं तेनाधमर्णमास्तिककुलमाधिकरणिकानाम्। इदमेवात्र दुःखं यत् मीमांसान्यायोऽत्र प्रकृताऽनुगुणो वोत नेति न सम्यक् परिशीलितमिति। एकेन न्यायवादिनाऽतिदिष्टस्य न्यायस्य तद्विरुद्धन्यायातिदेशेन च निरासोऽपरेण न्यायवादिना यदि न क्रियते तावता हि मतिदौर्बल्यं प्रकाशितं भवति न मतदौर्बल्यम्। ये हि निबन्धकारा मीमांसान्यायनिष्णाताः सर्वश्रुतिस्मृतिपारदृश्वानो हेतुमन्निगदाधिकरणादिविदोऽप्येकपुत्रदानप्रतिग्रहायोगमेव तत्र तत्र व्यवस्थापयन्ति, न ते कथमप्यगणनीया न्यायाधिपतीनाम्।

न ह्यत्र वयं हेतुमन्निगदाधिकरणप्रवृत्तियोग्यतां पश्यामः। नहि हिशब्दार्थः सर्वथा सर्वत्राविवक्षित इति मीमांसकानां राद्धान्तः। "नह्यत्रानूयाजा इज्यन्ते"इत्यत्र हि हिशब्दार्थो विवक्षित एवेति मीमांसादर्शने व्यक्तम्। ततश्च कस्य न्यायस्य कुत्र विषये प्रवृत्तिरिति विचारणायां हेत्वर्थस्याकाङ्क्षायां तद्विवक्षा तदभावे न तद्विवक्षेत्याद्यन्यत्र विस्तृतमिति प्रकृते "नह्यत्रानूयाजा" इत्यत्रेव हेत्वर्थविवक्षैव समता। "चतुरुपभृती"त्युक्ते या शङ्का जायते कथं प्रकृताविव नाष्टावुपभृतीति, तन्निरासो "नह्यत्रानूयाजा" इत्यनेन यथा क्रियते, एवमत्रापि एकपुत्रो न देय इत्युक्ते या शङ्का जायते कथं द्वितीय इव स न देय इति, तन्निवर्तनं हि "स हि सन्तानाय पूर्वेषा"मित्यनेन क्रियते इति स्पष्टम्।

यदत्रापरं कारणमुक्तनिर्णये न्यायाधिपतीनाम्—"बहुपुत्रेण कर्तव्यं पुत्रदानं प्रयत्नतः। नैकपुत्रेण कर्तव्यं पुत्रदानं कदाचन॥" इति श्लोके पूर्वार्धे बहुपुत्राणां पुत्रदानं न यथा नियतं बोध्यते, न हि बहुपुत्रैः सर्वैरपि पुत्रदानाभावे प्रत्यवायो भवतीत्यत्र शास्त्रार्थः, तथोत्तरार्धेऽपि एकपुत्रदाननिषेधो न नियतः, किन्त्वैच्छिकः—इति, तत्रोभयोरप्यैच्छिकविषयत्वे सपुत्रेण पुत्रदानं कर्तव्यमित्यर्थस्यैव फलितत्वात् वाक्यद्वयमिदं वितथं समापद्येत। नहि स्वरसतो रागः स्वपुत्रदाने कस्यापि भवतीति पुत्रदानस्यैच्छिकत्ववर्णनं न संगतं पश्यामः। एतेन निषेधोऽपि व्याख्यातः। निषेधो हि रागप्राप्तधात्वर्थविषयः सर्वत्र दृष्टो न रागप्राप्तत्वविषयः॥

भूमिका ।

अयमत्र निष्कर्ष —प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्ति समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिरिति न्यायद्वयं लोकसिद्धम् । तत्रैका व्यक्तिमु द्दिश्य कस्यचन विधौ प्रथम , समुदायमुद्दिश्य तद्विधौ तु द्वितीय । तत्र समुदायावयवेनैकेन तद्विध्यर्थानुष्ठानेन सर्वेऽपि चरितविधयो भवन्ति । यथा बहूना चोराणा शतरूप्यापराधे निर्णीते एकेनैव तद्दानेन सर्वेषा निर्हार । तथाच तेन न्याये नैकेन बहुपुत्रेण स्वीयैकपुत्रदानेन सर्वेऽपि बहुपुत्राश्चरितविधयो भवन्तीति "बहुपुत्रेणे"ति पूर्वाधेऽपि नैच्छिकविषयत्वम्

सर्वथा च मीमासाशास्त्रस्य सम्यगपर्यालोचनमेवेदानींतनयथेच्छवेदव्याख्यानादीना यथेच्छधर्मशास्त्रार्थनिर्णयस्य च मुख्य कारणमिति मीमासाशास्त्रस्य विशेषत प्रचारस्तत्र तत्रापेक्ष्यते । पुरा हि न्यायालयेषु पण्डितानामपि नियोग केषाचना सीत् तेषामेवानुमत्या धर्मशास्त्रार्थनिर्णय कृत इति विदितमिद सर्वेषाम् । तादृशाना पण्डितानामसहयोग एवैतादृशापसिद्धा न्तानामपि सिद्धान्तत्वेन प्रवृत्तौ निमित्तम् ।

यदिदानीं पण्डितपरम्परायामपि मीमासाशास्त्रस्य न विशेषत प्रतिष्ठा, तत्रापीदमेव मुख्य निदान यत् धर्मशास्त्रार्थ निर्णये न्यायाधिपतयोऽन्ये च न तथा मीमासाशास्त्रमाद्रियन्ते इति न्यायाधिपतीनन्यॉश्च सर्वानिदमेव प्रार्थयामो यत् ध र्मशास्त्रार्थनिर्णयावसरे ते मीमासाशास्त्रस्यापि पण्डितवरद्वारा समालोचन कुर्वन्तु प्रचारयन्तु च तत् सर्वतो भारतवर्षे इति

शास्त्रान्तरेषु यावन्ति पुस्तकान्यतिगभीराणि दुरवगाहाणि च वर्तन्ते, ततोऽन्यून तानि मीमासायामपि विद्यन्त इति न वयमल्पज्ञा पारयामोऽस्य परिच्छेत्तु गभीरतादिकम् ।

तत्र प्रथम जैमिनिमहर्षिसूत्राणि, तत उपवर्षाचार्यकृता वृत्ति , तत श्रीशबरस्वामिकृत सूत्रभाष्य, तत तद्विवरणं श्लोकवार्तिक–तन्त्रवार्तिक–टुप्टीकाभिध श्रीकुमारिलभट्टसपादित, ततो विधिविवेको मण्डनमिश्रकृत , ततो न्यायसुधा तन्त्रवार्तिकव्याख्या भट्टसोमेश्वरविरचिता, ततो न्यायरत्नाकर-शास्त्रदीपिका-न्यायरत्नमाला श्रीपार्थसारथिमिश्रकृता, अथ श्रीशकरमिश्रविरचित–शास्त्रदीपिकाप्रकाश–बालप्रकाशौ, अथो श्रीमदापदेवविरचितो मीमासान्यायप्रकाश , अनन्तर तत्सू नुविरचितो भाट्टालकार , तत सविस्तरन्यायमाला विद्यारण्यस्वामिसपादिता, ततो विधिरसायन श्रीमदप्पयदीक्षितसगृहीत ततो भाट्टदीपिका श्रीखण्डदेवकृति , तत प्रभावली तद्व्याख्या श्रीशभुभट्टमूलेति केषाचन ग्रन्थाना सग्रहेण क्रमो निरूप्यते भाट्टदिनकर–भाट्टचिन्तामणि–भाट्टकौस्तुभ–तन्त्ररत्नव्याख्यावार्तिकव्याख्यान्तराण्यन्यानि च पुस्तकानि मीमासाशास्त्रसब न्धीनि भाट्टमतानुसारेण बहूनि वर्तन्ते ।

अत्रच मीमासाया प्रस्थानान्तर प्राभाकराभिध यत् वर्तते तदनुसारेणापि ऋजुविमलादयो बहवो वर्तन्ते । अय हि प्रभाकर श्रीकुमारिलपादानामन्तेवासीति प्रसिद्ध्या सोऽपि सप्रदायो बहुकालमारभ्य वर्तत एव । एवमपि याज्ञिकप्रयो गानुगुण्य भाट्टसप्रदायस्यैवेति तस्यैव विशेषत प्रचारो बहुभिर्ग्रन्थविशेषै प्राभाकरमतनिरासभूयिष्ठैराचार्यपरम्परय वर्तते । तत्र भाट्टसप्रदायानुयायिना सर्वेषामपि विषयाणामावापोद्वापाभ्या प्रत्यधिकरण विषयव्यवस्थापन भाट्टदीपिकाया यथा वर्तते न तथाऽन्यत्र कुत्रापि वर्तते इति सर्वतो नवीनाऽपीय भाट्टदीपिका सर्वादरणीयैव ।

अत्र हि भाट्टदीपिकाया श्रीखण्डदेवाचार्यै शब्दप्रयोगविषयेऽतीव कार्पण्य प्रकाशितमिति सर्वविदितमिदम् । इदच कार्पण्य तैर्ग्रन्थसमाप्त्यर्थमेव समादृतम्, नतु स्वभावेन । नहि भाट्टकौस्तुभे परिपूर्णे तैस्तत् समादृत वर्तते। नैयायिका दिशैल्या बहुतरन्यायातिदेशादिना च पूर्वोत्तरपक्षव्यवस्थापन भाट्टदीपिकाया यत् कृत तेन गम्यते मीमासादिसर्वदर्शनमू र्तिस्वरूपा एव खण्डदेवाचार्या इति ।

श्रीखण्डदेवाचार्यै निवीतान्त कौस्तुभं विस्तृत विरचित आन्त च भाट्टदीपिका सगृहीतेति प्रभावलीदर्शिनामपरोक्षमेव अस्याश्च भाट्टदीपिकाया भाट्टचिन्तामणि श्रीमत्मैसूरकुट्टिशास्त्रिमहाशयकृताऽतिविस्तृतव्याख्यैकाऽपरा श्रीभास्करराय कृताऽपरो भाट्टकल्पतरुरिति श्रीमन्महामहोपाध्याय श्रीरामसुब्बशास्त्रिचरणविरचितेतराच प्रभावलीनाम्नीति व्याख्याचतुष्ट यमुपलभ्यते । तत्र भाट्टकल्पतरुरिदानीतनै पूजनीयैर्महामहोपाध्यायैर्विरचितो मुद्रितस्तैरेव स्वतन्त्रम् । सा तु अति सग्रहरूपा न सर्वेषा पर्याप्ता भवेदिति नात्र बहु वक्तव्यमस्माकं वरीवर्ति ।

श्रीभास्कररायकृतव्याख्या तु सग्रहरूपाऽपि सूक्ष्मेक्षिकया सर्वविधसशयनिरासक्षमेव वर्तत इत्यत्र न सन्देह । भाट्ट चिन्तामणेस्तु प्रभावोऽन्यादृश एव वर्तते इत्यस्मदाचार्यमुखादस्माभि श्रुतम् । नैतावताऽपि साऽस्माभिरपरोक्षीकृतेति सशोकं निवेदयाम. ।

येय प्रभावलीनाम्नी व्याख्याऽत्रास्माभि प्रकाश्यते, तत्र न्यायसुधाशास्त्रदीपिकातत्प्रकाशसोमनाथीयन्यायप्रकाशभाट्टा लंकारविधिरसायनवेदान्तपरिभाषादिनिर्णयाना क्वचित्क्वचित् भाट्टदीपिकाया अपि च खण्डनमण्डनादिमुखेन सर्वेषा तत्पू र्वतनाना मीमासाग्रन्थाना विमर्श. कृत इति नास्मदादिपरिच्छेद्यमेतद्गाम्भीर्यम् । नहि भाष्यादिपठनेनापि तथा न्यायस्व

स्यात । अपरं चेदमुत्कर्षनिमित्त यत् श्रीखण्डदेवान्तेवासिन एव शभुभट्टा एतस्या सपादका इति भाट्टदीपिकाया साम्प्रदायिकोऽर्थोऽनया गृहीतो भवतीति ।

निवीतान्तभाट्टकौस्तुभेनाप्यप्रकाशिता तत्र तत्र प्रकाशभाट्टालङ्कारन्यायसुधादिदूषणादयोऽत्र प्रभावल्या सविस्तर प्रकाशिता इति निवीतान्तकौस्तुभेनाप्यगतार्थता प्रभावलीदर्शिना विशद भासेत । अत्र हि प्रभावल्या दुर्बोधानामपि विषयाणा सुललितपदविन्यासादिभि यत्सुबोधता सपादिता तेन गम्यते यथार्थनाम्न्येवेयं प्रभावलीत्यलमतिविस्तरेण ।

इयंच भाट्टदीपिका मूलमात्र कल्कत्ताएशियाटिक्सोसयिट्या मैसूरनगरे च प्रकाशिता । तत्र कल्कत्तासपादिता प्रथमाध्यायद्वितीयपादेनोपक्रान्ता, मैसूरसपादिता तु प्रथमाध्यायप्रथमपदेनेति सर्वविदितमिदम् । अत्रच श्रीभास्कररायव्याख्या प्रथमाध्यायप्रथमपादस्यापि वर्तते इति श्रीखण्डदेवाचार्यै प्रथमपादस्यापि भाट्टदीपिका कृतेति केषाञ्चिदूहो वर्तते ।

अन्येतु प्रथमप्रमक्स्य भाट्टदीपिका भास्कररायै स्वय कृतैव न खण्डदेवाचार्यविरचिता, मैसूरनगरमुद्रापितप्रथमपादे हि कल्कत्तामुद्रापितपुस्तके मन्त्राधिकरणस्थानि बहूनि वाक्यानि योजितानि ततो निष्कासितानि चेत्यादि वर्णयन्ति । अत्रच निर्णयकारण नान्या व्याख्या भवति प्रभावलीत । प्रभावल्या हि उपक्रम एव—आदितो व्याख्या प्रस्तूयते इत्यारभ्य प्रथमपादार्थाना सर्वेषामपि सङ्गतिनिरूपणमुखेन स्वय सगृह्य द्वितीयपादेनैव शब्दतो व्याख्या क्रियत इति द्वितीयपादमारभ्यैव भाट्टदीपिका खण्डदेवाचार्यकृतेति स्पष्टमेव गम्यते । नहि भाट्टदीपिकाया प्रारम्भादिनिर्णये श्रीखण्डदेवान्तेवासिशभुभट्टविरचितव्याख्यातोऽपरा व्याख्या नियामिका भवितुमर्हतीति प्रभावलीमुद्रणारम्भ श्रेयःपरम्परामेवादधाति ।

तदत्र यथावसर शम्भुभट्टीसपादनार्थ प्रवृत्तानामस्माकं समीचीनादर्शालाभेन प्रथमत क्लेशमनुभूतवता कल्कत्तैश्याटिक्सोसयिटीस्थादर्श फार्मचतुष्टयानन्तर विशेषत उपकरोतिं स्म । प्रथमतो विषयसग्रहटिप्पण्यारब्धापि ग्रन्थविस्तरभयात् सा तृतीयाध्यायमारभ्य परित्यक्तेति सोऽयमपराव क्षन्तव्य इति प्रार्थयाम ।

प्रभावलीग्रन्थोऽयमतिविस्तृतो नाद्यापि समाप्ति गतश्चेदपि बहूना प्रार्थनामनुसृत्य निवीतान्तेन प्रकाश्यते । तत्र सभाव्यमानाना प्रमादाना यथावसर सशोधन कालान्तरे करिष्याम इति तेषामुद्बोधनेन सर्वथा वयमुपकर्तव्या इति प्रार्थयाम ।

यो हि मीमांसाशास्त्रसाराभिधो ग्रन्थोऽत्र योजित स कल्कत्ताविश्वविद्यालयकलोपाध्याय (M A) परीक्षार्थिना कृते भाष्यादिप्रवचनमुखेनास्माभि सगृहीत इति सर्वथैतदीय स्वाम्य कल्कत्ताविश्वविद्यालयस्यैव नान्यस्य । कल्कत्ताविश्वविद्यालयेन सर्वेषामपि शास्त्रविभागानामध्यापनव्यवस्थापनादिनाऽस्मत्भारतवर्षस्य यावदुपक्रियते न तथाऽन्येन केनापि । अत्रच मुख्य निदान सर्वतन्त्रस्वतन्त्राणामतिगभीरप्रकृतीना धीरोदात्ताना सरस्वत्यवताराणां शास्त्रवाचस्पत्यादिविविधविरुदभूषणाना श्री सर् आशुतोषमुखोपाध्यायाना निरङ्कुश तदाध्यक्ष्यमेवेत्याबालगोपविदितमिदमिति नात्र बहुविलेखनेन पिष्ट पेषयितुमिच्छाम । सत्स्वपि बहुषु प्रतिबन्धिषु सत्स्वपिच बहुष्ववश्यक र्तव्येषु कार्यान्तरेषु सर्वमपि क्षण ये विश्वविद्यालयार्थमेव विनियुञ्जते स्वप्नेऽपि तद्व्यवस्थामेव च परामृशन्ति, तादृशा भारतवर्षीयविभागस्याद्वितीयावलम्बस्थानीया महात्मानो हीदानी विरलविरला एव । तदत्रास्यावश्यकर्तव्य समुचित समर्पणस्थान तान् पूजनीयान् श्री सर् आशुतोषमुखोध्यायानेव विमृश्य निश्चिनुम ।

विस्तृतस्यापि मीमासाशास्त्रसारस्य योजन बहुभि प्रार्थितमिति तदनुसारेण निवीतान्त सोऽपि समनुयोजित इतितत्र कृतप्रयत्नाना पण्डिताग्रगण्याना श्रीवासुदेवशास्त्रिणामन्येषा च निर्णयसागरमॅनेजरमहाशयादीनामधमर्णा वयमिति सविनय निवेदयाम ।

कष्टसाध्येऽपि मुद्रणव्यापारेऽत्र समये एतादृशाना शास्त्रग्रन्थानां प्रकाशनार्थं निर्णयसागराधिपतीन् य उपदिशन्ति प्रोत्साहयन्ति च तादृशा माहात्मान श्रीवासुदेवशास्त्रिणो निर्णयसागरस्य विशेषत साहाय्यकारिण एव ।

सर्वथा चैतेषां पण्डितवराणां निर्णयसागराधिपतीना श्रीपाण्डुरङ्ग जावजी श्रेष्ठिमहाशयानां च शास्त्रग्रन्थप्रचारेण महान्त लोकोपकारमादधानानां चिरजीवममेव वयं सदा भगवत्सविधे प्रार्थयाम इति शिवम् ॥

इति सुधीजनविधेयतमः

वेदान्तविशारदः अनन्तकृष्णशास्त्री

Calcutta University Sanskrit-Lecturer.

शुद्धिपत्रम्—

पृष्ठम्	पङ्क्तिः	अशुद्धम्	शुद्धम्
२०.	१	विषयो	विषहो
२२.	२१	द्रव्यानां	द्रव्याणां
२३.	२७	तनवाक्येन	तनेन
२५.	२६	परः	पर
,,	,,	वृत्तिकः	वृत्तिकं
२८.	९	प्रकृत्यथा	प्रकृत्यर्था
,,	,,	कृता	कृतौ
,,	४२	पपत्त्या	पपत्त्या
३०.	४	तापत्तिः	तानापत्ति

श्रीः

अविघ्नमस्तु

अथ मीमांसाशास्त्रसारः ।

मीमासा नाम वेदार्थविचार । स च वेदार्थनिर्णयार्थ । तस्य च प्रयोजनं यथावदेव साङ्गप्रधानस्य धर्मस्यानुष्ठानद्वारा स्वर्गादिप्राप्तिरेव । कर्मानुष्ठानार्थमपेक्षितं वेदार्थज्ञानं न मीमासाशास्त्र विना व्याकरणेन निरुक्तादिना वा भवति । यद्यप्यधीतपदन्यायादितत्त्वस्य वेदवाक्यश्रवणसमनन्तरमेव कश्चिदर्थ प्रतिभाति तथापि स कि बाधितोऽबाधित ? किं स एव तत्र विवक्षित ? उतान्य इत्यादिसशयनिरासो मीमासाशास्त्रेणैव भवति ॥

तथाहि—"अक्ता शर्करा उपदधाति" इत्येकं वैदिकं वाक्यं विद्यते । अत्र शर्करापदस्य लोष्टखण्डका अर्थ । अक्ता इत्यनेन तेषामञ्जनं कर्तव्य कृताञ्जनाना चोपधान कर्तव्यमिति च गम्यते । उपधान नाम राशिरूपेण घटनाविशेष । तत्र चाऽञ्जन द्रवद्रव्येणैव भवति, न वालुकादिभिरिति सर्वविदितमिदम् । तत्रैवं सदेहो भवति केन द्रवद्रव्येणाञ्जन कर्तव्यमिति । अनेकानि द्रवद्रव्याणि तैल जल घृतादिक च विद्यन्ते । अय च सदेहो न व्याकरणाध्ययनमात्रेण निरासमर्हति, मीमासाशास्त्राध्ययनेन तु सर्वथा नावसरमाप्नोति ।

मीमासाशास्त्रे हि प्रथमाध्यायस्यान्ते "सदिग्धे तु वाक्यशेषात्" इति सूत्रे—"अक्ता शर्करा उपदधाति" इत्यत्र तद्वाक्यानन्तरश्रुतेन "तेजो वै घृत" इति वाक्यशेषेण घृतस्य स्तुति क्रियते, स्तुतिर्हि तस्यैवाऽपेक्षिता यस्यानुष्ठानार्थमपेक्षा । तथाच घृतस्य स्तुत्याऽवगम्यते घृतेन किमपि कर्तव्यमिति पूर्वमवगतमिति, पूर्वं त्वञ्जन कर्तव्यमिति बोधितम् केनेति साधनं किमपि द्रवद्रव्यमपेक्षते । एवंच नष्टाश्वदग्धरथन्यायेनोभयोरपि परस्परसबन्धात् घृतेनैवाऽञ्जन न तैलादिनेति निर्णय सिद्धो भवतीति निरूपितम् । तथाच मीमासाशास्त्राध्ययनमिदमत्यन्तमपेक्षितम् । मीमासाशास्त्र चेद गुरुकुले स्थित्वैवाध्येयम् वेदाध्ययनवत् नतु गुरुकुलात्समावृत्य विवाहादिकमपि कृत्वा विना गुरुसहाय स्वयमपि वा । मीमासा अवश्यं कर्तव्येति हि "स्वाध्यायोऽध्येतव्य " इति वाक्येनावगम्यते । वेदाध्ययनमप्यवश्यं कर्तव्यमिति तदेव वाक्य गमयति । तथाच एकविधिमूलकत्वाद्वेदाध्ययनवेदार्थविचारयो उभयमपि गुरुकुले स्थित्वैव सपादनीयम् ।

कथ "स्वाध्यायोऽध्येतव्य " इति वाक्यं मीमासाशास्त्रमपि विदधाति ? नहि मीमासापरपर्यायविचारबोधक किमपि पदमत्र वर्तते । तत्रहि स्वाध्यायपदस्य वेदवाक्यमर्थ । अध्येतव्य इत्यस्याध्ययनकर्तव्यताऽर्थ । तथाच विचारकर्तव्यताबोधकपदाभावात्कथमिदमुपपद्यते विचारोऽपि "स्वाध्यायोऽध्येतव्य " इति विधिमूलक इति चेत्

अत्रेद समाधानम्—अध्येतव्य इत्यस्य हि द्वेधा विवरण भवति अध्ययन कुर्यादिति, अध्ययनेन कुर्यादिति च । यथा पचतीत्यस्य पाक करोति, पाकेन करोतीति च तद्वत् । यत्र हि देवदत्त पचतीति द्वितीयान्तपद विना पचतीत्यस्य प्रयोगस्तत्र पाकं करोतीति विवरणम् । यत्र तु पचत्योदनमिति प्रयोगस्तत्र पाकेनौदन करोतीति च । नहि पाक करोत्योदनमिति विवरणं सङ्गतं भवति । एककर्मा हि कृ धातुर्न द्विकर्मक । तत्र च यदि प्रथमत प्रमाणान्तरेण फल पाकस्यावगतं तर्ह्येव पचतीति केवलप्रयोग । अन्यथा न स । तथाच अध्येतव्य इति विधिवाक्यस्थले यद्यध्ययनस्य फल किमपि प्रमाणान्तरप्रसिद्ध स्यात् तर्ह्यध्ययन कुर्यादित्येव विवरण युक्तम् । यदि तु प्रमाणान्तरेण न सिद्ध तर्ह्यध्ययनेन फल कुर्यादिति विवरण युक्तम् ।

तत्राध्येतव्य इति कर्मणि तव्यप्रत्ययेन स्वाध्यायस्य कर्मत्वाभिधानादध्ययनस्य स्वाध्याय फलमिति प्रमाणान्तरानधिगतत्वादध्ययनेन स्वाध्यायं कुर्यादित्येव विवरणं श्रेय । तत्र च केवलस्य स्वाध्यायपदवाच्यस्य वेदस्य कर्मत्वं कीदृशमिति विचारणाया किमपि तत् तत्र न भवति ।

चतुर्विध हि कर्मत्वम्–उत्पाद्यत्वं प्राप्यत्वं विकार्यत्व सस्कार्यत्वं चेति । यथा घटं करोतीत्यत्र घटस्योत्पाद्यत्वम् । ग्रामं वा गच्छतीत्यत्र तु ग्रामस्य गमनेन प्राप्यत्वं नतु जन्यत्वम् । तण्डुलं पचतीत्यत्र तण्डुलस्य विकार्यत्व न प्राप्यत्वं नाप्युत्पाद्यत्वम् । नहि पाकेन तण्डुलो ग्राम इव प्राप्यते घटवदुत्पाद्यते वा कि तु विक्लेदनरूप— —
अवस्थान्तरप्राप्तिरेव खलु विकार. । आदर्शं विमलीकरोतीत्यत्र त्वादर्शस्य सस्कार्यकर्मत्वमिति ।

तत्राऽध्ययनेन वेदो न जन्यते, तस्य नित्यत्वात् । नापि विकार्यते, तत्रावस्थान्तरप्राप्तेरदर्शनात् । नापि संस्क्रियते, तदेव हि सस्कार्यकर्म भवति यस्योत्तरत्र कार्यान्तरेषूपयोगो भवति, तत्राय विशेष—लौकिकवाक्येन यस्य सस्कार्यकर्मत्वमवगम्यते तस्य लौकिके कार्यान्तरे विनियोग । वैदिकवाक्येन यस्य सस्कार्यकर्मत्वमवगम्यते तस्य वैदिके कार्यान्तरे विनियोग इति । यथा "व्रीहीन्प्रोक्षति" इति वाक्ये सस्कार्यकर्मतयाऽवगताना व्रीहीणा "व्रीहिभिर्यजेत" इति वाक्यान्तरेण यागे विनियोगो विद्यते । नचैव स्वाध्यायेन किंचित्कुर्यादिति कस्मिंश्चन यागे स्वाध्यायस्य विनियोग कृतो वर्त्तते । अतो न सस्कार्यकर्मत्वमपि सभवति । प्राप्यकर्मत्वं तु यद्यपि स्वाध्यायस्य सभवति । अध्ययनेन तस्य प्राप्यत्वात् । एवमपि न स्वाध्यायस्य केवलस्य प्राप्यत्व विवक्षितम् । यत "अनधीयाना व्रात्या भवन्ति" इति वाक्यान्तरेण केवलस्य स्वाध्यायस्य व्रात्यतापरिहारार्थं सपाद्यत्व निरूपितमित्येतद्वाक्यवैयर्थ्यमापद्येत । नहि केवल स्वाध्याय प्रयोजनम् । तथाच केवलस्य वेदस्य "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति वाक्ये कर्मत्वेनान्वयासभवादर्थज्ञानविशिष्टस्वाध्यायस्यैव प्राप्यकर्मत्व विवक्षणीयम् । तथाच विशेषणीभूतार्थज्ञानार्थमध्ययनमुक्तवाक्ये विधीयत इति सिद्धम् ॥

यत्तु भामत्या "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इत्यत्राध्ययनेन स्वाध्यायस्य सस्कार एव फलमित्यपशूद्राधिकरणे व्यवस्थापित तदपि तत्रैव सस्कृतस्य स्वाध्यायस्य दृष्टद्वारेणैवोपयोगे सभवति हिरण्यधारणवन्न साक्षाददृष्टार्थत्वमित्यधीतेन स्वाध्यायेन कर्मब्रह्मावबोधस्यैव व्यवस्थानादर्थज्ञानार्थमध्ययनमिति सिद्धान्तस्य न विरुद्धम् । तत्र च "कुठारेण छिन्द्यात्" इति वाक्ये कुठारे द्वैधीभावाख्यफलसाधनमिति बोधिते सति एवं शङ्का जायते कथं कुठारेण द्वैधीभाव सपादयेदिति । तत्र च समाधा लौकिकानामिदमेव यदुद्यम्य निपात्य च द्वैधीभाव सपादनीय इति । तत्रे प्रतीयमानमुद्यमननिपातनादिकं यत्कुठारस्य फलं प्रति साधनस्य फलजननार्थमुपकारक तदितिकर्तव्यताशब्देन व्यपदिश्यते । कर्तव्यताया प्रकारविशेष एव इतिकर्तव्यता नाम । तथाचोद्यम्य निपात्येत्यस्यापि कुठारेण छिनत्तीत्यत्रान्वयानन्तरमेव तद्वाक्य निराकाङ्क्ष भवतीत्यनुभवसिद्धम् । एवमत्राप्यध्ययनेनार्थज्ञानं कुर्यादित्युक्ते या शङ्का जायते कथमध्ययनेनार्थज्ञान सपादनीयमिति तस्या इदमेव समाधा यत् वेदार्थं विचार्य वेदाध्ययनेनार्थज्ञान सपादनीयमिति ।

तथाच "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति वाक्ये विचार्येतिपदस्यापि योजना विना न तद्वाक्यं निराकाङ्क्षं भवतीति "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इतिविधौ विचारबोधकपदस्यापि विद्यमानत्वादध्ययनविचारयोरेकविधिमूलकत्वमुपपन्नमेव । एवंच गुरुकुल एव स्थित्वा विचार कर्तव्य इति सिद्धम् । अमुमेवार्थं मनसि निधाय जैमिनि "अथाऽतो धर्मजिज्ञासा" इति सूत्रयामास । **अथ** वेदाध्ययनानन्तर **अतः** अध्ययनस्य अर्थज्ञानफलकत्वेनाऽध्ययनवद्वेदार्थविचारस्यापि वैधत्वात् **धर्मजिज्ञासा** वेदार्थविचार कर्तव्य इति सूत्रार्थ ।

अस्य सूत्रस्य जिज्ञासाधिकरणमिति नाम । अधिकरणलक्षणं तु—

"विषयो विशयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम् । सङ्गतिश्चेति पञ्चाङ्ग शास्त्रेऽधिकरणं विदु ॥"

इति वचनसिद्ध विषयादिपञ्चकमेव ।

तत्र सर्वेषामप्यधिकरणाना किमपि वेदवाक्यं (१) **विषयः** ।

तद्वाक्य कस्याऽर्थस्य बोधकमिति सन्देह (२) **विशयः** ।

तत्रैकतरनिरस्यकोटि सयुक्तिका (३) **पूर्वपक्षः** ।

पूर्वपक्षकोटिनिरासपूर्वकस्वीकरणीयकोटिनिर्देश (४) **सिद्धान्तः** ।

यथा जिज्ञासाधिकरणे "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति वेदवाक्य **विषयः** ।

तेन वाक्येन स्वर्गार्थमध्ययन विधीयते उतार्थज्ञानार्थमध्ययन विधीयते वा । यदि स्वर्गार्थ तर्हि न विचारो वैधः यद्यर्थज्ञानार्थं तर्हि विचार विनाऽर्थज्ञानासभवात्स वैध **इति सन्देहः** ॥

स्वर्गार्थमेवाऽध्ययन नार्थज्ञानार्थं अर्थज्ञानार्थमध्ययनमिति भारताध्ययनादौ क्लृप्तत्वाद्विधिवैयर्थ्यात् **इति पूर्वपक्षः** ॥

अर्थज्ञानार्थमध्ययनमिति यद्यपि भारताध्ययनादौ क्लृप्तम्, तथापि लिखितपाठभाषान्तराध्ययनादिभिरपि भारतार्थज्ञानमिव वेदार्थज्ञान मा भूदित्येतदर्थं वेदाध्ययनेनैवार्थज्ञान युक्त सपादयितुं नतु भाषान्तरदर्शनादिभिरित्येतदर्थं बोधयि "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति विधिवाक्यमपेक्षितमेवेति दृष्टफले सभवत्यदृष्टकल्पनाया अन्याय्यत्वान्न स्वर्गार्थमध्ययनम् । यद्य हि वेदार्थज्ञानस्य क्रत्वनुष्ठानद्वारा स्वर्गादिफलोपयोग नैव भारतार्थज्ञानस्येति भाषान्तरादिभिर्भारतार्थज्ञानं न दोषाय भव **सिद्धान्तः** ॥

---

१ अत्रानन्तर्यार्थेनाथशब्देन वेदमधीत्य न स्नातव्य त्वरितेन, किंतु वेदार्थविचारानन्तरमेव स्नातव्यमिति बोधनद्वाराऽधीतवेदस्य माणवकस्याध्ययनकालिकाना नियमविशेषाणामवर्जनमपि न दोषायेति गम्यत इति भाष्यवार्तिकादौ व्यक्तम् । एवच वेदार्थविच

सङ्गतिर्हि चतुर्विधा—शास्त्रसङ्गति , अध्यायसङ्गति , पादसङ्गति , अधिकरणसङ्गतिश्चेति ॥

"शास्त्रेऽध्याये तथा पादे न्यायसङ्गतयस्त्रिधा" इति वचनात् ॥

शास्त्रसङ्गतिर्नाम—शास्त्रसबन्ध्येवार्थ प्रत्यधिकरणं विचारणीय इति ।

इद हि मीमासाशास्त्र धर्मशास्त्ररूपम् । अत प्रत्यधिकरण धर्मनिर्णयोपयोग्येवार्थो विचारणीय । मीमासाशास्त्रं हीदं द्वादशाध्यायरूपम् ।

तत्र **प्रथमाध्याये** धर्मप्रमाणम्, **द्वितीये** धर्माणा परस्परभेद , **तृतीये** कि कर्म कस्य कर्मणोऽङ्गमित्याद्यङ्गाङ्गिभाव , **चतुर्थे** कि स्वतन्त्रफलसाधनं किवा कर्मसमृद्ध्यर्थमित्यादि क्रत्वर्थपुरुषार्थविचार , **पञ्चमे** कस्य कर्मणोऽनन्तर किमित्यादिधर्मगतक्रमविशेषविचार , **षष्ठे** कस्मिन्धर्मे कोऽधिकारी कोऽनधिकारीत्याद्यधिकारविचार , **सप्तमे** धर्मस्य प्रकृतिगतस्य विकृतावतिदेश सामान्यत , **अष्टमे** स एव विशेषत , **नवमे** ऊह , **दशमे** बाध , **एकादशे** तन्त्रम् , **द्वादशे** प्रसङ्ग , इत्येवं सर्वेष्वध्यायेषु धर्मकथैव विद्यते । जिज्ञासाधिकरणेऽपि सा विद्यत एवेति शास्त्रसङ्गतिरविकला ॥

एवं धर्मप्रमाणविचारस्याऽत्र प्रतिज्ञानात् **अध्यायसङ्गतिः ॥ पादसङ्गतिरप्येवमेव ॥**

तथाच धर्मविचार गुरुकुले स्थित्वा कर्तव्य इति युक्तमेव ।

स च धर्म क इति चेत् "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म " इति सूत्राद्यश्चोदनालक्षणो वेदबोधितोऽर्थ प्रयोजनवान् स धर्म इति सिद्ध्यति । तथाच वेदेन प्रयोजनमुद्दिश्य विधीयमानोऽर्थो धर्म इति धर्मलक्षण सिद्ध भवति ।

वेदेन प्रयोजनमुद्दिश्य विधीयमानोऽर्थो धर्म इति लक्षणवाक्ये वेदशब्दस्य लिङादिघटित वेदवाक्यमर्थ । तदुत्तरतृतीयाविभक्तेर्ज्ञाप्यत्वमर्थ । तस्य च विधीयमानपदघटकविधावन्वय । तस्य च शानजर्थे फलरूपकृतिविषयत्वेऽन्वय । तथाच वेदबोधितविधिविभाव्यप्रयोजनोद्देश्यककृतिविषयो धर्म इति फलितम् ।

तत्र को नाम विधि ? स कस्यार्थ ? काच कृति ? सा कस्यार्थ ? कि तस्या प्रयोजनम् ? कि च तद्विषय ? इति जिज्ञासायां "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इति वाक्यमादाय तदुपपादयाम ।

"गामानय" इत्यादिवाक्यश्रवणानन्तर गवानयनार्थं किङ्कर प्रवर्तते । सा च प्रवृत्तिरेतद्वाक्याधीना । तत्र गोपदश्रवणं अम्विभक्तिश्रवणं आनीश्रवणं केवलाख्यातश्रवण वा न निमित्तम् । नहि "गामानयति" इत्यादिवाक्यश्रवणानन्तर कोऽपि गवानयनार्थं प्रवर्तते, किंतु लिङ श्रवणमेव निमित्तम् । तथाच लिङर्थज्ञानमेव प्रवृत्ति प्रति तत्र करणम् । लिङर्थश्च प्रवृत्त्यनुकूलप्रवर्तयितृपुरुषनिष्ठोऽभिप्रायविशेष । तथाच स एव विधि । याच प्रवृत्तिस्तेन भवति सैव कृति । एवंच लिङ्श्रवणानन्तर प्रवृत्त्यनुकूलव्यापार प्रतीयते ।

तत्र प्रवृत्ति व्यापार इत्यर्थद्वय यत्प्रतीयते तत्र कारणं न लिङ एवार्थद्वयेऽपि सङ्केताङ्गीकार । अन्यायश्चानेकार्थत्वमिति न्यायविरोधात् । अतो लिङ एव सामान्यधर्मपुरस्कारेण विशेषधर्मपुरस्कारेण चार्थभेदस्तत्राङ्गीक्रियते । अन्यायश्चानेकार्थत्वमिति न्याय· शक्यतावच्छेदकभेदे शक्तिभेदमप्यावश्यक गमयति अतो न दोष ।

यद्यपि वेदे अपौरुषेये पुरुषाभिप्रायविशेषरूपा प्रेरणा लिङर्थो न भवितुमर्हति, तथापि शब्दगत एव व्यापारविशेषो वेदे लिङर्थ इति कल्पनान्न दोष । अस्यैव लिङर्थस्य शब्दनिष्ठत्वात् शाब्दी भावनेति नामान्तरमपि । इय तु प्रसिद्धिर्वैदिकानामेव । भावना नाम फलानुकूलव्यापार । इद भावनात्व फलानुकूलेषु सर्वत्राविशिष्टम् । तथाच प्रवृत्त्यनुकूलव्यापार इव स्वर्गादिफलार्थाया प्रवृत्तावपि भावनेति व्यवहार । इयान्विशेष —सा शाब्दी भावना, प्रवृत्ति आर्थी भावनेति ।

अर्थ प्रयोजनम्, तत्सबन्धिनी आर्थी भावनेत्यर्थ । यत्सुखरूप तदेव मुख्य प्रयोजन न तत्साधनानि । तथाच शाब्दीभावनाया अपि प्रवृत्तिरूपप्रयोजनसत्त्वेऽपि स्वर्गफलाया प्रवृत्तेरेवार्थभावनाशब्देन व्यवहार ।

तथाच अर्थभावना कृति प्रवृत्ति इत्यादीनि पर्यायपदानि । यत्तु न्यायप्रकाशे भवितुर्भवनानुकूलो भावकव्यापारविशेषो भावनेत्युक्तं तस्याप्ययमेवाशय । तत्र भवितुरित्यस्य फलस्येति भावकपदस्य तत्करणधात्वर्थाश्रयेति चार्थात् ।

तत्र शाब्दबोधे प्रथमान्तमेव मुख्यविशेष्यमिति नैयायिका । तेषा मते "देवदत्त पचति" इत्यस्य पाकानुकूलकृत्याश्रयो देवदत्त इति "देवदत्तस्तण्डुलं पचति" इत्यत्र तण्डुलकर्मकपाकानुकूलकृत्याश्रयो देवदत्त इति च बोध ।

धात्वर्थमुख्यविशेष्यक शाब्दबोध इति वैयाकरणा । तेषां मते "देवदत्त पचति" इत्यत्र देवदत्तनिष्ठ पाक इति 'देवदत्तस्तण्डुल पचति" इत्यत्र देवदत्तनिष्ठस्तण्डुलकर्मक पाक इति च बोध ।

तत्र प्रथममते कारकाणा क्रियया साकमेवाऽन्वयनियमात्प्रथमार्थस्याप्यभिहितकारकस्य क्रियायामन्वयस्यैव युक्तत्वात्तादृशनियमोल्लङ्घन द्वितीयमते सर्वत्र प्रत्ययार्थ प्रधानमिति यो नियमस्तस्य धात्वनन्तरप्रत्ययार्थे परित्यागात्तादृशनियमोल्लङ्घन च दोष इति मीमासका आख्यातार्थमुख्यविशेष्यकं शाब्दबोध मन्यन्ते ।

तथाच "पचती"त्यस्य पाकं करोतीति "पचत्योदनं" इत्यस्य पाकेनौदन करोतीति विवरणमप्युपपद्यते । अतएव धात्व·

र्थस्य कर्मत्वेन करणत्वेन वा आख्यातार्थकृतावन्वयो युक्त इति "देवदत्त पचति" इत्यस्य पाककरणिका देवदत्तकृतिरिति "पचति ओदनं" इत्यस्य पाककरणिका ओदनभाव्यका देवदत्तकृतिरिति च बोध ।

तत्र च धात्वर्थस्य कृतिं प्रति करणत्वं न साक्षात्साधनत्वरूपम्, किंतु कृतौ भाव्यत्वेनान्वितस्वर्गादिसाधनत्वरूपम् । दृष्ट हि लोके तत्फलसाधने तदसाधनेऽपि साधनशब्दप्रयोग, यथा–"कुठारेण छिनत्ति" इत्यादौ छेदन प्रति कुठार-करणमिति । छेदनशब्दस्य हि द्वैधीभावानुकूलव्यापारोऽर्थं । नहि कुठारो व्यापार प्रति करणम् किंतु तत्फलद्वैधीभावं प्रति । तत्रोद्यमननिपातनानामिवेतिकर्तव्यतात्वेनाऽत्राऽङ्गयागादीनामितिकर्तव्यतात्वेनान्वय । तथाच "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इति वाक्यस्य ज्योतिष्टोमाभिन्नयागकरणिका स्वर्गभाव्यका दीक्षणीयाद्यङ्गयागेतिकर्तव्यताका कृतिस्तदनुकूलव्यापार इति केषाचन बोधप्रकार ।

नवीनास्तु शाब्दभावनाया अप्यर्थभावनायामेवान्वयाच्छाब्दभावनाभाव्याऽर्थभावना ज्योतिष्टोमादिकरणिकेति वदन्ति । तत्र विधिविषयीभूतप्रयोजनोद्देश्यकभावनारूपकृतिविषयत्वं तत्करणत्वरूपमेव पर्यवस्यतीति ज्योतिष्टोमेनेतिवाक्येऽर्थ-भावनाया यागस्य करणत्वेनान्वयाद्यागो धर्म इति लक्षणसमन्वय ।)

क्षुधानिरासादिप्रयोजनमुद्दिश्य विधीयमानाना भोजनादीना तु न धर्मत्वम् वेदविहितत्वाभावात् । वेदबोधितविधिविषयार्था-भावनाभाव्यस्वर्गादिधर्मत्ववारणार्थं तु प्रयोजनमुद्दिश्येतिपदम् । वेदेनाभिचाराख्यशत्रुवधरूपप्रयोजनमुद्दिश्य विहितोऽपि श्येनयागो न धर्म, तस्यार्थत्वाभावात् । अर्थपदेन ह्यनर्थभिन्न विवक्षितम् श्येनयागस्तु आभिचारफलकोऽप्यभिचारस्य हिंसारूप-त्वात्स्वफलद्वाराऽनर्थसाधनमनर्थरूप एव । तदुक्तम्—"फलतोऽपि च यत्कर्म नाऽनर्थेनानुबध्यते । केवलप्रीतिहेतुत्वात्तद्धर्म इति कथ्यते ॥' इति ॥

यद्यपि "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म" इत्यत्र चोदनापदं "चोदनेति क्रियायाः प्रवर्तक वचनम्" इति भाष्याद्विधिवाक्य-परमेव, तथापि मन्त्रार्थवादादिसाधारण्यार्थं अत्र वेदवाक्यसामान्यमेव विवक्ष्यते । समत चैतच्छबरस्वामिनाम् ।

यदत्र केषाचन पर्यनुयोग. वेदलक्षणोर्थो धर्म इति न कथं सूत्रयामासेति ।

तत्राय भाव —वेदो हि चतुर्विध विधिमन्त्रार्थवादनामधेयभेदात् । तत्र विधिवाक्यघटकद्रव्यादिपदानामिव नाम-धेयानामर्थवादाना च विध्येकवाक्यतयैव धर्मे प्रामाण्यम्, न स्वतन्त्रत्वम् । मन्त्रस्तु यद्यपि विधिवाक्येन पदैकवाक्यता वाक्यैकवाक्यता वा न प्राप्नोति, तथापि भूम्ना "छत्रिणो गच्छन्ति" इतिवन्मन्त्राणामपि चोदनापदेन ग्रहणमिति ।

अत्र च चोदनालक्षण इत्यत्र "सर्वं वाक्यं सावधारणम्" इति न्यायेन चोदनैव प्रमाणम् चोदना प्रमाणमेवेति नियमद्वयं विवक्षितम् । तत्र प्रथमनियमोपपादनार्थ धर्मस्य प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरगम्यत्वनिरासश्चतुर्थाधिकरणेन प्रथमाध्याय-प्रथमपादगतेन कृत ।

चोदना प्रमाणमेवेति द्वितीयनियमोपपत्तिस्तु अप्रामाण्यकारणाना सर्वेषां वेदेऽप्रवृत्त्या निरूपणीया । तत्राप्रामाण्य-कारणानि बहूनि विद्यन्ते । प्रमाणान्तराधिगतार्थविषयत्वम्, बाधितार्थविषयत्वम्, अनाप्तप्रणीतत्वम्, पौरुषेयत्वम्, इत्यादीनि ।

तत्र प्रमाणान्तराधिगतार्थविषयत्वं वेदस्य न सभवति, यदिन्द्रियार्थसनिकर्षजन्य विद्यमानार्थविषयं च ज्ञान तत्खलु सत्प्रत्यक्षम् । नच धर्मो विद्यमान इति न प्रत्यक्षप्रमाणाधिगतविषयत्वम् । प्रत्यक्षपूर्वकत्वाच्चानुमानलौकिकवचनाना न तदधिगतविषयत्वमपि ।

एतेन बाधितार्थविषयत्वमप्यप्रामाण्यकारणं निरस्तं भवति । बाधितार्थविषयत्वं हि द्वेधा सभवति । योगाचारादिमते-नार्थस्यैवासद्रूपत्वात्, वेदेन योऽर्थो यथावगतस्तद्विरुद्ध प्रत्यक्षादिभिरवगतत्वाच्च । तत्र योगाचारादिबौद्धमतस्यायुक्तत्वान्न प्रथमनिमित्ताधीन बाधितार्थविषयत्वम् ।

"चित्रया यजेत पशुकामः" इति वाक्येन यागस्य पशु फलमिति बोधितम् न त्वव्यवहितोत्तरमेव फलं भवतीति यागानुष्ठानानन्तरमेव फलादर्शनरूपप्रत्यक्षेण न तद्वाक्यं बाधितम् ।

"स एष यज्ञायुधी यजमानः स्वर्गलोकं याति" इत्यत्र हि शरीरातिरिक्तमेवात्मस्वरूपं स्थिर ज्ञानसुखाद्याश्रयो विव-क्ष्यते न शरीरमिति शरीरस्वर्गगमनानुपलम्भप्रत्यक्षेण न तद्वाक्यमपि बाधितम् ।

अत्रात्मनो ज्ञानाश्रयत्वमेव नतु ज्ञानरूपत्वमिति निरासो हि भाष्यकृता य कृत स प्रकृताभिप्राय, न तु वस्तुगत्या । **अतएव** "एक आत्मन शरीरे भावात्" इत्यत्र शङ्करभगवत्पादैर्यद्यप्यात्मस्वरूप शबरस्वामिना निरूपित तथापि न तत्सूत्रारूढं इह तदारूढमित्युक्तम् । तथाच शबरस्वामिनामद्वैतमत एवाग्रह । क्षणिकविज्ञानात्मत्वमत्र यथा खण्डितं

एवं "आदित्यो यूपः" इत्यादीनामपि यूपादिस्तुतावेव तात्पर्यान्न प्रत्यक्षविरुद्धो वेदार्थः कोऽपि विद्यत इति न द्वितीयनिमित्ताधानमपि बाधितार्थविषयत्वम् ।

अनाप्तप्रणीतपौरुषेयत्वे हि शब्दानित्यत्वेनाऽर्थानित्यत्वेन शब्दार्थसंबन्धानित्यत्वेन वाक्यार्थसंबन्धानित्यत्वेन पदसङ्घातात्मकवेदवाक्यपौरुषेयत्वेन च भवति ।

तत्र शब्दानामनित्यत्वं न युक्तम्, उच्चारणादीनामभिव्यक्त्यर्थत्वात् । परस्य जनस्यार्थ प्रत्याययितुं खलु शब्दाना प्रयोग । नच शब्दानित्यत्वे तदुपपद्यते । यस्य पदस्यार्थेन सबन्धो गृहीत स चेच्छब्द पूर्वमेव नष्टः कथमिव प्रथमश्रुतात्पदान्तरात् पदार्थप्रत्ययोऽवकल्प्येत ? अतएव हि सोऽयं गकार इति प्रत्यभिज्ञोपपद्यते । ज्वालैक्यप्रत्यक्षवदियमपि सादृश्यनिबन्धनाभेदावगमेति कल्पन हि दृढतरेण प्रमाणेन तत्र ज्वालाभेदस्येवात्रापि गकारभेदस्य सिद्धत्वे युज्यते, न चैतदस्ति । अतएवहि अष्टकृत्वो गोशब्दमुच्चारयतीति व्यवहार. नत्वष्ट गोशब्दानुच्चारयतीति । सर्वथाच शब्दस्य नित्यत्वात्तदनित्यत्वेन नानाप्तप्रणीतत्वादिशङ्का ।

यदत्र वैयाकरणाना नित्योऽपि शब्दो न वर्णात्मक किंतु गोशब्दोच्चारणानन्तरमन्तर्मनसि प्रकाशमानमनवयवं विभु च किमपि स्वरूपं स्फोटपदाभिधेयं तदेव शब्द इति मतम्, इदमपि मतं वर्णात्मकवेदप्रामाण्यविरुद्धमेवेत्यत्र नास्ति विशयलेशोऽपि ।

यद्यपि—"उपाया शिक्षमाणाना बालानामुपलालना । असत्ये वर्त्मनि स्थित्वा तत सत्यं समीहते ॥' इति हरिकारिकावचनात्स्फोटात्मकस्य निरवयवस्यापि शब्दस्य कल्पितानवयवानादायैव व्याकरणशास्त्रप्रवृत्त्याऽद्वैतमत इव कल्पितस्यापि शब्दस्य व्यावहारिकप्रामाण्यमुपपद्यते तथापि वेदप्रामाण्यसाधनमेव पुरुषार्थ मन्यमानाना "न कदाचिदनीदृशं जगदि"ति सिद्धान्ताभिमानिना च मीमासकाना स्फोटवादो नादरणीय ।

किंच स्फोटवादे निरवयववाक्यस्फोटस्यैव परमार्थत्वात् पदस्फोटादीना सावयवाना अनित्यत्वाच्छब्दार्थसबन्धनित्यत्वादिकं नोपपद्यते ध्वनिविशेषविशिष्टस्फोटस्यैव पदस्फोटत्वात् । एवमवान्तरवाक्यस्फोटस्याप्यनित्यत्वाद्यागादिधर्मपारमार्थिकतापि न सिद्ध्येत् ।

स्फोटपक्षे हि निरवयवं वाक्यं निरवयवस्य वाक्यार्थस्य वाचकं, अवयवास्तु पदात्मका वर्णात्मकाश्च मृषाभूता । ततश्च पदतदवयवाश्रितोहादेर्महावाक्यावान्तरवाक्यार्थप्रयाजाद्याश्रितप्रसङ्गतन्त्रादे कार्यस्य मृषात्व स्यात् । अतस्तत्सत्यतासिद्ध्यर्थ स्फोटनिराकरण न निष्फलम् । तदुक्त श्लोकवार्तिके—"कार्याणि वाक्यावयवाश्रितानि सत्यानि कर्तु कृत एष यत्न " इति ॥

अतएवाद्वैतिनामपि देवताधिकरणादौ स्फोटवादनिरास । नहि ब्रह्मव्यतिरिक्त किमपि सत्यमिति तेषा मतम् । स्फोट एव ब्रह्मेति तु न युक्तम्, तस्याचेतनस्य तत्त्वायोगात् । तस्यैव चैतन्यादिरूपत्वे चाङ्गीक्रियमाणे नाद्वैतमताद्विशेष । सर्वथाच पारमार्थिकं प्रामाण्यं वेदाना मीमासकैर्यदभिमत तदिद स्फोटवादाङ्गीकारे न सिद्ध्यतीति वर्णात्मक एव शब्द यो नित्य इति सर्वमुपपन्नम् ॥

एवमर्थोऽपि नित्य एव । यदि नैयायिकमत इव व्यक्तिराकृतिविशिष्टव्यक्तिर्वा अर्थ स्यात् तस्यानित्यत्वमापद्यते । ननु तदस्तीत्याकृत्यधिकरणेन सिद्धमेव ।

तथापि का सा आकृतिः तत्र किं प्रमाणम् ? नह्याकृतौ प्रमाण विद्यते, यद्यपि गौ· गौ इत्येवमनुगताकृति प्रत्यक्षा, तथापि तत्प्रत्यक्ष नाऽऽकृतिसाधकं भवितुमर्हति, यथाहि अवयवातिरेकेणावयवी समुदायो न विद्यते एवमपि वनमिति समुदायप्रत्यक्षं विद्यते । नहि प्रत्यक्षं विद्यत इत्येतावता समुदायोऽपि वस्तु समतं मीमासकाना, एवच अविद्यमानार्थविषयं प्रत्यक्ष बहुदृष्टम् । अतो यदि प्रत्यक्ष प्रमाण वनमपि समुदायोऽङ्गीक्रियताम् । यदि तु न प्रमाण व्यक्तिरपि नाङ्गीक्रियतामिति बौद्धमतप्रवेशापत्तिरिति सर्वथा आकृतौ प्रमाणाभावान्नार्थो नित्यो भवितुमर्हतीति वनवादेनाशङ्कापि नात्र प्रसरति ।

नहि वयं प्रत्यक्षसिद्धं सर्वमपि वस्तुसद्दूरीकुर्म , किंतु सत्प्रत्यक्षसिद्धम् । वनप्रत्यक्ष तु प्रमाणान्तरेण बाधितम् । दूराद्वनमित्यनुभवेऽपि समीपगमने वृक्षाणामेव तत्र प्रतीतें । नचैवमाकृतौ । यदा व्यक्तेरनुभवस्तदैवाकृतिमप्यनुभवाम. । ततश्चाकृते प्रामाणिकत्वात्तस्याश्च नित्यत्वादर्थोऽपि नित्य एवेत्यर्थानित्यत्वेनापि नानाप्तप्रणीतत्वादिकम् ।

एतेन—शब्दार्थसबन्धनित्यत्वमपि व्याख्यातम् ॥ यद्यपि शब्दार्थयोर्न सयोग तादात्म्यादिकं वा सबन्ध तथापि प्रत्यायकत्वाख्यस्तु सबन्ध सभवत्येव । तथाचार्थप्रत्ययानुकूलशक्तिरेव शब्दस्यार्थेन सबन्ध ।

स च न केनापि पुरुषेण कल्पित । नहि तादृश पुरुषं कमपि वयमुपलभामहे नवा स्मराम । यदि हि पुरुष. कोऽपि सबन्द्धा स्यात् अवश्यं स स्मर्तव्य । नहि देवदत्तादिनामसबन्धिनः पुरुषस्य स्मरण विना अयं देवदत्तशर्मेति निश्चिनुम । नहि "वृद्धिरादैच्" सूत्रं तत्कर्तारं च पाणिनिं अस्मरन्त. "वृद्धिर्यस्याचामादि " इत्यादौ वृद्धिशब्दस्यार्थं जानन्ति

किंच सबन्द्धा पुरुषो यदि न प्रत्यक्षसिद्ध यदि च न स्मृत यदि च प्रमाणान्तराणि तत्साधकानि न सन्ति तर्हि कथं स ऊरीकर्तुं योग्य ?

वृद्धा हि स्वार्थेन मध्यमवृद्धादिभि सह शब्दै सह सव्यवहरमाणा अस्माभिर्दृश्यन्ते। तद्व्यवहार दृष्ट्वाऽस्य पदस्यायमर्थ इति गृह्णन्तीति सत्यामुपपत्तौ नार्थापत्त्यपि सबन्ध पौरुषेय इति भवति कल्पना ।

किच त्रयो लोका त्रयो वेदा इतिहासपुराणादीनि च बहूनि शब्दप्रयोगस्य विषया युगशतेनापि गोचरयितुमशक्या विद्यन्ते । तत्र सर्वत्रापि बहूना कथं सङ्गमेनैकवाक्यतया सङ्केतकल्पन सभवति ।

अस्य पदस्यायमर्थ इति सङ्केतोऽपि केनच शब्देन खलु बहुभि करणीय । तच्चेदकृतसबन्धै पदै, तर्हि कथं सबन्धकल्पनं सभवति ? यदि कृतसबन्धै तर्हि तत्र सबन्धकरण यद्यन्येन तदा तस्य केन तस्य केनेत्यनवस्थात्राऽसमाधेया समापतति । तदवश्य के च नित्यसबन्धा शब्दा अङ्गीकरणीया इत्यलमर्धजरतीयन्यायाश्रयणेन । तथाच शब्दार्थसबन्धानित्यत्वेनापि न वेदस्यानाप्तप्रणीतत्वादिकम् ॥

एतेन—वेदपौरुषेयत्वमपि परास्तम्, कर्तुरस्मरणात्। यथाहि लोके प्रमाणान्तरेणार्थमुपलभ्य काव्यानि विरच्यन्ते न तथा वेदो रचयितुं शक्यते । तदुक्त—"धर्मस्य शब्दमूलत्वादशब्दमनपेक्ष स्यात्" इति ॥ तन्त्रवार्तिकेऽप्युक्तम्—

"प्रपाठकचतुष्षष्टिनियतस्वरकै पदै । लोकेष्वप्यश्रुतप्रायै ऋग्वेद क करिष्यति" इति ॥

अत्र च वाक्यार्थस्य पदार्थेभ्य एव प्रतीतिर्नतु पदसङ्घातात्मकवाक्येनेति म वाक्यार्थानित्यत्वेनापि वेदस्याप्रामाण्यमिति सर्वथा प्रमाणान्तराविषयत्वादबाधितार्थविषयत्वात्कारणदोषाभावाच्च न वेदस्याप्रामाण्यमिति वेद प्रमाणमेवेति द्वितीयनियमोऽप्युपपन्न एव ।

यदत्र भाष्यकारै स्फोटवादनिरासादिकं बहूपक्षिप्तं तत्सर्वमपि सूत्रारूढमेव । "सूचनात्सूत्रमुच्यते" इति कथञ्चित्सूत्रकारेण सूचिताना सर्वेषामपि भाष्यकारैर्लेखनीयत्वात् । यथा—"अथातो ब्रह्मजिज्ञासा" इति ब्रह्मविचारे प्रतिज्ञातेऽप्यात्मान्त करणयो परस्पराध्यासस्य ब्रह्मशब्दमहिम्ना सूचितस्य व्यवस्थापनेनाध्यासभाष्य शङ्करभगवत्पादानाम् ।

एवच या शङ्करभगवत्पादै शरीरात्मत्वनिरास शबरस्वामिना न सूत्रारूढ इत्युक्ति सा स्पष्ट तादृशसूत्राभावात्कथंचिदुपपद्यत एव। "एक आत्मन शरीरेऽभावात्" इति सूत्रं तु शरीरातिरिक्तत्वादिना नित्यशुद्धबुद्धमुक्तासङ्गस्वरूपनिरूपणार्थमपेक्षितमेव ।

वस्तुतस्तु—क्षणिकविज्ञानादिरूपत्वनिरासेन शबरस्वामिना स्थिरविज्ञानात्मत्वमुपपन्नमिति यत्सूचित न तत्सूत्रारूढम् । देहातिरिक्तविज्ञानाश्रयात्मस्वरूपेणापि कर्मानुष्ठानादिसिद्ध्या यज्ञायुधिवाक्यस्य प्रत्यक्षाबाधितत्वसिद्ध्या च तावत्पर्यन्त सूत्रतात्पर्यकल्पनस्यायोगात् । उपनिषदर्थवादत्वोक्तिरपि तादृशात्मस्वरूपाभिप्रायेणैव । तादृशमेवात्मस्वरूप जैमिनेरभिमतमिति उत्तरमीमासागतेन "शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथाऽन्येष्विति जैमिनि" इति सूत्रेण सिद्ध्यति । अतएवोक्त श्लोकवार्तिके—

"इत्याह नास्तिक्यनिराकरिष्णुरात्मास्तिता भाष्यकृदत्र युक्त्या ।
दृढत्वमेतद्विषय प्रबोध प्रयाति वेदान्तनिषेवणेन ॥" इति ॥

सर्वथा च मीमासाशास्त्रमिद वेदार्थविचाररूप देहातिरिक्तात्मस्वरूपवेदप्रामाण्यादिकमेवोपजीव्य वरीवर्तीत्यास्तिकदर्शनतामेवार्हति ।

यत्तु—नवमाध्यायादौ शब्ददेवतात्वसमर्थन देवताविग्रहनिरासादिकं च तदपि वैदिकेषु शब्देषु श्रद्धातिशयं प्रकाशयितुमेव, नतु देवताविग्रह निरसितुम् । "वज्रहस्त पुरन्दर" इत्याद्यर्थवादाना स्तावकत्वेनोपक्षयान्न देवताविग्रहादौ तात्पर्यमिति खल्वुक्त तत्र, अर्थवादस्य प्रमाणान्तराविरोधे प्रतीयमानार्थेऽपि प्रामाण्यं विद्यत इति प्रथमाध्यायप्रथमपादगतनित्यत्वाधिकरणे "लिङ्गदर्शनाच्च" इति सूत्रे भाष्यकारैर्निरूपितम् । इय हि तदीया वचनव्यक्ति "लिङ्ग चैव भवति "वाचा विरूपनित्यया" इति । अन्यपर हीदं वाक्यं वाचो नित्यतामनुवदति । तस्मान्नित्य शब्द" इति ॥

अत्र च पूर्वमीमासाया बादरायणस्य उत्तरमीमासाया जैमिनेश्च कीर्तनात् वस्तुगत्योभयोरप्यविरोध एव । आपाततस्त्वधिकारिभेदमनुसृत्य केचन विरोधा प्रतीता अपि न ते गणनीया । सङ्कर्षकाण्डेन च देवताविग्रहादिस्वीकारात्सूचित एव वस्तुगत्याऽविरोधो जैमिनिनापि । एवमपि पूर्वोत्तरमीमासयोर्विषयभेदात्स्वरूपतो भेद एव ।

वार्तिककारास्तु यत् अर्थवादाधिकरणे "एतेन उपनिषदो व्याख्याता" इत्युपनिषदा जीवादिस्तावकतयोपयोगमभिप्रयन्ति न तदपि वस्तुगत्या । अतएव श्लोकवार्तिके—

"दृढत्वमेतद्विषय प्रबोध प्रयाति वेदान्तनिषेवणेन"

इत्युक्तम् । वार्तिककाराणा य सिद्धान्त प्रौढिमात्रनिबन्धन सर्वेषामपि नास्तिकाना आस्तिकाना च दर्शनाना धर्मे पर्यवसानमिति तदभिप्राय एवायमुपनिषदर्थवादत्ववाद इति "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म." इति सुष्ठु सूत्रयामास ।

स च धर्मं साधनेतिकर्तव्यतान्यतररूप । तत्र साधनसमर्पकत्वेन यजिधातु अङ्गवाक्यानीतिकर्तव्यतासमर्पकत्वेन धर्मप्रमाणानि । स्वर्गकामपद तु यद्यपि न धर्मबोधकम्, फलस्य धर्मत्वाभावात्, अनुष्ठेयस्योपादेयस्यैव धर्मत्वात्, तथाच या यागकरणिककृतिस्तस्या फलसबन्धं विना तदनुष्ठानासभवात्तत्सपादकतया धर्मे प्रमाण भवति ।

एवच प्रथमाध्यायप्रथमपादेन सामान्यत शब्दनित्यत्ववेदापौरुषेयत्वनिरूपणेऽपि विधिवाक्यमात्रप्रामाण्यमेव दृढ निरूपितं भवति । अतएवास्य विधिपाद इति नाम ।

"चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म" इति चोदनापदप्रयोग एतदर्थमपि । दृश्यते हि प्रतिपादमादौ सूत्रे सामान्यत स्वविषयसूचनमपि । यथा द्वितीयपादे **अतदर्थानाम्** । तृतीयपादे **अशब्दम्** । चतुर्थपादे अपि वा **नामधेयम्** । इति ॥

तत्सिद्धं—चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म तत्र वेद एव प्रमाणम्, वेद प्रमाणमेव, तदर्थश्च विचारेणैव भवति, विचारश्चायं गुरुकुल एव कर्तव्य., । तत्सपादितमेवार्थज्ञान क्रतुफल साधयति न भाषान्तरादिसपादितं भारताद्यर्थज्ञानवदिति सर्वमनवद्यमिति ।

तानि च विधिवाक्यानि षड्विधानि विद्यन्ते, यथा (१) "अग्निहोत्रं जुहोति" (२) "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम" (३) "दध्ना जुहोति" (४) दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" (५) "सोमेन यजेत" (६) "सौर्यं चरु निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम" इति ॥

तत्र प्रथमविधावग्निहोत्राभिन्नहोमकरणिका भावनेति बोध । सर्वत्र विधौ भावनायामाख्यातार्थे असति बाधके धात्वर्थस्यैव करणत्वेनान्वय । अय च नियम सर्वथा प्रथमविधौ परिपाल्यते । अग्निहोत्रमिति द्वितीयाविभक्तिस्तु करणत्वमेव बोधयति लक्षणया ।

द्वितीयविधौ त्वग्निहोत्राभिन्नहोमकरणिका स्वर्गभाव्यका भावनेति बोध । अत्रापि यद्यपि भावनाया धात्वर्थस्य करणत्वम् । एवमपि धात्वर्थकरणत्ववद्भावनाया फलविशेषसबन्धोऽप्यधिको विद्यत इति प्रथमविध्यपेक्षया द्वितीयविधिर्गुरु ।

तृतीयविधौ तु दधिकरणिका होमभाव्यका भावनेति बोध । अत्र तु दध्न करणत्वेनान्वयात्, धात्वर्थस्य च भाव्यत्वेनान्वयात्, पूर्वोक्तनियमस्य सङ्कोच क्रियत इति विधिद्वयापेक्षया गुरुभूतस्तृतीयविधि ।

चतुर्थविधौ दधिकरणिका होमाश्रिता इन्द्रियभाव्यका भावनेति बोध । अत्र तु दध्न करणत्वेऽन्वय भावनाया फलसबन्धश्चाधिक इति विधित्रयापेक्षया गौरवम् ।

पञ्चमविधौ सोमविशिष्टधात्वर्थकरणिका भावना इति बोधात्तत्र च विशिष्टस्य करणत्वेनान्वयात् विधिचतुष्टयापेक्षया गौरवग्रस्तोऽयं विधि ।

षष्ठविधौ तु सौर्यचरुविशिष्टयागकरणिका ब्रह्मवर्चसभाव्यका भावनेति बोध इति फलसबन्धोऽप्यधिक इति सर्वापेक्षया दुर्बलोऽयं विधि ।

तत्र सति सभवे प्रथमविधिरेवाश्रयणीय इत्यत्र तत्प्रख्याधिकरणं गमकम् । तत्र हि "अग्निहोत्रं जुहोति" इत्यत्राग्निहोत्रपदस्य अग्नये होत्रमिति व्युत्पत्त्या अग्न्युद्देश्यकहोमविधानमाशङ्क्य अग्निदेवताया प्रमाणान्तरप्राप्तत्वादग्निहोत्रपद कर्मनामधेयमिति निरूपितम् । तथाच प्रथमविध्याश्रयणं नामधेयपक्षे, देवताविधानपक्षे तु पञ्चमविधि "सोमेन यजेत" इतिवदिति नामधेयपक्षे लाघव सिद्धमेव ।

एवं द्वितीयविधौ चतुर्थविधौ षष्ठविधौ चैकस्मिन्वाक्ये प्रसक्ते द्वितीयविधिरेवाङ्गीकरणीय इत्यत्र उद्भिदधिकरणं गमकम् । तत्राधिकरणे उद्भित्पदस्य उद्भिद्यतेऽनेन भूमिरिति व्युत्पत्त्या खनित्रद्रव्यपरत्वमङ्गीकृत्य "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" इतिवत्, "सौर्यं चरुं निर्वपेत्" इतिवद्वा, चतुर्थविधित्व षष्ठविधित्व वा पूर्वपक्षय्योद्भित्पदस्य नामधेयत्वेनान्वयाद्वितीयविधिरेव स्वीकृत उद्भिन्नाम्ना यागेन पशुं कुर्यादिति ।

तत्र पञ्चमप्रथमविध्यो प्रसक्तयो प्रथमविधिस्तत्रैव युक्त यत्रोपपदार्थस्य द्रव्यस्य देवताया वा प्रमाणान्तरेण प्राप्ति यथा "अग्निहोत्र जुहोति" इत्यत्र । तथाच "सोमेन यजेत" इत्यत्रापि सोमशब्दस्य नामधेयत्वे प्रथमविधि सोमस्य सोमलतापरत्वे पञ्चमविधिरिति स्थितेऽपि पञ्चमविधिरेव स्वीकृतो न प्रथमविधि, सोमलताया. प्रकृतयागे प्रमाणान्तरेण प्राप्त्यभावात् ।

एवं द्वितीयचतुर्थविध्योरपि तत्रैव द्वितीयविध्याश्रयणम्, यत्रोपपदं यौगिकम् । यथा "उद्भिदा यजेत पशुकाम" इत्यत्र । तत्र ह्युद्भित्पदं पूर्वपक्षसिद्धान्तयोरुभयोरपि यौगिकमेव । एवंच "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" इति वाक्ये उपपदस्य दधिपदस्य यौगिकत्वाभावाच्चतुर्थविधिरेव स्वीक्रियते न द्वितीयविधि ।

"श्येनेनाभिचरन् यजेत" इत्यत्र तु श्येनपदस्य रूढत्वेऽपि द्वितीयविधिरेव यदाश्रीयते तत्र तु तस्य वाक्यस्यानन्तरवाक्ये "यथा वै श्येनो निपत्यादत्ते एवमयं भ्रातृव्यं निपत्यादत्ते" इति श्येनस्यैवोपमानोपमेयभावानुपपत्त्या श्येनशब्दस्य नामधेयत्वाङ्गीकारस्यैव युक्तत्वात् ।

तदयं निष्कर्षः—उपपदार्थस्य नामत्वेनान्वये धात्वर्थस्य प्रमाणान्तरेणाप्राप्तौ फलपदाभावे प्रथमविधिः, तत्सत्त्वे तु द्वितीयविधिः।

उपपदार्थस्य द्रव्यत्वेन देवतात्वेन वाऽन्वये धात्वर्थस्य प्रमाणान्तरेण प्राप्तौ फलपदाभावे तृतीयविधिः फलपदसत्त्वे चतुर्थविधिः।

उपपदार्थस्य द्रव्यत्वेनान्वये धात्वर्थस्य प्रमाणान्तरेणाप्राप्तौ फलपदाभावे पञ्चमविधिः फलपदसत्त्वे तु षष्ठविधिरिति।

तथाच धात्वर्थस्य प्रमाणान्तरेण पूर्वतनवाक्येन प्राप्तौ कर्मत्वेनान्वयः यथा "दध्ना जुहोति" इत्यत्र। तद्धि वाक्यं "अग्निहोत्रं जुहोति" इति पूर्वतनवाक्यप्राप्तहोमोद्देशेनैव दधिरूपद्रव्यविधायकम्।

प्रमाणान्तराभावे तूपपदार्थस्य नामधेयत्वे अग्निहोत्राऽभिन्नयागकरणिका भावनेति बोधः। उपपदार्थस्य द्रव्यपरत्वे त्वेकस्य भावनाया धात्वर्थस्य सोमस्य चोभयोः करणत्वेनान्वयो न युक्त इति प्रतिपदाधिकरणे निरूपितमिति उपपदे मत्वर्थलक्षणामङ्गीकृत्य सोमविशिष्टयागकरणिका भावनेति बोध इति विशेषः।

प्रतिपदाधिकरणे यत्रोपपदार्थो धात्वर्थश्च प्रमाणान्तरेणाप्राप्तौ तत्र प्रतिपदं भावनाया करणमेव समर्प्यते। तथाच "सोमेन यजेत" इत्यादिषु सोमोऽपि स्वर्गसाधनं यागोऽपि स्वर्गसाधन इति पूर्वपक्षे एकस्य फलस्यैकमेव मुख्यं साधनमङ्गीकरणीयम्, इतरत्तु यत्फलसाधनं तस्यैवोपकारकमिति निरूपितम्।

तथाच धात्वर्थस्य फलभावनाया करणत्वे सोमस्य यागसाधनत्वेनैवाऽन्वयो युक्तः। तथाच सोमेन यागं यागेन फलं कुर्यादिति वाक्यार्थे "सोमेन यजेत" इत्यत्र वर्ण्यमाने आख्यातद्वयमपेक्षितं भवतीति सोमशब्दस्य सोमविशिष्टोऽर्थः। तथाच सोमविशिष्टयागकरणिकेत्यादिबोधस्वीकार आवश्यक एव। "दध्ना जुहोति" इति तृतीयविधौ तु न मत्वर्थलक्षणाऽपेक्षिता। धात्वर्थस्य प्राप्तत्वेन दधिमात्रस्य करणत्वेनान्वयेन धात्वर्थस्य भाव्यत्वेनैवान्वयेन दध्ना होमं कुर्यादिति विनैवाख्यातद्वयं वाक्यार्थवर्णनसंभवात्।

"सोमेन यजेत" इत्यत्र तु न तृतीयविधिः संभवति, धात्वर्थस्य यागस्य पूर्वतनेन केनापि वाक्यान्तरेणाविधानात्। यद्यपि "सोमेन यजेत" इत्यत्र फलवाचकं पदं नास्ति, तथापि भावनास्वाभाव्यात्सामान्यरूपेण फलस्यापि तत्र बोधोऽपेक्षित एव।

भावना हि नियमेन अंशत्रयविशिष्टा। तच्चांशत्रयं साध्यं साधनं इतिकर्तव्यता च। तत्र केषुचन वाक्येषु सामान्यतः यत्किंचिद्भाव्यकेति फलादेरन्वयः यत्र फलवाचकपदाभावः, क्वचित्तु स्वर्गभाव्यकेति फलादेर्विशेषरूपेणान्वय इति परं विशेषः। सर्वथा च विधिः षड्विध इत्युपपन्नमेव।

एतेषु षड्विधेषु विधिषु केचनोत्पत्तिविधयः केचनाधिकारविधयः सर्वे च प्रायेण विनियोगविधय इति विशेषोऽत्राऽनुसंधेयः।

येषु वाक्येषु न फलसंबन्धस्तेषामुत्पत्तिविधित्वम्। यथा—"अग्निहोत्रं जुहोति" "सोमेन यजेत" इत्यादीनाम्।

येषु तु फलसंबन्धस्तेऽधिकारिविधयः। यथा—"अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः" "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" "सौर्यं चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकामः" इत्यादयः।

उत्पत्तिर्नाम साधनस्वरूपं, तद्बोधको विधिरुत्पत्तिविधिः। अधिकारः फलसंबन्धः, तद्बोधको विधिरधिकारविधिः।

अत्र यदुद्देशेन यद्विधीयते तस्य तत्साधनम्, यथा स्वर्गस्य यागः, होमस्य दधि। अत्रोद्देश्यं फलं, विधेयं साधनम्, इत्युत्सर्गः। तथाच उद्देश्यविधेयभावग्रहणेन विधिविवेकः संपादनीयः।

तत्र धात्वर्थोत्पत्तिवाक्ये उद्देश्यवाचकपदाभावान्नोद्देश्यविधेयभावस्य स्पष्टप्रतीतिरिति न तस्य विनियोगविधित्वम्। "दध्ना जुहोति" "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः" इत्यादीनां तु विनियोगविधित्वमविवादमेव।

विनियोगो नाम अङ्गाङ्गिभावः। अङ्गि उद्देश्यं, अङ्गं विधेयम्। तत्र चोद्देश्यता द्वितीयाविभक्त्या विधेयत्वं तृतीयादिश्रुत्येति विषयः सविस्तरं तृतीयाध्याये निरूपयिष्यते।

यत्तु—अङ्गवाक्यानि प्रधानवाक्यं चैकीकृत्यैतत् कर्म कृत्वैतत् तत्कर्म कृत्वैतदिति प्रयाजादिभिरुपकृत्याङ्गान्तरमपि कृत्वा दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत इत्यङ्गप्रधानैकवाक्यतया महावाक्यं कल्प्यते तदेव प्रयोगविधिशब्देन व्यपदिश्यते। अयमपि सविस्तरं पञ्चमाध्याये विचारित एव पूर्वमीमांसायाम्।

सर्वेषामपि विधीनां सामान्यलक्षणं त्वप्राप्तार्थविषयत्वम्। प्रमाणान्तरानधिगतार्थविषयत्वमिति यावत्। यो विधिः यत्प्रमाणान्तरानधिगतं विषयीकरोति तत्रविषये तस्य विधित्वम्, यथा "अग्निहोत्रं जुहोति" इत्यत्र होमस्वरूपे "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः" इत्यत्र अग्निहोत्रस्य स्वर्गसाधनत्वे "दध्ना जुहोति" इत्यत्र दधिकरणत्वे। एवमन्यत्राप्यूह्यम्॥

सोऽयं विधिस्त्रिविधः—अपूर्वविधिः, नियमविधिः, परिसंख्याविधिश्चेति॥ "विधिरत्यन्तमप्राप्ते नियमः पाक्षिके सति। तत्र चाऽन्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्येति कथ्यते॥" इति प्राचीनानामपूर्वविध्यादिलक्षणम्।

तत्रापूर्वविधावप्राप्तार्थविषयकत्वं विशदमेव वर्तते। नियमविधावपि पक्षे अप्राप्तस्यैव विधानाद्विधिसामान्यलक्षणमनपेतमेव। परिसङ्ख्याविधावप्यप्राप्ताया एवेतरव्यावृत्तेस्तात्पर्यविषयत्वात् लक्षण सङ्गच्छत एव।

तत्रापूर्वविधेरुदाहरणम्—"अग्निहोत्रं जुहोति" "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम" इत्यादिकम्। नियमविधेस्तु "दध्ना जुहोति" इत्यादिकमुदाहरणम्।

होमस्तदाक्षिप्तयागो वा द्रव्य विना न भवतीत्यर्थापत्तिप्रमाणेनैव कस्यापि द्रव्यस्य सिद्धत्वात् "दध्ना जुहोति" इति दधिविधि, उक्तविधयाऽर्थापत्तिप्रमाणेन द्रव्यान्तरस्य प्राप्तिव्यावर्तनद्वारा द्रव्यान्तरप्राप्तिकाले पक्षाप्राप्तदधिविधित्वान्नियमविधिरिति युक्तमेव। सर्वे द्रव्यविधयो नियमविधय इति सिद्धान्तस्याप्ययमेवाशय।

"व्रीहीनवहन्ति" इत्युदाहरणान्तरमपि प्रसिद्धमेव। तत्रावघातो वैतुष्यार्थं विधीयते। अवघातेन हि वैतुष्यं भवतीति लोकत एवावगतम्। तथापि लोकतो नखविदलनादिसाधनान्तरस्यापि प्राप्त्या तद्व्यावर्तनेन पक्षाप्राप्तावघातनियमनान्नियमविधत्वमुपपद्यते।

नियमविधिस्थले सर्वत्र साधनान्तराननुष्ठानेन विहितस्यैवानुष्ठानात्किमप्यपूर्वमुत्पद्यते, तदेव नियमापूर्वमिति कथ्यते। नियमापूर्वस्य च यदि नियम्यमानमवघातादिकं क्रत्वङ्गं यदि वा क्रतूपकारक तर्हि क्रतुफलजनन एवोपयोग। यथा अवघातदध्यादेरर्थज्ञानस्य च नियमापूर्वे। यदि नियम्यमानस्य स्वतन्त्रफलार्थत्वं तर्हि नियमापूर्वस्यापि स्वयोग्य स्वतन्त्रफलान्तरमेव। यथा "प्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीत" इत्यादौ प्राग्देशकलादिनियमानाम्।

परिसङ्ख्याविधेरुदाहरण "इमामगृभ्णन् रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते" इत्यादिकम्। तत्र हि इमामगृभ्णन्निति मन्त्रेणाश्वरशनाग्रहणं कर्तव्यमिति बोध्यते। अयं च मन्त्रो विनाऽपीमं विधिं स्वसामर्थ्येन रशनाग्रहणार्थमेव भविष्यति। मन्त्राणा प्रयोगसमवेतार्थप्रकाशनेनैव साफल्यम्। अनेन च रशनाग्रहणं प्रकाश्यत इति स्पष्टमेव सर्वेषाम्। तथाच किमर्थमयं विधिरिति शङ्काया मन्त्रसामर्थ्यमात्रेण मन्त्रविनियोगे ह्यत्राश्रीयमाणेऽश्वरशनाग्रहण इव गर्दभरशनाग्रहणेऽप्यय मन्त्र प्राप्नुयात्। यस्मिन्कर्मण्ययं मन्त्रो विद्यते तस्मिन्कर्मणि गर्दभरशनाग्रहणं अश्वरशनाग्रहणमुभयमपि विद्यते। अतोऽश्वरशनाग्रहणे गर्दभरशनाग्रहणे चोभयत्र प्राप्तस्य गर्दभरशनाग्रहणतो व्यावृत्तिपूर्वकमस्य विधेरश्वरशनाग्रहणमनेन मन्त्रेण कर्तव्यमित्यस्मिन्नर्थे प्रवृत्तत्वात्परिसङ्ख्याविधिरयमिति युक्तमेव।

ननु नियमपरिसङ्ख्याविध्यो को विशेष, यदुभयत्रापीतरनिवृत्तिरेव गम्यते। यथा "दध्ना जुहोति" इत्यत्र दध्नैव जुहोति नान्येनेति "इमामगृभ्णन् रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते" इत्यत्राप्यश्वरशनाग्रहणमेवानेन मन्त्रेण कर्तव्य न गर्दभरशनाग्रहणमपीति चेत्।

अत्रेदं समाधानम्। विकल्पेन प्राप्ताना मध्ये इतरव्यावृत्तिर्यत्र स्थले भवति तत्र नियमविधि, समुच्चयेन प्राप्ताना मध्ये इतरव्यावृत्तिर्यत्र भवति तत्र परिसङ्ख्याविधिरिति तयोर्विषयविवेक इति केचित्। इदं तु "नियम. पाक्षिके सति। तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ" इति लक्षणवाक्येन स्पष्टमेव प्रतिभाति।

इतरे तु नियमविधावितरव्यावृत्तिरार्थिकी, परिसङ्ख्याविधौ तु शाब्दीति वर्णयन्ति।

एतेषा मते इमामगृभ्णन्निति विधिवाक्यस्य इमामगृभ्णन्निति मन्त्रेण गर्दभरशनाग्रहणं न कर्तव्यमित्यर्थ। एवं "पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या" इत्यत्रापि पञ्चेतरपञ्चनखा अभक्ष्या इति वाक्यार्थोऽनुसधेय।

यत्तु अत्रापूर्वविध्यादीना लक्षणस्य दुष्टत्वादुष्टत्वादिविचारलक्षणान्तरादिस्वीकरणतन्निरासादिकं विधिरसायनभाट्टदीपिकादिगतं विस्तरभयान्न तदत्रोपक्षिप्यते।

सर्वथा विधिसामान्यलक्षणं विधित्रयसाधारणम्। विधित्रयमपि प्रागुक्तप्रकारेण षड्विधमित्यादिकमुपपन्नमेवेति मन्तव्यम्।

स पुनरपि द्विविध। उपदेशरूपोऽतिदेशरूपश्चेति। तत्र पूर्वमीमासाया प्रथमषट्केनोपदेशविधेर्विचार. उत्तरषट्केनातिदेशविधेरिति विशेषस्तत्र तत्र निरूपयिष्यते।

तत्र प्रथमाध्यायेन सार्थवादस्य समन्त्रकस्य च विधिवाक्यस्यैव प्रामाण्यं विचार्यते। तत्र विधिमन्त्रयो फलपदादिवद्विधिप्रामाण्य एवान्तर्भावादर्थवादप्रामाण्यादिविचारो द्वितीयपादे स्मृतिप्रामाण्यवादस्तृतीयपादे नामधेयप्रामाण्यवादश्चतुर्थे इति विभागो न युक्त इति प्राभाकरा मन्यन्ते।

भाट्टास्त्वर्थवादानामपि स्वतःप्रामाण्यमिति वदन्ति। तेषामयमाशय —विधिर्नाम प्रेरणा शब्दभावनेति च पूर्वमेव निरूपितम्। एवंच भावनात्वसामान्यात् साप्यार्थभावनावदशत्रयमपेक्षते। तत्र शाब्दीभावनाया भाव्यमार्थभावना, करणं लिङाद्विज्ञानम्। विहितस्य प्राशस्त्यज्ञानमितिकर्तव्यता।

अयं भाव —लिङ्घटितवाक्यश्रवणानन्तर धात्वर्थे केचन प्रवर्तन्ते केचिन्न प्रवर्तन्त इत्यनुभवसिद्धम्। तत्र किं निमित्तमितिचेदिष्टसाधनत्वज्ञानं तदभावश्च कारणमिति केचिद्वदन्ति। नैतद्युक्तम्, "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इति वाक्य-

श्रवणानन्तर सत्यपि यागे दृष्टसाधनमिति ज्ञाने प्रवृत्त्यदर्शनात्, नित्यकर्मस्वफलेष्विष्टसाधनत्वज्ञानाभावेऽपि प्रवृत्तिदर्शनाच्च। फलेच्छा विना क्रियमाणानामेव नित्यकर्मत्वात्। अतो बलवदनिष्टाननुबन्धित्वयोग्यत्वज्ञानतदभावावेव तन्निमित्तम्। व्यक्तं चैतद् भाट्टरहस्यादाविति खण्डदेवानुयायिन ।

परे तु—विधिना व्यापारसामान्यबोधेऽपि व्यापारविशेषाज्ञानान्न विधिवाक्यश्रवणानन्तरमेव प्रवृत्तिरिति मन्यन्ते। तदत्र मतद्वये यन्निमित्तमुपपादित तदेवेतिकर्तव्यतात्वेन शाब्दभावनायामन्वेति।

तत्र प्रथमदले यद्बलवदनिष्टाननुबन्धित्वयोग्यत्वमुक्तं तदेव प्राशस्त्यं नाम। तच्च प्राशस्त्यं यद्यपि न विधिवाक्ये केनापि पदेन गम्यते तथापि विधे प्रवर्तकत्वं अन्यथा न सभवतीति लक्षणया प्राशस्त्यमपि विधेरर्थ इत्यङ्गीक्रियते।

यथा लोके—अत्युदारचरितस्य परमकारुणिकस्य निखिलोपकारार्थमात्मानमपि विनियुञ्जानस्य प्रत्युपकारानपेक्षिण. परमधार्मिकस्य आप्तकामस्य च पुरुषस्य "इद कर्म कुरु" इति वाक्य श्रुत्वा विनापि तत्र कर्मण स्पष्ट प्राशस्त्यबोधकपदान्तरमिद कर्म मम प्रशस्तमिति बुद्धिर्जायते, तत्र तदीयविधिशब्दस्यैव लक्षणया सोऽप्यर्थ इति कल्प्यते तद्वत् "श्रुतिस्मृती ममैवाज्ञे" इत्युक्तरीत्या सत्यकामसत्यसङ्कल्पत्वादिनित्यनिरशयनिखिलगुणगणरत्नाकरस्य नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावस्य भक्तवत्सलस्य धर्मैकवशवदस्य भगवत आज्ञारूपवेदवाक्यश्रवणानन्तरमपि विनैव प्राशस्त्यबोधकपदान्तर यागादिप्राशस्त्यबुद्धिर्भवत्येवेति लक्षणया विधेरेव सोऽप्यर्थ इत्यङ्गीकारे न कोऽपि दोष ।

अत्रैवमाशङ्का भवति—विधिरेव प्राशस्त्यमपि यदि लक्षणया गमयति, तर्हि "वायव्य९ श्वेतमालभेत भूतिकाम" इति विधिवाक्यानन्तर "वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति स एवैन भूतिं गमयति" इत्यर्थवादो विफल सपद्येत। अय ह्यर्थवाद —वायुदेवताकत्वेन वायव्ययाग प्रशस्त इति प्राशस्त्यलक्षणार्थ इति हि मीमासकानामुद्घोष । तथाच यद्यर्थवाद प्राशस्त्यलक्षकस्तर्हि विधेरेव प्राशस्त्यार्थत्वं न युक्त, यदि विधेरेव प्राशस्त्यार्थत्वं तर्ह्यर्थवादस्य प्राशस्त्यलक्षकत्वं नोपपद्यत इति ।

तत्रेदं समाधानम्—कुत्रचिद्विधिः प्राशस्त्यं लक्षयति यत्र विध्यनन्तरमर्थवादस्य नाम्नानम्। कुत्रचित्त्वर्थवाद, यत्र स आम्नायते इति विवेकेन हि सर्वमिदमुपपद्यते।

मीमासाकौस्तुभकारास्तु—अर्थवाद एव प्राशस्त्यं लक्षयति सर्वत्र न कुत्रापि विधि । निरर्थवादविधिस्थलेऽप्यतिदेशात्प्राकृतस्यार्थवादस्योपस्थित्या प्राशस्त्यबोधोपपत्तिरिति—निरूपयन्ति।

अयमाशय —"इदमौषध स्वीकुरु आरोग्यकाम!" इति भिषग्वाक्यश्रवणमात्रेण हि रोगिणो नौषध सेवितुं तात्कालिकारुचिपथ्यस्वीकारादिक्लेशादिकमनुसदधाना उत्सहन्ते। इदमौषधमन्यादृशम् एतदौषधस्वीकारेणैव राजापि वर्षचतुष्टयमनेन रोगेण पीड्यमानो भिषगन्तरैरौषधान्तरैश्च बहुचिकित्सनेनापि पूर्वमारोग्यमविन्दन् दिनचतुष्टयेन दृढकायो योजनचारी यथाकालभोजी यथानियम सर्वराज्यकार्यादिनिर्वाहकुशलोऽरोगश्च सवृत्त इत्यादिस्तुतिवाक्यश्रवणसमनन्तर त्वत्युत्कटेनोत्साहेन मात्रयाप्यरुच्यादितात्कालिकक्लेशजातमविगणय्य तदौषध शिरसा समाद्रियन्ते रोगिण इति प्रसिद्धमिद सर्वेषाम्।

तदनेनावगम्यते न विधिवाक्यमात्रेण स्वारसिकी दृष्टफलेष्वपि कर्मसु प्रवृत्तिरन्तरा प्ररोचनावाक्यान्तरमुपजायत इति। तथाच दृष्टफलेष्वेव प्रवृत्त्यर्थं पृथक्प्ररोचनावाक्यान्तर यद्यपेक्षितं भवति तदा कैव कथा अदृष्टफलेषु यागादिषु प्रवृत्त्यर्थं विशेषत प्ररोचनावाक्यान्तरमपेक्षितं भवतीति। तच्च प्ररोचनावाक्य प्रत्यक्षमाम्नातमातिदेशिक वेत्यन्यदेतत्।

वस्तुतस्तु—कुत्रचित्केवलविधिरिव कुत्रचित्केवलार्थवादोऽपि वर्तते । तत्र केवलार्थवादस्थलेऽर्थवाद कस्य कर्मण प्राशस्त्यं लक्षयेत्? विहितस्य खलु प्राशस्त्यमर्थवादेन बोधनीय, नच विधिर्विद्यत इति शङ्कायामिदमेव समाधानम् केषाचन वृत्तिकारादीना यदर्थवाद एव विधिरपि भवतीति। इदं तु मतं न सङ्गतम्, वार्तिककारैरर्थवादेन विध्यन्तरकल्पनस्यैव तत्राङ्गीकारात्। तथाच तेन न्यायेन निरर्थवादविधिस्थलेऽपि कल्पितार्थवादान्तरैरेव स्तुतिरुपपद्यत इति विधेरेव व्यापारद्वयाङ्गीकरणं नावश्यकम्। यत्तु भामत्या दर्विहोमन्यायेन विधिरेव प्राशस्त्यस्यापि बोधक इत्युक्तम्, तत्प्राचीनमतानुसारीति न दोष । सर्वथा च विधि पुरुष यागादिषु प्रवर्तयितुं कर्मण प्राशस्त्यमन्यतो बोध्यमानमपेक्षत इति तदपेक्षितप्राशस्त्यबोधनद्वारा विधिवाक्यैकवाक्यता भजदर्थवादवाक्यमपि धर्मे प्रमाणमेव।

यद्यपि राजाज्ञासदृशो विधिर्विहितस्य प्राशस्त्यमपेक्षत इति न युक्तम्। नहि राजाज्ञाया लोके तत्कुत्राप्यपेक्षित दृष्टविषयेऽपि, तथापि द्विविधा राजाज्ञा प्रजाहितार्था एका, अन्या क्षितिरक्षार्था च। तत्र द्वितीयाया प्राशस्त्यापेक्षाभावेऽपि प्रथमाया तदपेक्षाऽस्त्येव।

परमात्मा हि भगवान् प्राणिना कर्मानुसारेणैव प्राणिनं सुखिन दु खिनं सपादयितुमीष्टे, नहि भगवतोऽत्र स्वातन्त्र्यं किमपि विद्यते। अत एव हि भगवतो विषमत्वं निर्घृणत्वं वा न भवति। तदुक्त बादरायणेन—"वैषम्यनैर्घृण्ये न सापेक्षत्वात्तथाहि दर्शनम्", इति। एवंच लोकहितार्थं शास्त्रस्य स्वाज्ञारूपस्य भगवता प्रवर्तितत्वादपेक्षत एव वैदिको विधि. पुरुष

प्रवर्तयितुं परकृतां विहितप्ररोचनाम् । तद्यदि वैदिकेनाप्यर्थवादेन प्रवृत्तिसहा प्ररोचना न जायते तर्हि पुराणेतिहासादिभिः सा सपादनीया ।

स्यादेतत् यदि कश्चिद्विधिश्रवणानन्तरमेव प्रवर्तते तद्विषयेऽर्थवादजन्यप्ररोचनया कि फलम् ? एवं पुराणेतिहासादिजनित-प्ररोचनाधीनैव यस्य यागादिकर्मसु प्रवृत्तिस्तस्यापि तया किं फल भवति ? नह्युभयत्राप्यर्थवादस्योपयोगो विद्यत इति चेत्,

अत्रेद वक्तव्यम्, "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति हि वाक्येन वेदेनैव धर्मज्ञानं सपादनीयं नतु भाषान्तरादिभिरिति न भाषान्तरादिसपादितमर्थज्ञान फलाय कल्पत इति च निरूपितम् । तथाच पुराणादित सजातापि प्ररोचना वैदिकप्ररोचना परिपोषयन्ती सती निराकाङ्क्षीभवति । तथाच पुराणप्ररोचनपरिपोषितवैदिकप्ररोचनात एव तत्रापि प्रवृत्तिसिद्ध्या न द्वितीयस्थले वैकल्यम् । विधिवाक्यश्रवणसमनन्तरमेव प्रवृत्तिस्थलेऽपि वेदमूलकतत्तदङ्गज्ञानपूर्वकतत्तदनुष्ठानेनैव स्वर्गसिद्ध्या प्रवृत्त्यङ्गशाब्दभावनाङ्गप्राशस्त्यज्ञानमपि नियमेन वेदपूर्वक सपादनीयम् । नह्यन्यथा प्रवर्तमानस्य फल सिद्ध्यति । नहि वेदवाक्यं विना प्रकारान्तरेण सपादितमनुष्ठेयज्ञानं फलायेष्टे इति हि मीमासकाना सिद्धान्त ।

एतेन—पौराणविधिवाक्यानि मन्वादिवाक्यानि बोधायनादिसूत्राणि निबन्धाचारादयश्च **व्याख्याताः** । नहि पुराणश्रवणमात्रेण मन्वादिस्मृतिपठनमात्रेण धर्मसूत्रमात्रपठनेन वा धर्मज्ञ, किंतु सेतिहासपुराणस्मृतिसूत्रादिसहितस्य वेदवाक्यस्य मीमासाशास्त्राध्ययनेन साकमध्ययनेन । अत एव पुराणादीना मन्वादिस्मृतीना च वेदमूलकत्वेनैव प्रामाण्य नतु स्वतन्त्रमिति निरूपयिष्यते ।

तेच अर्थवादा निन्दा प्रशसा-परकृति-पुराकल्परूपा । निन्दार्थवादा –निषेधवाक्यस्य शेषभूता भवन्ति । प्रशंसार्थवादास्तु—विधिवाक्यस्येति विवेक । **एतेन**—परकृतिपुराकल्पावपि **व्याख्यातौ** । तयो स्तुतिनिन्दान्यतररूपत्वनियमात् ।

अर्थवादैर्हि प्रशंसा न शब्दशक्त्या गम्यते, किंतु—तात्पर्याख्यवृत्त्या, लक्षणया वा, प्रतीयमानास्त्वर्था केचन विवक्षिता केचनाविवक्षिता भवन्ति । तत्र निमित्तं तु—प्रतीयमानार्थस्य प्रमाणान्तरप्राप्तिप्रमाणान्तरबाधितत्वे । प्रमाणान्तर च यथायथं भवति ।

तत्र "अग्निर्हिमस्य भेषजम्" इत्यत्र प्रमाणान्तरप्राप्त्या न विवक्षा किंतु केवलं स्तुत्यर्थ प्रमाणान्तरप्राप्तस्यैवानुवाद । "स प्रजापतिरात्मनो वपामुदखिदत्" इत्यत्रापि प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरविरुद्धत्वात्स्तुत्यर्थमेव सभावनादिनाऽनुवाद । परकृतिपुराकल्पयोस्तु प्रायेण प्रमाणान्तराप्राप्तत्वात्स्वार्थेनाम्नान तेन स्तुतिरपि । अत एव—अर्थवादोद्धारेण वा स्मृत्यादीना प्रामाण्यमिति वार्तिकादिसिद्धान्त उपपद्यते ।

तथाच "**एतेन** उपनिषदो **व्याख्याताः**" इत्युपनिषदा अर्थवादत्वाङ्गीकारमात्रेण पूर्वमीमासकाना वार्तिककारादीनामद्वैतमते विद्वेषो नोहितुमपि शक्यते । सूचितश्चायमर्थ पूर्वमेव । एवच—निन्दाप्रशसयोरेव परकृतिपुराकल्पयोरप्यन्तर्भावेऽपि पृथक् तयो परिगणनस्यापि निमित्तं सूचितम् ।

यत्तु—"वेदवादरता पार्थ नान्यदस्तीति वादिन । समाधावचला बुद्धिस्तदा योगमवाप्स्यसि ॥" इति गीतायामर्थवादमात्रानुशीलाना न विज्ञानादिकमित्युक्तम् ।

तस्यायमेवाऽऽशय —यत्कर्मोऽर्थवादेषु श्रूयमाणस्वर्गादिपुरुषार्थमात्रार्थं न प्रवर्तितव्यम्, किंतु तत्र तत्र श्रूयमाणमोक्षादिसपादनार्थमपीति । समतमिदं वाचस्पतिमिश्राणा, येषा मते "आत्मा वा अरे द्रष्टव्य" इत्यादीनि विधिच्छायापन्नानि न विधय । "तत् त्वमसि" इत्यादिवाक्याना स्वयमविधीना तदशेषाणाममन्त्राणा च कस्मिन्वेदविभागेऽन्तर्भाव स्यात् ? यद्यर्थवादत्वमपि तेषा न समत स्यात् । अर्थवादत्वेऽपि प्रतीयमानेऽर्थे तात्पर्याङ्गीकारात्तु नाऽद्वैतमताऽसिद्धि । उपपादितमिद शङ्करभगवत्पादैरपि देवताधिकरणे 'अर्थवादाना प्रतीयमानार्थेऽपि प्रामाण्य विद्यते' इत्युत्तरमीमासायाम् ।

यदि ह्यर्थवाद केवल प्राशस्त्यमेव समर्पयति तर्हि मीमासकाना मते कथ रात्रिसत्राधिकरणमुपपद्येत ? तत्र ह्यधिकरणे "प्रतितिष्ठन्ति ह वा य एता रात्रीरुपयन्ति" इत्यर्थवादेनैव फलस्याप्युपस्थितिरिति न स्वर्गकल्पन रात्रिसत्रे विश्वजिद्याग इवेति निरूपितम् ।

विध्याकाङ्क्षितोऽर्थ प्रतीयमानोऽप्याथवादक सत्य इति दैवताविग्रहादीना विध्यनपेक्षिताना नार्थवादेन प्रतीतानामपि ग्रहणमिति पूर्वमीमासागतदेवताधिकरणसिद्धान्तादिकं वैदिकवाक्ये श्रद्धातिशयमाधातुमेव नतु वस्तुगत्येति पूर्वमेव निवेदितम् ।

विध्यनपेक्षितानामपि मन्त्रार्थवादयोर्दृष्टान्तविधयोपात्ताना धर्मत्वस्य तादृशधर्ममूलकत्वेन स्मृत्यादिप्रामाण्यस्य च वार्तिककारैरुपपादनेन प्रमाणान्तराविरुद्धाना सर्वेषामेव देवताविग्रहादीनामङ्गीकार्यत्वात् । एवंचोपनिषदर्थवादत्वादिकं नाऽद्वैतमतविरुद्धम् । यथाचार्थवादे प्रतीयमानार्थान्तरविवक्षया बहूनामधिकरणसिद्धान्ताना प्रवृत्तिस्तथा भाट्टकौस्तुभे व्य-

क्तम्। अन्यथा "अक्ता शर्करा उपदधाति" इत्यत्रापि "तेजो वै घृतम्" इति वाक्यशेषानुसारेण घृतस्यैवाञ्जनमिति नियमो न स्यात्।

एतादृशमेव प्रामाण्यमर्थवादाना साधयितुमर्थवादप्रवृत्तिरिति सेश्वरमीमांसाया निरूपितम्। प्रतीयमानार्थमात्रेण पर्यवसानं तु पुरुषार्थोपयोगित्वमर्थवादाना नष्सपादयति। अत. "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति विध्यवगतपुरुषार्थपर्यवसाय्यर्थावबोधजनकत्वमर्थवादानामुपपादयितुं प्राशस्त्यसमर्पकत्वं तेषामुपपादनीयमेव।

तथाच नार्थवादा केवल स्तावका, नापि प्रतीयमानार्थपरमात्रा वा, नाप्युभयरूपा नियमेन, किंतु यथासंभवं क्वचित्केवलं स्तावका यत्र प्रमाणान्तरविरोधस्तत प्राप्तिर्वा प्रतीयमानार्थस्य क्वचिदुभयरूपा इति तत्त्वम्।

"औदुम्बरो यूपो भवति" इति विधिवाक्यानन्तर तु "ऊर्ग्वा उदुम्बर ऊर्क् पशव. ऊर्जैवास्मा ऊर्जं पशूनाप्नोति ऊर्जोवरुध्यै" इत्यर्थवादे पशुप्राप्तिरूपार्थस्य प्रमाणान्तराविरुद्धस्यापि प्रतीयमानस्य न विवक्षा। उदुम्बरतायाहि यूपरूपेण फलेनैव शान्ताकाङ्क्षत्वान्नापेक्षा तत्र वर्तते।

यथाहि—"वायव्य श्वेतमालभेत भूतिकामः" इति यागोत्पत्तिवाक्य एव फलसबन्धे सति "वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति" इति प्रतीयमानवायुदेवताप्राप्तिरूपफलान्तर न विवक्ष्यते। एवमुदुम्बरताविधिवाक्य एव तस्या फलसबन्धेनार्थवादेन फलसबन्धाभाव इति समानम्।

एतेन—"यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोक शृणोति" इत्यर्थवादोऽपि न प्रतीयमानफलसमर्पको भवतीति **सूचितम्**।

वस्तुतस्त्वङ्गयागानामङ्गकर्मादीना च स्पष्टं फलसबन्धबोधकविध्यभावेऽङ्गिफलेनैव शान्ताकाङ्क्षत्वान्नार्थवादेन फलसिद्धि.। रात्रिनामधेयं सत्र तु नाङ्गम्, किंतु प्रधानम्, अतो न विरोध।

एतेन विश्वजिन्न्यायोऽपि व्याख्यात, विश्वजिद्यागस्यापि प्रधानत्वेन फलापेक्षाया. सत्त्वात्।

उदुम्बराधिकरणेनैव यद्यप्यर्थवादो द्रव्यगुणसंस्कारविध्यनन्तर श्रूयमाणो न फलसमर्पक इति सिद्ध्यति, तथाप्यत्र केवलार्थवादत्वे समर्थिते चतुर्थाध्याये "द्रव्यसंस्कारकर्मसु फलश्रुतिरर्थवाद स्यात्" इत्यधिकरणमर्थवादत्व फलसमर्पकत्व उभयं च भवत्विति शङ्कानिरासार्थमिति पौनरुक्त्यपरिहारो वार्तिककृता य कृत. सोऽपि प्रतीयमानार्थस्याऽसति बाधके विवक्षामेवोपोद्बलयति।

एतेन "शूर्पेण जुहोति तेन ह्यन्नं क्रियते" इत्यत्र "तेन ह्यन्नं क्रियते" इत्यर्थवादेऽपि हिशब्दार्थो न विवक्षितोऽनपेक्षितत्वादिति **सूचितम्**। "शूर्पेण जुहोति" इति विधौ सति कुत इत्याकाङ्क्षाकथनमपि न भवति। नहि "दध्ना जुहोति" इत्यत्र सा समस्ति। "वचनात्प्रवृत्तिर्वचनान्निवृत्ति" इति खलु शास्त्रकाराणा सप्रदाय।

देवताविग्रहनिराकरण तु देवाना कर्माधिकारनिषेधार्थं सत् कर्मणैवापूर्वद्वारा स्वर्गादिफलसिद्ध्या तस्य प्रकृतविधावपेक्षाभावान्नानुपपन्नम्। एवंच यावच्छक्ति विध्यपेक्षितप्रतीयमानार्थान्तरपरत्वमर्थवादानामङ्गीकरणीयमित्येव देवताविग्रहनिरासादिग्रन्थाशय।

यदितु देवताविग्रह विनाऽचेतनेन कर्मणा न फलसिद्धिरिति विभाव्यते तदा देवताविग्रहाङ्गीकारेऽपि न दोष। अत एवोत्तरमीमांसाया ईश्वरस्यैव फलदातृत्वं न कर्मण इति देवताविग्रहादिकमङ्गीक्रियत एवेत्यादि निरूपितम्।

यथा देवताना कर्मानधिकारो न तथा ब्रह्मविद्यायामित्युत्तरमीमांसाया देवताविग्रहसाधन सर्वथोपपन्नमेव।

सर्वथा चाऽर्थवादाना कुत्रचित्स्तावकत्व कुत्रचित्प्रतीयमानार्थपरत्वसहित तदिति सिद्धमेवेत्युपनिषदामप्यर्थवादत्वाङ्गीकारो वार्तिककाराणा नाद्वैतमतविद्वेष गमयतीति सर्वमनवद्यम्।

यद्यप्यात्मासङ्गत्वाकर्तृत्वादिज्ञान न कर्मविध्यपेक्षित प्रत्युत तद्विरुद्धमेवेति शङ्करभगवत्पादैर्निरूपितम्, तथापि स्वतन्त्रं प्रयोजनान्तरार्थं तज्ज्ञानमित्यङ्गीकारान्न दोष।

यथाहि होमशेषोऽपि दधि "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" इति स्वतन्त्रफलान्तरार्थं भवति, एव विधिशेषोऽप्यर्थवादरूपोपनिषत् स्वतन्त्रफलान्तरार्थापि भवतीति न विरोध। तत्सिद्धमर्थवादानामपि प्राशस्त्यरूपधर्मे प्रामाण्यमिति।

"ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इत्यादौ धात्वशस्य विधिघटकतया विधित्वेन यथा धर्मे प्रामाण्य एवमर्थवादस्यापि विधिशेषत्वेन विधित्वेनैव प्रामाण्यसिद्ध्या किमर्थं पृथगर्थवादप्रामाण्यसाधनार्थं पादान्तरारम्भ ? इति चेत्।

अत्र केचित्—यजिधातोर्विधिना पदैकवाक्यतयाऽन्वय, अर्थवादाना तु वाक्यैकवाक्यतयैवेति विधिवत्स्वतन्त्रप्रमाणत्वादर्थवादाना पादान्तरारम्भ इति—वदन्ति।

यत्र पदजन्यपदार्थोपस्थितिमात्रेण पदार्थयो परस्परान्वयेन वाक्यार्थो निष्पद्यते तत्र पदैकवाक्यता, यत्र तु पदासिद्धितपदार्थयोराकाङ्क्षादिभि सबन्धो ज्ञात. पुनश्च शेषशेषिभावाद्याकाङ्क्षाया वाक्यार्थयोरन्वयो भवति तत्र वाक्यैकवाक्यता।

यथा "समिधो यजति" इति वाक्यार्थस्य "दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत" इति वाक्यार्थस्य च परस्परमङ्गाङ्गिभावापेक्षया वाक्यैकवाक्यता, एवं प्रकृतेऽप्यर्थवादाना कर्मप्राशस्त्यबोधनेन शान्ताकाङ्क्षाणा विधिना साकमितिकर्तव्यतासमर्पणेनान्वयाद्वाक्यैकवाक्यतेति मन्तव्यम् ।

अत्र भाट्टरहस्ये यत्रार्थवादे स्तुत्यर्थमनूद्यमानोऽर्थो विनैव लक्षणा भासते, यथा "वायुर्वै" इत्यादौ तत्र पदार्थ एव प्राशस्त्यमिति विध्यर्थवादयो पदैकवाक्यतैव । यत्र तु लक्षणादिनाऽनूद्यमानपदार्थोपस्थितिस्तत्र तु वाक्यैकवाक्यतैव, यथा "आदित्यो यूप " इत्यादाविति निरूपितम्, एवंच पदैकवाक्यतयैव विध्यर्थवादयोरन्वयेऽपि न दोष ।

तत्र हि भावना द्विविधा—आर्थी शाब्दी चेति पूर्वमुक्तम् । तत्र प्रधानभूताऽऽर्थभावनासबन्धिना विधिपादे विचारः, अप्रधानभूतशाब्दीभावनेतिकर्तव्यतासमर्पकत्वात्तु द्वितीयपादेऽर्थवादविचार इत्युपपद्यते । नामधेयाना तु ज्योतिष्टोमादिपदाना न साक्षात्साधनत्वेनेतिकर्तव्यतात्वेन वाऽन्वय इति चतुर्थपादे विचार इति सर्वमुपपन्नम् ।

अस्य च द्वितीयपादस्यार्थवादपाद इति नाम, अर्थवादविचारस्यैव बहुलत्वात् । मन्त्रस्यापि विध्यतिरिक्तवेदवाक्यत्वसामान्यादत्र विचारो न विरुद्ध ।

अस्मिन्पादे चत्वार्यधिकरणानि । तत्र त्रीण्यर्थवादमधिकृत्य एकं मन्त्रानधिकृत्येति विवेक ।

तत्र मन्त्रा यद्यपि साध्यं साधन इतिकर्तव्यता वा प्रायो न बोधयन्ति, तथाप्यनुष्ठानात्पूर्वमपेक्षिततत्तत्पदार्थज्ञानं मन्त्राधीन यदि भवति तर्ह्येव स्वर्गादिसिद्धिरिति कल्पनान्मन्त्रा अपि विवक्षितार्था ।

अत एव हि अग्निहोत्रकर्मण्यङ्गभूते "अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहा" इति मन्त्रेऽग्निदेवताप्रकाशनान्यथानुपपत्त्यैवाऽग्निहोत्रहोमे देवताविध्यभावेऽप्यग्निरूपदेवतासिद्धिर्नामधेयपादे निरूपिता तत्प्रख्याधिकरणे ।

तत्रार्थवादवदेव मन्त्रेऽपि प्रतीयमानानामर्थान्तराणा विवक्षा समस्ति । तत्र च यावच्छक्तिप्रकृतोपयोगित्वं प्रतीयमानाना सति सभवे सपादनीयम् । अन्यथा तु यत्र मन्त्रार्थस्य समवायस्तत्रोत्कर्ष करणीयो मन्त्राणाम् । यदि मन्त्राणा स्वसामर्थ्येनान्यदेवताप्रकाशकाना विनियोजकेन वाक्यान्तरेणेतरदैवत्यक्रियान्तरे विनियोग, यथा ऐन्द्रीमन्त्रस्य "कदाचन स्तरीरसि" इत्यस्याग्निदेवत्ये कर्मणि "ऐन्द्रया गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इति विधिना, तत्र मन्त्रगतेन्द्रादिपदानामप्यग्निरेवार्थ ।

तत्रापि प्रतीयमानस्य मुख्यार्थस्य स्वीकारो युक्तो न तु गौणार्थस्य लाक्षणिकस्य वा । विकृतौ त्वातिदेशिकविकृतीतरदेवताबोधकाना न लक्षणा विकृतिदेवतापरत्वम्, किंतु प्राकृतदेवताबोधकपदस्थाने विकृतिदेवताबोधकपदान्तरस्य निक्षेपरूप ऊह एव तत्रेत्याद्यन्यत्र विस्तरेण प्रतिपत्तव्यम् ।

यद्यपि मन्त्रार्थपर्यालोचनैव मन्त्राणा विनियोगे "इमामगृभ्णन् रशनामृतस्य" इति मन्त्रस्यापि तेनैव रशनाग्रहणे विनियोग प्राप्नोति, तथापि रशनाग्रहणसामान्ये स मन्त्रो न विनियोक्तव्य किंत्वश्वरशनाग्रहण एवेति नियमसिद्ध्यर्थ "इमामगृभ्णन् रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते" इति विनियोगविधिरपेक्षित । अय न्यायोऽन्यत्राप्येतादृशविधावूहनीय ।

एतेन "उरु प्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति" इति विधिरपि व्याख्यात, तस्यानुवादत्वात्, तथाचैतादृशाना विनियोगविधीना वैयर्थ्यभिया मन्त्रार्था न विवक्षिता इति शङ्का परास्ता, सति सभवे मन्त्रार्थाना विवक्षावश्यंभावात् ।

मन्त्रोच्चारणं ह्यध्ययनवदर्थज्ञानार्थमेव नतु स्वर्गार्थम् । ये तु मन्त्रा नार्थवन्त, यथा "हुंफडादय" तेषामुच्चारणमदृष्टार्थमेव ।

अत्र च मन्त्रे प्रतीयमानाना बहूना मध्ये यद्येकस्य प्रयोगसमवेतत्वं प्रमाणान्तरप्रमितत्वं च तर्हि तदेकवाक्यतया प्रकृतायोग्यानामपि पदानामदृष्टार्थमेवोच्चारणम् । यथा—"देवस्य त्वा सवितु प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्या पूष्णो हस्ताभ्या निर्वपामि" इति मन्त्रे निर्वपामीत्येकस्यैवार्थज्ञानार्थ, अन्येषामदृष्टार्थमुच्चारणम् । नहि दर्शपूर्णमासयो सविता पूषा अश्विनौ वा देवता विद्यन्ते, नवोत्पत्तिवाक्येनाग्न्यादिदेवतान्तरसिद्धौ कल्पयितु तत्र शक्यन्ते ।

यन्मन्त्रार्थवादयो कुत्रचित्प्रमाणान्तरसिद्धानामन्यस्तुत्यर्थ निन्दा दृश्यते न तेन निन्दितस्याधर्मत्वम् । नहि निन्दा निन्द्यं निन्दितुं प्रवृत्ता किंतु स्तुत्यं स्तोतुमिति न्यायात् ।

वार्तिककारा हि—"मन्त्रार्थवादा बहुधा बहुभिर्व्याख्यायन्ते । तत्र किमपि व्याख्यानमनुसृत्य क्वापि स्मृतिरित्यादिकं न सभवती"ति निरूपयन्तीति अधीतनिगमनिरुक्तव्याकरणादीनामपि विदुषा स्वतन्त्रे मन्त्रव्याख्याने ब्राह्मणवाक्यादिभिरनुपष्टब्धे द्रागित्येव विश्वासेन न किमपि कर्म कर्तव्यम्, किंतु सम्यङ्मीमासादिभिर्विचारेणैव । अतो विद्यारण्यभाष्य विनाऽधुनातनाना व्याख्यानविशेषादिदर्शनमात्रेण नास्माभिरुन्मार्ग गन्तव्यम् ।

तथाच विधिवन्मन्त्रार्थवादा अपि विवक्षितार्था धर्मोपयोगिन एव भवन्ति । एवच न केनापि वर्णेन मात्रया वा वेदगतेनानर्थकेन धर्मापर्यवसायिना च भवितव्यम् । यद्यपि मन्त्राणा प्रयोगसमवेतार्थस्मारकत्वेनैव धर्मे पर्यवसानं स्मृतिश्चाऽधिगतविषयत्वान्न प्रमा, तथाप्यबाधितार्थविषयकत्वरूप प्रामाण्यं स्मृतेरपि विद्यत इति न दोष ।

भाट्टदीपिकाया तु पदाभिहिताना पदार्थानामेव शाब्दप्रमाजनकत्व न पदानामित्यभिहितान्वयवादरीत्या मन्त्राणामपि विनियोगविधौ पदार्थविधया भासमानाना प्रमाजनकत्वरूप प्रामाण्य विद्यत इति निरूपितम् ।

द्विविधमत्र मीमासकाना मत—अन्विताभिधान, अभिहिताभिधान चेति । पदस्यैव पदार्थस्मारकत्व स्मारिताना परस्परान्वयबोधानुकूलशक्तिश्च प्रथममते ॥

द्वितीयमते पदै पदार्थाना ज्ञान जायते । तच्च ज्ञान न स्मृति, तत्राननुभवात्, नाप्यनुभव, अधिगतविषयत्वात्, किंत्वभिधानपदाभिधेय स्मृतिसम । तदुक्त सङ्क्षेपशारीरके—"अभिहितघटना यदा तदानी स्मृतिसमबुद्धियुग पदे विधत्त । परदृशि पुनरन्विताभिधाने पदयुगलात्स्मृतियुग्ममेव सत्यम् ॥" इति ।

तत्र प्रथममतेऽन्वयशक्तिरपि पदेष्वेव, शाब्दबोध इति व्यवहारानुसारात्, द्वितीयमते तु पदाना पदार्थाभिधानेन शान्ताकाङ्क्षा, अभिहिताना पदार्थाना त्वाकाङ्क्षाद्यनुसारेणान्वयबोधजनकत्वम् । आकाङ्क्षादिकमर्थधर्मोऽतोन्वयशक्तिरप्यर्थयोरेव युक्ता । तदुक्त—"पाके ज्वालेव काष्ठाना पदार्थप्रतिपादनम्" इति ॥ अस्मिन्मते शाब्दबोध इति व्यवहारोऽपि शाब्दप्रयोज्यत्वमादायोपपद्यते ।

अयमपरो विशेषोऽस्मिन्मते—यत्प्रमाणान्तरेणोपस्थितानामपि पदार्थानामन्वयबोधो भवति विनैव शब्द, पूर्वस्मिंस्तु न तथा । तदुक्त—"पश्यत श्वेतिमारूप हेषाशब्द च शृण्वत । खुरविक्षेपशब्द च श्वेतोऽश्वो धावतीति धी ॥" इति ॥

अभिहितान्वयबोधे प्राक्तनस्य "अग्नये जुष्ट निर्वपामि" इति मन्त्रस्य विकृतौ सौर्येष्टावतिदेशेन प्राप्तस्य "अग्नये" इति पदस्थाने "सूर्याय" इतिपदनिक्षेपात्मक ऊहो यो नवमाध्याये निरूपित स नापेक्षित, विनापि सूर्यपद प्रमाणान्तरेणोपस्थितसूर्यदेवताया अन्वयसभवादित्यूहादिसिद्धान्तो नोपपद्यते इति केषाचनान्विताभिधानवाद एव महानाग्रह ।

भाष्यकारैस्तु तर्कपादेऽभिहितान्वयपक्ष एव समादृत ।

अयमाशय—प्रकृतौ य पदार्थो यथा स्मृत तथैव विकृतावपि स्मर्तव्य । प्रकृता तु देवताया पदमूलक स्मरणमासीदिति विकृतावपि पदाध्याहारपक्ष एवावश्यक इति । अत्र मतद्वयेऽपि पदार्थे शक्तिज्ञान कारणम्, अन्वये तु स्वरूपसती शक्ति कारणमिति समानम् ।

अयमन्विताभिधानवादोऽद्वैतिना "तत् त्वमसि" इत्यादिवाक्यसाधारणो न भवति । अभिहितान्वयवादस्तु तेषामपि साधारण इति विशेष ।

ब्रह्मानन्दसरस्वत्यस्तु—"अन्विताभिधानवादोऽपि नाद्वैतिना प्रतिकूल । तत्रान्वितपदस्य हि तात्पर्यविषय इत्यर्थ" इति न्यायरत्नावल्या निरूपयन्ति ।

मीमासकाना पक्षद्वयेऽपि फलसाम्येऽभिहितान्वयवादे विशेषत आग्रहे कि निमित्तमिति चेत् मीमासकाना मतेऽवयवातिरिक्त समुदायाभिध वस्तु शशशृङ्गप्रायम् । एवच पद एव विजातीयशक्तिद्वयकल्पनाऽपेक्षया विजातीययो पदतदर्थयोरेव शक्तिद्वयाङ्गीकारो युक्त । तदुक्त भाष्ये—"नच पदार्था एव वाक्यार्थ, सामान्ये हि पद प्रवर्तते विशेषे वाक्यम्, अन्यच्च सामान्यमन्यो विशेष" इति ॥

अतएव—"तद्भूताना क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वात्" इति सूत्रमप्युपपद्यते । अत्रार्थस्य तन्निमित्तत्वादित्यर्थ एव वाक्यार्थ प्रति निमित्तमिति स्पष्टमुक्तम् । अन्यथा पूर्वपक्षोक्तरीत्या पूर्ववर्णसंस्कारसहितान्त्यवर्णस्य पदार्थज्ञानसहकृतस्यान्वयबोधकत्वेऽन्वयस्य कृत्रिमत्व व्यामोहत्व वा भवेदिति वेदप्रामाण्यमपि मीमासकाना न सिद्ध्येत् । तदुक्त भाष्ये—तद्भूताधिकरणपूर्वपक्षग्रन्थे तस्मात्कृत्रिमो वाक्यार्थो व्यामोहो वेति ।

इदमभिहिताभिधान वैयाकरणाना विरुद्धमेव । नैयायिकाना त्वशक्यस्यैवान्वयस्य समभिव्याहारमात्रेण भानमिति सम्मतम् । तत्र शब्दबोधे वृत्त्यविषयस्य भानं विरुद्धमिति कुत्रापि शक्त्यङ्गीकारे पदार्थ एव तदङ्गीकारो युक्त इति मीमासकानामाशय । तथाचाऽन्विताभिधानवादोऽय प्राभाकराणा न सूत्रारूढ, न वा भाष्यारूढ किंतु स्वकल्पितम् । भाट्टमत तु न तादृशम् । अतएवाद्वैतिनोऽपि—"व्यवहारे भाट्टनय" इति व्यवहारनिर्वाह सर्वमपि भाट्टनयेनैव कुर्वन्ति । सर्वथा च मन्त्राणा विनियोगविधिदृष्ट्या धर्मप्रामाण्यमपि सभवत्येव ।

वस्तुतस्तु धर्मप्रामाण्य सर्वेषा वेदवाक्याना नापेक्षितम्, किंतु धर्मपर्यवसानमेवेति मन्त्रोच्चारण विनाऽपूर्वोत्पत्त्यसभवान्मन्त्राणामपेक्षित धर्मपर्यवसान सिद्ध्यत्येवेति विधिमन्त्रार्थवादाना पादद्वयेन धर्मोपयोग समर्थित ।

तत्र निषेधवाक्यानामपि विधिपदेनैव ग्रहणान्न तदर्थं पादान्तरमपेक्षामहे । एवच निन्दार्थवादानामपि विचारो द्वितीयपादे य कृत स उपपद्यत एव ।

तत्रेद विचारणीयम् । यथा "आग्नेय चतुर्धा करोति," "पुरोडाश चतुर्धा करोति," इत्यनयोर्विध्योरुपसहारेण आग्नेयपुरोडाशस्यैव चतुर्धाकरणम्, एवं निषेधद्वयस्याप्युपसहारो भवति वा नवेति । तत्र बहूनामाशय.—निषेधयोर्नोपसहार

यथा—"न हिंस्यात्सर्वा भूतानि," "न ब्राह्मणं हन्यात्," "नात्रेयं हन्यात्," इति निषेधानामप्युपसंहारापत्त्या श्येनादियागस्य फलतोऽप्यनर्थाभावेन धर्मत्वप्रसङ्गादिति ॥

परेतु—अस्ति निषेधयोरुपसंहार । यथा—"वार्ताकं न भक्षयेत्," "श्वेतवार्ताकं न भक्षयेत्," इति निषेधयो । अय विशेष —निषेधद्वयस्य भिन्नस्मृतिस्थत्वे भिन्नशाखास्थत्वे वा तयोरुपसंहार, एकशाखादिगत्वे तु न स । यथाहि एकशाखागताना निषेधानामुपसंहारेऽन्यतरवाक्यवैयर्थ्यापत्ति, न तथा भिन्नशाखागतानाम् । "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इत्येकशाखाध्ययनस्य नियमितत्वेनाधिकारभेदेन ब्रह्मयज्ञादौ सार्थक्यात्, "न ब्राह्मण नात्रेयं" इत्यादिक त्वेकशाखागतमतो नोपसंहार इति सर्वमनवद्यम् ।

अत्र निषेधाना अधर्मप्रमाणत्वम् । तथाच "चोदनालक्षणोऽर्थो धर्म." इत्यत्राधर्मपदविभागोऽपि कैश्चन कृतो नानुपपन्न । तत्र च निषेधवाक्येन तदधर्मत्वज्ञानपूर्वक कलञ्जभक्षणस्याननुष्ठानेनैव प्रत्यवायाभाव, नतु स्वयं किंचिद्युक्त्यादिकल्पनया बौद्धादिशास्त्रान्तरपर्यालोचनया च तदननुष्ठानेन । तथोक्त वार्तिके—"बौद्धाद्यहिंसावाक्य श्वदृतिनिहितं क्षीरमिवानादरणीयम्" इति ॥

अयं न्यायो धर्मकथायामपि योजनीय । तथाच अधुनातनाना वेदार्थे युक्तिगवेषणादिकं वेदाप्रामाण्योद्घोषणेन बौद्धादिवाक्यप्रामाण्यादिनाऽहिंसाद्याचरण सर्वं वेदप्रामाण्यविघातार्थमेव ।

अत्रेद विचारणीयम्—कथ पुरुषदोषेण वस्तुधर्मोऽन्यथा भवति? तथाच यद्यहिंसा धर्म कथ शाक्योक्तिमात्रेण साऽधर्मः स्यात्? नह्यग्नि शीतलेन पुरुषेण स्पृष्ट स्वकीयमौष्ण्य परिजहाति । एवच बौद्धादिवाक्यावगतत्वमात्रेण कथमहिंसाऽधर्मो भवतीति ।

अत्रायमाशय —बौद्धवाक्यं हि पौरुषेयं कदाचित् प्रमाणमप्रमाण च भवति । तत्र प्रामाण्याप्रामाण्ये फलपर्यन्तप्रवृत्तिरूपया परीक्षया भवत । नच कालान्तरफलेऽहिंसादौ परीक्षोक्तविधा भवतीत्यप्रामाण्यमेव पर्यवस्यति । तथाच वेदवाक्यमप्रमाणयत बौद्धस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्यापि मन्वादिवद्वैदिकत्वमात्मनोऽनङ्गीकुर्वत वाक्ये न विश्वासो भवतीति तद्वाक्यश्रवणमात्रेणाहिंसादिधर्मत्वनिर्णयो न संभवति । नहि धर्माधर्मादिकमीश्वरस्यापि प्रत्यक्षमिति वेदापौरुषेयताप्रकरणे स्पष्टं निरूपितमन्यत्र ।

तथाच यागाद्यनुष्ठायिना तत्तद्वेदवाक्यमजानता तादृशवेदवाक्यजनितार्थज्ञानाभावे यथा नाधिकार एवमहिंसादिकर्मण्यप्यवैदिकाना नाधिकार[1], धर्माधर्मादीनामविकारिभेदेन व्यवस्थितत्वाद्राजसूयादिक ब्राह्मणादेरिवाहिंसावाक्यावगताहिंसा बौद्धानामपि न धर्म । अपशूद्राधिकरणेन शूद्राणा धर्माधर्मार्थवेदाध्ययननिषेधेऽपि तेषा तज्ज्ञानसंभवान्न दोष । तदुक्त—"स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूना त्रयी न श्रुतिगोचरा । इति भारतमाख्यान कृपया मुनिना कृतम् ॥" इति ॥

यद्यपि विधिषु श्राद्धोऽधिकारी निषेधेषु तु सर्वोऽपीति भामतीवाक्याद्बौद्धानामपि निषेधज्ञान विनाऽनुष्ठीयमानं हिंसादिकमनर्थायैव स्यात्, तथापि हिंसया स्वस्य परस्य वा अनर्थं भविष्यतीति ज्ञान न बौद्धाना भवितुमलम् । तथाच बौद्धवाक्य चेत्प्रमाण तर्हि सर्वेषा निरङ्कुशा निवृत्ति हिंसादित स्यात् । अतस्तदप्रामाण्यनिराकरण एव वार्तिकादीनामभिप्राय, नतु बौद्धवाक्यदर्शनेनाहिंसाव्रतपरिपालनेनानर्थमपि भविष्यतीति ।

वस्तुतस्तु—गोक्षीर श्वदृतौ धृतमिति दृष्टान्तस्वारस्यादास्तिकानामेव तदनादरणीयमिति गम्यते नतु बौद्धानामपि । तथाच न कोऽपि विरोध ।

ये हि आस्तिका वैदिकाग्रगण्या वेदविहितमेव धर्ममुपयन्ति न ते कथमपि बौद्धवाक्य दृष्ट्वा धर्माधर्मनिर्णयं करिष्यन्ति । तथाच निषेधवाक्यजन्यज्ञान विनाप्यनुष्ठित हिंसादिक दोषाधायकमेव । एवचानुष्ठानसमये निषेधवाक्यानपेक्षायामपि निषेधवाक्याना ब्रह्मयज्ञादिधर्मोपयोगोऽपि भवतीति न किंचिदनुपपन्नम् । अधिक वेदान्तकल्पतरुपरिमले द्रष्टव्यम् । तथाच "चोदनालक्षणोऽर्थ एव धर्म" इति सिद्धम् ॥

यदि चोदनालक्षणोऽर्थ एव धर्मस्तर्हि मन्वादिस्मृतीना न धर्मे प्रामाण्यं स्यात् । नहि ता. वेद । साधितं हि कल्पसूत्राधिकरणे यथा–"मन्वादिस्मृतय कल्पसूत्रादिक च न वेद" इति ॥ एवंच बहूना **विद्यास्थानानां** विभागोऽप्यनुपपन्न एव । नहि पुराणन्यायमीमासाधर्मशास्त्राणि शिक्षादीनि षडङ्गानि वा वेदा ।

स्मृतिर्हि नामानुभवजन्यज्ञानविशेष प्राक्तन यत्किंचित्प्रमाणाधीनमनुभवमपेक्षते । न चात्र स्मृतिसाधनमनुभवो वेदाधीन, तादृशवेदवाक्यानामदर्शनात् । प्रलीनशाखागतानि वाक्यानि स्मृतिमूलानीति कल्पनायामियमेव स्मृति. प्रमाणं इयं न प्रमाणमिति व्यवस्था न सिद्ध्येत् ।

किंच मन्वादय किं तानि वाक्यान्यदर्शन् उत न । यदि नापश्यन् तर्हि कथ मन्वादिस्मरणस्य तानि मूलानि भवेयु । यद्यदर्शन् कुतो वा स्ववाक्यानीव मूलवाक्यान्यपि नाध्यापितानि । तदुक्तं वार्तिके—"येन यत्नेन मन्वाद्यैरात्मवाक्यं प्रपाठितम् । कस्मात्तेनैव यत्नेन मूलवाक्य न पाठितम् ॥" इति ॥

---

[1] तथाचावैदिकाना हिंसादौ प्रवृत्ताना येनापि निमित्तेन ततो निवृत्तानामपि न प्रत्यवायाभाव सर्वथेति सूचितम ।

तथाच भ्रान्त्यादिमूलकाः स्वाप्नानुभवमूलकाः वञ्चनार्थं स्वबुद्धिकल्पिता वा मन्वादिस्मृतयः कथं धर्मे प्रमाणं भवन्ति ।

तत्रेदं समाधानम्—सत्यं मन्वादिस्मृतयः पुराणन्यायमीमांसादयः कल्पसूत्रादयः षडङ्गानि च न वेदाः, तथापि तानि धर्मे प्रमाणमेव ।

अयमाशयः—प्रमाणं हि द्विविधं साक्षात्प्रमाणं परंपरया प्रमाणं चेति । यद्यपि स्मृतिः साक्षान्न प्रमाणम्, तथापि प्रमाणभूतपरोक्षवेदानुमानद्वारा धर्मे प्रमाणमिति युक्तमेव । तथाच परोक्षवेदप्रामाण्यमेव तृतीयपादार्थ इति सिद्धम् । व्यक्तं चैतन्न्यायसुधायाम् ।

"चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः" इत्यत्र परोक्षापरोक्षद्विविधचोदनाया अपि सङ्ग्रहो विद्यत इति प्रत्यक्षवेदस्य विधिमन्त्रार्थवादरूपस्य प्रामाण्यविचारानन्तरं परोक्षतद्वाक्यप्रामाण्यविचारः इत्युपपन्नम् । परोक्षत्वं चेदं न मन्वादिदृष्ट्या, किन्त्वस्मदादिदृष्ट्या । मन्वादीनां तु तदपि प्रत्यक्षमेव, परंतु तत्तद्वाक्यं मन्वादिस्मृतिमूलभूतं विप्रकीर्णशाखागतमिति न तस्यापि मन्वादिभिः सम्प्रदायोच्छेदादिभिया पाठनं स्वकीयस्मृतीनामिव कृतमिति न दोषः ।

अयं भावः—"स्वाध्यायोऽध्येतव्यः" इति विधिवाक्ये अध्यायस्य स्वत्वविशेषणादेकवेदगतस्वपरम्पराप्राप्तशाखाध्ययनं, "वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वाऽपि यथाक्रमम्" इति वचनाद्वेदान्तरीयसर्वशाखाध्ययनं च विधीयते । तथाच कृष्णयजुश्शाखाध्यायिना यजुर्वेदगतशुक्लयजुः शाखाध्ययनादिकं, ऋग्वेदगतस्वपरम्पराप्राप्तैकशाखाध्यायिना तद्वेदगतशाखान्तराध्ययनं च निषिद्धं गम्यते । गुणोपसंहाराधिकरणे च सर्वशाखीयानां धर्मे सर्वैरनुष्ठानं कर्तव्यमसति विरोधे, सति तु विरोधे व्यवस्थितविकल्पादिकमिति निरूपितम् । तथाच शाखान्तरीयाणां धर्माणां शाखान्तरीयवाक्याध्ययनासंभवात्तेषामप्रत्यक्षत्वेऽपि मन्वादिस्मृतिमात्रपर्यालोचनया तादृशं किमपि वाक्यं शाखान्तरे स्यादिति विश्वासेन तदर्थानुष्ठानमावश्यकम् ।

तत्र च मन्वादिभिः स्वसाक्षात्कृतस्यापि शाखान्तरीयवाक्यस्याध्यापनं यदि क्रियेत तर्हि "स्वाध्यायोऽध्येतव्यः" इति विधिविच्छेदः कृतः स्यात् ।

वस्तुतस्तु स्वप्रत्यक्षाणि स्वाधीतवेदभागगतानि वेदवाक्यान्यपि मन्वादिस्मृतिमूलं भवितुमर्हन्ति, परंतु कानिचन मन्त्रार्थवादवाक्यानि कानिचन मन्त्रवाक्यानि वा भवेयुः ।

मन्त्रार्थवादयोस्तु कस्यार्थस्य विवक्षा कस्य न विवक्षेत्यादिनिर्णयो नास्मदादीनां भवति । मन्वादीनां तु सर्वतन्त्रस्वतन्त्राणामधिगतनिखिलविद्यास्थानानामधीतवेदचतुष्टयानां देवानामिव स्वयंप्रभातनिखिलवेदार्थानां मात्रामात्रापरित्यागेन वेदपरिपालनार्थं निखिलधर्माधर्मविवेचनेन धर्ममार्गप्रतिष्ठापनार्थमेव च कृतदीक्षाणाम् सर्वदा सत्सङ्गमपरिपावितचित्तवृत्तीनां च मन्त्रार्थवादेभ्योऽपि केभ्यश्चनैव धर्माद्यवभासः संभवत्येव । मन्त्रार्थवादयोरपि दृष्टान्तविधयोपात्तानामलौकिकानामर्थानां विवक्षा वर्तत इति वार्तिकादौ निरूपितम् । सर्वथाच मन्वादिस्मृतयो धर्मे प्रमाणमेवेति सिद्धम् । यतो वेदाद्वेदार्थं ज्ञात्वैव मन्वादयस्तमस्मरन् न तु स्वकपोलकल्पितं भ्रान्तिकल्पितं भ्रान्तिदृष्टं वा ।

शाक्यादिस्मृतयस्तु न वेदमूलाः । नहि मन्वादय इव ते वेदप्रामाण्यं मात्रामात्रापरित्यागेन वेदपरिपालनं वा मुख्यं मन्यन्ते । वेदाप्रामाण्यव्यवस्थापनं धर्मसमयोच्छेदनं चैव खलु ते पुरुषार्थं मन्यन्ते । अतो न तासां वेदो मूलम् । ततश्च स्वकपोलकल्पितत्वात् हेतुवादभूयिष्ठाः शाक्यादिस्मृतयो न प्रमाणम् ।

मन्वादिस्मृतयोऽपि प्रत्यक्षवेदवाक्यान्तराविरुद्धा एव धर्मप्रमाणमिति विवक्षितम्, न तु मनुस्मृतित्वादिना, शाक्यादिस्मृतयस्तु तत्स्मृतित्वेनैव प्रमाणमिति शाक्यानुसारिणां मतमिति नेदं मतं युक्तम् । नहि अहिंसासत्यादिकं धर्म इति हिंसादिकं अधर्म इति च प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरसिद्धमिति शाक्यादयोऽपि वेदार्थमेव वेदाप्रामाण्यनिरूपणपूर्वकं स्वकपोलकल्पिततया ज्ञापयन्ति प्रतारणार्थं लोकानाम् । तथाच वेदप्रामाण्यस्वीकारमन्तरा न कस्यापि स्मृतिः प्रमाणतामर्हतीति मन्वादिस्मृतय एव धर्मे प्रमाणम् । ता अपि वेदाविरुद्धा एव प्रमाणमिति सिद्धम् ।

प्रत्यक्षवेदवाक्यविरुद्धास्तु मन्वादिस्मृतयः स्वमूलं वेदवाक्यं नानुमापयन्तीति न ताः प्रमाणमिति भाष्यकारा वदन्ति ।

वार्तिककारास्तु प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धा अपि स्मृतयः श्रुतिमनुमापयन्त्येव, परंतु अनुष्ठानं प्रत्यक्षवेदवाक्यानुसार्येव युक्तं भवति । तथाच यस्य स्मृतिमूलं वेदवाक्यं प्रत्यक्षं स्मृतिविरोधि च तत्प्रत्यक्षं तस्य विकल्पेनोभयानुष्ठानमपि युक्तमेव । यत्र तु विरुद्धश्रुतिमात्रं प्रत्यक्षं तत्र स्मृत्यर्थाननुष्ठानमेव युक्तम् । श्रुत्यविरुद्धस्मृतिस्थले तु परोक्षवेदवाक्यानुसारेणाप्यनुष्ठानं युक्तमेव ।

एतेन परोक्षवेदमूलकविरुद्धस्मृतिद्वयमपि व्याख्यातम्, तत्रापि "अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति" "नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति," इति विधिनिषेधस्थल इव विकल्पेनानुष्ठापकत्वात् ।

अत्र स्मृतिपदस्य भावव्युत्पन्नस्य स्मरणमेवार्थः । तथापि तन्मूलकग्रन्थविशेषस्यापि मन्वादिविरचितस्य गौण्या वृत्त्या स्मृतिपदेन व्यवहारः ।

एतेन उपचारात् रघुनन्दनवैद्यनाथादिनिबन्धग्रन्थानामपि स्मृतिपदव्यवहारो नानुपपन्न इति सूचितम् ।

इयान्विशेष —यन्निबन्धग्रन्थाना स्मृतिविरोधे आचारस्येव श्रुतिविरोधे स्मृतेरिव च न प्रामाण्यमिति। यत्तु "स्मृत्योर्विरोधे न्यायस्तु बलवत्तर" इति वचन तत्परोक्षापरोक्षस्मृतिविरोधे मीमासादिन्यायस्य प्राबल्यपरमिति न दोष । निबन्धग्रन्था हि विचारशास्त्रविधयैव प्रमाणम् । मीमासाशास्त्रं साक्षाद्वेदार्थविचाररूपम् । निबन्धास्तु स्मृत्यादिविचाररूपा इति तु विशेष ।

अत्र च मन्वादिस्मृतीना वेदमूलकत्वेनैव प्रामाण्ये वर्णिते श्रुतिविरुद्धानामपि तासा प्रामाण्यापत्तिरिति शङ्कायां "विरोधे त्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्" इति सूत्रं प्रववृते। तथा च–"औदुम्बरी स्पृष्ट्वोद्गायति" इति श्रुतिविरुद्धा "औदुम्बरी सर्वा वेष्टितव्या" इति स्मृतिरप्रमाणमिति ॥

अत्रैवं शङ्का जायते कथ तर्ह्येतत्स्मरणम् ? नहि पूर्वतनानुभवमन्तरा स्मरण सभवति । धर्मस्य चानुभवो न वेदमन्तरा प्रमाणान्तरेण भवतीति, तदर्थमिद सूत्रम् "हेतुदर्शनाच्च" इति। अनेन हि सूत्रेण श्रुतिविरुद्धस्मृतौ कामादिकं दृष्टं कारणान्तरमेव निमित्तम् न तु प्रमाणजन्यानुभवो निमित्तमिति निरूपितम् ।

इद तु सूत्र वार्तिककारा सभाव्यमानदृष्टहेतुकाना सर्वासामपि स्मृतीना श्रुतिविरुद्धाना तदविरुद्धाना वा अनुमेयश्रुतिमूलानामप्रामाण्यसाधनपरतया योजयन्ति ।

तथाच सूक्ष्मगवेषणयापि यदि निमित्त दृष्ट कस्याश्चन स्मृते सभाव्यते तर्हि तस्या सर्वस्या अपि स्मृते न प्रामाण्यमिति सिद्धमितीदानीन्तनाना जनाना कालदेशाद्यनुगुण मन्वादिभि· धर्मनिर्णयादिभि कल्पिता एव स्मृतय इत्यादिकल्पनं निरालम्बनमेव ।

यत्तु—पाराशरस्मृतौ "कलौ जनाना सौकर्यार्थं प्रायश्चित्तसङ्कोचार्थं स्वस्या प्रवृत्तिरुपवर्णिता" इति तस्याऽयमाशय — "आख्याताना अर्थं ब्रुवता शक्ति सहकारिणी" इति न्याय एको वरीवर्ति । अनेन न्यायेन यत्र यत्र विधि पुरुषं प्रवर्तयति तत्र सर्वत्र पुरुषस्य शक्तिरपि सहकारिणीति बोधयति । तथाच शक्तस्यैव विहितेषु सर्वत्र कर्मस्वधिकारो नाशक्तस्य । तत्र चातिक्लेशसाध्यप्रायश्चित्तेऽशक्तानधिकारिण उद्दिश्य तत्र सङ्कोचकरणं न दोषाय ।

एवं युगभेदेन केषा चन धर्माणामधर्मत्वव्यवस्थापनमपि तादृशधर्मानुष्ठानाशक्तिदर्शनेनैव महर्षिवर्यैः कृतम् ।

अय भाव — येषा पापाना निवृत्त्यर्थं महाक्लेशसाध्यमल्पक्लेशसाध्य च प्रायश्चित्त विकल्पेन विहितम्, तत्र शक्तिपर्यालोचनया युगभेदेन व्यवस्थापनमेव शास्त्रकारै कृतम्, न तु स्वतन्त्र प्रायश्चित्तान्तर कल्पितम् । अतएव पराशरमाधवीये तत्र विकल्पव्यवस्थापनमुपपद्यते । "कलौ पाराशर स्मृत" इति वचनस्याप्ययमेवाशय —यत्प्रायश्चित्तविषये पाराशरीयव्यवस्थैव कलौ समादरणीयेति ।

अत्र च प्रायश्चित्तसङ्कोचादिकमधिकारिभेदेनैवेति महाप्रायश्चित्तशक्ताना महाप्रायश्चित्तमेव कर्तव्यमिति मन्वादिस्मृतीनामपि कलौ प्रामाण्य नानुपपन्नम् ।

अत्रेद विचारणीयम्—सत्य अदृष्टार्थाष्टकाश्राद्धकर्तव्यतादिस्मृतीना न प्रत्यक्षादिक किमपि मूल सभवतीति वेदमूलकत्वमेवेति, व्यवहाराध्यायादीनामर्थशास्त्राणा च कथ वेदमूलकत्वम् ? ते हि दृष्टहेतुका एवोपलभ्यन्ते । अतएव व्यवहारालयेऽप्याधिकारणिका यथेच्छमेव स्मृत्यादिविरुद्धानपि निश्चयानातन्वते। यथा ब्रह्मचारिगृहीतस्य दत्तकस्यापि तदीयदायाधिकारः इत्यादिनिर्णयो न्यायवीदिषु कार्यकारी वरीवर्ति । तथाच व्यवहाराध्यायो मन्वादिस्मृतिषु कथ प्रमाणमिति ?

अत्रेदं तत्त्वम्—अर्थशास्त्राणा यद्यपि दृष्टमेव हेतु तथापि तदीयार्थस्य यथावदेवानुष्ठानेनादृष्टविशेषस्यापि लाभो वर्तत एव । अतएव—"अदण्ड्यान् दण्डयन् राजा दण्ड्यांश्चैवाप्यदण्डयन् । अयशो महदाप्नोति नरकं चैव गच्छति ॥" इति मन्वादिवचनमुपपद्यते । तथाच दायभागादिष्वप्यनधिकारिणा दायस्वीकारोऽनर्थायैव स्यात् । सपादितानामर्थानां हि भोजनादिव्यवहार इव धर्मानुष्ठानार्थेऽपि विनियोग करणीय । तत्र भोजनाद्यविहितकार्याणा कथंचिदन्यायार्जितः धनैरपि निर्वाहेऽपि धर्माद्यनुष्ठानस्य तै कथमपि निर्वाहो न भवति । तथाच व्यवहाराध्यायोऽपि श्रुतिमूल व न स्वतन्त्रं मन्वादिकल्पित इति सर्वथा प्रमाणमेवेति तद्विरुद्धानामिदानीन्तनाना व्यवहारालयाध्यक्षनियमाना न प्रामाणिकत्वमिति पश्याम । नहि मन्वादय इवादृष्टधर्मपक्षपातेनेदानीन्तना नियमान्व्यवस्थापयन्ति, किंत्ववैदिकानामपि बहूनामाशयानुसारेण । नहि धर्माधर्मादिकथा भारतीयाना समुदायव्यवस्थासिद्धा, किंतु सर्वप्रमाणमूर्धन्यनिरस्तसमस्तदोषजातापौरुषेयनित्यवेदैकमूलसिद्धा । नहि वेद पौरुषेय इति तु पूर्वमेव निरूपितम् । तथाच श्रुत्यविरुद्धानामसभाव्यदृष्टहेतूना च वैदिकमन्वादिस्मृतीना धर्मप्रामाण्यमनपोह सिद्ध भवति ।

शाक्यादिस्मृतीना त्वहिंसादिविषयाणामपि न प्रामाण्यमहिंसादिधर्मत्वे । सत्यवदनादिकं हि वेदवाक्याज्ज्ञायमानमेवाऽनुष्ठीयमानं फलाय कल्पते । वैदिकविध्यादिज्ञान हि शाब्दभावनाया करणत्वेनान्वेतीति तादृशकरणं विना सपादिता प्रवृत्तिर्न वेदोक्तफलसाधनार्थं पर्याप्ता भवति । तथाच अर्थवादाधीनप्राशस्त्यज्ञानं विनानुष्ठीयमानं कर्म न यथा तत्फलं

जनयति, मन्त्रपूर्वकार्थज्ञानं विनानुष्ठीयमाना मन्त्रार्था यथा न फल जनयितुमीशते तथा वैदिकलिङ्गादिजनितप्रवर्तनाज्ञानं विना प्रवृत्तिरपि न फलमुत्पादयितुमलमिति शाक्यादिस्मृत्यनुसारेणानुष्ठीयमानमहिंसादिक नादृष्ट पारलौकिकं फल संपादयति । यथा स्वभावत सर्वादरणीयं विशेषत "पयो ब्राह्मणस्य व्रतम्" इति ब्राह्मणव्रतत्वेन कीर्तित च पय श्वचर्ममये पात्रे निक्षिप्त सर्वथाऽशुद्ध सत्सर्वेषामनादरणीय भवति, एवमवैदिकशाक्यसबन्धाद्वैदिकधर्माधर्मादिव्यव- स्थाप्यहिंसादीना न सभवतीति मन्तव्यम् ।

एतदभिप्रायेणैव "पुराणन्यायमीमासाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिता । वेदा स्थानानि विद्याना धर्मस्य च चतुर्दश ॥" इति धर्मस्थानाना चतुर्दशत्वेन प्राचामाचार्याणा परिगणनम् । तथाच श्रुत्यविरुद्धा अपि शाक्यादिस्मृतय श्रुतिविरुद्धा मन्वा- दिस्मृतय इव न धर्मे प्रमाणम् ।

श्रुतिविरोधश्च मन्वादिस्मृतीना न श्रुतित्वेन स्मृतित्वेन च भवति, किंतु विरुद्धार्थप्रतिपादकत्वेनेति प्रबलार्थावलम्बा स्मृतिरपि प्रबलेव, दुर्बलार्था श्रुतिरपि दुर्बलैव । अर्थस्य प्राबल्य यदि सोऽनुष्ठेय । तथाच श्रुत्यर्थस्याननुष्ठेयत्वेऽनुष्ठेयधर्मत्वे वा स्मृत्यर्थस्यानुष्ठेयत्वे च स्मृतिरेव तत्र बलीयसीति स्मृत्यनुसारेण श्रुते सङ्कोचोऽपि क्वचन न दोषाय भवति । यथा "वेद कृत्वा वेदिं करोति" इति श्रुते "क्षुते आचामेत्" इति स्मृत्यनुसारेण सङ्कोच ।

तथाहि—वेदो नाम समार्जनार्थो दर्भमुष्टिविशेष । त कृत्वानन्तर वेदिं मण्टप कुर्यादिति श्रुतेरर्थ । "क्षुते आचा- मेत्" इति स्मृतेस्तु यदा यदा कर्ममध्येऽपि क्षुत भवति तदा तदा आचमन कर्तव्यमित्यर्थ । तत्र यदि वेदकरणा- न्तिमक्षणे क्षुतं भवति तर्हि तदनन्तरमाचमने क्रियमाणे श्रुतिविरोध । यदि वेदि क्रियते तर्हि आचमनस्मृतिविरोध- इति विरोधपरिहार वेदकरणानन्तरमाचमनं कृत्वा वेदिकरणमिति वाक्यार्थस्वीकारेणैव करणीयः ।

कृत्वेति क्त्वाप्रत्ययस्य हि पूर्वकालतार्थं । सा च वेदवेदिकरणयोर्मध्येऽन्यस्यानुष्ठानेऽप्युपपद्यते । क्रमो हि स । न च सोऽनुष्ठातु शक्य आचमन त्वनुष्ठेयम् । तथाच स्मृत्यप्रामाण्ये पदार्थबाध श्रुतिसङ्कोचे पदार्थधर्मक्रमबाध इति स्मृतिप्राबल्यमेवात्र सिद्धं भवति । तथाच स्वरूपत प्रबलापि श्रुति प्रबलाऽऽचमनरूपपदार्थाश्रिताऽऽचमनस्मृत्यपे- क्षया दुर्बलैव ।

तदुक्तम्—"अत्यन्तबलवन्तोऽपि पौरजानपदा जना । दुर्बलैरपि बाध्यन्ते प्रबलै पार्थिवाश्रितैः ॥" इति ॥

तथाच यत्र स्मृतौ श्रुतौ च विरुद्धावनुष्ठेयौ पदार्थो भासेते तत्रोपजीव्योपजीवकभावप्रयुक्तप्राबल्यदौर्बल्याभ्यामेव व्यव- स्थेति न श्रुतिस्मृत्यो समानयोगक्षेम प्रामाण्यमिति न विरोध ।

स्मृत्यपेक्षयापि दुर्बला मीमासान्याया अपि प्रबलपदार्थाश्रिता श्रुतिमपि यथोक्तन्यायेन बाधन्त एव । अतएव "वेद- मधीत्य स्नायादि"त्याम्नायेन वेदाध्ययनानन्तर समावर्तनविधानेऽपि न्यायसिद्धानुष्ठेयविचारानन्तरमेव समावर्तनविधि- स्तत्रोपपद्यते ।

तदुक्तं भाष्ये—"अतिक्रामाम इममाम्नायं अनतिक्रामन्तोऽर्थवन्तं सन्त वेदमनर्थकं कल्पयेमे"ति ॥

यत्तु जिज्ञासाधिकरणभाष्ये—"अस्नाननियमाना समापनमेवात्र विधीयते" इति व्याख्यातम्, तदप्येतन्न्यायमूल- मेव । तथाचोपजीव्यत्वेन प्रबलापि श्रुति कुत्रचन प्रबलपदार्थाश्रितया स्मृत्यापि बाध्यत इति सिद्धम् ।

प्रसिद्ध ह्युपजीव्यस्याप्यतिदेशस्योपजीवकेनोपदेशेन बाधनं "यो होता सोऽध्वर्युरि"त्यादौ । तत्र हि होतुरध्वर्युत्वे उप- दिष्टे सति आतिदेशिकस्य होतृधर्मविशेषस्य होत्रा नानुष्ठान कर्तव्यमिति दशमे निरूपितम् ।

अतएव प्रकरणोपजीव्यापि समाख्या प्रबललिङ्गोपष्टम्भेन प्रकरणबाधिका । तथाच पूषानुमन्त्रणमन्त्राणा दर्शपूर्ण- मासप्रकरणपठितानामपि पूषदेवताप्रकाशकत्वरूपलिङ्गसहकृतयागानुमन्त्रणसमाख्यानुसारेण पूषदेवताके यागे समुत्कर्ष इति तृतीये निरूपितम् । तदुक्त—"यागानुमन्त्रणानीति समाख्या क्रतुयोजिका । पूषानुमन्त्रणमन्त्राणा तस्मात् तद्दैवते क्रतौ ॥" इति ॥

लोकेऽप्ययं न्यायो वरीवर्ति । तदुक्तं वार्तिके—"अत्यन्तबलवन्तोऽपि पौरजानपदा जना । दुर्बलैरपि बाध्यन्ते प्रबलैः पार्थिवाश्रितै ॥" इति ॥ तथाच प्रथमं श्रुतिबाध्यत्वं स्मृते, अनन्तर स्मृतिबाध्यत्व श्रुतेरुक्तमिति न विरोधोऽत्र समापतति ।

एतेन सदाचारप्रामाण्यमपि **व्याख्यातम्** । तथाहि—"श्रुति स्मृति सदाचार स्वस्य च प्रियमात्मन" इति श्रुतिस्मृती इव सदाचारात्मतुष्टी अपि धर्मप्रमाणमामनन्ति । तत्रेयमाशङ्का भवति, सदाचारा सर्वेऽपि यदि धर्मे प्रमाणं तर्हि "धर्मव्यतिक्रमो दृष्टो महतामपि साहस"मिति वचनसिद्धा अपि धर्मप्रमाण भवेयु ।

प्रसिद्धमिद सर्वेषाम्—यद्विश्वामित्रो वसिष्ठशापाच्चण्डालं त्रिशङ्कुमयाजयत्, ब्रह्मचार्यपि भीष्मो बहूनश्वमेधानन्वतिष्ठत्,

पाण्डवार्जितैर्धनैर्धृतराष्ट्रोऽन्धोऽयजत्, युधिष्ठिरोऽर्जुनवीर्यसपादिता द्रौपदीमात्मार्थेऽपि पर्यणैषीत्, अन्येऽपि धार्मिका बहव· किमपि किमप्यधर्मजातमाचरन् आचरन्ति चेति । एव च को धर्म कश्चाऽधर्म इति धर्माधर्माध्यवसानं शिष्टाचारप्रमाणताया न सभवति । ते नाम शिष्टा ये सदाचारशीला , ते सदाचारा ये तेषामाचारा इति परस्पराश्रयदोषोऽपि शिष्टाचार-प्रमाणताया भवति । अस्तु वा कथचिदपि शिष्टाचारप्रमाणता, तथापि "आचारश्चैव साधूना" इति स्मृतिष्वाचार-प्रामाण्यमुपक्षिप्तमिति स्मृतिप्रामाण्येनैवाचारप्रामाण्यमपि सिद्धमिति पृथगाचारप्रमाणतोक्ति "श्रुतिः स्मृति· सदाचार·" इत्यत्र निष्प्रयोजनैव सपद्यते । **एतेन—**आत्मतुष्टिप्रमाणतापि—**निरस्ता ।**

"भिन्नरुचिर्हि लोक " इति न्यायेन विचित्रा खल्वात्मतुष्टिर्भवति । तदुक्त वार्तिके—"कस्यचिज्जायते तुष्टिरशुभेऽपि हि कर्मणि । शाक्यस्येव कुहेतूक्तिवेदब्राह्मणदूषणे । पशुहिंसादिसबन्धे यज्ञे तुष्यन्ति हि द्विजा । तेभ्य एव हि यज्ञेभ्य शाक्या कुध्यन्ति पीडिता । स्वमातुलसुता प्राप्य दाक्षिणात्यस्तु तुष्यति । अन्ये तु सव्यलीकेन मनसा तन्न कुर्वते ॥" इति । एवं च—"आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च" इति मनुवचनमप्रमाणमिति पश्याम ।

मनुस्मृतिर्हि—स्वतो न धर्माधर्मयो प्रमाणम्, किन्त्वनुमितश्रुतिद्वारा । श्रुतिविरुद्धा च स्मृतिर्न श्रुत्यनुमापनाय क्षमते इति हि शबरस्वामिनोऽभिप्रयन्ति, एवं चाव्यवस्थितात्मतुष्टिप्रमाणताया बहुविधश्रुतिव्याकुलता भवेदिति न सा प्रमाणम्, एवमाचारोऽपीति मन्तव्यम् । एवचाचारप्रामाण्यवादोऽय न शोभतेतरामिति ।

वय तु पश्याम —प्रमाणमेव धर्माधर्मयो सदाचार इति । नहि सतामाचारा सर्वेऽपि धर्मप्रमाणमिति वय वदाम , किंतु धर्मबुद्ध्याऽनुष्ठीयमाना एव । नहि विश्वामित्रादय स्वकीय धर्मव्यतिक्रम साहसकृत धर्ममपि मन्यन्ते । पुराणेषु हि विश्वामित्रादीना धर्मव्यतिक्रमो न धर्मबुद्ध्येति तेषा पश्चात्तापादिप्रकाशनेन स्पष्टमेव निरूप्यते ।

यत्तु भीष्मस्य ब्रह्मचारिण एव सत यागानुष्ठानम्, तत्तु "तेजीयसा न दोषाय वह्ने सर्वभुजो यथा" इति न्यायेन लघु· मञ्जूषाया नागेशभट्टाचार्यै समाहितम् । कुमारिलपादास्तु तन्त्रवार्तिके "भीष्मो न ब्रह्मचारी, किंतु गृहस्थ एव" इति वर्णयन्ति । पितृनिकटे या प्रतिज्ञा कृता न विवाहो मया क्रियते इति न सा धर्मार्थपत्नीविवाहविषया, किंतु पुत्रार्थपत्नी-विवाहविषया । पुत्रार्थविवाहो हि तस्यैव नियत , योऽन्यथा पितु ऋणमपाकर्तु न पारयति । भीष्मस्तु—"भ्रातॄणामे· कजातानामेकश्चेत्पुत्रवान्भवेत् । सव तेनैव पुत्रेण पुत्रिणो मनुरब्रवीत् ॥" इति विचित्रवीर्यक्षेत्रजलब्धपितृऋणत्व केवलयज्ञार्थपत्नीसबन्धशालीति कल्पनाया न कोऽपि विरोध समापतति । तदुक्त वार्तिके—"यो वा पिण्ड पितु पाणौ विज्ञातेऽपि न दत्तवान् । शास्त्रार्थातिक्रमाद्भीतो यजेतैकाक्यसौ कथम् ॥ ' इति ॥

शापानुग्रहसमर्था हि महर्षय स्मर्यन्ते । तद्यथा—महर्षिवचनाद्धृतराष्ट्रोऽन्ध सवृत्त , यथाच व्यासानुग्रहादाश्चर्य-पर्वणि पुत्रानदर्शत्, एव ऋतुकालेऽपि कस्यापि महर्षेरनुग्रहवशात्तस्यान्धत्व निवृत्तमिति वार्तिककारा निरूपयन्तीति न धृतराष्ट्राचारोऽयमसदाचार ॥

पाण्डुपुत्राणामेकद्रौपदीपरिणय सदाचारो वाऽसदाचारो वेत्यत्र वार्तिककाराणा वचनानि प्रियपाठकानामत्यन्तमेव कुतूहल जनयेयुरिति तान्येवात्र निर्दिशाम । "या चोक्ता पाण्डुपुत्राणामेकपत्नीविरुद्धता । सापि द्वैपायनेनैव व्युत्पाद्य प्रतिपादिता ॥ यौवनस्थैव कृष्णा हि वेदिमध्यात्समुत्थिता । सा च श्री· श्रीश्च भूयोभिर्भुज्यमाना न दुष्यति ॥" अत एवोक्तम्—"इदं च तत्राद्भुतरूपमुत्तमं जगाद विप्रर्षिरतीतमानुष· । महानुभावा किल सा सुमध्यमा बभूव कन्यैव गते गतेऽहनि ॥" इति । नहि मानुषीष्वेवमवस्थोपपद्यते । अतएव वासुदेवेन कर्ण उक्त —"षष्ठे च त्वामहनि द्रौपदी पर्युपस्थास्यति" इति ॥

अथवा—पञ्चैव ता सदृशरूपा द्रौपद्य एकत्वेनोपचरिता इति व्यवहारार्थापत्त्या गम्यते । "यद्वा नार्यर्जुनस्यैव केवलस्य भविष्यति । साधारणप्रसिद्धिस्तु निश्छिद्रत्वाय दर्शिता ॥" यथा सभामध्यमानीयमाना सपुत्रकस्य धृतराष्ट्रस्यायश उत्पादयितुमात्मान ख्यापयितुं सहसैव द्रौपदी रजस्वलावेष कृतवती, तथैव केवलार्जुनभार्याया एव सत्या· श्रीत्वं· जनेनाविदित परस्परविरोधासदेह च दर्शयितुं साधारणपत्नीत्वप्रख्यापनमिति ।

एवंच शिष्टाचारप्रमाणताया न धर्माधर्माध्यवसानासभव । वेदविहितार्थकारिण शिष्टा· तेषामाचार· सदाचारा इति न परस्पराश्रयदोष समापतति । एवच "आचारश्चैव साधूना" इत्याचारप्रमाणतावचनमुपपद्यत एव । शाखान्तरगतवेद-वाक्यदर्शनमूलानि स्मरणानि प्रमाणत्वेनोरीकृतानि, न तथा सदाचारस्य किमपि मूल स्मृतेरिव कल्पयितुं शक्यते । यदि हि किमपि मूलं दृष्ट्वैव सदाचारप्रमाणता मन्वादिभिरुपक्षिप्ता स्यात्, तर्हि कुतो वा तेषा स्मरणं न कृतमिति पर-प्रत्ययेनैव सदाचार प्रमाणमिति स्मृतिप्रामाण्यसाधनेनैव नाचारप्राण्यसिद्धिसभव । **एतेन** आत्मतुष्टिरपि **व्याख्याता ।** तदुक्तं वार्तिके—"यथा रुमाया लवणाकरेषु मेरौ यथा वोज्ज्वलरुक्मभूमौ । यज्जायते तन्मयमेव तत् स्यात्तथा भवेद्वेद-विदात्मतुष्टि ॥ एव हि विद्वद्वचनाद्विनिर्गतं प्रसिद्धरूपं कविभिर्निरूपितम् । सता हि सदेहपदेषु वस्तुषु प्रमाणमन्त· करणप्रवृत्तयः ॥" इति ॥

अयमाशयः—यथा तपोविशेषैराराधितानां देवतानामयं मन्त्रो विषयो भवत्विति वरदाने सति तस्य मन्त्रस्य सकृन्मन्त्रणमात्रेण सर्पादिविषान्यपशेषतां प्राप्नुवन्ति, तथा वैदिकमन्वादिभिः शिष्टाचारः प्रमाणमिति वचनमात्रेण स प्रमाणमेव भविष्यति ।

यत्तूक्तं—"कस्य विज्ञायते तुष्टिरशुभेऽपि हि कर्म(णि)" इत्यादि, तदपि **एतेन परास्तम्** । नहि वैदिकानन्तधर्मसंस्कृतात्मनां साधूनामधर्मेषु स्वाभाविकी प्रवृत्तिः सम्भवति । प्रत्यहं धर्मानुष्ठानव्यग्रचित्तस्याधर्मभीतस्य च सज्जनस्य हि न कदापि स्वरसेनात्मतुष्टिर्धर्मादन्यत्र सम्भवति, न वा तादृशस्य धर्मादन्यत्राचरणे प्रवृत्तिरपि सम्भवति । उक्तं च वार्तिके—"यथा वा सर्पसिद्धान्ते नकुलो या किलौषधिम् । दन्तैर्गृह्णाति तामाहुः समस्तविषहारिणीम् । यथा वा या भुवं कश्चिदध्यावसति पुण्यकृत् । तथाचारात्मतुष्ट्यादिधर्मं धर्ममयात्मनाम् । वेदोक्तमिति निश्चित्य ग्राह्यं धर्मबुभुत्सुभिः ॥" इति ॥

अत्रेदं विचारणीयम्—स्मृत्याचारौ किं समबलौ उत स्मृतिः प्रबला आचारो दुर्बल इति । तत्र वार्तिककारास्तयोः समबलत्वं केषाञ्चन मतेनोपपादयन्तस्तयोः स्मृतिः प्रबला आचारस्तु दुर्बल इति निरूपयन्ति । तदुक्तं तन्त्रवार्तिके—"शिष्टं यावच्छ्रुतिस्मृत्योस्तेन यत्र विरुध्यते । न शिष्टाचरणं धर्मे प्रमाणत्वेन गम्यते । यदि शिष्टस्य कोपः स्याद्विरुध्येत प्रमाणता । तदकोपात्तु नाचारप्रमाणत्वं विरुध्यते ॥" इति ॥

अत्रेदं विचारयामः—कथमिदमुपपद्यते यत् देशभेदेनाचारव्यवस्था न सम्भवतीति निरधारि जैमिनीये "यस्मिन्देशे य आचारः" इत्यादिवचनं मातुलकन्यापरिणयादीनां देशभेदेन धर्माधर्मव्यवस्थापनमापस्तम्बादीनां च तद्विरुद्धमुपलभ्यत इति ? तत्र वार्तिककारा यदि मातुलकन्यापरिणयादयः केवलाचारप्रामाण्याधिकरणेन धर्माः, तर्हि स्मृतिविरुद्धस्याचारस्याप्रमाणत्वात्तेषामधर्मत्वमेव, न देशभेदेन धर्माधर्मव्यवस्थेत्याचारप्रामाण्याधिकरणे निरूपयन्ति । यदा तु "मातुलस्येव योषा" इत्यादिमन्त्रलिङ्गात्ते धर्मास्तदा न तेषामधर्मत्वं स्मृत्या आश्रयितुमीहामहे । "यस्मिन्देशे य आचारः पारम्पर्यक्रमागतः । वर्णानां सान्तरालानां स सदाचार उच्यते ॥" इति वचनं तु वार्तिककारैः तदनुसारिभिर्न्यायसुधाकारैश्च स्मृत्यविरुद्धकुलधर्मादिविषयं व्याख्यातमिति न कोऽपि विरोधः । **एतेन**—"येनास्य पितरो याता येन याताः पितामहाः । तेन यायात् सतां मार्गं तेन गच्छन्न दुष्यति ॥" इति मनुवचनमपि **व्याख्यातम्** ॥

एवंच मातुलकन्यापरिणयादयो यदि धर्मास्तर्हि सर्वदेशीयानामपि धर्माः, यदि वाऽधर्माः स्मृतिविरुद्धत्वात्तर्हि सर्वदेशीयानामप्यधर्माः, अतएव हि "पञ्चधा विप्रतिपत्तिः दक्षिणतोऽनुपनीतेन भार्यया च सहभोजनं पर्युषितभोजनम् उच्छिष्टभोजनं पितृस्वस्मातुलदुहितृपरिणयनमिति, तत्रोत्तरतः पञ्चधा—ऊर्णाविक्रयः सीधुपानं समुद्रयानमित्यादिना आपस्तम्बमतेनोपपाद्य "मिथ्यैतदिति गौतमः उभयं त्वेतन्नाद्रियते शिष्टस्मृतिविरोधात्" इति बोधायनेन देशभेदेन धर्माधर्मव्यवस्थानिराकरणमुपपद्यते ।

अयमत्र निष्कर्षः—ये हि आचारप्रामाण्येन मातुलकन्यापरिणयं धर्मं मन्यन्ते, तन्मते स्मृतिविरोधात्तस्य धर्मता नोपपद्यते सर्वस्मिन्नपि देशे । ये तु तं श्रुतिसिद्धं मन्यन्ते तेषां श्रुतिविरुद्धस्मृतेरेवाप्रामाण्यात्सर्वस्मिन्नपि देशे स धर्म एव । ये तु स्मृतिसिद्धं तमभिप्रयन्ति तेषां तु मते स विकल्पेन धर्मः, सोऽपि देशविशेषापेक्षया न, किंतु सर्वदेशापेक्षयैव । एवंच आचारप्रामाण्याधिकरणे वार्तिककारेण तत्र तत्र तस्याधर्मत्वमिव यत्सूच्यते न तद्वस्तुगत्यनुसारेण । आत्मतुष्टिप्रामाण्योपक्रमे—"पशुहिंसादिसम्बन्धे यज्ञे तुष्यन्ति हि द्विजाः । तेभ्य एव तु यज्ञेभ्यः शाक्याः क्रुध्यन्ति पीडिताः । स्वमातुलसुतां प्राप्य दाक्षिणात्यस्तु तुष्यति । अन्ये तु सव्यलीकेन मनसा तत्र कुर्वते ॥" इति वदन्तो हि कुमारिलपादाः द्विजसंतोषाधायको यागः शाक्यासंतोषाधानकारणमिति यथा नाधर्मः श्रुतिविहितत्वात् एवं दाक्षिणात्यसंतोषकारणं मातुलसुतापरिणयनमन्यासंतुष्टिनिदानमपि नाधर्म इति ज्ञापयन्ति । यदि हि मातुलसुतापरिणयमाचारप्रामाण्येन धर्मं वयमुपगच्छेम, तर्हि तस्याधर्मत्वं कल्पयितुं शक्येत, नचैतदस्ति । एवंच सदाचारप्रामाण्येनानध्यायव्रतशक्रध्वजोत्सवादीनामेव धर्मत्वम् । तदुक्तं वार्तिके—"प्रदानानि जपो होमो मातृयज्ञादयस्तथा । शक्रध्वजमहो यात्रा देवतायतनेषु च । कन्याकानां च सर्वासां चतुर्थ्याद्युपवासकाः । प्रदीपप्रतिपद्दानमोदकापूपपायसाः । वैदिकैः कर्तृसामान्यादेषां धर्मत्वमिष्यते ॥" इति ॥ यद्यपि "पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः । वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश ॥" इति धर्मस्थानेष्वाचारो नोपन्यस्तः, तथापि स्मृतेरिवाचारस्यापि परोक्षवेदद्वारैव प्रामाण्यान्न धर्मप्रमाणतानुपपत्तिः । सर्वथा च सदाचारः प्रमाणमेवेति सिद्धम् ॥

स्मृत्याचारयोर्यतो न समबलत्वं अतएव प्रथमाधिकरण एव नाचारप्रामाण्यविचारः किंतु पञ्चमाधिकरण एव तद्विचारः, अन्यथा कल्पसूत्रादीनामिवाचारस्यापि स्मृत्यधिकरण एव प्रामाण्यविचारापत्तिः । स्मृत्यधिकरणे परोक्षवेदानुमापनद्वारा स्मृतेरिवाचारप्रामाण्याधिकरणे स्मृत्यनुमापनद्वारा आचारप्रामाण्यं तदधिकरणे निरूप्यते, तथाच स्मृत्यधिकरणे परोक्षवेदप्रामाण्यस्यैव व्यवस्थापनेऽप्याचारप्रामाण्याधिकरणादौ परोक्षस्मृतिप्रामाण्यस्यैव व्यवस्थापनात्स्मृतिपाद

इत्येव तृतीयपादस्य नाम न परोक्षवेदपाद इति । तथा च स्मृतिस्थल इवाचारेऽपि स्मृत्यविरुद्ध आचार' प्रमाणं, स्मृतिविरुद्धाचारोऽप्रमाण, सभाव्यमानदृष्टहेतुकशिष्टाचारोऽप्रमाण, प्रबलपदार्थाश्रिताचारविरुद्धा स्मृतिर्न प्रमाणमित्यादिन्याया अनुसन्धेया । स्मृत्यविरुद्ध आचार प्रमाणमित्यस्योदाहरणं होलाकाद्याचार , स्मृतिविरुद्धाचारोऽप्रमाणमित्यस्योदाहरण सीधुपानादिकं विश्वामित्रादिकृतमेनकादिगमनम् । सभाव्यमानदृष्टहेतुकाचाराप्रामाण्यस्य प्रबलाचारविरुद्धस्मृतिबाधस्य चोदाहरणं मृग्यम् । यत्तु स्मृतिविरुद्धाचाराप्रामाण्योदाहरण मातुलकन्यापरिणयनमिति बहुषु स्थलेषु दृश्यते तत्तद्धर्मत्वबोधकश्रुतिस्मृत्यभावं कृत्वा आशङ्कयैव न वस्तुगत्येति पूर्वमेव निरूपितम् ।

सचायमाचार. शब्दसबन्धी अर्थसबन्धी च । शब्दसबन्ध्याचार शब्दस्यार्थविशेषबोधोद्देशेन प्रयोग , अर्थसबन्ध्याचारोऽर्थस्यानुष्ठानमिति विवेक । तत्र स्मृतिप्रामाण्यस्थले अहिंसादिधर्मसबन्धिन्यपि शाक्यादिस्मृतिर्यथा न प्रमाणमिति निरूपितं न तथाऽत्र शब्दसबन्ध्याचार सर्वथा नादरणीय , किंतु वैदिकाचारविरोध एव । तथाच पिकनेमादिशब्दाना म्लेच्छप्रसिद्ध्यनुसारेणार्थनिर्णयो भवत्येव वैदिकानाम् । त्रिवृदादिशब्दाना तु वाक्यशेषानुसार्येवार्थ. स्वीकरणीय , वैदिकप्रसिद्धिविरुद्धम्लेच्छप्रसिद्धेरनादरणीयत्वात् ॥

यत्तु प्रथमाध्यायचतुर्थपादे पुरोडाशादिशब्दानां वैदिकप्रसिद्ध्यनुसारेणाऽर्थो न स्वीकरणीय , किंतु लोकप्रसिद्ध्यनुसारेण संस्कृतासस्कृतपिष्टखण्डमात्रमर्थ इति निरूपितम्, तन् लौकिकप्रसिद्ध्यपरित्यागेन वैदिकप्रसिद्धिस्थले लौकिकप्रसिद्धिरेव स्वीकरणीयेत्यभिप्रायमिति न विरोध ।

ननु शब्दसबन्ध्याचारस्यापि स्मृतिद्वारमेव खलु प्रामाण्यमङ्गीकरणीयम् । शब्दसबन्धिनी च स्मृतिर्व्याकरणमेव । तथाच व्याकरणप्रामाण्य विना नैतदुपपद्यत इति शङ्कायां व्याकरणप्रामाण्याधिकरणप्रारम्भ । स्मृत्यधिकरणेन व्याकरणप्रामाण्यमपि वैदिकस्मृतित्वाविशेषेण प्रमाणमिति न सिध्यति, तत्रार्थस्मृतिमात्रस्यैव ग्रहणेन शब्दस्मृतेरग्रहणात् ॥

व्याकरणप्रामाण्य च साधुशब्दनिर्वचनार्थम् । तच्च यदि लौकिकाना शब्दाना तर्हि धर्मप्रमाणविचारेऽस्मिन्नध्याये न तस्य सङ्गति । यदि वैदिकाना तर्हि वेदे साधूनामसाधूना च सर्वेषा शब्दानामुपलम्भात् व्याकरणप्रामाण्येन वेदस्वरूपमेवोच्छिन्नं स्यादित्यनर्थायैव व्याकरणप्रामाण्याधिकरणं सपन्नमिति शङ्का भवति ॥

तत्रेदं समाधानम्—लौकिकाना वैदिकाना च सर्वेषा शब्दाना साधूना निर्वचनार्थमेव व्याकरणप्रामाण्यम् । तत्र लौकिकाना तन्निर्वचनस्य प्रयोजन तु ऊहस्थले साधूनामेव लौकिकाना शब्दाना प्रयोगेणादृष्टसिद्धिर्नान्यथेति धर्मप्रमाणविचारेऽप्यस्मिन्नध्याये नासङ्गति । वैदिकाना तु "तस्य स्थूलपृषतीमि"त्यादौ स्वरविशेषनिर्णयद्वारा अर्थविशेषनिर्णयादिनाऽदृष्टोपयोग सिद्ध एव वर्तते । सर्वथा व्याकरणप्रामाण्याधिकरणमत्यन्तमपेक्षितम् । तदुक्त महाभाष्ये—"रक्षोहागमलध्वसन्देहा प्रयोजनमिति ॥" अस्य शब्दस्यायमर्थ इति विज्ञानं क्वचिद्व्याकरणात् क्वचित्कोशात् क्वचिदाप्तवाक्यात् क्वचिद्व्यवहारतश्च भवति । यत्तूपमानमपि शक्तिग्राहकमिति नैयायिकाना मत तदिद न सङ्गतम् । अन्यसादृश्यादन्यसादृश्यज्ञानं खलूपमान ननु वाच्यवाचकभावज्ञानम् । विस्तृतं चैतत् श्लोकवार्तिक इति तत एव द्रष्टव्यम् । तत्र वैदिकाना येषा पदाना निगमनिरुक्तव्याकरणादिभिरर्थावबोधो भवतीति तत्र न काप्यनुपपत्ति । व्यवहारात् येषा पदानामर्थनिर्णयोऽपेक्षितस्तेषामर्थावबोधार्थं लोकवेदयो पदैकत्वमुपवर्णनीयम् । तदयमर्थो लोकवेदाधिकरणे निरूप्यते ॥

अस्मिन्नधिकरणे—"क्रमन्यूनातिरिक्तत्वपदवाक्यश्रुतिस्मृती । पदावधारणोपायान्वदन्त्येके मनीषिण ॥" इति न्यायेन लौकिकाना वैदिकाना च पदाना क्रमभेदादिना भेदमाशङ्क्य अर्थभेदप्रतीत्युपयोगिनामेव तेषा पदभेदप्रयोजकत्वात् आत्मना त्मना इत्यादीना रूपभेदेऽप्यर्थाभेदात्पदैकत्वमेवेति व्यवस्थापितम् ॥

सचार्थ आकृतिर्वा व्यक्तिर्वेति सशये लोके वेदे चाकृतिरेव शब्दार्थो न व्यक्ति । यद्यपि "व्रीहीन् प्रोक्षति," "गामानय," इत्यादौ नाकृतेरन्वययोग्यता, नहि प्रोक्षणानयनादिकमाकृतेर्भवति, किंतु व्यक्तिविशेषाणामेव; तथापि— "श्येनचितं चिन्वीत" इति वाक्ये श्येनाकृत्या चितमित्येवार्थोऽङ्गीकरणीय । नहि श्येनपक्षिणा चयन तत्र सभवति, अहिंसाशास्त्रादिविरोधात् । तथाच आकृतिरेव शब्दार्थ । "व्रीहीन् प्रोक्षति" इत्यादौ तु लक्षणया व्यक्तिबोध. । "श्येनचितं" इत्यादावाकृतेर्लक्षणया शब्दार्थत्ववादस्तु न युक्त , व्यक्तिशब्दार्थत्वे हि व्यक्तीनामानन्त्यादनेकशक्तिकल्पनाप्रसङ्ग ॥

एतेन—आकृतिविशिष्टव्यक्तिशब्दार्थतावादोऽपि—**परास्त**ः, "नागृहीतविशेषणा शक्ति विशिष्टमुपसङ्क्रामति" इति न्यायेनाकृतौ प्रथम शक्तिकल्पनस्यावश्यकत्वेनैवेष्टसिद्धौ व्यक्तिशक्तिकल्पनाया अयोगात् । नच "पशुना यजेत" इत्यादावाकृतेरमूर्तायाः यागसाधनत्वासभव , अरुणाधिकरणन्यायेन मूर्तव्यक्तिपरिच्छेदद्वारा आकृतेरपि यागसाधनत्वात् । तथाच आकृतिरेव शब्दार्थ । तादृशार्थग्रहश्च व्यवहारादिना भवति, सच व्यवहारो यदि लौकिकाना वैदिकाना चाविरुद्धस्तर्हि सर्वोऽप्यादरणीयः । यदि विरुद्धस्तर्हि वैदिकानामेव स ऊरीकर्तव्य । यदि वैदिकव्यवहाराभावस्तर्हि लौकिकव्यवहार आदरणीय इति व्यवहारस्याप्याचारकोटौ निवेशादाचारप्रामाण्य एवाऽऽकृत्यधिकरणस्यापि पर्यवसानम् । तथाच

स्मृत्याचारसिद्धा अपि धर्मा इति तयोरपि धर्मप्रामाण्यमविरुद्धम् । यथा वैदिकं वाक्यं साध्यसाधनेतिकर्तव्यतान्यतरसमर्पकं धर्मे प्रमाणम्, एव स्मृत्याचारावपि । तदिद सिद्ध यत् सर्वोऽपि वेद परोक्षापरोक्षसाधारण साध्य साधनमिति· कर्तव्यता चैव बोधयतीति धर्मप्रमाणमिति ।

तत्रेय शङ्का—नहि वेदे साध्य साधनमितिकर्तव्यतैव वा बोध्यते। अतादृशोऽप्यर्थो हि वेदे प्रतिपाद्यते । यथा—"ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत" इत्यत्र । यद्यपि यजिधातोर्याग करणमर्थ स्वर्गकामपदस्य साध्य स्वर्गोऽर्थ, ज्योतिष्टोमपदस्य तु यागनामधेयस्य न करण इतिकर्तव्यता वाऽर्थ । तथाच ज्योतिष्टोमपद कथ धर्मे प्रमाणम् ? नचाऽयमर्थवाद, तेन स्तुतिबुद्धेरजननात् । नापि मन्त्र मन्त्रलक्षणाभावात्, अनुष्ठेयार्थस्मारकत्वाभावात्, मन्त्रत्वप्रकारकप्रसिद्ध्यभावाच्च । नचेदं पद धर्मेऽप्रमाणमेव । न हि केनापि वर्णेन स्वरेण वा वेदगतेन नानर्थकेन धर्मानुपयोगिना वा भवितव्यमिति "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति विधितत्त्वविवेकिना स्पष्टमेव विदितम् । तथाच नामधेयाना धर्मोपयोग कथमिति ॥

अत्रेद समाधानम्—नामधेयानामपि धर्मोपयोगो विद्यत एव । यद्यपि नामधेय न भावनाया करणत्वेन भाव्यत्वेनेतिकर्तव्यतात्वेन वा पूर्वोक्तरीत्याऽन्वेति, नवा तत् मन्त्रार्थवादौ, तथापि धात्वर्थरूपकरण-परिच्छेदद्वारा करणमेव नामधेयेनापि समर्प्यते । अय भाव—"यजेत स्वर्गकाम" इत्यत्र यजिधातुना यागसामान्य विवक्ष्यते । तत्रच "निर्विशेष न सामान्यं" इति न्यायेन यागविशेषज्ञान नियमेनापेक्षितम् । यागविशेषज्ञान च क्वचिद्द्रव्यादिना भवति । अत्रतु "सोमेन यजेत" इत्युत्पत्तिवाक्येन सोमद्रव्यकत्वावगमेऽपि न यागविशेषज्ञान भवति । अनेके हि सोमद्रव्यका यागा अव्यक्ता विद्यन्ते । अव्यक्ता नाम स्वार्थचोदितदेवताशून्या । तथाच तादृशाना साद्यस्कादीना बहूना विद्यमानत्वात् नामधेयेनैव यागविशेषज्ञान भवतीति धात्वर्थपरिच्छेदद्वारा करणमेव धातुनापि समर्प्यत इति नामधेयमपि धर्मे प्रमाणमेव ॥

नामधेयाना तु सङ्कल्पादौ उपयोग । गुणविशेषसबन्धोऽपि यागविशेषाणा नामधेयेन भवति । यथा—"सस्थाप्य पौर्णमासी वैमृधमनुनिर्वपति" इत्यत्र वैमृधस्य पौर्णमास्यनुष्ठानानन्तर्यम् । एव फलसबन्धोऽपि । यथा—"दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेत" इत्यत्र षण्णामेव यागाना प्रधानाना फलसबन्ध नतु प्रयाजाद्यङ्गानामपि ॥

विस्तरेण चोत्तरत्रैतन्निरूपयिष्यते । तथाचोपपदार्थाना दध्यादिद्रव्याना यागसाधनतया नामधेयाना तत्परिच्छेदकतया धर्मोपयोग इति सिद्धम् ॥

तत्रेदमिदानीमवसरप्राप्तम्—यत्कुत्रोपपद नामधेय कुत्र द्रव्यदेवतान्यतरपरमिति । तत्राय निष्कर्ष —यत्र वक्ष्यमाणेषु निमित्तेषु षट्सु एकमपि निमित्त नास्ति तत्र द्रव्यदेवतान्यतरपरत्वम् । यत्र तु तदन्यतम विद्यते तत्रोपपद नामधेयमिति । तत्र प्रथम निमित्तं यद्युपपदस्य यौगिकस्य द्रव्यपरत्वे मत्वर्थलक्षणाप्रसङ्ग नामधेयपरत्वे च तदभाव तर्हि तदुपपद नामधेयमिति । यथा—"उद्भिदा यजेत पशुकाम" इत्यत्र यौगिकस्योद्भित्पदस्य द्रव्यपरत्वे मत्वर्थलक्षणाप्रसङ्गो नामधेयत्वे च तदभाव इति तत्पद नामधेयम् ॥

तथाहि—दधिसोमादिपदानामिवोद्भित्पदस्यार्थविशेषे न रूढिर्विद्यते । अत उद्भिद्यतेनेनेति व्युत्पत्त्या योगार्थमादायोद्भिच्छब्दस्य खनित्र द्रव्यमर्थ इति वर्णनीयमित्युद्भित्पद यौगिकम् । तच्चोद्भित्पद यदि "उद्भिदा यजेत पशुकाम" इति वाक्ये द्रव्यपर स्यात्तर्हि कतमो विधिस्तत्राङ्गीक्रियते इति विवेचनीयम् ।

तत्र न तावत् "अग्निहोत्र जुहोति" इतिवत् प्रथमो विधि, गुणफलयोरपि श्रवणात्, नापि "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम" इतिवत् द्वितीय, गुणपदश्रवणात् । "दध्ना जुहोति" इतिवत्तृतीयविधिस्तु न सभवति, फलपदश्रवणात् । "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयात्" इतिवत् चतुर्थविधिस्तु तदा स्यात् यदि दृष्टान्त इव धात्वर्थस्य प्रमाणान्तरेण प्राप्तिरत्र स्यात् । तत्र दृष्टान्ते "अग्निहोत्र जुहोति" इतिवदत्र "सोमेन यजेत" इति वाक्यान्तरेणैव तत्प्राप्तिवर्णन तु न सभवति, सोमेनेत्युत्पत्तिशिष्टद्रव्यावरोधे द्रव्यान्तरविधानासभवेन ज्योतिष्टोम एव खनित्रद्रव्यस्य फलार्थ विधानासभवात् । तदाश्रय तत् भवितुमर्हति यत्साधन यदवगतम्, यथा होमसाधन दधीति दध्ना जुहोतीति वाक्यान्तरावगतत्वात् दध्नो होम आश्रय उक्तवाक्ये । तथाच सोमयागमाश्रित्य खनित्रद्रव्य फलार्थं विधीयत इति वाक्यार्थसिद्ध्यर्थ प्रथमत सोमयागे खनित्रद्रव्यविधानमनन्तर फलसबन्ध इति वर्णनीयम् । तच्च न सभवति, उत्पत्तिशिष्टगुणावरोधे गुणान्तरविधानासभवात् । तथाच—"वाजिभ्यो वाजिन" इत्यत्रेव "उद्भिदा यजेत" इत्यत्र खनित्रद्रव्यकयागान्तरविधानमेव विवक्षणीयम् । तत्र च भावनाया धात्वर्थस्यैव करणत्व नतूपपदार्थस्यापि । उपपदार्थस्य तु द्रव्यस्य धात्वर्थोपकारकत्वमेवेति द्वितीयाद्ये भावार्थाधिकरणे निरूपितम् । तथाच "उद्भिदा यजेत" इत्यत्र यागेन पशु उद्भिदा याग च कुर्यादिति वाक्यार्थो न सभवति, एकेनैव यजिधातुना करणस्य फलस्य च यागस्य बोधासभवात्, "सकृत्प्रयुक्त शब्द सकृदेवार्थबोधक" इति न्यायेनानेकार्थबोधासभवात् । तदुक्त "शब्दबुद्धिकर्मणा विरम्यव्यापाराभाव" इति ।

यदि तु यागसबन्धिनी भावनेति सामान्यतो यागस्य भावनायामन्वयो विवक्ष्येत तदापि विरुद्धत्रिकद्वयापत्तिर्भविष्य-

तीति वाजपेयाधिकरणे निरूपयिष्यते। तथाच "सोमेन यजेत" इत्यत्र मत्वर्थलक्षणा सोमशब्देऽङ्गीकृत्य सोमविशिष्टयागस्य यथा विधान तथाऽत्रापि खनित्रविशिष्टयागस्यैव विधानमूरीकरणीयमिति द्रव्यपरत्वे मत्वर्थलक्षणाप्रसङ्गादुद्भित्पदं नामधेयमिति पश्याम । तथाच नामधेयस्य धात्वर्थपरिच्छेदकस्य धात्वर्थाभिन्नत्वात् न भावनाया अनेककरणान्वयप्रसङ्ग इति न प्रतिपदाधिकरणविरोधो न वा भावार्थाधिकरणविरोध इति न "अग्निहोत्र जुहोति" इत्यत्रेव मत्वर्थलक्षणा प्रसज्यत इति प्रथमनिमित्तेन उद्भित्पद बलमित् विश्वजिदादिपद च नामधेयम् ॥

"सोमेन यजेत" इत्यत्रापि यद्यपि द्रव्यपरत्वे मत्वर्थलक्षणा नामधेयत्वे च तदभावो विद्यते, तथापि सोमपद लताया रूढ न यौगिकमिति नैतन्निमित्तं तस्य नामधेयत्वमापादयति । किंच—सोमपद यदि "सोमेन यजेत" इति वाक्ये नामधेय स्यात् तर्हि तस्मिन्यागे न द्रव्यसिद्धि स्यात् । "उद्भिदा यजेत" इत्यस्य नामत्वेऽऽतिदेशादव्यक्तत्वेन ज्योतिष्टोमात् सोमद्रव्य प्राप्नोति । नच विनिगमनाविरह ,उद्भिच्छब्दस्य यौगिकस्य कर्मद्रव्योभयसाधारणत्वस्य सोमपदस्य तदभावस्य च विनिगमकत्वात् । तत्सिद्ध मत्वर्थलक्षणापत्त्योद्भिदादिपद नामधेयमिति ॥

भाट्टदीपिकाया खण्डदेवाचार्यास्तु—"सोमेन यजेत" इत्यत्र सोमशब्दस्यापि भावनाया करणत्वेनैवान्वय । नचाऽनेककरणान्वयायोग , एकजातीयानेककरणान्वयायोगेऽपि विजातीयानेककरणान्वयस्योपपन्नत्वात् । याग फलसाधनतया भावनाया करण सोमस्तु फलसाधनयागसाधनतया ततोऽपि परम्परया । तथाच सोमस्येतिकर्तव्यतात्वेनान्वय इति फलितमिति न मत्वर्थलक्षणाप्रसङ्ग इति—वदन्ति ॥

यदपि द्रव्यस्येतिकर्तव्यतात्वेनान्वयो न सभवति, क्रियाया एवेतिकर्तव्यतात्वादिति न्यायप्रकाशादावुक्तम्, तदिदं क्रियासबन्धरहितद्रव्यविषयम् । अवान्तरक्रियासबन्धे तु द्रव्यस्यापीतिकर्तव्यतात्वेनान्वयो भवत्येव । अतएव द्रव्याणामपि मन्त्राणामर्थप्रकाशनरूपावान्तरक्रियासबन्धेन प्रकरणेनाङ्गत्वव्यवहारो मीमासकानामुपपद्यते । तथाच सन्निहितयागरूपक्रियासबन्धेन सोमस्येतिकर्तव्यतात्वेनाऽन्वयो युक्त एव ॥

अतएव—"नावान्तरक्रियायोगादृते वाक्योपकल्पितात् । गुणद्रव्ये कथ भावैर्गृह्णन्ति प्रकृता क्रिया ॥" इति वार्तिके **अवान्तरक्रियायोगादृते** इत्युक्तम् । ब्रह्मानन्दस्वरत्वोऽपि लघुचन्द्रिकाया सोमस्येतिकर्तव्यतात्वेन भावनान्वय इति मत्वर्थलक्षणा नाङ्गीकुर्वन्ति ॥

तथाच एतन्मतरीत्या "उद्भिदा यजेत पशुकाम" इत्यत्रोद्भित्पदस्य नामधेयत्वे निमित्तमेव परिष्करणीयम्—यथा यौगिकस्य पदस्य द्रव्यपरत्वे इतिकर्तव्यतात्वेनान्वयप्रसङ्गो नामधेयत्वे तदभावश्च नामधेयत्वे प्रथम निमित्तमिति । "सोमेन यजेत" इत्यत्र सोमस्येतिकर्तव्यतात्वेनान्वयेऽपि यौगिकत्वाभावान्न नामधेयत्वम् । "दध्ना जुहोति" इत्यत्र तु दधिपद न यौगिक नवा दध्न इतिकर्तव्यतात्वेनान्वय इति दधिपदमपि न नामधेयम् ।

"चित्रया यजेत पशुकाम" इति वाक्ये चित्रापदमपि चित्रत्वस्त्रीत्वरूपार्थद्वये प्रसिद्धमेव न यौगिकमिति नोद्भिदधिकरणन्यायेन नामधेयमिति चित्रत्वस्त्रीत्वरूपगुणद्वयविधानमेवात्र विवक्षितम् । तत्र च पूर्वतनवाक्येन "दधि मधु घृतमापो धानास्तण्डुल तत्ससृष्ट प्राजापत्य" इति वाक्येन विहिते दध्यादिससृष्टद्रव्यके याग चित्रत्वस्यार्थसिद्धत्वात् स्त्रीत्वस्यान्वयायोगाच्च न यजिधातुना स याग उद्देष्टु शक्यते, किंतु चित्रत्वस्त्रीत्वोभयस्य प्राणिद्रव्यासाधारणत्वात्प्राणिद्रव्यकयाग एवोद्देष्टव्य ।

तत्र च प्राप्ते कर्मण्यनेकविधाने वाक्यभेद । तदुक्त—"प्राप्ते कर्मणि नानेको विधातु शक्यते गुण" इति ॥ प्राणिद्रव्यकश्च यागो यद्यग्नीषोमीयपशुयाग , तर्हि "अजोऽग्नीषोमीय." इति वाक्येन तत्र पुस्त्वस्य विधानान्न स्त्रीत्वविधानसभव । एव "कृष्णसारङ्गोऽग्नीषोमीय" इति वर्णान्तरविधानान्न चित्रत्वविधानसभव इति "सारस्वतीं मेषीमालभते" इतिवाक्यविहितमेषीमनूद्य चित्रापदेन चित्रत्वविधाने एकेन चित्रापदेनैवोद्देश्यस्य विधेयस्य च समर्पणेनैकप्रसरताभङ्गापत्ति ।

इयमेकप्रसरताभङ्गापत्तिर्वैयाकरणै सामर्थ्यभङ्गापत्तिरित्यालङ्कारिकैरविमृष्टविधेयांशत्वदोषापत्तिरिति च व्यपदिश्यते । तदर्थं "वषट्कर्तु प्रथमभक्ष" इत्यत्रेव प्राथम्यविशिष्टभक्षणस्यात्र चित्रत्वविशिष्टस्त्रीव्यक्तेर्विधाने गौरवलक्षणो वाक्यभेदः । प्राप्ते कर्मणि विशिष्टविधानासभवान्नात्र चित्राविशिष्टयागविधानम् । सति सभवे न प्रकृतहानेनाप्रकृतयागान्तविधिविवक्षा युज्यते । तथाच वाक्यभेदापत्ति द्वितीय नामधेयत्वे निमित्तमङ्गीकरणीयमिति तेन चित्रापद नामधेयमेव । "पञ्चदशान्याज्यानि" "सप्तदश पृष्ठानि" इत्यादावाज्यादिपदाना स्तोत्रनामधेयत्वेऽपीदमेव निमित्तम् । तत्र हि "आज्यै स्तुवते" इति विहितस्तोत्रोद्देशेन पञ्चदशसङ्ख्याकाज्याना सप्तदशपृष्ठाना वा विधानेऽनेकविधानप्रयुक्तो वाक्यभेद समापद्यते । आज्यपदेन स्तोत्रविवक्षणे तु पञ्चदशस्तोममात्रविधानान्न वाक्यभेद ॥

तदय निष्कर्ष—प्रमाणान्तरप्राप्तधात्वर्थोद्देशेन विधेयानेकार्थबोधक विधेयान्तरबोधकपदान्तरसमभिव्याहृतं वोपपदं नामधेयम् । तत्र चित्रापदं विधेयानेकार्थबोधक, आज्यपद विधेयान्तरबाधकपञ्चदशपदसमभिव्याहृतम्, "सोमेन

यजेत" इत्यत्र तु विशिष्टविधानान्न वाक्यभेद । अत एव न विधेयान्तरबोधकपदान्तरसमभिव्याहृत सोमपदमिति न द्वितीयनिमित्तेनापि सोमपद नामधेयम् ॥

तृतीयं तु निमित्त यद्विधानार्थ यदुपपदमिति विवक्ष्यते तदर्थस्य द्रव्यस्य देवताया वा प्रमाणान्तरेण प्राप्तौ तत्पदं नामधेयमिति । यथा "अग्निहोत्र जुहोति" इत्यत्राग्निहोत्रपदम्। तत्राय पूर्वपक्ष —अग्निहोत्रपद अग्नये होत्रमस्मिन्निति व्युत्पत्त्याऽग्निदेवताक होम बोधयति । नेद नामधेयम्, अग्निहोत्रपदे अग्निपदस्य यौगिकत्वाभावेनाग्निदेवताकहोमस्य विशिष्टस्यैव होमस्य "सोमेन यजेत" इतिवद्विधानेन वाक्यभेदाभावेन चोद्भिदधिकरणचित्राधिकरणयोरत्राप्रवृत्ते, तथाच देवताबोधकमिति ॥

सिद्धान्तस्तु नात्राग्निदेवताविधानमपेक्षितम्। प्रमाणान्तरेणाप्राप्त खलु विधिर्विधत्ते। नचाग्नि प्रमाणान्तरेणाप्राप्त। "अग्नि- र्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहेति सायं जुहोति" इति विनियोगविधिना प्रकृतहोमाङ्गतया विनियुक्तो हि यो मन्त्र "अग्नि- र्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहा" इति तस्मिन्नग्निदेवता प्रकाश्यते । मन्त्राणामय स्वभावो यत्सति सभवे प्रयोगसमवेतार्थप्र- काशकत्वमिति । तथाचानेनाग्निदेवताप्रकाशनान्यथानुपपत्त्यैव प्रकृतकर्मण्यग्निदेवतासिद्ध्या नाग्निहोत्रपदेन देवताविधिर- पेक्षित । अन्यथोत्पत्तिशिष्टगुणावरोधे गुणान्तरावरोधस्यान्याय्यत्वात् "सूर्यो ज्योतिर्ज्योति सूर्य स्वाहा" इति मन्त्र- लिङ्गेन "यत्सूर्याय च प्रजापतये च प्रात" इति विधिना वा प्रात काले सूर्यदेवताया प्रकृतहोमेऽप्राप्त्या "यत्सूर्याय च" इति वाक्य क्रियान्तरपरमापद्येत । मन्त्रलिङ्गेन देवतासिद्धौ तु सायप्रात कालयोरग्निसूर्ययोर्देवतात्वस्य सिद्ध्या "यत्सू- र्याय च प्रजापतये च" इति वाक्ये सूर्याय चेति सूर्यानुवादपूर्वक तत्समुच्चितप्रजापतिविधानान्नापूर्वक्रियान्तरपरत्वमापद्यते ॥

अत्र केचित्—"यदग्नये च प्रजापतये च साय जुहोति" इति विधिरेव देवताप्रापको न मन्त्रलिङ्गम् । तथासति हि "अग्निर्ज्योतिर्ज्योति सूर्य स्वाहा" इति मन्त्रस्याप्यत्र कर्मणि विनियोगेन तेन मिश्रमन्त्रलिङ्गेन सूर्यदेवताया अपि सायहोमे प्राप्त्यापत्ति, विधिना देवतासिद्धिरिति पक्षे तु न तदापत्ति । यद्यपि मन्त्रलिङ्गेन देवतासिद्धिपक्षेऽपि "यदग्नये च" इति वाक्ये केवलाग्निदेवतानुवादान्यथानुपपत्त्या न मिश्रमन्त्रलिङ्ग देवताप्रापकमिति सिद्ध्यति, तथापि केवलाग्निदेवताया साय होम एव मन्त्रलिङ्गेन प्राप्त्या मन्त्रलिङ्गेन देवताप्राप्तिमते "यदग्नये च प्रजापतये च साय जुहोति" तिवाक्ये सायपदवैयर्थ्यापत्ति । तथाच न मान्त्रवर्णिकी देवता, किन्तु वैधेवेति—वदन्ति ॥

परे तु विधिना तदेव विधेय यत्प्रमाणान्तरेण न प्राप्तम् । प्रमाणान्तरप्राप्तस्यापि विधिना विधानेऽग्निहोत्रपदमपि कर्मनामधेय न स्यात्। अतो मन्त्रवर्णेन देवताया सिद्धतया "यदग्नये च" इति वाक्ये नाग्निदेवताया अपि विधानम्, अन्यथा प्राप्तकर्मोद्देशेनानेकविधाने वाक्यभेदप्रसङ्गात । अतो मान्त्रवर्णिकदेवताविधिवाद एव समीचीन । यद्यप्यस्मि- न्पक्षे "यदग्नये च" इति विधिवाक्ये सायपद वितथम् तथापि स्पष्टप्रतिपत्त्यर्थ तदिति न दोष । इयमेव रीति —देवतावैधत्वमतेऽपि "अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहा" इति मन्त्रविनियोगविधौ सायपदसार्थक्यार्थमादरणीया । यद्य- प्यग्निहोत्रत्वावच्छेदेन नाग्निदेवता, प्रात काले तदभावात् तथापि तत्सामानाधिकरण्येनाग्निदेवताया विद्यमानत्वात् नाग्निहोत्रपदनामत्वानुपपत्तिरिति—वदन्ति ॥

वस्तुतस्तु—मन्त्रवर्णप्रसक्ताग्निदेवताकत्वेनाग्निहोत्रपद स्वरसत एव सायंप्रात कालीनाग्निहोत्रहोमस्य बोधकम् । प्रात - कालेऽपि मिश्रमन्त्रलिङ्गेनाग्निदेवताया प्रसक्तिर्विद्यत एव। तथाच मान्त्रवर्णिकदेवताविधिपक्ष एव स्वरस ॥

अत्रानुसधेयानि वाक्यानि "अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहेति साय जुहोति," "सूर्यो ज्योतिर्ज्योति सूर्य स्वाहेति प्रात," "यदग्नये च प्रजापतये च साय जुहोति," "यत् सूर्याय च प्रजापतये च प्रात" "अग्निर्ज्योतिर्ज्योति सूर्य स्वाहा," "सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहेति" च ॥

तथाच विधेयत्वेनाभिमतस्य द्रव्यस्य देवतायाश्च प्रमाणान्तरेण प्राप्तौ तत्पद न देवताबोधकम्, किंतु नामधेय यदि तत्पद धात्वर्थसमानाधिकरणम्। अत्र च यत्पद नामधेयमिति निर्णीयते तेन पदेन या देवता यद्द्रव्य वा विधि त्स्यते तस्यैव प्रमाणान्तरेण प्राप्तिस्तत्प्रत्ययपदेन विवक्ष्यते, नतु देवतान्तरस्य तत्रावरोध । तथाच "वैश्वदेवेन यजेत" इति वाक्ये नाग्नेयादियागसप्तके देवताविधिपूर्वपक्षे आग्नेयादियागेष्वग्निदेवताया उत्पत्तिशिष्टत्वेऽपि वैश्वदेवपदं तत्प्र ख्यन्यायेन नामधेयं भवितुमर्हतीति निमित्तचतुष्टयादेव नामत्वमिति न्यायप्रकाशसिद्धान्तश्चिन्त्योपपत्तिक ॥

अत्र मान्त्रवर्णिकदेवताविधिवादे मन्त्रवर्णप्राप्तदेवतानुवादेऽपि "यदग्नये च प्रजापतये च" इति वाक्ये अग्नयेपदं कर्मनामधेयम्, धातुसामानाधिकरण्याभावात्, चशब्दश्रवणाच्च । अयमेव न्याय "आघारमाघारयति" इत्यत्राघार पदस्य कर्मनामधेयत्वेऽपि योजनीय । अत्राघारपदस्य क्षरद्धृत नार्थे, "चतुर्गृहीत वा एतदभूत् तस्याघारमघार्ये"ति वाक्यान्तरेण तस्याघारणसस्कारस्य प्राप्तत्वादित्याघाराख्यहोमनामधेयमेवाघारपदम् । प्रथमोदाहरण देवताविधित्वनिर सार्थम्, द्वितीय द्रव्यपरत्वनिरासार्थमिति विवेक । सर्वथा तत्प्रख्यन्याय कर्मनामधेयतापादक इति सिद्धम्।

तुरीयं निमित्तं तद्व्यपदेशः । तस्य विवक्षितस्य द्रव्यस्येव व्यपदेशो विशिष्टोऽपदेशः, उपमानत्वेनोपमेयत्वेन च वाक्यशेषे व्यवहार इति तदर्थः । अस्योदाहरणम्—"श्येनेनाभिचरन्यजेत" इत्यत्र श्येनपदम् । इदं हि पदं श्येनपक्षिणि लताया सोम इव रूढम्, नतु यौगिकम् । अत उद्भिदधिकरणन्यायेन न नामधेयम् । अत्र यागस्याप्राप्तत्वात् प्राप्तत्वेऽप्यनेकविधानाभावान्न वाक्यभेदः । "चित्रया यजेत पशुकामः" इत्यत्र पूर्वपक्षे पशुकामपदं यथा न फलसमर्पकं, किंतु "स्त्रीकामः प्रायश्चित्तं कुर्यात्" इत्यत्रेव पशुकामनायां सत्यामिति निमित्तसमर्पकमेवमत्राप्यभिचरन्निति निमित्तसमर्पकम् । अतो गुणसबन्धस्य फलसबन्धस्य च बोधनेन वाक्यभेदप्रसक्तोऽपि न भवतीति न चित्राधिकरणेनापि नामधेयम् । प्रमाणान्तरेण प्रकृतयागे श्येनपक्षिणो द्रव्यस्य प्राप्तेरभावान्न तत्प्रख्यशास्त्राधिकरणमप्यत्रावतरति । अत परिशेषाद्द्रव्यपरमेवेति पूर्वपक्षः सिद्धो भवति ।

सिद्धान्तस्त्वत्र वाक्यशेषे "यथा वै श्येनो निपत्याऽऽदत्ते एवमयं भ्रातृव्यं निपत्याऽऽदत्ते" इति श्येनपक्षिण उपमानत्वं यथा निर्दिष्टं एवं एवमयमितीदंशब्देनापि विधेयस्य श्येनस्यैव परामर्शादुपमेयत्वमपि तस्यैव निर्दिष्टं भवति । नचैतद्युज्यते, एकस्यैवोपमानमुपमेयं च न भवति, "रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव" इत्याद्यनन्वयोदाहरणे लगत्या एकस्यैवोपमानत्वमुपमेयत्वं च यदङ्गीकृतम् तत् किमर्थम्? उपमानान्तराभावद्योतनार्थम् । तथाचोपमानान्तराभाव एव लक्षणयाऽनन्वयोदाहरणवाक्यानां । तत्र च पदसमूहात्मकवाक्यलक्षणापेक्षयैकस्य विधिघटकस्यापि श्येनपदस्य गौण्या यागनामधेयत्वाङ्गीकार एव युक्तः । "विप्रतिषेधे भूयसां स्यात्सधर्मत्वम्" इति न्यायात्, "सङ्घे शक्तिः कलौ युगे" इति प्रवादोऽप्येतन्न्यायमूलक एव ॥

यद्यपि यथा—"उपाददे तस्य सहस्ररश्मिस्त्वष्ट्रा नवं निर्मितमातपत्रम् । स तद्दुकूलादविदूरमौलिर्बभौ पतद्गङ्ग इवोत्तमाङ्गे ॥" इत्यत्र एकस्यैवोपमानत्वमुपमेयत्वं चाङ्गीकृतम्, तद्वद्विशिष्टविधिपक्षे विशिष्टस्य यागस्योपमेयत्वं श्येनस्योपमानत्वमिति संभवति तथापि विशिष्टविधिपक्षे विकल्पगर्भगौरवादिकल्पनेन प्राथमिकयागविषयत्वेनैव वाक्यशेषस्य योजनीयतयाऽनन्वयालङ्कारः प्रवाह भवतीति युक्तं श्येनपदं नामधेयमिति । अयं न्यायः "सन्दंशेन यजेत" इत्यादौ सन्दंशादिपदेऽपि समानः ॥

पञ्चमं निमित्तं विरुद्धत्रिकद्वयापत्तिः । तया नामधेयत्वं "वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेत" इत्यत्र वाजपेयपदस्य । भाट्टदीपिकायां तु वाजपेयपदस्यापि यौगिकत्वादन्नवत्वलक्षणाप्रसङ्गेनोद्भिदधिकरणेनैव नामत्वं निर्णीतमिति सूचितम्, तथापि यथा व्युत्पत्त्या द्रव्यपरत्वेन तत्पदं तथैव व्युत्पत्त्या तत्परत्वमपि यदि भवति तर्हि तत्पदं नामधेयमित्युद्भिदधिकरणनिष्कर्ष इति तात्पर्यमित्याह मेवोक्तम् । अत एवोद्भिदधिकरणारम्भे भाट्टदीपिकायां—"गुणे कर्मणि च तुल्यवत् वृत्तिकानामुद्भिदादिपदानाम्" इति विषयनिर्देशः कृतः । वाजपेयपदं तु वाजस्य पेयमिति कर्मधारयसमासेन द्रव्यपरं वाजः पेयो यस्मिन्निति बहुव्रीहिसमासेन कर्मपरं भवति न तुल्यवद्वृत्तिकं । तथाच वाजपेयपदस्य द्रव्यपरत्वे मत्वर्थलक्षणापत्तिर्यदि स्यात्तर्ह्यपि तन्नामधेयत्वमुद्भिदधिकरणन्यायेन न भवति । तत्तुल्यन्यायेन भवति । तत्परत्वे मत्वर्थलक्षणाप्रसङ्ग एव नामत्वे उद्भित्पदस्य सिद्धिः । एवञ्च वाजपेयस्यापि तेन न्यायेन यदैव यदि द्रव्यपरत्वे मत्वर्थलक्षणाङ्गीक्रियते, विनैव मत्वर्थलक्षणां वाजपेयेन यागेन स्वाराज्यं कुर्यादिति वाक्यार्थे उपपन्ने तु न तन्न्यायस्यावसरः । यागस्याप्राप्तत्वेन गुणसबन्धफलसंबन्धे च विधीयमानेऽपि न वाक्यभेदः ।

यद्यपि उक्तेत्यम्प्रवृत्तिनिमित्ते, तथापि प्राप्ते बोधे यागस्य सबन्धसामान्येनान्वयात् वाजपेयकरणिका यागसबन्धिनी भावनेति बोधात्प्रकारान्तरोऽपीति न चित्राधिकरणमपि प्राप्नोति । अतिरिक्तस्य निमित्तद्वयस्य तु शङ्कैव नावकाशते । तथाच तद्द्रव्यपरमेवेति पूर्वपक्षः ॥

सिद्धान्तस्तु यजिधातूपात्तस्य यागस्य भावनायां च यागस्य निर्देशे विरुद्धत्रिकद्वयमापद्येत । उद्देश्यत्व, प्रधानत्व, अनुवाद्यत्व, इत्येकं त्रिकम् । विधेयत्व, गुणत्व, उपादेयत्व, इत्यपरं त्रिकम् । तदिदं द्वयं परस्परविरुद्धम् । नचैकमेव सकृत् उद्देश्यत्वेन विधेयत्वेन च भानमर्हति । अतो वाजपेयपदं कर्मनामधेयम् ।

तत्र नामधेयस्थले द्विविधा गतिर्वर्तते । क्वचिदाख्यातपरतन्त्रं नामधेयम्, क्वचिन्नामधेयपरतन्त्रमाख्यातमिति । तत्र यत्र नामधेयं प्रसिद्धं तत्र तत्परतन्त्रमाख्यातम् । यथा—"दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत" इत्यत्र षण्णामेव यागानामाग्नेयादीनां तन्नाम्नाख्यातेन ग्रहणम् । यथा वा "उद्भिदा यजेत" इत्यादौ च । वाजपेयेनेत्यत्र त्वाख्यातपरतन्त्रम् । प्राकरणिकोऽपि पशुसोमादीनां सर्वेषामेव वाजपेयपदनामत्वात् । नहि वाजपेयपदं प्रसिद्धार्थकमित्यन्यत्र विस्तरः ।

यथा हि औदुम्बराधिकरणेन गतार्थत्वेऽपि पर्णमय्यधिकरणस्य मुखभेदेन प्रवृत्त्या न पौनरुक्त्यम् । एवं मुखभेदेन प्रवृत्त्या नानेनोद्भिदधिकरणस्योद्भिदधिकरणेनास्य वा पौनरुक्त्यम् ।

भाट्टदीपिकायां तु निमित्तचतुष्टयस्याप्याक्षेप एवानेनाधिकरणेन धात्वर्थातिरिक्तभावनानङ्गीकारेण क्रियते परिहारश्चेति निरूपयन्ति । सर्वथा तु विरुद्धत्रिकद्वयापत्तिनिमित्तत्वेऽप्यस्याधिकरणस्य तात्पर्यवर्णनं भाष्यकाराणां युक्तमेव ।

विरुद्धत्रिकद्वयापत्तिरपि धात्वर्थातिरिक्तभावनाङ्गीकार एव भवति नान्यथा । तथाच पञ्चममपि निमित्तमत्राङ्गीकरणीयमेव । एतादृशनिमित्तपञ्चकं यत्र न सभवति तत्र न नामधेयत्व, किंतु द्रव्यपरत्वमेव । यथा—"सोमेन यजेत" इत्यादौ । "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां भवति" इत्यादौ च । अत्र ह्याग्नेयपद कर्मनामधेयम् मन्त्रवर्णेन देवताया प्राप्तत्वादिति न सभवति, एतद्यागाङ्गतया कस्यापि मन्त्रस्य प्रमाणान्तरेण केवलाग्निदेवताकस्य प्राप्त्यभावात् । तथाच "सोमेन यजेत" इतिवद्विशिष्टविधिरेवात्र विवक्षित ॥

"वैश्वदेवेन यजेत" इत्यत्र तु वैश्वदेवपद पूर्वोक्तनिमित्तपञ्चकेन नामधेयमिति न भवति, विश्वदेवशब्दस्य रूढत्वेन प्रथमनिमित्तस्यानेकविधानाभावेन वाक्यभेदाभावेन द्वितीयनिमित्तस्य चाभावेन पूर्वतनवाक्यविहितयागेषु देवताविधेरेवात्र विवक्षितत्वात् । "आग्नेयमष्टाकपाल निर्वपति सौम्य चरु सावित्र द्वादशकपाल पौष्ण चरु मारुत सप्तकपाल वैश्वदेवीमामिक्षा द्यावापृथिव्यमेककपाल" इति वाक्याष्टकविहितेष्वष्टसु यागेषु देवताविधानमिति यद्यपि न सभवति, सप्तमे यागे विश्वदेवदेवताया उत्पत्तिवाक्येनैव प्राप्तत्वात्, तथापि सप्तसु यागेषु विश्वदेवदेवताविधानमिति युक्तमेव ॥

तत्र यद्युत्पत्तिशिष्टगुणावरोधे गुणान्तरावरोधो न न्याय्य इति गुणात्कर्मभेद एवात्र युक्त इत्यालोच्यते, एवमपि विश्वदेवदेवताकक्रियान्तरस्यैवात्र विधानमिति सर्वथा वैश्वदेवशब्दो न यागनामधेयमिति शङ्का जायते । सा चैव परिहरणीया ॥

वैश्वदेवशब्दोऽत्र कर्मनामधेयमेव । अपूर्वयागान्तरविधाने हि प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रियाप्रसङ्ग । तथाचोत्पत्तिशिष्टन्यायसहकृततत्प्रख्यन्यायेन कर्मनामधेयत्व वैश्वदेवशब्दस्य सिद्धमेव । अष्टसु यागेषु वैश्वदेवशब्दप्रयोगस्तु वक्ष्यमाणलिङ्गसमवायाधिकरणेन विश्वदेवदेवताकयागघटितसमुदायघटकत्वेन धर्मेण सादृश्याद्गौण्या वृत्त्योपपद्यते । अष्टाना यागाना वैश्वदेवशब्दनामत्वनिर्णयस्य प्रयोजन तु "प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन यजेत" इति विहितप्राचीनप्रवणदेशसबन्धस्याष्टस्वपि प्राप्तिरेव । अन्यथा "वैश्वदेवीमामिक्षा" इति वाक्यविहितयागमात्रस्य गा समापद्येत ॥

उत्पत्तिशिष्टन्यायो यद्यपि कर्मभेदापादक इति द्वितीयाध्याये निरूपयिष्यते तथापि तत्र गुणान्तरबोधकस्य पदस्य धातुना वैयधिकरण्यमपेक्ष्यते । यथा "वाजिभ्यो वाजिन" इत्यत्र वाजिनपदस्य धातुना कल्पितेन निर्वपतिना न सामानाधिकरण्य अत्र तु समानाधिकरण वैश्वदेवपदमिति तस्माद्विलक्षणोऽय न्याय इति विवेक । सर्वथा च निमित्तषट्क नामधेयत्वे सिद्धमेव भवति ।

"वैश्वानर द्वादशकपाल निर्वपेत्पुत्रे जाते" इत्युपक्रम्य आम्नातानां "यदष्टाकपालो भवति यन्नवकपालो भवति यद्दशकपालो भवति यदेकादशकपालो भवति यद्द्वादशकपालो भवति" इति वाक्यानां अष्टाकपालादिशब्दास्तु वैश्वानरेष्टेस्तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयानि द्वादशकपालविधिनाऽष्टाकपालादीनां प्राप्तत्वादिति शङ्का तु नात्र प्रसरति । अष्टाकपालशब्दवाच्यो हि पुरोडाशविशेषो द्वादशकपालशब्दवाच्यात्पुरोडाशाद्विलक्षण एव । एव नवकपालादिशब्दार्थेऽपीति नाष्टाकपालादिपदानि नामधेयानि ।

अतएव अष्टाकपालादिद्रव्यान्तरविधानमपि नात्र सभवति । उत्पत्तिशिष्टगुणावरोधे गुणान्तरावरोधस्यान्याय्यत्वेन तादृशद्वादशकपालावरुद्धाया वैश्वानरेष्ट्यामष्टाकपालादिविधानमभवादित्यष्टाकपालद्रव्यविशिष्टयागान्तरविधानमत्र कर्तव्यम् । तच्च नात्र सभवति । "अष्टाकपालो भवति" इति भूतानुश्रवणेन यागाश्रवणात् ।

यत्र हि द्रव्यदेवतासबन्धो वाक्ये गम्यते, तत्र यज्यश्रवणेऽपि तत्कल्पन सभवति । यथ "आग्नेयोऽष्टाकपालो भवति", "वायव्य श्वेतमालभेत" इत्यादौ, "ऐन्द्रामालभेत" इत्यादौ तु न तत्कल्पनम् । तथाच "अष्टाकपालो भवति" इत्यादौ क्रियान्तरविधानमपि न सभवति ॥

कथंचित्सभवेऽपि "पुत्रे जाते" इत्युपक्रमस्य "यस्मिञ्जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव" इत्युपसहारस्य चैक्याद्वाक्यैकत्वमत्रावगत वा येतानेकयागविधाने इति द्वादशकपालस्यावक्रमेवाष्टाकपालादिवाक्यम । अष्टाकपालानामशानामेव तेजस्वित्वादिफलोपयोगित्वे द्वादशकपाल प्रशस्त इति किमु वक्तव्यमिति ।

प्रशस्तुते अशिस्तुतिपर्यवसान लोकेऽपि सिद्धमेव । यथा "नेत्रे कर्णान्तविश्रान्ते" इत्यवयवस्तुत्या नायकादिस्तुति पर्यवस्यति । अत्रानुसन्धेयानि वाक्यानि—"वैश्वानर द्वादशकपाल निर्वपेत् पुत्रे जाते यदष्टाकपालो भवति गायत्र्यैवैन ब्रह्मवर्चसेन पुनाति यन्नवकपालस्त्रिवृतैवास्मिन् तेजो दधाति यद्दशकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्य दधाति यदेकादशकपाल त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रिय दधाति यद्द्वादशकपालो जगत्यैवास्मिन्पशून्दधाति यस्मिन् जात एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान् भवति" इति ॥

अस्यामिष्टौ कर्तृत्व पितु फल तु पुत्रस्येति षष्ठे निरूपयिष्यते । तथाचाशद्वाराशिस्तुतिसभवे कथंचिदर्थवादत्वमेवाङ्गीकरणीयम्, न नामधेयत्वम् । नहि केवल सामानाधिकरण्यमात्र नामधेयताया प्रमाणम् । तथाच "यजमान प्रस्तर," "आदित्यो यूप " "अग्निव ब्राह्मणः," "अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्य पशव ," इत्यादौ यजमानादित्याद्यपभादि

पदान्यपि न प्रस्तरादिनामधेयानि, किन्त्वर्थवाद एव । सामानाधिकरण्यं तु "सिंहो माणवक" इत्यादिवद्गौणमेवेति न दोषः ॥

तत्र सिंहशब्दो माणवके यथा गाम्भीर्यादिगुणयोगेन वर्तते एवं यजमानादिपदानि प्रस्तरादौ केन गुणेन वर्तन्ते इति चेदत्र सूत्रकारः "तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसास्तत्र गुणाः" इति सूत्रयामास । तत्र **तत्सिद्धिः** एककार्यकारित्वम् । प्रस्तरयजमानयोः एकस्रुग्धारणादिकार्यकारित्वेन यजमानपदस्य प्रस्तरे वृत्तौ निमित्तम् । **जातिः** एकं जन्म एकोपादानत्वं अग्निशब्दस्य ब्राह्मणे वृत्तौ निमित्तम् । उभयमपि ब्रह्मणो मुखादुत्पन्नमिति श्रुतीनामुद्घोषः । **सारूप्यं** चाक्षुषतेजस्वित्वादिधर्मः यूपादित्ययोः सामानाधिकरण्ये निमित्तम् । घृताक्तो हि यूपोऽतीव तेजसा प्रकाशते । **प्रशंसा** स्तुतिः अपशुशब्दस्य पशुष्वजादिषु वृत्तौ निमित्तम् । यथा घटादयोऽश्वापेक्षयाऽप्रशस्ता एव अश्वमेधे अजादयोऽपि । अत्र प्रशंसाभावस्यैव निमित्तत्वेऽपि घटकतया प्रशंसापि निमित्तमेव । तदिदं सिद्धं यदन्यपदस्यान्यत्र प्रयोगो गौण्या वृत्त्या तदपेक्षिताश्च गुणाः तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशंसा इति ॥

यत्तु—"सृष्टीरुपदधाति" इत्यत्र सृष्टिशब्दस्य स्वरसतः सृष्टिशब्दघटितमन्त्रपरस्यापि उपधानप्रकरणगतासृष्टिमन्त्राणामपि बोधकत्वं तदपि सृष्टिशब्दस्य गौण्योभयसाधारण्येनैव । तत्र तु गुणः स्वसजातीयाधिकावयवघटितसमुदायघटकत्वम् । अयमेव लौकिकः छत्रिन्यायः । **एतेन**—"प्राणभृत उपदधाति" इत्यत्र प्राणभृच्छब्देन प्राणभृदप्राणभृन्मन्त्रस्य विवक्षणमपि **व्याख्यातम्** ॥

इयान् विशेषः—सृष्ट्यसृष्टिमन्त्रसमुदाये सृष्टिमन्त्रा अधिकाः असृष्टिमन्त्राः स्वल्पाः । प्राणभृदप्राणभृन्मन्त्रसमुदाये तु प्राणभृन्मन्त्राः स्वल्पाः अप्राणभृन्मन्त्रा अधिका इति ॥ तथाच छत्रिन्यायो लोके द्विविधो भवति । यत्र समुदाये छत्रिणोऽधिकाः स्वल्पा वाऽछत्रिणश्च स्वल्पा अधिका वा तत्र समुदाये सर्वेषां "छत्रिणो गच्छन्ति" इत्यत्र छत्रिपदेन ग्रहणमिति ॥

सृष्टिशब्देन प्रमाणान्तरेण उपधानाङ्गतया प्राप्तत्वात् यथा सृष्टिमन्त्राणां ग्रहणं न तथा "अक्ताः शर्करा उपदधाति" इत्यनन्तरश्रुते "तेजो वै घृतम्" इति वाक्यशेषे प्रमाणान्तरेणाञ्जनसाधनतया अनिर्णीतानां जलादीनां ग्रहणं इत्यन्यत्र विस्तरः ॥ "स्रुवेणावद्यति" इत्यादौ वाक्यशेषे अवदेयविशेषस्याश्रवणेऽप्याज्यादीनामेव सामर्थ्यात् ग्रहणमिति सिद्धमिदं यत् विधिमन्त्रार्थवादस्मृत्याचारव्याकरणादीनां नामधेयानां च सर्वेषां धर्मे पर्यवसानमिति तादृशधर्मे चोदनैव प्रमाणं नाऽन्यदिति ॥

इति प्रथमोऽध्यायः ।

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

प्रथमाध्याये धर्मप्रमाणानि विचारितानि । द्वितीयाध्याये धर्माणां परस्परं भेदो निरूप्यते । तत्र 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकामः' 'ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेत' 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' 'विश्वजिता स्वर्गकामो यजेते'त्यादिषु बहुषु वाक्येषु किमेक एव स्वर्गाऽवगम्यते उत भिन्न इति निर्णयो हि साधनभेदेन साध्यभेदस्यावश्यकत्वात् साधनानां परस्परं भेदसिद्ध्यधीन एव भवति । साधनानां परस्परं भेदो हि नामधेयभेदेन धातुभेदेन गुणभेदेन संख्ययाऽभ्यासेन प्रकरणान्तरेण वा भवतीति निरूपयिष्यते । तदुपोद्घाततया च प्रथममिदानीं धात्वर्थ एव भावनाया फलसाधनत्वेनान्वेतीति निरूपणमावश्यकम् । तन्निरूपणं च सोमेन यजेतेत्यादिषु उपपदार्थः सोमो वा धात्वर्थो वैक एव फलसाधनमिति निर्णयाधीनम् ॥

तदर्थं च प्रतिपदाधिकरणे उपपदार्थः धात्वर्थश्च भावनायामुभयं प्रत्येकं करणम् । तथाच सोमोऽपि स्वर्गसाधनं यागोऽपि स्वर्गसाधनमिति पूर्वपक्षय्यानेकादृष्टकल्पनाप्रसङ्गादेकमेव फलकरणं अन्यत्तु तदुपकारकमिति निर्णीतम् ॥

अयं भावः—सिद्धं हि सोमद्रव्यं नारण्यावस्थितिमात्रेण फलजनकं यजमानस्य भवितुमर्हति किंतु यजमानेनोपादेयत्वेन । उपादेयत्वं नाम कृतिविषयत्वं यत्किञ्चित्क्रियाद्वारैव सोमस्य भवति । सा च क्रिया "सोममभिषुणोती"त्यादिवाक्यविहिताभिषवादि "ग्रहैर्जुहोती"ति वाक्यसिद्धहोमपर्यन्ता विवक्षितेति होमेन भस्मसाद्भावमापन्नः सोमोऽपि क्षणिकयागादिकमिवापूर्वद्वारैव फलजननसमर्थ इति सोमेन स्वर्गजननार्थमेकमपूर्वं कल्पनीयम् । एवं यागेनापि विना द्रव्यं स्वरूपासिद्ध्या यत्किंचिद्द्रव्यद्वारा स्वस्वरूपसिद्धावपि स्वेन फलजननार्थमेकमपूर्वं कल्पनीयमिति प्रत्येकं फलसाधनतयाऽन्वयेऽनेकादृष्टकल्पनाप्रसङ्गः । एकस्यैव फलसाधनत्वे तु सोमकरणत्वे धात्वर्थः आश्रयतया सोमस्य, यागकरणत्वे द्रव्यतया सोमश्च यागस्योपकरोतीति नापूर्वद्वयकल्पनेति ॥

तत्र च कस्यैकस्य फलसाधनत्वं विवक्षितम् ? किं सोमस्योपपदार्थस्योत यागादेर्धात्वर्थस्येति विशये सोमेन यजेतेत्यत्र यजेतेत्यस्य यागेन फलं कुर्यादिति विवरणेऽपि स्पष्टं यागस्य धात्वर्थस्य करणत्वं न प्रतीयते । नहि धात्वन्तरमपि तृतीयादि-

विभक्तिः संभवति । 'अश्ववदश्व तुरङ्गस्य । प्रातिपदिकार्थो ... पाठ ... ' ... । सोमेनेति तृतीयाविभक्त्या तु सोमस्य करणत्वं स्पष्टमवगम्यते । तथाचोत्पत्तिविकृतं ... वाक्ये यथा षष्ठाद्याधिकरणन्यायेन भाव्यत्वेन नान्वेति एवं साधनत्वेनापि नान्वेति ॥ •

कारकश्रुत्या हि सोमस्यैव करणत्वं कामपदसमभिव्याहारेण ... भाव्यत्वमपि ... । ... हि सिद्धं साध्यायोपदिश्यते इति न्यायः । साध्यं हि फलं सिद्धेन भवति न ... । अन्यथा साध्यस्यापि ... साध्यत्वे तस्यापि साध्यान्तरेण तस्यापि साध्यान्तरेण इत्यनवस्था समापद्येत, तथाच ... करणत्वेनान्वय इति पूर्वपक्षः । अस्मिन्पक्षे सोमस्य प्रधानत्वेन विकृतिष्वतिदेशो न स्यात् । सोमाभावे पूतीकस्य प्रतिनिधिग्रहणमपि न युक्तमिति विवेकः ॥

इदं तु न सङ्गतम् । प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वं हि नियतम् । तथाचाख्यातेन प्रकृत्यर्थो यागस्यान्वया-नन्तरमेवोपपदार्थस्य सोमादेरन्वयः । तथाच साधनाकाङ्क्षायां यागस्य प्रथमतः साधनत्वेनान्वये तदनन्तरं सोम-स्याकाङ्क्षाभावेन करणत्वेनान्वयासंभवात् यागोपकारकत्वेनैव सोमस्यान्वयः ॥

भावना हि अंशत्रयमपेक्षते साध्यं साधनमितिकर्तव्यता चेत्युक्तम् । तत्र च प्रथमं साध्याकाङ्क्षा, अनन्तरं साधना-काङ्क्षा, ततः इतिकर्तव्यताकाङ्क्षेति क्रमः । कुर्यादित्युक्ते हि प्रथमतः किमिति, तदनन्तरं किमनेनेति, तदनन्तरं कथ-मिति खल्वाकाङ्क्षन्ते । तथाच भावनायां धात्वर्थस्य ... प्राथम्येनोपस्थितत्वेन ... धात्वर्थ एव भावनायाः करणं नोपपदार्थः सोम इति सिद्धम् ॥

यत्तु षष्ठाद्याधिकरणे धात्वर्थस्य यागस्यैव फलत्वेनान्वय इति पूर्वपक्षे, ... । सि-द्धान्तस्तु साधनाकाङ्क्षाया एव प्राथम्यात् धात्वर्थस्य करणत्वेनान्वय इति षष्ठाद्याधिकरणमध्ये ... । अन्यथा साध्याकाङ्क्षाया एव प्राथम्ये धात्वर्थस्य कथमपि भावनायामन्वयात् ... साध्यत्वेनान्वयासंभ-वात् तदधिकरणमसङ्गतं स्यात् ॥

यत्तु "दध्ना जुहोति"त्यादौ उपपदार्थस्य करणत्वेनान्वयो होमस्य ... 'आनर्थक्यप्रतिहतानां वि-परीतं बलाबल'मिति न्यायेनागत्या 'परिपूर्णं पदं पदान्तरेणान्वेती'ति नियमस्य ... ।

अस्तु वा प्राथमिकी साध्याकाङ्क्षाऽनन्तरं साधनाकाङ्क्षा ततः इतिकर्तव्यताकाङ्क्षेति । ... सिद्धान्ते तु परिपूर्णं पदं पदान्तरेणान्वेतीति नियमस्यानर्थक्यप्रतिहतन्यायेन दध्ना जुहोतीत्यत्र करणाकाङ्क्षायां ... एव क-ल्प्यत इति न दोषः । तथाच द्वितीयस्यां साधनाकाङ्क्षायां साधनत्वेन धात्वर्थस्यान्वययोग्यत्वेन तत्परित्यागेनोक्तनियम-हानेन च सोमस्य न करणत्वेनान्वयो युक्त इति धात्वर्थ एव सर्वत्र ... भावनायां करणत्वेनान्वेति । ... 'प्रत्या-र्थविधिविरह्ये श्रुत्यर्थविधिसंभवे' इति । अत्र च श्रुत्यर्थः सन्निकृष्टत्वे ... चन्द्रकृत इति वार्तिक ... 'वाक्यार्थवि-विरप्यपदार्थविधौ श्रुत्यर्थविधिः सन्निकृष्टार्थविधिरि'ति निष्कर्षः । यत्तु न्यायप्रकाश—'वाक्यार्थविधि ... ... रित्यर्थ ' इत्युक्तं तस्याप्ययमेवाभिप्रायः ॥

इदं च भावार्थाधिकरणं तत्रैव धात्वर्थस्य करणत्वेनान्वयं गमयति । यत्र ... प्रजनन-त्रोपपदार्थस्य सोमस्य यागस्य चोभयस्य प्रमाणान्तरेण ... । ... 'स्पृश्य स्वेति पुरोडाशं प्रथयति' 'इन्द्रवायवग्रहान्ग्रहान्गृह्णाति' ... । अत्र ... प्रथनस्य लिङ्गेन तत्र मन्त्रस्य च ... । द्वितीयोदाहरणे तु "ऐन्द्रवायवं गृह्णाति"ति वाक्यमन्तरे इन्द्रवायवग्रहस्य ... । पुरोनिवि-विवक्षिते इत्युभयत्रापि भावार्थाधिकरणं प्रवर्तते । एवं यत्र धात्वर्थस्य ... "... जुहोति"त्यादौ उदाहरणं प्रवर्तते । 'अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम' इत्यत्रापि अग्निहोत्रहोमस्य ... फलसाधनत्वस्याप्राप्त्या धात्वर्थस्य करणत्वमेवेति भावार्थाधिकरणं प्रवर्तत एव । "दध्ना जुहोति"त्यत्र तु होमस्य "अग्निहोत्रं जुहोती"त्यादिभिः प्राप्तत्वात् दध्न एव करणत्वेनान्वयो न होमस्येति न भावार्थाधिकरणप्रवृत्तिः । एवं 'दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादि"ति वाक्येऽपि दध्न एव करणत्वेनान्वयः, धात्वर्थस्तु दध्नः फलजननार्थमाश्रयो भवति ॥

अत्र प्राचीना दध्यधिकरणस्य करणीभूतं दधि वा विधीयत इति वेदान्त । खण्डदेवाचार्यास्तु यागपक्षे प्रमाणाभावात् दध्न एव विधानम् । नच प्राप्तत्वान्न विधिरिति वाच्यम्, पक्षप्राप्तावपि नियतप्राप्त्यभावेन विधिसंभवात् । "अग्निहोत्रं जुहोती"ति वाक्यानन्तरं हि "दध्ना जुहोति" "पयसा जुहोति" "यवाग्वा जुहोति"ति वाक्यैः खलेकपोतन्यायेनान्विताना दध्यादीनां विकल्प इति दध्नः पक्षप्राप्तिर्न नियता प्राप्तिः । इदं च भावार्थाधिकरणं धात्वर्थातिरिक्तायां भावनायां सत्यामेवोपपद्यते ॥

ननु तस्यां प्रमाणं विद्यत इति वैयाकरणानामाशङ्का तु पचतीत्यस्य पाकं करोति पाकमेव करोतीति विवरणानुपपत्त्या

धात्वर्थस्यापि [illegible] तस्मात् [illegible] करोतितद्-विषयतायाः भावनात्वं [illegible] । तथा च "भावप्रधानमाख्यात"मिति निरुक्तमपि भावनामुख्यविशेष्यतामेव बोधयति न धात्वर्थमुख्यविशेष्यताम् । एवं सति सर्वत्र [illegible] विशेषणस्य वा विशेषणमिति न्यायेन सर्वेषामपि भावनायामेवान्वय ॥

तत्र च प्रातिपदिकार्थस्य प्रत्ययार्थप्रकरणत्वादा [illegible] तत्रैवान्वयस्यापेक्षितत्वात् [illegible] प्रातिपदिकार्थे एवान्वयात् स नियम एव परित्यजनीय [illegible] निपातोपसर्गप्राति-पदिकातिरिक्तशब्द[illegible] सर्वस्यापि भावनायामेवान्वय इति । [illegible] भावनाया यागस्यैव करण त्वेनान्वय इति क्षणिकस्य योगस्य फलपर्यन्तावस्थानाभावात् [illegible] पूर्वमपूर्वमेव कल्प्यत इति नानेकादृष्ट-कल्पनाप्रयुक्तं गौरवमापतति ॥

अत्र वेदान्तिन [illegible] एव [illegible] फलजनन । [illegible] ॥

नहि [illegible] तु [illegible] व्यापारत्वस्य युक्तत्वेन [illegible] यागोऽनुष्ठिते फलोत्पत्त्यनुकूलो [illegible] । तत्र [illegible] यागस्य फलजननानन्तर नाश [illegible] न युक्तमिति [illegible] ।

यत्तु [illegible] नामापेक्षितमिति [illegible], तत्र 'धर्म क्षरति कीर्तनादि'ति [illegible] फलजनकत्वात् [illegible] । तथा च [illegible] पुनः पुनरङ्गाना-मनुष्ठान नापेक्षितं स्यादिति प्रतिप्रयोग गुणानुनिन्याय्यो न सफलः स्यात् । [illegible] प्रकृतेऽप्यनुष्ठानानन्तर अङ्गा-नुष्ठानमनावश्यक भवेत् । अतोऽपूर्व [illegible] । एवं च [illegible] तत्तत्प्रधानयागजन्यपरमापूर्वोत्पत्तावेव विनियोगात् [illegible] अनुष्ठानं प्रकृतौ विकृतौ वाऽऽवश्यके ।

तत्र [illegible] उत्पत्त्यपूर्व [illegible] परमापूर्वमिति [illegible] । उत्पत्त्यपूर्व प्रधानयागानुष्ठानान-न्तरमेव [illegible] पूर्वं [illegible] अङ्गानां [illegible] उत्पत्त्यपूर्वजनने उत्पत्त्यपूर्वेण पर-मापूर्वजनने उपकारकाणि यान्यपूर्वाणि तान्यङ्गापूर्वाणि । तत्र [illegible] विशेषाणां उत्पत्त्यपूर्वजनने उपयोग, इतरे-षामुत्तर[illegible] परमापूर्वजनने उपयोग इति विवेक ॥

यत्र हि बहूनां प्रधानानां [illegible] तत्र [illegible] समुदायापूर्वं जन्यते । तत्र समुदायद्वये तु समुदायापूर्व[illegible] । [illegible] अनुष्ठानेन [illegible] । [illegible] प्रधान यत्र तत्राङ्गापूर्व [illegible] च । यत्र [illegible] यागानामेक [illegible] तत्राङ्गापूर्वाणि [illegible] स-मुदा[illegible] । समुदायापूर्वस्थलेऽङ्गा-[illegible] दीपिकायां व्यक्तम् ॥ तथा च सोमेन यजेतेत्यत्र [illegible] उक्तम् एव ॥

तत्र च [illegible] अदृष्टफलेष्वेव कर्मसु [illegible] दृष्टफलेषु तु [illegible] नियमपूर्वकत्वम-पेक्ष्यते । यथा 'व्रीहीनवहन्ती'ति तत्र । अत्र हि अवघातस्य धात्वर्थस्य यद्यपि भावनायां करणत्वेनान्वय , तथापि नावघातो ऽपूर्वद्वारा क्रतूपकारक प्रयाजादिवत् । तदेव हि फल यत् भावनायां भाव्यत्वेनान्वेति । यथा ज्योतिष्टोमयागभावनाया भाव्य स्वर्गो यागस्य फलम् । तथा च प्रकृतेऽपि व्रीहीनिति द्वितीयया व्रीहीणामेव कर्मत्वावगमात् त एव फल ॥

फलत्व च चतुर्थी भवत्युत्पाद्यत्वादिनेति पूर्वमेव निरूपितम् । तत्र विकारित्वरूप फलत्व व्रीहीणामङ्गीक्रियते । यद्यपि अवघातेन व्रीहिषु वैतुष्यात्मावस्थान्तरप्राप्तिर्भवतीति लोकत एवाधिगत तथापि लोकतो नखविदलनादिसाधनान्तर मा प्रवर्ततामिति लोकत पूर्व शास्त्रप्रवृत्त्यङ्गीकारेणावघातविधिरत्र सार्थक इति "व्रीहीनवहन्ती"त्यत्राप्यपूर्वविधिरेवेति खण्डदे-वानुयायिन ॥

तेषा मतेऽवघातोऽदृष्टार्थ इति पूर्वपक्षस्यावसर एव नास्ति । शास्त्रत पूर्वं लोकप्रवृत्त्यङ्गीकारेण वा पूर्वपक्ष । अन्ये तु नियमविधिरेवायमिति अवघातनियमानुष्ठानात् एक नियमापूर्वमङ्गीकरणीयम् । तत्रच नियमापूर्व आनुषङ्गिक न प्रधा-नोद्देश्यमिति न नियमापूर्वार्थं वैतुष्यार्थं चावघातानुष्ठान । अन्यथा कृष्णलचरावपि नियमापूर्वार्थमवघातानुष्ठानापत्त्याऽव-लोपात् कृष्णलेषु नावघात इति दशमाध्यायाधिकरणमसङ्गत स्यात् । अत एव नानेकोद्देश्यकत्वनिबन्धनवाक्यभेदो न वा भावनाया कृतिरूपाया एककर्मत्वभङ्गापत्ति , किंतु वैतुष्यार्थमेवावघातानुष्ठानम् ॥

यद्यप्यवघातजन्यवैतुष्यस्य नखविदलनजन्यवैतुष्यस्य च स्वरूपतो न भेदस्तथापि अवघातज एव तुषविगमोऽपूर्वोपयोगि, अन्यथा नियमापूर्वसंपादनासंभवात् । तत्र व्रीहिपदेन व्रीहिस्वरूपं यदि विवक्ष्यते तर्हि वक्ष्यमाणनीवारादिचरावपवघातानापत्तिः । प्रकृतावपि यवपुरोडाशप्रयोगेऽवघातानापत्तिः । अतः व्रीहिपदेनापूर्वसाधनव्यक्तयो विवक्ष्यन्ते इति अवघातस्यापि वैतुष्यद्वाराऽपूर्व एव पर्यवसानात् न विकृत्यादौ अवघातापत्तिः । अत्र चाऽपूर्वपदेन न परमापूर्वं विवक्ष्यते । अस्य वाक्यस्य दर्शपूर्णमासप्रकरणस्थत्वेन तादृशपरमापूर्वसाधनत्वस्याज्यादिष्वपि विद्यमानत्वेन तेषामप्यवघातापत्त्याऽवघातदृष्टार्थताबाधापत्तेः, किंतु पुरोडाशयागजन्यापूर्वमेव विवक्ष्यते इति न संकरः । तथाच "व्रीहीनवहन्ति" इत्यत्र व्रीहिपदस्य न व्रीहित्वविशिष्टा व्यक्तिः केवलव्यक्तिर्विशेषो वार्थः, किंतु पुरोडाशयागजन्यापूर्वसाधनत्वमिति नावघातातिदेशाद्युपपत्तिः ॥

अत्रेदं विचारणीयम्—व्रीहिपदेन पुरोडाशयागजन्यापूर्वसाधनयवनीवारादिव्यक्तिसामान्यस्यापूर्वसाधनत्वेनैव खलु विवक्षा, तथाच तेन धर्मपुरस्कारेण व्रीह्यादिषु वैतुष्यार्थमवघातस्य लोकतोऽप्राप्तत्वात् कथमत्र नियमविध्यादिसिद्धान्तोपपत्तिरिति, अत्रायमाशयः—यद्विशेषयोः कार्यकारणभावः तत्सामान्ययोरपीति न्यायेनापूर्वसाधनत्वेनैव व्रीहित्वेनापि अवघातस्य साधनत्वमर्थसिद्धमादाय सामान्यरूपेणावघातादिप्राप्तिमादायैव सर्वत्र नियमविधिप्रवृत्तिरिति । विवेचितं चैतत् नवमाध्याये भाट्टदीपिकायामिति तत एव द्रष्टव्यम् । अद्वैतसिद्धावपि तृतीयपरिच्छेदेऽयमर्थः सम्यगेव विशदीकृत इति सर्वमनवद्यम् । तथाचावघातो नापूर्वार्थ इति सिद्धम् ॥

एतेन—"व्रीहीन् प्रोक्षती"ति वाक्यमपि व्याख्यातम् । तत्रापि प्रोक्षणेन व्रीहिष्वेव कस्य चन संस्कारस्योत्पत्त्यभ्युपगमेन प्रयाजादिवददृष्टार्थत्वाभावात् । स च संस्कारः अतिशय इति पदेन व्यपदिश्यते । स च व्रीहिधर्मो नापूर्ववदात्मधर्मः । उभयत्रापि पूर्वपक्षेऽपूर्वार्थत्वम् । तत्र व्रीहीनिति द्वितीयाया लक्षणया करणत्वमर्थः । विशिष्टविधानं च समानम्, सिद्धान्ते तु प्रथमवाक्ये व्रीहिधर्मवैतुष्यार्थत्वं द्वितीयवाक्ये तन्निष्ठसंस्कारार्थत्वमिति विवेकः । तथाच सति संभवे वाक्यार्थस्य दृष्टार्थत्वम्, अन्यथा अदृष्टार्थत्वम् ॥

यत्तु—"विनापि विधिना दृष्टलाभान्न हि तदर्थता । कल्प्यस्तु विधिसामर्थ्यात्स्वर्गो विश्वजिदादिव"दिति शास्त्रदीपिकायामुक्तं तत् दृष्टफलत्वे यस्य वाक्यस्य नियमविधित्वं न संभवति तद्वाक्यविषयम् । यथा होमादीनां न दध्यादिभस्मभावार्थत्वं किंतु अदृष्टार्थत्वमेव । यत्र तु नियमविधित्वं संभवति तत्र दृष्टार्थत्वमेवाङ्गीकरणीयम् । यथा अध्ययनविधेरर्थज्ञानार्थत्वम् । तदुक्तं शास्त्रदीपिकायां—"लभ्यमाने फले दृष्टे नादृष्टपरिकल्पना । विधेस्तु नियमार्थत्वान्नानर्थक्यं भविष्यती"ति । तथाच प्रकृतेऽपि दृष्टार्थत्वमेवाङ्गीकरणीयम् । एतेन करणमन्त्रा अपि 'बर्हिर्देवसदनं दामी'त्यादयो व्याख्याताः । तेषामपि तत्तदर्थप्रकाशनरूपदृष्टार्थत्वात् । मन्त्रेणैव मन्त्रार्थाः स्मर्तव्या इति नियमविधिसंभवात् ॥

यानि तु स्तोत्राणि शस्त्राणि वा तानि त्वदृष्टार्थान्येव । तत्र प्रगीतमन्त्रसाध्यगुणिनिष्ठगुणाभिधानं स्तोत्रम् । अप्रगीतमन्त्रसाध्यगुणिनिष्ठगुणाभिधानं शस्त्रम् । तानि हि न देवताप्रकाशनार्थानि किंतु तद्गुणाभिधानानि । गुणाभिधानस्य हि प्रकृतकर्माणि देवताया इव व्रीहीणामिव वा नोपयोगो वर्तते । तथाच तददृष्टार्थत्वमेव । तथाच माहेन्द्रस्तोत्रादौ केवलेन्द्रिपदसत्त्वमपि न दोषाय । तथाच द्विविधान्यङ्गानि सन्निपत्योपकारकाणि आरादुपकारकाणि च । यानि कर्माङ्गद्रव्योद्देशेन विहितानि तानि सन्निपत्योपकारकाणि यथाऽवघातप्रोक्षणादीनि, यानि तु प्रकरणादिना साक्षात्प्रधानाङ्गानि तानि आरादुपकारकाणि । सन्निपत्य-एकत्र पतित्वोपकारकाणि आरात् शीघ्रं तादृशपतनं विनोपकारकाणीति च सन्निपत्योपकारकारादुपकारकपदयोरर्थः । तत्र सन्निपत्योपकारकेभ्यो नाममन्त्रपूर्वं आरादुपकारकेभ्यस्तु तदिति प्रधानापूर्वमिवाङ्गापूर्वमप्यवश्यमङ्गीकरणीयम् । अत्र यागे केवलं स्तोत्रादितोऽप्यपूर्वमुत्पद्यते इत्येव निरूप्यते । अङ्गाङ्गिभावव्यवस्थादिकमुत्तराध्याये इति न दोषः । "अग्नीदग्नीन् विहर" इत्यादिमन्त्रास्तु केवलमभिधायका एव न विधायका इति मन्त्राणां प्रमाणान्तरप्राप्तार्थस्मारकत्वमेवेति न कर्मभेदोऽपूर्वभेदो वा तत्र भवति ॥

अथेदानीं प्रसङ्गात् को नाम मन्त्रः, किंच ब्राह्मणत्वमिति विचारयामः । मन्त्रत्वप्रकारकप्रसिद्धिविषयो मन्त्र इति मन्त्रलक्षणं "कपिञ्जलानालभेते" इत्यादि विधिसाधारणमपि भवति, अन्यानि तु लक्षणानि न तत्साधारणानि भवन्ति इति मन्तव्यम् । तद्व्यतिरिक्तो वेदभागः सर्वोऽपि ब्राह्मणपदेन व्यवह्रियते । ब्राह्मणं विधिः चोदकवाक्यमित्यादीनि पर्यायपदानि । अर्थवादानां नामधेयानां निषेधानां सर्वेषां विध्येकवाक्यतयैव प्रामाण्यात् ब्राह्मण एवान्तर्भावः ॥

यस्तु "अग्नये जुष्टं निर्वपामी"ति आग्नेययागप्रकरणस्थस्य सार्यविकृतियागेऽतिदेशेन प्राप्तस्य वक्ष्यमाणसूर्यदेवताप्रकाशनार्थमग्निशब्दस्य स्थाने सूर्यायेतिपदनिक्षेपस्स ऊहपदेन व्यवह्रियते । स चोहः मन्त्रो वा नवेति विचारणायां सोऽपि मन्त्र एवेति पूर्वपक्षो भवति । तस्यायमाशयः—वैयाकरणानां तन्मध्यपतितस्तद्ग्रहणेन गृह्यते इति न्यायः प्रसिद्धो वर्तते, तेन न्यायेन मन्त्रमध्ये पतितोऽपि ऊहो मन्त्र एव युक्तः । अतएव "मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वा मिथ्याप्रयुक्तो न तमर्थमाह । स वाग्वज्रो यजमानं हिनस्ति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधात्" इति श्रुतौ मन्त्रपदप्रयोग उपपद्यते ॥

इदं हि वाक्यं प्रवरनामधेयादिषु स्वरवर्णाद्यनपराधेनोच्चारणमेव बोधयति यथेन्द्रशत्रुः स्वरतोऽपराधादिति दृष्टान्तस्वारस्यात् । यथोहेषु स्वरवर्णाद्यपराधः संभाव्यते न तथा वैदिकेषु अध्ययनपरम्परया मात्रामात्रापरित्यागेन स्वरमात्रापरिहारेण च परिपाल्यमानेषु मन्त्रेषु संभाव्यते । तथाचोहप्रवरनामधेयानि तत्तत्प्रयोगे यजमानेन प्रयुज्यमानानि मन्त्र एवेति । तदिदं न सङ्गतम्, नोहादयो मन्त्रा भवितुमर्हन्ति । नहि गोमध्यपतितो गवयो गोर्भवितुमर्हति । तन्मध्यपतितत्वग्रहणेन गृह्यत इत्यस्य हि न्यायस्येदमेव तात्पर्यं, यत्र मध्यगतेन प्रतीतनस्वरूपाणि प्रतीतनस्वरूपबोधकेन पदेन सागमस्वरूपस्यापि तत्र ग्रहणमिति ॥ यथा अदश्शब्दावयवाकारत्वेनादकदश्शब्दावयवाकारस्यापि ग्रहणमिति । तथाचोहादीनामपि मन्त्रावयवत्वं संभवत्येव । न तावता मन्त्रत्वम् । "मन्त्रो हीनः स्वरतो वर्णतो वेति" श्रुतौ मन्त्रपदं गौण्या वृत्त्या मन्त्रमेवोहं बोधयति । अतएव महाभाष्ये—मन्त्रहीन इति पदयोः स्थाने "दुष्टः शब्दः स्वरतो वर्णतो वेति" पाठो दृश्यते । तथाचोहादयो न मन्त्राः ॥ अतएव वैदिकानां तत्र मन्त्रत्वप्रसिद्ध्यभाव उपपद्यते ॥

अनेन प्रसङ्गेनोपस्थितमृगादिस्वरूपमप्यत्रैव सूत्रकारा निरूपयन्ति । तत्र ऋङ्मन्त्राणां लक्षणमर्थवशेन व्यवस्थितपादविभागत्वमिति "तेषां ऋग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्थे"त्यत्र निरूपितम् ॥ गीतयस्तु सामपदेन व्यवह्रियन्ते । अतिरिक्ताश्च मन्त्रा यजुर्मन्त्राः । ऋग्वेदगता मन्त्रा ऋङ्मन्त्राः सामवेदगता मन्त्राः साममन्त्राः यजुर्वेदगता मन्त्राः यजुर्मन्त्रा इति लक्षणं तु न संभवति । सर्वेषु हि वेदेषु सर्वेऽपि मन्त्रा विद्यन्ते । अतएवो "च्चैर्ऋचा क्रियते उपांशु यजुषा उच्चैः साम्ना उच्चैर्निगदेने"ति वाक्ये ऋगादिशब्दाः "अग्नेर्ऋग्वेदो वायोर्यजुर्वेद आदित्यात्सामवेद" इत्युपक्रमे वेदस्तुत्या विध्यर्थवादयोरेकविषयत्वनियमात् उपक्रमस्थार्थवादगतवेदपदानुसारेणर्गादिवेदपरा इति "वेदो वा प्रायदर्शनादि" त्यधिकरणे निरूपितं सप्रयोजनं भवति । अत्र हि पूर्वपक्षे वेदान्तर्गतानामपि ऋङ्मन्त्राणामुच्चैरुच्चारणं सिद्धान्ते तु तत्तद्वेदस्वरः इत्युपक्रमपराक्रमाः व्यक्तम् । तथाच नाय नियमो यदृग्वेदे ऋङ्मन्त्रा एवेत्यृगादिमन्त्राणां पृथक् लक्षणकरणमुपपद्यत एव । ऋगादिविधिवाक्यानां लक्षणं तु तत्तद्वेदगतविधिवाक्यत्वमेवेति न दोषः ॥

यत्तु पूर्वोक्तेषु वाक्येषु मध्ये "उच्चैर्निगदेने"ति वाक्ये तत्र निगदशब्देन निगदो वेद इति चतुर्थो वेदो न विवक्ष्यते । निगदशब्दो हि उच्चैर्गेयमानत्वगुणयोगेन यजुर्विशेषानेव बोधयति । तथाच न मतान्तरेण वेदभेदो विवक्षितः । अयमेव न्यायो लौकिकस्य ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायस्य मूलम् ॥

यथाहि 'ब्राह्मणमानय परिव्राजकं भोजये'ति सत्यामेदे धर्मभेदे च सत्यपि परिव्राजकशब्देनापि ब्राह्मणविशेष एव विवक्ष्यते नत्वब्राह्मण एवमत्रापि यजुर्विशेष एव निगदपदेन विवक्ष्यत इति न किंचिदनुपपन्नम् ॥ यत्तु लौकिकस्तक्रकौण्डिन्यन्यायः यथा 'ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्याये'ति, अत्र ब्राह्मणविशेषस्यैव कौण्डिन्यशब्देनापि ग्रहणमिति तत्र कौण्डिन्याय दधि न देयमित्यभिप्रायोऽपि गम्यते, ब्राह्मणपरिव्राजकवाक्ये तु परिव्राजकस्यानयनं न कर्तव्यमिति न गम्यत इति ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायाद्विलक्षणोऽयं न्यायः ॥

"उच्चैर्निगदेने"त्यत्र तु निगदानामुपांशुत्वस्याप्राप्त्या न तन्निषेधोऽत्राभिप्रेत इति ब्राह्मणपरिव्राजकस्यैवायं न्यायो मूलम् । अतएव भाट्टदीपिकायां निगदग्रहणं तु ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेनेत्युक्तम् । "प्रकल्प्य चापवादविषयं तुत्सर्गोऽभिनिविशते" इति न्यायेनो "पांशु यजुषे"ति वाक्यं हि निगदव्यतिरिक्तानामेवोपांशुत्वं गमयतीति ॥

एतावता प्रबन्धेन ऋगादिमन्त्रलक्षणानि यानि निरूपितानि तैर्ऋगादिमन्त्रपरिमाणमप्यर्थात्सूचितम्, यजुर्मन्त्रपरिमाणं तु न सुगमं प्रश्लिष्टपठितसंहिताग्रन्थानामेव यजुर्मन्त्रत्वात् । तत्र चैकार्थत्वमेकमन्त्रत्वप्रयोजकमिति वर्णनीयम् । तत्र किं नामैकार्थत्वम्? न तावदेकविधेयकत्वम् । "दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते"ति हि वाक्यस्यैकत्वं न सिद्ध्येत् । भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्यं तदिति विवक्षणे यद्यपि नोक्तदोषः, अनेकेषामपि मुख्यविशेष्याणां तत्रैकप्रतीतिविषयत्वात् । तथापि "भगो वा विभजतु अर्यमा वा विभजत्वि"त्यादिमन्त्राणामेकत्वमापद्येत । बहवः खलु ते मन्त्राः । एतेनैकप्रयोजनकत्वं एकत्वमित्यपि परास्तम्, सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ इत्यस्य तदनापत्तेः । अतो भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्ये सति विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वं एकवाक्यत्वम् ।

"स्योनं ते सदनं कृणोमि घृतस्य धारया सुशेवं कल्पयामि" इति मन्त्रे विभज्यमाने "तस्मिन् सीदामृते प्रतितिष्ठे"ति मन्त्रो यथा साकाङ्क्षः, तस्मिन्पदार्थानिर्णयात्, नैवं "भगो वा विभजतु" इत्यस्य विभागेन "अर्यमा वा विभजतु" इत्यस्य साकाङ्क्षत्वम् । अत्र साकाङ्क्षत्वपदेनापर्यवसितशाब्दबोधजनकत्वं विवक्षितम् । विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वेऽपि "स्योनं ते" "तस्मिन् सीदे"ति मन्त्रयोर्भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यकत्वात् नैकमन्त्रत्वम् । तथाच वाक्याल्लिङ्गस्य बलीयस्त्वेन मन्त्रद्वयस्य व्यवस्थया सदनसादनयोर्विनियोगोऽपि वक्ष्यमाण उपपद्यते । यथा पदैकवाक्यतास्थले साकाङ्क्षत्वेनैकवाक्यत्वमेवं वाक्यैकवाक्यतास्थलेऽपीति प्रयोगविधिरपि श्रौत एव कल्प्यमानोऽपि भवति । तथापि विभ

ज्यमानसाकाङ्क्षत्वे सति भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्यमेकवाक्यत्वम् । तत्र विशेषणदल "भगो वा विभजन्ति" त्यादीना एकवाक्यतानिवारणार्थम् । विशेष्यदल तु 'स्योन ते' 'तस्मिन् सीदे'तिमन्त्रयोरेकमन्त्रत्वनिरासार्थम् । यत्र तु "सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावि"त्यादौ उक्तलक्षणलक्षितत्व तत्रैकवाक्यत्व समतमेव । "इषेत्वोर्जेत्वे"त्यत्र तु आख्यात यत्र न श्रूयते तत्रापी "षेत्वेति शाखामाच्छिनत्ती"त्यादिविनियोगविधिभेदानुसारेण च्छिनत्तीत्यादिपदाध्याहारात् विभिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यकत्वात् प्रथमस्य छेदनार्थत्वात् द्वितीयस्य मार्जनार्थत्वाच्च परस्य साकाङ्क्षत्वाभावाच्च न विशिष्टस्य प्रयोजकस्य तत्र सभव इति मन्त्रभेद एव तत्र विवक्षित ॥

यद्यपि द्विविधो विनियोगो दृश्यते—यथाद्यप्रतीकेनान्तप्रतीकेन च । यथे 'मामगृभ्णन्नि'त्यादावाद्यप्रतीकेन । अन्तप्रतीकेन तु "अमृतमसि प्राणायत्वे"त्यत्र । अत्र ह्यमृतमसि प्राणायत्वेति प्रतीकस्य "आन प्राण एतु परादत आन्तरिक्षाद्दिवस्परि । आप पृथिव्या अमृतमसि प्राणायत्वे"ति मन्त्रोऽर्थ । तथाचेषेत्वोर्जेत्वेत्यनयोरेकमन्त्रत्वेऽपि "इषे ति शाखामाच्छिनत्ति ऊर्जेत्वेत्यनुमार्ष्टि" इ ि विनि ोगद्वयोरुपपत्तिस्तु न सम्भवति तत्रैवोक्तविधद्विविधविनियोगस्यादर । त्र लिङ्गवशेन मन्त्रैक्यावगम यथोक्तस्थले । इषे जैत्वेत्यनयोस्तु न लिङ्गवशे मन्त्रैकत्वमिति सर्वस्यापि मन्त्रभागस्य विनियोग एवे ' षेत्वेतिशाखामाच्छिनत्ति' "ऊर्जेत्वेत्यनुमार्ष्टि"त्यनयोर्विनदित इति न दोष ॥

यत्रतु क्लृप्तिमन्त्रादौ क्लृप्तिप्रकाशन एव विनियोगस्तत्रापि "क्लृप्तीर्वाचयती"ति विनियोगविधौ क्लृप्तिपदार्थाना भेदस्याम्नानमित्या "युर्यज्ञेन कल्पतामि"त्यादावपि मन्त्रभेद एव । तथाच विनियोगविध्यनुसारेणाख्यातरहितेष्वपि मन्त्रेषु आख्याताध्याहारादिना मन्त्रभेद एव विवक्षणीय विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वादिति निरूपित भवति ॥

एतावता प्रबन्धेन यावतांशेनैकवाक्यत्व तावदन्तो भाग एको यजुमन्त्र इति यजु परिमाण निरूपितम् । तत्र यथा स्वार्थमाम्नातस्य विभागे साकाङ्क्षत्वमेकवाक्यताप्रयोजकमेवमन्यार्थमाम्नातस्य विभागेऽपि तत्त्व तत्त्वप्रयोजकम् । अत एव "या ते अग्नेऽयाशया तनूर्वर्षिष्ठा गह्वरेष्ठोग्रवचो अपावधी त्वेष वचो अपावधी स्वाहे"ति म न्त्रार्थमाम्नातस्य तनूर्वर्षिष्ठेत्यादिभागस्य "या ते अग्ने रजाशया" इत्यनेनापि साकाङ्क्षत्वात् अत्रापि सवन्धेन "या ते अग्ने रजाशया तनूर्वर्षिष्ठा वचोऽपावधीन्त्वेष वचोऽपावधी स्वाहे"त्यस्यैव मन्त्रत्व नतु "या ते अग्ने रजाशये"त्येतावन्मात्रस्य ॥

शब्दानामन्वये कारणमाकाङ्क्षा योग्यताऽऽसत्तिश्च तत्त्वनन्तरसमाम्नानम् । यत्र त्वन्यार्थमाम्नातस्यान्येन न्वयो न सम्भवति तत्र तु यावदाम्नात तावदेव यजु परिमाणम् तत्र पर्यवसितशाब्दबोधजनक द तु अध्याहृत्याग्र पदान्तरैलौकिकैरिति ऊहस्थल इव न तस्यापि मन्त्रपरिमाणेऽन्तर्भाव । यथा "स ते प्राणो वायुना गच्छता"मि"त्येतद ाम्नान सगच्छतामिति पद "स यजत्रैरङ्गानी"त्यत्रान्वयायोग्यम् ॥

नहि अङ्गानीति बहुवचन सगच्छतामित्येकवचनेनान्वेतीति तत्राध्याहारेणकवाक्यार्थपर्यवसानम् । पूर्वत्रानुषङ्गोऽत्र तु अध्याहार इति निर्णय । अस्तु प्रयोजनमनुषङ्गे तत्सहित एव मन्त्रोऽध्याहारे तु तद्रहित इति विशेष इति शास्त्रदीपिकायां व्यक्तम् । सर्वथा च मन्त्रलक्षणादीनामुपपन्नत्वात् मन्त्राणा चाभिधायकत्वेनाविधायकत्वात् लिङादिघटितवाक्यानामेव विधित्वात् तत्र च धात्वर्थस्यैव भावनाया साधनत्वेनान्वयात् उपपदार्थाना फलभावनत्वाभावात् अपूर्वभेदो धात्वर्थभेदे एव भवति नतु तदभेदे । यथा"ऽग्निहोत्र जुहोति" "अग्निहोत्र जुहुयात्स्वर्गकाम" इत्यादौ नापूर्वभेद धात्वर्थस्य होमस्यैकत्वात् । यजति ददाति जुहोतीति विभिन्नधातुप्रतिपाद्याना धात्वर्थाना तु भेदात् तत्रापूर्वभेद एवाङ्गीकरणीय इति धर्मभेदे प्रथम निमित्त शब्दान्तरम् ।

तच्च विभिन्नधात्वर्थकत्व नतु भिन्नधातुकत्वमात्रम् । अतएव "तिस्र आहुतीर्जुहोती"त्यत्र सख्यया धात्वर्थभेदेनापूर्वभेदादिकमुपपद्यते । विभिन्नधात्वर्था एव भावनात्र विवक्ष्यताम्, यथा दध्ना जुहोति पयसा जुहोतीत्यादौ दध्याद्यनेकद्रव्यानुरक्तैकैव भावना विधीयते, तथाच नानेकादृष्टकल्पना, अन्यथा 'सोमेन यजेत'त्यादावपि सोमयागयोरुभयोरपि फलसाधनत्वापत्त्या प्रतिपदाधिकरणसिद्धान्तभङ्गापत्तिरिति शङ्का तु नात्र प्रसरति । यथैक एव होम दध्यादिना भवति नैवमेकेव कृनिर्यागदानहोमादिभिर्भवति, विजातीयकृतिं विना विजातीयधात्वर्थस्वरूपासभवात् । तथाच धात्वर्थभेदो भावनाभेदश्चावश्य विवक्षणीय इति धात्वर्थभेदाद्भावनादिभेदादि नुक्तम् ।

धात्वर्थभेदश्चाभ्यासेन सख्यया सज्ञया गुणात् प्रकारान्तरेण चैकधातुबोध्यत्वेऽपि भवति । क्वचित्तु धातुभेदेनेत्यन्यदेतत् । अत्रेद चिन्त्यम्—यत् विभिन्नधात्वर्थकत्व शब्दान्तरत्वमिति । अत एव सख्यया कर्मभेदस्य तिस्र आहुतीरित्युदाहरणम् । यथाऽभ्यासादिना धात्वर्थभेद एवमत्रापि शब्दान्तरात् धात्वर्थभेद एव निरूप्यते इत्युक्ति सभवति । तथाच क्वचिद् भावनाभेद क्वचित् धात्वर्थभेदो विचार्यत इति वैरूप्यमापद्यत । यद्यपि भावनैव प्रधानमिति तदभेद एवाध्यायार्थ इति युक्तय सन्ति, तथापि तदुपयोगितया धात्वर्थभेदोऽपि विचार्यते इति न दोष इति । अत्रेद तत्त्वम्—

भावनाभेदोऽध्यायार्थ, अभ्यासेन हि प्रथम भावनाभेद एव। एव गुणेनापि, गुणस्य साक्षात् भावनायामेवान्वयात्। एवं प्रकरणान्तरेणापीति शब्दान्तराधिकरणेऽपि स एव निरूप्यते । सख्यासञ्ज्ञयोस्तु धात्वर्थभेदकत्वेऽपि न विरोध, तत्र गत्यन्तराभावादिति ।

अत्राभ्यासात् कर्मभेदस्योदाहरणम्—"समिधो यजति" "तनूनपातं यजति" "इडो यजति" "बर्हिर्यजति" "स्वाहाकार यजति" इति । अत्र यद्यपि न धातुभेद, तथापि पंचस्वपि एक एव यागो यदि विवक्ष्यते न तर्हि किमपि प्रयोजनं सभवति । अतो विधि पुन श्रवण भावनाभेदार्थम् । भावनाभेदश्च यागभेदमन्तरा न सभवतीति धात्वर्थभेदोऽप्येक-धातुबोध्यत्वेऽप्यर्थसिद्ध एव। "समिधो यजति" "तनूनपात यजति" "बर्हिर्यजति" "स्वाहाकार यजति" "इडो यजति" इति षड्वाक्यानि दर्शपूर्णमासप्रकरणे विद्यन्ते । एतानि वाक्यानि तद्दर्शपूर्णमासयागोद्देशेन न समिदादिदेवताविधानार्थानि, आग्नेयादिवाक्यैरेव तत्राग्न्यादिदेवताना शिष्टत्वेनोत्पत्तिशिष्टगुणावरोधे गुणान्तरावरोधो न न्याय्य इति न्यायविरोधात्, अत कर्मभेद एवात्र विवक्षणीय ॥

तत्रच निमित्त न गुणभेदाम्नानम्, समिदादिवाक्येषु समिदादिपदाना कर्मनामधेयत्वेन देवतापरत्वाभावात्। यथाह्य"ग्नि-होत्र जुहोती"त्यत्राग्निहोत्रपदं तत्प्रख्यन्यायेन नामधेय एव समिदादिपदमपि नामधेयमेव ॥

दृष्टान्ते"ऽग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहे"ति मन्त्रलिङ्गादिवात्र "समिध समिधोऽग्न आज्यस्य वियन्तु" "तनूनपादग्न आज्यस्य वेतु" "इडो अग्न आज्यस्य वियन्तु" "बर्हिरग्न आज्यस्य वेतु" इत्यादिमन्त्रलिङ्गादेव देवताया प्राप्तिसभव । समिदादिपदा-नामत्र नामधेयत्वेऽपि यजिसामानाधिकरण्येनैव शाब्दबोध इति समिदादिसञ्ज्ञकस्यैव यागस्य विधाने प्रयोजनाभावाद-नन्यपरविधिपुन श्रवणरूपाभ्यासेनात्र कर्मभेद ।

"अथैष ज्योतिरथैष विश्वज्योतिरथैष सर्वज्योति"रित्यत्र ज्योतिरादिपदाना न "एतेन सहस्रदक्षिणेन यजेते"ति यजि-सामानाधिकरण्येन शाब्दबोध इति यजिसामानाधिकरण्य विनाऽऽम्नाताना नामधेयानामेवेदमेतदादिशब्देनानूदिताना कर्म-भेदकत्व निरूपयिष्यत इति न सञ्ज्ञयाऽत्र कर्मभेद । येन न्यायेन समित्पद नामधेयं तेनैव न्यायेन तनूनपातादिपदेनापि न देवताविधानमिति "दध्ना जुहोती"त्यादिवत् गुणविधित्वोपवर्णनमपि न भविता ॥ प्रकरणान्तरन्यायस्तु नात्र भवति । अनुपस्थितौ हि प्रकरणान्तरम् । नचात्रानुपस्थिति । तत्सिद्ध शब्दान्तरमिवाभ्यासोऽपि कर्मभेदमादधातीति । तथाच पञ्चप्रयाजजन्यानि पञ्चाङ्गापूर्वाण्यङ्गीकरणीयानि । "अग्निहोत्र जुहोति" "दध्ना जुहोति" इति वाक्ययोस्तु नाभ्यास, होमस्य द्रव्यापेक्षित्वेन द्रव्यविधानेन सार्थक्यात् अनन्यपरविधिपुन श्रवणाभावात्। एतेन "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादि"त्यत्रापि न कर्मभेद इति सूचितम् ॥

यथा "ग्निहोत्रं जुहोति" "अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम" इति वाक्ययोर्न कर्मभेद, प्रथमस्योत्पत्तिपरत्वेन द्वितीयस्याधिकारपर-त्वेन चान्यपरत्वाद्विधिपुन श्रवणस्य, तथा "दध्ना जुहोती"ति विहितस्य "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादि"त्यत्र फलसबन्धेनान्यपर-त्वान्नानन्यपरविधिपुन श्रवणरूपाभ्याससभव ॥

अनेनैव न्यायेन "य एव विद्वान् पौर्णमासी यजते" "य एव विद्वानमावास्यामि"त्यत्र नाग्नेयादियागव्यतिरिक्तयागान्तर विधानम्, तेषामेव षण्णा यागाना पौर्णमास्यादिनामसबन्धबोधनेनान्यपरत्वात्। नहि "य एव विद्वानि"ति वाक्ये यागविधानं संभवति । तत्रैव यागस्य विधिर्यत्र स्ववाक्ये वाक्यान्तरे वा प्राकरणिके द्रव्यदेवतयोर्द्रव्यमात्रस्य वा विधिरस्ति। यथाऽ"ग्निहोत्रं जुहोति" "सोमेन यजेते"त्यादौ । अत्र तु स्ववाक्ये द्रव्य देवता वा न श्रूयते । नापि वाक्यान्तरेण तयोस्सिद्धि । तद्धि वाक्य न "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायामि"ति भवति । तत्राग्निदेवताया पुरोडाशस्य च प्राप्तकर्मोद्देशेन विधाने वाक्य-भेदापत्त्या क्रियान्तरविधान हि समापद्येत ।

नापि "वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामनूच्येते" "वृधन्वती अमावास्यायामिति" विनियुक्तमन्त्रलिङ्गात् अग्निसोमयोर्देवतात्वस्य "सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यत् ध्रुवायामाज्यमि"ति द्रव्यस्य च प्राप्ति, वार्त्रघ्नीवृधन्वतीवाक्ययोरपेक्षितव्यवस्थामात्र परत्वेनाविनियोजकत्वात्। "सर्वस्मै वे"त्यस्याप्युपांशुयागविषयत्वान्न प्रकृतोपयोग ।

अत्रेयमाशङ्का—"य एवं विद्वान्" इति वाक्य क्रियान्तरविधिपरमेव। द्रव्यदेवतयो प्राप्तिस्त्वतिदेशेन भविता। यथा हि सोमयाग स्वार्थचोदितदेवतारहित एवमयमपीति ज्योतिष्टोमस्यैतत्प्रकृतित्वाङ्गीकारे हि न दोष. । अतोऽपूर्वभेदोऽत्र विव-क्षित —इति ।

तत्रेद समाधानम्—ज्योतिष्टोमस्येष्टिपशुप्रयोगादिसवलितत्वेनेष्टीना दर्शपूर्णमासविकृतित्वेन दर्शपूर्णमासस्वरूपनिर्णयाति-पूर्वं सौमिकप्रयोगस्यैव निर्णयाभावेन "य एवं विद्वानि"तिवाक्यविहितस्य यागस्य ज्योतिष्टोमविकृतित्वासभव इति । "य एवं विद्वान्" इति वाक्यद्वयविहितयागावेव हि दर्शपूर्णमासौ ।

तथाचैकैकत्रिकानुवादेन तस्य पूर्णमासी अमावास्येति नामसबन्ध एवात्र क्रियते । तत्र पौर्णमास्या आग्नेययाग. उपांशु-याग अग्निषोमीययाग इति त्रिकं, अमावास्याया आग्नेययाग ऐन्द्रदधियाग ऐन्द्रपयोयाग. इति त्रिकमिति विभाग । दर्शपूर्ण-

"अग्नीषोमीयं पशुमालभेते"ति पशोरेव स प्रत्यक्षो विद्यते। अतो हृदयस्याग्रेऽवद्यतीत्यादिकं पशोरेवावदानाख्यसस्कारविधायक। पशुर्नाम हृदयाद्यवयवसमुदायविशेषवान् प्राणी। तत्र येन रूपेण हविष्ट्वं तेनैव रूपेण सस्कार इति वा येन रूपेण सस्कारस्तेनैव रूपेण विनियोग इति वा न नियम इति हृदयत्वेन सस्कारविधावपि न दोष ।

व्यक्तं चैतत् भाट्टदीपिकाव्याख्याया प्रभावल्या ग्रहैकत्वाधिकरणे। अतएव "ग्रह समार्ष्टि"त्यत्रैकत्वविशिष्टग्रहस्य समार्गसस्कारविधिरिति पूर्वपक्ष उपपद्यते। अन्यथा "ग्रहैर्जुहोती"ति बहुत्वविशिष्टत्वेन विनियोगात्तदसाधुताप्रसङ्गात्। अतो हृदयादिवाक्यानामपि गुणविधित्वात् "दध्ना जुहोती"तिवत् "अग्नीषोमीय पशुमालभेत" इत्यादिवाक्य न समुदायानुवादरूपम्।

तत्र यथोत्पत्तिवाक्ये द्रव्यदेवतादिभेदे कर्मभेद एवमुत्पत्तिवाक्ये द्वित्वादिसख्याभेदावगमेऽपि कर्मभेद एव, नतु तत्रैकस्यैव कर्मणोऽभ्यासेन प्रयोगभेदमात्रम्। अतएव "तिस्र आहुतीर्जुहोति" "सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभेत" इत्यादौ कर्मभेद, "विराट्सपन्नमग्निहोत्र जुहोति" "एकादश प्रयाजान् यजती"त्यादौ प्रयोगभेदमात्रमिति विवेक ।

एव नामधेयभेदोऽपि कर्मभेदे निमित्तम् । यथा "ऽथैष ज्योतिरथैष विश्वज्योतिरथैष सर्वज्योतिरेतेन सहस्रदक्षिणेन यजेते"त्यत्र ज्योतिरादिसञ्ज्ञाभेदात् कर्मभेद । "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेते"त्यत्र हि यथा ज्योतिष्टोमप्रकरणमनुवर्तते, न तथाऽत्र तदिति नामैकदेशे नामग्रहणमिति न्यायेन नात्र ज्योतिष्टोमस्यैव ज्योति शब्देन ग्रहणम् । अत्र ह्यथशब्द प्रकरणविच्छेदको वर्तते। नामैकदेशे नामग्रहणमिति न्याय प्रकरणादितात्पर्यग्राहकप्रमाणसत्तायामेव प्रवर्तते। नह्येकस्यैव सञ्ज्ञाद्वयेन किंचित् प्रयोजनम्। तत्सिद्ध सञ्ज्ञाभेदात् कर्मभेद इति।

अत्र ज्योतिरादिपद नामधेयमित्यत्र यागसामानाधिकरण्य विना ज्योतिरादिपदनिर्देश एव निमित्तमिति तत्रोद्भिदाद्यधिकरण विनैव नामत्वनिर्णयो यथा भवति, न तथा "समिधो यजती"त्यादिष्विति न "समिधो यजती"त्यादौ सञ्ज्ञाभेदेन कर्मभेद इत्यादि पूर्वमेव निरूपितम्।

यत्र धात्वर्थसमानाधिकरणमुपपद तत्राभ्यासेनान्यथा वा कर्मभेद । तत्राभ्यासेन कर्मभेद उपपदाना नामत्वे, उपपदाना उद्भिदाद्यधिकरणाप्रवृत्त्या नामत्वाभावेन गुणविधित्वे तु गुणानामुत्पन्नशिष्टत्वे न कर्मभेद, कितूत्पत्तिशिष्टत्व एव। तथाच "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्याया पौर्णमास्या चाच्युतो भवति" "ऐन्द्र दध्यमावास्याया" "ऐन्द्र पयोऽमावास्यामि"त्यादौ भावनाया करणत्वेनान्वयसमय एव यद्युपपदेन द्रव्य देवता वाऽवगम्यते, तर्हि न तस्य यागस्य पुनरपेक्षा विद्यत इति वाक्यान्तरेण सन्निधिश्रुतेनापि यागैक्यलाघवार्थं कथमपि पूर्वतनयागमनूद्य द्रव्यान्तरादिविधान न युक्तम्। तथाच "वैश्वदेव्यामिक्षे"ति वाक्यविहिते यागे "वाजिभ्यो वाजिनमि"ति वाक्यान्तरेण द्रव्यान्तरमात्रविधान न विवक्षित किंतु वाक्यद्वयविहित कर्मद्वय भिन्नमेव। अत्र यद्यपि वाजिपदेन शब्दभेदात् देवतान्तरमेव गम्यते, तथापि वाज अन्न आमिक्षारूपमेषामिति व्युत्पत्त्या विश्वदेवानामेवात्र ग्रहणम्। वाजिपद हि तद्धितान्त विशेष्य स्वान्वययोग्य अपेक्षत इति सन्निधिश्रुताना विश्वदेवानामेव तत्र ग्रहणमिति पूर्वपक्षाशय । व्यक्त चैतत् भामत्याम् । तथाचाऽऽमिक्षायागानुवादेन वाजिनरूपद्रव्यान्तरविधान न विरुद्धम् । अत एव "यदग्नये च प्रजापतये च साय जुहोति" इत्यादौ प्रमाणान्तरप्राप्ताग्निदेवतानुवादेन तत्समुच्चितप्रजापतिविधानम्। अन्यथा तत्रापि देवताभेदात्कर्मभेद प्रसज्येत, इति शङ्का तु न भवति।

दृष्टान्ते अग्निदेवताप्रापक नोत्पत्तिवाक्य किंतु मन्त्रलिङ्गम्। अतोऽग्न्यनुवादेन प्रजापतिसमुच्चय उपपद्यते, प्रकृते त्वामिक्षोत्पत्तिवाक्यावगतेति तत्समुच्चितवाजिनविधान न सभवति । तथाच "वाजिभ्यो वाजिनमि"ति वाजिनप्रतिपत्तिकर्मैव विधीयते। तथाच तन्नाशे तल्लोप एव । पूर्वपक्षे तु पुनरपि द्रव्यानयनादिना तत्सपादन कर्तव्यमापद्येतेति प्रयोजनभेद स्पष्ट एव विद्यते।

"दध्ना जुहोति" "पयसा जुहोति" इत्यादीना तूत्पन्नशिष्टगुणविधित्वान्न तेषु कर्मभेद, किंतु खलेकपोतन्यायेन सर्वेषामेकस्मिन्नग्निहोत्रे विनियोग ।

"दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुया"दित्यत्र तु यद्यपि न दधिरूपगुणविधानम्, "दध्ना जुहोति" इत्यनेन सिद्धत्वात्, नापि होमविधानम्, "अग्निहोत्र जुहोति" इत्यनेन सिद्धत्वात्, नापि फलसबन्धकरणम्, "अग्निहोत्र जुहुयात्स्वर्गकाम" इत्यनेन सिद्धत्वात्। तत्र प्रथमपक्षे फलपदानर्थक्य तृतीयकल्पे गुणविधानानर्थक्य गुणसबन्धस्य फलसबन्धस्य च विधानेन वाक्यभेद इत्यादिकमपि दोषजातमत्रोहनीयमिति "सौर्य चरु निर्वपेत् ब्रह्मवर्चसकाम" इतिवद्गुणविशिष्टक्रियान्तरमेवात्र विवक्षितमिति शङ्का त्वेव समाधेया।

नात्राग्निहोत्रहोमातिरिक्तक्रियान्तर विवक्ष्यते, किन्तु तदाश्रयेणैव दध्न इन्द्रियरूपफलसबन्धो बोध्यते । तत्र च सिद्धस्य दध्न क्रियाश्रय विना फलसाधनत्वाभावात्प्रकरणेनाश्रयतयोपस्थितहोमानुवादेन साधुत्वमात्रार्थं हुधातुरिति न दधिपदवैयर्थ्यं फलपदादिवैयर्थ्यं वा।

अत्र प्राचीना दध्नो न विधानम् किंतु दधिकरणत्वस्य करणीभूतदध्नो वेति वदन्ति । दधिशब्दस्य दधिकरणत्व करणीभूत दधि वा लक्षणयाऽर्थ । दधिकरणत्वस्य करणीभूतदध्नो वा करणत्वेन विधाने धात्वर्थस्य यथाऽश्रयत्वेनैवान्वयो न तथा दध्नो विधाने । तदा हि होमस्य भाव्यत्वेनान्वयोऽपि सभाव्यते । केवलस्य हि दध्न सिद्धस्वभावस्य यागादिवत्फलभावनाया करणत्वेनान्वयो न सभवति । कर्तृव्यापारविषयस्यैव हि करणत्वमिति दध्यादे क्वचिद्धात्वर्थं प्रति करणीभवत कर्तृव्यापारविषयता न स्वरूपेण यागादिवदित्यस्ति धात्वर्थविशेषाकाङ्क्षेति तदाशय ॥

भाट्टदीपिकाया तु दध्न एव भावनाया करणत्वेनान्वय, यथा यागस्य क्रियारूपस्यापि साक्षात् भावनाकरणत्व न सभवति, एवमपि पारम्परिककरणत्वेन तस्य भावनायामन्वय, एव दध्नोऽपि होमद्वारमेव करणत्वमादाय भावनाया करणत्वेनान्वय इति यागवैषम्ये प्रमाणाभाव ॥

"दध्ना जुहोती" त्यनेन तु न नित्यप्राप्तिर्दध्न, किंतु "पयसा जुहोती"त्यादिवाक्यात् विकल्पेनेति पक्षाप्राप्तस्यैव दध्न करणत्वम् । यथाहि "दध्ना जुहोती"त्यत्र विभक्त्यर्थस्य करणत्वस्य भावनायामन्वय एव "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादि" त्यत्रापि दधिकरणत्वस्य करणत्वेनान्वये तु विभक्त्यर्थस्य भावनाया साक्षादन्वय इति सिद्धान्तो भज्येत । "सौर्य चरु निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम" इत्यत्र धात्वर्थस्याप्राप्तत्वाद्विशिष्टकर्मविधिरिति प्रकृते प्रकरणप्राप्तहोमानुवादेन जुहोतेस्साधुत्वमात्रार्थत्वान्न विशिष्टहोमान्तरविधिरिति सर्वं सुस्थमिति नात्रापूर्वभेद इति निरूपितम् ।

"एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेत" इत्यत्र तु वारवन्तीयस्य रेवतीसबन्धे फलसबन्धे च बोध्यमाने यद्यपि न वाक्यभेद, कृत्वेति क्त्वाप्रत्ययेन यजेतेत्याख्यातेन च भावनाद्वयस्यात्रावगमेनाख्यातावृत्त्याद्यनपेक्षणात्, तथापि वारवन्तीयस्य साम्नो न यागजनकत्व लोकसिद्ध प्रमाणान्तरसिद्ध वेति न यागस्याश्रयत्वेनान्वयसभव इति यजिपदवैयर्थ्यापत्ति । साम्न क्रियारूपत्वात् वस्तुत आश्रयापेक्षैव नास्ति । एतेन—वारवन्तीयसामोद्देशेन रेवतीविधान तासामेव फलायापि विधानमिति पक्षोऽपि—परास्त,

रेवतीनामपि यागस्याश्रयत्वायोगात् । गुणफलविधिस्थले तस्यैवाश्रयत्वेनान्वय, यस्य गुणजन्यत्वयोग्यता प्रकरणादिनोपस्थितिश्च वर्तते इति गोदोहनेन पशुकामस्येत्यादावपि गुणफलविधित्व व्याख्यातम्, अप्प्रणयने गोदोहनस्यापि जनकतायोग्यत्वात् सन्निधिनोपस्थापितत्वाच्च ।

प्रकृते तु रेवतीना साम्नो वा स्तोत्रजनकत्वयोग्यत्वेऽप्यग्निष्टोमस्तोत्रमात्रस्य नोपस्थिति, अतिदेशेन स्तोत्रान्तराणामप्युपस्थितत्वात् । वाक्येनैव सबन्धकल्पने च वाक्यभेद । तथाचाऽत्र विशिष्टयागान्तरविधानमेव । एतस्यैवेत्येतच्छब्दस्तु पूर्वतनयागस्यास्य च प्रकृतिविकृतिभाव गमयति । तथाच यावन्ति पदानि वाक्ये श्रुतानि तेषा सर्वेषामपि वाक्यार्थेऽन्वय सिद्धो भवति, अन्यथा यजेतेत्यस्य वैयर्थ्यापत्ते ॥

अतएव "यो वृष्टिकामो योऽन्नाद्यकामो य स्वर्गकाम स सौभरेण स्तुवीते"ति वाक्ये क्रियात्मकस्यापि सौभरस्य स्तोत्राश्रयमेव करणत्वमिति स्तुवीतेत्यस्य सार्थक्यार्थं शास्त्रदीपिकाया निरूपितम् ।

तथाच यत्रोपपदार्थस्य साक्षाद्धात्वर्थजनकत्वयोग्यता विद्यते, धात्वर्थस्य च प्रकरणादिनोपस्थिति, गुणफलपदे च भवत, तत्रैव गुणफलसबन्धविधिरिति रेवतीवाक्ये विशिष्टयागान्तरमेव विधीयते ।

यत्तु पूर्वनिर्दिष्टस्य "यो वृष्टिकामो योऽन्नाद्यकामो य स्वर्गकाम स सौभरेण स्तुवीते"ति प्रकृतस्य वाक्यस्यानन्तरमाम्नायते "हीषिति वृष्टिकामाय निधन कुर्यात् ऊर्ग् इत्यन्नाद्यकामाय ऊ इति स्वर्गकामाये"ति वाक्य तत्रापि न गुणफलविधिविवक्षित, निधनस्य हीषूसपाद्यत्वेऽपि तद्विशेषरूपस्योर्गादेरुपस्थित्यभावात् । स्तोत्र तु प्रकरणेनोपस्थितमपि न हीषादिमात्रनिर्वर्त्यम् । तथाच वृष्ट्यादिसाधनत्वे निधनविशेषाणा नियमनमेवात्र क्रियते । तदिद सिद्ध यत् शब्दान्तरादभ्यासात् सख्यया सज्ञया पूर्वतनवाक्यविहितकर्मान्वयायोग्यगुणान्तराद्वा कर्मभेद इति ॥

तत्राभ्यासात्कर्मभेदस्यापवाद दर्शपूर्णमासाधिकरणोपांशुयाजाधिकरणाधाराग्निहोत्राधिकरणपशुसोमाधिकरणैर्निरूपित, गुणात्कर्मभेदस्यापवादस्तु द्रव्यविशेषानुक्तिसहितोत्पत्तिवाक्योत्तरगुणाधिकरणगुणकामाधिकरणसौभराधिकरणैरुपपादित इति सर्वमनवद्यम् ।

यत्र यत्र कर्मभेदस्तत्र तत्र वाक्यभेदोऽप्यपेक्षित । तत्र शब्दान्तरात्कर्मभेदे वाक्यभेद भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यकत्वेन । एव गुणात्कर्मभेदेऽपि । अभ्यासेन सज्ञया वा कर्मभेदे तु एकमुख्यविशेष्यकत्वात् "भगो वा मा विभजत्वि"त्यादाविव विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वाभावेनैव वाक्यभेद । सख्यया कर्मभेदे तु बहुवचनाद्यनुसारेण वाक्यभेद एव कल्प्यते "दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेते"त्यत्रैवेति न दोष ।

प्रकरणान्तरोदाहरणेष्वप्यनेकमुख्यविशेष्यकत्वमेव गमकम् । अय भाव —एकवाक्यत्वे हि भिन्नप्रतीतिविषयानेकहेत्ये सति विभज्यमानसाकाङ्क्षत्व गमकम् । तत्रैकदलाभावे च वाक्यभेद एव । "अग्निहोत्र जुहोति"

"दध्ना जुहोती"त्यनयो र्विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वं भिन्नप्रतीतिविषयैकमुख्यविशेष्यकत्वेन, तादृशानेकमुख्यविशेष्यराहित्य न्न विद्यते इति न वाक्यभेद इति न विरोध । सर्वथाऽऽसति बाधके कर्मैक्यं सति तु बाधके कर्मभेद इति सिद्धम् ॥

अत्रेद विचारणीयम्—यथा रेवतीवाक्ये भावनाद्वयेऽपि न वाक्यभेद, एकस्या भावनया उपसर्जनत्वात्, एकस्या एव विशेष्यत्वाच्चेति, एव "अन्नाद्यकामो भवती"त्यादिवाक्येऽपि न वाक्यभेद, "योऽन्नाद्यकाम" इत्यादीना फलमात्रसमर्पकत्वात् । तथाच यत्रावान्तरवाक्य फल गुण वा समर्पयति तत्र न वाक्यभेद इति सिद्धमिति ।

तत्रावान्तरवाक्येन यत्र प्रमाणान्तरप्राप्तस्यानुवाद, तत्र यदि यदिशब्दाद्यभावस्तर्हि फलसमर्पणम्, यदिशब्दसत्त्वे तु यदि नैमित्तिके तन्निमित्त सभाव्यते तर्हि निमित्तपरत्वम्, यदि न सभाव्यते तर्हि यदिशब्दस्तत्राविवक्षितार्थ इति गुणपरत्वमेव । यथा—"यो वृष्टिकाम" इत्यादौ फलस्य "यदि सोम न विन्देत पूतीकानभिषुणुयादि"त्यत्र निमित्तस्य "यदि ब्राह्मणो यजेते"ति विचारयिष्यमाणवाक्ये गुणस्य च विवक्षेति ॥

तथाच पूर्वतनपादे यथा यदिशब्दरहितवाक्योपात्तात् गुणान्तरात्कर्मभेदो निरूपित एव कुत्रचन यदिशब्दसाहित्येऽपि कर्मभेदो भवत्येव । यदि यदिशब्दघटितवाक्योपात्तस्यार्थस्य निमित्तत्वेनान्वयो न सभवति । अन्यथा तु न तत्र कर्मभेद, यथा "यदि रथन्तरसामा सोम स्यात् ऐन्द्रवायवाग्रान्ग्रहान्गृह्णीयात्" "यदि बृहत्सामा मैत्रावरुणाग्रान्" इति वाक्ये रथन्तरसामत्वस्य निमित्तत्वेनान्वय । नच ज्योतिष्टोमे रथन्तरसामत्व नियतम्, बृहद्रथन्तरयोर्वैकल्पिकत्वात् । तथाच कादाचित्कस्यैव निमित्तत्वेऽपि न क्षति । सोमे रथन्तरसामत्वस्य विशेषणत्व न सामान्तरयोगव्यावृत्त्या, किंतु बृहद्रथन्तरयो पाक्षिकत्वेन स्वायोगव्यावृत्त्या ॥

विशेषणत्व हि अन्ययोगव्यावृत्त्येवाऽयोगव्यावृत्त्याऽपि भवति । यथा पार्थ एव धनुर्धर इत्यत्र नान्यो धनुर्धर इति ज्ञानम्, एव शङ्ख पाण्डर एवेत्यत्र नान्य पाण्डर इति न बोध, किंतु शङ्ख पाण्डर एव नापाण्डर इति ॥

"यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्य मध्ये निधायाहुतिमाहुति हुत्वा अभिघारयेत् यदि राजन्य ऐन्द्र यदि वैश्यो वैश्वदेवमि' ति वाक्ये तु यदिशब्दार्थो न विवक्षित ।

इद हि वाक्य राजकर्तृके राजसूये प्रत्येकदक्षिणाम्नानपूर्वक अवेष्टिसज्ञकान् पञ्च यागान् विधाय तदवान्तरप्रकरणे समाम्नायते । अत्रानुसन्धेयानि वाक्यानि "आग्नेयमष्टाकपाल निर्वपति हिरण्य दक्षिणैन्द्रमेकादशकपालमृषभो वही दक्षिणा वैश्वदेव चरु पिशङ्गी पष्ठौही दक्षिणा मैत्रावरुणीमामिक्षा वशा दक्षिणा बार्हस्पत्य चरु इत्यादीनि ॥

अत्र राजकर्तृकराजसूये ब्राह्मणादेरपि कर्तृतया कदाचित्प्राप्तौ "यदि ब्राह्मण" इत्यत्र यदिशब्दो विवक्षितार्थ, यदि तु न प्राप्तिस्तर्हि न विवक्षितार्थ इति प्रथममिदमालोचनीय "राजा राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेते"ति वाक्यस्थराजशब्दस्य प्रजापालनकर्ता सर्वोऽप्यर्थोऽथवाऽभिषिक्तक्षत्रियमात्रमिति ॥

अत्रेव पूर्वपक्षिणामाशय —प्रजापालनकर्तेव राजशब्दार्थ, सर्वलोकप्रसिद्धत्वात् । क्षत्रियमात्रवचनो राजशब्द इति द्राविडप्रसिद्धिस्तु सर्वलोकप्रसिद्धिविरुद्धत्वादप्रमाणम् । अतएव हि "यदि ब्राह्मण"इति यदिशब्दसार्थक्यम् । तथाच सर्वलोकप्रसिद्धि श्रौतयदिशब्दमूलापीति सूचितम् । यद्यपि राज्ञ कर्म राज्यमिति यग्विधायक "पत्यन्तपुरोहितादिभ्यो यगि"ति सूत्र द्राविडप्रसिद्धेर्मूलम्, तथापि श्रौतयदिशब्दविरुद्धत्वादप्रमाणमेवात्र व्याकरणमपीति मन्तव्यम् । तथाच राजसूयान्तर्गत एव प्रयोगविशेषोऽत्र विधीयते इति "एतयाऽन्नाद्यकाम याजयेदि"ति वाक्य यद्यपि ब्राह्मणादिकर्तृकत्वे फलविशेष बोधयति, तथापि तदन्यथानुपपत्त्या नैमित्तिकस्यैव फलार्थमेव बहि ष्क्रत्वनुष्ठान सिध्यत्, नतु राजसूयान्त - प्रयोगोऽपि राजसूयफलार्थ ब्राह्मणादीनामपेक्षित इति कल्पनापि सभवति । तथाच ब्राह्मणरूपाद्गुणात्कर्मभेदो नात्र विवक्षित, "उत्पत्तिशिष्टगुणावरोधे गुणान्तरावरोधो न न्याय्य" इति ह्यामिक्षाधिकरणे निरूपितम् । नन्व ब्राह्मणादीनामुत्पत्त्यन्वयिगुणत्वम्, कर्तु प्रयोगान्वयित्वात् । तथाच यदिशब्द "यदि रथन्तरसामे"ति वाक्य इव विवक्षितार्थ एवेति ॥

सिद्धान्तिनस्तु मन्यन्ते—यदिशब्दो नात्र विवक्षितार्थ । यथाहि—"उच्चैर्गतिर्जगति सिध्यति धर्मतश्चेदि"त्यत्र यदिशब्दार्थो न विवक्षित, यथावा "शुद्धान्तदुर्लभमिद वपुराश्रमवासिनो यदि जनस्ये'त्यत्र यदिशब्दो न विवक्षितार्थः । नहि राजकर्तृके राजसूये ब्राह्मणादीना कर्तृत्व प्रमाणान्तरसिद्धम् । "राजा राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेते"त्यत्र हि राजशब्द क्षत्रियमात्रवचनो नतु प्रजापालनकर्तृवाचक । "राजानमभिषिञ्चेत्" इति श्रुतौ हि राजशब्द क्षत्रियवचन एव, नतु प्रजापालनकर्तृवचन । नह्यभिषेकात्पूर्वं प्रजापालन विहितम्, "राजेत्येतानभिषिक्तानाचक्षते" इति तात्पर्यग्राहकाल्लिङ्गात्तु राजसूय

तिमूला सर्वलोकप्रसिद्धिरेवात्र प्रमाणम् । एवच "एतयाऽन्नाद्यकामो यजेत" इति फलश्रुतिरपि ब्राह्मणादिकर्तृकेष्टिप्रयोगान्तराभिप्रायैवेति बहि ष्क्रत्वेव ब्राह्मणादीनामुक्तविधावेष्टियागानुष्ठानम् ॥

अयमत्र निष्कर्ष —यववराहाधिकरणे म्लेच्छार्यप्रसिद्ध्योर्विरोध आर्यप्रसिद्धिरेव स्वीकरणीया, न म्लेच्छप्रसिद्धिरित्युक्तम्। अत्र तु म्लेच्छप्रसिद्धिरेव स्वीकरणीया नार्यप्रसिद्धिरित्युच्यते । कथमिद न विरुद्धम् ? यथा पिकनेमादिशब्देषु आर्याणा प्रसिद्धिरेव नास्ति म्लेच्छानामेव सा विद्यते, न तथात्रार्याणा तदभावो येन म्लेच्छप्रसिद्धिरादरणीया भवेत्। पाणिनीयस्मृत्यनुग्रहस्तु प्रसिद्धिद्वयस्यापि समान ॥

"यौवराज्येन सयोक्तुमैच्छत्प्रीत्या महीपति" इत्यत्र हि ब्राह्मणादिगणपठितस्य राजशब्दस्य ग्रहणम् । तेन राजशब्दात् ष्यञ्प्रत्यये निष्पन्नस्य यौवराज्यपदघटकराज्यपदस्य प्रजापालनादिकमेवार्थ, नतु क्षत्रियत्वम्, युवत्वक्षत्रियत्वसयोगस्य सिद्धत्वेन विध्यनुपपत्ते ।

यद्यपि "राजश्वशुराद्यत्" इति सूत्रे राजपदस्य क्षत्रियत्वमेवार्थ । नहि राजन्यपदस्य प्रजापालकब्राह्मणापत्ये प्रयोगो वर्तते, तथापि व्याकरणस्मृतौ कुत्रचन क्षत्रियार्थस्य कुत्रचन पालकस्य च ग्रहणमिति विनिगमनाविरहान्न स्मृत्यनुग्रह केवल द्राविडादिप्रसिद्धे । यथा राज्ञ अधिक रक्षण सर्वभूतानामिति गौतमस्मृतौ राजशब्द क्षत्रियवचन, एव "नगरस्थो वनस्थो वा त्व नो राजा जनेश्वर । रञ्जनात् खलु वै राजा प्रजाना पालनादपी"ति भारतादौ पालकेऽपि राजशब्दप्रयोगो दृश्यते । एतेन श्रुत्यनुग्रहोऽपि व्याख्यात , उभयानुगुणस्य श्रुतिद्वयस्य पूर्वमेवोपक्षेपात्। तथाच कथमिदमुपपद्यते म्लेच्छप्रसिद्धिरेवात्रार्थसाधिकेति शङ्का प्रसरति ।

साचैवं परिहरणीया—यथाहि पुरोडाशादिशब्दाना लौकिकवैदिकप्रसिद्ध्योर्मध्ये वैदिकाना लौकिकप्रसिद्ध्यादरणस्यापि सत्त्वात् लौकिकप्रसिद्ध्या पुरोडाशत्वजातिपरत्वमेव नतु सस्कृतपुरोडाशत्वमिति बर्हिरधिकरणे व्यवस्थापित तेन न्यायेन राजशब्दस्य पालके वैदिकप्रसिद्धेर्गौणत्वेनाप्युपपन्नत्वादत्र लौकिकप्रसिद्धिरेव स्वीकरणीया ।

यदा गौणार्थविषयत्वेन वैदिकप्रसिद्धिसाफल्य तदापि शक्यार्थानुसन्धानेन लौकिकप्रसिद्धेरस्त्येवापेक्षा । पालकवाचिन क्षत्रिय इव पालनयोग्ये गौणत्व भवत्विति शङ्का तु नात्र भवति, सप्रतियोगिकोपाधिकपालकापेक्षयाऽखण्डोपाधिरूपक्षत्रियत्वजातिवाचित्वस्य लघुभूतत्वात् ॥

नहि पालन राजशब्दार्थ इति सभवति। अस्ति हि पशुपक्ष्यादीनामपि पुत्रदारस्वशरीरादिपालकत्वम्। जनपदपरिपालन तु राजशब्दप्रयोगानर्हे राजनियुक्ते जनपदाधिकारिण्यपि विद्यते । सम्राजाभिषिक्ताना देशविशेषराजाना राजपदार्हाणा तत्प्रयोगानापत्त्या तु स्वतन्त्रपरिपालन न राजशब्दार्थ । किंच विनापि पालकत्व श्रेष्ठत्वमात्रेणापि राजशब्दप्रयोगो मृगराज इत्यादिषु दृश्यते । तथाच लाघवात्क्षत्रियत्व राजशब्दार्थमङ्गीकृत्यान्यत्र तत्प्रयोगो गौण्येति निर्वाह एव समीचीन इति न किंचिदनुपपन्नम् ॥

अत्र राजशब्द क्षत्रियवचन इति द्राविडप्रसिद्धिरिति खण्डदेवपादा भाट्टदीपिकाया वदन्ति । वाचस्पतिमिश्रास्तु आन्ध्रप्रसिद्धिपद तत्र प्रयुञ्जते। तत्र द्राविडपदेनान्ध्रपदेन च नैकेषा ग्रहणमिति केचन मन्यन्ते ॥ अपरे तु आन्ध्रभाषाया अपि द्राविडभाषाविभाग एवान्तर्भाव । इदानीमपि द्रविडभाषात्वेन आन्ध्रकर्णाटककेरलादिभाषाणा सर्वासामपि ग्रहण वर्तत इति मन्यन्ते ।

तथाच "राजा राजसूयेने"ति वाक्ये राजशब्दश्रवणाद्ब्राह्मणादीना राजसूयेऽधिकारस्याप्राप्त्या "यदि ब्राह्मण" इति विशिष्टक्रियान्तरविधिरेवेति सिद्धम्।

"वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीते"त्यादौ तु यदि तेषामेवोत्पत्तिविधित्व, न तर्हि ब्राह्मणादीना निमित्तत्वेनान्वय , यदि तु प्रमाणान्तरप्राप्ताधानोद्देशेन वसन्तादिकालविधान, तदा ब्राह्मणादिपदार्थाना निमित्तत्वेनान्वय । किमत्र युक्तम् ? "य एव विद्वानग्निमाधत्ते"इत्यस्य "सभारेष्वग्निमादधीते"त्येतदर्थवादत्वात्प्रकारान्तरेण चाधानप्राप्त्यभावात् उत्पत्तिविधित्वमेव युक्तम्। यद्यप्याधानमिदमग्निसस्कारार्थ अग्निश्च क्रतुविधिभिरेवाक्षिप्त क्रतुविधयोऽग्नि विना क्रत्वनुष्ठानासभवात् अग्निमाक्षिपन्तीति, तथाप्याक्षेपत पूर्वं शास्त्रप्रवृत्त्यङ्गीकारेण वसन्तादिवाक्यमेवाग्निसस्कारविधिद्वारा सस्कृतस्योत्तरत्र विनियोगापेक्षणात् क्रत्वपेक्षितमग्निमपि समर्पयन्ति ।

एवच ब्राह्मणादीनामेवाधानसिद्धाग्निमत्त्वात्तेषामेव क्रतुष्वधिकारो न शूद्रादीनाम्, अन्यथा तु तेषामपि तदापत्त्या वक्ष्यमाणापशूद्राधिकरणविरोधापत्ति । अयमेव न्याय "अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीते"त्यादिवाक्येऽपि योजनीय । नह्युपनयनमपि प्रमाणान्तरप्राप्तम्। अधिक तु भाट्टदीपिकादिषु व्यक्तम् ।

एतदुदाहरणान्तरे ब्राह्मणादिनिमित्तत्वानङ्गीकरणस्यापि प्रयोजनम् अपशूद्राधिकरणसिद्धान्त एव । यद्यपि पूर्वमीमासायामेवाग्निविद्ययोरभावेन शूद्राधिकारनिषेधे उत्तरमीमासायामपशूद्राधिकरण वितथम्, तथापि शूद्रेत्यामन्त्रणलिङ्गेनोपासना-

विशेषमात्रेऽधिकारो भवत्वित्यधिकाशङ्कानिरासेन तत्सप्रयोजनमेव। व्यक्त चैतत्कल्पतरुपरिमले । यथाहि "वर्षासु रथकारोऽग्नीनादधीते"ति सौधन्वनापरपर्यायरथकारस्याग्न्याधानविधानान्यथानुपपत्त्या त्रैवर्णिकेतरस्यापि तस्य तदपेक्षितवेदभागमात्राध्ययनमवश्यमङ्गीकरणीयम्, यथा वा स्त्रीणामाज्यावेक्षणमात्रोपयोगिना मन्त्राणामध्ययन न विरुद्ध, तथा शूद्रेत्यामन्त्रणलिङ्गेन शूद्रस्यापि तत्र विरुद्धमित्यधिका शङ्का ह्यवश्यमेवोत्तरमीमासाया निराकरणीया । न हि कर्मसु अग्निविद्ययोरुभयोरप्याक्षेपक आमन्त्रणादिलिङ्ग किमपि विद्यते । जानश्रुतिं शूद्रेति रैक्वो यथाऽमन्त्रयति स्म न तथाऽत्र किमपि विद्यते । एतेन मीमासाद्वये देवताधिकरणद्वयमप्यधिकाशङ्कानिरासादिभि पूर्वपक्षसिद्धान्तरूपादिभिर्वा सार्थकमिति सूचितम् ।

तथाचापशूद्राधिकरणसिद्धान्तरूपप्रयोजनसिद्ध्यर्थमवश्यमूरीकरणीय यद् "वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीते"त्यत्र विशिष्टाधानविधानमेव न ब्राह्मणादिनिमित्तेन वसन्तादिकालमात्रविधानमिति ।

अत्रानुसधेयानि वाक्यानि—"वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत" "ग्रीष्मे राजन्य" "शरदि वैश्य" "वर्षासु रथकार" इति च । तत्र सर्वेषु वाक्येषु विशिष्टाधानान्तराण्येव विधीयन्ते ।

तत्र वाक्यत्रयेणाग्निसस्काररूपस्याधानस्य विधि, तुरीयेण तु अग्निविशिष्टाधानस्य विधानमदृष्टार्थ न तु सस्कारार्थम् । यथा त्रैवर्णिकाना क्रतुषु वेदाध्ययनसाध्यार्थज्ञानवत्त्वादधिकार नैव रथकारस्येति तत्कर्तृकेषु क्रतुषु नोपयोगो भवति । तथाच पूर्वमीमासागतापशूद्राधिकरणे विद्याभावोऽप्येक निमित्तमेव । तथाच कल्पतर्वादिष्वनग्नित्वमेव पूर्वमीमासागतापशूद्राधिकरणे मूलयुक्तिरित्युक्तिर्निरालम्बनेवेत्यादि परिमले व्यक्तम् । तथाच तुरीयवाक्ये "सक्तून् जुहोती"त्यत्रेव विनियोगभङ्ग स्वीकृत्याग्निविशिष्टाधान स्वर्गार्थ विधीयत इत्येवार्थ ॥

एतेन प्रपञ्चेन सति सभवे गुणविधिरन्यथा गुणात्कर्मभेद, स च यदिशब्दसमभिव्याहारे क्वचिन्नैमित्तिक क्वचिन्निमित्यादिक निरूपितम् । इत परमिद निरूप्यते यत् स गुणो लोकप्रसिद्ध इति न नियम, किंतु योगसिद्धो वैदिककर्ममात्रान्वययोग्योऽपि भवतीति । यथा "दाक्षायणयज्ञेन स्वर्गकामो यजेते"त्यत्र दाक्षायणपदार्थो न लोकसिद्ध तथापि दक्षस्य यजमानस्यायनमावृत्तिरिति योगसिद्ध सोऽर्थ कर्मान्वययोग्य इति तत्र फलार्थमावृत्तिविधान विवक्ष्यते । तथाच नात्र कर्मभेद । अतएव "द्वे पूर्णमास्यौ" "द्वे अमावास्ये" इति आवृत्तीयत्तासख्यानमुपपद्यते ।

"उद्भिदा यजेत पशुकाम" "वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेते"त्यादिषु गुणफलसबन्धे यथोत्पत्तिशिष्टसोमावरुद्धे खनित्रस्यान्वयायोग्यत्वात् तस्यापि विधान करणीयमनन्तर फलसबन्ध करणीय इति वाक्यभेदो न तथात्र सभवति । न हि आवृत्तिविरुद्धानावृत्त्यादि दर्शपूर्णमासयोरुत्पत्तिशिष्ट वर्तते ।

किंचोद्भित्पदवत् दाक्षायणपद न गुणे कर्मणि च तुल्यवृत्तिकम् । यागस्य फलसाधनत्वस्येव दक्षयजमानसबन्धस्यात्र प्रमाणान्तराप्राप्तत्वात् । तथाच दाक्षायणपद न यौगिक कित्वश्वकर्णादिवत्केवलरूढमिति वर्णनीयम् । नचासति बाधके योगार्थबाधो युक्त इति प्रोक्षण्यधिकरण एव निरूपितम् ।

योगाद्रूढिर्बलीयसीति न्यायस्तु रथकारादिपदस्येवानुशासनादिसत्त्व एव भवतीति पूर्वमेव निरूपितम् । दाक्षायणपदे णत्वानुशासन तु "छन्दसि दृष्टानुविधि"रिति परिभाषया सिद्ध्यति साधकम् । नहि विशिष्य रथकारशब्द इव दाक्षायणपदनामत्वे किंचिदपि गमक विद्यते ।

एतेन—"साक प्रस्थायीयेन यजेते"तिवाक्ये साकप्रस्थायिपदमपि न नामधेय किंतु गुणपरमेवेति न यागभेद इति सूचितम् ॥

यत्र तु गुणविधित्व गुणफलसबन्धविधित्वं वा न भवति तत्र विशिष्टकर्मान्तरविधानमेव, यथा "वायव्य श्वेतमालभेत भूतिकाम" "सौर्य चरु निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम" इत्यादौ च । तथाहि दर्शपूर्णमासयो"रीषामालभते" "चतुरो मुष्टीन्निर्वपती-ति"च श्रुतम्, आभ्या चेषालम्भचतुर्मुष्टिनिर्वापौ या विहितौ तयोरेव "वायव्य श्वेतमालभेत सौर्य चरु निर्वपेदि"त्यत्र चालभतिनिर्वपतिभ्यामनुवादेन श्वेतचरुगुणयो फलार्थविधानमिति न सभवति, वायव्यादिवाक्यस्यानारभ्याधीतत्वेन धात्वर्थस्या प्रकृतस्याश्रयत्वेनान्वयासभवात् । प्रकरणोपस्थित वाक्योपस्थापित वै वाऽऽश्रयत्वेनान्वेति । यथा "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादि" त्यत्र "होम गोदोहनेन पशुकामस्ये" त्यत्र "चमसेनाप प्रणयेद"तिवाक्योपस्थापित प्रणयन च । किंच "ईषामालभते" इत्यत्रालम्भतिशब्दस्य स्पर्श एवार्थ नतु याग, वायव्यादिवाक्ये तु आलभ्यादेर्द्रव्यदेवतासबन्धानुमितयागपरत्वमिति वायव्यादिवाक्यस्थाऽऽलभतिनेषालभानुवादो न सम्भवत्येव ॥

यत्र देवतातद्धितान्त पद विद्यते तस्मिन्वाक्ये यजिधातोरश्रवणेऽपि धातुना याग एव लक्ष्यते ॥ यथा "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्याया च पौर्णमास्या चाच्युतो भवति", "वायव्य श्वेतमालभेत" इत्यादौ । "ईषामालभते" "औदु-

म्बरो यूपो भवति", "चतुर्मुष्टीन्निर्वपती"त्यादौ तु न भूधात्वादिभिर्यागो लक्ष्यते । द्रव्यस्य देवतायाश्च सबन्धो हि तद्धितावगत स्वीकार्यस्वीकारभावो देवतोद्देशेन द्रव्यत्याग विना न सभवति । देवतोद्देश्यकद्रव्यत्याग एव खलु याग ॥

यत्र तु न देवातातद्धित षष्ठ्यादिविभक्तिर्वा तत्र तु न यागलक्षणम् । यथा "बृहस्पतेर्वा एतदन्न यन्नीवारा" इत्यादौ । चतुर्थ्यन्तपदबोध्यत्व तद्धितान्तबोध्यत्व मन्त्रवर्णगम्यत्व वा देवतात्वम्,

तदुक्त "तद्धितेन चतुर्थ्या वा मन्त्रवर्णेन वा पुन । देवताया विधिस्तत्र दुर्बल तु पर परम्" इति । तथाच बृहस्पतेर्वेति वाक्ये बृहस्पतिशब्दस्य ब्राह्मण एवार्थ इत्यर्थवाद एवायम् । "चरुमुपदधाती"ति विधिशेषतया तैत्तरीयशाखायां "बार्हस्पत्यो वा एष भवती" त्याम्नानमपि तत एव व्याख्यातम्, विध्यन्तराशेषाणामेव विधित्वात् । "विष्णुरुपांशु यष्टव्य" इत्यादौ श्रूयमाणोऽपि विधि प्रमाणान्तरावगतार्थवादत्वोपपत्त्यर्थ परित्यक्त इति स्थिते कथ विध्यश्रवणे तत्कल्पन सभवति ? •

स च तद्धितावगतो द्रव्यदेवतासबन्धोऽपूर्व एव यागकल्पक, नतु पूर्वमवगत प्रत्यभिज्ञातश्च । अत एव "त्वाष्ट्र पात्नीवतमालमेत" इति वाक्येन द्रव्यदेवताविशिष्ट याग विधाय श्रुते "पर्यग्निकृत पात्नीवतमुत्सृजती"त्यत्रोत्सर्गस्यैव विधान नतु विशिष्टयागान्तरविधानम् । "त्वाष्ट्र पात्नीवतमि"ति पृथक् तद्धितश्रवणात् देवताद्वयमेवैकस्य पशो प्रथमवाक्ये विवक्षितम्, नतु समुच्चितयोर्देवतात्वम् ।

तथाचा"ग्नेय चतुर्धा करोती"त्यत्रैन्द्राग्नपुरोडाशस्येवात्र पूर्वतनपशोर्न विवक्षेति न सभवति । यथाहि लोके डित्थडवित्थयोर्माता डित्थमातेति व्यपदिश्यते एव त्वाष्ट्रपात्नीवतपशु पात्नीवतपदेन प्रत्यभिज्ञातु शक्यत एव । अत्र च वृत्तपर्यग्निकरणान्तत्वस्यातिदेशत पूर्व विधानादतिदेशप्रतिबन्ध फलम् । यथाहि "प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्ती"त्यत्र क्तप्रत्ययश्रवणेन न प्रमाणान्तरप्राप्ति प्रोक्षणस्य, किन्तु तेनैव वचनेन प्राप्ति, तथा प्रकृतेऽपि न क्तप्रत्ययमहिम्नाऽतिदेशाप्रतिबन्ध । तथाच द्रव्यदेवतोभयसबन्धोऽपूर्वो यागकल्पक इति सिद्धम् ।

तत्र यथा केवलद्रव्यमात्रश्रवणे न यागविधिरेव केवलदेवतामात्रश्रवणेऽपि न स इति "ऐन्द्रवायव गृह्णाति" इत्यादौ ग्रहणमेव विधीयते न याग ।

द्रव्यदेवतासबन्ध इवोपपदस्य नामधेयत्वमपि यागकल्पकमिति न सभवति । नामधेय हि द्रव्यस्य सस्कारस्य वा सभवति, नतु प्रधानयागस्यैवेति नियम । तथा चा"दाभ्य गृह्णाति" "अशु गृह्णाति" इत्यादावपि ग्रहणादिसस्कारस्यैव विधानम् नतु यागस्य । ग्रहणस्यापि देवतासबन्धो भवत्येवेति पशुसोमाधिकरणे निरूपितम् । तत्रादाभ्यग्रहणस्य सोमोंऽशुग्रहणस्य प्रजापतिर्देवतेति मन्त्रलिङ्गात् सिध्यति । तथाच यद्विना यन्न सभवति तत्तस्य कल्पकम् । नामत्व तु यागत्वं विनाऽपि सभवतीति न यागकल्पकम् ।

"अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ती"त्यनुशब्दप्रयोगोऽपि अग्नेरयागत्वेऽप्युपपद्यते । यद्यपि देवदत्तमनुगच्छति यज्ञदत्त इत्यत्र तुल्यक्रियायोग एवानुशब्दो दृश्यते, तथापि पाकमनुभुङ्क्ते इत्यत्राभोजनेऽपि पाकेऽनुशब्दसमभिव्याहारोऽपि दृश्यते इति न किंचिदनुपपन्नम् । अत्र चाग्निशब्दस्य चयननिष्पादितस्थण्डिलवाचिनोऽग्निचयनमेवार्थ । तथाच "य एवविद्वानग्निं चिनुते" इति वाक्येऽप्यग्निसस्कारार्थचयनस्यैव विधान नत्वग्निसज्ञकयागस्य ।

कौण्डपायिनामयने "मासमग्निहोत्र जुहोति" इत्याम्नायमाने वाक्ये नित्याग्निहोत्रे मासरूपगुणविधानमेव विवक्षित नतु गुणात् कर्मभेद । नहि नित्याग्निहोत्र उत्पत्तिवाक्येन मासविरुद्धो गुण कोऽपि विहित । दूरस्थस्यापि होमस्य हुधातुनाऽनुवादो हि "यदाहवनीये जुहोति" इत्यत्र दृश्यते । नेदमुपस्थान उपादेयगुणस्यैव सत्त्वे नानुपादेयगुणस्येति विशेषे किमपि प्रमाणमस्तीति शङ्कानिरासेनात्र होमान्तरविधानमेवेति प्रकरणान्तराधिकरणसिद्धान्त ।

अयमाशय –सर्वत्र विधिवाक्येषु एकमुपादेय नियमेनापेक्षितम् । यथा"ऽग्निहोत्र जुहोति" "अग्निहोत्र जुहुयात्स्वर्गकाम" "दध्ना जुहोति" इत्यादिषु होमादिक तादृशमेक विद्यत एव । तथाचोपादेयगुणसत्त्वे विधेरेकविषयत्वलाघवार्थ दूरस्थस्यापि धातुनाऽनुवादेन गुणमात्रविधानमपि सभवति । यथा "यदाहवनीये जुहोति" इति ।

यद्यपि "साय जुहोति" इत्यत्रोपादेयगुण कोऽपि नास्ति, तथाप्यत्र सन्निधिना प्रत्यभिज्ञानात् पूर्वतनहोम एवागत्या कालस्यैव विधानमङ्गीकृतम् । नचात्र दूरस्थकर्मोपस्थापक सन्निध्यादिक किमपि वर्तते । अग्निहोत्रमिति नाम्ना तु न होमपस्थिति, अग्निहोत्रपदेन ह्यग्निदेवताको होम उपस्थाप्यते, नतु पूर्वतनो विजातीयो वा । नहि नाम्नस्तादृश सामर्थ्य । एकनामानो बहवो भिन्नभिन्ना दृश्यन्त एव लोके । तथाचानुपादेयगुणविशिष्टानुपस्थितिरूपात् प्रकरणान्तरात् एवात्र विवक्षित । अत एव सप्तमे नाम्ना नित्याग्निहोत्रधर्मातिदेश उपपाद्यमान सङ्गच्छत इति भाट्टदीपिकादिप्रकार ।

"वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेते"त्यत्र बृहस्पतिसवोऽपि स्वतन्त्रबृहस्पतिसवान्तरात् उक्तन्यायेन भिन्न एव । अन्यार्थ विनियुक्तस्यान्यार्थे विनियोग इत्यत्र खादिरत्वादिकमेव निदर्शन पञ्चपादिकाविवरणानुसारिभिरूरीकरणीयम्, नतु

बृहस्पतिसव इति "तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ती"त्यादौ यज्ञादीनां स्वतन्त्रफलार्थानां ज्ञानोपयोगोऽप्युपपन्न इत्यत्र बृहस्पतिसवनिदर्शनत्वमभ्युपेत्यवादेनैव न वस्तुगत्येति वेदान्तकल्पतरौ निरूपितम् ।

"तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेने'त्यत्र तु यज्ञादिशब्देन यज्ञादिसामान्यस्योपस्थापनान्न प्रकरणान्तरन्यायेन भेदः । एतेन—"य इष्ट्या पशुना सोमेन वा यजेत सोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेते" त्यत्रापि न कर्मभेद इति—सूचितम्, यच्छब्दसमभिव्याहृतेनाख्यातेन कर्मणः सिद्धतयैवानुवादेनोपस्थिततया सायंजुहोतीतिवदनुपादेयगुणविधानस्यापि संभवात् ।

अत्र चानुपादेयगुणविशिष्टानुपस्थितिः प्रकरणान्तरमित्यङ्गीकारे पूर्वोक्तबृहस्पतिवाक्ये कर्मान्तरत्वं न स्यादिति उपादेयगुणसामान्याभावविशिष्टानुपस्थितिरेव प्रकरणान्तरम् । "वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चावभृतं यन्ती"त्यत्रानेकोपादेयगुणस्थलेऽपि कर्मभेदस्य विवक्षितत्वात् उपादेयगुणसामान्याभावविशिष्टानुपस्थितिरनेकोपादेयगुणविशिष्टानुपस्थितिर्वा प्रकरणान्तरमिति शास्त्रदीपिकाव्याख्याने सोमनाथीये व्यक्तम् ।

अत्रेदं विचारणीयं प्रकरणान्तरेण किं धात्वर्थभेद उत भावनाभेदमात्रमिति । अत्र भाट्टदीपिकाकारा धात्वर्थभेदमेवाभिप्रयन्ति । अतएव सप्तमाध्यायतृतीयपादगतप्रथमाधिकरणे नामातिदेशेन नित्याग्निहोत्रधर्माणां कौण्डपायिनामयनगताग्निहोत्रे प्राप्तिरुपपद्यते । अन्यथोभयत्राप्युपदेशादेव धर्मसंभवात्तदधिकरणं निष्फलमापद्येत ।

यत्तु शास्त्रदीपिकायां "ननु नामधेयेन भवति पूर्वकर्मण उपस्थानम्, भवतु धात्वर्थस्य, भावना तु तेनानुपस्थानाद्भिद्यत एवेति भावनाभेद एव प्रकरणान्तरादि"त्युक्तं तत् सप्तमाध्याये शास्त्रदीपिकायामेव यत् "कौण्डपायिनामयने श्रूयते— "मासमग्निहोत्रं जुहोति" इति, तन्नैयमिकाग्निहोत्रात्कर्मान्तरमिति स्थिते" इति धात्वर्थभेदस्यैवानुवादात् पूर्वापरविरुद्धमिति न युक्तम् । इति ।

वेदान्तकल्पतरुपरिमलकारास्तु—"वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेते"त्यत्र बृहस्पतिसवान्तरं न विवक्ष्यते, किन्तु पूर्वतनमेव, नाम्ना तस्योपस्थितत्वात् । अतएव "आज्यभागौ यजती"त्यत्र प्राकृताज्यभागविधानेन चोदकलोपस्तत्रेति सिद्धान्त उपपद्यते । अन्यथा तत्रापि आज्यभागान्तरविधानापत्त्या न चोदकलोप उपपद्यते । क्लृप्तोपकारप्राकृताङ्गरूपाज्यभागप्रत्ययविधिनैव नैराकाङ्क्ष्यात् खलु तत्र चोदकलोप इष्यते । यद्यपूर्वमाज्यभागान्तरमेवात्र विवक्षितं स्यात्, तर्हि तस्याक्लृप्तोपकारकत्वेन विकृतिसन्निधौ उपहोमादिमत्त्वेऽप्यतिदेश इवात्राप्यतिदेशः समापद्येतेव । तथाच प्राकृताज्यभागयोरेव गृहमेधीयाङ्गतया विधानमिव स्वतन्त्रबृहस्पतिसवस्यैव वाजपेयाङ्गतया विधानमुपपद्यते । तथाच "मासमग्निहोत्रं जुहोति" इत्यत्रापि सत्राङ्गतया नित्याग्निहोत्रस्यैवाङ्गतया विधिसंभवान्न प्रकरणान्तरात् धात्वर्थभेदः, किन्तु भावनाभेद एव । सप्तमतृतीयाद्यधिकरणं तु नित्याग्निहोत्र इव मासाग्निहोत्रे देवताविधानकृताग्निहोत्रनाम्नः प्रवृत्तिनिमित्ताभिव्यक्तिः स्फुटं नास्तीत्यभिप्रायेणेति—वदन्ति ।

अस्मिन् पक्षे "प्रकरणान्तरे च प्रयोजनान्यत्वमि"ति सूत्रे प्रयोजनान्यत्वपदमपि स्वरसम् । अयमेवाशयः—"नाम्ना धात्वर्थमात्रं तु सन्निधाप्येत शक्तितः । भावना त्वनुपस्थानात् भिद्यमाना न वार्यते ॥" इति वार्तिकाद्युपष्टम्भेन सोमनाथीयेऽपि सप्तमतृतीयाद्यधिकरणे व्यक्तीकृतं । सर्वथा तु प्रकरणान्तरमपि भेदप्रमाणमिति सिद्धम् ।

उपादेयगुणसामान्याभावश्चानुपादेयगुणसत्त्वे कस्यापि गुणस्यासत्त्वे च भवति । तत्र के नामानुपादेयगुणा? देशकालनिमित्तफलान्यनुपादेयगुणाः । तत्र मासमग्निहोत्रं जुहोतीत्यत्र कालस्य, "सरस्वत्या दक्षिणेन तीरेणाग्नेयोऽष्टाकपाल" इत्यत्र देशस्य, "आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेत् रुक्कामः" इत्यत्र फलस्य चानुपादेयस्य श्रवणमस्तीति सर्वत्रापि प्रकरणान्तराद्भेद एव ॥

एतावता प्रपञ्चेन शब्दान्तराभ्याससंख्यासंज्ञागुणप्रकरणान्तरैः—कर्मोत्पत्तिभेदो निरूपितः, इदानीं तु "यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेते" त्यत्र जीवनकालेन काम्यप्रयोगात् भिन्नं नित्यं प्रयोगान्तरं विधीयते । "अमावास्यायां यजेते"त्यादाविव नात्र वाक्ये जीवनं कर्मधर्मतयाऽन्वेति, किंतु यावज्जीवमिति णमुलन्ततया कर्तृधर्मतया । यावज्जीवपदेन हि जीवनक्रियाव्यापकत्वं यागस्य कर्तृसाध्यस्य गम्यते, नतु जीवनकालव्यापकत्वं यागस्य । तथाच जीवने निमित्ते दर्शपूर्णमासौ कर्तव्यावित्यर्थः, प्रकरणेनोपस्थापितेऽपि यागे जीवनकामस्याविधेयत्वात् । जीवने निमित्ते यागस्यैव प्रयोगान्तरविधानात् न मासं जुहोतीतिवदत्राभेदः । नैमित्तिकस्य चास्य प्रयोगस्य पापक्षय फलमिति सर्वसंमतम् ॥

तत्र केचिन् जन्मान्तरीयस्य सञ्चितस्य पापस्यैव निवृत्तिः, नतु भाविनः पापस्येति वदन्ति । तेषामयमाशयः—विहितकर्मातिक्रमादेव प्रत्यवायात् प्रत्यवायाभावरूपफलान्वयात् पूर्वमेव विधिप्रवृत्तेरावश्यकत्वात्—सिद्धे विधौ विहितकर्मातिक्रमात् प्रत्यवयावगमः अवगतस्य च प्रत्यवायस्य परिहाराय विधिरित्यन्योन्याश्रय इति पूर्वतनपापक्षय एव फलमिति ।

अन्ये तु प्रत्यवायपरिहार एव नित्यनैमित्तिकयो फलम्, नत्ववगतप्रत्यवायपरिहार इति विधिप्रवृत्तिसमकालमेव शास्त्रमहिम्ना प्रत्यवायपरिहारफलस्याप्यवगमो भवत्येव । स च प्रत्यवायोऽकरणनिमित्त एव नतु सन्चित । नह्यत्र परिहारपदेन विनाशो विवक्षित, येन प्रतियोगिसत्त्वमपेक्ष्यते, किन्तु प्रागभावपरिपालनमिति न कोऽपि दोष इति वदन्ति । सर्वथा प्रयोगभेदोऽत्र विवक्षित इत्यल विस्तरेणेति प्रकृतमेवोपपादयाम । तत्सिद्ध शब्दान्तरादिभि कर्मभेद इति ।

शाखाभेदेन कलापाग्निहोत्र काठकाग्निहोत्रमिति व्यपदिश्यमानो नामभेदः द्वादशकपालत्वैकादशकपालत्वादिगुणभेद तत्तादृशेतिकर्तव्यताभेद शाखाभेदेन पुनरभ्यासश्च न कर्मभेदापादक । सर्वास्वपि शाखासु एकफलसयोगेनैकद्रव्य-देवतादिगुणयोगेन च धात्वर्थानुरक्तभावना ह्येकैवाऽवगम्यते ।

स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति स्वपरपराप्राप्तशाखाध्ययनस्यैव नियमितत्वात् इतरशाखाध्ययनानधिकारिणा तद्वाक्याध्ययनेन कर्मावबोधो न पुनरुक्तो भवति । काठकादिसञ्ज्ञा हि उत्पत्तिवाक्यगता भेदिका, न हि काठकाग्निहोत्रमिति सञ्ज्ञोत्पत्तिवाक्यगता । तथाच सञ्ज्ञया न भेद ।

एव "वाजिभ्यो वाजिनमि"त्यत्रेव गुणादपि न कर्मभेद । तत्र ह्यामिक्षोत्पत्तिशिष्टा वाजिन उत्पन्नशिष्टमिति गुणात्कर्मभेद, प्रकृते तु द्वादशैकादशकपालयोरुभयोरपि शाखाभेदेन "अग्नीषोमीयमेकादशकपालम्" "द्वादशकपाल"मिति चोत्पत्तिशिष्टत्वात् न कर्मभेद इति विशेष ।

एतेनाभ्यासोऽपि व्याख्यात । अनन्यपरविधिपुन श्रवण ह्यभ्यास । नहि शाखान्तरीयमाम्नानमप्रयोजनम्, अधिकारिविशेषेण तदध्ययनादिसार्थक्यात्, नहि शाखान्तराध्ययनकाले पुन श्रवण वर्तते इति न दोष ।

यत्तु शाखाभेदेन गुणविशेषाणा शाखान्ताम्नाताना निन्दा प्रायश्चित्तादिक चाम्नायते, तत्पूर्वोक्तरीत्या विकल्पाभिप्रायत्वान्न विरुद्धमिति शब्दान्तराभ्यास-सख्या-सञ्ज्ञा-गुण-प्रकरणान्तराणामेव कर्मभेदप्रयोजकत्व नेतरस्येति स्पष्टमिद सर्वेषाम् ।

तथाच शाखाभेदेन कर्मणो भेदाभावात् शाखायामेकस्यामाम्नाताना शाखान्तरानाम्नातैरुपसहारेणैवानुष्ठान कर्तव्यम्, अनुक्तमविरुद्धमन्यतो ग्राह्यमिति न्यायात् । शाखाभेदेन विरुद्धमाम्नातयोर्विकल्पितयोश्च यथास्वशाखमनुष्ठानेन व्यवस्थितविकल्प एव, न दधिपयआदाविवाव्यवस्थितविकल्प । "बह्वल्प वा स्वगृह्योक्तमि"ति वचन तु अशक्त पुरुषमुद्दिश्येति भाट्टदीपिकाया व्यक्तमिति द्वितीयाध्याय ॥

अथ तृतीयोऽध्यायः ।

प्रथमेनाध्यायेन धर्मे प्रमाणाना विधिमन्त्रार्थवादस्मृतिनामधेयाना धर्मपर्यवसानक्रमो निरूपित । द्वितीयेन च धर्माणा परस्पर शब्दान्तराभ्याससख्यासञ्ज्ञागुणप्रकरणान्तरैर्विभेदप्रकारो निरूपित इति भिन्नाना धर्माणा मध्ये कानि चनाङ्गानि कानि चनाङ्गीनि भवन्तीत्यङ्गाङ्गिभावनिरूपणमवसरप्राप्तम् ।

क्रत्वर्थपुरुषार्थविचार प्रयोगक्रमविशेषविचारोऽधिकारादिविचारश्च सर्वोपि अङ्गाङ्गिभावविचारानन्तरमेव सभवति । तदुक्त तन्त्रवार्तिके—"प्रयोजका प्रयोक्तार शेषाणामेव शेषिण । क्रमोऽपि शेष एवैकप्रयोगवचनाश्रय ॥ अधिकारोऽपि यज्ञेषु कर्तु शेषस्य चिन्त्यते । तथाऽनाम्नातशेषाणा शेषिणा सप्तमादिभि ॥ शेषसद्भावतद्रूपपरिमाणादिनिर्णय" इति ॥

तत्राङ्ग शेष इति च पर्यायपदे । योऽह्यन्यार्थो लोके भवति स शेष इति कथ्यते । यथा स्वामिनो गृहादिक तस्यैव दासादयो वा । एवच परार्थ एव शेषपदेन व्यवह्रियते । तत्र च सर्वमपि यद्यपि कथमपि परार्थ भवत्येवेति नाङ्गाङ्गिभावनिर्णय एतावन्मात्रेण सिध्यति । अत सर्व वाक्य सावधारणमिति न्यायेन य परार्थ एव नात्मार्थोऽपि स वात्र शास्त्रे शेषपदार्थ । यथा प्रयाजादयो दर्शपूर्णमासादीना शेषा । प्रयाजादयो हि क्रतुफलातिरिक्ते न कुत्रापि फल उपयुज्यन्ते, यथा दासादय स्वकार्येष्वपीति युक्तमेव प्रयाजादय एव शेषपदार्थ इति । "शेष परार्थत्वादि"ति सूत्रस्याप्ययमेवाशय । नह्यन्योपकारकत्वमात्रमङ्गत्वम् । गृहदासादयोऽपि स्वामिनामुपकारका एव । यथा हि शेषा शेषिणमुपकुर्वन्ति एव शेषिणोऽपि शेषाणामुपकुर्वन्तीति सङ्कीर्येतैव शेषता ।

एवच परार्थत्वमेवाङ्गत्वमित्यपि न सभवतीति परार्थकृतिविषयविहितकारकत्वमङ्गत्वमिति परिष्करणीयम् । शास्त्राणि परफलसाधनमिति यानि बोधयन्ति तानि तस्याङ्गानि । यथा दधि होमस्य, अवहनन व्रीहीणा, आरुण्यादिक क्रयादीनाम् । तानि हि "दध्ना जुहोति" "व्रीहीनवहन्ति" "अरुणया क्रीणाती"ति वाक्येन होमाद्यर्थतया विधीयन्ते । एवच द्रव्यविधय गुणविधय सस्कारविधयश्चाङ्गाङ्गिभावबोधका भवन्तीति त एव विनियोगविधय इत्युच्यन्ते ।

परोद्देश्यककृतिविषयविहितकारकत्वरूपमङ्गत्व हि विनियोगविधिभिरेवमवगम्यते । तत्रहि पर कृति-कारकाणि "दध्ना

जुहोती"त्यादौ पदार्थविधया भासन्ते । फलकृत्यो उद्देश्यतानिरूपकत्वं कृति-कारकयोः स्वनिरूपितविधेयता च संसर्गविधया भासते । तथाच उद्देश्यताविधेयतारूपससर्गविशेषबोधकद्वितीयातृतीयादिविभक्तिघटितानि वाक्यानि विनियोगविधय इति युज्यते । द्वितीयातृतीयान्यतरविभक्त्यघटितवाक्ये किमुद्देश्य कि च विधेयमिति सशयनिरासो हि स्पष्टमेव न भवतीति लिङ्गापरपर्याययोग्यतया द्वितीयातृतीयादिविभक्तिकल्पनेनैव तत्र विनियोगविधित्वनिर्णयो भवतीति द्वितीयादिविभक्तिघटितानीव तदघटितान्यपि वाक्यानि "यस्य पर्णमयी जुहूर्भवती"त्येवमादीनि विनियोगविधय एव । तथाच "दध्ना जुहोती"त्यादि द्रव्यविधौ "व्रीहीन्प्रोक्षती"त्यादिसस्कारविधौ "अरुणया क्रीणाती"त्यादिगुणविधावेव च तृतीयादिविभक्तिराम्नायत इति द्रव्यगुणसस्कारा एव शेषा, नतु याग फलं पुरुषो वा शेष. इति बादरिमत नात्राऽऽदरणीयम् ।

यागफलयोः पुरुषयागयोश्चाप्युक्तप्रकारेणाङ्गाङ्गिभावावगमो हि सभवत्येव । तथाच "कर्मण्यपि जैमिनि· फलार्थत्वात्, फल च पुरुषार्थत्वात्, पुरुषश्च कर्मार्थत्वादि"ति सूत्राण्येवात्रास्माक प्रमाणमङ्गाङ्गिभावनिर्णय इति भाष्यकारादयो मन्यन्ते ।

वृत्तिकारास्तु—नात्र जैमिनिबादरिमतयो परस्परविरोध । बादर्याचार्यो हि द्रव्यगुणसस्काराणा द्वितीयादिघटितवाक्यैरेव विनियोगात् युक्तमङ्गत्वम्, यागफलपुरुषाणा तु न तथा विनियोग इति नाङ्गत्वमिति–वदन्ति । यथाच दध्ना होमो जन्यते, एवं स्वर्गोऽपि यागेन जन्यते, एवं यागोऽपि पुरुषेण जन्यत इति यागादिशेषत्वमुपपन्नमेव । सर्वथा श्रुतद्वितीयादिघटितं कल्पितद्वितीयान्तादिघटितं वा वाक्यं विनियोगविधिरिति विनियोगविधित्वविनिर्णयो द्वितीयादिविभक्त्यधीन इति विनियोगविधौ सहकारिप्रमाण द्वितीयादिकारकविभक्ति ॥

इयमेव विभक्ति श्रुतिपदेन व्यपदिश्यते । अङ्गत्वघटकोद्देश्यताकृतिकारकतयोरन्यतरस्य प्राधान्येन वाचकश्शब्द श्रुतिरिति तस्या लक्षणमामनन्ति । तत्र यद्यपि द्वितीयादिविभक्तिरङ्गित्वमेव गमयति, नाङ्गत्वम्, तथापि एकतरनिर्णयेनोभयनिर्णयसम्भवादङ्गित्वप्रमाणद्वितीयादिविभक्तिरपि श्रुतिरिति प्राचीना आशेरते ॥

नवीनास्तु—उद्देश्यतातिरिक्तकारकताबोधकतृतीयादिविभक्तिरेवात्र श्रुतिपदार्थ इति मन्यन्ते ॥

वार्तिककारास्तु—अङ्गत्वमेव तृतीयाध्यायार्थ इति निरूपयन्तोऽपि प्रथमे श्रुतिपादे "व्रीहीन्प्रोक्षती"ति वाक्यविचारादत्रोदासीना इव भान्ति ॥

प्रथमाध्याये चत्वार पादा, द्वितीयेऽपि चत्वार पादा, तृतीये तु अष्टौ पादा इत्यस्याध्यायस्य शरभाध्याय इति नामान्तरमपि । अत्राष्टानामपि पादानामर्थसग्रहेण तत्तत्पदार्थ एवमवगन्तव्य ॥

यथा—प्रथमे पादे तावत् श्रुतिविनियोग, यत्किंच प्रासङ्गिकम् । द्वितीयपादे लिङ्गविनियोग । तृतीयपादादौ तदेव प्रमाणद्वयमुपन्यस्योपक्रमोपसहारद्वारेणैकवाक्यत्वेन सिद्धान्तव्यवस्थापन वाक्यप्रकरणस्थानसमाख्याविनियोगबलाबलादिचिन्तादि च, श्रुतिलिङ्गवाक्यै प्रकरणस्य विरोधाविरोधचिन्ता च क्रियते । चतुर्थादिषु क्रमसमाख्ययो प्रमाणान्तरैर्विरोधाविरोधचिन्ता क्रियत इत्यध्यायार्थसङ्ग्रह ॥

तृतीयाध्यायस्य प्रथमे पादे हि पञ्चदशाधिकरणानि वर्तन्ते । तत्र प्रथमाधिकरणेनाङ्गत्वलक्षणस्य तत्स्वरूपस्य चोक्तत्वाद्द्वितीयाधिकरणादावङ्गत्वनिर्णयोपयोगिविचारकरणादङ्गाङ्गिभावस्य चात्र शास्त्रीयकर्मापरपर्यायधर्मगतस्यैव चिन्तनात् शास्त्राध्यायपादादिसङ्गतयो यथायथ भवन्त्येव ।

यद्यपि तुरीयाधिकरणेनाङ्गितावच्छेदकविचार एव क्रियते । सच तृतीयाविभक्त्याऽङ्गनिर्णयाधीन इति "व्रीहीन्प्रोक्षती"त्यादौ धातूत्तर तृतीयाविभक्त्यभावात् न सङ्गत इव भाति, तथापि आख्यातसमभिव्याहृतधातुना करणत्वविशिष्टधात्वर्थस्यैव लक्षणयाऽवगमात् विभक्तिश्रुतिरिव धातुरपि आख्यातसमभिव्याहृतोऽङ्गत्वबोधक इति कल्पनात् धात्वर्थाप्राप्तिस्थले धातोरपि फलाङ्गत्वमविवादमेवेति नाङ्गितावच्छेदकविचारोऽनुपपन्न ।

तथाच द्वितीयाविभक्तेरपि श्रुतित्वमिति मत इव तस्यास्तदभावमतेऽपि व्रीहीनवहन्तीत्यादिवाक्यार्थविचारः तृतीयाध्यायप्रथमपादतुरीयाधिकरणेनोपपन्न एव ।

एवच "शेष परार्थत्वादि"त्यादिसूत्रैरेवाङ्गत्वे लक्षणप्रमाणादिनिरूपणादङ्गत्वनिर्णयानन्तरकालिक एव विचार तेषामर्थाधिकरणादिभि क्रियत इति तेषामर्थाधिकरणादिक प्रासङ्गिकमेवेति न तदधिकरणानुपपत्त्या द्वितीयाविभक्तेरपि श्रुतित्व युज्यते । द्वितीयाया श्रुतित्वव्यवहारो भाक्त इत्यादिग्रन्थानामपि द्वितीयान्तोपपदसमभिव्याहृतधातो निरूढलक्षणया धात्वर्थकरणत्वपरत्वाद्धातोरेव तत्र श्रुतित्वेऽपि धातुश्रुतिनिर्णये द्वितीयाविभक्तिरपि निमित्तमिति कृत्वैव ।

"द्रव्यगुणसस्कारेषु बादरि" इति सूत्रे द्रव्याणा गुणाना च "दध्ना जुहोति" "अरुणया क्रीणाती"त्यादौ धातूत्तरद्वितीयाद्यभावेऽपि विभक्त्यन्तकरणत्वावगमात् यथाङ्गत्व श्रौत एव सस्कारस्यापि श्रौतमेवाङ्गत्वमिति गमयति । अत एव द्रव्यगुण·

संस्कारेष्विति सर्वेषां समप्रधानभावेन निर्देश उपपद्यते । यत्र तु यागादौ स्वर्गकामादिपदसमभिव्याहारः तत्र द्वितीयाविभक्तिरिव स्वर्गकामपद धात्वर्थकरणत्वस्य निरूढलक्षणया बोधं सपादयतीति धात्वर्थकरणत्व न द्वितीयाविभक्तिस्थल एव प्रतीयते इति वैषम्येणैव "कर्मण्यपि जैमिनि फलार्थत्वादि"ति पृथक्सूत्रमप्युपपद्यते । तथाच यत्रोद्देश्यतायाः करणतापरपर्यायविधेयताया वा स्पष्ट प्रतीति तत्र सर्वत्रापि श्रौतो विनियोग इत्यत्र न सशयलेशोऽपि ॥

यत्तु न्यायप्रकाशे "व्रीहीन्प्रोक्षती"त्यत्र वाक्यीयो विनियोग इत्युक्तम्, तदेतच्चिन्त्योपपत्तिकमिति पश्याम । प्रोक्षणादीनां व्रीह्यर्थत्ववदपूर्वार्थत्वमपि यत्तेषामर्थाधिकरणेन साधितं तदिदं वाक्यविनियोगपक्षे नोपपद्यते । वाक्यीयविनियोगो हि मुख्यार्थस्यैव भवति न गौणार्थस्य ।

तथाहि—"बर्हिर्देवसदनं दामी"त्यादीना मुख्यबर्हिर्लवन एवोपयोग न गौणोलपराजिदान इति हि निरूपयिष्यते । तत्र लिङ्गस्य गौणार्थाविनियोजकत्वे तदुपजीव्यप्रमाणताकवाक्यस्यापि गौणार्थविनियोजकत्वं लक्ष्यार्थविनियोजकत्व वा न सभवतीत्यर्थसिद्धमेव । तथाच वाक्यीयविनियोगपक्षे व्रीहिप्रोक्षणादीना अपूर्वार्थत्वं वा व्रीह्यर्थत्व वा स्यात्, नोभयार्थत्वम् । तत्रचापूर्वमानुषङ्गिकं वैतुष्य मुख्यमिति गौणार्थत्वमपि साध्यमान श्रौतविनियोगपक्षमेव समर्थयति ॥

यत्तु ब्राह्मणवाक्यं लिङ्गादपि प्रबल, तदप्यत एवोपपद्यते । अन्यथा "इमामगृभ्णन् रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते" इति विनियोगोऽप्यफल स्यादिति गर्दभरशनापरिसख्यानार्थमिद वाक्यमिति सिद्धान्तोऽपि भज्येत ॥

यत्तु उपक्रमोपसहाराधिकरणे वाक्यीयविनियोगेऽ"प्युच्चै ऋचा क्रियते" इत्यादौ ऋगादिपदाना वेदपरत्वं साधितं न तु तद्गौण्या, किन्तु "लिङ्गाच्चेति" सूत्रात् रूढ्यैवेति शक्तिनिर्णये प्रचुरप्रयोगो नियामक इति न कादाचित्कप्रयोगमात्रेणार्थनिर्णयो युक्त इत्यभिप्रायम्। नहि गौणार्थविनियोगो लक्ष्यार्थविनियोगो वा वाक्येन कुत्रापि युक्त । "यस्य पर्णमयी जुहूर्भवती"त्यादौ मुख्यार्थ एव विनियोगो वाक्यीयो दृश्यते । अत एवोत्तरत्र "द्वादशाहीनस्ये"त्यत्राहीनपदेन द्वादशाहस्यैव विवक्षा नतु अह्ना समाप्यमानत्वेन गौणाहीनज्योतिष्टोमस्येति निरूपयिष्यते । एवंच तेषामर्थाधिकरण द्वितीयान्तस्थलेऽपि श्रौतविनियोगाङ्गीकार एवोपपद्यते ॥

श्रौतविनियोगस्थले विनियोज्यस्य गौणत्वं मुख्यत्वं वा न विवक्षितम् । "किमिव वचनं न कुर्यान्नास्ति वचनस्यातिभार " इति न्यायेन गौणार्थविनियोगोऽपि श्रुत्या भवत्येव। अत एव—"ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इत्यादौ ऐन्द्रमन्त्रस्यापि गौणस्य गार्हपत्ये विनियोगो वक्ष्यमाण उपपद्यते । तथाच न तेषामर्थाधिकरणन्यायेन प्रोक्षणादीना केवलव्रीह्यर्थत्वं, किंतु क्रत्वर्थत्वमपीति युक्तम् ।

इदं हि तदधिकरणशरीरम् । दर्शपूर्णमासयो श्रूयते—व्रीहीनवहन्तीत्यादि । तत्र व्रीहिपदेन व्रीहित्वविशिष्टं न विवक्षयितु शक्यते, तदा हि केवलवैतुष्यार्थं अवघात इति स्यात्, तत्र च व्रीहीनवहन्तीतिविधिर्विफल स्यात् । यद्यपि अवघातेनैव वैतुष्य सपादयेदिति नियमविधि , तथापि व्रीहिनियमापूर्वस्य व्रीहीणामिव यागस्वरूपनिष्पादन एवोपयोगात् तस्य यागस्य नखविदलनादिजन्यवैतुष्येणापि सभवात् न फलविशेष केवलवैतुष्यार्थत्वपक्षे । नह्यवघातजन्ये नखविदलनजन्ये च वैतुष्ये किमपि वैषम्यमस्ति । साधनभेदेन साध्यस्वरूपभेदकल्पनं ह्यदृष्टे युज्यते, न दृष्टे । अतोऽपूर्वार्थं एवावघातो न व्रीहिवैतुष्यमात्रार्थं । तथा चावघातेन वैतुष्य सपाद्य तद्द्वाराऽपूर्वं सपादनीयमिति वाक्यार्थं । अत्र नियमापूर्वस्याप्युपयोगो भवत्येव । विस्तृतं चैतत् नवमाध्यायादौ । तथाच विधिसार्थक्यार्थमपूर्वार्थत्वस्याङ्गीकार्यत्वात् व्रीहिपदेन यत्किंचिदपूर्वसाधनव्यक्तिर्लक्षणया प्रतिपादनीयेति स्थिते सशय —किं दर्शपूर्णमासजन्यपरमापूर्वसाधनत्वमत्र लक्ष्यं उत आग्नेयादियागजन्योत्पत्त्यपूर्वार्थत्वमिति । तत्र पूर्वपक्षे आज्यादीनामपि दर्शपूर्णमासपरमापूर्वोपयोगित्वादवघात करणीय । सिद्धान्ते तु व्रीहीणामेवेति फलभेदः स्पष्ट एव ।

तत्र पूर्वपक्ष —परमापूर्वसाधनत्वमेव व्रीहिपदार्थतावच्छेदकम् । परमापूर्व हि फल प्रति प्रत्यासन्न नोत्पत्त्यपूर्वम् । वाक्यमन्यायो हि तत्रैव भवति यत्र प्रत्यासन्नस्यापूर्वस्य परमापूर्वजनकत्वं न सभवति, प्रकृते तु आग्नेयाद्युत्पत्त्यपूर्वस्य परमापूर्वजनकत्वात् न तन्न्याय इति परमापूर्वसाधनत्वमेव विवक्षणीयम् । एवच प्रोक्षणादिसाध्यमेकमेवापूर्वमिति तदेकापूर्वार्थतापि । अन्यथा पुरोडाशयागजन्याना दर्शपूर्णमासगताना बहूनामपूर्वाणा प्रोक्षणादिप्रयोजकत्वे महद्गौरवं समापद्येत । एवंच सन्निपत्योपकारकाणामिवारादुपकारकाणामप्येकापूर्वार्थत्वमेव सिद्धं भवतीति सिद्धम् । तथाच परमापूर्वसाधनत्वस्य परपरयाऽविशेषात् उपांशुयाजाद्यङ्गाज्यदध्यादीनामपि प्रोक्षण कर्तव्यमिति सर्वधर्मसकर इत्यवघातादीना न व्रीह्यङ्गत्वम्, किन्तु क्रत्वङ्गत्वमेवेति फलति ।

यद्यपि अस्मिन्मते व्रीहीनिति द्वितीयायाः अवघातदृष्टार्थत्वस्य च बाधापत्त्या "यैस्तु द्रव्यं चिकीर्ष्यते गुणस्तत्र प्रतीयेत" इत्यधिकरणविरोध, तथापि तस्यैवाधिकरणस्य विस्तरार्थमिदमधिकरणमिति न दोष । सर्वथा चावघातादीनामापातसांकर्यं दुर्वारमेवेति ॥

सिद्धान्तस्तु व्रीहीनिति द्वितीयोपपत्त्यर्थं व्रीह्यर्थत्वमेव प्रोक्षणावघातयोरङ्गीकरणीयम् । अन्यथा सर्वेषामङ्गाना साक्षात्क्रतूपकारकतापत्त्या "तानि द्वैध गुणप्रधानकर्माणी"ति सूत्रनिबन्धनसन्निपत्त्यारादुपकारकभावविभागो निरालम्बन एव स्यात् । तच्च व्रीह्यर्थत्वं व्रीहिसाध्यपुरोडाशजन्योत्पत्त्यपूर्वोपयोगेनैव युक्त न तु केवलवैतुष्यार्थत्वेन, नापि केवलपरमापूर्वार्थत्वेन वेति व्रीहिपदोपस्थापितप्रकरणिकपुरोडाशयागजन्योत्पत्त्यपूर्वसाधनत्वमेवात्रोद्देश्यतावच्छेदकमिति यवनीवारादिसाधारण्य प्रकृतौ, श्यामाकादिसाधारण्य विकृतौ चावघातप्रोक्षणादीना सिध्यतीति न यवादीनामवघाताभाव , नवाऽऽज्यादीनामपि प्रोक्षणावघातादिप्रसङ्ग इति सर्वमनवद्यम् ॥

व्रीहीणामाग्नेयाद्युत्पत्त्यपूर्वसाधनत्व चाग्नेयोत्पत्त्यपूर्वसाधनपुरोडाशयागसाधनपुरोडाशरूपप्रदेयद्रव्यप्रकृतिभूततण्डुलप्रकृतितयेति तण्डुलनिर्वृत्तिप्रणाड्या पुरोडाशयागजन्यापूर्वसाधनत्वमेवात्रोद्देश्यतावच्छेदकमिति निष्कर्ष ।

तदिद सिद्ध द्वितीयान्तोपपदसमभिव्याहारे तृतीयादिकारकविभक्त्यन्तसमभिव्याहारे वा श्रौत एव विनियोग इति साध्यसाधनभावयोग्ययोर्द्वयो सामानाधिकरण्यमभेदो यत्रोभयोरपि प्रथमान्तपदबोध्यतया प्रतिभाति । यथा— "यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति" "औदुम्बरो यूपो भवति" "धेनुर्दक्षिणे"त्यादौ, तत्रैव वाक्यीयो विनियोग ॥

वाक्यीयविनियोगस्थले हि योग्यतयैव साध्यसाधनभावोऽवगन्तव्य इति जुह्वादिपात्रस्वरूपसपादने प्रकृतिद्रव्यतया पर्णतादीना योग्यता यथा लोकतोऽप्यवगम्यते न तथा स्फ्यकपालाग्निहोत्रहवणीशूर्पकृष्णाजिनादीना यज्ञसाध्यसाधनभावप्रकार प्रमाणान्तरेणावगत इति स्फ्येनोद्धन्तीत्यादिवाक्यमवश्य पर्यालोचनीयमिति तेषामेव विनियोजकत्व, नतु "दशयज्ञायुधानी"ति वाक्यस्येति सस्कारकर्मणा द्रव्यान्तरेष्विव स्फ्यादिद्रव्याणामपि नोद्धननातिरिक्तक्रियासाधारण्यमिति तुरीयपञ्चमाधिकरणयोर्विषयभेदमात्र न प्रयोजनभेद ।

एतावता प्रपञ्चेन "द्रव्यगुणसस्कारेषु बादरि"रिति सूत्रोपक्षिप्ताना द्रव्यगुणसस्काराणा द्रव्यसस्कारयो स्वयोग्योद्देश्यसमभिव्याहारे श्रौतोऽङ्गाङ्गिभाव इति निरूपितम् । तत्र गुणस्यापि शेषत्व यत्प्रतिज्ञात तत्तु द्रव्यनिरूपित वा क्रियानिरूपित वेति सशयो हीदानीमवश्य निरसनीय ॥

तत्रारुण्यादिद्रव्याणाममूर्ताना क्रयादिक्रियासाधनत्वाभावात् द्रव्यार्थत्वमिति केचन मन्यन्ते । एतेषा मते "अरुणयैकहायन्या सोम क्रीणाती"त्यादौ अरुणयेत्यस्य पृथक्कारेणारुण्येन योग्य द्रव्य परिच्छिन्द्यादित्येव वाक्यार्थो भवति । अत्र शाब्दबोधे योग्यताज्ञान कारणमिति ये न मन्यन्ते ते न परितुष्यन्ति । ते हि अयोग्यतानिश्चयाभावमात्रेण प्रथममारुण्यकरणिका क्रयभाव्यका भावनेति वाक्यार्थबोधे पश्चाच्च पार्ष्ठिकबोधे एकहायन्यादिस्वसमभिव्याहृतद्रव्यपरिच्छेदद्वारा क्रयसाधनत्वविनिर्णयो भवतीति गुणस्यापि द्रव्यस्येव क्रियाङ्गत्वमेव, न तु क्रियाया इव द्रव्यार्थत्वम् । एतादृश द्रव्यगुणयो साम्यमभिप्रेत्यैव द्रव्यदेवतादीनामपि मीमासकैर्गुण इति व्यवहार, दध्ना जुहोतीत्यादयो गुणविधय इत्यादिव्यवहारश्च वर्तते इति मन्यन्ते ।

यद्यप्यत्रारुणयेति तृतीयाविभक्त्याऽऽरुण्यस्याङ्गत्व स्पष्टमवगतम्, एवमपि तस्य क्रयासाधनत्वेन न क्रयाङ्गत्व सिध्यति । एवञ्च पूर्वतनाधिकरणद्वयेनेवारुणाधिकरणेनाप्युद्देश्यस्वरूपनिष्कर्ष एव क्रियते इति नासङ्गति ॥

तेषामर्थाधिकरणेनापूर्वसाधनत्वमुद्देश्यतावच्छेदक स्फ्याधिकरणेनाप्युद्धननत्वादिकमुद्देश्यतावच्छेदक यथा निरूपितमेवमत्र क्रयत्व यद्युद्देश्यतावच्छेदक साध्यते तर्ह्येतदधिकरणं वितथ स्यात् । यथावघातादिक विधिवैफल्यात् न व्रीह्यर्थम्, किन्तु अपूर्वार्थमेवमिदमपि न केवलक्रयार्थम्, किन्तु अपूर्वसाधनक्रयार्थमिति वर्णनीयम् । तत्रच व्रीहिपदेन पुरोडाशयागजन्योत्पत्त्यपूर्वस्येवात्र क्रयजन्यापूर्वस्य विवक्षणे वास प्रभृतिक्रयसाधनानामप्यारुण्यप्रसङ्ग इति शङ्कायास्समाधान ह्यवश्य निरूपणीयमित्यरुणाधिकरणन्यायप्रवृत्ति ।

अत्रेद समाधानम्—यथा "व्रीहीनवहन्ती"त्यादौ व्रीहिपदेन तदन्वययोग्याग्नेयाद्यपूर्वमुपस्थाप्यते, तथा प्रकृते क्रीधातुना स्वजन्यापूर्वविशेष उपस्थाप्यत इति गुणभेदेन भिन्नभिन्नतत्तत्क्रयजन्यापूर्वसाधनत्वमेकहायन्यादिद्रव्याणामेवेति नारुण्य वास - प्रभृतिसाधारण भवति ।

अत्र दृष्टान्ते व्रीहीणा द्रव्यरूपत्वात् तज्जन्यमङ्गापूर्वमप्रसिद्धमिति स्वप्रकृतिकयागत्रयजन्यापूर्वसाधनत्व विवक्षितम्, दार्ष्टान्तिके तु क्रयस्य क्रियात्वात्तज्जन्यमङ्गापूर्वमसाधारण वर्तत इति तदपूर्वार्थत्वमेव विवक्षितमिति विशेष ॥

एवञ्च द्रव्यपरिच्छेदद्वारा गुणस्यापि क्रयाङ्गत्वाद्द्रव्यगुणयोरुभयोरपि क्रयाङ्गत्वम् , क्रिया तु द्रव्यमात्रस्यैवाङ्गम्, नतु गुणस्येति विशेषस्तु ग्रहैकत्वाधिकरणसिद्धान्तगोचर । द्रव्यस्य गुणस्य वा प्रमाणान्तरेण प्रकृतक्रियासाधनतया प्राप्तस्यैवोद्देश्यत्वात्तस्य चोभयस्य च प्राप्तस्यापि भावनाया एककर्मत्वसिद्धान्तभङ्गापत्त्योद्देश्यतयाऽन्वयायोगात् नोभयसस्कारविधि सभवतीति द्रव्यमात्रसस्कार एव "ग्रह सम्मार्ष्टी"त्यादौ विवक्षणीय , नतु गुणसस्कारोऽपि । नह्यमूर्तद्रव्यमात्रसस्कारविधिरिवामूर्तगुणमात्रसस्कारविधि सभवतीति न गुणाङ्गत्व क्रियाया कथमपि सभवति । द्वितीयान्तोपपद विनाऽऽख्यातसमभिव्या-

द्वार न कथमपि बोधकमिति द्वितीयान्तपदावगतैकत्वादिसङ्ख्याया विधेयत्वेनान्वयोऽपि न सम्भवति, एकप्रसरताभङ्गापत्तेरिति ग्रहैकत्वाधिकरणेन गुणस्य द्रव्याङ्गत्वासम्भवोऽपि सूचित एव ।

तथाचारुणाधिकरण न द्रव्याङ्गत्वमारुण्यस्य निषेद्धु प्रवृत्त किन्तु स्वापूर्वसाधनक्रयस्योद्देश्यतानिरूपणार्थम् । तत्र चापूर्वसाधनक्रयविशेषे यथा क्रयत्वमपि विवक्षितमनतिप्रसङ्गात्, एव "ग्रह समार्ष्टी"त्यत्र ग्रहत्वमपि विवक्षितमेव । व्रीहीनवहन्तीत्यत्र व्रीहित्व तु न विवक्षितम् । अवघातस्याज्यादिव्यावृत्ते, पुरोडाशयागजन्योत्पत्त्यपूर्वसाधनत्वस्योद्देश्यतावच्छेदकतयैव सिध्यावघातस्य यवादिसाधारण्यस्यान्यथासिद्ध्यसम्भवात् । अतएव समार्गस्य चमसादिव्यावृत्ति । अन्यथा ग्रहपदेन ज्योतिष्टोमापूर्वसाधनमात्रस्य विवक्षायामुक्तदोषो ह्यपरिहरणीय आपद्येत ।

"ग्रह समार्ष्टी"त्यत्रैकत्वमपि यदि उद्देश्यतया विवक्ष्यते, तर्हि वाक्यभेद आपद्येत । प्रत्ययाना प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वनियमेन ग्रहत्वविशिष्टव्यक्ते कर्मताद्वारा भावनान्वयवत् एकत्वविशिष्टग्रहस्य कर्मताद्वारा भावनान्वयो हि न भवतीति ग्रहस्येवैकत्वस्य कर्मताद्वारा पृथगेवान्वयोऽङ्गीकरणीयोऽप्रकृत्यर्थत्वादिति यावच्छक्ति उद्देश्यवाचकाना द्रव्यपदाना इतरव्यावृत्तस्वरूपपरत्व साङ्कर्यपरिहारश्च यावताऽर्थेन विवक्षितेन भवति तावदर्थस्य वाक्यभेदाद्यभावेऽवश्य विवक्षा करणीयेति सिद्धम् ।

अनेन चोद्देश्यस्वरूपविचारप्रसगेन यत्रोद्देश्यबोधक द्वितीयान्तपद नास्ति तत्राव्यवहितस्वर्गकामादिपदैरेवोद्देश्यस्वरूपस्य बोध इति निरूपयितु "सप्तदशारत्निर्वाजपेयस्य यूपो भवती"ति वाक्ये सप्तदशारत्नित्वस्योद्देश्य वाजपेय एवाव्यवहितत्वादिति पूर्वपक्षय्य सप्तदशारत्नित्वस्य न वाजपेयरूपक्रियाङ्गत्वम्, नहि क्रियाया तत्सम्भवतीति वाजपेयाङ्गेषु अवतरत् सप्तदशारत्नित्व यद्यूर्ध्वपात्रमात्राङ्ग स्यात्तर्हि यूपपदवैयर्थ्यम्, षष्ठ्या परम्परासम्बन्धापत्तिश्च भवतीति यूपशब्देन यूपकार्यलक्षणया यूपपरिच्छेदद्वारैव तस्याङ्गत्वमिति सिद्धान्तितम् ।

अनेन चाधिकरणेन तदेवोद्देश्य यत्फलप्रत्यासन्न यच्चाव्यवहितमिति सूचनाद्यूपस्य साधनत्वं सप्तदशारत्नित्वस्य साध्यत्वमित्यादिविपरीतशङ्का नात्र भवति । एवच ज्योतिष्टोमादीना स्वर्गादिक फलमित्यादिसिद्धान्तोऽपि व्याख्यात ।

"आनर्थक्यात्तदङ्गेषु" इति सूत्र पूर्वपक्षानुगुण सिद्धान्तानुगुण च योजनाविशेषेण भवतीति तत्र तत्रास्य न्यायस्यो"च्चै ऋचा क्रियते" इत्यादौ सिद्धान्तेऽप्यनुसधान युक्तमेव । एव च यत्रैतन्न्यायानुसन्धानेन विधेयस्य यद्विषयत्व सिद्ध तत्र तद्विषयताबोधनार्थ यदि पदान्तर स्यात्, तर्हि स न्यायोऽनङ्गीकरणीयोऽन्यथा तु तेनैव निर्णय इति न दोष । एवच यूपार्थमेव सप्तदशारत्नित्व न वाजपेयार्थम् ॥

तदय सङ्ग्रह —सस्कारविधौ द्रव्यविधौ गुणविधौ च सर्वत्र तत्तज्जन्यापूर्वार्थत्वमेवोद्देश्यतावच्छेदकम् । तच्चापूर्व क्वचिदुद्देश्यस्य वचनान्तरेण बहुकर्माङ्गत्वेऽवगते बहूना च कर्मणा सस्काराणा चैकप्रकरणस्थत्वे तज्जन्यसर्वोत्पत्त्यपूर्वार्थत्व यदि तदितरद्रव्यसाध्यकर्मान्तराण्यपि प्रकरणाम्नातानि वर्तन्ते, यथा व्रीहीनित्यत्र व्रीहिपदेन पुरोडाशयागजन्यापूर्वसाधनस्य लक्षणा । अत्र तु एकस्मिन् यागे बहूनि स्वसजातीयानि द्रव्याणि वर्तन्ते सर्वेषामेकापूर्वसाधनत्व तत्रापूर्वसाधनतज्जातिविशिष्टव्यक्तिलक्षणा यथा "ग्रह समार्ष्टी"त्यादौ । क्रियोद्देशेन द्रव्यविधौ तु स्वजन्यापूर्वार्थत्वमेव, यदि स्ववाक्येनेतरविलक्षणता स्वयमेव गम्यते । यथा—"अरुणया क्रीणाती"त्यादौ इति ।

तत्र यथा द्रव्योद्देशेन क्रियाविधौ अपूर्वलक्षणा क्रियोद्देशेन द्रव्यादिविधौ चापूर्वलक्षणा, एव क्रियोद्देशेन क्रियाविधावप्यपूर्वलक्षणा वर्तते नवेति तदपूर्व किमिति च विशये केचिदत्र मन्यन्ते सत्य क्रियोद्देशेन क्रियाविधावपि अपूर्वलक्षणा वर्तते इति ।

परतु तदपूर्व न क्रियोद्देशेनारुण्यादिविधाविव स्वापूर्व, किन्तु स्वप्रकरणगतस्वसजातीयसर्वक्रियाजन्यमेव विवक्षणीयम् । एव चा"भिक्रामञ्जुहोती"त्यत्र हुधात्वर्थसर्वहोमार्थत्व अभिक्रमणस्याङ्गीकरणीयम्, नतु अभिक्रमण स्वसन्निधिपठितप्रयाजहोममात्राङ्गमिति शङ्का भवति ॥

सैव परिहरणीया—यथा हि "दध्ना जुहोती"त्यादौ प्रकरणेन अग्निहोत्रमात्रस्योपस्थितिर्न हुधात्वर्थहोमसामान्यस्य । अत एव "व्रीहीनवहन्तो"त्यादौ आग्नेयादिप्रकरणादाग्नेयापूर्वसाधनत्वमेवोद्देश्यतावच्छेदकम् । यदि हि साक्षात्फलसाधनपरमापूर्वसाधनस्य प्रकरण तर्हि आग्नेयादिमात्राङ्गत्व प्रकरणात् व्रीह्यवघातादीना न सिध्येत् । अस्ति हि प्रयाजादीनामाग्नेयादीना प्रकरणादङ्गाङ्गिभाव । तथाच परमापूर्वसाधनसमुदायापूर्वसाधनानामाग्नेयादीनामिव आग्नेयोत्पत्त्यपूर्वसाधनाना तत्र समुदायापूर्वजननानुकूलयोग्यताधायकाना वा प्रयाजाद्यङ्गजातानामप्यस्त्येव प्रकरणमिति प्रयाजप्रकरणेनावान्तरप्रकरणाख्येन प्रयाजहोमस्यैवात्रोपस्थितिर्न होमसामान्यस्य ।

तत्र दर्शपूर्णमासप्रकरणेन महाप्रकरणाख्येन समुदायसाध्यपरमापूर्वोपस्थितावपि "व्रीहीन्प्रोक्षती"त्यत्र यथा व्रीहिश्रुतिसहकृतेनाग्नेयादिप्रकरणेनाग्नेयापूर्वसाधनत्वमात्रम्, एवमत्रापि पूर्वोत्तरवाक्यगतप्रयाजानुयाजादिश्रुतिसहकृतेनावान्तरप्रकरणेन प्रयाजहोममात्रस्योपस्थिति । अत्र च महाप्रकरणादवान्तरप्रकरणस्य प्राबल्य यत्सूचित तत् श्रुतिप्रमाणसहकारनिबन्धनमिति श्रुतिपादेऽस्याधिकरणस्य नासङ्गति ॥

श्रुतिर्हि त्रिविधाऽभिधात्री विधात्री विनियोक्त्री च। तत्र च विधात्री श्रुति लिङाद्यात्मिका। अभिधातृश्रुतिपदाभिधेयधा-प्रातिपदिकयो विनियोजकश्रुत्यपरपर्यायतृतीयादिविभक्तीना च सहकारेणैव विनियोगविधिरिति व्यपदिश्यत इति धा-र्थकरणत्वादिबोधस्थले सर्वत्र प्रातिपदिकमात्रोपस्थितस्यापि ग्रहण युक्तमिति स्ववाक्यगेन स्वपूर्वोत्तरवाक्यद्वयगतेन वा ातिपदिकमात्रेणोपस्थितस्य ग्रहण युक्तमेव । एवचावान्तरप्रकरणत्वनिश्चय पूर्वोत्तरवाक्यगतस्वोद्देश्यतादिनिर्णयाधीन ति प्रातिपदिकश्रुतिमपेक्षत इति युक्तमस्याधिकरणस्यास्मिन्पादे विनिवेश ।

अत्र चावान्तरप्रकरणस्य न विनियोजकत्व निरूप्यते, किन्तु श्रुतिविनियोगप्रसङ्गेन तस्योद्देश्यस्वरूपविशेषनिर्णायकत्वमा-ामुच्यते, तृतीयपादे तु तस्य विनियोजकत्वमुच्यत इति विवेक ॥

एवच द्वितीयपादे प्रथमाधिकरणेन प्रकरणसहकृतलिङ्गेन "बर्हिर्देवसदनं दामी"त्यादीना दर्शपूर्णमासीयलवनाङ्गत्वनिरू-णमप्युपपन्नम्। एव चात्रापेक्षितस्य प्रकरणस्य स्वरूप उभयाकाङ्क्षत्वमेव, न वक्ष्यमाण "सन्निहितस्य फलवतोऽनवगताङ्गता-पदार्थविषये इतिकर्तव्यतात्वेनापेक्ष्यमाणत्वम्। तथाच वक्ष्यमाणप्रकरणस्य मन्त्रादिसिद्धपदार्थाविषयत्वेऽपि नानुपपत्ति ॥

यत्तु न्यायप्रकाशे—अभिक्रमणस्य प्रयाजहोमाङ्गत्वमवान्तरप्रकरणादित्युक्त तदवान्तरप्रकरणस्य हुधात्वर्थनिर्णयमात्रार्थ-वात्रापेक्षितत्वादभिक्रमणप्रयाजहोमयोरङ्गाङ्गिभावस्य श्रौतत्वस्य वाक्यीयत्वस्य वाङ्गीकारान्न यथाश्रुत सङ्गत भवति। एव च ाहाप्रकरणसहकृतश्रुत्या तादृशवाक्येन वाऽभिक्रमणस्य प्रयाजाग्नेयादिसर्वहोमार्थत्व वोत प्रयाजहोममात्राङ्गत्व वेति विचारस्यैव युक्तत्वान्न्यायप्रकाशे महाप्रकरणेनाभिक्रमणस्य न दर्शपूर्णमासाङ्गत्वमिति ग्रन्थ प्रयाजादिसाधारणसर्वहोमार्थत्व-निषेधाभिप्राय एव योजनीय ।

तच्चावान्तरप्रकरण तत्रैव भवति, यत्राङ्गोद्देशेनाङ्गविधान न समाप्तम्। यथा प्रकृते—प्रयाजाङ्गे "समानयते जुह्वामौप-भृतमि"ति प्रयाजाङ्गविधानस्य न समाप्ति, किन्तूत्तरत्रापि प्रयाजाङ्गानि कानिचन विधीयन्ते "प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघार-यति" इत्यादिवाक्यैरित्यत्रावान्तरप्रकरण वर्तते। "साकाङ्क्षे त्वेकवाक्य स्यात्" "असमाप्त हि पूर्वेणेति"च सूत्रकारोऽप्यमुमे-वार्थं सूत्रयति ॥

अङ्गाङ्गविधानस्य समाप्तिविनिर्णय पुनरपि तदुद्देशेनैवाङ्गान्तरविधायकवाक्यानुपलम्भनिबन्धन तदनङ्गविध्युपलम्भ-निबन्धनो वेति स्वोद्देशेनाङ्गान्तरविधायकवाक्यान्तर यदि वाक्यचतुष्टयानन्तर वर्तते वाक्यचतुष्टये च मध्यगते कस्याङ्ग मिति निर्णयो न भवति तर्हि तस्य पञ्चमवाक्यपर्यन्त तदङ्गप्रकरणानुवृत्तिकल्पनादवान्तरप्रकारेण वाक्यचतुष्टयप्रतिपादितार्था ामपि तदङ्गत्वमेव ॥

अत्राधिकरणेऽवान्तरप्रकरणस्योद्देश्यस्वरूपविशेषनिर्णायकत्वमात्रमुक्तमिति मध्यगतवाक्यचतुष्टयप्रतिपादितार्थानामङ्गत्व-निर्णयस्तृतीयपादगतप्रकरणविनियोजकताऽधिकरणेनैव युक्त । अङ्गसम्बन्धीतिकर्तव्यताकाङ्क्षाया एवावान्तरप्रकरणत्वात् यावदङ्गोद्देश्यकाङ्गविधिना महाप्रकरणस्य प्रतिबन्धादेवावान्तरप्रकरणस्य तत्र तत्र प्रबलता वर्ण्यते, नतु सन्निध्यादीना प्रकर-णकल्पनयेवावान्तरप्रकरणस्यापि महाप्रकरणकल्पनयेति विनियोजकस्य वाक्यकल्पकस्य प्रकरणस्य द्वैविध्य न्यायप्रकाशोक्त चिन्त्योपपत्तिकमेवेत्यामनहोमादावपि प्राकरणिक एव विनियोगो नत्ववान्तरप्रकरणाधीन ॥

यदि तु पूर्वोत्तरवाक्यगतप्रयाजाद्युद्देश्यस्वरूपबोधकस्य पदस्यात्राप्यनुषङ्गेणाभिक्रमणादीनामिवामनहोमादीनामपि वा क्यीय एव विनियोग इति विभाव्यते, तदावान्तरप्रकरणस्य महाप्रकरणाद्बलीयस्त्वादिसिद्धान्त सूत्रानुपबद्धो नाङ्गीकरणीय ॥

यत्र तु पूर्व किञ्चिदुद्दिश्य किमप्यङ्ग विधाय मध्ये तदनङ्गानि कानिच विधाय पठित्वा वा प्रथममेवानूद्य पुनरङ्गान्तर विधीयते न वा विधीयते तत्र तु नावान्तरप्रकरणेन विनियोग प्रथमवाक्यश्रुतस्यैवोद्देश्यस्यानुषङ्गो वेति "सन्दिग्धे तु व्यवायाद्वाक्यभेद स्या"दिति निरूपयन्सूत्रकार उपवीत न सामिधेन्यङ्गमिति बोधयति ।

उपवीतविधायक हि वाक्य "उपव्ययते देवलक्ष्ममेव तत्कुरुते" इति। तस्य वाक्यस्यानन्तर हि "अन्तरानूच्य स देवलाये"ति सामिधेनीगुणा आम्नायन्ते। पूर्वमपि "पञ्चदश सामिधेनीरनुब्रूयात्" इति सामिधेनीगुणा विहिता । एवमपि "पञ्चदश सामिधेनीरनुब्रूया"दिति वाक्यस्यानन्तर निविन्नाम्ना मन्त्रविशेषाणा सामिधेन्यनङ्गाना "एकविंशतिमनुब्रूयात्प्र तिष्ठाकामस्ये"ति काम्यसामिधेनीकल्पाना च विधानेन व्यवधान वर्तत इति नोपवीत सामिधेन्यङ्गमिति युक्तम्।

गोदोहनादिभि काम्यैरिव काम्यसामिधेनीकल्पैर्यद्यपि न प्रकरणस्य विच्छेद सम्भवति, तथापि निविन्मन्त्रैस्तद्विच्छेद सभवत्येव। पूषानुमन्त्रणमन्त्रानन्तर दर्शपूर्णमासाङ्गाना बहूनामिव निविन्मन्त्रानन्तर बहूना सामिधेन्यङ्गाना पाठाभावा सामिधेनीप्रकरणानुवृत्तिकल्पन सभवति ।

भाट्टदीपिकाया तु—अन्तरानूच्यमिति अनुवचनसामान्यस्यैव गुणो विहित नतु सामिधेन्यनुवचनस्येति नोपवीता नन्तर सामिधेनीगुणाम्नानमिति यद्वदन्ति तदिद सूत्रभाष्यादिमतविरुद्धम्। यथाहि—"समानयते जुह्वामौपभृतमि"ति प्रया जानुयाजोभयाङ्गविधानमुपक्रम्यान्तत "प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयती"ति प्रयाजहविरङ्गमात्रोद्देशेऽपि प्रयाजाङ्गत्वमभि क्रमस्यैव सामिधेन्यनुवचनसाधारणानुवचनसामान्यगुणविधावपि प्रकरणानुवृत्तिरुपपन्नैवेति न दोष ॥

अयमत्र निष्कर्ष —यत्र स्वोद्देश्यस्यापूर्वव्यभिचार यथा व्रीह्यादीना तत्र व्रीह्यादिपदेनापूर्वसाधनत्व लक्षणीयम्। तत्र च प्रकरण तात्पर्यग्राहकम्। तच्चापूर्व प्रधानापूर्व, परमापूर्व, अङ्गापूर्वमिति निर्णये व्रीह्यादिश्रुतिरप्युपयुज्यते। तच्चोद्देश्य प्रातिपदिकार्थो धात्वर्थो वेति न विशेष । सर्वथाऽपूर्वाङ्गत्वमेव द्रव्यगुणक्रियाणामङ्गीकरणीयम्।

यत्र तूद्देश्यमपूर्वार्थमेव तत्रान्तरेणापि प्रकरणमुद्देश्यपदेनैवापूर्वसाधनत्व लक्ष्यते। यथा—"यस्य पर्णमयी जुहू"रित्यत्र जुहूपदेनापूर्वसाधनत्वमव्यभिचरितक्रतुसबन्धाल्लक्ष्यते। इयान् विशेष —प्रकरणानुप्रवेशे उद्देश्यत्व विशेषे पर्यवस्यत्यन्यथा तु सामान्ये। 'अभिक्राम जुहोती' त्यत्र होमस्यापि प्रक्षेपरूपस्यापूर्वव्यभिचारित्वादवान्तरप्रकरणेनोद्देश्यविशेषो नियम्यत इति युक्तमेव।

तथाच "वारणो यज्ञावचर" इत्यादौ यज्ञस्य देवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागरूपस्यापूर्वाभिव्यभिचारित्वान्न प्रकरणानुप्रवेश इति सर्वयज्ञार्थान्येव वारणादीनि। एवच "वारणो यज्ञावचर" इत्यादीनामाधानप्रकरणे पठितानामप्याधानस्यायज्ञत्वादनारभ्याधीतवाक्यसदृशमेव "वारणो यज्ञावचर" इत्यादि वाक्यम्। तत्रापि यद्याधानाङ्गत्व पवमानेष्टीना पवमानेष्ट्यङ्गसन्दशपतितत्व वाऽस्य वाक्यस्य स्यात्तदाऽनर्थक्यात्तदङ्गेष्विति न्यायेनाभिक्रमणन्यायेन वा विशेषे नियमन सभवेत्, नचैतदस्ति। अतोऽभिक्रमणन्यायाभावाद्वारणादीना जुह्वादीनामिव सर्वयज्ञार्थत्वमेवेति सति प्रकरणाद्यनुप्रवेशे उद्देश्यस्य नियमनमन्यथा तु नेति सिद्धम्॥

तत्र प्रकरणमिव लिङ्गक्रमावप्युद्देश्यस्वरूपविनिर्णयेऽपेक्ष्येते एव। अतएव "वार्त्रघ्नी पूर्णमासेऽनूच्येते" "वृधन्वती अमावास्याया"मित्यत्र पूर्णमासपदस्य न यागत्रयपरत्व किंतु पूर्णमासाङ्गाज्यभागपरत्व पूर्णमासकालिकाज्यभागपरत्व वेति वार्त्रघ्नीवृधन्वत्योर्न दर्शपूर्णमासाङ्गत्वम्। एवच "वार्त्रघ्नी पूर्णमासेऽनूच्येते" "वृधन्वती अमावास्याया"मिति वाक्ये केवल व्यवस्थामात्र बोधयत इति सिध्यति।

तथाच श्रुतिप्रमाण स्वापेक्षया दुर्बलानामपि प्रमाणाना लिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानामबोधेनैव सत्यामुपपत्तौ प्रवर्तत इति लिङ्गवाक्यप्रकरणक्रमादिप्रमाणानुप्रवेशे सर्वत्र व्यवस्थैव नाव्यवस्थेति उद्देश्यस्वरूपमवगत सामान्यरूपमेव लिङ्गाद्यभावे ग्रहीतव्यमिति करिष्यमाणसर्वहोमाङ्गाना हस्तावनेजनादीना करिष्यमाणाङ्गप्रधानसाधारणसर्वकर्मार्थत्वमेव नानन्तराव्यवहितकर्मार्थत्वमात्रम्। सस्कृतस्य हि उत्तरत्र विनियोगोऽपेक्षित इति निमित्तेन कल्प्यमानमुत्तर कर्मानन्तरमङ्ग वा प्रधान वेति निर्णये न किमपि नियामक वर्तत इति सर्वार्थत्वमेव युक्तम्॥

"आग्नेय चतुर्धा करोती" त्यत्र तु अग्निदेवताकपुरोडाशत्वमेवोद्देश्यतावच्छेदकमिति तस्यान्यस्याभावात् व्रीहिपदेन पुरोडाशयागजन्यापूर्वसाधनत्वमिवात्रापि आग्नेययागजन्यापूर्वसाधनपुरोडाशत्वमेवोद्देश्यतावच्छेदकमिति नैन्द्राग्नपुरोडाशस्यापि चतुर्धाकरणमापद्यत इति तत्रापि व्यवस्थैव।

यद्यपि नात्र प्रकरणाद्यनुप्रवेश, तथापि अपूर्वाव्यभिचार्याग्नेयत्वस्य यज्ञत्वस्येवान्यसाधारणत्वाभावान्नाव्यवस्थेति सर्वमनवद्यमिति श्रौते विनियोगेऽपेक्षित व्यवस्थित च प्रकरणाद्यनुप्रवेशतदभावाभ्या सिद्धमिति श्रुतेरङ्गत्वप्रमाणतोपपन्नैव॥

यत्तूद्देश्य क्रत्वादिकमर्थज्ञानमन्तरा न सभवति, तदर्थज्ञान क्रतुसाधनमिति श्रुत्याऽबोधितमपि क्रतोरङ्गमिति स्वगतक्रतुसपादनयोग्यतात्मकेन लिङ्गेन क्रतोरङ्गमिति श्रुतिरिव लिङ्गमप्यङ्गत्वे प्रमाणम्।

लिङ्गलक्षण तु अङ्गत्वघटकपरोद्देश्यताकृतिकारकतयोरन्यतरपदकल्पनानुकूलपदपदार्थनिष्ठयोग्यतेति भाट्टदीपिकाया खण्डदेवाचार्या लिखन्ति। "सामर्थ्य सर्वभावाना लिङ्गमित्यभिधीयते" इति वचनस्याप्ययमेवाशय ।

एव चार्थज्ञान क्रतुसाधनमिति जानन्पुरुष अर्थज्ञानेन क्रतु सपादयेदिति विधिं कल्पयित्वैवार्थज्ञान क्रतोरङ्गमिति निश्चिनोतीति पदार्थगतयोग्यताया लक्षणसमन्वय ।

पदगतयोग्यता तु नार्थज्ञानवत्स्वत एव स्वस्य कर्मविशेषाङ्गत्वमर्थविशेषबोधनद्वारा पदानां क्रत्वङ्गत्व गमयितुमीष्टे। तथाहि—"बर्हिर्देवसदन दामी"ति मन्त्रो हि लवन प्रकाशयन् लवनस्याङ्गमिति निर्णयो हि न लिङ्गमात्रेण भवति। नह्यर्थज्ञान विनेव क्रतु मन्त्र विना लवन न भवतीति लवनस्वरूपे मन्त्रस्यानुपयोगादपूर्वसाधनलवनार्थत्वमङ्गीकरणीयम्। तच्चापूर्वसाधनलवनप्रकाशनेनैव भवतीति दामिपदेनापूर्वसाधनलवनस्मरणार्थं प्रकरणानुप्रवेशोऽवश्यमूरीकरणीय इति दर्शपूर्णमासादिप्रकरणेन सामान्यतो दर्शपूर्णमासाङ्गतयाऽवगतस्य लवनमन्त्रस्य लवनप्रकाशनद्वारा तदङ्गत्वनिर्णयो लिङ्गप्रकरणाभ्या द्वाभ्यामेव भवतीति तत्रोभयस्य समप्राधान्यस्य प्रकरणप्रधानताया वा बलाबलाधिकरणेन निरूपयिष्यमाणेन विरोधेनासभवात् विशेषविषयलिङ्गप्रधानताया युक्तत्वाच्च प्रकरणादिसहिता पदगता योग्यता मन्त्राणा दर्शपूर्णमासाद्यङ्गता बोधयतीति पदगतयोग्यतायामपि लक्षणसमन्वय ।

तथाच लवनादिप्रकाशकस्य मन्त्रविशेषस्य क्रतुविशेषप्रकरणे समाम्नातस्य योग्यता दृष्ट्वा पुरुष कल्पयति—अनेन मन्त्रेण दर्शपूर्णमाससबन्धि लवन प्रकाशयेदिति विना विनियोगविधिमिव उद्देश्यवाचकपद अङ्गत्वबोधकतृतीयादिविभक्तिं वा कल्पयन् मन्त्रो लिङ्गमात्रेण क्रतुविशेषस्याङ्ग श्रुतिकल्पनाद्वारा भवतीति सिद्धम्।

लिङ्गं चात्र "सामर्थ्यं सर्वभावाना लिङ्गमित्यभिधीयते" इति वचनादर्थाविनाभूत शक्तिविशेष एवेति कदाचित्कार्थ-विशेषप्रतिपादनशक्तिर्मन्त्रगता न लिङ्गपदाभिधेयेति मुख्यार्थ एव मन्त्रलिङ्ग विनियोजक न गौणार्थे इत्यपि सिद्धमेव।

पदाना हि शक्तिर्लक्षणा गौणी चेति वृत्तित्रयमर्थप्रतिपादनार्थमपेक्षितम्। तत्र लक्षणावृत्तिगौणवृत्तिस्थलेऽपि शक्त्य-नुसधान प्रथमतोऽपेक्षितमेवेति शक्यार्थप्रकाशनेनैव मन्त्राणामङ्गत्व मन्त्रलिङ्गवशेन। यदितु श्रुत्या लिङ्गानपे-क्षया लिङ्गबाधेन स्वशक्येतरार्थे मन्त्राणा विनियोग, तर्हि तत्र गौणार्थं प्रत्यपि मन्त्रोऽङ्गमेव, परतु तदङ्गत्व श्रुत्यैव न मन्त्रलिङ्गेनेति न विरोध।

यथैन्द्रमन्त्रस्य "ऐन्द्रया गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इति गार्हपत्योपस्थाने श्रुत्या विनियुक्तस्य गौण्या लक्षणया वा इन्द्रादिप-देनापि गार्हपत्यबोधकस्यैन्द्रलिङ्गबाधेन श्रुत्या गौणेन्द्ररूपगार्हपत्याङ्गत्वम्।

"बर्हिर्देवसदन दामी"ति मन्त्रस्य तु श्रुत्या गौणबर्हीरूपोलपराजौ विनियोगाभावान्न लिङ्गमात्रेण गौणार्थाङ्गत्व युक्तम्।

ऐन्द्रमन्त्राणा हि लिङ्गेनैन्द्रीति तद्धितश्रुत्या चेन्द्रप्रकाशनार्थत्वमेवावगम्यते। यदि ह्यैन्द्रमन्त्राणा नेन्द्रदेवताप्रकाश-नार्थत्व स्यात्, अग्निदेवताप्रकाशनार्थत्वमेव स्यात्, तर्हि ऐन्द्रीत्यनुवाद एव नोपपद्येत। तथाचेन्द्रीत्युपक्रमस्यानुवादानु-सारेण लिङ्गोपष्टम्भेनैव विनियोगवाक्यस्य प्रवृत्तत्वात् तदविरोधेनैवात्र विनियोगो वर्णनीय इति ऐन्द्रया इन्द्रमुपतिष्ठते इत्युद्देश्यवाचकपदाध्याहारेणैव वाक्यार्थबोधो वर्णनीय। एव गार्हपत्यमुपतिष्ठत इत्यशेऽपि आग्नेय्येति विधेयाध्याहारेण वाक्यार्थो वर्णनीय इति वाक्यभेद एवात्र विवक्षित। यदि त्वेकवाक्यत्वमेवात्राङ्गीकरणीयमित्याग्रह, एवमपि गार्हपत्य-मिति द्वितीयाया सामीप्यलक्षणामङ्गीकृत्य गार्हपत्यसमीपे स्थित्वेन्द्रमुपतिष्ठेत इत्येवात्र वाक्यार्थ इति गौणार्थे मन्त्राणा कुत्रापि न विनियोग इति शङ्काऽत्र समापतति।

इदमत्र समाधानम्—सत्य "ऐन्द्रया गार्हपत्य"मित्यत्रैन्द्रीति तद्धितेन मन्त्रस्येन्द्रप्रकाशनार्थत्वमवगत, नचैतदुपक्रमाव-गत पाश्चात्त्यगार्हपत्योपस्थानविनियोगस्य विरुद्धम्। नहि "कदाचन स्तरीरसी"ति वाक्यगतेन्द्रादिपदान्म मुख्यवृत्त्या इन्द्रप्रकाशकत्वमपि वय वारयाम। मुख्यवृत्त्या इन्द्रप्रकाशकस्यैव तस्य मन्त्रस्य गौण्या वृत्त्याऽग्निप्रकाशनार्थत्वमेव वय वदाम। गौणार्थविवक्षा हि मुख्यार्थानुपपत्त्यैव भवतीति मुख्यवृत्त्यनुसन्धानमप्यपेक्षामहे। एवचास्य मन्त्रस्य गार्हपत्ये विनियोगो नैन्द्रीत्यनुवादाद्यनुपपत्त्या न सभवति। एतेन—"प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयती"त्यत्र प्रयाजशेषत्वानुवादा-नुपपत्त्या प्रयाजशेषस्यान्यत्र विनियोगेन प्रयाजशेष हविःषु अभिघारयतीति लक्षणाश्रयणवदत्रापि लक्षणाश्रयण मिति—प्रत्युक्तम्॥

लिङ्गमात्रेणेन्द्रे विनियोगस्तु प्रबलश्रुतिविरोधान्न सभवति। यदि हि श्रुतित पूर्वमेव लिङ्गन श्रुतिमनपेक्ष्य विनियोग क्रियेत, तर्हि कथमपि गार्हपत्यमिति द्वितीया सामीप्य लक्षयेत्, नत्वेतदस्ति। शाब्दबोधे हि योग्यताज्ञान न कारण, किंतु योग्यतानिश्चयस्य प्रतिबन्धकत्वमात्रमिति अयोग्यतानिश्चयाभाव एव कारणमिति श्रुतिर्लिङ्गज्ञान पुरोधायैव न विनि-योजिका। तदुक्त भामत्याम्—"लिङ्गज्ञान पुरोधाय न श्रुतेर्विनियोक्तृता। श्रुतिज्ञान पुरोधाय लिङ्ग तु विनियोजकमि"ति॥ तथाच श्रुतिविरुद्धा स्मृतिरिव विनियोजकश्रुतिविरुद्ध लिङ्ग न प्रमाणमिति न दोष॥

अत्र भामतीकारा—द्वितीयातृतीयाश्रुती हि कारकविभक्तितया क्रिया प्रति प्रकृत्यर्थस्य कर्मकरणभावमवगमयत। क्रिया प्रति कर्मण शेषित्व करणस्य च शेषत्वमिति पदान्तरानपेक्ष विनियोग श्रुतिमात्रादवगम्यते। सोऽय सामान्यतोऽवगतो विनियोग. पदान्तरवशाद्विशेषेऽवस्थाप्यते। सोऽय विशेषणविशेष्यभावलक्षणसबन्धो वाक्यगोचर इति—वदन्ति।

एवच स्मृत्यादिगतया तृतीयादिविभक्त्या विनियोगोऽवगम्यमान वाक्येन विशेषे व्यवस्थाप्यमान तदेवास्माकमादर णीयो यदा विनियोगविधे स्मृतिरूपाया प्रामाण्यमपि निश्चित स्यात्। तथापि स्मार्तविनियोगोऽप्रामाण्यशङ्का-कलङ्कित निश्चितप्रामाण्यकमन्त्रलिङ्गेन विरुध्यमानो न मन्त्रलिङ्ग बाधितुमीष्टे। एवच स्मार्तश्रुतिमन्त्रलिङ्गयोर्विरोधे मन्त्र लिङ्गमेवादरणीय न स्मार्तश्रुति। अत्रच सर्ववेष्टनस्मृतावप्रामाण्य बाधितार्थत्वरूप वाऽननुष्ठानलक्षण वेत्यन्यदेतत्॥

इद च मन्त्रलिङ्ग प्रमाणान्तरेण क्रत्वङ्गतया निर्णीतार्थबोधकयत्किंचित्पदवत्त्वे सति क्रतुसमवेतार्थबोधकशान्तरेणापि क्रतुसमवेतमेवार्थ प्रकाशयति, स्वघटकपदार्थस्य कस्यापि प्रमाणान्तरेण क्रतुसमवेतत्वेऽनवगते तु स्वयमेव स्वपदार्थं क्रतु-समवेत प्रापयत्त प्रकाशयति।

यथा—"अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहे"ति मन्त्रोऽग्निहोत्रहोमेऽग्निदेवता प्रापयति ता प्रकाशयति च।

"देवस्य त्वा सवितु प्रसवेऽश्विनोर्बाहुभ्या पूष्णो हस्ताभ्यामग्नये जुष्ट निर्वपामी"त्यादिषु क्रतुसमवेत निर्वापमेव प्रकाशयति तदसमवेताश्विसवित्रादिपदैरपीति नात्र मन्त्रलिङ्गनाग्नेययागेऽश्विसवित्रादीनामपि प्रापण विवक्षितम्।

मन्त्रलिङ्गेन तत्रैव स्वपदार्थस्य क्रतुसमवेतत्वमपि प्राप्यते यत्र क्रतोरपेक्षा वर्तते इति नादृष्टार्थाना जपमन्त्राणामपि पदार्थज्ञापकत्वम्। येषा तु मन्त्राणा क्रतुसमवेतार्थबोधकत्व मुख्यया वृत्त्या न सभवति समाख्यादिभिर्दुर्बलप्रमाणैरप्य

न्यत्र संबन्धेन मुख्यया वृत्त्या तत्सभवस्तेषा प्रकरणादिबाधेनाप्युत्कर्ष एवाङ्गीकरणीयो यथा पूषानुमन्त्रणमन्त्राणा पूषदेवताकयागे समुत्कर्ष ।

गौणार्थेऽपि मन्त्राणा विनियोगे हि पुष्यतीति पूषेति कथमपि वृत्त्यन्तरेग पूषादिपदानामप्यग्न्यादिबोधकत्वोपपत्त्या तदुत्कर्षसिद्धान्तोऽप्यसङ्गत स्यात् । ये तु मन्त्रा श्रुत्याऽन्यत्र विनियुक्तास्तेषा तु गौण एवार्थे विनियोग इत्युक्तमेवेत्यधुनातनाना अन्यत्र विनियुक्तमन्त्रमुख्यार्थवशेनापि कापि कापि क्रियमाणा धर्माधर्मव्यवस्था न प्रमाणमिति सिद्धम् ॥

अथ च गौणार्थे मन्त्रविनियोग श्रौतोऽपि लिङ्गबाधेन तत्रैव भवति, यत्र केवलमन्यार्थस्यान्यविनियोगमात्र विवक्षितम्, यथा—"ऐन्द्रया गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इत्यादौ । इद हि वाक्य ऐन्द्रीमन्त्रस्य गार्हपत्योपस्थाने विनियोगमात्रमवगमयति, नतु मन्त्रविशिष्टगार्हपत्योपस्थानम् ।

यत्र तु लिङ्गाद्यबाधेन कालादिविधि कोऽपि सभवति, तत्र तु न गौणार्थे विनियोग । यथा—"हविष्कृदेहीति त्रिरवघ्नन्नाह्वयती"त्यत्र हविष्कृन्मन्त्रस्य लिङ्गप्राप्ताह्वानाङ्गस्य नावघाते विनियोग, किंतु मन्त्रकरणकाह्वानकालमात्रविधि ।

यस्य हि मन्त्रस्य प्रकृते कर्मणि स्वलिङ्गवशेनानेकाङ्गत्व प्रसक्तम्, यस्य वा प्रकृते कर्मणि कथमपि दृष्टद्वारेण नोपयोग क्रियान्तरे च सामान्यसबन्धबोधकसमाख्यादिक नास्ति, तस्यैव प्रकृत एव कर्मणि इतरपरिसख्यया ऽन्यथा वोपयोग श्रुत्या क्रियते । यथा—"इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते" इति अश्वरशनाग्रहणमात्रे विनियोग । ऐन्द्रया गार्हपत्यमित्यत्रापि चयनसस्कार्यस्य गार्हपत्यस्यैवोपस्थान न तदसबन्धस्येन्द्रस्येति भाट्टदीपिकाया व्यक्तम् । एवंचावश्यकर्तव्यवैधाह्वानप्रकाशकतयैव मन्त्रपाठोपपत्तौ तद्बाधेनावघाते मन्त्रविधिरय न सङ्गत । अवघ्नन्निति शतृप्रत्ययेन कालोपलक्षणेन त्रिरभ्यासमात्रविधानेनैव "हविष्कृदेहीति त्रिरवघ्नन्नाह्वयती"ति विधिश्चरितार्थ ।

"उत्तिष्ठन्नन्वाहाग्नीदग्नीन् विहरेति" वाक्यमपि नोत्थाने अग्नीन्विहरेतिमन्त्रस्य विनियोजकम्, किंतु मुख्येऽग्निविहरणादावेवेति । इयान् विशेष —"हविष्कृदेहि" इति वाक्ये कालोऽपि प्राप्त इति अभ्यासमात्रविधिरत्र कालविधिरिति ।

"व्रत कृणुतेति वाच विसृजती"त्यादावपि लिङ्गाबोधेनैव विनियोग, इतिकरणस्य मन्त्रस्वरूपमात्रपरत्वमङ्गीकृत्य ससर्गविधया कालपरत्व चाङ्गीकृत्य लिङ्गाबाधस्त्वेव युक्तत्वात् ।

"प्रणीता प्रणेष्यन् वाच यच्छति ता सहविष्कृता विसृजती"ति वाक्ये तु हविष्कृन्मन्त्रस्य वाग्विसर्गे विनियोग प्रतीयमानोऽपि नाङ्गीक्रियते । अत्र तृतीयाया इत्थभूतलक्षणार्थत्वमङ्गीकृत्य हविष्कृन्मन्त्रपाठपर्यन्त वाग्यम. करणीय इत्यर्थो युक्त इति वाग्यमापेक्षितावधिसमर्पकत्वमेव युक्तमिति सत्या गतौ लिङ्गबाधो न युक्त ।

ऐन्द्रीवाक्ये तु ऐन्द्रया इति तृतीयाया करणत्वमेवार्थ । उपतिष्ठत इति आत्मनेपदेन हि "उपान्मन्त्रकरण" इति सूत्रज्ञापितेन मन्त्रकरणकोपस्थानप्रतिपादनेन हि तत्रापेक्षित करणमेव नावध्यादिक किमपीति लिङ्गबाधो गत्यन्तराभावादङ्गीक्रियते । एवच तृतीयाया करणत्व इत्थभूतलक्षणत्व चोभयमप्यर्थश्चेदपि करणत्वस्य बोधोऽपेक्षितश्चेत्करणत्वमेवार्थ इति सिद्धम् ।

"सूक्तवाकेन प्रस्तर प्रहरती"त्यत्र तु "सूक्तवाक एव याज्या" इति वाक्यशेषात्सूक्तवाकस्य यागसाधनत्वावगमात् अपेक्षितसाधनताबोधकत्वमेव युक्तम् । एवच वाक्यशेषानुसारेण प्रहरतिपदेनापि मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनया होम एव लक्ष्यत इति न दोष । वाक्यशेषावगतसाधनतापरत्वमप्यत्र पूर्वत्रेव लिङ्गबाधाभावान्न दोषाय । अत्र हि लिङ्गेन श्रुतेरुपष्टम्भ एव न श्रुत्या लिङ्गस्य बाध इति लिङ्गाबाधार्थं बहु यतितव्यमिति सिद्धम् ॥

एवच सूक्तवाकमन्त्राणा श्रुतिविनियुक्तानामपि यथालिङ्ग विभज्य विनियोगोऽपि व्याख्यात । सूक्तवाक्य एव याज्येतिवाक्यशेषेण सूक्तवाकस्य यागसाधनत्व यत्प्रतिपादित तत्सति सभवे दृष्टविधयैवाङ्गीकरणीयमिति लैङ्गिकेष्टदेवताप्रकाशनार्थत्वमेवाङ्गीकरणीयम् । यथा प्रहरण एव विनियोगात् न प्रहरणाभावे सूक्तवाकस्यानुष्ठान तथा विभज्य इष्टदेवताप्रकाशनार्थं विनियोगाल्लैङ्गिकेष्टदेवताप्रकाशनाभावेन न तस्यानुष्ठानम् । सूक्तवाकशब्दो हि सुष्ठु वक्तीति व्युत्पत्त्या इष्टदेवताप्रकाशकमन्त्रविशेषे यौगिको न तु तत्समुदाये रूढ इति सूक्तवाकेनेति वाक्ये नावयवे लक्षणा ॥

यत्तु सूक्तवाकमधीयीतेत्यादौ सूक्तवाकशब्दस्य मन्त्रसमुदाये प्रयोग, स तस्य तत्र निरूढलक्षणाङ्गीकारादुपपद्यते ।

एवच सत्यामबाधेनोपपत्तौ न बाधो युक्त इति सूक्तवाकेनेत्यत्र यथा श्रुतिलिङ्गाभ्या व्यवस्था, एव काम्ययाज्यानुवाक्याकाण्डसमाख्याविषया ये काम्ययाज्यानुवाक्याक्रमेण पठिताश्चैन्द्राग्न्यादिप्रकाशकाना तेषा मन्त्राणामपि क्रमसमाख्यानुसारेणैव लिङ्गेन व्यवस्था न तद्बाधेनेति श्रुतिलिङ्गाभ्यामिव लिङ्गक्रमसमाख्याभिरपि व्यवस्था भवत्येव ।

लिङ्गानपेक्ष यस्या विनियोजकत्व तया प्रबलया श्रुत्यैव लिङ्गाबाधे सामान्यसबन्धबोधार्थमपेक्षितयो क्रमसमाख्ययोश्च लिङ्गेनाबाधे सति विरोध । बलाबलाधिकरणेऽपि विरोधेनैकस्याप्रामाण्येऽवश्य वक्तव्य एव दुर्बलस्य बाध्यत्व प्रबलस्य बाधकत्व चोक्तमिति न विरोध ।

नहि केवल लिङ्ग विनियोजकम् । मन्त्रगतप्रयोजनाकाङ्क्षा तु सर्वमन्त्राणा वाचस्तोमे विनियोगान्नास्त्येव । मन्त्रलिङ्गस्य हि प्रकरणादिसहकारेण मन्त्रपाठकालोत्पन्नमन्त्रगतप्रयोजनाकाङ्क्षावेलायामनुपस्थित वाक्यमिति सामान्यसबन्धबोधकत्व न वाक्यस्य, किंतु प्रकरणस्यैवेति दुर्बलस्यापि प्रकरणस्य वाक्यप्रमाणोपस्थिते पूर्वमेव लिङ्गोपष्टम्भान्न लिङ्गसामान्यसबन्धबोधकस्य प्रकरणस्य वाक्येन बाध ॥

दुर्बलप्रमाण प्रबलाश्रित प्रबलमेव । तदुक्तम्—"अत्यन्तबलवन्तोऽपि पौरजानपदा जनाः । दुर्बलैरपि बाध्यन्ते प्रबलै पार्थिवाश्रितै" इति ॥ वाचस्तोमे विनियोगो हि सामान्यतो वाक्यीय तेषामेव मन्त्राणाम् लिङ्गेन तु मन्त्रविशेषाणामिति भिन्नविषयत्वात् । मन्त्रलिङ्गाद्ब्राह्मणवाक्यबलीयस्त्वमपि न विरुद्धम्, समानविषयवाक्यलिङ्गविषयत्वात्तस्य नियमस्य ॥

सामान्यसबन्धबोधकस्य प्रकरणस्य स्वतन्त्रवाक्याबाध्यत्वमत्र निरूपितम्, न स्वत वा गादिकल्पनया विनियोजकस्य प्रकरणस्येति न बलाबलाधिकरणविरोधो भविष्यति ॥

"श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्याना समवाये पारदौर्बल्य"मित्यत्र समानस्वभावाना श्रुतिलिङ्गादीनामेव बलाबलविचार कृतो न विषमस्वभावानाम् । एतेन पूषानुमन्त्रणमन्त्रादौ समाख्यया प्रकरणबाधोऽपि व्याख्यात । प्रबलविनियुक्तस्यापि दुर्बलेन विनियोगो भिन्नविषयत्वे भवत्येवेति मन्त्रगतप्रयोजनाकाङ्क्षानिवर्तकत्वेन समानविषययो प्रकरणसमाख्ययो पूषानुमन्त्रणमन्त्रस्य प्रबलोपष्टम्भात्समाख्यया पूषयागे विनियोगेन प्रकरणस्य बाध उपपन्न एव ।

एवच विनियुक्तविनियोगस्य भिन्नविषयत्व एव सभवात् "आग्नेय्याऽऽग्नीध्रमुपतिष्ठते" इत्यत्र स्तोत्रादिविनियुक्तस्य प्रकृताप्रकृतमन्त्रसामान्यस्याग्नेयपदेन ग्रहण प्राप्तमपि न वयमूरीकुर्मः । उपस्थानजन्यापूर्वार्थत्व न मन्त्रसामान्ये प्राप्त, किंतु प्रकृतानामेव स्तोत्रादिकार्यान्तरे विनियुक्तानामिति नाप्रकृतानामपि मन्त्राणा ग्रहणम् ।

एवच मन्त्रलिङ्गमिव ब्राह्मणवाक्यमपि प्रकरणाबाधेनैव प्रवर्तत इति वाचस्तोमविनियोजकवाक्येन क्रमसमाख्यादिबाधो न भवत्येवेति इन्द्राग्निमन्त्राणा लिङ्क्रमसमाख्यानैरेव व्यवस्थेति सिद्धम् ॥

"आग्नेय्याऽऽग्नीध्रमुपतिष्ठत" इति वाक्य इव चतुरो ब्राह्मणान्प्राशयेदित्यादावपि प्रकृतानामेव ब्रह्मौदनप्राशनादौ विनियोगो विवक्षित ॥

"आत्रेयाय प्रथम हिरण्य ददाती"त्यत्र तु न ऋत्विज एवेति नियम । नहि ऋत्विज आत्रेयत्व नियमेन प्राप्यते । न ह्यात्रेय एक ऋत्विक् सपादयितव्य इति विधिरस्ति । सर्वथा चकविषयत्वे वाक्येन प्रकरणस्य वाक्येन क्रमसमाख्ययोर्वा बाधायोगात् लिङ्गक्रमसमाख्यानै श्रुतिलिङ्गाभ्या चेन्द्राग्नमन्त्रादौ सूक्तवाके च व्यवस्था या कृता सोपपद्यत एव ॥

सूक्तवाके यो विभज्य विनियोग कृत स इष्टदेवताना प्रकृतकर्मार्थत्वमपि प्रमाणान्तरसिद्धमिति कृत्वैव । यत्र मन्त्रेषु प्रमाणान्तरेण स्वप्रकाशितदेवतेतरदेवताना प्राप्तिस्तेषामुच्चारण केवलमदृष्टार्थ, यदि तु प्रमाणान्तरेण स्वेतरदेवताया अप्राप्तिस्तत्र मन्त्रलिङ्गेनैव देवताया अपि कल्पनमिति पूर्वमुक्तमिति मन्त्रसमुदायसमाख्यादीनामपि बाधेनैव लिङ्गेन विनियोगो मन्त्रार्थप्रकाशनद्वारेण यदि भवति तर्हि तथैवाङ्गीकरणीयमिति भक्षेहीत्यादिभक्षानुवाकमन्त्राणामपि ग्रहणावेक्षणादिप्रापणपूर्वक तदर्थप्रकाशनेनैव भक्षणे विनियोगोऽङ्गीकरणीय ।

यद्यपि ग्रहणावेक्षणादिप्रतिपादकानामप्यशाना एकवाक्यतयैव भक्षण एवाविभज्य विनियोगोऽपि भवति, तथापि स्वतो निराकाङ्क्षयोराख्यातयोरेकवाक्यताकल्पन न युक्तम् ॥

"स्योन ते सदन कृणोमि घृतस्य धारया सुशेव कल्पयामि" "तस्मिन्सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणा मेध सुमनस्यमान" इति मन्त्रयो सत्यपि विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वेऽख्यातभेददर्शनात् न वाक्यैकत्वमिति विभज्य विनियोग इति हि वक्ष्यते । एवच तत्रैवैकवाक्यताऽभावे निराकाङ्क्षयो कथमेकवाक्यता ।

विध्यर्थवादयोस्तु स्वतो निराकाङ्क्षत्वाभावात् यथा पदैकवाक्यता न तथाऽर्थवादयोर्विध्योर्मन्त्रयोर्वा सा भवति । एवच विध्यर्थवादयोरप्याख्यातभेदसत्त्वेऽपि भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्यादेकवाक्यतायामपि मन्त्रयो सा न भवति ।

मन्त्रलिङ्गेन च तस्यैव स्वार्थस्य क्रतुसमवेतत्वकल्पनम्, यस्योपादेयत्वम्, यथा द्रव्यदेवतयोर्ग्रहणावेक्षणादीना वा । पुरुषकृतिसाध्यत्वरूपमुपादेयत्व स्वत. स्वव्यापारद्वारा वेति देवताया अपि मान्त्रवर्णिकत्व यथोपपन्न एव सम्यग्जरणस्यापि व्यापारद्वारा कृतिसाध्यस्य मान्त्रवर्णिकत्वमुपपद्यते ।

तस्मिन्नेवानुवाके मन्द्राभिभूतिरित्यादिमन्त्रप्रतिपाद्यकृत्यसाध्यतृप्त्यादीना तु न मान्त्रवर्णिकत्वम् । सम्यग्जरण वमननिमित्तप्रायश्चित्तविध्यन्यथानुपपत्त्या तत्पर्यन्तमेव भक्षण विवक्षितमित्यवगतत्वाद्यथा कश्चित नेव तृप्तिपर्यन्त भक्षणमिति प्रमाणान्तरप्राप्त प्रत्युत "अल्प भक्षयेन्ता"ति विधानात् तदपर्यन्तमेव तत्प्राप्त मति न स्वव्यापारविशेषकल्पनमिति सम्यग्जरण वैधर्म्य तृप्त्यादे सिद्धमिति न दोष । सर्वथा सति सभवे विभज्य विनियोग एव मन्त्राणा लिङ्गवशेनेति सिद्धम् ।

भक्षणानुवादकश्चायं भक्षणादिप्रतिपादनद्वारा तत्तत्प्रदानजन्यापूर्वार्थं वोत ज्योतिष्टोमापूर्वार्थं वेति विचारणाया केचन मन्यन्ते प्रोक्षणादिक व्रीहिपदोपस्थिततत्तदुत्पत्त्यपूर्वार्थमिवायमपि स्वार्थभक्षणाद्युपस्थापितप्रदानजन्यापूर्वार्थमिन्येव युक्तम्। अतएवे"न्द्रपीतस्य नराशसपीतस्ये"त्यादिपीतान्तपदमुपपद्यते । तत्रेन्द्रपीतशब्देना"ग्नेय चतुर्धा करोती"त्यत्राग्नेयपदेनै-न्द्राग्नस्येव नेन्द्राग्निपीतस्य ग्रहण न वा तत्पुरुषसमासनिष्पन्नेन तेन ज्योतिष्टोमस्य ग्रहणमिति ॥

अस्मिन्मते मत्रावरुणादिप्रदानाङ्गभक्षणस्यापीन्द्रप्रदानविकृतित्वेन समन्त्रकत्वेन मित्रावरुणपीतस्येति तत्रोहोऽङ्गीकरणीय । ऐन्द्रचमसहोमानन्तर पुनरभ्युन्नयनेन मित्रावरुणादिभ्यो होमेन भक्षणे तु इन्द्रमित्रावरुणपीतस्येति पूर्वदेवताप्युपलक्ष्यते यदि इन्द्रादिपूर्वदेवतापनयो न प्रतीयते । यदि तु स प्रतीयते तर्हि स न लक्षणीय । तत्र च प्रधानदेवतावाचकस्यैव तादृशशब्दस्योहेन पाठो नाप्रधानदेवताया इति पात्नीवतप्रदानाङ्गभक्षणे त्वष्टदेवताया नोपलक्षम् । एवच पात्नीवतयोज्या-मन्त्रप्रतिपाद्यत्रयस्त्रिंशद्देवानामपि न पत्नीवद्देवतया साकमूह इत्यादि सिद्धान्तोऽपि स्वीक्रियते ॥

कल्पसूत्रकारा अपीममेव पक्षमनुमन्यन्ते । जैमिनिमत तु नैकस्मिन्कर्मणि प्रदानाना प्रकृतिविकृतिभाव इति यदीन्द्रपी-तपद तत्पुरुषसमासान्त स्यात्तर्हि प्रदानान्तराणाममन्त्रकमेव भक्षण भवेत् , परतु इन्द्रपीतपदस्य बहुव्रीहिसमासत्वस्यैव त् सर्वेषा भक्षणाना समन्त्रकत्वमेवेति नेन्द्रपीतस्योह इति सर्वत्र प्रदानेष्वेक एव मन्त्र पठनीय इति ॥

एवच मन्त्रलिङ्गस्य विकृतिविशेषे बाधे ऊहेन मन्त्रपाठ । यदि तु एकक्रियाङ्गमन्त्रलिङ्गस्य क्रियान्तरे तदविकृतौ बाध-स्तर्हि न तत्र मन्त्रपाठ , अबाधे तु सर्वार्थोऽय मन्त्रो विनियुक्त पठनीय इत्यादि सिद्धमिति लिङ्गस्यापि समाख्यादिसामा-न्यसबन्धबोधकप्रमाणापेक्ष तदनपेक्ष चाङ्गाङ्गिभावबोधकत्व वर्तत इति श्रुत्या मन्त्रलिङ्गेन चाङ्गाङ्गिभाव ॥

धेनुर्दक्षिणा इति वाक्य न मन्त्रोऽपितु विधिरेव अप्राप्तार्थत्वात् । विधित्व चास्य यद्यपि लिङाद्यभावान्न श्रोतम्, तथापि कल्प्यम् । तत्र च साध्यसाधनभावयोग्ययो पदार्थयो समानाधिकरणपदाभ्या प्रतीतिस्तयो शेषशेषिभाव विना नोप-पद्यत इति विधिकल्पनाया वाक्य निमित्तमिति समानाधिकरणपदद्वयसमभिव्याहार स्वपदार्थयोरङ्गाङ्गिभावयोग्यता पुरस्कृत्य धेन्वा ऋत्विगानतिं कुर्यादिति विधिकल्पनयाऽङ्गताबोधको भवतीति शेषशेषिभावे श्रुतिलिङ्गे इव वाक्यमपि प्रमाणम् । "उच्चैर्ऋचा क्रियते, उपांशु यजुषा, उच्चै साम्ना, उच्चैर्निगदेने"त्यत्रापि वाक्यीय एव विनियोगोऽङ्गीकरणीय । यत्र हि द्वितीयाविभक्त्योद्देश्यत्व तृतीयाविभक्त्या विधेयत्व वा स्पष्टमवगत तत्रैव श्रौतो विनियोग । उच्चैरित्यादौ तूच्चैष्ट्वस्य विधे-यत्वबोधिका तृतीयाविभक्तिर्नास्ति । ऋक्साध्यकर्मणो धात्वबोध्यस्योद्देश्यत्वबोधिका द्वितीयापि नास्तीति लेद्रत्वनिश्चयेऽपि विनियोगो योग्यता पुरस्कृत्यैव कल्पनीय । द्वितीयादिविभक्त्यभावे हि किमुद्देश्य किं विधेयमिति निर्णयो योग्यतयैव भवति । अन्यथा विनिगमनाविरहात् किमङ्ग किमङ्गीति निर्धारणासभवादिति व्यर्थमेतादृश वाक्यमापद्येत ।

यद्यपि वाक्यस्यापि विनियोगप्रमाणता स्पष्ट सूत्रकारैर्नोपनिबद्धा, तथापि "उच्चैर्ऋचा क्रियत" इत्यादौ श्रौतलिङ्गविनि-योगाभावस्थले विचारविशेषकरणाद्वाक्यस्यापि पारिभाषिकस्य विनियोजकत्वमर्थात्सूचितमेव ।

अत्रच वाक्यपदेनैकवाक्यत्वमर्थैकत्वापरपर्याय विवक्षितम् । तच्च वाक्य धेनुर्दक्षिणेत्यादौ एकस्य साध्यत्वमप-रस्य साधनत्व च विनोभयोरपि साध्यत्व साधनत्वं च नोपपद्यते इति साध्यसाधनभावरूपविनियोगप्रमाणतामर्हति । एवच पूर्वोत्तरसदर्भस्यैकवाक्यता तत्तदशगताना पदाना तदेकवाक्यता विरोधितदर्थबोधकत्व विना नोपपद्यत इति विध्यर्थ-वादयोर्भिन्नविषयत्वे तदनुपपत्त्या तदुपपत्त्यर्थं विधौ अर्थवादे वा लक्षणादिकमङ्गीकृत्यापि समानविषयत्व सपादनीयम् । एवच "अग्नेर्ऋग्वेदो वायोर्यजुर्वेद आदित्यात्सामवेद" इत्यर्थवादस्य "उच्चैर्ऋचा क्रियते उपांशु यजुषा उच्चै साम्ने"ति विधीना चैकवाक्यता अर्थवादगतऋग्वेदशब्दस्यर्ङ्मन्त्रपरत्वेन वा भवति उत विधिगतऋगादिपदाना ऋग्वेदादिपरत्वेन इति विशयोऽत्र समापतति ।

तत्र "न विधौ पर शब्दार्थ" इति न्यायात्तदविरोधार्थमर्थवाद एव लक्षणा युक्ता । यद्यप्यर्थवाद उपक्रमस्थ, तथापि विधिशेषत्वादर्थवादस्य "गुणे त्वन्याय्यकल्पने"ति न्यायेनार्थवाद एव लक्षणा युक्तेति पूर्वपक्षिणो मन्यन्ते ॥

सिद्धान्तिनस्तु अर्थवादस्याप्युपक्रमस्थस्यासजातविरोधिन वेदपरत्वेनैव स्तुतिपर्यवसाने सति तदविरोधेन सत्या गतौ विधावपि लक्षणाऽङ्गीकरणीयेव । अर्थवादेन वेदस्तुत्या वेदविधेस्तात्पर्यविषयत्वेऽवगते "सोमेन यजेत" इत्यादिवत् विधावपि न दोषाय । "न विधौ पर शब्दार्थ" इति न्यायस्य हि प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तराविरोधार्थमर्थान्तरपरत्व नाङ्गीकरणीय मेवाशय ॥

वस्तुतस्तु नात्र लक्षणा—ऋगादिशब्दाना वेदेऽपि बहुतरप्रयोगेन निरूढलक्षणा शक्तिर्वा वर्तत इति जानीम । अत्र पक्षे सिद्धान्ते चोभयत्रैकवाक्यत्व न विरुद्धमिति वाक्याविनियोजकत्व नाभिमतमिति केचिदपरथाधिकरणशरीर मन्यन्ते ॥

तत्र पूर्वपक्ष —अर्थवादस्य वेदविषयत्वात् विधेर्मन्त्रविषयत्वाच्च नात्र विधिविनिर्णयो न वा विनियोजकत्वमिति । सिद्धा-न्तस्तु—विध्यर्थवादयोरुक्तविधयैकवाक्यत्वात् विधित्वविनियोजकत्वयोर्न विरोध इति । एव चैकवाक्यतानिर्वाहार्थमेवात्रो-

पक्रमप्राबल्यस्योपपादनाय्यत्रैकवाक्यत्वं नापेक्षितं न वा सभवति तत्रोपक्रमप्राबल्यं न भवत्येवेत्युपसहारप्राबल्यमपच्छेदाधिकरणसिद्धान्तितमुपपन्नमेव ॥

एतेन—"प्रजापतिर्वरुणायाश्वमनयत् स स्वा देवतामार्च्छत् स पर्यदीर्यत, स एत वारुण चतुष्कपालमपश्यत् तन्निरवपत्, ततो वै स वरुणपाशादमुच्यत वरुणो वा एत गृह्णाति, योऽश्व प्रतिगृह्णाति, यावतोऽश्वान्प्रतिगृह्णीयात् तावतो वारुणान् चतुष्कपालान्निर्वपेदि"त्यत्रापि उपक्रमे दातुरिष्टेराम्नानात् तदेकवाक्यतापन्नोपसहारेऽपि प्रतिगृह्णातिपदस्य प्रति ग्राहयतीत्यर्थमङ्गीकृत्य दातुरेवेष्टिराम्नायत इत्यपि—व्याख्यातम् । यथाचात्र ऋगादिपदस्य वेदेऽपि प्रचुरप्रयोग न तथा प्रतिगृह्णातिपदस्य प्रतिग्राहयतीत्यर्थे स इति न पौनरुक्त्यम् ॥

तदिद सिद्ध—"वेदो वा प्रायदर्शना"दिति न्यायेनो"च्चैर्ऋचा क्रियत" इत्यादौ ऋगादिपदस्य ऋग्वेदपरत्वमेव न तन्मन्त्रपरत्वमपि ।

तत्रेदं प्रसगेन विचारयाम —"उच्चैर्ऋचा क्रियत" इत्यत्र क्रियत इति पदेन कोऽर्थो विवक्षित ? किमुत्पाद्यत इति किंवा प्रयुज्यत इति । एकमेव कर्मैकस्मिन्वेदे उत्पाद्यते अपरस्मिन्वेदे प्रयुज्यते विनियुज्यते वेति हि दृश्यते । एव चोत्पत्तिवेदस्वरो वोत प्रयोगविधिवेदस्वरो वेति सशये विध्यर्थवादयोरिवैकवाक्यतयैवोत्पत्तिप्रयोगविध्यो प्रामाण्याभावात् तत्र च वाक्यैक्वाक्यताया एवाश्रयणात् प्रयोगविधिस्वर एवेति सिद्धान्तमाचार्या मन्यन्ते ॥

यद्यपि प्रयोगविधिरङ्गप्रधानैकवाक्यताधीनो न क्लृप्त कोऽपि वर्तते, किंतु कल्प्य एव स, तथापि तत्प्रत्यासन्नविनियोगविधिवेदस्वर एव विवक्षित इत्यङ्गीकारात् न किंचिदप्यनुपपन्नम् । तत्र चैकस्मिन्वेदे उत्पत्ति अपरत्र गुणार्थमाम्नानमिति निर्णयोऽङ्गबाहुल्यदर्शनेन करणीय । सर्वथा च क्रियत इत्यनेन प्रयुज्यते विनियुज्यते वेत्यर्थो विवक्षित, नोत्पाद्यत इति सिद्धम् ॥

तत्र यथा साध्यसाधनभावयोग्यपदार्थबोधकपदद्वयसमभिव्याहाररूपपदैकवाक्यता विनियोगे प्रमाणम्, एव वाक्यैकवाक्यताऽपि विनियोगे प्रमाणमेव । स्वार्थबोधेऽसमाप्ताना पदानामेकवाक्यता पदैकवाक्यता, स्वार्थबोधे समाप्ताना तु पदाना परस्पराकाङ्क्षयैकवाक्यता वाक्यैकवाक्यता ॥

सा चाऽऽकाङ्क्षा एकस्य वाक्यार्थस्य किं प्रयोजनमित्यपरस्य कथ कर्तव्यमिति च प्रयोजनेतिकर्तव्यताविषयिण्येवेति सन्निहित फलवच्च यत्कर्म तस्याङ्गं किमपि यदि नावगत तर्हि तदपेक्षितस्याङ्गस्येतिकर्तव्यतारूपस्य येन वाक्येन समर्पण क्रियते तयोरेव वाक्ययोर्वर्तते नेतरेषामितीतिकर्तव्यतात्वेनान्वययोग्यक्रियासमर्पकवाक्यस्य फलवाक्येनैकवाक्यता सपाद्य लिङ्गादिद्वारेण शेषशेषिभाव गमयतीति वाक्यैकवाक्यताकल्पक पारिभाषिक प्रकरणमपि अङ्गत्वे प्रमाणम् ॥

यथा—"दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेत" "समिधो यजती"त्यादीना प्रकरणकल्पकवाक्यैकवाक्यतया प्रयाजादयोऽङ्ग दर्शपूर्णमासौ प्रधानमिति निश्चिनुम । एवच "समिधो यजती"त्यादीनामपि न स्वतन्त्रफलादिकल्पनागौरवम् ॥

विकृतियागसन्निधिपठिताना तु क्रियाणा विकृतौ प्राकृताङ्गैरेव शान्तायामाकाङ्क्षायामितिकर्तव्यतात्वेनान्वय प्रकरणेन न भवति । एवमपि स्वतन्त्रफलान्तरकल्पनागौरवभिया तादृशप्रकरणकल्पकतया क्रमाभिधान प्रमाणान्तरमपि विकृतौ उपहोमादीनामितिकर्तव्यतात्वेनान्वयकल्पनाविधया विनियोजकमिति जैमिनिराचार्या मन्यते । इतिकर्तव्यतात्वेनान्वयश्च क्रियाया एव न सिद्धरूपाणा मन्त्राणाम् । एवच तेषामप्यङ्गत्व क्रतुसनिधिपाठमहिम्ना क्रमाख्येनैव भवति ।

यत्तु"बर्हिर्देवसदन दामी"त्यादीना प्रकरणेन दर्शपूर्णमाससबन्ध इत्युक्त तत्र तदुभयाकाङ्क्षत्वमात्र नतूक्तविधमितिकर्तव्यतात्वप्रकारकापेक्षाविषयत्वमिति पूर्वमेवोक्तमिति न विरोध ।

तदिद सिद्ध श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणक्रमाभिधानै पञ्चभि प्रमाणैरङ्गाङ्गिभावोऽवगम्यते । अवगतप्रधानाङ्गभावाना कर्मणा कर्तार किं नियता आहो अनियता इति सशयो हि आध्वर्यवादिलौकिकवैदिकसमाख्याधीन । आध्वर्यवमिति यजुर्वेदस्य या समाख्या सा यजुर्वेदविहितकर्मसु अध्वर्यु कर्तेति गमयति । सा च समाख्या क्रमप्रकरणवाक्यलिङ्गश्रुतिकल्पनयाऽङ्गत्वे प्रमाणमिति सिद्धम् श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्या षट् विनियोगप्रमाणानीति ।

लिङ्गवाक्यादीना श्रुत्यादिपूर्वपूर्वकल्पनयव विनियोगे प्रमाणतया उपजीव्यत्वेन श्रुतिर्लिङ्गादिभ्य लिङ्ग वाक्यादिभ्य वाक्य प्रकरणादिभ्य प्रकरण क्रमसमाख्याभ्या क्रम समाख्यायाश्च प्रबल इति श्रुतिर्बाधिकैव, समाख्या बाध्यैव, लिङ्गादिक तु स्वपूर्वदृष्ट्या बाध्य स्वोत्तरदृष्ट्या तु बाधकम् ॥

अय च बाध्यबाधकभाव एतेषा षण्णामपि प्रमाणाना परस्पर विरोध एव भवति नाविरोधे । स च विरोधो यथा एकस्य शेषस्य शेषिद्वये प्रमाणद्वयसत्त्वे, यथा ऐन्द्रीमन्त्रस्य श्रुत्या गार्हपत्याङ्गत्वे लिङ्गादैन्द्राङ्गत्वे च । एव एकस्मिन् शेषिणि शेषद्वयविनियोजकप्रमाणद्वयसत्त्वेऽपि भवति । यथा गार्हपत्यश्रुत्या ऐन्द्रीमन्त्र आग्नेय, लिङ्गादैन्द्र ॥

यत्तु वाक्यप्रकरणाभ्या वैमृधप्रयाजयोरेकदर्शपूर्णमासाङ्गत्व तत्तयोर्द्वारभेदादविरोधेनोपपद्यते इति द्वारैक्ये सत्येवाय

बलाबलविभाग । ऐन्द्रीमन्त्रस्याग्नेयमन्त्रस्य च देवताप्रकाशनमेकमेव द्वारमिति विरोधात् श्रुत्या लिङ्गबाधेन गार्हपत्य एव विनियोग इति युक्तम् । वैमृधप्रयाजयोस्तत्तदपूर्वं द्वारम् । नहि वैमृधापूर्वं प्रयाजापूर्वं चैकम् ।

"अरुणया क्रीणाती"त्यादौ यद्यपि अपूर्वसाधनक्रयोपस्थित्यर्थं प्रकरणस्योद्देश्यज्ञानार्थं वाक्यस्य चापेक्षा वर्तते, तथापि श्रुतेरेव तत्र विनियोजकत्व न वाक्यादीनामिति विनियोजकप्रमाणबलाबलविचारस्यैवात्र करणात् न तत्र प्रकरणाद्यनुसधानं विरुद्धम् ।

तत्र श्रुतिलिङ्गविरोधे "ऐन्द्रया गार्हपत्यमुपतिष्ठते" इत्युदाहरण पूर्वमेव विवेचितम् ॥

लिङ्गवाक्यविरोधे तु "स्योन ते सदन कृणोमि घृतस्य धारया सुशेव कल्पयामि" "तस्मिन् सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणां मेध सुमनस्यमान" इति मन्त्रयोरेकवाक्यतया समुच्चितस्य विनियोगो वाक्येन, लिङ्गेन विभज्य विनियोगो वेति संशये वाक्यापेक्षया लिङ्गस्य प्रबलतया विभज्यैव विनियोग । यद्यपि तस्मिन् सीदेति तच्छब्दमहिम्ना पूर्ववाक्यार्थोऽप्याकाङ्क्षित, तथापि अर्थैकत्वस्याभावादर्थैकत्वे सति विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वस्यैवैकवाक्यताप्रयोजकत्वात् नात्र वाक्यप्रमाणस्यावसर एवेति मन्तव्यम् ।

अत्र पूर्वपक्ष —विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वमात्र वाक्यैकताया प्रयोजकमिति प्रवृत्त, सिद्धान्तस्तु अर्थैकत्वस्यापि तत्प्रयोजकत्व मत्वेति विवेक ।

"इन्द्राग्नी इद हविरजुषता"मित्यत्र तु इन्द्राग्नी इत्यस्य विभागे साकाङ्क्षत्वमिवेद हविरजुषतामित्याख्यातेनान्वययोग्यतकस्यैवाख्यातस्य श्रवणादर्थैकत्वमपि वर्तत इति दर्शपूर्णमासप्रकरणपठितस्याप्यस्य मन्त्रस्यैन्द्राग्नपुरोडाशयागमात्राङ्गत्वम्, न तु आग्नेयाद्यङ्गत्वमपीति तत् वाक्यप्रकरणयोर्विरोध उदाहरणतामर्हति ।

मन्त्राणा सिद्धरूपाणामपि अर्थप्रकाशनरूपक्रियाद्वारेतिकर्तव्यतात्वेनान्वयो भवत्येव । "इद हविरजुषतामि"त्यस्यापि प्रकृतदेवतावाचकशब्दाध्याहारेण तै साकमेवोच्चारणीयत्वात् अर्थप्रकाशनार्थत्व वर्तत एव ॥

यत्तु मन्त्राणा प्रकरणग्राह्यत्व नास्तीत्युक्त तज्जपमन्त्रादिविषयमिति भाट्टदीपिकाया व्यक्तम् ।

एवच सूक्तवाकाना अर्थप्रकाशनार्थानामपि न मुख्यप्रकरणग्राह्यत्वमिति यदुक्त भाट्टदीपिकाया तत्पक्षान्तरमात्रमित्यन्यत्र विस्तर । यदितु सूक्तवाकाना न प्रकरणग्राह्यत्व तर्हि वाक्यप्रकरणयोर्विरोधे उदाहरणान्तरमेव वक्तव्यम् ।

तच्च "सस्थाप्य पौर्णमासी वैमृधमनुनिर्वपती"ति वाक्यात् वैमृधस्य पौर्णमास्यङ्गत्वमेव, नतु प्रकरणाद्दर्शपूर्णमासाङ्गत्वमिति भाट्टदीपिकाया उदाहरणान्तरमुक्तम् ॥

यत्तु भाट्टदीपिकाया प्रकरणस्यात्रेन्द्राग्नीपदेन दर्शपूर्णमासापूर्वसाधनलक्षणनिमित्तस्य न सभव इत्युक्त तदपि युक्तमेव । अरुणयेत्यादिश्रुतिविनियोगस्थले हि श्रुतेरेव विनियोजकत्व वाक्यप्रकरणयोरुभयोरपि उद्देश्यविशेषसमर्पकमात्रत्वादेकविषयत्वेनाविरोधात् युक्तमिद वाक्यप्रकरणयोर्विरोधेऽप्युदाहरणमिति तु परे मन्यन्ते । सर्वथा तु वाक्यप्रकरणयोर्विरोधे वाक्यमेव विनियोजकमिति सिद्धम् ॥

अत्र वाक्यप्रकरणविरोधोदाहरणद्वयेऽपि वाक्येन दर्शपूर्णमासैकदेशाङ्गत्व प्रकरणेन तूभयाङ्गत्वमिति वाक्येन प्रकरणस्य नात्यन्तिको बाध, किंतु अशविशेष एव बाध । सर्वात्मना वाक्येन प्रकरणबाधस्तु द्वादशोपसदा प्रकरणेन ज्योतिष्टोमाङ्गत्वे प्रसक्ते वाक्येन तद्बाधात् द्वादशाहाङ्गत्वेनेति । तत्रोदाहरण "तिस्र एव साह्नस्योपसदो द्वादशाहीनस्ये" ति वाक्यमेवेति मन्तव्यम् । द्वादशाहीनस्येत्यत्राहीनपद हि क्रतुसमूहवाचि, नतु न हीनोऽहीन इति नञ्समासेन सर्वाङ्गपूर्णज्योतिष्टोमपरम् । अन्यथा हि उपसदा त्रित्वस्य द्वादशत्वस्य च विकल्पे "तिस्र एव साह्नस्ये"ति एवकार इव प्रकरणेन तिसृणा द्वादशाना वोपसदा ज्योतिष्टोम एव निवेशोपपत्त्या साह्नाहीनपदे अपि वितथे भवेताम् । अत प्रकरणाबाधेन वाक्येनैवात्र विनियोग इति भाष्यकार ॥

वार्तिककारास्तु—नात्र प्रकरणवाक्ययोर्विरोध एव । द्वादशाहीनस्येति वाक्य हि न विधि, कि तु "तिस्र एव साह्नस्योपसद " इत्यस्यार्थवाद । अत एव द्वादशाहप्रकरणे उपसदा द्वादशत्वविधानमपर सार्थक भवतीति–मन्यन्ते ॥

एतन्मते तु वाक्येन प्रकरणस्यात्यन्तबाधे "युव स्थ स्वर्पती इतिद्वयोर्यजमानयो प्रतिपद कुर्या"दिति द्वियजमाननिमित्तत्वेन विहितस्य प्रतिपन्मन्त्रस्य एकयजमानके ज्योतिष्टोमे प्रकरणेन प्रसक्तस्य द्वियजमानककुलायाहीनादौ वाक्येन विनियोग इत्युदाहरणान्तरमेवाङ्गीकर्तव्यम् ।

इदमुदाहरणमपि भाष्यकाराणा समतमेव ॥

"जाघन्या पत्नी सयाजयन्ति" इति पत्नीसयाजप्रकरणे तु पश्ववयवजाघन्या अङ्गत्वेन विधानं, नतु तस्मिन् निमित्ते उद्देश्ये वा पत्नीसयाजाना विधानमित्यापणस्थेन तदानी सपादितेन तेन पत्नीसयाजोऽनुष्ठातु शक्यते । नहि निमित्तोद्देश्ययोरिव विधेयस्य प्राप्तिरपेक्षितोपपन्ना वेति नात्र वाक्यप्रकरणयोर्विरोध ॥

एवच सति सभवे वाक्येन प्रकरणस्य न बाध , अन्यथा तु स इति "दीर्घसोमे सतृये धृत्यै" इति विहितस्य सतर्दन-स्यापि प्रकरणाविरोधेन ज्योतिष्टोमाङ्गत्वमेव ॥

इष्ट्याद्यपेक्षया दीर्घत्वेन सोमद्रव्यकत्वेन च दीर्घसोमपदस्य ज्योतिष्टोमोऽर्थो भवितुमर्हत्येव ।

अत्रच दीर्घस्य यजमानस्य सोमो दीर्घसोम इति उक्थ्यादिसस्थान्तरयुक्ते ज्योतिष्टोमे सोमस्य यावदपेक्ष ग्रहणीयत्वेन दीर्घत्वेन दीर्घश्चासौ सोमश्च दीर्घसोम इति वा षष्ठीतत्पुरुषकर्मधारयपक्षावपि प्रकरणाविरोधसपादनार्थं भाट्टदीपिकाया व्यवस्थापितौ । तथाच नात्रापि प्रकरणाविरोध इति भाष्यकार ॥

वार्तिककारस्तु—अग्निष्टोमातिरिक्तविवृद्धस्तोमकविकृतावेव निवेश । अयमाशय —सोमग्रहणविवृद्ध्यादीनि सस्थाङ्ग मेव न ज्योतिष्टोमाङ्गम् । अत प्रकरणबाधेन वाक्येनैवात्र विनियोग इति-मन्यते ।

एवच वचनात् दीर्घसोमत्व अग्निष्टोमातिरिक्तसस्थानामेव वर्तते नान्येषामिति सतर्दन विकृतावेव निविशते, नतु प्रक-रणोपस्थितेऽपि ज्योतिष्टोमे ॥

इदच वाक्य द्विविध आरभ्याधीत अनारभ्याधीत चेति । तत्र अनारभ्याधीत आरभ्याधीतात् दुर्बलम् । यथा प्रकृतौ पाञ्चदश्यावरुद्धाया अनारभ्याधीतसाप्तदश्यस्य न निवेश इति । "न प्रथमयज्ञे प्रवृञ्ज्यात्" इति निषेधे यदि प्रथमयज्ञपदस्य ज्योतिष्टोमोऽर्थ तर्हि ज्योतिष्टोमाङ्गत्व प्रवर्ग्यस्य भवत्येवेति प्रकृते प्राकरणिकप्रवर्ग्यनिषेधस्यानारभ्याधीतप्रवर्ग्यविधेश्च भिन्नविषयत्वात् न विरोधः । तथाच सत्या गतौ लिङ्गेन यथा वाक्यादीना न बाध यथा च न श्रुत्या लिङ्गस्य स एव वाक्ये नापि प्रकरणस्य स नास्त्येव ॥

दर्शपूर्णमासप्रकरणाम्नातेन "पूषा प्रपिष्टभागोऽदन्तको हि स " इति वाक्येन विहित पूषभागपेषण कथमपि दर्शपूर्ण मासयोरन्वयायोग्यमिति गत्यन्तराभावात् पेषणस्य प्रकरणबाधेन वाक्येन पूषयागाङ्गत्वमेवेति वाक्येन प्रकरणस्य तत्र बाध एव ॥

स च पूषभाग चरुरेव, नतु पुरोडाशादिकम् पशुहृदयादिकमपि वा ॥ यथाच पेषणेऽपि चरोराकारो न विनश्यति नैवं तेन पुरोडाशाद्याकारोऽपि न विनश्यतीति न दोष ॥

अत्र भागपदार्थो यथा व्यवस्थितश्चरुरेव, तथा पूषयागोऽपि केवलपूषयाग एवात्र विवक्षित , न तु इन्द्रपूषादियागोऽपीति सिद्धमिद वाक्यस्य प्रकरणेन विरोधे प्रकरणबाधकत्वमिति ॥

तत्र वाक्य प्रकरणाद्यविरोधेन सति सभवेऽन्यथा तद्बाधेनेव प्रकरणमपि स्थानाद्यबाधेन सति सभवेऽन्यथा तद्बाधेन विनियोजकम् । यथाऽभिषेचनीयसन्निधिपठितानामक्षविदेवनादीना राजसूयाङ्गत्वमेव न त्वभिषेचनीयाङ्गत्वम् ॥

विकृतिसांनिधिपठितानामुपहोमादीना क्रियारूपाणामपि विकृतीना प्राकृताङ्गैरेव निराकाङ्क्षत्वात् तदितिकर्तव्यतात्वेना न्वयो नोत्थिताकाङ्क्षया भवति, किन्तूत्थाप्याकाङ्क्षयेवेति तेषा स्थानेनैव विनियोग ।

अनिवृत्तायामेवेतिकर्तव्यताकाङ्क्षाया येषामन्वय उदुम्बरत्वादीना तेषा वैकृतानामपि क्रियासबन्धेनेतिकर्तव्यतात्वेनान्व ययोग्याना प्रकरणेनेव विकृतावपि विनियोग । एव स्थानसमाख्ययोरपि स्थानेन समाख्याया बाधो द्रष्टव्य इति न्याय प्रकाशादिषु सर्वत्र बहु विस्तृतोऽय विषय ॥

विस्तरभयादुपरमन्तो वयमत्रेदमुपपादयाम यत् पूर्वमीमासाशास्त्रेऽधिकरणाना सर्वेषामप्यन्यादृश सबन्धो वर्तते। तेषामधिकरणाना पूर्वपक्षन्याया अपि सिद्धान्तन्यायाविरोधेन कुत्रचन विषयवाक्ये योज्यमाना निश्चायका भवन्त्येव। तत एव सूत्रकारा पूर्वपक्षमपि तत्र तत्र सूचयन्ति, भाष्यकारादय पूर्वपक्षमपि अधिकरणावयवमभिप्रयन्ति । एव च न्याया वैदिकवाक्येष्विव लौकिकवाक्यष्वपि धर्मविषयेषु मन्वादिकृतेष्वर्थनिर्णयार्थं योजनीया । न्यायानुमता एव स्मृतयो धर्मप्रमाणमिति कुत्र कुत्रचन न्यायविरुद्धा स्मृतयोऽप्रमाणमेव भवन्ति । व्यक्तमिद भाट्टदीपिकाया कल्प सूत्राधिकरणे । यथाचाऽत्र तृतीयाध्यायगत-निवीताधिकरणान्तस्य भागस्य सम्यगेव सङ्गतिरेवमुपरितनस्यापि भागस्य स समस्त्येव । तथापि साऽवसरान्तरेऽस्माभिरुपपादयिष्यते । सप्रति प्रारब्धमिम ग्रन्थविभागमत्रैव समापयाम ॥

इति महामहोपाध्यायश्रीपञ्चापगेशशास्त्रिचरणाना शास्त्ररत्नाकरश्रीवेंकटसुब्बशास्त्रिपादाना चान्ते वासिनो वेदान्तविशारदानन्तकृष्णशास्त्रिण. कृतिषु मीमांसाशास्त्रसार समाप्त ॥

श्रीः ।

श्रीमत्खण्डदेवविरचिता

भाट्टदीपिका ।

श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशंभुभट्टविरचित-

प्रभावलीव्याख्यासंवलिता ।

तत्र प्रथमाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

(१ अधिकरणम् ।)

विश्वेश्वरं नमस्कृत्य खण्डदेवः सतां मुदे ।। तनुते तत्प्रसादेन संक्षिप्ताभाट्टदीपिकाम् ॥ १ ॥

प्रभावली ।

(मङ्गलाचरणम्)

अज्ञानतिमिरध्वंसि सत्यज्ञानप्रकाशकम् ।
सर्वाभीष्टप्रदं नौमि श्रीरूपं सुन्दरं महः ॥ १ ॥
श्री वेदशास्त्रार्णवपारदृश्वा यज्ञादिकर्माचरणेऽतिदक्षः ।
सदाशिवाराधनशुद्धचित्तस्तं बालकृष्णं पितरं नमामि ॥ २ ॥
श्रीखण्डदेवं प्रणिपत्य सद्गुरुं
मीमांसकस्वान्तसरोजभास्करम् ।
अत्यन्तसंक्षिप्तपदार्थतत्कृतौ
प्रभावलीटिप्पणमातनोम्यहम् ॥ ३ ॥
यद्यप्यत्र गुरौ कृतावपि मयाप्युद्भाव्यते काचना-
संभूतिस्तदपि प्रचारचतुरे नैषा पुरोभागिता ।
किंतु क्ष्मातिलका कुशाग्रधिषणा सिद्धान्तबद्धादरा
मद्वाक्यं परिहृत्य तत्कृतिमलंकुर्वन्त्विदं मे मतिः ॥४॥

(टिप्पणारम्भप्रतिज्ञा)

अत्रेच यद्यपि बलाबलाधिकरणसमाप्तिपर्यन्तं स्वकृतेन कौस्तुभग्रन्थेन व्याख्यातार्था भाट्टदीपिका भवतीत्यतस्तदन्तं विहाय टिप्पणं कर्तव्यमिति आज्ञा पूज्यपादानामासीदिति तदन्तग्रन्थटिप्पणं कर्तुं न युक्तम्, तथापि तत्सगृहीतार्थाना मूलाक्षरारूढत्वज्ञापनाय लोकोपकाराय च कौस्तुभदर्शितमार्गेणैव आदित टिप्पणमारभ्यते ।

(उपोद्घातविचारप्रतिज्ञा)

तत्र व्याख्यास्यमानार्थवादाधिकरणे यदुपोद्घातत्वेनावश्यापेक्षितं तत् किंचिदादौ निरूप्यते । तत्र तावत् पूर्वचरणे **"अथातो धर्मजिज्ञासा"** (जै अ० १ पा० १ सू० १) इति शास्त्रारम्भसूत्रेण प्रमाणस्वरूपसाधनफलैः साभासैर्विचारयिष्यमाणः सकलो धर्माधर्मप्रमेयरूपः शास्त्रार्थः प्रतिज्ञातो महर्षिणा जैमिनिना ।

(विचारे वैधत्वोपपादनम्)

शास्त्रारम्भमूलं च "स्वाध्यायोऽध्येतव्यः" (तै० आ०१६) इत्यध्ययनविधिः, तत्राध्ययनरूपकरणविधानाद्विचारमन्त-

(१) अत्रावतरणग्रन्थे "अथातो धर्मजिज्ञासे"त्यादिसूत्रार्थनिरूपणपूर्वकं स्वतन्त्रमेव प्रथमपादार्थं संगृह्णन्त आदित टिप्पणमारभ्यत इति प्रतिज्ञायापि अथवादपादमारभ्यैव टिप्पणमारचयन्तश्च शंभुभट्टा प्रथमपादव्याख्येयं भाट्टदीपिकाग्रन्थं खण्डदेवाचार्यकृतं अविद्यमानमभिप्रयन्ति । तदत्र मैसूरनगरमुद्रापितभाट्टदीपिकापुस्तके प्रथमपादभाट्टदीपिकापि प्रकाशिता यद्दरीदृश्यते, यच्च तदनुसारीदानींतनाना मान्यमान्याना महामहोपाध्यायाना श्रीमता रामसुब्रह्मण्यशास्त्रिणा भाट्टकल्पतरुनामकं एकं प्रथमपादभाट्टदीपिकाव्याख्यानमप्युपलभ्यते, तत्र स्वतन्त्रं केनचनाऽन्येन कल्पिता भाट्टदीपिकैव सा न खण्डदेवाचार्यकृता सेति बहवो मन्यन्ते । कल्कत्तानगरमुद्रापितभाट्टदीपिकापुस्तके द्वितीयपादत एवारम्भोऽपि तेषां मतमुपोद्बलयति । मन्त्राधिकरणं नियमपरिसंख्यादिविधिलक्षणादिग्रन्थो यः कल्कत्तानगरमुद्रापितभाट्टदीपिकापुस्तके उपलभ्यते, स मार्कि एकपुटपरिमितः प्राचीनतालपत्रमयेष्वपि अस्माभिरुपलब्धेषु मन्त्राधिकरणं एवोपलभ्यमानः प्रथमपादे समुद्धृत्य केनापि प्रकाशित इति ते वर्णयन्ति । तत्र किं प्रथमपादात्समुद्धृत्य मन्त्राधिकरणे घटनं, उत मन्त्राधिकरणात् प्रथमे पादे इति शङ्का तु मन्त्राधिकरण एव पूर्वतनाना खण्डदेवाचार्यप्रियान्तेवासिना शंभुभट्टाना तेषां विवरणं दृश्यते इति नात्रावसरं लभते । अन्यानि च यानि द्वितीयपादत आरभ्यैव खण्डदेवाचार्यै भाट्टदीपिका विरचिता, प्रथमपादस्य तु ततस्ततः खण्डदेवाचार्यवाक्यग्रहणेन स्वतन्त्रमेव कस्यकस्यापि वाक्यस्य रचनया च केनाप्यधुनातनेन पूर्वतनेन वा कल्पिताऽन्यैवेयं मैसूरनगरमुद्रापिता प्रथमपादभाट्टदीपिकेत्यत्र निमित्तानि तेषामभिमतानि, तानि अस्यैव पुस्तकस्य प्रकाशयिष्यमाणस्य भूमिकाया सूचयिष्याम इति विस्तरभयादुपरम्यते ।

रेण अर्थज्ञानानुत्पत्तेः विचाररूपेतिकर्तव्यतानुष्ठानाक्षेपेण त त्कर्तव्यताबोधनात् तस्याश्च तत्प्रतिपादकशास्त्राभावेऽसंभवात् शास्त्रारम्भतदध्ययनकर्तव्यताबोधनरूपफलस्याप्यर्थतो विधानात्। **तदुक्तम्**—"धर्मे प्रमीयमाणे हि वेदेन करणात्मना। इतिकर्तव्यताभागो मीमांसा पूरयिष्यते" इति ॥

(अध्ययनानन्तर्यविवक्षाया गुरुकुलनिवृत्तिमात्रबाधफलकत्वम्)

ततश्च साङ्गवेदाध्ययनेन विचारशास्त्राध्ययनपूर्वकानुष्ठानोपयोगिधर्माधर्मपरिच्छेदरूपपदार्थज्ञानफलं साधयेदित्यर्थकाध्ययनविधेः क्लृप्तदृष्टार्थत्वनिर्वाहाय अध्ययनाव्यवधानरूपानन्तर्यमपि विचारस्य सिध्यति। एतत्पर्यन्तमपि तात्पर्यकल्पनाया 'अधीत्य स्नायादि'ति स्मृतिबाधः फलम्, इतरथा अध्ययनानन्तरं समावर्तनमात्रानुष्ठानेऽध्ययनविधिबोधिताध्ययनस्यादृष्टार्थत्वापत्तेः। यद्यपि वा स्नाननियतनिवृत्तिरूपस्नानोपलक्षितसकलब्रह्मचारिधर्मनिवृत्तेरध्ययनानन्तर्यं स्मृत्या प्रतिपाद्यते, तथापि गुरुकुलनिवृत्त्यंश एव तद्बाधः, तस्यैव विचारविरोधित्वात्। **तदुक्तं वार्तिके**—"स्नानोपलक्षिता छात्रनिवृत्तिर्गुरुवेश्मनः। विरोधित्वेन बाध्येत न तु मध्वादिभक्षणम् ॥ तस्माद्गुरुकुले तिष्ठेन्मधुमांसाद्यवर्जयन्। जिज्ञासेतावि रुद्धत्वाद्धर्ममित्यवगम्यते" इति ॥

(अध्ययनानन्तरं समावर्तनोपपादनम् तत्र प्रयोगकाराणां विचारानन्तरमेव समावर्तनमिति सिद्धान्तखण्डनं च)

तथाच साङ्गवेदाध्ययनानन्तरमपि गुरुकुले वसतैवेतरब्रह्मचारिधर्मनिवृत्तिरूपसमावर्तने कृतेऽपि धर्माधर्मरूपविचारशास्त्राध्ययनं कार्यम्, न तु गुरुकुलवासस्यापि निवृत्त्याऽध्ययनानन्तरं सर्वत्याग इत्यर्थऽविरुद्धे सति **यत्प्रयोगकारकृता**- "अधीत्य स्नायादि"ति स्मृतिरध्ययनविधेः दृष्टार्थावबोधफलकत्वे संभवति स्वर्गकल्पनानुपपत्तेः समावर्तने अध्ययनानन्तर्यक्रमस्य विधातुमशक्यत्वाद् यद्यनेः स्नानपूर्वकालमात्रेणोपपन्ना इतरथा "वेदमनूच्याचार्योऽन्तेवासिनमनुशास्ति' इत्यादिना "तथा तेषु वर्तेथा" इत्यन्तेन ग्रन्थेन तैत्तिरीये वेदाध्ययनान्ते वेदार्थानिर्कर्तव्यतोपदेशानुपपत्तेः। अतोऽध्ययनानन्तरं धर्मजिज्ञासैवोचिता न स्नानम्—**इत्युक्तम्, तदपास्तम्** समावर्तनानन्तरमेव क्रियमाणस्य शास्त्रविचारस्य अद्यावधि शिष्टसंप्रदायसिद्धस्यापलापप्रसङ्गात्, उपनयनाध्ययनब्रह्मचर्यादिनियमविधिबलादेवा यतनस्य स्नानपूर्वकालत्वसिद्धौ सर्वब्रह्मचारिधर्माणां मध्ये अध्ययनरूपक्रमानन्तर्यस्य समावर्तने क्रममप्राप्तस्य विधानाभावेन "अधीत्य स्नायादिति" स्मृतिवैयर्थ्यप्रसङ्गाच्च, अध्ययनविधिदृष्टार्थत्वानुरोधेन कल्प्यमानस्याध्ययनधर्मविचारयोः परस्परानन्तर्यस्य वेदाध्ययनसमाप्तिदिन एव समावर्तनानन्तरं शास्त्रारम्भेऽपि दृष्टार्थत्वाहानेरुपपन्नत्वेनाध्ययनस्नानयोः क्रमबाधे प्रमाणाभावाच्च, तत्रापि वेदाध्ययनसमाप्त्यनन्तरं विशिष्टगुर्वाद्यलाभे व्यवधानसंभवादावश्यकगणपत्यादिपूजनेनाव्यवधाने बाधस्यावश्यकत्वे नाव्यवहितत्वांशत्यागेनानन्तर्यमात्रबोधस्यैव विरुद्धव्यापारान्तरनिवृत्तितात्पर्यकतया वर्णनीयत्वेनाविरुद्धसमावर्तनानुष्ठाने तद्बाधाभावात्, प्रत्युत भिक्षाचर्यादेर्विचारविरोधित्वेन तन्निवृत्तेस्तदुपकारकत्वाच्च। अतएव बाधकसत्वेऽव्यवहितत्वांशत्यागेनाध्ययनहेतुत्वासंभवमभिप्रेत्याथशब्दबलादेव स्नानविधिबाधः प्रकाशकारैः श्रुतिपदाद्यधिकरणे साधितः। तस्मात् येन विनाऽध्ययनविधेर्विचारेतिकर्तव्यताकार्थज्ञानरूपदृष्टफलहानिस्तावन्मात्रमेव स्नानविध्युक्तं बाधनीयम्। तच्च गुरुकुलवासनिवृत्तिरूपं विचारविरोधीति तदेवाध्ययनानन्तर्यं विदधता विधिना बाध्यते, न तु तदतिरिक्तं विधिना विहितपदार्थतयाऽऽचमनादिवत् प्रबलं स्नानमात्रमपीत्येव कल्पनं निरस्तदोषं साधु। तमिममध्ययनविधिना श्रुत्यर्थाभ्यां सिद्धमर्थं मूलीकृत्यैव महर्षिणा **"अथातो धर्मजिज्ञासा"** इति सूत्रेणारब्धं शास्त्रम्।

(जिज्ञासासूत्रार्थवर्णनम्)

सूत्रार्थस्तु—**अथ** साङ्गवेदाध्ययनानन्तरम्। यतस्तन्मात्रेण विचारमन्तरा तत्फलमनुष्ठानोपयोगिपरिच्छेदरूपं धर्माधर्मरूपार्थज्ञानं न जायते, **अतः** अध्ययनस्यार्थज्ञानरूपदृष्टप्रयोजनकत्वाद्धेतो तादृशधर्माधर्मज्ञानेच्छा कर्तव्या, इच्छाविषयस्तादृशज्ञानं कर्तव्यमिति यावत्। विचारं चान्तरेतत्कर्तव्यतानुपपत्तेः प्रमाणस्वरूपसाधनफले तद्विचारः कर्तव्य इत्यर्थ इति ॥

(धर्माय जिज्ञासेति तादर्थ्यविवक्षाप्रयोजननिरूपणेन धर्मजिज्ञासेत्यत्र षष्ठीसमासप्रतिष्ठापनम्)

अत्रच धर्मजिज्ञासेति पदे धर्माय जिज्ञासेति तादर्थ्यार्थसंबन्धविशेषपरतया षष्ठी व्याख्याता भाष्यकारादिभिः। तद्विषयितार्थकषष्ठीपरतां विहाय तादर्थ्यपरत्वव्याख्याने प्रयोजनं विचारस्य धर्मानुष्ठानोपयोगित्वज्ञापनमेव। तथाच धर्मानुष्ठानायायं विचारः कर्तव्य इति चार्थिकम्, न तु तादर्थ्यचतुर्थीसमासप्रदर्शनपरम्। वार्तिककारमते कदाचिदश्वघासादेरिव तत्संभवेऽपि महाभाष्यकारेण तन्मतप्रत्याख्याने अश्वघासादिशब्देऽपि षष्ठीसमासाश्रयणात्, तद्वदत्रापि तदाश्रित्यात्। **अतएव**—भट्टपादैः धर्माय जिज्ञासेति भाष्यवचनं षष्ठीसमासलभ्यार्थिकार्थप्रदर्शनपरम्, न तु विग्रहप्रदर्शनपरम्, तस्य ज्ञातुमिच्छादिति निगमवाक्यं षष्ठीसमासविभावनात् इति—**व्याख्यातम्**। अतः षष्ठीसमास एव युक्त इति ध्येयम् ॥

(जिज्ञासापदार्थः)

जिज्ञासापदे च विचारलक्षणा। **अथवा**—विचारकर्तव्यताया अर्थादेव सिद्धेः श्रुतिपदाद्यधिकरणे वार्तिकोक्तरीत्यैव लक्षणा, किंतु यथाश्रुतपरमेवेति ध्येयम् ॥

(अथशब्दप्रयोजनम्)

इदं च सूत्रं अध्ययनविध्यर्थसिद्धाध्ययनानन्तर्यं विद

अथशब्देन बोधयत् तस्य श्रौतक्रमसिद्ध्यर्थम्, यत्र हि पाठादेव हृदयाद्यवदानानामानन्तर्यक्रमसिद्धिः, तत्राथशब्दस्यानुवाद त्वेऽपि प्रमाणान्तरावधृतयोः पदार्थयोर्विधिना विधानाभावेऽथ-शब्दस्यानन्तर्यरूपक्रमविधायकत्वेन प्रकृतेऽपि स्वाध्यायवि-धिनाऽध्ययनस्य विचारस्य च कर्मानुष्ठानोपयोगित्वेन प्राप्त त्वात् सूत्रस्थाथशब्देन क्रममात्रविधिपरत्वप्रतीतेः । सूचित चेद पञ्चमे वार्तिकतन्त्ररत्नयोः ॥

(केषांचिन्मतेन वेदार्थो धर्मपदार्थ इति विवेचनेन स्मृत्यादिविचारस्यापि प्रतिज्ञाविषय-त्वोपपादनम्)

अत्र च—वेदार्थज्ञानार्थमेव वेदाध्ययनानन्तरं विचारक र्तव्यतोक्तेः वेदार्थत्वेनैव वेदार्थो जिज्ञास्य, नतु धर्मत्वेन, सूत्रस्थं धर्मपदं वेदार्थमात्रपरमिति—**केचिदाहुः** ॥ **नच**—अस्मिन् मते वेदाध्ययनस्य वेदार्थविचारहेतुत्वेऽपि न स्मृत्याद्यर्थविचारहेतुत्वं यथा, तथा स्वाध्यायपदोपात्तैकशा-खाध्ययनस्यापि न शाखान्तरार्थविचारहेतुत्वं संभवतीति कथमध्ययनस्य कृत्स्नवेदार्थविचारहेतुत्वम्? इति—**वाच्यम्**, अध्ययनविधेर्विचाराक्षेपकत्ववदेकशाखाप्रयोगविध्यर्थनिर्णयस्य शाखान्तरीयाङ्गत्वबोधकवाक्यविचाराधीनत्वेन तद्विचाराक्षेप पर्यन्तफलकत्वाङ्गीकारेण तद्धेतुत्वोपपत्तेः । अतएव श्रौता नामिव स्मार्ताचारप्राप्ताङ्गानामप्याचरणं कुर्वता प्रयोगविधी-नामर्थज्ञाननिर्णयाय अध्ययनविधिना स्मृत्यादिविचारोऽप्यनु-ष्ठाप्यत इति तस्यापि प्रतिज्ञाविषयत्वं युक्तमेव । अतो युक्तैव वेदार्थत्वेन तस्य विचारविषयता—**इति** ॥

(स्वसिद्धान्तेन धर्मपदार्थविवेचनादिकम्)

वस्तुतस्तु—वेदार्थविचारस्य प्रवृत्तिनिवृत्त्युपयोगाभावे निष्प्रयोजनत्वाल्लोके च प्रेक्षावता सुखप्राप्तिदुःखनिवृत्त्यर्थिना तज्जनकधर्माधर्मयोर्णां च क्षणानाचरणादर्शनात् तत्वेन तद्वि-चार एव कर्तव्यत्वेनोपदिश्यते इति युक्तम्, अतएव स्मार्ता चारप्राप्तधर्मविचारोऽपि अग्रे करिष्यमाणो नासङ्गतो भवति । **नच**—अथशब्देन वेदाध्ययनानन्तर्योक्तेः स एव मुख्य, अन्यस्तु प्रसङ्गत इति—**युक्तम्**, अथशब्दस्य पूर्ववृत्तापेक्ष त्वेऽपि स्मृत्यध्ययनापेक्षयाप्युपपत्तेः वेदाध्ययनानन्तर्यवाचित्वे मानाभावात् । अतएव सूत्रे धर्मजिज्ञासेत्येव प्रतिज्ञातम् । यद्यपि च न कृत्स्नवेदाध्ययनस्य धर्माधर्मविचारहेतुत्वम्, उप निषदध्ययनस्य तद्धेतुत्वाभावात्, तथापि चिकीर्षितविचारैक-देशे हेतुत्वेनाप्यानन्तर्यं उपपद्यत एवेति न बाधकम् ॥

(धर्मपदस्याधर्माद्युपलक्षणत्वम्)

सूत्रे च यद्यपि धर्मजिज्ञासेत्येवोक्तम्, तथापि धर्मप्रतिपा-दकवेदाध्ययनस्य धर्मविचारप्रयोजनं विना निष्फलत्वापत्त्या धर्मविचारहेतुत्वात् कृत्स्नवेदान्तर्गतनिषेधाध्ययनरूपकारणो पलक्षणत्वे धर्मपदमधर्मादीनामप्युपलक्षणं द्रष्टव्यम् । इतरथा धर्ममात्रस्यैव विचारविषयत्वे विधिसन्निहितार्थवादादीनां वि-ध्येकवाक्यतया धर्मविचारोपयोगित्वसंभवेन तदध्ययनस्य दृष्टार्थत्वस्येव निषेधाभ्यनुज्ञाद्यभावे तदध्ययनस्यादृष्टार्थत्वस्यैवा-पत्तेः । उपलक्षकधर्मशब्दस्यैव साधारण्येन प्रयोगे प्रयोजनं तु बहुविषयसंक्षेपतया आवश्यकत्वं धर्मविचारस्येति ज्ञापनमेव । अभ्यनुज्ञाविधिविषयः क्वचिद्धर्मो धर्मव्यतिरेकप्रदर्शनार्थं विचा-र्यमाणोऽपि नासङ्गत इत्येव युक्तम् । अतएव जिज्ञासासूत्रे प्र-तिज्ञा, तत्र प्रमाणमात्रनिरूपणस्य प्रथमाध्यायार्थत्वं द्वादशाध्या-यानां च जिज्ञासासूत्रपरिकरत्वं चाभिप्रेत्य "सोऽरोदी"दित्या-दिनिषेधार्थवादानां प्रथमाध्यायेऽधर्मप्रामाण्यविचारः, षष्ठाध्या-यादौ च "न कलञ्जं भक्षयेत्" इत्यादिवाक्यार्थाधर्मविचारोऽपि कृतो नासङ्गतः । एतदभिप्रायेणैव तत्र द्वादशलक्षण्यां धर्मा-धर्मौ जैमिनिना विचारितौ **इत्युक्तम्—पूज्यपादैर्भाट्टर-हस्ये** ॥

(अधर्मजिज्ञासेत्यकारप्रश्लेषखण्डनमण्डने)

यत्तु—अधर्मविचारस्याथसूत्रप्रतिज्ञाविषयत्वोपपत्तये अ-धर्मजिज्ञासेत्यकारप्रश्लेषः **शास्त्रदीपिकायामेतत्सूत्रव्या-ख्याने कृतः**, स वाक्यावृत्तिदोषापत्तेरयुक्तः, वाक्यावृत्तिरूप-वाक्यदोषापेक्षया पदगतलक्षणाङ्गीकारस्य "जातपुत्रः कृष्ण-केशः" इत्याद्याधानवाक्ये संवरयुक्तत्वाच्च ॥ अस्तु वा सूत्रे रलकाररूपत्वेनादुष्टत्वादकारप्रश्लेषेणाधर्मस्यापि त-द्विषयत्वम् ।

(धर्मप्रतिस्पर्धितयाऽधर्मस्य विचार्यत्वमिति-भाट्टालंकारमतखण्डनम्)

यदपि—भाट्टालंकारकृता अधर्मस्य क्वचिद्धर्मप्रतिस्पर्धि-तया निरूपणीयत्वेऽपि शास्त्रविषयत्वं धर्मस्यैव—**इत्युक्तम्**, **तद्विधि**सन्निहितपठितानां "वायुर्वै क्षेपिष्ठे"त्यर्थवादानां यथा धर्मप्रामाण्यविचारः, तथैव निषेधसन्निधिपठितानां सोऽरोदी-दित्यादीनामधर्मप्रामाण्यविचारस्यापि भाष्यकारादिभिः प्रद-र्शितत्वात् प्रतिस्पर्धित्वस्य दुर्वचत्वाच्चायुक्तम् । नह्यभेदे भेदा-भावरूपतया भेदप्रतिस्पर्धितत्वस्येवाधर्मे धर्माभावरूपतया तद्युज्यते, तथात्वे भोजनादौ धर्मत्वाभावेन अधर्मत्वापत्तेः, तस्माद्धर्माधर्मौ तुल्यतयैव प्रथमसूत्रे प्रतिज्ञातौ स्वरूपप्रमा-णफलैः साभासैरुत्तरत्र शास्त्रे विचार्येते इत्येव सम्यक् ॥

(धर्मो यागादिरिति निरूपणम्)

धर्माधर्मपदस्य काणादमते यद्यप्यपूर्वाभिधायित्वम्, "ध-र्मः क्षरति कीर्तनात्" इत्यादावपि तथैव व्यवहारदर्शनात्, तथा-च यद्यपि अपूर्वस्य प्रत्यध्यायं विचाराभावेन न शास्त्रप्रतिज्ञा-विषयत्वं तद्विचारस्य युज्यते, तथापि यागादिकर्म कुर्वति तत्रा-पूर्वज्ञानशून्यैरपि धार्मिकपदप्रयोगात् "धर्मं चर" इति श्रुतौ भागवतादिषु च "धर्मः स्वनुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेनकथासु यः । नोत्पादयेद्यदि रतिं श्रम एव हि केवलम्" इत्यादौ "इज्याचा-रदयाहिंसादानस्वाध्यायकर्मणाम् । अयं तु परमो धर्मो यद्यो-गेनात्मदर्शनम्" इति स्मृतौ 'एषा मध्येऽस्य परमो ब्राह्मण' इत्यत्र षष्ठ्यन्तपदनिर्दिष्टानां ब्राह्मणत्ववदिज्यादीनां धर्मत्वप्र-तीतेरदृष्टे च विहितनिषिद्धधर्माधर्मरूपपदार्थजन्यत्वसम्बन्धेन

लक्षणयापि प्रयोगोपपत्तेर्नादृष्टवाचि धर्माधर्मपदम्, अपितु तज्जनकविहितनिषिद्धक्रियागुणद्रव्यादिष्वेव शक्तमिति क्रियादिरूपमेव विचारप्रतिज्ञाविषय प्राधान्येन । युक्तमेव तत्। स्वरूपभेदप्रमाणे च प्रथमाध्यायद्वयेन तृतीयादिभिश्च तत्साधनादीनि निरूप्यन्ते इति सर्वमपि शास्त्र जिज्ञासापरिकर एव ॥

धर्माधर्मस्वरूप च प्रमाणनिवेशमन्तरा लक्षणकरणेनाशक्यमिति एकनाल्यैवान्ययोगायोगव्यावृत्तिभ्या प्रमाणस्वरूपे ज्ञातु द्वितीयसूत्रम्—**चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः इति** ॥

(चोदनापदस्य वेदपरत्वेन मन्त्रादिकल्प्यविधिविधेयस्यापि धर्मत्वलाभः)

अर्थ्यते फलजनकत्वेन प्रार्थ्यते य स चोदनाप्रमाणको धर्म, चोदनाप्रमाणकेष्टसाधनताक इति यावत् । **तत्र ये**—जिज्ञासासूत्रे धर्मप्रमाणमात्रस्य प्रतिज्ञानात् "वेदोऽखिलो धर्ममूलम्" इत्यादिस्मृत्या च वेदस्यैव तत्प्रमाणत्वावगतेश्चोदनासूत्रेऽपि चोदनापदस्य प्रवर्तकत्वपर्यायस्यधिकरणमन्त्रार्थवादनामधेयोपेतविधिवाक्यवाचित्वेन सर्ववेदविषयत्वात् अर्थवादादीनामपि चाग्रे धर्माधर्मप्रमाणत्वेन निरूपणात् वेदाध्ययनस्यानन्तर्यप्रतियोगितयाऽन्वयात् वेदपरत्वमेव । अत एव चोदनानिर्दिष्टो य प्रमाणपरिग्रह सप्रकार स आद्येन लक्षणेन प्रपञ्चित इति **बृहट्टीकायाम्** । "सिद्धप्रमाणभावस्य धर्मे वेदस्य सर्वश । विध्यर्थवादमन्त्राणामुपयोगोऽनुच्यते" इति **वार्तिकेऽपि** तथैव दृश्यते । तेन चोदनैव प्रमाणमिति नियमेऽपि अथवादप्रमाणनिरूपणमग्रे नासगतमिति—**मन्यन्ते, तेषा** मतरीत्या धर्माधर्मलक्षणे वेदस्यैव प्रमाणत्वेन निवेश सुस्थिर एव । अतो मन्त्रार्थवादादिकल्प्यविधिविधेये वेदप्रमाणकत्वाद्धर्मत्वलाभ ॥

(चोदनायाः साध्यसाधनेतिकर्तव्यताबोधकपदसमुदायपरत्वमिति पार्थसारथिमिश्रमतनिरूपणम्)

येषां तु मते—जिज्ञासासूत्रे धर्माधर्मविषयप्रमाणमात्रे प्रतिज्ञातेऽपि "चोदनासूत्रे चोदना चोपदेशश्च विधिश्चैकार्थवाचिन" इति प्रमाणत्वमिह प्रसिद्धमुक्त्वद् धर्म प्रति चोदनाया इत्याद्यनेकभाष्यवार्तिकस्वारस्यात् अवयवव्युत्पत्तिवशाच्च विध्युद्देशापरपर्यायसाध्यादिविशिष्टक्रियाप्रतिपादकपदसमूहात्मकवाक्यपरत्वमेव, सेव प्रमाणमित्येव च नियम, प्रवर्तकत्वपर्यायस्याधिकरणमन्त्रार्थवादनामधेयोपेतविधिवाक्यवाचित्वे कथचिदर्थवादनिरूपणस्याद्यलक्षणसगतत्वेऽपि तद्बहिर्भूतस्मृत्यादिविचारस्यासङ्गतत्वापत्ते । नच तवापि चोदनातिरिक्तस्यापि प्रमाणस्य निरूपणेन चोदनैवेति नियमव्याकोप, नियमाना तुल्यकक्ष्यव्युदासफलत्वप्रसिद्धेरर्थवादस्मृत्यादीना च तच्छेषत्वेन तन्मूलत्वेन च प्रमाणस्य चोदनातुल्यकत्वाभावात् । अतएव इतिकर्तव्यतास्थानायस्यार्थवादस्मृत्यादे चोदनाप्रामाण्यप्रतिज्ञयैव प्रामाण्यस्य प्रतिज्ञाततत्वात्समस्तस्याद्यलक्षणस्य चोदनासूत्रपरिकरत्वमाचार्यैरुक्तम् "चोदनासूत्रनिर्दिष्टो य" इत्यादिना । तत्र प्रशस्तत्वादेतन्मन्त्रोपकृतेनानेन कर्मणा स्वर्गादि साधयेदित्येवरूपाया धर्मप्रमाया चोदनया जन्यमानाया अर्थवादाना प्राशस्त्यरूपपदार्थोपस्थापकतया मन्त्राणा पदार्थस्मारकतया नामधेयाना करणविशेषनिर्धारकतया सहकारिभूताना स्मृत्यादीना चोपस्थापकतया चोदनाप्रामाण्यप्रतिज्ञाविषयत्व परिग्रहशब्दोपादानात्प्रतीयते । नह्येतावता चोदनाप्रामाण्यप्रतिपादनमेव, अनुपपत्ते । सभावितमात्रस्य तु तथात्वे सर्वस्मिन् अध्याये तस्यैव करणात् प्रवृत्तिनिवृत्तिसद्भावात् स उपपद्यते । तस्मात् जिज्ञासासूत्रे यावद्धर्माधर्मप्रमाणजातमुपक्षिप्त, तत्र त्र्यशभावनाविषयप्रवर्तनाप्रतिपादकपदसमुदायमात्रवचन चोदनाशब्दमङ्गीकृत्य तस्यैव प्रधानभूतस्य धर्माधर्मप्रामाण्य चोदनासूत्रे प्रतिज्ञात, तदेव प्रथमपादे कार्त्स्न्येन निरूपितम् । चोदनातिरिक्तानामर्थवादादीना वेदभागादीना स्मृत्यादीना चाप्रधानभूतानामपौरुषेयवेदतुल्यत्वात्परिग्रहदार्ढ्याच्च सभावितत्वात् जिज्ञासित प्रथमसूत्रप्रतिज्ञात प्रामाण्य निरूप्यते प्रसगेनेति पार्थसारथिमिश्राभिप्रेतमेव युक्तम्—**इति** ॥

(उक्तमतखण्डनेन पूर्वोक्तमतव्यवस्थापनम्)

टिका । अतएव विधितात्पर्यविषयीभूतेष्टसाधनताकत्वमित्याद्येव तल्लक्षण साधनिकै क्रियते । तथापि लौकिकचोदनाविषयीभूतेष्टसाधनताकेऽतिव्याप्तिवारणाय अवश्योपादीयमाने वैदिकपदे लाघवाद्विधिपद विहाय वेदपदमेव केवल दातुमुचितम् । यद्यपि वा लौकिकलिङादिप्रयोगेऽज्ञातज्ञापकत्वाभावात् न विधित्वमिति विधिपदेनैव तद्वारणम्, तथापि मन्त्रार्थवादमूलकेष्टसाधनताबोधविषये अर्थवादानामेव प्रमाणत्वात् तत्साधारण्यलाभाय वेदपदमेव प्रवेशनीयमित्यभिप्रेत्य वेदघटितमेव लक्षण पूज्यपादैर्भाट्टरहस्ये उक्तम्—**वेदबोधितश्रेयःसाधनताकत्वं धर्मत्वम्—वेदबोधितानिष्टसाधनताकत्वमधर्मत्वम्—इति** ॥

(दलप्रयोजननिरूपणपूर्वकं भाट्टरहस्योक्तधर्मलक्षणस्य लक्ष्येषु समन्वयः)

अस्ति चेद ज्योतिष्टोमकलञ्जभक्षणादौ, तयोरिष्टानिष्टसाधनत्वस्य वेदबोधितत्वात् । वेदबोधितत्व ब्रह्मस्वर्गनरकादावपि इत्यु**त्तरदलम्**; तेषामिष्टानिष्टरूपत्वेन तत्साधनत्वाभावात् । अन्नविषभक्षणादौ तृप्तिमरणरूपेष्टानिष्टसाधनत्वसत्त्वात्तद्वारणा**याद्यम्**, तत्साधनत्वस्य लोकत एवावगतत्वात् । वेदबोधितत्व च वेदजन्याज्ञातज्ञानरूपाबाधितप्रतीतिविषयत्व, तेन "अग्निर्हिमस्य भेषजम्" "तरति शोकमात्मवित्" इत्यादिवाक्यजन्यशोकशब्दवाच्याविद्यानिवृत्तिसाधने आत्मज्ञाने हिमनिवृत्तिजनके चाग्नौ नातिव्याप्ति, तत्साधनत्वस्य प्रमाणान्तरज्ञातत्वात् । एतादृशाज्ञातज्ञापनत्वलाभार्थमेव वेदबोधितत्व वेदातिरिक्तप्रमाणेन स्वातन्त्र्येणाबोध्यत्वे सति वेदबोध्यत्वमित्यादिना तत्रैव विवृत पूज्यपादै । अतएव अज्ञातत्वमपि स्वा

नुपजीविमानान्तरकृत द्रष्टव्यम् । तेन प्रत्यक्षदृष्टश्रुतिमूलकस्मृत्यादिबाध्येष्टसाधनताके नाव्याप्ति, आपातप्रतिपन्नेष्टानिष्टसाधनत्वस्यापि वेदबोधितत्वात् तत्रातिव्याप्तिवारणायाबाधितेति। वेदपद च न पारायणविधाविव मन्त्रब्राह्मणग्रन्थपरम्, असभवापत्ते, नापि तदन्तर्गतवाक्याभिप्रायम्, लिङ्गादिकल्प्याश्रुतवाक्यप्रतिपाद्ये तदनापत्ते, अपित्वपौरुषेयवाक्यपरम्। **नच**—ब्रह्मणोऽपि जगत्कारणत्वेन श्रेय साधनत्वात् तस्य च 'यतोवे"त्यादिवेदैकगम्यत्वेन तत्रापूर्वलक्षणस्यातिव्याप्तिरिति—**वाच्यम्**, लक्षणे तच्छेषस्त्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणताशालित्वस्य विवक्षितत्वात्। श्रेय पद चात्र स्वयप्रथितफलपरम्, अतो न क्रतूपकारफलमादाय प्रयाजाद्यङ्गेषु होमादिनिवृत्तिफलमादाय द्रव्यदेवतादौ चात व्याप्ति। "नानृत वदेत्" इति क्रतुप्रकरणगतनिषेधेन नरकरूपानिष्टजनकत्वाबोधेऽपि क्रतुवैगुण्यजनकत्वबोधनमात्रेणापि अनृतवदनादावधर्मत्वमुपपद्यत इति न तत्राव्याप्ति। अङ्गेषु धर्मत्वाभावव्यवहारश्च भाष्ये को धर्म ? कानि साधनानि ? इति स्वरूपजिज्ञासत पृथक्साधनजिज्ञासया स्पष्ट प्रतीयते। वाजपेयानुष्ठान जानता तदननुष्ठातरि धार्मिकोऽयमिति व्यवहारस्तु प्रधानभूतवाजपेयधर्मत्वस्य साधने उपचारात्, वाजपेयानुष्ठानमजानता तदेकदेशानुष्ठातारे तद्व्यवहारस्तु विहितक्रियात्वसादृश्याल्लाक्षणिकएव, अवयविनि प्रयुज्यमानस्य शब्दस्यावयवेऽपि लोके बहुश प्रयोगदर्शनात्। विवाहाद्यथानृतवदनविधिना च निषेधातिक्रमनिमित्तदोषाजनकत्वमात्रमेव बोध्यते, नत्विष्टजनकत्वमिति धर्मलक्षणाभावान्न तत्रातिप्रसङ्ग। "नातिरात्रे षोडशिन गृह्णाति" इति निषेधेन च ग्रहणविध्यविरोधायानिष्टसाधनत्वानाक्षेपादेतदभावेऽपीतराङ्गे क्रतूपकारसिद्धेरेवाक्षेपान्न षोडशिग्रहणस्य निषेध्यत्वेऽप्यधर्मत्वम्॥

(आत्मज्ञानधर्मत्वसमर्थनम्)

यद्वा—"इज्याचारदयाऽहिंसादानस्वाध्यायकर्मणाम्। अय तु परमो धर्मो यद्योगेनात्मदर्शनम्" इत्येवमादावात्मज्ञानेऽपि धर्मशब्दप्रयोगात् श्रवणमनननिदिध्यासनादिसहकृतात्मदर्शनस्यानाद्यनिर्वचनीयभावरूपाज्ञाननिवृत्तिजनकत्वस्य केनापि प्रमाणेनाऽज्ञातत्वात् योगजन्यात्मज्ञानस्यैव विशिष्टवेषेण परमधर्मत्वोक्ते ज्ञानेऽपि धर्मत्वमेवेति युक्तम्॥ **नच**—"तरति शोकमात्मवित्" इत्याद्युपनिषद्वाक्यानां अर्थवादरूप वेऽपि तत्कल्प्यादात्मज्ञान साधयेदित्याद्यात्मज्ञानविधेरुत्पत्तिप्रतीते कथमबाधितत्वम्? इति—**वाच्यम्**, तथाविधवाक्यानामर्थवादरूपत्वेऽपि तत्कल्प्यादात्मज्ञान साधयेदित्याद्यात्मज्ञानविधेरुत्पत्तिप्रतीतेरबाधितत्वात्। तद्विधिविषयस्यात्मज्ञानस्य फलजिज्ञासाया "तरति शोकमात्मवि"दित्यार्थवादिकशोकापरपर्यायानाद्यविद्यानिवृत्तिरूपफलप्रतीतेरप्यबाधितत्वात् लक्षणसभवेन धर्मत्वोपपत्ते। अस्ति च श्रवणादिविधिप्रायपाठे "आत्मा वा अरे द्रष्टव्य" इति स्पष्टो विधिरिति न तत्कल्पनाक्लेशोऽपि। नच ज्ञाने प्रमाणवस्तुपरतन्त्रत्वेन विध्यनुपपत्ति, ज्ञानस्य स्वतोऽविधेयत्वेऽपि कालाकाशादीना आश्रयाविष्टत्वेनेव तदनुकूलमन प्रणिधानादिव्यापाराविष्टत्वेन विधेयत्वोपपत्ते। इतरथा श्रवणादीनामप्यन्ततो ज्ञानरूपत्वेन तत्रापि श्रोतव्य इत्यादिविध्यनुपपत्ते। **एतेन**—ज्ञाने विध्यनुपपत्ते द्रष्टव्य इति तव्यप्रत्ययस्याहार्थत्वमङ्गीकृत्य विहितनिषिद्धत्वाभावेनात्मज्ञानस्य धर्माधर्मबहिर्भूतत्वमेव। अतएव कर्मोपासनाकाण्डद्वयात् ज्ञानकाण्ड भिन्नम्। "अय तु परमो धर्म" इत्यत्र दर्शनशब्द करणल्युडन्त। तथाच सविकल्पसमाध्यन्तेन योगेनात्मज्ञानमाधनभूतो निर्विकल्पसमाधिरेवात्मदर्शनपदेनोच्यते इति तस्यैव धर्मत्वम्, नात्मज्ञानस्य। भावल्युडन्तत्वाऽऽग्रहे तु सर्वकर्मफलाना ज्ञानफले अन्तर्भावात् ज्ञानस्य परमधर्मत्वोक्ति प्रशसारूपैवेति कस्यचिदुक्त—**अपास्तम्**, अनाद्यविद्यावासितान्त करणाना ससारनिमग्नाना कथमप्यात्मज्ञानवातामप्यकुर्वता नराणामात्मज्ञानविधायकपरतयोपदेशपरत्वे सभवति निरर्थकप्रायाहार्थकल्पनाया अन्याय्यत्वात्, उपासनाना धर्मत्वेऽपि विचार्यतावच्छेदककिचिद्रूपभेदमादाय कर्मकाण्डाद्भेदस्येव ज्ञानस्य धर्मत्वेऽपि कर्मोपासनाकाण्डद्वयाद्भेदस्योपपत्तेश्च, स्वरसत प्रतीयमानात्मज्ञानरूपफलपरत्वमपहाय दर्शनपदस्य करणल्युडन्तत्वकल्पनया साधनपरत्वकल्पने निमित्ताभावाच, निर्विकल्पसमाध्यन्तयोगस्य योगशब्दार्थत्वात्तदेकदेश प्रमाणाभावाच। नहि हास्यादिव्यङ्ग्यार्थज्ञापनाभावे "एषामय परमा ब्राह्मण" इतिवाक्यमब्राह्मणे शूद्रादौ प्रयुज्यते। प्रकृत ऋषाणा व्यङ्ग्यार्थज्ञापन तात्पर्याभावात्, प्रत्युत परमो ब्राह्मण इत्यनेन इतरस्य ब्राह्मणत्वोक्त्या पञ्चम्यन्तनिर्दिष्टाना ब्राह्मणत्वप्रतीतिवत् अस्मिन्वाक्येऽपि ज्ञानस्य धर्मत्वोक्त्या इज्यादीना धर्मत्वप्रतीतेरेव हेतोर्यागादिक्रियाणा धर्मत्वस्य भाट्टालकारे प्रसाधनाच। अतो युक्तमेवात्मज्ञानस्य धर्मत्वम्॥

(नित्यनैमित्तिकानामपि पापक्षयसाधनत्वेन धर्मत्वसमन्वय। तत्र न्यायसुधाकृन्मतोपपादनं च)

नच—नित्यनैमित्तिककर्मविधिषु फलाश्रवणात् कथमेतेषा पूर्वोक्तलक्षणविषयत्वेन धर्मत्वम्? इति—**वाच्यम्**, तत्रापि सर्वाशक्त्यधिकरणे मिश्राद्युपपादितरीत्या "पूर्वां सन्ध्या जपस्तिष्ठन्नैशमेनो व्यपोहति" इत्यादिस्मृतिभ्यो, "यद्रात्र्या पापमकार्षम्" इत्यादिमन्त्रेश्च पापक्षयरूपफलकल्पनावश्यभावेन पूर्वोक्तलक्षणसत्वेन धर्मत्वोपपत्ते। यद्यपि न्यायसुधाकृतो नैतन्मतम्, यथोक्त यावज्जीवाधिकरणे तेन—"सन्ध्योपासनमात्राद्धि सर्वपापक्षये सति। अग्निहोत्राद्यनुष्ठाने क प्रवर्तेत बुद्धिमान्? । एकस्य तु क्षये कस्येत्यवगन्तु न शक्यते" इति, तथापि तेन स्वकाले क्रियमाणाना नित्यादीनामकरणजन्यदोषाभावफलकत्वस्य तत्कालेऽन्यकरणस्य वा पापजनकत्वेन तत्क्षयस्य फलत्वेनाभ्युपगमात् उक्तस्मृतिमन्त्रेभ्यश्चातिक्रान्तेऽपि काले विहिताकरणोत्पन्नदोषनाशाय कर्तव्यत्वाभ्युपगमात् सभवत्येव तन्मतेऽपि तेषा उक्तविध धर्मत्वम्॥

(दध्यादिद्रव्याणां धर्मत्वमिव रजतादीनामधर्मत्वमिति व्यवस्थापनम्)

एवञ्च यथैव "दध्नेन्द्रियकामस्य" "यदि वर्षुक पर्जन्य स्यान्नीचै सदो मिनुयात्" "षष्टे अन्नाद्यकामस्ये"त्यादिविधिबोधिततत्तच्छेय साधनताकेषु द्रव्यगुणकालादिषु पूर्वोक्तलक्षणम्, तथैव 'बर्हिषि रजत न देय' इत्यादिनिषेधबोधितानिष्टसाधनताकरजतादिद्रव्येषु अधर्मत्वमपि युक्तमेव ॥ नचात्र निषेधवाक्येन दक्षिणादानासाधनत्वमात्रमेव बुध्यते, नत्वनिष्टसाधनत्वमपि, तथात्वेऽभ्युपेत्यानिष्ट रजतदातु क्रतुवैगुण्यानापत्तेरिति कस्यचिद्भ्रान्तस्योक्त युक्तम् प्रत्यक्षतो दक्षिणादानसाधनत्वेनावगते रजते प्रस्तरे यजमानाभेदस्येव विधिशतैरपि तदसाधनताबोधस्य कर्तुमशक्यत्वात्। नह्यत्र पुरुषार्थनिषेधवत् नरकसाधनत्व निषेधवैयर्थ्यपरिहारायाक्षिप्यते बर्हि पदोपादानवैयर्थ्यापत्ते, किंतु क्रतुप्रकरणे "नानृत वदेत्" इति निषेधवत् क्रतुवैगुण्यजनकत्वमेव, तद्यदि दक्षिणादानक्रियामात्रे बोध्यते, तदा सुवर्णादिदानस्यापि वैगुण्यजनकत्वापत्ति। तथाच यथाश्रद्ध दक्षिणा ददातीति विधिप्राप्ते यज्ञसबन्धिदाने दक्षिणा वेन प्राप्तरजतकरणत्वमेव क्रतुवैगुण्यजनकमित्येवमाक्षिप्यते होमे दधिकरणत्वस्येन्द्रियफलजनकत्ववत्। एतावतैव च दध्यादा धर्मत्वव्यवहारे सर्वसप्रतिपन्ने मति केन वा विशेषेण रजतादिद्रव्ये नाधम त्र वदतीति विशेषमालोचयन्तु सुधिय। तस्मादेतदभिप्रायेणैव "नहि फलार्थगुणानुष्ठातॄणा यज्ञे रजताद्यनुष्ठातॄणा च धार्मिकोऽधार्मिक इति व्यवहाराभाव' इत्युक्त भाट्टरहस्ये पूज्यपादै। अतएव निषेधावगतानिष्टसाधनताकस्य रजतस्य "सोऽरोदात्" इत्यर्थवादेनाप्राशस्त्य बोध्यते। एतादृशज्ञापकाभावे च विशिष्टक्रियाया एव निषेधादनिष्टजनकत्व यथा कलञ्जभक्षणादावित्युक्तम् ॥

(अधर्मलक्षणस्याविद्याछिन्नवासनादावतिव्याप्तिनिरसनम्)

यद्यपि अधर्मलक्षण "असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसा वृता। तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जना" इत्याद्युपनिषद्वाक्यबोधितानिष्टसाधनताकाविद्याछिन्नवासनादावतिव्याप्तम्, तथापि तस्यात्मज्ञानप्राशस्त्यपरत्वेन आपातप्रतीतशक्याथज्ञानस्य लक्षणोत्तरबाधादबाधितप्रतीतिविषयानिष्टसाधनताकत्वाभावान्नातिव्याप्ति। यदि त्वैतादृशनिन्दया छिन्नवासना त्यजनतद्दोषपरिहारार्थमिति विधि कल्प्येत, तदा तत्र त्यागस्य विहितत्वाद्धर्मत्वमेवेति नानुपपत्ति। अतो युक्तमेव वेदबोधितश्रेयस्साधनताकत्व धर्मत्व, तद्बोधितानिष्टसाधनताकत्वमधर्मत्वमित्येव लक्षणद्वयम् ॥

(धर्मलक्षणे वेदबोधितत्वपरिष्कार)

अत्रेदमवधेयम्—यदि वेदबोधितत्व वेदजन्याबाधितप्रतीतिविषयत्व, तद्यदि शाब्दबोधरूपप्रतीतिमादाय, तदा विधेयस्य स्वर्गादिपदसमभिव्याहाराद्यागस्वर्गसाध्यसाधनभावस्य शाब्दबोधविषयत्वेऽपि निषेधस्थले भवन्मते अनिष्टादिवाचकपदसमभिव्याहाराभावे अनिष्टसाधनत्वस्य आक्षेपादेव बोधस्वीकारात् निषेध्यगतानिष्टसाधनत्वस्य कथ वेदजन्यशाब्दबोधरूपप्रतीतिविषयत्वम्? यदि वेदप्रयोज्यप्रतीतिविषयत्वम्, तदा कथ तद्ब्रह्मस्वर्गनरकादावपीत्युक्त येनोत्तरदल कृतमिति भाट्टरहस्ये पूज्यपादोक्त घटते। अतो धर्मलक्षणावैरूप्यादधर्मलक्षणमपि वेदप्रयोज्यानुमितिविषयानिष्टसाधनताकत्वमित्येव कर्तु युक्तम्। आत्मज्ञानेऽपि यदि "आत्मा वा अरे द्रष्टव्य श्रोतव्य" इति विधि, तदा तद्विधिप्रयोज्यानुमितिविषयाज्ञाननिवृत्तिरूपेष्टसाधनत्वाविघातान्नाव्याप्ति। यदा तु न तस्य विधित्वमिति, तदा आत्मज्ञानस्य मास्तु धर्मत्वम्। "अय तु परमो धर्म" इत्यत्र क्रियारूपयागस्यैव धर्मत्व विवक्षितम्, नत्वात्मज्ञानस्येत्यपि शक्य वक्तुमिति न दोष ॥

(श्येनधर्मत्वपक्ष)

उभयविधलक्षणस्यापि च श्येने सत्त्वाद्धर्म वमेव। अधर्मत्व तु श्येनफलस्य हिंसात्मकाभिचारस्यैवेति चतुर्थे व्यक्तीकरिष्यते ॥

(अनिषेध्यत्वेन श्येनधर्मत्वस्य बलवदनिष्टानुबन्धित्वेन तदधर्मत्वस्य चोपपादनम्)

यत्तु भाट्टालंकारकृता—बलवदनिष्टाननुबन्धित्वमपि धर्मत्वलक्षणे प्रवेश्य श्येनस्य विहितत्वात् कथ न हिंस्यादितिनिषेधविषयत्वाभावे बलवदनिष्टानुबन्धित्वाभावमित्याशङ्क्य वैरिमरण मया कर्तव्यमिति सकल्पस्य रागत प्राप्तस्य विध्यसस्पृष्टस्य निषेध्यत्वात्, **अथवा**—श्येनफलस्य वैरिमरणानुकूलव्यापारस्य दृष्टोपायेनेव श्येनादिनाऽनुष्ठातृजनस्य निषेधातिक्रमसत्त्वात् तदुपपत्तिरित्युक्त्वा नचास्याधर्मपदवाच्यतापत्ति, अनिष्टानुबन्धित्वेऽपि स्वरूपेण निषेध्यत्वाभावात्, निषेध्यस्यैवाधर्मत्वात्, यदितु स्वयमनिषेध्येऽपि परम्परयाऽनिष्टानुबन्धित्वमधर्मपद प्रयुज्यते लोके, तदा भवतु श्येनादेरधर्मत्वम्—**इत्युक्तम्** ॥

(अभिचारनिषेध्यत्वोपपादन श्येनाधर्मत्वपक्षखण्डनं च)

तत्र वैरिमरण मया कर्तव्यमिति सकल्पस्य विध्यसस्पृष्टत्वमुक्तमयुक्तम्, सकल्पस्य श्येनाचरणप्रवर्तकत्वेन कर्मणो विहितत्वे तत्पूर्वभाविन तस्यापि कर्मविधायकशास्त्रेण शास्त्रान्तरेण वा विधेयत्वावश्यकत्वात्, विधेयत्वाभावेऽपिवा कर्माङ्गीभूतत्वेनावर्जनीयत्वाच्च, इतरथा अग्नीषोमीयादिपशुहिंसायामपि पशुमारण मया कर्तव्यमिति सकल्पस्य निषेध्यत्वेन बलवदनिष्टानुबन्धित्वापत्ते। सकल्पस्य निषेधविषयत्वेन श्येन विहित बलवदनिष्टानुबन्धित्वस्य सम्भवद्वृत्तिकत्वाच्च। दृष्टोपाय निषेधविषयत्वेऽपि विहिते श्येने निषेधातिक्रमस्य वक्तुमशक्यत्वाच्च। स्वरूपेण निषेध्यत्वाभावेनाधर्मत्वाभावे स्वरूपेण विहितत्वेन धर्मत्वाङ्गीकारे वा श्येनाभावाद्बलवदनिष्टानुबन्धित्वप्रवेशे प्रयोजनाभावाच्च। **नच**—परम्पराऽनिष्टानुबन्धित्वादधर्मत्वमेवास्तु इति—**वाच्यम्**, का

न्यकर्मणा कामनापरित्यागेन विविदिषार्थमुपयोगस्येव श्येनस्याप्यभिचाररूपफलाशपरित्यागेन विविदिषार्थोपयोगस्य धर्मत्वफलस्य सत्त्वात्, श्येनादौ सर्वथा बलवदनिष्टाननुबन्धित्वाभावे कथमपि प्रवृत्तिकारणाभावात्तद्विषयप्रवृत्तेरनुपपत्तेश्च ॥ अत श्येनस्य धर्मस्य सत एव परम्परयाऽनिष्टानुबन्धित्वेनाधर्मत्व वाच्यम् । तस्मात्परम्परयानिष्टानुबन्धित्वेनाधर्मत्वस्यायुक्तत्वाद्धर्मलक्षणे च बलवदनिष्टाननुबन्धित्वप्रवेशे प्रयोजनाभावाच्च श्येनादो धर्मत्वमेव । अधर्म व तु श्येनफलस्य हिंसात्मकाभिचारस्यवेत्येव युक्तम् । समर्थित चतदेव चोदनासूत्रे शास्त्रदीपिकायाम् ॥

(वचनान्तरानुसारेण श्येनाधर्मत्वस्यापि उपपादनम्)

कथं तर्हि "व्रात्यानां याजनं कृत्वा परेषामन्त्यकर्म च । अभिचारमहीनं च त्रिभिः कृच्छ्रैर्विशुध्यति" इति प्रायश्चित्ताम्नानं शिष्टानां विगर्हणं चोपपद्यते? "परस्योन्मादनार्थं यत्तामसं तदुदाहृतं" इत्यादिवचनालोचनेन तामसत्वनिन्दोन्नाननिषेधबलेन साक्षादेव नरकसाधनत्वावगमेनाधर्मत्वस्यापि सत्त्वात्तदुपपत्तेः ॥

(श्येननिन्दाया नहिनिन्दान्यायविषयत्वाभाव)

नच—उदितानुदितहोमविषयप्रत्यक्षविधिविरोधापत्तेरिव सन्निधिपठितानामपि निन्दोन्नातनिषेधकल्पनमेव न सम्भवति इति—**वाच्यम् तत्र नहिनिन्दान्यायेन** विध्यर्थस्तुत्यर्थतया विरोधपरिहारसम्भवेऽपि प्रकृते त्रिविधकर्मापदेशप्रस्तावात् परस्परस्तुत्यभावेन निन्दार्थवत्त्यापत्तेर्निषेधकल्पनस्यावश्यकत्वात् । तथा यज्ञादीनामपि सत्त्वादिगुणभेदेन त्रिविधत्वप्रतिपादनं इह राजसतामसतावुद्ध्या कथं तु नाम परित्यजेत्' सात्त्विकमेवानुतिष्ठेत् इत्यत्रमर्थमाहेति भाष्यकार "परिहारस्त्वपि चवस्ये ति श्रीशावतरणिकाया निषेधविधिकल्पनस्य अनुमोदितत्वाच्च, **आनर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबलम्** इति न्यायेन स्मार्तस्यापि प्राबल्याच्च, निन्दोन्नातनिषेधकल्पने तामसस्यापि कर्मणो विहितत्वात् सदा शिष्टानामनुष्ठेयत्वापत्तेश्च । इतरथा तामसयज्ञादानामपि निषेधाविषयत्वानापत्ते, विहितस्य त्रिविधस्य कर्मणः त्रिविधोक्त , तामसत्वकथनस्य श्येनादिविषयत्वस्यवाभासेन वक्तव्यत्वान्न्ये नादी तदप्रवृत्तेयकुमशक्यत्वाच्च ॥ **नच**—इदं भगवद्वचस्त्रीविधतया त्यागस्य कथनपरमेव प्रक्रमप्रस्तावात् दृश्यते, ' विधिहीनमसृष्टान्नं मन्त्रहीनमदक्षिणम् । श्रद्धाविरहितं यज्ञं तामसं परिचक्षते" इत्यादिना पाकयज्ञादानां तामसत्वे कारणान्तराभिधानात् कथं तद्वचनस्य श्येनादिर्योगविषयत्वं युक्तम्? इति—**वाच्यम्**, क्वचित्सात्त्विकादित्रिविधविहितकर्मोपदेशमात्रे भगवत्तात्पर्येऽपि परस्परासंकीर्णलक्षणकरणे तात्पर्याभावेन तमोमात्रस्य नियन्तुमशक्यत्वात्, अन्यथा विधिहीनामन्त्रकजपतपोदानहोमानामतामसत्वापत्ते, यज्ञगततामसत्वकारणं विनाऽनुष्ठिताभिचारार्थयज्ञस्य तामसत्वानापत्तेश्च । तपसस्तामसत्वकारणस्य परपीडार्जनकत्वस्य तपसीव तथाविधयज्ञदानादावपि सत्त्वे भगवतापि तामसत्वाभावस्य दुरुपपादत्वाच्च, "यः स्वर्ग्यं लोकविद्विष्टं धर्ममप्याचरेन्नतु" इत्यादिस्पष्टनिषेधेऽपि स्वर्गातिरिक्तादृष्टमात्रफलकलोकविद्विष्टधर्मसाधनस्य यागदानहोमतपआदिरूपस्य नरकसाधनत्वावगमात् । एतेनाभिचारजनकश्येनादाविव यत्रापि साक्षाद् द्वारिमरणकामो यजेत' त्येवमभिचाररूपयागस्यैव विधिस्तत्र विहितत्वेन हिंसानिषेधाप्रवृत्ते परम्परयापि चानिष्टानुत्पादकस्य धर्मस्यापि यागस्याधर्मत्वमुपपादनीयम् ॥ **नच**—परस्योन्मादनार्थमिति वाक्ये करणव्युत्पन्नोन्मादनशब्देन परोन्मादनानुकूलव्यापारोक्त तदर्थकमण श्येनादेरेव तामसत्व प्रतीयते, नतु साक्षादभिचाररूपस्य यागस्येति कथं तामसत्वेन निन्दाविषयत्वम्? इति—**वाच्यम्**, अभिचारजनकश्येनादेस्तामसत्वकथन अर्थादेव साक्षादभिचाररूपस्य कर्मणस्तामसत्वस्य श्रुतिकन्यायसिद्धत्वात् । अतएव तुल्ययोगक्षमतया निन्दितयोरुभयोरभिचारजनकर्मणोरभिचारमहीनचेत्यत्राभिचारपदेन सग्रहः क्रियते ॥ नचात्राभिचारपदं लौकिकाभिचारपरम् विहितयज्ञदानाहीनान्त्यकर्मसमभिव्याहारेण विहिताभिचारपरत्वस्यैवावगते । अस्तु वा उभयविधाभिचारपरं, तावतापि न क्षति । अत उपाधिरूपयोर्धर्मत्वाधर्मत्वयो महाभारतीययुद्ध इवश्येनादावङ्गाकारे बाधकाभावात् विधिसार्थक्याय नरकन्यूनत्वस्य च कल्पनाद्युक्तमेव पूर्वोक्तधर्माधर्मलक्षणानुसारे धर्मत्वमधर्मत्वं च श्येनादाविति दिक् ॥

(वेदाप्रामाण्यनिरास)

एतादृशपूर्वोक्तलक्षणाभ्यां धर्माधर्मस्वरूपे सिद्धे तत्प्रमाणं तावत् "वेदोऽखिलो धर्ममूलम्' इति वचनाद्वेद एवेति पूर्वोक्तलक्षणयोर्न वेदबोधितत्वासम्भव । वेदस्य च स्वतोऽपौरुषेयत्वेन निर्दोषत्वादबाधितार्थप्रतीतिजनकत्वमपि नासम्भवि । बाधितार्थप्रतीतिजनकत्वमप्रामाण्यम् । तच्च द्वेधा । साक्षात् कारणदोषज्ञानाद्वा । वेदजन्यज्ञाने साक्षादन्यथात्व ज्ञाने तावन्नास्त्येव । तद्धि अबोधकत्वादविगतबोधकत्वात् बोध्यस्य तथाभूतत्वाभावाद्वा । तत्र न तावदबोधकत्वं वेदे वक्तुं शक्यम्, आप्ताद्वादिप्रयुक्तेभ्यो गृहीतसङ्गतिकेभ्यो वदिकपदेभ्यो वाक्यार्थबोधस्यानुभवसिद्धत्वात् । नाप्यधिगतार्थबोधकत्वम्, यागादिष्व साध्यसाधनभावे प्रत्यक्षादिविषयत्वाभावस्य प्रत्यक्षसूत्र एव निराकरणात् । बोध्यस्य तथाभूतत्वाभावो हि द्वेधा स्यात् अर्थक्रियाकारित्वादिगुणजन्यज्ञानविषयत्वादिसाधकाभावाद्वा बाधकमानाद्वा, तत्र न तावदाद्य , विषययाथार्थ्येनोत्पन्नस्य ज्ञानस्यार्थक्रियाकारित्वादिगुणापेक्षाया प्रयोजनाभावात्, अतथाभूतस्यापि स्वप्नार्थस्यार्थक्रियाजनकत्वदर्शनेन तथाभूतत्वातथाभूतत्वप्रयोजकत्वे व्यभिचाराच्च । बाधकं मानमपि मिथ्या तदिति ज्ञानं, दुष्टकरणज्ञापितत्वं वा । नच वेदार्थमिथ्यात्वप्रत्यय सम्भवति, स्वर्गफलविधिषु क्षणिककर्मेण आमुष्मिकफलकत्वानुपपत्तेरपूर्वाव्यापाराङ्गीकारेण निरस्तत्वात्,

चित्रादिषु चानन्तरफलानुपलम्भस्य तदर्थसत्त्वेऽपि चातुर्थिकन्यायेन ऐहिकामुष्मिकत्वेन बाधकाभावात्, कारीरीफलस्य तु ऐहिकस्वभावस्यापि वैगुण्यादनन्तरमनुपलम्भसम्भवे तत्रापि बाधकाभावात् ॥

(वेदापौरुषेयत्वस्य तत्पौरुषेयत्वानुमाने प्रमाणान्तरमूलत्वादिना सोपाधित्वनिरूपणपूर्वकं व्यवस्थापनम्)

दुष्टकरणज्ञापिततत्वमपि न सम्भवति यत शब्दे स्वत कस्यापि दोषस्यासम्भवात् पुरुषदोष एव भ्रमादिस्तद्धेतुर्वाच्य, सच पदतदर्थसबन्धस्य पुरुषकृतत्वे तदाश्रितस्य भ्रमादे तद्बोधाधीनपदार्थज्ञानहेतुकवाक्यार्थप्रमाणेऽपि सक्रान्तित स्यात्, वेदस्यैव वा पौरुषेयत्वे । तत्र पदपदार्थसबन्धस्य तावत्प्रतिपाद्यप्रतिपादकभावरूपस्याभिधानक्रियागर्भस्यापि **पदार्थसंबन्धः सर्वोऽन्यस्मात्प्रतिपद्यते, मद्व्यवहारवदिति** न्यायेन स्वरूपतो ज्ञापितत्वात् प्रवाहानादित्वान्न पौरुषेयत्वम् । तथा वेदस्यापि वेदार्थस्यालौकिकत्वेन तद्विषयस्य वाक्यस्य समूलस्य कर्तृज्ञानस्यासम्भवान्न पौरुषेयत्वम् । यदि वेदस्यापि पौरुषेयत्व तदा योगमहिम्ना सर्वज्ञाना स्वभावत सर्वज्ञस्येश्वरस्य च ज्ञानप्रामाण्याविशेषेण तदुभयवचसो विशेषस्य वक्तुमशक्यत्वेन मन्वादिस्मृतितुल्यत्वमेव स्यात् ॥ **ननु**—वेद पौरुषेय, वाक्यत्वात्, कालिदासादिवाक्यवत्, इत्यनुमानात् काठकादिसमाख्यादर्शनात् "त्रयो वेदा अजायन्ते"ति श्रुतेश्च वेदस्य कथ न पौरुषेयत्वम्? **युक्तचैतत्** अन्यथा मन्त्रार्थवादसिद्धप्रलयस्य सत्त्वेन तदानामध्येतृणा वेदस्यापि नाशात् मन्त्रार्थवादाधिगमासम्भवेनेतरपदार्थवत् ज्ञानासम्भवापत्ते, अत इतरसृष्टिवद्वेदस्यापि पुरुषकर्तृकत्वमेव । अतएव वक्त्रा यत्प्रतीतिमुद्दिश्य यद्वाक्यमुच्चरित, तस्य तत्परत्वमिति लोकसिद्धतात्पर्यस्यापि पौरुषेयवाक्ये सम्भवन उपक्रमोपसहारादिभिर्वेदवाक्यगततात्पर्यनिर्णायककल्पनमपि नापद्यते, सुतरा च शब्दज्ञानप्रामाण्यस्याप्तवाक्याधीनत्वेन शब्दोत्थज्ञानस्याप्रामाण्यानापत्तिश्च । समाख्यानस्य च सिद्धान्त्यभिमतप्रवचननिमित्तत्वेनोपपादने तस्य कुपुरुषसाधारण्येन असाधारणव्यपदेशानुपपत्तिस्तदवस्थैव । अत पौरुषेय एव वेद, तथात्वेऽपि "तद्विदा च स्मृतिशीले" इत्युक्तत्वाद्वेदविद्प्रणीतत्वेपस्यमात्रेण स्मृतितुल्यत्वानापत्ति इति—**चेत् न** पौरुषेयत्वे पौरुषेयवाक्यप्रामाण्यस्य न कर्तृप्रत्ययाधीनसिद्धिकत्वादवश्यस्मर्तव्यस्य कर्तुर्नियमेनास्मरणात्तदभावप्रतीत । नच छन्दोगप्रसिद्धस्य योनिग्रन्थस्य कर्तृस्मरणेन पौरुषेयत्वापत्ति, तस्य पौरुषेयत्वे सति उत्तरसृष्टग्रन्थस्य पाठेनैव प्राप्त्या "ययोन्या तदुत्तरयोर्गायती"तिवचनवैयर्थ्यापत्त्यैवापौरुषेयत्व सिद्धे । वाक्यत्वहेतुकानुमानमपि प्रमाणान्तरमूलत्वेन सोपाधिकमित्यप्रयोजकम्, पौरुषेयवाक्य तथैव सत्त्वात्, वेदार्थस्य प्रत्यक्षाद्यग्राह्यत्वात् । "त्रयो वेदा अजायन्ते"त्यादि तु "उच्चैर्ऋचा क्रियते उपांशु यजुषा उच्चै साम्ने"ति विधिशेषत्वेनार्थवादरूपत्वान्न स्वार्थे प्रमाम् । यदि चैते विधय कर्त्रपेक्षा स्यु, तत स्वर्गकामविध्यपेक्षितस्वर्गस्वरूपबोधकार्थवादवदिदमपि स्वार्थे प्रमाण भवेत् विध्यपेक्षितकर्तृप्रतिपादकत्वेन, नत्वेतदस्ति । **एतेन** मन्त्रार्थवादेभ्य सृष्टिप्रलयसिद्धि**र्निरस्ता**, तेषामपि विध्यन्तरशेषत्वेन स्वार्थे प्रामाण्याभावात्, काठकादिसमाख्याया अपि कठादिषु विशेषवृत्तिप्रवचनातिशयेन केनाप्युपपत्ते, कठै परम्परयाऽधीयमानत्वेन वा तत्सम्भवाच्च । नच मानवादिसमाख्यानामपि प्रवचननिमित्तत्वापत्त्या स्मृत्यादेरपि तथात्वापत्ति, आद्यन्तनामावलिस्मरणरूपदृष्टकर्तृस्मरणेन तासा कर्तृपरत्वात् । अतएव 'वासिष्ठस्य आर्षे विश्वामित्रस्याऽऽर्षे' इति प्रतिवाक्य कर्तृस्मरणमपि ऋषिदर्शनादिस्मरणात् सृष्ट्यादौ तत्र वाक्यदर्शनमात्रेणैवोपपन्नमिति न वसिष्ठादिकर्तृत्वसाधकम्, "त्रयो वेदा अजायन्ते"ति श्रुतिबलादग्न्यादिकर्तृकत्ववादिना एतादृशयोगेनैव काठकादिसमाख्यानामुपपादनीयत्वाच्च, कर्त्रजन्यत्वेऽपि यत्प्रतीत्यर्थ यद्वाक्य तत्पर तदिति तादर्थ्यरूपतात्पर्यस्य वेदेऽप्युपपन्नत्वेन तदनुपपत्त्यापादनस्यायुक्तत्वाच्च, प्रामाण्यघटितयावत्पदार्थाना अर्थावबोधकत्वानधिगतार्थबोधकत्वादिरूपाणा वेदेऽपि सम्भवेनाऽऽप्तवाक्यजन्यत्वाभावेऽपि तदुपपत्तेश्च । अस्तुवा अर्थवादादिप्रमाणकम् सृष्टिप्रलयादिक वेदादिनाशश्च तथापि ससारस्यानादित्वेनैककल्पसमुत्थित वेद कल्पान्तरे ईश्वर सर्वज्ञत्वादुपदिशतीत्येव कल्पनालाघवेनोपपत्तौ प्रतिकल्प रचनाकल्पनागौरवस्याग्राह्यत्वेन नेश्वरकर्तृकत्वकल्पन युक्तम् । ससारस्य सादित्वे हि अभिनवानुपूर्वीविरचनमवश्य अभ्युपेय स्यात् । नच तत्सम्भवति सृष्टे पूर्व वेदाभावात् वेदैकसमधिगम्यधर्माधर्माभावे तदनुष्ठानाभावात् कल्पान्तरोत्पन्नप्राणिना सुखदु खोत्पत्त्यनुपपत्त, वाक्यरचनस्य जन्यज्ञानपूर्वकत्वदर्शनेन ईश्वरे जन्यज्ञानकल्पनाप्रसगापत्तश्च, नित्यज्ञानस्य वेदप्रामाण्याधानसिद्धि वनतरेतराश्रयात्, 'सति वेदप्रामाण्ये तद्बोधितनित्यज्ञानवत्त्वेन ईश्वरस्य तत्कर्तृत्व, तत्कर्तृत्वेन च वेदप्रामाण्यमिति **एतेन**—क्षित्यादिक सकर्तृक, कार्यत्वात्, इत्यनुमाने नित्यज्ञानवदीश्वरसिद्धौ तदीयज्ञानमूलकत्वेन वेदस्य प्रामाण्य इति—**परास्तम्**, तावतापि नित्यज्ञानवत एव क्षित्यादिकर्तृसिद्धौ तदीयज्ञानस्यापि मूलप्रमाण विना प्रामाण्यासिद्धेः अतएव "यस्य नि श्वसित वेदा" इति श्रुतिरपि नि श्वासवदप्रयत्नसिद्धत्व वदति वेदस्य चास्मर्यमाणकर्तृकत्वेनाजन्यत्वस्यैव प्रतीते । आनुपूर्वीविशेषविशिष्टवर्णात्मकस्य वेदस्य वर्णस्वरूपेण नित्यत्वेऽपि आनुपूर्वीविशेषस्योच्चारणसामग्रीजन्यत्वेनानित्यत्वम् । सर्गकाले च तज्जातीयानुपूर्वी काचिदस्तीति कार्यरूपेणानादित्वेनैव नित्यत्व, न गगनादिवत् स्वरूपेणानादित्वेनेत्यपि सिद्ध कथमप्यप्रामाण्यकारणाभावे स्वत एव दोषादबाधितप्रतीत्युत्पत्तिसम्भवादुक्तमेव पूर्वोक्त धर्माधर्मलक्षणद्वयम्

आम्नायस्य ॥ "वायुर्वै क्षेपिष्ठा देवता वायुमेव स्वेन भागधेयेनोपधावति स एवैनं भूतिं गमयती"त्याद्यर्थवा-

(प्रथमपादेन त्रिपाद्या द्वेधा प्रसंगेनाक्षेपेण च संगतिनिरूपणम्)

जिज्ञासासूत्रे च धर्माधर्मस्वरूपं यथा प्रतिज्ञाविषयः, तथा यावत्तत्प्रमाणजातमपि प्रतिज्ञातम् । तदेवाग्रे निरूप्यते । तत्र विधिनिषेधार्थवादमन्त्रनामधेयात्मको वेदः मन्वादिस्मृतिशिष्टाचाराश्च धर्माधर्मयोः प्रमाणानि । तत्र पूर्वपादे समस्तस्यैव वेदस्य पौरुषेयत्वाशङ्कया तदवयवभूतानां चोदनानामपि पौरुषेयत्वद्वारा प्राप्तमप्रामाण्यं पूर्वोक्तयुक्तिभिः प्रधानतयापौरुषेयत्वेन निराकृत्य व्यवधानतानिषयप्रवर्तनानिवर्तनाप्रतिपादकपदसमुदायरूपविधिनिषेधापरपर्यायचोदनाया धर्माधर्मप्रमोत्पत्तेः प्राधान्येन च चोदनासूत्रे तयोः धर्माधर्मप्रामाण्यं साधितमिति तदवयवत्वेनोपस्थितानां चोदनातिरिक्तार्थवादादिवेदभागादीनां स्मृत्यादीनां चाप्रधानभूतानां अपौरुषेयत्वादितुल्यत्वात् परिग्रहदार्ढ्याच्च समाधितत्वाज्जिज्ञासितं प्रथमम् । अप्रतिज्ञातं चोदनाप्रसक्तं धर्माधर्मप्रामाण्यमस्ति न वेति प्रसङ्गेन निरूपितम् ॥ **अथवा**—चोदनाधर्मत्युक्तेनापौरुषेयत्वेन समस्तस्यापि सिद्धप्रायं प्रामाण्यं चोदनाशे धर्माधर्मविषयप्रवृत्तिजनकेष्टानिष्टसाधनतानुमापकप्रवर्तनानिवर्तनारूपानधिगतार्थबोधकत्वान्निर्वाहेऽपि तदतिरिक्तेषु स्पष्टं तदनुपलम्भात् कथमुक्तप्रामाण्यं युज्यते' इत्याक्षेपनिरासेन स्थिरीकर्तुं त्रिपादामारभ्यत । सर्वापि 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यम् तदर्थानां तस्मादनित्यमुच्यते' इत्यादिना ॥

(तत्र शास्त्रदीपिकादत्तविचारप्रकारखण्डनपूर्वकं वायुर्वै इत्यादि भाट्टदीपिकावतरणम्)

अत्र पूर्वोक्तप्रसङ्गाक्षेपसंगतिद्वयेनापि विध्यतिरिक्तानां सर्वेषामेकदा सामान्यतोऽप्रामाण्यं धर्माधर्मविषयं प्रतिपाद्यते । **अतदर्थानां** अक्रियार्थानां अर्थवादादीनां **आनर्थक्यं** पुरुषार्थपर्यवसायित्वाभिधेयाभावेऽपि च धर्माधर्मप्रमितिरूपप्रयोजनशून्यत्वम् । कुतः? **आम्नायस्य क्रियार्थत्वात्** अन्वयव्यतिरेकान्वितभावनारूपक्रियाभिधायित्वेनैव तेन तद्रूपेण धर्माधर्मप्रमाणत्वात् । अतः क्रियायोः विधिप्रतिषेधयोरुक्तं धर्माधर्मप्रामाण्यं तत्स्मादितरेषु न भवति, क्रियाभिधायकपदसमूहातिरिक्तम् अर्थवादादावपि तदर्थवत्त्वं न प्रतीतं । अतः सामान्यतः सर्वेषामप्रामाण्यं पूर्वपक्षीकृत्य अध्ययनविधिना स्वाध्यायानुरोधेन सकलस्य वेदस्य पुरुषार्थपर्यवसायित्वसामर्थ्यात् तेषामप्यध्ययनविधिविषयत्वात् एकस्यैवाध्ययनाध्येयविधेः ऐक्ये दृष्टार्थत्वे अर्थवादांशे अदृष्टार्थत्वमिति कल्पने गौरवापत्तेः किंचित्पुरुषार्थपर्यवसायित्वावश्यकत्वेनार्थवाद्विषये तेषामपि प्रामाण्यमिति सामान्यतः सिद्धान्तयितव्यम् ॥ नच—अध्ययनविधिदृष्टार्थत्वव्युत्पादनं जिज्ञासासूत्रे कृतमिति नात्र साधयितव्यम् इति—वाच्यम् 'दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनं नाम' इति न्यायेन विधिनिषेधभागमात्रस्यैव तत्सिद्धेः, तावन्मात्रेणापि च अथशब्दोक्तस्य धर्मजिज्ञासाया अध्ययनानन्तर्यस्योपपत्तेः । 'अतोऽत्र विधिनिषेधातिरिक्तानां सर्वेषामपि सामान्यतः तादृशार्थपरत्वं साधनीयम् । नहि स्तुतिनिन्दाद्वारेण अर्थवादानां क्रियार्थत्वं नामधेयमन्त्राणां तत्र द्वारविशेषव्युत्पादनेन तदर्थत्वं वा अध्ययनविधेः समस्तवेदविषयपुरुषार्थपर्यवसायित्वप्रमाणं विना युज्यते । अतस्तत्प्रमाणस्य अध्ययनस्य दृष्टार्थत्वेऽपि अर्थवादस्य पुरुषार्थपर्यवसायित्वप्रतीत्यभावे अध्ययनविधिविरोधेन द्वारान्तरमपि न सम्भवतीति पुनः आम्नायस्येति सूत्रावृत्त्या अर्थवादमात्रविषयमप्रामाण्यं पूर्वपक्षीकृत्य स्तुतिनिन्दारूपविशेषद्वारा तत्साध्यते । एवं स्मृतिपरिच्छेदस्य द्वारेण मन्त्रनामधेययोरपि सामान्यतः सर्वथा विध्यतिरिक्तानां प्रामाण्याप्रामाण्यचिन्ता पूर्वं कर्तव्येति मिश्राभिमतं शास्त्रदीपिकायां प्रतिभाति ॥

तथा सूत्रेणावृत्त्या भिन्नभिन्नोपपत्तिकविचारद्वयप्रतिपादने लोकवेदाधिकरणवदत्राधिकरणद्वयव्यवहारापत्तेर्भाष्यवार्तिकयोः विशेषविचारपूर्वपक्षशेषत्वेन सामान्यविचारपूर्वपक्षस्य तत्सिद्धान्तशेषत्वेन तत्सिद्धान्तस्य च सङ्कीर्णतयैव वर्णनदर्शनादावश्यकेन विशेषविचारेणैव सामान्यविचारस्यार्थादेव सिद्धेः, सूत्रस्य विशेषविचारेऽत्यन्तसंगतत्वस्यैवोपपादितत्वात् निष्प्रयोजनं सामान्यविचारमुत्सृज्य मन्त्राद्यपेक्षया पदैकवाक्यतया इतिकर्तव्यतारूपेण च चोदनाप्रत्यासत्तिमभिप्रेत्य "विधिना त्वेकवाक्यत्वात् स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः" इति सूत्रकृता अर्थवादविषयसिद्धान्तस्यैव अभिधानात् भाष्यकारेणाप्यर्थवादमात्रोदाहरणेन धर्माधर्मप्रामाण्यविचारस्यैव कृतत्वात्तमेव विशेषविचारं 'विषयो विशयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरः । प्रयोजनं च पञ्चाङ्गं शास्त्रेऽधिकरणं विदुः ॥'' इत्यभियुक्तप्रसिद्धविषयसन्देहपूर्वपक्षसिद्धान्तप्रयोजनरूपं पञ्चावयवमधिकरणमारचयन् प्रतिजानीते—**वायुर्वै क्षेपिष्ठेत्यादिना** ॥ वायुः **क्षेपिष्ठा** शीघ्रगामिनी देवतेति लोके प्रसिद्धम्, अतः क्षिप्रगामिनी वायुदेवता वायव्यत्वेन श्वेतपशुरूपेण भागेन यजमानस्तोषयति, स च तुष्टो वायुरेनं भागप्रदं यजमानमैश्वर्यं प्रापयत्येवेत्येवकारस्य अवहितान्वयेन अर्थवादार्थः ॥

(वायुर्वै क्षेपिष्ठेतिग्रहणस्य सोऽरोदीदित्युपलक्षणत्वम्)

इत्याद्यर्थवादानामिति । आदिशब्देन न केवलं विधिसन्निहिता एतादृशा एवार्थवादा ग्राह्याः, अपितु "सोऽरोदीद्यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वं यदश्रुवशीयत तद्रजतमभवत्, पुराऽस्य संवत्सरात् गृहे रुदन्ति' इत्यादयः "तस्माद्बर्हिषि रजतं न देयम्' इत्यादिनिषेधसमभिव्याहृता अप्यर्थवादा ग्राह्याः, तद्विषयकाधर्मप्रामाण्यस्याप्यग्रे विचारसत्त्वात् । अत्र स इति तं-

दाना विधिप्रतिषेधवदेव कर्तृस्मरणाभावादपौरुषेयत्वे पूर्वाधिकरणेन सिद्धे सप्रति तद्वदेव धर्माधर्मयो प्रामाण्यमस्ति न वेति विचार्यते ॥ तत्र विधिप्रतिषेधवाक्याभ्या शक्त्या साध्यसाधनेतिकर्तव्यताविशिष्टभावनाविषयकविधिप्रतिषेधयो प्रतिपादनात् अर्थाच्च विधिप्रतिषेधविषययागादेरिष्टानिष्टसाधनत्वाक्षेपाद्युक्त तयोरिष्टानिष्टसाधनरूपधर्माधर्मप्रमाजनकत्वम्, अर्थवादाना तु शक्त्या सदसद्रूपसिद्धार्थबोधकत्वान्न धर्माधर्मयो प्रामाण्यसभव । नच शक्त्या तदसभवेऽपि लक्षणाध्याहारादिना तत्प्रतिपादनम्, यथाश्रुतार्थप्रतिपादनेनैवोपपत्तौ अन्वयानुपपत्त्यभावेन तदसंभवात्। नच तात्पर्यानुपपत्त्या तत्कल्पनम्, तात्पर्यग्राहकाभावेन तस्या अप्यसभवात् । नहि शब्द प्रमाणमात्र वा प्रयोजनवद्विषयमेवेत्येव नियमे प्रमाणमस्ति, येन स एव तात्पर्यग्राहक शङ्क्येत, निष्प्रयोजनानामपि बहुशो दर्शनेन व्यभिचारात् । नच—स्वाध्यायोऽध्येतव्य इति स्वाध्यायविधिरेवार्थज्ञानोद्देशेनाध्ययन विदधन्निष्प्रयोजनार्थज्ञानस्य भाव्यत्वानुपपत्तेरर्थस्य प्रयोजनवत्त्वमाक्षिपतीति—वाच्यम्, अर्थज्ञानजनकत्वेनाध्ययनस्य लोकसिद्धत्वेनाविधेय-

च्छब्देन "तदग्निर्न्यकामयत" इति पूर्वोपक्रान्तोऽग्नि परामृश्यते । इतरत् स्पष्टार्थम् । विधिप्रतिषेधवदेवेत्युक्त्या जिज्ञासासूत्रे अर्थवादादिधर्मप्रमाणमात्र उपक्षिप्तम् **इति—सूचितम्** ॥

(कर्तृस्मरणाभावेन विधितुल्यन्यायतयाऽर्थवादानां प्रामाण्यनिरूपणम्)

सिद्धे इति। तथाच चोदनार्थमप्युक्तेन कर्तृस्मरणाभावादिहेतुकापौरुपेयत्वेन अर्थवादादीनामपि सामान्यनस्तुल्यन्यायतया प्रामाण्य पूर्वमेव सिद्धमित्यर्थ ॥ **एतेन**—सामान्यत प्रामाण्यानुक्तौ स्तुत्यादिरूपद्वारविशेषाकाङ्क्षानुदयात्तदाम्—**अपास्तम्, अनेन**—पूर्वमुपपादित प्रसगाक्षेपरूपसगतिद्वयम्—**दर्शितम्**। धर्माधर्मयोरिति विषयसप्तमी। **विधिप्रतिषेधयोरिति। विधिप्रतिषेधौ** प्रवर्तनानिवर्तनापरपर्यायौ । **अर्थादिति**। अनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात् अनुमानेनैव इष्टसाधनत्वादेर्बोधसभवे न नयायिक मत इव तत्र शक्ति कल्पनाया । तदनुमानप्रकारस्तु भाट्टरहस्ये पूज्यपादै प्रदर्शित ॥

(सदसद्रूपेत्यस्य विवरणम्)

सदसद्रूपेति। अनेन च—वायुक्षेपिष्ठत्वादीना मानान्तरप्रामत्वेन अनधिगतार्थगन्तृत्वरूपप्रामाण्यस्य "ग्रावाण प्लवन्ते" इत्यादौ याथार्थ्यलक्षणस्यापि असभवे सुतरा सिद्धार्थप्रतिपादकतया भाव्यधर्माधर्मप्रामाण्य न सभवति **इति—सूचितम्** ॥

(लक्षणाविपरिणामादिस्वरूपस्य सोदाहरणं निरूपणम्)

लक्षणाध्याहारादिनेति । विपरिणामगुणकल्पनाद्यादिशब्देन सगृहीतम् । **तदुक्तम्**—"अध्याहारोऽश्रुताक्षेपो व्यत्यासो व्यवधि पद । मतो विपरिणामोऽसा प्रकृतिप्रत्ययान्यथा । वाक्यान्यथाविकरण व्यवधारणकल्पना" इति ॥ यथा छिनत्तीत्यध्याहार. । **व्यत्यासो** व्यवहितकल्पना, यथा—या ते अग्ने रजाशयेत्यत्र व्यवहितस्य तनूर्वर्षिष्ठेत्यनेनान्वयकल्पना। **विपरिणामो यथा** प्रतितिष्ठन्तीत्यत्र प्रतिष्ठाकामा रात्रीरुपेयुरित्यादि । **व्यवधारणकल्पना यथा**—यावतोऽश्वान् प्रतिगृह्णीयादित्यत्र प्रतिग्राहयेदिति । गुणकल्पना यथा—यजमान प्रस्तर इत्यत्र। लक्षणोदाहरणानि सिद्धान्तिनाऽङ्गीक्रियमाणा प्राशस्त्याप्राशस्त्यलक्षणा ॥

(वाक्यलक्षणासमर्थनम्)

सा किमेकस्मिन् पदे, कि वा प्रत्येक सर्वेषु, उत मिलितेषु, **नाद्य.**, विनिगमकाभावात्, इतरपदानामानर्थक्यप्रसङ्गाच्च । **नापर** एकैकपदस्य प्राशस्त्याप्राशस्त्यसबन्धाभावात्, अप्रतीतेश्च । **नान्त्यः**, मिलितानामेककार्याभावात् शक्यसबन्धस्यैव लक्षणात्वात् । ततश्च वाक्ये साङ्गीकर्तव्या, तत्रापि कारणाभावात् वाक्यस्यैकशक्यार्थाभावाच्च सा न सभवति, इत्याह—**यथाश्रुतार्थेति । तात्पर्यग्राहकाभावेनेति** । धर्माधर्मतात्पर्यकत्वस्य प्रमाणान्तरेणासिद्धेरिति भाव । **तस्या अपीति**। तात्पर्यानुपपत्तेरित्यर्थ । **प्रयोजनवद्विषयमिति** । प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपप्रयोजनोपयोग्यर्थविषयमित्यर्थ । **निष्प्रयोजनाना** आख्यायिकारूपाणाम् । **भाव्यत्वानुपपत्तारात** । मेविना पुरुषार्थभूतस्यैव भाव्यतयाऽपक्षणात् अतादृशस्य भाव्यत्वानुपपत्तिरित्यर्थ ॥

(गुणकर्मत्वप्रधानकर्मत्वकृतवैरूप्यवारणार्थं अध्ययनस्यार्थज्ञानार्थत्वपक्षोपपादनम्)

अर्थस्य प्रयोजनवत्त्वमिति। ततश्च चोदनाशे तावदध्ययनभावनाया दृष्टमर्थज्ञानमेव प्रयोजनम् । तथव सर्वाशेऽपि तस्या दृष्टेनव प्रयोजनेन भाव्य अन्यथा यदशे दृष्टार्थत्व तमश प्रत्यध्ययनस्य गुणकर्मत्वात् यदशे चादृष्टार्थत्व तमश प्रति तस्य प्रधानकर्मत्वात् वरूप्यापत्ते । अतस्तदनुरोधेन सर्वाशेऽपि दृष्टार्थत्व बोधित प्रवृत्तिनिवृत्त्युपयोगिप्राशस्त्याप्राशस्त्यलक्षणा विना न निर्वहतीति सिद्धान्त्याशङ्कार्थ । स्वाध्यायाध्ययनविधे अध्ययनाभिधेयर्थत्वे सति तत्फल दृष्टमदृष्ट वा गवेपणीय स्यात्, तदेवानुपपन्नमिति पूर्वपक्ष्याह—**अविधेयत्वादिति** ॥

(अर्थज्ञानोद्देशेन क्रत्वपूर्वोद्देशेन वाऽध्ययननियमविधिशङ्कापरिहारौ)

नच—अर्थज्ञाने उपायान्तरस्यापि पक्षे प्राप्तत्वादध्ययननियमाशे विधेरर्थवत्ताऽस्तु इति—वाच्यम्, अध्ययने

त्वात् । तन्नियमस्य चार्थज्ञानेऽनुपयोगात् अव्यभिचरित-क्रतुसबन्धाभावेन क्रतु यावदुपयोगकल्पनानुपपत्तेश्च न विधेयत्वम् । अत स्वाध्यायविधिना स्वर्गाद्यर्थमेवाध्ययन विधीयते । लोकत पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण यथाश्रुतार्थज्ञानार्थं वा । अध्ययनमेव वा भावनाया भाव्यमस्तु । नन्वेवमिष्ट-भाव्यकत्वाभावात्प्रवृत्त्यनुपपत्ति , अनधीयाना व्रात्या भव-न्तीति वचनेनाकरणे प्रत्यवायबोधनेनापि प्रवृत्तिसिद्धे । अतस्तस्य वेदत्वावच्छेदेन प्रयोजनवद्विषयत्वानाक्षेपकत्वा-न्नार्थवादेषु तद्बलेन लक्षणादिसिद्धिरित्यप्रमाणमर्थवादा धर्माधर्मयोरिति प्राप्ते—

अभिधीयते—न स्वाध्यायविधि स्वर्गाद्यर्थमध्ययन विध-त्ते, दृष्टे सम्भवत्यदृष्टफलकल्पनाया अन्याय्यत्वात् । नापि यथा-श्रुतार्थज्ञानार्थम् , तथात्वे व्रात्यताबोधकवाक्येनाध्ययनस्या-वश्यकत्वाद गृहीतपदतदर्थसङ्गतिकस्य ' स्थाणुरय भारहार किलाभूदधीत्य वेद न विजानाति योऽर्थ''मित्यादि वचनाच्च ज्ञानस्याप्यावश्यकत्वेन यथाश्रुतार्थज्ञानस्यानुषङ्गिकतयापि

स्पष्ट तदुपयोगस्याभावात् ॥ 'अध्ययनकार्य हि दृष्टमर्थज्ञान ते-नानुष्ठीयमानकर्मजन्यमपूर्व वा यत् तत्रोभयत्रापि उपयोगो नास्तीत्याह—**तन्नियमस्य चेति** । क्रतुजन्यापूर्वापस्थितिर्हि प्रकरणादथवा पर्णतादिवदव्यभिचरितक्रतुसबन्धाद्वा भवेत । तत्राध्ययनविधेरनारभ्याधीतत्वेन प्रकरणाभाव स्पष्ट एव । अर्थज्ञानस्य क्रतु विनाऽप्यध्यापनादिद्वारा द्रव्यार्जने उपयो-गसभवेन अव्यभिचरितक्रतुसबन्धोऽपि न सभवति । अतो नियमस्य न विधेयत्वम् , नियमस्य निषिद्धकर्मण्युपयो-गाभावाच्च ॥

(अध्ययनस्यादृष्टार्थत्वोपन्यासः)

स्वर्गाद्यर्थमिति । विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गकल्पनापेक्षया रा त्रिसत्रवदर्थवादाभावे "अनधीयाना व्रात्या भवन्ती"ति स्मृतिमूलश्रुतिकल्पनालाघवानुरोधेन व्रात्यतापरिहारार्थमेव त-द्विधानमस्त्विति योनन्वयादिशब्द । नचाध्ययनविधे पू-र्वापपादितवरूप्यापत्ति हुतक्राद्यशे तदध्ययनस्यादृष्टार्थताया स्वयापि स्वाकरणीयत्वेन तदवरूप्यायतदर्थत्वकल्पनस्यवो-चितत्वात्, स्वशाखाया विधाना प्रयोजनवदर्थप्रमापकत्वेन वमप्रामाण्यजनकत्वेऽपि तदध्ययनस्यादृष्टार्थत्वेऽपि बाधका-भावात् ॥

(लोकत पूर्व शास्त्रप्रवृत्ते पारायणादौ शूद्राधि-कारव्यावृत्तिप्रयोजननिरूपणम्)

अध्ययनविधेर्ग्यार्थत्वेऽप्याग्रह प्रत्याह—**लोकत इति** । लोकत पूर्वप्रवृत्त प्रयोजन तु पारायणे शूद्रानधिकारसिद्धि । अन्यथा अध्ययन विनाऽपि पारायणसभवेन तद्विधिना तदाक्षे-पण शूद्रस्याप्यधिकारापत्ते , गतिवस्मिन् विधाने एतद्विधि-सिद्धाध्ययनवत एवाधिकारिणो लाभे तदाक्षेपाभावान्न तस्या-धिकार । एव चकशाखापारायणमप्युपपन्नम्—**इति** ॥ **अध्ययनमेव वेति** । यथाश्रुतार्थज्ञानापेक्षया समानपदो पात्तत्वप्रत्यासत्त्या तस्य भावनाया सन्निहितत्वात् तस्यव भा-व्यत्व युक्तमित्यथ ॥ **लक्षणादिसिद्धिरिति** ॥ आदिपदेन च यथा लक्षणाया असिद्धि , तथा लक्षणीयार्थस्य प्राशस्त्याप्रा-शस्त्यादेरपि दुर्निरूपत्वादसिद्धि सूच्यते ॥

(प्राशस्त्याप्राशस्त्ययोर्गुणदोषवत्वरूपत्वखण्डनम्)

स हि न गुणदोषवत्वमात्रम् , अतिप्रसङ्गात् , न तदतिशयो अतिशयस्यापेक्षिकत्वेनानवस्थितत्वात्, अर्थवादमात्रप्रतिपा-द्ययोर्गुणदोषयोरनिरूपणाच्च, विशिष्टानिष्टफलत्वस्य वि-शिष्टेतिकर्तव्यतात्वस्य नित्यनिदाघवर्गविधिनिषेधविषयत्वस्य वा विधिनिषेधाभ्यामेव प्रतिपन्नत्वेनार्थवादानपेक्षत्वात् । न-चेष्टानिष्टगते फलवत्त्वे गुणदोषा, तयोरपि विधिनिषेधाभ्या-मेवावगमात्, इष्टानिष्टसाधनत्वेनैव तद्गतफलवत्त्वेनापि विना बुद्धिपूर्वकारिणा प्रवृत्तिनिवृत्त्योरभावात्, श्येनाद्यर्थवादेषु तद-नुपपत्तेश्च । तत्र श्येनादेरनर्थत्वेन तज्जन्यस्येष्टस्यानिष्टाद्गुरुत्व-त्वाभावात् । नच तत्तदर्थवादप्रतिपाद्यस्य अपिष्ठत्वादेरेव गु-णदोषतया प्राशस्त्याप्राशस्त्यरूपत्वम् अननुगमात्क्षणिक त्वानुपपत्तेश्च । तस्मात्तस्य दुर्वचत्वादपि तद्बोधकत्वेनापि ना-र्थवादाना धर्माधर्मप्रमापकत्वम् **इति** ॥

(अध्ययनविधेरक्षरावाप्तिफलकत्वपक्षोपपादनम्)

एतेन व्रात्यताबोधकवचनेनवाध्ययननियमलाभेन ॥ **स्या-देतत्**—यद्यध्ययनविधेरादावर्थज्ञान फल स्यात् तदा तस्य वैयर्थ्यापत्त्या तत्प्रयोजनवत्त्वाक्षेपपर्यन्तमपि व्या-पार कल्प्येत । नच तत्कल्पने किंचिदपि मानमस्ति प्राप्य-त्वमात्रप्रत्ययेन फलतयोपनीताया स्तोभभागाध्ययने फलत्वेन क्लृप्ताया अर्थज्ञानप्रागभावेन्या अर्थज्ञानार्थत्वपक्षेऽपि तन्नि-र्वाहकतया प्रथममपेक्षिताया स्वाधीनोच्चारणरूपाक्षरा-वाप्तेरदृष्टाया एव फलत्वसभवेनाध्ययनविधिवैयर्थ्याभावात्, विचारसाध्यार्थज्ञाननिरूपिताध्ययनगतकारणत्वस्य अक्षरावाप्ति विनाऽनिर्वहणीयत्वात् । अस्तुवा अर्थज्ञान फलम् । त-दाप्यर्थज्ञानार्थत्वस्य अन्यत प्राप्तत्वेन विधेर्वैयर्थ्यपरिहारार्थ अध्ययनगृहीतवेदार्थज्ञानवतामेवानुष्ठानमभ्युदयकारीत्येवमा-दिरूपस्यैव नियमफलस्याङ्गीकारे अध्ययनसध्यावन्दनाद्यनुष्ठा-नात् फलानुपपत्ति तद्विधीनामध्ययनात्प्रागुपायान्तरेण ज्ञानेऽध्ययननियमविध्यतिक्रमदोषापत्ते तदज्ञाने अध्ययना-दिवप्रवृत्त्या तदकरणप्रयुक्तप्रत्यवायप्रसङ्गात् ॥

(अर्थज्ञानफलकाध्ययनविधे शूद्राधिकार-व्यावृत्तिप्रयोजनशङ्का तत्समाधानानि)

नच—अध्ययननियमस्याध्ययनगृहीतवेदार्थज्ञानवतामेवा-नुष्ठानमभ्युदयकारीत्येव न फल कल्प्यते, अपितु शूद्रानधि-कारसिद्धि , कर्मविषयो , ह्यनुष्ठेयार्थज्ञानवदधिकारिसापेक्षा

सिद्धे स्वाध्यायविधिवैयर्थ्यप्रसङ्गात्। एतेन—अध्ययनभा-व्यकत्वपक्षोऽपि—निरस्तः। अतो वैयर्थ्यपरिहारार्थं प्रयोजन-

स्वाध्यायाध्ययनविधेरर्थज्ञानफलकत्वे तद्विधिप्रापितानुष्ठेयार्थज्ञानेषु त्रैवर्णिकेष्वेवाधिकारिषु लब्धानुष्ठाना न शूद्राणां ज्ञानमाक्षिपन्ति। तस्यार्थज्ञानफलकत्वाभावे तु कर्मविधय एव तदनुष्ठानमाक्षिप्य तानप्यधिकारित्वेन गृह्णीयुः, अत शूद्रानधिकारफलकत्वसिद्धिरेवाथज्ञानार्थत्वे फलमिति युक्तम् इति—वाच्यम्, अध्ययननियमसद्भावेऽपि शूद्राधिकारापत्तेरनिवार्यत्वात्, त्रैवर्णिकानामपि "स्वाध्यायोऽध्येतव्य" इति पितृपितामहादिपरंपरागतस्वशाखामात्र एवाध्ययनस्य विहितत्वेन शाखान्तरागताङ्गमन्त्रोपसंहारेण कर्मानुष्ठानार्थं क्रतुविधिभिः शाखान्तरगततद्वाक्यार्थग्रहणाक्षेपोपपत्तेः। नच—शूद्रस्य कर्मानुष्ठानापेक्षितं ज्ञानं कार्त्स्न्येनापेक्षणीयम्, त्रैवर्णिकानां तु शाखान्तराम्नातमात्रगोचरमित्याक्षेपलाघवात् कर्मविधयस्त्रैवर्णिकानेवाधिकुर्युर्न शूद्रम् इति—वाच्यम्, एवं तर्हि यस्य कर्मणो यस्यां शाखायां भूयसामङ्गानां च विधानं 'भूयस्त्वेनोभयश्रुती'तिन्यायेन प्रधानस्यापि तत्र विधानं, शाखान्तरे तु स्वल्पाङ्गविधानं, तत्र कर्मणि तच्छाखाध्यायिन एवाधिकारापत्तेः। अतस्त्रैवर्णिकानामर्थज्ञानाक्षेपावश्यभावात् शूद्रानधिकारे तस्य वेदतदर्थग्रहणायानुष्ठाननिषेध एव हेतुर्वाच्य इति नासावर्थज्ञानफलकस्याध्ययननियमविधेः फलमित्यक्षरावाप्तेरेव तत्फलत्वं युक्तमाश्रयितुम्॥

(विशिष्टार्थावबोधोद्देश्यकोच्चारणस्यार्थपरत्वप्रयोजकत्वतन्निरासौ)

नच—शब्दानामर्थपरत्वस्य विशिष्टार्थप्रतीत्युद्देश्यकोच्चारणाधीनत्वं लोके सर्वत्र क्लृप्तमिति वेदेऽप्यर्थपरत्वाय अर्थावबोधोद्देश्यकोच्चारणाक्षेपेण लोक इव रागप्रयुक्तस्य तस्यासंभवात् अध्ययनविध्यतिरिक्तस्य विध्यन्तरस्यादर्शनात् अर्थज्ञानमूलकस्वाध्यायविषयकगुरूच्चारणानूच्चारणात्मकाध्ययनविधिनियोजितमेवोच्चारणं समर्पणीयमित्यवश्यमर्थज्ञानमेव फलं कल्पनीयमिति मदभिहितमेव युक्तमिति—वाच्यम्, विशिष्टार्थावबोधोद्देश्यकोच्चारणस्यार्थपरत्वप्रयोजकत्वे मानाभावात्, लिखित्वा दत्ते पत्रे परेणाप्रेक्षितेनैव लिखितं दृष्ट्वा मनसाऽनुसंहिते श्लोकादौ उच्चारणाभावेनार्थपरत्वानापत्तेः॥

(विशिष्टार्थप्रतीत्युद्देश्यकव्यापारत्वस्यार्थपरत्वप्रयोजकत्वनिरासौ)

अथापि—विशिष्टार्थप्रतीत्युद्देश्यकव्यापारत्वमेव अर्थतात्पर्यनिर्णये प्रयोजकम्, मानसिकलेखनादौ च लिखित्वा दानरूप एव व्यापारस्तत्प्रयोजकः, वेदे चापौरुषेये कर्तृव्यापाराभावात् तदनुकूलव्यापारोऽध्ययनरूपादुच्चारणादन्यो न संभवतीति तस्यार्थपरत्वनिर्वाहार्थमध्ययनस्यार्थज्ञानफलकत्वमवश्यमास्थेयमित्युच्येत, यदि शब्दबोधत्वावच्छिन्नं प्रति तात्पर्यज्ञानस्य कारणत्वं स्यात्, तथात्वे विस्तारपर्यकशुकादिवाक्यात्तदनापत्तिः। अतो नकार्थबोधकपदजन्यशाब्दबोधत्वावच्छिन्न एव तस्य कारणत्वम्। शाब्दबोधत्वावच्छिन्नं प्रत्यपि वा कारणत्वे शुकादिवाक्यस्थले शब्दगतमेव तात्पर्यं कल्पनीयम्, तथैव वेदेऽपीति नाध्ययनविधिसिद्धव्यापारापेक्षा शब्दस्वभावेनैव तात्पर्यमनुमायार्थपरत्वोपपत्तेः॥

(विचारस्यार्थपरत्वप्रयोजकत्वनिरूपणपूर्वकाध्ययनाक्षरावाप्तिफलकत्वोपसंहरणम्)

अस्तु वार्थप्रतीत्युद्देश्यकव्यापारत्वमर्थनिर्णये प्रयोजकम्, तथापि अध्ययनादन्यः कृत्स्नस्वाध्यायार्थप्रतीत्युद्देशेनाध्ययनानन्तरं कर्तव्यो विचार एव तत्प्रयोजकोऽस्तु। नहि विचारं विना कस्यापि क्रतूपासनोपयुक्तो वेदार्थनिर्णयः संभवति। अतस्तस्यैव वेदानामर्थपरत्वे प्रयोजकत्वोपपत्ता नाध्ययनस्य तत्प्रयोजकत्वनिर्वाहार्थं तव्यप्रत्ययस्वारस्यादिप्राप्तामक्षरावाप्तिमतिलङ्घ्यार्थज्ञानस्यापि तत्फलत्वं कल्पनीयमित्याशङ्कानिवृत्तिफलकं सिद्धान्ताभिमतं वाक्यार्थं वर्णयति—**अतो वैयर्थ्यपरिहारार्थमिति॥**

(अध्ययनस्यार्थपरत्वप्रयोजकत्वम्)

अयं भावः—सत्यं शुकादिवाक्यार्थप्रतीत्यर्थं शब्दगतमेव तात्पर्यमङ्गीकर्तव्यम्, तथापि उपक्रमोपसंहारसामञ्जस्यपरामर्शादिसापेक्ष्यमेव शब्दस्य तात्पर्यमित्यर्थनिर्णयस्तु वेदे अध्ययनादिनैवेति तद्विधिरेव तत्र निर्णायकः। स्वेच्छया हि वेदवाक्यानि पठताऽङ्गवाक्यान्यपि फलवदनुच्चार्यन्, सोऽध्वर्युः स होता ये ऋत्विजस्ते यजमानाश्चेत्याद्यर्थप्रतीतिः स्यात्। नच अध्ययनानन्तरं क्रियमाणो विचार एव तन्निर्णायकः, अध्ययनस्यार्थज्ञानार्थत्वाभावे विचारकर्तव्यताऽप्रसक्तेः, नियतं विचारस्यैवाप्राप्तेः॥

(विचारस्य लिङ्गकल्प्यश्रुतिसिद्धत्वशङ्कासमाधाने)

नच—अध्ययनसंस्कृतत्वाद्याख्यापयोगापेक्षायां स्वाध्यायस्यार्थज्ञानजनकत्वरूपलिङ्गकल्प्यश्रुत्याऽर्थज्ञाने विनियोगकल्पनात् तस्य च विचारमन्तरेणाऽनुपपत्तेः विचारप्राप्तिरिति—वाच्यम्, अध्ययनसंस्कृतस्य स्वाध्यायस्यार्थज्ञानार्थत्वाविनियोगकल्पनाया प्रयोजनं पारायणादिविनियोगाद्विना नगराद्युपादानरूपेण लिङ्गकल्प्यश्रुतेरप्रसरात्। लिङ्गस्य च यथाश्रुतार्थज्ञानजनकत्व एव दर्शनात् तत्कल्प्यश्रुत्या अपि तदंशमात्रविषयत्वापत्तौ तत्र विचारसापेक्षत्वाभावाच्च तत्फलांशे स्वाध्यायस्यार्थज्ञानजनकत्वाभावेन तज्जनकत्वग्राहकस्य व्यभिचारग्रस्तत्वाच्च॥

(अध्ययनस्याक्षरावाप्तिफलकत्वनिरासपूर्वकार्थज्ञानार्थत्वव्यवस्थापनम्)

किंच अक्षराणां स्वतः अपुरुषार्थतया फलत्वानुपपत्त्या अर्थज्ञानसाधनत्वेन तदुपपादने अर्थज्ञानस्यापि स्वतः पुरुषार्थत्वानुपपत्तेस्तुल्यत्वात् कर्मानुष्ठानापेक्षितार्थज्ञानसाधनत्वेनैव तस्य फलत्वं स्वीकार्यम्। नहि स्वाध्यायाक्षराणां अर्थज्ञानद्वारा कर्मानुष्ठानोपयोगित्वेन पुरुषार्थपर्यवसायित्वं लिङ्ग

मात्रेण शक्य विज्ञातुम्, हुफडार्थवादाद्यक्षरेभ्योऽर्थज्ञानानुत्पत्ते, केभ्यश्चित्तदक्षरेभ्योऽर्थज्ञानोत्पत्तावपि व्यभिचारात् । तत्र च तस्य सामान्यसंबन्धग्राहिप्रमाणमापेक्षत्वात् । अतश्चान्ततो गत्वा कर्मानुष्ठानापयिकार्थज्ञान स्वाध्यायाक्षरग्रहणस्यावश्यकल्पनीये उपयोगे लाघवात् तस्यैव फलत्व कल्प्यता, नत्वनन्तरदृष्टत्वमात्रेणाक्षरावाप्ते, साक्षात्प्रणालीसाधारणपुरुषार्थमात्रस्यैव विहितफलत्वयोग्यतया ज्ञातस्यैवान्वयबोधोपयोगित्वात्, अथज्ञानस्य तु तेन विना कथमपि कर्मानुष्ठानासंभवाल्लिङ्गेनैवोपनिपदस्य देहादिभिन्नात्मज्ञानस्य सापरायफलकर्माङ्गत्वज्ञानस्येव कर्माङ्गत्वज्ञानोपपत्ते ज्ञानस्य तस्यैव फलत्वमुचितम्, इतरथा वितुषीभावरूपद्वारस्यैव फलत्वापत्ता अवघातादीनामप्यपूर्वार्थत्वानापत्ते ॥

(अर्थज्ञानरूपभाव्योपस्थितिप्रकार.)

नच—अर्थज्ञानमनुपस्थित कथम ध्ययनभावनाया भाव्यत्वेनान्वेति' इति—वाच्यम् विधिना स्वविषयस्य समाहितसाधनताऽऽक्षेपात् लोके च शब्दोच्चारणगोचरप्रवृत्ता व्यवहारौपयिकार्थज्ञानस्यवोद्देश्यत्वेन क्लृप्तत्वादध्ययनस्य शब्दोच्चारणरूपत्वस्वभावादेव तदुपस्थितिसंभवात्, 'स्थाणुरय भारहार किलाभूदधीत्य वेद न विजानाति योऽर्थम्' इत्यनेन अक्षरावाप्तिमात्राथाध्ययनवत स्थाणुत्वसंकीर्तनेन अपुरुषार्थपर्यवसायित्वस्य स्पष्ट प्रतीतेश्च ॥

(प्रथमापेक्षितस्यापि अपुरुषार्थस्य द्वारतयैवोपयोगनिरूपणम्)

किंच अध्ययनस्य फलाकाङ्क्षाया विरविगतात् पुरुषार्थपर्यन्तालोचनावश्यभावे साक्षात्तस्य तदनन्तरप्रत्यासन्नस्य च यागादे प्रमाणाभावेन सामान्यतोऽन्वयेन च भाव्यत्वानिकर्मेऽपि तदेकान्तरप्रत्यासन्नस्य कर्मज्ञानस्यैवातिक्रमहेत्वभावाद्भाव्यत्व युक्त, ननु तेनानतिव्यवहितस्याक्षरग्रहणस्य तथासति तत तदुत्तरश्च पदार्थधारणादिभि स्वतन्त्र पुरुषार्थस्यानिव्यवधानप्रसङ्गात्, ज्ञानभाव्यत्वेतु तेषा द्वारमात्रत्वेनाव्यवधायकत्वात् । **एतेन**—प्रथमापेक्षितत्वादक्षरावाप्ते फलत्व— **निरस्तम्** द्वारभूतार्थगतप्राथम्यस्यापेक्षाया पुरुषार्थपर्यवसायित्व समानत्वाभावात । अन्यथाऽसमाहितस्य करणत्वानुपपत्तिभाव्यत्वस्यावश्य प्रथमापेक्षित त्वेन योग्यत्वात्स्मानपदोपात्तप्रत्यासत्त्या यागस्यैव स्वर्गद्वारभूतस्या भावनाभाव्यत्वापत्ते । अत प्रथमस्याप्यपुरुषार्थस्य न पर्यवसानसमाहितसाधनत्वानुगमनेन भाव्यत्व यागादेरिवाक्षरावाप्तेरपीति समानमेव । ततो यावत्संभव पुरुषार्थपर्यवसाय्यर्थज्ञानमेव दृष्ट फलत्वेन कल्प्यते, नत्वक्षरावाप्ति ॥

(अर्थज्ञानार्थाध्ययनस्य स्वविधिप्रयुक्तत्वं, न तु क्रतुविधिप्रयुक्तत्वं, शाखान्तरगतस्वकर्मोपजीव्यज्ञानाक्षेपकत्वंच)

एवच क्रतुविधीनामर्थज्ञानाक्षेपकत्वमपि नापद्यते इति सूत्रस्याप्यर्थानधिकार तेषु सि यति । अन्यथा अर्थज्ञान विना कर्मानुष्ठानाशक्त तज्ज्ञानार्थमुपायान्तराक्षेपापत्ते । नच—शाखान्तरगताङ्गवाक्यार्थज्ञानाय क्रतुविधीनामाक्षेपकत्व कल्पनीयमेवेति—वाच्यम्, तत्रापि स्वपरपराशाखाध्ययनेऽपि अध्ययनविधि स्वस्य दृष्टार्थत्वनिर्वाहाय स्वशाखागतवाक्यार्थप्रमाया शाखान्तरगतवाक्यार्थज्ञानाधीनत्वेन तावन्मात्राध्ययनमप्याक्षिपतीति तत्प्रयुक्ताध्ययनसिद्धार्थज्ञानलाभे क्रतुविधीना तदाक्षेपकत्वकल्पने मानाभावात् । **अतएव** यत्रापि "भूयस्त्वेनोभयश्रुती"तिन्यायेन बह्वङ्गाम्नानबलेन यस्या शाखाया प्रधानविधि स्वाधीनशाखाया स्वल्पानामेवाङ्गाना विधानम्, तत्राङ्गप्रमारूपतद्विधायकवाक्यार्थज्ञानस्य प्रधानविधिवाक्यार्थज्ञानाधीनत्वेन अध्ययनविधिनैव स्वदृष्टार्थतानिर्वाहाय तत्प्रधानविधिवाक्याध्ययनपूर्वकमर्थज्ञान आक्षिप्यत इति न क्वापि क्रतुविधीनामर्थज्ञानाक्षेपकत्वम् ॥

(अध्ययनस्य स्वर्गाक्षरावाप्त्यर्थत्वे दोषस्यार्थज्ञानार्थत्वेन तन्नियमवर्णनप्रयोजनस्य शूद्रानधिकारस्य च वर्णनपूर्वकं अर्थज्ञानार्थत्वपक्षोपसंहार.)

तस्मादध्ययनस्य स्वर्गाद्यर्थत्वे सर्वोपधावधानवत्सकृदुच्चारणेनापि शास्त्रार्थसिद्ध्यापत्ते स्वाध्यायगतकर्मान्तरनिर्देशेन प्रतीतमस्कारकर्मत्वबाधापत्ति, तन्निर्वाहार्थमक्षरावाप्ते फलत्वाङ्गीकारे क्रतुविधिभिरर्थज्ञानविचाराक्षेपगौरवापत्ते स्वाध्यायस्वरूपे आनर्थक्याचाचाराध्याधीतवेद क्रमपूर्वस्यैव पारायणजन्यादृष्टस्यापि स्वाध्यायपदेन लक्षयितुमशक्तेरर्थज्ञानस्यैवाक्षरावाप्ते कर्मायत्तिनाभावाभावेनाव्यभिचरितक्रतुसंबन्धस्याभावात् क्रत्वनुपस्थितेन तत्फलत्वम्, अपितु अर्थज्ञानादेरेव । तच्च पुस्तकपाठाभिज्ञोपदेष्टृवचनाद्युपायान्तरेण यावत्क्रतुभिराक्षेपणायम्, तत पूर्वमेवाध्ययनविधिप्रवृत्तेर्नियमस्य तन्निवृत्ति फल कल्प्यते । तत्प्रयोजनं च त्रैवर्णिकाधिकारनियम । विनाऽर्थज्ञान कर्माद्यनुष्ठानासंभवात् क्रतुविधीनामर्थज्ञानापेक्षा जानत साङ्गाध्ययननियमविशिष्टार्थज्ञानस्य प्रयोजनापेक्षा च पश्यत पुरुषस्य च लिङ्गकल्प्यश्रुत्या "यदेव विद्यया करोती"ति श्रुत्या वा तादृगर्थज्ञान क्रत्वङ्गमिति बोधे जनिते तादृग्ज्ञानवत एव क्रतुष्वधिकार इति बोधावश्यंभावात् ॥

(भाट्टालंकारसंमतस्याध्ययननियमस्य क्रतौ प्रायश्चित्तापूर्वे च यथायथमुपयोगनिरूपणम्)

अस्तुवाऽऽधानस्यानङ्गत्वेऽपि तज्जन्यापूर्वविशिष्टाग्नीना क्रत्वङ्गत्ववदध्ययनस्यानङ्गत्वेऽपि तन्नियमादृष्टविशिष्टार्थज्ञानस्य पूर्वोक्तलिङ्गकल्प्यश्रुत्या कर्माङ्गत्वेन ज्ञापनादाहवनीयवन्नियमादृष्टस्यापि परपरया क्रत्वपूर्वोपयोग इति भाट्टालंकारकारोक्तरीत्या नियमस्य क्रतावेवोपयोग एवच क्रत्वर्थनिषेधेषु अध्ययननियमस्याथर्वत्वा पुरुषार्थनिषेधेष्वपि अध्ययनावामनिषेधेनैव स्वानुष्ठितकर्मणो दोषजनकत्व ज्ञात्वा तन्निवृत्त्यर्थकल्पनप्रा-

वदर्थज्ञानोद्देशेन स्वाध्यायाध्ययनं विधीयते प्रयोजनवदर्थज्ञानादिसाधनीभूतस्वाध्यायोद्देशेन वाऽध्ययनमात्रम्, त-

यश्चित्तात्तन्निवृत्ति भवतीत्येवप्रकारेण प्रायश्चित्तापूर्वे उपयोग कल्प्यत इति न बाधकम् ॥

(नित्यविधीनामर्थज्ञानानाक्षेपकत्वनिराकरणम्)

नच—अध्ययनस्य नित्यमनुष्ठाने प्रमाणाभावेन नित्यविधीनामर्थज्ञानाक्षेपकत्वापत्तिरिति—वाच्यम्, नित्यानामपि क्रतुविधीनां लाघवेन परप्रयुक्ताग्निविद्योपजीवित्वे प्रमिते स्वविधिसिद्धाग्निविद्यावतोऽधिकारसत्त्वात्तदकरणे प्रत्यवायानुत्पत्तावपि तद्रहितस्यानधिकारादेव तदुत्पत्तौ प्रमाणाभावेन अग्निविद्याक्षेपकत्वानुपपत्ते । यथाचैवसति क्रतुविधीनां नित्यत्वात् आधानादिविधीनामपि फलतो नित्यत्वमिति पार्थसारथ्युक्ति, सा षष्ठे ब्राह्मणस्येत्यादिकाधिकरणे पूज्यपादैरेव निरसिष्यते । **एतेन**—नित्याद्यनुष्ठानस्य अध्ययनविधिसिद्धार्थज्ञानमन्तरेणासभवात् सिद्धमध्ययनस्य फलतो नित्यत्वमिति भाट्टालकारोक्ति —**अपास्ता** । आधानस्य तु अनाहिताग्नितापयुक्तप्रायश्चित्ताम्नानादेव नित्यत्वमूह्यम् । एवच नित्येषु अध्ययनाधानसिद्धाग्निविद्यावत एवाधिकारात् न नित्यक्रतुविधीना तदाक्षेपकत्वापत्ति ॥

(संध्यादिविधीनामाचार्योपदेशाद्याक्षेपकत्वनिरूपणम्)

अतएव येषा तावत् गायत्र्युपदेशानन्तरमेवाध्ययनविधिप्रवृत्ते पूर्वं प्रवृत्ता सध्यावन्दनादिविधय, तेषामर्थज्ञानस्याध्ययनविधिप्रयुक्तत्वसभवात् नियमाविषयाणामस्त्येवार्थज्ञानसाधनीभूताचार्योपदेशाद्याक्षेपकत्वम् । यथा निषादस्थपतीष्ट्यादिविधीनामिति ॥

(अर्थज्ञानार्थत्वपक्षेऽध्येतव्य इति तव्यप्रत्ययोपपत्तिः मिश्रभवदेवादिमतेन)

नच—अर्थज्ञानस्य भाव्यत्वे कथ स्वाध्यायगतकर्मत्वबोधकतव्यप्रत्ययोपपत्ति ? इति—वाच्यम्, आर्थिकसम्बन्धमादाय तदुपपत्ते । **तथाहि**—"स्वाध्यायोऽध्येतव्य"इत्यत्र "प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्चे"ति स्मृत्या प्राप्ते तव्यप्रत्ययविधानात् प्रैषस्य च प्राप्तविषयकत्वप्रवर्तनात्मकत्वसमुदायरूपत्वात् ब्राह्मणे च प्राप्तविषयत्वासभवात् समुदायागमभवेऽपि तदेकदेशलक्षणया तव्यप्रत्ययेन प्रवर्तनोच्यते । **यथोक्तम्** "प्रवर्तनस्मृति प्राप्ते प्रैष इत्यभिधीयते । अप्राप्तप्रेरणे सैव विधिरित्य प्रतिपद्यते" इति । तस्याश्च प्रवृत्त्यनुकूलव्यापाररूपत्वात् प्रवृत्तिरूपाया भावनाया तेनवाक्षिप्यते । तस्याश्च पष्ठाद्यन्यायेन प्रयोजनवदर्थज्ञानमेव यावत्सभवं भाव्यत्वेन स्वीक्रियते । तत करणापेक्षाया भावार्थाधिकरणन्यायेन सन्निकर्षादध्ययन करणम् । तत्र अध्ययनस्याशब्दरूपस्यार्थज्ञानसाधनत्वानुपपत्ते शास्त्रानुसारेण स्वाध्यायावाप्तिद्वारेण तद्भवति । स्वाध्यायस्य च अर्थज्ञानसाधनत्व विना अध्ययनस्य तत्साधनत्वे तदवाप्तिद्वारत्वानुपपत्ते तस्यापि तत्साधनत्वमर्थात्प्रतिपादित भवति । साम्ना स्तुतिसाधनत्वे ऋचामपि साधनत्ववत् । ततश्च शाब्दबोधे सक्तुन्यायेन विनियोगभङ्ग प्रकल्प्य स्वाध्यायस्य गुणत्वेऽपि तदवाप्तिद्वारत्वात् अर्थात् प्राप्यकर्मत्वाश्रयत्वमप्यस्तीति न तव्यप्रत्ययोक्तकर्मत्वस्य सर्वथाऽनुपपत्ति । उपपद्यते च स्वाध्यायस्योपादेयत्वेन तद्गतैकत्वविवक्षेत्यर्थज्ञानार्थमेवाध्ययन अर्थकर्मैवेति न्यायरत्नमालोपपादितरीत्या मिश्रभवदेवादिमताभिप्रायेण प्रयोजनवदर्थज्ञानाद्युद्देशेन स्वाध्यायाध्ययनं विधीयते इत्येक पक्ष उक्तो मूलकृता । **तदुक्तम्**—फलवद्व्यवहाराङ्गभूतार्थप्रत्ययाङ्गता। निष्फलत्वेन शब्दस्य योग्यत्वादवधार्यते" इति ॥

(हुंफडादिसाधारणसर्वाध्ययनस्य दृष्टार्थत्वम्)

आदिपदेन च साम्ना ऋगक्षराभिव्यञ्जकत्वेन तदध्ययनस्यार्थज्ञानार्थत्वेऽपि यत्र हुंफडादिस्तोभभागाशे सर्वथा तदसंभव, तत्रापि नियतकालपूरण दृष्ट प्रयोजनमपि सगृह्यते, तेन नाध्ययनविधेर्वैरूप्यम् । नच वाक्यभेद, न केवलार्थविज्ञानसिद्धिरस्य प्रयोजनम् । 'दृष्ट यच्छक्यते कर्तु तत्सर्वं फलमिष्यते" इति न्यायरत्नमालाया मिश्राद्युपपादितरीत्या दृष्टत्वमुपलक्षणीकृत्य यदेव किंचिद्विध्यन्तरोपयोगि स्वाध्यायाध्ययनेन भावयितु शक्य, तत्सर्व भावयेदित्येकस्यैव वचोभङ्ग्या सर्वार्थत्वलाभेन वाक्यभेदाप्रसरात् । **अतएव**—पाठक्रमोऽध्ययनविध्यवगत एवेति वक्ष्यते पञ्चमे । **अतएव**—राजन्यविशा ब्राह्मणादिकर्तृककर्मप्रतिपादक वेदभागेऽप्यध्ययनजन्यार्थज्ञानात् स्वातिरिक्तकर्तृककर्मणि बुद्धे तद्बोधितकर्मण्यप्रवृत्तिरेव दृष्ट प्रयोजनमिति न तत्रापि वैरूप्यापत्ति । **यत्तु**—शास्त्रदीपिकाटिप्पणे भाट्टभास्करे चनादृशे विषये जपपारायणाद्युपयोग्यक्षरग्रहणमेव दृष्ट प्रयोजनम् इति—**कैश्चिदुक्तम्** तत् क्वचिदवश्यकल्पनायेऽक्षरग्रहणस्य फलत्वे सर्वत्राध्ययनैकरूप्येण तस्यैव फलत्वापत्त्याऽर्थज्ञानफलकत्वानुपपत्तेरुपेक्षणीयम् ॥

(अध्ययनस्य संस्कारकर्मत्वमिति जरन्मीमांसकमतस्यार्थज्ञानार्थत्वपक्षाविरोधेन समर्थनम्)

वस्तुतस्तु—तव्यप्रत्ययेन कर्मतया अभिहितस्य स्वाध्यायस्य गुणत्वेनान्वये प्रतीतप्राधान्यबाधापत्ते स्वाध्यायस्य चान्यरूपेण कर्मत्वासंभवेऽपि प्राप्यकर्मत्वेन तदन्वयोपपत्ते स्वाध्यायस्वरूप आनर्थक्ये प्राप्ते अध्ययनस्य शब्दोच्चारणरूपत्वात् उच्चारणस्य अर्थज्ञानजनकत्वक्लृप्त्यभावे यथासामर्थ्यानुरोधेन स्वाध्यायस्योद्देश्यस्यापि अर्थज्ञानजनकत्वयोग्यत्वादर्थज्ञानस्योपस्थिते पुरुषार्थपर्यवसाय्यर्थज्ञानादिसाधनस्वाध्यायलक्षणा स्वाध्यायपदे स्वीकृत्य तदुद्देशेनवाध्ययनविधानमुचितम् । ततश्च संस्कारकर्मत्वमेवेति जरन्मीमांसकमतमेव युक्तमिति द्योतयितु द्वितीयपक्षमाह—**प्रयोजनवदिति** ॥

(अध्ययनेन स्वाध्यायं भावयेदित्यापाततोऽध्ययनविध्यर्थनिरासः)

यत्तु—भाट्टालकारादिभिरध्ययनेन स्वाध्याय भावयेदित्यापाततो बोधयन्नध्ययनविधि स्वाध्यायप्रयोजनाकाङ्क्षाया अधीतेन स्वाध्यायेन प्रयोजनवदर्थज्ञान भावयेदिति विपरिणामेन बोधयति, स्वाध्यायस्य उपयोगयोग्यतया सक्तुवैलक्षण्यात्—**इत्युक्तं, तन्न**, तथात्वे अक्षरावाप्तेरपि फलत्वे पूर्वोपपादितरीत्याऽर्थज्ञानजनकत्वरूपस्वाध्यायगतसामर्थ्यकल्प्यश्रुत्यैवार्थज्ञानसाधनत्वोपपत्त्या प्रस्तुतविधेर्विपरिणामकल्पनेऽपि गौरवापत्ते परमतोक्ताक्षरावाप्तेरेव फलत्वापत्ते । अथ तत्रापि नियोगाकाङ्क्षया यावल्लिङ्गकल्प्या श्रुति कल्प्या, तावत् पारायणादिप्रत्यक्षविनियोगविधिनैव नराकाङ्क्षमित्युच्यते, तदा प्रकृतेऽपि दीयता दृष्टि । तत्रापि तेन नराकाङ्क्षये विनियोजकविपरीतवाक्यतदर्थकल्पनाप्रसरात् ॥

(स्वाध्यायोद्देश्यत्वेऽपि अर्थज्ञानोद्देश्यत्वपर्यवसानम्)

अत पारायणादिविधितुल्यतापत्त्या प्राधान्यनिर्वाहार्थं व्रीह्यादिपदेऽपूर्वसाधनत्वलक्षणावत् स्वाध्यायपदे तादृशलक्षणयैव तदुद्देशेनैव प्रत्यक्षविधिना अध्ययन विधीयते । अतश्च यथाऽवघातादेरपूर्वसाधनीभूतव्रीहिवितुषीभावरूपसंस्कारकस्यापूर्वार्थत्व एव विधेस्तात्पर्य, तथाऽध्ययनस्यापि अर्थज्ञानादिसाधनस्वाध्यायाक्षरग्रहणरूपसंस्कारसाधनस्य अर्थज्ञानाद्यर्थत्व एव विधेस्तात्पर्यमित्यर्थज्ञाने फलत्वपर्याप्ति, नतु द्वारभूताक्षरग्रहणे इत्यावेदितमेव प्राक् ॥

(स्वाध्यायोद्देश्यत्वपक्षेऽप्येकशाखाध्ययननियमोपपत्ति.)

नचास्मिन् पक्षे स्वाध्यायस्य संस्कार्यत्वेनोद्देश्य वात्तद्विशेषणैकत्वादेरपि विवक्षापत्ते शाखान्तराधिकरणव्युत्पादितैकशाखाध्ययननिरोधप्रसङ्ग एकत्वाविवक्षायामपि स्वाध्यायपदे स्वशब्देन स्वकीयवाचिना पित्रादिपरपरया आगताया शाखाया स्वमव्युत्पत्त्या वाच्यत्वावधारणादनेकशाखाध्ययने स्वशब्दवैयर्थ्यापत्तेरेकशाखाध्ययननियमस्य नक्षत्रवादावल्युक्तत्वात् प्रयोजनवदर्थज्ञानादिसाधनस्वाध्यायोद्देशेन प्रत्यक्षस्वाध्यायाध्ययनविधिना अध्ययने वाक्यार्थमर्यादया विहिते स्वाध्यायस्य यथाश्रुतार्थज्ञानजनकत्वसामर्थ्येऽपि विधेरर्थवत्त्वार्थं पुरुषार्थपर्यन्तस्यार्थज्ञाने आक्षेपादार्थनाध्ययनगृहीतेन स्वाध्यायेन पुरुषार्थ एव पर्यवसाय्यर्थज्ञान संपादयेदिति विधिकल्पने स्वाध्यायस्योपादेयत्वस्यापि प्रतीतेश्च । उपादेयत्वप्रतीतिश्च आर्थिकविधिकल्पनया । नैवैतावता एकदा स्वाध्यायसंस्कारार्थत्व विधाय पुन विपरिणामेन तस्यैवावृत्त्याऽधीतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञान भावयेदिति वाक्यार्थान्तरकल्पना केषाचिदुक्ता युक्ता, आवृत्तिलक्षणवाक्यभेदापत्ते । विपरिणामकल्पने प्रमाणाभावाच्चेत्यर्थज्ञानाय पूज्यपादै प्रयोजनवदर्थज्ञानादिसाधनीभूतस्वाध्यायोद्देशेन वेति समस्तपदप्रयोगेणोद्देश्यसमर्पण प्रदर्शितम् ॥

(व्रीहिपदवदुद्देश्यसमर्पकस्यापि स्वाध्यायपदस्य स्वार्थाविवक्षाविवक्षाभ्यां वैषम्यम्)

नच—व्रीह्यादिपदेष्विव लक्षणया प्रयोजनवदर्थज्ञानादिसाधनस्वाध्यायस्योद्देश्यत्वे व्रीह्यादिवत् स्वाध्यायस्याप्यविवक्षाप्रसक्तिरिति—वाच्यम्, तदविवक्षाया पुरुषार्थपर्यवसाय्यर्थज्ञानस्यैवोपस्थापकमानान्तराभावेनोद्देश्यत्वानुपपत्ते, "वेदाङ्गानि समस्तानि कृष्णपक्षेषु सपठेत्" इत्यादिविधिवैयर्थ्यापत्तेश्च, प्रतिनियतोद्देशन्यायेन स्वाध्यायत्वविवक्षाया बाधकाभावात् । तस्मादङ्गाना वेदार्थज्ञानसाधनत्वेनाङ्गतया तदध्ययनस्येव तत्समभिव्याहृतवेदाध्ययनस्यापि अर्थज्ञानसाधनत्वमेवाश्रयितु युक्तमिति दिक् ॥

(अध्ययनस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वमतनिरूपणम्)

अतो वैयर्थ्यपरिहारार्थमित्यनेन मूलकृता मतान्तरमपि निरस्त वेदितव्यम् । **तथाहि**—"अष्टवर्ष ब्राह्मणमुपनयीत" इत्यात्मनेपद तावत् "संमाननोत्सञ्जनाचार्यकरणज्ञानभृतिविगणनव्ययेषु निय " इति सूत्रादाचार्यकरणविहितमित्याचार्यहेतुत्व उपनयने प्रतीयमान केन द्वारेणेत्यपेक्षाया उपनेयप्रत्यासत्तिरूपदृष्टद्वारा अध्यापनापेक्षितेन तत्कर्तृकेणाध्ययनेनाध्ययन निवर्तयितु शक्यते इत्यध्ययनद्वारेणैत्येवमाचार्यकर्तृकमध्यापन तत्र द्वारमिति कल्प्यते । तच्चाध्यापन "उपनीय तु य शिष्य वेदमध्यापयेद्द्विज । सकल्प सरहस्य च तमाचार्य प्रचक्षते" इत्यादिस्मृत्या आचार्यकाम शिष्यमुपनीय वेदमध्यापयेदिति श्रुत्युन्नयनेनाचार्यत्वसिद्धिरूपफलार्थमिति प्रधान उपनयनरूपाङ्गप्रयोजक सदुपनेयव्यापारस्याध्ययनस्यापि प्रयोजकम् । अतश्च एतेनैवाध्ययने प्रयुक्ते श्रुताधिकारिस्वाध्यायाध्ययनविधेर्न स्वातन्त्र्येणार्थज्ञानजनकत्वेनाध्ययनप्रयोजकत्व कल्पनीयम् गौरवात् । अतएव "उपनीय तु" इति स्मृतौ क्त्वाप्रत्ययेन समानकर्तृकत्वाभिधानात् तस्य च प्रयोगैक्य विनाऽनुपपत्तेरुपनयनाध्यापनयो अङ्गाङ्गिभावेनैव तन्निर्वाहो युज्यते । यद्यप्याचार्यत्व आधाननिष्पाद्याहवनीयत्वादिवदलौकिकातिशयरूप न स्वत पुरुषार्थ, तथापि "अचार्याय दक्षिणा देये" त्यादिस्मरणात् दक्षिणादानादिहेतुत्वेन भवत्येव गौण पुरुषार्थ इति तत्साधनीभूतमध्यापनमपि भवत्येव पुरुषार्थ इति प्रधानम् । 'तमध्यापयीते' ति तच्छब्दपरामृष्टोपनीतस्याध्यापनसंबन्धनात् "तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा" इत्यत्र सेति तच्छब्देन दध्यानयनसंस्कृतस्य पयसो वैश्वदेवयागाङ्गत्ववदिहापि तच्छब्दश्रुतेरुपनयनस्य पूर्वोक्तरीत्याऽध्यापनाङ्गत्वस्यापि प्रतीतेश्च ॥ **ननु**—"उपनयीते" ति श्रुते "दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते" तिवत्कालसंबन्धेनाप्युपपन्नत्वेनाङ्गाङ्गिभावसंबन्धे प्रमाणाभाव, तच्छब्दबलेनापि समभिव्याहृतक्रियामात्राङ्गत्वप्रतीतावपि णिजन्तधातुना अध्यय-

नाध्यापनरूपप्रयोज्यप्रयोजकव्यापारद्वयोपस्थितौ उपनयनस्याध्यापनाङ्गत्व एव प्रमाणाभावेनाध्ययनाङ्गत्वस्याप्यापत्ति । आत्मनेपदेन आचार्यकरणे विहितेनाङ्गाङ्गिभावबोधनस्याशक्यत्वाच्च ॥ नच—उपनयने अध्यापनफलाचार्यसबन्धबोधन तस्याध्यापनाङ्गत्व कल्पयेत् इति—वाच्यम्, आधानद्वारा अग्निहोत्रपूर्णमासादिसर्वकर्मोपकारकस्वविधिसिद्धाधानाङ्गपूर्णाहुतौ "पूर्णाहुत्या सर्वान् कामानाप्नोति"इति तदुपकार्यसर्वकर्मफलव्यपदेशदर्शनेनेहापि अध्ययनद्वारेणोपनयनोपकार्यस्वाध्यायस्य फलमुपकारके व्यपदिश्यत इत्यस्याप्युपपत्ते इति—चेत्, न दर्शपूर्णमासयो सोमयागस्य च स्वातन्त्र्येण पृथक्फलसाधनतया वाक्यान्तरावगतत्वेन पृथक्प्रयोगसत्त्वेन पौर्वापर्यमात्रबोधकक्त्वाप्रत्ययस्य प्रयोगैक्य विनापि कर्तृकारकाविष्ठानैक्यावलम्बनतया कथचिदुपपन्नत्वेऽपि प्रकृते वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेतेत्यत्रेव प्रयोगैक्यनिर्वाहायाऽङ्गाङ्गिभावसबन्धबोधन एव तत्तात्पर्यकल्पनौचित्यात्, तच्छ्रुतेरपि क्रियाद्वयस्य समभिव्याहारेऽपि प्रधानक्रियाया अभ्यर्हितत्वेन तत्रैवान्वयस्योचितत्वेन अध्यापनाङ्गत्वबोधने प्रामाण्याच्च। अङ्गप्रमाणभावेन साक्षात्सबन्धिनोऽध्यापनस्य फल उपनयने निदिश्यते इति वक्तु शक्ये परपरासबन्धकल्पने तदुपपादनस्य निरर्थकत्वाच्च । अतोऽध्यापनविधिप्रयुक्तमेवाध्ययन नार्थज्ञानसाधनत्वेन स्वाध्यायाध्ययनविधिप्रयुक्तम्—**इत्याहु.** ॥

(अध्ययनस्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वनिरास. तत्रोपनयनस्यैवाध्यापनविधिप्रयुक्तत्वाभावे सुतरा अध्ययनस्य तत्प्रयुक्तत्वाभाव इति निरूपणम्)

तन्न. तथात्वेऽध्यापनविध्यन्यथानुपपत्त्यैव प्रयोज्यव्यापाररूपाध्ययनस्य प्राप्तत्वेन स्वतन्त्रस्वाध्यायाध्ययनविधेरानर्थक्यापत्ते ॥ **किच** "वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत" इत्यादिविधिभिब्राह्मणाद्यर्थत्वेन प्रतीयमानमुपनयन तदीयस्वाध्यायाध्ययनाङ्गत्वेनैव निवाह्यम्, नत्वन्यदीयकार्याध्यापनाङ्गत्वेन उपनयनजन्याचार्यप्रतिरूपदृष्टमस्कारस्य विनियोगाकाङ्क्षाया अध्ययनस्योपनेयगतत्वेनान्तरङ्गत्वात्, उपनेयस्य सर्वकर्माधिकाराय उपनयनजन्यादृष्टरूपसस्कारस्यावश्यकल्पनायोपनेयकार्यार्थत्ववत्तज्जन्यत्वविशेषणोपनयनजन्याचार्यप्रत्यासत्तिरूपस्य दृष्टस्याप्युपनयकार्यार्थत्वस्यौचित्यात्। **अपिच** उपनयनस्य वाजगर्भसमुद्भवनोनिबर्हणद्वारा माणवकसस्कारार्थत्व स्पष्टमेव "गार्भहोमैर्जातकर्मचौलमौञ्जीनिबन्धनै । बैजिक गार्भिक चैनो द्विजानामपमृज्यते। एवमेन प्रयात्याशु बीजत्वगर्भसभव"मित्यादिस्मृतिषु प्रतीयते । **अतएव**—कमानधिकृतयोरपि मूकोन्मत्तयोरेनोनिबर्हणार्थत्वेनोपनयनावश्यभावमभिप्रेत्यैव मूकोन्मत्तौ सस्कार्याविति—**केचित्प्रचक्षते ।** "कर्मस्वनधिकाराच्च पातित्य नास्ति चैनयो " इति मनुना उपनयनाभावपक्ष केषाचिन्मतत्वेनोपन्यस्त । अत स्वतन्त्रफलार्थस्योपनयनस्याध्यापनाङ्गत्वे प्रमाणाभावादुपनयनस्यैवाध्यापनविधिप्रयुक्तत्वाभावे सुतरा तद्द्वारप्रविष्टस्याध्ययनस्य न तद्विधिप्रयुक्तत्वम् ॥

(उपनयनाश्रितवयोविशेषादीनामिवोपनयनस्याप्युपनेयार्थत्वम्)

अतएव "सप्तमे ब्रह्मवर्चसकाम" "अष्टमे आयुष्काम"-मित्यादिगुणविधिभिरुपनयनाश्रितवयोविशेषलक्षणगुणाना उपनेयार्थत्वादुपनयनस्यापि तदाश्रयस्य तदर्थत्वमेव युक्तम्, प्रधानगुणफलयोरेकाश्रयत्वस्योत्सर्गसिद्धत्वस्य तथा कामोऽर्थसयोगादित्यधिकरणे दर्शितत्वात्। अतएव "यदि कामयेत वर्षुक पर्जन्य स्यादि"ति वाक्ये सदोमानकर्तुरध्वर्यो कामना विहाय यजमानस्यैव कामना विवक्षिता सगच्छत । नहि गीतिक्रियारूपसामसस्कार्यत्वेन तत्प्रधानभूतामेवर्च द्वारीकृत्य साम्नो गुणिनिष्ठगुणाभिधानरूपस्तुतिसाधनत्वेन स्तोत्राङ्गत्वस्यापि "साम्ना स्तुवीते' ति वचनेन बोधनवदिहाध्ययनाङ्गस्यापि उपनयनस्याध्यापननिवर्तनद्वाराऽध्ययनाङ्गत्वस्य बोधने किचिद्वचनमस्ति, येनोभयाङ्गत्व स्यात् ॥

(उपनीय तु इत्यादीनां आशौचादिनिमित्तस्वमरणवदाचार्यस्वरूपपरत्वम्)

"उपनीयतु य शिष्यम्" इति स्मृते, "न विद्यया केवलया तपसा वापि पात्रता । यत्र वृत्तमिमे चोभे तद्धि पात्र प्रचक्षते" इति स्मृतेश्च । त्रिभि पात्रत्वकथनमात्रार्थत्ववन्नाध्यापनमात्रेणाचार्यो भवति किंतु उपनयनेनापि इत्येतावन्मात्रकथने तात्पर्यात्। तत्फल च यथा दानादौ तादृशपात्रस्यव सप्रदानत्वम्, एव तादृशाचार्यस्यैव स्वमरणनिमित्ताद्याशौचादे शिष्येणाचार्य नातिचरितव्यमित्यादिशास्त्रसिद्ध तदनतिक्रमादेश्च प्रयोजकत्वमेव । अन्यथा—"निषेकादिनि कर्माणि य करोति यथाविधि । सभावयति चान्नेन स विप्र गुरुरुच्यते । स गुरुर्य क्रिया कृत्वा वेदमस्मै प्रयच्छति" । इत्यादिस्मृतिबलात् निषेकादिचौलान्तकर्मणा अध्यापनाङ्गत्वापत्त । यथाचवसन्तस्मृतगामिफलविवक्षया विशेषसूत्रेण विहितादात्मनेपदादेव माणवकादिसस्कारद्वारा अध्ययनाङ्गत्वोपपादित—**नक्षत्रवादावल्याम्** ॥

(नित्यस्योपनयनस्य काम्याध्यापनाप्रयुक्तत्वम्)

एव समाप्तवर्षेत्यादेरुद्देश्यविशेषणस्य विवक्षा उपपादयिष्यते पूज्यपादैराधानाधिकरणे । अतस्तमध्यापयीतेति तन्त्रैवदपरामृष्टस्योपनयनस्य प्रयोज्यभूताध्ययनव्यापार एवान्वयात् आत्मनेपदस्य चाध्ययनस्याध्यापनोपकारकत्वमात्रेणाप्युपपादयितु शक्यत्वात् "अत ऊर्ध्व त्रयोऽप्येते यथाकालमसस्कृता । सावित्रीपतिता व्रात्या भवन्त्यर्थविगर्हिता योऽनधीत्य द्विजो वेदानन्यत्र कुरुते श्रमम् । स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वय " । इत्यादिस्मृतिभिरुपनयनाध्ययनयो नित्ययो काम्याध्यापनविधिप्रयुक्तत्वायोगादर्थ

नार्थाध्ययनविधिप्रयुक्तमेवाध्ययनम् । तत्रैव यावत् वेदसमाप्त्याचार्याधीनत्वस्य "तपोविशेषैर्विविधैर्व्रतैश्च श्रुतिचोदितैः । वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः सरहस्यो द्विजन्मना" इति स्मृत्युक्तधर्माणां गुरुशुश्रूषादीनां अन्येषां च निर्विघ्नपरिसमाप्तिद्वारा इतिकर्तव्यतात्वेनान्वयः । **यत्तु**—एतादृशाद्य विशेषाणां केवलार्थज्ञानरूपदृष्टार्थोपयोगासम्भवात् यूपत्वादिवदलौकिकसंस्कारगर्भं स्वाध्यायत्वमङ्गीकृत्य तत्रैवोपयोग इति—**कैश्चिदुक्तं,** तच्छिद्रसाक्षोपाविष्करणे कौस्तुभे पूज्यपादैर्दूषितं तत्रैव द्रष्टव्यम् ।

(१) **अत्राध्वरमीमांसाकुतूहलवृत्तिकाराः**—स्वाध्यायविधिरक्षरग्रहणार्थ एव, अर्थावबोधस्तु गृहीतपदतदर्थसङ्गतिकस्य स्वत एव भवति, न तु तत्राध्ययनविधेर्व्यापारः, अन्यथा वेदार्थावबोधार्थत्वे क्रतुस्वाध्यायनाभावप्रसङ्गात् । नहि राजसूयाद्यनधिकारिणां ब्राह्मणादीनां तदध्ययनार्थज्ञानादिकं प्रयोजनवत् । **अतएवोक्तं वेदभाष्ये**—"बोधान्ततेऽध्ययनाकृत्स्न्यम्" इति । पित्राद्युपदेशजन्यार्थज्ञानेन यथा स योपासनादावधिकारः, एवं क्रतुष्वपि सिद्धे तस्मिन् न कामना सम्भवात् । **किञ्चाग्निहोत्रादिवाक्यानामनन्यत्वान्न** विशिष्य तत्स्वाध्यायासम्भवः, सामान्याकारेणोक्तं तु मानाध्ययनज्ञानमेवाध्ययनफलमिति न विचारसिद्धिसम्भवः । वेदार्थानां स्वार्थ तात्पर्यानिर्णयस्योपक्रमादिलिङ्गैः सम्भवतीति न किञ्चिदनुपपन्नम् । एवञ्चार्थज्ञानार्थाध्ययनविधौ न स्वाध्यायविधेस्तात्पर्यम् । अतएव "ब्राह्मणेन निष्कारणो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च" इति ज्ञानविधिरप्युपपद्यते, अन्यथा तदानर्थक्यात् । नहि सर्वेषामपि गृहीतपदतदर्थसङ्गतिकानां अर्थज्ञानमिति नियमः अन्यथाप्युत्पन्नानामपि बहुशो दर्शनेन व्यभिचारात् । अस्तु वा नियमः, तथाप्यनिगृहीतस्य वेदार्थस्य विचारमन्तरा न सिद्धिरिति विचारविधिरावश्यक एव । कृत्स्नवेदार्थज्ञानस्याध्ययनविधिप्रयुक्तत्वाभावादेव कल्पसूत्रादिप्रणयनमप्यभवत् । अथाभासमासायां तृतीयचतुर्थाधिकरणे "अप वान् पुरुषार्थवादो यथाऽर्थं तति ननिर्मिते" इति प्रयोगात्मकज्ञानं कर्मशेषभूतकर्तृद्वारा पठनादिकर्माङ्गम् । "तरति शोकमात्मवित्" इति फलश्रुतिस्तु अपापश्लोकश्रवणवदर्थवाद इति जैमिनिमतं पूर्वपक्षयित्वोद्भाव्य "तद्वतो विधानात्" इति सूत्रान्तरेण "आचार्यकुलाद्वेदमधीत्य" इति श्रुत्या सकलवेदार्थज्ञानवतः कर्मविधानादपि लिङ्गात् समानतामात्मविद्येति स्वयं युक्त्यन्तरमुद्भाव्य "अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात्" इति सिद्धान्तमुपक्षिप्य "अध्ययनमात्रवतः" इति सूत्रेण "आचार्यकुलाद्वेदमधीत्ये"ति वाक्ये अध्ययनमात्रस्य श्रावणादध्ययनमात्रवतः कर्माधिकारो न त्वर्थज्ञानवत इत्युक्तत्वात् नार्थज्ञानप्रयुक्तमध्ययनमिति स्पष्टमेवावगम्यते । "अध्ययनमात्रवतः कर्माधिकार इत्युपरस्याम" इति भगवत्पादभाष्यादिकमप्यत्र प्रमाणम् । वाचस्पतिमिश्रादिभिरप्ययमर्थः सम्यगुपपादित इति तत एव द्रष्टव्यम् । एवञ्चार्थवादविषये स्वाध्यायविधिना फलवदर्थपर्यवसानालाभात् तथा विध्युद्देशाकाङ्क्षानुत्थानात् न परस्पराकाङ्क्षया विध्यर्थवादयोरेकवाक्यत्वम्, किन्तु रक्तः पटो भवतीत्यत्र केवलरक्तपदाकाङ्क्षयेव विध्युद्देशमात्राकाङ्क्षयाऽर्थवादानां तदेकवाक्यतेति भाष्यानुयायी सुगमः पन्था इति—**निरूपयन्ति**॥

परमार्थतस्तु—अधीतेन स्वाध्यायेनैवार्थज्ञानं सम्पादयेत् इति नियमविधिरेवात्र विवक्षितः, नापूर्वविधिः, येन तत्राध्ययनविधिव्यापारवैफल्यमाशङ्क्येत । अध्ययनसम्पादितराजसूयाद्यर्थज्ञानस्यापि ब्राह्मणानां याजनादावुपयोगो विद्यते । अन्यथा तु ब्राह्मणादिमात्राधिकारिकक्रमावबोधादिकमदृष्टार्थं भविष्यतीति न क्रतुस्वाध्ययनाभावप्रसङ्गः । वेदभाष्योदाहृतं तु वचनं **पूर्वपक्षिणो न सिद्धान्तविराधाय** भवति । मातिनहि तत्रवार्थज्ञानार्थत्वमध्ययनस्येति तद्भावना विरुद्धमेव । पित्राद्युपदेशजन्यार्थज्ञानेन तु न क्रत्वधिकारसिद्धिः, नियमविध्याश्रयणात् । तत्तद्वाक्याध्ययनसमनन्तरमनातापानानन्तरं विशिष्य तत्तदर्थज्ञानोद्देशोऽपि सम्भवत्येव । एवञ्च प्रयोजनवदर्थज्ञानार्थमेवाध्ययनमत्र विधीयते । नह्यन्यथा वेदवाक्यानां स्वतः प्रामाण्यं निर्वहति । ब्राह्मणेन निष्कारण इत्यत्र तु न ज्ञानविधिः, ज्ञानस्य वस्तुतन्त्रस्याविधेयत्वात्, भवदुपपादितरीत्या पित्राद्युपदेशेन एव स योपासनादावर्थज्ञानस्य क्रतुष्वपि प्राप्त्या पदवाक्याध्ययनस्यापि विहितत्वेन सर्वेषामपि गृहीतपदतदर्थसङ्गतिकत्वावश्यकत्वेन "स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदि"ति निश्चयात्मकज्ञानस्यापि प्राप्तत्वाच्च विचारविधेरप्रयोगात् । नियमविधिनानुपपत्तिः स्वाध्यायवाक्येऽपि सम्भवतीति तत्रैव विचारव्यापारोऽपि । केवलाध्ययनस्यानर्थायातात्वात् भवन्तायनेनैव प्राप्तत्वात् । इत्यश्चाति अध्ययनविधेरपेक्षितेतिकर्तव्यतासमर्पणार्थमेव न तु अध्ययनस्यार्थज्ञानप्रयुक्तत्वं वारयति । अनुवादोऽनुवाद एवायमिति पश्याम । "तत किमित्यपेक्षिते यच्छब्दयतेदत्युपबन्धात् अक्षरग्रहणमित्यापतति । तस्याप्यपुरुषार्थत्वात्तत किमिति पदावधारणमित्युपतिष्ठते । तेनापि पदार्थज्ञानं तत वाक्यार्थज्ञानं तेनानुष्ठानमनुष्ठानेन स्वर्गादिफलप्राप्तिरित्येतावति निराकाङ्क्षीभवति" इत्यादिभिवार्तिककारा हि कण्ठत एवार्थज्ञानार्थमध्ययनस्य नत्वक्षरावाप्त्यर्थत्वमिति प्रतिपादयन्ति । अर्थज्ञानार्थत्वपक्षेऽपि कल्पसूत्राद्धिमाधत्रय कल्पसूत्राधिकरणादौ व्यक्तम् । शेषत्वात्पुरुषार्थवाद इति अर्थज्ञानार्थत्वपक्षमेव जैमिनिसम्मतमनुवदन् बादरायणोऽपि अत्र हस्तावलम्बयति । अध्ययनमात्रवत इत्यत्रोपनिषदर्थमात्रेऽर्थज्ञानानपेक्षा बोध्यते, नतु अर्थावबोध इति स्पष्टमेव तस्मिन्नेव सूत्रे भाष्यभामत्यादिष्वर्थज्ञानार्थत्वपक्ष एव सम्यगुपपादित इत्यहो स्वासिनैव स्वाङ्गुलिच्छेदः । एवञ्चार्थज्ञानार्थत्वपक्ष एव सकलप्रामाणिकसामान्यसम्मतो नाक्षरग्रहणार्थत्वपक्षः । अन्यथाऽर्थज्ञानानन्तरं स्नानेऽधीत्य स्नायादिति क्रमविरोधापत्तेः । नह्यन्यथाऽर्थवादानां प्राशस्त्यलक्षकत्वमुपपद्यते । रक्तपटन्यायस्तु भाष्ये निरर्थवादस्थल इव विधेरेव प्राशस्त्यलक्षकत्वशङ्कानिरासार्थं इत्यादि वार्तिकादौ स्पष्टमिति अर्थज्ञानार्थत्वमेवाध्ययनस्य स्वाध्यायविधिना बोध्यते इति न्यायसुधाभाट्टदीपिकादिकृतां हृदयम्—**इति**॥ **एतेन**—अध्ययनविधेरक्षरग्रहणपर्यन्तत्वमेवेतिसेश्वरमीमांसादिसिद्धान्तोऽपि—**पराहतः**, वार्तिकादिविरोधात् । विचारानित्यतापत्तेश्चेति मन्तव्यम्।

व्यप्रत्ययेन स्वाध्यायस्य कर्मत्वाभिधानात्। अतश्च स्वाध्यायार्थस्य प्रयोजनवत्त्वसिद्धौ तात्पर्यग्राहकवशेन लक्षणा अर्थवादेषु । लक्षणीयश्चार्थ सन्निहितविधिनिषेधापेक्षितत्वात्

व्यम्। नहि यावद्वेदसमाप्त्याचार्याधीनेन स्मृत्युक्तशुश्रूषादिनियमै तदुपासनपरेण स्वत सर्ववर्णादिप्रश्नराहित्येन क्लेशसाध्यमध्ययन अन्यपुरुषानत्याचार्यकरणरूपफलार्थं कथमप्यनुष्ठातु शक्यते। तस्माद्द्रव्यार्जनोपायत्वेन प्रतिग्रहादिवदध्यापनमपि प्राप्तम् ॥

(अध्ययनस्य स्वविधिप्रयुक्तत्वोपसंहारः)

अध्यापनस्यैव विध्यभावे तत्प्रयोजकस्वाध्यायाध्ययनासभवात् उपनीतस्य प्रयोजनवदर्थज्ञानाथ स्वाध्यायाध्ययनविधिना अध्ययन प्रयुज्यत इति सिद्धे अर्थवादेषु शक्यार्थमादाय तदसभवे यावत्सभव प्रयोजनवत्त्वलाभार्थं लक्षणा ग्राह्यारादि कृत्वा धर्माधर्मप्रयोजकत्व निर्वाह्यम् इति

(एकवाक्यत्वानुपपत्तेर्लक्षणाबीजत्वनिरासः)

तात्पर्यग्राहकवशेनेति । **एतेन**—शक्यार्थान्वयेन विध्येकवाक्यत्वासभवे तदनुरोधेन प्राशस्त्यादिलक्षणा, तया एकवाक्यत्वमित्यन्योन्याश्रयापत्ति—**परिहृता** तात्पर्यग्राहकवशेन तदङ्गीकारे एकवाक्यत्वानुपपत्तेरत्र बीजत्वाभावादित्यर्थ ॥

(लिङर्थभावनाया लोके पुरुषाशयत्वसमर्थनम्)

सन्निहितविधिनिषेधापेक्षित अर्थं लक्षयितु विधिनिषेधाथकथनव्याजेन लक्षणीयार्थापेक्षा दर्शयति—**तथाहीत्यादिना** । लिङ्लोट्तव्यास्तावदज्ञातभावनाज्ञापका तदनुष्ठापकाश्च । भावना च भाव्यतेऽनयेति व्युत्पत्त्या अन्यभवनानुकूलो धात्वर्थातिरिक्तो व्यापार यजतेत्यादिश्रवणोत्तर यागानुकूल व्यापार कुर्यादित्यादिरूपेण भावनाविषयाज्ञातज्ञापनस्य प्रवर्तनापरपर्यायानुष्ठानस्य च प्रतीते । अतएव भावनाविधायकत्वेन मुख्य विधित्व लिङादीना, तद्युताना स्वर्गकामो यजेतेत्यादिवाक्याना अज्ञातभावनाशत्रयज्ञापकत्वाद्विशिष्टभावनानुष्ठापकत्वाद्विधित्वव्यवहार, तत्रावापोद्वापाभ्या आचार्यप्रेरितोऽह गामानयामि मत्प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारवानय इत्यादिव्यवहारात् प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारे शक्तिर्लिङादीनाम्। सच व्यापारो गुर्विच्छयाऽह प्रवृत्तो न तु स्वेच्छयेति व्यवहारादेर इच्छवेत्यभिप्रायेणाह—**लोके पुरुषाशय इति** ॥

स्तुतिनिन्दारूप ।

तथाहि—लिङाद्यर्थो लोके पुरुषाशय । वेदे तदभावाल्लिङादिशब्दनिष्ठ एव कश्चिद्धर्म । वाच्यतावच्छेदक

(लोकवेदसाधारण्येनेष्टसाधनत्वमभिधा वा भावनेति मण्डनपार्थसारथिमतनिरूपणम्)

अपौरुषेये वेदेऽपि मत्प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारवानय विधिरिति व्यवहारात् तेषा च विध्यादीना अचेतनत्वेन तादृशेच्छाया असभवात् यागादिगतेष्टसाधनत्वस्य प्रवृत्त्यनुकूलत्वेन ज्ञातत्वात्तस्यैव प्रवर्तनात्वेन रूपेण बोध इति मण्डनमिश्रा । पार्थसारथिस्तु पञ्चाद्यधिकरणे वेदे शब्दकर्तृकस्य अर्थप्रतिपादनरूपस्य व्यापारस्य प्रवर्तनत्वमित्याह ॥

(विधिज्ञानमेव भावनेति केषांचिन्मतम्)

अस्मिन् मते कोऽसा व्यापार । इत्यपेक्षाया **केचिदाहु**—प्रवर्तनादि प्रवृत्तिहेतुर्व्यापार विधिशब्दस्य व्याख्यानत्वेन दशलकारसाधारणेनोपाधिना पुरुषप्रवृत्तिरूपार्थभावना प्रति वाचकत्वम्। तज्ज्ञानहेतुत्वमिति यावत्। सा च ज्ञानवानुष्ठानक्रियेति तद्धाहेतोरपि शब्दस्य तद्धेतुत्व परम्परया भवत्येव । तत्र च विधिशब्दस्य पुरुषप्रवृत्तिरूपभावनाज्ञानहेतुव्यापार तद्वाचकशक्तिमत्तया विधिशब्दज्ञान स एव च तस्य प्रवृत्तिहेतुव्यापार इति प्रवर्तनाभिधानीयक लभते । ज्ञानद्वारेणैव शब्दस्य प्रवृत्तिजनकत्वात् ज्ञानजनकव्यापारातिरिक्तव्यापारकल्पने मानाभावात। ज्ञानजनकश्च व्यापार तस्य स्वज्ञान शक्तिज्ञान शक्तिविशिष्टस्वज्ञान च। तत्राद्ययोरन्यतरस्य शब्दभावनात्व, तृतीयस्य तु तत्र करणत्वमिति विवेक । एव स्थिते नियमेन विधिना स्वज्ञान जन्यत प्रवर्तनात्वेन अभिधीयतेऽपाति विधिज्ञानमेव शाब्दभावना—**इति** ॥

(भावनाया इष्टफलत्वाभिधानम् अर्थभावनाभिधानानुकूलाशक्ति, अलौकिकधर्मएवच शाब्दभावनेतिभाट्टभास्करादिमतनिरूपणम्।)

भाट्टभास्करे तु—"अवगतार्थविशिष्टभावनाप्रतिपादन वाक्यस्य व्यापार । तत्र यदि भाव्याश पुरुषार्थ उपनीयते ततस्तत्प्रतिपादन प्रवृत्तिहेतुर्भवति नान्यथा, तेन शब्दकर्तृकस्यार्थप्रतिपादनरूपस्य व्यापारस्य प्रवर्तनारूपत्व सपादयितु तद्विषयीभूताया भावनाया पुरुषार्थभाव्यत्व निश्चीयते" इति तत्रत्यग्रन्था

---

(१) कर्मत्वनच स्वाध्यायस्य सस्कार्यत्वावगमात सस्कृतस्यच तस्यार्थज्ञानविनियोगस्यार्थसिद्धत्वादुक्त स्वाध्यायपदेनार्थज्ञानसाधनस्वाध्यायलक्षणम्। पूर्वमस्य पक्ष सक्तुवद्विपरिणामेन म (अ)लक्षणयाच स्वाध्यायविशिष्टाध्ययनेनार्थज्ञान भावयेदिति वाक्यार्थोऽवगन्तव्य । तव्यप्रत्ययस्त्वापचारिक कर्मत्वमवगमयति। अधीतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञान भावयेदिति तु पर्यवसितार्थ । मान्त्रा स्तुवानेत्यत्र कतुसस्कारकतया वचनान्तरणाविनियोगेऽपि यथा न सस्कारेण स्वाभाविका न हीयन, तथात्रापीत्यादिन्यायरत्नमालाया स्पष्टम्

(२) शाब्दभाव यावच्छिन्न प्रति तात्पर्यज्ञानस्य कारणत्वात् स्वाध्यायविधायक चकस्य तदस्य प्रयोजनवदर्थतात्पर्यग्राहक इति भवेदत । तात्पर्यज्ञानस्य शुकादिवाक्य व्यभिचाराच्छाब्दबोधत्वावच्छिन्न प्रत्यकारणत्वेन लोकत पूर्व शास्त्रप्रवृत्त्या प्रयोजनवदर्थावगम इति कौस्तुभकारा ।

चोभयसाधारण व्यापारत्व, नतु प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजकत्व-

प्रदीपिकाग्रन्थात् इष्टफलकत्वाभिधान यत् भावनाया सर्वत्र वेदे शब्दभावना लोकेच या प्रतीयत इतिप्रवृत्तिरूपार्थभावनाया इष्टफलत्वाभिधान विधिशब्दगत सव शब्दभावना प्रवर्तना-त्वेन वेदे लिडाद्यर्थ इत्युक्तम् ॥ अशत्रयविशिष्टभावनाप्रतिपादन चास्य व्यापार इत्युक्तेरर्थभावनाभिधानानुकूला शक्तिरेव प्रवर्तनात्वेन वेदे तदर्थ इति तु पूज्यपादा प्रकाशकाराश्च । **तदुक्तमाचार्यै.** "अभिधाभावनामाहुरन्यामेव लिडादय । अर्थात्सा भावनात्वन्या सर्वार्था तेषु गम्यते" **इति ॥** मतेऽपि परस्पर विनिगमनाविरहस्य स्फुटत्वात्ऽपि तयात्वापत्ते **कृप्तेषु विनिगमनाविरहेण कल्प्यमन्यत् सिध्यतीति**न्यायेन अतिरिक्तो विधिशब्दनिष्ठोऽलौकिको धर्म एव प्रवर्तनात्वेन वेदे तदर्थ इति न्यायसुधाकृन्मतमेव युक्त मित्यभिप्रेत्याह—**कश्चिदिति ।** अनेन अलौकिकत्वमुक्तम् । एवकारेण च मतान्तरनिरास ॥

(अलौकिके शब्दधर्मे शक्तिग्रहोपपादनग्रन्थ)

ननु य एव लौकिकास्ते वैदिका य एव तेषामर्थ-स्त एवामीषामर्थ इति न्यायात लोके विधिशब्दस्य यत्र शक्तिर्गृहीता वेदेऽपि तदर्थकत्वेनैव भवितव्यम् । लोके च प्रेषणादिषु स्वरसतश्चिर क्लृप्तमिति वेदे तदभावेन शक्तिग्रहाभावे कथ मलौकिकस्यार्थस्योपस्थितिरित्याशङ्कानिराकरणायाह—**उभयसाधारणमिति ।** प्रवर्तना हि प्रवृत्त्यनुकूलो व्यापार । तत्र लोके आवापोद्वापाभ्या व्यापारत्वेनैव सखण्डेनाखण्डेन वा शक्तिग्रहात् यद्धर्मावच्छिन्न यस्य शब्दस्य शक्तिग्रहो जात, तद्धर्मप्रकारके बोधे तेन शब्देन जनिते सति तद्धर्माश्रयव्यक्तीना विशेष्यत्वानुपपत्ता अप्रसिद्धव्यक्तिमालिङ्ग्यैव बोध प्रयवस्यतीति । अपूर्वात्मककार्यवि यथवादिमत लोके प्रसिद्धस्य न्यायस्य पारमार्थिमतेचोक्तशब्दभावनायामप्यवश्यसंचारणीयस्य अलौकिकप्रेरणादादिनते योजनेन तदुपपत्तेरित्यर्थ ॥ **आख्यातार्थप्रवृत्तीति ।** एतच्च दशलकारवृत्त्याख्यात वरूप त्व शक्ततावच्छेदकीकृत्य प्रवृत्तेरन्यलभ्य वोपपादन परमताभिप्रायेणेति आख्यातार्थेत्यनेन सूचितम् ॥

(आख्यातत्वशक्ततावच्छेदकत्वखण्डनेन तिबादित्वव्यवस्थापनम्)

स्वमतेतु तदशे शक्ततावच्छेदकभेदेन नान्यलभ्यत्व प्रतिपाद्यते किन्तु दशलकारसाधारणाख्यातसामान्यायकतिबादिपृथक् शक्तिमात्रेण । अतएव आख्यातत्व तिबाद्यादेशेष्वेव वर्तते तच्छ्रवण एवाख्यातमिति प्रतीते । भावनाप्रवर्तनादीना तत्तदादेशेभ्य एव तिबादिभ्य उपस्थितेस्तत्तदादेशत्वमेव शक्तताव च्छेदकम्, नतु दशलकारवृत्तिलत्वरूपमाख्यातत्वम् आदेशै लकारोपस्थितिमन्तरापि तत्तदर्थोपस्थितेरनुभवसिद्धत्वात्, यमपि, तस्यान्यलभ्यत्वात । तत्र नञोऽभावे आख्यातार्थप्रवृ-

याकथंचिदुपस्थापितलकारादपि तद्बोधापत्तेश्च । नाप्यादेशोपस्थापित तत् अनुशासनजादेशोपस्थितादपि तस्मात्तद्बोधापत्ते ॥ नच अनेकशक्तताव च्छेदकस्वीकारे गारवम्, प्रतीयमानानुरोधेन गारवस्यापि प्रामाणिकत्वात्, अन्यथा घटपटादिगतद्रव्यत्वस्यैव लघुभूतस्य घटपटरूपार्थशक्ततावच्छेदकत्वापत्ते, वारिणीतीकारादेशस्य रामाविलयादौ स्वातन्त्र्येणार्थबोधकतया क्लृप्तकारस्मारकतया बोधकत्ववदिह लकारस्य स्वातन्त्र्येणार्थबोधकत्वस्याक्लृप्तेश्च । अत श्रूयमाणतदादेशत्वमेव शक्ततावच्छेदकम । अतएव पचतीति समभिव्याहारे ति इत्येतन्मात्रस्यैव भावनावर्तमानकालकत्वादिरूपनानार्थकत्वम्, पचन्तीति समभिव्याहारे तु अन्तीत्येतन्मात्रस्यैव प्रवर्तनाभावनेकत्वादिरूपनानार्थकत्वम, एवमन्यत्रापि । इष्टमाप्रकृतिगाप्यप्रलवदनिष्ठाननुबन्धि स्वरूपाि यथाश्रयवादिमते पदार्थत्रयबोधवत् पुष्पवन्तपदे पृथक्शक्तिकल्पनेन पदार्थद्वयबोधवदिहाप्यनेकार्थस्य बोध, नचैतावता प्रवर्तनाशक्ततावच्छेदक लिङ्त्वादिकम पूर्वन्यायेन तदुपस्थितिं विनापि बोधस्यानुभवसिद्धत्वात् ॥

(आख्यातत्वशक्ततावच्छेदकत्वे भाट्टालंकारमतनिरूपणम्)

यत्तु—भाट्टालकारकृता भावनाया धातुवाच्यत्वे अनेकवर्णसमुदायात्मकेषु धातुषु धातुत्वजातेरसभवात् तत्तद्धातुत्वस्य शक्ततावच्छेदकत्वस्वीकारे गारवापत्ते यागदानादिशब्देभ्यो ऽपि तत्प्रतीत्यापत्ते आख्यातान्त धातुवाच्यत्वस्वीकारे च लाघवादाख्यातवाचित्वमेवाङ्गीकर्तुमुचितम्, आख्यातत्व च दशसु लकारेषु विद्यमान लत्वमेव। तदेवच शक्तावच्छेदकम्। यथाचैकवर्णात्मकाकारान्तो विष्णवादिषु शक्तास्सन्तोऽपि न तान् सदा बोधयन्ति, नामकारादिपदोपस्थापिता, श्रोतलिङ्गान्यपदजन्योपस्थितेरेव तेषु शब्देषु तत्तदर्थबोधान्वयफलोपधानावच्छेदकत्वात्, तथा 'ल कर्मणी'त्यादेर्वेदाङ्गान्त - पातित्वेन वैदिकपरिगृहीतपाणिनीयवचनत्वाच्च लत्वेन शक्तिग्रहे जातेऽपि तिबाद्यादेशजन्योपस्थितेरेव फलोपधानावच्छेदकत्वात् न स्वरूपेणोच्चारितात् शतृशानज्भ्या स्मारिताद्वा लकारात् भावनाप्रतीत्यभावो दोषाय ॥ **नच**—**स्वयमशक्ता** शक्तशब्दान्तरस्मरणेन अर्थबोधनाय प्रयुक्ता अशक्तिजत्वेन कश्चिद्व्यवहृतास्तिबादय कथ नाशक्तिजगाव्यादितुल्या स्युरिति—**शङ्क्यम्**, स्वसमभिव्याहारे स्वोपस्थित्यनपेक्षगवादेस्मरणेनार्थबोधकत्वेन गाव्यादीनामशक्तिजत्वरूपापभ्रशत्वेऽप्यत्र तदसभवात् । नहि गाव्यादिशब्दोपस्थितिमनपेक्ष्य गवादीनामिव तिबाद्युपस्थितिमनपेक्ष्य लकारस्यार्थबोधकत्वमस्ति । येन तद्वदेवाशक्तिजत्व तिबादिषु वक्तु शक्येत । यद्यप्यौकारस्यास्ति स्वातन्त्र्येण बोधकत्वम् तथापि तत्र स्वसम

त्तिप्रयोजकत्व, तत्सत्वे तु तदर्थप्रवृत्त्यभावप्रयोजकत्व ससर्ग भिव्याहारे आदेशस्मारितस्यैव तस्य बोधकत्वात् । अतएव पूर्वोक्तापभ्रष्टत्वाभावे स्वसमभिव्याहारे स्वोपस्थित्यनपेक्षार्थ बोधकशब्दस्मरण विनैव य शब्दो यमर्थ बोधयति स तत्र साधुरिति साधुत्वलक्षणसत्वात् गवादीनामिव तिबादीना साधुत्व निराबाधमिति लत्वमेव साधारण भावनाशक्ततावच्छेदकम् । प्रवर्तनायास्तु असाधारण लिङ्त्व—**इत्युक्तम्** ॥

(आख्यातत्वशक्ततावच्छेदकत्वपरभाट्टालकारसिद्धान्तखण्डनम्)

तन्न अनेकवर्णसमूहात्मकधातुत्वजातौ प्रमाणाभावेन धातुत्वेन रूपेण भावनाया धात्ववाच्यत्ववत् लत्वस्याप्यनेकस्य जातिरूपत्वे मानाभावात् तद्वाच्यत्वस्याप्यनुपपत्ते आख्यातान्तधातुवाच्यत्वपक्षेऽपि लाघवादाख्यातवाच्यत्वापादनवत्तिबादिवाच्यत्वमेव युक्तमित्यापादनस्य भवन्मतेऽप्यापत्तेश्च । "ल कर्मणी"त्यादिसूत्रे दशानामपि लकाराणा लत्वेन सग्रहात् लत्व नामाखण्डोपाधिरूपमस्तीति चेत्, "भूवादयो धातव" इत्यत्र भूवादीनामपि धातुत्वेन सग्रहात् तस्याप्यखण्डोपाधिरूपस्य धातुत्वस्य शक्ततावच्छेदकत्वस्वीकारे बाधकाभावेन तद्वाच्यत्वेऽपि बाधकाभाव । तिबाद्यादेशाना आदेशिलकारोपस्थिति प्रति कारणत्वकल्पनाया भावनोपस्थिति प्रति च तिबाद्यादेशगतानन्तशक्तिप्रमाणा कारणत्वकल्पनायाश्च गौरवग्रस्तत्वेन तदपेक्षया भावनाद्युपस्थितिमात्र प्रत्येव तेषा कारणत्वकल्पने लाघवाच्च कर्तृकर्मादिरूपशक्यार्थनिरूपितत्वेन व्याकरणात् प्रतीयमानस्य लत्वे शक्ततावच्छेदकत्वस्यान्ततो गत्वा तवापि हेयत्वाच्च, लत्वरूपाख्यातत्वस्य भावनाशक्ततावच्छेदकत्वे 'ल कर्मणी'त्यनुशासनस्य प्रमाणत्वेनोपन्यस्तस्य सकलपर्वोत्तरग्रन्थविरुद्धत्वेनोपहासास्पदत्वाच्च, भवदुपपादितपूर्वोक्तापभ्रष्टत्वसाधुत्वलक्षणयोर्द्विरेफादिपदेषु अव्याप्त्यतिव्याप्तिदूषणग्रस्तत्वाच्च । अतो न लत्व शक्ततावच्छेदकम्, अपितु तत्तदादेशत्वमेव तैरेव पचति "पाक करोती"ति विवरणे धात्वर्थव्यतिरिक्तत्वेन प्रतीयमानाया भावनाया प्रतीते । साच यत्नार्थकेन व्यापारसामान्यार्थकेन वा कृञा तिना विव्रियमाणत्वाच्च यत्नरूपा व्यापारसामान्यरूपा वेति मतभेदो भाट्टरहस्यादौ द्रष्टव्य ॥

(भावनायशे लडादीनां पृथक्शक्तिकल्पननिरूपणमन्यलभ्यत्वोक्तेस्संसर्गाभिप्रायत्ववर्णनं च)

नच—प्रवर्तनाभावनयोर्भिन्नशक्ततावच्छेदकाभावे कथमन्यलभ्यत्वोक्ति पूज्यपादानाम्' इति—**वाच्यम्**, भावनायशे लडाद्यादेशाना पृथक्शक्तेरावश्यकत्वात्, तथैव पृथक्शक्त्या लिडादेशैरपि बोधसभवात्, विशिष्टशक्तिकल्पने गौरवात्, प्रयोजकत्वादिससर्गाभिप्रायेणैवान्यलभ्यत्वस्योपपादनीयत्वात् । अन्यथा तिबाद्यादेशोपस्थापितस्यैव लिडादेर्लि इति विशेष । प्रयोजकत्व चात्र प्रवृत्तितदभावकारणीभूतेष्टत्वाशे प्रवर्तनावाचित्व, तेषामेवादेशविशेषाणा साक्षात् भावनावाचित्वमित्येव वैषम्येणान्यलभ्यत्वोपपादने प्रवर्तनावदेकरूप्येणैव सर्वैरेवादेशोपस्थापितलत्व शक्ततावच्छेदकीकृत्य भावनावाच्यत्वोपपत्तेर्गुरुभूतत्वेन लत्वस्य शक्ततावच्छेदकत्वदूषणेन आदेशविशेषाणामेव भाट्टरहस्यादौ अत्र च भावार्थाधिकरणे स्थापितस्य शक्ततावच्छेदकत्वस्य निर्युक्तिकत्वापत्ते । अतो लडादिसाधारणशक्त्यन्तरेणैव तल्लाभे न प्रवृत्तिप्रयोजकव्यापारत्व गुरुभूत शक्यतावच्छेदकमङ्गीकृत्य विशिष्टार्थ शक्तिकल्पन युक्तमित्येवविधया ससर्गांश एव अन्यलभ्यत्वोपपादन युक्तम् ॥

(आख्यातार्थप्रवृत्तिप्रयोजकत्वं संसर्ग इति भाट्टदीपिकावाक्यस्य भावनामुख्यविशेष्यत्वेनाविरोधोपपादनम्)

ससर्ग इति । इदच ससर्गोपपादन लिडर्थस्येच्छाकालादेश्चैककार्यकारणभावानुरोधेन प्रवृत्तावेव स्वविषयज्ञानजन्यानुमितिजन्यत्वतादृशज्ञानजन्यानुमितिप्रयोज्याभावप्रतियोगित्वससर्गेण प्रकारतयाऽन्वयस्य मूलकृता तत्र तत्रोपपादितत्वात् समानसविन्सवेद्यत्वेन यत्प्रवर्तनादिरूपार्थ प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजकत्वमथात्ससर्गविधयावगत तदादाय ज्ञेयम्, न त्वेतावता प्रवृत्ति प्रति प्रवर्तनाया विशेष्यत्वे तात्पर्य पूज्यपादानाम् ॥

✓ (भावनामुख्यविशेष्यत्वव्यवस्थापनम्)

भावप्रधानमाख्यात'मिति स्मृत्या अनेकेष्वाख्यातार्थेषु मध्ये कस्य प्राधान्यमित्यपेक्षाया परिसख्यार्थ प्रवृत्तया भावनाविशेष्यत्वस्यैव लडादिसाधारणस्यैककार्यकारणभावलाघवसहकारेण प्रतीतेस्तद्विशेष्यत्वस्यैव युक्ततमत्वात्, करणफलनिरूपितप्रवृत्तिविशेष्यत्वे उपस्थित एव प्रवर्तनानिरूपितत्वमात्रकल्पन लाघवाच्च । **यथाहु**.—"प्रत्ययार्थ सह ब्रूत प्रकृतिप्रत्ययौ सदा । प्राधान्यात् भावना तेन प्रत्ययार्थोऽवगम्यते । तथा क्रमवर्तानित्य प्रकृतिप्रत्यययोरयो । प्रत्ययश्रुतिवेलाया भावनामात्रगम्यते इति ॥

(प्रवर्तनामुख्यविशेष्यत्वमतोपपादनम्)

यत्तु—अत्र भाट्टालकारकृता प्रकृतेलिडाद्यर्थ प्रकारे नान्वयार्थ लिङ्त्वावच्छिन्नशक्तिविषय स्यैव प्रवर्तनात्वदादायकम्, अन्यथा आख्यातत्वावच्छिन्नशक्तिविषयत्वे लडादिष्विव तस्या प्राधान्यापत्तिरिति मतमुपपाद्य एकप्रत्यये द्विभावनाभिधानेऽतिगौरवात् सवाख्यातेषु धात्वर्थनिरूपितभावनाप्राधान्यस्वयनेन स्मृत्युपपत्ते निरपेक्षशक्यताशालिन्योर्विधिभावनयोर्युगपदेकशब्दोपस्थापितयोस्सख्याकारकन्यायेनविशेष्यत्वेऽवश्यवाच्ये मूलोपन्यस्तप्रतीतिमनुसृत्याख्यातार्थस्य लिडर्थ प्रति प्रकारत्वौचित्याच्च । नहि पुष्पवन्तादिपद प्रति

ष्टानिष्टसाधनताज्ञानजनकज्ञानविषयत्वम् । अभावकारणता च योगक्षेमसाधरणी । तत्त्व च प्रवृत्तिसामग्रीविघटकत्वमि-

सूर्याचन्द्रमसोरिव मिलितयोर्विभिभावनयो शक्यतेति वक्तु शक्यम्, लडादिषु भावनाया अप्रतीतिप्रसक्ते । नाप्यनेकार्थाक्षादिपदमिवोभयप्रत्यय प्रत्यय क्रमेण जनयति । नाप्येकशेषवत्स्थानेकशब्दसहित, येन तत्तदृष्टान्तेन अन्विताभिधान तयो प्रसज्येतेति दूषितम् ॥

(प्रवर्तनामुख्यविशेष्यत्वखण्डनम्)

तदयुक्तम्, एकप्रत्ययेन शक्ततावच्छेदकभेदेन द्विरभिधानस्येव शक्ततावच्छेदकस्येऽपि द्विरभिधाने वा त्कांभावात्, प्रत्युतैकस्यादेशेस्य समकालप्रतीयमानानेकार्थाना तत्तत्स्थानिगतत्वैकवचनत्वाद्यनेकोपस्थितिमापेक्ष्य वकत्पने तत्तत्कारणभावकल्पनागौरवस्य भवन्मत एवापत्ते । लटत्वस्यापि जातिरूपत्वासभवेनान्ततो गत्वा लडादिदशकान्यतमत्वस्यैव वक्तव्यत्वाद्वर्तमानकालादिगोचार्थ तिबाद्यादेर्लट्त्वेन रूपेण लडुपस्थितेरावश्यकत्वेन तत एव भावनोपस्थितेरपि अनुभवसिद्धाया अवजनीयत्वात्, तदतिरिक्तलत्वस्य शक्ततावच्छेदकत्वकल्पन एव अतिगौरवापाताच्च, केवल प्रयुक्तेभ्यो दिवाकरनिशाकरादिशब्देभ्य परस्परनिरपेक्षतया तत्तदर्थप्रतीत्या पृथगर्थवाचित्वेऽपि पुष्पवन्तादान्मिलितयोस्तयोर्गयो प्रतीत्या मिलितार्थवाचित्वस्य तन्छ्द इव लडादिषु केवल भावनाप्रतीतावपि लिडादिप्रभयार्थस्यैव प्रतीत्या लिडादिष्वपि तादृशार्थवाचित्वस्य कल्पने बाधकाभावाच्च एकशक्ततावच्छेदकावच्छिन्नत्व लिङ्ग वत्यदनिष्टाननुवर्निचेष्टमानत्वकृतिमा यत्वादिरूपाणाना प्रत्येकमभिधानस्य तार्किकादिभिस्वीकाराच्च, धात्वर्थनिरूपितप्राधान्यमादाय भावप्रधानमिति स्मृत्युपपादने तादृशार्थस्य सुवचत्वात् "प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थ सह ब्रूत तयोस्तु प्रत्यय प्राधान्येने"ति स्मृत्यैव सिद्धत्वेन विशेषत आख्यातपुरस्कारेण भावनाप्राधान्यकथने स्मृत्यन्तरस्य वयर्थ्यापत्तेश्च, मत्प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारवानयमितिवदा चायनिष्टव्यापारजन्यप्रवृत्तिमानहमिति प्रतीतेरपि प्रवर्तनामात्रतया मूलप्रतीतावविशेषात् तदनुरोधेन प्रवृत्तिविशेषणकप्रवर्तनाबोधमात्रेण प्रवर्तनाविशेष्यत्वकल्पनाया मानाभावाच्च । अत स्वसमभिव्याहारसाधारण्येन क्लृप्तकार्यकारणभावानुरोधे नान्यत्र क्लृप्त भावनाविशेष्यत्वमेव युक्तमिति प्रवर्तनव विशेषण तस्याम् । ततश्च प्रवर्तनाया स्वविषयकज्ञानजन्यानुमितिजन्यतादृशानुमितिप्रयोज्याभावप्रतियोगित्वसबन्धाभ्या नञस्सत्वेऽसत्त्वेवा क्रमेण प्रवृत्तावेवान्वय । स्वपद च लिडर्थपरम् । तद्घटकानुमितिप्रकारस्तु भाट्टरहस्यादौ द्रष्टव्यो विस्तरभया नोच्यते । प्रयोजकत्व चात्रेत्यादिना मूलेऽर्थसिद्ध प्रवर्तनाप्रयोजकत्वमादायान्यलभ्यत्वोपपादन कृतम्, नतु तात्पर्यविषयीभूतशब्दबोधोपयोगित्वेन तत्कथनमिति दिक् ॥ **योगक्षेमेति** । अलब्धलाभो **योगः** । लब्धस्य परिपालन **क्षेम** ।

तथाच अनिष्टसा धनत्वानुमित्या लब्धप्रवृत्तिसामग्रीविघटन प्राप्य तेन सिद्धप्रवृत्त्यभावरक्षण क्रियत इत्येव अभावकारणत्वमित्यर्थ । यदातु भाट्टसोमेश्वरमतेन मयेतत्कर्तव्यमिति सकल्पात्मिका भावनाता भिन्नैव प्रवृत्ति, तद्वारेणव भावनाया विधिभाव्यत्वमिति स्वीक्रियते, तदा तस्या आख्यातान्तरेष्वप्रतीति, एवमेवोक्त भावनाविवेके महामुद्गलभट्ट । यदि लिट एव तत्र पृथक्शक्तिकल्पनेऽपि आख्यातार्थभावनाया स्वर्गादिभाव्यस्येव प्रवर्तनाभाव्याप्यामनोऽस्तु विशेषणत्व प्रवर्तनाप्रतीति, अस्तु तदाऽन्यलभ्यत्वम् ॥

(निषद्धस्थले निवर्तनाप्रतीतिप्रकाराणां निरूपणम्)

ननु प्रवृत्तेराख्यातवाच्यत्वेनान्यलभ्यत्वेपि निवृत्तेरन्यत्राप्रतीते तदशे लिडादे शक्तिकल्पनमावश्यकमिति कथमन्यलभ्य त्वमित्याशङ्कानिराकरणायाह—**तत्त्वंचेति । अयमर्थः**—"न कलञ्ज भक्षयेत्" इत्यादा तावत् श्रुतो लिडादिन प्रवर्तनावत् निवर्तनामभिधत्ते, किन्तु नञो द्योतकत्वात् नञसमभिव्याहृत एव । तथाच नञ तात्पर्यग्राहकस्य सत्व एव निवर्तनाया शक्ति । **अथवा**—व्यापारत्वेन प्रवर्तनानिवर्तनोभयसा धारण्येन व्यापारमात्रे लिडशक्ति । नञ्प्रवृत्त्यभावप्रयोजकत्वस्पत स्वसमगविशेषतापर्यग्राहक । **अथवा**—प्रवर्तनात्वेन प्रवर्तनायामेव शक्ति । नञ्समभिव्याहारे निवर्तनाया लक्षणा द्रष्टव्या । तथाच कलञ्जभक्षणप्रवृत्ति आख्यातार्थभावनारूपा रागत प्राप्तामुद्दिश्य लिडा तन्निवृत्तिरूपव्यापारफलकव्यापाररूपनिवर्तना विधीयते । शुद्धप्रवृत्तेश्चोद्देश्यत्वासभवात् हविरार्तिन्यायेन धात्वर्थकारकादीना उद्देश्यान्तगत्या कृतिविशेषणत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वाद्वा विवक्षायामपि कर्तृकर्मादिकारकनिष्ठलिङ्गसख्यादिविशेषणानामविवक्षोद्देश्यविशेषणत्वादुपपन्ना ॥

(नञोनिवर्तनाबोधकत्वमततदेकदेशिनोःखण्डनम्)

यत्तु—कैश्चिन्नञोऽभाववाचकस्यापि लिडादिसमभिव्याहारे सति निवर्तनावाचित्वम्, नतु लिड प्रवर्तनावाचित्वेन क्लृप्तस्य तत्रापि शक्तिकल्पने गौरवात् । तथाच रागाद्यर्थप्राप्ता कलञ्जभक्षणप्रवर्तना लिडादिनोद्दिश्य नञा निवर्तना विधीयत इति वाक्यार्थवर्णन—**कृतम्, तत् न** रागादिनिष्ठप्रवर्तनावाचित्वस्य लोके वेदे वाऽक्लृप्तत्वेनानुवादायोगात्, स्वनिष्ठप्रवर्तनायाश्चाप्राप्तत्वेन लिडादिना अननुवादात्, विधानेच वाक्यभेदविकल्पाद्यापत्ते । **एतेन**—भक्षणगतेष्टसाधनताया अनिष्टानुबन्धित्वेन गृहीताया प्रवर्तनात्वभ्रमे सति लिडा तामनूद्य तस्या निषेधो बोध्यते, यदन्नभोजनादाविव कलञ्जभक्षणेऽपि इष्टहेतुत्व प्रवर्तकत्वेन ज्ञात तत्र, कलञ्जभक्षणप्राप्येष्टस्यानिष्टानुबन्धित्वादिति वाक्यार्थवर्णन भाट्टालकारकृतोक्तम्—**अपास्तम्**. मीमासकमते भक्षणगतेष्टसा-

त्यन्यत्र विस्तर । स च लिङाद्यर्थो विधिवाक्ये प्रवर्तनाप्रेरणाविध्यपरपर्याय, निषेधवाक्ये च निवर्तनानिवारणानिषेधप्रतिषेधापरपर्याय । इय च द्विविधाऽपि शाब्दी भावना।

धनत्वरूपप्रवर्तनाया लिङादिभ्य शक्तिग्रहाभावे कथमप्यप्रतीतेरतिरिक्तशक्तिकल्पने गौरवापत्ते । अत पूर्वोक्त एव वाक्यार्थो युक्त । तेन च निषेधेन निवर्तनाबोधे सति प्रवर्तनाविषयत्वेन यागादीष्टसाधनत्वस्येव निषेधविषयेषु निवर्तनाविषयत्वेन अनिष्टजनकत्वस्यापि भाट्टरहस्योपपादितरीत्याऽनुमित्या भाने च सति बलवदनिष्टानुबन्धित्वज्ञानरूपप्रवृत्तिप्रतिबन्धकज्ञानसपादनद्वारा तादृशप्रतिबन्धकाभावरूपप्रवृत्ति सामग्रीविघटनेन यत्रापि इष्टसाधनत्वभावानुमिति तत्र पूर्वगृहीतेष्टसाधनताज्ञाने प्रामाण्यनिश्चायकतया प्रवृत्तिसामग्रीविघटनेन च य प्रवृत्त्यभाव तत्प्रतियोगित्व प्रवृत्तौ बुध्यते। तथाच निवर्तनाया प्रवृत्तावन्वये स्वविषयकज्ञानजन्यानुमितिप्रयोज्याभावप्रतियोगित्वससर्गस्य समर्गविधया भाने य प्रवृत्त्यभाव तद्घटकस्स एव निवृत्तिपदार्थो न तु निवृत्तिर्नामातिरिक्त पदार्थो, येनान्यलभ्यत्व न स्यादिति ॥

(प्रेषणाध्येषणानुज्ञास्वरूपविवेचनम्)

लिङाद्यर्थप्रवर्तना हि उत्कृष्टस्य निकृष्ट प्रति, सा आज्ञा प्रेषणा इति चोच्यते । निकृष्टस्योत्कृष्ट प्रति सा अध्येषणा, समस्य मम प्रति उत्कर्षापकर्षोदासीन्येन सा अनुज्ञा अनुमितिरितिच व्यवह्रियते । एतादृशविशेषस्य प्रकृतानुपयोगात् नविशेषमपहाय उपयुक्त भेदव्यवहार दर्शयति—**सचेति। शाब्दीभावनेति** ॥

(शाब्दीभावनाशत्रयापेक्षानिरूपणम्)

वेदगतविधिनिषेधवाक्येषु अलौकिकधर्मरूपायास्तस्या लिङादिशब्दनिष्ठत्वात् यद्यपि यजेतेत्यादिविधिषु निषेधेषु च उभयविधाया अपि शब्दभावनाया तद्विषयकप्रवर्तनान्तराभावेन न कर्तव्यताप्रतीति, येनार्थभावनाया इव करणेतिकर्तव्यतयो भाव्यस्य चापेक्षयान्वय तेषामुच्येत तथापि अथातो वेद पुरुषस्य यादृशमुपकार करोतु शक्नुयात्तमुपकार कुर्यादित्य यत्नविधितोऽवगमेन तद्वेदभागशक्त्यालोचनाया विधिनिषेधाशे तावदीदृश्यवगतिर्भवति—**पुरुषैरध्ययन**विषयीकृतो यजेतेत्यादिलिङ्प्रत्यय स्वयमेवाख्यानाश सबन्धस्मरणेन विज्ञानेन वा करणेनेष्टभावनविशिष्टार्थभावनारूपवाक्यार्थज्ञान कृत्वा पुप्रवृत्ति कुर्युरिति । यदपि वार्तिक एतद्विकरणे अध्ययनसस्कृतलिङो विधिज्ञानेन इष्टभावनतयाऽर्थ ज्ञापयेयुरित्यर्थप्रदर्शन कृतम्, सा प्रवृत्तिपर्यन्तज्ञानरूपाया प्रवर्तनाया भाव्ये साधने प्राशस्त्येचापेक्षाया अभावात्तस्यामेव तदुपयोगात्तत्पर्यन्तोक्ति । नत्र केन कथ किमुद्दिश्य प्रवर्तना निवर्तनाच कर्तव्येत्येवमशत्रयवशिष्टेन बोधितशब्दभावनातस्याश्च भाव्य यथायोग प्रवृत्तिनिवृत्ती । शाब्दभावनाज्ञान करणम् । करणत्व चात्र भावनाभाव्यनिष्पादकत्वम् । इतिकर्तव्यतापेक्षाशत्रयसमर्पणार्थमुच्यमानाशत्रयमध्ये प्रकृते इतिकर्तव्यतात्वेन अपेक्षित प्राशस्त्य निरूपयितु भाव्यकरणे अनुवदति—**तस्याश्चेति** । समानाभिधानश्रुत्यवगतभावनाया एव भाव्यत्व युक्तमिति भाव ॥

(शाब्दभावनाकरणत्वंनार्थवत्तया ज्ञातशब्दस्य किंतु प्रवर्तनाज्ञानस्येति निरूपणम्)

अत्र पुरुषप्रवृत्तिवाचकशक्तिमत्तया ज्ञातस्य विधिशब्दस्य करणत्वम्, सर्वलिङ्जन्यज्ञानानामादिभूतमुपजीव्य यदय लिङ् प्रवर्तनाभिधायीति सबन्धज्ञान तदेव करणमिति मतभेदनिरासाय शब्दभावनाज्ञान करणमित्युक्तम् । अर्थोपस्थितिमन्तरेण शब्दतदर्थसबन्धज्ञाना प्रवृत्ति प्रति कारणत्वाभावात् विप्रकृष्टशब्दाद्यपेक्षया प्रत्यासन्नार्थज्ञानस्येव करणत्व युक्तमित्यर्थ । तादृशज्ञानस्य प्रवर्तना प्रति स्वत करणत्वासभवेऽपि यागादेरर्थभावनाया स्वभाव्यस्वर्गादिसम्पनिष्पादकत्वेन पारिभाषिककरणत्वस्येवेहापि तथैव ग्राह्यत्वम् इत्याह—**करणत्व चेति । भावना** शाब्दीभावना, तस्या **भाव्यं** पुरुषप्रवृत्ति तन्निष्पादकत्वमित्यर्थ ॥

(प्राशस्त्यज्ञानादेर्वृत्त्याऽनुपस्थितस्यापि शाब्दबोधविषयत्वमतम्)

अत्र च करणेतिकर्तव्यतयो विधिनिषेधज्ञानप्राशस्त्याप्राशस्त्ययोरपि शाब्दबोधे अन्वय इति केचिद्वर्णयन्ति ॥ विधिशब्दस्तावत् श्रवणेनोपस्थापित । तस्य पुरुषप्रवृत्तिवाचकशक्तिरपि स्मरणेनोपस्थापिता । तदुभयनिष्ठज्ञानता च मनसेति तन्निष्ठवाचकशक्तिमत्तया ज्ञातो विधिशब्द उपस्थापित एव । अनेन च पुरुषप्रवृत्ति तद्भावयेदिति स्वाध्यायविधितात्पर्यात् शब्दातिरिक्तेनापस्थापितमपि शाब्दबोधे भासत एव । यथा ज्योतिष्टोमादिनामधेयम । यथा वा लिङ्गविनियोज्यो मन्त्र । **तदुक्तमाचार्यैर्लिङ्गादधिकरणे**—अनुपस्थितविशेषणा विशिष्ट बुद्धिन भवति, न त्वनभिहितविशेषणेति । एवमर्थवादानामुपस्थिति श्रोत्रेण प्राशस्त्यस्य तु तदैव लक्षणया तदुभयनिष्ठज्ञाततायास्तु मनसेत्यर्थवाद प्रशस्तत्वेन ज्ञातेनेतिकर्तव्यतान्वयोऽपि उपपन्न इतीति ॥

(करणस्यानन्वय. इतिकर्तव्यतायास्त्वन्वय इति स्वसिद्धान्त.)

वस्तुतस्तु—वृत्त्योपस्थापितार्थस्यैव परपदार्थान्वयबलादेव सर्वत्रोहादिषु पदकल्पनाया स्वीकारादशब्दस्यान्वयानुपपत्ते करणस्य करणत्वेन व्यवहारमात्रम्, नत्वन्यत्र प्रकारतया तस्यान्वय । एव प्राशस्त्याप्राशस्त्ययोरेवार्थवादादिलक्षितयोर्वृत्त्युपस्थापितत्वादन्यत्र ज्ञानद्वाराऽन्वय, तथाच प्र

कर्तव्यता च यथायोग स्तुतिनिन्दे । स्तुतिनिन्दाज्ञानस्य हि प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजकसहकारित्व रुच्यरुच्युत्पादनद्वारा लोकसिद्धम् । स्तुतिनिन्दापदवाच्ये प्राशस्त्याप्राशस्त्यापरपर्याये बलवदनिष्टाननुबन्धित्वानुबन्धित्वयोग्यत्वरूपे । ते च य-

शस्त्याप्राशस्त्ये एव स्वरूपेणेतिकर्तव्यतेत्यभिप्रायेणाह—**स्तुतिनिन्देति । ननु** विधित एव समीहितसाधनताज्ञानात् प्रवृत्तिसिद्धेर्निषेधत एव अनिष्टसाधनताज्ञानान्निवृत्तिसिद्धे प्राशस्त्याप्राशस्त्ययो क्वोपयोग ? तथाच आभ्यामेवतदुभयसिद्धेस्तदुभयवयर्थ्यमित्यत आह—**स्तुतिनिन्दाज्ञानस्यहीति ॥**

(स्तुतिनिन्दयोर्ज्ञानद्वारा प्रवृत्त्युपयोगनिरूपणम्)

इय गो कर्तव्येत्यत समीहितसाधनतावगत्या प्ररोचितऽपि गोक्रये व्ययायामदर्शनात् प्रवृत्तिप्रतिपत्सकामस्य पुमस्तना भवति स्थगितता । बहुक्षीरादिगुणस्यवनेन तु सा निवर्तत इत्यनुभूयमानस्थगिततानिवृत्तिजननद्वारा तज्ज्ञानस्योपयोग । **तदुक्तम्**—"नहि तत्करण लोके वेदे वा किंचिदीदृशम । इतिकर्तव्यतामागे यस्य नानुग्रहार्थता" **इति ॥** एवच विधिनिषेधाभ्या प्रवृत्तिनिवृत्त्योजनने सहकारीदमुभयमिति न तयोर्वयर्थ्यमिति भाव । यत् ज्ञान रुच्यरुच्युत्पादनद्वारा प्रवृत्तिनिवृत्त्युपयोगि तज्ज्ञानविषय दुर्निरूपमित्युक्तम । तत्परिहाराय परानिरुक्त प्राशस्त्यमप्राशस्त्य च न सभवतीति द्योतयन् स्वय तत्स्वरूपनिर्वचनव्याजेनाह—**बलवदनिष्टेत्यादिना ।** विधिनिषेधाभ्या हि इष्टानिष्टसाधनत्वाक्षेपात् प्रवर्तनिवर्तनयो प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुभूतेष्टानिष्टापत्तावपि कालिकेष्टानिष्टसाधनत्वस्यापि प्रत्यक्षणावगमात् द्वेषो माह नसत्वेन प्रवृत्तिनिवृत्त्यभावप्रसगात् तदपनोदकापेक्षायाम् लोके तदपनयशक्ति येन बहुक्षीरा सदपत्या जीववत्सा, अत इय गौ क्रय्येति समभिव्याहारेऽवगतस्य स्तुतिनिन्दाज्ञानस्यानुग्राहकत्व परिकल्प्यते, स्तुतिनिन्दयोश्च रुचिद्वेषोत्पादकत्व प्रत्यक्षसिद्धम् । तयोश्च प्रतिपादकापेक्षाया फलादिप्रतिपादकत्वेन च निवृत्तापेक्षाणा फलपदघटितपदादीना तत्कल्पने गौरवापत्तेः तदपेक्षया प्रयोजनापेक्षिणा अर्थवादानामेव तत्क्षमत्व कल्प्यते । स्तुतिनिन्दे एवच प्राशस्त्याप्राशस्त्यापरपर्याये ॥

(गुणदोषयो प्राशस्त्याप्राशस्त्यरूपत्वनिरूपणम्)

तच्च गुणवत्त्व दोषवत्त्व च । यथाच ज्ञानजननस्वभावे गुणे ज्ञानगतयाथार्थ्या सकातिशयप्रयोजकाप्रोच्चरितत्वादिधर्म गुणइत्युच्यते, एव फलगतक्षिप्रत्वाद्यतिशये प्रयोजक विधेयगामि क्षिप्रदेवताकत्वादि गुणपदेन विवक्षितम् । तेनव रूपेण त त गुण विधेयगामिन अर्थवादो बोधयति । शक्यते च वक्तु उदुम्बरत्वपणतादिविशिष्ट द्रव्य पापश्लोकाश्रवणादि विशिष्ट क्रतुफल जनयतीत्येव **केचिदाहु ॥**

(पूर्वमतखण्डनम्)

तदयुक्तम्, तथात्वे तादृशगुणाना शक्यैन प्रतिपादनात्

लाक्षणिकत्वानुपपत्त , "एतानि व दश यज्ञायुधानि" "एक वृणीते" इत्याद्यर्थवादेषु तादृशगुणासभवाच्च ॥

(प्रकारान्तरेण गुणदोषयोः प्राशस्त्याप्राशस्त्यरूपत्वव्यवस्थापनम्)

केचित्तु—गुणत्व प्रवृत्तिप्रतिबन्धकद्वेषालस्यभङ्गहेतुज्ञानविषयत्व, दोषत्वमपि निवृत्तिप्रतिबन्धकरागभङ्गहेतुज्ञानविषयत्वम्, एतच्चानुगमकमात्रम । ज्ञाने विषयतया तत्तद्भङ्गहेतुताप्रयोजकत्वतु प्रत्यर्थवाद तेन तेनव रूपेण । अतएव तेषामनुष्ठानृगततत्प्रयोजकत्वे तादृश्यन ज्ञानानामतथात्वाभावात्। तथा यस्य यदा यज्ज्ञानाय प्रवृत्ति निवृत्तिवा, त प्रति तदा तस्य गुणत्व दोषत्व च व्यवस्थित द्रष्टव्यम । तेन श्येनादिषु विधिनिषेधयोरुभयोरपि शेषभूतानामर्थवादाना च प्रामाण्यम्। तस्मात्तत्तदर्थवादप्रतिपाद्याना गुणदोषाणामेव प्राशस्त्याप्राशस्त्यरूपत्वम् । यथार्थगुणदोषज्ञानस्यैव च यथार्थप्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुत्वाद्यथाद श्रुत्या प्रतिपादिताना चापापश्लोकश्रवण सवत्सरपयन्तरोदनादीना प्रमाणाभावेनावास्तवत्वात् वास्तवगुणदोषप्रतिपादनाय लक्षणोपासनम् । **नच**—एव प्रकृतार्थवादे भूतिगमकत्वस्य यजमानगोचरत्वात् वास्तवत्वाच्च श्रातज्ज्ञानादेव प्रवृत्तिसिद्धे क्षिप्रत्वाद्यनुपयोगात् व्यर्थ तदुपासनम् इति—**वाच्यम्** वायुक्षेपिष्ठत्वोक्त्या क्षिप्रत्वविशिष्टे तत्र तात्पर्यात् । अन्यथा श्राते अर्थेऽनुपयोगात्तदानर्थक्यापत्त तत्प्रतीत्यर्थ लक्षणापेक्षणम् । **इयांस्तु विशेषः**—अत्र तस्यैव अतिशयमात्र लक्ष्यम् अन्यत्र तु वास्तव गुणान्तरमेव—**इत्याहु ॥**

(यथार्थगुणदोषज्ञानस्य प्राशस्त्याप्राशस्त्यज्ञानरूपत्वाभावसमर्थनम्)

अत्रेदमवधेयम्—यथार्थगुणदोषज्ञानस्यैव यथार्थप्रवृत्तिनिवृत्तिहेतुत्वे वायुर्वैक्षेपिष्ठेत्याद्यर्थवादलक्ष्यफलगतक्षिप्रत्वरूपातिशयज्ञानस्यापि यथार्थत्वाभावात् कथ प्रवृत्त्युपयोगित्वम् ? नहि जुह्वा पर्णतानुष्ठाने पापश्लोकाश्रवणादे तत्कालमनुत्पद्यमानत्वेन तद्विषयकशक्यार्थज्ञानस्य अयथार्थत्ववदिहापि कर्मकरणाव्यवधानेन क्षिप्र भूतिफलानुत्पत्तो अर्थवादलक्ष्यस्यापि तदतिशयज्ञानस्य सभवद्यथार्थत्व नास्तीति वक्तु शक्यते, जन्मान्तरे तादृशफलोत्पत्तेरुभयत्र तुल्यत्वात् । **किंच** भ्रमात्मकबलवदनिष्टाननुबन्धित्वादिज्ञानादपि यथार्थप्रवृत्तेरानुभविकत्वस्य सर्वसप्रतिपन्नत्वेन यथार्थज्ञानस्यैव यथार्थप्रवृत्ति प्रति कारणत्व तु दुरुपपादमेव । तथात्वेऽपि वा यत कारणस्य प्रायेण स्वधर्मानुरूपधर्माधायकत्व दृष्टमिति कर्मसाधनी-

(१) स्तुत.कर्मानुष्ठाने तन्निवृत्तो चोत्पन्नरुचिके पुरुषे रुच्युत्पादकत्वस्य फलोपहितस्याभावाद्योग्यत्वदलम्

भूतस्य वायो क्षिप्रकारित्वात् तत्साध्यस्य कर्मणोऽपि क्षिप्रकारित्वम् अतोऽय प्रशस्तो याग कार्य इत्यादिप्रतीत्यनुरोधेन क्षिप्रत्वरूपकालगतातिशयापेक्षया अन्यस्यैव प्राशस्त्यस्य प्रवृत्तिहेतुत्व अपापश्लोकश्रवणातिरिक्तस्य प्राशस्त्यस्यैव प्रतीयते। **किंच** यज्ज्ञानात्प्रवृत्तिप्रतिबन्धकाऽऽलस्यनिवृत्ति, तज्ज्ञानविषयगुणानामनन्ताना प्रतिपुरुषमालस्यभेदेन भिन्नतयैकरूप्याभावे नियमत तदर्थलक्षणासभवेनार्थवादाना पदैक वाक्यतानुपपत्ति स्फुटैव ॥

(क्रियाजन्यदुःखसुखाधिकेष्टानिष्टसाधनत्वस्य प्राशस्त्याप्राशस्त्यरूपत्वम्)

अत उक्तविध प्राशस्त्यमप्राशस्त्य च न सभवतीत्यभिप्रायेणेव केचिदेवमाहु । क्रियाजन्यदु खापेक्षयाऽधिकेष्टसाधनत्व प्राशस्त्यम्। तज्जन्यसुखापेक्षयाऽधिकानिष्टसाधनताकत्वमप्राशस्त्यम्। नह्ययमर्थोऽन्यतस्सिद्ध, विधिनिषेधाभ्या इष्टानिष्टसाधनत्वमात्रस्यैवाक्षेपात्। अतएव यत्र नार्थवाद पठित, तत्र विधिना तदाक्षिप्यत एव। यद्यप्येतादृशप्राशस्त्याप्राशस्त्यज्ञानस्य नान्वयव्यतिरेकविधया प्रवृत्तिनिवृत्तिकारणत्वसभव, तथापि तज्ज्ञानस्य रुच्यरुच्युत्पादनद्वारा प्रवृत्तिनिवृत्त्योरुपयोगमात्रत्वमस्त्येव—**इति** ॥

(पूर्वोक्तमतखण्डनम्)

तदपि न, "हुताया वपाया दीक्षितस्यान्नमश्नीयात्" 'नातिरात्रे षोडशिन गृह्णाति" इत्यभ्यनुज्ञाविधिनिषेधार्थवादेषु विधिनिषेधावगतसुखदु खापेक्षया तृप्तिदु खयोराधिक्यस्य वक्तुमशक्यत्वेनैकरूप्येण तस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात्। नहि तात्कालिकदु खापेक्षया अभिचारफलाधिक्य बोधनीयम्, तदा "न हिंस्यादि"ति निषेधेनानिष्टजनकत्वस्य तत्र बोधने प्रवृत्तिप्रतिबन्धकसामग्रीसत्वेन प्रवृत्तेरसभवात् तज्ज्ञानस्य कथ तदुपयोगित्वम्? नवा श्येनप्रयोज्यनरकादिदु खापेक्षया तदाधिक्यबोधनम्, तदपेक्षयापि "नहिंस्यादि"ति निषेधेन नरकादावाधिक्यस्य बोधितत्वात्। अतो नोक्तविधमपि तद्वयम्, किन्तु बलवदनिष्टाननुबन्धित्व प्राशस्त्य तज्जनकत्वमप्राशस्त्यमित्येव दीक्षितमधुसूदनस्वामिसमत तल्लक्षण युक्तम् ॥

(इष्टानिष्टयोर्बलवत्त्वस्योत्कटरागद्वेषविषयत्वरूपत्वनिर्वचनेन पूर्वोक्तसर्वदोषनिराकरणम्)

अत्रानिष्टे बलवत्त्वमुत्कटद्वेषविषयत्त्वम्, नत्वाधिक्यम्, स्वर्गन्यूने तात्कालिकदु खे प्राचीनकर्मवशेनोत्कटद्वेषोदयात्। अतएव नेव तदा यागादौ प्रवर्तते, नरकन्यूनेपि च तात्कालिके सुखे प्राचानकर्मवशेनोत्कटरागोदयात्। अतएव ह्यभिचारादा प्रवर्तत एव। अत एव यागादौ कदाचिदेव प्राचीनशुभकर्मवशात् बलवदनिष्टाननुबन्धित्वम्, निषेधेषु तज्जनकत्वमिति बलवदनिष्टाननुबन्धित्वयोग्यत्व प्राशस्त्यम्, तज्जनकत्वयोग्यत्व अप्राशस्त्य चैकरूप सर्वत्र। तज्ज्ञानस्यच येन पुरुषेण सर्वदा यागादौ बलवदनिष्टाननुबन्धित्व बुद्ध त प्रति तद्वृत्तिज्ञानाप्रामाण्यसपादकतया प्रवृत्तावुपयोग, अप्रामाण्यज्ञानानास्कन्दितबलवदनिष्टाननुबन्धित्वज्ञानस्य प्रवृत्तिप्रतिबन्धकत्वात्। यत्र उभयत्रापि स्वत एव विधिनिषेधावगतिमात्रेणोभयविधज्ञानाभाव, तत्र प्रतिबन्धकस्यैवाभावात् तज्ज्ञानस्यानुपयोगेऽपि पुरुषविशेष प्रत्येव तदुपयोगमात्रेणार्थवादप्रामाण्यमुपपद्यत एव। अतएव प्रतिबन्धकसत्वे तदभावसपादकतया प्रवृत्तिनिवृत्ति प्रत्युपयोगमात्रम्, नत्वन्वयव्यतिरेकविधया नियमेन तयोस्तत्करणत्वमित्यभिप्रेत्यैव नियमेन बलवदनिष्टाननुबन्धित्वस्य यागादावभावात् न नियमतस्तत्र लिङादीना शक्तिरिति तार्किकमत दूषित भाट्टरहस्ये पूज्यपादै । सभवति चैतादृश प्राशस्त्यमभ्यनुज्ञाविध्यर्थवादे वपाहोमोत्तरदीक्षितान्नभोजनस्य निषेधप्रयुक्तानिष्टाननुबन्धित्वबोधनात्, विधिना द्वेषाभावजनकत्वेन तदाक्षेपेऽपि द्वेषाभावजनकत्व योग्यताबोधस्यार्थवादाधीनत्वात्। एव षोडशिग्रहणनिषेधार्थवादेऽपि अप्राशस्त्यम् ग्रहणजन्ये तात्कालिके स्वल्पेपि दु खे सामानाधिकरण्येन उत्कटद्वेषविषयत्वाख्यस्य बलवत्वस्य बोधनात्। एव श्येनेऽपि धर्मत्वोपपादनरीत्या बलवदनिष्टाननुबन्धित्वयोग्यत्वस्य सत्त्वात् तदर्थवादेनापि तद्बोधन सुलभमेव इतरथा कदापि प्रवृत्त्यनुपपत्ते । अतएव तामसधर्मत्वस्य स्थापनात् बलवदनिष्टाननुबन्धित्वयोग्यत्वरूपाप्राशस्त्यस्यापि सभवान्निषेधार्थवादेन बोधितमप्राशस्त्यमपि नेव विरुध्यते ॥

(विधेरेव प्राशस्त्याक्षेपकत्वमतम्)

एतेन—यत्कश्चित्पूर्वोक्त प्राशस्त्यमप्राशस्त्य च खण्डितम्—श्येनाद्यनर्थविधिशेषभूताना अथवादाना असङ्गतिप्रसङ्गात्, विधिभिरेव विशिष्टाक्षेपसभवाच्च, तादृशस्यैव बुद्धिपूर्वकारिप्रवृत्तिविषयत्वात् निषेधेष्वपि अनिष्टजनकत्वमात्रस्य कष्टकर्मेति न्यायादेव सिद्धे बलवदनिष्टजनकत्वाक्षेपस्यैव निषेधे करणात् अर्थवादसापेक्षत्वानुपपत्तेरित्यादिना—**तदपास्तम्** ॥

(विधे. प्राशस्त्याक्षेपकत्वखण्डनम्)

विधिभि बलवदनिष्टाननुबन्धित्वविशिष्टेष्टसाधनत्वाक्षेपस्यैव अप्राशस्त्यस्यापि तैरेवाक्षेपसभवेन भवन्मतेऽप्यर्थवादानपेक्षस्यैव निषेधे करणादर्थवादानपेक्षत्वस्य दुष्परिहरत्वाच्च, निषेधेषु लोकसिद्धानिष्टजनकत्वबोधने वैयर्थ्येन तत्परिहारार्थ नरकजनकत्वमात्राक्षेपेऽपि तद्गतबलवत्वाक्षेपपर्यन्तव्यापारकल्पने प्रमाणाभावाच्च, सर्वत्रापि सन्निहितविधिनिषेधार्थवादैरेव तल्लाभात् तत्तद्विधिनिषेधाना तावत्पर्यन्तकल्पने गौरवाच्च, अर्थवादोन्नेयविधिनिषेधाभ्या प्रागेव प्राशस्त्याप्राशस्त्यबोधस्य तदर्थवादरवश्याभ्युपगन्तव्यत्वेन नियमेन विधिनिषेधै तदाक्षेपस्य कर्तुमशक्यत्वाच्च। अतएव यत्र सन्निधौ अर्थवादाम्नान, तत्र तेषा प्रयोजनाकाङ्क्षालब्धप्राशस्त्याप्राशस्त्यज्ञानसभवेन विधिनिषेधाभ्या न तत्परत्वमपि कल्पनीयम्, गौरवात् ॥

थायोग विधिनिषेधापेक्षितत्वात्तत्समभिव्याहृतार्थवादैर्लक्षणया प्रतिपाद्येते ।

(निरर्थवादविधेः तदाक्षेपकत्वाङ्गीकारः)

यत्र तु "वसन्ताय कपिञ्जलानालभेत" इत्यादयोऽर्थवादशून्या विधय, तत्र अगत्या तेषा तत्परत्वमपि । यथाच तत्रापि वचनातिदेशनामातिदेशाभ्यामिव अतिदेशेनैव प्राशस्त्यस्य प्राप्तेर्न विधिव्यापारकल्पनम्, किंतु यत्रोपदेशातिदेशयो अभावो यथा दर्विहोमादिषु तत्रैव विधिव्यापारकल्पनम्, तथोपपादित कौस्तुभे पूज्यपादैः विस्तरभयान्नोच्यते । तत्सिद्ध वलवदनिष्टाननुबन्धित्वयोग्यत्व प्राशस्त्य तज्जनकत्वयोग्यत्वमप्राशस्त्यम् इति ॥

(विध्यर्थवादयोः परस्पराकाङ्क्षानिरूपणम्)

विधिनिषेधापेक्षितत्वादिति । एतच्चोपलक्षणम्—अर्थवादापेक्षाया अपि । यथैव विधिनिषेधयो पूर्वोपपादितरीत्या प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपफलजनने तत्प्रतिबन्धविगमद्वारा अर्थवादकृत साहाय्यमपेक्षितम्, एव अर्थवादानामपि शक्त्या गण्या वा वृत्या भूतमर्थं वदतामपि स्वाध्यायविध्यापादितदृष्टप्रयोजनवत्त्वलाभार्थं विधिसाहाय्यमपेक्षितम् । ततश्च यद्विना विनाऽपेक्षित प्राशस्त्यज्ञान तदर्थवादे यच्चार्थवादे तद्विधिनेति अर्थवादे लक्षणया तज्ज्ञान सुलभमेव । लक्षणाघटकश्च सबन्ध स्वार्थप्रतीतिजन्यप्रतीतिविषयत्वरूपो ज्ञानघटित एव । तत्तत्समभिव्याहृतेत्यनेन पूर्वोपपादितोभयाकाङ्क्षया प्रशस्तत्वात् कर्तव्यमित्येवरूपा विध्यर्थवादयोरेकवाक्यता सूचिता । **तथाच सिद्धान्तसूत्रम्**—"विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्यु" **इति । विधिना** स्तुत्याकाङ्क्षेण प्रयोजनसाकाङ्क्षाणा अर्थवादानामेकवाक्यत्वात् **विधीनां** विधेयाना **स्तुत्यर्थेन** स्तुतिरूपप्रयोजनेन स्तुतिरूपेण लाक्षणिकेन आनर्थक्याभावा दर्थवादा वर्मे प्रमाणानि स्युरिति तदर्थ ॥ विधिनेत्यादिपदत्रय निषेधादीनामप्युपलक्षणम् ॥

(वाक्यलक्षणासमर्थनम्)

अत एव इय वाक्ये लक्षणा, नेकस्मिन् पदे इतरपदाना वयर्थ्यापत्ते, तेषा तात्पर्यग्राहकत्वे च विनिगमनाविरहात्, कारणानुरूपत्वात् कार्यस्य क्षिप्रदेवतासाध्य कर्म क्षिप्रमेव फल दास्यतीत्येवविधया सर्वेषामेव पदाना स्तुत्युपपादकत्वप्रतीतेश्च । अत पदसमूहात्मकवाक्य एव लक्षणा । यद्यपि तद्भूताधिकरणवार्तिकोक्तरीत्या वाक्यस्य न वाक्यार्थे अतिरिक्ता शक्तिरस्ति, येन तच्छक्यार्थसबन्धेन इह वाक्ये लक्षणा युज्येत, तथापि स्वार्थसबन्धमात्रेणैवेह लक्षणास्वरूपाङ्गीकारेण वाक्ये लक्षणोपपादन नायुक्तम्, अनुभवस्यैव प्रमाणत्वादिति ध्येयम् ॥

तत्र "वायुर्वै क्षेपिष्ठे"त्यादौ स्वशक्यक्षेपिष्ठत्वादिगुणैरेव लक्षणा । यजमान प्रस्तर इत्यादौ तु गौणीगम्यस्वकार्यकर्तृ-

(शक्त्याऽसत्यार्थोपस्थापकानामपि येनकेनचिदालंबनेन सत्यार्थोपस्थापकतावश्यकता)

अर्थवादाश्च केचन सत्यार्थस्यैव शक्त्योपस्थापका, केचनासत्यार्थस्य तयोपस्थापका । यत्र एष शक्यार्थ सत्य, तत्र स्वार्थस्य यथार्थस्यैव सबन्धात् लक्षणा । यत्रासत्यार्थ, तत्रासत्यार्थज्ञानादपि सत्यस्तुतिनिन्दाबुद्धे उदयात्तात्पर्यविषयीभूतस्तुतिनिन्दारूपसत्यार्थप्रतिपादकत्वेन प्रामाण्यमुपपद्यत एवेति नार्थसत्यत्वापेक्षणम्, किन्तु प्रमाण विना अर्थस्य सत्यत्वासभवात् शब्दस्य च तत्र प्रमाणवादसतश्चार्थस्याभिधानासभवात् सर्वेरिया याथार्थ्यस्योत्सर्गिकत्वात् स्तुतिनिन्दासिद्ध्यर्थ अर्थवादस्यार्थसत्यत्वानपेक्षणेऽपि अभिधानसिद्ध्यर्थमेव कयचिद्येन केनापि आलम्बनेन अर्थसत्यत्वमुपपाद्य तदर्थसबन्धाल्लक्षणेति विवेक दर्शयितुमुदाहरणभेद दर्शयति—**तत्रेत्यादिना** ॥ कारणस्य हि प्रायेण कार्ये स्वधर्मानुरूपधर्मादायकत्व दृष्टमिति कार्यसाधनीभूतवायो क्षिप्रकारित्वज्ञानात् तत्साध्यकर्मणि यत् क्षिप्रफलकारित्वरूपमसत्यवाक्यार्थज्ञान जायते तद्विषयीभूतवाक्यार्थेनेव प्राशस्त्यलक्षणा वायुर्वक्षेपिष्ठेत्यादौ ॥

(सोऽरोदी दिति वाक्ये आलम्बनार्थनिरूपणेन निन्दारूपार्थपर्यवसानम्)

एव सोऽरोदीदित्यर्थवादेषु स इति तच्छब्देन "तदग्निर्न्य कामयते"ति पूर्वप्रक्रान्तोऽग्नि परामृश्यते । तद्रजतमित्यत्र तच्छब्देनाश्रु । अत्र "पुराऽस्य सवत्सरादिति रजतदाननिन्दा । तदुपपत्तिश्च "सोरोदादित्यनेन । तत्रापि कारणानुरूपत्वात् कार्यस्य रोदनप्रभवरजतदानाद्रोदन भवतीति निन्दारूपमप्राशस्त्य रोदनप्रभवाश्रुजन्य, तज्जन्यरोदनकारित्वादिदोषरूपस्वार्थलक्ष्यते । रुद्रे रोदन तत्प्रभवत्व च रजते प्रमाणाभावादनुपपन्न केनचिदालम्बनेनोपपादनीयम् । तत्प्रकारश्चान्यत्र द्रष्टव्य ॥

(यजमानः प्रस्तर इत्यत्र तन्निरूपणम्)

एव "यजमान प्रस्तर' इत्यादावयोग्यतानिश्चयसत्त्वे न प्राथमिकवाक्यार्थपर्यवसानम् यजमानाभेदस्य प्रस्तरे बाधितत्वात्तत्र यजमानपद यजमानकार्यकारित्वसमानजातीयकार्यकारित्वरूपगुणयोगेन प्रस्तरे गौणमङ्गीकृत्य "यजमान प्रस्तर" इति वाक्यजन्यबोधोत्तर स्वकार्यकर्तृत्वरूपवाक्यार्थसबन्धात् तेन वाक्येन पश्चात् लक्षणेति वक्ष्यते—**तत्सिध्यादिसूत्रे** ॥

(आपो वै शान्ताः, यदभिघारयेत् गवीधुकयवाग्वावेत्याद्यर्थवादानां तन्निरूपणम्)

एव विधेयस्य यथा क्वचित् साक्षात् स्तुति तथा क्वचि-

त्वादिगुणैरिति वक्ष्यते। अत सिद्ध भावनान्वितस्तुतिद्विधेयापरसबन्धिस्तुत्या विधेयपरसबन्धिस्तुतिर्लक्ष्यते । यथा वेतसशाखयाऽवकाभिश्चाग्नि विकर्षतीति विधिसन्निहिते "आपो वै शान्ता शान्ताभिरेवास्य शुचं शमयति" इत्यर्थवादे । तत्रापा स्तुत्याऽब्जन्याना वेतसावकाना स्तुतिर्लक्षितलक्षणया। क्वचिदसबद्धस्यापि अविधेयस्य स्तुति तन्निन्दासहकृता विधेयस्य प्रशस्ततरत्व लक्षयति, यथा गवीधुकस्तुति पयस । एवमभिघार्या त्र्यम्बका नाभिघार्या इति मीमासन्ते यदभिघारयेत्तत् रुद्रायास्ये पशून्निदध्यात् यन्नाभिघारयेन्न तद्रुद्रायास्ये पशून्निदध्यादथो खल्वाहु अभिघार्या एवेति विधेयाभिघारनिन्दा तत्प्रतियोग्यनभिघारणस्तुतिनिन्दासहकृता अभिघारणविध्येकवाक्यतया त्र्यम्बकपुरोडाशदेवताभूतरुद्रास्यनिन्दानापादकाभिघारणस्तुति लक्षयति ॥ क्वचिदन्यविधेयप्राशस्त्य लक्षयति यथोदितनिन्दा ॥

(केषांचनार्थवादाना स्तुतिफलोभयार्थत्वनिरूपणम्)

प्रतिष्ठारूपवत्वादिक च प्रथमतस्तद्भावभावित्वमात्रेण प्रतीत साध्यत्वाप्रतीतौ वास्तवगुणत्वाभावात् "असत्य नामेतत् किमन्यदवाप्स्यामी"ति वार्तिकोक्तन्यायेन प्राशस्त्य लक्षयित्वा किंचिच्छ्रुतविध्येकवाक्यतया किंचिद्विध्युन्नायकतयाप्युपयुक्तमपि पुनराकाङ्क्षया फलार्थमपि भवति । अष्टाकपालादिस्तुति पूतत्वादिगुणकथनस्योपपादनेन सालम्बनत्वकरणाय। एवमर्थवादेष्वन्येष्वपि विधिनिषेधसमभिव्याहृतेषु विचित्रगति च मूले आदिशब्देन सगृहीत द्रष्टव्यम् ॥

(यन्न दुःखेनेत्यस्याः स्तावकत्वनिरूपणम्)

एवच यत्र सुखनरकादिरूपे फले निसर्गत एव रुच्यरुची, तत्र प्रयोजनाभावात्तत्प्रतिपादकाना "यन्न दु खेन सभिन्न नच ग्रस्तमनन्तरम् । अभिलाषोपनीत च तत्सुख स्व पदास्पदम्" । इत्यादाना न प्राशस्त्याप्राशस्त्यलक्षकत्वम्, किंतु विधिनिषेधापेक्षितस्वर्गनरकादिस्वरूपपरत्वमेव ॥

(उपनिषदामपि यथायथं कर्मण्युपयोगनिरूपणम्)

एव दूरस्थानामपि विनाशिदेहव्यतिरिक्तनित्यकर्तृभोक्तृरूपात्मप्रतिपादकानामुपनिषदा परलोकफलककर्मविध्यपेक्षितोक्तरूपात्मपरत्वमेव उक्तविधज्ञानस्यानारभ्याधीतस्यापि मिश्रमते सामर्थ्यात्सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभावेऽपि विनियोजकत्वात् न्यायसुधाकारमते "यदेव विद्यया करोति तदेव वीर्यवत्तर भवती"ति वाक्याद्वा क्रत्वङ्गत्वम् । असंसारिसगुणनिर्गुणात्मप्रतिपादकानामुपनिषदा उभयविधोपासनाविध्यपेक्षितत्वेन स्वार्थपरत्वमेवेति ज्ञेयम् ॥ **ननु एवमर्थवादाना** प्राशस्त्याप्राशस्त्यज्ञापकत्वेऽपि कथ धर्माधर्मप्रतिपादकत्वम्? इत्यत आह—**अतः सिद्धमिति** ॥ तथाच या विशिष्टभावनारूनिन्दाविषयकप्रमाजनकत्वेनार्थवादाना धर्माधर्मयो प्रापकर्मप्रमा विधिभि क्रियते, तस्यामेव प्राशस्त्यरूपविशेषणप्रतिपादनद्वारा द्रव्यदेवतादिपदवदर्थवादानामपि तत्प्रमा प्रति कारणत्व युक्तम् । एव निषेधार्थवादानामपीत्यर्थ ॥

(अर्थवादानां विधिना साकं पदैकवाक्यतानिरूपणम्)

अत्रचाक्ताधिकरणवार्तिकोक्तरीत्या विध्यर्थवादाना स्वस्वार्थबोधे सामर्थ्याभावात् पदैकवाक्यतैव । अर्थापेक्षतया हि स्वार्थपर्यवसितस्य वाक्यार्थान्तरेण सहैकवाक्यतायामेव अङ्गप्रधानविध्योरिव वाक्यैकवाक्यतानियमात् । **तदुक्तम्—अक्ताधिकरणवार्तिके** ॥ "स्वार्थे परिसमाप्ताना अङ्गाङ्गित्वाद्यपेक्षया । वाक्यानामेकवाक्यत्व पुन सहत्य जायते"। इति ॥ **एतेन**—अधिकरणमालादिष्वर्थवादविध्योर्वाक्यैकवाक्यतोक्ति **—अपास्ता** ॥

(शाब्दभावनाया इतिकर्तव्यताकाङ्क्षाऽभावः)

यद्यपि प्राशस्त्यस्य शाब्दभावनेतिकर्तव्यतात्वादर्थभावनेतिकर्तव्यतावत्कथमित्याकाङ्क्षोत्तर इत्थमितीतिकर्तव्यतान्वय सभवति, नह्येव शब्दभावनाया प्रतिविधि कर्तव्यताबोध, तद्विषयकप्रवर्तनान्तराप्रतीते, किंतु अर्थभावनायामेव स, अध्ययनविधावेवत्वर्थात् तस्या कर्तव्यत्वबोध, प्रतिविधि त्वानुष्ठानावस्था ॥

(केषांचिन्मतेन प्राशस्त्यस्य शाब्दभावनायामन्वयः)

तत्रच प्राशस्त्यस्याज्ञातस्य प्रवृत्ति प्रति कारकत्वासभवात् कारणापेक्षयेव प्रशस्तत्वादित्येवान्वयो युक्त । परतु तेनापि रूपेण स्वविषयज्ञानजन्यप्रवृत्तिनिवृत्तिजनकज्ञानविषयत्वसबन्धेन शब्दभावनायामेवान्वय केषांचिन्मते ॥

(स्वमतेन प्राशस्त्यादीनामपि परंपरासंबन्धेनार्थभावनायामन्वयः)

स्वमते तु अन्यमुखन्तार्थवदेकत्राय कारणभावलाघवानुरोधेन स्वविषयज्ञानजन्येष्टविषयकोत्कटरागजन्यत्वसबन्धेन प्राशस्त्यस्य स्वविषयकज्ञानजन्यानिष्टविषयकोत्कटद्वेषजन्यत्वसबन्धेनाप्राशस्त्यस्यचार्थभावनायामेवान्वय इति मतभेदज्ञापनाय समुच्चयाकारेण—**भावनान्वितस्तुतिनिन्देत्युक्तम्**। तेनच स्वरूपसबन्धेन तयोर्वात्वर्थ एवान्वय इति केषांचिन्मत तु अतीव निरस्त वेदितव्यम्, अन्वयमूलभूताया सहकार्यपेक्षाया कारणे कार्य वाऽन्वयेनैव शमनात् ॥

(अर्थवादानां प्राशस्त्यप्रतिपादकतया धर्मोपयोगोपसंहारः)

तस्मात् स्वाध्यायविधिनाऽर्थवादस्यापि पुरुषार्थपर्यवसानबोधनात् परंपरयापि दृष्टफललाभे स्वर्गादिकल्पनानुपपत्तेर्भूतार्थमात्रस्याप्रयोजनत्वात् प्राशस्त्याप्राशस्त्यपरत्व लक्षणयाऽऽ-

माण्यमिति। प्रयोजन पूर्वपक्षे अर्थवादानुपस्थितप्राशस्त्य ज्ञानादपि प्रवृत्तौ फलसिद्धि, सिद्धान्ते तु मन्त्रवदर्थवादानामेव प्ररोचकत्वनियमात्तदुपस्थितप्राशस्त्यज्ञानादेव प्रवृत्तौ सेति द्रष्टव्यम् ॥१॥ इति **प्रथममर्थवादाधिकरणम्** ॥

(२ अधिकरणम्।)

विधिर्वा ॥ "ओदुम्बरो यूपो भवत्यूर्ग्वा उदुम्बर ऊर्क्पशव ऊर्जैवास्मा ऊर्ज पशूनाप्नोत्यूर्जोऽवरुध्यै" इत्याद्यर्थवादेषु न स्तुतिलक्षणा, शक्त्यैव पशुरूपफलसबन्धविधायकत्वेन प्रामाण्योपपत्ते। पशूनिति द्वितीयया ऊर्जोऽवरुध्या इति चतुर्थ्या वा पशूना साध्यत्वेऽवगते साधनापेक्षत्वादौदुम्बरत्व

ध्रित्य तयोर्यथायोग विधिनिषेधवाक्योपात्तभावनायामन्वयेन विशिष्टभावनारूपधर्माधर्मप्रयोजनकत्व सिद्धम ॥

(अर्थवादप्रामाण्यविचारस्य साधारणासाधरणप्रयोजनद्वयनिरूपणम्)

अर्थवादप्रामाण्यव्युत्पादनप्रयोजन च सन्दिग्धार्थनिर्णयफलादिसिद्धिरूपमसाधारण तत्तदर्थवादेषु तत्तदधिकरणेषु ज्ञास्यत एवेति तद्विहाय साधारण प्रयोजनमाह—**प्रयोजनमिति** ॥

(आक्षेपिक्यादिसंगतिस्वरूपनिरूपणम्)

अथ सगति शास्त्राध्यायपदाधिकरणैस्तावत् चतुर्धा। तत्रापि अधिकरणसगती राशीकरणेन षोढा सप्तधा वा॥ पूर्वमाक्षिप्यते यत्र तत्र साऽऽक्षेपिकी मता। पूर्वन्यायात्ययो यत्र प्रत्युदाहरणा तु सा॥ प्रसगात् चिन्त्यते यत्र तत्र प्रासङ्गिकी मता। बुद्धिस्था चिन्त्यते यत्र बुद्धिस्थानात्मिका तु सा। कृत्वा यत्राधिका शङ्का पूर्वमेवातिदिश्यते। तत्रातिदेशिकी प्रोक्ता सगतिर्न्यायवेदिभि। चिन्ता प्रकृतिसिध्यर्थामुपोद्घात प्रचक्षते। इति। यदा षोढा तदा प्रसगसगतावेवोपोद्घातस्यान्तर्भावो ज्ञेय। तदेवविध सगत्यादिक प्रत्यधिकरण सुधीभि शक्यमेवोहितुमिति विस्तरभिया पूज्यपादर्न दर्शितमिति मयापि न विशिष्य प्रदर्श्यते॥

इति प्रथममर्थवादाधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणेन संगतिनिरूपणम्)

पूर्वाधिकरणे सर्वेष्वर्थवादेषु स्तुत्यर्थत्वेनानर्थक्याभावे साधिते सप्रति केषुचिदर्थवादेषु अन्यविधयापि तदभावोपपत्तेर्न व्यर्थप्रायस्तुतिपरत्वमाश्रयणीयम् इत्याक्षिप्य समाधीयत इत्येवमाक्षेपिकी सगति पूर्वपक्षोपसहारे सूचयिष्यते। तदर्थ "सोमापौष्ण त्रतमालभेत पशुकाम" इति वैकृतयागप्रकरणगतमर्थवादविशेषोदाहरण दर्शयति—**औदुम्बर इति** ॥

(विषयवाक्यार्थनिरूपणम्)

औदुम्बरो यूपो भवतीति विधिरयम्। ऊर्ग्वा उदुम्बर इत्ययमशोऽर्थवाद। वाशब्दो वेशब्दार्थ। उदुम्बरशब्देनान्नमुच्यते। उदुम्बरो हि पक्कफलद्वाराऽन्नमय, पशवो ह्यन्नमया इति लोके प्रसिद्धम्। अत औदुम्बररूप यूप यो भावयति यजमानाय पशून् धारयति सोऽध्वर्यु इत्यर्थवादार्थ। **इत्यादीति** ॥ आदिपदेन "न स पाप श्लोक शृणोति"इत्यादीना पर्णमयीत्वादिविध्यर्थवादाना सग्रह। अत्रच प्रकृतोदाहरणे सिद्धान्ते ऊर्जोऽवरुध्य इत्यन्तोऽर्थवाद, यागफलमेव फलम्॥ पूर्वपक्षेतु ऊर्ज पशूनाप्नोत्यूर्जोऽवरुध्यै"इत्यस्य फलबोधकत्वेन न स्तावकत्वम्। 'यस्तूर्वा उदुम्बर' इति वेदभाग, स साध्यसाधनभावौचित्यप्रदर्शनद्वारा प्रशसार्थो भवत्येवेति विवेक ॥ **शक्त्यैवेति** ॥ ततश्च तात्पर्यग्राहकमानान्तरसापेक्षत्वेन लक्षणाया दौर्बल्यान्न प्राशस्त्यलक्षणाऽङ्गीकार्येत्यर्थ। **विधायकत्वेनेति** ॥ यद्यपि फलाशे रागत एव प्रवृत्तेर्नाप्रवृत्तप्रवर्तनरूपविधि सभवति तथाप्यज्ञातज्ञापकत्वांशेन विधायकत्वोक्ति। तथाचौदुम्बरत्वस्य फल अज्ञात पशुरूप तद्बोधकत्वेनेत्यर्थ। **ननु** कामपदाद्यभावे कथ पशूना फलत्वप्रतीति येन तद्बोधकत्वेन प्रामाण्यमुच्यत इत्यत आह—**पशूनिति** ॥ पशूनिति द्वितीयया साध्यत्वाशमात्रावगमेऽपि योग्यतयेप्सितत्वस्याप्यवगमात् भाव्यत्वसिद्धिरित्यर्थ। **साध्यत्वेऽवगते इति** ॥

(१) प्रयोजनवदर्थावगमस्य यदेव विद्यया करोतीति वाक्येन क्रतुमबन्ध सिद्ध इति अर्थज्ञानप्रयुक्तमप्यध्ययन क्रतावेव पर्यवस्यतीति नियमविधित्वोपपत्तिरित्युपायान्तरव्यावृत्तिफलको नियमविधिरिति कौस्तुभे। न्यायरत्नमालायातु पुरुषार्थेष्वपि द्रव्यार्जनादिषु नियमविध्युपलम्भात् न क्रत्वर्थेष्वेव नियमविधिरिति नियम इति नियमविधेरर्थवत्त्वमुपपादितम्।

(२) रात्रिमत्रे प्रतिष्ठा स्यात् अज्ञाने घृतसस्थितिः।
तथा श्येनादिवाक्याना नामतो भेदकारणम्॥ १॥
वारणेच्छ्या तथा दान वमन वैदिक तथा।
सोमयागपरत्व च ज्योतिष्टोमपदस्य यत्॥ २॥
निवेशन च धाय्याना मध्यमानकृगुत्तरम्।
स्थानापत्तिरिरादीना रुद्रे रोदनवाच्यपि॥ ३॥
उत्तराणा त्रिधाधिक्य ऋत्विक् च ब्राह्मणो भवेत्।
सोमविद्याप्रजादीना नित्यत्व षष्ठसस्थितम्॥ ४॥
द्वयो प्रणयन मध्यपर्वणो सप्तमोदितम्।
अर्थवादगतैर्लिङ्गै प्रकृतित्व तथाष्टमे॥ ५॥ इति कौस्तुभे।

साधनम्, सन्निधानात्, ऊर्जेति तृतीयाश्रवणाच्च भवतीत्याख्यातेन च लक्षणया शक्त्यैव वा भावनाभिधानाद् भूधातोश्च यूपोत्पादकच्छेदनाद्यनुवादकत्वादप्राप्तार्थत्वेन च लेट्त्वनिश्चयात् उभयविशिष्टभावनाविधायकत्वोपपत्तिरित्याक्षेपे प्राप्ते—

यूपकर्तृकभूधनाक्षिप्तया भावनाया यूपस्यैव भाव्यत्वौचित्यात् सन्निधानाच्च यूपोद्देशेनैवौदुम्बरत्वविधि, नतु फलोद्देशेन, कामशब्दाद्यभावेन फलत्वस्य तथाऽनुपस्थिते। किंच भवन्मते गुणफलसबन्धोऽयम्। नचासौ सभवति, आश्रयालाभात्, "सोमापौष्ण त्रैतमालभेत पशुकाम" इति प्रकृतस्य यागस्याश्रयत्वे हि यूपग्रहणानुपपत्ति। यूपस्य तु अप्रकृतत्वादेवाश्रयत्वानुपपत्ति। अतिदेशेन तस्योपस्थितिस्तु जुह्वादिपात्रान्तरसाधारणीति तेषामप्याश्रयत्वे तथैव यूपग्रहणानर्थक्यम्। वाक्येनाश्रयदाने च वाक्यभेद। तभावेऽप्यप्राप्तार्थतया लेट्त्वनिश्चयस्येवेहापि तदुपपत्तेरर्थवादत एव निश्चयग्रहेऽपि "ऊर्ग्वा उदुम्बर ऊर्जैवास्मा ऊर्ज" इत्यन्तस्य पूर्वपक्षेऽपि स्तावकताङ्गीकारात्. तेनापि तदुपपत्ते विध्युत्खातपर्यन्तपूर्वपक्षस्य तन्निराकरणसिद्धान्तस्य च करणे प्रयोजनाभावादित्यभिप्रेत्य विधित्वमङ्गीकृत्यैव पूर्वपक्षे वाक्यार्थमाह—**भवतीत्याख्यातेनेति** ॥

(औदुम्बर इति विकारप्रत्ययस्यान्यथासिद्धत्वाद्द्वितीयाचतुर्थीश्रुतिभ्यां पशुफलत्वनिरूपणम्)

एतेन—औदुम्बर इति विकारार्थतद्धितेन यूपतात्पर्यग्राहकबलात् यूपरूपविशेषोक्ते यूपपदोपात्तप्रत्यासत्त्याच यूपार्थैव स्यात् इति—**निरस्तम्**, तदपेक्षया बलीयस्या द्वितीयाचतुर्थीश्रुत्या पश्वर्थताया बोधने सति नान्तरीयकतया प्राप्तयूपरूपाश्रयजनकत्वेन तद्धितोपपत्ते समानपदश्रुतेरन्यथासिद्धत्वादित्यर्थ ॥

(यजेत स्वर्गकाम इत्यादाविव सन्निधानात् उदुम्बरसाधनतानिरूपणम्)

सन्निधानादिति ॥ यथैव "यजेत स्वर्गकाम" "सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम" इत्यादौ तृतीयाद्यभावेऽपि स्वर्गादिगतसाध्यत्वप्रतीत्या सन्निधानमात्रेण यागस्यापेक्षितसाधनतावगति, तद्वदिहापीत्यर्थ। यद्यपीह ऊर्जेति तृतीययापि साधनतावगति सुलभा, तथापि पर्णतादौ तदभावात् सन्निधानमात्रस्यैव तद्धेतुत्वेनोक्ति ॥

(सन्निधानावगतेष्टसाधनतयैव प्रवृत्तिसिद्धेर्विधिवैयर्थ्यपूर्वपक्षादिरूपप्राचीनैतदधिकरणशरीरम्)

अत्र प्राचीनै सन्निधानादेवौदुम्बरत्वस्य साधनतावगतौ तेनेवेष्टसाधनताज्ञानमात्रेण प्रवृत्तिसिद्धे नार्थो विधिनेत्येतत्पर्यन्तमपि पूर्वपक्ष कृत्वा विध्यभावे औदुम्बरसाधनताक्षिप्ताया भावनाया सैव भाव्या स्यात्, न फलम् विप्रकृष्टत्वात्, विधा च सति पुरुषप्रवर्तनात्मकत्वात्, अपुरुषार्थे च पुंस प्रवर्तनाऽयोगाद्यागस्येवौदुम्बरताया भाव्यता परित्यज्य फलस्यैव पुरुषार्थभूतस्य भाव्यत्वमुपपद्यते। अतोऽवश्यमपेक्षित विधित्वमर्थवादतो विधेयस्यैव स्तुत्यर्थत्वनियमात् तदनुपपत्त्या लेट्त्वकल्पनयोन्नेयम्। नच फलपरत्वे अर्थवादता सभवति। नहि स्तुतित्वेन विधिशक्तिमुपजनय्य पुनस्तेनैव फलकल्पना सभवति वाक्यावृत्तिरूपवाक्यभेदापत्ते। अतोऽर्थवादत्वमेवेति सिद्धान्तितम् ॥

(प्राचीनमतखण्डनेन विधित्वाङ्गीकारेण पूर्वपक्षनिरासः)

तदयुक्तम्, विध्येकवाक्यता विनाऽर्थवादत्वानिश्चयेन तस्य विधिनिश्चयकत्वायोगाद्गमनन्याय कपिञ्जलानित्यर्थवादा

(मतभेदेन भवतीत्याख्यातेन लक्षणया शक्त्यैव वा भावनाभिधानम्)

साध्यसाधनसबन्धस्य क्रियागर्भत्वाद्दण्डेन घटो भवतीतिवच्च क्रियामात्रसबन्धे पुरुषप्रवर्तनाऽविषयत्वेन विधिवैयर्थ्यापत्तेरवश्य पुरुषनिष्ठो य कश्चन प्रवर्तनासाध्यो व्यापारो वाच्य। तस्यच प्रयोज्यव्यापारार्थकधातुषु यद्यप्याक्षेपेण बोध सभवति तथापि तस्य विध्यन्वयाय शाब्दत्वे वक्तव्ये येषा मते करोतिविक्रियमाण तिङ्त्वादिक शक्ततावच्छेदक तेषा मते इह शक्त्याख्यातादप्रतीते लक्षणया भानम्। येषा तु मते केवल तिङ्त्वादिकमेव तत्, तेषा मतेतु शक्त्यैव तदभिधानमिति विवेक ॥ तथाच उदुम्बरत्वेन भावयेत्, किमित्यपेक्षाया आर्थवादिक पशुरूपफलमन्वेति। अत पशुकर्मकोदुम्बरकरणको व्यापार प्रवर्तनासाध्यतयाऽवगम्यते इति भाव ॥ उक्तस्यापि प्रयोजकव्यापारस्य प्रवर्तनासाध्यत्वानवगतौ इष्टभाव्यकत्वानिश्चयान्नेष्टसाधनताज्ञानमित्यर्थ ॥

(कामपदाद्यभावेन रात्रिसत्रन्यायाप्रवृत्त्या च पशूनाप्नोतीत्यस्य फलसमर्पकत्वनिरास.)

तथाऽनुपस्थितेरिति ॥ द्वितीयाया जन्यत्वमात्राभिधायकत्वेनेप्सितत्वसमानाधिकरणभाव्यत्वस्य कामशब्देनेवानुपस्थिते। यद्यपिवा कथञ्चिदुपपद्येत तथापि पशूनाप्नोतीति वर्तमाननिर्देशात् वर्तमानफलस्यानुपलब्ध्या बाधात् भविष्यत्कालक्षणापत्तिरित्यर्थ। **अत एव**—अपूर्वसाधनतयेप्सितार्थतयेव नैराकाङ्क्ष्यात् न रात्रिसत्रन्यायोऽपि **इति—पर्णमय्यधिकरणे वक्ष्यते** ॥

(एतदधिकरणेन पर्णमय्यधिकरणपौनरुक्त्यपरिहारः)

एव चात्र फलमात्रपरतानिराकरणेन स्तुतिपरत्वे स्थिरीकृते तत्र रात्रिसत्रवदर्थवादस्यैव सत फलपरत्व अवश्य नि-

स्याद् "ऊर्ग्वा उदुम्बर" इत्यादिरर्थवाद एवौदुम्बरत्वस्येति सिद्धम् । प्रयोजन यागफलात् फलान्तरकामनायामौदुम्बरो यूप इतरथा खादिर पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु औदुम्बर एवेति ॥ २ ॥ **इति द्वितीयं विधिवन्निगदाधिकरणम् ॥**

(३ अधिकरणम् ।)

हेतुर्वा ॥ चातुर्मास्येषु "शूर्पेण जुहोती"ति शूर्पकरणक होम विधाय श्रुतेन "तेन ह्यन्न क्रियते" इत्यर्थवादेन न स्तुतिलक्षणा, अपितु होमसाधनत्वे साध्ये अन्नकरणहेतुत्व विधीयते । नह्यत्र पूर्वत्र भाव्यत्व इव किंचित् कल्पनीयमस्ति । हिशब्दश्रुत्यैव हेतुत्वाभिधानात् । हेतुश्च व्याप्तिमन्तरेणानुपपन्नो यद्यदन्नकरण तेन तेन होतव्यमिति व्याप्तिवचन

राकरिष्यते इत्यपौनरुक्त्यमपि । चतुर्थ्या फलपरत्वेऽपि स्ववाक्योपात्तयूपार्थतयव नैराकाङ्क्ष्यात् न तदुपात्तफलपरत्वम् । बलवतोऽप्याकाङ्क्षाभावेऽन्वयप्रयोजकत्वासभवात् इत्याशय ॥ **दूषणान्तरमाह—किंचेति ॥** स्पष्टार्थमेतत् ॥ **उदुम्बरत्वस्येति ॥** यत् प्रधानफल पशुरूप तदुपकारकतयोर्ग्वा उदुम्बर इत्यादिनोचित उदुम्बरत्व प्रशस्तमिति स्तुतिसपादकतयार्थवादत्वमित्यर्थ ॥

इति द्वितीयं विधिवन्निगदाधिकरणम् ॥

हेतुर्वा ॥ चातुर्मास्ये इति । तदन्तर्गतवरुणप्रघासे इत्यर्थ ॥ **होमं विधायेति॥** तत्तिरीये "करम्भपात्राणि जुहोती"त्यनेनेति भाव । करम्भपात्राणि जुहोती"ति वचने भाष्यालिखितेऽपि कौस्तुभे लिखितत्वात् प्रामाण्याश्वास । तदत्र शूर्पकरणकमित्यर्थसिद्धम् । तेन फलत शूर्पकरणत्व विधीयेत्यर्थ । एतच्चाप्राप्तार्थत्वेन विधित्वनिश्चयार्थमुक्तम । **एतेन**—"तेन ह्यन्न"मित्यस्यार्थवादत्वाभावे विधित्वस्यानिश्चयात् निर्विषयो हेतु **इति—निरस्तम् । अत एव**—तेनेति स्तावकत्वेनाभिमतस्यैव इहोदाहरणत्वम् । इदतु पूर्वपक्षे साध्यप्रदर्शनार्थ सिद्धान्ते स्तुत्यप्रदर्शनार्थम् **इत्यपि ध्येयम् ॥ विधीयते इति ॥**

(हिशब्दावगतहेतुत्वान्यथानुपपत्त्या व्याप्तिकल्पनानिरूपणम्)

अज्ञात ज्ञाप्यते नह्यत्रानूयाजा इत्यत्रेवेत्यर्थ ॥ **ननु** लोके पूर्व व्याप्त्यवगमेनव हेतुत्वावगमस्य दृष्टत्वात् इह तदभावे कथ तदवगम इत्यत आह—**हेतुश्चेति ॥** यथेव धूमो वह्निज्ञानजनक इत्याप्तोपदेशादेव व्याप्त्यनुमानमेवमिहापि वेदावगतहेतुत्वान्यथानुपपत्त्या "अर्थाद्वा कल्पनैकदेशत्वा"दिति न्यायेन श्रुतशब्दैकदेशभूत शूर्पस्य होमसाधनत्व अन्नकरणत्वात् हेतोरतो यदन्नकरण शूर्पमन्यद्वा तेनापि होतव्यमिति श्रुतानुमिताभ्या एकदेशावयवाभ्या निष्पन्न विधिवाक्य कल्प्यत इत्यर्थ ॥ **व्याप्तिवचनमिति ॥** व्याप्तिपूर्वकवचनमित्यर्थ ॥ **ननु** हेत्वनपेक्षविहित एव शूर्पहोमसबन्धविधानोपपत्तेरर्थवादत्वे इव वैयर्थ्य हेतुत्वबोधनेऽपीत्यत आह—**ततश्चेति ॥ पिठरं** मृद्भाण्ड । ततश्च यद्यदन्नकरण तेन तेन होतव्यमिति कल्पितविधिना सर्वेषा होमसाधनतालाभस्तत्प्रयोजनमित्यर्थ ॥

(आपेक्षिकस्य दर्वीपिठरादिसाधारणस्य साधकतमत्वस्य निरूपणम्)

नच—पाकस्यैव साधकतमत्वेनान्नकरणत्व न दर्व्यादीनामिति—युक्तम् कृष्टलाङ्गलाद्यपेक्षया साधकतमत्वोपपत्ते, इतरथा शूर्पेऽपि तदभावेन तत्स्तुत्यालम्बनत्वेनोच्यमानस्यापि तस्यानुपपत्ते **इति ॥ ननु** सर्वेषा होमसाधनत्वे शूर्पस्यैवेह विधान व्यर्थ तत्परिहाराय च तस्यैव मुख्यतयाश्रयताकल्पने प्रत्यक्षश्रुतेनैव नैराकाङ्क्ष्येण आनुमानिकतत्साधनत्वकल्पनानवसर

---

(१) पणमय्यधिकरणन्यायेनास्याधिकरणस्य पौनरुक्त्याशङ्का हि वार्तिककारैरेव बहुभि प्रकारै निरसिता (१) यथा अनेन गतार्थत्वात तदेव पुनरुक्तमिति शङ्का स्यान्नतु पुनरिद पुनरुक्तमिति, (२) इहार्थवादताबोधनम्, तत्र फलविधित्वनिराकरणमात्रम्, (३) इहाविशेषेण द्रव्यगुणक्रियादिविधिसरूपविषयत्व तत्र फलविधिसरूपाणामिति, (४) सर्वविधिसरूपाणा केवल विधित्वनिराकरणेनार्थवादत्वमत्र, तत्र तु अर्थवादस्यैव सत फलविशेषसबन्धोऽपीत्यधिकाशङ्क्यते, (५) फलविधावेव यत्र भेदेन स्तुतिफलपदानि सन्ति तदत्र विषय , यत्र पुनस्तावन्मात्रेणैव फल स्तुतिर्वा वक्तव्या तेषा चतुर्थे विषयत्वम्, (६) विज्ञातपारार्थ्याना तत्रात्राताद‍ृशाना विषयत्वमिति वा । (७) साधनाशयोग्यविचारमनादृत्याभ्युपेत्य वा केवलसाध्याशविचारस्तत्रात्र पुन साध्याशविचारमनादृत्याभ्युपेत्य वा केवलसाधनाशविचार इति वा—इति

कौस्तुभकारास्तु—शिष्यबुद्धिवैशद्यार्थमधिकरणान्तरारम्भ इति वदन्ति

सेश्वरमीमासाकृतस्तु—"ऊर्ग्वा उदुम्बर"इत्यादीना प्रतीयमानार्थविधायकत्वनिरासेन स्तावकत्वमत्रोपपाद्यते, तत्रतु अर्थवादस्यैव सत फलसमर्पकत्वमात्र निषिध्यते इति न पौनरुक्त्यशङ्कापीति वर्णयन्ति । तदेतदर्थवादाधिकरणेनैव गतार्थत्वात्तदीयमधिकरणशरीर न युक्तमिति तु बहवो मन्यन्ते । सर्वथाच न पुनरुक्तमिदमधिकरणमिति मन्तव्यम्

कल्पयति। ततश्च शूर्पादन्यस्यापि दर्वीपिठरादेर्होमसाधनत्वप्रतीतेर्विधौ शूर्पपदमुपलक्षणमवयुत्यानुवादो वा। यद्वा तच्छब्देन शूर्पस्यैव परामर्शात्तद्गतमेवान्नकरणत्व हेतु। तेन विशिष्यैव व्याप्तिकल्पनादन्नकरणासमर्थशूर्पव्यावृत्तावपि न विधिस्थ शूर्पपद अन्यथा नेयमिति पूर्व पक्ष।

सिद्धान्तस्तु क्रियत इति लडन्तनिर्देशाद्वर्तमानान्नकरणत्वस्य हेतुत्व वाच्यम्। नच होमकाले अन्नकरणत्व सभवति।

इत्यत आह—**शूर्पपदमिति** ॥ अर्थवादप्रतीतान्नकरणमात्रवृत्तिहोमसाधनत्वानुरोधेन शूर्पपद लाक्षणिकम्। जुहोतीतिपद तु साध्यनिर्देशप्रदर्शनद्वारा होतव्यमिति विधिकल्पकत्वान्न व्यर्थम्। **अथवा**—यद्यदन्नकरण तेन तेन जुहोतीत्येव विधेयैकवाक्यतापन्न सत् विधायकमेवेत्यर्थ ॥ **अवयुत्यानुवादो वेति** ॥ अनेकप्राप्तावेक पृथक्कृत्य "एक वृणीते" इत्यादिवदनुवाद इत्यर्थ। एतद्दोषद्वयापत्ते प्रकारान्तरेण पूर्वपक्षमाह—**यद्वेति** ॥

(अन्नकरणसमर्थशूर्पमात्रगतकरणत्वविवक्षयाऽपि न्यायसुधामतखण्डनेन पूर्वपक्षनिरूपणम्)

यत्तु—अत्र हिशब्दोपात्तहेतुत्वविधौ तृतीयोपात्तकरणत्वस्योद्देश्यत्वात्तस्य च प्रतिपादकोपात्तेन शूर्पेण विशेष्टुमशक्यत्वान्न तद्गतान्नकरणत्वस्य हेतुत्वमिति न्यायसुधाया विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदापादनसूचन, तत्तच्छब्दार्थस्य शूर्पस्य प्रकृत्यर्थत्वेन तृतीयोपात्ते करणत्वेऽन्वयव्युत्पत्तेर्विशिष्टान्वयप्रयुक्तवाक्यभेदाप्रसक्तेरयुक्तमिति यद्यदन्नकरण शूर्प तेन तेन होतव्यमिति विशिष्येव व्याप्तिकल्पनात् युक्तोऽय पूर्वपक्ष **इति** ॥

(तेनहीत्यत्र स्तुतिप्रतीतौ स्वारस्यनिरूपणम्)

तदप्रतीतेरिति ॥ अर्थवादत्वपक्षेऽवर्तमानाप्यन्नक्रिया वर्तमानेव लक्षणया स्तुत्यर्थमुच्यते। नहि भूते भाविनि वा तादृशी प्रानिर्यादृशी वर्तमाने, नवा वर्तमाने शक्तिस्तादृशी यादृशी फलोपहिते अतो वर्तमानशक्तिक स्तोतु कृत करिष्यमाण वा स्तोतुमस्मत्पक्षे क्रियत इति निर्देशोपपत्ति। हेतुविधिपक्षेतु प्रमाणान्तरसिद्धार्थानुवादकत्वाभावाद्यथाश्रुतादेतदन्यथाकल्पन दोप एवेत्यर्थ ॥

अतो लटा भूतभविष्यत्कालान्तरलक्षणा विधौ तवाप्यावश्यकी। यद्यपि चेय प्राशस्त्यलक्षणोपयोगिगुणघटकतया ममाप्यावश्यकी, तथापि अनुवादस्थत्वात् प्राशस्त्यपोषकत्वाच्च सा न दोष, वर्तमाननिर्देश विना तदप्रतीते। किंचापेक्षितप्राशस्त्यपरत्वे सभवति नानपेक्षितहेतुपरत्वाङ्गीकारो युक्त। अत सिद्ध सर्वेषामर्थवादाना स्तावकत्वेन प्रामाण्यम् ॥३॥ **इति तृतीयं हेतुवन्निगदाधिकरणम्।**

(नह्यत्रानूयाजेत्यत्रतु हिशब्दस्य हेतुपरत्वम्)

अत एव यत्र नैतादृशलक्षणादिदोषापत्तिस्तत्र "नह्यत्रानूयाजानी"त्यत्र भवत्येव हेतुपरत्वम्। प्रकृतौ हि प्रयाजानुयाजयोर्द्वे चतुर्गृहीते। उपभृतितु "अष्टावुपभृति गृह्णाती"त्यष्टत्वसख्याम्नानात् प्राप्तमपि प्रयाजानुयाजसाधनार्थमष्टगृहीतद्वयमेकमेव वाऽष्टगृहीत न कार्यम्। अपितु एक प्रयाजार्थे चतुर्गृहीतमपर अनूयाजार्थे इत्येव चतुष्कद्वयलक्षणया चतुर्गृहीतद्वयमेव ॥ कुत ? आतिथ्याया चतुर्गृहीतान्याज्यानि भवन्ति। नह्यत्रानूयाजानीत्याम्नानात्। अत्रच चतुर्गृहीतानीति वहुवचनश्रवणात् त्रीणि चतुर्गृहीतानि विधातु अनुयाजाभावस्य हेतुत्वमुच्यते। तेनानुयाजसामान्याभावहेतुकचतुर्थचतुर्गृहीतनिवृत्तिफलकत्रित्वविधिस्तदोपपद्यते। यद्यष्टपदे चतुष्कद्वयविधान प्रकृतौ भवेत्, अन्यथा चतुर्गृहीतद्वयस्यैवाप्राप्तेस्तदनुपपत्ते। अत एतत्प्रयोजनसिध्यर्थ हेतुत्वबोधनेऽपि नात्र कथचिदपि लक्षणादिप्रसक्ति **इति ॥ नानपेक्षितेति ॥**

(तृतीयया निरपेक्षकारणत्वावगमादिविरोधेन पूर्वपक्षोपमर्दनेन सिद्धान्तोपसहारः)

अर्थवादत्वे विधिनाकाङ्क्षित सबन्धो भवति, हेतुविधेस्तु स्वत एव निरपेक्षतया विधे विधायकत्वोपपत्ते नाकाङ्क्षा, प्रत्युत दर्व्यादीना साधनत्वे विकल्पापत्ते समुच्चयपक्षे तृतीयावगतनिरपेक्षकारणताबाधापत्ते, तत्स्वारस्यभङ्ग एवेति भाव। यथाच तृतीयादिभि निरपेक्षकारणत्वाद्यभिधान तथा कौस्तुभादौ द्रष्टव्यम्। प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

इति तृतीयं हेतुमन्निगदाधिकरणम् ॥

(१) तेनेति तच्छब्दस्य शूर्पपर वेऽपि तत्करणत्वस्य विशिष्टस्योद्देश्यत्वाभावाद्वृद्धहेतुत्वाधिकरणन्यायेन केवलहोमसबन्ध एवोद्देश्य इति न दोष।

(२) ममच पक्षे विधिरित्यस्य सुवादिविधावपि प्रवृत्त्यावश्यकतया शूर्पस्येतरेषामपि करणत्वे सापेक्षत्वलक्षणासामर्थ्यन सुतरामनुपपत्तिरिति शूर्पमात्रकरणत्वम्

(४ अधिकरणम् ।)

तदर्थशास्त्रात् ॥ मन्त्राणा धर्माधर्मयो प्रामाण्यमस्ति न वेति चिन्तायां न तावद्विधित्वेन प्रामाण्यम्, तस्य द्वितीये निराकरिष्यमाणत्वात् । नापि स्तावकत्वेनार्थवादवत्, तेषां हि सन्निहितेन विधिना पदैकवाक्यत्वाद्युक्तं स्वसमर्पितप्राशस्त्यान्वितभावनाविषयकशाब्दप्रमाजनकत्वम् । मन्त्राणां तु दूरस्थत्वेन पदैकवाक्यत्वानुपपत्तेर्न तद्विधया प्रामाण्यसंभव । नापि प्राशस्त्य स्वातन्त्र्येण वाक्यार्थे, पदार्थविधयोपस्थितत्वात् । नापि अर्थस्मारकत्वेन प्रामाण्यम्, अनधिगतार्थबोधकत्वाभावेन तदसंभवात्, मानमन्त्राणामर्थाभावेन याथार्थ्यस्याप्यनुपपत्तेश्च । न च प्रामाण्याभावेऽपि स्मारकत्वादिना प्रयोजनवत्त्वमात्राङ्गीकार, यानाद्युपायान्तरेणापि स्मृतिसिद्धेर्नियतमन्त्राम्नानवैयर्थ्यात्, प्रयोगासमवेतार्थस्मारकेषु स्मृतिवैयर्थ्याच्च । अतोऽधिकारारम्भप्रकरणादिनाऽवगततत्तत्क्रत्वङ्गभावाना मन्त्राणामुच्चारणमात्रमदृष्टार्थं विधीयते । स्वाध्यायविधिश्चोच्चारणोपयोगिप्रयोगप्राशुभावफलकतयैवाध्ययनं विधत्ते इति न कश्चिद्दोष इति प्राप्ते—

(मन्त्राणामिति मूलावतरणम्)

वेदावयवभूताना चोदनानामाद्यपादेन धर्मप्रामाण्य प्रसाध्य तदवयवत्वेनोपस्थिताना मन्त्रार्थवादाना अर्थवादाना मन्त्रापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वेनेह पादाद्याधिकरणे तत्र प्रामाण्यमाक्षेपसमाधानाभ्यामुक्त्वा तथैवोपस्थिताना मन्त्राणा तत्र प्रामाण्य चिन्त्यते इत्यभिप्रेत्याह—**मन्त्राणामिति** ॥

(नामधेयपादात् पूर्वं अर्थवादपादप्रवृत्त्युपपत्तिनिरूपणम्)

यद्यप्यर्थवादतोऽप्यन्तरङ्गता विधेर्नामधेयस्य, किमु वक्तव्य मन्त्रेभ्य इति तत पूर्वं तत्प्रामाण्यचिन्ता युक्ता कर्तुम्, तथापि श्येनाग्निहोत्रादिपदेषु नामत्वस्य अर्थवादोपात्तोपमानाधीनत्वात् मन्त्रगतन्तत्प्रख्यन्यायाधीनत्वाच्च तत्प्रामाण्योपजीवित्वावगते तत पूर्व एतत्प्रामाण्यसाधन युक्तमेवेति भाव । वेदावयवभूताना प्रकारद्वयेन त प्रामाण्य साधितम्, तस्य चेहासंभवात् अन्यत्रोपलब्धप्रकारान्तरासंभवात् अप्रामाण्य पूर्वपक्षयितु उक्तप्रकारद्वयासंभवमुपपादयति—**न तावदिति** ॥ **द्वितीय इति** ॥ यच्छब्दामन्त्रणोत्तमपुरुषघटितेषु तेषु यच्छब्दादिभि विधिशक्तिप्रतिबन्धान्न विधायकत्वमित्येव द्वितीये भावार्थपादे 'विधिमन्त्रयोरैकार्थ्यमेकशब्दादि'त्यधिकरणे निराकरिष्यमाणत्वादित्यर्थ ॥ स्तावकत्वेन प्रामाण्य द्वेधा, पदैकवाक्यतया वाक्यैकवाक्यतया वा ॥ तत्राद्य दूषयति—**तेषामिति** ॥ **अनेनच**—अर्थवादप्रामाण्यसाधकहेत्वसंभवेन पूर्वपक्षकरणात् प्रत्युदाहरणात्मिका सगति—**सूचिता** ॥ प्रकरणान्तरत्वादनन्तरसगत्यभावेऽपि न दोष ॥ **द्वितीयं दूषयति—नापीति** ॥

(पदार्थविधयोपस्थित्या वाक्यैकवाक्यताऽभावनिरूपणम्)

पदार्थविधयेति ॥ अनेकपदार्थान्वितैकविशेष्यताशाली हि वाक्यार्थो भवति । तस्मिंश्च स्वार्थे समाप्ताना वाक्याना इतरवाक्येनान्वये वाक्यैकवाक्यता भवति । यथा अङ्गप्रधानवाक्यानाम्, प्रकृते तु प्राशस्त्यस्य लक्षणया बोधेऽपि इतरान्वितत्वेनावोधान् तस्मिंश्चार्थे समाप्तत्वाभावात् न सा सभवतीत्यर्थ । सिद्धान्तयुक्तिमनूद्य निराकरोति—**नापीति** ॥ **मन्त्राम्नानवैयर्थ्यादिति** ॥ वाचकमन्त्रशब्दस्मरणस्यार्थस्मरणाधीनत्वाच्चेत्यर्थ । **प्रयोगासमवेतेति** ॥ प्रोक्षाहनानुमन्त्रणादिमन्त्राणा कर्मसमवेतार्थाभिधायित्वेऽपि प्रयोगऽनुष्ठेयार्थकत्वान्न तत्र स्मरणस्योपयोग इति न तत्प्रयोजकत्वमपि युक्तमिति भाव ॥

(उच्चारणद्वारा मन्त्राणा क्रत्वाद्युपयोगनिरूपणम्)

अत स्मारकत्वेनोपयोगासंभवात् अध्ययनमन्त्रनानामेषामुपयोगापेक्षाया प्रकरणपठितानामनारभ्याधीताना च यथासभव श्रुतिवाक्याधिकारारम्भप्रकरणक्रमसमाख्यादिभि प्रधानाङ्गत्वेनावगताना प्रधानविधिना मन्त्रस्वरूपमेवानाक्रियते, नतु ब्राह्मणवाक्यवदर्थोऽपि अनुपयोगात् । यद्यपि मन्त्रस्य स्वरूपेण न प्रधानोपकारित्व संभवति तथापि प्रमाणावगतमन्त्रस्वरूपाङ्गत्वनिवाहायोच्चारणक्रियाद्वारेण कारकत्वेन च सोऽङ्गीक्रियते । नह्यर्थप्रत्यायनस्य पुरुषकृत्यसमाप्यस्य व्यापारत्व संभवति । अत उच्चारणमेव व्यापार । तस्य च दृष्टप्रयोजनासंभवे पर अदृष्टार्थत्व मन्त्रनियमस्य सिद्धान्ते इवेत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षे फलितमाह—**अत इति** ॥ स्वाध्यायाध्ययनविध्यवगतदृष्टार्थताभङ्ग परिहरति—**स्वाध्यायेति** ॥

(क्रत्वनपेक्षितस्य मन्त्रानिष्ठस्योच्चारणस्य व्यापारत्वासंभवेनार्थप्रत्यायनस्यैव तत्त्वेनच सिद्धान्तोपक्रम·)

यद्यपि उच्चारण प्रति विषयतासबन्धेन मन्त्राणा **कारण**त्वात् तज्जन्यत्वेन तस्य व्यापारत्व संभवति, तथापि तस्य क्रत्वनपेक्षितत्वेन अदृष्टार्थत्वकल्पनापेक्षया दृष्टमेव पदार्थाभिधानस्य कर्मानोपायिकतया सामर्थ्यात् वाक्यार्थाभिधान व्यापारत्वेन कल्पयितुमुचितम् उच्चारणस्य पुव्यापारत्वेन मन्त्र-

(१) अनन्विततया स्वरूपमात्रेण पदशक्त्यधीनज्ञानविषयत्वात्

अभिधीयते, दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पनाऽनुपपत्ते प्रयोगसमवेतार्थस्मृतिरेव सभवता मन्त्राणा प्रयोजनम्, असभवतातु काम भवत्वदृष्ट प्रयोजनम्। शक्यते तु तत्रापि मन्त्रा अर्थप्रकाशनार्था, प्रकाशन परमदृष्टार्थमिति वक्तुम्। साम्नातु अक्षराभिव्यक्तिरेव दृष्ट प्रयोजनमर्थाभावेऽप्यव्याहतम्। अनृक्साम्नातु अदृष्टार्थत्वमेवेत्यन्यत्र विस्तर, न त्वेतावता सर्वत्रैवादृष्टार्थत्वम्। न च मन्त्राणा नियमेन पाठवैयर्थ्यम्, तद्बलेन मन्त्रैरेव स्मर्तव्यमिति नियमकल्पनात्। तस्य चादृष्टफलकत्वेऽपि न दोष। न च—एव सामर्थ्यादेव तत्र तत्र मन्त्राणा विनियोगसिद्धौ पुनस्तेषा क्वचिद्विनियोग-

निष्ठत्वाभावादित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**दृष्टे इति** ॥ अनुष्ठेयार्थप्रतिपादकाना मन्त्राणां तावत् अनुष्ठानहेतुभूतस्मृतिजनकत्वादर्थाभिधानद्वारा प्रधानोपकारित्वमित्याह—**प्रयोगसमवेतेति ॥ सभवतामिति ॥**

(इतिकरणविनियुक्तानुमन्त्रणफलमन्त्राणां दृष्टविधया प्रयोगसमवायनिरूपणम्)

करणमन्त्राणामित्यर्थ। यत्रापि मन्त्रात् स्वरसतो नानुष्ठेयार्थावगति, इतिकरणादिना च मन्त्रो विनियुज्यते "इषे त्वेति शाखा छिनत्ती'त्यादौ तत्रापि अर्थाभिधान विना दृष्टविधयाऽन्यद्वारा कारणत्वासभवात् अभ्याहारादिनाप्यर्थाभिधानस्यैव व्यापारत्वम्। क्रियमाणानुवादिषु "युवासु वासा" इत्यादिष्वर्थाभिधान न कर्मविध्यपेक्षितम् कर्मण उपक्रान्तत्वेनैव स्मृतत्वेन तद्वैयर्थ्यात्, तथापि यूपपरिव्याणादिक्रियाया अनेकक्षणव्यासक्ततया कदाचिन्मध्येऽपि बुद्धिविच्छेदे सति स्मृतिदार्ढ्यार्थं तदपेक्षोपपत्तेर्दृष्टविधयैवोपयोगो नासुलभ। यत्राग्न्यभ्यादानादौ मन्त्राणा समुच्चय, तत्राप्येकेनैव स्मृतिसिद्धेरितरवैयर्थ्य द्वादशे जपमन्त्रादिरीत्या परिहरिष्यते। येऽप्यननुष्ठेयकर्मसमवेतार्थाभिधायका अगन्म सुवरित्यादय प्रोत्साहनमन्त्रा, तेषामपि श्रद्धाजननार्थमननुष्ठेयस्यापि कर्मसमवेतफलादे स्मृते श्रद्धातिशयो जायते इति तदर्थ वेन दृष्टार्थत्व ज्ञेयम्। अनुमन्त्रणमन्त्राणा अकृतत्वशङ्कापरिहाराय स्मृतिदार्ढ्यार्थ तदपेक्षोपपत्ते युक्तमेव तदर्थत्वम्। **यत्तु** अनुमन्त्रणमन्त्राणामदृष्टार्थत्वेन समुच्चयाभिधान तन्त्ररत्ने पञ्चमे **तदयुक्तमिति** तत्रैव वक्ष्यते। कौस्तुभे चात्र द्रष्टव्यम् ॥

(असंभवदृष्टार्थानामदृष्टार्थत्वाङ्गीकारः)

उदश्च पूतश्चेति जपमन्त्रेषु दृष्टप्रयोजनासभवाददृष्टार्थत्वमित्याह—**असंभवतामिति** ॥ "मन्त्रो हीन स्वरतो वर्णतो वा मिथ्या प्रयुक्तो न तमर्थमाह" इत्यादिलिङ्गदर्शनात् स्वरयुक्तजपादिमन्त्राणामपि करणमन्त्रवदर्थाभिधायकत्वावगते निरुक्तव्याकरणादिना तेषामर्थबोधकत्वोपपत्ते प्रकाशनस्य क्रमानुष्ठानानैपयिकत्वात्स्मृतिरूपप्रयोजनार्थ वासभवे काममदृष्टार्थत्वमपीति पक्षान्तरमाह—**शक्यते त्विति** ॥ एव स्थिते यद्द्वादशे जपादिमन्त्राणा अदृष्टार्थत्वमुक्त, तन्मन्त्रसाध्यार्थाभिधानस्यादृष्टार्थत्वाभिप्रायादिति भाव ॥

(साम्नां दृष्टार्थत्वनिरूपणम्)

साममन्त्राणा गीत्यात्मकत्वेनार्थाभावात् तदभिधानद्वारा उपयोगासभवेऽपि ऋगक्षराभिव्यक्त्यर्थत्व नवमे यन्निरूपयिष्यते तदेव दृष्ट प्रयोजनमित्याह—**साम्नांत्विति** ॥

(अनृक्साम्नां अदृष्टार्थत्वनिरूपणम्)

यानि तु स्तोभाक्षराधिरूढानि तेषामृगक्षराभिव्यक्त्यर्थत्वाभावाददृष्टार्थत्वमेव ॥ अत एव रथन्तरादिसाम्ना आश्रयिकमैत्वमित्यपि द्रष्टव्यम् ॥ यानि त्वनृक्सामानि प्रजापतिहृदयादीनि, तेषा स्तोभाक्षराधिरूढत्वात् स्तोभाना चार्थशून्यत्वस्य नवमे वक्ष्यमाणत्वात् नार्थाभिधानरूपस्तोत्रकरणत्व इत्यगत्या सामविनियोगानुरोधेनोच्चारणमात्रद्वाराऽदृष्टार्थत्वमेवेत्याह—**अनृक्साम्नांत्विति** ॥

(प्रयोगप्रत्यायनार्थत्वेनानृक्साम्नामुपयोगनिराकरणम्)

यत्तु भाट्टालंकारकृता अनृक्साम्ना यत्र कर्मणि तानि विनियुक्तानि तदपूर्वेणापेक्षितस्य स्वविशिष्टत्वेन प्रयोगविधिप्रयोगप्रत्यायनस्य तैरपि सपादनादथप्रत्यायनार्थत्वमुक्तम्, तदेव रूपमादायान्यत्रापि तस्यैव प्रयोजनत्वापत्तेरुपेक्षित पूज्यपादै ॥

(मन्त्राणां प्रयोगसमवेतस्मारकत्वपक्षे तां चतुर्भिः इमामगृभ्णन् उरुप्रथस्वेत्यादिविनियोगवैयर्थ्यनिरूपणम्)

न दोष इति ॥ नच—आवश्यकादृष्टकल्पना प्राथम्यावश्यकत्वादिनोच्चारणादेव युक्तेति—**वाच्यम्** दृष्टेन निराकाङ्क्षस्य अदृष्टकल्पनानिमित्तभूताकाङ्क्षाभावे प्राथम्यादिमात्रस्याप्रयोजकत्वादिति भाव। **क्वचिद्विनियोगकरणमिति** ॥ यथा "ता चतुर्भिरादत्ते" "इत्यश्वाभिधानीमादत्ते" "उरु प्रथस्वेति पुरोडाश प्रथयति" इत्यादयो विनियोगविधय तेषावयर्थ्यमित्यर्थ। **आद्ये** तावत् चयनसाधनीभूतेष्टकासिध्यर्थमावश्यकतया प्राप्तस्य मृद्ग्रहणस्य खनित्रेण खनन विनाऽसभवात् अर्थप्राप्ते खननद्वाररूपाभ्यादाने "देवस्य त्वा सवितु" रित्याद्याम्नाताना चतुर्णां मन्त्राणामर्थप्रकाशकत्वरूपलिङ्गकल्प्यश्रुत्यैव मन्त्रविनियोगप्राप्ता तद्विधिवैयर्थ्यम्। **द्वितीये** तस्या मृदोऽश्वगर्दभोपर्यानयनार्थ तयोर्बन्धनार्थरशनादाने अर्थप्राप्ते 'इमामगृभ्णन्नि'ति मन्त्रस्य लिङ्गकल्प्यश्रुत्या गर्दभरशनादान इवाश्वरशनादानेऽपि प्राप्तेस्तद्विधिवैयर्थ्यम्। **तृतीये** पुरोडाशे अष्टसु कपालेषु सस्कृतत्वार्थप्राप्ते प्रथने मन्त्रस्य लिङ्गकल्प्यश्रुत्यैव प्राप्तेस्तद्विधिवैयर्थ्यम्। मन्त्राणाम-

करण व्यर्थमिति—वाच्यम्, गुणपरिसङ्ख्याद्यर्थत्वेन सार्थक्यात् । **तथाहि**—अर्थप्राप्ते अश्वादाने विकल्पेन चतुर्णां मन्त्राणा लिङ्गेन प्राप्स्यमानाना प्रापकप्रमाणात् पूर्वमेव प्रवृत्तेन ता चतुर्भिरादत्ते इति वचनेन मन्त्रसङ्ख्योभयविशिष्टादानभावनाया विहिताया एतद्वचनाभावेऽपि मन्त्राणामादानस्य च प्राप्तिसम्भवे एतद्वचनप्रवृत्तिफलजिज्ञासाया समुच्चयफलकचतु सङ्ख्यारूपगुणप्राप्तिरिति निश्चीयते । तथा लिङ्गादेवाग्निचयनाङ्गभूताश्वरशनाऽऽदाने प्राप्स्यमानस्य मन्त्रस्य तत पूर्वप्रवृत्तेन इमामगृभ्णन्रशनामृतस्येत्यश्वाभिधानीमादत्ते इत्यनेन वचनेन मन्त्रविशिष्टादाने अश्वरशनाङ्गत्वेन विहिते पूर्ववत् फलजिज्ञासाया गर्दभरशनानिवृत्तिरूपशेपिपरिसङ्ख्या फलम् ।

न च फलत परिसङ्ख्याया स्वार्थहानि परार्थकल्पना प्राप्तबाध इति त्रैदोष्यम्, अश्वाभिधानीमबन्धरूपस्वार्थस्यैव विधेयत्वात्, अन्यनिवृत्तिरूपपरार्थस्यार्थसिद्धत्वेनाकल्पनीयत्वात्, प्रापकप्रमाणस्याप्रवृत्ततया प्राप्तबाधाभावाच्च । अतएव यत्र प्रापकप्रमाणप्रवृत्त्युत्तरमेव परिसङ्ख्याशास्त्रस्य प्रवृत्ति, यथा पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इत्यादा रागप्राप्तपञ्चनखभक्षणे पञ्चातिरिक्तपरिसङ्ख्याकरणे, तत्रैव तत । यत्रापि च श्रौती

दृष्टार्थत्वे तु यत्र द्वयोरप्युच्चारणे प्राप्ते तत्र लिङ्गेनाविनियुक्ताना विनियोजकतयोच्चारणनियमार्थत्वेन सार्थक्यमित्याशङ्काग्रन्थार्थ ॥

(चतु सङ्ख्याविशिष्टमन्त्रविशिष्टादानविधित्वावश्यकतानिरूपणम्)

अत्रैतदाशङ्कापरिहारार्थानि "गुणार्था वा पुन श्रुति" "परिसङ्ख्या" "अर्थवादो वे"ति त्रीणि सूत्राणि । तदर्थमनुसन्धाय परिहरति—**गुणेति** ॥ अत्र स्वार्थप्रामाण्यादानोद्देशेन लिङ्गप्राप्तमन्त्रपरिच्छेदद्वारा चतु सङ्ख्याविधाने आदान भावनाया मन्त्राणा च विधानाभावात् अरुणैकहायनीवदेक क्रियावशीकारासम्भवेनैकस्मिन्र्याानुपपत्तेर्मन्त्राणामपि विधाने उभयविधानप्रयुक्तवाक्यभेदापत्ते तदर्थ लिङ्कल्प्यश्रुते पूर्व चतु पदोपात्तचतु सङ्ख्याविशिष्टमन्त्रविधानेऽपि विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदस्य सर्वथाऽपरिहारात् मन्त्रविधानस्यैवाक्षेपत पूर्वप्रवृत्त्याऽऽदानस्यापि विधानोपपत्ति विशिष्टविधिगौरवाश्रयणेनापि धात्वर्थविधानस्य युक्तत्वादित्यश्वाभिधानीमित्यत्रत्यवार्तिककारमत इवेहापि विशिष्टभावनाविधानमेव युक्तमित्यभिप्रेत्याह—**तथाहीति ॥ निश्चीयत इति** ॥ यद्यप्येतच्चतु सङ्ख्यामन्त्रोभयविधानमात्रस्यैव फल, नादानविधे तथाप्ययमर्थ —चतु पद ह्यत्रारुणादि पदवद्गुणमात्रपरम्, वि शेष्यतु प्रकरणप्राप्तमपि भावनान्वयार्थ मन्त्रैरित्यध्याहृतपदेनव समर्प्यते । तयोश्च परस्परान्वयाभावेन परिच्छेद्यपरिच्छेदकभावानुपपत्ते तदर्थमुभयोरपि भावनान्वयेन विशिष्टभावनाविधानमावश्यकम् । पार्ष्टिक एव च तयो परिच्छेद्यपरिच्छेदकभावबोध । अत समुच्चयफलकमन्त्रपरिच्छेदकचतु सङ्ख्यारूपगुणप्रापणमादानविधे फल नायुक्तमिति । एवच "गुणार्थाद्वे"ति सूत्रे गुणार्थत्व गुणविशिष्टभावनाविधाने फलतो गुणार्थत्वेन व्याख्येयमिति भाव ॥

(अश्वाभिधान्यादानाङ्गत्वेन मन्त्रविधानमिति भाष्यस्य मन्त्रविशिष्टादानं अश्वरशनाङ्गत्वेन विधीयते इति भाट्टदीपिकायाश्चाविरोधसमर्थनम्)

मन्त्रविशिष्टादाने इति ॥ यद्यपि भाष्यकारेणाश्वाभिधान्यादानाङ्गत्वेन मन्त्रविधानमेवोक्तम्, तथापि पूर्ववद्वार्तिककारमताभिप्रायेण विशिष्टादानमुक्त ज्ञेयम् । अश्वरशनाङ्गत्वेनेत्यनेन वार्तिककारमते विशिष्टादानविधिपक्षे अश्वाभिधानीपदस्यापि विशिष्टविध्यन्तर्गतत्वोपपादनेनानुद्देश्यपरत्वात् न तत्पदेऽपूर्वायन्वलक्षणावश्यकीति विधिरसायनगतोदाहरणाक्षेपद्वितीयश्लोकोपपादितस्योद्देश्यांशे विध्यनन्तर्गतत्वस्य अनुक्तिसहत्वान्निरासो द्वितीयाश्रुत्या लिङ्गबाधश्च सूचित । यद्यपिचेति कारणस्थले वाक्यरूपतया लिङ्गवाक्ययोर्विरोध इति केषाचिन्मतम् तथाप्यस्य ब्राह्मणवाक्यत्वेन लिङ्गापेक्षया यद्यप्यन्यदेवल इत्यस्यैव प्राबल्यात् लिङ्गबाध्यत्वोपपत्ति । **एतेन**—वाक्यीयविनियोगपक्षे वाक्यस्यैव लिङ्गेन बाधापत्तिदूषण न्यायप्रकाशोक्त—**अपास्तम् ॥ तत्रैव तदिति** ॥

(पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इत्यस्यार्थपरिसङ्ख्यात्वसमर्थनम्)

अत्र ब्रह्मक्षत्रेण राघव । शल्यक श्वाविधो गोधा शश कूर्मश्च पञ्चम इत्युत्तर पादत्रय रामायणे वालिवाक्यगत ज्ञेयम् । अत्रच न भक्षण विधेयम्, रागत प्राप्तत्वात् । नापि रागप्राप्ते पूर्वप्रवृत्त्या विधेयत्वम् फलकल्पनापत्तेरभक्ष्यप्रकमविरोधापत्तेश्च । नापि पञ्चपञ्चनखभक्षणस्य समुच्चयेन, प्राप्ते पाक्षिकस्त्वाभावात्, कदाचित्पाक्षिकप्राप्तावपि अभक्ष्यप्रक्रमविरोधापत्तेश्च, अत परिसङ्ख्यैवेयम् ॥ तथाच पञ्चातिरिक्तपञ्चनखभक्षणनिवृत्तेरेव लक्षणया विधानमिति स्वार्थहान्यादिदोषत्रयमित्यर्थ । अत्र दोषद्वय शब्दनिष्ठम्, अन्तिमस्त्वर्थनिष्ठ इति विवेक ॥

(नञ्घटितवाक्यस्थल एव श्रौतपरिसङ्ख्यात्वनिरूपणम्)

पूर्वोक्तपरिसङ्ख्याया लाक्षणिकत्वेन तस्या श्रौतीत्वमाह—**यत्रापि श्रौतीति** ॥ तत्र नञैव निवृत्तिबोधनस्य शक्त्यैव सम्भवात् स्वार्थहानिपरार्थकल्पनयोरभावान्न दोषद्वयम्, प्राप्तबाधस्त्व त्वस्त्येवेत्याह—**न तदिति** ॥ एकसत्त्वेऽपि द्वयोरभावेन त्रैदोष्याभावोपपत्तेर्न तदिति नासङ्गतम् । **यत्तु**—

परिसङ्ख्या यथा नानृतं वदेदित्यादौ, तत्रापि न तत्। अतएव शब्दत फलतो वा यस्य शास्त्रस्यान्यनिवृत्तिर्विषय स परिसङ्ख्याविधि । अत्र चैतद्विध्यभावे प्रायश औत्सर्गिकी

श्रौतपरिसङ्ख्योदाहरणम् "अत्र ह्येवावपन्ती"ति पार्थसारथ्यादिभिर्दर्शित, तत् एवकारस्य अन्ययोगव्यावृत्त्यर्थत्वे न तौ पशौ करोतीत्यत्रेव विकल्पापत्तेरयुक्तम्, किंत्वत्र फलत परिसङ्ख्यात्वमेवेति दशमे वक्ष्यते ॥

(एवकारघटितस्थले परिसङ्ख्यात्वनिरूपणपरवार्तिकस्य श्रौतनियमपरत्वोपपादनम्)

यत्त्वस्मिन् सूत्रे "सर्वत्र हि परिसङ्ख्याशब्दादेवकाराद्वा श्रुत्या परिसङ्ख्या नियमो वोच्यते"इत्यादिना वार्तिक एवकारस्थले श्रौतपरिसङ्ख्यात्वमभिहितम्, तद्रागप्राप्तार्थसमभिव्याहृतैवकारपरतया नेयम्। यद्प्येतद्वार्तिकस्वारस्यादेवकारस्थले श्रौतो नियम इति न्यायसुधायामुक्तम्, तत्सत्यमेवेत्येतादृशे विषये पाक्षिकप्राप्तिसत्त्वादयोगव्यावृत्त्यर्थकत्वाभिप्रायेण। यत्र तु नियता शास्त्रत प्राप्ति, तत्र तु फलत परिसङ्ख्यैवेति कौस्तुभे व्यक्तम् ॥

(प्रथमत· परिसङ्ख्यालक्षणकथने निमित्तनिरूपणम्)

यद्यपि "विधिरत्यन्तमप्राप्ते"इत्यादिना वार्तिकेऽपूर्वविधिक्रमेण तल्लक्षणान्यभिहितानि, तथापि उभयविधपरिसङ्ख्यानिरूपणेन प्रथमत उपस्थितत्वात् अथवा नियमपरिसङ्ख्यातिरिक्तफलकविधित्वरूपस्यापूर्वविधिलक्षणस्य स्वयमभिधास्यमानत्वात् प्रतियोगिप्रसिद्ध्यर्थमवश्य कर्तव्यताचित्याद्वा तदुक्तक्रममुपेक्ष्यादौ परिसङ्ख्यालक्षणमाह—**अतएवेति** ॥

(तत्रचान्यत्रचेत्यस्य तच्चान्यच्च यत्रेत्येतदर्थोपलक्षणत्वलक्षणाघटकत्वयोरुपपादनम्)

अत्र "तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसङ्ख्येति गीयते" इति वार्तिक शेषिपरिसङ्ख्याभिप्रायेण लक्ष्ये निवेशितमपि शेषान्तरपरिसङ्ख्यासग्रहाय तच्चान्यच्च प्राप्त यत्रेत्यर्थस्यापि उपलक्षणम्। तेनाज्यभागौ यजतीति परिसङ्ख्याया शेषद्वयप्राप्तौ नाव्याप्ति । तथाप्येतन्न लक्षणघटकत्वेन विवक्षितम्, "नानृत वदेत्" इति श्रौतपरिसङ्ख्यायामव्याप्ते, किंत्वौत्सर्गिकत्वेन स्वरूपकथनमात्रार्थत्वमित्याह—**अत्रेति** ॥

(पाक्षिकप्राप्तावपि नञ्घटितवाक्येषु परिसङ्ख्याविधित्वनिरूपणेन दीक्षितो न ददातीत्यादीनामपि लक्ष्यत्वनिरूपणम्)

प्राप्तावपीति ॥ अपिना कदाचिदत्र समुच्चयेन प्राप्तौ सत्या परिसङ्ख्यात्वोपपत्तावपि पाक्षिकप्राप्तावपि अत्र निषेधप्रवृत्ते परिसङ्ख्याविधित्वमन्यथा न सिध्यति । अनेनैव न्या-

तत्र चान्यत्र च प्राप्तिर्न तु साऽपि लक्षणघटिकेति ध्येयम्। अतएवैकस्मिन् कार्येऽनृतस्य सत्येन सह पाक्षिकप्राप्तावपि नानृत वदेदिति परिसङ्ख्यैवेयम्, न तु नियमविधि । अत-

येन "पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या" इत्यत्र कदाचित्पाक्षिकप्राप्तावपि परिसङ्ख्याविधित्व निर्दुष्ट भवतीति च सूचितम् ॥ अनेन चोदाहरणेन निषेधरूपेषु "दीक्षितो न जुहोति "न तौ पशौ करोती"त्यादिषु निवृत्तिफलकत्वात् पाक्षिकनियमप्राप्त्यभावेऽपि परिसङ्ख्याविधित्वे सूचिते यत्तेषामपूर्वनियमविधित्वे आपाद्य परिसङ्ख्यालक्षणातिव्याप्त्यापादन विधिरसायनकाराणा तदपास्तमिति द्रष्टव्यम् ॥ नच परिसङ्ख्यात्वेन व्यवहाराभाव, पर्युदासप्रतिषेधत्वेन व्यवहारसिद्धो तत्त्वेन व्यवहाराभावेऽपि क्षत्यभावस्य न्यायसुधायामेव दर्शितत्वात् ॥

(अभावस्य निवृत्तिप्रतियोगिनिरूपणेनावघातविधेरपि फलत परिसङ्ख्यात्वे न दोष इति निरूपणम्)

अत्रच निवृत्तिप्रतियोगी न केवल भावरूप एव विवक्षित, किंत्वभावरूपोऽपि । अतएव "पत्नीसयाजान्ता प्रायणीया सतिष्ठते" "नानूयाजान् यजती"त्यत्र प्रायणीयातिथ्ययो पत्नीसयाजप्रयोगविधिना सर्वेषामुत्तराङ्गाना निवृत्तिसिद्धौ पुनर्न्न पत्नीर्नानूयाजानिति निषेधद्वय व्यर्थ सदितराङ्गाभावपरिसङ्ख्यार्थमिति दशमे पूर्वपक्षे उपपादित सङ्गच्छते। एवच अवघाताभावनिवृत्तिफलके नियमोदाहरणेऽवघाताभावप्रतियोगिनिवृत्तिफलकत्वेन परिसङ्ख्यालक्षणसत्त्वेऽपि साङ्कर्ये बाधकाभावान्न क्षतिरित्यवधेयम् । अतएव यद्धर्मावच्छिन्नप्रतियोगिकाभावनिवृत्तित्वेन यत्र शास्त्रतात्पर्यविषयता तत्र नियम, यत्र तु तत्प्रतियोगिकनिवृत्तित्वेन सा, तत्र परिसङ्ख्येत्येतावतैव तयोर्भेद ॥

(निवृत्तिविधि· परिसङ्ख्येति विवक्षायां विधिरसायनोक्तदूषणपरिहार·)

अत्रच शब्दत फलत इत्यस्यायमर्थ । यत्र वैयर्थ्यप्रतिसन्धान विनैव निवृत्ति प्रतीयते, सा शब्दत, यत्र तत्प्रतिसन्धानेन सा तात्पर्यविषयीभूता तत्र फलत इति । **एवंच—** निवृत्तिफलो विधि परिसङ्ख्येति लक्षणविवक्षाया अग्निहोत्रविधावतिव्याप्तिरकरणनिवृत्तिफलत्वादिति विधिरसायनोक्त्यतिव्याप्त्यापादन—**परास्तम्**, अकरणनिवृत्ते शब्दत फलतो वा तात्पर्यविषयत्वाभावात्, अग्निहोत्रानुष्ठानविधायकत्वेन वैयर्थ्याभावात्। **अतएव—**एतादृशार्थविवक्षया पदद्वयमेतल्लक्षणघटकमेवेति—**ध्येयम्**। तथाच यद्विध्यभावे यस्य प्राप्तौ सभाविताया तस्य शब्दत फलतो वा निवृत्ति शब्दतात्पर्यविषयभूतेत्युपादानान्नियमविधौ विदलनादिनिवृत्ते फलत्वेऽपि नातिव्याप्ति ॥

(परिसङ्ख्यालक्षणघटकैतद्विध्यभावः तन्मात्रप्रतियोगिकः तदितराप्रवृत्तिसहिततद्विधिप्रतियोगिकश्च विवक्षणीय इति निरूपणम्)

अत्रच एतद्वि यभाव एतन्मात्रप्रतियोगिको विध्यन्तराप्रवृत्तिसहितैतद्विधिप्रतियोगिकोवा वक्ष्यमाणनियमविधिघटकपाक्षिकायोगवदवसेय । इतरथा गृहमेधीयगते "आज्य भागौ यजती"ति विधौ परिसङ्ख्यात्वलक्ष्ये आज्यभागविधिमात्राभावे "अग्नये स्विष्टकृते समवद्यति" "इडामुपह्वयस्वे"-त्यादिप्राकृताङ्गपुनर्विधानेनेतराङ्गपरिसङ्ख्यालाभेनाज्यभागसाधारण्येनेतराङ्गप्राप्त्यभावे तन्निवृत्तिफलकत्वासङ्गेनाव्याप्त्यापत्तेस्तत्र विध्यन्तराप्रवृत्तिसहिताज्यभागविध्यभावमादायेव आज्यभागयोस्तदितराङ्गाना च प्राप्त्या लक्षण नेयम्। एवमन्यत्राप्यूह्यम् ॥

(अपबर्हिषः प्रयाजानित्यत्र परिसङ्ख्यालक्षणातिव्याप्तिनिरूपणपरविधिरसायनखण्डनम्)

विध्यन्तर चात्र प्रकृतविधेर्विवक्षितफला या विधेयता तत्प्रतिबन्धकरूप विवक्षित, नान्यत् । अस्तिच यवविधिस्ताद्दशोऽग्नये स्विष्टकृते इत्यय चेति नानुपपत्ति । **एतेन**—अष्टमश्लोकविवरणे आज्यभागपुनर्विधानेन गृहमेधीयवदपूर्वेऽवभृते "अपबर्हिष प्रयाजान् यजति अपबर्हिषावनूयाजौ यजती"ति बर्हिर्व्यतिरिक्तप्रयाजानूयाजप्राप्त्यथऽपूर्वविधौ विध्यन्तराप्रवृत्तिसहितैतद्विध्यभावे बर्हि सङ्गकप्रयाजानूयाजयोस्तद्व्यतिरिक्तप्रयाजानूयाजाना च नियतप्राप्तिसत्त्वेन तन्निवृत्ति फलकत्वात् परिसख्यालक्षणस्यातिव्याप्तिर्विधिरसायने आपादिता—**परास्ता**, आज्यभागविधेरनूयाजप्रयाजादिविधेयताप्रतिबन्धकत्वाभावेन विध्यन्तरपदेनाग्रहणात् । अतस्ताद्दशस्य विध्यन्तरस्याभावात् नाय तस्य विषय । एतद्विधिमात्राभावे तु आज्यभागविधिना परिसख्यातत्वात् बर्हि सङ्गकप्रयाजानूयाजयो तद्व्यतिरिक्तप्रयाजाना च नैव नियता प्राप्तिरिति नैव लक्षणानुप्रवेश । अनेनैव न्यायेन "बृहत्पृष्ठ भवती"ति वे कृतनियमविधौ एतद्विधे प्राकृतबृहद्रथन्तरविकल्पविधेश्चाप्रवृत्तौ प्रकृतितो "बृहत्पृष्ठ भवति रथन्तर पृष्ठ भवती' ति वाक्यद्वयबलात् बृहद्रथन्तरयो समुच्चित्य प्राप्तिसत्त्वात्परिसङ्ख्यालक्षणस्यातिव्याप्तिरपि तदापादिता निरसनीया अनयैव रीत्यै तत्सदृशोदाहरणेषु तदापादितातिव्याप्त्यादिदूषणानि निरसनीयानि। इतोऽप्यधिक कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(अश्वाभिधानीशब्देनापूर्वसाधनत्वलक्षणायामपि अश्वाभिधानीत्वविवक्षाऽवश्यकतानिरूपणेन धर्मसाकर्यापादनपरविधिरसायनखण्डनम्)

ननु—अस्त्वेवमुभयसाधारण्येन परिसङ्ख्यालक्षण, तथापि "अश्वाभिधानीमादत्ते" इत्यत्राश्वाभिधान्युद्देशेन मन्त्रविशिष्टादानविधौ अश्वाभिधानीस्वरूपे आनर्थक्यपरिहारार्थ अपूर्वसाधनत्वलक्षणाया आवश्यकत्वात्तद्रूपस्यचैकापूर्वसाधनत्वेन गर्दभाभिधान्यामपि सत्त्वेन व्रीहिधर्माणा यवेष्विव धर्मसाकर्यस्यानिराकरणात् कथ गर्दभाभिधान्या मन्त्रनिवृत्ति फल लभ्यते ? इत्युदाहरणाक्षेपे विधिरसायनोक्तदूषणान्न मुक्ति **इति—चेत्**, धर्मसाकर्यस्य लिङ्गकल्पयश्रुत्यैव प्राप्तत्वेनापूर्वसाधनत्वमात्रलक्षणाया विधिवयर्थ्यापरिहारेण तद्वैयर्थ्यानुपपत्त्या गुरुभूतस्याप्यश्वाभिधानीत्वस्य उद्देश्यतावच्छेदककोटिप्रविष्टत्वाङ्गीकारेण तदनापत्ते ॥ अतएव "प्रतूर्त वाजिन्नाद्रवेत्यश्वमभिदधाति" "युञ्जाथा॰ रासभ युवमिति गर्दभ प्रतिष्ठापयति"इति तत्तद्ग्रगिधा प्रतिनियतनिदर्शोऽप्युपपद्यते ॥

(अश्वाभिधानीमित्यत्राश्वसंबन्धाविवक्षापरविधिरसायनखण्डनम्)

यदपि अश्वाभिधान्युद्देशेन मन्त्रस्य तद्विशिष्टादानस्य वा विधाने विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदापत्त्याऽश्वविशेषणस्याविवक्षया गर्दभाभिधान्या मन्त्रप्राप्तिरनिवार्येति विधिरसायने उक्तम्, तन्न, समासे परस्परान्वयव्युत्पत्त्या विशिष्टस्य व्युत्पन्नत्वेन विशिष्टोद्देश्यतास्वीकारेऽपि तदप्रसक्ते । नह्य "ध्वर्युयजमानौ वाच यच्छत" इत्यत्र नानेकोद्देश्यता, नवा प्रयाजशेषस्य सस्कार्यत्वेऽपि प्रयाजसबन्धाविवक्षेति स्पष्टम्। विधिवयर्थ्यापरिहारार्थमेव न ब्राह्मण हन्यादित्यत्रेव विशिष्टानुवादस्याप्यगत्याऽङ्गीकाराच्च, अपूर्वसाधनत्वलक्षणाया अपूर्वविशेषणस्येव विशिष्टलक्षणया तस्यापि विवक्षोपपत्तेश्च। **नच**—अत्र "उरु प्रथस्वेति पुरोडाश प्रथयती"त्यत्रवार्थप्राप्तस्य प्रथनस्याध्वर्युकर्तृकत्वनियमप्राप्तिफलकतयाऽऽदानविधानेन वैयर्थ्य सुपरिहरमिति तदुक्त युक्तम् इति—**वाच्यम्**, त्वदुक्तरीत्या तावतापि विशिष्टानुवादानुपपत्ते । नहि विधिवयर्थ्यापत्त्या त्वया विशिष्टानुवाद शक्यते परिहर्तुम्। अश्वरशनाग्रहण इव गर्दभरशनाग्रहणेऽपि अध्वर्युकर्तृनियमाय विध्युपपत्ते, मन्त्रादनयो समानकर्तृकत्वलाभाय मन्त्राशे विधिसभवेऽनुवादत्वकल्पनस्यायुक्तत्वाच्च। नहि स्वकर्तृकमन्त्रपाठेनैव स्वकर्तृककर्मस्मृतिरिति नियमे प्रमाणमस्ति, होतृकर्तृकमन्त्रपाठेनापि यजमानाध्वर्युकर्तृकयागप्रक्षेपस्मृतेर्जायमानत्वात् । अतएव मन्त्रकल्पसूत्रादितौल्येनोपद्रष्ट्रादिवचनस्य अनुष्ठेयार्थस्मरणोपायत्वेन पक्षप्राप्ति सर्वत्रोक्ता। एवच मन्त्रविधाने सति समानतत्परिसङ्ख्यारूप फल नैव वारयितु शक्यम् । **वस्तुतस्तु**—मन्त्रस्याऽऽध्वर्यवकाण्ड एव समाम्नानात् 'प्रतूर्त वाजिन्नाद्रवेत्यश्वमभिदधाति" इति प्रत्यक्षविधानात् तत्रैव बन्धनविधानाच्च बन्धनस्याध्वर्युकर्तृकत्वनियमसिद्धौ तदर्थादानेऽपि अध्वर्युकर्तृकत्वनियमसिद्धे सर्वथा परिसङ्ख्याफलकत्वाभावे विधिवैयर्थ्यमेवेत्यावेदितमेव कौस्तुभे पूज्यपादै ॥ यदित्वनेन न्यायेनाभ्यादानस्यापि द्वाभ्या खनतीत्यत्र खनननियमविधेरावश्यकत्वेन त-

त्राध्वर्युकर्तृकत्वसिद्धावादानेऽपि तत्कर्तृकत्वप्राप्ते न प्रत्यक्षविधाने फलमित्युच्यते, तदोभयत्रापि विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदपरिहारार्थमेवादानपर्यन्तविध्याश्रवणमित्यवधेयम्। यथाचात्र न याजुर्वैदिकप्रायश्चित्तप्राप्तिरप्यादानश्रेषे फल तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम्। प्रथनमन्त्रेतु वक्ष्यते इत्यल विस्तरेण। प्रस्तुतमनुसराम ॥

(उपसंहारविधिषु केषांचिन्मतेन परिसङ्ख्यात्वसमर्पणम्)

ननु—एवमिद परिसङ्ख्यालक्षणमनारभ्याधीतस्य अन्यस्य वा येन सहोपसहार तत्रान्यनिवृत्ते फलत शास्त्रतात्पर्यविषयत्वादतिव्याप्तम् इति—**चेत्, अत्र केचिदिष्टापत्त्यैव परिजह्रुः ॥ अतएव**—अष्टमश्लोकावतरणिकाया मित्रविन्दादिप्रकरणगताना वाक्याना परिसङ्ख्यात्वमङ्गीकृत दीक्षितैरिति ॥

(प्रकाशकारमतेनोपसंहारविधीनामपरिसङ्ख्यात्वोपपादनम्)

तदेतत् प्रकाशकारा न क्षमन्ते। इत्थ हि विधिरसायनखण्डने तैरुपपादितम्॥ यद्युपसहारस्य परिसङ्ख्यात्व, तदा "आग्नेय चतुर्धा करोती"त्यस्यापि परिसङ्ख्यात्वापत्तेरुपसहारो दत्तजलाञ्जलिरेवाऽऽपद्येत । अतएव गृहमेधीयाधिकरणे भाष्यकारादिसर्वसमता अष्टौ पक्षा उपपद्यन्ते। अन्यथा पञ्चमस्य परिसख्यात्वात् सप्तमस्यापि पक्षस्योपसहाररूपस्य परिसङ्ख्यात्वान्तर्गते पक्षगताष्टत्वानुपपत्ति ॥ **किंच** "भावादतिरात्रस्य गृह्यते 'इत्यधिकरणे ननूपसहार परिसङ्ख्या वा षोडश्युत्तरवाक्यमिति भाष्य द्वयोरभेदेऽनुपपन्न स्यात्। अत उपसहारपरिसङ्ख्ययोर्भेद एव । कथमनयोर्भेद इति चेत्, शृणु, "सामान्यविधिरस्पष्ट सह्रियेत विशेषत । स्पष्टस्यतु विधेर्नान्यैरुपसहार इष्यते"इति वार्तिके पूर्वाधार्थविषय एवोपसहार इति वदताथादुत्तरार्धविषयव परिसङ्ख्या न कदाचित् पूर्वार्धविषयेति सूचनात् स्पष्ट एव भेद । तद्यथा अवयविनोऽवयवेषु व्यासज्यवृत्ते सामान्यरूपत्वाभावादवयविविधि स्पष्टोऽवयवविशेषविधिभिर्नोपसह्रियते इति। यागहोमयोरैक्य भाष्यकारासमतमभ्युपेत्यापि "चतुरवत्त जुहोती"त्यनेन आग्नेयविधेर्नोपसहार इत्युत्तरार्धविषय । एव हृदयस्याग्रेऽवद्यतीत्येकादशावदानगणचोदकसामान्यविधिनापसह्रियते इति प्राप्तपरिसङ्ख्याया असा विषय । एव तावत्प्राप्तपरिसङ्ख्याया तावन्नान्तर्भाव, नाप्यप्राप्तपरिसङ्ख्यायाम, सामान्यविधे प्रत्यक्षत्वात्। एव "यज्जुह्वा गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत् यदुपभृति (गृह्णाति) प्रयाजानूयाजेभ्यस्तदिति सामान्यशास्त्रयो "अतिहाये डो बर्हि"रित्योपभृताज्यसमानयनकालविधितोऽर्थलभ्योपसहार एव नतु परिसङ्ख्या।अतएव—**"समानयनं तु मुख्यं स्याल्लिङ्गदर्शना"दिति** चातुर्थिकाधिकरणे शास्त्रदीपिकाया 'प्रयाजानूयाजेभ्य'इत्यविशेषश्रवण "अतिहाये डो बर्हि"रिति कालविधिबलादुपरितनप्रयाजद्वयविषयमुपसह्रियते इति ग्रन्थेन उपसहारत्वमेवोक्तम्। एव पत्नीसयाजान्ता प्रायणीया सन्तिष्ठते इत्यादावप्यतिदेशसामान्यविधेरस्पष्टत्वात् समुपसृष्टतिष्ठतिवाच्यार्थोपरमाख्यसस्थाविध्यर्थलभ्योपसहार एव ॥ एतेनैतादृशेषु उदाहरणेषु परिसङ्ख्यात्वोपपादन दीक्षितानामयुक्तमेव। अस्तुवैवम्। विधे सर्वत्रार्थान्तरविध्यर्थलभ्यान्यव्यावृत्ति, नतु सा प्राप्तपरिसङ्ख्येति व्यवह्रियते, श्रुतविधीनामेव अपूर्वनियमपरिसङ्ख्याव्यपदेशात्। नहि परम्परया वर्जनबुद्धिफलको परिसङ्ख्याविधि, नियमविधेरपि तथात्वापत्ते । ततश्चावघातादिविधौ परम्परयोपायान्तरपरिसङ्ख्याफलत्वे साक्षान्नियममात्र फलमिति नियमविधित्वेनैव व्यपदेश । एव षान्तडान्तसङ्ख्याविध्यादिष्वपि साक्षादप्राप्तपारिभाषिकसङ्ख्यादिप्रापकत्वमेवेत्यपूर्वविधित्वेनैव व्यपदेशो युक्त । नच एतद्भिन्नान्यथानुपपत्त्या विध्यन्तर कल्प्यते, यस्य प्राप्तपरिसङ्ख्यात्वव्यपदेश स्यात्, किंतु औपभृदाज्यविनियोजकविधिगतोद्देश्यसमर्पकप्रयाजपदेन विशेषलक्षणैव लभ्यते। अतोऽपि न तेषु युक्त परिसङ्ख्यात्वम् **इति** ॥

(प्रतीयमाने फलत्रये यत्परत्वेन वाक्यसार्थक्यं तद्विधित्वव्यपदेशोपपादनादिना सामान्यविधिरित्यस्योपसंहारपरिसङ्ख्ययोर्वैलक्षण्यमात्रप्रदर्शकत्वोपपादनेनच प्रकाशकारमताद्वैलक्षण्यनिरूपणम्)

अत्रेदमवधेयम्—अनेन स्पष्टरूपविषयभेदप्रदर्शनेन परिसङ्ख्यालक्षणे स्पष्टविधितप्राप्त्यपेक्षत्व विवक्षितमिति गम्यते। उपसहारेच तदभावान्नातिव्याप्तिरिति भवतो मतम्। तत्र भवन्मते अतिदेशविधे स्पष्टत्वमस्पष्टत्व वेति वक्तव्यम्। **आद्ये**—पत्नीसयाजान्ता प्रायणीयेत्यादावप्युपसहारानापत्ति, गृहमेधीयगतसप्तमपक्षोपसहारानापत्तिश्च । **द्वितीये** पञ्चमपक्षोपपादितप्राप्तपरिसङ्ख्यायामव्याप्ति ॥ **किंच** विधिगत स्पष्टत्वमस्पष्टत्वमपि दुर्वचम, कुतोवाऽऽग्नेयविधि स्पष्ट अस्पष्टश्च "पुरोडाश चतुरा करोती"त्ययमिति न प्रतीम । यदप्यस्तुववधेत्यादिनान्यनिवृत्तेरर्थलभ्यत्वेऽपि श्रुतविधेरप्राप्यप्रापकत्वेनापूर्वविधित्वेनव व्यपदेशान्न परिसङ्ख्याविधित्वमिति, तदप्यसत्, तथात्वे अर्थप्राप्ते पूर्वप्रवृत्त्या प्रवृत्तेऽश्वाभिधान्यादानविधावप्यप्राप्तप्रापकतयाऽपूर्वविधित्वस्यैवापत्त्या "परिसङ्ख्यार्थ"ति सूत्रोक्तपरिसङ्ख्यात्वव्यपदेशानापत्ते । अतोऽत्रच परिहर्तव्यम् । यत्र द्वित्रिफलकत्वेन प्रतीयमानेषु येन स्ववयर्थ्य परिह्रियते, तेषु तत्फलकविधित्वेन व्यपदेश । तादृग्व्यपदेशमादायेमानि लक्षणानि।तत्फल सन्निकृष्ट विप्रकृष्ट वास्तु। अतएव फलत इत्यस्य वैयर्थ्यप्रतिसन्धानसापेक्षत्वमथ इत्युक्त प्राक् । अतएव तत्तत्फलस-

एव यस्य शब्दत फलतो वा पाक्षिकायोगव्यावृत्तिरूपो नियम शास्त्रस्य विषय स नियमविधि । यथा सत्यमेव वदेत् व्रीहीनवहन्तीत्यादौ, अत्र नियमस्यैवायोगव्यावृत्त्यर्थकेन एवकारेण विधेयत्वात्, आक्षेपत पूर्वप्रवृत्तस्यावघातविधेर्नियमफलकत्वाच्च । नियमे पाक्षिकायोगश्च

बन्धबोधकविधिषु विश्वजित्सिद्धान्तन्यायप्राप्तस्वर्गनिवृत्ते प्रतीतावपि तत्तदप्राप्तफलसम्बन्धबोधकत्वेनापि वैयर्थ्यपरिहारात्तत्फलकापूर्वविधित्वेनैव व्यपदेश । एव वक्तव्यवाक्येष्वतिहाये ड इत्यादिष्वपि अपूर्वविधित्वेनैव स । यत्र ह्यादाने वाक्यस्यार्थप्राप्तत्वेन नाप्राप्तप्रापकतामादाय सार्थक्यसम्भव, तत्र विप्रकृष्टाया अन्यन्यनिवृत्ते फलत्वेनव तद्वैयर्थ्यपरिहारात् तत्फलकपरिसङ्ख्यात्वेनैव व्यपदेश । अत एव नियमविधावपि अयोगव्यावृत्तिमादायैव तद्वैयर्थ्यपरिहारात् तेनव व्यपदेशो नतूपायान्तरनिवृत्त्या परिसङ्ख्यात्वेन ॥ एवमुपसहारेऽपि क्वचित्परिसङ्ख्यात्व क्वचिदपूर्वविधित्वमिति नैकरूप्यमेव । अनारभ्यविहितसाप्तदश्यस्य क्रतूपकारपाञ्चदश्येन बाधितस्य मित्रविन्दादिप्रकरणगतवाक्यै प्रतिप्रसवविवक्षया तत्तत्क्रतुसम्बन्धबोधनेन परिहृतवैयर्थ्य फलतो विकल्पान्तरनिवृत्तिबोधनेऽपि न परिसङ्ख्यात्वेन स । यदा तु तार्तीयाधिकरणगतपूज्यपाददर्शितरीत्या शर कुशानामिवोपदेशकत्वेन निरवकाशतया साप्तदश्येन पाञ्चदश्यबाध एव प्राप्नोतीति न प्रतिप्रसवविधित्वमित्यालोच्यते, तदापि मित्रविन्दादिप्रकरणगतवाक्याना उद्देश्याविशेषसमर्पकतया स्वर्गकामवाक्यवदपूर्वविधित्वमेव परिसङ्ख्याफलकम्—**इति—ध्येयम्** । यत्रत्वाग्नेय चतुर्धा करोतीत्युपसहारे सामान्यविधित एवाग्नेयेऽपि चतुर्धाकरणप्राप्ते नान्यनिवृत्तिमन्तरेण वैयर्थ्य सुपरिहरम् । तत्रान्यनिवृत्तेरेव फलत्वेन तत्परिहारात् परिसङ्ख्यात्व श्रुतिपादाद्याधिकरणे कौस्तुभोक्तमिष्टमेव । अतएव उपसहारवाक्ये उपसहारत्व नाम सामान्यविधे, श्रुतस्याप्याहृतस्य वैकवाक्यतया स्वविषयायापादकत्वम् ,सामान्यविधेरस्पष्टत्व नाम अनिर्धारितविशेषतया विशेषान्वययोग्यत्व, तदभावश्च स्पष्टत्वम् । अत एव "सामान्यविधिरस्पष्ट" इति वार्तिकोत्तरार्धेन परिसङ्ख्याविषय प्रदर्श्यते । तथात्वे लिङ्गकल्प्यश्रुतेरुभयसाधारणतया "पुरोडाश चतुर्धा करोती"त्यस्यैव अस्पष्टत्वात् परिसङ्ख्यात्वानापत्ते । अत केवल पूर्वार्धप्रतिपादितोपसहारव्यतिरेकप्रदर्शनमात्र । तस्य च "न हिंस्यात् सर्वा भूतानि" "सर्वेतीर्थेष्वय विधि"रिति विषय ॥ अत्र चानयो 'न ब्राह्मणो हन्तव्य " "प्रयागे हनन कुर्या"दिति वचनाभ्या नोपसहार सर्वपदोपादानेन स्पष्टत्वात् । अतएव गृहमेधीयसप्तमपक्षोपसहारे नैव परिसङ्ख्याफलकत्वम् । येन परिसङ्ख्यापक्षादभेदेनाष्टत्वानुपपत्ति शङ्क्येत ? अपितु अभ्युदयशिरस्कत्वफलकत्वेनैव विशेष इति पूज्यपादैरभिधास्यते । अतएव "अभा-

तन्मात्रविधयप्रवृत्तिनिमित्तको विध्यन्तराप्रवृत्तिसहिततद्विध्यप्रवृत्तिनिमित्तकश्चेत्यादिप्रकारेण बोध्य । व्रीहीनवहन्ति उत्तरेऽहन्द्विरात्रस्य गृह्यत इत्यादावाद्य ,एतद्विध्यभावे आक्षेपेणानिर्देशेन चावघातस्य षोडशिग्रहणस्य च पक्षप्राप्तत्वात् । व्रीहिभिर्यजेतेत्यादौ द्वितीय , यवविध्यभावसहितेनतद्विध्य-

भावदतिरात्रेषु गृह्यते"इत्यधिकरणगतषोडश्युत्तर इत्युपसहार परिसङ्ख्यावेति भाष्योक्तिरेनाष्टमफलभेदकल्पनयैव नेया ॥ एताहशोपसहारपरत्व अश्वाभिधान्यादानादिवाक्येषु कदाचित् प्रसक्तमपि गृहमेधीयाष्टमपक्षोपपादनप्रकारेणैव निरसनीयम् । एवच शब्दतो वैयर्थ्यप्रतिसन्धानेन वा शास्त्रतात्पर्यविषयीभूता निवृत्ति फल यत्र तत्र परिसङ्ख्याविधित्वमिति लक्षणे सिद्धे यत्रेद लक्षणमनुप्रविशति तत्र परिसङ्ख्याविधित्वाङ्गीकारेन न किञ्चिद्बाधकमित्यल गुरुकृपामाहात्म्यविस्तारप्रदर्शनेनेति दिक् ॥ "नानृत वदे' दित्यत्र न तु नियमविधिरित्युक्तम्, अत तद्व्यावृत्तनियमविधिलक्षणमाह—**अतएवेति** ॥ अनृतवदनस्य पाक्षिकतायोगेऽपि तस्यैव वर्जनेन तदयोगव्यावृत्तिफलकत्वाभावान्न नियमविधिरित्यर्थ ॥

(परिसङ्ख्यात्वनिरसनेन एवकारघटितवाक्येषु नियमविधित्वनिरूपणम्)

यथा सत्यमेवेति ॥ यद्यप्यत्र अन्ययोगव्यावृत्त्यर्थमादाय परिसङ्ख्यात्वमेव शक्यते वक्तुम्, नह्यत्र रागत प्राप्तेर्विकल्पप्रसक्तिरस्ति नवा परिसङ्ख्यालक्षणे भवन्मते तत्रचान्यत्र च प्राप्ति समुच्चयेन विवक्षिता, येन पाक्षिकप्राप्तिसत्त्वेन तदसम्भव उच्येत तस्या आत्यन्तिकत्वेन स्वयमेवाभिहितत्वात्, अत परिसङ्ख्याविधेऽपि न बाधकम्, तथापि अयोगव्यावृत्त्यर्थतामादाय विधेयगामिफलत्वे सम्भवति नान्ययोगव्यावृत्त्यर्थतामादाय तदङ्गीकारो युक्त इत्यभिप्रेत्य लक्षणसमन्वय दर्शयति—**अत्रेति** ॥ परिसङ्ख्याविधित्व नाश्रयणीयमिति नियमस्यैवेत्येवकारेण सूचितम् । **नियमफलकत्वाच्चेति** ॥ **एतेन**—लघुभूते विधेयगतफलत्वे सम्भवति व्रीहिपदेऽपूर्वसाधनत्वलक्षणाया व्रीहित्वस्यापि गुरुभूतस्य प्रवेशेन यवपरिसङ्ख्यापरत्वेन सार्थक्य तथा वर्युकर्तृकत्वनियमप्राप्त्या वा सार्थक्य विधिरसायनोक्त—**परास्तम्** अवरक्षो दिव वध्यासमग्नये वो जुष्ट प्रोक्षामि इति मन्त्रयोरुत्तमपुरुषेण प्रतीयमानमन्त्रोच्चारयितृकर्तृकत्वप्रतीत्यैव तयोस्तन्नियमस्य प्राप्तत्वाच्च । **अतएव**—नैवविध अध्वर्युकर्तृकत्वप्राप्तौ मन्त्रलिङ्गम् । यथा प्रथने । तत्र मन्त्रस्य आध्वर्यवत्वेऽपि प्रथने तन्नियमप्रापकतया विधिरिष्ट एवेति भाव ॥

(पाक्षिकत्वाननुगमेन नियमविध्यननुगमाक्षेप.)

ननु पाक्षिकत्वभेदेन तदयोगस्यापि भेदाल्लक्षणाननुगम् ,

भावे व्रीहीणामाक्षेपेण पक्षप्राप्तत्वात् । एवंविधभेदसत्त्वेऽपि

कार्योपायद्वयपाक्षिकत्वपरत्वे एकैकनियमेऽव्याप्ते, कार्यस्यैवोपायस्यैववा पाक्षिकत्वपरत्वेऽन्यतरनियमाव्याप्ते, कार्योपायद्वयमनुगमय्य विध्युपात्तस्य पाक्षिकत्वपरत्वे विध्यनुपात्त नियमाव्याप्ते, उपात्तमनुपात्तंचानुगमय्य नियम्यस्य पाक्षिकत्वोक्तौ नियम्यप्रतिद्वन्द्विनामेव पाक्षिकत्ववति नियमविधावव्याप्ते, नियम्यस्यान्यस्यवा यस्य कस्यचित् पाक्षिकत्वपरत्वोक्तौ पाक्षिकत्वमात्ररहितेषु नियमविधिष्वव्याप्ते । एवञ्च हेतु कुत्रापि कार्यमिति श्लोके विधिरसायनदर्शिततदुदाहरणाव्याप्तिभ्य कथं मुक्तिरित्यत आह—**एवंविधभेदसत्वेऽपीति** ॥ एतन्निष्कर्षश्च कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥

(दृष्टार्थत्वं नियमविधिलक्षणमिति विधिरसायनखण्डनम्)

एवमाचार्यकृते नियमविधिलक्षणे स्वय विधिरसायनकृता नानाविधाव्याप्त्यतिव्याप्ती प्रदर्श्य तल्लक्षणायुक्तता मत्वा दृष्टार्थत्व नियमविधिलक्षण सिद्धान्तितम् । तद्यपि दृष्टफलबोधकेषु कारीर्यादिविधिषु अतिव्याप्तम्, तथाप्यदृष्टाद्वारकत्वे स तीति विशेषणान्नातिव्याप्तमित्युपपादितम्, तदनूद्य दूषयति—**यत्त्विति**। स्पष्टोऽर्थ । इत्यादाविल्यादिपदेन वैकृते "वृद्धपृष्ठ भवती"ति नियमविधावप्यव्याप्ति सूचिता ॥ **किञ्च** विधिविषयस्य दृष्टार्थत्वविवक्षाया मन्त्रपरिसङ्ख्याविधावतिव्याप्ति । विधितात्पर्यविषयीभूतफलस्य तद्विवक्षाया असभवो नियमस्यादृष्टार्थत्वादित्यपि दूषण ऊह्यम् ॥

(अयोगव्यावृत्तिफलत्वलक्षणस्य प्रतीकविधौ समन्वयीकरणम्)

यद्यपीद "यदि सोम न विन्दे" दिति प्रतीकनियमविधावव्याप्तम्, सुमदृशन्यायेन अत्यन्तविसदृशाना प्रतीकाना सर्वदैवायोगसत्त्वेन पाक्षिकायोगाप्रसक्ते, तथापि सोमाभावे कर्मचोदनयाऽनियतयत्किञ्चिद्द्रव्याक्षेपे प्राप्ते यावन्न्यायेन सुसदृश नियन्तुमुपक्रम्यते तत पूर्वमेव प्रतीकविधे प्रवृत्त्यङ्गीकारेण तस्या दशाया प्रतीकसाधारण्येन पक्षप्राप्तेरुपपत्तेर्न दोष ॥

(पत्नीसंयाजान्तान्यहानि संतिष्ठन्त इत्यत्रापि शङ्कानिराकरणपूर्वकसमन्वयीकरणम्)

ननु—सर्वत्र कथंचित् लक्षणान्वयेऽपि "पत्नीसयाजान्तान्यहानि सन्तिष्ठन्ते" इति नियमविधौ पत्नीसयाजान्तत्वस्य पाक्षिकायोगाभाव, अह्ना द्वादशाना सहत्वसिध्यर्थं हारियोजनपर्यन्तस्यैव सुत्यागतद्वादशत्वानुरोधादावर्तनीयस्य तत्रैव अवस्थानप्राप्ति, **अथवा** सुत्याकालीनानामष्टिकपशुकर्मणा साङ्गाना तत्र तत्राहनि भेदेनानुष्ठानस्य एकादशे वक्ष्यमाणत्वात् कार्त्स्न्येनैष्टिकपाशुकप्रयोगसमाप्त्यनन्तरमेव तत्प्राप्ते चायोगव्यावृत्तिमात्रस्यैव लक्षणे प्रवेशान्न कोऽपि दोष । तदुत्तरभाविपत्नीसयाजादीना कथमपि पक्षे प्राप्त्यभाव, अत पत्नीसयाजान्तोऽग्नीषोमीय सन्तिष्ठते इतिवदपूर्वविधित्वस्यैव आपत्ति—**इति चेत्**, परिहृतमेतद्विधिरसायनखण्डने प्रकाशकारै ॥ न हि सुत्याकालीनत्वेन सर्वेषामावृत्ति तदधिकरणविषय, किंतु सुत्यान्तर्गतानामेवेति तेन हारियोजनान्तस्यैव पार्थक्यनियमे तदुत्तरेषा सौमिकाना ऐष्टिकाना च आवृत्त्यनियमे किमुत्तरस्य सर्वस्यैव सहत्वसिध्यर्थं तन्त्रत्वमुतावृत्त्यानुष्ठाने प्रसक्ते किं तन्त्रत्व दशाना पञ्चदशाना विंशतीना वेत्याद्यनियमप्रसक्तौ पत्नीसयाजान्तता नियम्यत इति ॥

(हिरण्यगर्भः समवर्ततेति वाक्यस्य विधिरसायनोक्तनियमविधित्वखण्डनेनापूर्वविधित्वव्यवस्थापनम्)

अतएव तत्र "हिरण्यगर्भ समवर्तताग्र इत्याघारमाघारयती"त्यादौ हिरण्यगर्भप्रकाशकस्य मन्त्रस्य कथमप्यैन्द्राद्याघारे इन्द्रलिङ्गरहितत्वात्प्राप्त्यसभव तत्र सत्यपि क्लृप्तनियमादृष्टजनकत्वेनोत्तराघारे मन्त्रविधावपूर्वविधित्वमेवेति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । एवञ्च तत्र नियमविधित्वव्यवहार पर क्लृप्त नियमादृष्टजनकत्वमात्रेण गौण एव । अनयैव रीत्या "उत्करे वाजिनमासादयति" "परिधौ पशु नियुजीत" इत्यादिविधिषु उत्करपरिध्यशे पक्षप्राप्त्यभावेनापूर्वविधित्वमेवेष्टव्यमिति विधिरसायनोक्ताव्याप्तिपरिहारो द्रष्टव्य । यत्तु विधिरसायनीयपञ्चदशश्लोकखण्डने हिरण्यगर्भमन्त्रस्य लिङ्गादङ्गत्वेन प्राप्त्यभावेऽपि विदलनादिवत् लौकिकव्यानादिसाधारण्येन गौण्यादिना यादृच्छिकी प्राप्तिमादायाऽस्य नियमविधित्वमुपपादितम्, तद् विदलनादिषु वितुषीभावजनकतासामर्थ्यस्य लोकतोऽवगतिमादाय यादृच्छिकप्राप्ते कथंचित्सभवेऽपि इह प्रजापतिमन्त्रस्य ऐन्द्रलिङ्गरहितस्य तदीयस्मरणार्थतयाऽक्लृप्तसामर्थ्यस्य बाधनिश्चये सति कथमपि यादृच्छिकप्राप्तेरसभवात् गौण्याश्रयणोत्तरमेव कल्प्यत्वादयुक्तमित्युपेक्षित पूज्यपादै ॥

(अप्राप्तांशपरिपूरणफलत्वरूपनियमविधिलक्षणस्य विधिरसायनखण्डने स्वीकारनिरूपणम्)

यदपि विधिरसायनगताष्टादशश्लोकेऽनिवारिताप्राप्तांशस्य पूरण यत्, तत्फलको विधि नियमविधिरिति नियमविधिलक्षणमाशङ्कितम्, तदेव तदुक्तातिव्याप्तिपरिहारेण निर्दोषतया विधिरसायनखण्डने अङ्गीकृतम्, तत्राप्राप्तांशपूरणफलकत्वमात्रविवक्षाया सर्वकाम्यवाक्येऽतिव्याप्ति, तत्रापि स्वर्गवाक्येन स्वर्गप्राप्ता तदितराप्राप्तफलान्तररूपांशपूरणफलकत्वात्, अतोऽ**निर्धारितपदोपादानम्** । तत्रच सर्वकाम्यविधौ स्वर्गांश प्राप्त तदितरांशस्तु अप्राप्त इति निर्धारणसद्भावान्नानिर्धारितत्वम् । व्रीह्यादिषु अवहननाद्यप्राप्तांशस्य इदन्तया निर्धारणाभावात् नासभव इति ॥

यत्तु दृष्टार्थत्व नियमविधिलक्षण कैश्चिदुक्तम्, तदुत्तरेऽह-न्द्विरात्रस्य गृह्यत इत्यादावव्याप्तत्वादुपेक्षितम्, षोडशि-

(नियमविधौ विधिरसायनतत्खण्डनयोरुभयो-रप्ययुक्तत्ववर्णनम्)

तदयुक्तम् ॥ उपहव्येऽश्व श्यावो दक्षिणेति दक्षिणा विधाय श्रुते स ब्रह्मणे देय इति विधौ औदुम्बरश्चमसो दक्षिणेति दक्षिणा विधाय ऋतपेये श्राविते 'स प्रियाय सगोत्राय ब्रह्मणे देय' इति विधौ आयुष्कामेष्टिप्रकरणश्रुते सर्वं ब्रह्मणे परिहरतीति विधौ च परिसङ्ख्यारूपेऽतिव्याप्ते । सर्वेत्विक्साधारणेष्वश्वचमससोमहवि शेषेषु अय ब्रह्मणे अयमन्येषामिति निर्धारणासभवात् अनिर्धारिताप्राप्ताशपूरणफलत्वादिति । यदपि विधिरसायने एतेषामपूर्वविधित्वमुक्त, यच्च तत्खण्डने नियमविधित्वमेवेत्युक्तम्, तदुभयमप्यसत्, आचार्योक्तयथाश्रुतलक्षणानुसारेण ब्रह्मसबन्धस्य तदितरर्त्विक्सबन्धस्य विधेयतावच्छिन्ने प्राकृतदीक्षणीयस्थानापन्ने नित्यप्राप्तत्वेन परिसङ्ख्यात्वस्यैवापत्तौ तल्लक्षणासभवात्, सर्वे द्रव्यविधयो नियमविधय इति प्रवादमात्रेणेदृशाना नियमविधित्वाङ्गीकारे गुणकामविधीनामपि नियमविधित्वापत्ते । स्वकृतलक्षणप्रवेशमात्रेण तत्तद्विधित्वाभ्युपगमे सर्वस्याम्यविधावपि तत्स्वीकारे वाधकाभावादनिर्धारितपदप्रवेशवयर्थ्यापत्तेश्च । अतो नेद लक्षण युक्त इत्यभिप्रेत्यैवायोगव्यावृत्तिघटित नियमविधिलक्षणमुक्त पूज्यपादे । "स ब्रह्मणे देय" इत्यत्र परिसङ्ख्यात्वच दर्शयिष्यते ॥

(अपूर्वविधिलक्षणनिरूपणम्)

एव परिसङ्ख्यानियमविधिलक्षण प्रदर्श्य तद्भेदघटित अपूर्वविधिलक्षणमाह—**अतएवेति** ॥ नियमातिरिक्तत्वविशेषणात् न पूतीकवाक्येऽतिव्याप्ति न वा परिसङ्ख्यातिरिक्तत्वविशेषणाद्गृहमेधीयगताज्यभागविधावतिव्याप्ति । लक्षणसमन्वयोऽग्निहोत्रादिवाक्ये स्फुट एव ॥

(आज्यभागविधेरश्वरशनाब्राह्मणस्य न परिसङ्ख्यात्वमिति खडनमतनिरूपणम्)

यत्तु—अत्र खण्डनकारै आज्यभागविधे सिद्धान्ते न परिसङ्ख्यात्वम्, कस्मिन्नपि मीमासाग्रन्थेऽस्य परिसङ्ख्यात्वेन व्यवहारादर्शनात्, वेदान्तग्रन्थेष्वपि तददर्शनाच्च, किंतु अपूर्वता चोदकलोप इति व्यवहारदर्शनात् अपूर्वविधित्वमेव। इमामगृभ्णन्नित्यत्र तु अन्यप्राप्त्यभावेन 'योऽर्थस्तद्विषयत्वसाम्यात्परिसङ्ख्यात्वभ्रमो दीक्षितानाम् । अतएव च "तत्र चान्यत्रचे"ति सप्तम्या प्राप्त इति सप्तम्या सामानाधिकरण्यपक्षे, यथा गृहमेधीयाज्यभागविधौ वार्तिककृता पञ्चम एव पक्षे परिसङ्ख्यात्वमुक्तम्, नाष्टमपक्ष इति'। भाष्यकारेणापि दशमे सप्तमपादे आज्यभागवद्वेति सूत्रे आज्यभागवग्रहयागाभ्यासस्यादृष्टार्थत्वात् । अतएव नियमपरिसङ्ख्याऽतिरिक्तफलकविधित्वमपूर्वविधित्वमिति तल्लक्षणमपि सुस्थम्।

द्वेति दृष्टान्त व्याकुर्वता यथा गृहमेधीये पञ्चमे पक्षे इत्युक्तम्। न यथाऽष्टमे पक्षे इति । **किंच** गृहमेधीयाज्यभागश्रवणस्य सिद्धान्ते परिसङ्ख्यात्वे गृहमेधीयाधिकरणादेकान्तरितोत्तराधिकरणे "स्विष्टकृतिप्रतिषेध स्या"दित्यत्र गृहमेधीय एव प्राकृताङ्गपुन श्रवण कृत्वाचिन्त्यत इति भाष्यादौ कृत्वाचिन्तात्वोक्तिरयुक्ता स्यात्। सिद्धान्त एव चिन्तोपपत्ते । **नच—** परिसङ्ख्यालक्षणसत्त्वे कुतो न परिसङ्ख्यात्वम्? इति—**वाच्यम्**, तत्रान्यत्रच प्राप्तेरभावात् । **अयंच तत्र प्राचां ग्रन्थ.**—आज्यभागयोर्हि प्रकृता श्रुतयागरूपव्यतिरेकेण प्रकरणाम्नानकल्प्य स्वापूर्वद्वारेण यागगतव्यापाररूपमस्ति, तद्रूपलक्षणार्थ चेदमाज्यभागपुनराम्नानम् । अन्यथा आनर्थक्यादिति । अनेन चानर्थक्यबलात् प्राकृत एव करणोपकार । तत्रानेकाङ्गजन्योऽपि इह शक्यसबन्धात् आज्यभागमात्रविशिष्टतया जहत्स्वार्थलक्षणया लक्षितमुपदिश्यते इति तेनव गृहमेधीय करणोपकारापेक्षो जात इत्यपूर्वतेति सिद्धान्त उपपादित । अत प्राकृतस्यैवोपकारस्य आज्यभागविशिष्टस्य विधानात् तत्र चान्यत्रचेति विधेयबाध्ययो भेदगर्भ परिसङ्ख्यालक्षण नास्तीत्यपूर्वविधित्वमेवेत्युक्तम् ॥

(आज्यभागादिविधे. परिसङ्ख्यात्वसमर्थनपूर्वक-तत्खण्डनखण्डनम्)

अत्रेदमवधेयम्—आनर्थक्यबलात् खलु भवता लक्षणाश्रयण, तच्चातिदेशत प्राप्ते पूर्व प्रवृत्त्या आज्यभागविधानेन फलतोऽङ्गान्तरनिवृत्तिरूपफलपरतया सार्थक्योपपत्तौ कथमिवेति न विद्म । यापिचानर्थक्याल्लक्षणोक्ति प्राचा सापि न विध्यानर्थक्यमूला, किंतु आज्यभागक्रियामात्रविधानानर्थक्यमूलिकेत्येव तद्ग्रन्थेषु प्रतीयते । **तथाहि**—भाष्ये तावन्नैवेय लक्षणोपपादिता, तन्त्ररत्ने तु उपमितया प्रकृत्या लक्षणाद्वारा विध्यन्तरप्राप्ताज्यभागाभ्या गृहमेधीय एकवाक्यता गत । तस्मादानुमानिकेन प्रकृतिशब्देन न सबध्यते गृहमेधीयस्तेन अपूर्व इत्यपूर्वतामुपपाद्य नन्वेव प्रत्यक्षैरपहोमादिभिनैराकाङ्क्ष्यात् नक्षत्रेष्ट्यादीनामपूर्वत्व स्यादित्याशङ्कोत्तरत्वेन भाष्य विवरीतु ग्रन्थ. ॥ **इदमाकूत**—कथमिति प्रकाराख्यो यागगतव्यापारविशेषोऽपेक्षित, तेन य प्रकारविशेषसमर्पक शब्द स एव तदाकाङ्क्षापूरणेनैकवाक्यतामुपगन्तुमलम् नान्यत् । नच क्रियान्तर स्वरूपेणैव क्रियान्तर्गतव्यापारो भवति, प्रकारसपादनतु तद्गतव्यापार स्यात्, न हि क्रिययो स्वरूपेण सभवति सबन्ध, किंतु द्वारविशेषमाश्रित्य । नच उपहोमादिषु कॢप्त द्वारमस्ति । येन यागगतव्यापारतामश्नुवीरन् । प्रकृतिवच्छब्दस्तु प्राकृतसाङ्गावान्तर कार्यसपादनाख्य प्रकार प्रतिपादयन् एकवाक्यता सुखेन

याति। पश्चात्तु सन्निहिताम्नानानर्थक्यात् द्वारकल्पनया तैरपि एकवाक्यता भवति । **यत्तु**—आज्यभागादिक प्राकृतमङ्ग, तत्प्रकृतावेव लब्ध्वा अवान्तरोपकार तत एव लब्धप्रधानसबन्ध विकृतौ श्रूयमाण लक्षणया स्वीयावान्तरकार्यसपादनाख्य प्राकृतप्रकारमुपस्थापयति। तल्लक्षणार्थ चेदमाज्यभागौ यजतीति वचनम्, स्वरूपपरत्वे आनर्थक्यापत्ते । तल्लक्षणया तु शक्नोति प्रधानकथभावपूरणेन तदेकवाक्यता गन्तुम्। तेन च पूर्णे कथभावे नैराकाङ्क्ष्याधीनात्मलाभश्चोदको लुप्यते इत्यपूर्वत्वमिति । अनेन चोपहोमवैलक्षण्य दर्शयता कथभावाकाङ्क्षापूरणसमर्थशब्देन प्रधानैकवाक्यतासभवोपपादनार्थ आज्यभागपदेन केवल न क्रियास्वरूपविधान, अपितु लक्षणया स्वजन्यप्रकारसपादनाख्यव्यापारविशेषस्य प्रकृतावगतस्य विधानम् । उपहोमे तु तादृशप्रकारसपादनस्य पूर्वमनवगतस्य नैव लक्षणा सभवतीति न लक्षणयाप्युपहोमविधिरेकवाक्यतामुपगन्तुमलमित्युक्त सभवतीति कुत्रेतराङ्गजन्यकरणोपकारलक्षणा, पूर्वलिखितशास्त्रदीपिकाग्रन्थेऽपि आज्यभागगतमेव यत्स्वापूर्वद्वारेण यागगतव्यापाररूपमस्ति, तत्रैव लक्षणेति प्रतीयत इति मद्वतापीतीय ग्रन्थव्याख्यानभ्रान्तिर्भवतीति न खेदयेच्चेत आज्यभागजन्यप्रकारविधाने। यत्तु विधिवैयर्थ्य, तत्तु अपूर्वताप्रतिपादकपूर्वतनग्रन्थेन परिसङ्ख्याङ्गीकारेण प्रागेव तन्त्ररत्ने परिहृतम्॥ **किंच** एतादृशपरार्थलक्षणाया पञ्चमपक्ष इव स्वार्थहानिपरार्थकल्पने क्व नापद्येताम्? **अपिच** इतराङ्गजन्योपकारार्थत्वे आज्यभागयोरप्राकृतकार्यार्थत्वापत्ते तदङ्गीकारेण अपूर्वविधित्वापेक्षया स्वोपकारविशिष्टानामेव विधिमङ्गीकृत्य फलत परिसङ्ख्यात्वमेव युक्तमाश्रयितुम्। **अपिच** इतराङ्गजन्योपकारार्थत्वेनाज्यभागविधानेऽपि आकाङ्क्षाधीनात्मलाभचोदकलोपः आकाङ्क्षोच्छेदादेव वाच्य, अन्यथा समुच्चयेनेतराङ्गाना अनुष्ठानापत्ते अनिवार्यत्वात्। तादृशस्याकाङ्क्षोच्छेदस्य स्वोपकारविशिष्टाज्यभागमात्रविधिनैव सिद्धेर्निरर्थकमेव तावत्पर्यन्तलक्षणाश्रयणम् । अत एव ततोऽपि यावदुक्तमित्युत्तराधिकरणे बहुषु प्राकृतेषु श्रुतेषु एकैकस्यैव क्रमोपकारकत्वेन प्रधानाकाङ्क्षापूरणे सामर्थ्यात् विकल्प मन्यत इति तन्त्ररत्नादिग्रन्थेषु क्रमोपकारत्वमेव आकाङ्क्षापूरणसामर्थ्ये हेतूकृतम्। यत्तु भाष्यवार्तिकग्रन्थविरोधोद्भावन, तत्र या स्विष्टकृदधिकरण भाष्यकारस्य पञ्चमपक्षमाश्रित्य कृत्वाचिन्तोक्ति तदाशय तन्त्ररत्न एव दर्शित । गृहमेधीये ह्याज्यभागाभ्या सजातीययागान्तरोपस्थापनात्तन्निवृत्तिरेवेति विधेयाशेषकार्याणा अनिवृत्ता सत्या चिन्त्यते किं स्विष्टकृद्विधान शेषकार्याणा परिसङ्ख्यार्थ नवेति तन्त्ररत्ने उक्तम् । नह्यय विचारोऽष्टमे पक्षे उपपद्यते । तदा हि चोदकलोपात्सर्वेषामेव निवृत्तेर्विचारायोगात्॥ अतोऽय विचार शेषकार्याणा अनिवृत्त्युपजीव्य पञ्चमपक्षस्य कृत्वा चिन्तयैव घटते इति सिद्धान्त एव चिन्तोपपत्ते इत्ययुक्त वच । यच्च वार्तिके पञ्चमपक्षोदाहरणप्रदर्शन, तत् तत्र चान्यत्रचेति सप्तम्यो प्राप्ते इति सप्तम्या सामानाधिकरण्यपक्षे प्राप्तिपूर्वकान्यनिवृत्तिप्रदर्शनायोदाहरणे प्रदर्शनीये स्पष्टत्वादेव। हेतो स्पष्टत्व तर्कत प्राप्त्यपेक्षया शास्त्रत प्राप्तौ सुलभमेवेति न साधकम्। यदपि दशमसप्तमपादद्वितीयाधिकरणगताज्यभागवद्वेति दृष्टान्तविवरणपरभाष्यविरोधोद्भावन, तदपि मन्दम्, तत्राज्यभागवद्वा-निर्देशात् परिसङ्ख्या स्यादिति सूत्रे निर्देशात् परिसङ्ख्यात्वमुच्यते, निर्देशश्च एकादश वै पशोरवदानानीत्युक्तो भाष्ये विवृतश्च। तत्र प्राप्तत्वादेवैषामेव विधिर्न सभवति । आनर्थक्यान्नानुवादो निर्गुण च पुन श्रवणमितरेषा अश्रुताना परिसङ्ख्यापक भवतीति। न ह्यत्र आकाङ्क्षानिवृत्तिमूला निवृत्तिरष्टमपक्षन्यायेन सभवति एकादशानामवदानविधानेन इतरावयवानामवदानाकाङ्क्षानुपरमात् । अत आज्यभागवदिति दृष्टान्तोपादान भाष्यकारेण पञ्चमपक्षपरतया व्याख्यातम् । तस्मिन्नेव पक्षे एकादशव्यतिरिक्तानि नेत्यर्थलाभात् तदुत्तरसूत्रे तस्या त्रैदोष्यमापाद्य निर्देशस्य अन्यथोपपत्तिरापादिता। अतस्तत्र अगत्या पञ्चमपक्षपरतया विवरणे कृतेऽपि नैतावता आज्यभागवाक्येऽष्टमपक्षे फलत परिसङ्ख्यात्व दुष्यतीत्यभिप्रेत्यैव गृहमेधीयाधिकरणे स्पष्टमेव परिसङ्ख्यात्वमष्टमे पक्षे अभिधास्यते पूज्यपादै । दीक्षितैरप्युक्तम्। **यत्तु**—सिद्धान्तलेशग्रन्थे दीक्षिते परिसङ्ख्योदाहरण "आज्यभागौ यजतीति प्रदर्श्य गृहमेधीयाधिकरणपूर्वपक्षरीत्या इदमुदाहरणम् **इत्युक्तम्**, तद्वयो शेषिणोरेकस्य शेषस्य वैकस्मिन् शेषिणि द्वयो शेषयोर्वा नित्यप्राप्तौ शेष्यन्तरस्य शेषान्तरस्य वा निवृत्तिफलकस्तृतीय इति पूर्वोक्तपरिसङ्ख्यालक्षणे नित्यप्राप्तिविवक्षया प्राप्तपरिसङ्ख्याप्रदर्शनार्थ, नत्वेतावता प्राप्तपरिसङ्ख्यात्वाङ्गीकारेण विरुद्धमिति नापूर्वविधिलक्षण तत्र। **यत्तु**—मीमासावेदान्तग्रन्थेषु परिसङ्ख्यात्वेन व्यवहारो न दृष्ट इति, तत्रोत्तर क्वा कमसिद्धान्तवाक्ये भवदुपपादितोपसहारव्यवहारो दृष्ट? तथा ब्रह्मसबन्धवाक्ये भवदुपपादितनियमविधिव्यवहारो वेति वक्तव्यम्। व्यवहारस्य येन केनचिद्रूपेण सामान्यत करणेऽपि न्यायत प्राप्त तत्तद्विधित्व आपतन्नैवापह्नोतु शक्यमिति चदिहापि अपूर्वतादिशब्दैनैव व्यवहारसिद्धावपि परिसङ्ख्यात्व नापह्नोतु शक्यमिति तुल्यम्। नह्यत्र अपूर्वताशब्देन अपूर्वविधित्व विवक्षितम्, किंतु प्रकृतिपूर्वत्वाभाव इति न किंचिदेतत्। प्रस्तुतमनुसराम ॥

(अदृष्टार्थत्व अपूर्वविधित्वमिति मतखण्डनम्)

यत्तु—दृष्टार्थो विधि नियमविधिरिति दीक्षितै कृत नियमविधिलक्षणमित्यर्थादृष्टार्थविधिरपूर्वविधिरिति लक्षण अपूर्वविधेरभिप्रेतमिति वर्णयन्ति—**इति । तन्न**, उत्तरेऽहन् द्विरात्रस्य गृह्यते इत्यत्रातिव्याप्ते ॥ **किंच** अदृष्टार्थत्व किमदृष्टरूपमुद्देश्य फलमादाय, उतादृष्टद्वारमादाय । **नाद्यः**,

एतेषां चोपाधीनां क्वचिदुदाहरणे साङ्कर्येऽपि न दोष इति

दृष्टफलार्थे कारीर्यादिविधौ अव्याप्तेः । नान्त्यः, स्तुत्यर्थत्वप्रापके साम्ना स्तुवीतेतिविधावव्याप्तेः । तत्र ऋगक्षराभिव्यक्तिरूपद्वारस्य अदृष्टत्वाभावादतो नेदं लक्षणं युक्तम् ॥

(खण्डनकारीयापूर्वविधिलक्षणम् तद्घटकदलप्रयोजनानि च)

यत्तु—खण्डनकाराणां प्रकृतविधेः यद्यदुद्देश्यतावच्छेदकं अपूर्वीयत्वान्यत्, तेन रूपेणोद्देश्ये यत्प्रकृतविध्यभावेऽतिदेशान्यप्रकृतविधिसमानशाखीयविहितोऽसंभवत्प्राप्तिकं विधेयं भावरूपं तद्विषयो विधिरपूर्वविधिरित्यपूर्वविधिलक्षणं, तत्रापूर्वीयत्वेन रूपेण व्रीहिष्वत्यन्ताप्राप्तमवघातं प्रापयत्यवघातविधावतिव्याप्तिवारणायापूर्वीयत्वान्यदिति विशेषणम् । तदन्यदुद्देश्यतावच्छेदकं अवघातादिविधौ व्रीहित्वं, तेन रूपेण च तादृशपुरोडाशविहितोऽवघातस्य संभवत्प्राप्तिकत्वान्नातिव्याप्तिः । तादृशोद्देश्यतावच्छेदकरूपेणेति विवक्षणात् गवामयनाद्याहर्गतयोर्वायव्याग्रताविध्यो दाशिकस्वर्गकामविधौ च नाव्याप्तिः, तत्र त्र्यनीकाविहितं प्रथमभागत्वेन रूपेण ऐन्द्रवायवाग्रतायाः प्राप्तिसत्त्वेऽपि स्वोद्देश्यतावच्छेदकाहस्त्वरूपेण प्राप्त्यभावात् सार्वकाम्यविधिकाम्यमानत्वेन रूपेणोद्देश्ये स्वर्गप्राप्तिसंभवेऽपि स्वर्गत्वेन रूपेण तदभावान्नाव्याप्तिः । अतिदेशभिन्नेति विवक्षणात् वैकृतेषु प्रतिग्राह्यविधिषु द्वादशाहत्र्यनीकान्तर्गताग्रताविध्योश्च अतिदेशतः प्राप्तिसंभवेन नाव्याप्तिः ॥ समानशाखीयेति विशेषणात् शाखान्तरविहितं संभवत्प्राप्तिकशाखान्तरगताग्निहोत्रादिविधिषु नाव्याप्तिः । यत्र यदुपकारजनकतया यद्विधिस्थितं तत्र तदुपकारजनकतया तस्य यादृच्छिक्या अप्यनुष्ठानयोग्यतापत्त्यपरपर्यायाः प्राप्तेरभावस्य विवक्षितत्वान्न हिरण्यगर्भमन्त्रपूतीकनियमविध्योरतिव्याप्तिः । भावपदोपादानादप्राप्तनिवृत्तिप्रापके परिसंख्याविधौ नातिव्याप्तिः । एवमेव विधिरसायनापादिताव्याप्त्यतिव्याप्तिपरिहारेण सुधीभिरिदं लक्षणं सर्वत्र योजनीयम् इति ॥

(खण्डनकारसंमतापूर्वविधिलक्षणनिरसनम्)

तदयुक्तम्, विहितोऽसंभवत्प्राप्तिकयोः गौण्या यादृच्छिकप्राप्तिमादाय भवदुपपादितयोर्हिरण्यगर्भपूतीकनियमविध्योः तथाभूतविहितोऽसंभवत्प्राप्तिकत्वेनातिव्याप्तेः । यदि तु यादृच्छिकप्राप्त्यभावोऽपि लक्षणे पृथग्विवक्षितः, तदा स्वर्गकामविधावव्याप्तिः । योगसिद्धिन्यायेन स्वर्गकामविधिमनपेक्ष्यैव सार्वकाम्यविधिबलादवश्यं स्वर्गत्वेन रूपेण स्वर्गमुद्दिश्य पुरुषः प्रवर्तते । ततश्च भवदुक्तप्रकारायास्तादृशानुष्ठानयोग्यतापत्तेः प्रकृतविधिमन्तरेण पूतीकवत्संभवात् । किंच पृष्ठद्वयवादिमते वैकृते रथन्तरं पृष्ठं भवतीत्यादिनियमविधावतिदेशतः प्राप्तिसंभवेऽपि तदन्यसमानशाखीयविहितोऽसंभवत्प्राप्तिकत्वादतिव्याप्तिः । वस्तुतस्तु—अष्टाकपालादिविधिः प्रकृतिद्रव्यवैगुण्यं विनाऽनुपपद्यमानो लौकिकव्रीहिपरिजिहीर्षया उद्देश्यत्वावच्छेदकगौरवस्य यवेष्वाक्षेपान्तरगौरवस्य च परिजिहीर्षया पुरोडाशप्रकृतिद्रव्यत्वावच्छेदेनैव प्रापयतीति प्रसिद्धोदाहरण एव अतिव्याप्तमिदं लक्षणमित्ययुक्तमिति तरेव भाट्टालङ्कारे दूषितमित्युपेक्षितं पूज्यपादैरिति ॥

न विधिरसायनोक्तलक्षणदूषणावकाशः । विस्तरेण चैतदस्म-

(उदाहरणविशेषेषु यथासंभवं विधिद्वयाङ्गीकारेऽपि न दोष इति निरूपणम्)

एवमुपपादितेषु त्रिविधविधिलक्षणेषु यत्र द्वाभ्यां त्रिभिर्वा विधिफलैरप्यानर्थक्यं सुपरिहरम् । तत्र केन व्यपदेशः[2] इत्यपेक्षायामाह—एतेषां चेति ॥ क्वचिदुदाहरणे इति ॥ तानि चोदाहरणानि विधिरसायनगतनवमश्लोकावतरणिकायां उक्तानि तत्रैव द्रष्टव्यानि ॥ यथावा वार्तिकोक्ते "व्रीहीन् प्रोक्षति" "व्रीहीनवहन्ती"त्युदाहरणद्वये । तत्र चाद्ये "अग्नये वो जुष्टं प्रोक्षामी"त्येतन्मन्त्रकल्प्यविधितः पूर्वप्रवृत्तेरप्राप्तप्रोक्षणप्रापकत्वम् । तत्र तत्कितत्तत्प्राप्त्यालोचनोत्तरत्वाभ्युदयशिरस्कत्वं प्रायश्चित्तप्राप्तिरध्वर्युकर्तृकत्वनियमफलकत्वं च कल्प्यते । द्वितीये तत्कितत्तन्मन्त्रकल्प्यावघातनियमप्राप्त्यालोचनयाऽभ्युदयकारित्वं प्रायश्चित्तप्रापकताऽध्वर्युकर्तृकत्वनियमपरता वेति । एवं फलत्रयसाकर्येऽप्युदाहर्तव्यम् । एतादृशफलादिसंभवेऽपि यत्र न गौरवादिदोषस्तत्र सर्वत्र शास्त्रस्य तात्पर्यमस्त्येव । अन्यथा तदर्थानुष्ठाने वैगुण्यानापत्तेः । यथाऽऽज्यभागविधौ परिसंख्याङ्गीकारे । यत्र तु गौरवादिदोषः प्रोक्षणादिवाक्ये व्रीहित्वादेः प्रवेशे, तत्र नैव यवपरिसंख्याफलकत्वमित्युक्तम् । अत एव क्वचिदेव नियमविधित्वसंभवे न अपूर्वविधित्वमङ्गीक्रियते यत्र गौरवापत्तिः, यथा हीषादौ व्यवस्थार्थत्वसंभवे गुणफलसंबन्धस्यादृष्टान्तरकल्पनापादकस्य । यत्र तु न तदापत्तिः, यथा पुरोडाशं प्रथयतीत्यादौ, तत्र अध्वर्युकर्तृनियमफलकत्वेऽपि याजुर्वेदिकप्रायश्चित्तफलकत्वेनापूर्वविधित्वमिष्यत एव । एवञ्च सर्वेष्वेव वाक्येषु विषयभेदेन विषयैक्येन वा क्रमेण यौगपद्येन वा नैकफलतात्पर्यकत्वेनोपधेयसंकरेऽपि अन्तरङ्गतया क्वचित् केनचित् व्यवहारस्यैच्छिकत्वेनोपाधीनां लक्षणानामसाकर्यान्न दोष इत्यर्थः । ननु एतादृशसाकर्याङ्गीकारे दैक्षादन्योऽपि दण्डः प्रैषकार्ये प्रसक्तः स्यात् पक्षे स्तोत्रसाम्ना क्रतुनिकरजुषामुत्तरास्वेव गानमिति विधिरसायनगतनवमश्लोकोत्तरार्धोनिष्ठापादनं च न संगच्छते इत्यत आह—विस्तरेणचेति ॥ तत्र हि क्रीते सोमे इ-

(१) अत्रत्याश्च विषया सर्वेऽपि विधिरसायनद्वितीयश्लोकव्याख्यादर्शनेन स्फुटमेव भवेयुरिति नास्माभिरत्रोपपाद्यन्ते ॥ वि. पु. १०.

(२) एतत्पदार्थः विधिरसायनपुस्तके द्वादशे पुटे व्यक्तम्.

क्तृते मीमांसाकौस्तुभे द्रष्टव्यम्। तदेव मन्त्राणामर्थस्मारकत्वेऽपि न विनियोगवैयर्थ्यम्। न चैवमपि प्रामाण्यायोग, याथार्थ्यलक्षणस्य तस्याविघातात्। सामादिसर्व-

त्वस्य दण्डीत्वस्य चोभयोरभावे दीक्षितदण्डस्य यजमानधारण एव विनियोगात् लौकिकस्यैव दण्डस्य दण्डीत्वय नियमविधि। दण्डीत्वस्यैवाभावे दीक्षितदण्डस्य मैत्रावरुणाय दत्तस्य प्रयोजनापेक्षाया आलम्बनतया कार्यमात्रे समुच्चित्य प्राप्तौ दण्डीत्वय प्रैषातिरिक्तकार्यान्तरपरिसख्याविधि सपद्यते। अतश्च तत्साकर्याङ्गीकारे लौकिकदण्डस्याऽपि ग्रहणापत्तिरिति दूषणमुक्तम्। नहि तत्तकितफलानेकत्वेऽपि वस्तुत क्रीतवाक्येन मैत्रावरणार्थत्वेन विनियुक्तस्यैव प्रयोजनापेक्षाया दण्डीत्वनेन कार्यविधाने सति अन्यस्याप्रसक्तेयुक्तमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थ। **वस्तुतस्तु**—विध्यन्तराप्रवृत्तिसहितस्येत्येव लक्षणे निवेशेन अनेकविध्यप्रवृत्तेरनिवेशात् विध्यन्तरत्वस्य पूर्वोक्तरीत्या विवक्षणान्नात्र यत्किचिद्विध्यप्रवृत्तिमादाय तत्तल्लक्षणसमावेशोऽपीति न साकर्यप्रसक्ति **इति—ध्येयम्**॥

(विनियोगविधिवैयर्थ्यपरिहारोपसंहारः)

तदेवमुपपादित विनियोगविधिवैयर्थ्यपरिहारमुपसहरति—**तदेवमिति** ॥ **यत्तु**—प्रथनमन्त्रविनियोगवयर्थ्योपादन तद्यज्ञपतिमेव प्रजया पशुभिश्च प्रथयतीत्यर्थवादोपात्तयज्ञपतिप्रथनफलकत्वरूपस्तुत्यालम्बनोपपादनाय। मन्त्रे हि पुरोडाश प्रत्यध्वर्युर्ब्रूते उरु ते यज्ञपति प्रथताम् **इति**। यश्चैव ब्रूते स प्रथयत्येव। अतोऽध्वर्योराशीर्दानकर्तृत्व यज्ञपतिप्रथनोत्पादनकर्तृ त्वेनोपचर्य पुरोडाशप्रथनस्तुतिरिति यज्ञपतिप्रथनफलकत्वेन पुरोडाशप्रथन स्तोतु मन्त्रोपादानमिति गुणपरिसख्यायर्थत्वेनेत्यादिपदेनोपात्तम्। **नच**—प्रथनस्यार्थप्राप्तत्वेनाविधेयत्वात् विशिष्टत्वाभावेन अर्थवादवस्येवानुपपत्तिरिति—**वाच्यम्**, प्राप्तस्यापि अध्वयुकर्तृकत्वप्राप्त्यर्थं तया विधानोपपत्ते। यथाचव सति न गर्गत्रिरात्रवदर्थवादस्य पुरोडाशप्रथनफलत्वज्ञापनार्थत्वेन मन्त्रोपादानानुपपत्ति तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम्॥

(मन्त्राणां याथार्थ्यलक्षणप्रामाण्यम्)

एवमपि अनधिगतार्थगन्तृत्वरूपप्रामाण्यासभवमुक्तमनुवदति—**नचैवमिति** ॥ विहितार्थानुवादकत्वेऽपि मन्त्राणा तात्पर्यविषयीभूते लवनादिस्वरूपे याथार्थ्यरूपमेव प्रामाण्य स्मृतिवत्। तात्पर्यंच विनियोजकश्रुत्यादिना ज्ञेयम्। गार्हपत्य इत्यन्द्रया। सामान्त्वर्थपरगक्षराभिव्यक्तिद्वाराऽर्थपरता परम्परया, ननु साक्षात् प्रामाण्यम्, गीत्यात्मकत्वेनाबोधकत्वादिति केषाचिदुपपादितन परिहरति—**याथार्थ्यलक्षणस्येति**॥ अनुक्सामसु परपरया याथार्थ्यलक्षणस्याप्यसभ

मन्त्रसाधारण्येन तु पदार्थविषया। यथा हि शाब्दबोध प्रति कारणीभूतज्ञानविषयत्वाच्छब्द प्रमाणमिति सर्वदर्शनसम्मत, तथा पदार्थज्ञानस्यापि कारणत्वात् पदार्थोऽपि

वात् पक्षान्तरमाह—**सामादीति** ॥ "प्रमाण चार्थशब्दे वा तज्ज्ञान वा निरूप्यते॥ पदार्थास्तन्मतिर्वा स्यात् वाक्यार्थाधिगमेऽपि वे"ति चोदनासूत्रगतकारिकावार्तिकोक्त, तथा—"अत्राभिधीयते यद्यप्यस्तिमूलान्तर मन। पदार्थानातु मूलत्व दृष्टान्तोद्भावभावत। साक्षाद्यद्यपि कुर्वन्ति पदार्थप्रतिपादनम्। वर्णास्तथापि नैतस्मिन् पर्यवस्यन्ति निष्फले। वाक्यार्थमितये तेषा प्रवृत्तौ नान्तरीयकम्। पाके ज्वालेव काष्ठाना पदार्थप्रतिपादन"मिति वाक्याधिकरणगतवार्तिकोक्त च पदार्थज्ञानमवान्तरव्यापार तद्द्वारा पदार्थानामेव शब्दप्रमाकरणत्वमिति मतान्तरमवलम्ब्याह—**यथाहीति** ॥

(पदार्थप्रामाण्यनिरूपणम्)

भूतभाविपदार्थाना स्वरूपेणाविद्यमानानामपि ज्ञानविषयत्वेन सत्त्वात् ज्ञाततायामिव शाब्दबोध प्रत्यपि कारणत्वोपपत्तेर्न दोष। नचव व्रीह्यादीनामपि पदार्थविधया प्रामाण्यापत्ति, इष्टत्वात्। नच चोदनैव प्रमाणमिति नियमव्याकोप तस्य प्राधान्यपरतयाप्युपपत्तेरितरप्रामाण्याबाधकत्वादित्यर्थ। **अतएव**—"तद्भूताना क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वा' दिति सूत्रे अर्थस्येत्याद्यवयवव्याख्यान कुर्वता भाष्यकारेणोक्तम्—"पदानि हि स्वस्वमर्थमभिधाय निवृत्तव्यापाराणि, अथेदानीं पदार्था अवगता सन्तो वाक्यार्थ गमयन्ति" **—इति** ॥

(प्रकाशकारमतरीत्या याथार्थ्यलक्षणप्रामाण्यासंभवशङ्कातन्निराकरणे)

यत्तु—प्रकाशकार कल्पसूत्रप्रामाण्यमधिकरणे इत्थ प्रामाण्यप्रकारमाह। याथार्थ्यलक्षणप्रामाण्यस्वीकारे ज्योतिष्टोम स्वर्गसाधनमिति लौकिकवाक्येऽहिंसादिप्रतिपादकशाक्यादिवचनेऽपि तदापत्तेर्न तद्विधया प्रामाण्यम्। अपितु यतोऽवगतस्य कर्मणो धर्माख्यश्रेयस्साधनता, तदेव धर्मे प्रमाणम्। तदवगतिरेव धर्मप्रमेत्युच्यते। अस्तिचेदृश धर्मप्रामाण्य स्मृत्यादीनाम्। मन्वादे तत्प्रणेतुर्धर्मप्रवर्तकत्वाभ्यनुज्ञानात्, मन्त्राणामपि स्मारकत्वेन नियमनात्। तज्जन्याया एव स्मृते श्रेयस्साधनतोपयोगित्वात्। मन्त्राभावे यानाद्युपायान्तराणामुपयोगित्वेऽपि विहितत्वघटिताङ्गत्वाख्यश्रेयस्साधनताभावान्नातिव्याप्तिप्रसग। **अतएवोक्तम् वार्तिके**—"तस्माद्धान्येव शास्त्राणि वेदमूलानतिक्रमात्॥ अवस्थितानि तैरेव ज्ञातो धर्म फलप्रद।" तथा—"वेदेनैवाभ्यनुज्ञाता ये पामेव प्रवक्तृता॥ नित्यानामभिधेयाना मन्वन्तरयुगादिषु। तेषा विचारवत्तेषु कुर्वता धर्मसहिता। वचनानि 'प्रमाणानि

तयेति शक्यते वक्तुम् । अतश्च मन्त्रविनियोगनियमो मन्त्राणामपि पदार्थत्वाद्युक्त प्रामाण्यमिति । अस्तु वा प्रामाण्याभावेऽपि प्रयोजनवत्त्वमात्रम्, तावतैवाध्ययनविधेरुपपत्ते । प्रयोजनमथवादवदेव स्पष्टम् ॥ ॥ इति चतुर्थं मन्त्रप्रामाण्याधिकरणम् । इति भाट्टदीपिकायां खण्डदेवकृतौ प्रथमाध्यायस्य द्वितीय. पाद. ।

(१ अधिकरणम् ।)

धर्मस्य ॥ शिष्टैस्त्रैवर्णिकपरिगृहीताना मन्वादिप्रणीतस्मृतीना धर्माधर्मयो प्रामाण्य न वेति सन्देहे सन्मू-

नान्येपामिति निश्चय ।" इताति, तत्तदधिकरणकौस्तुभ एव न्यपित द्रष्टव्यम् । अत्र मतान्तरनिरास कौस्तुभे द्रष्टव्य । तस्मिन् पूर्वोक्तमते अनाश्वासात् पक्षान्तरमाह—**अस्तुवेति** ॥ नचैव प्रामाण्याभावेऽध्यायासगति अर्थवादोपयोगप्रसगाद ध्यायासङ्गतस्यार्थस्य निरूपणे बाधकाभावात् सागवेदोपयोगस्यैव वा जिज्ञासितत्वेन अध्यायार्थत्वाङ्गीकाराद्वा मन्त्राधिकरणस्योपयोगमात्रविचारविषयत्वोपपत्तेरित्यर्थ ॥ **प्रयोजनमिति** ॥ यथा—अर्थवादावगतमेव प्राशस्त्य धर्मप्रवृत्त्युपयोगितयाभ्युदयकारि, तथेहापि मन्त्रजन्यस्मृतिरेवाभ्युदयकारिणीति प्रयोजनमित्यर्थ । तथा—"अग्निहोत्रपद नामधेये यागकल्पनम् । मुख्यार्थे विनियोगोऽस्य आमिक्षा पय एव-चे"त्यादिनोक्तानि प्रयोजनान्तराणि कौस्तुभे द्रष्टव्यानीति ॥

इति श्रीमत्पूर्वोत्तरमीमांसापारावारधुरीणश्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनबालकृष्णसुतशम्भुभट्टविरचितायां भाट्टदीपिकाप्रभावल्या प्रथमाध्यायस्य द्वितीय. पाद. ॥

अथ प्रथमाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

(पूर्वतनपादद्वयेन स्मृतिपादस्य सगति. नामधेयपादत. पूर्व स्मृतिपादप्रवृत्तिबीजनिरूपणादिकंच)

'अथातो धर्मजिज्ञासा" इति शास्त्रारम्भसूत्रेण धर्माधर्मस्वरूपजिज्ञासाप्रतिज्ञाया इव तद्विषयकप्रमाणमात्रजिज्ञासाप्रतिज्ञाया अपि कृतत्वात् प्रथमेऽध्याये प्रमाणमात्रनिरूपणार्थ प्राधान्यात् प्रथमत तत्प्रमाणभूतचोदनाया प्रथमपादे प्रामाण्य निरूप्य तदवगतत्वेनोपस्थिताना अर्थवादमन्त्राणामपि द्वितीये पादे प्रामाण्य विधेयत्वाकाङ्क्षतया नामधेयापेक्षयाऽन्तरङ्गत्वेन नामधेयानामर्थवादमन्त्रादिमूलकतयाच निरूप्यार्थवादमन्त्रप्रामाण्यसाधनानन्तर स्मृत्यादिप्रामाण्यविचारस्यावसरसगत्याऽऽगतत्वेन करिष्यमाण स्मृत्यादिप्रामाण्यविचारो नाध्यायासगत क्वचिदपि स्मृत्यादीना नामधेयमूलत्वादर्शनात्, विधिउद्देशान्तर्गततया चार्थवादमन्त्रादिवत् स्वतन्त्रवेदावयवरूपवाक्यत्वस्य नामधेयेऽभावात्, चोदनाप्रामाण्यसाधनेनैव तत्प्रामाण्यस्य सिद्धत्वाच्च । अत पादारम्भोऽपि नासङ्गत । अत एव अधिकरणारम्भे "एव तावत्कृत्स्नस्य वेदस्य प्रामाण्यमुक्त'-मित्युक्त भाष्यकारेण । चोदनैव प्रमाणमिति नियमस्य प्राधान्यपरतयाप्युपपत्ते उपस्तरणाभिघारणयोराज्यनियमस्येव पुरोडाशे व्रीहिनियमस्येव च तुल्यजातीयस्वतन्त्रप्रमाणान्तरव्यावृत्त्यर्थत्वादर्थवादमन्त्रयोश्चैकदेशोपयोगित्वेन प्रामाण्ये इव नैव व्याकोप , चोदनामूलत्वेनैव स्मृत्यादिप्रामाण्यसाधनादिप्रयर्थ अनुसधाय स्मृत्यादिप्रामाण्यविचारमारभते—**शिष्टेति**॥ पौरुषेयत्वेनाप्रामाण्यस्यैव निश्चये सति तत्प्रामाण्यकोटि किसभावनयेति शङ्कानिरासाय—**शिष्टेत्याद्युक्तम्** ॥

(विद्यास्थानान्तर्गतपुराणविभागस्तन्नामनिर्देशश्च)

अत्रच स्मृतीनामिति पद सदाचाराणा वेदातिरिक्तधर्मस्थानाना चोपलक्षणम् । तानि च "पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिता ॥ वेदा स्थानानि विद्याना धर्मस्य च चतुर्दशे"ति याज्ञवल्क्येनोक्तानि । तत्र सर्गप्रतिसर्गमन्वन्तरवशानुचरितप्रतिपादकानि भगवता बादरायणेन कृतानि **पुराणानि** ब्राह्म पाद्म शैव भागवत नारदीय मार्कण्डेय आग्नेय भविष्य ब्रह्मवैवर्त लैङ्ग वाराह ब्रह्माण्ड वायुपुराण स्कान्द वामन कौर्म मात्स्य गारुड चेति क्रमेणाष्टादश । अष्टादशानामप्युपपुराणाना पुराणत्वेनैव सग्रह ॥ **न्यायो** गौतमप्रणीत आन्वीक्षिकी पञ्चाध्यायी, कणादप्रणीता दशाध्यायी च ॥

(मीमासापदार्थविवेचनम्)

मीमांसा—'अथातो धर्मजिज्ञासा' इत्यादिना जैमिनिप्रणीता द्वादशाध्यायी सकर्षणकाण्डामिश्रा चतुरध्यायी च कर्ममीमांसा, 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासा' इत्यादिना व्यासप्रणीता चतुरध्यायी शारीरकमीमांसा च ॥

(धर्मशास्त्रपदार्थः, स्मृतिकर्तॄणां नामानि च)

धर्मशास्त्रतु वर्णाश्रमधर्मविशेषाणा विभागेन प्रतिपादक तत्तत्स्मृतिप्रवर्तकप्रणीतम् । तेच मन्वत्रिविष्ण्वङ्गिरोहारीतयाज्ञवल्क्ययमापस्तम्बसवर्तकात्यायनबृहस्पतिपराशरव्यासशङ्खलिखितदक्षगौतमशातातपवसिष्ठादयो धर्मशास्त्रप्रवर्तका इति याज्ञवल्क्योक्ता, तथा "तेषामप्यङ्गिरौव्यासगौतमात्र्युशनोयमा । वसिष्ठदक्षसवर्तशातातपपराशरा । विष्ण्वापस्तम्ब-

लकत्वनिश्चायकाभावादप्रामाण्यम् । न ह्यत्र प्रत्यक्षादि मूलम्, तेषा धर्माधर्मयोरप्रवृत्ते, वेदस्य च प्रत्यक्षपठितस्यानुपलम्भात्, उपलम्भे वा स्मृतिप्रणयनवैयर्थ्यात्, प्रत्यक्षपठितस्येदानीमुच्छेदस्य च वैदिकैर्यथापरिगणन शाखाना मात्रामात्रापरित्यागेन पाल्यमानतया कल्पयितुमशक्ते । नापि नित्यानुमेयो वेदो मूलम्, स्मृतेर्मूलसामा-

हारीता शङ्ख कात्यायनो गुरु । प्रचेता नारदो योगी बोधायनमनू तथा । सुमन्तु काश्यपो बभ्रु पैठिनो व्याघ्र एव च । सत्यव्रतो भरद्वाजो गार्ग्य कार्ष्णाजिनिस्तथा । जाबालिर्जमदग्निश्च यौगाक्षिर्ब्रह्मसभव । इति धर्मप्रणेतार षट्त्रिंशदथय स्मृता । इति पैठिनोक्ताश्च ज्ञेया । महाभारतरामायणसाङ्ख्यपातञ्जलपाशुपतवैष्णवादीना च धर्मशास्त्र एवान्तर्भाव । **सांख्यशास्त्रं** षडध्याय भगवता कपिलेन प्रणीतम्। तथा **पातञ्जलं** पादचतुष्टयात्मक पतञ्जलिना प्रणीतम्। **पाशुपतं** भगवता पशुपतिना पञ्चाध्याय प्रणीतम्। शैवमन्त्रशास्त्रस्य पाशुपत एवान्तर्भाव । एव वैष्णव नारदादिभि कृतम्। पाञ्चरात्रस्यात्रैव वैष्णवमन्त्रशास्त्रे अन्तर्भाव । वामागमादिकतु शास्त्रबाह्यमेवेति बहव । तदेव पुराणादिचतुष्टय वेदानामुपाङ्गमिति व्यवह्रियते ॥

(वेदाङ्गनिरूपणम्)

अङ्गानिच शिक्षाकल्पव्याकरणछन्दोनिरुक्तज्योतिरादय षट्। तत्र सर्ववेदसाधारणी "अथ शिक्षा प्रवक्ष्यामीत्यादिपञ्चखण्डात्मिका पाणिनिप्रणीता, अन्यैश्च मुनिभि प्रतिवेदशाख भिन्नरूपतया प्रातिशाख्यसञ्ज्ञया प्रणीता च **शिक्षा । कल्पा.** शाखान्तरीयाङ्गोपसहारेण वैदिकानुष्ठानक्रमविशेषज्ञानाय बोधायनापस्तम्बादिमुनिभि प्रणीता । वैजावाप्याश्वलायनद्राह्यायणादिमुनिप्रणीताना सूत्राणामत्रैवान्तर्भाव । **तदुक्तम्—वार्तिके—**"सिद्धरूप प्रयोगो यै कर्मणामनुगम्यते" । **इति** ॥ "कल्पा लक्षणायानि सूत्राणीति प्रचक्षते" **इति** ॥ व्याकरणमष्टाध्याय्यात्मक महेश्वरप्रसादाद्भगवता पाणिनिना प्रणीत माहेश्वरम् । कौमारादिव्याकरणानि न वेदाङ्गम्, लौकिकपदमात्रसाधुत्वान्वाख्यानपरत्वात् ॥ **निरुक्तं** भगवता **यास्केन** समाम्नाय समाम्नात इत्यादिना त्रयोदशाध्याय्यात्मक प्रणीतम् । निघण्टुसञ्ज्ञकपञ्चाध्यायात्मकस्य ग्रन्थस्य यास्कप्रणीतस्य तदितरकोशाना चैवात्रैवान्तर्भाव । **ज्योतिषं च** भगवता आदित्येन गर्गादिभिश्च प्रणीतम्। छन्दस्तु भगवता पिङ्गलेन अष्टाध्याय्यात्मक प्रणीतम् ॥

(सर्वेषामपि विद्यास्थानानां स्मृत्यधिकरणविषयत्वोपपादनम्)

तदेव दशभि सहिता ऋग्वेदयजुर्वेदसामाथर्वणाख्याश्चत्वारो वेदा इति चतुर्दश धर्मस्थानानि। एतान्येवायुर्वेदधनुर्वेदगान्धर्वार्थशास्त्रसञ्ज्ञरुपवेद महितान्यष्टादश वा। यद्यपि वेदवदाचारात्मतुष्टानामपि धर्म प्रामाण्य वक्ष्यते, तथापि तेषामशब्दरूपत्वात् शब्दरूपपुराणाद्यभिप्रायेय सङ्ख्येति न विरोध ।

तत्र वेदाना प्रामाण्यस्य पूर्वमेव साधितत्वात् तद्व्यतिरिक्तानि प्रत्यक्षमूलदृष्टार्थव्यतिरिक्तानि अदृष्टार्थतया यानि धर्मस्थानत्वेन परिगृहीतानि वेदमूलकतया साधयितव्यप्रमाणताकानि तानि सर्वाणीहोदाहरणमिति भाव ॥

(स्मृतीनां मूलापेक्षायां मूलस्यच प्रत्यक्षादेरसंभवादप्रामाण्यनिरूपणम्)

स्मृतयस्तावत् दृढकर्तृस्मरणेन पौरुषेयत्वादवश्य तत्प्रणेतृभि अष्टकास्वर्गयो साध्यसाधनभाव केनचित् प्रमाणेनावधार्य प्रणीता । अत एव स्मृतिसमाख्याप्युपपद्यते । तच्च साध्यसाधनभावावधारण प्रत्यक्षादिना न सभवतीत्याह—**नह्यत्रेति** ॥ शब्दमूलत्वकल्पने च कृतकस्य तस्य प्रामाण्यानिश्चयान्मूलत्वानुपपत्ते वेदशब्दस्यैव तद्वक्तव्यम्, तदप्यनुपलम्भादयुक्तमित्याह—**वेदस्यचेति** ॥

(उत्सन्नश्रुतिमूलत्वशङ्कातन्निराकरणे)

नन्वस्मदादिभि अनुपलम्भेऽपि मन्वादिभि प्रत्यक्षपाठेनोपलब्ध इदानी च पुरुषप्रमादादुत्सन्न देशान्तरे वा कैश्चित्पठ्यमानोऽपि नास्माभिरुपलभ्यते, अस्माभिरपिवा पठ्यमानोऽपि परप्रकरणादिपठितत्वात् नास्माभि स्मृतिमूलत्वेन ज्ञायते इति यथासभव कल्पनोपपत्ते कथ नित्यशब्दासद्भाव निश्चय इत्यत आह—**उपलम्भेऽपिवेति** ॥ उत्सन्नश्रुतिमूलत्व निरस्यति—**इदानीमिति** ॥ मात्रामात्रात्यागिनामध्येतृणा अनकस्मृतिमूलभूतानेकश्रुतिवाक्यत्यागानुपपत्ते । एकविशत्य युक्त ऋग्वेद ऋषयो विदु । सहस्राध्वा सामवेदो यजुरेकशताधिकम् ॥ नवा ऽऽथर्वणाख्येति प्राहु पञ्चदशाध्वकम् ॥ इति सद्गुरुशिष्येण तत्तद्वेदीयशाखाना परिगणनात् तासा च सर्वासामेकस्मिन् देशेऽपाठेऽपि देशान्तरे पाठसभवादुत्सादकल्पना न युक्ता । देशान्तरपठ्यमानश्रुतिमूलत्वकल्पनापि तासामेव मन्वादिभिर यापनोपपत्तौ स्मृतिप्रणयनवैयर्थ्यापत्तेरेवायुक्तेत्यर्थ । अध्वा देवगति शाखा इति पर्यायवाचका इति ॥

(नित्यानुमेयवेदमूलकत्वनिरासः)

यदत्र गुरुणोच्यते—"न केवलमस्माकमेव लिङ्गेनैवानुमेया श्रुतय, किन्तु मन्वादीनामपि स्मृत्यन्तरेणानुमेया, एव तत परमपि, नतु केनापि दृष्टा इति नित्यानुमेयश्रुतिमूलत्व इति, तदपि निरस्यति—**नापीति** ॥ पौरुषेयस्य स्मृत्यन्तरस्य सामान्यतो यत्किचिन्मूलप्रमाणव्याप्तस्यापि श्रुत्यैकान्तिकत्वाभावेनानुगमानुपपत्ते यत्किचिन्मूलकत्वाङ्गीकारे अनवस्थानादन्धपरपरापत्ति । लिङ्गादीनातु अपौरुषेयत्वेन अन्यमूलकत्वायोगात् श्रुतिकल्पकत्वाविरोध इति वैषम्यमित्यर्थ ॥

न्यव्यासत्वेऽपि वेदव्यासत्वाभावेनानुमानानुपपत्ते, मनोरप्यनुमेयत्वकल्पने अन्धपरम्परापत्तेश्च । अतश्च सन्मूलत्वासम्भवाद् भ्रान्त्यादिमूलत्वेनाप्रामाण्यमिति प्राप्ते—

शिष्टानामव्ययावदविगीतपरम्परया ज्योतिष्टोमादिष्विवाष्टकाकलञ्जभक्षणादिष्वपि धर्मत्वेनाधर्मत्वेन च परिग्रहान्मन्वादीनां त्रैवर्णिकत्वेन वेददर्शनसम्भवाच्च तन्मूलत्वमेव युक्तम्, न तु भ्रान्त्यादिमूलत्वम्, तत्कारणस्याव्ययावत्तदज्ञानस्य च कल्पने गौरवाच्च । श्रुतिश्च प्रत्यक्षपठितैव तन्मूलम् । न च स्मृतिप्रणयनवैयर्थ्यम्, शाखान्तरोपसंहारेणार्थवादोपोद्धारेण न्यायसिद्धार्थकथनेन च स्मृतिप्रणयनसार्थक्यात् । अतो मूलश्रुत्युपस्थापकतयैव धर्माधर्मप्रमाप्रयोजकत्वं स्मृतीनामिति सिद्धम् ॥ १ ॥ **इति प्रथमं स्मृत्यधिकरणम् ।**

(भ्रान्त्यादिमूलत्वेनाप्रामाण्योपसंहारः)

एतेनाक्षेपकाभावात् दृष्टार्थापत्तिरपि निरसनीया, भ्रान्तिप्रतारणादिमूलत्वस्यापि सम्भवात्, एवमाचारानुष्ठानस्यापि ज्ञानपूर्वकत्वात् पूर्वानुष्ठातॄणां ज्ञानकरणजिज्ञासायां प्रमाणमूलत्वासम्भवात् भ्रान्त्यादिमूलकत्वमेवेत्यभिप्रेत्य अप्रामाण्यपूर्वपक्षमुपसंहरति—**अतश्चेति ॥**

(सिद्धान्तसूत्रेऽनुमानशब्देनार्थापत्तेरेव ग्रहणमिति निरूपणपूर्वकं स्मृतिप्रामाण्यप्रतिज्ञा)

तन्मूलकत्वमेव युक्तमिति ॥ दृष्टमूलत्रैवर्णिकशिष्टपरिग्रहान्यथानुपपत्तिप्रसूतदृष्टार्थापत्त्या श्रुतिमूलत्वमेव तेषां कल्पयितुं युक्तमित्यर्थः । **यत्तु**—"अपि वा कर्तृसामान्यात् प्रमाणमनुमानं स्या"दिति सूत्रगतानुमानशब्दस्वारस्यात् वैदिकशब्दानुमानपरिग्रहेण मन्वादिस्मृतिः धर्मे प्रमाणं वेदार्थानुष्ठातृभिः अनुष्ठीयमानार्थकत्वात् वेदवदित्यनुमानेन प्रामाण्यं स्मृत्याचारा वेदमूलौ वैदिककर्तृकत्वात् धर्मत्वस्मृतित्वाद्वा अस्मदादिगताग्निहोत्रस्मृतिवदित्यनुमानेन च श्रुतिमूलत्वं केचित्साधयन्ति । अङ्गीकुर्वन्ति । च प्रकाशकारास्तथैव, तदर्थकामानुसारिस्मृत्याचारेषु व्यभिचारादयुक्तम् **इति ॥** अत एव दूषितं कौस्तुभे विस्तरेणोपपादितं तत्रैव द्रष्टव्यम् ॥ अतः सूत्रभाष्यगतानुमानोक्तिरर्थापत्तिरेव । अतः सैव श्रुतिमूलत्वसाधने प्रमाणमिति भावः ॥

(अनुपलम्भनिमित्तोपपादनपूर्वकप्रत्यक्षपठितश्रुतिमूलत्वव्यवस्थापनम्)

श्रुतिमूलकत्वे सिद्धे सा श्रुतिः प्रत्यक्षपाठेनैवावधारिता मन्वादिभिः । अस्माकमनुपलम्भस्तु स्वाध्यायाध्ययनवाक्ये स्वाध्यायपदमहिम्ना एकशाखाध्ययनस्यैव शाखान्तराधिकरणे साधयिष्यमाणत्वेन शाखान्तराधीतानामध्ययनाभावादेव । अध्ययनं विनैवोपायान्तरेणावधारणेऽपि तत्तद्देशीयपुरुषान्तराधीतशाखानां प्रमादालस्यादियुक्तैः पुरुषैः तत्तद्देशगमनेन श्रोतुमप्यशक्तेरुपलम्भायोग्यत्वादेव नानुपपन्नं । एकशाखाधीतानामपि च श्रुतीनां क्रतुप्रकरणगतानां तद्धर्मं बाधित्वा पुरुषधर्मस्य पुरुषधर्माधिकृतानां पुरुषधर्मत्वबाधेन क्रतुधर्मत्वस्य मन्त्रार्थवादादिरूपविधीनां चेदानीन्तनैः पुरुषैर्निर्णेतुमशक्तेरुपलम्भायोग्यत्वम् । मन्वादीनां तु सर्वज्ञत्वेन प्रत्यक्षपाठेनावधारणसम्भवात् प्रत्यक्षपठितैव श्रुतिमूलमित्यभिप्रेत्याह—**श्रुतिश्चेति ॥** दृश्यन्ते च स्पष्टमेव मन्त्रार्थवादाः प्रत्यक्षपठिता एव तत्तत्स्मृतिमूलम् । यथा "या जना इति मन्त्रोऽष्टकास्मृतेः । यथा तर्ह्यर्थवादो मनुष्यराज आगतेऽस्मिन्नुक्षाणं वेहतं(?) वा क्षदन्" इति अर्थवादः—महोक्षं महाजं वेति स्मृतेः । एवमितरासामपि । एवं गुर्वनुगमनाद्याचाराणां "तस्माच्छ्रेयांसं पूर्वं पापीयान् पश्चादन्वेती"ति चयनप्रकरणगतार्थवादो मूलम् । एवमन्यत्राप्यूह्यमित्यर्थः ॥

(स्मृतिप्रणयनसार्थक्योपपादनम्)

तेषां श्रुतिप्रत्यक्षे स्मृतिप्रणयनवैयर्थ्यमाशङ्क्य निराकरोति—**नचेति ॥ अर्थवादोपोद्धारेणेति ॥** अविधिस्वरूपार्थवादत्यागेन विधिमात्रोपसंहारस्येदानीन्तनैः कर्तुमशक्तेस्तेषां ज्ञानार्थं तत्प्रणयनसार्थक्यमिति भावः ॥

(स्मृतिप्रामाण्यव्यवहारस्य गौणत्ववर्णनपूर्वकोपसंहारः)

ननु स्मृत्याचाराणां श्रुत्यनुमापकत्वेनोपक्षीणानां कथं धर्माधर्मप्रमाजनकत्वम्? तस्य वेदैकगम्यत्वेन तद्गम्यत्वासम्भवात्, इत्यत आह—**अत इति ॥** एवं च तत्प्रामाण्यव्यवहारो लिङ्गादीनामिव भाक्तः । धर्माधर्मप्रमाणनिरूपणप्रतिज्ञाप्रायसूत्रे मुख्यभाक्तसाधारण्येनेति भावः ॥ **यत्तु**—भाष्यकारेण प्रपाकरणादिस्मृतीनां परोपकाररूपदृष्टार्थत्वेन तथा गुर्वनुगमनाद्याचाराणां गुरुप्रीतिरूपदृष्टार्थत्वेन प्रामाण्यमुक्तम्, तद्वार्तिक एव निरस्तं द्रष्टव्यम् । यानि च पूर्वोक्तानि धर्मस्थानानि तेषु च यस्तावद्दृष्टोऽर्थः स प्रत्यक्षादिमूल एव । तत्र यथायथं दृष्टादृष्टप्रयोजनविभाग आकरे द्रष्टव्यः । विस्तरभयान्नोच्यते **इति ॥**

इति प्रथमं स्मृत्यधिकरणम् ॥

(२ अधिकरणम्।)

विरोधे ॥ श्रुतिविरुद्धानामपि औदुम्बरी सर्वा वेष्टितव्येत्यादिस्मृतीनां श्रुतिमूलकत्वाविशेषात् प्रामाण्यम्। न चौदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेदिति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधात्तदनुपपत्तिः, परस्परविरुद्धार्थकानामपि ग्रहणाग्रहणादिश्रुतीनां बहुशो दर्शनेन विरोधे सत्यपि तत्कल्पने बाधकाभावात्, तद्वदेव विकल्पेन विरोधस्य परिहर्तुं शक्यत्वाच्च। न ह्यत्र प्रत्यक्षश्रुत्या स्मृतेर्मूलाकाङ्क्षा निवर्त्तते, येन कल्पनामूलोच्छेदाद्विरुद्धप्रत्यक्षश्रुत्या लिङ्गस्येव स्मृतेर्बाधः स्यात्। न वा शैत्यौष्ण्ययोरिवात्र विषययोरत्यन्तविरोधः, येन औष्ण्यप्रत्यक्षेणेव शैत्यानुमानस्य प्रकृते प्रमेयापहारलक्षणो बाधः स्यात्। न त्वेतदस्ति, विकल्पेन द्वयोः सम्भवादिति प्राप्ते—

भाष्यकारेणैव सिद्धान्तितम्—सर्वत्रानुमानेऽनुमेयजिज्ञासाया कारणत्वात् प्रत्यक्षश्रुत्या च स्पर्शविधानेनावेष्टितत्वरूपेणौदुम्बर्याः परिच्छिन्नत्वाज्जिज्ञासाऽभावेन नोदुम्बरीवेष्टनविषयकश्रुत्यनुमानसम्भवः।

तथा प्रत्यक्षश्रुतिविरोधाभावेऽपि यत्र लोभादिदर्शनं, यथा वैसर्जनहोमीयं वासोऽध्वर्युः परिगृह्णातीत्यादौ तत्रापि न श्रुतिकल्पनं क्लृप्तहेतोरेव मूलत्वोपपत्तेः इति।

(पूर्वाधिकरणेनापवादिकसंगत्युपपादनम्)

"विरोधे त्वनपेक्षं स्यात् असति ह्यनुमान' मिति सिद्धान्तसूत्रगततुशब्दनिरसनीयत्वेन सूचिततत्सूत्रपूर्वपक्षेणाधिकरणविचारं दर्शयितुमुदाहरणमाह—**श्रुतिविरुद्धानामपीति ॥** अपिशब्देन यदि शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहानुपपत्तिप्रसूतश्रुतिमूलकत्वेन मन्वादिस्मृतीनां प्रामाण्यं, तर्हि विरुद्धानामपि आसामुक्तहेतोरस्तु प्रामाण्यम् इत्याक्षेपनिरासात् आपवादिकी संगतिः सूचिता ॥

(आदिपदेन अष्टाचत्वारिंशदित्यादिस्मृतिद्वयसंग्रहनिरूपणम्)

आदिपदेन यथौदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्गायेदिति प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धाया सर्ववेष्टनस्मृतेरुदाहरणत्वं, तथा "जातपुत्रः कृष्णकेशोऽग्नीनादधीत' इति श्रुत्या विरुद्धाया "अष्टाचत्वारिंशद्वर्षपर्यन्तं वेदब्रह्मचर्य"मिति स्मृतेः, तथा "न दीक्षितस्यान्नमश्नीयात्" इति निषेधापेक्षितावधिसमर्पिकयाऽग्नीषोमीये संस्थिते यजमानस्य गृहेऽशितव्यमिति श्रुत्या विरुद्धाया "क्रीतराजको भोज्यान्न"इति स्मृतेरप्युदाहरणत्वमगृहीतम् ॥ सदोमण्डपे उदुम्बरवृक्षस्य काष्ठमूर्ध्वतया यजमानसम्मितं निखन्य स्थाप्यते। तदौदुम्बरीशब्दस्यार्थः। **विकल्पेनेति ॥**

(स्पर्शनवेष्टनयोः प्रयोगभेदेन विकल्पनिरूपणम्)

यथा शैत्यौष्ण्ययोर्विकल्पासम्भवात् परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणयोस्तयोर्विरोधस्य प्रत्यक्षसिद्धत्वात् प्रत्यक्षबाधितत्वेन न शैत्यानुमानं सम्भवतीति युक्तः प्रमेयापहारलक्षणो बाधः, इह तु स्पर्शनवेष्टनयोः परस्परात्यन्ताभावसमानाधिकरणयोः प्रयोगभेदेन विकल्पेन निवेशस्य सम्भवात् युक्तं प्रामाण्यमित्यर्थः। **सर्वत्रेति ॥** धूमादिदर्शनानन्तरं व्याप्तिस्मरणे सत्यपि जिज्ञासाभावेऽनुमित्यनुदयात् परोक्षज्ञाने अथवाऽनुमित्यर्थापत्त्योरेव तस्याः कारणत्वमित्यर्थः ॥

(वैसर्जनहोमीयमिति विषयान्तरगवेषणप्रयोजनम्)

अत्र "हेतुदर्शनाच्चेति पूर्वसूत्रानन्तरसूत्रम्। तत्र यदि प्रत्यक्षश्रुतिमूलकत्वासम्भवः, तदा स्मृतेर्मूलाकाङ्क्षायां भ्रान्त्यादिमूलकत्वमेव युक्तं कल्पयितुम्। तत्र वेष्टनस्मृतेरुद्गात्रे दानेन वस्त्रलोभः, अष्टाचत्वारिंशत् ब्रह्मचर्यस्मृतेः नपुंसकत्वप्रच्छादनम्, राजक्रयावधिस्मृतेः बुभुक्षेवेति। सम्भवति चेद् दृष्टं कारणमिति पौरुषेयत्वादिहेत्वन्तरप्रदर्शनपरतयेदं भाष्यकारः पूर्वशेषतया व्याख्याय अधिकरणान्तरपरतया पक्षान्तरेण व्याचख्यौ। तत्र प्रत्यक्षश्रुतिविरोधेनैव मुख्यहेतुना पूर्वत्राप्रामाण्यसिद्धौ लोभादिहेतौ दृष्टस्यान्वाचयभूतस्य कथने प्रयोजनाभावेनापरितोषात् द्वितीयव्याख्यानं कृतम्, तदेव युक्तमिति तन्मते उपपादयति—**तथेति ॥ वैसर्जनहोमीयमिति ॥**

(वैसर्जनहोमीयपदार्थः आदिपदेन यूपहस्तिवाक्यसंग्रहश्च)

अग्नीषोमीयपशौ तन्त्रे प्रक्रान्ते अग्नीषोमप्रणयनार्थं यजमानः पत्नीपुत्रान् भ्रातृंश्चाहतेन वाससा संछाद्य वाससोऽन्ते स्रुचमुपनिबध्य जुहोतीति शालामुखीयाग्नावाहवनीये च चतुर्गृहीतेनाज्येन चत्वारो वैसर्जनहोमा विहिताः। तद्धोमो वैसर्जनहोमीयमित्यर्थः ॥ आदिपदेन यूपहस्तिनो दानमाचरन्तीति स्मृत्यन्तरग्रहणम्। यूपो हस्त्यते बध्यते यनेतिव्युत्पत्त्या यूपवेष्टनार्थं वासो यूपहस्तिपदस्यार्थः। तच्च समदर्भाभिवासोभिर्यूपं वेष्टयतीति वेष्टनविधानात् वाजपेये आम्नातम् ॥

(भाष्यकृत्संमतस्योक्ताधिकरणद्वयस्य वार्तिककारमतरीत्या खण्डनम्)

एवं भाष्यमनेनाधिकरणद्वयं व्याख्यातम्। तद्वार्तिककारेण दूषितम्। **तथाहि—**प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे स्मृतीनां मूलभूतश्रुत्यभावः किं साधकाभावात् बाधकसत्त्वाद्वा। **नाद्यः,** महर्षिप्रणीतत्वादेः शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहादेश्चेतरस्मृतिष्विवेहापि श्रुतिसाधकस्याविशेषात्। **नान्त्यः,** विरुद्धश्रुतिदर्शनरूपस्य बाधकस्य व्रीहियवादिषु श्रुतिषु बहुशो दर्शनेन व्यभिचारात्, विप्रकीर्णशाखान्तरगतश्रुतीनामस्मदादिभिरनुपलम्भेऽपि मन्वादीनां महत्तरत्वेनानुपलम्भरूपबाधकस्यापि अभावाच्च।

वार्तिककारस्तु—न जिज्ञासाया अनुमित्यङ्गत्वम्, अन्याद्यजिज्ञासायामपि तदुदयात, सत्यपि वा तस्या कारणत्वे अनुमितिविषयश्रुतेर्जिज्ञासितत्वाच्च । प्रत्यक्षश्रुतिविरोधाभावे वा लोभादिमूलकत्वाङ्गीकारे अष्टकादिस्मृतेरपि तदापत्ते । अतश्च प्रत्यक्षश्रुतिविरोधेऽपि स्मृते शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहाविशेषेण श्रुतिमूलत्वकल्पनोपपत्तेर्युक्तमेव ग्रामा-

अत परप्रत्यक्षस्याप्यात्मप्रत्यक्षसमत्वात् तच्छ्रुतीना मूल त्वसंभवान्न भाष्यकारोक्त सर्वथाऽप्रामाण्य सि ध्यति ॥

(वेष्टनस्मृतिमूलप्रत्यक्षश्रुतिनिरूपणम्)

किंच जैमिनि स्वकृते छान्दोग्यानुपदे ग्रन्थे—"वेष्टुत व वास श्रावास श्री सामेति स्तोत्रीयापरिगणनायानामौदुम्बरीणा प्रादेशमात्राणा उशाना स एकया स तिस्रभि स एकयेत्यादिविष्टुत्युपाध्यगतप्रकाराभिव्यञ्जकतया विष्टुतिशब्दवाच्याना स्थापनार्थ वास उक्त्वा तत्प्रसंगेनौदुम्बरीवेष्टनवाससोऽपि ताम् र्वदेशेन परिवेष्टयतीति शाट्यायनशाखाब्राह्मणगतप्रत्यक्षश्रुतिमूलत्वमेव आदुम्बरीप्रकरणे शाट्याय निना तामूर्ध्वदेशेनोभयत्र वाससी दर्शयतीति ग्रन्थेन दर्शितवानिति प्रत्यक्षव श्रुति एवमष्टाचत्वारिंशद्वर्षब्रह्मचर्यस्मृतेरपि "अष्टाचत्वारिंशद्वर्ष स वै वेदब्रह्मचर्यमिति राणकोदाहृतार्थवेदपठिना प्रत्यक्षव श्रुतिश्च मूलमित्युदाहरणान्यप्ययुक्तानि ॥

(अष्टाचत्वारिंशदिति स्मृतिमूलप्रत्यक्षश्रुतिनिर्देश.)

यथाचात्र विरोधोऽपि नास्ति तथा आकरे द्रष्टव्यम् । कास्तुभे च । अतो न युक्त प्रथमाधिकरणम् ॥

(वार्तिककारमतावतरणपूर्वकतन्मतोपपादनम्)

द्वितीयाधिकरणभाष्यविरुद्धानामपि लोभमूलत्वकल्पने दानादिस्मृतेरपि तदापत्तेरयुक्तम् । नहि "अपिवा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानी"ति अधिकरणेन ,दृष्टमूलासभवमात्रेणाचारप्रामाण्य साधयिष्यते । येन तद्व्यतिरेकेण दृष्टमूलत्वसभवहेतुनेहाप्रामाण्य साध्येत, किंतु धर्मबुद्ध्यानुष्ठीयमानत्वेनैव । अन्वाचयहेतुमात्रतु दृष्टमूलासभव उपन्यस्त इति तमिममधिकरणद्वयभङ्ग आचार्यकृतमभिप्रेत्य मतान्तरतया दर्शयति—**वार्तिककारस्त्विति** ॥ **वेष्टनंचानुष्ठेयमिति** ॥ अत्रच वेष्टनादिस्मृतीना प्रत्यक्षपठिततत्तच्छ्रुतिमूलत्वस्य प्रागेवोक्तत्वात् यावच्छ्रुतिनिश्चय नानुष्ठेयमित्यनुपपत्ते वेष्टनपदमजहत्स्वार्थलक्षणयाऽदृष्टमूलस्मृतिविषयपरतया' व्याख्येयम् । **अत एवोक्त न्यायसुधाया**—उदाहरणभाष्यमपि अदृष्टमूलावस्थस्मृतिविषयतया नेतव्यम् **इति** ॥

(यावच्छ्रुतिनिश्चयमननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यमित्यस्य सूत्रारूढत्वोपपादनम्)

ननु—"अदृष्टमूलस्मृतीना विप्रलम्भमूलकत्वाभावेनात्यन्तम्, परन्तु यावच्छ्रुतिनिश्चय वेष्टन नानुष्ठेयम्, अर्थवादाद्युन्नीतविधिमूलकत्वस्यापि स्मृतिषु दर्शनेन प्रकृतेऽपि तन्मूलकत्वस्य सभावितत्वात्तस्य चोन्नयनस्य प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे आभासत्वसभवात । अतश्च यावच्छ्रुतिनिश्चय अननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यमित्यभिप्राय सूत्रमिति—**प्राह** ।

न्तवा यत्वासंभवात यथाश्रुतमूलानिश्चयेन अत्यन्तेतरस्मृतितुल्यत्वायोगेऽपि क्वचित्प्रामाण्याङ्गीकारे "विरोधेत्वनपेक्ष"मित्यप्रामाण्यप्रतिपादकसूत्रविरोध इत्यत आह—**अतश्चेति** ॥ मूलभूतश्रुते परप्रत्यक्षत्वेऽपि स्वप्रत्यक्षत्वाभावात् स्वप्रत्यक्षस्य तु मूलानुसन्धानमपेक्षत्वायतो दुर्बला, अतस्तयो विरोधे यदनपेक्ष ज्ञान निर्बाध तदेव **प्रमाण**मादरणीय स्यात् । **असति** हि प्रातायऽ**नुमान**मनुमितश्रुतिमूलमादरणीयमिति पूर्वसूत्रगतानुपक्तप्रमाणपदस्यानुष्ठानलक्षणप्रामाण्यपरतया सूत्रार्थ इत्यर्थ ॥

(विरोधेत्विति सूत्रे पाठभेदः योजनाभेदश्च)

अत्र सूत्रेऽनपेक्षमनपेक्ष्यमिति यकाररहिततत्सहिततया पाठभेद । यदा यकारसहितस्तदा यस्य वान्यदपेक्ष्य नास्ती त्यर्थ । तद्रहितस्तु व्याख्यात एव ॥

(अत्रोदाहृतवार्तिकसिद्धान्तस्य वार्तिकश्लोकै. संवाद.)

तदुक्तमाचार्यैः— यावदक श्रुतौ कर्म स्मृतौ चान्यत्प्रतीयते । तावत्तयोविरुद्धत्वे श्रातानुष्ठानमिष्यते । अतश्चव श्रुतिस्मृत्योर्विशेषो नोपदद्यते । नात्यन्तमेव वा यस्य नचाप्यत्यन्ततुल्यता ।" इति ॥ यदा तु विरुद्धस्मृतिमूलभूता श्रुति स्वस्य प्रत्यक्षा, तदा द्वयोरपि विकल्पेन व्यवस्थया वा आदर णीय इत्यर्थसिद्धोऽर्थ ॥

(वार्तिकमते हेतुदर्शनाच्चेति सूत्रयोजनाप्रकारः)

यच्च हेतुदर्शनाच्चेति सूत्र तत् प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धस्मृतिप्रसंगगताचारमूलेदानीन्तनस्मृत्योर्विरोधे यथाऽस्पर्श्यादिस्पर्शदूषितजगन्नाथनिवेदितान्नभक्षणादौ तत्र संभवन्मूलान्तराया अनादरप्रदर्शनार्थत्वेन व्याख्येयमिति दिक् ॥

(वार्तिककारीयवर्णकान्तरविवरणम्)

एव तद्व्याख्याया सर्वत्र च प्रयोगात् सन्निधानशास्त्राच्चेत्यधिकरणेन गतार्थत्वम् । तत्रहि प्रत्यक्षसूत्रार्थोपसहारकल्पसूत्रवचसा श्रुतिविरोधेऽनादरणीयत्वे सुतरा स्मृतिष्वनादरसिद्धेरित्यपरितोषेण यद्वर्णकान्तर कृतमाचार्यैस्तदनुसधत्ते—**यद्वेति** ॥

(शाक्यादिस्मृत्यप्रामाण्यवर्णनस्याधिकरणान्तरैरगतार्थतानिरूपणम्)

अपिवा कर्तृसामान्यादि ति पूर्वाधिकरणसिद्धान्तसूत्रोपात्तकर्तृसामान्यहेतौ शिष्टत्रैवर्णिकदृढपरिग्रहरूपमुख्यहेतूपल

यद्वा—शाक्यादीनामपि क्षत्रियत्वप्रसिद्धेर्वेददर्शनसंभवेन तत्प्रणीतस्मृतीनामपि वेदमूलत्वं, तन्मूलो वेदश्चेत्यपि धर्मान्तरं तु तेषामप्रामाण्यं प्रत्यक्षविरोधादिति, किंवा त्रय्यनपेक्षत्वात् तेन पूर्वं प्रामाण्ये अभिहिते स यत्र नास्ति तत्राप्रामाण्यमुच्यते इत्येवमस्य प्रत्युदाहरणसंगतिमन्यत्र प्रत्यक्षसूत्रे प्रत्यक्षादिमूलत्वेनाप्रामाण्योक्तावपि कल्पसूत्राधिकरणे स्वातन्त्र्येण प्रामाण्याभावे उक्तेऽपि च वेदमूलकतया प्रामाण्यशङ्कानिरासस्यान्यत्राकृतत्वादगतार्थतां प्रमाणाभासनिरूपणेनाध्यायसंगतिं चाभिप्रेत्य विषयप्रदर्शनपूर्वं पूर्वपक्षमारभते—**शाक्यादीनामिति ॥**

(शाक्यादिस्मृत्यप्रामाण्यवर्णनस्योपयोगः)

नचैषामाभासत्वकथनस्यानुपयोगः "यदि ह्यनादरेणैषां न कथ्येताप्रमाणता ॥ अशक्यैवेति मत्वाऽन्ये भवेयु मम दृष्टयः । शोभासौकर्यहेतूक्तिकलिकालवशेन च । यज्ञोक्तपशुहिंसादित्यागभ्रान्तिमवाप्नुयुः । अनिराकृत्य तान् सर्वान् धर्मशुद्धिर्न लभ्यते । इत्यादिवार्तिकोक्तरीत्या तत्कथनस्यावश्यकत्वात् । अतश्च यद्यपि शाक्यादिभिः स्वग्रन्थानां वेदमूलत्वेन प्रामाण्यानङ्गीकारान्नैव तन्निरासे प्रयोजनम् तथापि वैदिकानामेव वेदमूलत्वभ्रान्तेः प्राप्ताया निराकरणद्वारा आभासत्वनिरूपणार्थत्वेनायमारम्भो युक्त इति भावः ॥

(शाक्यपदस्य पाशुपतपाञ्चरात्रादिकर्तृपलक्षणतानिरूपणम्)

अत्रच शाक्यादिपदं यानि त्रयीविद्भिः न परिगृहीतानि किंचित्तन्मिश्रधर्मकञ्चुकच्छायानि लोकोपसंग्रहलाभख्यातिपूजाप्रयोजनपराणि त्रयीविपरीतासंबद्धदृष्टशोभादिप्रत्यक्षानुमानोपमानार्थापत्तिप्राययुक्तिमूलोपनिबद्धानि सांख्ययोगपाञ्चरात्रपाशुपतनिर्ग्रन्थपरिगृहीतधर्माधर्मनिबन्धनानि, यानि च बाह्यतराणि म्लेच्छाचारमिश्रकभोजनाचारनिबन्धनानि तत्प्रणेतृणामुपलक्षणम् ॥

(मन्वादिस्मृतीनामिव शाक्यादिस्मृतीनामपि प्रामाण्यशङ्का)

श्रुतिस्मृतिसंवादिकतिपयाहिंसासत्यदमदानदयादिनिबन्धनदर्शनेन तन्मध्यपतितचैत्यवन्दनादीनामपि युक्तं धर्मत्वमित्यभिप्रायं पूर्वपक्षे हेतुं दर्शयति—**क्षत्रियत्वप्रसिद्धेरिति ॥** स्मृतीनामपि इत्यपिना त्रैवर्णिककर्तृतया संभावितवेदसंयोगमन्वादिप्रणीतस्मृतीनां वेदमूलकतया प्रामाण्यं, एवमासामपीति दृष्टान्तोक्तिः सूचिता ॥ तेन तद्वदेव मूलानुमानस्यानुपलब्धिविरोधः । प्रत्यक्षश्रुतिमूलत्वपक्षेण तावत्परिहृतो ज्ञापितः । अधुना मलिनशाखामूलत्वपक्षे तु विरोधशङ्कैव नास्तीत्यभिप्रेत्य तत्पक्षं दर्शयति—**तन्मूलेति ॥** एवच यावत् किंचित् कियन्तमपि कालं यैश्चिदाद्रियमाणं प्रसिद्धं गतं तत्सम्प्रदायशाखाविसंवादेऽप्युत्सन्नशाखामूलम् । तेनास्मिन् पक्षे

दानीं प्रलीन इति प्राप्ते—शिष्टत्रैवर्णिकानां धर्मत्वेन परिग्रहस्य पूर्वाधिकरणमुख्यहेतोरभावात् प्रत्युत अप्रमाणत्वेन परिग्रहाद्धेत्वन्तराणां चाभासत्वात् नैतासां प्रामाण्यम् । यस्मै यद्रोचते स तत् प्रमाणीकुर्यादिति दोषो नापद्यत इति भावः ॥

(शाक्यादिस्मृत्यप्रामाण्यव्यवस्थापनम्)

तेषां स्मरणादिति ॥ "या वेदबाह्याः स्मृतयो याश्च काश्च कुदृष्टयः । सर्वास्ता निष्फलाः प्रेत्य तमोनिष्ठा हि ताः स्मृताः" इत्यादिना मन्वादिभिः अप्रमाणत्वेनैवैषां ग्रन्थानां स्मरणात् इत्यर्थः ॥

(शाक्यादिस्मृत्यप्रामाण्यस्य सूत्रारूढत्वनिरूपणम्)

सूत्रार्थ इति ॥ सूत्रयोरर्थ इत्यर्थः । वेदविद्वेषरूपे विरोधे त्रयीबाह्यमेवजातीयकं अनपेक्ष्यमप्रमाणम् । **अथवा**—शाक्यस्य क्षत्रियत्वप्रसिद्धेस्तस्यच प्रवक्तृत्वप्रतिग्रहीतृत्वनिषेधात् शाक्यस्य तदनुष्ठातृत्वात् स्वधर्मविरोधे तदुक्तमनपेक्ष्यमित्याद्यसूत्रार्थः ॥

(शाक्यमनुस्मृत्योः साम्यशङ्कानिराकरणेन वैषम्यनिरूपणम्)

नचैवं मनोरपि क्षत्रियत्वेन प्रवक्तृत्वानुपपत्तिः, "यद्वै किंच मनुरवदत्तद्भेषजम्" इतिश्रुत्या तस्य तदभ्यनुज्ञानात् । शाक्यादिभिश्च स्वप्रतिपाद्यार्थेषु बहूनामसद्धेतूनामेवोपादानान् कस्यापि सद्धेतोरदर्शनाच्चानपेक्ष्यम् । मन्वादीनांतु हेतूपन्यासाभावात् क्वचित्सत्त्वेऽपि वा "वेद एव द्विजातीनां निःश्रेयसकरः परः" इत्यादिना प्राधान्येन वेदमूलत्वस्यैव धर्मेऽभिधानात् हेत्वधिकरणन्यायेनार्थवादमात्रत्वान्न दोषः । अत एव शाक्यादीनां हेतुमत्त्वात् "हैतुकान्बकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत्"दित्यादिनाऽसंभाष्यत्वमुक्तमिति द्वितीयसूत्रार्थः । **वेदमूलकत्वकल्पनानुपपत्तेरिति** पदं हेतुदर्शनस्याप्युपलक्षणं द्रष्टव्यम् ॥

(पाञ्चरात्राद्यप्रामाण्यवर्णनम्)

यस्तु सांख्ययोगपाञ्चरात्रादिषु शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहः, स न तन्मूलः, किंतु नृसिंहरामतापनीयोपनिषच्छुल्यगस्त्यादिसंहितामूल एव । अत एव शिष्टत्रैवर्णिकापरिगृहीतवामागमप्रतिपादकानां तेषां अप्रामाण्यम् । यत्तु तत्रेतरागमसंवादि तच्छाक्यानामिवाहिंसादि वामागमपरिग्रहभस्त्युद्भवाभिप्रायमेवेति तदनुष्ठानमपि न तन्मूलम् । शिष्टानामपि तु पूर्वैषां तदसदागममूलमेवेति न दोष इति सर्वथाऽप्रामाण्यमिति वदन्त ॥

(श्रुत्यविरुद्धांशे पाञ्चरात्रादीनामपि प्रामाण्यमितिश्रुतिमूलकतत्सिद्धान्तनिरूपणम्)

पूज्यपादास्तु यत्प्रत्यक्षश्रुतिमूलं दृश्यमानशिष्टत्रैवर्णिकपरिगृहीतं तदंशे प्रामाण्यमुक्तं कौस्तुभे । अत एव "सांख्यं योग

नैव तेषां स्मरणाद्वेदाप्रामाण्यवादिभिरेव च तत्प्रामाण्यस्वीकाराद्वेदमूलत्वकल्पनानुपपत्तेरप्रामाण्यमिति—सूत्रार्थः ॥ २ ॥ ६ ॥ इति द्वितीयं विरोधाधिकरणम् ।

(३ अधिकरणम् ।)

शिष्टाकोपे ॥ स्मार्तानामाचमनादीनां श्रौते क्रमकालपरिमाणादिभिर्विरोधे श्रौतत्वात्क्रमादीनामेव प्राबल्यात् तद्विषयस्मृतीनामप्रामाण्यम् । न हि "क्षुते आचामेदि"ति विहितस्य स्मार्तस्याचमनस्य वेदवेदिकरणमध्येऽनुष्ठाने "वेद

पाञ्चरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा । आत्मप्रमाणान्येतानि न हन्तव्यानि हेतुभिः" इति महाभारतवचनेन प्रामाण्यमुक्तं, तत्रापि "यो यदंशेन मार्गाणां वेदेन न विरुध्यते। सोऽंशः प्रमाणमित्युक्तः कपाचिदधिकारिणामि"ति मुक्तिखण्डगतचतुर्थाध्यायवचनेनाधिकारिविशेषपरतया उपसंहृतमिति दर्शितं माधवेन । यथाचैव सत्यविरुद्धानां शाक्यादिप्रमाणानां प्रामाण्यं तदग्रे निरसिष्यते ॥

(स्मृत्यधिकरणगतस्य प्रामाण्यवर्णनस्याधिकारिविशेषपरतया योजनम्)

यत्तु स्मृत्यधिकरणे साङ्ख्यादीनां वाह्यग्रन्थानां चोपयोगप्रतिपादनं, तत् धर्ममोक्षसाधनज्ञानोपयोगिवैराग्यादिप्रतिपा दकयुक्तिकथनपरतया न धर्माद्युपदेशपरतयेति न विरोधः । एवमपि यद्यपि तापनीयादिप्रत्यक्षश्रुतिमूलस्य वामागमस्य प्रत्यक्षश्रुतिविरुद्धस्य वा प्रामाण्यं दुर्निवारम्, तथापि "पाञ्चरात्रं भागवतं तन्त्रं धयानमाभिधम । वेदभ्रष्टान्तसमुद्दिश्य कमलापतिरुक्तवान्" । तथा 'अत्यन्तमस्खलितानां हि द्विजानां वेदमार्गतः । पाञ्चरात्रादयो मार्गाः कालेनवोपकारकाः" । तथा "शापाद्वा गातमादानां पापाद्वा महतो नराः । ये गता वेदबाह्यत्वं ये च सङ्कीर्णयोनिजाः । तेऽधिक्रियन्ते तन्त्रादौ स्त्रीशूद्राश्च यथायथम्" इत्यादिपुराणवचनेभ्यः अधिकारिविशेषपरत्वमेव तत्प्रामाण्यं, ननु वैदिकाधिकारिविषयम् । अत एव—तेषु न शिष्टत्रवर्णिकपरिग्रह इत्यलं विस्तरेण ॥

इति द्वितीयं विरोधाधिकरणम् ॥

(विरोधाधिकरणेन द्वेधा सङ्गतिनिरूपणम्)

एवं पूर्वाधिकरणे भाष्यकारमते श्रुतिविरुद्धानां पुरुषार्थकत्वधर्मस्मृतीनां स्वरूपेणवाप्रामाण्ये साधिते वार्तिककारमते च अननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्ये साधिते सम्प्रति प्रत्यक्षश्रुतिविरोध एव क्वास्ति क्व नास्तीत्येव बलाबलाधिकरणोत्तरमहानाधिकरणप्रभृतिष्विव विचारकरणेन कोष्ठशोधनिरूपेणास्य सङ्गतिः अथवा श्रुतिविरोधे सत्यपि स्मृतिप्रमेयस्य पदार्थत्वात् प्राधान्येन प्रामाण्यमित्यपवादकरणादापवादिकी सङ्गतिर्वा स्पष्टत्वात् तथा सूत्रदर्शितामपि सिद्धान्तोपक्रमतां प्रयोजनाभावाच्चोपेक्ष्य विषयं प्रदर्शयन् पूर्वपक्षमेवाह—**स्मार्तानामपि** ॥ "आचान्तेन यज्ञोपवीतिना कर्तव्यं" "दक्षिणाचारेण कर्तव्यं" इत्यादिस्मृतिविहितानामित्यर्थः । अन्तिमस्मृतौ दक्षिणेन हस्तेन आचरणेन कर्तव्यमित्यर्थात् 'लोहितोष्णीषाः' इत्यत्रेव अप्राप्तदक्षिणहस्तविधानं ज्ञेयम् ॥

(शाखान्तराधिकरणगतार्थताशङ्कानिरासः स्मृतिपदेनेतिनिरूपणम्)

शाखान्तराधिकरणसमाप्तौ "अपि वा क्रमसंयोगात् विधिपृथक्त्वमेकस्यां व्यवतिष्ठेते' ति सूत्रेण क्रमकालपरिमाणविरोधात् शाखान्तरीयपदार्थानुपसंहारमाशङ्क्य "विरोधिनां त्वसंयोगादेककर्म्ये तत्संयोगाद्विधीनां सर्वकर्मप्रत्ययः स्यात्" इति सूत्रेण पदार्थानां क्रमादिबाधकत्वं वक्ष्यते इति न तेन गतार्थता, तत्रोभयोः श्रौतत्वेन अन्यतरसमवायाभावात् युक्तं पदार्थानां बाधकत्वम्, इह तु प्रामाण्यदौर्बल्यादस्तु बाध्यत्वमिति शङ्कोत्थानसूचनेन परिहृतु—**स्मृतीनामित्युक्तम्** । आचारप्रापितानामित्यस्योपलक्षणम् । तत्रत्यस्यैव प्रमेयबलस्य प्रमाणबलाबलन्यायोपन्यासात् नानेनापि तस्य गतार्थत्वमिति भावः ॥

(आचमनादिभिः क्रमस्य विरोधसमर्थनम्)

विरोधे इति ॥ यद्यपि भोजनादिनिमित्तकस्याचमनस्य पुरुषार्थत्वात् सर्वप्रयोगाद्बहिः क्रियमाणस्यापि तस्य मध्ये प्रसक्तेरविरोधः तथापि द्वयोः पदार्थयोः मध्ये क्षुतादिनिमित्ताचमनस्य क्रत्वर्थस्य प्रसक्तेर्भवत्येव सः । अतएव विततैकपदाधिकरणमध्यप्रसक्तस्य क्षुतादिनिमित्तस्य प्राप्तौ यद्यपि नाचमनविधानं, किन्तु "क्षुते निष्ठीवने चैव परिधानेऽश्रुपातने । न तु कर्मस्थ आचामेद्दक्षिणं श्रवणं स्पृशेत्" इतिस्मृतिविहितदक्षिणकर्णस्पर्शेऽस्त्येव विरोधः इति तस्याप्युदाहरणत्वम् । एवं यज्ञोपवीतस्यापि "सदोपवीतिना भाव्यम्" इति स्मृतौ सदाशब्दसंयोगात् पुरुषार्थत्वेनैव विधानेऽपि "अनुपवीतश्च यत्करोति न तत्कृतम्" इत्युत्तरार्धेन कर्तव्यकर्ममात्राङ्गत्वेन विधानात्स्वरूपेण तस्य विरोधाभावेऽपि स्रस्तस्य पुनस्समीकरणे नष्टस्य पुनर्धारणे वाऽस्त्येव सः । एवं शिखाबन्धनेऽपि इत्युदाहरणत्वम् । एवं दक्षिणवाक्येऽपि भोजनादौ पुरुषार्थत्वेन विहितस्य दक्षिहस्ताचरणस्य विरोधाभावेऽपि क्रत्वर्थस्य तस्यास्त्येव विरोधः । हस्तद्वयेनानुष्ठानेऽविलम्बापरपर्यायप्रयोगप्राशुभावस्यैकेन हस्तेनानुष्ठाने बाधापत्तेः । अतो युक्तं सर्वेषां उदाहरणत्वं विरोधप्रसक्त्येति भावः ॥

कृत्वा वेदिं करोती"ति श्रुतिबोधित क्रमोऽनुष्ठातु शक्यते। स्मार्तपदार्थानाञ्च बहुत्वात् पूर्वाह्णादि काल प्रयोगविध्यवगतञ्च परिमाण न शक्यतेऽनुग्रहीतुम्। नच श्रौतत्वेऽपि क्रमादे पदार्थधर्मत्वात् पदार्थभूतेभ्य आचमनादिभ्यो दौर्बल्यम् प्रमाणपूर्वकत्वात् प्रमेयावगमस्य प्रथमावगतप्रमाणबलाबलापेक्षया प्रमेयबलाबलस्य दौर्बल्यादिति प्राप्ते—

(वेदकरणवेदिकरणपदयोरर्थः)

पूर्वपक्षसाधक श्रुतिविरोध दर्शयितु श्रौतै इत्युक्तम्। तमेव विरोध दर्शयति—**नहीति** ॥ **वेदं कृत्वेति** ॥ वेदो नाम सम्मार्जनसाधनदर्भमुष्टि । तस्य करण नाम बन्धनाग्रपरिवासनादिसस्कार । वेदिर्नाम गार्हपत्याहवनीययोर्मध्ये चतुरङ्गुलखाता भूमि । तत्करण नाम वेदेन सम्मार्जनमुद्धननादिसस्कारश्चेति वेदवेदिकरणशब्दयोरर्थ ॥

(आचमनादीना प्रयोगविध्यसग्रहेण गौणक्रमविरोधसमर्थनम्)

श्रुतिबोधित इति ॥ एतच्च श्रुत्यर्थपाठस्थानमुख्यप्रवृत्त्याख्यपाञ्चमिकषट्प्रमाणगम्यक्रममात्रस्योपलक्षणम् अर्थादिक्रमस्यापि प्रयोगविधिविधेयत्वात्। प्रत्यक्षश्रुतप्रधानविधेरेव अङ्गविध्येकवाक्यतामात्रकल्पनया प्रयोगविधिव्यपदेश्यत्वात् प्रत्यक्षश्रुतिविहितत्वाविरोध । एवञ्च स्मार्तांना क्षुतादिनिमित्तकाचमनादीना भेदेन होमवत् वैदिकैस्सह क्रमनियमे मानाभावात् वैदिकानामेवाङ्गाना क्रमावधारणात् प्रयोगविधिना च नियतक्रमकाणामेव पदार्थांना विधानात् तद्बहिर्भूताचमनादीना नैव प्रयोगविधिसभव इत्यर्थ ॥

(मध्ये आचमनानुष्ठाने पूर्वाह्णप्रयोगप्राशुभावादिबाधापत्तिनिरूपणम्)

पूर्वाह्णादिरिति ॥ आदिपदेनाग्निहोत्रादिसायप्रात काल योरपि सग्रह । यथा "पूर्वाह्णो वै देवानामि"ति श्रुत्या पूर्वाह्णकालो विहित तथैव प्रयोगविधिना अङ्गप्रयोग विशिष्टभावनाविधानेन युगपदनुष्ठानाक्षेपादत्यन्तयोगपद्याशक्तेश्चाङ्गप्रधानानामङ्गाना च परस्पर प्रत्यासत्तिलक्षण प्रयोगप्राशुभावलक्षणश्च कालो बोध्यते । तयोरपि मध्ये स्मार्तपदार्थानुष्ठाने बाध स्यादेवेत्यर्थ ॥

(परिमाणस्यापि प्रयोगविध्यवगमनिरूपणम्)

प्रयोगविध्यवगतं चेति ॥ किं कश्चित् पदार्थो विस्मृत ? कृत वा सर्वमिति सन्देहेन वैगुण्याशङ्कोदये "यदेव श्रद्धया करोति तदेव वीर्यवत्तर भवती"ति वचनावगतातिशयफलजनकफलाव्यभिचारनिश्चयात्मकश्रद्धाविरहात् फलानुत्पत्तेरेवात् सकलवैदिकपदार्थानुष्ठाने कृतेऽपि सर्वफलप्राप्तये कृताकृतसन्देहस्यापनयनार्थत्वात् तस्य चानुष्ठेयपदार्थसख्यासपत्तिपर्यालोचन विनैव निराकर्तुमशक्यत्वात् प्रयोगवचनेन श्रुत्यादिविनियोज्याना प्रचयसिद्धेयत्तावदवधारणस्यार्थादाक्षेपमभिप्रेत्यावगत चेत्युक्तम्। ततश्च प्रथमावधृतस्य परिमाणस्य प्रथमापरिकल्पितपश्चादागतस्मार्तपदार्थानुष्ठानेन प्रशात् पुन कृताकृतानिरूपणादनिवृत्तवैगुण्याशङ्कस्य सम्यक्कृतत्वादिनिमित्तसंस्कारपाटवाभावात् अपूर्वदौर्बल्येन न्यूनफललाभप्रसग इत्यर्थ । **तदुक्तं वार्तिके**—"तच्चातिशयवत्सर्वं सार्थवादाद्विधेर्गतम्। न्यूनत्वाक्षमयावश्य विरुद्धा बाधते स्मृतिमि"ति ॥

(अङ्गगुणविरोधेचेतिन्यायविरोधस्य पूर्वपक्षे प्रसक्तस्य परिहरणम्)

यत्तु—सिद्धान्ते "अङ्गगुणविरोधेच तादर्थ्यादि"ति द्वादशिकन्यायेनाङ्गभूताना इष्ट्यादीना प्रधानभूतसोमकालानुरोधेन "य इष्ट्ये"ति वाक्यबोधितपर्वकालबाधवदिहापि पदार्थत्वेन प्रधानभूताचमनाद्यनुरोधेन तदङ्गक्रमादेरेव विरोधे सत्यपि युक्तो बाध इत्युच्यते, तदनूद्य दूषयति—**नचेति** ॥ **प्रथमावगतेति** ॥ तेन प्रथमावगतेन प्रमाणबलाबलेनाचमनादिभ्य क्रमादीना बलीयस्त्वे निर्णाते निराकाङ्क्षत्वान्न पश्चादवगत प्रमेयबलाबलमादर्तव्यमित्यर्थ ॥

(आचमनादिभि स्मार्तै क्रमकालादेरविरोधेन सिद्धान्त, तस्य सूत्रारूढत्वंच)

अत्रच "अपि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि प्रतीयेरन्" इति सिद्धान्तसूत्र वार्तिककृता विरोधे सत्यपि प्रमेयगतबलाबले नाचमनादीना प्रामाण्यपरतया यथापठितावधिनकृदाऽवतार्य पुनरप्यविरोधप्रदर्शन सूत्रारूढ कृतु "तेष्वदर्शनात् विरोधस्य समा विप्रतिपत्ति स्यादि"त्युत्तरसूत्रगतस्य "तेष्वदर्शनात् विरोधस्ये"त्यशस्यानुषङ्ग कृत्वा विरोधप्रदर्शनपरतया अनुपकाद्वितीयावधिनाऽवतारनम्। तत्र विरोधे सत्यपि प्रमेयबलाबलस्य प्राबल्यहेतो**स्तुष्यतु दुर्जन** इति न्यायेनोपपादनीयतया मुख्य वाद्विरोधाभावस्यैव मुख्यहेतुतया तत्प्रदर्शनपरत्वेन सूत्रार्थ प्रथमतोऽनुसधाय सिद्धान्तमाह—**पदार्थेति** ॥ कल्पप्रस्थाविज्ञाताङ्गपरिमाणतया श्रुताङ्गमात्रेण नराकाङ्क्ष्याभावाद्यथा विरोधाभावे बलाबलमनादृत्य श्रुत्यादिसमाख्यापर्यन्तस्सहानारभ्यवादेन प्रापितान्यङ्गानि समुच्चित्य गृह्यन्ते, एव स्मृत्याचारप्राप्तान्यपि सर्वेषा करणोपकारसाधनाना अन्योन्यमनुष्ठानाय प्रयोगविधेरनुष्ठानात्मन प्रवृत्ते । तेन च बोधितप्रयोगवेलायामेव पदार्थानामपेक्षित क्रमकालादि प्रयोगावच्छेदकतया अन्वीयमान यावत्प्रमाणप्रापितपदार्थप्रयोगविरोधेनवावच्छेदकतया कल्प्यते, कालादीना प्रयोगविध्यन्वयित्वस्य कादशे वक्ष्यमाणत्वेनाङ्गप्रधानसाधारण्यात्। नच स्मार्ताना वैदिकैस्सह क्रमे नियामकाभाव, भेदनहोमवन्निमित्तसन्निपातादेवोपस्थित्या स्थानादेव तन्नियमोपपत्ते । श्रुतिक्रमेण प्रबलेनापि पदार्थबाधापत्त्या बलवत्पदार्थाश्रितस्य स्थानस्य बाधायोगात् ॥

पदार्थप्राप्त्यपेक्षत्वात् क्रमादेरुत्तरकालिकस्य यावत्प्रमाणगम्यपदार्थाविरोधेनैव कल्पनीयत्वाच्च तावत्पदार्थविरोधित्वम् । परिमाणत्तु न कस्यचिच्छास्त्रस्यार्थ इति न तस्य श्रौतत्वम् । विरोधेऽपि आचमनादीनां पदार्थत्वात् प्राबल्यमेव । प्रमाणानां हि न स्वरूपतो विरोधोऽपि तु प्रमेयविरोधनिबन्धन । तद्यदैव प्रमेयविरोध आलोच्यते तदैव

(स्मार्तानां केषाञ्चन पदार्थानामन्तेऽनुष्ठानम्)

अत्रैवमवधेयम्—यत्र स्थलविशेषपुरस्कारेणैव स्मार्तपदार्थविधि तत्र स्थलाम्नानादेव तस्य क्रम, परन्तु श्रुतिविहितक्रमविरोधे तस्य बाधेनान्ते पदार्थानुष्ठानम् । यत्र तु स्मृतौ पदार्थमात्रस्यैव क्रत्वङ्गतया विधानं न स्थलविशेषस्य, तत्रागन्तूनामन्ते निवेशात्स्यादेवान्तेऽनुष्ठानम् **इति—ध्येयम्** । इह तु "आचान्तेन कर्तव्यमि"ति स्मृतिसद्भावतस्थानादेव तेषां क्रम इति न बाधकम् । परिमाणस्य तु साक्षात् शास्त्रेण विध्यभावात् पूर्वोक्तरीत्या कथञ्चित्तदाक्षेपेऽपि क्रमकालवत् प्रयोगवेलायामेवाकाङ्क्षणात् प्रयुज्यमानपदार्थाङ्गतयैव तत्प्रवृत्त्युत्तरकालमाकस्मिकभेदनहोमप्रायश्चित्तादिमवधार्याव धारणेनैव स्नाताचमनादिपदार्थावधारणेनापि कल्पनीयस्य सर्वपदार्थावच्छेदकतयैव प्रयोगवचनोपसंग्रहान्न विरोध इत्यर्थ ॥

(आचमनक्रमयोर्विरोधाङ्गीकारेणापि आचमनरूपप्रबलपदार्थाश्रितत्वात् आचमनस्मृतिप्रामाण्यनिरूपणम्)

अधुना तुष्यतु दुर्जन इति न्यायेन विरोधमङ्गीकृत्यापि प्रामाण्यं साधयति—**विरोधेऽपिचेति** ॥ तदेवोपपादयति—**प्रमाणानांहीति** ॥ प्रमाणयोरेकधर्मादिविषयत्वरूपेण विरोधाभावेन विरुद्धप्रमेयप्रमापकत्वेनैव तस्य प्रतीते प्रथमं प्रमाणस्वरूपालोचनेऽपि प्रमेयस्वरूपालोचनं विना तदप्रतीते तत्स्वरूपालोचनोत्तरं विरोधप्रतिसन्धाने तद्गतेन धर्मिधर्मरूपप्रमेयबलाबलेनासञ्जातविरोधिनाऽऽचमनादेर्बलीयस्त्वनिश्चये सति न क्रमाद्यनुग्रह संभवति । यद्यपि वा प्रमेयविरोधानुसन्धानोत्तरक्षणे तद्गतबलाबलोपस्थितिकाले विरुद्धप्रमेयप्रतिपादकत्वेन प्रमाणयोरपि विरोधोपस्थिति स्यात् तथापि तत्र प्रमेयबलाबलोपस्थित्युत्तरक्षणेऽसञ्जातविरोधितन्निर्णये सति तन्निर्णयवेलायां न प्रमाणगतबलाबलोपस्थितिरिति इतरस्य निर्णयपदवीमनागतस्य श्रुतिलिङ्गादिवदेवोत्तरंभाविनो दौर्बल्यम् ॥ नच श्रुतेरत्यन्तबाध आचमननिमित्तोपनिपाताभावे साधकत्वात् । आचमनादे श्रुत्यर्थत्वेनोत्तरपदार्थाङ्गत्वेनाङ्गीभूतये दिङ्करणव्यवधायकत्वायोगाच्च तदनापत्तेरिति भाव । **तदुक्तम् वार्तिके**—"शाचयज्ञोपवीतादेर्न स्वतन्त्रपदार्थता । सैव ह्यङ्गप्रधानार्थं तेन न व्यवधायकम्' **—इति** ॥ अत तद्गतेन बलाबलेन निर्णीते शास्त्रार्थे न प्रमाणबलाबलस्य नियामकत्वमिति प्रमाणमेव तत्स्मृति ।

यद्वा—यच्छाक्यादिग्रन्थेषु वेदाविरुद्ध दानादिवचनं तस्य भवतु प्रमाणत्वमित्याशङ्क्य, "स्वाध्यायोऽध्येतव्य", "वेदोऽखिलोधर्ममूलं तद्विदाञ्च स्मृतिशीले" । "पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिता । वेदा स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दश' । इत्यादिवचनैर्नियतप्रमाणप्रतिपाद्यानामेव धर्मत्वप्रमिआचमनादेर्दुर्बलत्वात् श्रुत्या बाधाभावात् प्रामाण्यमुपसंहरति **—इति प्रमाणमेवेति** ॥

(वार्तिककृता भाष्यकारीयाधिकरणान्तरपरत्वस्य खण्डनं वार्तिकमतातिरिक्तन्यायसुधाकारमतसूचनंच)

अत्र वार्तिककृता पूर्वोक्तरीत्या विरोधस्य स्फुटत्वात् पूर्वपक्षायोगात् अत एव अभ्युपेत्य विरोध प्रमाणबलपूर्वपक्षस्याप्ययोगात् यज्ञोपवीतस्य "उपव्ययते देवलक्ष्ममेव तत्कुरुते' इति दर्शपूर्णमासप्रकरणगतवाक्येन प्रकृतावतिदेशतो विकृतावपि श्रुत्यैव विधानादस्य वासोविन्यासमपरत्वेऽपि "यज्ञोपवीत्येवाधीयीत" इति काठकवाक्येन ब्रह्मसूत्रस्यापि श्रुत्यैव विधानात् अन्याभिश्च श्रुतिभि आचमनदक्षिणहस्तादीनामपि प्रत्यक्षत एव विधानात् स्मार्तत्वानुपपत्तेरुदाहरणत्वायोगाच्च भाष्यकारीयाधिकरणान्तररचना प्रदूष्य अधिकरणान्तरव्याख्यानस्यायोगात् विरोधाधिकरणसाधितशाक्यादिग्रन्थाप्रामाण्याक्षेपसमाधानपरतया तच्छेषत्वेनाद्य सूत्रद्वयम् तृतीयन्तु स्मृत्यधिकरणसाधिताचारप्रामाण्याक्षेपसमाधानपरतया तच्छेषतयैव व्याख्येयम् **इत्युक्तम्**, तदनुसृत्याद्य वर्णकान्तरमाह—**यद्वेति** ॥ यथाचात्र यज्ञोपवीतादीनां श्रौतत्व वार्तिककारोक्त अभ्युच्चययुक्तिमात्रं तथा न्यायसुधायां कौस्तुभे च द्रष्टव्यम् । विस्तरभयात्तु नेह प्रपञ्च्यते ॥

(शाक्यादिनिबद्धदानादिप्रामाण्यम्)

दानादीति ॥ गिहारासनवाग्यध्यानमत्यदमदानदयाऽहिंसादीनां आदिपदेन संग्रह ॥

(निषेधादिवाक्यानामपि धर्मपर्यवसानोपपादनम्)

वेदोऽखिल इति ॥ यद्यपि अखिलस्य वेदस्य न धर्ममूलत्वसंभव भेदादिवाक्यानां निषेधवाक्यानां च तन्मूलत्वायोगात्, तथापि धर्ममबोधकतामपि तद्वाक्यानां पारायणव्रतयज्ञादिनिवर्तनद्वारा धर्म प्रति कारकत्वात् प्रायश्चित्तविध्यपेक्षितनिमित्तसमर्पकत्वेन विद्वद्वाक्यवत्तत्परया धर्मप्रमोपयोगसंभवाच्च न दोष । **स्मृतिशीले इति** ॥ **शील** आचार । **इत्यादिवचनैरिति** ॥ आदिपदेन 'आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्व चेति तत् त्रयम् । अर्थशास्त्र' चतुर्थं तु विद्या ह्यष्टादशैव तु । इत्यस्य संग्रह ॥

तैरन्यत प्रमितस्य फलसाधनत्वाभावात् तेषामप्रामाण्यमिति

(शाक्यादिनिबद्धदानाद्यप्रामाण्यम्)

अप्रामाण्यमिति ॥ अतश्चाहिंसाद्यर्थस्य शिष्टपरिग्रहेऽपि तस्य वेदमूलकत्वेनाप्युपपत्ते तद्विषयशाक्यादिवचनाना शिष्टै प्रामाण्यानभ्यनुज्ञानात् शिष्टापरिग्रहात् न ततो ज्ञात सदनुष्ठित श्रेयस्साधन भवतीति न तद्विषयतद्वचसा प्रामाण्यमित्यर्थ । **तदुक्त वार्तिके**—तथाच प्रायश्चित्तादिदानकाले यो वाक्यमात्मीय अन्यकविकृत वा श्लोक सूत्र वोचार्य मन्वादिसवादिप्रायश्चित्त "दद्यान्न तत् कश्चिदपि धर्मार्थं प्रतिपद्यते। वेदेनैवाभ्यनुज्ञाता येषामेव प्रवक्तृता । नित्यानामभिधेयाना मन्वन्तरयुगादिषु । तेषा विपरिवर्तेषु कुर्वता धर्मसहिता । वचनानि प्रमाणानि नान्येषामिति निश्चय '। **इति**॥ **तथा**—"स्मर्यते च पुराणेषु धर्मविप्लुतिहेतुषु । कलौ शाक्यादयस्तेषा को वाक्य श्रोतुमर्हति" । अतस्सन्मूलमप्यहिंसादिवचन श्वदृतिप्रक्षिप्तक्षीरवदनुपभोग्य अविस्रम्भणीय चेति॥

इति तृतीयं शिष्टाकोपाधिकरणम् ॥

(वर्णकान्तरावतरणम्)

अथवा—अत्रोत्सूत्रमथवा "न शास्त्रपरिमाणत्वादि तिपूर्वतनसिद्धान्तसूत्रस्येहपूर्वपक्षत्वमभिप्रेत्य सौत्र पूर्वपक्ष विषय प्रदर्शनपूर्वकमाह—**अनिबद्धानामिति** ॥

(आचारात्मतुष्ट्योरप्रामाण्यपूर्वपक्षः)

निबद्धाचारविषयवचनाना स्मृतित्वेनैव प्रामाण्यात् तस्य च वक्ष्यमाणाक्षेपहेतोरसभवात् अनुदाहरणत्व सूचयितु अनिबद्धानामित्युक्तम् । वसन्तोत्सवादीत्यादिपदेन तत्तद्देशभि न्नाचारमात्रस्य तथा 'भोजनव्यतिरेकेण जल न पास्ये' इत्यादि श्रुतिस्मृत्यविरुद्धसकल्पविषयाया शिष्टात्मतुष्टेश्च सग्रह । **इत्यादिनेति** ॥ आदिपदेन "श्रुति स्मृति सदाचार स्वस्य यत् प्रियमात्मन । सम्यक् सकल्पज कामो धर्ममूलमिद स्मृतम्" । "यस्मिन् देशे य आचार" "आचारश्चैव साधूनाम्" इत्यादीना सग्रह । **निश्चयादिति** ॥ एतच्च क्रियारूपाणामाचाराणा अशब्दरूपत्वात् पुरुषहितबोधकत्वानुपपत्तेरप्युपलक्षणम् । एव स्मृत्यविकरणसाधितप्रामाण्याक्षेपमुपसहरति—**अप्रामाण्यमिति** ॥

(धर्मबुद्ध्याऽनुष्ठाननिबन्धानाचारप्रामाण्यसिद्धान्तः)

धर्मबुद्ध्येति ॥ एतद्व्याख्यानं स्वयमेव स्फुटीकरिष्यते । धर्मबुद्ध्या शास्त्यादिभि अनुष्ठीयमानाचारप्रामाण्यव्यावृत्तये —**वैदिकैरि**त्युक्तम् । साक्षात् परम्परया वा वेदविहितकारित्वलक्षणशिष्टत्वगुणार्थत्वर्थ । **स्मृतिवदेवेति** ॥

(श्रुतिस्मृतिविरुद्धाचाराप्रामाण्यनिरूपणम्)

शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहो नामसति वेदमूलत्वेऽवकल्पते इति लोभादिकारणाभावे स्मृतिवदत्र वेदमूलत्वमित्यर्थ । अत एव श्रुतिस्मृतिविरुद्धाचरणेषु सत्यपि धर्मत्वस्मरणे मातुलक-

॥ ३ ॥ **इति तृतीयं शिष्टाकोपाधिकरणम्** ।

न्यापरिणयादौ श्रुतिविरोधादेव विरोधाधिकरणन्यायेन श्रुतिमूलत्वाकल्पनम् । स्मृतिविरोधे तु वक्ष्यते । अतश्च श्रुतिस्मृत्यविरुद्धाना लोभादिदृष्टमूलतयाऽसभाविताना सदाचाराणा वेदमूलत्वम् । अत एव स्मृतौ "श्रुतिस्मृत्यविरुद्धो यस्स सदाचार उच्यते" **इत्युक्तम्** इत्यर्थ ॥

(धर्मव्यतिक्रमादिनाऽऽचाराप्रामाण्यशङ्का)

अत्रच सकलसदाचारमूलभूताया एकस्या एव श्रुतेर्मूलत्वकल्पन **अथवा** भिन्नानामित्यत्र निर्णय कौस्तुभे द्रष्टव्य । एवच अशब्दरूपाणा आचाराणा आत्मतुष्टेश्च मूलभूतशब्दानुमापकत्वेन प्रामाण्यप्रयोजकत्वे स्मृत्यधिकरणेन सिद्धेऽपि केषाचित् शिष्टैरिन्द्रवसिष्ठादिभिर्धर्मव्यतिक्रमादनुष्ठीयमानाना अहल्यागमनरूपब्रह्महत्योपक्रमरूपसाहसादीनामपि प्रामाण्यापत्ति । तथात्मतुष्टेरपि 'कस्यचिज्जायते तुष्टिरशुभेऽपीह कर्मणि । शाक्यस्य वा कुहेतूक्तिवेदब्राह्मणदूषणे । पशुहिसादिसवद्धयज्ञे तुष्यन्ति हि द्विजा । तेभ्य एव तु यज्ञेभ्य शाक्या कुध्यन्ति पाडिता । शूद्रान्नभोजनेनापि तुष्यन्त्यन्ये द्विजातय । स्वमातुलसुता प्राप्य दाक्षिणात्यश्च तुष्यति । अन्येतु सव्यलीकेन चेतसा तत्र वर्तते ।" इत्यादिवार्तिकोक्तरीत्याऽनवस्थिततत्वात् वेदमूलकत्वासभवात् प्रामाण्यानापत्तिरित्याशङ्का निराकर्तुमाह—**व्यतिक्रमेति** ॥

(धर्मबुद्ध्याऽनुष्ठानाभावेन व्यतिक्रमाद्यप्रामाण्येऽपि इतरेषा सदाचाराणा प्रामाण्यमेवेति निरूपणम्)

इन्द्रवसिष्ठादीना पूर्वोक्ताचरणस्य "श्रुतिसामान्यमात्राद्वा न दोषोऽत्र भविष्यति । मनुष्यप्रतिषेधाद्वा तेजोबलवशेन च । यथावा नाविरुद्धत्व तथा तद्वर्णयिष्यते" । इतिवार्तिकोक्तप्रकारेण कौस्तुभाद्युपपादितेन विरोधपरिहारसभवात् नव विरुद्धत्वम् । धर्मबुद्ध्या अनुष्ठीयमानत्वाभावाच्च न सदाचारत्वमपि । अतस्तेषा लोभकामादिरूपदृष्टमूलत्वान्नत्र प्रामाण्यम् । एवमात्मतुष्टरपि यत्र तन्मूलत्वसभव, तद्विषये अप्रामाण्येऽपि श्रुतिस्मृत्यविरुद्धात्मतुष्ट सभवत्यत्र तत् । अतएव आत्मतुष्टेर्धर्मजनकत्वसन्देहे निर्णायिकाया "यदेव किंचनानूचानोऽभ्यूहत्यार्षं तद्भवती'ति वेदेनैव प्रामाण्याभ्यनुज्ञानात् धर्मत्वज्ञापकत्वस्य स्मृतावयुक्तेः धर्म ज्ञाते ज्ञापकतयापि प्रामाण्यमत्याहतमवेत्यर्थ । **एतेन**—नित्यानुमेयत्वस्य पूर्वमेव निराकरणात् प्रत्यक्षश्रुत्यननुभवस्य स्वस्मिन् प्रत्यक्षबाधितत्वात् श्रुत्यनुमापकत्वासभवात् अप्रामाण्यम् **इति—निरस्तम्**, "यदेवे"तिश्रुतेरेव प्रत्यक्षपठितायाः इन्द्रियविषयस्य धर्मत्वबोधिकाया स्वस्यानुभवसभवेन तन्मूलकत्वोपपत्तेः । अत्र मतान्तरनिरास कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥

इति चतुर्थं आचारप्रामाण्याधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम् ।)

अपि वा कारणाग्रहणे ॥ अनिबद्धाना वसन्तोत्सवाद्याचाराणा प्रामाण्य न वेति सन्देहे एतेषा वेदमूलत्वे अष्टकादिवन्मन्वादिभिर्निबन्धनापत्ते सामान्यतस्त्वद्भिदाञ्च स्मृतिशीले इत्यादिना निबन्धनेऽपि च विशेषतोऽनिबन्धनेन तेषा श्रुतिदर्शनाभावनिश्चयादप्रामाण्यमिति प्राप्ते— धर्मबुद्ध्या वैदिकैरनुष्ठीयमानत्वात स्मृतिवदेव वैदिकत्वम्। विशेषतोऽनिबन्धन तु गौरवभिया न दोष । व्यतिक्रमसाहसदर्शन तु धर्मबुद्ध्याऽननुष्ठीयमानत्वात न वैदिकम् । नचैतावता सर्वस्याप्यवैदिकत्वम् । अत आचाराणामपि धर्माधर्मयो प्रामाण्यम् ॥ ८ ॥ **इति चतुर्थ आचारप्रामाण्याधिकरणम् ।**

(५ अधिकरणम् ।)

तेष्वदर्शनात् ॥ अत्र शब्दप्रयोगरूपस्याचारस्य यत्रार्यम्लेच्छयो परस्परमर्थविप्रतिपत्ति , यथा पीलुशब्दस्य वृक्षविशेषे आर्याणा हस्तिन्यन्येषा, तत्र तयोस्तुल्यबलत्वम्, व्यवहारे आर्याणामिव म्लेच्छानामप्यभियुक्तत्वाविशेषात् अवध्यस्मरणस्योभयत्रापि समानत्वाच्चेति प्राप्ते—

शक्यतावच्छेदकभेदेनानेकशक्तिकल्पनाप्रसङ्गात एकत्रैव शक्तिर्नोभयत्र । नच विनिगमनाविरह , आर्यप्रसिद्धेरेव नियामकत्वात । आर्या हि शब्दकममधिगम्यधर्माधर्मयोरविप्लुतिलिप्सया शब्दार्थतत्त्व विविच्य परिपालयन्ति, न म्लेच्छा , दृष्टार्थव्यवहारस्य यथाकथचिदपि सिद्धे । अतस्तत्प्रसिद्ध्या वृक्षविशेष एव शक्ति । गजप्रतीतिस्तु लक्षणया शक्तिभ्रमाद्वा । यत्र तु नियामकाभावस्तत्रागत्याऽक्षादिश-

(तेष्वदर्शनादितिसूत्रे भाष्यकृद्रचिताधिकरणशरीरसग्रहः)

अत्र भाष्यकारेण व्याकरणाधिकरणे साधुशब्दप्रयोगनियमस्मृते वेदमूलत्वाभिधानादनादिवाचकत्वसाधुशब्दप्रयोगस्य धर्मबुद्ध्यानुष्ठीयमानत्वाविशेषात् साधुशब्दप्रयोगस्य साक्षाद्धर्मतया तदन्तर्वर्तिपदाना पदार्थप्रतिपत्तिमुखेन धर्माधर्मोपयोगितया धर्मप्रामाण्यसभवेन धर्मप्रमाणजिज्ञासोपपत्ते अध्यायसगति, शिष्टाकोपाधिकरणे स्मृत्यधिकरणसिद्धस्मृत्याचारप्रामाण्यस्य विरोधाधिकरणेनापादितस्य प्रतिप्रसवकरणेनाचारप्रामाण्यस्यापि प्रस्तुतत्वादनन्तरसगति चाभिप्रेत्य यत्र "यवमयश्चरु" "वाराही उपानहौ" "वेतसे कटे प्राजापत्यान् सचिनोति" इत्यादौ प्रयुक्ताना यववराहवेतसशब्दानामर्थप्रयोगाचारविप्रतिपत्ति , यथा—बहुभि यवादिशब्दा प्रियगु-–वायस–जम्बुवृक्षेषु प्रयुज्यन्ते, केश्चित्तु दीर्घशूक–सूकर–वञ्जुलेषु, तत्र प्रयोगप्रत्यययोरुभयत्राविशेषात् उभयत्र वाचकत्वकल्पनेनार्थद्वयस्यापि विकल्पेन ग्रहण इति पूर्वपक्ष प्रापय्यानेकत्र शक्तिकल्पने गौरवादेकत्र शक्तिरपरत्र गौणी । तत्रापि यवपदस्य यवमयकरम्भपात्रविधिविशेषतया "यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ते अथैते मोदमाना इवोत्तिष्ठन्ती त्याम्नानात् दीर्घशूक एव शक्ति , फाल्गुनेऽन्यासामोषधीनां विम्लानतायामपि प्रियगूणा मोदाभावात्, वर्षासु तेषा मोदसत्त्वेऽपि अन्योषधीना म्लानाभावात् दीर्घशूकाना फाल्गुनेऽन्योषधिविम्लानतायामेव मोदसभवेन तदुपपत्ते । अत्र च वाक्यशेषस्य सत्त्वेऽप्यन्यत्राग्वालादौ शक्तिग्राहकत्वे यवादिशब्दस्थले तन्निश्चायकत्वमात्रमेव लाघवात् कल्प्यते । शक्तिग्रहस्तु प्रयोगादेव । अत एव फाल्गुनपद्धा गोधूमादेर्मोदमानत्वेऽपि अप्रयोगादेव वाच्यत्वाप्रसक्ति । एव "वराह गावोऽनुधावन्ति" 'अप्सुजो वेतस " इत्यर्थवादाभ्या वराहवेतसशब्दयोरपि सूकरवञ्जुलयोरेव शक्ति । गवामग्रत्वबुद्ध्या सेचकत्वप्रसादुरावनासभवेन जम्बूवृक्षस्य स्थलाधिकरणस्य अप्सुजन्यत्वस्यासभवेन तदनुपपत्ते । अतश्च वाक्यशेषानुगृहीतार्यप्रसिद्धिरेव बलीयसीति सिद्धान्तितम् ॥

(वार्तिककारसंमताधिकरणशरीररचनापूर्वकं मूलकृता वार्तिकारीयाधिकरणशरीरपरिग्रहे निमित्तनिरूपणम्)

वार्तिककृता तु यववराहवेतसशब्दाना प्रियगुवायसजम्बूरूपेष्वर्थेषु कस्मिन्नपि देशे शिष्टैरप्रयोगात् विप्रतिपत्त्यभावेन "सारस्वत मेष"मित्यत्र "वाग्वै सरस्वती' ति वाक्यशेषेण सरस्वतीशब्दप्रकृतिनिर्णयस्येवेहापि "सन्दिग्धेषु वाक्यशेषादि त्यनेन गतार्थत्वाद्वाक्यशेषाभावेनाभियुक्तप्रसिद्धेस्तुल्यबलत्वापत्तेश्च नोदाहरणत्वसभव । नवैतत्सदृश वाक्यशेषनिर्णयाभिधेय त्रिवृदादिशब्दरूप सभवत्युदाहरणम्, तत्र त्रैगुण्य एव लोकप्रयोगेनार्थविप्रतिपत्त्यभावात् । अतो भाष्यकारीयामधिकरणरचनामयुक्ता मत्वा पिकनेमाधिकरणे वक्ष्यमाण म्लेच्छप्रयोगाचारप्रामाण्यालोचनेन प्रासङ्गिकी सगति चाभिसधायार्यम्लेच्छविप्रतिपत्तिविषयशब्दप्रयोगरूपाचारोदाहरणेनापि आर्यप्रसिद्धेर्बलीयस्त्व सिद्धान्तितम् । तद्वदेव भाष्यकारकृत विचार स्वयमप्युपेक्ष्य यथावार्तिकमेव विचार दर्शयति— **तत्रेति**॥ ' पैलवोदुम्बरौ दण्डौ वैश्यस्ये तिगौतमस्मृतावित्यर्थ । **अवध्यस्मरणस्येति** ॥ अस्मादय व्यवहार प्रवृत्त इत्येवरूपावधेरस्मरणस्येत्यर्थ ॥

(आर्यप्रसिद्धेरर्थनिर्णायकत्वम् तयोर्विरोधे वाक्यशेषस्येति निरूपणम्)

आर्याहीति ॥ आर्यपद रसवीर्यविपाकवैचित्र्यज्ञानलिप्सया यतमानाना वैद्यानामप्युपलक्षणम् । ' यथाकथचिदपि सिद्धेरित्यस्याग्रे परिपालयन्तीत्यनुषङ्ग । **लक्षणयेति** ॥ प्र.

न्देषु उभयत्रापि शक्तिः आर्याणामेवोभयत्र प्रयोगात् । तत्रापि क्वचिद्वाक्यशेषस्य नियामकता—यथा "यत्रान्या ओषधयो म्लायन्ते अथैते मोदमाना इवोत्तिष्ठन्ती"त्यनेन यवशब्दस्य दीर्घशूक एव शक्तिः । प्रियङ्गुषु तु लक्षणादिरिति ॥ ५ ॥ **इति पञ्चमाधिकरणे आर्यप्रसिद्धिनियामकतापरं प्रथमवर्णकम् ।**

एवं वा—यत्र मातुलकन्यापरिणयादौ स्मृत्याचारयोर्विरोधस्तत्रोभयोरपि श्रुतिकल्पकत्वात्तुल्यबलत्वमिति प्राप्ते—

स्मृतीनां सप्रत्ययप्रणीतत्वात् स्मृतिषु कर्तव्यतावाचिविधिप्रत्ययश्रवणाच्च बलीयस्त्वम् । आचारेषु तु आचरितॄणां जनानां मन्वाद्यपेक्षया तथा प्रत्ययितृतरत्वाभावादितस्ततो विप्रकीर्णपरप्रकरणादिगतश्रुत्यवगमस्याशक्यत्वात् कर्तव्यतावाचिविधिप्रत्ययस्यावश्यकल्पनीयत्वाच्च दौर्बल्यम् । अत एवेदानीन्तनाचारदर्शनेन श्रुतिद्रष्टृ स्मृतिं तदुपदेशं वा कल्पयित्वा श्रुतिकल्पनम्, स्मृतीनान्तु साक्षादेवेति

लुप्तवृक्षाधिकरणकबन्धनसम्बन्धेन लक्षणया यत्र तु कथञ्चिदपि न शक्यसम्बन्धलाभः, तत्र शक्तिभ्रमाद्वेत्यर्थः । **नियामकेति** ॥ यत्रार्याणामेवोभयत्र प्रयोगस्तत्र "अभियुक्ततरा ये ये बहुशास्त्रार्थदर्शिनः । ते ते यत्र प्रयुञ्जीरन् स सोऽर्थस्तत्त्वतो भवेत्" इतिवार्तिकदर्शितरीत्या निर्णयः । **अतएव**—असति वाक्यशेषेऽपि नक्षतिः । यत्र त्वेतयोरेवोभयत्र प्रयोगस्तत्र वाक्यशेषस्य नियामकत्वेत्यर्थः । **यवशब्दस्येति** ॥

(संभवद्विप्रतिपत्तिकानामप्युक्ताधिकरणविषयत्वम्)

एतच्च पूर्वोक्तरीत्या वार्तिकमते यवशब्दस्यार्थप्रयोगविप्रतिपत्त्यविषयत्वात् भाष्यकारदर्शितसंभवद्विप्रतिपत्तिविषयत्वेन कथञ्चिदुक्तमपि संभवद्विप्रतिपत्तिकोदाहरणान्तरोपलक्षणार्थत्वेन व्याख्येयमिति ध्येयम् ॥

(विप्रतिपत्त्यधिकरणप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजनं पूर्वपक्षे गजदन्तप्रकृतिकैः विकल्पेन, सिद्धान्ते श्लक्ष्मय एव विकल्पो न । तथा पीलुशब्दस्य पूर्वपक्षे हस्तिवाचकत्वेनापशब्दत्वाभावात् आहिताग्नेर्म्लेच्छाभिप्रायेण तच्छब्दप्रयोगे सारस्वतीष्टिः प्रायश्चित्तं न, सिद्धान्ते तु भवत्येवेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

(वार्तिककारीयवर्णकान्तरद्वयनिरूपणम्)

विषयव्यावृत्त्यर्थं वार्तिककृता कृतं वर्णकान्तरद्वयम्, तत्राद्यमाह । **एवंचेति । परिणयादाविति** ॥ आदिपदेन पैतृष्वस्रीयादिपरिणयस्यानुपनीतेन भार्यया च सहभोजनस्य पर्युषितभोजनादेश्च संग्रहः ।

स्मृतिविरुद्धाचारस्य प्रथमवर्णकविषयत्वोपपादनम्)

सोऽयं विचार आन्ध्रदेशनिवासिनां 'मातुलस्य सुतामूढ्वा मातृगोत्रां तथैव च । समानप्रवरां चैव त्यक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्" इति शातातपस्मृत्या तथा "पैतृष्वस्रेयीं भगिनीं स्वस्रीयां मातुरेव च । मातुश्च भ्रातुराप्तस्य गत्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति मनुस्मृत्या च विरुद्धस्तत्र विचार इत्यर्थः ॥

(आचारस्मृत्योः समबलत्वाचारप्राबल्ययोश्च निरूपणम्)

—धर्मत्वेन शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहस्य श्रुतिकल्पकत्वस्योभयत्र तुल्यत्वात् विकल्पेन प्रामाण्यमिति पूर्वपक्षमाह—**तत्रोभयोरिति** ॥ एतच्च तुल्यबलत्वं 'समा विप्रतिपत्तिः स्यादि'ति सूत्रानुरोधेनोक्तम् ॥ **वस्तुतस्तु**—प्रत्यक्षश्रुत्या विरुद्धस्मृतेर्मूलश्रुत्यनुमितिप्रतिबन्धलक्षणबाधासंभवेऽपि यथाश्रुतमूलनिश्चयादननुष्ठानरूपफलापहारलक्षणबाधस्यैवेह स्मृतिविरोधेऽनुष्ठानात्मकस्याचारस्य फलापहारलक्षणस्य बाधस्यासंभवात् स्मृतेर्वाक्यात्मकत्वेन प्रत्यक्षश्रुत्यविरुद्धार्थप्रतिपादकश्रुतिकल्पनेन यथाश्रुतार्थत्यागलक्षणबाधसंभवेऽपि इहाचाराणां अवाक्यात्मकत्वेन अन्यथा वस्थापि कल्पयितुमशक्यत्वात् तदसंभवे मिथ्यात्वलक्षणः परं बाधो वाच्यः । नचासौ संभवति, शिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहस्य दृष्टत्वात् । अतस्तेष्वाचारेषु स्मृत्यपेक्षया शीघ्रमेव मूलश्रुतिकल्पनया लब्धात्मकेषु बलवद्विरोधदर्शनात् बलीयस्त्वात् स्मृतेरेवाचारेण फलापहारलक्षणबाधसंभव इति न विकल्पोऽपीति ध्येयम् ॥

(स्मृतिविरोधे आचारस्य श्रुत्यादिकल्पकत्वायोगेनाप्रामाण्यनिरूपणम्)

सिद्धान्तमाह—**एवमिति ॥ स्मृतीनामिति ॥ अयं भावः**—मन्वादीनां "साक्षात्कृतधर्माण ऋषयः" इति स्मृतेः सकलतत्त्वज्ञानसंपन्नत्वात् तत्प्रणीतस्मृतेः वेदविरोधेऽपि श्रुतिमूलत्वाविरोधे सुतरामाचारविरोधे तन्मूलत्वविरोधासंभवात् न तावन्मूलश्रुतिकल्पनप्रतिबन्धसंभवः, आचारस्य तु मन्वादिगतस्य अस्मदादिभिः अनुपलम्भादर्वाचीनानां च सकलधर्मतत्त्वज्ञानाभावात् प्रमादादिसंभवेन चाविश्वसनीयत्वात् तदाचारस्य श्रुतिमूलत्वकल्पने श्रुतिविरोधवत् स्मृतिविरोधेऽपि भवत्येवानुष्ठानलक्षणफलापहारस्वरूपबाधासंभवेन प्रतिबन्धः । शिष्टाचारो हि पूर्वपूर्वाचारगतस्मृत्युत्तरोत्तरान् प्रति स्वकर्तव्यताप्रमापकतया स्वानुष्ठानफलकतया प्रामाण्यं लभते । सम्भवति च तस्यानेनोत्तरानुष्ठानलक्षणफलापहारद्वारा ॥

(आचारस्य श्रुतिकल्पने स्मृत्यपेक्षया विप्रकर्षनिरूपणम्)

किञ्च—आचारस्य नित्यानुमेयश्रुतिमूलकत्वानियमात् प्रत्यक्षानुभवश्रुतिमूलत्वं कल्पनीयम् । नच इदानीन्तनानामनुष्ठातॄणां जन्मना विप्रकीर्णशाखान्तरगतश्रुतिदर्शनं संभवति । जनोऽप्याचारानाचारान् दृष्ट्वा न अदृष्ट्यैव श्रुतिविषयानुभवक-

विशेष । अत स्मृतिविरोधे आचारस्य यावच्छ्रुतिदर्शन अननुष्ठानम् ॥ ६ ॥ इति पञ्चमाधिकरणे

ल्पनम् बाधितत्वात् इति मन्वादिभ्य मन्वाद्युपदेशेनवाद्ययावदर्वाचीनपर्यन्तमेतदाचारानुष्ठानकल्पनमिति श्रुत्यधिगमकल्पन यावदनुष्ठानमिति मन्वादेरनुष्ठानदर्शनेन वा अद्यतदनुष्ठानदर्शनकल्पन वा मन्वादिभिस्तु पर एतदाचारमूलश्रुतिर्दृष्टेति कल्प्यते, तेषा सकलवेदार्थतत्त्वदर्शनवत्त्वात्, अतो मन्वादिभिरेवैतदाचारमूल श्रुतिमुपलक्ष्य स्मृत्वा तदानीन्तनेभ्य उपदिश्य तदानीन्तनैरेव वा मन्वाद्याचार दृष्ट्वा अनुष्ठित इत्येव परम्परयाऽद्ययावदर्वाचीनाचारपर्यन्त आचारानुष्ठानमित्येव पूर्वपूर्वाचारकल्पनया स्मृति प्रकल्प्य पश्चात् श्रुतिकल्पनमिति व्यन्तरितप्रामाण्याद्विप्रकर्षे । मन्वादिनिबद्धस्मृतीना तु मन्वादिष्वेव श्रुत्युपलम्भपूर्वक तदर्थस्मृतिकल्पनन निबन्धनोपपत्तेरर्थकल्पनद्वारा झटित्येव श्रुतिकल्पनात् सन्निकर्ष इति लिङ्गवाक्यादिवदेवार्थविप्रकर्षादप्याचारस्य दौर्बल्यम ॥

(परप्रकरणपठितेषु वाक्येष्विदानींतनाना यत्किंचिदाचारादिमूलत्वाध्यवसानाभावनिरूपणम्)

यद्यपि कतिपयाचारमूलभूतश्रुतीनामर्वाचीनाना दर्शन भवति, यथा "नयन दक्षिण दीक्षित पूर्वमङ्क्ते सव्य हि मनुष्या आञ्जते" इति श्रुतेर्मनुष्यकर्तृकप्राक्सव्याक्ष्यञ्जनाचारमूलभूता या, एवमन्या अपि श्रुतय उदाहर्तव्या तथापि परप्रकरणपठितत्वविध्यन्तशेषत्वादिनेदानीन्तनस्तासामाचारमूल वानध्यवसानादाचारपरंपरया मन्वादिनिष्ठाध्यवसायकल्पनमावश्यकमेव ॥ **किंच** आचारे कर्तव्यस्य स्वरूपमात्र क्रम, ननु कर्तव्यता, सा तु धर्मबुद्ध्यादिना अधर्मसुखादिरूपहेत्वन्तरासंभवपरिशेषसहकृतया कल्प्या, स्मृता तु लिङादिशब्देनैव साऽवगम्यते इति वैषम्यात् प्रकृते श्रुतिविरोधरूपबलवद्बाधकबलादनुपलभ्यमानमपि कामादिहेत्वन्तर स्फुटतरमेव कस्यचिन्मूलानुष्ठातु पुंस इति परिशेषासंभवेन श्रुतिकल्पनायोगात् तत्र धर्मबुद्धिभ्रम एव । अन्येषामपि तदनुयायिनामधर्म एव धर्मबुद्धिरिति निष्प्रमाणक तन्मूलश्रुतिकल्पनम् ॥

(विकल्पापत्त्यापि निषिद्धविषयकाचारादेः श्रुतिकल्पकत्वायोग.)

किंच—स्मृतिमूलश्रुत्या निषेधरूपया मातुलकन्यापरिणयादे प्रत्यवायजनकत्वबोधनात् आचारमूलश्रुत्या इष्टसाधनत्वबोधनस्य वस्तुनि विकल्पायोगेनैकस्यैव तदुभयविरोध । षोडशिग्रहणनिषेधेन तु षोडशिग्रहणाभावेऽपीतराङ्गै क्रतूपकारसिद्धेरेवाक्षेपात् युक्तो विकल्प ॥

(आत्मतुष्टे श्रुतिमूलत्वशङ्कानिराकरणपूर्वकं स्मृत्याचारमूलत्वव्यवस्थापनम्)

एवमात्मतुष्टेरपि स्मृतिविरोधे दौर्बल्यादप्रामाण्यमवसेयम्।

स्मृतिविरुद्धाचाराप्रामाण्यपरं द्वितीयवर्णकम् ।

एवं वा—त्रिवृच्चर्वश्ववालादिशब्देषु यत्र लोकवाक्यशे-

नच—आत्मतुष्टे "यदेव किंचनानूचानोऽभ्यूहत्यार्ष तद्भवती"ति प्रत्यक्षश्रुतेरेव मूलतयोपलभ्यमानत्वेन परपराकल्पनाभावात् दौर्बल्यस्याचारवदनुपपत्तिरिति—**वाच्यम्**, यदेवेतस्या श्रुते सामान्यविषयत्वेन विशेषविषयस्मृत्याचारे शिष्टाकोपाधिकरणन्यायेनाविरुद्धविषये सकोचोपपत्ते । अत आचारवत् शिष्टात्मतुष्टेरपि स्मृत्याचारयोर्विरोधे दौर्बल्यमिति ॥

(मातुलकन्यापरिणयादेः देशभेदेन बोधायनवचनानुसारेणाधर्मत्वव्यवस्थापनम्)

सप्रत्ययेतिसूत्रे **प्रत्ययो** विश्वास तत्त्वज्ञान चोपात्त, ताभ्या सहिता **सप्रत्ययाः** मन्वादय त प्रणीतत्वादित्यर्थ ॥ यत्तु "येषा परम्पराप्राप्ता पूर्वजैरप्यनुष्ठिता । त एव तत्र दुष्यन्ति आचारैर्नेतरे जना" । "इतर इतरस्मिन दुष्यति देशप्रामाण्यात्" इत्यापस्तम्बादिवचनाभ्यां देशभेदेन प्रामाण्यव्यवस्थापन तद्बलविगीताचारानुरोधेन बलवत्स्मृतिसकोचस्यान्याय्यत्वात् बोधायनेनापस्तम्बमतमनुपन्यस्य "मिथ्यैतदिति गौतम" "शिष्टस्मृतिविरोधादि"त्युक्तेश्चापस्तम्बवचनस्य गर्हामात्रनिराकरणार्थत्वमभिप्रेत्य सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ॥

(मातुलकन्यापरिणयादे. प्रत्यक्षश्रुतिमूलत्वपरस्मृतिचन्द्रिकादिखण्डनसूचनम्)

अत्रच 'गभ तुनोजनिना दम्पतीद पती कर्देवस्त्वष्टा सविता विश्वरूप" इत्यादिप्रत्यक्षश्रौतलिङ्गावष्टम्भत्वान्मातुलकन्यापतृष्वस्रेयपरिणयाचारस्य स्मृतितोऽपि प्राबल्यादनुदाहरणत्व न्यायसुधाकृता बलाबलाविचारणे उक्तम् । तदनुसारेण स्मृतिचन्द्रिकाकारादयोऽप्येवमेवादीकुर्वन्ति । तेषामुपपादनपूर्वक निराकरण कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(त्रिवृच्चर्वश्ववालादिशब्दानामर्थविशेषे लोकवेदयोर्विप्रतिपन्नानामुक्तवर्णकविषयतानिरूपणम्)

वार्तिककृता कृत द्वितीय वर्णकान्तरमाह—**एवंवेति** ॥ "त्रिवृत् बहिष्पवमान "मित्यत्र पठिते त्रिवृच्छब्दे लोकतस्त्रिभिर्वृत्यत इति व्युत्पत्त्या 'त्रिवृद्रज्जुस्त्रिवृद्ग्रन्थि"रित्यत्र त्रैगुण्यमर्थ प्रतीयते । वेदे तु तदुपक्रम्य "उपास्मै गायता नर" इत्यादितृचत्रयानुक्रमणात् 'नवभि स्तुवन्ती' ति श्रुत्यन्तराच्च स्तोत्रीयानवकम् । तथा चरुशब्दस्य लोके स्थालीवचनत्व, वेदे तु "आदित्य प्रायणीय पयसि चरुं"ति विधायाज्यस्यैव चरुमभिपूर्य चतुराज्यभागान् यजति पथ्या स्वस्तिमिष्ट्वा अग्नीषोमौ यजति अग्नीषोमाविष्ट्वा सवितार यजत्यदितिमोदनेनेति क्रमपरवाक्ये सिद्धवदोदनानुवादादोदनपरत्वम् । तत्रापि याज्ञिकप्रसिध्याऽनवस्रावितान्तरूष्मपक्वौदनविशेषपरत्वम् । तथा

षयोरर्थविप्रतिपत्तिस्तत्र पदपदार्थसम्बन्धे लोकात् वेदस्याधिक्ये प्रमाणाभावात्तुल्यबलत्वमिति प्राप्ते—

विषयैक्याभावे विधिस्तुत्योरेकवाक्यताऽनुपपत्तेर्विधि-

अश्ववालशब्दे लोकेऽवयवयोगेनाश्वस्य केशरूपोऽर्थ, वेदेतु "अश्ववाल प्रस्तर" इत्यत्र वाक्यशेषे "यज्ञो ह वै देवेभ्य अश्वो भूत्वोऽपाक्रामत् सोऽप प्राविशत् स वालधौ गृहीत स बालान्मुक्त्वा विवेश ह ते वाला काशता प्राप्ता" इति श्रवणात् काशरूपोर्थ, एव विप्रतिपत्तिविषयमुदाहरति—**त्रिवृदिति** ॥ आदिपदेनैक्षवी विधृतीत्यत्र लोकावगतयोगवलेनेक्षवयवपर एक्षवीशब्द, वार्तिकलेखनोन्नीतवाक्यशेषात्तु वेदे काशमूलपर। तथा स्तोमशब्दो ब्राह्मणस्तोम इति लोके समुदायवचन, वेदेतु स्तुतेर्मान स्तोम इति याज्ञिकप्रसिध्या स्तोमे डविधि पञ्चदशाद्यर्थ इति व्याकरणेन चानुगृहीतेन 'त्रिवृदेव स्तोम' 'पञ्चदशस्तोम' इति सामानाधिकरण्यनिर्देशेन स्तोत्रीयासख्याकृतस्तुतिसख्यापर इत्यनयोरपि विप्रतिपत्तिविषययो सग्रह ॥

(लौकिकवैदिकप्रसिद्ध्योरसमबलत्वेन विकल्पपूर्वपक्ष.)

ननु—लोकप्रसिद्धेर्वर्म प्रत्यक्षत्वात् वेदप्रसिद्धिरेव बलवतीत्याशङ्का "नैतदेव पदार्थेषु न हि वेदो विशिष्यते। अदृष्टहेतुवाक्यार्थे लोकान्स ह्यतिरिच्यत" इति वार्तिकोक्तरीत्या परिहरति—**तत्रेति ॥ तुल्यबलत्वमिति ॥ नच—**एकत्र शक्तिकल्पने परत्र तत्सादृश्येन प्रयोगोपपत्तेनानेकशक्तिकल्पन युक्तमिति—**वाच्यम्**, अर्थद्वयस्याप्यत्यन्तवैलक्षण्येन सादृश्याभावात्, विनिगमनाविरहाच्च। अतोऽनन्यथासिद्धप्रमाणद्वयबलेनोभयोरपि वाच्यत्वावगमात् तुल्यबलत्वेन विकल्प। तथाच "त्रिवृद्वहिष्पवमानमि"त्यत्रैकैकत्र त्रिगुणिते त्र्येक तृच कर्तव्यो लौकिकार्थग्रहणपक्षे, तृचान्तराम्नानन्तु पाक्षिकत्वेन ज्ञेयम्। एव चरुशब्देनादनीयस्य स्थालीद्रव्यस्य कृष्णलवद्विधान, पयसस्त्वदृष्टद्वाराऽविकरणत्वम्, अर्थवादस्तु पाक्षिकानुवाद इति। एवमन्यत्राप्यूह्यमिति भाव ॥

(लोकप्रसिद्धे वैदिकप्रसिद्ध्यपेक्षया बलवत्त्वपक्षनिरूपणम्)

तुल्यबलत्व च लोकप्रसिद्धेर्बलवत्त्वपूर्वपक्षस्याप्युपलक्षणम्। **तथाहि—**विरोधे लोकप्रसिद्धेरन्यनिरपेक्ष्येणात्मलाभात् "कार्पासमुपवीत स्यात् विप्रस्योर्ध्व वृत त्रिवृत्। त्रिवृता ग्रन्थिनैकेने"ति मनुवचने रज्ज्वारम्भकेषु नवतन्तुषु नवसङ्ख्यामद्भावेऽपि उपवीतारम्भिकाया रज्ज्वा त्रैगुण्यवि यर्थत्वदर्शनात्, वेदेऽपि "त्रिवृद्रशनाभवती"ति त्रगुण्यविषययाज्ञिकप्रसिद्धेरपि सत्वाच्च त्रिवृच्छब्दे मनुवदिकप्रसिद्ध्यनुगृहीतत्वाच्चानुपसजातविरोधित्वेन वदिकप्रसिद्धेर्लोकप्रसिद्धपदान्तरसामानाधिकर-

वाक्यशेषस्यैव शक्तिग्राहकत्वमनुमन्यते। अतश्च लौकिकप्रमाणावगतेऽर्थे शक्तिकल्पनाभिया न शक्तिरपि तु लक्षणादिनैव बोध। अतएव यत्र वाक्यशेषो नास्ति तत्रापि त्रिण्याधीनसिद्धिकत्वेन विलम्बितत्वात्तदपेक्षया दौर्बल्यमिति तदर्थस्यैव ग्रहणम्। अर्थवादानान्तु प्ररोचनामात्रत्वेन "यजमान प्रस्तर" इत्यादिवद्गौणत्वेनाप्युपपत्तेर्नावश्य सज्ञासज्ञिसम्बन्धप्रतिपादनपरत्वमित्यानर्थक्याभावात् नानर्थक्यप्रतिहतत्वेनापि तदर्थस्य ग्रहणमिति नार्थद्वयग्रहणेन विकल्पोऽपि। एवच साम्यपक्षे विकल्पेनार्थवादस्य पाक्षिकानुवादत्वम्, प्राबल्यपक्षे लोकप्रसिद्धार्थस्यैव विधौ ग्रहणादर्थवादस्यौदनादिपदाना ओदनसबन्धेन स्थाल्यादिलक्षकत्व कल्प्यत इति सिद्धम् ॥

(लौकिकवैदिकप्रसिद्ध्यो: समबलत्वविषमबलत्वपक्षद्वयेपि सार्थवादविधिस्थलेऽविवादात् निरर्थवादघटकपदाभिप्रायत्वम्—इति)

प्रकाशकारास्तु—पक्षद्वयेऽपि प्रकृतोदाहरणेऽर्थवादेनादनविषय एव विधेस्तात्पर्यग्रहात् सिद्धान्तवत् "गौण लाक्षणिक वापि वाक्यभेदेन वा स्वयम्। वेदोऽयमाश्रयत्यर्थ को नु त प्रतिकूलयेत्" इति वार्तिकोक्तरीत्या ओदनस्यैव ग्रहणापत्त्या नानुष्ठाने कश्चन विशेष, तथापि यत्र "सौर्य चरुमि"त्यत्र नार्थवादस्तत्रेद प्रयोजनम्—**इत्याहु.। तन्न,** विवादवर्थवादानुरोधेन चरुशब्दे लक्षणापेक्षयाऽविवाद एव स्थालीलक्षणाया न्याय्यत्वात् लक्षणादिना बोध इति ॥

(त्रिवृच्छब्दार्थनिर्णय.)

तत्रायं विवेक.—त्रिवृदादिशब्दाना तृचत्रयानुक्रमणवशात् स्तोत्रीयानवके शक्तावधारिताया यत्र स्तोत्रसबन्धस्तत्र स एवार्थो ग्राह्य। अन्यथा बहिष्पवमाने तृचत्रयविधानादेव स्तोत्रीयानवकसिद्धौ "त्रिवृद्बहिष्पवमानमिति" त्रिवृच्छब्दोपादानवयर्थ्यापत्ते। अत स्तोत्रीयानवके इव त्रैगुण्येऽपि त्रिवृत्पदवाच्यत्वेनैव तत्सार्थक्यात् यत्र नास्ति "त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोम" इत्यादौ तृचत्रयानुक्रमण, तत्र तस्यैव रूढ्या क्रमया योगबाधेन विधानम्। यत्र तु न सा बाधिका, यथा—"त्रिवृता यूपमि"त्यादौ तत्र लोकप्रसिद्धत्रैगुण्यस्य ग्रहणेऽपि न लाक्षणिकाय त्रैगुण्ये शक्यसबन्धाभावाल्लक्षणा। अतश्च स्तोत्रीयानवकमात्रे शक्तस्येह नवकमात्रे ग्रहणेऽपि लक्षणापत्ते क्लृप्तावयवयोगेनवार्थप्रतीत्युपपत्तौ लाक्षणिकार्थत्वे प्रमाणाभावात् शक्यार्थस्यैव ग्रहणमिति लोकसिद्धार्थेऽपि शक्तिरेवेति नानार्थत्वमेव। **अत एव—**बहिष्पवमान एव तृचत्रयानुक्रमणाद्बहिष्पवमानगतस्तोत्रीयागतनवक एव रूढि **—इत्यप्यपास्तम्**, तथात्वे त्रिवृद्ग्रहणवयर्थ्यापत्तेस्तदवस्थत्वात्। न हि तदा अग्निष्टुति सर्वस्तोत्रेषु नवक विधातु शक्यते "त्रिवृता यूप"मित्यत्र लाक्षणिकत्वापत्ते। त्रैगुण्यरूपशक्यार्थस्यैव

वृदादिपदार्थो वैदिक एव ग्रहीतव्य इति वक्ष्यते । अतश्च त्रिवृच्छब्दस्य स्तोत्रगतमृङ्नवकं शक्यं न तु तत्त्रैगुण्यम् । चरुशब्दस्योदनो न तु स्थाली । अश्ववालशब्दस्य काशा नाश्वकेशा । वाक्यशेषाश्च कौस्तुभे द्रष्टव्याः ॥ ७ ॥ इति तृतीयवर्णकम् ।

ग्रहणापत्तेस्तत्रातिदेशेनैव स्तोत्रीयानवकप्राप्तेश्च विधिवैयर्थ्याच्च तत्र त्रिवृत्पदवैयर्थ्यापत्तेरनिवारणात् । अतः स्तोत्रीयानवके इव त्रैगुण्येऽपि शक्तिः । एवं मानववाक्येऽपि स्तोत्रीयानवकवत् लोकप्रसिद्धत्रैगुण्यपरत्वमेव ॥

(त्रिवृच्छब्दस्य स्तोत्रीयानवकवाचित्वे आकृत्य-धिकरणविरोधपरिहारः)

नच स्तोत्रीयानवकवाचित्वे आकृत्यधिकरणविरोधः यत्र विशेषणमात्रे शक्तौ कल्पितायां तदविनाभावात् विशेष्यप्रतीतिरुच्यते तस्याकृत्यधिकरणन्यायविषयत्वेऽपि पुत्राद्यविनाभावाभावेन स्नुषादिशब्दानां पुत्रभार्यादिविशिष्टवाचित्वस्येवेहापि विशिष्टवाचकत्वस्य स्वीकारे तद्विरोधाभावात् ॥

(चरुशब्दार्थनिर्णयः)

चरुशब्दस्यापि वाक्यशेषबलात् समानविषयत्वानुरोधेन ओदने रूढिस्वीकारात्, ऐकान्तिकसंबन्धाल्लोकप्रसिद्धस्थाल्या लक्षणैवेति नानेकार्थत्वम् । अतएवेह शक्त्यवधारितायां यत्र न वाक्यशेषः —"यथा सोम चरुः"मित्यादौ तत्रापि लाक्षणिकार्थग्रहणे मानाभावादोदनस्यैव ग्रहणम् । यद्यपि याज्ञिकैः कपाले कटाहे वा श्रपितस्य चरुत्वानभ्युपगमात् स्थाल्यास्थौदन एव च प्रयोगात् स्थालीस्थौदनपरत्वे आकृत्यधिकरणन्यायेन स्थालीमात्रवाचित्वमेव युक्तम् । अतएव ऐकान्तिकसम्बन्धादोदन एव लक्षणेति प्राप्नोति तथापि अर्थवादानुरोधेन गौणार्थस्यैव ग्रहणे सिद्धे श्येनोपमानेनोपमितयागपरतया निर्णीतश्येनशब्देन यागस्य गौण्याऽपि वृत्त्या ग्रहणे सिद्धे तत्प्राबल्यात् "समानमितरच्छ्येनेने"त्यादौ तद्ग्रहणस्यैव सोयमित्यादावपि तस्यैव युक्तं ग्रहणम् । याज्ञिकानामपि चरुशब्दस्यौदने पाकविशेषमात्रनिमित्तत्वेऽपि तस्य स्थालीमन्तरेणानुपपत्तेरर्थाक्षेपेऽपि स्थालीस्थौदनवाचित्वानङ्गीकारेणाकृत्यधिकरणन्यायाविषयतया स्थालीवाच्यतायाः अप्रसक्तेश्च । यद्यपि चरुशब्दे याज्ञिकप्रसिद्ध्या लोकप्रसिद्धेर्बाधादेव निर्णयस्संभवतीति न वाक्यशेषमात्रनिर्णयाभिप्रायत्वम्, तथापि क्वाचित्कयाज्ञिकप्रसिद्धेरेव लाक्षणिकत्वोपपत्त्या बहुतरतत्प्रसिद्धिबाधायोगात् वाक्यशेषस्यैव याज्ञिकप्रसिद्धिमूलत्वेनाङ्गीकार्यत्वे "तद्धेतोरेवे"ति न्यायेन निर्णायकत्वम् इति ध्येयम् ॥

(अश्ववालशब्दार्थनिर्णयः)

एवमेवाश्ववालशब्दयोरपि अवयवयोगेन शक्त्यैवावयवाश्वकेशरूपार्थयोर्वेदे अश्ववालानामेव काशरूपेण परिणामाभि

चोदितन्तु ॥ यत्र पिकनेमसततामरसादिशब्दानां नार्याणां अर्थविशेषे प्रसिद्धिः, म्लेच्छेषु तु पिकः कोकिलः, नेमः अर्द्धः, सतः बृहत्पात्रं दारुमयं शतच्छिद्रं परिमण्डलं, तामरसम् कमलं इत्येवं प्रसिद्धिः, तत्र तत्प्रसिद्धार्थस्यैव ग्रहणं न तु निगमनिरुक्तादिना तत्कल्पनम् । नच म्ले-

च्छानात् प्रकृतिविकारयोश्च सलक्षणत्वदीर्घत्वादिना सादृश्येन यद्यपि गौणः प्रयोगः संभवति, तथापि सर्वत्र वाक्यशेषाभावेऽपि श्येनशब्द इव पूर्वोक्तरीत्या ग्रहणं युक्तम् । **वस्तुतस्तु**—अश्ववालशब्दस्य गौणत्वाभ्युपगमे गौणतायाः पदान्तरसामानाधिकरण्यसापेक्षत्वेन असमासे प्राप्ते आश्ववाल इति तद्धितानुपपत्तिप्रसङ्गात् नव गौणत्वम्, अपितु वैदिकप्रसिद्ध्या बलीयस्याऽवयवार्थप्रसिद्धिबाधात् अश्वकर्णशब्द इव काशेषु रूढ्यागमादिह शक्यार्थस्यैव ग्रहणेऽपि अवयवयोगेनापि शक्त्यवधारणात् नानार्थत्वमेव । **एतेन**—अर्थवाद एव काशपदं केशरूपवाललक्षणार्थमस्तु, कृतं शक्त्यन्तरकल्पनेन इति—**निरस्तम्**, 'ते वालाः काशतां प्राप्ताः' इत्यनन्वयापत्तेः ॥

(स्तोमशब्दार्थनिर्णयः)

एवं स्तोमशब्दस्यापि स्तोत्रायामसङ्ख्याकृतस्तुतिसङ्ख्यावाचित्वम् वैदिकसामानाधिकरण्यादिना । **अथवा** न्यायसुधाकारोक्तरीत्या स्तोत्रायामसमुदायमात्रवचनत्वमवगन्तव्यम् । लोकप्रसिद्धसमुदायपरत्वं तु लक्षणया शक्त्या वेति दिक् ॥ **वक्ष्यते इति॥** दशमे इति शेषः ॥ तेनैतदधिकरणप्रयोजनमात्रकथनार्थत्वान्न पौनरुक्त्यमिति भावः । वाक्यशेषाश्चेति ग्रन्थो व्याख्यातचरः ॥ **यत्तु** "सन्दिग्धेषु वाक्यशेषादि"त्यनेन गतार्थत्वम्, **तत् न** तस्य वाक्यशेषान्वयात्प्राक् सन्दिग्धार्थविषये निर्णायकत्वेऽपि इह तदन्वयात्प्राक् विपरीतार्थनिश्चयेन सन्दिग्धार्थत्वाभावेन अनिर्णायकतयाऽप्रवृत्तेरिति ॥

॥ इति चतुर्थं शास्त्रप्रसिद्धपदार्थप्रामाण्याधिकरणम् ॥

(पिकनेमादिपदार्थनिर्णये सिद्धान्तेनोपक्रमे निमित्तनिरूपणम्)

अत्र यद्यपि भाष्ये आर्यम्लेच्छप्रसिद्धेर्बलाबलचिन्ता भाति, तथापि सा म्लेच्छप्रसिद्धेः क्वचिदपि प्राक् प्रामाण्यस्यानिरूपणादयुक्तेति मत्वा प्रामाण्याप्रामाण्यचिन्तैवात्र क्रियते । बलाबलचिन्तातु शिष्टाकोपाधिकरणे व्युत्पादितप्रमाणबलाबलन्यायेनैव सिद्धा प्रसङ्गात् फलीभूतत्वेन दर्शितेति वार्तिकसूचितमभिप्रेत्य विरोधे म्लेच्छप्रसिद्धेः दौर्बल्येऽपि अविरोधे तस्या एव प्रमाणत्वेन ग्रहणात् निरुक्तादिद्वारकशास्त्रप्रसिद्धेस्सिद्धान्ते ग्रहणादापवादिकी सङ्गतिः स्पष्टत्वात्तथाशास्त्रस्थप्रसिद्धग्रहणपूर्वपक्षस्य निर्युक्तिकतया च तामप्रदर्श्यैव विषयप्रदर्शनपूर्वक

च्छेषु शब्दार्थयोर्विप्लुतिदर्शनेन तत्प्रसिद्धेरविस्रम्भणीयता, पिकादिशब्दाना वेदएव दृश्यमानत्वेनाविप्लुतत्वात्। अतश्च तेषा वाच्याकाङ्क्षाया तत्प्रसिद्धेरपि क्लृप्ततया ग्राहकत्वम्। अतएव निगमादिप्रसिद्धेरपि तत्प्रसिद्धित्वेन प्राबल्येऽपि कल्प्यत्वेन दौर्बल्यम्। म्लेच्छप्रसिद्धेश्च म्लेच्छप्रसिद्धित्वेन दौर्बल्येऽपि क्लृप्तत्वेन प्राबल्यम्, प्रमाणबलाबलापेक्षया प्रमेयबलाबलबलीयस्त्वस्य स्थापितत्वात्। अतएव नात्र विशेषत पूर्वपक्ष कथित ॥ ८ ॥ इति पिकनेमाधिकरणम्।

प्रयोगशास्त्रम् ॥ सर्वस्मृतीना कल्पसूत्राणा वा षड-

सिद्धान्तमाह—यत्रेति। आदिपदेन पश्ववयवविशेषवाचिना क्षौमादिशब्दाना धौतकौशेयवाचिन पत्रोर्णशब्दस्य कञ्चुकवाचिनो वारबाणशब्दस्य च सग्रह ॥

(पिकाद्यर्थनिर्णये स्वरूपतो म्लेच्छप्रसिद्धिदौर्बल्यनिराकरणपूर्वकतत्प्रामाण्यव्यवस्थापनम्)

काशादिषु साधिताप्रमाणभावम्लेच्छप्रसिद्धेरग्रहणात् नार्याणामित्युक्तम्। आर्येष्वर्थविशेषप्रसिद्धे स्वरूपतोऽसत्त्वेऽपि तन्मूलत्वेनासिद्धाया अपि निरुक्तादिना साधयितु शक्यत्वात् तस्या प्रयोक्तृबलीयस्त्व स्वरूपेण बलीयस्त्वम्। म्लेच्छप्रसिद्धौ तु प्रयोक्तृदौर्बल्य स्वरूपेण दौर्बल्यमितिसन्देहकारणमपाकुर्वन् निश्चय दर्शयति—तत्र तत्प्रसिद्धार्थस्येति ॥ तथाच म्लेच्छप्रसिद्धेरेवाभिधेयनिर्णये प्रामाण्यमित्यर्थ। पिकादिशब्दानामिति ॥ शब्दान्तरेषु विप्लुतिशङ्कानिराकरणाशक्तावपि "पिकमालभेत" "सोमापौष्ण चरु निर्वपेन्नेमपिष्ट पशुकाम"इत्यादिवैदिकचोदनासु पिकादिशब्दाना प्रयुक्तत्वेनाविभक्तिकम्लेच्छप्रयोगेऽपि प्रातिपदिकमात्रस्याविप्लुतिनिश्चयान्नित्यवेदप्रयुक्तत्वेन च जात्यादिरूपनित्यार्थवाचित्वकल्पनावश्यभावे सति मुख्यार्थान्तराप्रसिद्ध्या तत्सदृशे कोकिलादौ गौणत्वायोगात् स्वसमानार्थककोकिलादिशब्दासादृश्याच्च गाव्यादिशब्दवत्तन्मूलकस्य शक्तिभ्रमस्याप्यसभवेनार्थस्याप्यविप्लुतिनिश्चयादनादिम्लेच्छव्यवहारस्यापि वाचकत्वकल्पनाऽविघात। नह्यदृष्टार्थेषु शाक्यादिभ्यो मन्वादीनामिव पदस्वरूपज्ञाने इतरेभ्योऽर्थनिणयेऽन्यस्य बलीयस्त्व किंचिद्विरुद्धमस्ति, प्रत्युताकाङ्क्षितपदार्थज्ञान साधकमेवेति भाव। अभ्युपेत्यापितु विरोध शास्त्रप्रसिद्धे दौर्बल्य दर्शयति—अतएवेति ॥ स्थापितत्वादिति ॥ नहि—तत्र स्वरूपबलाबलापेक्षया तत्सबन्ध्यन्यप्रमाणगतबलाबलमात्र दुर्बलमुक्तम्, नत्वाश्रयबलाबलमिति—युक्तम्, स्वरूपबलाबलापेक्षया तत्सबन्ध्यन्यगतबलाबलमात्रदौर्बल्यस्य प्रतिपादितत्वात्। तत्सबन्ध्यन्यच्च यथा प्रमाण तथा आश्रयोऽपीति न दोष। एतच्च भाष्यकारमतेनोक्तम्, वार्तिककारमते शिष्टाकोपाधिकरणभङ्गेनान्यथासूत्राणा योजनात् प्रमेयबलाबलज्यायस्त्वस्य तत्र पूर्वमनिरूपणादिहैव आश्रयगतबलाबलापेक्षया प्रमेयबलाबलस्य विचार्यत्वात् ॥

(वार्तिकमते अस्यैवाधिकरणस्य विषयविशेष म्लेच्छप्रसिद्धिप्राबल्यसाधकतेति निरूपणम्)

अतो वार्तिकमते म्लेच्छप्रसिद्धे प्रामाण्याप्रामाण्यविचारस्यैव तद्गतबलाबलविचारस्यापि इहैव कर्तव्यत्वादुपजीव्यतयेदमधिकरण पील्वादिवर्णकात् प्राक् अर्थतो द्रष्टव्यम्। एवचास्मिन् मते प्रमेयबलाबलज्यायस्त्वस्थापनस्यात्र पूर्वपक्षाकथन प्रति हेत्वाकाङ्क्षा सभवति, तथापि विरोधे म्लेच्छप्रसिद्धेरप्रामाण्ये उक्तेऽर्थादेवाविरोधे प्रामाण्यहेतौ पूर्वपक्षसाधकस्यासभवात् सूत्रकृतापि स्वातन्त्र्येण तदकथनादेव चात्र तदकथनमिति ज्ञेयम् ॥

॥ इति पञ्चमं म्लेच्छप्रसिद्धिप्रामाण्याधिकरणम् ॥

(कल्पसूत्रप्रामाण्यपरभाष्यकारीयाधिकरणशरीरस्य स्मृत्यधिकरणेन पौनरुक्त्यपरिहारार्थं स्वत प्रामाण्यपरतया वार्तिककारमतानुसारेण तद्योजनम्)

अत्र भाष्यकृता सूत्रानुरोधेन कल्पसूत्राण्युदाहृत्य प्रामाण्याप्रामाण्यचिन्ता कृता। सा न युक्ता, स्मृत्यधिकरणे वेदातिरिक्तविद्यास्थानमात्रस्य वेदमूलकतया प्रामाण्यस्य सावितत्वेन तद्विरुद्धत्वात्। अतस्सिद्धान्ते सूत्रद्वयेन स्वरनियमवाक्यशेषाभिधानेन वेदवैलक्षण्यप्रतिपादनात् स्वत प्रामाण्यनिराकरणप्रतीते पूर्वपक्षे स्वातन्त्र्येण प्रामाण्यमभ्युपेत्य स्मृत्यधिकरणसाधितवेदमूलकत्वहेतुकप्रामाण्याक्षेपेण पूर्वपक्षमुपवर्ण्य तस्यैवेह सिद्धान्ते निराकरणद्वारा स्मृत्यधिकरणसावितस्य स्थिरीकरणेन भाष्यगतप्रमाणाप्रमाणशब्दयो स्वातन्त्र्यास्वातन्त्र्यव्याख्यया आक्षेपहेतोस्सर्वत्राविशेषेण स्मृत्यादिष्वपि तदाक्षेपसमाधानयोस्सभवात् कल्पसूत्रपद भाष्यगत उपलक्षणमभिप्रेत्य म्लेच्छाचाराणा केषाचिदनादित्वेन शिष्टाचारतुल्यतया स्वतन्त्रप्रामाण्येऽभिहिते इहापि वेदत्वेन वेदतुल्यतया वा स्वत प्रामाण्योपपत्तेनैषा वेदमूलत्व तद्विरोधेन वा नाप्रामाण्य युक्तमित्यनन्तराधिकरणव्युत्पादितप्रामाण्योपजीवनेन स्मृतिविरोधाधिकरणद्वयाक्षेपादाक्षेपिकी सगति स्पष्टत्वादप्रदर्श्यैवोदाहरणानि दर्शयति—सर्वस्मृतीनामिति ॥

(कल्पाना सूत्राणां च स्मृत्यधिकरणविषयत्वेन तदाक्षेपपराधिकरणविषयत्वयोगेन कल्पसूत्रयोः लक्षणादिनिरूपणम्)

न केवल स्मृत्यधिकरणे मन्वादिस्मृतिमात्रमुदाहरण, येन तावन्मात्रविषय एवायमाक्षेपो भवेत्, अपितु वेदातिरिक्ताना सर्वेषामेवोदाहरणत्वात् कल्पसूत्रादिविषयस्यापि तस्याक्षेप सूचयितुमाह—कल्पसूत्राणां वेति ॥ कल्पाश्च सू-

ङ्गानामेव वा शाक्यादिग्रन्थाना वा वेदत्व वेदतुल्यत्व वा भवतु, श्रुत्यादिमूलकत्वे गौरवात्, नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वानुपपत्तेश्च, षडङ्गाना तु "षडङ्गमेके"—इति स्मृतेरपि

त्राणि चेति विग्रह । कल्पा नाम प्रयोग कल्पयन्तीति व्युत्पत्त्या सिद्धरूपप्रयोगप्रतिपादका ग्रन्था बोधायनवाराहमाशकादिप्रणीता, सूत्राणि तु सूचयन्तीति व्युत्पत्त्या ऋच पादग्रहण एतत्तीर्थमित्याचक्षते इत्यादिस्वपरिभाषास्वसञ्ज्ञाभिर्युतानि प्रयोगविशेषोन्नायकलक्षणप्रतिपादका आश्वलायनबैजावापकात्यायनादिकृता ग्रन्था इति भेद । **तदुक्त वार्तिके**— "सिद्धरूप प्रयोगो यै कर्मणामनुगम्यते । तत्कल्पा लक्षणार्थानि सूत्राणीति प्रचक्षते" **इति** ॥ **अन्यत्रापि**—"लघूनि सूचितार्थानि स्वल्पाक्षरपदानि च । सर्वतस्सारभूतानि सूत्राण्याहुर्मनीषिण " **इति** ॥

(शाक्यादिग्रंथानां कल्पसूत्राधिकरणविषयत्वोपपादनम्)

शाक्यादीति ॥ यद्यपि स्मृत्यधिकरणे शाक्यादिग्रन्थाना न प्रामाण्य साधित, येनाक्षेपविषयतोच्येत, तथापि विरोधाधिकरणे वार्तिककृता तेषा वेदमूलत्वासभवेनाप्रामाण्यस्य प्रतिपादितत्वादिहाक्षेपसाधितहेतो स्वातन्त्र्यस्याप्रामाण्याक्षेपेऽपि प्रवृत्ते सिद्धान्तानुपयोगेऽपि विचारविषयत्वमुपपद्यते इति भाव ॥ अत्र सर्वत्र वाशब्दो न पक्षान्तरद्योतक, किन्तु अनास्थाद्योतक सन् सर्वेषूदाहरणत्वज्ञापक एव ॥

(वेदत्वेन वेदतुल्यत्वेन वा लाघवात् कल्पसूत्राणां प्रामाण्यपूर्वपक्ष)

अत एव वार्तिके "एवमेतानि चत्वार्यपि विद्यास्थानानी"त्युक्तम् । **गौरवादिति** ॥ यथैव स्मृत्यधिकरणे भ्रान्त्यादिमूलत्वकल्पनातो वेदमूलत्वकल्पनाया लघुभूतत्वात् वेदमूलत्वमेवाश्रितम्, तथैव दृढतरशिष्टत्रैवर्णिकपरिग्रहेण अवश्यवक्तव्ये प्रामाण्ये वेदमूलत्वकल्पनापेक्षयापि अपौरुषेयत्वकल्पनाया लघुभूतत्वात्तदेव युक्तमाश्रयितुम् इत्यपौरुषेयत्वसाम्यात् मन्वादिनिबन्धनानि, वेदा, धर्ममूलत्वात्, विधिवदित्यनुमानेन वेदत्वम् । यदा तु तानि अवेदा, वेदमुद्राराहितत्वाद्वेदत्वेनाभियुक्तप्रसिद्ध्यभावाद्वा काव्यवदिति सत्प्रतिपक्षानुमानपराहतत्वमुपन्यस्येत तदा वेदतुल्यत्व वेत्यर्थ ॥

(प्रत्यक्षवेदार्थसग्राहकत्वेन प्रणयनवैयर्थ्यापत्त्या वेदत्वेन प्रामाण्यनिरूपणम्)

किंच मन्वादिस्मृतीना तिरोहितप्रायवेदार्थनिबन्धनत्वात् कथचिदर्थवत्त्वेऽपि कल्पसूत्राणा विस्पष्ट सकलजनप्रत्यक्षवेदार्थोपनिबन्धनात् प्रणयनानर्थक्यापत्ते शाखान्तरवदेवापौरुषेयत्वेन वेदत्व युक्तम् । नहि सकलजनप्रत्यक्षवेदवाक्यार्थविषयमर्थ वदतामेषा पुरुषै प्रणयन सभवति । तथात्वे वा-

वेदत्वम् । बुद्धबोधायनमशकादिभिस्तु समाख्या कठादिवत्प्रवचननिमित्तत्वेनाप्युपपन्नेति प्राप्ते—

दृढकर्तृस्मरणात्कठादिवत्प्रवचननिमित्तत्वानुपपत्तेर्नैषा वे-

ऽमीषा विधायकोपस्थानमात्रेण चरितार्थत्वात् धर्मप्रमाजनकत्वानुपपत्ते र्धर्ममूलस्मरणानुपपत्तेरिति भाव ॥

(अनादिब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वेन स्मृतीनां स्वत प्रमाणधर्माधर्मप्रमितिजनकत्वेन शाक्यादिग्रन्थानां च प्रामाण्यनिरूपणम्)

नित्यब्रह्मयज्ञेति ॥ "अहरह स्वा याधमधीयीते"त्युपक्रम्य "यदृचोऽधीते यद्यजूंषि यद्ब्राह्मणानीतिहासान्पुराणानि कल्पानि"ति **नित्योऽ**नादिसिद्धो ब्रह्मयज्ञविधि । नहि कल्पादीनामाधुनिकत्वे स उपपद्यत इत्यर्थ ॥ यद्यपि न शाक्यादिग्रन्थाना नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वम्, तथापि शाक्यादिग्रन्थेभ्यो धर्माधर्मावगते स्वसवेद्यत्वात्तस्याश्च स्वत प्रामाण्यस्य तर्कपादे स्थापितत्वादाप्तोक्तत्वलक्षणगुणाभावेऽपि प्रामाण्याविघात । नच—मीमासकै प्रामाण्यानभ्युपगमेऽपि शाक्यै परत प्रामाण्याभ्युपगमात् आप्तोक्तत्वलक्षणगुणाभावे कथ प्रामाण्योपपत्ति ? "उत्पादाद्वा तथागतानामनुत्पादाद्वा स्थितैवैषा धर्मनित्यते"ति शाक्येन प्रवाहनित्यत्वेन कूटस्थनित्यत्वेन वा धर्मनित्यत्वस्योक्तत्वात्, तत्र नित्यत्वस्य च तत्प्रतिपादकागमनित्यत्वमन्तरेणानुपपत्ते नित्याना चागमाना अस्वतस्त्वे प्रामाण्यानिर्वाहात् स्वतस्त्वाभ्युपगमेऽपि अपसिद्धान्तानापत्ते । एव सत्यपि यदि स्वकर्तृकत्वमभ्युपगम्येत, तदा कर्तृदोषेण प्रामाण्यावगतिर्बाध्येतापि, नतु तदभ्युपगमो युक्त, गौरवात् । एवच यद्यपि वेदमूलकत्वे निराकृते वेदत्व वेदतुल्यत्व वा दूरेणापास्तम्, तथापि "शाक्यादिश्चोर स्वागमप्रामाण्यग्राम प्रत्यक्षादिमूलत्वेनान्यद्वारेण प्रवेष्टुमुद्यतोऽतीन्द्रियार्थदर्शनासामर्थ्यवेदमार्गबाह्यत्वलक्षणन्यायदण्डपाणिभिर्मीमासकै वारितो वर न प्रविशेत्, सप्रति तु मीमासकानुमतेनापौरुषेयत्वेन महापथेनैव प्रकट प्रवेष्टु इच्छती"ति वार्तिकोक्तरीत्या सभवत्येवाप्रामाण्याक्षेपेण स्वातन्त्र्येण प्रामाण्यमिति भाव ॥

(षडङ्गवेदत्वनिरूपणप्रकारः)

अङ्गानान्तु वेदत्वे स्पष्टमेव हेतुमाह—**अङ्गानान्त्विति** ॥ "मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेय षडङ्गमेक" एति गौतमस्मृते स्पष्टमेव वेदत्वमित्यर्थ । अपौरुषेयत्वे बोधायनबौद्धमाशकादिसमाख्यानुपपत्ति काठकादिसमाख्यावदुपपत्त्या परिहरति—**बुद्धेति** ॥ एतादृशसमाख्यामूलिकैवैषु लोकाना पौरुषेयत्व भ्रान्तिरित्यर्थ ॥

(दृढकर्तृस्मरणेन स्मृत्यादिपौरुषेयत्वव्यवस्थापनम्)

दृश्याभावसाधकस्य दृश्यादर्शनस्येवेह कर्त्रभावसाधकस्य

दत्व वेदतुल्यत्व वा। प्रतिमन्वन्तरञ्चैवविधाना ग्रन्थाना सत्त्वान्नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वोपपत्ति। एकग्रहणात्तु "पडङ्गमेके" इति परमतोपन्यास। तस्मादेषा स्मृत्यधिकरणन्यायेन वेदमूलकत्वमेव। शाक्यादिग्रन्थाना तु तदसम्भवात् आभासत्वमेव।

प्रयोजन कल्पादीना वेदत्वे तत्तुल्यत्वे वा यत्र प्रत्यक्षश्रुतिविरोधस्तत्र विकल्प। यत्र वा प्रत्यक्षश्रुतिविरोधाभावेऽपि न्यायाभासोपन्यासपूर्वक वचन, तत्रापि वचनत्वादेव तदनुष्ठान, न्यायोपन्यासस्तु हेत्वधिकरणन्यायेनार्थवाद।

स्मर्तव्यास्मरणस्याभावेन वेदवदकर्तृकत्वानुपपत्ते पौरुषेयत्वेऽपि प्रामाण्यस्य लाघवमात्रेण तत्साधने कालिदासादिवाक्येष्वपि तदापत्ते तस्य प्रामाण्योपष्टम्भकत्वेन स्वत प्रमाणत्वाभावाच्च नापौरुषेयत्वसिद्ध्या वेदत्व वेदतुल्यत्व वेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**दृढेति**॥ अतश्च स्मर्तव्यास्मरणहेतुना वेदा पौरुषेयत्वे न्यायत स्वरवाक्यशेषादिमुद्रादिभिश्च सिद्धे काठकादिसमाख्याया तदनुरोधेन प्रवचननिमित्तत्वाङ्गीकारेऽपीह कर्त्रभावसाधकप्रमाणाभावेन प्रत्युत तत्साधकप्रमाणसत्त्वेन प्रवचननिमित्तत्वेन न तत्तत्समाख्या नेतु युक्ता। एव सत्यपि यदि त्रैवर्णिकाना धर्मत्वस्मरण अपौरुषेयत्व विना नोपपद्येत, तत कल्प्येतापि तत्, तत्तु वेदमूलत्वेनाप्युपपन्नतरमित्यभिप्रेत्योपसहरति—**तस्मादिति**॥

(नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वादिप्राप्तवेदतुल्यत्वादिनिराकरणम्)

या तु नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वानुपपत्ति, ता परिहरति—**नित्येति**॥ यथैव व्रीहित्वजातिमादाय नित्यसयोगविरोधपरिहार, तथा सर्वग्रन्थेषु वाक्यत्ववत्कल्प्यत्वजात्यनङ्गीकारेऽपि कृपिवात्वर्थानुसारेण वेदार्थप्रकल्पकत्वोपाधिनैवजातीयकाना ग्रन्थाना सर्वकाल केषाचित्सभवेन प्रवाहनित्यतया नित्यसयोगाविरोधोपपत्तेर्न दोष इत्यर्थ। **यत्तु** अङ्गाना वेदत्वस्मरण, तदेकग्रहणादेव पूर्वपक्षत्वप्रतीते "मन्त्रब्राह्मणयो वेदनामधेयमि त्यत्रैकग्रहणाभावेन सिद्धान्तत्वप्रतीते अस न्मूलकमित्याह—**एकग्रहणात्त्विति**॥

(कल्पसूत्रप्रणयनसार्थक्योपपादनम्)

यत्तु प्रणयनवैयर्थ्यापादन, तन्नानाशाखागतानामेकादशकपालत्वादीना समुच्चिताना च प्रयाजाद्यनुमन्त्रणमन्त्रादीना शाखान्तरीयवाक्याधीनबाधोपसहारपरिसख्यापदार्थलक्षणापूर्वतादिज्ञानार्थत्वादयुक्तम्। उपसहारस्य मीमासाभिज्ञ स्वशाखामात्राध्यायिभि क्वचिदुदाहरणविशेषे ज्ञातु शक्यत्वेऽपि सर्वोदाहरणेषु ज्ञातुमशक्यत्वात् तत्तदर्थस्मृतिविक्षेपकार्थवादत्यागेन सप्रत्यनुष्ठानस्य कर्तुमशक्यत्वाच्च प्रणयनसार्थक्योपपत्ते परिहरणीयम्। प्रकृते शाखान्तरवदध्येतृभेदाभावात्त्याध्येतृकत्वात्तन्मत एव वि यन्तरानर्थक्यमित्यभ्यामान् क्मान्तरत्वापत्तेरतीव गौरवम्। मम तु प्रत्यक्षविधिविहितार्थानुवादकत्वेऽपि अनुष्ठानमात्रार्थ कल्पादिनोपस्थापनमर्थवदिति। **नच—** एव एकस्या शाखाया पञ्चपटसख्याकल्पसूत्राम्नानवैयर्थ्यम्, एकेनैव तदुपस्थापनसिद्धे **इति—**

वाच्यम्, स्वाध्यायाध्ययनविधौ स्वपदोपादानात् पारपर्यागतैकशाखाध्ययननियमस्यैव "बह्वल्प वा स्वगृह्योक्त यस्य यावत्प्रकीर्तित। तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्व कृतो भवेदि"ति शाखान्तराधिकरणगतसर्वाङ्गोपसहारानुकूलपवित्रावपि स्वपदोपादानेन गृह्यपदोपलक्षितकल्पसूत्रादीनामपि पारपर्यागतैकगृह्यसूत्राध्ययननियमस्यापि प्रतीतेरनेककल्पसूत्राद्यध्ययनस्याप्रसक्त्याऽनेकैरुपस्थापनेन सार्थक्योपपत्ते नह्युत्तराधिकरणे कल्पसूत्रादीना परिग्रहव्यवस्थापि निरसिष्यतेऽपितु तदर्थव्यवस्थैव। अतश्च यान्याश्वलायनकात्यायनसूत्रादीनि तानि तत्तच्चरणैरेव पठनीयानीत्येवपरिग्रहव्यवस्थया नेतरवैयर्थ्यमिति भाव। यदपि धर्मप्रमाजनकत्वासभव इत्युक्त, तत्र यत्रैषा मूलभूता श्रुतिर्न प्रत्यक्षा, तत्र लौकिकवाक्यवत् धर्मप्रमाजनकत्वाभावेऽपि मूलभूतश्रुत्युपस्थापकत्वेन धर्मप्रमाप्रयोजकत्वोपपत्तेर्भाक्तमेव प्रामाण्यमिति स्मृत्यधिकरण एव प्रतिपादनान्निरसनीयम्। यत्र मूलभूता श्रुति प्रत्यक्षा, तत्रापि तत्तात्पर्यावधारणस्य कल्पसूत्राद्यधीनत्वात् तात्पर्यविषयाभूतार्थविषयप्रमाजनकत्वात् तदुपपत्तिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम्॥

(शाक्यादिग्रन्थाप्रामाण्यव्यवस्थापनम्)

एव वेदमूलकत्वेन कल्पादीना प्रामाण्ये साधितेऽपि शाक्यादिग्रन्थानामपि समानन्यायात्प्रामाण्ये भ्रान्ति प्रसक्ता पूर्वहेतुनैव निरस्यति—**शाक्यादिग्रन्थानां त्विति। तदसभवादिति**॥ वेदाप्रामाण्यवादिभिरेव तत्प्रामाण्याङ्गीकारेण वेदमूलकत्वस्यासभवादित्यर्थ॥

(कल्पसूत्राधिकरणपूर्वपक्षप्रयोजनानि)

ननु कल्पादीना सिद्धान्ते वेदमूलकत्वेन प्रामाण्याङ्गीकारे कि विचारप्रयोजनमित्यपेक्षायामाह—**प्रयोजनमिति॥ यत्र प्रत्यक्षेति**॥ यथा "औदुम्बरी स्पृष्ट्वोद्गायेत्" इति श्रुत्या वेष्टनविषयकसूत्रस्य विरोधो भाष्यकारमते, यथावा "पुरोडाश पर्यग्निकरोती"ति कल्पसूत्रवचनाना विरोधस्तत्रेत्यर्थ **यत्रवेति—**यथा "अन्यत्र तदर्थवादवचनादि"ति पञ्चमाध्यायगताश्वलायनवचने "सुषिरो वा एतर्हि पशुर्यर्हिवपामुत्खिदति यद्गाहिमय पुरोडाशो भवत्यपिधानाय" इत्यर्थ वादावगतछिद्रापिधानार्थत्वस्याग्नीषोमीयपशुपुरोडाशेऽवगते तस्य च सवनीयेऽतिदेशप्राप्तस्याप्यकरण "अनुसवन सवनीया पुरोडाशा निरुप्यन्ते नाहित्याच्छिद्रताया" इत्यर्थवादावगतछिद्रापिधानरूपफलकसवनाधरैव तत्कार्यस्य सिद्धेन्यायाभासोपन्यासपूर्वक प्रतिपादित तद्वचनमित्यर्थ

सिद्धान्ते तु प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे सन्न्यायविरोधे च यावन्मूलश्रुतिदर्शनमननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यम् । श्रुतिदर्शनोत्तरन्तु विकल्प । यत्र तु न्यायोपन्यासरहित मीमासान्यायविरुद्धञ्च स्मृतेर्वचन तत्र श्रुतिमूलसम्भवेन वचनविरोधे न्यायस्यैवाभासत्वात्तदर्थ एवानुष्ठेय इति । अत्र सर्वत्रोदाहरणानि मूलोक्तोदाहरणदूषणानि चाऽस्मत्कृते कौस्तुभे द्रष्टव्यानि ॥९॥

(कल्पसूत्राधिकरणसिद्धान्तप्रयोजनानि)

सन्न्यायविरोधेचेति ॥ द्वादशाध्याये "छिद्रापि वाना- श्रत्वात् पुरोडाशो न स्यात् अन्येषामेवमर्थत्वा"दित्यधिकरणे पूर्वोक्तरीत्या पशुपुरोडाशस्याकरण 'पुरोडाशेन मा यन्दिने मत्ते" इति लिङ्गात् विकल्पेन वा करणमिति पूर्वपक्ष प्राप्य छिद्रापिधानप्रतिपादनस्यार्थवादमात्रत्वात् दशमे देवतासंस्कारार्थत्वस्य साधितत्वान्नित्यत्वेन कर्तव्य एवेति सिद्धान्तितम् । अत्र मीमासा सन्न्याय । तद्विरोध इत्यर्थ ॥ **मीमांसान्यायविरुद्धंचेति** ॥ यथा नवमे अग्निष्टुति सुब्रह्मण्यानिगदगताना हरिवद्धादिपदाना न्यायेनानूह साधित , तद्विरुद्ध "अग्न आगच्छ रोहिताश्व बृहद्भानो धूमकेतो जातवेदो विचर्षण' इत्यूहितपाठवोधक छन्दोगसूत्रकारवचनम् । यथावा "तद्यूपस्य वेदि"रितितातायाधिकरणे "अवमन्तवेदि मिनोती"ति वचनेन यूपार्धदेशेनान्तर्वेदिदेशाङ्गत्वेन विहितेऽप्यायूपार्धस्य बहिर्वेदिदेशे प्राप्ते बहिर्वेदीत्ययमनुवाद इति पूर्वपक्ष प्राप्याऽसस्कृतदेश एवान्तर्वेदिर्बहिर्वेदिपदाभ्या लक्षयित्वा विधीयत इति सिद्धान्तितम् । तत्र पूर्वपक्षे यूपाङ्गत्वाद्यूपवृद्धा पश्चैकादशिन्यामङ्गवृद्धेरावश्यकत्वात्प्रतियूप वेदिवृद्धिरित्येतन्मूल प्रस्तुतोऽस्य प्रकृत्यापस्तम्बेनाम्नात "यावद्यूप वेदिमुद्धन्ती"ति कल्पसूत्रकारवचन सिद्धान्तन्यायविरुद्धम् । यथावा द्वादशाधिकरणे दक्ष श्रुते "जाघन्या पत्नीस्सयाजयन्ती' ति वाक्ये पश्वनुनिष्पन्नजाघन्या प्रतिपत्त्यपेक्षत्वात् तत्प्रतिपत्त्यर्थतया पत्नीसयाजाना विधानम् । ततश्चातिदेशप्राप्ततया पश्चैकादशिन्या सर्वासामपि जाघनीना सस्कार्यत्वानुरोधेन सर्वाभि पत्नीसयाजा कार्या इति जाघनीसमुच्चयपूर्वपक्ष प्राप्य आज्येन सह विकल्पेन प्राप्ताया जाघन्या नियमार्थत्वेन विधानोपपत्ता न पत्नीसयाजादीना अप्राकृतकार्यार्थत्व कल्पनीयम् । ततश्च अर्थकर्मत्वे सति जाघन्या उपादेयत्वेन विवक्षितकत्वाद्यया कयाचिदेकया तया पत्नीसयाजा इति सिद्धान्तितम् । अतश्च मीमासान्यायविरुद्धम् 'जाघनीभि पत्नी सयाजयन्ती"ति बहुवचनान्तजाघनीपदघटित कल्पसूत्रकारवचनमित्यर्थ । **यत्तु**—शास्त्रदीपिकायाँ एतादृशवचनाना न्यायोपन्यासरहितानामपि मीमासान्यायविरोधे सर्वथाऽप्रामाण्यमुक्तम्, तन्न्यायविरोधाभावे श्रुतिमूलकत्वाभावानिश्चयातेपु बहुत्वादिस्मरणस्य श्रुतिमूलत्वोपपत्तेरपेक्षणीयमितिव्यक्त कौस्तुभे ॥ अत्रेति ग्रन्थो व्याख्यातचर ॥

इति षष्ठं कल्पसूत्राधिकरणम् ॥

अनुमान ॥ अथ यत्र स्मृतिपु पाठव्यवस्था यथा गोतमीया छन्दोगैरेव, तथाऽऽचारेपु कर्तृव्यवस्था यथा होलाकादि प्राच्याद्यभिमानिभिरेव, तत्र तदनुमेयश्रुतिरपि अनुमापकस्य नियतविषयत्वान्नियताधिकारिकैवेति नान्यैस्तदनुष्ठेयमिति प्राप्ते—

(अवसरसंगत्या मूलभूतवेदगतविशेषविचारप्रतिज्ञा)

एव तावत्स्मृतीनामाचाराणा आ मतुष्टेश्च वेदमूलकत्वेन प्रामाण्ये स्वीकृते अवसरप्राप्तत्वात् केषुचित्स्मृत्याचारेपु मूलभूतवेदगतो विशेष तत्तद्येत्राचारत्वविकारानविकारविचारफलभूतश्चिन्त्यते । एवमवसरसङ्गतिमथशब्देन सूचयन् विषय दर्शयति—**अथ यत्रेति** ॥

(स्मृत्यादिपदोपलक्षणतानिरूपणम्)

स्मृतिष्विति पद पुराणमानवेतिहासव्यतिरिक्तधर्मशास्त्रगृह्योपलक्षण । तथा गोतमीयछन्दोगपदे अप्युपलक्षणे । यथा गोतमीया स्मृतिश्छन्दोगैरेव पठ्यते तथा गोभिलीयमपि तथा वासिष्ठ बह्वृचैरेव, शङ्खलिखित वाजसनेयिभिरेव, आपस्तम्बबोधायनीये तैत्तिरीयैरेव, तेषामपि पाठव्यवस्थया विचारविषयत्वात् । **होलाकादीति** ॥

(होलाकादीत्यादिपदार्थः)

आदिपदद्वयेन यथा होलाकाचार प्राच्यैरेव, एव वसन्तोत्सव , तथा स्वस्वकुलागतकरञ्जार्कादिस्थावरपूजाद्याचारो आह्निकबुकसज्ञो दाक्षिणात्यैरेव, तथा "ज्येष्ठाया पौर्णमास्या बलीवर्दानभ्यच्य धावयन्ती युद्धप्रभयज्ञ उदीच्यैरेव । तथा अयमेवोत्सवो भाद्रपदामावास्याया दाक्षिणात्यैरेव । तथा मातृगणपूजाचार प्रतीच्यैरेव इति व्यवस्थया तेषामपि विचारविषयत्वात् । एव क्वचिद्देशविशेषे कैश्चिदेव किंचित्क्रियते तेषामप्युपलक्षणम् ॥

(गृह्याप्रतिपाद्याचारविषयत्वनिरूपणपरन्यायसुधाखण्डनसूचनम्)

यत्तु—न्यायसुधाकृता गृह्याप्रतिपाद्यविषयविशेषाणामेवात्र विचारविषयत्वेनोदाहरणत्व, नतु पार्वणस्थालीपाकोपनयादीना गृह्यविहितानामपि **इत्युक्तम्** तस्योपपादनपूर्वक दूषण कौस्तुभ एव द्रष्टव्यम् ॥

(केषांचिद्विचारस्वरूपखण्डनम्)

यत्तु—यथाश्रुतभाष्यानुसारात् होलाकाद्याचारा स्मृतयश्च प्राच्यादिभिन्नान् प्रति प्रमाण नवेति विचारस्वरूप कैश्चित्—**उक्तम्** तत्प्रामाण्यस्यालोकवत्सर्वपुरुषासाधारण्यात् व्यवस्थाशङ्कानुपपत्तेरयुक्तमित्युपेक्ष्यम् । प्रमाणभूतमूलश्रुतिगतविशेषपूर्वपक्षमेव फलीभूतविचारसहित दर्शयति—**तत्रेति**॥

यद्यपि अनुमापक नियतविषयम्, तथापि नानुमेयश्रुतौ विशेषण प्राच्यत्वादि दातु शक्यम्। नहि प्राच्यत्व नाम सर्वाचरित्रनुगत जातिव्यक्तिगुणसस्थानादिभिर्निर्वक्तु शक्यम्, तत्तद्देशगतानामप्यनाचरणात्, चिरविनिर्गतपुत्रपौत्राणामप्याचरणाच्च। अतो विशेषणाभावात् सर्वविषयत्वम्। गौतमीयादिस्मृतिषु तु न छन्दोगाधिकारिकत्वस्मरणं, येन श्रुतावपि तत्सम्भाव्यते। पाठमात्रन्तु तेषा स्मृतिकर्तु तच्छाखीयत्वादप्युपपन्नम्। कर्ता हि छन्दोग स्वशिष्यान् छन्दोगान् स्वग्रन्थमध्यापयामास तेऽप्यन्यान् इत्येव पाठस्तन्मात्रे व्यवस्थित इति तत्रापि सर्वविषयत्वमेव ॥ १० ॥

प्रयोग ॥ स्मृत्यधिकरणन्यायेन सिद्धमपि व्याकरणप्रामाण्यमाक्षिप्यते। नियमद्वयार्थं हि तत्। "साधूनेव प्रयुञ्जीत नासाधून्" इत्येक, "गवादय एव साधवो न गाव्यादय" इत्यपर। न च नियमद्वयस्य मूल सम्भवति, प्रतिगवादिशब्दमनेकश्रुतिवाक्यपाठासम्भवात्, साधुत्वस्य पूर्ववन्निर्वचनासम्भवेनानुगतैकश्रुतिकल्पनानुपपत्तेश्च। नहि साधुत्व नामार्थप्रत्यायकत्वम्, अनादित्वे सति वाचकत्व वा,

(स्वाभिमतपूर्वपक्षनिरूपणम्)

यथैव धूमस्य पर्वतवृत्तित्वदर्शनात् वह्नेरपि पर्वतवृत्तित्वेनैवानुमान तथैव श्रुत्यनुमापकत्वस्य स्मृत्याचाररूपस्य लिङ्गस्य केषुचिदेव व्यवस्थितत्वादनुमीयमानाया श्रुतेरपि व्यवस्थितविषयत्वमेव कल्पयितु युक्तम्। यदितु अर्थापत्तिविधया तत्कल्पन, तदा यद्यपि तद्विषयश्रुतिकल्पनमात्रेण तस्या परिहारान्न नियतकर्तृकल्पना प्रामाणिकीत्युच्येत, तथापि सामान्यश्रुतिकल्पने तत्प्रवर्तितयो स्मृत्याचारयोरपि सर्वविषयत्वापत्तेरनुपपत्त्यपरिहाराद्व्यवस्थितश्रुतिकल्पनमेव युक्तमित्यर्थ ॥

(कर्तृविशेषज्ञानोपायनिरूपणम्)

सर्वत्र कर्तृविशेषज्ञान सामर्थ्यान्निषेधवशादुपपदाद्वा। यथा द्विजानामेवाहिताग्नित्वात् शूद्रादेस्तदभावादग्निहोत्रादिषु कर्तृविशेषज्ञान सामर्थ्यात्। यथावा पतितषण्टादीना निषेधाद निषिद्धेष्वेव पतितषण्टरूपकर्तृविशेषज्ञान निषेधवशात्। यथावा राजसूये राजरूपकर्तृविशेषज्ञान राजरूपोपपदाद्भवति ॥

(प्रकृते कथमपि कर्तृविशेषज्ञानाभावसमर्थनम्)

प्रकृतेच न निषेधो न वा सामर्थ्य नियामकमस्ति, अप्रत्यक्षत्वात्। सामर्थ्यस्यच सर्वत्राविशिष्टत्वात्। **यत्तु**—उपपदमश्रुत कल्पनीय, **तत्तु** नेव श्रुता दातु शक्यते इत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**यद्यपीति**। स्मृतिमूलभूतश्रुतिषु यद्यपि चरणविशेषवाचितैत्तिरीयाद्युपपद सभवति तथापि कल्पकस्मृता पदापाठान्नाश्रुतकल्पक किञ्चिदस्ति प्रमाणम्। यस्तु पाठ स तु पाठ विनाप्यवगतमात्रस्य स्मृतिवाक्यस्य श्रुतिकल्पकत्वोपपत्तेरकिञ्चित्कर ॥ नच पाठव्यवस्थानुपपत्ति न कल्पिका, तस्यान्यथाप्युपपन्नत्वेन व्यवस्थाकल्पकत्वासभवादित्यभिप्रत्याह—**गौतमीयादीति** ॥

इति सप्तमं होलाकाधिकरणम् ॥

(पील्वाद्यधिकरणे व्याकरणाधिकरणापौनरुक्त्यपरिहारः)

अत्राचारप्रामाण्यप्रसगात्साधुभूतगोशब्दप्रयोगाचारस्य साक्षादिमत पदार्थस्य कार्यभूतवाक्यार्थप्रमाकरणत्वात्प्रामाण्य स्येवासाधुगाव्यादिशब्दप्रयोगाचारस्य तादृशप्रमाकरणत्वमस्ति नवेति चिन्ता। साच यद्यपि पील्वादिवर्णके यववराहाधिकरणे भाष्यमतेनाभियुक्ताचारात् शास्त्रस्थाचारस्य बलवत्व साधितमितीहापि स्मृत्यधिकरणसाधितस्मृतिप्रामाण्येन साधितप्रामाण्यकव्याकरणानुगृहीताचारबलीयस्त्वात् नोदेतीत्येतदर्थ प्रथमतो मूलभूतव्याकरणप्रामाण्य साधितमपि न सभवतीत्येतदवश्य साधनीयमेव दर्शयति—**स्मृत्यधिकरणेति** ॥

(स्मृत्यधिकरणाक्षेपेनैतदधिकरणप्रवृत्तिनिरूपणम्)

समूलत्वे तत्प्रामाण्यात्तदनुगता एव गवादय शब्दा ज्योतिष्टोमादिकर्मणि प्रयोक्तव्या, नतु तदननुगता गाव्यादयोऽपि। निर्मूलत्वेतु तत्प्रामाण्याभावान्नियामकाभावेन प्रत्यायकत्वाविशेषात् सर्वेषा प्रयोगस्सिद्धो भवतीत्यत तदाक्षिप्य समाधीयत इत्यर्थ। **इत्येक इति** प्रयोगनियम इत्यर्थ। **इत्यपर इति**। साधुत्वरूपनियम इत्यर्थ ॥

(साधुशब्दप्रयोगनियमासंभवनिरूपणम्)

तत्र न तावत् आद्यो नियम सभवति नियमाभावेऽप्यसाधुभ्य प्रयोगस्वरूपस्य तत्कार्याभिमानस्य जायमानत्वेन तत्स्वरूपे कार्ये वोपयोगाभावात्। अविहितत्वेन च प्रयोगस्यादृष्टार्थत्वाभावेनावघातादिनियमस्येवापूर्वप्युपयोगकल्पनानुपपत्तेश्च। अथ रागप्राप्तभोजनाश्रितप्राङ्मुखत्वनियमवदर्थप्राप्तप्रयोगाश्रितसाधुनियमो धर्माय विधीयते इत्युच्यते, तत्राह—**नचेति**। न तावदत्र प्रत्यक्षादिक मूल सभवति, तेषा धर्माधर्मयोरप्रवृत्ते। वेदवाक्यस्य मूलतया कल्पनायामपि प्रतिशब्द 'गोशब्देनाभिदध्यात् न गावीशब्देने'त्येव कल्पनस्य अनन्तश्रुतिपाठासभवादसभव। नच पठितानामेव मूलत्वम्, नित्यानुमेयश्रुतिमूलत्वस्य निराकृतत्वात्। एकैकस्य च साधुशब्दस्य गावीगोण्याद्यनेकापशब्ददर्शनेन तद्विषयप्रतिषेधाना प्रतिपदकल्पनेऽत्यन्तमानन्त्यप्रसगात् पाठानुपपत्तेश्च। 'साधुभिभाषेत नासाधुभिरि'त्येव साधुत्वासाधुत्वोपपदकल्पनेन तत्कल्पनाया तयोर्निर्वक्तुमशक्ते न सभव इत्यभिप्रेत्याह—**प्रतीति**। पूर्ववदित्यनेन पूर्वाधिकरणोपपादितोपपदासभवरूपहेतूपजीवनेन पूर्वपक्षोत्थानादनन्तरसगति सूचिता। निर्वचनासभवमुपपादयति—**अनादीति**। अवश्यस्मरणे सति

गाव्यादिष्वपशब्देष्वपि सत्त्वात्, अपशब्दाना क्वचिद्वाचकत्वाभावे गवादिषु गौणत्वस्याप्यसभवाच्च । अतो वाचकत्वाविशेषान्न व्याकरणेन नियम संभवति इति प्राप्ते—

प्रयोगप्रत्यययो साधुशब्दापभ्रशजाना गाव्यादिशब्दाना तच्छब्दोपस्थापनद्वारोपपत्तेर्न वाचकत्वकल्पना, अनेकशक्तिकल्पनापत्ते । इदानीन्तनाना च शक्तिभ्रमात्तौ । नच घटकलशादिपदवद्विनिगमनाविरह, पाणिन्यादिप्रणीतव्याकरणस्यैव नियामकत्वात् । नच निर्मूलत्वम्, प्रयोगनियमे "साधूनेव प्रयुञ्जीते"त्येवविधाया एकस्या एव श्रुतेर्मूल-

वाचकत्वमित्यर्थ । नच नच साधुशब्दस्मरणात् शक्तिभ्रमाद्वा प्रयोगप्रत्यययोरुपपत्ति, गवादिष्वपि तथात्वस्य वक्तु शक्यत्वेन विनिगमनाविरहात् । **ननु अपशब्दानां गवादिषु गौणत्वमेव न वाचकत्वम्, इत्यत आह—अपशब्दानामिति ॥ एतेन**—लक्षणापि—**निरस्ता**, तयोरर्थान्तरशक्तिपूर्वकत्वादिति भाव । अतो गाव्यादिशब्देभ्यो जायमानस्यार्थप्रत्ययस्य नियमेन वारयितुमशक्यत्वात् अर्थप्रत्ययाभावे च तत्प्रयोगस्यैवाप्रसक्तरुभयथापि "साधूनेवे"ति नियमो न सभवतीत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**अत इति** । यथाच रक्षोहागमलघ्वसन्देहाना व्याकरणप्रयोजनत्वमुक्त तथा पूर्वपक्षे प्रतिपादित कौस्तुभ एव द्रष्टव्यम् ॥

(न म्लेच्छितवैइत्यस्य विषयसमर्पणम्)

एवच गाव्यादिशब्दानामपशब्दत्वाभावात् "नम्लेच्छितवै" "आहिताग्निरपशब्द प्रयुज्ये"त्यादयो निषेधा पारसीकशब्दविषया एव "न म्लेच्छभाषा शिक्षेते"त्यादिस्मृत्येकवाक्यतया नेया ॥ **अथवा**—"मन्त्रो हीन स्वरत " इत्येकवाक्यतया नेया । मन्त्रविपयस्वरवर्णभ्रेषविषयतया वा नेया इति भाव ॥

(वाचकत्वं विनाप्यपशब्दप्रयोगप्रत्यययोरुपपत्तिवर्णनपूर्वकसाधुशब्दप्रयोगनियमसमर्थनम्)

सिद्धान्तमाह—**प्रयोगेति ॥ तच्छब्दोपस्थापनेति ॥** मूलभूतगोशब्दोपस्थापनद्वारेत्यर्थ । **अनेकेति** ॥ अनेकेषु शब्देषु शक्तिकल्पनविकल्पाद्यापत्तेरित्यर्थ । प्रथमत करणापाटवादिना प्रयुक्ताद्गावीशब्दात् श्रोतु प्रयोज्यवृद्धस्यार्थप्रत्ययतावद्गोशब्दोपस्थापनेन यदा जातस्तदानीमेव श्रोतृपार्श्वस्थाना सज्ञासज्ञिरूपशक्तिग्रहो भ्रमादेव जात तथैवान्येषामपीदानीतनानामिति न प्रयोगप्रत्ययान्यथानुपपत्त्या वाचकत्वकल्पन मित्यर्थ । असाधुशब्दप्रयोगनिषेधस्य प्रत्यक्षत एवोपलम्भस्य वक्ष्यमाणत्वात् तत्र कल्पनाप्रयोजनाभावमर्थादेव वा तत्सिद्धमभिप्रेत्य साधुप्रयोगमूलभूतश्रुतिकल्पनामेव दर्शयति—**प्रयोगेति ॥**

(पार्थसारथ्युक्तसाधुत्वनिर्वचन तत्र प्रकाशकाराणां व्याख्यान दलप्रयोजन च)

प्रथमत पार्थसारथ्युक्त साधुत्वनिर्वचनमाह—**अनादीति** ॥ अत्र प्रकाशकारा इत्थ तल्लक्षणार्थमाहु —**हरिकारिकायाम्**—"अनपभ्रष्टताऽनादिर्यद्वाऽभ्युदययोग्यता । व्याक्रियाव्यञ्जनीया वा जाति काऽपीह साधुता" । इति निर्वचन त्रेधाकृतम् । तत्रादृष्टसाधनत्वपक्षा विहाय **हरदत्तेन**—"अनिदप्रथमा शब्दा साधव परिकीर्तिता । त एव शक्तिवैकल्यप्रमादालसतादिभि । अन्यथोच्चरिता पुभि अपशब्दा उदाहृता ।" इति प्रथमपक्षस्यव विस्तरेणोक्ते स एवादृत पार्थसारथिना । तत्र यद्यपि अनादित्वमात्र साधुत्वनिर्वचनमत्र प्रतीयते, तथापि अनपभ्रष्टविशेषित तत् द्रष्टव्यम् । तदेव 'मनादिरनपभ्रष्टता साधुत्वमि'ति तद्ग्रन्थेऽन्त्ये उपसहारात्, हरिकारिकायामपि विशेषणविशेष्यभावदर्शनाच्चेनरयो 'रनपभ्रष्टताऽनादिरि'त्यत्र वाशब्दप्रयोगाच्च । तत्र यद्यनपभ्रष्टत्वमात्रमुच्येत तदा टिघुभादिसज्ञास्वतिव्याप्ति । अतोऽनादित्वप्रवेश । **तदुक्त हरदत्तेन**—"यास्त्वेता स्वेच्छया सज्ञा क्रियन्ते टिघुभादय । कथ नु तासा साधुत्व नेव ता साधवो मता । अनपभ्रशरूपत्वान्नाप्यासामपशब्दता । हस्तचेष्टा यथा लोके तथा सकेतिता इमा । नासा प्रयोगेऽभ्युदय प्रत्यवायो न वा भवेत् ।" **इति** ॥ अनादित्वमात्रोक्तौ अनर्थकैकवर्णसमुदायेऽतिव्याप्तमित्यनपभ्रष्टपदोपादानम् ॥

(अनपभ्रष्टत्वपरिष्कारः)

ननु—अनपभ्रष्टत्वं अत्र यद्यनादिर्य शब्द **स च** प्रत्यायक इति साधुत्वलक्षणार्थे क्रियमाणे यद्यपि नामकरणसकेतिते रुद्रादिशब्दे अनादिशब्दत्वादपत्यरूपार्थप्रत्यायकत्वालक्षणसमावेशसभव तथापि गोणीशब्दस्यावपनवाचिनोऽनादित्वात् गोरूपार्थप्रत्यायकत्वाच्च गवि साधुत्वापत्ति, अतस्तत्परिहारार्थ यदर्थविषयप्रत्यायकत्वमनादि स तत्र साधुरित्युच्येत, तर्हि रुद्रादिशब्दस्य शिवाद्यर्थप्रत्यायकत्वस्यानादित्वाभावात् असाधुत्वापत्तिरिति—**चेत्, उच्यते,** नामकरणविधिनाऽनादिरेव पुत्रत्वोपाधिना सकेतित कर्तव्यतया विहित इति तेन सामान्योपाधिनाऽनाद्येव पुत्रादिप्रत्यायकत्व रुद्रादिशब्दानामिति न दोष । अतो यदर्थप्रत्यायकत्वमनादि स तत्रार्थे साधुरिति युक्तम् लक्षणमिति ॥

(अनादिवाचकत्वमित्यत्र न विशेषणविशेष्यभावः किन्तु लक्षणद्वयमिति निरूपणम्)

अत्रेदमवधेयम्—यदर्थप्रत्यायकत्व शक्त्योच्यते, तदा गङ्गाग्निपदयो तीरमाणवकयोरसाधुत्वापत्ति । नच अस्मन्मते शक्यार्थस्यैव तीराद्युपस्थापकत्वात् गङ्गादिपदाना तीरादिप्रवाहवाचकत्वेनैव तीरादौ साधुत्वमिति प्रकाशकारोक्त यु-

त्वात्, साधुत्व चानादिवाचकत्व, अनपभ्रष्टत्व वा, व्याक्तम् तत्र यदि शक्यार्थप्रत्यायकत्वमेव वाच्यम्, तावतापि अनादिपदोपादानवैयर्थ्यम्, टिघुभादिसञ्ज्ञासु शक्तेरेवाभावेन शक्यार्थप्रत्यायकत्वमात्रेण निराकरणोपपत्ते, सादिशक्तिस्वीकारे च साधुत्वस्याप्यापत्तेश्च। अन्यथा अर्थवत्त्वाभावेन प्रातिपदिकसञ्ज्ञाभावाट्टेरित्यादिषष्ठ्यनापत्ते। यत्तु टेरित्यादीना शब्दानुकारत्वाङ्गीकारेण साधुत्वमङ्गीकृत्य शब्दपरत्वेऽर्थपरत्वाभावात् शब्दस्यैव लोपादिकार्यान्वयापत्तिमाशक्य शब्दपरस्यैव लक्षणयाऽर्थपरत्व यदुक्तम्, तत्स्वयमेव पूर्व साधुत्वानङ्गीकारात् पूर्वापरविरुद्धत्वात् शब्दपरत्वस्यापि अनादित्वाभावाद्वेदोक्त "हेलय" इत्यादिशब्दाना अनुकरणत्वाङ्गीकारेण साधुत्वेन स्वयमङ्गीकृताना अनाद्यर्थप्रत्यायकत्वाभावाच्च लक्षणस्याव्याप्तेश्चायुक्तम्। **वस्तुतस्तु**—वृत्तिग्रहाभावे टिघुभादीना अर्थबोधकत्वानुपपत्तेर्वृत्तावपि च लक्षणागौण्यो शक्यपूर्वकत्वेनासभवात्सकेतत्वेन च गाव्यादिशब्दवच्छब्दोपस्थापनेन शक्तिभ्रमेण वा बोधकत्वानुपपत्तेरवश्यकल्प्याया शक्तौ शब्दविषयशक्तिस्वीकारेण अर्थपरत्वमेव युक्तमिति तत्रानाद्यर्थप्रत्यायकत्वाभावात् दुरुपपादमेव साधुत्वमित्यनादिपदोपादान व्यर्थमेव। अतोऽनादिरिति भिन्न लक्षणम्, अपर च अनपभ्रष्टतेति लक्षणम्, न तु विशेषणविशेष्यभाव। अतएव शास्त्रदीपिकाया "सर्वकालवृत्तित्वमेव चानादित्व साधुत्वम्। तच्चाविच्छिन्नपारपर्यादभियुक्तस्मरणेन सुलभमि"त्युक्तमिति मूलग्रन्थविरोधोऽपीत्यभिप्रेत्य हरिकारिकागतानपभ्रष्टतापदस्य यथाश्रुतार्थपरत्वमेवाङ्गीकृत्य द्वितीय लक्षणमाह—**अनपभ्रष्टत्वं वेति** ॥ करणापाटवादिजन्यापभ्रशरहितत्वमित्यर्थ ॥

(द्वितीयलक्षणास्वारस्येन तृतीयं तदस्वारस्येन तृतीयं च लक्षणं निर्वक्ति)

इदमपि हुमायनयकवणेष्वतिव्याप्तम्, अतो लक्षणान्तरमाह—**व्याकरणेति** ॥ अत्रापि न गवादिशब्देष्वेवानुगता गाव्यादिशब्देभ्यो व्यावृत्ता साधुत्व नाम जाति सभवति लोके गवादिशब्दमात्रवृत्तिसाधुशब्दप्रयोगाभावेन तदङ्गीकारमानाभावात्। **किंच** व्याकरणानुगतशब्दमात्रवृत्तित्वेन तत्स्वीकारे वचन्तीत्यस्यापि साधुत्वापत्ति। यत्र प्रयुज्यमानत्वे सति व्याकरणानुगतत्व तत्र साधुत्वजातिस्वीकारे गवादिपदस्यानेककर्मकत्वणमुदायात्मकत्वेन व्यासपर्याप्त्यसभवात् "अनारब्धे तु गोशब्दे गोशब्दत्व क्व भवदि"ति न्यायेन पदत्वादिजातेरिव साधुत्वादिजातेरप्यसभव एवेत्ययुक्त लक्षण मत्वा न्यायसुधाकारोक्त लक्षणान्तरमाह—**प्रमितवृत्त्येति**॥

(वृत्तित्वादिनिर्वचनासंभवेन वृत्त्येयलक्षणे प्रकाशकृतो दूषणपरिहारौ)

यत्तु अत्र प्रकाशकार न शक्त्याद्यनुगत वृत्तित्व नाम किंचित् शक्यते निवक्तुमिति दूषण दत्तम्, **तत्** शक्तिलक्षणाभ्यासजनितसस्कारव्यङ्ग्या जातिर्वा, प्रमितवृत्त्याऽर्थणागौणीषु वृत्तिपदस्य शास्त्रकारै सकेतितस्यैव लघुनोपायेन लक्षणे प्रवेशान्निर्वचने प्रयोजनाभावादयुक्तम्। यदपि आधुनिकसकेतितनामसु वृत्तित्वाभावाल्लक्षणस्याव्याप्तिरिति तेषा दूषणम्, तत् 'द्वादशेऽहनि पिता नाम कुर्यादि"ति सामान्यविधिना पुत्रत्वोपाधिना सवेषा देवदत्तशब्दादीना सकेतकरणेन शक्ते प्रमितत्वादयुक्तम् ॥ **उक्तंच हरिणा**—"पुत्रादिनामकरणे गृह्येषु नियमश्रुते। अनादिशक्तिता सञ्ज्ञास्वपि नव विरुध्यते।" **इति** ॥ तेषामनादितासञ्ज्ञास्वपीतिपाठ। तस्मात् तेषामप्यनादिताङ्गीकारादर्थप्रत्यायनरूपकार्यानुरोधेनावश्यक एव शक्तिस्वाकार इति न दोष ॥ टिघुभादिसञ्ज्ञास्वपि पूर्वोक्तरीत्याऽर्थपराणा सादिशक्तिस्वीकारात् नाव्याप्ति। अपशब्दाना तु तत्तच्छब्दोपस्थापनेन अर्थप्रत्यायनात् वृत्त्यनङ्गीकारान्नाप्यतिव्याप्तिरिति युक्त लक्षणमित्यर्थ ॥

(वचन्तीत्यादीनां साधुत्वपरिहारोपाय.)

अत्र शक्तिभ्रमेणार्थप्रत्यायकेऽपशब्देऽतिप्रसगवारणाय प्रमितपदोपादानऽपि यत्र य शब्द प्रयुज्यते, तस्यैव तादृशार्थप्रत्यायकत्वमित्यपि निवेशनीयम् इतरथा घटशब्दस्य पटे साधुतापत्ते। ततश्च एतादृशसाधुत्वस्य व्याकरणानुगतत्वमेव शक्तिनिर्णयद्वाराऽभिव्यञ्जकम्। वचन्तीत्यादौ व्याकरणानुगतत्वस्य "नहि वचिरन्तिपर प्रयुज्यते" इति कात्यायनेन निषेधकरणेनाभावान्न साधुत्वमिति साधुत्वासाधुत्वोपलक्षणनैकस्या एव शक्तिनिर्णायकत्वान्न घटकलशादिवद्विनिगमनाविरह इति भाव ॥

(आशङ्कानिरासपूर्वकंसाधुभिरेव भाषेतेति नियमस्वरूपतद्व्यावर्त्याशादिनिरूपणम्)

ननु—अत्र कीदृशो नियमो विवक्षित किं साधुभिभाषतवेत्येव क्रियाप्रयुक्तो वा? उत यद्भाषितव्य तत्साधुभिरेवेति साधनविषयो वा?। **नाद्य:**, माने दोषापत्ते। **नान्त्य:**, भाषण हि नार्थप्रतिपादनमात्रम्। अक्षिनिकोचादावप्रयोगात्, किन्तु शब्दव्यापारसाध्य अर्थप्रतिपादनम्, तत्र च वाचकस्य साधुशब्दस्य प्राप्तत्वान्तावाचकासाधुप्रयोगाप्रसक्ते कर्थचिदसाधुप्राप्त्या तन्नियमकरणऽक्षिनिकोचादेरपि कथचित्प्राप्त्या निवृत्त्यापत्तिरिति—**चेत्**, परिहृतमेतदाचाय। स्वाभिप्रायप्रकाशनद्वाराऽर्थप्रकाशनमात्रमत्र भाषेते त्यनेन लक्षणयोच्यते, यदि शब्दव्यापारद्वाराऽर्थज्ञापनरूप भाषणमुच्येत, तदा साधुव्यतिरिक्तोपायाप्रसक्त्या साधुनियमोऽनर्थको भवेत्, इह तु स्वाभिप्रायप्रकाशनद्वाराऽर्थज्ञापनरूप भाषणमुद्दिश्य साधुनियमविधा च न मौने दोष। तत्रोद्देश्याभावादेव वि यप्रवृत्तमानव्यावर्तनात् यत्रापि भोजनादा वा मौन, तत्रापि एतद्विधिप्रवृत्त्याऽक्षिनिकोचादिव्यावर्तनात् हस्तसञ्ज्ञादिना शाकादेज्ञापनवारणादि न कार्यम्। **अथवा**—

प्रतिपादकत्व चेति कौस्तुभ एव क्षुण्णम् । तदभावश्चासाधुत्वम् । प्रत्यक्षेव च श्रुति "न म्लेच्छितवै म्लेच्छो ह वा एष यदपशब्द" इति मूलम् । अय च निषेध प्रकरणाज्ज्योतिष्टोमाङ्गम्, यज्ञमात्रेऽपि च निषेधो "याज्ञे कर्मणि नियमोऽन्य-

---

सामान्यविशेषन्यायान्मौनविधिनव साधुभाषणविधेवाधात्तत्फलभूताक्षिनिकोचादिव्यावृत्तेरपि वाधान्न शिष्टाचारविरोधोऽपि । नह्येतादृशे भाषणेऽसाधूनामप्रसक्तिरस्ति । अतस्तद्व्यावृत्त्या युक्तो नियम इति । प्रकारान्तरमपि वार्तिके उपपादित तत्रव द्रष्टव्यम् । अतो युक्तमेव साधुप्रयोगनियममूलभूतश्रुतिकल्पनम् ॥

(न म्लेच्छितवै इत्यत्र म्लेच्छशब्दस्यापशब्दपरत्वोपपादनपूर्वकं तस्या· प्रत्यक्षाया एव साधु शब्दप्रयोगनियममूलत्वोपपादनम्)

वस्तुतस्तु—नात्र श्रुत्यनुमानमपि प्रत्यक्षाया एव तस्या पाठस्योपलम्भादित्याह—**प्रत्यक्षववेति** । वाजसनेयिशाखाया हि 'तेऽसुरा हेलयो हेलय इति वदन्त पराबभूवु । तस्मात् ब्राह्मणेन न म्लेच्छितव म्लेच्छो ह वा एष यदपशब्द" इति श्रुतौ पठ्यमानाया विध्यर्थे विहितेन तव्यप्रत्ययेन म्लेच्छितव्यमित्यर्थावगमात् प्रत्यक्षत एवापभाषणनिषेधाच्च साधुभाषणनियमविधि प्रतीयते । नच म्लेच्छशब्द पारसिकीशब्दविषय उपक्रमोपसहारस्यार्थवादपर्यालोचनयाऽपशब्दमात्रविषयत्वप्रतीते । उपक्रमे च "हे अरय" इति प्रयोज्ये रेफस्थाने लकारप्रयोगेण "दूराद्धूते च" इ त्येतत्सूत्रविहितप्लुताप्रयोगेण "प्लुतप्रगृह्या अचि नित्यम्" इति विहितप्रकृतिभावाभावाच्च "हेलय" इत्यसुरकृतनिविदपशब्द भाषणस्य पराभवरूपानिष्टहेतुत्वावगतेरत एवापशब्दत्वेनैवोपसहारप्रतीतेन म्लेच्छभाषापरत्वमिति भाव ॥

(अपशब्दभाषणनिषेधस्य क्रत्वर्थत्वोपपादनम् । ज्योतिष्टोमे प्रतिनिधितयाऽपि अपशब्दनिषेधोपपादनं च)

ननु कथ क्रत्वर्थतयाऽपशब्दभाषणनिषेध ? अपशब्दभाषणस्य पुरुषार्थत्वेन तद्विषयकनिषेधस्य निषेध्यसमानार्थकत्वस्य युक्तत्वात्, इत्यत आह—**अयंचेति** ॥ "नानृत वदेदि" ति प्रकरणात् ज्योतिष्टोमाङ्गम् । "व्युपायमासभक्षादि पुरुषार्थमपि श्रित । प्रतिषेध क्रतोरङ्गमिष्ट प्रकरणाश्रयात्" इतिवार्तिकोक्तरीत्या यदथा क्रिया तदर्था निषेध इति नियमस्यौत्सर्गिकत्वात न दोष इत्यर्थ । न केवल ज्योतिष्टोम एव तन्निषेधोऽपितु यज्ञमात्र इत्याह—**यज्ञमात्रेपिचेति** ॥ **नच**—एव "वाग्योगविद्दुष्यति चापशब्दैरि' ति स्मृत्या वाचा मनसा च यज्ञा वर्तत इति लिङ्गदर्शनेन वाग्योगशब्दस्य यज्ञपरत्वावसायात्तद्विदो यज्ञमात्रस्यापशब्दभाषणे दोष इत्यर्थावगतेर्यज्ञमात्रविषयनिषेधपरस्य "याज्ञे कर्मणी"ति, महाभाष्यवचनस्यापि यज्ञमात्रविषयतया प्रतीते ताभ्यामेव विधिनिषेधाभ्या इतरयज्ञ इव ज्योतिष्टोमेऽपि तदुभयप्राप्तेर्विशेषतो निषेधाम्नान व्यर्थ इति—**वाच्यम्**, निषेधातिक्रमे यजुर्वेदत्रेपप्रायश्चित्तप्राप्त्यर्थमृत्विग्यजमानसाधारण्येन निषेधप्राप्त्यर्थं वा तत्सार्थक्योपपत्ते । **अथवा**—साधुनियमेनार्थान्निवृत्तानामपि असाधूना साधुप्रयोगासभवेऽवघातासभव इव नखदलनादे प्रतिनिधित्वेन प्राप्ता प्रसक्ताया तन्निषेधार्थं तन्निषेध इति कौस्तुभदर्शितरीत्या वा सार्थक्योपपत्तेश्च । अस्मिश्च पक्षे ज्योतिष्टोमे साधुप्रयोगासभवेऽक्षिनिकोचादेरेव प्रतिनिधित्वम्, नत्वसाधुशब्दस्येत्यपि द्रष्टव्यम् ॥ **वस्तुतस्तु**—वाग्योगविदित्यय न स्वतन्त्रो निषेध, किंतु साधुप्रयोगनियमेनार्थादसाधुभाषणनिवृत्ते 'नगिरे"तिवदनुवादमात्रम् "यस्तु प्रयुङ्क्ते कुशलो विशेष शब्दान् यथावद्व्यवहारकाले । सोऽनन्तमाप्नोति फल परत्र चे"ति चरणत्रयविहितस्य पुरुषार्थस्य साधुनियमस्यौचित्येन स्तुत्यर्थं **इति कौस्तुभे द्रष्टव्यम्** । एतच्च "आहिताग्निरपशब्द प्रयुज्य सारस्वतीमिष्टि निर्वपेदि"ति प्रायश्चित्तविध्यन्यथानुपपत्तिकल्पितापशब्दनिषेधस्याप्युपलक्षणम् । तत्राप्याहिताग्निपदोपादानात् तत्साध्यक्रतुमात्रप्रसक्तापशब्दप्रयोगे प्रायश्चित्तविधानात् निषेधस्य यज्ञमात्रपरत्वमवसीयते ॥

(पुरुषार्थतयाऽपशब्दभाषणनिषेध इति प्रकाशकारमत तत्खण्डनं च)

यत्तु—एतस्य यज्ञातिरिक्तव्यवहारे पुरुषार्थतयाऽपशब्दभाषणनिषेधपरत्व प्रकाशकारा वर्णयन्ति, तस्य दूषण कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । अतएव "अन्यत्रानियम" इति भाष्यकारीय वचन आहिताग्नीनामपि व्यवहारकाले हरिनामकीर्तनादपशब्दभाषणाचारोऽनुगृहीतो भवतीत्यल विस्तरेण ॥

(सत्यं वदेत्, नानृतं वदेदित्यनयोः प्रयोगनियममूलत्वमितिशास्त्रदीपिकातद्व्याख्यानयो· सिद्धान्तखण्डनम्)

यत्तु—सम्यक्त्वासम्यक्त्ववाचिसत्यानृतपदोपादानात् "सत्य वदेत्" 'नानृत वदेत्" इत्यनयोरेव श्रुतिस्मृतिषु श्रूयमाणयोर्विधिनिषेधयो प्रयोगनियमाशे मूलत्वोपपत्तेरेकोपलक्षणासभवेन मूलकल्पनानिरासो न युक्त इति वार्तिके पक्षान्तरमाह—तदेव शास्त्रदीपिकायामनुसृतम्, तद्वदेदित्यस्यार्थाभिधानार्थकत्ववच्छब्दोच्चारणपरत्वादनृतपदस्याप्यर्थविषये सत्यत्वपरत्वात् शब्दविषये वापभ्रष्टत्वपरत्वात् सकृच्छ्रुतस्य अनेकार्थपरत्वायोगेनोभयनिषेधकत्वायोगात् प्रत्युत "एष ह वै सत्य वदन् सत्ये जुहोत्यस्तमिते जुहोति उदिते प्रात प्रातरनृत ते वदन्ति पुरोदयाज्जुह्वति येऽग्निहोत्रमि"त्यादिश्रुतिपर्यालोचनयाऽर्थपरत्वावसायाच्छब्दपरत्वानुपपत्तेर्गाव्यादि-

त्रानियम" इति महाभाष्याद्यनुसारात्। साधुप्रयोगनियमात् पर फलोदय इत्यपि एक शब्द सम्यग् ज्ञात सुप्रयुक्त स्वर्गे लोके कामधुग्भवती ति वचनात्।

शब्दस्य च शिष्टपरिगृहीतत्वात्प्रौढिवादमात्रमिति राणके एव व्यक्तम्। यत्तु—सोमनाथेन सत्यत्व नाम वृत्त्याऽबाधितार्थबोधकत्वम्। तच्च गौरियमिति शब्दे अर्थस्य गोरबाधितत्वादर्थविषय सत्यत्वम्, गोशब्दस्य शक्त्या प्रतिपादकत्वात् शब्दविषयसत्यत्वमित्युभयमपि निरुक्तरूपेण एकस्यैव सत्यशब्दस्यार्थ। गाव्यस्तीत्यत्र तु अर्थाबाधेऽपि वृत्तेरभावान्छब्दानृतत्व अर्थबाधस्थले तु प्रतिपादकत्वसद्भावेऽप्यर्थस्याबाधितत्वाभावान्नातिप्रसङ्ग इत्युभय निरुक्तबोधकत्वाभावेनैकस्यैवानृतशब्दस्यार्थोऽत सत्यानृतशब्दयो नानेकार्थतापत्ति—इत्युक्तम् तदेकरूपेणापि प्रतिपादितार्थद्वयस्य युगपद्वदनक्रियान्वयायोगात् क्रियापदे अनेकार्थकल्पनाया आवृत्त्यापत्तेरनिवारणादुपेक्ष्यम्॥

(अपशब्दभाषणनिषेधस्य क्रत्वर्थतोपसंहार.)

एवञ्च 'न म्लेच्छभाषां शिक्षेत इत्यादिनिषेध म्लेच्छभाषाया पुरुषार्थतया सर्वत्र निषेधेऽप्यपशब्दरूपान्यभाषानिषेधस्य सर्वथा क्रत्वर्थतयैवावगते व्यवहारकाले तदुच्चारणान्नैव प्रत्यवाय इति सिद्धम्॥

(यजमानसंस्कारद्वारा साक्षाद्वा क्रत्वपूर्वे साधुप्रयोगनियमापूर्वस्योपयोग.)

एव तावत् ज्योतिष्टोमप्रकरणगतनिषेधस्य प्रकरणात्क्रत्वर्थत्वे प्राप्तेऽपि जघन्यमानानुवचनन्यायेन ज्योतिष्टोमापूर्वसाधनीभूतब्राह्मणपदोपात्तयजमानसंस्कारत्वावगते तत्र च यजमानस्यैव नानारन्यायेन कर्तृत्वेन संस्कार्यत्वात् तदर्थापत्त्या कल्पितसाधुनियमविधिविहितसाधुनियमापूर्वस्य क्रत्वर्थत्वात् तज्जन्यफलदानयोग्यतासंपादनद्वारा क्रत्वपूर्वे उपयोगात् न वैयर्थ्यम्। एव "याज्ञे कर्मणी"ति महाभाष्यकारवचनात् यजमानापूर्वेऽपि उपयोगान्न वैयर्थ्यम्। **एतावांस्तु विशेष.**—महाभाष्यकारवचने क्रतुयुक्तपुरुषवाचकपदोपादानाभावान्नसंस्कार्ये प्रमाणाभावादनृत्विग्यजमानस्यैव शुद्धक्रतुसंबन्धात् कृत्वगुणपरिहाराय ऋत्विग्यजमानसाधारण्येन कर्मादभूतब्राह्मणादिपदाव्यवहाराय लौकिकशब्दे प्रयोक्तव्ये व्याकरणानुगतशब्दनियमात्तज्जन्य यदवघातादिनियमजन्यादृष्टवत् शुद्धक्रत्वर्थ अपूर्व तदङ्गभूतब्राह्मणादिनियमैव कल्प्यते इति॥

(क्रत्वर्थत्ववत्संयोगपृथक्त्वन्यायेन पुरुषार्थत्वमपीति निरूपणम्)

एतावताच क्रत्वर्थत्वेन नियमादृष्टवैयर्थ्ये परिहृते संयोगपृथक्त्वन्यायेन, पुरुषार्थताङ्गीकरणमित्यपिशब्दाभ्यां सूचयन्

अत्र हि प्रयोगाश्रित साधुनियम फलोद्देशेन विधीयते। रागप्राप्तस्यापि च साधुप्रयोगस्य "तस्मादेषा व्याकृता वागुद्यत" इति वचनादाश्रयत्वसिद्धिरिति स्पष्ट कौस्तुभे।

तद्वैयर्थ्यं परिहर्तुमाह—**साधुप्रयोगनियमादिति**॥ "एक शब्द सुप्रयुक्त" इत्यनारभ्याधीतवाक्येन फलसबन्धस्यापि बोधनात तादृशफलस्यापूर्व विनाऽनिष्पत्ते तत्र च ज्योतिष्टोमसाध्यफलोपभोगलक्षणकार्योपयोगित्वाद्वपनादिनेव फलाधानयोग्यतारूपसंस्कारस्य साधुनियमेन निष्पत्तेरुपयोगान्न वैयर्थ्यमित्यर्थ॥

(एक. शब्द इति वाक्यार्थस्य प्रकृतानुगुणस्य संपादनप्रकार.)

अत्र च सुप्रयुक्त इत्यस्य अग्रे शास्त्रान्वय इत्यपि पठति। तेन शास्त्रशब्देन रूढ्या विद्यास्थानवाचिना व्याकरणस्यैवाभिधानात् व्याकरणशास्त्रानुगतसाधुशब्दभाषणनियमस्य स्वर्गसाधनत्वावगते पुरुषार्थता अवसीयते। तथाच रागप्राप्तप्रयोगाश्रित साधुनियमो भोजनाश्रित प्राङ्मुखत्वनियम आयुष्यफल इव स्वर्गफले विधीयते। तस्य चाज्ञातस्य शब्दस्य प्रयोगाश्रितत्वासंभवादप्राप्तव्याकरणोपयज्ञानकर्मत्वस्यानुवादकमेव सम्यग्ज्ञात इति पदम्। एवञ्चात्र प्रयोगाश्रितादेव फलोक्ते ज्ञानमात्रादेव धर्म इति पक्षो भाष्याद्युक्तोऽपि अभ्युपेत्यवादेनैव नेय॥

(साधुशब्दानां प्रयोगाश्रितानामेव फलसाधनत्व न ज्ञानमात्रादित्यस्य सोपपत्तिकमुपपादनम्)

अतएव ज्ञानस्य साधुनियमार्थत्वेन परार्थत्वाज्ज्ञानफलप्रतिपादकाना वचनाना "योऽश्वमेधेन यजते य उ चैनमेव वेद" इति पर्णमयीन्यायेनार्थवादत्वमेव। **एतेन**—शास्त्रोक्तज्ञानपूर्वकप्रयोगस्यैव धर्महेतुत्वाभिधान व्याकरणवार्तिककारीय—**निरस्तम्**, प्रयोगस्य रागप्राप्तत्वेन अविधेयत्वेन फलसबन्धासंभवात्। नच भाषणस्यापि यथैज्ञानार्थत्वेन परार्थत्वादपापश्लोकश्रवणवत् "स्वर्ग लोके" इत्यस्यापि अर्थवादमात्रत्व शक्यम अनारभ्यविहितस्य भाषणस्य क्रत्वर्थ प्रमाणाभावेन दृष्टार्थव्यवहारहेतुत्वेन शुद्धपुरुषार्थत्वावगते फलाकाङ्क्षाया "फलमात्रेयो निर्देशादि"ति न्यायेन फलप्रतिपादकत्वोपपत्ते इति भाव॥

(रागप्राप्तस्य साधुप्रयोगस्याश्रयत्वेनान्वेतुं योग्यस्योपस्थापकप्रमाणनिरूपणम्)

ननु एव दृष्टार्थस्य रागप्राप्तस्य भोजनस्याधिकाराख्यप्रकरणेन दिङ्नियमाश्रयत्वसभवेऽपि इह तदभावे उपस्थितिमात्रेणाश्रयत्वे क्रियान्तराणामप्याश्रयत्वापत्त्या सुप्रयुक्त इति नित्यवदनुवादानुपपत्तिरिति शङ्का परिहरति—**रागप्राप्तस्यापीति॥ तस्मादेषेति**॥ प्रकृतिप्रत्ययाधानरूपेण व्याकरणे

"गवादय एव साधवो न गाव्यादय" इति साधुस्वरूपनियमस्य तु अनादिप्रयोगपरम्परैव मूलम् । अत प्रमाण व्याकरणम् । यत्तु न्यायमूलक स्फोटादि तत्रोच्यते श्रुतिविरुद्ध च, तन्न्यायश्रुतिविरोधे काम भवत्वप्रमा-

संस्कृताया वाचो भाषणरूपधात्वर्थाश्रयसबन्धविधानात् भाषणस्याश्रयत्व नासुलभमित्यर्थ ॥

(अत्र प्रासङ्गिकप्रकाशकारमतखण्डनम्)

अत्र प्रकाशकारैरस्य पुरुषार्थभूतसाधुभाषणनियमोत्पत्तिविधिपरत्वमङ्गीकृत्य "एक शब्द" इत्यस्य फलसबन्धबोधकत्वमित्युक्तम् । तदेक शब्द इत्यनेनबोभयसभवाद्वैयर्थ्यात् अनन्यलभ्याश्रयसबन्धविधायकतयैव परिहरणीयत्वात् अयुक्तमिति सूचयितु वचनादित्युक्तम । नह्येक शब्द इत्यनेन साधुभाषणनियमस्य स्वर्गफलसाधनता बोध्यते, अपितु सुप्रयुक्त स्वर्गधुगिति सामानाधिकरण्यात् प्रयोगाश्रितसाधुशब्दनियमस्यैवेति साधुभाषणविधेरनपेक्षणादपेक्षिताश्रयसबन्धबोधकत्वमेव युक्तम् । अत एव शास्त्रदीपिकाया तदाश्रित साधुनियम इ येवोक्तम् इति भाव ॥ यत्तु न्यायसुधाकृताऽस्य क्रत्वर्थतया विधायकत्वमुक्त, तत् कौस्तुभे निरस्तम् तत्रैव द्रष्टव्यम्॥

(गवादय एव साधव इत्यत्रानादिप्रयोगपरंपराया एव मूलत्वनिरूपणम्)

अनादिप्रयोगपरंपरैवेति ॥ साधु याश्रयाणा शब्दाना श्रोत्रप्रत्यक्षसिद्ध वात् तथा प्रामाण्यनिश्चय एव केवल व्याकरणाधीन इति तत्रापि व्याकरणान्तरमूलकत्वादुपपन्नमेवानादिसाधुस्वरूपनियमज्ञानम् चतुर्दशमहाविद्यास्थानान्तर्गतत्वेन कल्पादिवत्प्रवाहनित्यताया व्याकरणऽपि स्वीकर्तु युक्तत्वात् । अन्यथा तत्रापि नित्यब्रह्मयज्ञविधिविषयत्वानुपपत्ते । अत एव तैत्तिरीयगते ' प्रयाजानूयाजेषु विभक्ति कुर्या''दिति ब्राह्मणे विभक्तिकरणमुपपद्यते । नचैव स्मृत्यन्तरमूलकत्वेऽन्धपरपरापत्ति अष्टकसाधनत्वस्याष्टकादौ प्रत्यक्षाविषयत्वेन अन्धपरपराप्राप्तावपि 'ब्राह्मण्या ब्राह्मणाज्जातो ब्राह्मण ' इति स्मृ युक्ताभिव्यञ्जकज्ञानसहकृतचक्षुर्ग्राह्यत्वेन ब्राह्मणप्रत्यक्षस्येहापि पूर्वपूर्वव्याकरणावगतप्रकृतिप्रत्ययाद्यभिव्यञ्जकाभ्यासजनितसंस्कारसहकृतेनार्थज्ञानान्यथानुपपत्तिसहकृतेन च श्रोत्रेणाद्ययावत्साधुशब्दप्रत्यक्षोपपत्तेस्तदप्रसक्ते । अतो 'गवादय एव साधव ' इति स्वरूपनियमऽनादिप्रयोगपरपरैव मूलमिति भाव । अतो वेदावगतसम्यक्साधुशब्दप्रयोगात्मकधर्माङ्गत्वेन व्याकरणप्रक्रियेति कर्तव्यतयोपयुज्यते इति सिद्ध व्याकरणप्रामाण्यमुपसंहरति—**अत इति** ॥ एतदुपपादनपूर्वक न्यायाविरुद्धत्वेन दर्शित कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । **श्रुतिविरुद्धं चेति** ॥ .

णम् ॥ **इत्यष्टमं व्याकरणप्रामाण्याधिकरणम्** ॥

(९ अधिकरणम् ।)

प्रयोगचोदना ॥ वाचकशब्दप्रसङ्गाद्वाध्य कि घटवा-

(कलेर्ढक् वामदेवाड्ड्यड्ड्यौ इत्यन्वाख्यानयोरर्थवादविरुद्धयो. सर्ववेष्टनवदननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यनिरूपणम्)

"दृष्ट साम"त्यधिकारे "कलेर्ढक्" "वामदेवाड्ड्यड्ड्यौ"-विति सूत्राभ्या कलिना वामदेवेन वर्षिणा दृष्ट सोमेत्यर्थ कालेय वामदेव्यशब्दयो साधुत्वान्वाख्यान क्रियमाण श्रुतिविरुद्धम्, "यदकालयन्तत्कालेयस्य कालेयत्व"मित्यर्थवादे सुखीकारस्य कालप्राप्तिनिमित्तत्वस्य कालेयशब्देऽभिधानात् । तथा "आपो वै कर्म ययमाच्छन्नामा वायु पृष्ठ व्यवर्तत ततो वाम वसु समभवत् तन्मित्रावरुणौ पर्यपश्यता तावब्रूता वाम मत्वा इद देवेभ्योऽजनि तस्माद्वामदेव्य ' इत्यर्थवादे वामदेव्य इति समभिव्याहृतपदद्वयोच्चारणक्रियानिमित्त वस्य वामदेव्यपदेऽभिधानात् । अत तत् यावत्स्मृतिश्रुतिदशनमननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यविषय भवतु सर्ववेष्टनस्मृतिवन्नचैतावता सर्वस्याप्रामाण्यमित्यर्थ । प्रयोजन पूर्वोत्तरपक्षाभ्य प्रागेव दर्शितम् ॥

॥ **इत्यष्टमं व्याकरणप्रामाण्याधिकरणम्** ॥

(आकृत्यधिकरणोपोद्घातस्य लोकवेदाधिकरणस्याकृत्यधिकरणोपक्रमेणोपक्रमे निमित्तनिरूपणम्)

लोकवेदयो शब्दानामन्य व उत नेति विचारार्थ लोकवेदाधिकरणस्य पूर्वव्युत्पादितव्याकरणप्रामाण्याधिकरणेनासगतिमभिप्रत्य सङ्गतिलोभेनाकृत्यधिकरणमेवादावारम्भणाय, तेन च प्रसङ्गसङ्गत्युपपत्तेन सङ्गतता । लोकवेदाधिकरण तु तदुपोद्घातत्वेन मध्ये सगतमित्येव सङ्गति सूचयितुमाकृत्यधिकरणचिन्ता प्रथमतो दर्शयति—**वाचकेति** ॥ प्रसङ्गादित्यपवादसगतेरपि उपलक्षणम् । पूर्व व्याकरणप्रामाण्यस्य साधितस्येह काल्याधनोक्ते व्यक्तिवाचि वादेऽपि प्रसक्तस्यापवादकरणेनापि तदुपपत्ते । अत एव प्रतिपदाधिकरणादिरूपोपोद्घातस्य प्रकृतमनुपक्रम्यैव कृतस्यैवेह न करणम् असङ्गतिप्रसङ्गात् । तत्रत्वध्यायादित्वानानन्तरसगत्यपेक्षेति विशेष । **अथवा**—तत्र ' भावार्था कर्मशब्दा ' इति भावार्थाधिकरणसूत्र न कथचिदपि प्रतिपदाधिकरणेऽपि शक्य योजयितुमिति सूचयितु प्रकृतमनुपक्रम्यारम्भ इति विशेष ॥

दिजाति उत व्यक्तिरिति चिन्ता । तदर्थं च लोकवेदयो शब्दानामन्यत्वमुत नेति चिन्तनीयम्। अन्यत्वे हि उपायाभावेन वैदिकशब्दशक्तिग्रहस्यासंभवान्नाद्या चिन्ताऽऽरम्भणीया। एकत्वे तु लोके वृद्धव्यवहारानुसारेण गृहीता

(द्रव्यगुणक्रियावाचकानां सर्वेषामप्युदाहरणत्वनिरूपणम्)

घटत्वादिजातिरिति ॥ नह्येतावता द्रव्यवाचकानामेवोदाहरणत्वमिति भ्रमितव्यम्, द्रव्यत्वावान्तरव्याप्यघटत्वादिजातिवत् गुणत्वावान्तरव्याप्यशुक्लत्वादिजातेरप्यङ्गीकारे बाधकाभावात् । कर्मत्वावान्तरजातीनां च ज्योतिष्टोमत्वादीनां शब्दान्तरादिप्रमाणगम्यत्वेनाभ्यासाधिकरणे साधयिष्यमाणत्वात् तेषामपि गुणक्रियाशब्दानामुदाहरणत्वोपपत्ते । एवमाख्यातेऽपि प्रकृतिप्रत्यययो धात्वर्थभावनावाचित्वे साधितेऽपि तद्गतजात्युपाध्यन्यतरधर्मवाचित्वम्, **अथवा**—तदुपलक्षितव्यक्तिवाचित्वमिति विचारसंभवादुदाहरणत्वं द्रष्टव्यम् ॥

(लोकवेदशब्दयोरन्यत्वेऽपि आकृत्यधिकरणानावश्यकताशङ्कासमाधानाभ्यां लोकवेदाधिकरणावश्यकतानिरूपणम्)

आकृत्यधिकरणविचारोपोद्घातं दर्शयति—**तदर्थंचेति** ॥ शब्दानामित्येतदर्थानामप्युपलक्षणम् ॥ **वेदे फलिष्यतीति** ॥ यदि अन्य शब्दो भवेत्तदा लौकिकप्रयोगस्यार्थप्रत्यायनार्थत्वेन यथाकथंचित् तात्पर्यादेवान्यतराथावगते संभवेन नैव तद्विशेषवाच्यन्वविचारस्य प्रयोजनम् । वेदे यद्यपि प्रयोजनमादृश संभवति । पूर्वपक्षे "यदाहवनीये जुहोती"त्यत्र जुहोतेरितर होमव्यक्तिवाचित्ववत्पदहोमव्यक्तिवाचित्वस्यापि सत्त्वात् पदहोमव्यक्तौ पदवदाहवनीयस्यापि संबन्ध श्रुत्यैव प्राप्येतेति सामान्यशास्त्रस्य बाधाप्रसक्तेर्विकल्प प्राप्येत, यदात्वेतदधिकरणसिद्धान्तयुक्त्या जुहोतेर्होमत्वजातिवाचित्वेनाक्षेपाद्व्यक्तिभानं, तदा सामान्यशास्त्रेण साधारण्येनाक्षेपात् व्यक्तिभानेपि यावद्दूरस्था पदहोमव्यक्तिर्हृदयमानीयोपस्थाप्यते तावत्प्रकरणात् स्ववाक्यगतवि यन्यथानुपपत्त्यैवोपस्थापिताया पदहोमव्यक्तेरेव "पदे जुहोती"त्यत्र जुहोतिना साहित्याक्षेपात्सामान्यशास्त्रबाधान्न विकल्प इति, तथापि "यूपं छिनत्ती"त्यादा लोकप्रसिद्धच्छेदनादिपदसमभिव्याहारेण यूपपदशक्तिग्रहेप्यन्यत्र वेदे शक्तिग्रहोपायाभावान् नेत प्रयोजनं संभवतीत्येकत्वे शब्दाना मासिते एतच्चिन्ताफलमिति भाव ॥

(आहवनीयपदवाक्ययो सावकाशनिरवकाशन्यायविषयत्वोपपादनेन व्यक्तिवाचित्वेऽप्युपपत्तिनिरूपणेनोक्तचिन्ताप्रयोजनान्तरनिरूपणम्)

यद्यपि एतदाहवनीयबाधाबाधरूप प्रयोजनमाकरेऽभिहितम्, तथापि अन्यत्र व्यक्तिवाचित्वपक्षेऽपि "यत् किंचि प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशु चरन्ती"ति वाक्येन सर्वेनामोपस्थापिततद्व्यक्तिविशेषे विहितस्याप्युपांशुत्वस्य "मन्द्र प्रायणीयायामि"ति विहितमन्द्रस्वरेण निरवकाशतया बाधस्यैवेहापि सावकाशनिरवकाशन्यायेन तद्बाधसिद्धेरयुक्तमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥ अतएव प्रयोजनान्तरं स्वयं वक्ष्यते ॥

शक्तिर्वेदे फलिष्यतीति युक्ता चिन्ता । तत्र वर्णाभेदेऽपि स्वरछान्दसवर्णागमलोपविकारानध्यायादिधर्मभेदात् सरो रस इत्यादिपदयोरिव लोकवेदयो पदानामन्यत्वमिति प्राप्ते—

(एकत्वेतु इतितुशब्दप्रयोजनम्)

नन्वेकत्वेऽपि फलोपाययोर्वेदलोकविषयतया भिन्नविषयत्वादेकाङ्गवैकल्यापरिहार इत्याशङ्क्य लोके तत्तत्पुरुषगतोच्चारणभेदवद्वेदेऽपि उच्चारणमात्रस्य भेदेऽपि शब्दस्वरूपभेदाभावादयुक्तेति तुशब्देन सूचितम् ॥ पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** ॥

(वर्णाभेदेऽपि स्वरादिभेदात् पदभेदनिरूपणम्)

ननु—तर्कपादे "संख्याभावादि"ति सूत्रे बलवत्प्रत्यभिज्ञानादेव गकारादिशब्दभेद साधित, तेनैव तद्घटितपदाभेदोऽपि सिद्ध एवेत्याशङ्का ज्वरा राजेत्यादौ वर्णाभेदस्य विद्यमानत्वेऽपि तद्भेदाप्रयोजकत्वेन निरसितुमभ्युपेत्यवादेन वर्णाभेदेपीत्युक्तम् । ततश्च तत्र यथा धर्मभेद एव पदभेद प्रयोजक, तथेहापीत्यर्थ । धर्मभेदमेव दर्शयति—**स्वर इति** ॥ वैदिकेषु नियत स्वर । "देवास" इत्यादा छान्दसो वर्णागम । "त्मनादेवे" ष्वित्यादौ आत्मनेत्याकारलोप । "उद्ग्राभं च निग्राभं चे"त्यादौ हकारस्य भकाररूपो विकार । छान्दोग्यबह्वृचब्राह्मणयो स्वराभावात् गवादिशब्देषु चागमाभावात् व्यापक धर्मभेदमाह—**अनध्यायादीति** ॥ अनध्यायपद स्वाध्यायस्याप्युपलक्षणम् । स्वाध्यायो नाम विहिततत्काले त्रैवर्णिकै उपनीतैरध्ययनम् । अनध्ययनं च निषिद्धकाले शूद्रादिभिरनुपनीतैश्च अनध्ययनम् वैदिकेषु । लौकिकेष्विति धर्मभेद इत्यर्थ । यद्यपि पाणिनिना वेद लोकेऽपि स्वरानुशासनं कृतम् तथापि शिष्टलोके स्वरनियमस्यानादराद्वचन्तीवाप्रयोगादेव स्वरनियमोऽनावश्यक इति ध्येयम । आदिपदेन गुरुशुश्रूषोपागाभिवादनादे संग्रह पदान्यत्वे मन्त्राधिकरणन्यायेनार्थभेदस्योत्सर्गत प्राप्तिमभिप्रेत्य पदान्यत्वमात्रमुपसंहरति—**पदानामन्यत्वमिति** ॥

(पदावधारणोपायानितिवार्तिकार्थानुसंधानेन सिद्धान्तोपक्रमनिरूपणम्)

अत्र च सिद्धान्ते नार्थाभेदतद्भेद यद्यपि पदाभेदतद्भेद प्रयोजकत्वेनाभिमतौ, शाखान्तरवाक्ययोरर्थाभेदेऽपि भेदात् अक्षादिपदेऽर्थभेदेऽपि पदभेदाभावात्, अतोऽर्थभेदप्रतीत्यनुकूलो यत्र धर्मभेद तत्र पदभेद इति कथनस्य नोपयोग तथापि सिद्धान्ते प्रत्यभिज्ञानाप्रत्यभिज्ञानयोरेव भेदाभेदयोर्निश्चयहेतुत्वम् । तत्परिच्छायकतया प्रायिकत्वेन अर्थाभेदतद्भेदावुपयुज्येते, तत्प्रतिपत्तिस्तु धर्मभेदादित्यभिप्रेत्य पदभेदप्रय

यत्रार्थभेदप्रतिपत्त्यनुकूलो धर्मभेदस्तत्रैव पदभेद । यथा सरो रस इति क्रमात्, ब्रह्म ब्राह्मणेति न्यूनातिरिक्तत्वात्, स्थूलपृषतीत्यत्र कर्मधारयबहुव्रीह्यो स्वरात् अन्तोदात्तत्वाद्युदात्तत्वरूपात्, पचते दक्षिणा देहि भोजनार्थं पचते इत्यत्र व्यधिकरणपदसन्निधिरूपाद्वाक्यात्, यानि पुनरा-

जन्म दर्शयितु "पदावधारणोपायान् बहूनिच्छन्ति सूरय । क्रमन्यूनातिरिक्तत्वस्वरवाक्यश्रुतिस्मृती"रिति वार्त्याधिकरणगतकारिकार्थमाह—**यत्रेति** ॥

(क्रमेण तदुदाहरणनिर्देश)

क्रमेणोदाहरणानि दर्शयति—**यथेति** ॥ विलक्षणानुपूर्वीरूपक्रमादित्यर्थ । **स्थूलपृषतीमित्यत्रेति** ॥ अत्र समासभेदेनार्थद्वयसदेहे स्वररूपधर्मभेदेनार्थभदनिश्चयात् पदभेद ॥

(स्थूलपृषतीत्यत्र स्वरभेदादर्थभेदस्तत पदभेदस्य च निरूपणम्)

तथाहि—"स्थूलपृषतीमनड्वाहीमालभेत" इत्यत्र कर्मधारयपक्षे अत इत्यनुवर्तमाने ' समासस्य "इत्यनेन सूत्रेण समासान्तोदात्तत्वे विहिते "अनुदात्त पदमेकवर्जमि"ति सूत्रेण पदस्य चतुर्णामनुदात्त स्यात्, तदानीं च पृषतीशब्देन सर्वलक्षणया तत्र बिन्दुमत्त्वान्वयात् स्थूलवृत्त्यार्थ तत्रान्वयात् स्थूला बिन्दुमती च गा यागगामिनीत्यर्थ निष्पत्ति । बहुव्रीहौ तु "बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपद"मिति सूत्रान्तरेण विशेषसूत्रेण सामान्यविहितान्तोदात्त्वबाधेन पूर्वपदस्य प्रकृतिस्वरप्रधानात् स्थूलशब्दस्य लकारोत्तराकारे उदात्तस्वरस्य प्राप्त्या तस्य पृषत्स्वेवान्वयात् स्थूलबिन्दुमती सत्त्व स्यूना वा गार्यागमानमिति अर्थसन्देहे लकारोत्तराकारोदात्तपाठात् बहुव्रीह्यनुसारिस्वरेण अर्थभेदनिश्चयात्पदभेद इत्यर्थ ॥

(कर्मधारयपक्षे प्राकृतछागजातिबाधप्रयोजननिरूपणपरप्रकाशकारखण्डनम्)

यत्तु—अत्र प्रकाशकार कर्मधारयपक्षे प्राकृतच्छागजातिबाध, बहुव्रीहिपक्षे स्थूलबिन्दुमत्तारूपगुणमात्रविधानान्न तद्बाध इति प्रयोजनभेदोऽयुक्त । स स्थूलपृषतीमनड्वाहीमित्येव अनड्वाहीपदयुक्तस्य वाक्यस्य महानाम्ने न्यायसुधाया च पाठात् उभयपक्षेऽप्यनड्वाहीविधानावश्यकत्वेन छागजातिबाधोपपत्ते अयुक्त इति कौस्तुभे व्यक्तम् ॥

(वाक्यात् पदभेदोदाहरणम्)

वाक्यादिति ॥ देहीतिपदसमभिव्याहारादाद्यवाक्येन चतुर्थ्यन्तनामपदत्वनिर्णय । उत्तरत्र भोजनार्थमितिपदसमभिव्याहारात् तिङन्तपदनिर्णयस्तेन तत्र समभिव्याहाररूपधर्मभेदेन अर्थभेदात् पदभेद इत्यर्थ ॥

यानि यातो देवदत्तयज्ञदत्तौ इत्यत्र समानाधिकरणपदसन्निधिरूपश्रुत्या, अश्व इति अगम इत्यर्थ व्याकरणस्मृत्या, तदभिज्ञस्य पदभेदानुभवात् । यत्र तु नार्थभेदप्रतीतिस्तत्र सत्यपि धर्मभेदे दृढतरप्रत्यभिज्ञाबलेनैकत्वावधारणान्न पदान्यत्व लोकवेदयोरिति युक्ता आद्या चिन्ता ।

(श्रुतिपदार्थनिरूपणपूर्वकतदुदाहरणनिर्देश)

न्यायसुधाकारदर्शित श्रुतिपदस्यार्थमाह—**समानाधिकरणेति** ॥ यानि इत्यादौ यानपदसामानाधिकरण्यरूपधर्मभेदेन स्मृतिसिद्धप्रथमान्तत्वेन नाम इति निर्णयेनार्थभेदात्पदभेद । एव द्विवचनान्तदेवदत्तयज्ञदत्तपदसामानाधिकरण्यरूपधर्मभेदेन यात इत्यादौ यातप्रथमपुरुषद्विवचनान्तत्वनिर्णयेनार्थभेदात्पदभेद इत्यर्थ ॥

(स्मृत्या पदभेदोदाहरणम्)

अश्व इति ॥ अश्वस्त्व देवदत्तेत्यत्र टुओश्वि गतिवृद्ध्योरिति श्विधातोर्लुङि "श्विलुङि" इति लि 'सृम्स्विन्'त्यादिना ...रडादेशे "श्वयतेर" इत्यनेनेकारस्याकारादेशेऽडागमे कृते ... मध्यमपुरुषैकवचनान्तरूपस्य व्याकरणस्मृत्याऽवगते अश्व वचनान्तिमद्वाचित्वेन लोकतो निगमानाश्वरूपार्थापेक्षया भिन्नार्थप्रतीतेरश्ववाचकपदाद्भेद स्मृत्येत्यर्थ । यद्यपि अश्वस्त्व देवदत्तेत्यत्र समानाधिकरणपदसमभिव्याहाररूपश्रुत्याप्यश्वनामोपपत्तायाचकपदाद्भेद सिध्यति तथापि तस्य गौण्या वृत्त्याऽप्युपपत्ते मध्यमपुरुषैकवचनान्तत्वेन पदभेदनिश्चय स्मृत्यधीन एवेति भाव ॥

(लोकवेदयो पदभेदोपायाभावनिरूपणम्)

एव पदभेदावगमोपायान प्रदर्श्य तदतिरेक प्रकृते दर्शयति—देवा देव । इत्यादौ टटनप्रत्यभिज्ञावाधकाना पूर्वोक्तानामभावे प्रत्यभिज्ञाबलात् न पदान्यत्वमित्यर्थ । उपोद्घातमुपसहरति—**इति युक्तेति** ॥

(नियोगेन विकल्पेनेत्यादिवार्तिकाद्युक्तानन्तपक्षपरित्यागेन शास्त्रदीपिकादत्तपक्षत्रयपरित्यागेन च जातिव्यक्तिपक्षद्वयमात्रेणोपक्रमे निमित्तनिरूपणम्)

तत्र यद्यपि ' नियोगेन विकल्पेन द्वे वा सह समुच्चिते । सम्बन्ध समुदायो वा विशिष्टा वेतरेतरा । गौरित्युच्चारिते सप्त वस्तूनि प्रतिभान्ति न । जातिव्यक्तिश्च सबन्ध समूहो लिङ्गकारके । सख्या च सप्तमी तेषामष्टपक्षीद्वयोर्द्वयो रित्यादिना वार्तिकेऽनेके पक्षा उक्ता । तत्सकलमपि ' इह पक्षसहस्राणा मिलिता सप्तविंशति । शतानिषट्चतुष्षष्टिश्चापरावस्तुसप्तके ' इत्यादिना न्यायसुधाया कृत, तथापि आकृतिविशिष्टव्यक्तिवाचित्वपक्षनिरासेनैव तेषा सुनिरस्यत्वादुपादानाशक्तेश्च शा-

तत्रावघातादिक्रियाणां लिङ्गकारकसङ्ख्यादीनां च जाता-वयोग्यत्वात् गौः शुक्ल इत्यादिसमानाधिकरणनिर्देशाच्च व्यक्तिवाचित्वमेव। नचैवं जातिबोधानापत्तिः, लक्षणया तद्बोधोपपत्तेः। व्यक्तिशक्तिग्रहस्यैववा कार्यतावच्छेदकं जातिविशिष्टशाब्दबोधत्वम्। अतो न दोषः। न च विनिगमनाविरहः, लाघवस्यैव नियामकत्वात्। तथाहि—न शक्तिग्रहस्य स्वातन्त्र्येण कारणत्वं अपि तु लाघवाच्छक्यत्वादिसम्बन्धेन घटपदवत्ताज्ञानस्यैव। ततश्चास्मन्मते घटत्व धर्मितावच्छेदकीकृत्य शक्यत्वसंबन्धेन घटपदवत्ताज्ञानस्य घटो घटपदवानित्याकारकस्य विशेष्यतासम्बन्धेन विशिष्टशाब्दबोधत्वावच्छिन्नं प्रति कारणत्वम्, भवन्मते तु घटत्वत्वं धर्मितावच्छेदकीकृत्य तद्वाच्यम्। अतश्च घटत्वत्वस्य घटेतरावृत्तित्वादिरूपस्यानेकपदार्थघटितस्य प्रवेशात् तव कार्यकारणभावे गौरवं, न मम। नच शक्त्यानन्त्यादिदोषः, तस्य फलमुखत्वात्। अतश्च लाघवात् व्यक्तावेव शक्तिर्जातिविशिष्टव्यक्तौ वा ननु जातावेवेति प्राप्ते—

स्वदापिस्रायाम् आकृतिर्वा व्यक्तिर्वा आकृतिविशिष्टव्यक्तिर्वेति पक्षत्रयं प्राधान्येन दर्शितम्। तत्र व्यक्तिवाचित्वपक्ष एवाकृतिविशिष्टव्यक्तिवाचित्वसंभवस्य स्वयमुपपादनीयत्वात् तृतीयपक्षस्यापि व्यर्थतां मन्वानो यथाभाष्यं पक्षद्वयमेव प्रधानमभिप्रेत्य यदर्थमुपोद्धातस्तदर्थं दर्शयन् पूर्वोपन्यस्तत्वात् संशयमप्रदर्श्यैव पूर्वपक्षमारभते—तत्रेति॥

(जातौ लिङ्गसंख्याकारकाद्यन्वयायोग्यत्व-निरूपणम्)

अयोग्यत्वादिति॥ विधिवाक्येषु विधीयमानावघातादिक्रियाणां जातावमूर्तत्वेनायोग्यत्वम्। एवं 'न ब्राह्मणो हन्तव्यः' इत्यादिनिषेधेष्वपि जातेर्नित्यत्वेन हननाप्रसक्तरयोग्यत्वम्। एवं जातेरेकत्वेनैकत्वातिरिक्तद्वित्वादिसंख्यान्वयायोग्यत्वम्। जातेः स्त्रीत्वेन पुंस्त्वान्वयायोग्यत्वम्। अमूर्तत्वादेव च क्रियाजन्यफलाश्रयत्वादिरूपकर्मत्वादिकारकान्वयायोग्यत्वमित्यर्थः॥ **वस्तुतस्तु**—"स्तनकेशवती स्त्री स्याल्लोमशः पुरुषः स्मृतः।" इत्युक्तलक्षणस्य लिङ्गस्य जातावित्र व्यक्तावपि असंभवस्तुल्य इति लिङ्गान्वयायोग्यत्वमनुच्चार्येण द्रष्टव्यम्॥

(गौः शुक्ला इति सामानाधिकरण्यस्य व्यक्तिवाचित्वे एवोपपत्तिः)

गौः शुक्ल इति॥ शुक्लादिपदानां गुणिपरत्वाज्जातौ च गुणाश्रयत्वासंभवेन गोशब्दस्य जातिप्रतिपादकत्वरूपसामानाधिकरण्यानुपपत्तेः तदनुरोधेनापि व्यक्तिवाचित्वमित्यर्थः। **नच**—गोशब्दस्य गोत्वविशिष्टवाचित्वात् शुक्लपदस्य शुक्लगुणविशिष्टपरत्वात् विशेषणभेदे च विशिष्टभेदात् कथमेकार्थत्वम् इति—**वाच्यम्** विशेषणभेदेऽपि "गौः शुक्ल" इति प्रतीतेरभावेनाशेषविशिष्टव्यक्त्यैक्यमादायैकार्थत्वोपपत्तेः इति॥

(व्यक्तिशक्तावपि लक्षणया जातिभानोपपत्तिः युगपद्वृत्तिद्वयविरोधेन पक्षान्तरानुसरणं च)

लक्षणयेति॥ **नच**—विनिगमनाविरहः, प्रत्युत लाघवेनैकस्यां जातौ शक्तिकल्पनात् व्यक्तावेव लक्षणेति विपरीतविनिगमकम् इति—**वाच्यम्** जातेर्व्यक्तिविशेषं विनापि अन्यत्र व्यक्तिविशेषे सत्त्वेन व्यभिचारित्वात् विशेषनिश्चायकत्वासंभवेन व्यक्तेरव्यभिचारेण जातिर्विशेषनिश्चायकत्वेन व्यक्तेरेव जातिलक्षणाया नियामकसत्त्वात्॥ अस्मिन् पक्षे युगपद्वृत्तिद्वयविरोधापत्तेरपरितोषात्पक्षान्तरमाह—**व्यक्तिशक्तिग्रहस्यैवेति**॥

(व्यक्तिशक्तिवादिना शाब्दबोधे कार्यकारणभाव-लाघवाद्युपपत्तिनिरूपणम्)

स्वातन्त्र्येण कारणत्वमिति॥ घटशक्तिग्रहत्वेन कारणतायाः शक्तेर्नैयायिकमते ईश्वरेच्छारूपायाः मीमांसकमते पदार्थान्तररूपाया वा कारणताघटकत्वात्तज्ज्ञानादेव विशिष्टशाब्दबोधोदय इति वाच्यम्, नचैदनुभवसिद्धम् तत्त्वेन ज्ञानाभावेऽपि तथाविधबोधस्यानुभवसिद्धत्वात्, अतो न स्वातन्त्र्येण कारणत्वमित्यर्थः। **ज्ञानस्यैवेति**॥ घटपदवत्तानिश्चयस्यैवेत्यर्थः। तदाव सम्बन्धविशेषेण शक्तिभानच शक्तित्वेन रूपेणाभानेऽपि न काचित् क्षतिः। **व्यक्तावेव शक्तिरिति**॥

(व्यक्तिशक्तिवादे व्यक्तिविशेषशक्तिग्रहात् व्यक्त्यन्तरबोधोपपत्तिः)

ननु—कथं देवदत्तीयघटव्यक्तौ संकेतग्रहे सति व्यक्त्यन्तरे प्रयोगः। तथात्वे वा पटव्यक्तावपि घटशब्दप्रयोगापत्तिः, इति—**चेत्**, घटत्वसामान्यमुपलक्षणीकृत्य या एवमाकृतिका गोत्वजातिविशिष्टा सा गौर्देवदत्तगौः इत्युक्ते देवदत्तपदानभिधेयस्यापि शुक्लवस्त्रवत्त्वस्य देवदत्तपदशक्तिग्रहोपलक्षणत्ववदिहापि अनभिधेयस्यापि गोत्वादेरुपलक्षणत्वोपपत्तेः॥

(तुष्यतु दुर्जनन्यायेन पक्षान्तरधावनम्)

यदात्वभिधेयस्यैव धर्मितावच्छेदकत्वमिति नियमः, तदा सन्देहकोटावनुपन्यस्तमपि वार्तिककृतोक्तत्वात्पक्षान्तरमाह—**जातिविशिष्टेति**॥

(व्यक्तिशक्तिवादस्य शक्त्यानन्त्यादिदोषैः खण्डनम्)

न व्यक्तिवाचित्वम्, अनन्तव्यक्तिशक्तिकल्पनापत्तेः। एकैकव्यक्तिगतजातिरूपोपलक्षणैक्येऽपि सैन्धवादिपदं लवणाश्वत्वादिना शक्तिभेदस्येवेहापि घटत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वा-

भवन्मते घटत्व धर्मितावच्छेदकीकृत्य शक्यत्वसम्बन्धेन घटपदवत्तानिश्चयस्य घटो घटपदवान् इत्याकारस्य कारणत्व पदत्व धर्मितावच्छेदकीकृत्य शक्तत्वसम्बन्धेन घटवत्तानिश्चयस्य वा घटपद घटवदित्याकारस्य कारणत्वमित्यत्र विनिगमनाविरहेणानन्तकार्यकारणभावप्रसङ्गात् गौरवम्, अस्मन्मतेतु घटपदत्व धर्मितावच्छेदकीकृत्य शक्तत्वसम्बन्धेन घटत्ववत्तानिश्चयस्यैव घटपद घटत्ववदित्याकारकस्य कारणत्वकल्पनाल्लाघवम् । नच ममापि विपरीतमापादयितु शक्यम्, तथासति घटत्वस्य धर्मित्वेन स्वरूपेण तस्य धर्मित्वायोगाद्धर्मितावच्छेदकत्वेन घटत्वत्वप्रवेशे गौरवस्य त्वयैवोक्तत्वात । अतो न घटत्वत्वावच्छिन्न घटत्व शक्यत्वसबन्धेन घटपदवदित्याकारक ज्ञान कारण, अपि तु घटपद शक्तत्वसम्बन्धेन घटत्ववदित्याकारकमेव, ज्ञाने स्वरूपेणैव प्रकारत्वोपपत्तौ घटत्वत्वस्याप्रवेशात । नच समवायेनैव जाते स्वरूपेण प्रकारता न सम्बन्धान्तरेणेत्यत्र प्रमाणमस्ति, परैरपि तथाऽनभ्युगमाच्च । अतश्च कार्यकारणभावेऽपि लाघवात घटत्व एव शक्ति । शक्त्यानन्त्यादि च नास्मन्मते । अत प्रथमोपस्थितत्वाज्जातावेव शक्ति ।

एवमरुणादिशब्देष्वपि गुण एव गुणत्वे वा, न तु तद्विशिष्टद्रव्ये । कथ तर्हि व्यक्तिबोध ? अभेदात् उक्तविधकारणस्य जातिगुणविशिष्टव्यक्तिशाब्दत्व एव कार्यतावच्छेदकत्वस्वीकाराद्वोपपत्ते । **वस्तुतस्तु**—जातिगुणशाब्दत्वमेव लाघवेन कार्यतावच्छेदकम् । व्यक्तिस्तु तृतीयान्तस्थले पशुना यजेत अरुणया क्रीणाति इत्यादौ नव पदार्थाम्मते, जातिगुणयोरेव द्रव्यपरिच्छेदद्वारा करणत्वोपपत्ते । लिङ्गसख्ययोरपि पाशाधिकरणन्यायेन सामानाधिकरण्येन पाष्ठिको जातिगुणसम्बन्ध । अत सम्बन्धविधया तत्र द्रव्य-

भावेन तत्तद्व्यक्तित्वस्य तदवच्छेदकत्वेन तद्भेदस्यानिवार्यत्वात् । अथस्त्व्यक्तिवाचकत्व, तदापि घटत्वस्यातिप्रसक्तत्वेन शक्यतावच्छेदकत्वानुपपत्ते तद्व्यक्तित्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेन तद्व्यक्तिविषयकस्मरणाभावे घटपदादन्यव्यक्तिबोधानापत्ति । यदा तु पूर्वोक्तविधया तद्व्यक्तित्व धर्मितावच्छेदकीकृत्य शक्यत्वसबन्धेन घटपदवत्तानिश्चयस्य कारणत्व कल्प्यते, यद्यपि च शक्त्यानन्त्यम, तथापि फलमुखत्वान्न दोष , तदा तद्व्यक्तित्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेनैकव्यक्तिशक्तिग्रहेऽपि शक्ते सबन्धविधया भानाङ्गीकारात्तत्त्वेन रूपेणास्मरणेऽपि क्षत्यभाव , तथा घटत्वस्यातिप्रसक्तस्यापि तद्व्यक्तिमात्रेण धर्मितावच्छेदकत्वाङ्गीकारे नानुपपन्न इत्युच्येत तत्राह—**घटत्वमिति** ॥

(गुणे गुणत्वेवेतिपक्षद्वयोपपत्ति)

गुणएवेति ॥ यदा जगतीतलवर्त्यरुणगुणोऽप्येक एव, तदा गुण एव यदाऽरुणगुणाना भेद तदाऽनेकवृत्तिजाते सभवात् गुणत्वे वा शक्तिरित्यर्थ ॥

(जातिव्यक्त्योरभेदेन व्यक्तिबोधोपपत्त्यादिकम्)

अभेदादिति ॥ यथैव हि पटे पटत्व इह शुक्लत्वमिति प्रतीत्याऽयुतसिद्धयोर्भेदस्तथा अय गौरय शुक्ल इत्यादिप्रतीत्याऽभेदस्यापि तयोस्सिद्धि । नचैव व्यक्त्यभेदे जातेरनित्यतापत्ति , जात्यात्मना नित्यत्वेऽपि व्यक्त्यात्मनाऽनित्यत्वस्यास्माकमपीष्टत्वात् । अतश्च घटादिपदाना जातिवाचित्वेऽपि व्यक्त्यभेदाज्जातेर्जात्यैव व्यक्तिप्रतीतिसिद्धि । नचैवमभेदे व्यक्तेरपि वाच्यतापत्तेरधिकरणवैयर्थ्यम्, व्यक्तेर्वाच्यत्वेऽपि भेदाभेदाङ्गीकारेण न व्यक्त्यात्मना तत्, अपितु जात्यात्मत्मनेत्येतत्प्रतिपादनार्थमधिकरणसार्थक्यात् । तदेतन्न्यायसुधाया मुख्यत्वेनोपपादित पक्षमवलम्ब्योक्तम् ॥

(जातिशक्तिज्ञानस्यैव जात्यादिविशिष्टशाब्दत्वं-कार्यतावच्छेदकमितिमतपरिष्करम्)

ये तु अभेदाकारेऽपि शक्तिज्ञानस्य कारणस्य जातिशाब्दबोधत्ववत व्यक्तिशाब्दबोधत्वस्य पृथक्कार्यतावच्छेदकत्वस्वाकारे जातिव्यक्तिबोधस्य च क्रमिकत्वाननुभवात् क्रमिकत्वाङ्गीकारे च विशिष्टबोधाभावेन निर्विकल्पककल्पनापत्ते पूर्वोक्तघटत्ववत्ताज्ञानस्य कारणस्य घटत्वविशिष्टशाब्दबोधत्व कार्यतावच्छेदकमङ्गीकृत्य एकस्यैव जातिशक्त्योरुभयोर्बोध इति वदन्ति, तन्मतेन पक्षान्तरमाह—**उक्तविधेति** ॥

(द्वितीयकल्पास्वरसनिरूपणपूर्वकस्वमतावर्णनम्)

अस्मिश्च मते विशेष्यभूतव्यक्तेरेव करणत्वादिद्वारा क्रियान्वयापत्त्या विशेषणभूतयोजातिगुणयोस्तदनापत्तिरिति सप्तदशशरावे चरौ निरापे जघन्यमुष्टिलोपेन चतुस्सख्यानुग्रहो न सिध्येत् जघन्यस्यापि प्रधानत्वेन मुख्यनुग्रहस्यैव न्याय्यत्वादित्यस्वरसात् पक्षान्तर स्वमतत्वेनाह—**वस्तुतस्त्विति** ॥

(स्वमते व्यक्तिबोधोपपत्तिप्रकारः, एकवचान्तेषु बहुवचनाद्यन्तेषुच)

सामानाधिकरण्येनेति ॥ करणत्वोपपत्तेरित्यस्यानुषङ्गेण तद्योज्यम् । तथाच लिङ्गसख्ययोरपि समानपदोपात्तत्वप्रत्यासत्त्या सामानाधिकरण्यसबन्धेन करणत्व एवान्वय । पाष्ठिको जातिगुणसबन्ध इत्यर्थ । **ननु**—व्यक्तिपरिच्छेदकतया प्रतीयमानयोर्लिङ्गसख्ययोरनुरोधेन प्रातिपदिके व्यक्तिलक्षणैवास्त्वित्याशङ्कानिराकरणाय पाशाधिकरणन्यायेनेत्युक्तम् । **तस्यायमर्थः** ॥ यथा गुणभूतबहुत्वान्वयानुरोधेन मुख्यभूतपाशप्रातिपदिकोत्कर्षो विकृतौ पाशमन्त्रे नाङ्गीकृत , तथा

बोध । द्वितीयान्तादिस्थले तु जातिगुणयो कर्मत्वाद्यन्वयासभवाद्व्यक्तेर्लक्षणया बोध, तस्या एव कर्मत्वाद्यन्वय । लिङ्गसङ्ख्याद्यन्वयश्च साक्षात्सम्बन्धेनैव, सामानाधिकरण्यच व्यक्तिद्वारकमिति सर्व सुस्थम् ।

प्रयोजन पूर्वपक्षे रथन्तरादिशब्दाना ऋग्वाचित्वाद्रथन्तरमुत्तरयोर्गायति इत्यादौ उत्तरापदलक्षितोत्तराकार्ये योनिविधान, सिद्धान्ते तु गीत्यतिदेश उत्तरास्विति वक्ष्यते ॥ १२ ॥

इति श्रीखण्डदेवविरचिताया भाट्टदीपिकाया प्रथमस्याध्यायस्य तृतीय· पाद· ॥ ३ ॥

नैव लक्षणा युक्ता—**इति** । यत्र तु पाष्ठिकोऽपि द्वित्वबहुत्वान्वयो जातौ बाधित , तत्रागत्या लक्षितव्यक्त्यैव सोऽङ्गीक्रियताम् । प्रकृते तु एकवचनान्ते युक्त एव जातिगुणाभ्याास इति भाव ॥

(द्वितीयान्तादिस्थले लक्षणया व्यक्तिबोधोपपादनम्)

द्वितीयान्तादिस्थलेत्विति ॥ आदिपदेन सम्प्रदानत्वादिकारकान्तरसग्रह । नच युगपद्वृत्तिद्वयविरोध शक्यार्थस्य पदान्तरार्थान्वयप्रमिते प्रागेव गङ्गापदस्य प्रवाहोपस्थित्यनन्तर लक्षणावदिहापि तदङ्गीकारेण तस्याप्रसक्ते । **अतएव**—अन्वयप्रमोत्तर तस्यैव पदस्य वृत्त्यन्तरेणार्थप्रत्यायकत्व एव स **इति ध्येयम्** । नच क्रमिकबोधद्वयाङ्गीकरणे वशिष्ट्यबोधाभावेन निर्विकल्पकरूपत्वापत्ति , इष्टापत्तेरिति भाव. । **सामानाधिकरण्यं चेति** ॥ लिङ्गसख्ययो समानाभिधानश्रुत्या सामानाधिकरण्यसबन्धेन कर्मत्वाद्यन्वये सामानाधिकरण्यमेकवृत्तित्वेन ज्ञेयमित्यर्थ ॥

(जातिविशिष्टव्यक्तिवाच्यत्वनिरास·)

एवच लक्षणयेव गौ शुक्ल इत्यादि सामानाधिकरण्यानुपपत्ति परिहरणीयेति द्रष्टव्यम । आकृतिविशिष्टव्यक्तिवाचित्वपक्षस्त्वावश्यके जातिवाच्य त्वे व्यक्तिवाचित्वस्यापि कल्पनाया गौरवापत्त्या निरसनीय । **प्रयोजनमिति** ॥ ऋग्वाचित्वपक्षे ऋचो ऋगन्तरे विधानानुपपत्त्योत्तरापदेन कार्यलक्षणया तत्स्थानापत्त्या विधान पूर्वपक्षे । सिद्धान्ते तु गीते ऋगन्तरेऽपि सभवान्न लक्षणा किंतु तस्यातिदेश इति यत्सप्तमे विचारयिष्यते तदेतदधिकरणप्रयोजनमित्यर्थ ॥

(प्रकाशकारनिरूपितपूर्वपक्षसिद्धान्तप्रयोजननिरसनपूर्वकस्वाभिमतप्रयोजननिरूपणम्)

यत्तु—प्रकाशकारै "व्रीहीन् प्रोक्षति" "दध्ना जुहोती" त्यादौ पूर्वपक्षे सर्वव्रीहिहोमव्यक्तीना अभिधानात् तत्र श्रुत्या प्रोक्षणदध्यादेर्विनियोगात् प्रकरणसन्निधिबाधेन लौकिकव्रीहिष्वपि प्रोक्षण होमान्तरे च दधि स्यात् पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु शब्दार्थभूताया व्रीहित्वहोमत्वजाते प्राकृतव्रीहिहोमयोरपि पर्याप्तिसत्त्वात् प्रकरणसान्निध्यनुग्रहेऽपि न काचिच्छ्रुतिपीडेति प्रकृतेष्वेवेति । तत् सिद्धान्तेऽपि प्रकृतव्रीहिहोमातिरिक्तव्यक्तिष्वपि तज्जातिपर्याप्तिसत्त्वेनानिवारणात् सर्वैश्च व्यवहारासभवेनानर्थक्यपरिहारार्थ प्रकरणाद्यालोचनावश्यकत्वेन तेन प्रकृतातिरिक्ताना निवारणवत् पूर्वपक्षेऽपि तत्सभवेन विशेषाभावात् द्वितीयादिस्थले लक्षणया सर्वव्यक्तिभानस्योपपादनीयत्वेन दोषतादवस्थ्याच्चायुक्तमित्युपेक्षित पूज्यपादे ॥

॥ इति नवममाकृत्यधिकरणम् ॥

इति श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशम्भुभट्टविरचितायां भाट्टदीपिकाप्रभावल्या प्रथमस्याध्यायस्य तृतीय· पाद· ॥

चतुर्थ पाद ।

(१ अधिकरणम् ।)

उक्त ॥ इह गुणविधित्वेन नामधेयत्वेन वा संमताना सर्वेषामेव फलपदातिरिक्तसुबन्ताना उद्भित्सोमादिपदाना प्रामाण्यमप्रामाण्य वेति सशये प्रामाण्यप्रकारासभवाद- प्रामाण्यम् । तथाहि—"उद्भिदा यजेत पशुकाम"

(सर्वस्याप्यध्यायार्थस्य प्रथमसूत्रशेषत्वनिरूपणम्)

अत्र भाष्यकारेण "उद्भिदा यजेत" इत्युदाहृत्य किं उद्भिदादिशब्दा गुणविधय ? कर्मनामधेयानि वेति सन्दिह्य "उक्त समाम्नायैदमर्थ्यं तस्मात्सर्व तदर्थं स्यादि"त्याद्यसूत्रेण पूर्वपक्षं कृत्वा "अपिवा नामधेय स्यात् यदुत्पत्तावपूर्वमविधायकत्वादि"त्युत्तरसूत्रेण नामधेयत्वं सिद्धान्तितम्, तदेतस्य विचारस्य धर्मप्रमोपयोगाभवेऽपि अर्थवादवदेवाध्ययनविधिवशादेव गुणविधित्वेन नामधेयत्वेन वोभयथाप्युपयोगसिद्धेर्नानर्थक्यापत्तेर्वाक्यार्थव्याख्यानरूपेण एतद्विचारकरणे वाक्यशेषसामर्थ्ययोरद्यापि प्रामाण्यस्यानुक्तत्वात् द्वितीये करिष्यमाणस्य वाक्यार्थविचारस्यापरिसमाप्यैव प्रमाणलक्षण करणेऽसगत्यापत्तेरयुक्तम्, अत. "अथातो धर्मजिज्ञासा" इति सूत्रेण जिज्ञासापदेन द्वादशानामपि लक्षणानामर्था सामान्यत प्रतिज्ञायन्ते । अत एवैतद्विवरणे भाष्यकृता को धर्म ? कथलक्षणक ? कान्यस्य साधनानि ? इत्युपक्षिप्तम् । तत्र कथलक्षण इत्यत्र धर्मपदानुषङ्गेण थमुन्प्रकृत्या किंप्रमाणक इत्यर्थेन धर्मप्रमाणनिरूपणरूपप्रथमाध्यायार्थप्रतिज्ञा थमुन्प्रत्ययोपात्तप्रकारस्य प्रामाण्यप्रतिष्ठासिध्यर्थमानुषङ्गिकतया निरूपण क्रियते । नतु साक्षादध्यायार्थत्वम् । तत्रापि द्वितीयसूत्रे चोद्यतेऽनेनेति व्युत्पत्त्या विध्युद्देशात्मकप्रवर्तकवाक्यवाचिना चोदनापदेन विध्यात्मकवेदावयवप्रामाण्य प्रतिज्ञाय तदेवाद्यपादेनाऽऽन्तमुपपादितम् । ततो द्वितीयसूत्रप्रतिज्ञातेऽर्थेऽवसिते पुनराद्यसूत्रप्रतिज्ञात धर्मप्रमाणान्तरभूतयो चोदनावद्वेदावयवविशेषयोरर्थवादमन्त्रयो प्रामाण्य चिन्तितम् । तत एव त्रिविभागस्य वेदस्य प्रामाण्ये तथैव त्रैविध्ये चिन्तिते नामधेयमूलकस्मृत्यभावेन त्रिविधवेदोपजीव्यस्मृतिरूपधर्मप्रमाणान्तरस्याद्यसूत्रप्रतिज्ञात तत्प्रामाण्य नामधेयचिन्तात प्राक् मध्य एव तृतीयपादेन चिन्तितम् । तत पुनराद्यसूत्रप्रतिज्ञातस्यैव धर्मप्रमाणान्तररूपस्य नामधेयस्य नामधेयताया पूर्वप्रतिपादितस्तुत्यादिप्रकारत्रयप्रतिद्वन्द्वित्वाभावात् विध्युद्देशान्तर्गतत्व प्रसाध्य तस्यैव प्रामाण्यमिह प्रतिपाद्यते । तदेव समस्तोऽप्यध्याय प्रथमसूत्रशेष एवेत्यवश्य प्रामाण्याप्रामाण्यचिन्तैव प्रथमेऽध्याये युक्तेति वार्तिककाराभिप्रायमनुसधायाधिकरणविचारमारभते—**इहेति** ॥

(नामधेयप्रामाण्यप्रकारपरतया एकस्य सूत्रस्य, कोष्ठशोधनिकया नामधेयत्वनिर्णयार्थमपरस्य सूत्रस्य प्रवृत्तिरितिनयनेन उपपत्तिः)

यद्यपि अर्थवादाधिकरणोक्तरीत्या सामान्योपयोगे सिद्धे कोष्ठशोधनिकात्वेन विशेषविचारो नासगतो भवेत्, तथापि एतत्सूत्रस्य नामधेयत्वविरोधिगुणविधित्वहेतुपरत्वाभावेन पूर्वपक्षपरत्वासभवात् सिद्धान्तेऽनिष्टापादकत्वायोगाच्च नैकाधिकरण्योपपत्तिरित्येतत्सूत्रद्वयपूर्वपक्षद्वयकरणेन एतत्सूत्रद्वयसिद्धान्तद्वयप्रतिपादनपरतयाऽधिकरणभेद एव युक्त इति भाव । प्रामाण्यस्वरूपविषयत्वेऽस्याश्चिन्ताया प्रत्यक्षवेदविषयत्वेन स्मृतिविचारात् प्रागेव कर्तव्यतापत्तेर्न स्वरूपेणेहानर्थक्य शक्यते वक्तुम्, किंतु नामधेयताया याज्ञिकप्रसिद्धिसिद्धाया पक्षद्वयेऽप्यविचारितसिद्धत्वमङ्गीकृत्य किंनामधेयताया धर्मप्रामाण्यप्रकारता सभवति, उत नेति प्रथमाधिकरणे विचार्यते । कथलक्षण इत्यत्र प्रकारवाचिथमुन्प्रत्ययप्रयोगात् प्रकारस्यापि लक्षणार्थत्वात् तस्य च त्रिपाद्या करणान्नासगतिरिति कल्पयतो न्यायसुधाकारस्य तु मतदूषण कौस्तुभ एव द्रष्टव्यम् ॥

(एतदधिकरणविषयविवेचनं तत्र मतान्तरखण्डनम्)

सभाव्यमानगुणविधिनामधेयत्वान्यतरप्रकारस्य फलवाचकपदेऽसभवाद्विचाराविषयत्व सूचयितु **फलपदातिरिक्ते**त्युक्तम् । फलपद च निमित्तसस्कार्यवाचकानामप्युपलक्षणम्॥ **उद्भित्सोमादी**त्यादिपदेन "समे पौर्णमास्या"मिति देशकालपदाना गुणविधित्वेऽप्यसभवन्नामताशङ्काना नोदाहरणत्वम्, तदयुक्तम् । मन्त्रार्थवादविध्यतिरिक्तत्वेनैवेह पदानामुदाहरणत्वाद्गुणविधित्वनामधेयत्वान्यतरप्रकारेण विध्यन्तर्भावमङ्गीकृत्यैवेह प्रामाण्यसाधनस्य तेष्वपि सभवेनोत्तराधिकरणेषु च नामधेयत्वे साधिते तत्तद्धेतोरभावे परिशेषेण विधित्वस्याप्यर्थात्साधनेन तद्विषयत्वोपपत्तेरिति सूचितम् ॥

(उद्भित्सोमादिपदानामप्यध्ययनविध्युपात्तानामपि प्रामाण्यप्रकारनिर्णयार्थत्वेनाधिकरणप्रवृत्तिनिरूपणम्)

यद्यपि अस्मिन्नधिकरणेऽध्ययनविधिबलेनार्थवादवदेव प्रयोजनवत्त्वसिद्धेरानर्थक्येन पूर्वपक्षो नोत्तिष्ठति, नवा अर्थवादमन्त्रयोरिवान्यथाक्षेपासभवे द्वारासभवेनाक्षेपवदिहाक्षेप सभवति, उद्भिदादिशब्दाना गुणविधित्वेनापि प्रामाण्योपपत्ते । तत्तद्विशेषाधिकरणेष्वेव चतुर्षु गुणविधित्वाशङ्कानिरासमुखेन नामधेयतारूपद्वारविशेषस्योपपादयिष्यमाणत्वात्, अतो नेदमधिकरण अर्थवादविशेषाधिकरणवद्रचयितु शक्यते, तथापि तद्विधिसिद्धप्रयोजनानामपि उद्भिदादिपदाना पूर्वोक्त-

"सोमेन यजेते"त्यादावुद्भिदादिपदेभ्य स्तुतिबुद्धेरनुत्पत्तेर्न तावदर्थवादत्वम्। मन्त्रत्वप्रसिद्ध्यभावाच्च न तत्, एतेषा प्रयोगकालोच्चारणे चैतत्प्रतिपाद्यार्थस्य यागाङ्गताबोधकप्रमाणाभावेनैतेषा प्रयोगसमवेतार्थस्मारकत्वानुपपत्तेश्च। न च विध्यन्तर्भाव, कामशब्दाद्यभावेन साध्यानभिधायकत्वात्, एकपदगतेन यजिनैव करणप्रतिपादने एतेषा तत्प्रतिपादकत्वायोगात्, सिद्धरूपाणा सोमादीना व्यापारमन्तरेण भावनेतिकर्तव्यतात्वानुपपत्तेश्च। नामधेयत्वे तु अभिन्नत्वादेव करणानुग्राहकत्वादिरूपेतिकर्तव्यतानुपपत्ति। न च—कथमपि भावनाऽन्वयासभवेऽपि यागे करणत्वेनान्वयो भवत्विति—वाच्यम्, कारकाणा परस्परान्वयासम्भवात्। अत कथमपि क्रियाऽन्वयासभवादनाख्यातत्वेन च विधिभावनयोरनभिधानात् अन्यस्य च प्रकारस्य निर्वक्तुमशक्यत्वादप्रामाण्यमिति प्राप्ते—

अध्ययनविध्यध्यापितस्य अप्रामाण्यासभवात् प्रकारान्तरासम्भवेऽपि विध्यन्तर्भावस्य स्पष्टत्वेन तत्रैव गुणविधित्वेन नामधेयत्वेन वा वक्ष्यमाणरीत्या सर्वानुपपत्तिपरिहारेण प्रामाण्यमिति सिद्धम्॥ १॥ १७॥ इति उद्भिदादिपदप्रामाण्याधिकरणम्।

विध्युद्देशस्तुतिप्रकाशनरूपप्रकारविशेषासभवेन प्रयोजनवत्त्वमाक्षिप्य गुणविधित्वनामधेयत्वान्यतररूपद्वारविशेषेण विध्युद्देशान्तर्गत्या प्रामाण्य साध्यते। **अतएव**—विध्युद्देशान्तर्गतिसाधनमात्रेणैव सिद्धान्ते उपरत वार्तिककृतेत्यभिप्रेत्यैव पूर्वपक्षमाह—**प्रकारेति**॥

(पादार्थोपाधिः प्रथमद्वितीयाधिकरणविषयविवेकश्च)

अत्र पदप्रामाण्यनिरूपणस्य पादार्थत्वम् पादान्तरत्वादनन्तरसगत्यभावेऽपि न क्षतिरिति द्रष्टव्यम्॥ एवचेह विध्युद्दशान्तर्गत्या आक्षेप समावायोत्तराधिकरणेषु गुणविधित्वाशङ्का निरासेन नामधेयत्वेन तदन्तर्गति साध्यत इति सर्वमनवद्यमिति भाव॥

(उद्भित्सोमादिपदानां स्तावकतयाऽनुपयोगः)

विध्युद्देशायनन्तर्गतत्वे उपपादनीये उद्भेदनकर्तृत्वगुणयोगेन सभावितस्तुतिप्रतीतेर्निरासायार्थवादत्व तावन्निराकरोति—**स्तुतिबुद्धेरिति**॥ न वा विध्येकवाक्यतामात्रेणार्थवादत्व भवति, भूतिकामादिपदानामपि तदापत्ते, अपितु विधिशेषत्वेन, नह्यय विधिशेष, नवा विध्यन्तर्गतेनैकपदेन गुणगुणिसबन्धकीर्तनात्मकस्तुतिधिय उत्पत्ति। यद्यपि वोत्पद्येत, तथापि "वायुर्वै क्षेपिष्ठे"तिवत् प्रथमाया एवापत्तौ तृतीयोपात्तकरणत्वानुपपत्तिरिति नार्थवादत्वमित्यर्थ॥

मन्त्र इत्येवविधाभियुक्तप्रसिद्धिविषयत्वरूपस्य मुख्यमन्त्रलक्षणस्य विधितच्छेषत्वभिन्नत्वरूपस्य वा व्यापकलक्षणस्याभावेन मुख्यमन्त्रत्वानुपपत्ते न मन्त्रान्तर्गतिरित्याह—**मन्त्रत्वप्रसिद्ध्यभावेति**॥ नाप्यूहप्रवरनामधेयानामिव मुख्यमन्त्रत्वाभावेऽप्यनुष्ठेयार्थस्मारकतया मुख्यमन्त्रकार्यकरत्वाद्गौणमन्त्रत्वमपि सभवतीत्याह—**एतेषामिति**॥

(मन्त्रत्वेन विध्युद्देशत्वेन चानुपयोगसमर्थनम्)

न तावद्ब्राह्मणैकवाक्यतया अनुष्ठेयार्थस्मारकत्वसभव, "यजेत पशुकाम" इत्यादे ब्राह्मणवाक्यस्य विधायकत्वेन कर्मकालाप्रयोज्यत्वात् तदेकवाक्यतापन्नस्यास्य तदनुपपत्ते, नापि पृथक्भूतत्वेन, एतदभिधेयस्य खनित्रादे कर्मण्यविधानादेव प्रकाशनानर्हत्वात्। नचोपांशुयागवदेव सन्निधानावगतयागाङ्गत्वनिर्वाहाय मान्त्रवर्णिकद्रव्यविधिकल्पनया स्मारकत्वोपपत्ति, द्रव्यस्य भावनाया यागे वान्वयासभवेन तद्विधिकल्पनानुपपत्ते। यागजनकत्वेनाकाङ्क्षाया अर्थाक्षिप्तद्रव्येणैव निरासात् न तद्बलेन भावनाया आकाङ्क्षान्नरकल्पनयाप्यन्वयो युक्त इति भाव। विध्युद्देशरूपवेदावयवान्तर्भाव निरस्यति—**नचेति**॥

(पूर्वपक्षे अध्ययनविधिदृष्टार्थत्वोपपत्तिः)

स्पष्टाक्षरमधिकरणपूर्वपक्षान्तम्। नचैव पूर्वपक्षे साधिताध्ययनविधिदृष्टार्थत्वभङ्ग, तस्य पारायणेऽप्युपयोगिप्रयोगप्राशुभावरूपदृष्टार्थतयोपपत्तेरप्रमाणमुद्भिदादिशब्दा इत्यर्थ॥

(विध्युद्देशान्तर्भावेन सिद्धान्तः)

अध्ययनगतदृष्टार्थतानिर्वाहेऽपि प्रयोजनवदर्थज्ञानार्थत्वस्य साधितस्याभङ्गाय प्रामाण्यमस्तीति सिद्धान्तमाह—**अध्ययनेति**॥ तत्र प्रकारासभवेऽपीत्यस्य प्रकारान्तरासभवेऽपीत्यर्थ॥

इति प्रथमं उद्भिदादिपदप्रामाण्याधिकरणम्॥

(२ अधिकरणम् ।)

अपि वा नामधेयम् ॥ अत पर क्व गुणविधित्व क्व वा नामधेयत्वमिति कोष्ठशोधनिकार्थमारम्भ । तदिह गुणे कर्मणि च तुल्यवद्वृत्तिकानामुद्भिदादिपदाना विधेयगुणसमर्पकत्व नामधेयत्व वेति चिन्तायां भिदिर् विदारणे इति स्मृत्या विदारणसमर्थखनित्रादिवचनत्वप्रसिद्धेर्नामधेयत्वे वैयर्थ्यप्रसङ्गाच्च गुणविधित्वमेव युक्तम् । तत्रच गुणविशिष्टं कर्मैव फलोद्देशेन विधीयत इत्येकः पक्ष. ।

प्रकृतसोमयागानुवादेन गुणमात्रविधानमित्यपरः ।

(उद्भिद्वाक्यस्यैव विचारे निमित्तनिरूपणम्)

अनिर्धारितद्वारविशेषेणोक्तमपि प्रामाण्य निर्धारण विना न दृढ भवतीत्येतदर्थ अधिकरणान्तर सूचयति—**अत. परमिति** ॥ तत्र तत्प्रख्यशास्त्रान्तररहितानामुदाहरणत्वेऽपि चित्रादिशब्देषु लोकप्रसिद्धिबाधेन नामधेयताया वाक्यभेदादिसहकारिसापेक्षत्वेन दुरुपपादत्वात् तान्विहाय अवयवार्थयोगस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वान्मत्वर्थलक्षणाप्रसगमात्रसहकृतसामानाधिकरण्याच्च प्रथमतो विचारे सौकर्यात्तेषामुदाहरणत्व दर्शयति—**तदिहेति** ॥ **वचनत्वप्रसिद्धेरिति** ॥ **ननु**—व्रीह्यादिपदवत् समुदायरूपेण रूढत्वाभावात् कथ खनित्रवाचितेत्याशङ्कानिरासाय **"भिदिर् विदारण"** इत्याद्युक्तम् ॥

(उद्भिच्छब्दस्य खनित्रवाचित्वमेव, नतु कर्मवाचित्वमिति निरूपणम्)

तथाच उदुपसर्गस्योर्ध्वताया भिदिधातोर्विदारणे कर्त्रर्थकक्विप तत्समर्थकर्तरि शक्ते क्विबन्तेनोर्ध्वविदारणसमर्थखनित्रप्रसिद्धिरवयवप्रसिध्या समुदायरूपेण ग्रहणाद्युक्ता । कर्मणि तु ऊर्ध्वविदारणकर्तृत्वाभावात् कथचित्फलमुद्भिनत्ति प्रकाशयतीत्येव योगेन फलोद्भेदनसमर्थत्वेन तदुपपादने प्रकाशने लक्षणापत्त्या लोकव्याकरणावगतावयवप्रसिद्धिबाधापत्ते सर्वे कर्मणामप्येवावेधफलोद्भेदकत्वसत्त्वेनोद्भित्पदवाच्यतापत्ते तत्परिहारार्थ पङ्कजादिशब्देष्विव रूढिकल्पनापत्ते तदपेक्षया क्लृप्तावयवशक्त्यैवावयवप्रतीतार्थग्रहण युक्तमित्यर्थ ॥

(कर्मसाधारणयोगार्थेऽपि नामधेयत्वाङ्गीकारनिरासः)

अस्तुवा यजिसामानाधिकरण्यनिर्वाहाय कथञ्चिद्यागेऽवयवार्थमात्रसभव, एवमपि तेन नामधेयताङ्गीकारे दूषणमाह —**नामधेयत्वे इति** ॥ विधिबलादेव विशेषावधारणसिद्धे नाम्नोऽपि यागत्वजातेस्तदवच्छिन्नव्यक्तिसामान्यरूपस्य विशेषावधारणासभवात्पुनरपि व्यक्तिविशेषावधारणार्थत्वे वैयर्थ्यम् । गुणविधिपक्षे तु यागभावनापेक्षितद्रव्यसमर्पकत्वादर्थवत्त्व पुरुषप्रवृत्तिविशेषकरत्व च लभ्यते इत्यर्थ ॥

(सिद्धान्तापादितमर्थलक्षणानिरासेन गुणविधित्वसमर्थनम्)

यस्त्विह सिद्धान्ते सर्वकारकाणा भावनान्वयित्वेऽपि समानपदोपात्तयागरूपकरणावरुद्धाया गुणस्य करणत्वेन अन्वयायोगात् धात्वर्थस्य च कारकत्वेन तत्रापि अन्वयायोगेन प्रधानभूतप्रत्ययेन तदसभवे गुणभूते प्रातिपदिके मत्वर्थलक्षणा पूर्वपक्षे आपद्यते, सा न युक्ता, स्वर्गनिरूपितत्वेन यागस्येव गुणस्यापि व्यापारभेदेन भावनाया करणत्वेनान्वयोपपत्ते । अतश्च यागस्य फलनिष्पादनद्वारा भावनाकरणत्वेऽपि सोमादे करणान्तरस्य समादेरधिकरणान्तरस्येव यागनिष्पादनद्वारा भावनासबन्धे बाधकाभावात्तथैव प्रथमावगतभावनासबन्धनिर्वाहाय अरुणैकहायनीवत् यागस्य पार्ष्ठिको यागसबन्ध एव कल्प्यते । तेन न मत्वर्थलक्षणापत्तिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षे आद्य विशिष्टविधिपक्ष उपपादयति—**तत्र चेति** ॥

(पार्ष्ठिकबोधेऽप्यत्र मत्वर्थलक्षणानिरासः)

नचैव पार्ष्ठिकान्वयवेलायामेवाश्रुतमत्वर्थव्यवहारापत्ति, तस्यामवस्थाया श्रुतेन करणत्वेनैव याग प्रति गुणस्यान्वयोपपत्ते । नहि तदानी यागस्य करणत्वमस्ति, येनानाकाङ्क्षितत्वादन्वयो न भवेत्, अर्थाक्षिप्तसाध्यत्वमादाय कर्मत्वात् । अतो न कथमपि मत्वर्थलक्षणाप्रसक्तिरस्मिन्नपि पक्ष इत्यर्थ ॥

(ताण्ड्यशाखायां ज्योतिष्टोमप्रकरणानुसारेण गुणविधित्वपक्षः)

अतएव यद्यपि विशिष्टविधौ न मत्वर्थलक्षणा, तथापि एतेषा वाक्याना ताण्ड्यशाखाया ज्योतिष्टोमानन्तरमेव पाठात् प्रकृतज्योतिष्टोमयाग.नुवादेनैव दध्ना जुहोतीतिवत् गुणविधान भविष्यतीत्यभिप्रेत्य पक्षान्तरमाह—**अथवेति** ॥

(गुणविधित्वपक्षेऽपि विधानेवेत्यादिवार्तिकानुसारेण मत्वर्थलक्षणापत्तिशङ्कानिरासौ)

यद्यपि प्रकृतविधौ यागस्य करणत्वात् यथाप्राप्तस्यैवानुवादेनेहापि कारणत्वात् गुणान्वये मत्वर्थलक्षणापत्ति, तथापि असाधितस्य करणत्वायोगादर्थाक्षेपेण साध्यत्वावगमात्तद्रूप्यमादाय यागे करणत्वेन गुणस्यान्वये नानुपपत्ति । **यत्तु**—'विधाने वाऽनुवादे वा याग करणमिष्यते । तत्समीपे तृतीयान्तस्तद्वाचित्व न मुञ्चति" इति वार्तिक, तदुत्तरार्धानुरोधात् "समे दर्शपूर्णमासाभ्या यजेते"त्यादौ यत्र तृतीयान्तनामधेयसामानाधिकरण्य तत्रोत्पत्तिवाक्यावगतकरणत्वस्यैवानुवादो नत्वर्थाक्षिप्तसाध्यत्वमित्येतत्परम् ॥

(ज्योतिष्टोमवाक्यस्योत्पत्तिविधित्वशङ्कया प्राप्तशङ्कान्तरनिराकरणार्थ सोमवाक्यस्योत्पत्तिविधित्वसमर्थनम्)

नच—प्रापकविधावपि ज्योतिष्टोमाद्युपपदसत्त्वेनेह त-

न च विनिगमनाविरह, इतिकर्तव्यतासन्निधिविशेषस्यैव कर्मविधिनियामकत्वात्। नचैव फलपदानर्थक्यम्, "सर्वेभ्यो ज्योतिष्टोम" इति वचनेन तस्य सर्वफलार्थत्वावगतेर्यजिपदस्य पशुफलोपधायकयागलक्षणाया तात्पर्यग्राहकत्वात्। अत एव न विशिष्टोद्देशे वाक्यभेद। न चोत्पत्तिशिष्टसोमप्राबल्यम्, पशुकामप्रयोगविशेषपुरस्कारेण विहितस्य खनित्रादे सामान्यविहितसोमादिबाधकत्वात्॥

वस्तुतस्तु—प्रकृतसोमयागाश्रित खनित्रादिगुण एव फलोद्देशेन विधीयते इति **तृतीयः पक्षः।**

काम्यत्वादेव च नित्यसोमबाध इति प्राप्ते ब्रूम —

नाय गुणविधि, गौरवात्। **तथाहि**—सर्वत्रैव तावच्छुद्धधात्वर्थकरणकभावनाविधानादाद्यो विधिप्रकार — "यथाऽग्निहोत्र जुहोती"ति। अन्योद्देशेन तद्विधिरपर — "यथाऽग्निहोत्र जुहुयात् स्वर्गकाम" इति। एतस्य चोद्देश्यवाचकपदान्तरसापेक्षत्वाद्दौर्बल्यम्। धात्वर्थोद्देशेनान्यकरणकभावनाविधिस्तृतीय —"यथा दध्ना जुहोती"ति। अत्र विधेयताया धात्वर्थवृत्तित्वाभावात् पदान्तरार्थवृत्तित्वाच्च ततोऽपि दौर्बल्यम्। धातो साधुत्वार्थत्वमङ्गीकृत्य अन्योद्देशेनान्यकरणकभावनाविधिश्चतुर्थ —यथा "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादि"ति। अत्र धात्वर्थस्योद्देश्यत्वेनाप्यसबन्धात्ततोऽपि दौर्बल्यम्। गुणविशिष्टधात्वर्थकरणकभावनाविधानात् पञ्चम —यथा "सोमेन यजेते"ति। अत्र विशेषणविधिकल्पनादेराधिक्यात्ततोऽपि दौर्बल्यम्। अन्योद्देशेन पूर्वोक्त षष्ठ —यथा "सौर्यं चरु निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकाम" इति। अयतु सर्वदुर्बल।

तदेव उद्भिद्गुणविशिष्टस्य यागस्य फलोद्देशेन विधाने षष्ठविधिप्रकाराश्रयणादतिगौरवम्, गुणस्य यागे अन्वयान्मत्वर्थलक्षणा च। नहि भावनाया समानपदोपात्तधात्वर्थकरणकत्वावरुद्धाया गुणस्य करणत्व सभवति। अतस्तस्य यागान्वयावश्यकत्वे यागस्य कारकत्वात् कारकाणा च परस्पर सबन्धानुपपत्ते सोमेन यजेतेतिवदुद्भिद्वता यागेनेति मत्वर्थलक्षणाऽऽवश्यकीति—प्राञ्च॥

वस्तुतस्तु दृष्टान्तेऽपि सोमस्य करणत्वेनैव भावनायामेवान्वयस्तत्र तत्र वक्ष्यते, युक्तश्च, एककरणावरुद्धेऽपि करणान्तरस्य भिन्ननिरूपितस्य प्रकारतया भावनाऽन्वयोपपत्ते। नहि यागकरणत्व भावनानिरूपितम्, अपि तु स्वर्गनिरूपितम्। अतश्च यथैवान्यनिरूपितमपि तत्करणत्व प्रकारतया भावनायामन्वेति, तथैव सोमकरणत्वमपि यागनिरूपितम्। उभयत्र तत्तन्निरूपकत्वस्य पार्ष्ठिकबोधलभ्यत्वाच्च न कोऽपि विरोध इति नास्मिन्नपि पक्षे यद्यपि मत्वर्थलक्षणा, तथापि विशेषणविधिकृतगुणयागोभयविशिष्टभावनाविधिगौरवमापद्यमान नापह्नोतु शक्यम्। यथाच प्राथमिकभावनासबन्धाङ्गीकारेऽपि द्वितीयबोधवेलाया मत्वर्थकल्पना तथोक्त कौस्तुभे।

एव द्वितीय-तृतीययोरपि जघन्यविधिप्रकाराङ्गीकरण दोषाय। अगत्या च दधिसोमादावेव तदङ्गीकृतम्, तेषा

स्यापि गुणविधित्वपूर्वपक्षोदाहरणत्वात् तत्र च फलपदानुरोधात् यागस्य करणत्वे गुणस्यान्वयानुपपत्त्या मत्वर्थलक्षणापत्तिरिति—**वाच्यम्**, यत्रोपपदस्य गुणे निरूढत्व कर्मणि च योगेनाप्यसभवद्वृत्तिता, तत्र सोमेन यजेतेत्यत्राप्रसिद्धशक्त्यन्तरकल्पनापेक्षया मत्वर्थलक्षणाया लघुत्वेनाङ्गीकारात् तत्रैव कर्मोत्पत्तिविधित्वे बाधकाभावात्। अतस्तद्विहिते कर्मणीह युक्तो गुणविधिरित्यर्थ॥

(उद्भिद्वाक्यस्योत्पत्तिविधित्वनिरासेन गुणविधित्वसमर्थनम्)

इतिकर्तव्यतेति॥ कर्मविध्यभावे गुणविध्ययोगादवश्य कस्मिंश्चित्कर्मविधानेऽभ्युपगन्तव्ये ज्योतिष्टोमवाक्यसन्निधौ दीक्षणीयादिवद्विहितिकर्तव्यताम्नानात् तस्याश्च कर्तव्यतालिङ्गत्वात् भूयस्त्वेनोभयश्रुतीत्यनेन न्यायेन तस्यैव कर्मविधित्वमित्यर्थ॥

(भाष्यवार्तिकाद्यनुसारेण सोमस्यापि भावनाकरणत्वेनैवान्वयनिरूपणम्)

तत्र तत्र वक्ष्यते इति॥ सप्तमनवमाध्याययोर्यजेतेत्थमिति इतिकर्तव्यतया धात्वर्थान्वयनिरासेनेत्थ कुर्यादिति भावनान्वयो भाष्यकृता निरस्त। "सोमेन यजेतेत्यत्रापि तद्भूताधिकरणोक्तेन मार्गेण धात्वर्थकारकाणा अरुणैकहायन्यादिवत् परस्परेणासबन्ध्य भावनासबद्धाना उत्तरकाल परस्परोपकारित्व। तथाच सप्तमनवमाध्याययोर्वक्ष्यतीति न सोमविशिष्टधात्वर्थविधान"मित्यादिना वार्तिककारेण, आधाराग्निहोत्राधिकरणे तथा सोमतुल्यन्यायत्वात् अवघातमन्त्रस्य भावनान्वयिनो न प्रतिप्रहारमावृत्तिरित्येतत्प्रतिपादनार्थं एकादशाधिकरणे तन्त्ररत्नकृता, तथा सप्तमे "भावनान्वयत पश्चाद्द्वयोरार्थिकोन्वय। तत कर्मान्तरेऽङ्गाना प्राप्तिराशङ्क्यते कुत"इत्यादिना शास्त्रदीपिकाया च वक्ष्यते इत्यर्थ। एव प्राचा मतखण्डनेन पूर्वपक्षे मत्वर्थलक्षणानापत्ति प्रदर्श्याधुना यत्पार्ष्ठिकबोधवेलायामपि न तदापत्तिरित्युक्तम्, तन्निरसितुमाह **—यथाचेति॥**

(पार्ष्ठिकान्वयवेलायां सोमेन यजेतेत्यत्र मत्वर्थलक्षणाऽऽवश्यकतानिरूपणम्)

अयमर्थः—यद्यपि सर्वकारकाणा प्रथमतो भावनयैव सबन्ध, तथापि निर्विषयकृतिसबन्धायोगात् सोमादिगतव्यापारापेक्षाया प्राक् फलकर्मत्वयागकरणत्वगतनिरूपकापेक्षाया समानपदश्रुत्या, यागे फले चैव प्रतीते पार्ष्ठिके फलयागयो सबन्धे यागस्य करणतयैवावगतस्य कर्मत्वेन प्रा-

तत्रात्यन्तरूढत्वेन नामधेयत्वासभवात्, प्रकृते तु येनैव योगेन खनित्रे प्रवृत्तिस्तेनैव योगेनोद्भिद्यते उत्पाद्यते फलमिति व्युत्पत्त्या कर्मण्यपीति नामत्वसभवेन द्वितीयविधिप्रकाराङ्गीकरणाल्लाघवम् । नच भिदो विदारण एव स्मृते शक्ति, भिदिर् इत्येव धातुपाठात्, विदारण इत्यस्य शक्यार्थमात्रोपलक्षकत्वस्य वैयाकरणसिद्धत्वात् । अतो विदारण इवोत्पादनेऽपि प्रयोगात् तुल्यवद्वृत्तिकता । नच नामधेयानर्थक्यम्, संकल्पादौ सार्थकत्वात् । क्वचित् फलोपबन्धश्च—यथा "दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेते"ति । क्वचिच्च गुणोपबन्ध —यथा "सस्थाप्य पौर्णमासीं वैमृधमनुनिर्वपती"ति । प्रकृते च सज्ञया भेदसिद्धिरेव प्रयोजनम् । इतरथा हि प्रकृत एव कर्मणि गुणफलसबन्धापत्तेर्न कर्मान्तरत्वम् । नच योगस्य फलोद्भेदनकारित्वस्यातिप्रसक्तत्वादपूर्वे कर्मणि रूढिकल्पने सोमादिपदानामपि तदापत्ति, सर्वत्र योगरूढिस्थले प्राचीनप्रयोगस्यैव कारणताया क्लृप्त-

---

तीते खनित्रादिकारकान्तरस्य करणत्वेनैवान्वये वक्तव्ये भिन्नार्थयो सामानाधिकरण्यानुपपत्त्या सबन्धसामान्येनान्वयार्थमश्रुतमत्वर्थकल्पनाऽऽवश्यकी । पश्चाचासाधितस्य यागस्य करणत्वानुपपत्ते कर्मत्वबोधे सति खनित्रादिकारकान्तरस्य भावनासबन्धवेलाया श्रुतेन कारणत्वादिनैव विशेषणविधिकालेऽन्वयो भवति । अत पार्ष्ठिकान्वयकाले सोमवता यजेतेत्येव मत्वर्थलक्षणाऽनिवार्या ॥

(मत्वर्थलक्षणाविरहपक्षे सोमस्य श्रौतविनियोगोपपत्तिः)

नचैवमस्मन्मते सोमस्य वाक्यीयविनियोगापत्ति, पूर्वमेव भावनासबन्धवेलाया तन्निर्वाहार्थ मत्वर्थलक्षणाङ्गीकारे तदापत्तावपि प्रथमत एव विनैव लक्षणा कारकाणा अन्योन्यसबन्धमनादृत्य भावनान्वयस्य श्रौतत्वेन पश्चाच्च फलयागयो पार्ष्ठिकान्वयवेलाया सर्वकारकाणा मत्वर्थलक्षणया धात्वर्थसबन्धाश्रयणे तदनापत्ते ॥

(विशिष्टविधिपक्षे मत्वर्थलक्षणोपपादनप्रकारः कौस्तुभगतः)

नच—भावनान्वयकाले करणत्वेनावगतसोमादिकरणत्वादीना यागान्वये अनुपस्थिताना कथ यागसबन्धप्रतीति ? इति—**वाच्यम्**, तस्य मत्वर्थसबन्धसामन्यरूपेणोपस्थितत्वेनानुपपत्त्यभावात् । **अथवा** सोमकरणेन यागेनेति समस्तवाक्यकल्पनया वोपस्थित्युपपत्ते । एवमरुणैकवाक्येपि या अरुणा सैकहायनीत्येव लुप्तमतुबन्तवाक्यकल्पनापि द्रष्टव्येति विशिष्टविधिपक्षे मत्वर्थलक्षणापत्तिरनिवार्येति कौस्तुभे उक्तमित्यर्थ ॥

(अज्ञातसन्दिग्धस्योद्भित्पदस्य यजिसमानाधिकरण्येनार्थनिर्णय इति नामत्वनिरूपणम्)

इति व्युत्पत्त्येति ॥ उद्भिद्यते उत्पाद्यते यस्माद्यागेन फलमिति हेतोरुद्भिनत्ति फलमिति वा व्युत्पत्त्येत्यर्थ । अन्यथा कर्तरि क्विपोऽनुशासनेन कर्मव्युत्पत्तिप्रदर्शनस्यासङ्गतत्वापत्ते । **अयमर्थः**—"पदमज्ञातसन्दिग्ध प्रसिद्धैरपृथकश्रुति । निर्णीयते निरूढतु न स्वार्थादपनीयते" इति वार्तिकोक्तरीत्या उद्भिदादिपदाना खनित्रादौ समुदायशक्तेरभावात् अवयवयोगेनापि पाचकादिशब्दवल्लोके प्रयोगाभावादज्ञातार्थत्वम् । यस्तु—"सुराणा वै वलस्तमसा प्रावृतो स्मापिधानमासीत्तस्मिन् गव्य वस्त्वन्तरासीत्त देवा नाशक्नुवन् भेत्तु ते बृहस्पतिमब्रुवन्निमा उत्सृजेति स उद्भिदेव बल व्यच्यावयत्" इत्यर्थवादे गोयुक्तविवरापरपर्यायबलच्यावनद्वारस्य विदारणस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वावगम, तस्य स्वार्थपरत्वाभावेन तादृशार्थे प्रमाणाभावान्नोपयुक्त । तथा पिकादिशब्दवत्प्रयोगाभावेऽप्यवयवार्थयोगमात्रे खनित्र इव यागेऽपि प्रवृत्त्युपपत्तेरक्षादिपदवत्सन्दिग्धत्वम् । अत प्रसिद्धयजिपदसामानाधिकरण्यान्निर्णेयमिति ॥ **उत्पादनेऽपीति** । अपूर्वे वस्तुनि केनचिदुत्पादिते इदमनेनोद्भिन्नमिति प्रयोगादित्यर्थ ॥

(नाम्नः सकल्पदौ सार्थक्यनिरूपणम्)

सकल्पादाविति । अनुष्ठानकाले प्रयोगविध्यपेक्षितलध्वाख्यानौपयिकत्वेन सार्थक्यादित्यर्थ । **यथेति** । दर्शपूर्णमासपदस्य नामत्वाभावे यजिना प्रकृतत्वाविशेषेण षड्यागसाधारण्येन प्रयाजाद्यङ्गानामप्युपादानात् सर्वेषा फलसबन्धापत्ति । सति तु नामधेये षण्णामेव तत्सिद्धिरिति फलसबन्धरूप प्रयोजन चतुर्थे वक्ष्यते इत्यर्थ । **यथेति** । वैमृधवाक्य पौर्णमासीनामधेयाभावे प्रकरणादमावास्याङ्गत्वस्याप्यापत्तिर्वैमृधस्य, तत्सत्त्वे तु वाक्येन प्रकरणबाधान्न तदापत्तिरिति गुणोपबन्ध प्रयोजनमित्यर्थ । **भेदसिद्धिरेवेति** । एवकारेण गुणफलोपबन्धरूपप्रयोजनान्तरासभवेऽपि सकल्पे उल्लेखवत् भेदसिद्धिरिति द्वितीय प्रयोजन अव्यभिचारि लभ्यते इत्यर्थ सूचित । तेन न सकल्पोल्लेखनरूपप्रयोजनव्यावृत्तिरिति भाव ॥

(उद्भेदनकारित्वरूपयोगार्थस्यातिप्रसङ्गशङ्का, न्यायसुधाभाष्यप्रकाशकारोक्ततत्समाधानानि)

सोमादिपदानामपीति ॥ एतेन यदत्र न्यायसुधाकृतान्यैश्च पङ्कजादिपदवदुद्भिच्छब्दस्य योगरूढि परिकल्प्य रूढ्यवच्छेदकपद्मत्ववद्विधिसामर्थ्येनावगतविजातीययागत्वमेव रूढ्यवच्छेदकमित्युक्तम्, तत्पद्मत्वस्य प्रमाणान्तरसिद्धत्वेन रूढ्यवच्छेदकत्वकल्पनेऽपि विधिसामर्थ्यादसिद्धे रूढ्यवच्छेदकत्वानुपपत्त्या रूढिकल्पनानुपपत्तेर्मत्वर्थलक्षणापत्तिभिया रूढि-

कल्पने सोमादिपदेष्वपि तदापत्तेरुपेक्ष्यमिति सूचितम्। यदपि अतिप्रसङ्गपरिहारार्थं यजिसामानाधिकरण्यबलात् तद्गतमेवोद्भेदनकर्तृत्व प्रवृत्तिनिमित्तमित्याकरेण पक्षान्तरमुक्त, तदपि यजिपदेन विजातीययागाभिधानात्तावन्मात्रवृत्त्युद्भेदनकर्तृत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वे उद्भिच्छब्दवाच्ययागान्तरे प्रवृत्तिनिमित्तान्तरकल्पनापत्ते तदर्थं पृथगवयवशक्त्यन्तरकल्पनापत्तेरयुक्तम्। **एतेन**—यत्प्रकाशकारैर्योग्यतया एकवाक्यतया चैतद्यागजन्यपशुफलविशेषोद्भेदकत्वेन प्रवृत्तिनिमित्तेन यौगिकत्वान्नातिप्रसङ्ग —**इत्युक्तम्, तदप्ययुक्तम्**, यागान्तरे भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकल्पनापत्ते। कर्मसामान्ये एकरूपप्रवृत्तिनिमित्तासंभवादतोऽतिप्रसङ्गमन्यथा परिहरति—**सर्वत्र हीति** ॥

(अर्थान्तरे प्राचीनप्रयोगाभावेनोक्तातिप्रसङ्गवारणस्य स्वाभिमतस्य निरूपणम्)

अयमर्थः—घटपदस्य घटविषयशक्तिनिश्चयाननुभवबलात्तत्र नियामकापेक्षाया घटपदप्रयोगरूपव्यवहारस्य सहकारिकारणत्व लोके क्लृप्तम्। प्रकृते चोद्भिच्छब्दस्य कर्मणि शक्तिनिश्चयार्थं प्राचीनप्रयोगस्य सहकारिकारणत्वात् यत्र यत्र तादृशप्रयोग तत्रैव शक्तिनिश्चये सत्यन्यस्य ज्योतिष्टोमादेस्तदभावादेव नोपस्थिति। एवच योगेनैव निर्वाहे योगरूढिर्नाम नातिरिक्ता कल्पनीयेत्यर्थ ॥

(योगरूढ्यनङ्गीकारेऽपि पङ्कजादिशब्दस्यान्याबोधकत्वोपपत्तिः)

एव पङ्कजादिपदेष्वपि ज्ञेयम्। **अथवा**—पङ्कजनिकर्तृत्वस्यावयवशक्त्या बोधेऽपि तादृशशाब्दबोध प्रति तादृशपूर्वतरप्रयोगाभावज्ञानस्य **अथवा** पद्मविशेष्यकपूर्वतरप्रयोगत्वप्रकारकज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वकल्पनान्न पद्मान्यविशेष्यकबोधप्रसक्ति। अवश्य हि पद्मे शक्तिवादिनाऽप्युक्तग्रहस्य शक्तिकल्पकत्वमङ्गीकृत्य तद्ग्रहस्य निरुक्तशाब्दबोध प्रति प्रतिबन्धकत्व वाच्यम्। तद्वरमुक्तग्रहस्यैव प्रतिबन्धकत्व वाच्यमिति सर्वत्रेत्यनेन सूचितम् ॥

(प्राचीनप्रयोगस्य शक्तिज्ञानं प्रति सहकारित्वकल्पना, तन्त्ररत्नकाराणां योगरूढिसाधनप्रकारस्यासाङ्गत्यनिरूपणम्)

एवच प्राचीनप्रयोगस्य शक्तिज्ञान प्रति सहकारित्वेन यत्र नैव सहकारिकारण, तत्र शक्तिग्रहाभावादेवेतरबोधाभावे स्थिते सति यत् समानाधिकरणे षष्ठे तन्त्ररत्ने "यस्त्वप्रयोगादेवाप्रयोग इति वदन्नेव पद्मादिषु रूढि नेच्छति, स वक्तव्य उपपद्यता नाम पूर्वपूर्वेषामप्रयोगादेवोत्तरोत्तरेषामप्रयोग, प्रतीतिस्त्वनन्यलभ्या शक्तिमेव कल्पयति। कथ खल्वशक्तात्पङ्कजपदात् पद्मप्रतीति? शब्दप्रतिपादितपङ्कजननक्रियायोगवशादिति यदि ब्रूयात्, प्रतिब्रूयादेनमनैकान्तिकत्वादिति। न खलु पद्मैकान्तिक पङ्कजननम्। यतस्तन्निश्चाययेत्। तस्माच्छब्दशक्तिरेव कल्पयितव्येति। सचेत् ब्रूयात् "सत्य शब्दादेव पद्मप्रतीति। स तु प्रयोगवशादेव तत्प्रत्याययती"ति न वाचकशक्ति कल्पनीयेति, प्रतिब्रूयादेन कथमशक्त प्रयोगमात्रादेव प्रत्याययेदिति? प्रसङ्गो हि तथा स्यादिति सर्वे गवादिशब्दा शक्तिमन्तरेणैव प्रयोगमात्रादेव स्वार्थं प्रत्याययन्तीति शक्य वदितुम्। इति रूढिप्रसाधनायोक्तं। तच्छक्तिं विनाऽस्माभि प्रयोगवशादेव प्रत्यायकत्वानङ्गीकारान्नास्मन्मते प्रसज्यते इत्यपि ध्येयम् ॥

(पङ्कजशब्दे निरूढलक्षणाङ्गीकार इति पक्षान्तरनिरूपणम्)

यदि तु पङ्कजशब्दात् पङ्कजनिकर्तृत्वप्रकारकपद्मविशेष्यकप्रतीतिरनुभवसिद्धेत्युच्येत, तथाप्यस्मिन् पक्षे निरूढलक्षणयैव तत्प्रतीत्युपपत्तेर्न तदनुरोधेन रूढेरवकाश इति न दोष ॥ एवच यज्युद्भित्पदयो प्रवृत्तिनिमित्तभेदात् नीलोत्पलयोरिव भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तत्वे सत्येकार्थवृत्तित्वलक्षणस्यार्थसामानाधिकरण्यस्याप्युपपत्ति ॥

(उद्भित्पदशक्यतावच्छेदकत्वस्य फलोद्भेदनकारित्वेऽङ्गीकारे नामधेयानर्थक्यशङ्कासमाधाने)

नच उद्भित्पदशक्यतावच्छेदकस्य फलोत्पादकत्वस्य पशुकामपदसमभिव्याहृताख्यातपदादेव पशूत्पादनहेतुना यागेन पशून् भावयेदिति बोधसिद्धेर्नामधेयानर्थक्यम्, पशुकामपदावगतस्यापि फलोद्भेदनहेतुत्वस्य नामधेयेनानुवादात्, तत्फल चेतरव्यावृत्तिसकल्पोल्लेखादिक प्रागेवोक्तम् ॥ अतश्च यथा वाक्यान्तरसिद्धाग्निदेवताकत्वानुवादोऽग्निहोत्रपदेन सकल्पादिफलको न विरुध्यते, तथैव स्ववाक्यगतपशुकामपदावगतफलहेतुत्वानुवादोऽपि नानुपपन्न ॥

(संज्ञासज्ञिसंबन्धस्याविधेयत्वनिरूपणपूर्वकं नामत्वेनान्वये लाघववादिनिरूपणम्)

अतएव—नामत्वे सज्ञासज्ञिसबन्धस्यापि विधानात् वाक्यभेदापत्ति —**निरस्ता**, नाम्नोऽननुष्ठेयत्वेन सामानाधिकरण्यावयवप्रसिद्धिभ्यामेव च सिद्धेस्तत्सबन्धस्याविधेयत्वेन तदप्रसक्ते। अतएव नामधेयार्थविशिष्टयागविधानेऽपि नामधेयार्थस्य प्रमाणान्तरावगतत्वेन तदशे विशेषणविधेरकल्पनादेव विशिष्टविधित्वेऽपि सिद्धान्ते लाघवम्। पूर्वपक्षे तु गुणवत्तद्गतलिङ्गसङ्ख्याशे विशेषणविधिकल्पनाद्गौरवम्। सिद्धान्ते च आख्यातोपात्तसङ्ख्याद्यनुवादकतया विधेयत्वेन लाघवमिति विशेष। **एतेन**—यद्यौगिकत्वपक्षोपपादन वार्तिककारीय पशुकामो यजेतेत्येतावतैव सिद्धत्वात् पशूद्भेदहेतुना पशून् भावयेदिति नामधेयविध्यानर्थक्यापत्ते प्रौढवादमात्रमिति न्यायसुधाकारोक्तम्—**तत् अपास्तम्** ॥

(नाम्नोऽविधेयत्वेऽपि धात्वर्थपरिच्छेदकतया विध्युद्देशान्तर्भावनिरूपणम्)

अतो नामधेयार्थस्यैवेह धात्वर्थावच्छेदकतया आग्नेयादि-

साहित्यस्येव स्वरूपत प्रमाणान्तरावगताना व्रीह्यारुण्यादीनामिव वा विशिष्टविधिना विधानाद्विध्युद्देशान्तर्गतेरप्युपपत्तेर्न कापि क्षति । यद्यपि अज्ञातविशेषरूपज्ञापन एव परिच्छेदकत्वव्यवहारस्यान्यत्र दृष्टत्वात्तस्य चेह शब्दान्तरादिप्रमाणसहकृतविधिनैव सिद्धेर्न नाम्न परिच्छेदकत्वेन प्रयोजनम्, तथापि ज्ञातेऽपि विशेषे कोऽसाविति जिज्ञासानिवर्तकत्वेनैव तस्य परिच्छेदकत्वव्यवहार इति द्रष्टव्यम् ॥

(नामधेयार्थस्य प्रमाणान्तरसिद्धत्वेऽपि भेदादिज्ञापकत्वेन धर्मप्रामाण्यनिरूपणम्)

नच—एव नामधेयार्थस्य प्रमाणान्तरसिद्धत्वेनानूद्यमानत्वादनधिगतार्थगन्तृत्वाभावेन कथ प्रामाण्यसभव ? इति—**वाच्यम्**, स्वार्थानुवादकत्वेऽपि विद्वद्वाक्ययोरिवानधिगतभेदादिज्ञापकत्वेन तदुपपत्ते । यत्रापि नामधेयाभावेऽप्यनन्यपरविधिपुन श्रवणरूपाभ्यासादेव भेदसिद्धिर्यथा "समिधो यजति तनूनपात यजती"त्यादौ तत्र भेदज्ञापकत्वाभावेऽपि निर्धारितरूपविशेषप्रतिपत्तेर्नामधेयाधीनत्वादज्ञातार्थकत्वोपपत्ति । अतो युक्त नामधेयत्वेन धर्मे प्रामाण्यम् ॥

(पशूद्भेदनकारित्वेनोद्भित्पदस्य कर्मणि न प्रवृत्तिः किंतु संज्ञात्वेन रूपेण संज्ञात्वप्रतिपत्त्यर्थयोगाश्रयणमिति सोमनाथीयाशयनिरूपणम्)

यत्तु—वार्तिकोक्तपक्षान्तरावलम्बनेन सोमनाथेन पशूद्भेदनकारित्वस्य पशुकामपदवदाख्यातादेव सिद्धेर्नामधेयानर्थक्यमाशङ्क्य यदि पशूद्भेदनसाधनत्वेन यागमुद्भित्पद बोधयेत्तदा वैयर्थ्य स्यात्, अपितु सज्ञारूपत्वेनोद्भिन्नामकत्वेन याग प्रतिपादयति । एवच विधिसमभिव्याहृतधातुनैव कर्मविशेषप्रतीतिसिद्धावपि कीदृशोऽसौ कर्मविशेष इत्यपेक्षाया अस्मिन् वाक्ये द्रव्यदेवतयोरश्रवणेन द्रव्यदेवताद्युपलक्षणेन यागविशेषप्रतिपादनासभवादुद्भिन्नामको यागोऽयमिति तद्विशेषप्रतिपादनपरत्वादुद्भित्पदस्य न वैयर्थ्यम्, उद्भित्पद तु उद्भित्पदेनानभिहितमपि प्रत्यक्षश्रुतत्वमात्रेण स्ववाच्यमन्यस्माद्व्यावर्तयत् विशेषणभावमनुभवति । शब्दोपस्थितस्यैवान्वयबोधविषयत्वमिति नियमस्तु सज्ञाशब्दव्यतिरिक्तविषय । **यद्वा**—सज्ञाशब्दाना स्वरूपप्रवृत्तिनिमित्तकत्वमिति शाब्दिकोक्तरीत्योद्भिच्छब्दस्यैव स्वरूपबोधकत्व सभवतीति न काप्यनुपपत्ति । **नच**—एव पशूद्भेदनकारित्वस्य वाक्यार्थप्रतीतिविषयत्वाभावात् तदर्थकयोगाश्रयणवैयर्थ्यमिति—**वाच्यम्**, यत्रार्थे यस्य शब्दस्यावयवयोगादिसभवस्तत्रैव सज्ञात्व नान्यत्र । अतएव एतादृशशब्दस्यैव सज्ञात्वमिष्यते । अतएव सोमादिशब्दाना सोमेन यजेतेत्यत्र न नामत्वम् । ततश्च सज्ञात्वनिर्वाहार्थमेवोद्भिदादिशब्दाना कर्मणि योगाश्रयणमिति, तद्वैयर्थ्यानवकाश । **अथवा** उद्भिच्छब्द उद्भिच्छब्दाभिधेयत्वेन रूपेण लक्षणया कर्म प्रतिपादयति । सा च लक्षणा योगेन स्वाभिधेयत्वे सति प्रवर्तते नान्यथेति तदर्थ योगाश्रयणम् । लक्षणापि निरूढत्वात् मत्वर्थलक्षणापेक्षया ज्यायसीति न गुणविधिपक्षोक्तदोषप्रसङ्ग । अस्तुवा अवयवयोग विनापि सज्ञात्वम्, तथापि योगेनोद्भिच्छब्दस्य प्रसक्तगुणविधित्वनिरासमात्रार्थमिव कर्मणि योगसाम्यप्रदर्शनार्थ योगाश्रयणमिति—**उक्तम्** ॥

(योगार्थपुरस्कारेण कस्यापि दोषस्याप्रवृत्तिरित्यादिपूर्वतनमतखण्डनम्)

तत्**प्रथमे पक्षे** पदजन्यपदार्थोपस्थितेरेव वाक्यार्थबोधे कारणत्वेन क्लृप्तस्येह त्यागे प्रमाणाभावादन्यथा स्वर्गकामपदाध्याहारस्य विश्वजिद्वाक्येऽग्निमन्त्रे सूर्यपदप्रक्षेपरूपस्योहस्याप्यपलापप्रसङ्गात्, **द्वितीये पक्षे** शाब्दिकोक्तेर्यत्रावयवार्थसभवस्तत्र डित्थाश्वकर्णादिशब्दपरत्वादन्यत्राप्रवृत्तेर्योगाख्यान विनापि डित्थादिशब्देषु सज्ञात्वदर्शनात् यत्रावयवार्थयोगसभव तत्रैव सज्ञात्वमिति नियमस्याप्रयोजकत्वेन प्रकृते योगाश्रयणस्य निष्फलत्वापत्तेस्तृतीये उद्भिच्छब्दाभिधेयत्वेन रूपेण लक्षणाश्रयणे मत्वर्थलक्षणाश्रयणेन गुणविधित्वस्य योगार्थसहकृतस्याप्युपपत्तेर्वेदे "सोमेन यजेते"त्यादौ सर्वस्या अपि लक्षणाया निरूढलक्षणात्वेनैवाङ्गीकारे मत्वर्थलक्षणापेक्षया उद्भिच्छब्दाभिधेयत्वलक्षणाया निरूढत्वेन ज्यायस्त्वकथनस्याप्ययुक्तत्वादयुक्तमित्युपेक्षित पूज्यपादै ॥

(उद्भित्संज्ञकेन यागेनेत्येवात्र शाब्दबोधः, संज्ञाबोधस्तु लक्षणयेति मतनिरूपणखण्डने)

एतेन—सभवत्यधिकार्थत्वे न नाम्न परिच्छेदार्थवर्णनं युक्तम्, किंतु उद्भित्सज्ञकेन यागेनेति प्रतीते सज्ञाविशिष्टयागबोध एवोद्भित्पदादङ्गीकर्तु युक्त । **नच**—एव तर्हि तेषामुद्भिच्छब्दस्वरूपाभिधेयत्वप्रसङ्ग इति—**वाच्यम्**, जातिविशिष्टप्रतीतिजनकाना गवादिपदाना जातिवाचित्वसाधकन्यायेन सज्ञाविशिष्टप्रतीतिजनकानामप्येषा सज्ञावाचित्वाङ्गीकारस्येष्टापत्तिग्रस्तत्वात् । यदि शब्दाभिहितैर्गोत्वादिभिस्तादात्म्यादिना सबद्धविशेष्यलक्षणासभवेन विशेष्यानभिधानेऽपि सज्ञाशब्दाना शब्दमात्राभिधाने सबन्धाभावेन सज्ञिविलक्षणानुपपत्ते तद्बोधार्थ सज्ञिन्यपि शक्तिकल्पनायामतिगौरवमाशङ्क्येत, तदाऽस्तु सज्ञाशे लक्षणा । **नच**—एव सिद्धान्तेऽपि लक्षणायास्तुल्यत्वे किमर्थ मत्वर्थलक्षणायास्त्याग इति—**वाच्यम्**, तस्या विशिष्टविधिगौरवापादकत्वेन हेयत्वात् । अत उद्भित्सज्ञकत्वप्रकारकबोधजनकत्वेनैवोद्भिच्छब्दस्य परिच्छेदकत्व युक्तमिति केषाचिदुक्तम्—**अपास्तम्**, अनवगते सज्ञात्वे तादृशप्रातीतिजननासभवात्तदवगमस्य उद्भिद्वाक्यात् प्राक् मानान्तरेणासिद्धेरस्यैव वाक्यस्योद्भिदा यागेनेति नाम्नो यजिसामानाधिकरण्येनान्वयबोधनेन सज्ञात्वाक्षेपकत्वे तेनैव प्रथमजातेनान्वयबोधेन वाक्यपर्यवसाने सति उद्भित्सज्ञकेनेति लाक्षणिकबोधाङ्गीकारस्य निर्युक्तिकत्वात् । एतद्वाक्याधीन-

त्वेन प्रकृते तदकल्पनात्। प्रयोजन स्पष्टम् ॥ २ ॥ १८ ॥ | इति द्वितीयं उद्भिन्नामताधिकरणम्।

(३ अधिकरणम्।)

यस्मिन् ॥ अत्र गुण एव रूढाना "चित्रया यजेत पशुकाम" "पञ्चदशान्याज्यानि" "सप्तदशानि पृष्ठानि"

सिद्धिकस्य एतत्सञ्ज्ञकत्वस्य अस्मिन्नेव वाक्ये सिद्धवन्निर्देशानुपपत्तेश्च। किंच यदि शब्देन सहार्थस्य सबन्धाभावान्न सञ्ज्ञिनि लक्षणाया सभवस्तर्हि सञ्ज्ञिनार्थेनापि सहशब्दस्य सबन्धो दुर्निरूप एवेति न तेन शब्दलक्षणासभव । अतो जातिन्यायवैषम्याभावात्सञ्ज्ञायामेव शक्ति सञ्ज्ञिन्येव लक्षणाऽऽपद्येत। अतएव सञ्ज्ञाशब्दाना वाचकत्वमित्येव प्रवादोऽपि सगच्छते। तथाच "सोमेन यजेते"त्यत्रापि लाक्षणिकसामानाधिकरण्योपपत्त्या किमिति विशिष्टविधिगौरवाङ्गीकरणम्? यदितु सञ्ज्ञिन्यपि विशिष्टशक्तिमङ्गीकृत्य मुख्यमेव सामानाधिकरण्य, नैव सोमवाक्ये सभवति, सोमादिपदाना रूढत्वादित्युच्येत, तदा विशिष्टशक्तिकल्पनागौरवापादकनामधेयत्वाङ्गीकारापेक्षया यौगिकत्वेनैव नामधेयत्व युक्तमाश्रयितुम्, उद्भित्सञ्ज्ञकोऽयमिति व्यवहारस्य तावताप्युपपत्तेरतिप्रसङ्गपरिहारस्य पूर्वोक्तविधयैवोपपत्ते रूढ्यङ्गीकारे प्रयोजनाभावात् **इति** ॥

(रूढ्यैवोद्भिदा यजेतेतिसामानाधिकरण्यमिति भाट्टालङ्कारमततत्खण्डने)

यत्तु—भाट्टालङ्कारकृता साधुत्वनिर्वाहाय स्वीक्रियमाणस्य योगस्य वाक्यान्तरे स्वानुरूपप्रतीतिजनकत्वेऽपीह रूढ्यैव यागीयविशेषरूप प्रतिपादयत्युद्भिच्छब्द, एतद्विधे प्राक् फलोद्भेदनकारित्वस्यानवगमेन फलोद्भेदनकारित्वप्रकारकबोधस्यासभवात्। **नच**—वैदिक कर्म तत्फलसाधनमिति व्याप्तिबलादवगत सामान्यत फलोद्भेदनकारित्व निमित्तीकृत्योद्भित्पदप्रवृत्तिरिति—**वाच्यम्**, वेदविहितत्वात्मकवेदिकत्वस्येत प्रागसिद्धे । **नच** फलसामान्यसबन्धोऽप्युद्भिद्वाक्यजप्रथमबोधाल्लभ्य इति—**युक्तम्**, उद्भित्पदपशुकामपदे अनपेक्ष्य यजेतेत्यस्याप्रमाणत्वात्। अतोऽत्र न योगेनोद्भित्पदस्य यजिसामानाधिकरण्यम्, अपितु रूढ्यैव—**इत्युक्तम्** । **तदपि न**, योगे स्वीक्रियमाणे क्लृप्तावयवशक्त्यैव तदुपपत्तौ रूढिकल्पने मानाभावात्, इतरथा प्रोक्षणादिशब्दानामपि रूढिकल्पनापत्ते मत्वर्थलक्षणाभियातिरिक्तरूढिकल्पने सोमादिपदानामपि रूढिकल्पनया नामधेयत्वापत्तेश्च। **उक्तं च—द्वितीयाद्याधिकरणे गुरुमतखण्डने शास्त्रदीपिकायाम्**—

वर च मत्वर्थलक्षणाऽप्रसिद्धार्थकल्पनात्, इतरथा "सोमेन यजेते"त्यत्रापि "सोमपद नाम स्यादि"ति। अत एव न यत्र योगार्थस्यापि प्रतीतिरनुभवसिद्धा, यथा गोदध्यादिशब्देषु न गमनादे किंतु गोत्वादिजातेरेव तत्र योगस्य साधुत्वान्वाख्यानमात्रार्थत्वस्वीकारेण रूढिस्वीकारेऽपि यत्र तस्या अपि सभवस्तत्र तदर्थत्यागेनातिरिक्तरूढिकल्पन निष्प्रमाणकमेव ॥

(भाविनं फलोद्भेदनकारित्वज्ञानमादायोद्भिच्छब्दस्य प्रवृत्तिनिरूपणपूर्वकं फलोद्भेदकारित्वप्रकारकबोधजनकत्वेनैव नाम्नः धात्वर्थपरिच्छेदकत्वोपसंहारः)

नच—इत प्राक् फलोद्भेदनकारित्वबोधासभव, अग्निहोत्र जुहोतीत्येतस्मात्प्राक्कर्मस्वरूपस्यैवाज्ञाने सप्रतिपन्नाङ्गभावस्य मन्त्रवर्णस्य प्राप्त्यभावेऽग्निदैवत्यत्वाज्ञानेऽग्निहोत्रपदादपि तद्बोधासभवस्य तुल्यत्वात्। अतश्च भाविन प्रवृत्तिनिमित्तमादाय यथाग्निहोत्रपदस्य नामत्वमेवमिहाप्युपपद्यत एव तत्। **अथवा**—कर्मसामान्यस्यैव लोके फलजनकत्वक्लृप्ते तत्सामान्यगृहीतव्याप्त्याऽपि अवगतफलोद्भेदनकारित्वबोधोऽपि नासुलभ । अतो यागावगतफलोद्भेदनकारित्वप्रकारकबोधजनकत्वेनैव नामधेयार्थस्य धात्वर्थतावच्छेदकत्वमिति प्रागुक्तमेव युक्तमिति—**संक्षेपः** ॥ अधिकरणप्रयोजन नामधेयप्रयोजनकथनेनैव सूचितम् ॥ **इति द्वितीयं उद्भिदादियौगिकशब्दयागनामधेयताधिकरणम्** ॥

(अथ चित्रादिशब्दयागनामधेयताधिकरणम्)

पूर्वाधिकरणविषयव्यावृत्तविषयमुदाहरति—**अत्रेति** । **गुणएवेति** ॥

(उद्भित्तत्प्रख्यतद्व्यपदेशविषयव्यावृत्तैतदधिकरणविषयविवेकः)

गुणपदे जातिक्रियायोगयोरप्युपलक्षणे । तेन घृतजातिवचनाज्यपदस्य शरीरावयववाचकपृष्ठपदस्य पवनक्रियायोगनिमित्तबहिष्पवमानादिशब्दानामपि सग्रह । एवकारेण कर्मण्यपि सभवद्वृत्तिकाना यौगिकानामनुदाहरणत्वसूचनेन पूर्वाधिकरणाप्रवृत्तिरुक्ता। यद्यपि पवमानशब्द पवनक्रियाकर्तरि यौगिक इति पूर्वाधिकरणविषयत्वान्नेहोदाहर्तुं युक्त, तथापि "सर्वत्र यौगिकै शब्दैर्द्रव्यमेवाभिधीयते" इति न्यायेन पवनक्रियाकर्तरि द्रव्य एव योगेन रूढत्वात् स्तोत्रे च पवनक्रियाकर्तृत्वासभवात् उद्भिच्छब्दवदुभयत्र तुल्यवद्वृत्तित्वाभावेन नामत्वानुपपत्तेर्न पूर्वाधिकरणविषयत्वमित्युदाहरणत्वोपपत्ति । यद्यपि तत्प्रख्यतद्व्यपदेशन्याययोरपि जात्यादिवचनानामेवोदाहरणत्वम्, तथापि यत्र तन्न्याययोरप्रवृत्तिस्तेषामिहोदाहरणत्वे कल्प्यमाने दधिसोमादिपदानामपि तन्न्यायाविषयाणा

"त्रिवृद्बहिष्पवमान" इत्यादौ चित्राऽऽज्यपृष्ठबहिष्पवमानशब्दानां गुणविधित्वं कर्मनामत्वं वेति चिन्तायां, दध्यादिवद् रूढेषु कर्मनामत्वासंभवाद् गुणविधित्वमेवैषाम् । तत्र चित्रापदे तावत्प्रातिपदिकेन चित्रत्वं स्त्रीप्रत्ययेन च स्त्रीत्वं विधीयते । विधेययोश्च परस्परसाहित्यावगतेर्विधेयसामर्थ्यानुरोधेन प्राणिद्रव्यकयागस्योद्देश्यत्वावगते प्रकृतानामपि "दधि मधु घृतं पयो धाना उदकं तण्डुलास्तत्संसृष्टं प्राजापत्य"मित्येतद्वाक्यविहितानां यागानामुद्देश्यत्वासंभवेऽपि सर्वप्रकृतिभूताग्नीषोमीययागोद्देशेन सर्वपशुयागोद्देशेन वा विधीयते । नचानेकगुणविधाने वाक्यभेदः,

उदाहरणतापत्तिस्तद्वारणाय यस्मिन्वाक्ये जातिगुणवाचकशब्दानामुपादाने सति प्रसक्तवाक्यभेदपरिहारो नामत्वेन विना न संभवति तेषामिहोदाहरणत्वम् इत्यपि ज्ञेयम् । अत एव "दध्नेन्द्रियकामस्ये"ति वाक्ये वाक्यभेदसंभावनायामपि तस्य विनैव नामतया परिहर्तुं शक्यत्वान्नोदाहरणत्वम् । तथाच तत्प्रख्यतद्व्यपदेशन्यायाविषयाणां जात्यादावेव निरूढानां नामतामात्रकृतप्रसक्तवाक्यभेदपरिहारवद्वाक्यगतानां शब्दानामिहोदाहरणत्वम् इति भावः । तानेव शब्दान् वाक्यगतत्वेन दर्शयति—**चित्रयेति** ॥

(आज्यैः स्तुवते इत्याद्युत्पत्तिवाक्यगताज्यादिपदपरित्यागेन गुणवाक्यगतस्योदाहरणत्वेन निर्देशे निमित्तनिरूपणम्)

यद्यपि "आज्यैः स्तुवते" "पृष्ठैः स्तुवते" इत्याद्युत्पत्तिवाक्यगतानामप्येषां शब्दानां विचारविषयत्वं संभवति । स्तोत्रादिसमानाधिकरणतृतीयान्तपदाभिधेयत्वेन नामताकोटे तत्र संभवोऽधिकोऽप्यस्ति, तथापि तेषामनुदाहरणत्वं स्वयमेवाशङ्कानिरासव्याजेनादूर एव दर्शयिष्यतेऽतस्तान्युपेक्ष्य "यस्मिन् गुणोपदेश" इति सूत्रावयवानुरोधेन गुणवाक्यगतानामेवोदाहरणत्वं दर्शितम् ॥

(उद्भिदधिकरणेन चित्राधिकरणस्य प्रत्युदाहरणसंगतिः)

क्वचिदप्यप्रसिद्धतया सन्दिग्धार्थानां पदानां सामानाधिकरण्यान्नामतानिर्णय इत्येवंरूपपूर्वाधिकरणन्यायात्ययेन पूर्वपक्षिप्रत्यवस्थानात्प्रत्युदाहरणरूपामनन्तरसंगतिं स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमाह—**दध्यादिवदिति** ॥

(चित्रादिपदार्थनिर्णयः)

चित्राशब्दो रूपत्वव्याप्यावान्तरजातिरूपचित्रत्वगुणत्वावच्छिन्ने गुणे रूढः । आज्यशब्दो घृतजातौ । पृष्ठशब्दः शरीरावयवजातौ । पवमानशब्दः पूर्वोक्तरीत्या द्रव्ये रूढ इत्यर्थः ॥

(चित्रत्वस्त्रीत्वोभयविधिसामर्थ्येन प्राणिद्रव्यकयागोद्देश्यत्वावगतिनिरूपणम्)

विधेयसामर्थ्यानुरोधेनेति ॥ यथैव "यस्योभावग्नी अभिनिम्रोचेतां पुनराधेयमस्य प्रायश्चित्ति"रिति वाक्ये हविरार्त्यधिकरणन्यायेन निमित्तविशेषणस्योभयत्वस्याविवक्षयान्यतराग्न्यनुगमनेऽपि प्रायश्चित्तप्राप्तावपि विधीयमानस्याधानास्याग्निद्वयोत्पादकत्वसामर्थ्यादेवोभयाग्न्यनुगमनस्यैव निमित्तत्वान्नान्यतराग्न्यनुगमने तत्प्राप्तिरिति षष्ठे सिद्धान्तयिष्यते, तेन न्यायेन विधेययोः चित्रत्वस्त्रीत्वयोराज्यादिवत् द्रव्यवृत्तित्वप्रतीत्या विधेयस्य चित्रत्वस्त्रीत्वावच्छिन्नकरणत्वस्याप्राणिनि मुख्यतया निवेशायोगाद्विधेयसामर्थ्यानुरोधेन प्राणिद्रव्यकस्यैवेहापि उद्देश्यत्वावगतेस्तदुद्देशेनैव चित्रत्वस्त्रीत्वविशिष्टकरणत्वविधानम् । **अतएव**—प्रकृते दध्यादियागे चित्रत्वविधाने **आनर्थक्यतदङ्गन्यायेन** दध्यादिद्रव्येषु अवताराद्विचित्रवर्णैर्दध्यादिभिर्याग इति प्रकृतयागे तद्विधानमित्यपि—**निरस्तम्**, पशुकामपदान्वयानुपपत्तेश्च ॥

(दधिमध्वादिवाक्ये एकयागत्वपक्षनिरासः)

यागानामिति ॥ बहुवचनेनाष्टमाद्यपादाधिकरणवार्तिकस्वारस्येन सङ्ख्याधिकरणे यो न्यायसुधाकृतैकयागपक्ष उक्तः, स निराकृतः । तस्योपपादनपूर्वकं निराकरणं च कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । अतो द्वादशाधिकरणवार्तिकोक्तोऽनेकयागपक्ष एव श्रेयानिति सूचितम् । एवञ्च "प्रकरणं च बाध्येत प्राजापत्ययागस्ये"त्येतत्सिद्धान्तवार्तिकगतं "प्रकृतो यागः फलतया विधीयत" इति शास्त्रदीपिकागतं चैकवचनं यागत्वसामान्याभिप्रायेण व्याख्येयमिति भावः ॥

(अग्नीषोमीयपशौ पुंस्त्वकृष्णसारङ्गाद्यनवरोधनिरूपणपूर्वकं तत्र चित्रत्वस्त्रीत्वयोर्निवेशोपपादनं प्राचामनुरोधेन)

यद्यपि प्राणिद्रव्यकयागस्योद्देश्यत्वम्, तथापि कथं न प्रकृतिविकृतिसाधारण्येन प्राणिद्रव्यकयागमात्रे विधानमित्याशङ्कानिरासाय **सर्वप्रकृतिभूते**त्युक्तम् । सौत्यस्यैकादशिनीप्रकृतित्वेऽपि एकादशिनीनां च पशुगणप्रकृतित्वेऽप्यग्नीषोमीयस्य "दैक्षस्य चेतरेष्वि"त्याष्टमिकन्यायात् सर्वप्राणियागप्रकृतित्वावगमेन तत्रैव "प्रकृतौ वाऽद्विरुक्तत्वा' दिति तार्तीयन्यायेन निवेशो न विकृत्यन्तरेष्वित्यर्थः । **नच**—प्राकरणिकपुंस्त्वकृष्णसारङ्गत्वादिगुणान्तरावरोधान्नानारभ्याधीतयोश्चित्रत्वस्त्रीत्वयोरग्नीषोमीये निवेशसंभव इति—**वाच्यम्**, उत्पत्तिवाक्यगतपशुपदे स्त्रियामपि पशुशब्दप्रयोगेण पुंस्त्वस्याविवक्षितत्वात् । "छागस्य वपाया"मिति मन्त्रे श्रुतस्यापि पुंस्त्वस्यानारभ्याधीतेनापि प्रत्यक्षविधिविहितेन स्त्रीत्वेनावरोधेन विधिकल्पनानुपपत्तेः छान्दसतया परिहर्तुं शक्यत्वात् । कृष्णसारङ्गादिविधेरपि चित्रत्वाश्रयतया पक्षप्राप्तकृष्णसारङ्गादिरूपनियमार्थतयाप्युपपन्नत्वेनाविरोधोपपत्तेश्च । अतो युक्तः अग्नीषोमीये तयोर्निवेशः ॥

एवं तावत्प्राचां रीत्याऽग्नीषोमीयपशुयागमात्रे निवेश इति पूर्वपक्षमुपपाद्याधुना स्वातन्त्र्येण पक्षान्तरमाह—**सर्वपशुयागेति** ॥

धेनुर्दक्षिणेतिवदुभयविशिष्टैककारकविधानेनावाक्यभेदात् ।

(द्विरुक्तत्वाद्यभावनिरूपणपूर्वकं चित्रत्वस्त्रीत्वयोः सर्वपशुसंबन्धनिरूपणम्)

अयं भावः—यथैवहि "आश्रावये"त्यादिसप्तदशाक्षराणा प्रजापतिसङ्गाना'मेष वै सप्तदश प्रजापतिर्यज्ञमन्वायत्त'मितिविधिना साक्षाद्यज्ञमात्रोद्देशेन विधानेऽपि न प्रकृतावेव निवेश, अतिदेशात् पूर्वमुपदेशप्रवृत्तावतिदेशकल्पनस्यैवाभावेन द्विरुक्तत्वाभावात् । अत एव पर्णतादौ जुहूद्देशेन विधाने सति तत्प्राप्त्यर्थमतिदेशापेक्षणात्तत पूर्व प्रवृत्त्यभावेन प्राप्तिकालवैषम्यात् द्विरुक्तत्वोपपत्तिरिति वैषम्यम् । तथैवेहापि साक्षाद्यागमात्रोद्देशेन चित्रत्वस्त्रीत्वयोर्विधाने द्विरुक्तत्वाभावात्प्रकृतिसाधारण्येन प्राणिद्रव्यकयागमात्रोद्देशेन नायुक्त तद्विधानम् । अत एव सर्वपशुयागेषु पशोरुपदिष्टत्वान्नात्र पशुरूपद्वारसबन्धार्थमप्यतिदेशापेक्षा ॥

(चित्रत्वस्त्रीत्वयोर्वायव्यपश्वतिरिक्तविषयत्वस्य कौस्तुभोक्तरीतिखण्डनपूर्वकं निरूपणम्)

एव स्थिते यत्र "वायव्य॑श्वेत"मित्यादौ पशोरप्यतिदेशास्तत्र द्विरुक्तत्वप्रसङ्गात्तत्साधारण्येनैतद्विधानासभवेऽपि यत्रा "ऐन्द्राग्नं सवनीय पशुमुपाकरोती"त्यादौ द्रव्यदेवतासबन्धव्यतिरेकेण यागस्यैवासिद्ध्या द्रव्योपदेशावश्यभाव, तत्र प्राप्तिकालवैषम्याभावात्तादृशविकृतिसाधारण्येनैतद्विधान नानुपपन्नमिति यत्पूज्यपादै कौस्तुभे उक्त, तद्वायव्यवाक्येऽपि द्रव्यदेवतासबन्धव्यतिरेकेण यागासिद्धेस्तुल्यत्वेन तत्रापि श्वेतद्रव्यसामान्यसबन्धेनैव यागस्य कल्पनानुरोधेन श्वेतस्यैव प्रथमतो द्रव्यत्वेनान्वयस्यावश्यवक्तव्यत्वादतिदेशप्रवृत्ते पूर्वमेवोपदेशेन चित्रत्वस्त्रीत्वयोस्तत्परिच्छेदकत्वेनान्वयोपपत्ते कि तच्चित्रस्त्रीरूप श्वेत द्रव्यमिति विशेषाकाङ्क्षैव पश्वतिदेशकल्पनात्समानमिति कथमिव युक्तमिति चिन्त्यम् । अतो वायव्यवाक्ये श्वेतमित्युत्पत्तिशिष्टश्वेतगुणपुरस्वानुरोधादेव चित्रत्वस्त्रीत्वयोर्निवेशो न सभवतीत्येव समाधेयम् ॥

(विरोध्यनाक्रान्तसर्वविकृतिपशुयागेषु चित्रत्वस्त्रीत्वयोर्निवेशोपसंहारः)

एव चैतादृशविरोध्यन्तर यस्या विकृतो तत्र निवेशासभवेऽपि यस्या न तत् तादृशसर्वपशुद्रव्यकयागमात्रोद्देशेन तद्विधानमिति द्वितीयपक्षनिष्कर्ष । **नच**—क्लृप्तोपकारातिदेशप्राप्तपाचदश्यावरोधेनानारभ्याधीतसाप्तदश्यस्य सर्वविकृतिषु निवेशासभववदिहापि क्लृप्तोपकारकृष्णसारङ्गावरोधे कथ तयोर्निवेश ? इति—**वाच्यम्**, पूर्वोक्तरीत्या विरोधाभावात्, प्रकरणानधीतस्य शरादे क्लृप्तोपकारातिदेशिकबाधकत्ववदनारभ्याधीतस्यापि **आनर्थक्यप्रतिहतन्यायेनातिदेशिकबाधकत्वोपपत्तेश्च** । अन्यथा य इष्ट्येतिवाक्यावगतस्य सद्य.कालत्वस्यापि एवमाज्यपदेन घृतं पृष्ठपदेन शरीरावयव । स च सङ्ख्या-

प्राकृतत्र्यहकालत्वावरोधाद्विकृतिषु निवेशानापत्ते ॥ अतो युक्त विकृतावपि तद्विधानम् ॥

(मेषीयागे चित्रत्वस्त्रीत्वविधिशङ्का तत्र सोमनाथीयपरिहारतत्खण्डनादिकम्, सर्वपशुयागेषु तद्विधानेऽपि वाक्यभेदाभावनिरूपणम्)

ननु—यागानुवादेनोभयगुणविधाने विध्यावृत्तिलक्षणवाक्यभेदापत्ति, अतो यत्र मेषोयागे स्त्रीत्व प्राप्त, तत्रैव चित्रत्वमात्रविधानेन तदप्रसक्तेस्तद्विकृतिमात्र एव निवेशापत्त्या नाग्नीषोमीये सर्वपशुयागे वा निवेशपूर्वपक्षो युक्त । **यत्तु** अत्र स्त्रीत्वप्राप्त्या मेषीयागरूपविकृतौ तद्विधानम्, **अथवा** "अदित्यै त्रयो रोहितैता" इति वाक्यविहितविकृतौ चित्रत्वप्राप्त्या स्त्रीत्वस्य विधानमिति विनिगमनाविरहापादन सोमनाथदीक्षितस्य, **तदयुक्तम्**, अदितियागे उत्पत्तिशिष्टपुस्त्वावरोधे तन्निवेशासभवस्यैव नियामकत्वात् । अत कथमग्नीषोमीये सर्वपशुयागे वा चित्रत्वस्त्रीत्वविशिष्टकरणत्वस्यैकस्यैवैकपदोपात्तस्य विधाने विध्यावृत्तेरप्रसक्तेरवाक्यभेद ? यद्यपि कारकस्याप्युत्पत्तिवाक्यादेव प्राप्तत्वात्तद्विशिष्टविध्यसभवे तदनुवादेनोभयविधाने वाक्यभेदतादवस्थ्यम्, तथापि तत्र द्रव्याश्रितायास्तस्या प्राप्तत्वेऽपि चित्रत्वस्त्रीत्वनिष्ठकरणतयोरप्राप्तत्वेन विध्युपपत्ति । द्रव्यगुणादीना व्यापारभेदेन स्वरूपसबन्धविशेषरूपाणा शक्तिरूपपदार्थान्तररूपाणा वा करणताना भेदस्यावश्यकत्वात् । अत एव अनेकासामपि करणताना एकया तृतीययोपादानेन युगपदुपस्थितेर्न वाक्यभेद इति भाव ॥

(प्रकृतौ स्त्रीत्वमात्रविधानमितिसोमानाथमतखण्डनपूर्वक प्राचीनमतव्यवस्थापनम्)

यत्तु अत्र कृष्णसारङ्गत्वादिना प्रकृतौ चित्रत्वस्य प्राप्तत्वात् स्त्रीत्वमात्रविधानेनापि वाक्यभेदपरिहारसभवोपपादन सोमनाथस्य, **तत्** चित्रत्वविध्यभावे कृष्णसारङ्गत्वादिविधेरनपेक्षितापूर्वविधित्वापत्तेस्तदपेक्षयोक्तप्रकारेण वाक्यभेदपरिहारेण चित्रत्वस्यापि विधिमङ्गीकृत्य कृष्णसारङ्गविधेरपेक्षितनियमविधित्वस्वीकारस्यैव युक्तत्वेन ततश्चित्रत्वप्राप्त्युपपादनेन वाक्यभेदपरिहारसभवकथनस्यायुक्तत्वादुपेक्ष्यम् । अतो विशिष्टकारकविध्यङ्गीकारेण प्राचामभिमत एव तत्परिहारो युक्त ॥

(प्राचीनमतेनापि फलसंबन्धस्यापि बोधनेन वाक्यभेदशङ्कापरिहारपूर्वकचित्रापदगुणपरत्वोपसंहारः)

नच—एव फलसबन्धस्यापि यागे विधानाद्विरुद्धत्रिकद्वयापत्तिर्वाक्यभेदो वा दुष्परिहर इति—**वाच्यम्**, पशुकामपदस्य साधनभूतपश्वर्जनकामनानुवादकतयाऽविधेयत्वेन त-

विशिष्ट प्रकरणा "दाज्यै स्तुवते" "पृष्ठै स्तुवते" इत्येतद्वाक्यविहितस्तोत्राङ्गतया यथाक्रम विधीयते। एव त्रिवृच्छब्दवाच्य त्रिभिण्डिद्रव्य पवनक्रियाविशिष्ट तथैव तद्वाक्येन विधीयते। सर्वत्र द्रव्याणा स्तोत्रसमीपदेशे अदृष्टार्थ स्थापनेदप्रसक्ते । अत्र च मेषीयागे वा प्रकृते धानायागे वा चित्रत्वविधानमिति प्रकारान्तरेण पूर्वपक्षकरण कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥ एव चित्रापदस्य गुणविधिपरत्वमुपपाद्याज्यादिपदाना तत्परत्वमुपपादयति—**एवमिति** ॥

(आज्यपृष्ठवाक्ययोः पूर्वपक्षानुगुणवाक्यार्थानुष्ठानयोर्निरूपणम्)

अयमर्थः—आज्यपृष्ठवाक्ययो "अस्तिर्भवन्तीपर प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्ती" त्यनुशासनेनाभ्यनुज्ञातस्यासिधातो प्रथमपुरुषबहुवचनान्तस्याध्याहारात्तस्य चाप्राप्तत्वेन विधिकल्पनया पञ्चदशसङ्ख्याविशिष्टाज्यसत्ता प्रकरणात्स्तोत्राङ्गतया विधीयते। यद्यपि स्वव्यापारे विधिना पुरुषो नियुज्यत इति न्यायाद्विधि पुरुषव्यापाररूपा भावनामाक्षिपति, तस्याश्च निरवच्छिन्नाया व्यापारत्वायोगादवच्छेदकार्थापेक्षाया सत्ताया प्रयोज्यनिष्ठत्वेन पुरुषव्यापारत्वाभावादवच्छेदकत्वानुपपत्ति, तथापि अवान्तरप्रकरणावगतस्तोत्राङ्गत्वबलेन प्रधानदेशस्थत्वावगते तस्य च समीपस्थापनसपाद्यत्वेन स्थापनाख्यधात्वर्थस्यैव तदवच्छेदकत्व कल्प्यते । अतश्चास्मिन् "अग्निमुपधाय स्तुवीते"तिवत् स्थापनसपाद्यसत्ताद्वारेणाज्यादीना स्तोत्रोपकारकता पृष्ठविधया न विरुध्यते, सासिद्धिकद्रव्यत्वाच्चाज्यादीना स्वरूपेण सङ्ख्यान्वयानुपपत्त्या तावत्सङ्ख्याकामन्त्रभेदस्याक्षेपात्पञ्चदशस्वमन्त्रेषु घृतानि स्तोत्रानुष्ठानकाले स्थापनीयानीत्यनुष्ठानम् । एव पराङ्मुखसप्तदशप्राणिस्थापनेन पृष्ठस्तोत्र सपाद्य स्तोतव्यमिति ॥

(पञ्चदशाज्यविधाने स्तोमे डविधिविरोधोपपादनम्)

नच "स्तोमे ड विधि पञ्चदशाद्यर्थे" इत्यनुशासनशिष्टडप्रत्ययान्तपञ्चदशादिशब्दाना स्तोत्रीयर्क्सङ्ख्याकृतस्तुतिसङ्ख्यावाचित्वम्, ऋचोऽपि तत्र प्रवेशे प्रयोजनाभावेनाज्यादिगतत्वेनापि सङ्ख्याविधानोपपत्ते । यदि तु पश्वेकत्वाधिकरणपूर्वपक्षन्यायेन सङ्ख्याविशिष्टद्रव्यविधाने सङ्ख्याया अविवक्षापत्तिराशङ्क्येत, तदा कौस्तुभोक्तरीत्या सङ्ख्याद्रव्योभयविशिष्टस्थापनभावनाया एव स्तोत्रोद्देशेन विधानमस्त्विति । **एवमिति** ॥

(त्रिवृद्बहिष्पवमानशब्दयोः त्रैगुण्यवाय्वादिपरत्वखण्डनपूर्वकं पवनक्रियाविशिष्टद्रव्यवाचित्वव्यवस्थापनम्)

अत्र प्रकाशकारै पवमानशब्दो यौगिको विशेष्यापेक्ष सन् प्रकरणात् सोमेनैव विशेष्येण सबध्यते, त्रिवृच्छब्दस्तु नैव स्तोत्रोपकारकता, उत्पत्तिवाक्येषु तु आज्यादिपद गुणवाक्यप्राप्तत्वादनुवाद, स्तोत्रमात्र तु विधीयते इति प्राप्ते—

प्राप्तकर्मानुवादेन चित्रत्वस्त्रीत्वरूपानेकगुणविधाने वाक्यभेदात् करणत्वस्यापि पशुगतस्य प्राप्तत्वेनाविधेयतयोतृचत्रयानुक्रमणात् स्तोत्रीयानवकवाचित्वेन त्रिवृच्चर्वैश्ववालाधिकरणे स्थापितोऽपि पवमानशब्दसामानाधिकरण्यादत्र स्तोत्रीयानवकवाचित्वत्यागेन त्रिवृद्रज्जुरित्यादौ त्रैगुण्येऽपि प्रयोगादवयवयोगेन त्रैगुण्यार्थकत्वस्याप्यवगतेरिह त्रैगुण्यपर । त्रैगुण्य च प्रकरणाद्दशमुष्टिपरिमाणसोमपरिमाणापेक्षयेति सदसो बहि पवमानक्रियाविशिष्टत्रिगुणसङ्ख्यायुक्तसोमद्रव्यस्यैव पूर्ववद्विधानमित्युक्त तन्निरसितु **त्रिभिण्डिद्रव्यमित्युक्तम्** ।

तस्यायमर्थः—रूढ्या त्रिभिण्ड्यपरपर्यायलतावचनत्वसभवे यौगिकार्थग्रहणे प्रमाणाभाव । अत एव यत्र रूढिबाधस्तत्रैवावयवार्थग्रहणम् । त्रिवृद्रज्जुरित्यादौ रज्जुसामानाधिकरण्यस्य यद्यपि योगेनैवोपपत्तेर्न रूढिकल्पनम्, तथापीह सापेक्षार्थग्रहणापेक्षया निरपेक्षार्थग्रहणमेवोक्तम्। पवमानशब्दस्य विशेष्यापेक्षाया स्ववाक्योपात्तविशेष्यलाभे सभवति प्राकरणिकविशेष्यकल्पनमयुक्त च । **एतेन**—त्रिवृच्छब्दपवमानशब्दयो त्रैगुण्यवायुपरत्वमङ्गीकृत्य व्यजनादिना सदसो बहिर्वायु कार्य इति पूर्वपक्षेऽनुष्ठानमिति सोमनाथोपन्यस्त मतान्तरमपि **निरस्तम्**, अतो न्यायसुधाकृदुक्तरीत्या त्रिभिण्डिद्रव्यमेव पवनक्रियाविशिष्ट विधीयत इत्येव युक्तमिति ॥ पूर्वपक्षेऽपि लाघव दर्शयति—**स्तोत्रमात्रंत्विति** ॥

(आज्यैः स्तुवते इत्यादौ आज्यादिपदसार्थक्यादिना पूर्वपक्षोपसहारः)

आज्यपद तु एकस्तोत्रसबन्धित्वेनाज्यमन्त्रयो परस्परसबन्धावगमात् स्वसबन्धितया लक्षितमन्त्रगतकरणस्यानुवादमात्रमिति भाव । यद्यपि सङ्ख्यायुक्तवाक्ये विशिष्टविधिकृतगौरवमधिकमस्ति, तथापि रूढ्यनुरोधेन सोमादिवाक्ये लक्षणापादकविशिष्टविधेरप्यङ्गीकारे तदनापादकविशिष्टविधेरङ्गीकरण नायुक्तमिति भाव ॥

(अग्नीषोमीयादौ वाक्यभेदापत्त्या पुंस्त्वावरोधेन पुनः स्त्रीत्वविधानायोगाच्च चित्रत्वस्त्रीत्वविधानासंभवादिना सिद्धान्तोपपादनम्)

यद्यपि तृतीयोपात्त करणत्वमात्र विधीयते इति शक्यते वक्तुम्, तथापि स्त्रीत्वस्य यद्व्यापारेण करणता तद्व्यापारेणैव पुस्त्वस्य प्रकृतौ "अजोऽग्नीषोमीय" इत्यादिवचनावगतपुस्त्वविधिबलादेव तत्करणत्वस्य प्राप्तत्वात् चित्रयेत्यत्रैकयैव तृतीयया करणत्वमनूद्य प्रत्ययाशेन स्त्रीत्वविधि, प्रातिपदिकाशयुक्तया च तया चित्रत्वविशिष्टकरणत्वविधिरिति विधेयानामेकाभिधानप्रतिपाद्यत्वाभावात् वाक्यभेदापत्तिरनिवार्यै-

भयविशिष्टकारकविध्ययोगात् "अजोऽग्नीषोमीय" इति वचनेन विहितप्राकरणिकपुंस्त्वावरोधेन स्त्रीत्वस्य विध्ययोगाच्च न गुणविधि । अत प्रकृतानामेव यागाना विचित्रद्रव्यकत्वेन लक्षणया चित्रापद नामधेयम्। इत्थमभिप्रायेण च स्त्रीप्रत्यय । एवमाज्यादिपदेष्वपि असमस्तत्वेन विशिष्टस्याव्युत्पन्नत्वात् प्राप्तस्तोत्रानुवादेन द्रव्यसङ्ख्याद्यने-

---

वेत्यभिप्रायेण पूर्वपक्षे वाक्यभेदमापाद्य सिद्धान्तमाह—**प्राप्तेति** ॥ अस्तुवा कथचित् करणभेद, तथापि प्रकृतौ पुंस्त्वावरोधान्न स्त्रीत्वविधिसभव इत्याह—**अग्नीषोमीय इतीति** ॥ पूर्वपक्ष्युपपादितपुंस्त्वप्रापकप्रमाणाभावनिरासार्थं "अजोऽग्नीषोमीय" इति शाखान्तरीयवाक्योपन्यास कृत । एतच्च पशुकामपदानुपपत्तिप्रकृतदध्यादियागप्रकरणबाधापत्योरप्युपलक्षणम् । **अतएव**—मेषीयागधानायागयोरपि तद्विधान—**निरस्तम्**। चित्रावाक्ये नामधेयत्वमुपसहरति—**अत इति** ॥

(चित्रापदे निरूढलक्षणया नामधेयपरत्वोपपादनम्)

नामधेयत्वपक्षे स्वतन्त्ररूढिकल्पनापत्तिं निरस्यति—**विचित्रद्रव्यकत्वेनेति** ॥ नास्माभिश्चित्राशब्दे रूढिरङ्गीक्रियते किन्तु चित्रद्रव्यकत्वसबन्धेन वैदिकप्रचुरप्रयोगात् दर्शनादिपदेष्विव निरूढलक्षणेति । अत्र च न बहुद्रव्यतयैव चित्रद्रव्यकत्व विवक्षितम्, किंतु द्विद्रव्यतयापि । **अत एव**—तैत्तिरीयशाखाया "चित्रया यजेत पशुकाम इय वै चित्रे"त्युपक्रम्य आम्नाताना पुरोडाशचरुद्रव्यकाणा आग्नेयत्वाष्ट्रादिसप्तयागाना चरुपुरोडाशद्रव्यतामात्रेणैव चित्रापदनामकत्वसिद्धि । द्रव्यद्वयेनापि सप्रतिपन्नदेवताकत्वाभावेन पृथग्यागानामनुष्ठानेऽपि चित्रद्रव्यकत्वोपपत्ते इति भाव ॥ **स्त्रीप्रत्यय इति** ॥ एकवचनात्तस्यापि राजसूयपदस्येव समुदायाभिप्रायेणोपपत्तेरप्येतदुपलक्षणम् ॥

(पञ्चदशान्याज्यानीत्यत्र विशिष्टस्याव्युत्पन्नत्वेन वाक्यभेदापत्त्या, आज्यै· स्तुवते इत्यत्रापि आज्यानां स्तुत्यनन्वयित्वेन विशिष्टविध्यसंभवेन चाज्यपदनामधेयत्वव्यवस्थापनम्)

सर्वेषा कारकाणा भावनायामेवान्वयनियमस्य समासे एकार्थीभावलक्षणसामर्थ्यापेक्षितत्वनियमानुरोधेन त्यागेन परस्परान्वयस्वीकारेऽपि तदभावे परस्परान्वयस्याव्युत्पन्नत्वेन वैशिष्ट्यायोगाद्विशिष्टविधानानुपपत्तेर्वाक्यभेदापत्तिमाज्यादिवाक्येष्वपि दर्शयति—**एवमिति** ॥ अवाक्यभेदमाशङ्क्य निराकरोति—**नचेति** ॥ **घृतादीनामिति** ॥ **अयमर्थः**—शब्दैकसाध्यगुणिनिष्ठगुणाभिधानरूपस्तुतिं प्रति न घृतादीना करणत्व सभवति। अत एव "सोमेन यजेते"ति व-

कगुणविधौ वाक्यभेद । न च-उत्पत्तिवाक्य एव द्रव्यविशिष्टस्तोत्रविधिरितरत्र तु सङ्ख्यामात्रविधिरस्त्विति-वाच्यम्, घृतादीना स्तोत्रे करणत्वासभवेन विशिष्टविध्ययोगात्, पञ्चदशानीत्यादिस्तुतिगतऋक्सङ्ख्यारूपस्तोमवाचि-डप्रत्ययस्य गुणविधित्वेऽनुपपत्तेश्च । अत आज्यादिपद वाक्यद्वयेऽपि शक्त्यैव स्तोत्रनामधेयम् । आज्यादिपदाभिधेयस्तोत्रानु-

---

न्मत्वर्थलक्षणयापि नाज्याना स्तोत्रसबन्ध । नचाज्यानामपि सन्निधिस्थापनमात्रेण स्मारकत्वाद्रथघोषादिवत्करणत्वोपपत्ति, आह्लादानाख्योपाकरणे नेत्रकरादिव्यापारस्यापि लोके करणत्वदर्शनात् रथघोषस्य करणत्वसभवेऽपि स्तुतावन्यत्राक्लृप्तस्य करणस्य कल्पनेऽदृष्टार्थत्वापत्ते । नचाज्यपदेन लक्षितघृतसबन्धिमन्त्राणा तत्करणत्वोपपत्ति, मन्त्रेषु स्थापनाख्यघृतसबन्धस्य प्रमाणान्तरेणाप्राप्ते । प्रकाशकत्वेन च तत्सबन्धस्य प्राप्त्या तेषा विधाने प्राकरणिकमन्त्रबाधापत्तेरिति । घृतसबन्धिमन्त्राणा करणत्वे दूषणान्तरमप्याह—**पञ्चदशानीति** ॥ याज्ञिकाना प्रचुरप्रयोगात् स्तोत्रीयऋग्गतसङ्ख्यावाचित्वेनैवावगतस्य स्तोमशब्दस्य स्तोत्रसाधनमात्रवृत्तिसङ्ख्यापरत्वकल्पने प्रमाणाभाव इत्यर्थ ॥

(स्तोत्रभावनानुवादेन सङ्ख्याद्रव्यविशिष्टभावनाविधानशङ्कातत्परिहारपूर्वकाज्यवाक्यसिद्धान्तोपसंहारः)

यद्यपि स्तोत्रभावनानुवादेऽपि प्रयाजादिभावनान्तरस्येवेह सङ्ख्याद्रव्यविशिष्टभावनान्तरविधानेऽपि शक्यते वाक्यभेद परिहर्तुम्, पश्चाच्च द्रव्यसङ्ख्ययोररुणैकहायन्योरिव परस्परापेक्षया परिच्छेद्यपरिच्छेदकभावकल्पनान्न दोष, तथापि भावनाया अवच्छेदकधात्वर्थं विना विधातुमशक्ते सत्तायाश्च प्रयोज्यनिष्ठत्वेन प्रयोजकव्यापाररूपभावनावच्छेदकत्वासभवात् पृथक्करणस्य सङ्ख्यासपादकत्वेनाज्यविषयकव्यापारत्वायोगात् स्थापनस्य प्रकरणावगताङ्गभावोत्तरकल्प्यस्य व्यापारविशेषग्राहिकथभावाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणेन ग्रहणस्य निर्व्यापारेऽसभवेनाङ्गत्वस्यैवानवगतेरन्योन्याश्रयग्रस्तत्वादयुक्तमवच्छेदकत्वकल्पनमिति वाक्यभेदापत्ते सर्वथाऽपरिहार मत्वा सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ॥

(शक्यसंबन्धाभावादाज्यपदे शक्तेः अन्यत्र पवमानादिपदे तत्संभवाल्लक्षणायाश्च भाष्यवार्तिकाविरोधनिरूपणपूर्वकोपपादनम्)

यत पञ्चदशादिवाक्ये न विशिष्टविधिसभवोऽत आज्याद्यनुवादेन व्यक्त सङ्ख्याविधि । स च आज्याना प्राप्तौ सभवति। सा च प्राप्तिरुत्पत्तिवाक्ये आज्यपदस्य वाक्यभेदभिया रूढिपरित्यागेन नामधेयत्वे उपपद्यते । अतो वाक्यद्वये नामधेयमाज्यादिपदमित्यर्थ १ **शक्त्यैवेति** ॥ आज्यादिपदेषु

वादेन च गुणवाक्ये सर्वत्र सङ्ख्यामात्रविधि । आज्योत्प-

शक्यसबन्धाभावेन लक्षणाया असभवात् स्तोत्रसामानाधिकरण्यानुपपत्त्या वाक्यभेदापत्तिभिया अतिरिक्तरूढिकल्पनमपि न दोष इत्यर्थ । अत एव यत्र बहिष्पवमानशब्दे अन्येषा स्तोत्राणा सदोमण्डपमध्ये औदुम्बरीसनिधावनुष्ठानेऽपि बहिष्पवमाने सदसो बहिर्भावस्यास्तावरूपदेशविधानेनैव प्राप्ते पवनक्रियाश्रयसोमप्रकाशकमन्त्रकत्वसबन्धेन **अथवा**—पवमानपदघटितमन्त्रसमुदायजत्वसबन्धेन निरूढलक्षणासभवस्तत्र नैवातिरिक्तरूढिकल्पनम् । यद्यपि भाष्यवार्तिकादौ "प्रजापतिर्देवेभ्य आत्मान यज्ञ कृत्वा प्रायच्छत्ते देवा अन्योन्यस्मा आग्रायणातिष्ठन्त तानब्रवीदाजिमस्मिन्नितेति ते आजिमायन्नि"त्युपक्रमकेन यदाजिमीयुस्तदाज्यानामाज्यत्वमित्युपसहारपरेण चार्थवादेन यज्ञमुद्दिश्य भोगार्थ स्पर्धमानेषु देवेषु सत्सु यस्मादस्मिन् यज्ञे आजि मर्यादामित गच्छतति प्रजापतिनोक्ते ते देवा एतानि स्तोत्राणि काष्ठा मर्यादा कृत्वा आगतास्तस्मादेतानि आज्यहेत्वादाज्यानीत्यथकत्वेन अवयवार्थप्रसिद्धि प्रदर्शिता, तथापि उद्भिदपदान्वाख्यानार्थवादवदेवास्यापि स्वार्थपरत्वाभावेन तादृशयोगसत्त्वे प्रमाणाभावात् "गमेर्डो"रितिवत्साधुत्वान्वाख्यानमात्रार्था सती रूढेस्त्यागे आकस्मिकत्वनिरासायैव सेति द्रष्टव्यम् ॥

(आज्यैरिति बहुवचनेन गमकसहकृतेन चतुर्णा ग्रहणनिरूपणम्)

उत्पत्तिवाक्ये च बहुवचनश्रवणात्सङ्ख्यया कर्मभेदमङ्गीकृत्याह—**आज्योत्पत्तीति** ॥ कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन त्रयाणा विधानापत्तिं तदुत्तरोत्तराधिकरणन्यायेन परिहरति—**गमकेति** ॥ यथैवोत्तरा दोहयतीत्यत्र बहुवचनस्य त्रित्वे पर्यवसाने प्राप्ते "नास्यैता रात्रिं कुमारा अपि लभन्ते"इत्यर्थवादरूपगमकबलात्रित्वाधिकसङ्ख्यापरत्व वक्ष्यते, एवमिहापि "अग्न आ याहि वीतये" "आ नो मित्रावरुणा" "आयाहि सुषुमा हि तम्" "इन्द्राग्नी आगत सुत" इत्युत्तरग्रन्थे बहिष्पवमानसामत्रयादूर्ध्व गायत्रसाम्ना गीयमानाना चतुर्णा तृचानामाम्नानरूपगमकसत्त्वात् त्रित्वाधिकचतुस्सङ्ख्यापरत्वाद्बहुवचनस्य चतुष्ट्वपरत्वावगमात्तेषु चतुर्षु पञ्चदशत्वसङ्ख्याविधिरित्यर्थ । एवच आज्यपदमुत्पत्तिवाक्यगत चतुर्णा स्तोत्राणा नामधेयम् । "पञ्चदशान्याज्यानि" "पञ्चदश होतुराज्य सप्तदश मैत्रावरुणस्यैकविंश ब्राह्मणाच्छसिन पञ्चदशमच्छावाकस्ये"ति प्रकृतौ विकृतौ चतुर्ष्वपि प्रयोगाच्च ॥

(चतुर्णा स्तोत्राणां पञ्चदशत्वसंपादनप्रकारः)

अत्र "पञ्चभ्यो हिंकरोति स तिसृभि स एकया स एकया पञ्चभ्यो हिंकरोति स एकया स तिसृभि. स एकया पञ्चभ्यो त्रिवाक्ये च तत्सज्ञकानि चत्वारि स्तोत्राणि, 'गमकसहकृत-

हिंकरोति स एकया स एकया स तिसृभि " इति विष्टुतिब्राह्मणे पञ्चदशसङ्ख्यासपादकगानप्रकाराख्यविष्टुत्याम्नानान्नेय सङ्ख्या बहिष्पवमाने त्रिवृत्सङ्ख्येव पृथक्त्वनिवेशिन्यपित्वभ्याससपाद्यैवेति द्रष्टव्यम् ॥

(पवमाननामधेयत्वं तत्र त्रिवृत्सङ्ख्यायाः पृथक्निवेशश्च)

एव बहिष्पवमानशब्दस्यापि पूर्वोक्तरीत्या स्तोत्रनामत्वात् तदुद्देशेन विधीयमानत्रिवृत्सङ्ख्या तु सामगाना उत्तरग्रन्थे "उपास्मै गायता नर " "दविद्युतत्यारुचा" "पवमानस्य केतवे" इति तृचत्रयाम्नानात् पृथक्त्वनिवेशिन्येवेति बोध्यम् ॥

(पृष्ठशब्दनामधेयत्वम् तत्षट्त्वं च तत्सप्तदशत्वसंपादनप्रकारश्च)

एवमाज्यपदस्येव पृष्ठस्यापि गुणत्वे वाक्यभेदापत्त्योत्पत्तिवाक्ये रूढ्या नामधेयत्वात् "पृष्ठै स्तुवते"इत्ययमुत्पत्तिविधि , उत्पत्तिविधित्वेन वार्तिककृता लेखनात् तद्विधिविधेयानि गमकसहकृतबहुवचनबलात् षट् पृष्ठानीत्याह—**एवमिति** ॥ अत्र "अभि त्वा शूर नोनुम " "त्वामिद्धि हवामहे" "कया न श्चित्र आ भुवत्" "त वो दस्म मृतीषहम्" "अभिप्रव सुराधस" "तरोभिर्वो विंदद्वसु " इति षण्णा तृचानामुत्तराग्रन्थे आम्नानात्तेषु च क्रमेण रथन्तरबृहद्वामदेव्यनौधसश्यैनकालेयाना षण्णा समाख्यानात् षट्सु तेषु पृष्ठपदाभिधेयेषु सप्तदशानीति गुणवाक्ये सप्तदशसङ्ख्याविधि । तत्रापि "पञ्चभ्यो हिंकरोति स तिसृभिस्स एकया स एकया पञ्चभ्यो हिंकरोति स एकया स तिसृभि स एकया सप्तभ्यो हिकरोति स एकया स तिसृभि''रिति विष्टुत्याम्नानात् अभ्याससपाद्यत्वमेवेत्यर्थ ॥

(पृष्ठपदस्य स्तोत्रविशेषेषु रूढावप्यर्थवादाविरोधः)

यद्यपि अत्रापि "आपो वै ऋतियमार्च्छन् तासा वायु पृष्ठे व्यवर्तत ततो वाम वसु समभवत्तन्मित्रावरुणौ पर्यपश्यता"मित्यादिना पृष्ठशब्दान्वाख्यानार्थोऽर्थवाद समस्ति, तथाप्यग्रे आर्तवयुक्तानामपा पृष्ठे वायोर्विपरिवर्तनात्मकमैथुनाभिधानपूर्वक वामदेव्योत्पत्ति तत्पदनिर्वचन चोक्त्वा तत्पृष्ठेषु न्यदधुरित्यनेन वामदेव्यस्य पृष्ठस्तोत्रेषु निवेशमभिधायैतस्या योने पृष्ठानि इत्यादिना पृष्ठस्तोत्रसाधनाना रथन्तरबृहद्वैरूपवैराजशाक्वररैवताख्याना षण्णा साम्नामुत्पत्ति वामदेव्यादुक्त्वापि "ता वै वामदेव्य पुत्रा पृष्ठानी"त्युपसहारात् रथन्तरादिसामसु पृष्ठशब्दान्वाख्यानार्थत्वेऽपि स्तोत्रनामत्वान्वाख्यानार्थत्वाभावात् न रूढिकल्पनाया विरोध । अत एव रूढिसिद्ध चतुर्षु पृष्ठत्व सिद्धवत्कृत्यैवार्थवादे पृष्ठेषु न्यदधुरित्यनेन पृष्ठपदानुवाद सगच्छते । एतेन पृष्ठाख्यरथन्तरादिषद्सामप्र-

बहुवचनेन तावत्त्वावगमात्। एवं पृष्ठोत्पत्तिवाक्येऽपि षट्। अनुष्ठेयानि तु नियतानि चत्वारि, आद्ययोर्द्वयोर्बृहद्र-थन्तरयोरन्त्ययोश्च नौधसश्यैतयोर्वचनेन विकल्पविधानात्। यथाचात्र तत्तद्दूषणाना निरासो मतान्तरदूषणानि च,

कृतित्वात् वामदेव्यादिषु पृष्ठशब्दप्रसिद्धिरिति वार्तिकोक्ति प्रौढिवादमात्रमेव। तत्प्रकृतित्वेन कथञ्चिद्वामदेव्ये पृष्ठशब्द-प्रसिद्धिसंभवेऽप्यन्यत्र तत्प्रकृतित्वाभावे "पृष्ठेषु न्यदधुरि"ति पृष्ठपदप्रयोगस्य दुरुपपादत्वात्, अब्वायुमैथुनस्पर्शजन्यत्वस्य साक्षाद्वामदेव्य एव संभवेन तत्रैव पृष्ठत्वस्य मुख्यतयाऽङ्गी-कर्तुमुचितत्वेन तज्जन्यतया रथन्तरादिष्वेव तत्पदप्रयोगस्य गौणतोपपत्तेश्च। अतएव अस्य द्वितीयस्थाने निवेशमात्रा-भिधायित्वेऽपि न वामदेव्ये पृष्ठशब्दप्रवृत्तिनिमित्तान्वाख्या-नार्थतैवास्य स्पष्टं प्रतीयमाना युक्ता। तेन चाब्वायुमैथुना ख्यस्पर्शोत्पन्नजन्यत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्ततापदर्शनेन स्पृशधातो रौणादिके थक्प्रत्यये कृते "तिथपृष्ठगूथयूथप्रोथा"इतिसू-त्रेण सकारलोपे निपातिते व्रश्चादिसूत्रेणच शकारस्य षकारा-देशे कृते ष्टुत्वात् पृष्ठशब्दस्य व्युत्पत्तिरुक्ता भवति। यद्यपिच पृष्ठशब्दस्थाने शक्तिकल्पनाभिया रथन्तरादिषु पृष्ठस्तोत्रसा-धनत्वसंबन्धेन लक्षणैव तथापि अन्वाख्यानवशात् निरूढ-लक्षणास्वीकारेण न वैयर्थ्यमन्वाख्यानस्य। तत्फलं च "पृष्ठै-रुपतिष्ठते" इत्यत्र "उपान्मन्त्रकरणे"इति सूत्रविहितात्मनेपदा-वगतमन्त्रकरणत्वानुरोधेनाभिधानार्थत्वावगति। अभिधानं च प्रति मुख्यपृष्ठस्तोत्रकरणत्वानुपपत्त्या लक्षणया ऋचां करण-त्वावगतावपि अगीतानां करणत्वव्यावृत्त्या रथन्तरादिसाम-विधिरेव। अतएव रथन्तरादिसाममात्रविधानेऽपि साम्नाम-क्षराभिव्यक्तिद्वारैव गुणाभिधानेऽपि करणत्वायोग्यतयैव त-दाधारग्द्वारकत्वस्य प्राप्तिरपि न विरुद्धा, स्तोत्रीयसाम्न एव तृचानुकरणत्वानुरोधेन "यद्योन्या"मिति वचनेनोत्तरासु तद्वि-धानेऽपि इह स्तोत्रीयत्वाभावात् नोत्तराणां प्राप्तिः। अत "सप्तदशानि पृष्ठानि" "पृष्ठैः स्तुवते" "एकविंशं होतुः" "पृष्ठं त्रिणवं मैत्रावरुणस्य" "सप्तदशं ब्राह्मणाच्छंसिनः" "पञ्चदशमच्छावाकस्ये"त्यादिप्रयोगस्याज्यवदेव प्रकृतौ दर्श-नात् पृष्ठशब्दस्य माध्यन्दिनपवमानानन्तरभाविषु षट्सु स्तो-त्रेषु वृथैव नामधेयत्वमिति सिद्धम्। यस्तु "बृहत्पृष्ठं भवति" "कण्व रथन्तरं पृष्ठं" इत्यादौ होतुः पृष्ठे विशिष्य पृष्ठशब्दप्र-योगो न वामदेव्यादिषु स धने द्रव्यशब्दप्रयोगवत् अर्जुने पा-र्थशब्दप्रयोगवच्च निरूढवशादेव ज्ञेय इति न बाधकम्॥

(पृष्ठैः स्तुवते इत्यत्र नियमेन चतुर्णामेव ग्रहणो-पपादनम्)

ननु षट्पृष्ठानि चेत् कथं चतुर्णामेवानुष्ठानम् इति? अत आह—**अनुष्ठेयानीति॥ बृहद्रथन्तरयोरिति**॥ बृह-द्रथन्तरसामपृष्ठयो "र्बृहद्वा रथन्तरं वा पृष्ठं भवती"तिवचनेन विकल्पविधाने सति बृहत्पक्षे श्यैतं पृष्ठं रथन्तरपृष्ठपक्षे नैधसं पृष्ठमित्यन्तिमपृष्ठद्वयस्य व्यवस्थया विकल्पविधानान्नियतान्यनु-ष्ठेयानि चत्वारीत्यर्थः। यथाचात्र बृहद्रथन्तरयो भेदादपूर्व-भेदे सत्यपि रथन्तरबृहद्धर्माणां नावमिकसाकर्यपूर्वपक्षोत्थान तथोपपादयिष्यते तत्रैव पूज्यपादैः॥

(दूषणान्तराणि तन्निरासप्रकारश्च)

ननु—प्रकृतौ पृष्ठबहुत्वे कण्वरथन्तरादेः सर्वपृष्ठेषु कौ त्सादिवन्निवेशापत्तिः। तथा "विश्वजित्सर्वपृष्ठ"इत्यत्र प्रकृ तिप्राप्तपृष्ठबहुत्वेनैव सर्वपृष्ठपदानुवादोपपत्तिः। षाडहिकानां रथन्तरादिपृष्ठानां प्राप्ते सप्तमे वक्ष्यमाणाया असिध्यापत्तिश्चे-त्यत आह—**यथाचात्रेति**॥ "कण्वरथन्तरं पृष्ठं भवती"-त्यादिवैकृतविधौ "रथन्तरं पृष्ठं भवति बृहत् पृष्ठं भवती"ति प्रकृतरथन्तरबृहत्सामपदगतपृष्ठपदसामानाधिकरण्यतुल्यनिर्दे-शेनोक्तवैरूपसामेत्यादिवचनविहितानां वैरूपादिसाम्नां दाशमि कन्यायेन महेन्द्रस्तोत्रविषयत्वस्येवेहापि तद्विषयत्वोपपत्तेर्न सर्वपृष्ठेषु निवेशापत्तिः। **अतएव**—निरूढिवशात् प्रकृतौ कृतस्य पृष्ठपदप्रयोगस्येदमेव फलम्। एवंच कौत्सादेः ताद शतुल्यनिर्देशाभावात् न तत्रैव निवेशः। अपितु सर्वत्रैवेति नानुपपत्तिः। सर्वपृष्ठपदेनतु प्राकृतग्रहणे अनुवादापत्त्या वै-यर्थ्यापत्तेर्विधेयपरतालाभाय षाडहिकानां ग्रहणमिति "षड हाद्वा तत्र चोदने"ति सूत्रव्याख्याने भाष्यकारेण सर्वपृष्ठपदस्य विधायकत्वलाभपुरस्कारेणैव दर्शितम्॥

(पार्थसारथिमततद्दूषणानि)

अतएव—प्रकृतौ पृष्ठबहुत्वं नास्तीति तत्रत्यव्यवहारस्य चोदकाप्राप्तं पृष्ठबहुत्वं नास्तीत्यर्थतयोपपत्तेर्न कश्चिद्विरोध इति। एवंस्थिते एतद्दोषभिया पार्थसारथिना नेमपिकवा-र्तिकस्वारस्येन "बृहत्पृष्ठं भवति रथन्तरं पृष्ठं भवति" इति वाक्यद्वये मुख्यमपि बृहद्रथन्तरपदं स्वार्थसाधनलक्षणार्थमङ्गी कृत्य तद्विशिष्टस्तोत्रद्वयस्यैव माहेन्द्रसञ्ज्ञकस्य विधानात् तत्रैव पृष्ठशब्दो मुख्यः, "पृष्ठैः स्तुवते" इत्यस्य कण्वमाहेन्द्रादीनां चतुर्णां स्तोत्राणां गौण्या वृत्त्या पृष्ठपदेन समुदायानुवादः। तत्प्रयोजनं "सप्तदशानि पृष्ठानी"त्यत्र पृष्ठपदेन सर्वेषां ग्रह णात् चतुर्षु तत्सङ्ख्यानिवेशः। उत्पत्तिवाक्ये स्तोत्रसामाना-धिकरण्याभावेऽपि पृष्ठपदस्य स्तोत्रनामतासिद्धिश्च। अन्यथा उत्पत्तिवाक्ये सामसमभिव्याहृतस्यापि पृष्ठपदस्य गुणाभिधा-नार्थत्वसन्देहापत्तेरित्युक्तं, तदयुक्तम्, पृष्ठशब्दस्य सर्वत्र शक्त्या प्रयुज्यमानस्यान्यत्र गौणत्वकल्पने प्रमाणाभावात्। नच साप्तमिकवार्तिकाद्युक्तगौणत्वकल्पनेन विरोधः, तवापि "पृष्ठैः स्तुवते" इति वाक्यस्योत्पत्तिविधित्वप्रदर्शनपरतत्रत्यवा-र्तिकविरोधस्य तुल्यत्वात्। अतोऽन्यतरवार्तिकोक्ते प्रौढवा दमात्रत्वेऽवश्यकल्प्ये यत्रैव गौणतादिदोषप्रसङ्ग आपतति त

तानि कौस्तुभे द्रष्टव्यानि ॥ ३ ॥ १९ ॥ इति तृतीयं | चित्रानामताधिकरणम् ।

(४ अधिकरणम् ।)

तत्प्रख्यं ॥ इह रूढाना यौगिकाना च सभवत्प्राप्तिका- | नाम"ग्निहोत्र जुहोति" "आघारमाघारयति" "समिधो

स्यैव तत्कल्पन युक्तम् । "बृहत्पृष्ठ भवति रथन्तर पृष्ठ भवती"ति वाक्ययो मुख्ये जघन्यताया मत्वर्थलक्षणाविशिष्टविधिगौरवापादिकाया अङ्गीकारे प्रयोजनाभावाच्च । अतो नेद वाक्य पृष्ठद्वयोत्पत्तिपरम्, अपितु माहेन्द्रस्तोत्रावान्तरप्रकरणान्माहेन्द्राख्यपृष्ठद्वयानुवादेन सामद्वयविधिपरम् । अतएव जघन्ये पृष्ठपद एव स्वार्थसाधनलक्षणयात्र सामानाधिकरण्य ज्ञेयम् । तयोरेव माहेन्द्रसञ्ज्ञकपृष्ठयो बृहद्रथन्तर वा पृष्ठ भवतीति वचनाद्विकल्प इत्येव युक्तम् ॥

(न्यायसुधाकारमतखण्डनम्)

एतेन—"पृष्ठै स्तुवत" इत्येकस्यैव माहेन्द्राख्यपृष्ठस्तोत्रस्य विधायक बृहत्पृष्ठ भवतीति वाक्यद्वय पूर्ववदेवैकस्मिन् स्तोत्रे सामद्वयविधायकम् । तयोश्च सत्यप्येकपृष्ठार्थत्वे तत्तद्दक्प्रकाश्यावान्तरकार्यभेदाद्विकल्पापत्तौ "बृहद्वा रथन्तर वा पृष्ठ भवती' ति वचनादेव विकल्प । एवञ्च सामविधिवाक्य एव पृष्ठशब्दस्य माहेन्द्रस्तोत्रपरत्वात् उत्पत्तिवाक्यगतबहुवचनान्त पृष्ठशब्द लिङ्गसमवायात् "पुरोडाशानलङ्कुर्वि"त्यादौ पुरोडाशशब्द इव पृष्ठसमुदाये गौण । बहुवचनस्य च प्रचयशिष्टसङ्ख्यानुवादत्वादविधेयत्वेन सङ्ख्याया समिधो यजतीतिवन्न भेदकत्वम् । अत प्रमाणान्तरसिद्धस्तोत्रत्रयसहकृतैतद्वाक्यविहितमाहेन्द्रस्तोत्राभिप्राय पृष्ठैरिति बहुवचनम् । "सप्तदशानि पृष्ठानी"त्यत्रापि गौणमुख्यसाधारण्येन पृष्ठमात्रे सङ्ख्याविधिरिति न्यायसुधाकृत्कल्पनमपि—**अपास्तम्**, गौणत्वे प्रमाणाभावात् । **किंच** सामविधिवाक्ये पृष्ठपदस्य माहेन्द्रस्तोत्रमात्रवाचित्वे सति पृष्ठैरिति बहुवचनस्यैव पाशाधिकरणन्यायेनैकत्वलक्षणयाप्युपपत्तौ पृष्ठपदे तत्र तत्र गौणत्वे प्रमाणाभावात्तस्यैव सप्तदशसङ्ख्यासबन्धापत्ति ॥

(पृष्ठद्वये एव शक्तिरिति विधिरसायनमतखण्डनम्)

अपिच सामविधिवाक्ये माहेन्द्रस्तोत्रे एव पृष्ठपदस्य शक्तिरिति निर्धारणे प्रमाणाभाव । तत्र क्रियाविशेषसामानाधिकरण्याभावेन स्तोत्रनामत्वस्यैवासिद्धौ माहेन्द्रवाचित्वस्य सुतरामनवगते । मम तु "पृष्ठै स्तुवते" इति स्तोत्रसामानाधिकरण्येन सर्वस्तोत्रनामत्वेऽवान्तरप्रकरणान्माहेन्द्रविशेषप्रतीतिमात्रे न दोष । **अपिच** स्तोत्रत्रयस्य प्रापकप्रमाणाभावे तत्प्रचयविशिष्टसङ्ख्यानुवादायोगात् सङ्ख्याविधेयत्वावश्यकत्वात् पृष्ठभेदो दुर्निवार । अतोऽन्याक्षिप्तशक्तिकत्वात् "पृष्ठै स्तुवते"इत्येवोत्पत्तिवाक्य, तेन विधेयानि षट् स्तोत्राणि पृष्ठनामधेयानि नतु विधिरसायनोक्तरीत्या पृष्ठद्वय, नवापि न्यायसुधोक्तदिशैकमेव पृष्ठमिति । स्वमतप्रसक्तदूषणनिरासपूर्वकमतान्तरदूषणानि कौस्तुभे द्रष्टव्यानीत्यर्थ ॥

(वाक्यभेदापत्त्या चित्रादिनामधेयत्वोपसंहारः)

अत सिद्ध गुणवाक्ये वाक्यभेदापत्त्योत्पत्तिवाक्ये बहिष्पवमानाज्यपृष्ठपदाना नामधेयत्वम् । चित्रापदतु फलवाक्ये एव वाक्यभेदापत्त्या प्राजापत्ययागाना नामधेयमिति । प्रयोजन पूर्वोत्तरपक्षप्रतिपादनेन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥ **इति तृतीयं चित्रादिपदनामधेयताधिकरणम् ॥**

(सगतिनिरूपणपूर्वकविषयविवेचनम्)

गुणविधिनिरासहेतो मत्वर्थलक्षणावाक्यभेदापत्तिरूपस्य पूर्वाधिकरणद्वयप्रतिपादितस्यात्राभावात् पूर्वपक्षोत्थानेन प्रत्युदाहरणरूपा अनन्तरसगति स्पष्टत्वादनुक्त्वा विचारविषयीभूताना शब्दविशेषाणामुदाहरणत्व दर्शयति—**इहेति** ॥

(यौगिकानां तत्प्रख्योदाहरणत्वपरवार्तिकोपपत्तिनिरूपणपूर्वकामावास्यादिपदविषयत्वनिरूपणम्)

अत्र च यौगिकानामेव मत्वर्थलक्षणापरिहारेणात्र चिन्ता, उत्तराधिकरणे तु साविज्ञायिकानाम्, वाक्यभेदासभवादि"ति वार्तिकग्रन्थादिह यौगिकानामेवोदाहरणत्वभ्रम व्यावर्तयितु **रूढानामि**त्युक्तम् । अत एव विद्वद्वाक्यादिगतपौर्णमास्यमावास्यासमिदादिशब्दानामप्युदाहरणत्व सूचितम् । न हि तेषा मत्वर्थलक्षणापरिहारवाक्यभेदासभवतद्व्यपदेशैर्नामधेयतासिद्धिरस्ति । अत इहैव तत्प्रख्यन्यायेन नामताप्रसाधन कर्तव्यमित्युदाहृणत्वम् । वार्तिकग्रन्थस्तु यथाकथञ्चिन्मत्वर्थलक्षणापरिहारमात्रतात्पर्यकोद्भिन्न्यायवैषम्यप्रदर्शनमात्रार्थोपयोगितया नेय ॥

(उद्भिच्चित्रातद्व्यपदेशन्यायैस्तत्प्रख्यन्यायागतार्थतानिरूपणम्)

संभवत्प्राप्तिकानामित्यनेन रूढेषु चित्राधिकरणतद्व्यपदेशाधिकरणविषयत्व सूचयता न्यायान्तरप्रतिपादनेन यौगिकेषु चोद्भिदधिकरणन्यायाविषयत्वेनापि पृथगधिकरणारम्भस्य वैयर्थ्य परिहृतम् । ततश्चाधिकरणत्रयेणासभवन्नामधेयत्वाना यौगिकाना रूढाना वा शब्दाना नामधेयत्व तत्प्रख्यशास्त्ररूपन्यायान्तरेण गुणविधित्वनिरासपूर्वकमिह साध्यत इति युक्त पृथगारम्भ इति भाव ॥

यजति" इत्यादौ अग्निहोत्रादिपदाना गुणविधित्व कर्मनामत्व वेति चिन्ताया प्रसिद्धेर्गुणविधित्वमेव युक्तम्। न-

(तत्प्रख्यन्यायतृतीयत्वानुपपत्तिशङ्कातत्परिहारौ)

नचैवं प्रत्युदाहरणत्वाविशेषात् तद्व्यपदेशाधिकरणस्य चित्राधिकरणानन्तरमारम्भापत्ति, तत्प्रख्याधिकरणप्रत्युदाहरणत्वेनापि तस्यानन्तरसगत्युपपत्ते । न हि यत्र यस्य सगति, तस्य तत्राभिधानमिति नियमोऽस्ति । अपितु यद्यत्राभिधीयते, तत्र तस्य काचित्सगतिर्वाच्येति । तेन तत्प्रख्याधिकरणस्याभिधीयमानस्य सङ्गतिसद्भावान्न दोष । **अतएव**—यौगिकत्वसामान्यादस्योद्भिदधिकरणानन्तरमेवारम्भप्रसग इति च—**निरस्तम्**, रूढानामप्यत्रोदाहरणत्वेन तत्सामान्याच्चित्राधिकरणानन्तरमारम्भस्यापि वक्तु शक्यत्वात्। अत पूर्वाधिकरणद्वयेन यौगिके रूढे च चिन्तिते तदैवोभयविधमुपस्थितमन्यतोऽसभवन्नामधेयताकमिह प्रथम विचार्यत इति न काप्यनुपपत्ति । **प्रसिद्धेरिति** ॥

(अग्निहोत्रपदस्य गुणे कर्मणि च तुल्यवद्वृत्त्यभावेन गुणविधित्वव्यवस्थापनम्)

प्रवृत्तिविशेषकरत्वस्याप्युपलक्षणमेतत्। नचेह यौगिकेषूद्भिन्न्यायेन नामत्वाशङ्का, वक्ष्यमाणरीत्या कर्मण्यग्निदेवताकत्वरूपावयवयोगस्याप्रसिद्धत्वेन गुणे कर्मणि च तुल्यवद्वृत्तिकत्वयोगाभावेन तद्वैषम्यात् बहुव्रीहिसमासान्ताग्निहोत्रपदान्तर्गताग्निपदस्य स्वरूपेणेव विधेयगुणसमर्पकतया गुणेऽपि योगाभाव । अत सोमादिपदवदेव प्रसिद्ध्यादिभिर्गुणविधित्वमित्यर्थ ॥

(चित्राधिकरणेनाग्निहोत्रपदनामताशङ्कातत्समाधानम्)

मत्वर्थलक्षणाया वक्ष्यमाणबहुव्रीह्यन्तताश्रयणेन मत्वर्थस्य लाभात् कर्मणोऽनुवाद्यत्वेन विशिष्टविध्यभावाच्च योगिकेषु सुनिरस्ततया तामनाशङ्क्यानन्तराधिकरणोपन्यस्तगुणविधित्वनिरासहेतु वाक्यभेदापत्तिमाशङ्क्य निरस्यति—**नचेति** ॥

(अग्निहोत्रपदे व्यधिकरणबहुव्रीहिसमर्थनम्)

अत्र जुहोते"हुयामाश्रुभसिवसिभ्यस्त्रन्ि"त्योणादिके त्रन्प्रत्यये कृते सार्वधातुकार्धधातुकयोरति गुणे कृते होत्रशब्दव्युत्पत्ते होत्रशब्देन च हूयमानद्रव्यस्योक्तत्वादग्निर्होत्रमस्मिन्निति न तावदग्निहोत्रपदे समानाधिकरणबहुव्रीहिसमाससभव । नापि 'सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहा"विति ज्ञापकबलेन कण्ठेकाल इतिवदग्नौ होत्रमस्मिन्निति लक्षणानुगतस्य व्यधिकरणबहुव्रीहेरपि चात्र वाक्यभेद, विधेयानेकत्वाभावात । अतोऽग्निहोत्रपदे अग्नये होत्रमस्मिन्निति व्युत्पत्त्या उपसर्जनार्थोऽग्निसभव, तस्य "यदाहवनीये जुहोती"त्यनेनाग्न्यधिकरणत्वस्य प्राप्ते पूर्वपक्षासाधकत्वात्। नाप्यग्नेर्होत्रमिति षष्ठीतत्पुरुष, जुहोतिसामानाधिकरण्यानुपपत्ते । सबन्धावशेषापरिज्ञानाच्च। चतुर्थीसमासस्यापि प्रकृतिविकारभाव एवेष्टत्वेन इहाप्राप्ते । शौण्डादिगणपाठाभावाच्च न सप्तमीतत्पुरुषस्यापि सभव । अत समासान्तरासभवाज्जुहोतिसामानाधिकरण्यानुरोधेन बहुव्रीहेरेव वक्तव्यत्वे लक्षणाननुगतमपि त सिद्धान्ते भाष्यवार्तिककाराभ्यामप्यङ्गीकृत कथचिच्छान्दसतया पूर्वपक्षेऽपि स्वीकृत्य गुणविधित्वमुपपादयति—**अत इति** ॥

(अग्निहोत्रपदे विशिष्टपरेऽपि विशेषणमात्रसमर्पकत्वनिरूपणम्)

उपसर्जनार्थ इति ॥ यथैव "लोहितोष्णीषा ऋत्विज प्रचरन्ती"त्यन्यपदार्थभूतर्त्विजा प्राप्तौ उपसर्जनभूत लोहितोष्णीष विधीयते, तथैव होत्रस्य द्रव्यादे प्राप्तत्वेन विशेषणीभूतार्थोऽग्निदेवतात्व विधीयत इत्यर्थ ॥

(फलवाक्यादिना कर्मप्राप्त्यभावेन विशिष्टविधिनैव पूर्वपक्षः कर्तव्य इति शङ्का)

ननु एवमत्रान्यत कर्मप्राप्त्यभावान्न तदनुवादेन गुणविधिसभव, अतो गुणविधाविव विशिष्टविधावपि बहुव्रीहिणैव मत्वर्थलाभाच्चित्रादिवाक्ये इव विशिष्टविधौ मत्वर्थलक्षणाया अप्रसक्ते विशिष्टविधिनैव गुणविधित्वपूर्वपक्षो युक्त । **नच**—फलवाक्येन कर्मविधानम्, तथापि फलसबन्धस्यापि तत्र करणे गौरवलक्षणवाक्यभेदापत्ते । अत एव कालद्वयोपादानाद्यत्साय च प्रातश्च जुहोतीत्यत्रापि न कर्मविधानम्। न वा गुणद्वयस्याप्याधिक्यात् "यदग्नये च प्रजापतय" इत्यत्रापि तद्विधानम्। **नच**—एतद्वाक्येऽनैकगुणोपादानाद्वाक्यभेदानापत्ते कर्मविधानमावश्यकमिति—**वाच्यम्**, एतद्वाक्यविहितकर्मणोऽग्ने प्राप्तत्वेनाग्निविधानानुपपत्त्या तत्प्रख्यशास्त्रताया एव प्राप्ते नामताया एवापत्ते ॥

(सूर्यवाक्यविहितकर्मानुवादेनाग्निविधानासंभवः। तत्र सोमनाथीयमतखण्डनंच)

सूर्यवाक्यविहिते च कर्मण्युत्पत्तिशिष्टसूर्यप्रजापत्यवरोधादग्निदेवताया निवेशासभवाच्च। **यत्तु**—सोमनाथेन सूर्यवाक्ये सूर्यसमुच्चितप्रजापतिविधानस्यैकेनैव चशब्देन लाभात् सूर्यपदोत्तरचकारवैयर्थ्यापत्त्या सूर्यस्याप्येतद्वाक्यविहिताग्निसमुच्चयविधानादुत्पत्तिशिष्टसूर्यप्रजापत्यवरुद्धेऽपि कर्मण्यग्नेर्निवेश । अत एव "यदग्नये चे"ति वाक्यविहितकर्मण्यग्ने प्राप्तत्वात्

देवता होमे विधीयते न च "यदग्नये च प्रजापतये च

परस्परसमुच्चयार्थत्वमाश्रितमिति—**उक्तम्**। तयत्समभिव्याहृतश्चशब्द तत्सम. भिव्याहृतसमुच्चयस्यैवेतरत्र प्रतिपादक इव चशब्दस्य व्युत्पत्तिसिद्धमिति सूर्यसमुच्चयस्य प्रजापतौ समवेऽप्यग्निसमुच्चयस्य सूर्येऽसम्भवादयुक्तम् । आरण्यादिव देवतावाक्योपादानेन समुच्चयप्राप्तेर्द्वितीयचकारस्यैवमपि वैयर्थ्याच्च । अग्निवाक्येऽपि सूर्यसमुच्चयमादाय चकारोपपत्ते, परस्परसमुच्चयार्थत्वे मानाभावाच्च । "यत्साय च प्रातश्च जुहोती"त्यस्य "यदग्नयेचे"ति वाक्यविहितकर्मणि तत्तत्कालयोरुत्पत्तिशिष्टतया सायप्रात कालयो समुच्चयनिवेशानुपपत्तेर्निर्विषयत्वापत्तेश्च ॥

(यत्सायमितिवाक्यविहितकर्मानुवादेन गुणविधित्वशङ्कानिरासः)

न च "यत्सायचे"ति वाक्यविहितकर्मानुवादेनवात्राग्निरूपगुणविधि तस्य "यदग्नयेचे"ति वाक्यविहितकर्मोपस्थितौ प्रकरणान्तरन्यायेन कर्मान्तरविषयकत्वानुपपत्ते । गुणात्तत्सम्भवेऽपि वानुपादेयगुणद्वयस्यासम्भवात् । समुच्चयस्यत्र निवेशायोगेनाग्नेयवाक्य इवान्यद्वयापादकत्वसद्वयविध्यापत्तेरगतिगारयापत्तेरेव नियामकत्वात् । न च सायप्रातवाक्यविहितसायप्रात कालविशिष्टकर्मानुवादेन "यदग्नयेचे"ति वाक्याभ्यामग्न्यादिदेवताविधि, अनेकगुणोपादानेन विध्यावृत्तिलक्षणवाक्यभेदापत्ते ॥

(सायंविशिष्टहोमविध्यसम्भव इति प्रकाशकारमतखण्डनम्)

यत्तु—अत्र प्रकाशकारे सायप्रात कालविशिष्टानुवादतायामपि वाक्यभेदापत्तिरित्**युक्तम्, तत्** सायप्रात पदयोर व्ययत्वेन तदर्थस्य स्वसमभिव्याहृतार्थेऽन्वयस्य व्युत्पन्नत्वेन तदप्रसक्तेरुपेक्ष्यम् ॥

(गुणविशिष्टकर्मविधिपक्षशङ्काया सायंयदग्नयेचेत्यादिवाक्यानामग्निहोत्रवाक्यशेषतोपपादनपूर्वकोपसंहार तत्र प्रकाशमतखण्डन च)

अतो लाघवादग्निहोत्रवाक्य एव गुणविशिष्टकर्मविधि । तत्रैव सायप्रातर्वाक्येन सायप्रात कालविधि, अव्ययार्थस्य चशब्दार्थेनाप्यन्वयस्य व्युत्पन्नत्वेन अग्निहोत्रवाक्यविहितकर्मानुवादेन सायप्रात कालसमुच्चयविधानेऽपि न वाक्यभेद । अस्यैव च गुणविधितयाप्यग्निहोत्रपदेनानुवादात् फलनिमित्तवाक्याभ्या फलनिमित्तसबन्ध, "यदग्नयेचे"ति वाक्यविहितकर्मान्तरयोरेतद्वाक्यविहित कर्माङ्गत्वमेव अफलवत्त्वेन प्रकरणसत्त्वात् । **यत्तु** प्रकाशकारै विशिष्टविध्यङ्गीकारेऽपि तयोर्विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गार्थत्व**मुक्तम्**, तदङ्गत्वस्यैव

सायं जुहोति' इत्यनेन तस्या प्राप्तत्वादविधानम्, तत्रानेप्रकरणादापत्तेरयुक्तम । अतो विशिष्टविधित्वेनैव पूर्वपक्षो युक्त इत्याशङ्कामिष्टापत्त्यैव परिहरिष्यते ॥

(केवलगुणविधित्वपक्ष. प्राचीनमतेनेतितन्मतरीत्या यदग्नयेवाक्येनाग्निप्राप्तिशङ्कावाक्यभेदापत्त्यादिना तदपरिहारादिकं च)

तत्र प्राचा रीत्या तत्सिद्धान्त्यभिमतविधित्सितगुणप्रापकत्वपतत्प्रत्ययशास्त्रन्यायेन निराकरणपूर्वक कर्मप्राप्तेरत्र सत्त्वात केवलगुणविधित्व समर्थयितुमाह—**यदग्नयेचेति** ॥ अनेन वाक्येनाग्निहोत्रवाक्यविहितकर्मानुवादेन समुच्चितयोरग्निप्रजापत्योर्द्वयोरपि विधाने वाक्यभेद । नचात्र विशिष्टकारकविधिना स परिहर्तु शक्य, विभक्तिभेदेन कारकभेदात् । अत एव कारकाणा क्रिययैवान्वयाच्चशब्दार्थे समुच्चयेऽन्वयाव्युत्पत्तेर्न कारकद्वयसमुच्चयविधानेनापि तत्परिहार । **एतेन**—"अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्निस्स्वाहे"ति मन्त्रविनियोगान्यथानुपपत्तिकल्पितविहितोऽग्ने प्राप्तत्वात् समुच्चितप्रजापतिविधानान्न वाक्यभेद इत्यपि—**निरस्तम्**, 'अग्नये' इत्यस्यापि कारकत्वेन चशब्दार्थे अन्वयासम्भवेनाग्निसमुच्चिततद्विधानानुपपत्ते । नाप्यग्नये इति वाक्ये मन्त्रवर्णप्राप्ताग्निदेवतानुवादकमग्नय इति पदमङ्गीकृत्य केवलप्रजापतिविधानादवाक्यभेद, तथा व ब्राह्मणवाक्यगतचतुर्थ्यन्तपदबोधितदेवतात्वविशिष्टप्रजापत्यवरुद्धे मान्त्रवर्णिकदेवतात्कल्पनानुपपत्तेर्मैन्त्रस्यन्द्रीन्यायेन प्रजापतिमात्रप्रकाशकत्वापत्त्याऽग्नय इत्यनुवादानुपपत्त । सूर्यवाक्येऽपि सूर्यपदानुवादापत्त्या प्रजापतिमात्रविधान एकेनैव वाक्येन होमे प्रजापतिप्राप्त्युपपत्ता वाक्यद्वयवैयर्थ्याच्च । तत्तत्कालविशिष्टहोमोद्देशेन प्रजापतिविधाने पूर्वोक्तरीत्या विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदानापत्तावपि प्रजापतये जुहोतीत्येतावतापि तद्विधिसिद्धे सायप्रात पदयोरपि वैयर्थ्यापत्तेश्च । अतोऽवश्य "यदग्नयेचे ति वाक्यद्वये देवताद्वयकालद्वयविशिष्टकर्मान्तरद्वयस्यैव विधेयत्वमेतद्वाक्यविहिते कर्मणि तेन देवताप्राप्तिरिति न तत्प्रत्ययनाश्रवम् । एतद्विहितकर्मद्वयस्यैव साय च प्रातश्च जुहोतीत्यनेन समुच्चयविधि । समुच्चिताद्धोमद्वयादेकमेव फलम् । अस्मिन् पक्षे कर्मद्वयस्य विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गार्थत्वम् । फलवाक्यस्याग्निहोत्रपदेनानुवादासम्भवादस्मिन्नेव फलवति कर्मद्वये दध्यादिवाक्यैर्द्रव्यविधि । फलवाक्ये चैतद्धोमाश्रिताग्ने फलार्थतया विधानमिति ज्ञेयम् ॥

(तत्प्रख्यशास्त्राभावादग्निहोत्रपदानामत्वनिरूपणम्)

अतएव—"यदग्नयेचे ति वाक्यविहितकर्मणाग्ने तत्प्रख्यशास्त्रसत्त्वादग्निहोत्रपदमस्यैव नामधेयमित्यपि—**अपास्तम्** नामधेयत्वपक्षे तस्याविधेयत्वात् कर्मण एव विधेयत्वे

कगुणोपादानेन विशिष्टकर्मान्तरविधेरावश्यकतया एतद्वाक्यविहिते कर्मणि तत्प्राप्तेरभावात्। अतो यत्र दर्वीहोमादावाग्नेयो मन्त्र पठित, तादृशदर्वीहोमानुवादेन देवतामात्रमनेन विधीयते, वचनेन तत्प्राप्तिसभवे मान्त्रवर्णिकविधेरकल्पनीयत्वात्॥ विशिष्टकर्मान्तर वा॥

वक्तव्ये तस्यापि प्राप्तेर्विधानायोगात्, कर्मान्तरविधौ च तत्र द्रव्यदेवताद्वयरूपाभावाद्विधानानुपपत्ते। अतश्चान्यतो देवतायाश्च प्राप्तावग्नये होत्रमित्यनुवादानुपपत्त्या नामत्वासभवाद्गुणविधित्वमेवेत्यर्थ॥

(अग्निहोत्रवाक्यस्य दर्वीहोमानुवादेन गुणविधित्वनिरूपणम्)

कस्मिन् कर्मणि तर्हि गुणविधानमित्यत आह—**अतो यत्रेति**॥ दर्वीहोम इति च जुहोतिचोदनाचोदितानां केषुचिदाचारप्राप्तदर्वीसबन्धाद्वैश्वदेवशब्दवच्च सर्वेषा लिङ्गसमवायेन दर्व्याम्नानात्तत्प्रख्यन्यायेन "यदेकया जुहुयाद्दर्वीहोम कुर्यादि"त्यर्थवादावगतकर्मसामानाधिकरण्यसिद्धनामधेयमष्टमे साधयिष्यते। तादृशदूरस्थदर्वीहोमानुवादेनापि "यदाहवनीये जुहोती"त्यनेन दूरस्थहोमानुवादेनाप्युपादेयाहवनीयविधिवदिहाप्युपादेयाग्निदेवताविधिरित्यर्थ। तेष्वपि येषु तद्धितेन चतुर्थ्या वाग्निरन्या वा देवताविहिता तत्रानेनाग्निविधिनानुपपत्तेर्वैयर्थ्यपरिहारायाग्नेयो **मन्त्र॰ पठित** इत्युक्तम्। ततश्च मन्त्रवर्णकल्प्याग्निदेवताविधे पूर्वप्रवृत्त्या देवताविधि, प्रत्यक्षविधिना तल्लाभे मान्त्रवर्णिकतत्कल्पनायुक्तत्वस्यान्यत्रापि दर्शनात्। अतोऽविहितदेवताकदर्वीहोमानुवादेन अग्निहोत्रपदेनाग्निदेवताविधिरिति॥

(अग्निहोत्रवाक्ये निमित्तफलाद्यसंबन्धापत्त्या सूर्यदेवताऽसमर्पकत्वेनच दर्वीहोमसूर्यवाक्यविहितकर्मणोरनुद्देश्यत्वनिरूपणपूर्वकसायंहोमानुवादपरप्रकाशकारमतनिरूपणम्, तत्खण्डनंच)

यत्तु—अस्मिन् पक्षे फलनिमित्तवाक्याभ्या दर्वीहोमाना अग्निहोत्रपदनिर्दिष्टत्वेनाग्निहोत्रपदानुवादसभवेऽपि दूरस्थतया विप्रकृष्टत्वेन फलनिमित्तसबन्ध क्रियते। नापि "यत्सूर्याय चे"ति वाक्यविहितप्रातर्होमकर्मण, तस्याग्निदेवत्यत्वाभावे अग्निहोत्रपदेनानुवादायोगात्। अतो "यदग्नये चे"ति वाक्यविहितसायहोमस्यैव। अत एव सायहोमस्य फलवत्त्वेन प्रकरणात् प्रातर्होमस्य सायप्रातश्च जुहोतीतिवाक्येनाग्नेयन्यायेन विहितकर्मद्वयस्य च सायहोमाङ्गत्वम्। सायप्रातश्चेति वाक्यद्वयविहितकर्मणोरेव अग्निर्ज्योतिरिति मन्त्रविधानात्तत्रैव मान्त्रवर्णिकी देवता, नतु "यदग्नयेचे"ति वाक्यद्वयविहितकर्मद्वये, तत्र लिङ्गादेव मन्त्रप्राप्तौ पुनर्विध्यानर्थक्यापत्तेरिति वाक्यव्यवस्थापन **प्रकाशकारैः कृतम्**॥

(गुणफलसंबन्धविधित्वेन उपस्थितदर्वीहोमाश्रयत्वसभवात् पूर्वतनप्रकाशकारमतखण्डनम्)

तदयुक्तम् अस्मिन् पूर्वपक्षे क्वाप्यग्निहोत्रपदस्य नामत्वासिद्धे गुणविधित्वेनाग्निहोत्रपदेनानुवादायोगात्सायहोमस्य "यदग्नयेचे"ति वाक्यविहितस्य फलसबन्धानुपपत्ते, अग्निदेवताकत्वमात्रेणाग्निहोत्रपदस्य तत्र प्रवृत्तौ "यत्सायचे"ति वाक्यविहितकेवलाग्निदेवत्यकर्मान्तरस्यापि तदापत्तेरङ्गत्वोक्तेरप्रयोजकत्वाच्च। परमसिद्धान्ते इव सायप्रातर्वाक्यविहितकर्मद्वये मन्त्रवर्णप्राप्ताग्निसूर्यदेवत्येऽग्निसूर्ययो प्राप्त्या तत्रैव "यदग्नयेचे"ति वाक्याभ्यामग्निसूर्यसमुच्चितप्रजापतिमात्रविधानेन वाक्यभेदाप्रसरात्, तत्र कर्मान्तरविध्यसभवाच्च। अतो "यदग्नयेचे"ति वाक्यद्वयविहितकर्मद्वयस्यैव स्वर्गार्थस्य "यत्साय चेति वाक्येन समुच्चयविधानम्। फलनिमित्तवाक्याभ्या दूरस्थस्यापि दर्वीहोमस्य गुणविधावनुवाद्यत्वेनोपस्थितस्याश्रयत्वोपपत्ते तदाश्रितस्याग्निहोत्रपदसमर्पिताग्निदेवतारूपगुणस्य फले निमित्ते च विधि, **अथवा**—"यदग्नये चे"ति वाक्यद्वयविहितहोमद्वयस्यापि प्रकरणादाश्रयत्वापत्तेस्तदाश्रितस्यैव वा गुणस्य विधानम्। **नच**—अग्निदेवत्ये प्रथमे सायहोमे अग्ने सत्त्वेनाविरोधादाश्रयत्वसभवेऽपि सूर्यदेवत्ये होमे कथमग्नेर्निवेश? इति—**वाच्यम्,** काम्यतया अग्निदेवत्यताबाधकत्वेन निवेशोपपत्तेरित्येव वाक्यव्यवस्था पूर्वसूचितैव युक्ता। नच "यदग्नयेचे"ति वाक्यद्वयविहितकर्मणोर्लिङ्गादेव मन्त्रप्राप्तौ मन्त्रविनियोगविधिवैयर्थ्यम्, मिश्रलिङ्गकविनियोगविधिपर्युदस्तप्रतिप्रसवार्थत्वेन सार्थक्यात्। **अत एव**—मिश्रलिङ्गकर्मविनियोगाद्यानबलात्तयोरप्येतदङ्गत्वाद्गौण्या वृत्त्यैन्द्रीन्यायेन केवलाग्निसूर्यप्रकाशकत्वमेवेति सर्व सुस्थम्॥

(विशिष्टविधित्वरूपपक्षान्तरानुसरणम्। तत्रोपपत्तयश्च)

एव तावद्धोमानुवादेन गुणविधित्वपूर्वपक्षस्योपपादितस्यापि दर्वीहोमेषु मन्त्रवर्णादग्निप्राप्तिसभवे तत पूर्वप्रवृत्त्याश्रवणेऽपि फलान्तराभावात् वैयर्थ्यापत्तेरयुक्तता मत्वा पूर्व शङ्कित विशिष्टकर्मान्तरविधिमेव पूर्वपक्षे पक्षान्तरेण दर्शयति—**विशिष्टेति**॥ अस्मिंश्च पक्षे सर्ववाक्यव्यवस्था आशङ्काव्याजेनैव दर्शिता प्राक्। फलनिमित्तवाक्यगतमग्निहोत्रपद बहुव्रीह्यन्तपदनिर्दिष्टाग्निदेवताककर्मपरिचयार्थ सत् "दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते"ति वाक्यगतसोमपदवत् गुणा-

आघारवाक्येऽपि द्वितीयान्ताघारपदेन क्षरणसमर्थमाज्यादिद्रवद्रव्यमभिधीयते । धातुना च क्षरणाख्य सस्कारस्तदुद्देशेन विधीयते । अविनियुक्तस्य च सस्कारायोगात्

प्रकरणकल्पितवाक्येनोपांशुयाजाङ्गतया द्रव्यम् विधीयते । "चतुर्गृहीत वा एतदभूत् तस्याघारमाघारयन्" इत्यनेन वा प्रयाजाङ्गभूतचतुर्गृहीतरूपविशेषसमर्पणम् । सर्वथाऽऽघारपद द्रव्यपर न नामधेयमिति प्राप्ते—

नुवादकमेव, नतु नामधेयम् । अस्मिन्नेव कर्मान्तरे दध्यादिवाक्यै प्रकरणाद्द्रव्यविधि , **अथवा**—आकाङ्क्षाविशेषात् "द्वेधा हवीꣳषी"तिवद्धोमपदसङ्कोचे प्रमाणाभावादस्मिन् प्रधानभूते कर्मणि "यदग्नयेचे"ति वाक्यद्वयविहिते अङ्गभूते कर्मद्वयेऽपि च कौस्तुभोक्तरीत्या तद्विधिरित्यर्थ ॥

(कर्मव्युत्पत्त्याऽऽघारपदस्य आज्यद्रव्यपरत्वोपपादनम्)

क्षरणसमर्थमिति ॥ तथाच "घृक्षरणदीप्त्यो"रिति धातुपाठे पठितघृधातोराङ्पूर्वकात् स्वार्थणिजन्तात् "अकर्तरि च कारके सज्ञायामि"ति सूत्रादकर्तरीत्यनुवर्तमाने "एरजि"त्यच्प्रत्यये कृते "णेरनिटी"ति सूत्रेण णिलोपे कृते आघार्यतेऽसावाघार इति कर्मव्युत्पत्त्या क्षरणसमर्थद्रव्यपरमाघारपदम्, न तु भावव्युत्पत्त्या कर्मनामधेयम्, तथात्वे प्रवृत्तिनिमित्तभेदाभावेनोद्भिदादिवैषम्यात्तदनुपपत्तेरित्यर्थ ॥

(द्वितीयया संस्कारकर्मणोऽपि आज्यस्य प्रकरणकल्पितवाक्येनोपांशुयागाङ्गत्वनिरूपणम्, प्रकरणकल्पितवाक्यपदार्थनिरूपणंच)

आज्यादीत्यादिपदेन "चतुर्गृहीत वा" इति वाक्यादाज्यस्य प्राप्ते तत्प्रख्यशास्त्रताया निरास सूचित । **एतेन** (?) प्राप्तमाज्यरूप यत् द्रवद्रव्य तत्परमित्यर्थ । नचैवमाज्याद्यभिधानेपि तस्य द्वितीयया प्राधान्यात् विधेयत्वाभावेन गुणविधित्वासभव , यदा तु भूतभाव्युपयोगाभावेन सक्तूनामिव सस्कार्यत्वानुपपत्त्या द्वितीयायास्तृतीयार्थलक्षकत्वेन तदुच्यते, तदा न सस्कारकर्मत्वसभव इत्यत आह—**अविनियुक्तस्यचेति** ॥ क्षरणाख्यसस्कारस्य द्रव्यगतभूतभाव्युपयोग विनाऽनुपपत्ते "अध्वर्यु वृणीत" इत्यादाविव विनियोगविधि कल्प्यते । स च क्षरणस्य प्रकरणे आम्नानात् प्राकरणिकापूर्वसाधनीभूतद्रव्यसस्कारत्वेन विधानसामर्थ्यात् कल्प्यमान प्राकरणिकद्रव्यापेक्षयागार्थतयैव कल्पयितु युक्त इत्युपांशुयागाङ्गत्वमेव सभवति । ततश्च सिद्धान्त्यभिमतनामताविरोधेनाघारवाक्ये गुणतया निर्णीतस्याघारपदार्थस्य कल्पितवाक्येन विधानेन गुणविधित्व नानुपपन्नम् । **प्रकरणकल्पितवाक्येनेत्यस्यायमर्थः** । क्षरणस्य प्रकरणपाठकल्पितविनियोगवाक्येनेति ॥

(प्राकरणिकविनियोगे शास्त्रदीपिकासूचितमत्वर्थलक्षणाप्रसङ्गतन्निरासनिरूपणम्)

तेन द्रव्यस्येतिकर्तव्यतात्वाभावादितिकर्तव्यताकाङ्क्षालक्षपाप्रकरणाग्राह्यत्वेऽपि न क्षति । तस्य च क्षरणविधेरेव सस्कारविधानर्थक्यभिया प्रकरणमनाश्रित्योपांशुयाजोद्देशेन सस्कार्यद्रव्यविनियोगपर्यन्ततेति भाव । एवचो"पांशुयाजमन्तरा यजती"ति उत्पत्तिवाक्यमेव प्रकरणमनाश्रित्य सस्कृताघारद्रव्यविशिष्टयागविधायकमाश्रित्य मतुव्युक्तवाक्यस्यैव प्रकरणेन कल्पनेन मत्वर्थलक्षणापरिहारक्लेशोऽपि शास्त्रदीपिकासूचितो नापतति, क्षरणसस्कृतेन द्रव्येणोपांशुयाज कुर्यादित्येव वैयधिकरण्येनैव वाक्यस्य कल्पनात् ॥

(सक्तुवाक्यस्याघारवाक्यवैषम्यनिरूपणम्)

नचैव सक्तुष्वपि विनियोगकल्पनापत्ति , सक्तूना होमेन भस्मीभावेन भाव्युपयोगित्वासभवाद्विनियोगानाश्रयणेऽपि इह क्षरणरूपस्यासाधारणस्य लोके पानीयजलादिविषयसस्कारकत्वदर्शनात्तस्यैव क्लृप्तस्य प्रत्यभिज्ञायमानत्वादभिषवयुक्तपूतीकानामिवावशिष्टस्य भाव्युपयोगित्वसभवेन द्वितीयाबलाद्विनियोगकल्पनोपपत्तेर्वैषम्यात् । अत एव उपांशुयाजस्थानेनैव द्रव्येण नैराकाङ्क्ष्याद्ध्रोवाज्यमन्यत्रैवावतिष्ठते । **अथवा**—अनेनाज्यपय प्रभृतिद्रव्यमात्रे विहिते "सर्वस्मा" इति वाक्येनाज्यानुवादेन ध्रुवाधिकरणत्वविधानेऽपि न क्षति ॥

(विनियोगविधिकल्पनयोपांशुयागार्थत्वमिति प्राचीनमतास्वारस्यनिरूपणपूर्वकपक्षान्तरानुसरणम्)

एव तावद्विनियोगविधिकल्पनयोपांशुयाजार्थत्व प्राचा रीत्योक्तम् । नत्वेतद्युक्तम्, विनियुक्तस्य सस्कारयोग्यता, सस्कारविधिबलाच्च विनियोगकल्पनेत्यन्योन्याश्रयापत्ते , अ वर्ग्वादेस्तु तत्तत्कर्मणि समाख्याकल्पितविधित एव कर्तृत्वेन विनियोगदर्शनादध्वर्युकर्मकस्य वरणसस्कारस्य विधानाद्वैषम्यम् । **किंच** प्राकरणिकप्रत्यक्षवचनेन सर्वपक्षार्थ विहितेन ध्रौवाज्येनैवोपांशुयाजेनेराकाङ्क्ष्यान्न तत्र विनियोगविधिकल्पनावसर । **यत्तु**—ध्रुवाधिकरणत्वमात्रविधानमुक्त, तदाज्यमात्रोद्देशेन तद्विधानेऽलङ्करणार्थाज्येऽपि तदापत्ते यजतिविशेषणत्वे विशिष्टोद्देशापत्तेरयुक्तम् । अत तत्र ध्रुवाधिकरणकाज्यग्रहणभावनाविधानमेव यज्ञोद्देशेन युक्तम्, नोपांशुयाजार्थत्व इत्यपरितुष्य पक्षान्तरमाह—**चतुर्गृहीतं वेति** ॥

(पक्षान्तरस्य सिद्धान्तासिद्धिमात्रोपयोगितयोपसंहारः)

अयमर्थः—"आघारमाघारयती"त्यनेन क्षरणसमर्थद्रव्यैकदेशसस्कारत्वेन क्षरणे विहिते कि तद्द्रव्यमिति विशेष-

मन्त्रवर्णकल्प्यविधिनैव देवताप्राप्तिसम्भवे अस्य पूर्वप्रवृत्त्या विधिकल्पकत्वे वैफल्यापत्ते अभ्युदयशिरस्कत्वस्य च सम्भवति प्रथमविध्यापादकधात्वर्थविधावन्याय्यत्वान्न तावद्दर्वीहोमानुवादेन देवताविधि । नापि विशिष्टकर्मान्तरविधि, "अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहेति साय जुहोति सूर्यो ज्योतिर्ज्योति सूर्य स्वाहेति प्रातर्जुहोती"ति वचनविनियुक्तमन्त्रवर्णेनैव देवताप्राप्ते, "यदग्नये च प्रजापतये च साय जुहोति यत् सूर्याय च प्रजापतये च प्रात"-रित्यत्र तु लाघवात् सायप्रात कालीनदेवतासमुच्चयविशिष्टप्रजापतिमात्रविधानम्। अतएव यथैव केवलदेवत्यमन्त्रलिङ्गवशेन केवलयोर्देवतात्व, तथा "अग्निर्ज्योतिर्ज्योति सूर्य स्वाहेति साय जुहोति सूर्यो ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहेति प्रातरि"ति मिश्रलिङ्गकमन्त्रवर्णान्मिश्रयोरपि तत्। अतश्च "यदग्नये चे"ति वाक्यस्थाग्निसूर्यपद सायप्रात का-

---

जिज्ञासाया चतुर्गृहीतमिति विशेषसमर्पणमात्रमाग्नेय चतुर्धा करोतीतिवत् क्रियते। एवच सस्कार्यस्य विनियोगापेक्षाया नाक्लृप्तोपाशुयाजार्थता कल्प्या, अपितु "चतुर्जुह्वा गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत्" इति वाक्यत एव प्रयाजार्थतेति लाघवम्। "इन्द्र ऊर्ध्वो अध्वर स दिविस्पृश"इत्याघारमाघारयतीत्यनेन तु मन्त्रमात्र क्षरणाङ्गतया रथघोषादिवत् स्मारकत्वेन निर्धार्यते इति नदोष **इति** ॥

(आघारवाक्ये नामधेयत्वे वैयर्थ्य अग्निहोत्रवाक्ये द्वितीयानुपपत्तिश्चेति निरूपणम्)

एव चास्मिन् पक्ष गुणविधित्वासभवेऽपि सिद्धान्त्यभिमतनामतानिरोधेनैवाघारपद गुणपरमात्रमित्येतावतापि सिद्धान्तासिद्धि सर्वथापठेन सूचयन्नाघारवाक्ये पूर्वपक्षमुपसहरति **—सर्वथेति** ॥ कर्मनामधेयत्वे आघारे पृथक्सकल्पाभावे नोल्लेखविशेषप्रयोजनासभवात् वैयर्थ्यम्। क्वचिदग्निहोत्रपदे तत्सभवेऽपि उभयत्रोत्पत्तिवाक्ये कर्मण करणत्वाद्द्वितीयानुपपत्तिरपि सर्वथापठेन सूचिता ॥

(सोमनाथमतखण्डनपूर्वकं सान्नाय्योद्देशेन संस्कारविधानमितिपक्षान्तरस्य निरूपणम्)

वस्तुतस्तु—सान्नाय्ययागीयपयस एवाघारपदेनानुवादसभवे तदुद्देशेनैवात्र सस्कारविधानमित्यपि शक्यते पूर्वपक्षे वक्तुम्। **यत्तु—**अत्र सान्नाय्यादिद्रव्यस्याघारपदेन विधानादाघारपदेनानुवादासभव इति न्यायसुधाकारस्येन**—सोमनाथेनोक्तम्,** तदाघारपदस्य पूर्वपक्षे रूढत्वाङ्गीकारायोगेनाप्रकृताज्यपय परत्वेनव सान्नाय्यपय परत्वेनापि अनुवादसभवादुपेक्ष्यम्। अत सान्नाय्यपरत्वेनापि गुणपरत्वसभवेन नामतानिषेधोपपत्तेरित्यपि सुवचमिति। एव विद्वद्वाक्यगतयो रूढयोरपि पौर्णमास्यमावास्यापदयो गुणपरत्वोपपादन कौस्तुभे द्रष्टव्यम ॥

(अग्निहोत्रवाक्ये गुणगुणविशिष्टकर्मान्तरयोर्विधानासभवनिरूपणम्)

अग्निहोत्रपदे तावद्गुणविधित्वासभवपूर्वक नामधेयत्वसिद्धान्तमाह**—मन्त्रवर्णकल्प्येति** । व्याख्यातपूर्वमेतत्। **नापीति।** क्वचन न्यायसुधाकृता सोऽन्यत एव प्राप्तो "यदग्नये चे"ति दुष्टाकारयामुक्त्वा इहापि देवतान्तरव्यवस्थापरत्वाभावात्...

क्ये वाक्यान्तरप्राप्त कालोऽनूद्यत इत्याघाराग्निहोत्राधिकरणे वक्ष्यमाणत्वादत्रभाष्ये "यदग्नये चेत्य"स्यैवाग्निप्रापकत्वेनोपन्यस्तत्वात् "यदग्नयेचे' ति ब्राह्मणवाक्यादेवाग्निप्राप्तिरुक्ता, तन्निरासायाघाराग्निहोत्राधिकरणवार्तिकोक्ता मान्त्रवर्णिकीमग्निप्राप्तिमाह**—अग्निर्ज्योतिरिति** ॥ तदुपादानपूर्वकनिरासप्रकारश्चैवकारेण सूचित कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥

(यदग्नयेचेत्यस्य देवतासमर्पकत्वशङ्कातत्परिहारादिपूर्वकमान्त्रवर्णिकदेवताप्राप्तिनिरूपणम्)

ननु—कथ यदग्नयेचेति वाक्याभ्या चतुर्थ्या प्रजापते देवतात्वस्य प्रत्यक्षत एव विधानेन नेराकाङ्क्षे सति मन्त्रवर्णकल्प्यविधिनाऽग्नेर्विधान मुच्यते' कल्पकत्वेऽपि वा चतुर्थ्या बलवत्त्वेनाग्निदेवताबाध एव प्रसज्यते इत्याशङ्कानिरासायाह**—यदग्नयेचेति** ॥ यद्यप्यग्नय इति चतुर्थ्युपात्तकारकस्य न चाथऽन्वयसभव, तथापि "अग्नय" इति पदस्य वक्ष्यमाणरीत्योपलक्षकत्वेनानुवादकत्वात्तत्समभिव्याहारस्य तात्पर्यग्राहकत्वकल्पनया अयात्तत्समुच्चयसिद्धेन चशब्दस्यार्थेनान्वय इति सायप्रात कालानदेवतासमुच्चयविशिष्टेत्यनेन सूचितम् ॥

(प्रजापतिदेवतयाग्निबाधशङ्कापरिहारौ)

एतेन—पूर्वप्रवृत्ताग्निविधिमपेक्ष्य विधीयमान प्रजापति उत्पत्तिशिष्टगुणावरुद्धे उत्पन्नशिष्ट इव नातिदेश लभते अग्ने प्रजापति प्रति शेषत्वापत्तिश्चेति वरदराजोक्तशङ्का**—अपास्ता,** अन्यत प्राप्तहोमाभिपवसमानकर्तृकत्वविधिना होमाभिपवयोर्भक्षणाङ्गत्ववत् इहापि अन्यतोऽङ्गत्वेनावधृताग्निसमुच्चयविशिष्टतद्विधानोपपत्तेस्तदप्रसक्ते । अत एव परस्परसमुच्चितदेवताविधानान्न परस्परबाधकतापि ॥

(मिश्रमन्त्रविनियोगवैयर्थ्यशङ्कापरिहारौ)

मिश्रयोरपि तदिति। नचव केवललिङ्गकमन्त्रपाठादेवोपाशुयाजे विष्ण्वादीनामिवाग्न सूर्यस्य च प्राप्तेस्तद्विनियोग वैयर्थ्यम्, तत्तत्कालीनप्रयोगविपर्ययव्यवस्थार्थत्वेन सार्थक्यात्। एव मिश्रलिङ्गमन्त्रविधयोरपि उभयदेवताप्रकाशकतया कालद्वयेऽव्यवस्थाप्राप्ता व्यवस्थार्थत्वेन सार्थक्यमनुसन्धेयम् ॥

लीनदेवतालक्षकम् । सायंप्रात पद च तात्पर्यग्राहकम् । चशब्दोपस्थितसमुच्चयस्य च प्रजापतावन्वयस्य निपातोपसर्गार्थत्वेन व्युत्पन्नत्वान्न विधेयानेकता । अतश्चाग्नेर्देवतात्वा द्विना अग्निहोत्रहोमे प्राप्तत्वादग्निहोत्रपद अग्नेर्होम इत्येव व्युत्पत्त्या नामधेयम् ।

एवमाघारेऽपि उपांशुयाजे "सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्ध्रुवायामाज्य"मित्यनेनैव द्रव्यस्य प्राप्तत्वात् प्रयाजाऽऽज्योद्देशेन संस्कारविधानेऽपि द्वितीयविधिप्रकारापत्तेर्लाघवाद् भावव्युत्पन्नमाघारपद नामधेयम् । विधेयश्च धातुलक्ष्यो होम एव । "इन्द्र ऊर्ध्वो अध्वर इत्याघार-

(अग्नेःपूर्वाहुतिरित्यादिक्रमविध्युपपत्तिपूर्वकसमुच्चयविशिष्टप्रजापतिविधानोपपत्तिः)

ननु चशब्दार्थस्य प्रजापतेश्च विधाने वाक्यभेद इत्यत आह—**चशब्दोपस्थितेति** ॥ **एतेन**—वाक्यभेदापत्तेर्यदग्नयेचेति वाक्यद्वये विशिष्टकर्मान्तरविधिरपि पूर्वपक्ष्युक्त —**निरस्तः** । कर्मान्तरविधौ तत्र लिङ्गादेवोभयदेवतालिङ्गकशुद्धमन्त्रयो प्राप्तत्वेन तद्विनियोजकविविद्वयवैयर्थ्यापत्तेश्च । नचव"मग्ने पूर्वाहुति प्रजापतेरुत्तरे"ति क्रमविध्यन्यथानुपपत्त्यव समुच्चयसिद्धेरेतत्समुच्चयविधान व्यर्थम् , न, वैकल्पिकत्वेऽपि प्रयोगभेदेन पूर्वोत्तरभावविधायकत्वोपपत्ते । अत एकस्मिन् प्रयोगे समुच्चयविधानोपपत्ते । तयोश्च "यदग्नये-च"ति पाठक्रमादेव क्रमसिद्धे क्रमवाक्यमनुवाद एव ॥

(ज्योतिष्ट्वगुणविशिष्टाग्निदेवतात्वपरप्रकाशकारमतखण्डनम्)

यत्तु—अत्र "ततश्च ब्राह्मणेनाग्निसूर्ययो शुद्धयोर्देवतात्वविधानात् शुद्धावेवाग्निसूर्यो त्यागवेलायामुद्देष्टव्यौ न मन्त्रवर्णानुसारेण ज्योतिष्ट्वगुणविशिष्टविविरि"ति न्यायसुधाग्रन्थस्वारस्यभ्रमेण मान्त्रवर्णिकदेवताविधिपक्षे ज्योतिष्ट्वादिगुणविशिष्टयोरेवाग्निसूर्ययोर्देवतात्वमिति प्रकाशकारैरुक्तम् । **तत् न**, उपांशुयाजे विष्णुरुपांशु यष्टव्य प्रजापतिरुपांशु यष्टव्य इति वाक्यशेषे शुद्धानामेव विष्ण्वादीना सकीर्तनात् मान्त्रवर्णिकविधिकल्पनायामपि गुणविशिष्टयोर्देवतात्वाकल्पनवदिहापि "धूम एवाग्ने दिवा ददृशे" "अग्ने पूर्वाहुतिर्यदग्नये-च"ति वाक्यशेषे शुद्धयोरेव सकीर्तनाद्गुणविशिष्टयोर्देवतात्वाकल्पनया लाघवाच्छुद्धयोरेव तदुपपत्ते ॥

(अग्निहोत्रपदनामत्वोपसंहारः)

अतोऽग्निहोत्रवाक्ये शास्त्रान्तरप्राप्ताग्निदेवताकत्वयोगेनापि अग्निहोत्रपदप्रवृत्ते सभवादसाधारणपरताज्ञापकाभावे च धात्वर्थविधानस्य सभवतस्त्यागायोगात्र होमानुवादेन गुणविधि । शुद्धधात्वर्थविधानसभवे विशिष्टविधेर्गुरुभूतस्याश्रयण न युक्तमित्यभिप्रेत्य नामधेयत्वमुपसहरति—**अतश्चेति** ॥

(अग्निहोत्रपदे सप्तमीबहुव्रीहिचतुर्थीतत्पुरुषखण्डनेन षष्ठीतत्पुरुषव्यवस्थापनम्)

अत्र भाष्यकृता यस्मिन्नग्नये होत्र होम तदग्निहोत्रमित्युक्तेर्व्यधिकरणचतुर्थीबहुव्रीहिराश्रित , **न्यायसुधाकृता** अग्नेर्होत्र यस्मिन्निति षष्ठीबहुव्रीहि , तत्रोभयत्रापि लक्षणा, न तु गति स्पष्टा । तैत्तिरीयैराम्नायमानान्तोदात्तस्वरानुपपत्तिरपि । अत स्वरलक्षणानुगत षष्ठीतत्पुरुष एव होत्रशब्द भावे व्युत्पाद्य आश्रयितु युक्त इति सूचयितु विशेषतोऽग्नेर्होत्र इति व्युत्पत्तिप्रदर्शन कृतम् । तत्र यद्यपि कात्यायनमते प्रकृतिविकृतिभावाभावेऽपि अश्वघासादिपदे इवेहापि चतुर्थीसमास एव युक्त , तथापि महाभाष्यकारेण तन्मतप्रत्याख्यानावसरेऽश्वघासादिपदेऽपि षष्ठीतत्पुरुषस्यैवाश्रयणात् इहापि तदाश्रयणे न कोऽपि दोष । नच पूर्वपक्ष इव सबन्धविशेषाप्रसिद्धि । सिद्धान्ते अन्यत प्राप्ताग्निदेवताकत्वानुवादकत्वेनान्यतस्सिद्धदेवतात्वरूपविशेषेण षष्ठ्युपपत्ते , पूर्वपक्षे तु तस्याधुनैव विधेयत्वान्न पूर्व सबन्धविशेषे सभवतीति वैषम्यम् । यद्यपि प्रकाशकारै चतुर्थीतत्पुरुषोऽप्युक्त , तथापि तस्य "कर्तृकरणे कृता बहुलमि"ति सूत्रगतबहुलग्रहणसिद्धत्वानन्यगतित्वेनाश्रयणापेक्षयाऽस्यैव तत्पुरुषस्य युक्तत्व मत्वा पूर्वपदे लक्षणापत्तिमपि लक्षणस्वराननुगतसमासापेक्षया ज्यायस्त्वेनाङ्गीकृत्य पूज्यपादैरयमेवादृत । यस्तु न्यायप्रकाशे सप्तमीबहुव्रीहिरप्याश्रित , तस्य स्वरानुगतस्यापि दूषण कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(होत्रपदस्य द्रव्यपरत्वनिरासेन होमपरत्वोपपादनम्)

अत्र च होत्रपदस्य द्रव्यपरत्वे अग्निसबन्धिद्रव्यवत्त्वप्रकारकबोधजनकत्वे नामधेयार्थस्य धात्वर्थावच्छेदकत्वसभवेऽपि होत्रपदस्य भावपरत्वे अग्निहोत्राख्यहोमस्य न धात्वर्थावच्छेदकत्व सभवति, रूपान्तराभावेन स्वस्मिन् स्वस्यैवावच्छेदकत्वानुपपत्ते । न हि सभवति अग्निसबन्धिहोमेन होमेनेष्ट कुर्यादिति । **अतएव**—भाष्यकारन्यायसुधाकारादिभि द्रव्यपरत्वमाश्रितम । तथाचात्र होत्रशब्दस्य द्रव्यपरतया लक्षणया दध्यादिद्रव्यसबन्ध्यर्थकत्वेन प्रकाशकारोक्त षष्ठीतत्पुरुषपक्ष एव युक्त , तथापि अस्मिन् पक्षे होत्रपदे लक्षणापत्ते , अग्निदेवताकहोमत्वरूपरूपान्तरप्रकारकहोमविशेष्यकप्रतीतिजनकत्वेन धात्वर्थावच्छेदकत्वोपपत्ते भावव्युत्पन्न एवाश्रितो होत्रशब्द । तत्र च जुहोतिपदेनैव विशेष्याभिधानात् विशेष्यपरमप्यग्निहोत्रपद विशेष्यांशेऽनुवादकमित्यदोष ॥

(सूर्यहोमेऽपि प्रातःकालिकेऽग्निहोत्रपदप्रवृत्त्युपपादनम्)

यद्यपि चाहवनीये होमो नापरयोरितिगार्हपत्यान्वाहार्यपचनयोर्होमनिषेधादाहवनीय एवाहुतिद्वयविधानेन प्रातर्होमेऽग्ने-

माघारयती''ति मान्त्रवर्णिकेन्द्रदेवतायाश्चतुर्गृहीत वेत्यनेन च द्रव्यस्य लाभात् । एव समिदादिष्वपि वक्ष्यते ।

रविधानान्नेदमग्निदेवताकहोमत्व प्रवृत्तिनिमित्त सभवति, तथापि "द्वे आहवनीये जुहोति चतस्रो गार्हपत्ये चतस्रोऽन्वाहार्यपचने" इति दशाहुतिपक्षे, "द्वे आहवनीये द्वे गार्हपत्ये द्वे अन्वाहार्यपचने" इति षडाहुतिपक्षे च प्रातर्होमेपि गार्हपत्यान्वाहार्यपचनयो "अग्नये गृहपतये स्वाहाऽग्नये सवेशपतये स्वाहा" इत्यादिमान्त्रवर्णिकाग्निदेवत्यहोमसद्भावादग्निहोत्रशब्दप्रवृत्तिर्नानुपपन्ना ॥

(प्रकारान्तरेणाग्निहोत्रपदस्य प्रातर्होमे प्रवृत्तिनिरूपणपूर्वकनामधेयत्वोपसंहारः)

वस्तुतस्तु—एकस्यैवाग्निहोत्रहोमस्य "साय च प्रातश्च जुहोती''ति वाक्येन प्रयोगद्वयविधानात्तस्य ज्योतिष्टोमवत्कालभेदे कर्मभेदाभावाद्विजातीयहोमत्वावच्छिन्नेऽग्निदेवताकत्वस्य सामानाधिकरण्येन सत्त्वाद्युक्तैव तत्पदप्रवृत्तिरिति । वक्ष्यते चैकदेशप्रवृत्तिनिमित्तेनापि तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयोपपत्तिर्वैश्वदेवाधिकरणे । अतिप्रसङ्गनिराकरणमुद्भिदपदवदेव ज्ञेयम् । अतस्सिद्ध तत्प्रख्यन्यायेन अग्निहोत्रपद नामधेयम्, तस्यैवाग्निहोत्रसञ्ज्ञकस्य कर्मण. फलनिमित्तवाक्ययोरुपपादनात्तत्सबन्ध **इति** ॥

(सिद्धान्तानुगुणं सूत्रयोजनम्)

अत्रच सूत्रे "यस्मिन् गुणोपदेश" इति सूत्राद्यस्मिन्निति, "अपिवा नामधेय''मिति तत्पूर्वसूत्राच्च नामधेयमित्यनुषज्य तस्य विधित्सितस्य गुणस्य प्रख्य प्रख्यापकमन्यच्छास्त्र यस्मिन् तदग्निहोत्रादिपद नामधेयमित्यर्थ ॥

(चतुर्गृहीतवाक्याद्द्रव्यस्य मन्त्रवर्णाद्देवतायाश्च लाभात् आघारपदस्य क्षरणात्मकप्रवृत्तिनिमित्तेन होमनामधेयत्वोपपादनम्)

आघारपदेऽपि नामधेयत्व साधयति—**एवमिति । चतुर्गृहीतं वेत्यनेन चेति ॥ अस्य वाक्यस्यायमर्थः**—यदेतज्जौहव चतुर्ग्रहणसस्कृतमभूत्तस्य तत्सवन्ध्याघारसञ्ज्ञकमाघारण कृत्वा इतोऽस्मात् प्राचीन प्रथम त्रीन्त्रीन् प्रयाजान्यजतीति (?)। अत्र च बलवत्प्रत्यभिज्ञानेनाघारवाक्यविहितस्य प्रकृतस्यैवाघारणाख्यकर्मण प्रयाजार्थजौहवचतुर्गृहीतैकदेशसंबन्धोऽनन्यार्थतया विधीयतेऽन्यत्सर्व प्राप्तमेवानूद्यते । तेन नाघारणान्तरविधि । अत एव चतुर्गृहीतसबन्धपरत्वेन अन्यार्थत्वादाघारपदस्य नामत्वादनन्याक्षिप्तशक्तिकेनाघारमाघारयतीत्यनेनैव देवतोद्देशपूर्वकद्रव्यत्यागप्रक्षेपरूपहोमस्याभिधानम्। चतुर्गृहीतवाक्येनाज्यरूपस्य द्रव्यस्य मान्त्रवर्णिक्या देवतायाश्च लाभादाघारयतिना लक्षणया तदुपपत्ते । तत्र चाघारपद होमस्य प्रक्षेपाशेन क्षरणात्मकत्वात् क्षरणात्मकप्रवृत्तिनिमित्तेन नामधेयमिति प्रवृत्तिनिमित्तभेदात् न तदैक्यमादाय वैयर्थ्यमाशङ्कनीयम् ॥

(क्षर्यमाणद्रव्यकत्वमाघारपदप्रवृत्तिनिमित्तमिति सोमनाथमतखण्डनम्)

यत्तु—"चतुर्गृहीतमित्यनेनैव आज्यप्राप्ते क्षरणात्मकत्व प्राप्तमिति तन्निमित्तनामधेयसभवा''दिति शास्त्रदीपिकाख्यारस्यमनुरुध्याज्यस्य द्रवद्रव्यत्वेन स्वत क्षरणात्मकत्वात् क्षर्यमाणद्रव्यकत्व प्रवृत्तिनिमित्तमादायाघारपद नामधेयमिति—**सोमनाथेनोक्तम्, तन्न,** आज्यगतक्षरणात्मकताया धातुनैवेह विधेयत्वेनाज्यप्राप्ते क्षरणात्मकत्वे हेतुत्वासभवात् । नहीदमग्निहोत्रादिपदवदाज्यादिगुणयोगनिमित्त नाम, अपितु धात्वर्थगतक्षरणात्मकत्वयोगेनेति तदेव प्रवृत्तिनिमित्त युक्तम् ॥

(पूर्वपक्षोक्तसान्नाय्यपय.परत्वद्रवद्रव्यसामान्यपरत्वादिनिरासः)

अत एव द्वितीयविधिप्रकारापत्तेरेव न सान्नाय्यीयपय सस्कारपरत्वमाघारपदस्य, नापि पञ्चमविधिप्रकारापत्तेविनियोगभङ्गेन द्रव्यविशिष्टाघारविधानमपि । **एतेनैव**—चतुर्गृहीतवाक्येन विशेषसमर्पणमित्यपि—**निरस्तम्।** तस्याघार्येत्येतावतैवाभीष्टसिद्धौ तत्राघारमित्यस्य वैयर्थ्यापत्तेश्च । अतो युक्त नामधेयत्वम् ॥

(आघारयागस्य सन्निपत्याराादुपकारकत्वयोः स्विष्टकृत इव सोपपत्तिकनिरूपणम्)

अय च याग स्विष्टकृदिव त्यागाशेनारादुपकारकोऽपि प्रक्षेपाशेनाद्यप्रयाजत्रयसाधनीभूताज्यसस्कारकत्वात् सन्निपत्योपकारकोपि स्वीक्रियते, सन्निपत्योपकारकत्वसभवे आरादुपकारकत्वकल्पनस्य तद्वदेवान्याय्यत्वात् । **अतएव**—तस्याघारमिति सबन्धसामान्यपरापि षष्ठ्याज्यस्य यजन्निति(व)त्र गुणत्वपरा, अन्यत्र प्रयाजत्रये विनियुक्तस्यान्यत्र विनियोगायोगात्, अपितु भाव्युपयोगित्वात्प्राधान्यपरैव । अतश्चाघारोत्तरमपि जौहवनाशे प्रयाजनार्थं तदुत्पादने पुनराघारकरण विकृतिषु वाचनिकप्रयाजपर्युदासे उत्तराघारनिवृत्ति ॥

(संस्कारकर्मणोऽप्याघारनामत्वप्रयोजनम्)

नचैव सस्कारकर्मत्वे तस्य सस्कार्यनिरूप्यत्वेनैवावच्छेदसिद्धेर्नामधेयानर्थक्यम्, सत्यप्यवच्छेदकान्तरे नामाम्नानवशेनैतदवच्छिन्नस्यैवाभ्युदयशिरस्कत्वकल्पनया "अशु गृह्णाती''ति वत्सस्कारकर्मण्यपि नामार्थवत्वोपपत्तेरिति न्यायसुधाकर ॥

(अभिघारणस्याराादुपकारकत्वमात्रमिति स्वसिद्धान्तस्य पूर्वतनमतप्रयोजनादिनिरसनपूर्वकं सोपपत्तिकमुपपादनम्)

वस्तुतस्तु—सस्कारकर्मत्वे द्रव्यसबन्धाशेऽप्यपूर्वविधि

सर्वत्र द्वितीया करणत्वलक्षणार्थेति न विरोध ॥ ४ ॥ २० ॥ | इति चतुर्थं तत्प्रख्याधिकरणम्।

(५ अधिकरणम्।)

तद्व्यपदेशाच्च॥ "श्येनेनाभिचरन् यजेते"त्यादौ पूर्वोक्त- | बाधकाभावात् प्रसिद्धे श्येनादिपदाना गुणविधित्वमेव।

त्वापत्तेर्नियमविधिलाघवानुरोधेन तस्येति षष्ठ्या गुणत्वमात्रमङ्गीकृत्यारादुपकारकत्वमेव प्रयाजादिवद्युक्तमाश्रयितुम्। अत एव देवतोद्देशप्रक्षेपद्रव्यत्यागसमुदायरूपहोमपदार्थस्यावयवभेदकल्पनया भाव्युपयोगाङ्गीकरणमपि न युक्तम्, स्विष्टकृदादौ तु दृष्टार्थत्व द्वितीयाश्रुतिबलादतस्तदाश्रयण, इह तु सस्कारकमत्वेऽपि अदृष्टकल्पनाया आवश्यकत्वाद्द्रव्यभेदाङ्गीकरण निष्प्रमाणकम्। अतस्तुषोपवापवत् परप्रयुक्तद्रव्योपजीवित्वेपि सस्कारकर्मत्वाभावात् नोक्तफलसिद्धि। विकृतिषु वाचनिकपर्युदासे पर यत्किञ्चिदाज्येनाघारकरणेऽपि न जौहवाज्यनाशे, कपालवत्परप्रयुक्तत्वात्। परप्रयुक्तत्व च चतुर्गृहीतवाक्ये एतच्छब्देन प्रयाजत्रयसाधनत्वानुवादवैयर्थ्यभियाऽवगतमिति न किंचिदनुपपन्नम्। **अतएव**—भाष्ये प्रधानकर्मत्वमेव स्पष्टमुक्तमिति पार्थसारथिमतानुयायिन प्रकाशकारा। **तदुक्तं शास्त्रदीपिकायाम्**—"दृष्ट च सस्काराणामपि नामधेयमशु गृह्णात्यन्तर्याम गृह्णाती"ति। नचास्य सस्कारत्वम्, "इन्द्र ऊर्ध्वो अध्वर" इत्याघारयतीति मान्त्रवर्णिकेन्द्रदेवतात्वाद्यागसिद्धेरिति॥

(आघारकर्मणस्संस्कारकर्मत्वमिति सोमनाथमतस्य शास्त्रदीपिकामतविरुद्धत्ववर्णनम्)

अत्र च यागस्याश्रवणात् पूर्वपक्ष्युक्त आघारस्य सस्काररूपत्व अङ्गीकृत्यापि प्रथमतो नामधेयवैयर्थ्य परिहृत्य स्पष्टमेव **नचास्य**ग्रन्थेन तत्प्रदूष्य यागत्वप्रसाधनेन नामतानुपपत्ति परिहृतेति गम्यते। एव स्थिते सस्कारकर्मत्वाङ्गीकारेणैव प्रस्तरप्रहरणवदुभयरूपतातत्पर्येणैतद्ग्रन्थव्याख्यान सोमनाथकृत कथमिव युक्तमिति न विद्म। अत्रच प्रक्षेपाशेनारादुपकारकत्वेऽपि सान्नाय्याङ्गभूतेन्द्रदेवतास्मारकत्वेन सन्निपत्योपकारकत्वमाशङ्क्य निरस्त कौस्तुभे तत्रैव द्रष्टव्यम्॥

(समिदादिपदानामपि नामत्वोपपादनम्)

एव ममिदादिपदमपि अभ्यासाधिकरणवक्ष्यमाणरीत्या मन्त्रवर्णप्राप्तसमिद्देवताकत्वेन प्रवृत्तिनिमित्तेन निरूढलक्षणया नामधेयमित्याह—**एवमिति**। आदिपदेन पौर्णमास्यमावास्यादीनामपि नामधेयत्वसग्रह॥

(अग्निहोत्रमित्यादिद्वितीयातद्बहुवचनोपपत्तिः)

पूर्वपक्ष्युक्ता द्वितीयानुपपत्ति परिहरति—**सर्वत्रेति**॥ असाधितस्य करणत्वानुपपत्तेरर्थाक्षिप्तसाध्यत्वमादायानुवादिनी द्वितीयैकार्थसमवायसबन्धेन करणत्वलाक्षिकेत्यर्थ। "समिधो यजती"त्यत्र बहुवचन तु "समिधो वह्वीरिव यजती"ति वाक्यशेषे समिद्देवताना बहुत्वावगमात् तदनुवादकमिति न दोष॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजनम् प्रकाशकारीयतत्खण्डनंच)

प्रयोजन पूर्वोत्तरपक्षोपन्यासेनैव स्पष्टत्वान्नोक्तम्। **यत्तु** प्रकाशकारै पूर्वपक्षे दर्वीहोमानामग्निदेवताकत्व, सिद्धान्ते नेति प्रयोजन**मुक्तम्**, तत्पूर्वपक्षोपपादनवेलायामेव "यत्राग्नेयो मन्त्र पठित" इत्यनेन पूज्यपादैर्निरस्तप्रायमित्युपेक्ष्यम्॥

इति चतुर्थं तत्प्रख्याधिकरणम्॥

(संगतिनिर्देशपूर्वकन्विषयवाक्योपन्यासः तत्र गवाभिचर्यमाण इतिपाठसाधुताविवेचनं च)

तत्प्रख्यशास्त्राख्यपूर्वन्यायात्ययेन प्रत्यवस्थानात् प्रत्युदाहरणसगति स्पष्टत्वादप्रदर्श्यैव विषयोपन्यासपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**श्येनेनेति**॥ आदिपदेन "अथैष सन्दंशेनाभिचरन् यजेत" अथैष गवाभिचर्यमाणो यजेते"त्यादिवाक्याना सग्रह। "अथैष" इत्यानुपूर्वी श्येनवाक्येऽपि प्रथमतो द्रष्टव्या। अत्र बहुषु भाष्यादिपुस्तकेषु "गवाभिचरन् यजेते"ति वाक्य लिखित दृश्यते, तदनुरोधेन नवीनग्रन्थेष्वपि तथा, तथापि लेखकप्रमादादेव तल्लेखन द्रष्टव्यम्। अन्यथा यथा गावो गोपायन्तीति वाक्यशेषान्वयानुपपत्ते। यमुद्दिश्याभिचार तस्य यागेन गोपनासभवाद्यागकर्तुरप्रस्तुतगोपनोक्तेरसभवात्। अतोऽभिचर्यमाण इत्येव युक्तम्। तदाह्यन्यकृताभिचारकर्मीभूतस्य यागकर्तृत्वात्परकृतादभिचाराद्यागेन गोवद्रक्षणमस्य यजमानस्य भवतीत्युपपद्यते। अत एवाधिकरणमालाया श्रीविद्यारण्यगुरुभिस्तथा सोमनाथेन शास्त्रदीपिकाटिप्पणे अभिचर्यमाण इत्येव धृत वाक्यम्॥

(उद्भिच्चित्रातत्प्रख्यन्यायानां श्येनवाक्येऽप्रवृत्त्या पूर्वपक्षप्रवृत्तिनिरूपणम्)

उद्भिदाद्यधिकरणाविषयता दर्शयति—**पूर्वोक्तेति**॥ न तावदुद्भिदधिकरणविषयता, तत्र गुणे कर्मणि च तुल्यवद्वृत्तिकानामेव गुणपरत्वे मत्वर्थलक्षणापत्तेर्नामत्व साधित, न तु दधिसोमादिपदाना रूढानामपीति तद्वदेवेहापि गुणविधित्वसभवात्। नापि वाक्यभेदरहितत्वेन चित्रान्यायविषयता। तत्प्रख्यशास्त्रान्तराभावादेव न पूर्वाधिकरणविषयतेत्यर्थ। **अतएव**—दधिसोमादिपदवदेवात्यन्तनिरूढत्वेन प्रसिद्धे पूर्वपक्षसिद्धिरित्याह—**प्रसिद्धेरिति**॥ श्येनादीत्यादिपदेन सन्दंशगोपदयो सग्रह॥

प्रकृतसोमयागाश्रितो गुण फलोद्देशेन विधीयते । विशिष्टकर्मान्तर वा । नचैव "यथा वै श्येनो निपत्यादत्त एवमय भ्रातृव्य निपत्यादत्ते" इत्यर्थवादे स्वस्यैव स्वोपमानुपपत्ति, उपक्रमनिर्णीतविध्यनुरोधेनोपसहारस्थार्थवाद-

(ज्योतिष्टोमादिगुणविधिरिति शास्त्रदीपिकायाः गुणफलसंबन्धपरत्वम् केवलगुणविधित्वपरन्यायसुधानिरासः आदिपदेनाप्रकृतविश्वजित्संग्रहपरसोमनाथखण्डनं च)

अत्र न्यायसुधाकृता प्रसिध्यादिभि पूर्वपक्ष उद्भिदादीनामिवेति दृष्टान्तोपादानाज्ज्योतिष्टोमे गुणविधिरिति पूर्वपक्षतात्पर्यवर्णन कृत, तत्फलपदवैयर्थ्यापत्ते विशिष्टानुवादे च वाक्यभेदापत्तेरयुक्तमिति सूचयन्निन्द्रियकामाधिकरणन्यायेन तद्विवित्व समर्थयति—**प्रकृतेति** । **एतेन**—"गुणविधिर्ज्योतिष्टोमादिष्वि"ति शास्त्रदीपिकागतस्यादिशब्दस्य "विश्वजित्सर्वपृष्ठोऽतिरात्र" इत्यत्रानेकगुणोपादानेन विशिष्टकर्मान्तरविधेरावश्यकत्वात्तस्य विश्वजित आदिपदेन सग्रह इति सोमनाथकृत व्याख्यान—**अपास्तम्**, प्रकृतकर्मण आश्रयत्वसभवेऽप्रकृतस्य तत्कल्पने प्रमाणाभावात्, उद्भिदधिकरणेत्वप्रकृतलौकिककर्मणि गुणविधित्वस्योपक्षिप्तस्य प्रतिबन्धोत्तर दातुमप्रकृतवैदिकविश्वजिदुपन्यास कृत इति स्पष्टमेव शास्त्रदीपिकाया प्रतीयते । अत एव तदग्रे ज्योतिष्टोमस्यैवाश्रयत्वाभिप्रायेण पूर्वपक्षोपसहार कृत । अत एव प्रकाशकारै "श्येनस्य सामवैदिकत्वात्तत्र च शाखाभेदेनान्यस्यापि प्रकृतत्वसभवादादिशब्द" इत्यादिग्रन्थेन सभवाभिप्रायेणादिशब्द शास्त्रदीपिकागतो व्याख्यात । अत प्रकृतज्योतिष्टोमाश्रितस्य श्येनपक्ष्यादिगुणस्य फलोद्देशेन युक्त विधानम् । काम्यत्वाचोत्पत्तिशिष्टस्यापि सोमस्य नित्यस्य बाधनमपि नायुक्तमिति भाव ॥

(भाष्यवार्तिकादिस्वारस्येन विशिष्टकर्मान्तरविधानमिति पक्षान्तरानुसारणोपपादनम्)

यदितु "नचात्र कर्मणि प्रवृत्तिनिमित्त किंचिदस्ति, वत्यर्थोपादानेन कर्मणि प्रवृत्तावत्यन्तविप्रकृष्टा गौणता स्यात्, तत्र वर मत्वर्थलक्षणा । साधन हि प्रतीतमत्यन्ताविनाभावात् स्वसाध्या क्रियामक्लेशेनैव प्रतिपादयति विनैवमतुब्लोपेने"ति वार्तिके गौण्यपेक्षया मत्वर्थलक्षणाया ज्यायस्त्वाभिधानात्फलोद्देशेन गुणविधौ तदप्रसक्तेर्वार्तिककृतो नाय पक्षस्सम्मत, विप्रकृष्टार्थविधानेन। धातुपारार्थ्यापत्तेश्च, लक्षणा गुणविधाविति सिद्धान्तभाष्यविरोधापत्तेश्चेत्यालोच्यते, तदोद्भिदादीनामिवेति पूर्वपक्षभाष्यस्य गुणविधित्वमात्रसाम्येऽप्यविरोधात् उद्भिदधिकरणे विशिष्टविधे पूर्वपक्षितत्वद्याथाश्रुतेप्यविरोधमभिप्रेत्य वार्तिकानुगुण विशिष्टकर्मान्तरविधानमपि पक्षान्तरेणाह—**विशिष्टेति** ॥

(ज्योतिष्टोमोद्देशेन केवलगुणविधौ वार्तिकाभिप्रायनिरूपणपरन्यायसुधाया· प्रकाशकारैः खण्डनम्)

एतेन—"साधन ही"ति वार्तिकग्रन्थस्य ज्योतिष्टोमोद्देशेन विधीयमानस्य श्येनादेस्तत्साधनत्वप्रतीते स्वसाध्यलक्षकत्वमुक्तमि"ति न्यायसुधाकृता तद्व्याख्यान—**अपास्तम्**, अनुवादे मत्वर्थलक्षणाभावस्य शतश उपपादितत्वेन मत्वर्थलक्षणाज्यायस्त्वप्रतिपादनपरसकलवार्तिकग्रन्थस्यासामञ्जस्यापत्ते । अतो विशिष्टकर्मान्तरविधानपूर्वपक्ष एव वार्तिककृतातात्पर्यमिति प्रकाशकारा ॥

(गुणफलसंबन्धपक्षस्येव विशिष्टविधिपक्षस्यापि वार्तिकारूढत्वम्)

वस्तुतस्तु—"विधेय स्तूयते वस्तु भिन्नयोपमया सदा। न हि तेनैव तस्यैव स्तुतिस्तद्वदितीष्यते" । "गुणविधाने च श्येनद्रव्य विधीयत" इति तदेव स्तोतव्यम् । नच "तस्यैवात्मनैवोपमान युक्त"मिति सिद्धान्तवार्तिकग्रन्थात् श्येनाख्यगुणमात्रविधानस्यैव पूर्वपक्षो न तु विशिष्टविधानस्य, सिद्धान्त इव यागेनोपमानोपमेयभावोपपत्तेस्तद्दूषणानुपपत्ते । ज्योतिष्टोमोद्देशेन गुणविधिपूर्वपक्षो नोपमानोपमेयभावानुपपत्त्या दूषितोऽपितु गौरवप्रस्तुतत्वादेव । अत एव मत्वर्थलक्षणोपन्यासाद्विशिष्टविधिपक्षोऽप्यस्तु नत्सम्मत इत्यभिप्रेत्यैव पूज्यपादैस्समानकक्षाद्वयमपि दर्शितम् । वार्तिके विशिष्टविधिपक्षनिरासस्तु स्फुटत्वान्नोक्त इति **ध्येयम्** ॥

(यथा वै श्येन इति वाक्यशेषविरोधः प्रथमपक्ष इति शङ्का)

नचैवमिति ॥ आद्यपक्षे "यथा वे श्येन" इत्यर्थवादे अयमिति प्रथमान्तेन विधेयश्येनस्यैव परामर्शादेकस्मिन् भेदाभावे तद्धटितोपमानोपमेयभावासभवादर्थवादोपात्तसादृश्यावलम्बनेन विधिगतश्येनशब्दस्य वत्यर्थकल्पनया गौणत्वेन नामत्वमेव युक्तमित्याशङ्कार्थ ॥

(वाक्यशेषान्यथानयनोपपत्त्या तद्विरोधशङ्कापरिहार·)

अन्यथा नेयत्वादिति ॥ विशिष्टविधिपक्षेऽयंशब्दस्य श्येनद्रव्यकयागरूपविशेष्यपरत्वमङ्गीकृत्योपमानोपमेयभावोपपत्तावपीह "रामरावणयोर्युद्ध रामरावणयोरिवे"त्यादाविव काल्पनिकावस्थादिकृतभेदकल्पनयोपमानान्तराभावलक्षणया वाऽन्यथा नेयत्वमित्यर्थ । ननु अयमेव दोष इत्याशङ्कानिरासायोपक्रमेत्युक्तम् । तथाचोपक्रमेणोपसहारान्यथानयन न दोप । न ह्यत्र विध्युद्देश सन्दिग्धो येन वाक्यशेषेण निर्णीयेत । एतदभावे "सोमेन यजेते"त्यादाविव गुणविधित्वस्य त्वयाप्यङ्गीकर्तव्यत्वादित्यर्थ ॥

स्यान्यथा नेयत्वात् । "ते तद्विलासा इव तद्विलासाः" इत्यादिवदनन्वयालङ्कारस्याभेदे अनुगुणत्वाच्चेति प्राप्ते—

नायमनन्वयालङ्कारः, तथात्वे सर्वेषामर्थवादपदानामुपमानान्तराभावलक्षकत्वापत्तेः, तद्वरं भूयोऽनुग्रहस्य न्याय्यत्वात् उपक्रमस्थ एवैकस्मिन् पदे रूपकविधया लुप्तोपमाविधया वा गौणीं वृत्तिमङ्गीकृत्य नामधेयत्वं द्वितीयवि-

(अनन्वयालङ्कारविधया वाक्यशेषाविरोधोपपादनम्)

वस्तुतस्तु—अयशब्देन समानविभक्तिकत्वादुपमानभूतश्येनस्यैव परामर्शेनाभेद एवोपमानान्तराभावद्योतकस्योपमेयेनोपमानत्वकथनरूपानन्वयालङ्कारस्योपपत्तेर्न दोष इत्याह—**ते तद्विलासा इवेति** ॥ "न केवलं भीतिनितान्तकान्तिर्नितम्बिनी सैव नितम्बिनीव । यावद्विलासा इव लास्यवासा" इति चरणत्रयमस्य ज्ञेयम् ॥

(अनन्वयालङ्कारस्य धर्मभेदेऽप्रवृत्तिरिति सोमनाथमतस्य भिन्नयोरप्यैक्याध्यासेनोपपत्त्या खण्डनम्)

यत्त्वत्र सोमनाथेनोक्तम्—नचात्रानन्वयालङ्कार शङ्क्यः, अनन्वये हि धर्मैक्यमावश्यकं, इह तु मत्स्याद्यादानभ्रातृव्यादानरूपधर्मभेदेनानन्वयाप्रसक्तेः, धर्मभेदेऽप्यनन्वयाङ्गीकारे "धर्मार्थकाममोक्षेषु समं प्रपेदे यथा तथैवावरजेषु वृत्ति"मित्यादावपि अनन्वयापत्त्या धर्मभेदनिबन्धननियमोच्छेदापत्तिः । **नच**—एवमिह धर्मभेदनिबन्धनोपमैवास्तु इति—**वाच्यम्**, उपमानोपमेययोर्भिन्नशब्दनिर्देशे एकधर्मिकत्वाप्रतीत्या धर्मभेदनिबन्धनैकधर्मिकोपमाया प्रकृतेऽनुन्मेषात्—**इति, तन्न**, भिन्नयोरपि धर्मिणोः सादृश्येनैक्यविवक्षयैकधर्मत्वोपपत्तेः । इतरथा सिद्धान्तेऽपि साधारणधर्मैक्याभावेनोपमानोपमेयभावानुपपत्तेः । "धर्मार्थकाममोक्षे"ष्वित्यत्रोपमानोपमेययोरभेदाभावादेवानन्वयाप्रसक्तेः उपमानोपमेययोर्भिन्नशब्दनिर्देश एकधर्मिकत्वाप्रतीत्येत्यादिकल्पनाया "धर्मार्थकाममोक्षेष्वि"त्यादौ धर्मभेदनिबन्धनोपमोक्तेरनुचितत्वाच्च । अत एव वार्तिके अनन्वयालङ्कारो यथा "रामरावणयोर्युद्ध" इत्यादिना शङ्कितः । अतः श्येनमात्रस्यैव फलोद्देशे विधानेऽनन्वयालङ्कारविधयाऽभेदेऽप्युपमानोपमेयभावोपपत्तेर्विशिष्टविधिपक्षेच सुतरां सिद्धान्त इव तदुपपत्तेर्न रूढित्यागेन नामत्वं युक्तम् ॥ नच विशिष्टविधौ मत्वर्थलक्षणैव दोषः, तस्या लक्षितलक्षणापेक्षयैव गौण्यपेक्षया ज्यायस्त्वात् । गौण्या हि "अभिधयाऽविनाभूते प्रवृत्तिर्लक्षणेष्यते । लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्वृत्तेरिष्टा तु लक्षणा" इति तत्सिद्धिसूत्रगतवार्तिकोक्तरीत्या गुणलक्षणाया आधिक्यात् गुरुभूतत्वं स्पष्टम् । **अपिच** मत्वर्थलक्षणाया श्रौतार्थस्य श्येनादेर्लोहितोष्णीषादिवद्वाक्यार्थेऽन्वयापरित्यागादितरत्रतु गौणार्थावगमे श्रुत्यर्थस्याविवक्षितस्य वाक्यार्थेऽनन्वयाच्छ्रुतिपीडेति सैव ज्यायसीति भावः ॥

(अभेदे उपमानोपमेयभावानुपपत्त्या काल्पनिकभेदेनापि तदनुपपत्त्यादिनाच श्येननामत्वसिद्धान्तोपक्रमः)

नायं गुणफलसंबन्धविधिः, तथात्वेऽर्थवादावगतोपमानानुपपत्तेः, यद्यपिचेयं स्तुतिर्नात्यन्तस्वार्थसत्यत्वमपेक्षते, तथाप्यालम्बनापेक्षत्वान्नोपमानस्य भेदं विनोपपत्तिः । नचौपचारिकभेदकल्पना युक्ता तथात्वे एकस्या एव व्यक्तेः कालभेदेनोपमानत्वकल्पने तावद्यया श्येनव्यक्त्या पूर्वं निपत्य मामादनं कृतं, तया वैरिणो व्यापादनं क्रियते इत्यर्थापत्तेनिपत्यादत्त इति भूतकाललक्षणा, यथव शब्दाभ्यां समभिव्याहृतयोः श्येनपदसर्वनाम्नोः भिन्नार्थकत्वेन प्रतीयमानयोरेकार्थत्वकल्पनेत्यनेकदोषापत्तेः । एवमेकस्मिन्नपि काले व्यक्तिभेदेनोपमानकल्पनायां श्येनपदसर्वनाम्नोः श्येनत्वावच्छिन्नोपस्थापकयोर्ग्राह्यतदितरव्यक्तिलक्षकत्वापत्तिः । पुनश्च विधेयतावच्छेदकश्येनत्वावच्छिन्नस्य स्तुत्यभाव इत्यनेकदोषापत्तिः । **वस्तुतस्तु**—अनन्वये नौपचारिकभेदकल्पनयोपमानोपमेयभावकल्पनम्, रसविघातापत्तेः, किन्तूपमानाभावलक्षणयाऽनन्यान्वितत्वख्यापनमेव । अतश्चात्राप्युपमानान्तराभावप्रतिपादनेऽनेकेषु पदेषु लक्षणापत्तिस्तदपेक्षया एकस्मिन्नुपक्रमस्थेऽपि श्येनपद एव निरूढलक्षणया नामत्वाश्रयणं युक्तमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**नायमिति** ॥ **न्याय्यत्वादिति** ॥

(श्येनपदे रूपकविधया गौणीवृत्तिनिरूपणम्)

जघन्यानामपि भूयसामनुग्रहः कर्तव्यः, मुख्यानुग्रहस्तु समसंख्यविषय इति द्वादशे वक्ष्यमाणत्वान्न्याय्यत्वमित्यर्थः । अत्र च भिन्नयोराहार्यभेदकल्पनात्मकरूपकविधया गौणीति केषाञ्चिन्मतमनुसृत्याह—**रूपकविधयेति** ॥

(वेदे रूपकविधया गौणवृत्त्यसंभवेन लुप्तोपमाविधया नामत्वव्यवस्थापनम्)

वस्तुतस्तु—वेदे कल्पकपुरुषाभावान्न क्वापि रूपकम् । **अत एव**—"यद्यध्यासेन वक्तृणां गौणी वृत्तिः प्रकल्पते । वेदे सा न कथञ्चित्स्यादध्यारोपयितुर्विना" इति वार्तिके तत्सिद्धिसूत्रे समारोपिततद्भावो गौणीति मतं—**निरस्तम्** । अत अभेदारोपासंभवात्साधारणधर्मवाचिपदाभावाद्विधिगतश्येनपदे लुप्तोपमेत्यभिप्रेत्य पक्षान्तरमाह—**लुप्तोपमेति** ॥ गौणी वृत्तिरित्यनेन शक्त्यन्तरकल्पनापत्तिर्निरस्ता । यद्यपि गौणीतो मत्वर्थलक्षणा ज्यायसी, तथापि विधौ तदापत्तिः । मम त्वनुवादभूते नामधेये इति वैषम्यान्न दोषः ॥

(श्येननामत्वे द्वितीयविधिप्रकाराश्रयणप्रयुक्तलाघवोपपादनम्)

द्वितीयविधीत्यनेन विशिष्टविधिपक्षो गौरवापत्तेर्निरस्त । एवच प्रसिद्धश्येनातिरिक्त तत्सदृश च यागरूपमभिचारफल जनक श्येनपदप्रतिपाद्यमित्येतावदवगते ज्योतिष्टोमस्य सज्ञान्तरावरोधात्तत्रानुपपत्ते सज्ञयैव कर्मान्तरत्वसिद्धि । निरूढ्यङ्गीकारप्रयोजन तु "समानमितरत् श्येनेने'त्यादौ प्रसिद्धश्येनयागोपस्थितिरेव न तु रूढ्या श्येनपक्षिणो ग्रहणम् । नच यागस्य भ्रातृव्यादानसाधनत्वेन श्येनसादृश्योपपत्ते विधेयत्वेतमावकस्तुत्यर्थमपा स्तुतिरिव यागस्तुति , विधेयगताया एव स्तुतेरन्यत्र सचारदर्शनात्। नच यागविधावपि तद्विशेषणतया द्रव्यस्यापि विधेयतोपपत्ति ॥

(साकाङ्क्षस्योपक्रमस्योपसंहारानुसरणोपपादनम्)

एतावता च गुणफलसबन्धविधाने विप्रकृष्टविधानधातुपारार्थ्यापत्तौ विशिष्टविध्यङ्गीकारे च गौरवापत्तौ च द्वितीयविधिप्रकारापादकत्वोक्त्या सूचिताया यदि कश्चिदत्रोपसहार प्राबल्यमापादयेत्त प्रत्याह—**अर्थवादस्त्विति ॥ अयमर्थ.**—नात्रोपसहारानुरोधेनोपक्रमान्यथाकरणम्, किंतु पूर्वोक्तदोषापत्त्या लाघवेन श्येननामकयागविधाने निश्चिते श्येनशब्दस्य यागनामत्वाय ज्योतिष्टोमनाम्न इव प्रवृत्तिनिमित्तापेक्षानुरोधेनैव वाक्यशेषोपदर्शितसादृश्यावलम्बनेन गौणत्वाङ्गीकरणमित्युपक्रमाकाङ्क्षयैव वाक्यशेषानुसरणम् । **अत एव**—यत्र चैवमुपक्रमस्याकाङ्क्षा, तत्र तद्विरुद्धोपसहारार्थानुसरण नैवाङ्गीक्रियते, यथा—अवकाभिरग्नि विकर्षतीत्यत्रावकाशदस्य "आपो वै शान्ता" इत्यर्थवादानुसारेण नाप्सु लक्षणाभ्युपेयते, गुणवादसूत्रे जनकाप्स्तुतिद्वाराऽवकानामेव स्तुतिरिति विधिस्तुत्योर्वैयधिकरण्यपरिहारात् । उपसहारमात्रप्राबल्यवादिनस्तत्राप्यप्सु लक्षणापत्तिर्दुर्वारैव । अतस्तत्र निराकाङ्क्षस्य न वाक्यशेषानुसरणमिति नोपसहारप्राबल्यापत्तिरिति ॥ एतच्चापेक्षितेति पदेन पूज्यपादैर्ध्वनितम् ॥

(पक्षिपरत्व एवार्थवादाञ्जस्येऽप्युपक्रमे श्येननामत्वनिर्णयात् तदनुसारेणोपसंहारनयनमिति उपक्रमपराक्रमवादगतविषयानुवादः)

यत्तु—अत्रोपक्रमपराक्रमवादे पक्षिपरत्व एवार्थवादाञ्जस्य यागपरत्वे चानाञ्जस्यमुपपादितम्, **तथाहि**—पक्षद्वयेऽपि तावत्तत्रोपमानभागस्य "यथा श्येन पक्षी निपत्य मत्स्यादिकमादत्त इत्यर्थ । तत्र मत्स्यादिकमित्यस्यानुपादानेऽपि प्रसिद्धस्यैव दृष्टान्तीकर्तव्यतया तल्लाभात् । उपमेयभागस्य त्वेवमय यजमानस्य शत्रु मारयतीत्यर्थ । पक्षिणि यागेचोभयत्रापि शत्रोर्मुख्यस्य निपत्यादानस्यासभवात् पक्षिपक्षे फले यागे वा साधनत्वेन विनियुक्तस्य पक्षिण शत्रोरादाने व्यापारासभवात् । यागपक्षे क्रियायां निपतनादानक्रिययो सर्वथैवासभवाच्च । एवच वाक्यशेषस्य पक्षिपरत्वे यथा श्येनपक्षी निपत्य मत्स्यादिकमादत्ते एवमय फले यागे वा विनियुक्त श्येन पक्षी यजमानस्य शत्रु मारयतीत्यर्थ । अत्र श्येनपक्षिनिष्ठयो लोकप्रसिद्धमत्स्याद्यादानविध्युद्देशोपात्तद्विषन्मारणयोरेवोपमानोपमेयभाव प्रतीयते, न तु श्येनस्यैव श्येनेनेति नात्र भेदेन सादृश्यानुपपत्ति । यद्यपि तयो साधारणधर्मो नोपात्त तथापि यथा जले स्वच्छन्द विहरतो मत्स्यस्य श्येनकृतनिपत्यादान झटित्यशङ्कितोपस्थित भवति, तथा तत्कृत द्विषता मारणमपीति गम्यमानसाधारणधर्मोऽस्त्येव । तथाच "कप्यास पुण्डरीकमेवमक्षिणो"त्यादाविव गम्यमानसाधारणधर्मेणोपमानोपमेयभावनिर्देशे न कदाचिदनुपपत्ति । अवश्य च तस्य साधारणधर्मस्य गम्यमानत्वं पक्षान्तरेऽप्यभ्युपगन्तव्यम् । अन्यथा द्विषन्मारणमात्रस्य विध्युद्देशगतत्वेन वाक्यशेषात् दृष्टान्तबलेन तदवगतशैघ्र्यानवगमे तत प्रवृत्तिविशेषकरस्तुतिविशेषालाभप्रसगात् । तथाच प्रच्छन्नतया गृह प्रविश्य प्रच्छन्नतयैव निर्गते चैत्रे तस्य प्रच्छन्नतया गृहप्रवेशमात्र जानानमन्य प्रति यथा देवदत्तो गृह प्रविष्ट, तथैवाय निर्गत इति वाक्येन देवदत्तनिष्ठयोरेव प्रवेशनिर्गमनयो प्रच्छन्नकृतत्वरूपगम्यसाधारणधर्मेणोपमानोपमेयभाव उच्यते, न तु देवदत्तस्यैव देवदत्तेनेति मुख्य एवोपमानोपमेयभाव , तथात्रापीत्युपपद्यते। अयमित्यस्य च सन्निहितप्रथमान्तपदोक्तपक्षिपरत्वे आर्जव लक्ष्यते । यागपरत्वे तु वाक्यशेषस्थस्यायमित्यस्य व्यवहितयज्ञमात्रकरणपरामर्शित्वेनानार्जवप्रसगात् पक्षियागयोश्चामुख्य उपमानोपमेयभाव स्यात्, अनुगतसाधारणधर्माभावेन मुख्यसादृश्यस्यासभवात्। पक्षिणि मत्स्यादिकर्मक मुख्य निपत्यादानम्, याग भ्रातृव्यकर्मक मारणमेव । तदेवाशङ्कितोपस्थितिकत्वगुणयोगेन तयोपचरित मुख्य निपत्यादानमिति तत्प्रयोज्य पक्षियागयोरमुख्यमेव सादृश्यम् । **नच**—यागपरत्वपक्षेऽपि पक्षियागगतयोर्मत्स्याद्यादानभ्रातृव्यमारणयोरेवोपमानोपमेयत्वमुचितम् **इति—वाच्यम्**, तावता यागे श्येनशब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य श्येनसादृश्यस्यालाभादुपसहारानुसारेण श्येनशब्दगौणत्वोक्त्ययोगात् । एवमाञ्जस्ये विद्यमानेऽपि उपक्रमे लाघवानुसारेण यागमात्रविधिनिर्वाहाय श्येनशब्दस्य यागनामधेयत्वसिद्धये प्रवृत्तिनिमित्ताकाङ्क्षाया रूढस्य तत्र मुख्यप्रवृत्तिनिमित्तासभवे गौणप्रवृत्तिनिमित्तलाभायोपक्रमाकाङ्क्षानुसारेणैव वाक्यशेषेऽयमित्यस्य व्यवहितकरणपरामर्शित्व वाक्यशेषस्यामुख्यसादृश्यपरत्वकल्पितमित्यत्रोपक्रमानुसारेणोपसहारो नीत—**इति,**

(अर्थवादस्य श्येनयागोभयदृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभाव एवोपपत्त्योपक्रमपराक्रमखण्डनम्)

तदयुक्तम्, अयमिति सर्वनाम्ना श्येनादन्यस्यैवार्थस्य प्रतीयमानत्वेन श्येनपरामर्शायोगादेकश्येननिष्ठक्रिययोरुपमानोपमेयभावानुपपत्ते , साधनत्वेन विनियुक्तव्यक्त्यन्तरमा-

भिप्रकारापादक युक्तमाश्रयितुम् । अर्थवादस्तु रूपकाद्यपेक्षितसादृश्योपपादनार्थं सन्विनैव लक्षणा पूर्णोपमालङ्कारविधया विधेययागस्तुत्यर्थो न विरुध्यते । तत्सिद्ध

चतुर्भिरेव प्रकारैः सर्वत्र नामत्वमिति ॥ ५ ॥ २१ ॥ इति पंचमं तद्व्यपदेशाधिकरणम् ॥

दायायशब्देन परामर्शे श्येनत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदस्य प्रतीयमानस्य बाधापत्ते । यद्यत्र "यथा श्येनो निपत्यादत्ते एव द्विषन्त"मित्येतावदेव स्यात्तदेकश्येननिष्ठक्रिययो सम-वेदपि स । नचैतदस्ति, अत एव दृष्टान्तेऽपि अयप-दसत्त्वे तन्निष्ठक्रिययोरुपमानोपमेयभावो दुरुपपाद एव । आ-करेऽपि सभवति तु भेदकल्पनेत्युक्त्वोपचारिकभेदकल्पनेत्या-दिना प्रतीयमानभेदनिर्वाहाय पराक्रान्तम् । तवापि यथैवश ब्दयोरपि व्यवहितेनान्वयापत्त्या सामञ्जस्याभावस्य तुल्य त्वाच्च । अत प्रतीयमानभेदनिर्वाहाय यागश्येनयोरेवोपमा नोपमेयभाव समञ्जस । एवच प्रवृत्तिनिमित्तसमपकतया वल्यर्थकवाक्यशेषस्य स्वाध्यायविध्यवगत दृष्ट प्रयोजन ल-भ्यते । तव तु अन्यथाऽपि स्तुतौ वल्यर्थेनैव प्ररोचितमभ्यु-दयकारीत्येव नियमादृष्टकल्पनापत्तिरिति ॥ एतच्च यथेव शब्दाभ्या समभिव्याहृतयो श्योनसर्वनाम्नोर्न भिन्नार्थत्वेन प्रतीयमानयोरेकार्थत्वकल्पनेत्यादिना भिन्नार्थत्वकथनेन कौ-स्तुभे पूज्यपादे सूचितम् ॥

(बिम्बप्रतिबिम्बभावमूलकपूर्णोपमालङ्कारविधया लक्षणा विनैव यागस्तुत्यर्थत्वमर्थवादस्येति निरूपणम्)

विनैव लक्षणामिति ॥ उपमानान्तराभावलक्षणा वि-नेत्यर्थ ॥ **पूर्णोपमालङ्कारविधयेति** ॥ अत्रच पूर्वाक्त-रीत्याऽऽशङ्कितोपस्थितत्वादिगुणयोगेन मत्स्याद्यादानद्विषन्मार-णयोरेकधर्मत्वविवक्षया पूर्णोपमत्वमेष्टव्यम् । यागे हि प्रवृ-त्तिनिमित्तप्रतिबन्धकारुचिनिरासाय स्तुतिरपेक्षिता । द्रव्ये तु स्वत प्रवृत्त्यभावात् न तत्स्तुतिरत्यन्तमपेक्ष्यत इति तत्स्तु त्या तत्साध्ययागस्तुतिकल्पनेति विप्रकर्षो विशेष इति यागस्तु-त्यथ इत्यनेन सूचितम् ॥

(सन्दंशादिनामत्वव्यवस्थापनम्)

एव सन्दशादिपदानामपि "यथा ह दुरादान सन्दशेनाद-दीतैवमेतेनादत्त" इत्यर्थवादे तप्ताय पिण्डग्रहणसाधनलोहम-यसन्दशेनोपमानदर्शनान्नामधेयत्व ज्ञेयम् ॥

(यौगिकत्वेन सह चातुर्विध्यं नामधेयत्वप्रकारस्येति निरूपणम्)

अपिवा नामधेयमित्यत्र क गुणविधित्व क नामधेयत्व-मिति कोष्ठशोधनिकार्थमारम्भ इति प्रतिज्ञात, तन्नामत्वे प्र-कारचतुष्टयापेक्षता सूचयितुमुपसहरति—**तत्सिद्धमिति** ॥ अत्र उद्भिदधिकरणे यौगिकत्वमेव नामतासाधक, मत्वर्थलक्षणा तु गुणविधित्वनिरासद्वारा तदुपोद्घलिका । तदा-पत्त्यभावेऽपि फले यागे वा गुणविधिपूर्वपक्षस्य यौगिकत्वेनैव निरासेन नामताप्रसाधनेनायुक्तत्वात्, मत्वर्थलक्षणापत्तिमा त्रेण सोमादा नामतानङ्गीकाराच्च । अतो यौगिकत्वेन सह चातुर्विध्य ज्ञेयम् । **अतएव**—शास्त्रदीपिकाया योगिकस्ये-वोक्तम् । कौस्तुभे मत्त्वर्थलक्षणोक्तिरपि यौगिकत्वोपलक्षण-तयैव नेया ॥

(नामत्वे उत्पत्तिशिष्टबलीयस्त्वस्य पञ्चमप्रकारतामतनिरूपणं तत्खण्डनंच)

वैश्वदेवाधिकरणगतन्यायसुधावलम्बनेनोत्पत्तिशिष्टगुणब-लीयस्त्वस्यापि नामधेयत्वे प्रकारत्वमिच्छन्ति केचित् । य-थाहुवश्वदेवाधिकरणे "गुणान्तरावरुद्धत्वान्नावरुन्द्यो गुणोऽ-पर । विकल्पोऽपि न वपम्यात्तस्मान्नामैव युज्यते" **इति** ॥ तन्निरासमूचनार्थेवकार । तन्निरासस्तत्रैव निरूपयिष्यते ॥

(वैश्वदेवज्योतिरादिपदानां यथासंभवं उद्भिदाद्यधिकरणविषयत्वोपपादनम् । पौनरुक्त्यपरिहारश्च)

सर्वत्रेत्यनेनैतदुक्त भवति । यद्यपि "अथैष ज्योतिरथैष सर्वज्योति' रित्यत्र ज्योतिरादिपदे प्रथमनिर्दिष्टे द्रव्यस्य क्रतुवा चकपदसमभिव्याहाराभावे तदङ्गत्वेन विनियोगायोगात् प्रक-रणेन च सिद्धरूपस्याविनियोगात् "एतेन सहस्रदक्षिणेन य-जेते"त्युत्तरवाक्यगतैतच्छब्देन पूर्ववाक्यगतप्रथमानिर्दिष्टाना परामर्शेन ज्योतिष्टोमयागानुवादेनैतच्छब्दोपनीततया गुण-परताशङ्का भवति तथापि तदनुवादेन तेषा गुणाना सहस्र-दक्षिणायाश्च विधाने वाक्यभेदापत्तेश्चित्रापदवदेव न गुणप रत्वम्, अपितु नामत्वमेव, वाक्यभेदापादकगुणादेश्च कर्मान्तरकल्पनस्योचितत्वात् । एतदभिप्रायेणास्मिन्नधिकरणे तेऽपि चवाक्यान्तरेषु यदा तृतीयानिर्देश प्रतिपद्यन्ते, तदा विचार्यन्त इति वार्तिके तद्व्यपदेशाधिकरणविचार्यत्व ज्योति-रादिपदानामापातत प्रतीयमानमपि तद्व्यपदेशरहितत्वेना-युक्त मत्वा ज्योतिरादिशब्दानामुद्भिदाद्यधिकरणेषु यथासभव निवेशो भविष्यतीत्यभिप्रायेण न्यायसुधाकृता व्याख्यातम् । अतस्तत्रापि युक्त नामधेयत्वम् । एव दर्वीहोमवैश्वदेवादिप-दानामपि नामधेयत्व तत्प्रख्यन्यायेन द्रष्टव्यम् । वैश्वदेवाधि-करणे तु तदेव वैश्वदेवपदस्याक्षिप्य समाधीयते । अष्टमे त्विह सिद्धमेव नामधेयत्वम् अपूर्वतादिविचारार्थ प्रसङ्गादुक्तमिति न पौनरुक्त्यमिति । प्रयोजन**माद्यपूर्वपक्षे** सोमबाधेन श्ये-नपक्षिणा ज्योतिष्टोमानुष्ठानम्, **द्वितीयपक्षे** प्राणिद्रव्यकत्वा-दग्नीषोमीयविध्यन्त, **सिद्धान्ते तु** सोमद्रव्यक सोमयाग-विकृतिरिति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥ **इति पञ्चम तद्व्यपदेशाधिकरणम्** ॥

(६ अधिकरणम्।)

नामधेये ॥ पूर्वमुभयत्र विशिष्टविधिपूर्वपक्षे यानि दूषणानि मत्वर्थलक्षणादीनि दत्तानि तानीह आक्षिप्यन्ते। यदि हि यागस्य कारकत्वं स्यात्, तत सोमादीना कारकान्तराणा तदन्वयानुपपत्तेर्भवेन्मत्वर्थलक्षणा, उभयशिष्ट-

(पूर्वतनाधिकरणचतुष्टयेनास्याक्षेपसङ्गतिनिरूपणम्)

अधिकरणचतुष्टयेनास्याक्षेपिका सङ्गति दर्शयति—**विशिष्टविधिपक्षे इति** ॥ यागानुवादेन गुणविधिपक्षस्याप्युपलक्षणम्, अग्रे मत्वर्थलक्षणादीनीत्यादिशब्दबहुवचनयोरुपादानात्। **मत्वर्थलक्षणादीनीति** ॥

(तन्त्रसंबन्धेनाक्षेपो यत्र यत्र पूर्वन्यायविषयेषु भवति तस्य सर्वस्योदाहरणत्वोपपादनम्)

आदिपदेन यागानुवादेन गुणविधानपूर्वपक्षे यत् फलपदानर्थक्य, फलोद्देशेन तद्विधौ गुणपदानर्थक्यमिति दोषद्वय तद्व्यपदेशन्यायश्चेति सगृह्यते। तन्त्रसबन्धेनेह पूर्वपक्षे तयोरपि उद्धारात्, न तु न्यायसुधाकृदुक्तस्यापि पूर्वन्यायचतुष्टयस्य ग्रहण, तन्त्रसबन्धेन पूर्वन्यायाक्षेपासभवात्, नाह यौगिकत्वन्यायेन सामानाधिकरण्येन चोक्त नामत्व तन्त्रसबन्धेन निराकर्तु शक्यते, न वा चित्राधिकरणोक्तवाक्यभेद, गुणद्वयस्य यागद्वये तन्त्रत्वोपपत्तावपि विध्यन्वयतन्त्रत्वे प्रमाणाभावेन तदसभवात्, नापि तत्प्रख्यतद्व्यपदेशावपि। अतो यत्र यत्र विशिष्टविधिपूर्वपक्षस्तत्रापाद्यमानमत्वर्थलक्षणाक्षेपो यत्र यागानुवादेन गुणविधिपूर्वपक्षस्तत्र फलपदानर्थक्यादिदोषाक्षेपश्चेह क्रियेते। तत्रापि नाग्निहोत्रवाक्ये विशिष्टविधिपूर्वपक्षेऽपि बहुव्रीहिणैव मत्वर्थभानान्मत्वर्थलक्षणाया अप्रसक्तेनैतदाक्षेप इति सूचयितु सभवाभिप्रायेण यत्र यत्रेति वीप्सोपादान कृतम्। अत एव तत्प्रख्यान्यशास्त्रोदाहरण समिदादिवाक्य विशिष्टविधिपक्षे मत्वर्थलक्षणाप्रसक्तेः तदाक्षेपार्थं भवत्येवोदाहरणम् ॥

(विशिष्टविधिपूर्वपक्षे श्येनवाक्यस्यापि एतदधिकरणविषयत्वस्य कौस्तुभाविरोधेनोपपादनम्)

एव श्येनवाक्ये विशिष्टविधिपूर्वपक्षे तन्त्रसबन्धेन मत्वर्थलक्षणानिरासे सति विशिष्टयागविधे निर्दुष्टत्वात् श्येनभिन्नस्य यागस्योपमेयतोपपत्ते विशिष्टविधिगौरवस्य स्वव्यनुरोधेन सोमादिवाक्य इव स्वीकारे बाधकाभावात् पूर्वाधिकरणस्यापि आक्षेपात्तदुत्तरमप्यारम्भो न विरुध्यते ॥ **एतेन**—मत्वर्थलक्षणाक्षेपे उद्भिदधिकरणानन्तरमेव अस्यारम्भापत्ते असाङ्गत्योपपादन न्यायसुधाकृतो—**निरस्तम्। यत्तु**—कौस्तुभे पूज्यपादै तद्व्यपदेशन्यायस्तु नैवोद्धर्तु शक्यत इत्युक्तम्, तत्साक्षात्तन्त्रसबन्धस्य तन्निरासाक्षमताभिप्रायेण नेयम्। अत एव न्यायसुधाया विशिष्टविधिमङ्गीकृत्यैव तद्व्यपदेशन्यायाक्षेपो दर्शित ॥

(वाजपेयवाक्ये तत्प्रख्यन्यायविषयेऽपि एतन्न्यायप्रवृत्तिरिति प्रकाशकौस्तुभग्रन्थयोः प्रौढिवादत्वोपपादनम्)

यत्तु प्रकाशकारैस्तदनुसारेण पूज्यपादैश्च कौस्तुभेऽग्निहोत्रवाक्ये प्रसक्तमत्वर्थलक्षणाक्षेपासभवेऽपि वाजपेयोदाहरणे तत्प्रख्यन्यायविषये बहुव्रीह्यपेक्षया कर्मधारय लघुत्वेनाश्रित्य तत्र प्रसक्ताया मत्वर्थलक्षणाया आक्षेपसभव। अत एव आक्षेपस्य साधारण्येऽपि तत्प्रख्यन्यायविषयेऽपि मत्वर्थलक्षणाप्रसक्तिद्योतनाय वाजपेयवाक्योपन्यास आकरे—**इत्युक्तम्**, तत् पेयविशेषणस्य कर्मधारयपक्षे पूर्वनिपातापत्ते स्वरविसवादापत्तेश्च प्रौढिवादमात्रम् ॥

(वाजपेयोदाहरणस्य पूर्वाधिकरणाविषयत्वपरन्यायसुधाखण्डनेनाक्षेपार्थत्वसमर्थनम्)

यदपि—न्यायसुधायामपूर्ववाजपेयोदाहरणानर्थक्य परिहृतम्, वाज पेयमस्मिन्निति बहुव्रीहिणैव मत्वर्थलाभान्मत्वर्थलक्षणानापत्ते, पेयस्य च वाजशब्दवाच्यान्नविशेषणत्वोपपत्ते पानार्हत्वविशिष्टैकार्थविधानोपपत्तेरवाक्यभेदात्तत्प्रख्यान्यशास्त्रतद्व्यपदेशयोश्चाभावात् पूर्वन्यायचतुष्टयेन गुणविधित्वनिरासासिद्धवैरूप्यापत्त्या तन्निरासाय वाजपेयोदाहरणम्—**इति, तदपि न**, तथात्वे उद्भिन्न्यायाविषयत्वायाग्निहोत्रपदे इव बहुव्रीहेराश्रयणे मत्वर्थलक्षणाया अप्रसक्तौ तन्त्रसबन्धेन तदुद्धारार्थैतदधिकरणविषयत्वस्याप्यनापत्ते। सिद्धान्तेतु सुराग्रह विधानात्तत्प्रख्यतयैवाकरेऽभिहितया गुणविधिनिरासासिद्धे तन्निरासस्यानपेक्षणाच्च। अतो यौगिकत्ववाक्यभेदतत्प्रख्यन्यायान्विना यानि दूषणानि मत्वर्थलक्षणादीनि तानि इह आक्षिप्य समाधीयन्त इति भाव ॥

(धात्वर्थस्य भावनायां सबन्धसामान्येन तत्र च गुणादीनां करणत्वादिना चान्वयनिरूपणपूर्वकं विशिष्टविध्यसंभवरूपपूर्वपक्षोपपादनम्)

तदन्वयानुपपत्तेरिति। कारकाणा क्रिययैवान्वयात् कारकान्तरीभूतो धात्वर्थस्तच्छब्दार्थ। उद्भिदधिकरणे मत्वर्थलक्षणापरिहारेण गुणस्य भावनायामेव कारकत्वेनान्वयस्य स्वय साधितत्वात् गुणयागोभयविशिष्टभावनाविधानाश्रयणेन यद्गौरव तदप्याश्रयणीय स्यादित्याह—**उभयेति। नत्वेतदिति** ॥ यजेतेत्यत्र यागगतकर्मत्वकरणत्वप्रतिपादकशब्दाभावादिति शेष। यद्यपि भावार्थाधिकरणेऽतिरिक्तभावना साधयिष्यते, तथापि तस्य यत्नरूपस्य कारकाजन्यत्वात् न

भावनाविधानं वा। नत्वेतदस्ति, यागस्य क्रियारूपत्वाङ्गीकारात्। अतश्च तस्मिन् सर्वकारकाणां भावनावदेव विनैव मत्वर्थलक्षणां विनैव च वैरूप्यं सम्बन्धोपपत्तिः। यागस्य च क्रियात्वेऽपि सम्बन्धसामान्येन भावनाऽन्वयो न विरुध्यते। भावना वा वैयाकरणवदतिरिक्ता नैवाङ्गीक्रियते। अतश्चोद्भिदादिष्वपि सर्वत्र गुणविधित्वमेव, वाजपेयोदाहरणं तु मूले गुणसूत्रानुरोधेनेति प्राप्ते— पचतीत्यस्य पाकं करोति पाकेन करोतीति विवरणाद्धात्वर्थस्य कर्मत्वकरणत्वान्यतरकारकत्वेनैव भावनाऽन्वयः। भावना च यथाऽतिरिक्ता तथा वक्ष्यते। अतश्चेतरकारकाणां धात्वर्थान्वयानुपपत्तेरगत्योभयविशिष्टभावनाविधानं सोमादावङ्गीकृतम्। प्राचीनरीत्या वा मत्वर्थलक्षणा। अन्यथा

तत्र कारकाणां अन्वयः संभवति, धात्वर्थद्वारकाश्रयणे तदपेक्षया तत्रैव तदन्वयस्य युक्तत्वात्। अतः सर्वाण्यपि कारकाणि धात्वर्थेनैवान्वीयन्ते। अत एव कारकान्वयित्वात् न तस्य कारकत्वम्, अपितु क्रियारूपत्वमेवेति यथैव सिद्धान्ते सकलकारकान्वितभावना क्रियारूपैव सती प्रत्ययेनोच्यते, तथैव धातुना ममापि क्रियारूप एवार्थ उच्यते। अत एव न भावनावदेव कर्मत्वकरणत्वादिकृतवैरूप्यमपि। एवं च सकलकारकविशिष्टस्य धात्वर्थस्य सम्बन्धसामान्येनैवान्वयः। "प्रकृतिप्रत्ययौ सहार्थं ब्रूत"इत्यनुशासनमपि सम्बन्धसामान्याभिप्रायम्। अत एव एतदनुशासनबलादेव निरूढलक्षणया सम्बन्धस्य पदार्थविधया भानम्। नच कारकातिरिक्तस्य नेव भावनायामन्वय इति नियमोऽस्ति, "एतस्यैव रेवतीष्वि"ति वाक्ये भावनायाश्चापि तदन्वयाङ्गीकारात्। **अथवा**—प्रधानान्वयानुरोधेन भावनायामेव कारकाणामन्वयः, तथापि धात्वर्थस्य सम्बन्धसामान्येनैव तस्यामन्वयादेकस्मिन् यागे गुणनिरूपिते कर्मत्वे फलनिरूपिते च करणत्वे अङ्गीक्रियमाणेऽपि शाब्दबोधे तेन तेन रूपेण प्रतीत्यभावात् न वैरूप्यापत्तिरिति करणत्वेनानवगमात् न तदन्वयार्थं मत्वर्थलक्षणापत्तिरित्यभिप्रेत्याह—**यागस्येति**॥ भावार्थाधिकरण असिद्धमत्वैतद्विचारप्रवृत्तिरिति पक्षान्तरेणाह—**भावना वेति**॥

(उदाहरणान्तरपरित्यागेन वाजपेयोदाहरणाशयः, तत्र न्यायसुधाप्रकाशकारयोर्मतखण्डनञ्च)

यद्यपि वाजपेयपदे बहुव्रीह्याश्रयणे न मत्वर्थलक्षणाप्रसक्तिः, कर्मधारये पेयपदस्य पूर्वनिपातापत्तिः, तथापि बहुव्रीहेराश्रयणेऽपि नान्यपदार्थो यागः पूर्वपक्षेऽभिप्रेतः, येन वाजपेयसुबन्तेनोपात्तं द्रव्यं गुणत्वेन विधीयत इति पूर्वपक्षाशयेन मत्वर्थलक्षणाप्रसक्तिर्न संभवतीत्युच्यते, किन्तु वाजं अन्नं पेयम् यस्मिन्निति सुराद्रव्यवत् यत् कर्म तदेवान्यपदार्थत्वेन विवक्षितमित्यभिप्रायः। तथाच समासेनैवान्यपदार्थतया सुराद्रव्यविशिष्टकर्मविधानाशयेन प्राचीनैः प्रसज्यन्मत्वर्थलक्षणाकवाजपेयोदाहरणमेव किमर्थं दर्शितमिति शङ्कां परिहरति—**वाजपेयेति**॥

(गुणसूत्रप्रवृत्तिप्रयोजनम्)

गुणसूत्रानुरोधेनेति॥ अत्रन "तुल्यत्वात् क्रिययोर्न"ति गुणसूत्रं वाजपेयस्यान्नद्रव्यकत्वेन द्रव्यसादृश्यस्य बलवत्वादेष्टिकविध्यन्तरस्य पूर्वपक्षे प्राप्ते सोमधर्माणां दीक्षोपसदादीनामप्राप्तौ "सप्तदशरात्रदीक्षो वाजपेयः" "सप्तदशोपसत्कोवाजपेय" इति दीक्षोपसदनुवादलिङ्गदर्शनानुपपत्तिप्रदर्शनार्थम्। तद्धि वाजपेय एव संभवति नान्यत्रेति तदनुरोधेन वाजपेयोदाहरणं न तु न्यायसुधाकृत्प्रकाशकारोक्तरीत्येत्यर्थः॥

(धात्वर्थस्य संबन्धसामान्येन भावनान्वयनिरासेन कर्मत्वकरणत्वादिनान्वयनिरूपणपूर्वकं सोमेन यजेतेत्यादौ सर्वत्र मत्वर्थलक्षणासमर्थनम्)

यदि सम्बन्धसामान्येन यागभावनयोरन्वयस्ततो गुणफलयोरेकस्याप्ययोग्यत्वाद्यागान्वयानुपपत्तिः। यागसम्बन्धिभावनाया फलगुणाकाङ्क्षाभावात्। अतो यागकरणकभावनाया एव साधनाकाङ्क्षितत्वेन तत्तद्रूपेणैवान्वयो युक्तः। यदा पूर्वोक्तविवरणानुरोधाद्भावनाया धात्वर्थातिरेकेण धात्वर्थस्य च करणत्वकर्मत्वान्यतरकारकत्वप्रतीतिस्तदा सुतरां तेनैव रूपेणान्वयः। विधिसमभिव्याहारसत्त्वे धात्वर्थस्यापुरुषार्थस्य करणत्वेनेव भावनान्वयः। तदभावे पुरुषार्थत्वावगतौ वा कर्मत्वेनेवेति न सम्बन्धसामान्येनान्वय इति करणत्वेन भावनान्वये पाष्ठिकान्वयवेलाया योग्यत्वात् फलेनैवान्वयः स्यान्नतु गुणेन निधिसमभिव्याहारे सत्यपि कथञ्चित् कर्मत्वाभ्युपगमे गुणेनैवान्वयः, स्यान्न फलेन। उभयरूपत्वावगत्यङ्गीकरणं तु युगपत् बोधे विरुद्धम्। श्रूयमाणस्यैव क्रमिकबोधद्वयजनकत्वस्वीकारे आवृत्तिलक्षणो वाक्यभेद इत्यभिप्रेत्याह—**अतश्चेति**॥

(मत्वर्थलक्षणां विनोभयोर्गुणफलयोर्यागान्वये प्रसक्तविरुद्धत्रिकद्वयस्वरूपादिनिरूपणम्)

मत्वर्थलक्षणां विनैव श्रुत्यैवोभयोर्यागान्वये विरुद्धत्रिकद्वयापत्तिमाह—**अन्यथेति**॥ युगपत् बोधे हि साध्यस्य फलादेः प्रयोजनत्वात् प्राधान्यं, साधनस्य तु साध्यार्थत्वेन पारार्थ्यात् शेषत्वापरपर्यायं गुणत्वं प्रसिद्धमेव। प्राधान्यस्य च कृत्युद्देश्यत्वं विना अनुपपत्तेरुद्देश्यत्वापादकत्वं, अप्राप्तस्य चोद्देष्टुमशक्यत्वात् प्राप्तानुकीर्तनरूपानुवादापादकत्वम्। एवं शेषत्वस्य शेषिपारतन्त्र्यापाद्यत्वलक्षणोपादेयत्वापादकत्वम्, उपादेयत्वस्य च विध्यधीनत्वाद्विधेयत्वापादकत्वमित्येवं साधनत्वे गुणत्वोपादेयत्वविधेयत्वं त्रिकं, साध्यत्वे प्राधान्योद्देश्यत्वानुवाद्यत्वं च त्रिकमेकस्य यागस्य विरुद्धम्। क्रमिकबोधे-

श्रुत्यैव फलगुणयोर्यागान्वये फलान्वयार्थं यागस्योपादेयत्व-विधेयत्वगुणत्वानि गुणान्वये चोद्देश्यत्वानुवादत्वप्राधान्यानीति विरुद्धत्रिकद्वयापत्तेः । उपादेयत्वादिनिरुक्त्यादिकं च कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । अतो मत्वर्थलक्षणादिभिया विशिष्टविध्य-

ऽपि च विध्यपेक्षितत्वेन करणत्वावगते प्राथमिकत्वस्याव-श्यकत्वादज्ञातपूर्वस्यैव यागस्य फलसबन्धकरणेन तत्प्रति यागस्याज्ञातज्ञापनविषयत्वाख्य विधेयत्वम् । करणत्वावस्थाया च ज्ञातस्य यागस्य गुणसबन्धवेलाया उत्तरकालमनुवादाज्ज्ञा-तज्ञापनविषयत्वाख्यमनुवाद्यत्व गुण प्रति । तदिद यागगुणयो-रुत्पत्तिविधिक्रमाङ्गीकारे पूर्व यागस्योत्पत्तिरनन्तर गुणस्येति वैरूप्यम् । तथा फल प्रति यागस्य शेषत्वापरपर्याय गुणत्व गुण प्रति च शेषित्वापरपर्याय प्राधान्यमिति श्रूयमाणस्यैव क्रमिकविनियोगविधिपरत्वाङ्गीकारे वैरूप्यम् । तथा फल प्रति यागस्योपादेयत्व गुण प्रति चोद्देश्यत्वमिति प्रयोगविधिक्रमा ङ्गीकारे च वैरूप्य चेति दोषापत्तिरित्यर्थ ॥

(प्रकाशकारीयोपादेयत्वनिरुक्तिप्रकारनिरसनम्)

ननु—उपादेयत्वविधेयत्वगुणत्वत्रिके उद्देश्यत्वानुवाद्यत्व-प्राधान्यत्रिके च किमिदमुपादेयत्व ? किंचोद्देश्यत्व नाम । नच कृतिव्याप्यत्व उपादेयत्व, तद्विपर्ययोऽनुपादेयत्वापरनाम-धेयमुद्देश्यत्वमिति प्रकाशकारोक्त साधु, समादिरूपदेशस्य दर्शपूर्णमासोत्तरत्वादिकालस्य रथन्तरसामत्वादेर्निमित्तस्य व्री-ह्यादे संस्कार्यस्य कृतिव्याप्यत्वसत्त्वेनोपादेयत्वापत्ते , कर्तृत-द्गतैकत्वादे कृतिव्याप्यत्वाभावेनोपादेयत्वानापत्त्योद्देश्यत्वाप-त्तेश्च । प्रकृतेऽपि यागे कृतिव्याप्यत्वसत्त्वेनोद्देश्यत्वानापत्तेश्चे-त्यत आह—**उपादेयत्वादीति** ॥

(शेषत्वादिस्वरूपस्यासंकीर्णस्य स्पष्टज्ञानतयो-पादेयत्वमात्रनिरुक्तिप्रतिज्ञोपपादनम्)

शेषत्वाख्यगुणत्वस्य कृत्युद्देश्यत्वापरपर्यायशेषित्वरूपप्रधा-नत्वस्य प्रवर्तकलिङ्गव्यापारात्मकप्रवर्तनाविषयत्वाख्यविधे-यत्वानुवाद्यत्वस्य च स्पष्टरूपतयाऽसङ्कीर्णत्वेन ज्ञातु शक्य-त्वादुपादेयत्वस्य पारतन्त्र्यापाद्यत्वलक्षणस्य शेषत्वेऽपि का-लदेशादावभावादत एव प्राधान्यात्तदन्यथानुपपत्त्या कल्प्य-मानोद्देश्यत्वस्य तत्र सर्वसप्रतिपन्नस्यासभवेन तत्रैव स्वरूप-जिज्ञासोदयात्तत्स्वरूपज्ञानमेवोपयोगीत्यभिप्रायेण गुणत्वादीनि विहायो**पादेयत्वादीत्युक्तम्** ॥

(निर्दुष्टतयोद्देश्यत्वोपादेयत्वयोर्निर्वचनम्)

आदिपदेनोद्देश्यत्वसग्रह । प्रकृतविधिप्रयुक्त्यविषयत्वमुद्दे-श्यत्व तदभावश्चोपादेयत्व । अस्तिचेदमुद्देश्यत्व स्वर्गादि फले कालदेशादौ च । समादिरूपदेशादे कृतिव्याप्यत्वेऽपि लोकसिद्धसमोपजीवनेनापि प्रकृतविध्युपपत्ते पश्वादिवत्प्रकृत-विधिप्रयुक्तोत्तरविहारदेशप्रापणादिरूपक्रियान्तरव्याप्यत्वाभा-वेन प्रकृतविधिप्रयुक्तिविषयत्वाभावाल्लक्षणसमन्वय । अत एव पश्वादिद्रव्यस्य तन्निष्ठगुणादेश्च वस्तुतो लोकसिद्धत्वेऽपि विहारदेशप्रापणादिक्रियाविषयत्वेन प्रकृतविधिप्रयुक्तिविषय-त्वान्नातिव्याप्ति । एवमाहवनीयादेराधानविधिप्रयुक्ताधाननि ष्पन्नत्वेन "यदाहवनीये जुहोती"त्यादिप्रकृतविधेरुत्पत्त्यप्रयो जकत्वेऽपि प्रणयनप्रादुष्करणादिक्रियान्तरव्याप्यत्वेन रूपेण प्रयुक्तिविषयत्वसत्त्वान्नातिव्याप्ति । एव पुरोडाशकपालस्यापि विहारदेशे स्थितस्य हस्तग्रहणादिरूपक्रियाविषयत्वेन प्रकृत विधिप्रयुक्तत्व ज्ञेयम् । सस्कार्यस्य व्रीह्यादे"व्रीहिभिर्यजेते"ति वाक्ये प्रयुक्तिविषयत्वेऽपि सस्कारबोधकप्रकृतविधौ प्रयुक्तिवि षयत्वाभावादुद्देश्यत्वाविघात । आख्यातोपात्तकर्तुस्तदेकत्वादेश्च प्रकृतविध्यप्रयुक्तत्वेऽपि कृतिनिरूपितसमवायघटितसबन्धेनैव भावनान्वयान्नातिव्याप्ति । यत्र तु पुरुषस्य सस्कार्यत्व तत्र कर्मतासबन्धेनैवान्वयान्नाव्याप्ति । अतश्च शेषत्वव्याप्यत्वेन पारतन्त्र्यापाद्यत्वलक्षणस्योपादेयत्वस्य प्राधान्यव्याप्यत्वेन चो द्देश्यत्वस्याप्यनङ्गीकारात्कालदेशादिषु शेषत्वेऽपि चोपादेयत्वत दभावरूपोद्देश्यत्वयोरनुपपत्ति । प्रकृतेच प्रकृतविधिप्रयुक्त्यवि-षयत्वरूपोद्देश्यत्वस्य तदभावरूपोपादेयत्वस्य मिथो विरोधान्न तन्त्रसबन्धसभव । **इति कौस्तुभे द्रष्टव्यमिति** ॥

(मत्वर्थलक्षणाविरुद्धत्रिकद्वयापत्त्यादिनोद्भि-दादिपदानां नामत्वोपसंहारः)

एव च युगपद्बोधे विरुद्धत्रिकद्वयापत्ते क्रमिकत्वाङ्गीकारे च पूर्वोक्तवैरूप्यापत्ते श्रूयमाणस्यैव क्रमेण युगपद्वोभयपर त्वाङ्गीकारायोगात् श्रूयमाणो विधिरन्यतरपरोऽन्यच्चार्थिकमि त्यवश्याभ्युपेये विध्यपेक्षितत्वात् योग्यत्वाच्च भावार्थाधिकर णन्यायेन करणत्वमेव शाब्द प्राथमिकभावनान्वये इति पा-ष्ठिकबोधवेलायामपि तेनेव रूपेण फलान्वयो, न तु कर्मतया गुणेन, तस्य फलसबन्धोत्तरकालीनत्वेनाधिकत्वात् । अतश्च गुणस्यापि प्राथमिकभावनान्वये अस्मदुक्तरीत्या करणत्वेनैव सजाते द्वितीयबोधवेलाया यागसबन्धस्यावश्यकत्वे यागस्य फल प्रति करणत्वात् करणीभूतगुणान्वयार्थं आवश्यकी मत्व-र्थलक्षणा । येषा तु प्राचा मते प्रथमतोऽपि न गुणस्य कर-णत्वेन भावनान्वयस्तेषा तु प्रथमत एव सा आवश्यकी दुरु-द्धरेत्यभिप्रेत्योपसहरति—**अत इति** ॥ उद्भिदादीनामित्या दिपदेन यौगिकत्वसाम्यात् वाजपेयपदस्यापि सग्रह ॥

(वाजपेयपदे यजिसामानाधिकरण्योपपत्त्यर्थं बहुव्रीह्याश्रयणेन गुणे कर्मणिच तुल्यवद्वृ-त्तिकत्वसंपादनम्)

यद्यपि कर्मधारयपक्षे गुणे एव यौगिकस्य वाजपेयशब्द स्यैकहायन्यादिशब्दस्येव मत्वर्थलक्षणया गुणविधिपरत्वमेवा पद्यते, न तु उद्भिदादिपदस्येव गुणे कर्मणि च तुल्यवद्वृत्ति-कत्वम्, तथापि मत्वर्थलक्षणापत्त्या गुणपरत्वे निरस्ते यजि सामानाधिकरण्योपपत्त्यर्थं जघन्यस्य बहुव्रीहेरेवाश्रयणेन त-

नुपपत्तेर्नामधेयत्वमेवोद्भिदादीनाम् ॥ ६ ॥२२॥ इति षष्ठं विशिष्टविध्याक्षेपाधिकरणम् (वाजपेयाधिकरणम्)

(७ अधिकरणम् ।)

तद्गुणास्तु ॥ "आग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवती"त्यादौ आग्नेयशब्दो गुणविधिः कर्म-

त्प्रख्यन्यायेन नामधेयत्वं नासुलभम् । यद्यपि बहुव्रीहौ अन्यपदार्थलक्षणापत्त्या नामत्वाश्रयणमपि लक्षणापादकम्, तथापि तस्या निरूढत्वेन पदार्थबोधवेलायां जातत्वात् श्रुतितुल्यत्वेन पदान्तरसामानाधिकरण्यवत्त्वेन वाक्यार्थलक्षणातो ज्यायस्त्वमिति न दोषः । यदा तु मदुक्तरीत्या पूर्वपक्षेऽपि बहुव्रीहिरेव, तदा तु तुल्यवद्वृत्तिकत्वान्न कोऽपि दोषः ॥

(तत्प्रख्यन्यायेन वाजपेयनामत्वोपपादनम्)

अतो युक्तं तत्प्रख्यन्यायेन नामत्वम् । संभवति च सप्तदशानां प्राजापत्यसोमग्रहाणां विशेषतः आम्नानवत् प्राजापत्यानां सप्तदश सुराग्रहान् गृह्णातीति विशेषतः आम्नानात् सोमग्रहाणां आहवनीयाध्वर्युकर्तृकप्रचारवत् सुराग्रहाणां मार्जालीये प्रतिप्रस्थातृवाजसृत्कर्तृकप्रचारविधानात् सुराग्रहैरपि वाजपेययागाभ्यासात् तत्प्रख्यन्यायः । तत्र च मार्जालीये सुराग्रहणमनुकम्पनमात्रं कृत्वा वाजसृतां भक्षणं होमोऽपि वेति पक्षद्वयेऽपि यागाभ्यासे न विवादः । एवं स्थिते यद्यपि च साक्षात्सुरासंबन्धित्वं यागे न प्रसिद्धम् । तथाच "सप्तदश सुराग्रहान् गृह्णाती"त्यनेन ग्रहणसंस्कृतानां सुराणां विनियोगापेक्षेया तेन मधुग्रहं निष्क्रीणाति, तं ब्रह्मणे सपात्रमिति श्रुत्या सुराप्रतिग्रहकर्तृपूर्वदत्तस्य हिरण्यपात्रस्थमधुग्रहस्य सुराग्रहणनिष्क्रयार्थत्वेन विनियोगात् मधुग्रहस्यापि च सपात्रस्य ब्रह्मसंप्रदानके दाने विनियोगात्परंपरया यागे सुरासंबन्धित्वसिद्धिरिति पूज्यपादानां कौस्तुभे सुरासंबन्धित्वोपपादनप्रयासकरणं वृथैव । यद्यप्यग्नीषोमादिपदवद्वाजपेये बृहत्सामकस्य विष्णौ इत्यस्यामृचि वाजपेयस्तोत्रस्यान्ते आम्नानात्तेनैव क्रतुसमाप्तेः वाजपेयस्तोत्रकृतसमाप्तिमत्त्वेनैव वाजपेयपदप्रवृत्तिः शक्यते एव वक्तुं, तथापि "प्रजापतिरकामयत वाजमाप्नुयात् स्वर्गलोकमिति स एतं वाजपेयमपश्यद्वाजः पेयो वा एष वाजपेयः एतेन स्वर्गं लोकं आप्नोती"ति ताण्डिब्राह्मणे अर्थवादे वाजरूपान्नपेयत्वयोगेनैव वाजपेयशब्दनिर्वचनात् वाजः पेयमस्मिन्निति योगार्थस्यैव अनुसरणं मीमांसकानामिति ध्येयम् । प्रयोजनं पूर्वपक्षे व्यक्तत्वेऽपि द्रव्यसादृश्येन बलवतष्टिकविध्यन्तः सिद्धान्ते स्पष्टत्वाच्च नोक्तम् ॥

इति षष्ठं विशिष्टविध्याक्षेपाधिकरणम्(वाजपेयाधिकरणम्)

(पूर्वाधिकरणेनापवादिकसंगतिनिरूपणम्)

आक्षेपसमाधानार्थस्यापि पूर्वाधिकरणस्य नामतासाधकत्वादाक्षेपसमाधानाभ्यां साधितस्य नामत्वस्येह सिद्धान्तेऽपवादकरणात् आपवादकी सङ्गतिः स्पष्टत्वादनभिधाय विषयवाक्यप्रदर्शनपूर्विकां चिन्तां दर्शयति—**आग्नेयोऽष्टाकपाल इति ॥**

(प्राकृतवैकृतवाक्यान्तराणामप्येतदधिकरणविषयत्वम्)

आदिपदेन "अग्नीषोमीयमेकादशकपालं ऐन्द्रं दध्यमावास्यायां' मिति प्राकृतानां "आग्नेयं पयः" "ऐन्द्रं पुरोडाशः" इति वैकृतानां च वाक्यानां संग्रहः ॥

(आग्नेयनामतागुणविधित्वपरत्वनिरासेन सर्वविशिष्टविधिविषयत्वमेतदधिकरणस्येति न्यायसुधाकारमततत्खण्डने)

अत्र न्यायसुधाकृता—"आग्नेयपदस्याष्टाकपालादिद्रव्यसामानाधिकरण्यात् कर्मणश्चाश्रवणान्मन्त्रतस्तु विरोधे स्यादि"त्यधिकरणे पञ्चमे आग्नेयाग्नीषोमीययोः ब्राह्मणक्रमविपर्ययेण मन्त्रक्रमाम्नानस्य वक्ष्यमाणत्वेन क्रमविनियुक्तमन्त्राभावात् श्रुत्यविनियुक्तानां च मन्त्राणां स्वार्थसमवायकल्पकत्वाभावात् मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनानुपपत्तेः द्रव्यदेवतासंयोगेनापि यागस्य कल्पयितुमशक्यत्वादा"ग्नेय चतुर्धा करोती"त्यादिव्यवहारस्य च द्रव्यविषयत्वेन कर्मनामानपेक्षत्वान्निष्प्रयोजनत्वेनापि नामत्वाशङ्कानुपपत्तेः न नामत्वचिन्ता युक्ता, अतः पूर्वाधिकरणे तन्त्रसंबन्धानुपपत्त्या विशिष्टविधौ निरस्ते क्वचिदपि तद्वर्णनावृत्तेन प्रत्ययेन विशिष्टविधिर्न संभवतीत्याशङ्क्य विशिष्टविधिव्युत्पादनायैवैतदधिकरणम् । तद्व्युत्पादनस्य चोत्पत्तिशिष्टगुणबलीयस्त्वसिद्धिः प्रयोजनम् । तस्य नामता । सोमविशिष्टे ह्युत्पन्ने शुद्धानुवादासंभवान्न खनित्रादिस्तन्त्रेत्युद्भिदादेर्नामता सिध्यति । श्रुतेन तु प्रत्ययेन शुद्धं यागं विधायोपपदानर्थक्यपरिजिहीर्षया तदर्थविधिनायाश्रुतप्रत्ययान्तरकल्पने श्रुतस्यैवावृत्तिकल्पने शुद्धयागानुवादेनोद्भित्सोमयोर्विहितयोः तुल्यबलत्वेन विकल्पोपपत्तेर्न नामता सिध्यतीति नामधेयत्वं द्रढयितुं विशिष्टविधिरिह व्युत्पाद्यते सप्रयोजनः । एवंच सर्वैचात्र विशिष्टविधयः उदाहरणमिति भाष्यवार्तिकयोर्गुणविधिनामधेयचिन्ता पूर्वापवादत्वेन सङ्गतिं वक्तुं कृता । **अथवा**—गुणविध्यसंभवे स्थिते वैयर्थ्यपरिहाराय संभवमात्रेण नामत्वमुक्तम् । एतदधिकरणं तु विशिष्टविधिव्युत्पादनमात्रार्थत्वमेवेति—**उक्तम्, तदयुक्तमिति** सूचयितुं यथाभाष्यवार्तिकं गुणविधिः कर्मनामधेयमिति चिन्तायां निवेशितम् । **अयमाशयः**—न तावदत्र विशिष्टविधिव्युत्पादनं नामत्वविचारे सङ्गतम्, उत्पत्तिशिष्टगुणबलीयस्त्वसिध्या विशिष्टविधिविचारस्य सप्रयोजनत्वेऽपि तद्बलीयस्त्वेन वाजिनयागवद्गुणविशिष्टकर्मान्तरस्यैवोद्भिदादिवाक्येष्वापत्त्या गुणविधित्वनिरासासंभवेन नामतायामसाधकत्वात्, यदि वाजि-

नवाक्ये रूढिबलीयस्त्वेन वाजिनपदस्योत्पत्तिशिष्टगुणबलीयस्त्वेनापि न नामतेत्युच्येत, तदोद्भिदादिपदानामरूढत्वेन तुल्यवद्वृत्तिकतयैव नामतासिद्धे किमुत्पत्तिशिष्टगुणबलीयस्त्वेन? **किंच** विशिष्टविध्यभावेऽपि न खनित्रस्य विकल्प सभवति, उद्भिदादिवाक्येषु यागानुवादासिद्धे, "सोमेन यजेते"ति वाक्यस्य पूर्वप्रवृत्त्याश्रयणेन शुद्धयागविधानेऽपि तदानीमेवोपस्थितोपपदानर्थक्यपरिहाराय कल्पितेनावृत्तेन तेनैव वा विधिप्रत्ययेन स्ववाक्योपस्थिततयागानुवादेन सोमे विहिते तेनैव निराकाङ्क्षीकृते यागेनैव वाक्यान्तरोपात्तखनित्रादिविधान सभवतीति तत्र कर्मान्तरविधानस्यैवापत्तिर्न तु विकल्प। नह्युत्पत्तिशिष्टगुणबलीयस्त्वे निराकाङ्क्षतापादनातिरिक्तमन्यत् किंचित्करणमस्ति, तत्तु विशिष्टविध्यभावेऽपि सुकरमिति। **अतएव**—तत्र विशिष्टविधि मत्वर्थलक्षणापत्त्या निरस्य यौगिकत्वादिनैव नामत्वमाकरे साधितमित्यसङ्गत विशिष्टविधिव्युत्पादनम् **अपिच** सन्निकृष्टविधौ असभवनिबन्धनत्वाद्विप्रकृष्टयोर्विशेषणविशेष्ययोर्युगपद्विधेयत्वस्य सन्निकृष्टविधानार्थं च तस्यसभव विप्रकृष्टविधानार्थं तस्यासभवश्चाऽभ्युपगन्तव्य स्यादिति युगपत् विरुद्धसभवासभवायोगान्न क्वचित् सकृच्छ्रुतेन प्रत्ययेन विशिष्टविधि सभवतीति त्वदुक्तपूर्वपक्षस्य सोमेन यजेतेत्यत्रेवाग्नेयादिवाक्येष्वपि सभवादनेकगुणोपादाननिमित्तवाक्यभेदापत्तिहेतुकपूर्वपक्षाभिधानमाग्नेयादिवाक्ये भाष्यकारस्य शून्यहृदयतामेवापादयेत्। अत सङ्गतत्वाद्गुणविधिनामधेयविचार एव युक्त इति॥

(तत्प्रख्यन्यायेनाग्नेयपदनामत्वोपपादनम्)

कथ तर्हि न्यायसुधोक्तदूषणसमूहे विद्यमाने नामतापूर्वपक्षसिद्धिरित्यत आह—**अग्नेरिति॥ अयमर्थ**—यद्यप्याग्नेयवाक्ये भवतिना सत्तामात्रोपादानाद्विधेर्भावनाया तदवच्छेदकयोग्यधात्वर्थस्य वा नोपादान, तथापि अप्राप्तार्थत्वाद्विधि प्रकल्प्य भूधातोश्च भावना विनाऽनुपपत्ते भावनाक्षेपात्तयव वा भावनाभिधानात् तस्या च प्रथमान्ताष्टाकपालपदोक्तद्रव्यस्यान्वयासभवे सक्तुवत्प्रथमाया करणत्वलक्षणया अष्टाकपालकरणिकाया तस्या भावनाया अग्नेरपि विशेषणत्वेनानेकविधिनिमित्तगौरवापत्ते तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयमाग्नेयपदम्। सभवतिचात्र मन्त्रवर्णस्याग्निदेवताप्रापकस्य सत्त्वात्तत्प्रख्यन्याय॥

(मन्त्रब्राह्मणपाठयोरनन्यादृशत्वेनान्यादृशत्वेऽपि अनुष्ठानसादेश्यात् अग्निर्मूर्धेत्यादीना आग्नेयादिविनियोगेन मान्त्रवर्णिकदेवताप्राप्तिसमर्थनम्)

अग्निर्मूर्धेति पुरोनुवाक्याया "भुवो यज्ञस्ये"ति याज्यायाश्चाधिकाराख्यप्रकरणेन स्थानेन वा अष्टाकपालभावनाङ्गत्वावगतेरुपांशुयाजवत् श्रुत्यविनियोगेऽपि देवताकल्पकत्वोपपत्ते। **अतएव**—द्रव्यसमानाधिकरणस्याप्याग्नेयपदस्य न्यायेन नामतासिद्धा कर्मव्यधिकरणद्वितीयान्ताग्निहोत्राघारपदवन्नामत्व करणत्वलक्षणया नानुपपन्नम्। नचाऽधिकारस्योपांशुयाजादिष्वप्यविशेषात्क्रमस्य च ब्राह्मणपाठापेक्षया मन्त्राणा वैपरीत्यादसभवत् कथ प्रथमस्य प्रथममित्येव पाठक्रमात् मन्त्राणामङ्गत्वमिति दूषणम्, वाजसनेयिशाखाया प्रथममाग्नेयस्य पश्चादग्नीषोमीयस्यैव ब्राह्मणपाठाम्नानात् मन्त्राणा पाठक्रमोपपत्ते, सर्वशाखाभिन्नत्वेन विश्वस्ततन्त्रवार्तिककारैर्लेखनात् शाखान्तरे मन्त्रपाठक्रमानाम्नानस्यानुमातुमप्यशक्यत्वाच्च। "मन्त्रतस्तु विरोधे स्यादित्यत्र तु यत्रापि व्युत्क्रमाम्नान, तत्रार्थीष्टसिद्धिरुपपादिता, नतु तावता सर्वत्रापि व्युत्क्रमाम्नानमेवास्तीति भ्रमितव्यम्। यदपि तैत्तिरीयशाखाया व्युत्क्रमाम्नान, तदप्यग्नीषोमीयानन्तरे पठितस्याप्याग्नेयस्य "शिरो वा एत यज्ञस्य यदाग्नेयो हृदयमुपांशुयाज पादावग्नीषोमीय"इत्यनेना प्राप्तार्थत्वेन विधिकल्पनया स्वस्थानादपकृष्य अग्नीषोमीयपशुयागवदपकृष्यानुष्ठानावगतेरनुष्ठानलक्षणस्थानक्रमात्पशुधर्माणा अग्नीषोमीयाङ्गत्वस्येव याज्यानुवाक्यायुगलस्याङ्गत्वावगतिरिति कौस्तुभदर्शितप्रकारेणाङ्गत्वस्य सुलभत्वाच्च॥

(आग्नेय इति तद्धितस्य देवताप्रमापकत्वशङ्कातन्निरसने)

नच—तद्धितस्य सर्वदैवतप्रापकप्रमाणापेक्षया बलवत्वा तेनैव देवताविधानेन दुर्बलमान्त्रवर्णिकदेवताकल्पन न युक्तमिति—**वाच्यम्**, विरोधे तत्प्राबल्येऽपि अविरोधेऽनेकविधिगौरवापादकत्वेन तद्धितस्य तत्कल्पकत्वायोगात्। "सर्वत्राग्निकलिभ्या ढक् वक्तव्य" इति प्राग्दीव्यतीयेषु "तस्येद" "तस्यापत्य" "सास्य देवता" "तस्य समूह" "तत्र भव" इत्यादिसामान्यविशेषेषु अनेकेषु सबन्धेषु ढक्प्रत्ययस्य स्मरणादाग्नेयपदस्य सन्दिग्धार्थत्वेन नियमेन देवताविधायित्वानुपपत्तेश्च। नामधेयत्वेतु प्रमाणान्तरबलादेव देवतातद्धितनिर्णयोपपत्ते। अतो युक्तैव मन्त्रवर्णाद्देवताप्राप्तिरिति॥

(पूर्वमनिर्धारितस्य धात्वर्थविशेषणस्य पश्चादवधार्यमाणस्य भावनावच्छेदकत्वोपपादनम्)

भावनायाश्चावच्छेदकधात्वर्थापेक्षाया तदवच्छेदकयोग्यधात्वर्थाश्रवणेऽपि देवतासबन्धकल्पितयागस्यैव पश्चादवगतस्याप्यवच्छेदकत्वोपपत्ति। इष्यते चाभ्युदितेष्टिवाक्ये भावनान्तरविधिपक्षे गुणसबन्धवाक्येषु पश्चादवगतस्यैव धात्वर्थस्यावच्छेदकत्वम्। अत एव "ज्योतिर्गौरायु"रित्यादौ अप्राप्तिफलकल्पितविध्यन्यथानुपपत्तिसिद्धभावनाक्षिप्तानिर्धारितधात्वर्थविशेषस्यैव ज्योतिरादि नामेत्यवधारिते पश्चादव्यक्तत्वादिसादृश्येनातिदिष्टद्रव्यदेवतासबन्धेन यागरूपविशेषनिर्धारणमिष्टम्। अतश्च सिद्धान्त इव पश्चादवगतस्यैव यागस्य भूधातुना लक्षणया भावनाविधानोपपत्तेर्युक्तमाग्नेयपदस्य नामत्वम्॥

(प्रकाशकाराभिमतयागचतुरावृत्तिरूपपक्षप्रयोजननिरासेन पूर्वपक्षप्रयोजनान्तरसूचनम्)

यथाचात्र नामधेयस्य नानिष्प्रयोजनत्व तथा अधिकरण-

नामधेयमिति चिन्ताया अग्नेर्मन्त्रवर्णादेव प्राप्तत्वादाग्नेयपद नामधेयम् इति प्राप्ते—

पुरोडाशकर्मिकाया भावनाया मन्त्रापेक्षाऽभावान्मन्त्रस्य च तत्रायोग्यत्वान्नोपांशुयाज इव मन्त्रस्य देवताकल्पकत्वम्। नचाघारवद्वाचनिको विनियोगो मन्त्रस्य, येन तत्कल्पकत्व सभाव्येत । न च मन्त्रस्याष्टाकपालकर्मकभावनाऽङ्गत्वे प्रमाणमस्ति, प्रकरणस्य उपांशुयाजादिष्वप्यविशिष्टत्वात्। नापि क्रम , ब्राह्मणपाठक्रमापेक्षया मन्त्रपाठक्रमवैप-रीत्यस्य पञ्चमे वक्ष्यमाणत्वात्। अतस्तत्प्रत्ययन्यायाभावान्नामत्वानुपपत्तेर्द्रव्यदेवतोभयविशिष्टभावनाविधिप्रतीतेस्तस्य च यागमन्तरेणानुपपत्तेर्भूधातुना तल्लक्षणात् सकलविशेषणविशिष्टयागभावनाविधानेन अर्थाद्विशेषणानामपि विधिकल्पनात् गुणविधिरेवाग्नेयशब्द ॥

प्रयोजन "आग्नेय पय" इत्यादौ नामातिदेशेनाग्नेयविध्यन्त पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु सान्नाय्यविध्यन्त ॥ ७ ॥ २३ ॥

इति सप्तममाग्नेयाधिकरणम्।

प्रयोजनकथनव्याजेन दर्शयिष्यते । **यत्तु**—प्रकाशकारै "राग्नेय चतुर्धा करोती"त्यत्र आग्नेयकर्मणश्चतुर्धाकरणासभवेऽपि चतुरावृत्ति प्रयोजनम्—**इत्युक्तम्**, तत् "पुरोडाश चतुर्धा करोती"ति शाखान्तरवाक्योपसहारेणाग्नेयपदस्याग्निदेवतोपलक्षितपुरोडाशपरत्वावगते पुरोडाशस्यैव चतुर्धाकरणरूपविभागविधिप्रतीतेरयुक्तमिति दूषित कौस्तुभे । अतो न्यायसुधाकृदापादितसकलदूषणपरिहारेण सुदृढो नामधेयत्वपूर्वपक्ष इत्यभिप्रेत्योपसहरति—**आग्नेयपदमिति** ॥ आग्नेयपदमग्नीषोमीयपदानामप्युपलक्षणम् ॥

(अयोग्यत्वात् वाचनिकविनियोगाभावाच्चोपांशुयाजाघारादिष्विव मन्त्रसबन्धासभवात् मान्त्रवर्णिकदेवताप्राप्त्यसंभवादाग्नेयपदनामत्वासंभवोपपादनम्)

नेद नामधेयम्, तत्प्रख्यशास्त्राभावात्, यदि ह्यष्टाकपालकरणिकाऽत्र भावना विधीयेत, ततस्तस्या त्वदुक्तविधया मान्त्रवर्णिकदेवताप्राप्ते सत्त्वात् स्यान्नामधेयम् । नत्वेतदस्ति, अष्टाकपालकर्तृकभवननाक्षिप्ताया भावनाया अष्टाकपालस्य कर्मत्वेनैवान्वयात् अष्टाकपालोत्पत्तिजनकव्यापाररूपेणैवाष्टाकपालभावना विधेया, नतु सिद्धाष्टाकपालकरणिकानिर्धारितधात्वर्थविशेषावच्छिन्ना यागादिभावनेति तस्यामग्न्यादिदेवताप्रकाशकयाज्यानुवाक्यायुगलस्य कथमप्यन्वयानुपपत्तेर्याज्यानुवाक्यासमाख्यासहकृतलिङ्गेनान्यत्रैव विनियोगात् अनुष्ठानलक्षणस्थानबाधाच्चाष्टाकपालभावनाङ्गत्वे प्रमाणाभावान्मान्त्रवर्णिकदेवताप्राप्तेरसभव इत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**पुरोडाशकर्मिकेति** ॥ उपांशुयाजे तु प्रत्यक्षयजिश्रवणात्तत्र योग्यतया स्थानेन मन्त्रान्वयोपपत्तेर्युक्त मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनमित्यभिप्रेत्य वैषम्य दर्शयितु नोपांशुयाज इवेति व्यतिरेकदृष्टान्तोपादानम् । **ननु** क्षरणात्मकाघारकर्मणामपि "इन्द्र ऊर्ध्व" इति मन्त्रस्याकाङ्क्षायोग्यतयोरभावेनान्वयायोगात् कथ तदन्वयेन देवताप्राप्त्या यागकल्पनमित्याशङ्का परिहरन् वैषम्यमाह—**नचेति** ॥ तत्र लिङ्गादन्वयायोगेऽपि "इत्याघारमाघारयती"तीति करणेन श्रुत्यैव विनियोगान्यथानुपपत्त्या देवतायागयोर्द्वयोरपि कल्पनात् करणस्य च होमत्वकल्पनेन विरोधापादनान्नामतोपपत्तिरिति वैषम्यमित्यर्थ ॥

(पूर्वपक्ष्यापादितसकलदोषपरिहारेण सिद्धान्तोपसहारः)

पूर्वोक्तरीत्या मन्त्रपाठक्रमोपपत्तावपि अयोग्यत्वादेव मन्त्रत्वस्यानुपपत्तिमभिसधाय पूर्वपक्ष्यापादितानेकविधिनिमित्तकगौरवपरिहारेण सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ॥ **द्रव्यदेवतेति** ॥ आग्नेय इति तद्धितेन देवतात्वविशिष्टद्रव्याभिधानादष्टाकपालपदस्य "ते पुरोडाश कूर्म भूत्वा सर्पन्तमपश्यन्" इत्यर्थवादावगताष्टावच्छिन्नकपालसस्कृतपुरोडाशद्रव्यवाचकत्वादप्राप्तार्थत्वादर्थवादसमभिव्याहाराच्च लटो लेडर्थकत्वनिश्चयेन विधिभावनयो प्रतीतौ तस्या भावनाया पुरुषव्यापाररूपाया अष्टाकपालस्य कर्तृत्वानुपपत्ते प्रथमया करणत्वलक्षणया अष्टाकपालस्य करणत्वेनान्वये अग्निदेवतात्वस्यापि च कारकत्वेनान्वये सकलकारकावशिष्टाक्षिप्तयत्किंचिद्धात्वर्थकरण वेष्टमानभाव्यकत्वे बुद्धे पश्चाद्वि समभिव्याहृतदेवतात्वस्य यागमन्तरेणासभवात् भावनापेक्षितस्य धात्वर्थस्य यागत्वावधारणेऽपि शाब्दत्वसिद्ध्यर्थं भूधातुना यागलक्षणया यावद्वाक्योपात्तविशेषणविशिष्टैकयागभावनाविधानान्न श्रुतस्य प्रत्ययस्यावृत्तिप्रसङ्ग । विशेषणविधिकल्पनाकृत च गौरवमन्यतो प्राप्तवादापद्यमान न दुष्यति । न च तद्धितस्य देवताभिधायकत्वे लिङ्गादेर मन्त्रप्राप्ते मन्त्रक्रमाम्नानवैयर्थ्यम्, अग्निमूर्धेति मन्त्रविशेषप्राप्त्यै तत्सार्थक्यात् । अत एव यत्र "कपालेषु श्रपयती"त्यादिना प्रमाणान्तरेण कपालाना तद्विकरणत्वस्य श्रपणाख्यसस्कारविशेषस्य च प्राप्ति , तत्रोत्पत्तिवाक्येऽपि तद्विशेषविधेरकल्पनान्नैव तत्कृत गौरवम् । नचैव अष्टत्वस्य प्रमाणान्तराप्राप्ते समासभङ्गापत्त्या भावनाया यागेन वैशिष्ट्यासभवात् कपालानुवादेनाष्टत्वस्य यागस्य च विधाने वाक्यभेद एकप्रसरताभङ्गापत्त्या प्राप्तानामपि कपालाना विशिष्टवेषेणाप्राप्तविशेषणविधिकल्पकविधानोपपत्ते । अत एव तदशे प्राप्तत्वान्न विशेषणविधिकल्पना। अतश्च विशिष्टयागभावनाविधानोपपत्तेर्मन्त्राणामपि तत्क्रमेणैवापकर्षसिद्धेर्न 'शिरो वै"त्यस्यापकर्षविधित्वकल्पनमापद्यते इति गुणविधिरेवाग्नेयशब्द इति भाव । **नामातिदेशेनेति** ॥ बलवतोऽपि द्रव्यसादृश्यस्य चोदनालिङ्गसादृश्यरूपत्वात्तदपेक्षयापि बलवता नामातिदेशेनेत्यर्थ ॥ **इति सप्तम् आग्नेयगुणताधिकरणम्** ॥

(८ अधिकरणम् ।)

बर्हि ॥ बर्हिराज्यपुरोडाशादिशब्दाना सस्कृतेषु कुशादिषु शास्त्रस्थै प्रयुज्यमानत्वाद् यूपादिशब्दवत्सस्कारमात्रवाचित्वे सस्कारविशिष्टकुशादिवाचित्वे वा प्राप्ते—

जाति विहाय कैरप्यप्रयुज्यमानत्वात् सस्कार विनापि च लोके 'बर्हिरादाय गावो गता' 'आज्य क्रय्य' 'पुरोडाशेन मे माता प्रहेलक ददाती'त्यादौ प्रयुज्यमानत्वादव्यभिचाराल्लाघवाच्च कुशत्वादिजातिवाचित्वमेव ॥

प्रयोजन तु यूपावटस्तरणार्थबर्हिरादौ पूर्वपक्षे सस्कारकरण, सिद्धान्ते नेति ॥ ८ ॥ २४ ॥ **इत्यष्टमं बर्हिरधिकरणम् ।**

(पूर्वाधिकरणेन बर्हिरधिकरणस्य संगतिद्वयनिरूपणपूर्वकैतदधिकरविषयत्रयनिरूपणम्)

पूर्वाधिकरणेषु सापवादे कर्मनामत्वे साधिते प्रसङ्गाद्द्रव्यविषयनाम्नामभिधेयविचारेण गुणविशेषविधिविचार इति प्रासङ्गिकी प्रकरणसङ्गति तथा आग्नेयादिशब्दाना देवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागात्मकयागस्य क्रियागर्भसबन्धनिमित्तदेवताविशिष्टद्व्यवाचित्वात्तद्वारेण क्रियानिमित्तत्वेऽभिहिते बर्हिरादिशब्दाना सस्कारात्मकक्रियानिमित्ततास्त्युत नेति विचारात् बुद्धिस्थात्मिकामनन्तरसङ्गति च स्पष्टत्वादनभिधाय सस्कृतबलीयस्त्वादिरूपपूर्वपक्षहेतो सस्कारनिमित्तत्वे गौरवापत्तिरूपसिद्धान्तहेतोश्च तुल्यत्वात्सूत्रगतबर्हिराज्यपदस्य उपलक्षणत्व चाभिप्रेत्य विषयत्रयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**बर्हिराज्येति ॥**

(याज्ञिकप्रसिद्ध्या बर्हिरादिशब्दानां संस्कृतपरत्वोपपादनम्)

शास्त्रस्थैरित्यनेन शास्त्रस्थानामसस्कृते प्रयोग पाल्वविककरणन्यायेन बाध्यते । क्वचिच्छास्त्रस्थानामप्यसस्कृते प्रयोगश्चाश्वबालाधिकरणन्यायेन याज्ञिकप्रसिद्ध्या बाध्यत इति शास्त्रस्थपदस्य याज्ञिकप्रसिद्धिपरतया सूचितम् । एवचासस्कृतप्रयोगस्य प्रादेशिकत्वेनाशिष्टस्थत्वेन तद्दौर्बल्यात् साद्दृश्यस्योपपत्तेर्न याज्ञिकप्रयोगस्याविगीतत्वापादनक्षमत्वमित्यर्थ

(यूपादिशब्दानामिव संस्कृतवाचित्वस्य बर्हिरादिशब्द उपपत्तिः)

ननु"बर्हिर्लुनाति" "आज्यमुत्पुनाति" "पुरोडाश प्रथयती"त्यादिसस्कारविधिषु बर्हिराद्युद्देशेन सस्कारविधानादुद्देश्याना लवनादिसस्कृताना कुशादीना पूर्वावगमे सस्कारविधिवैयर्थ्यम्, अनवगमे तूद्देश्यत्वायोगात् सुतरा तद्विधानानुपपत्तिरिति जातिवाचित्वमेवोपपद्यते इत्यत आह—**यूपादिशब्दवदिति ॥** यथा पलाश तक्षतीति प्रकृत्य श्रुते तत्र यत्तक्षति तद्यूपमिति विपरीतवचनव्यक्त्याश्रयणेन छेदनसस्कृत पलाशनामत्व यूपशब्दस्यावसीयते, एवमिहापि "दर्भ स्तृणाते"ति बर्हिस्तरणार्थ मन्त्रे कुशवाचिदर्भशब्ददर्शनात् बर्हिःशब्दस्य यल्लुनाति तद्बर्हिरिति वचनव्यक्त्याश्रयणेन लवनादिसस्कृतकुशनामत्वावधारणात् "पिष्टानि सयौति" "पिण्ड करोती"ति श्रवणाच्च पुरोडाशशब्दस्य प्रथनादिसस्कृतपिष्टपिण्डनामत्वावधारणादुत्पवनादीना च कथचिद्दृत्तविषयत्वमुत्प्रेक्ष्याज्यशब्दस्योत्पवनादिसस्कृतघृतनामत्वावधारणाद्यूपादिवद्वचनव्यक्तिविपर्ययाश्रयणेन सस्कारविधिवैयर्थ्यमित्यर्थ । आदिपदेनाहवनीयपदसग्रह । तत्रापि यथा नागृहीतविशेषणन्यायेन यूपादिपदाना सस्कारेष्वेव शक्ति । **अथवा**—सस्काराणामनेकत्वादनेकशक्तिकल्पनापत्तेस्तद्विशिष्टकाष्ठ एवेति मतभेद तद्वदिहापीति मतभेद सूचयितु वाशब्द ॥

(जाति विहायाप्रयुज्यमानत्वेन जातिवाचित्वमेव बर्हिरादिशब्दानामिति सिद्धान्त.)

न बर्हिरादिशब्दाना सस्कारविशिष्टजातिमद्द्रव्ये शक्ति, गौरवापत्ते, अत एव न सस्कारेष्वपि । अतज्जातिमति सस्कृतेऽपि प्रयोगाभावाच्च । एव सत्यपि यदि सस्काररहिते प्रयोगो न स्यात्ततो गौरवमप्यङ्गीकृत्य तद्वाचिताऽङ्गीक्रियेत, अस्ति च तत्रापि प्रयोग । अत एव एतादृशप्रयोगस्य यूपादिष्वभावात् स्वीक्रियत एव सस्कारवाचित्वम् । जातिमपहाय प्रयुज्यमानत्वेन शास्त्रस्थे सह विरोधाभावान्न शास्त्रस्थप्रसिद्धाऽपि बाध इति तदनुरोधेन च न वचनव्यक्तिविपरीत्याश्रयणमुक्तमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**जाति विहायेति ॥** कैरपीत्यनेन विरोधो दर्शित । **प्रयोजनंत्विति ॥**

(बर्हिरधिकरणपूर्वोत्तरपक्षप्रयोजननिरूपणम्)

सस्कारवाचकाना शब्दाना सर्वेषात्या यूपशब्दस्येव नामातिदेशेन सस्कारप्रापकत्वात् सस्कारकरणमित्यर्थ । एव प्रयाजशेषाज्ये । तथा ज्योतिष्टोमाङ्गप्रवर्ग्यहोमपूर्वोत्तरकालयो 'रोहिणाभ्या व देवा स्वर्ग लोकमायान्'त्यादिनाऽहोरात्रदेवताके होमद्वये विहिते रोहिणनामकपुरोडाशद्वयस्य द्रव्यत्वेन विधानात्तत्राग्नौ प्रकृतौ गार्हपत्याधिश्रयणमात्रानुष्ठानेपीतरसस्कारानतुष्ठान सिद्धान्ते । पूर्वपक्षे तदनुष्ठानमित्यपि ज्ञेयम् । अत्र चोत्तराधिकरणप्रयोजनवद्दर्भ स्तृणीतेति मन्त्रे मोद्गे चरौ पुण्डरीकपदस्येवोहानूहप्रयोजनान्तरमपि द्रष्टव्यम् । एतत्सिद्धजातिवाचित्वमङ्गीकृत्यैव बर्हिर्धर्माणा अङ्गप्रधानसाधारण बर्हिर्धर्मार्थत्वाद्यूपावटस्तरणार्थबर्हिषि तद्धर्मप्राप्तिमाशङ्क्य निराकरिष्यते इत्यपौनरुक्त्यम् ॥ **इत्यष्टमं बर्हिरधिकरणम् ॥**

(९ अधिकरणम् ।)

प्रोक्षणीषु ॥ प्रोक्षणीशब्दस्यापि पूर्ववत्संस्कारवाचित्वे 'प्रोक्षणीभिरुद्वेजिता स्म' इति लोके संस्कार विहायापि जातमात्रे प्रयोगदर्शनात् रूढ्या जलत्वजातिवाचित्वे वा प्राप्ते— क्लृप्तावयवयोगेनोपपत्तौ रूढिकल्पने प्रमाणाभाव । अतएवाश्वकर्णादिशब्दे योगबाधे एव तत्कल्पनम् । नच अपामौदासीन्यावस्थाया प्रकृष्टोक्षणसाधनत्वरूपयोगाभाव फलोपधानासम्भवेऽपि उक्षणस्वरूपयोग्यत्वस्य सम्भवात । नचेव रथकारपदेऽपि रथकर्तृत्वरूपयोगसम्भवेन जातिविशेषे शक्तिकल्पनाऽनुपपत्ति, अनुशासनबलेन तत्कल्पनात, कर्तृत्वस्वरूपयोग्यत्वस्याव्यावर्तकत्वेन "वर्षासु रथकारस्ये"त्यस्य वैयर्थ्यापत्तेश्च । प्रोक्षणीशब्दे तु रूढिकल्पने प्रमाणाभावाद् यौगिकत्वमेव ॥

प्रयोजन विकृतौ घृत प्रोक्षणमित्यादौ प्रोक्षणीरासादयेत्यविकृत प्रयोग संस्कारवाचित्वपक्षे, घृतमासादयेति जातिवाचित्वे, प्रोक्षणमासादयेति यौगिकत्वे द्रष्टव्यम् ॥९॥

॥ २५ ॥ **इति नवम प्रोक्षण्यधिकरणम्** ॥

(सङ्गतिनिरूपणपूर्वकं संस्कारजातिवाचित्वपक्षद्वयेन पूर्वपक्षोपक्रम, तादृशपक्षद्वयोपपादनं च)

पूर्ववदिति ॥ **अनेनच** प्रकरणसङ्गतिरापवादकी चानन्तरसङ्गति सूचिता । प्रोक्षणीरासादयेत्यादौ उत्पवनाभिमन्त्रणादिसंस्कारविशिष्टे प्रयोगादाद्य तद्विनापि प्रयोगाज्जातिवाचित्वेन द्वितीय च पूर्वपक्षमाह—**संस्कारेति** ॥

(कल्प्यरूढ्यपेक्षया क्लृप्तयोगप्राबल्येन प्रोक्षणशब्दस्य प्रकृष्टोक्षणसाधनत्वपरत्वेन सिद्धान्तोपक्रम.)

अपामौदासीन्यावस्थाया प्रकृष्टोक्षणसाधनत्वाभावेनावयवार्थस्याक्लृप्तत्वात्तैलादाववयवार्थसद्भावेऽपि प्रोक्षणीशब्दाप्रयोगात्संस्कारवद्योग्यत्वस्याप्यन्वयतो व्यतिरेकतश्च व्यभिचारात् प्रवृत्तिनिमित्तत्वासम्भवादश्वकर्णादिशब्दवज्जलेऽतिरिक्तशक्तिकल्पनस्यावश्यकत्वात् क्लृप्तसमुदायप्रसिध्या चावयवार्थप्रसिद्धिबाधस्य रथकाराधिकरणे वक्ष्यमाणत्वात् तद्बलेन समुदायप्रसिद्ध्या अप्त्वजातिवाचित्वमित्यर्थ ॥

(समुदायप्रसिद्धेरक्लृप्तत्वात् घृतादावपि प्रोक्षणपदप्रयोगदर्शनाच्च प्रकृष्टोक्षणसाधनत्वयोग्यत्वरूपयोगार्थस्यैव ग्रहणमिति सिद्धान्तोपक्रम)

सत्य समुदायप्रसिद्धे प्राबल्य, यदि तस्या क्लृप्त व भवेत्, अपामौदासीन्यावस्थायामपि प्रकृष्टोक्षणसाधनत्वयोग्यतामात्रेणावयवशक्त्यैव विशिष्टार्थबोधोपपत्तावतिरिक्तसमुदायशक्तिकल्पने मानाभावात् । अन्यथा यौगिकपदमात्रोच्छेदापत्तेर्नाप्त्वजातिवाचित्वम् । तैलादिषु सत्यपि प्रकृष्टोक्षणसाधनत्वेन प्रोक्षणपदवाचित्वे स्त्रीप्रत्ययबहुवचनयोरनन्वयादेव प्रोक्षणीशब्दाप्रयोगोपपत्ते तद्रहितप्रातिपदिकप्रयोगमात्रस्य घृत प्रोक्षण भवतीत्यादौ दृष्टत्वाच्च प्रोक्षणप्रयोगस्येत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**क्लृप्तेति** ॥

(यौगिकार्थप्रतीत्यसंभवस्थले रूढेः क्लृप्तिस्थले चोक्ताधिकरणाप्रवृत्तिनिरूपणम्)

यत्र तु सर्वथा नावयवार्थप्रतीतिसभव तत्रेष्ट एव समुदायप्रसिध्या क्लृप्तावयवप्रसिद्धिबाध इत्याह—**अतएवेति** ॥ **ननु** योग्यतया रथकरणवृत्तित्वस्य जातिविशेषेऽपि सम्भवात् प्रत्युत "नेमि नमन्ति चक्षसो यथे"ति मन्त्रलिङ्गात्तेषामपि रथकरणवृत्तित्वावगमात् रथकारशब्दस्यापि यौगिकत्वापत्तौ यौगिकत्वाविशेषात् त्रैवर्णिकस्यैव लाघवाद्रथकारपदेन ग्रहणापत्तिरित्याशङ्कामनूद्य परिहरति—**नचैवमिति** ॥ **अनुशासनेति** ॥ "ऋभूणान्त्वे' ति मन्त्रवर्णरूपानुशासनबलेन रथकारशब्दस्य जातिविशेषपरतावगते सामान्यप्रवृत्तयोग्यतावाध इत्यर्थ । सामान्यतो योग्यतामात्रेण योगाङ्गीकारे त्रैवर्णिकस्य सर्वदा रथकर्तृत्वसम्भवेन निमित्तत्वानुपपत्तेर्वर्षाविविगतरथकारपदवैयर्थ्यमप्यापादयति—**कर्तृत्वेति** । अतश्च वर्षाविधिवाक्ये फलोपहितरथकर्तृत्वेनैव योगो वाच्यस्तादृशस्य चादामीन्यावस्थे सौधन्वनापरपर्याये जातिविशेषेऽयोगेन व्यभिचारादतिरिक्तरूढिकल्पनमावश्यकमिति वैषम्यमित्यर्थ ॥

(प्रोक्षण्यधिकरणपूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

विकृताविति ॥ सोमारौद्रचरुद्रव्यकविकृतावित्यर्थ । **अविकृत इति** ॥ सर्वत्र प्रागीकरणात्प्रोक्षणप्रातिपदिकमात्रस्य क्वचिदपि संस्कारेऽप्रयोगात् प्रोक्षणीशब्दस्यैव संस्कृतवाचिनाभ्युपगमादीकारबहुवचनोपादाने पि घृतादिनिवृत्ते प्रोक्षणमासादयेत्यूहासम्भवादविकृत इत्यर्थ । यस्तु "घृत प्रोक्षण"मिति प्रयोग, स नोत्पवनादिसंस्कारपर तथात्वे घृतपदसमानाधिकरण्याय प्रोक्षणपदे उत्पवनादिकार्यप्रोक्षणक्रियासाधनलक्षणापत्ते । अतस्तत्र प्रोक्षणशब्द भावल्युडन्तत्वेन प्रोक्षणक्रियामात्राभिधायक यौगिकमङ्गीकृत्य तस्या घृतस्य साधनत्वेन लक्षणया विधानम् । अर्थादौपदेशिकत्वात् अपा बाध इति न क्वापि प्रोक्षणप्रातिपदिकस्य संस्कारपरत्वमिति भाव । **घृतमासादयेतीति** ॥ घृतस्य सूर्यादिवत् प्राकृतापूर्वकार्यापन्नत्वादवाचकप्रोक्षणीपदनिवृत्तेर्युक्तो घृतपदप्रक्षेपरूपोह इत्यर्थ । **प्रोक्षणीरासादयेति** ॥ यौगिकत्वे प्रोक्षणप्रातिपदिकादप्सामानाधिकरण्येन प्रयुक्तयोर्बहुवचनेकारयोर्घृतेऽर्थलोपेन निवृत्तेश्चोदकप्राप्तप्रोक्षणप्रातिपदिकस्यालोपात् तदेवाप्रधानलिङ्गवशान्नपुंसकैकवचनान्ततयोह्यम् । नच विधिगतशब्दनियमो निगदे द्रव्यविषयेऽस्ति, येन घृतशब्दस्यैव विधिगतस्य प्रयोग शक्येत, दशमे देवताविषय एव तन्नियमस्य वक्ष्यमाणत्वादित्यर्थ । **इति नवम प्रोक्षण्यधिकरणम्** ॥

(१० अधिकरणम् ।)

तथा ॥ "निर्मन्थ्येनेष्टका पचन्ती"त्यत्र निर्मन्थ्यशब्दस्य पूर्ववत् संस्कारवाचित्वे निर्मन्थ्यमानय पक्ष्याम इति लौकिकप्रयोगेन निरस्ते मथनकर्मत्वस्य पाकसाधनीभूतेऽग्नावभावेन मन्थनप्रयोज्यत्वस्य च पाकनवनीतादावपि सत्त्वेनातिप्रसङ्गादरणिप्रयोज्याग्नित्वावान्तरव्याप्यजातिवाचित्वे प्राप्ते—

(पूर्वाधिकरणेन निर्मन्थ्याधिकरणसंगतिः तद्वदेव सोपपत्तिकपूर्वपक्षद्वयस्य च निरूपणम्)

पूर्ववदेव प्रकरणसगति सूत्रगततथाशब्दसूचिता तथैव तत्सूचितामातिदेशिकी चानन्तरसङ्गति सशयच स्पष्टत्वादनभिधायाग्निचयनप्रकरणगत वाक्यमुदाहृत्य पूर्वाधिकरणवदेवाद्यपक्षद्वय पूर्वपक्षद्वय पूर्वपक्षत्वेनाभिधत्ते—**निर्मन्थ्येति॥** पशौ अधिमन्थनशकलविधानाद्यङ्गकमन्थनस्य "जातायानुब्रूही"ति प्रेषितेन "वनजयरणे"इति मन्त्रेण प्रकाशनादिसंस्काराणा च विहितत्वात्तत्संस्कृते वह्नौ शास्त्रस्थाना निर्मन्थ्यशब्दप्रयोगात् सस्कारवाचित्वमित्याद्य पक्ष इत्यर्थ । **एतेन—** सस्कारनिमित्तत्वात् निर्मन्थ्य एव विधीयते इति प्रकाशकारोक्तम, **अथवा**—पशावपि सस्कारविधानादाधानप्रकृतसस्काराणामिव विनिगमनाविरहात् पाशुकसस्काराणामपि वाच्यत्वमिति सोमनाथेनोक्तम्—**अपास्तम्** आधानकृतसस्कारविशिष्टे क्वचिदपि याज्ञिकाना निर्मन्थ्यशब्दप्रयोगस्यादर्शनात् । अत एव चातुर्मास्यातिथ्यादिषु पशुवन्निर्मन्थ्यशब्दप्रयोगो दर्शित । द्वितीय पूर्वपक्षमुपपादयितु आद्य दूषयति—**निर्मन्थ्यमानयेति ॥**

(पूर्वाधिकरणगतार्थताशङ्कातत्परिहारौ)

ननु पूर्वाधिकरणन्यायेन कर्मत्वयोगेनैव तच्छब्दप्रवृत्त्युपपत्तावतिरिक्तशक्तिकल्पने प्रमाणाभावात् कथ जातिवाचित्व पक्षोत्थानम् ? तेनैव च गतार्थत्वादधिकरणान्तरारम्भवैयर्थ्य चेत्याशङ्काद्वय निरसितुमाह—**मथनकर्मत्वस्येति ॥** निर्मन्थ्यशब्दस्य "ऋहलोर्ण्यत्" इति सूत्रानुशिष्टकर्मत्वार्थकण्यत्प्रत्ययान्तत्वेन मथनकर्मत्वापरपर्यायमथनव्याप्यत्वरूपयोगस्य मथनानिष्पन्ने यागसाधनीभूतेऽग्नावभावेन सस्कारवदेव व्यभिचारित्वात्, प्रतिक्षण चाग्न्यादिससर्गिद्रव्यस्योपचयापचयाभ्या परिमाणप्रकाशभेदेन भेदात्, स एवाय वह्निरिति प्रत्यभिज्ञायाश्च सजातीयमन्तानजन्यत्वेनाप्युपपत्तेश्चयासाधनत्वात्पाकसाधनीभूताग्निभूतपूर्वगत्यापि मथनव्याप्यत्वासभवेन विनष्टे विनाशयोग्यतावन्मथिते मथनव्याप्यत्वाभावात् योगस्य व्यभिचारित्वम्, प्रोक्षणसाधनत्वस्योदासीनासु योग्यतायाःसत्त्वान वैषम्यमिति विशेषशङ्कयाऽधिकरणान्तरारम्भ । अत एव जातिवाचित्वपूर्वपक्षसिद्धिरित्यर्थ ॥

(मथनप्रयोज्यत्वरूपयोगस्य नवनीतेऽतिप्रसङ्ग इति भवदेवमतानुवाद । तन्मतनिरासश्च)

अतिप्रसङ्गादिति ॥ एतच्चातिप्रसङ्गापादन भवदेवोक्तिमाश्रित्य ज्ञेयम् । तन चात्र 'नवनीतेऽपि मथनकर्मत्वायोगस्यातिप्रसङ्गेन यत्र प्रयोगाभावस्तत्रावयवार्थाभाव इत्यसभवेन व्यतिरेकव्यभिचारान्न यौगिकत्वसभव इति विशेषाशङ्का प्रदर्श्य योगरूढ्या समाहितम् । **वस्तुतस्तु**—निर्मन्थ्येनेति प्रकृतवाक्ये निर्मन्थ्यशब्दो न "मन्थ विलोडने" इति दण्डादिभ्रामणापरपर्यायविलोडनार्थकमथधातोर्निष्पन्न, तस्य द्रवद्रव्यविषयत्वेनाग्नावसभवात्, अपितु "मन्थ मन्थन" इति क्र्यादिगणपठितान्मन्थनसाधनदण्डादिभ्रमणव्यावर्तनापरपर्यायमन्थनार्थान्निष्पन्न । अत एव "मन्थ विलोडने" "मन्थ मन्थने"इत्युपदेशोऽर्थभेद उपपद्यत इति नात्रत्यनिर्मन्थशब्दस्य नवनीतादावतिप्रसगापादन युक्तम् ॥

(वैद्युताद्यग्नावप्रसङ्गेन योगार्थासंभव इति न्यायसुधामततद्दूषणे)

या तु न्यायसुधाकृता वैद्युताद्यग्निव्यक्ते मथनजन्यत्वशक्तेरप्यभावात् पूर्वन्यायातुल्यत्वेन विशेषाशङ्का दर्शिता, सा "वैद्युतादग्नाभिघातोत्थसूर्यकान्तादिजन्मना । निवृत्तौ चरितार्थत्वान्निर्मन्थ्योऽभिनव कथमि"ति भाष्योक्तप्रयोजकताक्षेपवार्तिके वैद्युतादीना निर्मन्थ्यशब्दानभिधेयत्वस्यैवोक्तेस्तत्र निर्मन्थ्यशब्दाप्रसक्तिमादायावयवार्थत्वखण्डनेन तदाशङ्काया वार्तिकविरोधेनायुक्तत्वात् दूषिता प्रकाशकारैरित्युपेक्षिता पूज्यपादै ॥

(अरणिप्रयोज्याग्नित्वावान्तरजातिवाचित्वं अग्नित्वसामान्यत्वपरमिति प्रकाशकारमतस्य वार्तिकविरोधेन खण्डनंच)

द्वितीय पूर्वपक्षमुपसहरति—**अरणिप्रयोज्येति ॥** विहितमन्थनजन्ये सस्कृतेऽग्नौ तथाऽविहितमन्थनजन्ये पाकार्थाग्नौ चाग्नित्वावान्तरजात्यनपायादुभयानुवर्तिन्यास्तस्या एव निर्मन्थ्यशब्दवाच्यत्वान्न क्वापि व्यभिचार ॥ **यत्तु**—प्रकाशकारै अग्नित्वजात्यनुवृत्तेर्वैद्युतादीना अभिधेयतासिद्धे तद्विषयोऽपि 'निर्मन्थ्यमानये'ति प्रयोगो विनैव गौण्या मुख्ययैव वृत्त्याऽभ्युपगम्यमानो न दुष्यति—**इत्युक्तम्, तत्** स्वयमेव न्यायसुधाकृद्दर्शितविशेषाशङ्कानिरासार्थं पूर्वं वार्तिकविरोधस्य प्रदर्शितत्वात्तत्र निर्मन्थ्यशब्दाप्रयोगादेव तत्साधारणाग्नित्वसामान्यजातिमादाय जातिवाचित्वपक्षोपपादनस्य तत्रापि प्रयोगापत्तेरयुक्तत्वादयुक्तमिति सूचयितुमरण्यवान्तरपदयोरुपादानम् । एवच "निर्मन्थ्यमानय पक्ष्याम" इति प्रयोगो मथनमात्रजन्यदव एव नत्वग्निसामान्यमात्रेऽपीत्याशय ॥

मथनप्रयोज्यत्वयोगेनैवोपपत्तौ उक्तरूढिकल्पने प्रमाणाभावादतिप्रसङ्गस्य च पाकादौ प्राचीनप्रयोगाभावेनैवाबोधकत्वोपपत्तेर्निराकर्तुं शक्यत्वान्नवनीते च वाच्यत्वस्यापि वक्तुं शक्यत्वाद् यौगिक एव निर्मन्थ्यशब्द । एवच "निर्म-

(मथनप्रयोज्यत्वयोगेन नवनीतवाच्यत्वस्यापि संमतत्वस्य वस्तुतस्त्वित्यादिना तदसंमतत्वस्य च निरूपणपूर्वकं सिद्धान्तोपक्रमः)

पूर्वोक्तदोषापत्तेर्नाय कर्मणि तव्यप्रत्यय, अपितु "अर्हे कृत्यतृचश्चे"ति सूत्रादर्हार्थक तमङ्गीकृत्य मन्थनार्हताया सन्वयविशेषापेक्षाया मथनप्रयोज्यत्वस्यैव तस्य मथनप्रयोज्यवह्निसन्ताने निर्मन्थ्यशब्दप्रवृत्तिनिमित्तत्वेनाश्रयणात् सर्वत्रावयवयोगेनैव वैद्युताद्यग्निव्यावृत्त्या प्रयोगोपपत्तौ नातिरिक्तशक्तिकल्पन युक्तमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**मन्थनप्रयोज्यत्वेनेति** ॥ **वाच्यत्वस्यापीति** ॥ नचाप्रयोगान्नवनीतावाच्यत्व युक्तम्, यो यद्वाचकश्शब्द स तत्र सर्वैरपि प्रयोक्तव्य इति नियमे प्रमाणाभावेनासत्यपि प्राचीनप्रयोगे इदानीतनेनैव केनचिद्वक्त्रा नवनीते निर्मन्थ्यशब्दप्रयोगे कृते श्रोतुरवयवार्थयोगेन झटित्येवार्थप्रत्ययेन तद्वाच्यत्वकल्पने बाधकाभावात् । **वस्तुतस्तु**—नवनीते विलोडनार्थस्मन्थधातुनिष्पन्नत्वेनापि क्वचित्प्रयोगोपपत्ते नाग्निवाचकनिर्मन्थ्यपदवाच्यत्व युक्तमिति प्रागेव सूचितम् । नहि क्वचिदप्याकरग्रन्थेषु अग्निवाचकनिर्मन्थ्यपदप्रयोगो नवनीते उक्त, प्रत्युत भवदेवेन तन्निरासायैव योगरूढेरुपासन कृतमिति ध्येयम् ॥

(निर्मन्थ्येनेतिवाक्ये निर्मन्थ्यशब्दसार्थक्यार्थ पाकसामर्थ्यप्राप्ताग्न्युद्देशेन मंथनविधिः ततः अन्तः प्रयोगमध्यमन्थनकरणसिद्धिश्चेत्यादिनिरूपणम्)

ननु निर्मन्थ्यशब्दस्य नवनीतादावपि वाच्यत्वकल्पने अग्निमात्रवाचित्वे वा कथमग्निविषयकस्य मन्थनस्य कर्तव्यतासिद्धि ? नच निर्मन्थ्यपदवैयर्थ्यापत्तेरेव मथनकर्तव्यतासिद्धि, तस्य वैद्युतादिव्यावृत्त्यर्थकत्वेन सार्थक्यादित्याशङ्कापरिहारायाह—**एवंचेति** ॥ इष्टकोद्देशेन निर्मन्थ्यद्रव्यकरणपाकस्येह विधेयत्वात् विधेयपाकसामर्थ्यादेव वह्निरूपद्रव्यविशेषप्राप्ते लोहितोष्णीषवदप्राप्तमथनमात्रांशे विशेषणविधिकल्पनात् तेनैव च वैद्युतादिव्यावृत्तिसिद्धेर्नोक्तदोष इत्यर्थ । अत एवास्मिन् पक्षे अङ्गप्रधानयोर्मन्थनयागयो एकदेशकालकर्तृत्वलाभात् प्रयोगमध्यवर्तित्वलाभाच्च अधिमन्थनशकलनिधानादिधर्मरहित केवलमेव मथन कृत्वा तन्निष्पन्नेनाग्निना याग कार्य इति "यौगिके चिरमथितेन" इति भाष्योक्त प्रयोजन लभ्यत इत्याह—**तस्यापीति** ॥ सिद्धान्तपदोपादानात् सस्कारवाचित्वपूर्वपक्षे पशुप्रकरणविहितयावत्सस्कारसहितमथनस्य प्रयोगानत पात, जातिवाचित्वपक्षे तु प्रयोगबहिर्भूतेन येन केनचिदग्निना पाक इति व्यतिरेकेण प्रयोजनभेद सूचित । अतो निर्मन्थ्यशब्दस्य प्रोक्षणीशब्दवद्यौगिकत्वमेवेति सिद्धम् ॥

न्थ्येनेष्टका" इत्यत्राग्ने पाकसामर्थ्यादेव प्राप्तत्वान्मन्थनमात्रविधिरिति तस्यापि प्रयोगमध्ये करण सिद्धान्तप्रयोजनम् ॥ १० ॥ २६ ॥ **इति दशमं निर्मन्थ्याधिकरणम्** ॥

(साक्षान्मन्थनजन्यस्यैव निर्मन्थ्यपदयौगिकत्वेन मूलकाराभिमतप्रयोजने वार्तिकाविरोधादिसंपादनसभव इति स्वमतनिरूपणम्)

अत्रच साक्षान्मथनजन्याग्नितज्जन्याग्निसाधारण्येनैकस्यानुगतस्य सबन्धस्य निर्वक्तुमशक्ते जन्यत्वस्यैव सम्बन्धत्वाङ्गीकारेण साक्षाज्जन्य एव निर्मन्थ्यपदस्य यौगिकत्वेन वाच्यत्वकल्पन युक्तम्, तत्सन्ततेस्तु प्रयोज्यत्वेन सबन्धेन लक्षणया प्रयोग । प्रकृते मुख्यार्थसभवे लाक्षणिकग्रहणस्यान्याय्यत्वात् तदर्थस्यैव ग्रहणादन्त प्रयोग मथनकारणसिद्धिरिति सर्वत्राग्नौ योगिकत्वेन वाच्यत्व नाश्रयणीयम् । **किंच** यदि कौस्तुभोक्तरीत्या प्राप्तपाकविधानमङ्गीक्रियते, तदा निर्मन्थ्याग्निद्रव्यविशिष्टपाकविधानेन विशिष्टार्थे विधौ वैयर्थ्याभावात् निर्मन्थ्यपदस्य वैद्युतादिव्यावृत्त्या सार्थक्यात् किमिति विशेषणविधिकल्पनागौरवमाश्रित्य मथनाशेऽपि विधानमाश्रयणीयम् ? यदि तु पाकस्यान्यत प्राप्तिमाश्रित्योद्देश्यत्वम्, तदा तस्य प्राप्तत्वात् विधे विशेषणाशे पर्यवसानेऽपि पाकसामर्थ्याद्वह्निविशेष्यस्यापि प्राप्तौ लोहितोष्णीषवदिह द्रव्यविशेषणीभूतक्रियामात्र एव पर्यवस्यतीति प्रयोगमध्ये तदनुष्ठानलाभ । "पाकेनाग्नेरुपात्तत्वाद्विशेषणपरा श्रुति । नच पाकाङ्गभूतत्वात्तद्देशादौ करिष्यते ॥" इत्यचिरमथितत्वोपपादनपरवार्तिकमप्येवमेव नेयम् । तत्र पाकप्राप्ति कथ ? प्राप्तावपि वा कथ न विशिष्टोद्देश ? इत्याशङ्काऽवान्तरप्रकरणादिष्टकाना लाभात् इष्टकात्वस्य पाकसमनियतत्वेनार्थात् पाकलाभात् निराकर्तव्येति मम प्रतिभाति ॥ **इति दशम निर्मन्थ्याधिकरणम्** ॥

(११ अधिकरणम् ।)

वैश्वदेव ॥ चातुर्मास्येषु वैश्वदेवे प्रथमे पर्वणि आग्नेयादीनष्टौ यागान् विधाय "वैश्वदेवेन यजेते"ति श्रुतम् । तत्र वैश्वदेवशब्दो गुणविधिः कर्मनामधेयं वेति चिन्तायां नामत्वे समस्तवाक्यवैयर्थ्यप्रसङ्गादगत्या आग्नेयादिषु सप्तसु देवताविधिः, आमिक्षायागे विश्वेदेवदेवताया प्राप्तत्वात् ॥

(पूर्वाधिकरणेन आग्नेयाधिकरणेन चापवादिकसङ्गतिः वैश्वदेवाधिकरणस्येतिनिरूपणम्)

गुणविधिनामधेयविचारात् प्रकरणसङ्गतिः तथा आग्नेयाधिकरणे तत्प्रख्यन्यायासंभवेन गुणविधित्वे साधिते प्रसङ्गेन गुणविशेषविधिविचारे कृते **यत्प्रसङ्गेन यदागतं तत्समाप्तौ तदेव पुनरुपस्थाप्यते** इति न्यायेन आग्नेयाधिकरणोक्तगुणविधित्वे सत्यत्रापि तत्प्रख्यन्यायाक्षेपेण गुणविधित्वपूर्वपक्षकरणादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिः **अथवा**—पूर्वत्र निर्मन्थ्यशब्दे द्रव्यप्रधानेऽपि विशेष्यस्यान्यतः प्राप्ते विशेषणमात्रविधिफलकत्वे स्थिते वैश्वदेवशब्दस्यापि विशेषणभूतदेवतापरत्वमस्त्विति पूर्वाधिकरणप्रयोजनमुपजीव्य पूर्वपक्षिणः प्रत्यवस्थानादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनभिधाय विचारविषयं दर्शयति—**चातुर्मास्येष्विति** ॥

(वैश्वदेवेन यजेतेतिविषयवाक्यविशेषणतया चातुर्मास्येष्विति, अष्टौ यागान्विधायेतिचोपादानस्य सिद्धान्ते प्रत्येकप्रयोगापत्तिसमुदायानुवादप्रयोजनादिज्ञापनार्थत्वोपपादनम्)

आग्नेयाद्यष्टयागानां यदि विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गः फलं भवेत्, तदा य इष्ट्येतिवाक्यवत् "वसन्ते वैश्वदेवेन यजेते"त्यादिवाक्यविहितकालदेशाद्यन्वयस्य प्रत्येकमेवान्वयात् "वैश्वदेवेन यजेते"त्यत्राष्टानां नामत्वाविचारणेऽपि सिद्धान्ते प्रत्येकप्रयोगापत्तिरापद्यते इत्यतः चातुर्मास्यपदोपादानम् । ततश्च "चातुर्मास्यैः स्वर्गकामो यजेते"त्यनेन एकफलसाधनत्वेनैकादशाद्यन्यायेन युगपत्कर्तव्येषु सर्वेषु यागेषु अष्टानां वैश्वदेवनामत्वेनैककालत्वावगमे सति तद्द्वारावान्तरप्रयोगैक्यं वैश्वदेवेन यजेत इति सकृत्पश्च लभ्यत इत्यर्थः । चातुर्मास्याख्यकर्मणस्त्रीणि वरुणप्रघाससाकमेधशुनासीरीयाख्यान्यन्यानि पर्वाणि तदपेक्षया प्रथम इत्युक्तम् । तदुपन्यासस्य च सिद्धान्ते चत्वारि पर्वाणीति व्यवहारस्य समुदायानुवादप्रयोजनताज्ञापनमेव प्रयोजनम् । यद्यत्र वैश्वदेव एव यागः प्रकृतः स्यात्तदा तत्र विश्वेदेवदेवताया प्राप्तत्वात् गुणविधिपूर्वपक्षस्य समुदायिना बहुनामभावात् समुदायानुवादप्रयोजनतासिद्धान्तस्य चासंभवापत्तिवारणाय आग्नेयादीन्युक्तम् । ताश्च "आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपति सौम्यं चरुं सावित्रं द्वादशकपालं सारस्वतं चरुं पौष्णं चरुं मारुतं सप्तकपालं वैश्वदेवीमामिक्षां द्यावापृथिव्यमेककपालं" इति वाक्ये विधायेत्यर्थः ॥

(समस्तवाक्यवैयर्थ्यापत्त्या वैश्वदेवशब्दस्य देवताविधिपरत्वोपपदनम्)

समस्तेति ॥ यद्यामिक्षायागमात्रस्य तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयं सिद्धान्ते अभिमतं, तदा तदभावेऽपि वैश्वदेवदेवताकत्वेनैव वसन्तादिकालविधायकवाक्ये ग्रहणोपपत्तेर्वैयर्थ्यम् । यदि तु सप्तापि, तदा तु तत्र तद्देवताया अप्राप्ते तत्प्रख्यशास्त्राप्राप्तेर्न तत्संभवः । **किंच** सूक्तहविषोरेव देवतातद्धितनियमेन यागपरत्वानुपपत्तेः तद्देवताकहविष्कयागलक्षणापत्तेरपि न युक्तं नामधेयत्वम् । अतएवैकदेशप्रवृत्तिनिमित्ताङ्गीकरणेनाग्न्यग्निहोत्रपदस्य सायंप्रातरभ्यासद्वयनामत्वेऽपि लक्षणाद्यनापत्तेर्नास्य तत्तुल्यत्वम् । न च तद्धितस्य सर्वत्रसामान्यार्थत्वेन लक्षणापादनं युक्तम् देवतातद्धितेऽपि सर्वत्रसामान्यमादायैव देवतात्वरूपविशेषसम्बन्धपर्यवसानेन पर्यवसानोपपत्तौ "सास्य देवते"त्यनुशासनवैयर्थ्यापत्तेः । तस्य च शक्त्यार्थानुशासनत्वस्वीकारेणान्यस्य लाक्षणिकानुशासनत्वाङ्गीकारेण तदनिवारणात । अतो विधेयान्तराभावे नामत्वश्चाविधेयत्वात् समस्तवाक्यानर्थक्यप्रसङ्गात् गुणविधिरेवायमित्यर्थः । **देवताविधिरिति** ॥

(द्रव्यदेवतोभयपरस्यापि वैश्वदेवशब्दस्य देवतारूपविशेषणांशमात्रे विधिव्यापारेणावाक्यभेदः)

नच—यागानुवादेन देवताया द्रव्यस्य च विधौ वाक्यभेदापत्तिः, यदि तु प्रकृत्यर्थस्य देवतात्वेन तस्य च द्रव्येऽन्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् तदनापत्तिः शङ्क्यते, तदा विद्वद्वाक्यविहितकर्मानुवादेनाग्नेयादिवाक्ये आग्नेयपदेन द्रव्यदेवताविधानेनारूपताप्रसङ्गपरिहारेऽपि वाक्यभेदापत्तिः सिद्धान्ते न सिध्येत् । अत एतादृशस्थले देवतात्वस्य कारकत्वेन भावनायामेवान्वयस्वीकारेण द्रव्येऽन्वयाभावेन तदापत्त्युपपादने प्रकृतेऽपि तदापत्तिस्स्यादेवेति—**वाच्यम्**, अस्येति सर्वनाम्नः प्रकृतपरामर्शित्वेन स्ववाक्योपात्तद्रव्यविशेषालाभेऽष्टाकपालादिप्रकृतद्रव्यपरत्वोपपत्तेः । तेषां चोत्पत्तिवाक्यत एव प्राप्तौ विशेषणीभूतदेवताविध्युपपत्तिरित्यर्थः ॥

(वैश्वदेवपदस्याग्नेयादिवाक्यविहितयागे गुणसमर्पकत्वे उत्पत्तिशिष्टन्यायविरोधस्य द्वेधा परिहारः)

उत्पत्तिशिष्टगुणाग्न्यादिदेवतान्तरावरोधेनोत्पन्नशिष्टदेवतानिवेशो न संभवतीत्याशङ्कानिरासाय पूर्वोपपादितन्यायत्वा

देवताविशिष्टकर्मान्तरविधानं वा, गुणात्। एतस्मिन्नेव वा कर्मणि आमिक्षावाक्येन द्रव्यमात्रविधानम्। एवचाष्टौ हवींषि इति लिङ्गदर्शनस्याप्युपपत्तिरिति प्राप्ते—
नाग्नेयादिषु गुणविधिः, उत्पत्तिशिष्टदेवताऽवरोधात्।

नमत्राभिप्रायेणाऽगत्येत्युक्तम्। एवच गुणाविकरणवक्ष्यमाणोत्पत्तिशिष्टगुणबलीयस्त्वस्यापाद्याक्षेपेण समाधानमिति सूत्रेनम्। **अथवा**—सर्वनामश्रुत्यैवाष्टाकपालादिद्रव्येषु देवताविरगत्यैवैतद्देवताया उत्पन्नशिष्टाया अपि विनिर्नायुक्तः। यदिहि "वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनं च" इत्यश्रोष्यत, तदा कथंचित् तत्रोत्पत्तिशिष्टप्राबल्यमङ्गीक्रियेत। अत एव गुणाधिकरणपूर्वपक्षे वाजमामिक्षारूपमन्नं येषां विश्वेषां देवाना ते वाजिनो विश्वेदेवास्तेभ्यो वाजिनमित्यग्निहोत्रकारेणोत्पत्तिशिष्टगुणप्राबल्यशङ्का निरस्ता। प्रकृते तु वैश्वदेवशब्दस्य तावत्त्वस्यासन्दिग्धत्वात् अष्टाकपालादिपरामर्शोपपत्ते तत्रापि 'शिक्ये घटोऽस्ति तमानये' इत्यादौ सर्वनाम्नः शुद्धद्रव्यपरामर्शित्वस्य दर्शनात् पूर्वदेवतासबन्धपरित्यागेन देवतान्तरसंबन्धस्य प्रधानावृत्त्यापादकत्वेनायोगाच्च समुच्चयानुपपत्ते विकल्पेनैव युक्तो निवेशः। **नच**—यथा सवनीयहविष्षु 'इन्द्राय हरिवते धाना निर्वपति' इत्यादिविहितनिर्वापे हरिवदादीना देवतात्वेऽपि एतेषां हविषां 'इन्द्रमेव यजन्ती' ति वचनान्तरविहितेन्द्रदेवताया यागे सबन्धाश्रयणेन न विकल्पस्तथेहाप्युपपत्ते किमिति तदाश्रयणम्? इति—**वाच्यम्**, तत्र निवापे देवतान्वयसंभवेऽपि इह तथा स्वाकारेऽष्टाकपालादिपदानामनन्वयापत्तेरगत्या लक्षणया यागविधेरवश्य स्वीकार्यतया वैषम्यात्, तत्र तु धानादीनां निवापसंभवेन तदन्वयोपपत्तेर्युक्तो निवापान्वयः। अष्टाकपालादीनां तु तदन्वयायोग्यत्वाद्विशेषः। यद्यपि प्रस्तुतद्रव्यपरामर्शे बहुत्वात् बहुवचनापत्तिः, तथापि प्रकृतहविष्ट्वरूपधर्मक्यविवक्षयाप्येकवचनोपपत्तिरित्यर्थः॥

(वाजिनयागामिक्षायागयोरनुवादासंभवे सप्तयागोद्देश्यत्वोक्तिरिति निरूपणम्)

वाजिनयागस्य प्रतिपत्तित्वेनाऽमिक्षायागाङ्गत्वात् प्रकरणासंभवेन यजिनाऽनुवादासंभवाभिप्रायेण—**सप्तस्वि**त्युक्तम्। आमिक्षायागस्य प्रकरणसंभवेऽपि "अप्राप्ते शास्त्रमर्थवदि" ति न्यायेन यजतौ वैरूप्याप्रसङ्गाय सप्तस्वित्युक्तम्। तदेव विशदयति—**आमिक्षेति**॥

(वाजिनवाक्यवत् विशिष्टविध्यङ्गीकारेणोत्पत्तिशिष्टन्यायविरोधपरिहारः, तत्र त्रिंशदाहुतिसंपत्तिलिङ्गदर्शनोपपत्तिश्च)

यद्यपि चोत्पत्तिशिष्टबलीयस्त्वम्, तथापि वाजिनयागवदेव विशिष्टकर्मान्तरविधित्वेनैव पक्षान्तरेण गुणविधिपक्ष दूषयति—**देवताविशिष्टेति**॥ तद्धितेन चावगतेऽनिर्धारित द्रव्यावशेषे निर्धारणापेक्षायामनेकदेवताकत्वस्यादृश्यनातिदेशात् पुरोडाशादिद्रव्यविशेषावधारणसिद्धिरित्यर्थः। नच कर्मान्तरत्वे त्रिंशदाहुतिसंपत्तिप्रदर्शकलिङ्गदर्शनानुपपत्तिः, एकत्रिंशदाहुत्यापत्तेरिति प्रकाशकारोक्तदूषणापत्तिः, पुरोडाशामिक्षयोरेकदेवतात्वेन सान्नाय्यवत्सहयागावगते "त्रयोदशामावास्यायामि" ति वदुपपत्ते॥

(अष्टौ हवींषीत्यादिलिङ्गदर्शनाविरोधार्थं प्रकारान्तरेण पूर्वपक्षः विशिष्टविधिपूर्वपक्षे प्रकाशकारापादितानुपपत्त्यन्तरपरिहारश्च)

पक्षान्तरेण द्रव्यविशेषप्राप्तिप्रदर्शनापत्तिद्वाराऽष्टौ हवींषीति लिङ्गदर्शनानुपपत्तिं परिहरति—**एतस्मिन्नेववेति**॥ अपिना प्रकाशकारापादितलिङ्गानुपपत्तिपरिहारे मदुक्तं सूचितं। **एतेन**—वैश्वदेवपदस्य द्रव्यपरत्वेऽपि प्रकृतानां बहुत्वाद्वैश्वदेवेनेति चोपादेयविशेषणस्यैकत्वस्य विवक्षितत्वेन किं तत् द्रव्यमित्यनध्यवसायात् पर्यायेण चान्यसर्वग्रहणे पर्यायवृत्तेरेव दोषत्वात् विकल्पापत्तेश्च न विशिष्टविध्याश्रयणेन कर्मान्तरत्वपूर्वपक्षो युक्त इति प्रकाशकारोक्त—**अपास्तम्**, सर्वनाम्ना प्रकृतपरामर्शित्वनियमाभावेन तद्गुणाद्वतिसूत्रे तच्छब्दस्येव बुद्धिस्थपरामर्शितया इहोपपत्तौ पूर्वोक्तरीत्या विशेषावधारणसिद्धेश्चाष्टाकपालादिसर्वपरामर्शस्यासमतत्वात् तद्दूषणाप्रसङ्गात्। अस्तु वा तन्नियमः, एवमपि प्रकृतपरामर्शित्वस्येवाव्यवहितपरामर्शित्वस्यापि त्यागे प्रमाणाभावेनैककपालस्यैव परामर्शने विशेषावधारणाद्युपपत्तेश्च। **मूले** अनुक्तपूर्वापपादितापत्त्यन्तरसूचनाय वाशब्दः प्रयुक्तः॥

(वार्तिककृदादृतगुणविधित्वं नामत्वमुभयं भवत्विति समुच्चयपूर्वपक्षस्य प्रौढिवादतोपपादनम्)

यत्तु वार्तिके—निर्मन्थ्यशब्दस्य यौगिकस्य नामधेयत्वे सत्यपि गुणविधित्वस्यापि दर्शनाद्वैश्वदेवशब्दस्यापि यौगिकत्वात् सत्यपि नामधेयत्वे गुणविधित्वमप्यस्त्विति समुच्चयेन पूर्वपक्षः केवलनामधेयत्वेन सिद्धान्त इति पक्षान्तरेण **दर्शितम्**, तत्पूर्व स्वयमेव मत्वर्थलक्षणावाक्यभेदतत्प्रख्यतद्व्यपदेशानामभावेन नामतानुपपत्तेरुक्तत्वात् असिद्धनामधेयत्वसमुच्चयायोगात् सर्वत्र च गुणविध्यसंभवे नामत्वानुपपत्तेश्च सकृदुच्चरितस्य वैश्वदेवशब्दस्य विरुद्धोभयरूपतापत्तेर्गुणविधिप्रतियोगिकनामत्वस्याभावेन समुच्चयपूर्वपक्षायोगात् प्रौढिवादमात्रमित्यावेदितो न्यायसुधायामित्युपेक्षितं पूज्यपादैः॥

(वैश्वदेवपदस्य संबन्धसामान्यतद्धितान्तस्य यागनामत्वे एव विधिलाघवात्तन्नामत्वसिद्धान्तः)

सिद्धान्तमाह—**नाग्नेयादिष्विति**। यदुक्तं सर्वनाम्ना

नापि कर्मान्तरविधि, भेदबोधकप्रमाणाना नामत्वेनोपपत्तौ विधिगौरवापादकभेदबोधकत्वानुपपत्ते। अतएव नामिक्षावाक्येऽपि द्रव्यमात्रविधानम्, "आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपे"दित्याग्नेयादिवाक्ये निर्वपेदित्यस्य विशिष्टविधायकस्यामिक्षावाक्येऽनुषक्तस्य द्रव्यमात्रविधायित्वे वैरूप्यापत्तेश्च। अत आग्नेयादीनामष्टानामपि यागाना नामधेय वैश्वदेवशब्द, उत्पत्तिशिष्टदेवताऽवरोधसहकृततत्प्रख्यन्यायात्। प्रवृत्तिनिमित्तच विश्वदेवदेवताजन्यामिक्षायागघटितसमुदायाश्रयत्वरूपम्। वाक्यच समुदायसिद्ध्यर्थ समुदायिनामनुवादकम्। तत्प्रयोजनचाष्टानामपि यागाना "वसन्ते वैश्वदेवेन यजेते"ति वसन्तादिसम्बन्धद्वारा चातुर्मास्यसञ्ज्ञकत्वलाभेन फलसम्बन्धसिद्धि। इतरथा आमिक्षायागस्यैव विश्वदेवानुवादेन विहितामिक्षाया विधानेन नैराकाङ्क्ष्याद्वाजिननिवेशानुपपत्ते। अत पूर्वोक्तमेव दूषण साधु। अतश्च प्रकृतेषु यागेषु गुणविध्यसभवात् सामानाधिकरण्येन यजिनाऽनूदित सर्वयागाना नामधेय वैश्वदेवशब्द इत्युपसहरति—**अत इति**॥

प्रकृतद्रव्यपरामर्शात् तत्रैव गुणाधिकरणपूर्वपक्षरीत्या देवताविधानम्—**इति, तन्न,** सर्वनाम्न. स्ववाक्यानुपात्तद्रव्यपरत्वासभवेऽपि स्ववाक्योपात्तयागपरत्वोपपत्ते। न हि सूक्तहविस्समभिव्याहार एव देवतातद्धित इति नियमोऽस्ति। "शिरो वा एतद्यज्ञस्य यदाग्नेयो हृदयमुपांशुयाज" इत्यादौ तदभावेऽपि देवतातद्धितदर्शनात्, प्रचुरप्रयोगात् तद्धितस्य सबन्धसामान्येऽपि शक्त्यवगमाद्देवतात्वरूपसबन्धविशेषस्य प्रमाणान्तरेण बोधोपपत्तेर्न लक्षणापत्तिरितीहापि तदुपपत्तौ न विकल्पापादकदेवताविधान युक्तम्। नामत्वेनाप्युपपत्तौ समुदायानुवादार्थत्वेन सार्थक्येनानर्थक्याभावात् इत्यर्थ। **विधिगौरवेति**। मत्वर्थलक्षणापत्तेरपि उपलक्षणमेतम्॥

(आग्नेयादिवाक्ये विशिष्टविधिपरस्य निर्वपेदित्यस्य आमिक्षावाक्येऽनुषक्तस्यापि तथात्वावश्यकतया आमिक्षावाक्ये यजिकल्पनार्थं द्रव्यदेवतासंबन्धस्यापि विधानावश्यकतया च वैश्वदेवशब्दस्य गुणपरत्वखण्डनम्)

वैरूप्यापत्तेश्चेति। यथैव हि "सप्तदश मारुती त्रिवत्सानुपाकरोति तावतश्चोक्ष्ण" इत्यत्रोक्ष्णा पर्यग्निकृताना उत्सर्गे कर्मभेदापादकस्यैकपशुनिष्पन्नेकादशावदानगणातिदेशस्याभावेऽपि मारुतीवाक्यस्थस्य सप्तदशकर्मविधायकाख्यातस्येहानुषक्तस्येह वैरूप्यापत्ते भिन्नान्येव कर्माणि विधीयन्ते, तथेहापि अनुषक्तनिर्वपतिपदस्य वैरूप्यापत्त्या कर्मविधायकत्वमेव युक्तम्। **किंचा**मिक्षावाक्ये यज्यकल्पने आमिक्षा किमनुवादेन विधीयते, न तावद्विश्वदेवानुवादेन, तथात्वे द्रव्यस्य देवताङ्गत्वापत्त्या यागाङ्गत्वानापत्ते, वैश्वदेवीपदेन तद्धितेन आमिक्षापदस्य तात्पर्यग्राहकतयाऽऽमिक्षाया एवोपादानात् वैश्वदेवीशब्देनैव द्रव्यविधाने एकप्रसरताभङ्गापत्ते। अतो यागानुवादेन द्रव्यविधानार्थ यजिकल्पनावश्यकत्वे तत्रैव द्रव्यदेवतासबन्धस्य कल्पकस्य विधानमावश्यकमिति तद्विशिष्टकर्मान्तरान्वयनिराकाङ्क्षाऽऽमिक्षाया नैतद्वाक्यविहितकर्मणि प्राप्तिरित्यर्थ। **यत्तु—न्यायप्रकाशे—**"वैश्वदेवेन यजेते"त्यस्य यागविधायित्वे आमिक्षावद्वाजिनस्याप्येतद्यागाङ्गत्वापत्त्या विरुप्यापत्ति—**इति दूषणं** दत्तम्, **तन्न,** वाजिनवाक्ये विश्वदेवदेवताकयागप्रत्यभिज्ञाभावे एतद्यागस्य द्रव्यविशेषाकाङ्क्षाया अदि युपस्थापकवैश्वदेवपदोपात्ततद्यागा-

(उत्पत्तिशिष्टन्यायसहकारेण तत्प्रख्यन्यायस्य वैश्वदेवनामत्वे प्रमाणत्वम्)

अत्र च न केवल तत्प्रख्यन्यायेन नामत्वम्, तस्य गुणविध्यसपादनद्वारा प्रवृत्तिनिमित्तापादकत्वेनेहामिक्षायागे गुणविधिनिराससपादकत्वेऽप्याग्नेयादियागेषु तदसभवस्य कर्तुमशक्यत्वात्, अत उत्पत्तिविशिष्टगुणबलीयस्त्वस्यापि सहकारित्वमभिप्रेत्याह—**उत्पत्तीति**॥

(प्रवृत्तिनिमित्तान्तरनिरासपूर्वकं विश्वदेवजन्ययागघटितसमुदायाश्रयत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वोपपादनम्)

यत्तु—प्राचीनै 'यद्विश्वेदेवा समयजन्ते' त्यर्थवादावगतस्य विश्वदेवकृतयागत्वस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्व—उक्त, तदवास्तवस्य निमित्तत्वानुपपत्तेरयुक्तम्। **यदपि**—विश्वशब्दस्य सर्ववाचकत्वमभिप्रेत्य सर्वाग्न्यादिदेवताकत्व—**कैश्चिद्दर्शितम्,** तदपि रूढित्यागादयुक्तमित्यभिप्रेत्य तज्जिज्ञासाय यद्यपिच तत्प्रख्यन्यायेनामिक्षायाग एव प्रवृत्तिनिमित्त सपाद्यते, तथापि यजेतेत्यनेन प्रकृतत्वाविशेषाद्वक्ष्यमाणार्थवत्त्वाय सर्वेषामेव यागाना समुदायीकरणार्थमनुवादात् समुदाये विश्वदेवदेवताकत्वस्य स्वजन्यघटितत्वसबन्धेन सत्त्वात् तद्वारा समुदायिष्वष्टसु प्रवृत्तिनिमित्तसपादनोपपत्तिमभिप्रेत्याह—**प्रवृत्तिनिमित्त चेति**॥ एवच तद्धितेन समुदायिनचोक्तावपि तेषा सबन्धसामान्ये पदश्रुत्यावगते सबन्धविशेषापेक्षाया योग्यतया विश्वदेवदेवताजन्यामिक्षायागघटितसमुदायाश्रयत्वरूपसबन्धविशेषावगतेवैश्वदेवपदेनैकेनोपादानात् प्राजापत्यानामिवोत्पत्तिवाक्ये एकपदोपादानाभावेऽपि नानवाक्योत्पन्नानामपि एकसमुदायसिद्धेर्न वैश्वदेवशब्दे छत्रिन्यायेन वैश्वदेवावैश्वदेनसमुदाये प्राचीनोपपादितलक्षणाश्रयणप्रसङ्गोऽपाति भाव॥

(वैश्वदेवपदस्य समुदायानुवादत्वप्रयोजनम् आमिक्षायागमात्रव्यावर्तनेन सर्वफलसंबन्ध इति निरूपणम्)

तत्प्रयोजनं चेति—इतरथेति। सप्तसु देवताविधा-

देवताकत्वाद् वसन्तादिसंबन्धद्वारा चातुर्मास्यसंज्ञकत्वलाभेन फलसबन्धापत्तेरितरेषामङ्गत्वापत्तिरिति कौस्तुभे स्पष्टम् ॥ ११ ॥ २७ ॥ इत्येकादशं वैश्वदेवाधिकरणम् ॥

(१२ अधिकरणम् ।)

पूर्ववन्तः ॥ "वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते" इत्यनेन याग विधाय "यदष्टाकपालो भवति गायत्र्यैवैन ब्रह्मवर्चसेन पुनाति" इत्यादिनाऽष्टाकपालनवकपालदशकपालैकादशकपालद्वादशकपालाना फलान्यनूद्याऽन्ते "यस्मिन् जाते एतामिष्टिं निर्वपति पूत एव स तेजस्व्यन्नाद इन्द्रियावी पशुमान् भवती"ति श्रुतम् । तत्र द्वादशत्वे अष्ट

पूर्वपक्षे तेषामपि वैश्वदेवपदेन ग्रहण सभवत्येवेति शङ्कानिरासायामिक्षायागस्यैवेत्येवकार प्रयुक्त । तत्राग्न्यादीनामपि विकल्पेन पूर्वपक्षे देवतान्वाद्वसन्तादिविधौ नित्यानित्यसयोगविरोधापत्तेर्न ग्रहणमित्यर्थः । **वस्तुतस्तु**—कर्मान्तरपूर्वपक्षे समानलिङ्गकत्वेन वसन्तादिवाक्ये वैश्वदेवपदमस्यैव नामेति नियन्तुमशक्ते उपलक्षणमेवामिक्षायागस्यैवेतिपदम् । एवकारश्चाग्नेयादिसप्तकव्यावृत्त्यर्थक एवेति ध्येयम् ॥

(वैश्वदेवपदस्यामिक्षायागपरत्वेऽपि आग्नेयादीनां वसन्तकालादिसंबन्धसिद्ध्या आग्नेयादीनां तत्संबन्धसिद्धिरिति प्राचीनमतनिरासपूर्वकं फलसंबन्धसिद्धिराग्नेयादीनां प्रयोजनमिति निरूपणम्)

अत्रच प्राचा ग्रन्थेषु वसन्तकालप्राचीनप्रवणदेशसबन्धसिद्धिराग्नेयादीनामिति समुदायानुवादप्रयोजनमुक्तम्, नत्वेतदेव प्रयोजनम्, तस्यान्यथापि सिद्धे, **तथाहि**—एतदभावे हि वसन्तादिवाक्ये आमिक्षायागस्यैव साक्षात् कालान्वयेऽपि चातुर्मास्यैः स्वर्गकामो यजेतेत्यत्रामिक्षायागस्येव वरुणप्रघासादिपर्वान्तरसहचरितस्य फलसबन्धापत्तेराग्नेयादिनां वैश्वदेवावान्तरप्रकरणात् तदङ्गत्वापत्ति । चातुर्मास्यशब्दो हि "चतुर्थे चतुर्थे मास्येकेन पर्वणा यजेते" ति वाक्यान्तरानुरोधेनोत्तरपर्वत्रये मासचतुष्टयोत्तरत्वस्य श्रौतस्य पूर्वावध्यपेक्षायामर्यादात्वस्य पर्वणो मासचतुष्टयपूर्वभावावगतेर्मासचतुष्टयपूर्वोत्तरभावरूपप्रवृत्तिनिमित्तेन चतुर्णा पर्वणा नामधेयम् । पूर्वोत्तरभावस्यत्र विशेषापेक्षाया वसन्तादिवाक्येन कालविधानाद्येषामेव पूर्वोत्तरभावघटकवसन्तादिसबन्धस्तेषामेव चातुर्मास्यनामावच्छिन्नेन यजिना फलसबन्धावगतेरामिक्षायागस्यैव फलसबन्धावगता वाजिनयागवदन्येषा तदङ्गत्वापत्ता। यद्गप्रधानाना एकदेशकालकर्तृत्वमिति या वसन्तप्राचीनप्रवणदेशसिद्धिर्लभ्यत एवेति न तावन्मात्रस्य प्रयोजनत्वमिति सूचयितु फलसबन्धसिद्धिपर्यन्तानुधावनम् ॥

(वैश्वदेवनामत्वे एव त्रिंशदाहुतिलिङ्गदर्शनस्याप्युपपत्त्या नामत्वोपसंहारः)

कौस्तुभे स्पष्टमिति ॥ उपपादितमेतत् । एव "नव प्रयाजा" "नवानूयाजा" "द्वावाघारौ" "द्वावाज्यभागौ" "अष्टौ हवींषि" "त्रिंशदाहुतयो हूयन्ते" इत्याहवनीयाहुतीना वैश्वदेवे पर्वणि नित्यवच्छ्रवण त्रिंशत्त्वलिङ्गदर्शन उपपद्यते । अन्यथा सप्तसु देवताविधिपक्षे आग्नेयादीना सप्तानां सप्रतिपन्नदेवताकत्वेन सान्नाय्यवत्सहानुष्ठानेनैकाहुत्यापत्ते तद्विरोध इति सिद्ध नामधेय वैश्वदेवपदमिति । प्रयोजन पूर्वोत्तरपक्षोपन्यासेनैव सुज्ञेयत्वात्पूर्वपक्षे "वैश्वदेवे विकल्प" इति सूत्रेणैव च कण्ठोक्तेर्नोक्तम् ॥ **इति एकादशं वैश्वदेवाधिकरणम्** ॥

(विषयवाक्यसंग्रहः पूर्वाधिकरणेन वैश्वानराधिकरणस्य प्रत्युदाहरणसङ्गतिश्च)

इत्यादिनेति—आदिपदेन "यन्नवकपालस्त्रिवृतैवास्मिन् तेजो दधाति यद्दशकपालो विराजैवास्मिन्नन्नाद्यं दधाति यदेकादशकपालस्त्रिष्टुभैवास्मिन्निन्द्रियं दधाति यद्द्वादशकपालो जगत्यैवास्मिन् पशून् दधाति इत्यन्तस्य सग्रह । एकवाक्यतासूचनायान्ते इत्युक्तम । "गुणविधिर्नामधेय च निर्णीतम् । सदिग्धानामर्थाना वाक्यशेषादर्थाच्चाध्यवसानमुक्तमि 'ति द्वितीयाध्यायोपक्रमभाष्यादक्ताधिकरण यावन्नामधेयविचारप्रतीते साक्षादेवाष्टाकपालादिशब्दाना गुणविधित्ववन्नामधेयत्वमित्याशङ्कोहापवादकरणादापवादकी प्रकरणसगति तथा पूर्वाधिकरणे आनर्थक्यात् गुणविधित्वे पूर्वपक्षिते ,समुदायानुवादत्वेनाप्यर्थवत्त्वोपपत्तेर्निरस्ते इह तथाविधार्थवत्त्वासभवादुपक्रमस्थद्वादशकपालशब्दस्य विवक्षितत्वेऽष्टाकपालादिपदानामानर्थक्यापत्तेश्च गुणविधित्वमिति पूर्वन्यायात्ययेन प्रत्यवस्थानात्प्रत्युदाहरणरूपा अनन्तरसङ्गति सशय च स्पष्टत्वादनभिधाय पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति** । पुत्रे जाते इत्यन्तस्याग्नेयाधिकरणोक्तन्यायेन निर्वपतेरतिदेशप्राप्तनिर्वापानुवादेन यागलक्ष्यत्वात् द्वितीयान्तवैश्वानरद्वादशकपालपदयो द्वितीयाया करणत्वलक्षणाङ्गीकारेण करणसमर्पकत्वमङ्गीकृत्य वैश्वानरेण द्वादशकपालेन यजेत पुत्रजनने निमित्ते इत्यर्थस्य निस्सन्दिग्धत्वेन विचारविषयत्वाभावात् विचारविषयस्य निष्कृष्टरूपत्व सूचयितु—**तत्रेत्युक्तम्** ॥

(तत्प्रख्यन्यायेनाष्टाकपालादिपदनामधेयत्वम् एकस्यैव नामभेदाङ्गीकारप्रयोजनं च)

यद्यपि अष्टाकपालादिपदेऽष्टत्वादिसङ्ख्या कपालानि तदधि-

त्वादे प्राप्तत्वादष्टाकपालादिशब्दा वैश्वानरयागनामधेयमित्याद्य पक्ष । स्वरूपेण प्राप्तावपि परिच्छेदकत्वेन प्राप्त्यभावाद् गुणविधय एव ते । अष्टत्वमष्टाकपालद्रव्य वा पूर्वयागे विधीयते । उपक्रमोपसहारैक्येन चैकवाक्यत्वप्रतीतेर्न द्वादशकपालस्योत्पत्तिशिष्टता । अथवा—अस्तु वाक्यनानात्व, तथापि यद् द्वादशकपालो भवतीत्यनेनैव तद्विधि ।

करणक सस्कारो द्रव्य चेत्येतावदवगम्यते, नतु याग , तथापि सर्वेषाममीपा द्वादशकपालपदेनैव प्राप्तत्वात् तत्प्रख्यन्यायेन लक्षणया समिदादिपदवन्नामधेयान्यष्टाकपालादिशब्दा , यथा शत ब्राह्मणा सोम भक्षयन्तीत्युक्ते द्वादशैकैकमिति विभागवाक्ये शते द्वादशाना अन्तर्भूतत्वाद्विभागविधि , तथा द्वादशेष्वष्टत्वप्राप्तिरित्यर्थ । नच प्रथमान्ताना निर्वपेदित्यनेनान्वयाद्यागसामानाधिकरण्याभाव तदभावेऽप्यष्टाकपालपदैर्यागस्य प्रकृतस्य विधानोपपत्त्या अष्टाकपालो यागो भवतीत्येव नामतोपपत्ते । नच सज्ञया कर्मभेदापत्ति एकस्यैव प्रकृतस्य यागस्य पाचकलावकादिवद्भेद विनाप्युपपत्तौ तदङ्गीकारे प्रमाणाभावात् । नच नामत्वे प्रयोजनाभाव "गायत्रियैवैनमि"त्यर्थवादिकफलस्य रात्रिसत्रन्यायेनेह कल्पनेन नामधेयाना विकल्पेन सङ्कल्पेऽसार्थक्येऽपि तत्तन्नामावच्छिन्नसङ्कल्पात्तत्तत्फलसिद्धेः प्रयोजनत्वलाभादित्यर्थ ॥

(परिच्छेदकतयाऽष्टत्वप्राप्त्यभावेन तत्प्रख्यशास्त्राप्रवृत्त्या गुणविधित्वपक्षान्तरानुसरणं, अतिदेशप्राप्तस्याप्यष्टाकपालस्य पुनर्विधिसार्थक्याद्युपपादनंच)

अष्टाकपालादिपदात् "तत्रोद्धतममवेभ्य" इति सूत्रात्तत्रेत्यनुवृत्ता "सस्कृत भक्षा" इत्यनेनाष्टसु कपालेषु सस्कृतमित्यर्थ विहितस्य तद्धितरूपस्याणप्रत्ययस्य "द्विगोर्लुगनपत्ये" इत्यनेन सङ्ख्यापूर्वसमासत्वेन द्विगुसज्ञकादष्टाकपालादिप्रातिपदिकात्परत्वेन लोपविधानात्तद्धितान्तत्वावगमेन तदन्तर्गताष्टत्वप्राप्ता चतुरादिसङ्ख्यासापेक्षत्वेनासामर्थ्येन तद्धितोत्पत्त्यनापत्ते द्वादशपरिच्छेदकतयाऽष्टत्वप्राप्त्यसभवेन तत्प्रख्यन्यायाभावान्न नामधेयत्वसभव इत्याद्य पक्ष दूषयन् द्वितीय पक्षमाह— **स्वरूपेणेति** ॥ अतश्च द्वादशकपाले प्राप्ताष्टत्वादिगुणविधि , अन्यथाऽविहितस्य स्तुत्यसभवात् । यद्यप्याग्नेयविध्यन्तेनाष्टत्व प्राप्तम्, तथापि द्वादशत्वादिनाऽपदेशिकेन बाधो माभूदित्येतदर्थ पुनर्विधेः साथक्य । यदि तु द्वादशकपाले पदश्रुत्यान्वितद्वादशत्वावरोधेन नाष्टत्वस्य निवेश , तथा कपालानुवादेनाष्टत्वविधौ एकप्रसरताभङ्गापत्तिरपि स्यादित्युच्येत, तदा गुणत्रयवदेव पुरोडाशे वैजात्यकल्पनया पूर्वयाग एवाष्टाकपालादिद्रव्यान्तरविधिमभिप्रेत्याष्टाकपालादिद्रव्यमित्युक्तम् ॥

(द्वादशकपालस्यानुत्पत्तिशिष्टतया प्राजापत्यन्यायेन त्वेकद्रव्यकयागभेदनिरूपणम्)

उत्पत्तिशिष्टेति ॥ तथाच भवतीत्यस्यानुवादत्व अङ्गीकृत्य प्रथमाया द्वितीयार्थलक्षणया निर्वपेदित्यनेनान्वयाङ्गीकारेण वैश्वानर द्वादशकपाल अष्टाकपालमित्याद्यन्वयस्वीकारेण सर्वेषामेवोत्पत्तिशिष्टत्वम् । तत्र चाष्टाकपालादिद्रव्याणा परस्परमनन्वितानामेव देवतासबन्धात्प्राजापत्यन्यायेन द्रव्यदेवतासबन्धभेदेन यागभेदान्नैकस्मिन् यागे एकवाक्योपात्तत्वादारुणत्वादिवत्समुच्चयापत्तिरित्यर्थ । यत्तु द्रव्यविधिपक्षे समुच्चये कौस्तुभे इष्टापत्त्यभिधान, तदेतामित्युपसहारगतैकवचनान्तेनेष्टिपदेनैकयागपरत्वप्रतीत्यभिप्रायेण कथञ्चिन्नेयम्, नतु पारमार्थिकम् दध्यादियागानामनेकत्वपक्षे 'चित्रये'त्येकवचनस्येवेहापि पञ्चयागैरेकेष्ट्यभिप्रायेणैकवचनस्योपपत्ते पूर्वोक्तरीत्या यागभेदस्यापत्तौ यागैकत्वे मानाभावात् ॥

(पूर्वत्रापरितोषेण वाक्यनानात्वपक्षेण सर्वेषामुत्पन्नशिष्टत्वेन विकल्पेन गुणविधित्वरूपद्वितीयपक्षानुसरणम्)

भवतीत्यादौ बहूनामनुवादत्वानुपपत्ते प्रथमाया द्वितीयार्थलक्षणाया भवतीत्यनेनानन्वयापत्ते आवृत्त्यङ्गीकारे आवृत्तेरेव दोषत्वादपरितुष्य वाक्यनानात्वमङ्गीकृत्यैकस्मिन्नपि यागे सर्वेषामुत्पन्नशिष्टत्वसाधनेन पक्षान्तरेण द्रव्यविधिपक्ष समर्थयति—**अथवेति** ॥ "अष्टाकपालो भवती"ति यद्वादशकपालो भवतीत्यन्तवाक्येषु भवतीत्यत्राप्राप्तार्थत्वेन विधिमङ्गीकृत्य द्रव्यमात्रविषयो विधि । तदपेक्षिता च भावनापि यागकर्मिका वैश्वानरवाक्यप्राप्ता भवतिना लक्षणयाऽनूद्यते वैश्वानरवाक्येतु प्रमाणान्तरसिद्धद्रव्यानुवादकत्वात् द्वादशकपालपद सर्वेषामुपलक्षणमङ्गीकृत्य केवलवैश्वानरदेवताविशिष्टयागस्यैव लाघवात् विधानम् । "गायत्रियैवैनमि"त्यादिनातु विधेयाष्टाकपालादिद्रव्यस्तुति । "एतामिष्टिमि"त्यस्य च प्रत्येकमनुषङ्गेणैतामष्टाकपालगुणकामिष्टि यस्मिन् जाते निर्वपति स पूत एव भवति । एता नवकपालगुणकामिष्टि निर्वपति स तेजस्व्येव भवतीत्येव प्रत्येक सबन्धादार्थवादिकपूतत्वादिफलमिष्टेरेव कल्प्यते, नत्वष्टाकपालादिद्रव्यस्येति द्वादशकपालादीना सर्वेषामेवोत्पन्नशिष्टत्वात् सर्वेषा प्रकृतयागनिवेशोपपत्तेर्निरपेक्षसाधनत्वात् व्रीहियववद्द्रव्याणा विकल्प इत्यर्थ ॥

(द्वादशकपालस्योत्पत्तिशिष्टत्वाङ्गीकारेणाष्टाकपालादिवाक्यस्य गुणफलविधित्वाङ्गीकारेण तृतीयपक्षोपपादनम् । तत्र वार्तिकविरोधपरिहारश्च)

विकल्पापत्तिदोषापत्तेर्वा स्वरसेन नानावाक्यतामङ्गीकृ-

वैश्वानरवाक्ये तत्पदमनुवाद एवेति द्वितीय । ब्रह्मवर्चसा-दिरूपफलोद्देशेन प्रकृतयागाश्रितगुणा एवाष्टाकपालादयो विधीयन्ते इति तृतीय ।

सिद्धान्तस्तु संभवत्येकवाक्यत्वे तद्भेदस्यान्या-

त्यापि तृतीय पूर्वपक्षमाह—**ब्रह्मवर्चसेति** ॥ यदष्टाकपालो भवतीत्यादावप्राप्तत्वात् विधि प्रकल्प्य विहिताना अष्टाकपा-लादीना "गायत्रियैवैन ब्रह्मवर्चसेन पुनाति"इत्यार्थवादिक-ब्रह्मवर्चसहेतुकपूतत्वफलकल्पनेन तत्रैवाश्रयापेक्षाया प्रकृत-वैश्वानरयागस्याश्रयत्वोपपत्ते काम्यत्वादवोत्पत्तिशिष्टस्यापि नित्यस्य द्वादशकपालस्य बाधोपपत्तेर्द्वादशकपालस्य स्वशब्दो-पादानेन "जगत्यैवास्मिन् पशूनि"त्यात्मीयस्तुत्यव नैराका-ङ्क्ष्यान्नाष्टाकपालादिशब्दाना गौणीपूर्वकलक्षणया द्वादशकपा-लस्तावकत्वमङ्गीकर्तु युक्तमित्यर्थ । **यत्तु वार्तिके—ननु** च—"ब्रह्मवर्चसयोगादिफलत्वेन यदीष्यते । स्तुत्यभावाद्विधि केन वर्तमानापदेशिनाम् ॥" इति ब्रह्मवर्चसफलार्थत्वमाक्षिप्य "गायत्रियैवैनमि"त्यादिना स्तुतिरेव क्रियते, न फलसबन्ध । तथातु अप्राप्त्यात्मकविध्युन्मीलनायदष्टाकपाल इत्यादिभि सार्थवादकै प्रत्येक विहिताना यथासंख्य "पूत एवे"त्यादिभि फलसबन्ध क्रियते—**इत्युक्तम्**, तदर्थवादाद्विधित्वम्, तेन चार्थवादतेत्येव अर्थवादतो विधिकल्पनस्यान्योन्याश्रयग्रस्त-त्वात् "यस्मिन् जात" इत्यनेनेष्टेरेव पूतत्वादिफले सबन्धेन गुणाना तदन्वयानुपपत्ते प्रौढिवादमात्रमिति सूचयितु ब्रह्म-वर्चसादीत्युक्तम् । अतश्चाप्राप्तार्थस्यैव सर्वव्यापकस्य लट्त्व-निश्चायकतया विधिकल्पकत्वाद्रात्रिसत्रे इवार्थवादिक ब्रह्मवर्च-सहेतुकपूतत्वादिक फल युक्तम् । एवच "यस्मिन् जाते" इत्यस्य सिद्धवन्निर्देशानुपपत्त्या विनियोगविधिकल्पनयाऽऽश्रय-त्वाभिमतेष्टे फलसबन्धोऽपि सिद्धो भवतीति पूतत्वादीष्टेरेव फलमिति भाव । मूले ब्रह्मवर्चसादिरूपफलेतिपदेन ब्रह्म-वर्चसपदघटितार्थवादोपात्त फलमित्यर्थो ज्ञेय ॥ **यत्तु कौ-स्तुभे**—पूतत्वादीना फलत्वमुक्त, तद्वातिकोक्तिमाश्रित्याथ-वामूलोक्तिविरोधपरिहाराय , ब्रह्मवर्चसहेतुकपूतत्वाभिप्रायेण कथञ्चिन्नेयमिति दिक् ॥

(आख्यातभेदेन निमित्तफलरूपोद्देश्यभेदेन प्र-त्यवायध्वसरूपफलान्तरोद्देशेन पूतत्वाद्यने-कफलसबन्धेन च प्रसक्तवाक्यभेदपरिहारे-णोपक्रमोपसहारावगतैकवाक्यतया द्वा-दशकपालस्तुतावेवाष्टाकपालादिवा-क्याना तात्पर्योपपादनम्)

वाक्यभेदाङ्गीकारेण दृढतयोपपादितयोर्द्वितीयपक्षतृतीयप-क्षयोरेकहेतुनेव दूषण सूचयन् सिद्धान्तमाह—**सिद्धान्त-स्त्विति** ॥ "सभवत्येकवाक्यत्वे"इत्यनेनाथवास्त्वितिपक्षो निरस्त । फलार्थगुणविधिपक्षोऽप्यनेनैव निरसनीय । यदि ह्या-श्रयविधायक परिपूर्णतयाऽऽश्रय विधाय निराकाङ्क्ष भवेत्तदा तेन विहिताश्रयलाभेन फलार्थगुणविधान भवेत् । नह्युपक्रमो-

पसहारपर्यालोचनया प्रतीयमानमेक वाक्य "एतामिष्टि निर्व-ती"त्यनेनान्वयनिराकाङ्क्षम् । इतरथैकवाक्यताया एव भङ्गा-पत्ते । अतश्च वैश्वानरवाक्यस्यापर्यवसायित्वेन यागविध्यमात्रे विहिताश्रयालाभात्तन्म यपतिताष्टाकपालादिवाक्याना स्वात-न्त्र्येण विधायकत्वेऽर्थभेदाद्वाक्यभेदापत्तेश्च नात्र गुणविधि । **एतेन**—आख्यातभेदेन वाक्यभेदस्यादोषत्वमित्यपि—**नि-रस्तम्**, आख्यातभेदेऽपि "यस्योभयमि"त्यादौ यच्छब्दव-लादेकवाक्यत्ववदिहापि "यस्मिन् जाते" इत्युपसहारस्य यत्तच्छब्दोपबद्धत्वेनोपक्रमस्य जातेष्टिविषयत्वावगमेनैकवा-क्यताप्रतीते कामपदाभावेन ब्रह्मवर्चसादे फलत्वाप्रतीते सत्यामपिवा तत्प्रतीतावेतामिष्टिमित्यादिनेष्टिगतफलस्यैव प्र-तीतेर्न गुणफलसबन्ध । नच सिद्धान्तेऽपि निमित्तफलयोरु-द्देश्ययोरुपादानाद्वाक्यभेद आवश्यक , निमित्तस्यावश्यानुष्ठा-पकत्वरूपोद्देश्यत्वेऽपि ईप्सिततमत्वरूपोद्देश्यत्वाभावेन फल-स्यैव तत्त्वेनान्वयात् विजातीययोरेकेनान्वयेऽपीतरविषयाका-ङ्क्षानिवृत्त्यभावेन तस्याप्यन्वयोपपत्तेर्वाक्यभेदाप्रसक्ते । **नच** —निमित्तान्वयेनोद्देश्यानेकत्वाभावेऽपि तदन्वयानुपपत्त्या कल्पितपापक्षयस्य भावनाया पूतत्वादेरिवोद्देश्यत्वेनैवान्वयात् वाक्यभेदतादवस्थ्यमिति—**वाच्यम्**, अन्यत्र पापक्षयस्य भाव्यत्वकल्पनेऽपीह प्रतियोग्युपस्थितिसापेक्षतया विलम्बि-तोपस्थितिकस्य तस्य भाव्यत्वकल्पनापेक्षया शीघ्रोपस्थितपूत-त्वादीनामेव त कल्पनात् । **अतएव**—निमित्तबलादवगत-प्रत्यवायध्वसस्यैव फलत्वोपपत्तेर्नार्थवादिकफलकल्पनेत्यपि— **परास्तम्** । नच तथापि पूतत्वाद्यनेकफलाना कल्प्यत्वेऽपि भावनायामन्वये वाक्यभेद , अर्थवादोपात्तफलकामो निर्वप-दित्येव पूतत्वादीना व्यासज्यवृत्तिफलत्वकल्पनेन प्रत्येकमुद्दे-श्यत्वाकल्पनात् । अतएवचैकवाक्यतापत्त्या सवलिताधिकार-सिद्धिरिति नाग्निहोत्रादिविधिवत् प्रयोगान्तराक्षेपकत्वम् । एवच निमित्तत्वानुपपत्त्याऽकरणे 'प्रत्यवायमात्रकल्पनेऽपि तद्ध्वसस्य फलत्वाकल्पनात् । पुत्रविपत्तौ विद्यमानमपि जन-ननिमित्त नेष्टे प्रयोजकम्, सवलिताधिकारत्वात्, अत पुत्रजनने निमित्ते पुत्रगतपूतत्वाद्यर्थं जातेष्टि कार्या, अन्यथा प्रत्यवैतीत्यर्थावगमात् न तदकरणे पितु कश्चन प्र-त्यवाय इत्यपि ज्ञेयम् । **येतु—**उपक्रमप्राबल्यपक्षे "पुत्रे जाते" इत्युपक्रमे सवलितनैमित्तिकाधिकारितया जातेष्टेर्वा-क्यशेषरूपोपसहारानुसारेण पुत्रगतपूतत्वादिफलसवलिताधि-कारानापत्तेर्वाक्यशेषस्यार्थवादतामात्रेणाप्युपपत्तिरापद्यते इ-त्युपसहारप्राबल्येन सवलिताधिकारम्—**आहु**, तेषा नि-रासोऽप्यत एव ज्ञेय । नहि उपसहारानुसारेणात्रोपक्रमे क-स्याप्युपमर्द कृत , उपक्रमावगतपुत्रजननिमित्तत्वापरित्या-

व्यत्वात् प्रकृतयागस्यैवेय सर्वा स्तुति । यदङ्गभूतद्वादशकपालस्यावयवोऽष्टाकपालादिरप्येकैकफलसाधन, तत्र सर्वावयवोपेतद्वादशकपालस्य सर्वफलप्रयोजकत्वे क सन्देह इति यागस्तुति । अष्टाकपालपद चाग्नेयाष्टाकपाले शक्त गौण्या वृत्त्या अष्टत्वाश्रयकपालश्रपितत्वसादृश्येन द्वादशकपालावयवे गौणम् । तेन चावयवद्वाराऽवयवी द्वादशकपालो लक्ष्यते । तेन लक्षणया यागस्तुतिरिति । इद चाधिकरण औदुम्बराधिकरणन्यायेन गतार्थमपि शिष्यहितार्थमुक्तमिति ध्येयम् ॥ १२ ॥ २८ ॥ **इति द्वादशं वैश्वानराधिकरणम् ॥**

(१३ अधिकरणम् ।)

तत्सिद्धिः॥ "यजमान प्रस्तर" इत्यादावपि सामाना- [illegible]

गेनैव विधे प्रवर्तकत्वपर्यवसानात् रात्रिसत्रन्यायेन विध्याकाङ्क्षयैव पूतत्वादिफलकल्पनात् । अत एव यत्रान्याङ्गत्वेनैव विधे प्रवर्तकत्वपर्यवसानेनानाकाङ्क्षा, तत्रापापश्लोकश्रवणादीना नैव वाक्यशेषेण फलत्वकल्पना, किंतु अर्थवादत्वेन स्तुतिपरत्वमेव युक्तमित्याह—**प्रकृतयागस्यैवेति ॥**

(जगत्यैवास्मिन्निति वाक्येनैव द्वादशकपाल स्तुतिनैराकाङ्क्ष्य शङ्कानिरासः)

यदुक्त द्वादशकपालस्य "जगत्यैवास्मिन्निति स्तुत्येव नैराकाङ्क्ष्यान्नाष्टाकपालत्वेन स्तुते प्रयोजनमिति, तन्निरासाय **सर्वा** इत्युक्तम् । **अत एवोक्तम् वार्तिके**—स्तुतेरपरिमाणत्वाद्यावती हि प्रतीयते । ता सर्वामेकरूप्येण विध्युद्देश प्रतीच्छति । सर्वत्र हि अल्पै बहुभिर्वाक्षेर स्तुतयो दृश्यन्ते, श्रोतृप्रकारानेकत्वाच्च क्वचित्काश्चिदर्थवत्यो भवन्ति । यथैव केषाचिद्विध्युद्देशमात्रेण प्रवृत्तो सिध्यन्त्यन्यार्थां स्तुतिराश्रियते, तथवाल्पस्तुत्युपपन्नेऽपि काय महास्तुत्याश्रयणमि"ति । अतश्च "यस्मिन् जाते एतामिष्टि निर्वपति पूत एवे' त्यादिप्राशस्त्यप्रतिपादनोपपादकतया पूर्वासा स्तुतीना युगपद्ग्रहणादेकया नैराकाङ्क्ष्याभावात् महत्या अपि स्तुतेरपेक्षणात् वैयर्थ्याभावेन सर्वाऽपि स्तुतिरित्यर्थ ॥

(प्रथमपूर्वपक्षखण्डनम्)

यत्तु—एकवाक्यतामङ्गीकृत्य अष्टत्वस्याष्टाकपालद्रव्यस्य वा विधान पूर्वपक्षित, तत्त्वेकप्रसरताभङ्गापत्तेरुक्तत्वान्मध्ये भिन्नभिन्नानेकार्थविधाने एकवाक्यताभङ्गापत्तेरयुक्तमिति प्रागेव सूचितम् ॥

(अष्टाकपालपदस्य द्वादशकपालावयवपरत्वोपपादनपूर्वकं अष्टाकपालादिवाक्यैर्द्वादशकपालस्तुतिप्रकार·)

ननु अष्टाकपालादीना अविहिताना विहितस्य द्वादशकपालस्य चाष्टाकपालादिपदै कथ स्तुतिरित्यत स्तुतिप्रकारमाह—**यदङ्गेति ॥** यद्यप्यष्टाकपालादीनामविधानम् तथापि ब्रह्मवर्चसहेतुकपूतत्वादिहेतुभूता गायत्र्याद्यक्षरताष्टत्वादिसङ्ख्यासाम्येन कपालगताष्टत्वादे ब्रह्मवर्चसादिजनकत्वेन प्रतीयमाना स्तुतिगौण्योक्ताष्टाकपालावयवे सचार्यते । अत तस्याप्यविहितत्वादवयवावयविभावेन लक्षितविहितद्वादशकपालावयविस्तुतिस्तु यागस्तुतिरित्यर्थ ॥ **ननु**—अष्टाकपालपदस्याष्टत्वावच्छिन्नकपालसस्कृतपरत्वेन द्वादशकपालावयवस्य तेन नोपादानमित्यत आह—**अष्टाकपालपदचेति ॥ गौण्येति ॥** वेदस्येव श्रपणस्य सस्कारपदवाच्यत्वात् इह तदभावेऽप्यष्टाकपालजन्यश्रपणजातिगुणयोगात् गाण्येत्यर्थ । **शिष्यहितार्थमिति ॥** विशेषाशङ्कानिराकरणव्याजेनेति शेष । प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति द्वादशं वैश्वानराधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणादिना सङ्गतिनिरूपणपूर्वकपूर्वपक्षोपक्रमः)

अत्रच "तत्सिद्धिजातिसारूप्यप्रशसाभूमलिङ्गसमवाया इति गुणाश्रया" इत्येकपाठेन विद्यमानमपि सूत्र मन्त्राधिकरणपूर्वपक्षसूत्रस्येव व्याख्यासौकर्याय खण्डश कृत्वा पठितम् । गुणविधिनामधेयविचारात् प्रकरणसगति अष्टाकपालादिपदाना द्वादशकपालावयवे गौण्या वृत्त्या प्रवृत्तिरिति पूर्वाधिकरणे उक्ताया गौण्या निमित्तासभवादाक्षेपसमाधानेनाक्षेपिकीमनन्तरसङ्गति सशय च स्पष्टत्वादनभिधाय गुणवृत्त्याक्षेपसमाधानार्थत्वेऽप्यस्य सूत्रस्य सार्वत्रिकगौणीवृत्तिसमाधानार्थत्व सूचयितु यद्भाष्यकारेण विशेषत उदाहृत, तदुदाहरणप्रदर्शनेन पूर्वपक्षमाह—**यजमान इति ॥**

(औदुम्बराधिकरणेन गतार्थत्वशङ्कानिरासः)

अतएव—औदुम्बराधिकरणसिद्ध स्तुतिपरत्वमप्यर्थान्तरत्वाद्विनाऽष्टाकपालपदेनेव यजमानपदेनापि प्रस्तरस्तुत्यसभवेनासभवात् गौणीवृत्त्या तद्वदेव निर्वहणीयम् । नच सा सभवति, पराभिमततल्लक्षणासभवात्, अत प्रामाण्यनिर्वाहाय कर्तव्यपदाध्याहारेण गुणविधित्वमेव अङ्गीकरणीयमित्याक्षिप्य समाधानान्नार्थवादत्वसिद्धान्तकरणादौदुम्बराधिकरणेन गतार्थत्वमित्यपि ध्येयम् ॥

(प्रवृत्तिनिमित्तप्रयोजनयोरसंभवेन सामानाधिकरण्योपपत्त्यर्थं यजमानपदस्य प्रस्तरनामत्वेन पूर्वपक्षोपपादनम्)

आदिपदेन "यजमान एककपाल" इत्यादिसग्रह । भाष्ये यर्थवादत्वाभ्या कोटिद्वयोपन्यासेऽपि वार्तिक सगतिसूचनात् नामतापूर्वपक्षमाह—**सामानाधिकरण्यादिति ।** नहि एकार्थप्रतिपादकत्वरूप पदाना सामानाधिकरण्य एकार्थत्व विनोपपद्यते । अतो नामधेयमित्यर्थ । **नच**—नाम्ने

सम्भवाद्वा जघन्यप्रस्तरपदलक्षितप्रस्तरकार्यस्रुग्धारणोद्देशेन विधेयत्वाभावात् तदवच्छेद्यविधेयान्तरस्याप्यभावे वाक्यानर्थक्यम्, ईदृङ्नामवत्त्वात्प्रशस्तोऽयमिति स्तुतिपरत्वे तेनार्थवादत्वपक्षादविशेष इति—**वाच्यम्**, "प्रजा वै बर्हिर्यजमान प्रस्तर" इति सामानाधिकरण्यात् प्रजाशब्दस्य बर्हिर्नामत्वे यजमानशब्दस्य प्रस्तरनामत्वे च सति यजमाननामकप्रस्तरस्य प्रजानामकबर्हिरुपरिभावकरणेन प्रसिद्धयजमानस्यायजमानादुत्तरत्ववत् भवतीत्येवंरूपाया "प्रस्तरमुत्तरं बर्हिष सादयती"ति विधेयप्रस्तरोपरिभावस्तुतेस्तेन लाभादानर्थक्याभावात्। अर्थवादत्वेतु साक्षादेव स्तुत्यर्थत्वम्। नामधेयत्वेतु परपरयेत्येतावानेव भेद। नच नामधेयत्वे प्रवृत्तिनिमित्ताभाव, यजमानशब्दस्य यागकर्तृतावाचितया प्रस्तरैककपालयोरचेतनत्वेन यागकर्तृत्वासम्भवेऽपि तत्प्रयोगान्तर्गतस्वव्यापार प्रति स्थाल्यादिवत् कर्तृत्वोपपत्तेस्तस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वोपपत्ते। अत एव एतादृशयोगस्य यजमाने प्रस्तरपदस्यासम्भवादेकमितरस्य नामधेयमिति मूले समुच्चायिकारेणोक्तावपि यजमानपदमेव प्रस्तरनामधेयमित्यत्रैव तात्पर्यं द्रष्टव्यम्। प्रतिपादित च तथैव कौस्तुभे।

(यजमानपदस्य योगरूढत्वात् सोमादिवन्नामत्वासंभवात् प्रस्तरकार्ये यजमानरूपकर्तृगुणविधित्वरूपपूर्वपक्षप्रकारान्तरनिरूपणम्)

अतएव यजमाननामकत्वात्॥ यजमानशब्दो न यागकर्तृमात्रवाची, अपितु कर्तृनिष्ठक्रियाजन्यफलाश्रयाभिधायकात्मनेपदादेशशानजन्ततया क्रियाजन्यफलाश्रयवाचकत्वेन यजमाने योगरूढ एवेति तदर्थस्य प्रस्तरेऽसम्भवात् सोमादिपदवत्सामानाधिकरण्यमात्रेण नामत्वानुपपत्त्या गुणविधित्वपूर्वपक्षमाह—**रूढत्वेनेति** ॥ **ननु**—तथापि कुत्र को वा गुणो विधीयते इत्यपेक्षायामाह—**जघन्यप्रस्तरपदेति** ॥ "यो होता सोऽध्वर्यु"रि'ति कौण्डपायिनामयन समाम्नाते सामानाधिकरण्यानुपपत्त्या होत्रमुख्यार्थत्वमङ्गीकृत्याध्वर्यवादिशब्दाना लक्षणार्थत्व "विप्रतिषेध करण समवायविशेषादि"त्यधिकरणे तृतीये उक्तम्। एवमिहापि प्रस्तरपदस्य कार्यलक्षणार्थत्वमङ्गीकृत्य यजमानरूपगुणस्य कर्तृत्वेन विधानमित्यर्थ।

(यजमानोद्देशेन प्रस्तरस्य प्रस्तरोद्देशेन यजमानस्य वा विधानम्।)

तत्र यदि कश्चित् अचेतनस्यापि प्रस्तरस्य यजमानकार्ये विनियोग्यतया विधाने विनिगमकाभावात् "उद्देश्ययोग प्राथम्य"मित्युक्तोद्देश्यतानियामकप्राथम्यसत्त्वाद्वा शङ्केत, तन्निरासाय "मुख्य वा पूर्वचोदनाल्लोकवदि"ति द्वादशाधिकरणोक्तेनानुपसञ्जातविरोधित्वेन मुखे आदौ भवस्यैव स्वधर्मत्वानुग्रहो युक्तो, नतु जघन्यस्येति मुख्यानुग्रहन्यायेन विनिगमना सूचयितु **जघन्ये**त्युक्तम्। ततश्च यजमानपदस्य मुख्यार्थवृत्तित्वरूपस्वधर्मत्वानुरोधेन तत्र कार्यलक्षणाया अयुक्तत्वाच्च यजमानकार्ये प्रस्तरविधानाद्यापत्तिरित्यर्थ। प्रस्तरैककपालयो कार्य यजमानविधान प्रस्तरैककपालयोरिव प्रहरणसर्वहोमयोरापत्त्या यजमाननाशेन सर्वतन्त्रलोपापत्तिशङ्कानिरासाय **कार्यपदो**पादानम्। स्रुग्धारणयागरूपयो कार्ययोर्विनियुक्तप्रस्तरैककपालयो प्रहरणहोमाख्यप्रतिपत्त्यापाद्यत्वात् तत्प्रतिपत्त्योस्तत्कार्यत्वाभावात् यजमानस्यान्यार्थस्यैककपालकर्तृकपुरोडाशधारणादौ विनियोगेऽपि तन्नानिष्पत्त्या कृतार्थत्वाभावेन प्रतिपत्त्यनर्हत्वाच्च प्रतिपत्त्यनापत्तेर्न सर्वतन्त्रलोपापत्ति, नैव विकल्पाद्याकाङ्क्ष प्रस्तरविधिवैयर्थ्यापत्तिश्चेत्यर्थ। प्रस्तरकार्ये यजमानस्य विधान "दक्षिणतोऽवस्थान च कर्मण क्रियमाणस्ये'ति सामान्याद्विहितस्य यजमानकर्तृकदक्षिणतोऽवस्थानस्यानुपपत्तिपरिहाराय कार्यविशेषज्ञापनाय **स्रुक्धारण**पदोपादानम्। ततश्च तस्य स्रुग्धारणपूर्वोत्तरकालयोरुपपन्नत्वान्न विरोध इत्यर्थ ॥

(अष्टाकपालपदवद्गौण्यनुपपत्त्या यजमानपदगुणविधित्वसमर्थनम्)

नच—अत्रार्थवादत्वेनोपपत्तौ नाष्टाकपालादानामिव विध्यन्तरकल्पनया गुणविधिरेव युक्तमिति—**वाच्यम्**, तत्र गायत्रियेवेनमित्याद्युपादानेनावयवभूताष्टाकपालादिस्तुतिप्रतीतेरवयवावयविभावेन द्वादशकपालस्तुत्युपपन्नत्वेऽपीह वायुवेक्षेपिष्ठेत्यत्रोत्कर्षाधायकगुणस्यैव तदभावे एकयजमानपदात्स्तुत्यप्रतीतेरवयवावयविभावेन द्वादशकपालस्तुत्युपपत्तावपीहावयवायोगेनावयवित्वाभावात् लक्षणयापि प्रस्तरे स्तुत्यनुपपत्तेश्च पूर्ववैषम्येण अर्थवादत्वासम्भवात्। नच गौण्या तदुपपत्ति गौण्या लक्षणस्वरूपाणा दुर्निरूपणीयत्वात् ॥

(प्रसिद्धार्थहानेनाप्रसिद्धार्थवाचित्वम् समुदायवाचिन एकदेशवाचित्वं स्वोत्प्रेक्षाप्रभावारोपविषयार्थपरत्व वा न गौणीवृत्तिरिति निरूपणम्)

तथाहि—यदि तावत् प्रसिद्धार्थत्यागेन अप्रसिद्धगुणवाचित्व तल्लक्षणम्। प्रसिद्धमर्थं परित्यज्य देवदत्तपदसामानाधिकरण्यात् देवदत्तनिष्ठप्रसह्यकारित्वादिगुणेषु शक्त्यन्तरकल्पनया तत्समन्वयान्मत्वर्थलक्षणया सामानाधिकरण्योपपत्तिरित्युच्येत, तदेदृशस्य लक्षणस्य लोके वक्त्रभिप्रायानुरोधेन सम्भवेऽपि वेदे तदभावात् प्रसिद्धार्थत्यागेऽप्रामाण्यापत्तेर्नेदृशेन गौणत्वेन स्तुत्युपपत्ति। **यत्तु**—समुदायवाचिनो लक्षणयैकदेशे वृत्तिर्गौणीति लक्षणम्, सर्वे हि सिंहादिशब्दा न जातिमात्रवाचका तथात्वे गुणादिवचनै शुक्लादिशब्दै सामानाधिकरण्यानुपपत्ते, अपितु जातिद्रव्यगुणक्रियादिसमुदायवचना इति तादृशसमुदायस्य देवदत्तेऽसम्भवाद्देवदत्तादिपदसामानाधिकरण्यानुपपत्त्या समुदायैकदेशे प्रसह्यकारित्वे ल

प्रत्यक्षविध्यश्रवणात् "प्रस्तरमुत्तर बर्हिष सादयती"ति विध्यन्तरैकवाक्यत्वाच्च तदर्थवादत्वमौदुम्बराधिकरणन्यायेन सिद्धमेव। यजमानपदन्तु गौण्या वृत्त्या प्रस्तरस्तावकम्।

ननु—अध्यारोपितार्थवृत्तित्वे गौणत्व लोके प्रसिद्धम्, सिहत्वस्य देवदत्ते आहार्य्यारोपात्, नच तत् वेदे सम्भवति आरोपकपुरुषाभावादिति—**चेत्** विनाऽप्यारोप सिहशब्दस्य सादृश्यमात्रविवक्षया देवदत्ते काव्यलोकयो प्रयोग दर्शनात् स्वशक्यगुणसमानजातीयगुणयोगनिमित्तत्व गौणत्वम्। सिहनिष्ठक्रूरत्वसमानजातीयक्रूरत्वयोगाच्च सिहपदस्य देवदत्ते प्रवृत्ते सिहो देवदत्त इत्यत्र लक्षणसमन्वय। पुष्पादौ खसम्बन्धित्वाध्यारोपेण चारोपित खपुष्पशब्दाय मङ्गीकृत्य तद्वृत्तिगुणानामसत्त्वादीना सिद्धान्ते सत्त्वाच्च न

क्षणया मिहशब्दवृत्ते मत्वर्थलक्षणया सामानाधिकरण्योपपत्तेस्तत्समन्वय इति—**केषाचित्कल्पनम्, तदपि** समुदायस्यानित्यत्वेनानित्यार्थसयोगात् वेदेऽप्रामाण्यापत्ते जाति विना व्यक्तिगुणक्रियाणा परिच्छेदासभवादावश्यकजातिवाचित्वेनैव व्यक्तिप्रतीत्युपपत्तेरतिरिक्तगोणीस्वीकारे मानाभावाच्चायुक्तम्। **यदपि**—स्वोत्प्रेक्षाप्रभावारोपविषयीभूतार्थवृत्तित्व गौणीलक्षणम्। अस्ति च सिहशब्दस्य देवदत्ते वक्त्रा प्रयुज्यमानत्वान्यथानुपपत्त्या सिहत्वारोपेण स प्रयुक्त इति श्रोत्रा कल्पनात् तत्समन्वय इति, **तदपि** वेदे आरोपकपुरुषस्याभावादयुक्तमिति नेदृशेनापि गौणीलक्षणेनेह गोण्योपपत्त्या स्तुत्युपपत्तिरिति सर्वथा नार्थवादत्वम् स्तुत्यापादकमाश्रयितु शक्यते इत्यगत्या भट्टस्कान्येकवाक्यता गुणविधिरेवायमिति भाव॥

(प्रत्यक्षविध्यभावेन प्रहरणाद्यापत्त्योत्तरतन्त्रलोपापत्त्याच्च गुणविधित्वनिराकरणेनौदुम्बराधिकरणन्यायेन सिद्धान्तोपपादनम्)

यद्यत्र प्रत्यक्षो विधि स्यात्, तदा प्रत्यक्षविधिविहितैतदनुरोधेन दक्षिणदेशावस्थानसङ्कोच प्रस्तरविधे पाक्षिकत्वमेकवाक्यताभङ्गश्च कल्प्येत, नत्विह प्रत्यक्षो विधिरस्ति। अत कल्प्येन विधिना तदङ्गीकारस्यायुक्तत्वान्न गुणविधिरित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**प्रत्यक्षेति॥ अपिच** प्रस्तरस्थानापत्त्या यजमानस्य प्रहरणसर्वहोमयोरापत्ति। यद्यपि तयोर्न प्रस्तरैककपालकार्यत्वम्, तथापि प्रतिपत्तिभूतप्रहरणहोमा प्रति स्वकार्यस्रग्धारणयागरूपसाधनत्वेन स्वरूपेण प्रस्तरैककपालयो सस्कार्यत्वेन प्रयोजकत्वात् ताद्रूप्यस्य यजमानेऽपि सत्त्वेन स्थापनापत्त्युपपत्त। नचाकृतार्थत्वम्, प्रधानानुरोधेन क्रम बाधित्वापि सर्वयाजमानकरणोत्तर तदापत्तरनिवार्यत्वात्। इष्टापत्तौ क्रमबद्धसोमयागाद्युत्तरतन्त्रलोपापत्तिरिति भाव। औदुम्बराधिकरणाक्षेपसमाधानेन तत्सिद्धमर्थवादत्वमेव युक्तमित्याह—**तदर्थवादत्वमिति॥** पूर्वोक्तस्तुत्यसभव परिहरति—**यजमानपदंत्विति॥**

(वेदाप्रामाण्यानापादकगौणीलक्षणस्वरूपनिरूपण, तस्य खपुष्प भवत्सिद्धान्त इत्येतत्साधारण्योपपादनं च)

आद्यलक्षणद्वयस्यासिद्धत्वात् तदुपेक्ष्य पूर्वोक्तप्रसिद्धान्तिमगोणीवृत्तिलक्षणासभव शङ्कते—**नन्विति॥ अत इति॥** अत इति ल्यब्लोपे पञ्चमी। तेन प्रयोगदर्शनादिद पूर्वोक्त लक्षण विहाय स्वशक्येत्यादिवक्ष्यमाण लक्षणमित्यर्थात् न प्रयोगदर्शनादिति पञ्चम्यन्तान्वयानुपपत्ति। **ननु** यथा किञ्चिद्रूपमादाय तद्रूपे तद्रूपकल्पनलक्षणारोपघटिततल्लक्षणस्य "खपुष्प भवत्सिद्धान्त" इत्यादौ खपुष्पादीनामननुभूतत्वेन ईदृशमिति निरूपणाशक्तेरारोपासभवात् गौणत्वानापत्तेरव्याप्ति, तथैव तत्र शक्यार्थस्यैवाप्रसिध्या तन्निष्ठगुणयोगाभावात् सिद्धान्ते खपुष्पशब्दस्य गौणत्वासभवात् भवदुक्तलक्षणस्याप्यव्याप्ति, इत्याशङ्कानिरासायाह—**पुष्पादाविति॥** आरोपितार्थवृत्तित्वरूपतल्लक्षणस्यास्मदुक्तरीत्याऽऽरोपितखपुष्पमादायावस्तुस्वरूपनिरूपणेनारोपोपपादनेऽव्याप्त्यभावेऽपि खपुष्पशब्द एव लतापुष्पे आरोपितार्थवृत्तित्वसत्त्वेन गौणत्वापत्त्याऽतिव्याप्त्यापत्ति। नहि लोके खपुष्पशब्दस्य गौणत्व केनचिदुच्यते, यत इष्टापत्तिरुच्यते। **एतेन** आरोप्यस्य सिहत्वादेर्गौणत्वाप्रसिद्धेरारोपिताश्रये देवदत्तादावेव तत्प्रसिद्धेरारोपितार्थाश्रयत्वमेव गौणत्वम् इति—**पराहतम्**, खपुष्पस्य स्वयमेवाप्रसिद्धस्यारोपितत्वासभवात् प्रसिद्धे खे लतादौ प्रसिद्धस्य पुष्पस्यैवारोपितस्याङ्गीकारेण प्रसिद्ध्युपपादने आरोपितार्थाश्रयत्वस्य खे सत्त्वात् खपुष्पे खपुष्पशब्दस्य गौणत्वानिवारणादतिव्याप्तेरमुक्ते। अतस्त्वन्मतेऽतिव्याप्तिदोष। ममतु शक्यशब्देन मुख्यार्थमात्रविवक्षणादारोपितस्य मुख्यार्थतानपायात् न कोपि दोष। नहि मुख्यत्वमनारोपितत्वकृत, किंतु वृत्त्यन्तरमनपेक्ष्य शब्दप्रयोगकृतमिति भाव। **नच**—तथापि "खपुष्प भवत्सिद्धान्त" इति वदता बौद्धेनोपमेयभूतस्य सिद्धान्तस्यानभ्युपगमात् वस्तुतोऽसत्ये तस्मिन् कथ गुणयोगाभावे गौणतोपपत्ति' इति—**वाच्यम्** सिद्धान्तपदाभिधेयस्य निश्चयस्य मद्रूपाभावेन भ्रमत्वेऽपि स्वरूपेण विद्यमानतयोपमेयत्वोपपत्त। एवमेव पुष्पविकारात्मना खस्यासत्त्वेऽपि स्वात्मनो रूपेण सत्त्वात् सादृश्यप्रतियोगित्वमाकाशस्यैवेति नोपमानानुपपत्ति। एतच्च खे लतापुष्पस्यारोपेण पार्थसारथ्याद्यभिमतेनोक्तम्। यदा तु लतापुष्प खाधिकरणतारोप इति पूज्यपादानामभिप्रेतम्, तदा लतापुष्पस्यैवोपमानत्वेन खाधिकरणताकत्वेनासत्त्वेऽपि लतापुष्पात्मना सत्त्वेन सादृश्यप्रतियोगितयोपमानत्वोपपत्ति सुलभेव। अत एवैतन्मते खपुष्पस्यैवोपमानत्वप्रतीतिर्नैव बाधिता भवतीत्यपि ज्ञेयम्। **यत्तु वार्तिके**—आरो

खपुष्प भवत्सिद्धान्त इत्यादावव्याप्ति । अतश्चैतादृशगौणी वृत्तिर्वेदेऽप्यस्त्येव सभव ।

यद्यपि च रूपकादिस्थले "सौन्दर्यस्य तरङ्गिणीत्यादौ" आरोपेणापि गौणी वृत्तिर्दृष्टा, तथापि सादृश्यमात्रेणापि उपमालङ्कारस्थले साऽनुभूयमाना नापह्नोतु शक्या । अतश्चोभयसाधारण्येन स्वशक्यसमवेतवत्ता गौणी वृत्ति । समवेतत्वञ्च क्वचिदारोपितत्वसबन्धेन क्वचिच्च स्वसमानजातीयगुणवत्तासबन्धेनेति भेद ।

अत्र च सिंहपदेन शक्त्या सिंहोपस्थित्यनन्तर लक्षणया क्रूरत्वोपस्थितिरिति प्राञ्च । वस्तुतस्तु—एकसबन्धिदर्शनेनापरसबन्धिस्मरणमिति स्मारकविधयैव तदुपस्थिति । गौणीज्ञानकार्यतावच्छेदकञ्च निरुक्तोभयविधसबन्धान्यतरसबन्धेन स्वशक्यसमवेतधर्मप्रकारकदेवदत्तविशेष्यकशाब्दत्वमिति न क्रूरत्वादीनामशाब्दत्वप्रसङ्ग । नच गौण्या

पितपुष्प विनैव खाधारपुष्पावच्छिन्नाभाववाचित्वम् खपुष्पशब्दस्य वर्णितम्, तत् कौस्तुभ एवोपपाद्य निरस्त द्रष्टव्यम् । अत स्वोक्तलक्षणस्य वेदाप्रामाण्यानापादकत्वात् युक्तत्वाशयेनोपसहरति—**अतश्चैतादृशेति** ॥ गुणनिमित्तकवृत्तिसबन्धात् शब्दार्थवृत्तिगौणपदाभिलप्यत्वोपपादक सादृश्यविवक्षया कृतमेतादृशशब्दार्थ ॥ यद्यपि च "पुरुषो वाव गौतमाग्निरि"त्यादौ वेदेऽप्यारोपो दृष्ट तथापि तत्रादृष्टफलार्थमुपासकस्योपासनारूपारोपविधिसभवेऽपीह तदभावे वेदे वक्तुरभावे च तत्कृतारोपानुपपत्तेर्दृष्टव्यवहारस्यान्यथाप्युपपत्तेनारोपकल्पन युक्तमिति खलक्षणस्य वेदे सभवोक्त्या सूचितम् ॥

(स्वशक्यसमवेतेत्यादि गौणलक्षणसमन्वय.)

देवदत्ते क्रूरत्वादिवत सिंहत्वस्याप्यारोपेण गौणीदर्शनादुभयसाधारण्याय लक्षणे गुणपद समवेतपरमित्युपेत्य लक्षणमाह—**स्वशक्येति** ॥ **क्वचिदारोपेणेति** ॥ यत्र रूपकादा सत्यपि भेददर्शने सादृश्यमात्रेण सिंहत्वक्रूरत्वादि देवदत्ते वक्त्रारोप्य सिंहशब्द प्रयुज्यते, श्रोत्रा च तथैव प्रतिपद्यते, तत्रानुभवसिद्धारोपापह्नवे प्रमाणाभावात् सिंहत्वादीनामारोपेण साक्षाद्देव देवदत्ते स्वशक्त्या सिंहसमवेतसिंहत्वादिसद्भावाल्लक्षणसमन्वय इत्यर्थ । **क्वचिदेवेति** ॥ स्वशक्ये सिंहे विद्यमानै प्रसह्यकारित्वादिगुणै समानजातीयगुणाना देवदत्ते सत्त्वेन सादृश्यमात्रविवक्षयापि देवदत्ते सिंहशब्दप्रयोगे लक्षणसमन्वय इत्यर्थ ॥

(स्वशक्यसमवेतेत्यादिलक्षणस्य लक्ष्यमाणगुणैर्योगादिति वार्तिकाविरोधसमर्थनेन प्राचा मतेन गुणानां लक्षणया बोधोपपत्ति.)

अत्रच "अभिधेयाविनाभूते प्रवृत्तिर्लक्षणेष्यते । लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्वृत्तेरिष्टा तु गौणता" । इति लक्षणाभेदनिरूपणपरवार्तिके उक्त लक्ष्यमाणगुणयोगनिमित्तत्वलक्षण गौण्या न युक्तम्, तथात्वे जहत्स्वार्थतापत्ते, तद्वारणाय स्वार्थमात्रपरत्वे गुणानामशाब्दत्वापत्ति । अत सिंहशब्देन शक्यार्थ एव शक्त्यनुसारेणाभिधाय गुणा अपि लक्षणयोच्यन्ते । "अतो लक्ष्यमाणगुणैरित्यन्त समानाधिकरणसमासाङ्गीकारेण स्वाभिधानपूर्विका गुणेषु लक्षणेति वार्तिके उक्ते' ति न्यायसुधाया व्याख्यानेन गुणलक्षणा प्राचामभिमतामभिप्रेत्य तन्मतमुपपादयति—**अत्रेति** ॥

(गौण्यां गुणानामुपस्थितौ स्वमतस्य स्वशक्येत्यादिलक्षणलक्ष्यमाणगुणवार्तिकयोरविरोधोपपादनपूर्वक तत्र न्यायसुधादिखण्डनपूर्वक चोपपादनम्)

युगपद्वृत्तिद्वयविरोधापत्ते मुख्यार्थगुणवदुपस्थित्यर्थमाश्रितया गौण्यवावच्छेदकीभूतगुणशाब्दबोधोपपत्तेरशाब्दत्वाप्रमज्ञानिष्प्रयोजन गुणेषु लक्षणाङ्गीकरणमित्यस्वरसादाह—**वस्तुतस्त्विति** ॥ लक्षणाया अप्युपस्थितार्थस्यैव शाब्दत्वमित्यर्थमङ्गीकारात् गौण्यामप्यावश्यकी गुणोपस्थिति साधयति—**एकसंबन्धीति** ॥ एवच लक्ष्यमाणगुणैरिति वार्तिके न कर्मधारयसबन्ध किंतु सिंहत्वाग्नित्वजातिवाचकपदेन या लक्ष्यमाणा व्यक्ति, तन्निष्ठगुणैरिति षष्ठीतत्पुरुष एव । **अत एव वार्तिके**—यथा पूर्वार्ध लक्षणया अभिधेयाविनाभूतसबन्धादर प्रदर्श्यते एवमुत्तरार्धे मुख्यार्थसादृश्यरूपादरमात्र, नतु लक्षणा गुणेषु । **अतएव**—"वह्नित्वलक्षितादर्थात् यत्तैक्ष्ण्यादि गम्यते । तेन माणवके बुद्धि सादृश्यादुपजायते ॥' इत्युत्तरवाक्ये **गम्यते** इत्येवमुक्तम् । तथा "सभवति चात्र सिंहत्वावगतव्यक्त्युपस्थापितप्रसह्यकारित्वाद्यनेकधर्मप्रत्ययात् देवदत्तप्रत्यय" इति पूर्ववत् शक्तिनिमित्त इति वार्तिके पूर्वशक्तेरेव निमित्तत्व गौण्यामुक्तम् । नतु गुणलक्षणाया' इति न्यायसुधाकृतो गुणलक्षणापरतया व्याख्यानमन्याय्यमेवेति भाव । **ननु** सिंहादिपदाना सिंहसबन्धिलक्षणयैव देवदत्तपदसामानाधिकरण्योपपत्ते किमित्यतिरिक्तगौणीवृत्तिसमङ्गीकार इत्याशङ्कामभेदाशङ्कानिरासद्वारा भेदापादनेन निरस्यति—**नचेति** ॥ "अभिधेयाविनाभूते' इति पूर्वलिखितवार्तिके न लक्षणाहेतुत्वेनाविनाभावोपपादनम्, तस्या सबन्धमात्रेण शब्दतात्पर्यवशादुपपत्ते । **नवाऽत्र** लक्षणस्याभिधेयस्य लक्ष्येनाविनाभावोऽग्निनेव धूमस्योक्त, लक्ष्यस्यैव लक्षकाभिधेयाविनाभावकथनात्, किंतु अभिधेयसबन्धित्वरूपादरप्रदर्शनमात्रार्थं तदुपादानम् । **अत एव** "यष्टी प्रवेशये"त्यादौ यष्ट्यादे पुरुषाविनाभावेऽपि यष्ट्यादिशब्दाना अभिधेययष्ट्यादिसबन्धानादरेण पुरुषस्वरूपे वृत्त्यभावेनाभिधेयाविनाभावप्रवृत्तित्वाभिधानात् सबन्धमात्रस्य च लक्षणाहेतोर्भावाद्युक्तैव लक्षणया प्रवृत्तिरित्यभिधेयसबन्धित्वादरेण लक्षणोक्ता । गौण्यान्तु लक्षणाहेतुसबन्धसत्त्वेऽपि अभिधेय-

लक्षणातो न भेद , स्वशक्यवृत्तिगुणानामेव यत्र सबन्धित्वेन रूपेण बोधस्तत्र लक्षणा, क्रूरत्वादिना बोधे तु गौणीति तयोर्भेदात् । ते च गुणा षड्विधा । क्वचित्तत्सिद्धि तत्कार्यकारित्व यथा यजमानपदे । यजमानो—यथा स्वकार्यकर्ता, तथा प्रस्तरोऽपीति । एव गौणीगर्भलक्षणया प्रस्तरस्तुति । एवमन्येऽपि पञ्च गुणा अग्रिमसूत्रैर्द्रष्टव्या

॥ १३ ॥ २९ ॥ इति तत्सिद्धिपेटिकायां तत्सिद्ध्युदाहरणविचार

जातिः ॥ "अग्निर्वै ब्राह्मण ' इत्यत्र पूर्ववदेवाग्निशब्दो ब्राह्मणे गौण , द्वयोरप्यग्निब्राह्मणयोरेकमुखप्रभवत्वात्, अग्निजननसमानजातीयजननमेवात्र गुण ॥ १३ ॥ २९ ॥

सबन्धित्वरूपाभावात् क्रूरत्वादिधर्मससादृश्यादरान्न लक्षितलक्षणात्वप्रसिद्धिरिति वैषम्यमभिप्रेत्य समाधत्ते—**स्वशक्येति** ॥ अत एव लक्षणागौण्योर्भेदादेव "सहचरणस्थानतादर्थ्यवृत्तमानधारणसामीप्ययोगसाधनाधिपत्येभ्यो ब्राह्मणमञ्चकटराजसक्तुचन्दनगङ्गाशाटकान्नपुरुषेष्वतद्भावेऽपि तद्वदुपचार इति सूत्रेणाक्षपादप्रभृतिभिर्लक्षणानिमित्तानामुक्तत्वाज्जैमिनिना गौणीवृत्तिनिमित्तगुणा पार्थक्येन तत्सिद्धीत्यादिनोक्ता इत्याह—**तेचेति** ॥ "प्राप्नोति परमा सिद्धि इत्यादौ सिद्धिपदेन कार्याभिधानात् तस्य मुख्यस्य सिद्धि कार्यमस्मिन्निति व्यधिकरणबहुव्रीहिणा तत्सिद्धिशब्देन सूत्रगतेन मुख्यार्थकार्यकरत्वमुच्यते इत्यभिप्रेत्याह—**तत्सिद्धिरिति** ॥ प्रस्तरैककपालयोरपि यजमानवत्कर्तृत्वाविशेषेण यागाख्यकार्यनिरूपितत्वैक धर्मयोगेन प्रस्तरयजमाननिष्ठकरणत्वयो साजात्याद्यजमाननिष्ठकार्थकर्तृत्वसमानजातीयकार्थकर्तृत्वाख्यगुणयोगेन गौणीलक्षणया प्रस्तरैककपालपदसामानाधिकरण्योपपत्त्याऽवान्तरवाक्यार्थसभवात् पश्चात् स्तुतिलक्षणेत्याह—**यजमानो यथेति** ॥ प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति तत्सिद्धिपेटिकाधिकरणे तत्सिद्ध्युदाहरणविचारः ॥

(भाष्यकृदुदाहृतस्याग्नेयो ब्राह्मण इत्यस्य परित्यागेन अग्निर्वै ब्राह्मण इत्यस्योदाहरणत्वेन निर्देशे कारणनिरूपणम्)

अत्र भाष्यकारेण "आग्नेयमष्टाकपाल निर्वपेत् ब्राह्मणो ब्रह्मवर्चसकाम " इत्यस्य विधे शेषे श्रुत "आग्नेयो वै ब्राह्मण ऐन्द्रो राजन्यो वैश्यो वैश्वदेव' इत्युदाहृत्य आग्नेयादिपदाना "प्रजापतिरकामयत प्रजा सृजेयेति स मुखतस्त्रिवृत निरमिमीत तमग्निर्देवतान्वसृज्यत गायत्री छन्दो रथन्तर साम ब्राह्मणो मनुष्याणामज पशूना उरसो बाहुभ्या पञ्चदश निरमिमीत तमिन्द्रो देवतान्वसृज्यत त्रिष्टुप् छन्दो बृहत्साम राजन्यो मनुष्याणामवि पशूना तस्मात्ते वीर्यावन्तो वीर्याद्ध्यसृज्यन्त ऊरुभ्या म यत सप्तदश निरमिमीत त विश्वे देवा अन्वसृज्यन्त जगतीछन्दो वैरूप साम वैश्यो मनुष्याणा गाव पशूना" इत्येतद्वि यर्थवादसकीर्तितप्रजापतिमुखाद्येक-प्रभवत्वसादृश्येन गौणतामुपपाद्यार्थवादत्व सिद्धान्तितम् । तदाग्नेयशब्दस्य सूक्तहविस्समभिव्याहाराभावे देवतातद्धितान्तत्वानुपपत्तावपि "तस्येदमि' त्यधिकारे "नित्यमग्निकलिभ्या टक् वक्तव्य ' इति स्मृत्या सबन्धसामान्यार्थकतद्धितान्तत्वोपपत्ते भ्रातृव्यवदुक्तार्थवादसकीर्तितप्रजापतिमुखैकप्रभवत्वरूप सबन्धविशेषेण मुख्यतयैवोपपत्ते देवतात्वरूपसबन्धापेक्षणेऽपि च ब्राह्मणस्य यष्टृहविष इवाग्नेर्देवतात्वेनापि सबन्धस्य "आग्नेयो वै ब्राह्मणो देवतये"त्यादौ दृष्टस्येहाप्युपपत्ते गौणत्वे प्रमाणाभावादिति वार्तिककृता प्रदूष्य यदन्यदुदाहृत तदेव स्वयमुदाहरति—**अग्निर्वै इति** ॥

(अग्निर्वै इत्यत्राग्निशब्दस्य गुणविधित्वादिनिरासपूर्वकं एकमुखप्रभवत्वगुणेन गौणत्वनिरूपणम्)

अत्रापि पूर्ववदेव नामत्वगुणविधित्वे आशङ्क्य विध्यन्तरैकवाक्यत्वेन ब्राह्मणकार्ये त्यागादावचेतनस्याग्नेर्विधानासभवेन च निरस्यार्थवादत्वनिस्सन्दिग्धत्वे गौणत्वमप्यग्निशब्दस्य निश्चितमिति पूर्ववदित्युक्त्या सूचितम् । किमर्थ तर्हि सूत्रैकदेशकृत अधिकरणान्तरमित्याशङ्कानिरासाय निमित्तान्तरप्रतिपादकत्वेन तत्सार्थक्य सूचयन् निमित्तान्तरमाह—**द्वयोरपीति** ॥ पूर्वसूत्रगततच्छब्दानुषङ्गेण जायते यस्मादिति व्युत्पत्त्या जन्मोपादान जातिशब्देन विवक्षितमभिप्रेत्य तस्य मुख्यार्थस्याग्नेर्या जातिरुपादान सैव यस्य ब्राह्मणस्य जातिरिति व्यधिकरणबहुव्रीहिणा जातिशब्देन सूत्रे एकजातीयत गौणीनिमित्तत्वेनोक्तेत्यभिप्रेत्याह—**एकेति** ॥ सामान्यवाचित्वाभाव जातिशब्दस्य सूचयितु जननपदप्रयोग । यद्यपि श्राद्धादौ पाणिहोमे ब्राह्मणस्याग्निकार्यकर्तृत्वादग्निनिष्ठकार्यकर्तृत्वसमानजातीयकार्यकर्तृत्वेन तत्सिद्धेरपि निमित्तत्वमुपपद्यते, तथापि तदविवक्षया यदेकमुखजन्यत्वविवक्षया प्रयोगस्तत्र निमित्तान्तरज्ञापनार्थतयैव तत्प्रवृत्ति । यद्यपि चैकमुखभवत्व प्रमाणाभावादर्थवादस्यान्यपरत्वेन चावास्तवम् तथापि अवास्तवस्याप्यर्थवादान्तरोक्तत्वादिह तच्छब्दनिमित्तता प्रतिपत्स्यते इति ॥

॥ इति तत्सिद्धिपेटिकायां जात्युदाहरणविचारः ।

सारूप्यम् ॥ "आदित्यो यूप" इत्यादौ तु सारूप्य गाणीनिमित्तम्। नच सर्वत्र तदेव निमित्तम् कोऽत्र विशेष ? चक्षुर्ग्राह्य तेजस्विन्वाद्यत्र निमित्तमिति प्राञ्च । वस्तुतस्त्वत्रत्र शक्यनिष्ठगुणस्यैव स्वसमानजातीयगुणवत्तासंसर्गेण प्रकारत्वान्निमित्तता, नतु सारूप्यस्य, तस्य संसर्गत्वात्, इह तु शक्यनिष्ठगुणसजातीयगुणवत्त्वरूपस्य सारूप्यस्यैव समवायादिससर्गेण प्रकारत्वात्तदेव निमित्तमिति विशेष ॥१३॥२९

प्रशंसा ॥ "अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्य पशवो गोअश्वा" इत्यत्राजादीना तत्र तत्र विहितत्वात्पशुकार्ये प्रनिषेधस्य पर्युदासस्य वाऽनुपपत्तेरर्थवादत्वम्। अपशुशब्दो हि

(आदित्यो यूप इत्यत्र सारूप्यस्य गौणीवृत्तिनिमित्तत्वोपपादनम्)

"आदित्यो यूप' इत्यादावपि नामत्वगुणविधित्वाशङ्काया निरास पूर्ववदेव स्पष्टत्वात् ज्ञातु शक्यत एवेत्युपेक्ष्य अर्थवादत्वोपपादक गोणीवृत्तिनिमित्तान्तरमात्रमिह कथ्यत इत्यभिप्रेत्याह—**आदित्यो यूप इति** ॥ आदिपदेन "यजमानो यूप" इत्यादे संग्रह ॥

(यजमान' प्रस्तर इत्यादीनां सारूप्योदाहरणत्वासंभवस्य प्राचा मतेनोपपादनम्)

इति प्राञ्च इति ॥ अथ चक्षुर्ग्राह्यतेजस्त्वादिना क्रमेण यदि सादृश्यबोध, तदा "यजमान प्रस्तर" इत्यादावपि तत्कार्यकरत्वादिनापि तद्बोध समान एवेति न चक्षुर्ग्राह्यतेजस्त्वादिना कश्चन विशेष इति यथाश्रुत प्राचामुक्त विशेषकर न भवतीत्यभिप्रेत्य तदाशय विवृणोति—**वस्तुतस्त्विति** ॥ **अयमर्थ**—यद्यपि प्रस्तरादे सारूप्य तत्कार्यकरत्वादिधर्मसामान्यात् संभवति तथापि शब्दस्य तत्कार्यकरत्वादिमात्रे तात्पर्यावसानेन तस्य शाब्दबुद्धिविषयत्वाभावात् अविषयस्य च प्रतिपादनात्मकशब्दवृत्तिनिमित्तत्वायोगान्न शब्दवृत्तिनिमित्तत्वम्। अतस्तत्र तत्कार्यकरत्वमेव शब्दात्प्रतीत प्रकारीभवति, इह तु प्रत्यक्षत्वेन सारूप्यस्य प्रथम प्रतीतस्य तत्रैव शब्दस्य तात्पर्यावधारणाच्छाब्दबुद्धिविषयत्वेन प्रकारतया भातस्यैव निमित्तत्वम्। अतश्च चक्षुर्ग्राह्यत्वेन सादृश्ये झटिति प्रतीतत्वेन तात्पर्याख्यविवक्षावधारणाच्च बुद्धिविषयत्वरूपशब्दवृत्तिनिमित्तविशेषाभिधानार्थं तत्कार्यकरत्वादिहेतुकेभ्य सद्भावमात्रेण गोणीनिमित्तेभ्य पृथगसाधारण्येनेहोपादानमिति ॥ **अत एव**—नात्र चक्षुर्ग्राह्यत्वमेव पृथगुपादानप्रयोजकम्," छत्रिणो गच्छन्ती त्यादौ बहुत्वादीनामपि चक्षुर्ग्राह्यत्वेन पृथगुपादानानुपपत्तेरिति चक्षुर्ग्राह्योर्ध्वत्वतेजस्त्वरूपसादृश्यप्रकारत्वमेव भिन्न निमित्तमिति ज्ञापयितुमध्याहृतपदम्यन्ततथा भाष्यादौ सारूप्यादिति सूत्रावयव उपात्त ॥

(चक्षुर्ग्राह्यत्वधर्मप्रकारकबोधजनकत्वाभावेन यजमान. प्रस्तर इत्यस्य सारूप्यानुदाहरणत्वमिति मूलकारमतनिरूपणम्)

पूज्यपादैस्तु लिङ्गसमवाया इति द्वन्द्वसमासान्ते प्रथमाबहुवचनदर्शनात् तत्सिद्धिश्च जातिश्च सारूप्य चेत्येव विग्रहाभिप्रायेण प्रथमान्ततया सारूप्यपद पठितम्। **अतएव**—सूत्रे सारूप्यपदेन न समानधर्मवत्त्वमात्र विवक्षितम्, अपितु

यथावस्थितचक्षुर्ग्राह्यरूपशब्दार्थविवक्षया चक्षुर्ग्राह्यत्वलाभेन तादृशधर्ममात्रमेवेति ध्येयम् ॥

॥ इति तत्सिद्धिपेटिकाया सारूप्योदाहरणविचारः ॥

(विषयवाक्यसंग्रह., अपशुशब्दनामत्वासंभवेऽपि निषेध्यगुणसमर्पकतया पूर्वपक्षः)

अग्निचयने पञ्चदशीष्टकोपधाने श्रुत—"पुरस्तात् प्रतीचीनमश्वस्योपदधाति पश्चात् प्राचीनमृषभस्ये"ति गवाश्वशीर्षोपधानविधिवाक्यशेषमुदाहरति—**अपशव इति** ॥ एनच "अयज्ञो वा एष योऽसामा "असत्र वा एतद्यदच्छन्दोम" इति विध्यन्तरशेषाणामप्युपलक्षणम्। तत्र गवाश्वव्यतिरिक्तानामजादीना पशुपदवाच्यत्वादपशुसञ्ज्ञात्वानुपपत्ते तैत्तिरीये "अपशवो वा अन्ये गोअश्वेभ्य पशव इति पशुशब्दसामानाधिकरण्येन श्रुतस्यापशुशब्दस्य घटादिनामत्वस्याप्यनुपपत्ते प्रमाणान्तरेणैव सिद्धत्वात्सन्नाकरणवैयर्थ्यापत्तेश्च नामत्वाशङ्काया असंभवेन तामुपेक्ष्याऽन्यथानुपपत्ते पशुपदे पशुकार्यलक्षणामङ्गीकृत्य गवाश्वव्यतिरिक्ताजादीना पर्युदास प्रतिषेधो वा संभावनया शङ्क्येत, तामपि निरस्यन्नर्थवादत्व स्मारयति **अजादीनामिति** ॥ **एतेन**—नामत्वासंभवेऽपि गुणविधित्वसंभवासंभवविचारेण संगति सूचिता । नहि विधेय एव गुणो विचारविषय इति राजाज्ञा, विधिशब्दस्य निषेधोपलक्षणतया निषेध्यगुणसमर्पकतयापि तदुपपत्तेरिति भाव ॥

(अपशुशब्दस्यार्थवादत्वोपपादनम्)

तत्र तत्रेति ॥ "अजोऽग्नीषोमीय "सारस्वती मेषी" इत्यादौ विहितत्वादेव निषेधानुपपत्तेरविहिते च प्राप्त्यभावादेव तदसंभवात् कल्प्यनिषेधानुरोधेन क्लृप्तविधीना पाक्षिकत्वकल्पनेन विकल्पस्यापि सत्या गतावन्याय्यत्वात् अर्थवादत्वमेव गवाश्वप्रशंसार्थं युक्तमित्यर्थ ॥ गवाश्वव्यतिरिक्तानामपशुकार्ये पशुकार्ये तन्निषेधस्य वा संभवे का गतिरित्यपेक्षायामाह—**अपशुशब्दो हीति** ॥

(अपशुशब्दस्य गवाश्वादिगतप्राशस्त्याभावलक्षकतया प्रशंसाया. विध्येकवाक्यतयैव फलत्वेनाप्युपपादनं, प्रशंसाभावघटकतया गौणीनिमित्तत्वं प्रशंसाया इति निरूपणम्)

नञ्समासान्तमपशुपद घटादिवाचक सद्गवाश्वविध्येकवा-

घटादौ मुख्यो गवाश्वगतप्राशस्त्याभावरूपगुणयोगादजादौ गौण सन् लक्षणया गवाश्वस्तुत्यर्थ । प्राचा मते तु नञ्समासान्तर्गतपशुपदेन गवाश्वगत प्राशस्त्य लक्षयित्वा नञा तदभावरूपो गुण उपस्थाप्यत इति विशेष । सर्वथा प्रशसा गौणीनिमित्तघटिकेति सिद्धम् ॥ १३ ॥ २९ ॥

क्यतानुरोधात् अथवादेऽपि च पशवो गोअश्वा इति सामानाधिकरण्यात् एकसबन्धिज्ञानेनापरसबन्धिस्मरणविधया गवाश्वगतप्राशस्त्याभावस्य शक्यार्थनिष्ठस्योपस्थापकम् । अतश्च गवाश्वगतप्राशस्त्याभावरूपगुणयोगेनाजादिषु गौण्या वृत्त्योपपन्न इति अर्थात् **नहिनिन्दा**न्यायेन विधेयगताश्वगतप्राशस्त्यावगति सुलभा । यद्यपि अर्थवादस्य गवाश्वगतप्राशस्त्यलक्षणयाप्युपपत्तेर्न तद्गतप्राशस्त्याभावकथनस्योपयोग तथापि इतरनिन्दया विधेयोत्कर्षापादकत्वेन फलीभूतस्तुतेरतिशये उपयोगो नानुपपन्न । **अतएव** पशुशब्दस्य निमित्तान्तरासभवेन निमित्तत्वेनाश्रिताया अपि गवाश्वगतप्रशसाया विध्येकवाक्यनयेव फलत्वेनाप्याश्रयणान्न वैयर्थ्यशङ्कापि । यजमानशब्देतु कार्यकरत्वस्यैव गुणस्य निमित्तत्वात् तस्या फलत्वमेवेति विशेष ॥ एवच प्रशसाऽभावरूपे गुणे व्यावर्त्यमानतया प्रशसाया प्रविष्टत्वमादायव सूत्रे प्रशसाया निमित्तान्तरत्वेनोपादान द्रष्टव्यम् । यथाश्रुते गवाश्वगतप्रशसाया शक्यार्थघटादिगुणत्वस्याजादिगुणत्वस्य वाऽसभवात् प्रत्युत विधेयगवाश्वादिप्रशसार्थमन्येषा अजादीनामप्राशस्त्यस्यैवापेक्षणाच्च गुणतानुपपत्ते । अतश्चापशुशब्दो विशिष्ट एवात्र गाण ॥

(पशुपदेन प्रशस्ततालक्षणेति न्यायसुधाकार मत, तुशब्दसूचिततदस्वारस्यनिरूपणम्)

यत्तु— गवाश्वादिगता पूर्वमुपादाय प्रशस्तता । तदभावोऽन्यपश्वादौ नञ्समासेन कथ्यते इति वार्तिकस्वारस्येन न्यायसुधाकारादिभि नञ्समासावयवभूतेन पशुशब्देन प्रशस्तता लक्षयित्वा नञ्समासेनान्यपशुषु तदभाव कथ्यत इति **—प्रतिपादितं,** तल्लक्षणयव तर्हि अपशुशब्दस्य घटादिष्विवाजादिषु प्रवृत्त्युपपत्ते गोणावृत्त्युपपादनानुपपत्तेरयुक्तमिति दर्शित कौस्तुभे । यद्यपि 'पशवो गो अश्वा' इति पशुत्वकथनस्य पशु वै सत्येवानुपयोगात्प्रशस्तत्वलक्षणया प्रयुक्तपशुपदार्थव्यतिरेकप्रशस्तत्वाभावरूप एवापशुशब्दात् प्रतीयेत, तथापि गाणीवृत्त्युपपादनायेव एकसबन्धिस्मरणन्यायेनव तत्प्रतीति, नतु लक्षणया । तथाच प्रथमतोऽपशुशब्देन नञ्समासान्तेन शक्त्यव पशुभिन्नमर्थमभिधाय तन्निष्ठगुणयोगेन पश्चात् गौणत्वमुपपादनीयम् । **अतएव—**अपशुशब्दस्य घटादिवाचित्व शास्त्रदीपिकोक्त सगच्छते । इमम् वास्वरस तुशब्देन सूचयन्न्यायसुधाकारादिदर्शितमर्थं प्राचा मतत्वेन दर्शयति—**प्राचां मते त्विति ॥**

(अयज्ञासत्राद्युदाहरणान्तरे प्रशंसाया गौणीनिमित्तत्वोपपादनपूर्वकोपसंहारः)

एव "अयज्ञो वा एष योऽसामे"त्यादा दर्शपूर्णमासप्रकरणपठिते यद्यपि न सामवत्क्रतुसामानाधिकरण्य, येन तद्गत प्राशस्त्यमुपस्थित भवेत्, तथाप्यसामतापरिहाराय सामस्थानीयतया विहिताग्नेआयाहिइत्यादिविध्यर्थवादे सामन्वन्त करोतीत्युक्त्योपस्थितसामवत्क्रतुगतप्राशस्त्याभावरूपगुणस्य अयज्ञादिपदशक्यघटादिनिष्ठस्य योगात् स्वतो यज्ञरूपेष्वपि दर्शपूर्णमासादिषु गौणमयज्ञपद ज्ञेयम् । **यत्तु—**सामवत्क्रतुविध्येकवाक्यतया तदुपस्थितिरित्युक्त**—कौस्तुभे, तत्** दर्शपूर्णमासप्रकरणे पठितस्यास्य क्रत्वन्तरैकवाक्यत्वाभावात् उदाहरणान्तरविषय ज्ञेयम् । "असत्र वा एतयदच्छन्दोम 'मित्यस्यायमर्थ । चतुर्विशो भवतीत्यनेन विहित चतुर्विंशति स्तोमको रथन्तरसामा उक्थ्य आद्यछन्दोम । चतुश्चत्वारिशो भवती"त्यनेन विहितश्चतुश्चत्वारिशत्स्तोमको बृहद्रथन्तरसामा उक्थ्यो द्वितीयछन्दोम । "अष्टाचत्वारिंशो भवती"त्यनेन विहितोऽष्टाचत्वारिंशत्स्तोमको बृहत्सामा उक्थ्यस्तृतीयछन्दोम । तत स्तोमगतसख्यासाम्येन गायत्रीत्रिष्टुपजगतीछन्दोभिमायन्ते परिच्छिद्यन्ते स्तोमा यत्रेति व्युत्पत्त्या छन्दोमत्व त्रयाणा यागानामिति ते त्रयश्छन्दोमा यत्र सन्ति तत् सत्र पञ्चदशरात्रादि प्रशस्तम् । यत्रतु चतुर्दशरात्रे आद्ये प्रायणीय अहर्मध्ये पृष्ठ्य षडहीयान्यानुलोमविलोमतया द्वादशदिनान्यन्ते उदयनीय इत्येव अह क्लृप्तो मध्ये छन्दोमानामभावात् सत्रभूतोऽपि चतुर्दशरात्र सत्रगतछन्दोमकृतप्राशस्त्याभावादसत्र गौण्या वृत्त्या रात्रपदेनोच्यते । तेन छन्दोमरहितनिन्दया छन्दोमरूपावयवस्तुत्या "य एव विद्वांस पञ्चदशरात्रमासते ' इति विहितपञ्चदशरात्ररूपावयविस्तुतिरिति द्रष्टव्यम् । एव स्वमते प्राचा मते वा गवाश्वगतप्राशस्त्यबोधनप्रकारभेदेऽपि प्रतियोगिविधया प्रविष्टाया प्रशसाया गौणीनिमित्तत्वे नैव विवाद इत्यभिप्रेत्योपसहरति**—सर्वथेति ॥**

॥ इति तत्सिद्धिपेटिकाया प्रशंसोदाहरणविचार. ॥

भूमा ॥ "सृष्टीरुपदधाती"त्यत्र विध्यन्तरैकवाक्यत्वा

(पूर्वोदाहरणेन संगतिनिरूपणपूर्वकं सृष्टिपदार्थनिरूपणपूर्वकं च सृष्टिविशिष्टोपधानविधानमिति भाष्यकारमतोपपादनम्)

पूर्वत्र वि यन्तरैकवाक्यत्वादिनाऽर्थवादत्वे सिद्धे यत्र न तत्तत्र विधित्वस्यैवानर्थक्यपरिहाराय स्वीकार इति प्रत्युदाहरणदर्शनेन सगति प्रत्युदाहरणरूपा सूचयन् विधावपि गौणीवृत्तिनिमित्तान्तरकथनार्थत्वमधिकरणान्तरस्येति दर्शयितुमुदाहरति**—सृष्टीरिति ॥ यद्यपि—**अत्रार्थवादत्वासभवेन विधायकत्वे आवश्यके सत्यनुपधीयमानाभिरिष्टकाभिश्श्रयनस्य

भावात् प्रत्यक्षविधिश्रवणाच्च विधित्वम् । तत्र चोपधानमेवेष्टकासंस्कारार्थत्वेन विधीयते । यद्यपि चेष्टकाना चयनाङ्गत्वान्यथानुपपत्त्यैवोपधानं प्राप्येत, तथापि तत पूर्वमेव प्रत्यक्षविधिना विधीयते । तत्फलञ्च प्रत्येकोपधानसिद्धिश्चयनसमानकर्तृकत्वसिद्धिश्च । अन्यथा समुदितोपधानमपि कदाचित् प्राप्नुयात् । आर्थिकत्वाच्च चयनभिन्नकर्तृकत्वमपि । सति त्वस्मिन्निष्टकासंस्कारद्वारा चयनाङ्गताबोधकविधौ प्रतिप्रधानावृत्तिन्यायादङ्गप्रधानयोरेककर्तृकत्वाच्च फलद्वयसिद्धि । सृष्टिपदं तु लिङ्गप्रकरणप्राप्तसृष्टसृष्टिमन्त्रमात्रस्य गाण्याऽनुवाद इति—**भाष्यकार** ।

न्तुमशक्यत्वेनेष्टकाभिरग्निं चिनुत इति विध्यन्यथानुपपत्त्यैव स्वरूपेणेष्टकासंबन्धित्वेन चोपधानस्य प्राप्ता गुणसक्रान्तविधिशक्तिकतयोपधानानुवादेन सृष्टिपदार्थ एव विधातु युक्त, सोऽपि च नेष्टकारूप, इष्टकाना सृष्टिरूपत्वानवगमात्, अपितु सृष्टितन्मात्रोपधेयेष्टकासु सृष्टिपदस्य सृष्टिमन्त्रपरस्य लक्षणामङ्गीकृत्येष्टकाना सृष्टिपदाभिधेयत्वेऽपि कासामिष्टकाना सृष्टिमन्त्रेरुपधानमिति विशेषानवगमात् इष्टकासामान्यस्य चेष्टकाविधिनैवोपधानसंबन्धे प्राप्ते तद्विशेषस्य सुतरामुपधानसंबन्धप्राप्ते विधानायोगात् पारिशेष्यात् "तिसृभिरस्तुवत ब्रह्मासृज्यते" त्यादिसृजिधातुयुक्तसृष्टिलिङ्गकमन्त्ररूप एव । **यत्तु प्राचीनै**—"तद्वानासामुपधानो मन्त्र" इति "इष्टकासु लुक् च मतो' रिति स्मृतेर्मतुपलोपेन सृष्ट्यभिधायिमन्त्ररूपधेयानामिष्टकाना सृष्टिपदवाच्यत्व**मुपपादितम्, तदयुक्तम्**, तथात्वे सन्नियोगशिष्टस्य प्रत्ययस्य "ऋतव्या उपदधाती' तिवन्मतुप्लोपेन सह प्राप्त्यापत्ते । **नच**—एव भवन्मतेऽपि मन्त्रत्वविवक्षाया मतुप् दुर्निवार इति—**वाच्यम्** मतुपप्रकरणेन तस्य लोपाश्रयणे यत्प्रत्ययलोपस्यापि छान्दसत्वेनैवोपपादनायत्वे लाघवात् मतुप्पूर्वविधेरेव दृष्टानुविधिश्छन्दसाति सृजिवचनतानित्यताकल्पनोचित्यादतो लक्षणयैव स्वालिङ्गानुरोधात् सृष्टिमन्त्रोपधेयेष्टकापर सृष्टिशब्द इ येवोक्तकास्तुभ । **यत्तु** अत्र लिङ्गप्रकरणाभ्यामेवान्यमन्त्रवदेषोऽपि प्राप्त इति प्राप्तान्यपरिसङ्ख्याया त्रैदोष्यापत्तिरितरमन्त्राम्नानवयर्थ्यापत्तिश्चेति शास्त्रदीपिकाया**मुक्तम्, तन्न**, लिङ्गप्रकरणकल्प्यश्रुते पूर्वमेवैतद्विधिप्रवृत्त्या फलत परिसङ्ख्याया त्रैदोष्याप्रसक्तेर्ग्रहणादिशेषपरिसङ्ख्यार्थत्वेनापि पुनर्विध्युपपत्तेश्चेतरमन्त्राणामैकान्तिकोपधानलिङ्गाभावेनेष्टकाग्रहणादिविषयत्वेन सार्थक्यसंभवाच्च । अत सृष्टिमन्त्रविधायकत्वेन विध्युपपत्तेर्न विधा गौणीलक्षणापादकमसृष्टिमन्त्रपरत्वमाश्रयणीयम्, **तथापि**—उभयो धात्वर्थोपपदार्थयो संभवत्प्राप्तिकत्व भावार्थाधिकरणन्यायेनाक्षेपत पूर्व प्रयोजनान्तराथ युक्त धात्वर्थस्येव विधान इत्यभिप्रेत्य भाष्यकारीय सिद्धान्तमवाह—**तत्र चेति** ॥

(उपधानविधानप्रयोजननिरूपणम्)

पूर्वोक्तमन्त्रविधिपूर्वपक्षनिराससूचक एवकार । अर्थप्राप्तस्याप्युपधानस्येष्टकासाध्यत्वेन तत्संस्कारत्वासंभवात्तदर्थं पुनर्विधानमित्याह—**इष्टकासंस्कारार्थत्वेनेति** ॥ **ननु** प्रधानभेदेऽपि प्रयोगविध्यवगतसाहित्यनिर्वाहार्थं यथाशक्ति पात्राभिमर्शनवत्समुदितोपधानमेव युक्तमित्याशङ्क्य तन्निरासायानिष्टापादनेन प्रयोजनान्तरमाह—**आर्थिकत्वाच्चेति** ॥ तदवाह—**सति त्विति** ॥ व्यूहविशेषणोपस्थानरूपोपधानस्यार्थिकत्वे विहितत्वरूपाङ्गत्वस्य कृष्यादिवदभावाच्चयने अन्वयुक्तृत्वेन समानकर्तृकत्वस्य चान्यकृतेनापि सन्नुक्षणादिना देवदत्ते पाककर्तृत्वस्येवेहाप्यवान्तरव्यापाररूपोपधानस्यान्यकृतत्वेऽपि चयन अन्वयुक्तृकत्वोपपत्तेर्नियमेना वयुक्तृत्वाप्राप्तेरङ्गत्वेन विधानमावश्यकम् । ततश्चाङ्गप्रधानयोरेककर्तृत्वात्तत्सिद्धि । अतएव प्रथनादिविधेरिवा वयवसमाख्याप्रिपयतासिद्धिद्वाराऽध्वयुकर्तृत्वसिद्धिरपि नव प्रयोजनम् । चयनसमानकर्तृत्वादेव तदभावात्, अतश्चयनसमानकर्तृत्वसिद्धिरेव प्रयोजनमित्यर्थ ॥

(सृष्टिपदेन सृष्ट्यसृष्टिमन्त्रग्रहणप्रकारनिरूपणम्)

सृष्टिपद च यद्यपि विशेष्यांशेनोद्देश्यसमर्पक सृष्टिमन्त्रांशेनानुवादकम् ते च मन्त्रा सृष्टीरुपदधाती" त्युपक्रम्य "कयाऽस्तुवत प्रजा अधीयन्ते" त्यादिना सप्तदश पठिता । तत्र "तिसृभिरस्तुवत ब्रह्मासृज्यत" इत्यादिना सृजिधातुयोगेनाम्नाताना चतुर्दशमन्त्राणा सृष्टिलिङ्गत्वेन यथा सन्निधानसहकृतान् लिङ्गादवगताङ्गभावना प्राप्तत्वात् अनुवादस्तथैव सप्रजापतिरधिपतिरासीत्सप्तविंशत्याऽस्तुवत द्यावापृथिव्या एता वसवो रुद्रा आदित्या अनुव्यायंस्तेषामाधिपत्यमासीत्त्रयस्त्रिंशताऽस्तुवत भूतान्यशाम्यन् प्रजापति परमेष्ठ्यधिपतिरासीत्" इति त्रयाणामाद्यसप्तदशमन्त्राणा "यत्सप्तदशेष्टका उपदधाती"ति उपसंहारात् सप्तदशमन्त्रान्तर्गताना असृष्टिलिङ्गानामपि सन्निधानादिनाङ्गतया प्राप्तत्वानुवाद इत्याह—**सृष्टिपदं त्विति** ॥ मात्रपदेन विशेष्यभूतेष्टकाव्यावृत्ति । **अथवा**—मन्त्रगतकार्त्स्न्यस्य वा ग्रहणम् । कथमसृष्टिलिङ्गे तत्पदप्रवृत्तिरिति अपेक्षया गौण्येत्युक्तम् । तत्प्रकारस्तु अधिकरणान्तरप्रतीकग्रहणे उपपादयिष्यते ॥

(सृष्टिपदेनासृष्टिमन्त्रग्रहणप्रयोजनम्)

अथ चानुवाद, इत्थमिदमुपधान प्रशस्त यत्सृष्टिवन्मन्त्रै क्रियते इत्येव स्तुत्यर्थो **यथासृष्टं** ब्रह्मणा यानि सृष्टान्यनुवाके कीर्तितानि फलानि तान्यनतिक्रम्यातिक्रमनिमित्त विघ्न निरस्य सर्वाणि यजमान प्राप्नोतीत्यर्थकस्य "यथासृष्टमेवावरुन्धे' इत्यर्थवादस्यालम्बनार्थं प्रथनमन्त्रे उरप्रथेति मन्त्रप्रतीकवन्नानुपपन्न ॥

वार्तिककारस्तु—नोपधानमात्रविधि । तथासति "प्राणभृत उपदधाती"त्याद्यनेकोपधानविधिवैयर्थ्यापत्ते, अतो मन्त्रमात्रमुपधानानुवादेन मन्त्रविशिष्टं वोपधानमिष्टकासंस्कारार्थत्वेन विधीयते। तत्रोपधानविधिफलन्तु पूर्ववत्। मन्त्रविधिफलन्तु उपधाने तन्नियम । मन्त्रा हि इष्टकामात्रप्रकाशकास्तद्ग्रहणादिष्वपि प्राप्तिसंभवान्नोपधाने नियमेन प्राप्नुवन्ति। अतस्तन्नियमो ग्रहणादिपरिसङ्ख्यैव वा फलम्, मध्यमचितिसंबन्धश्च, "या वै काञ्चन ब्राह्मणवतीमिष्टकामभिजानीयात्तां मध्यमायां चितावुपदध्यादि"ति वचनेन प्रत्यक्षब्राह्मणवतीनामिष्टकानां मध्यमचितिसंबन्धस्य विधानात्, अन्यथा तत्तच्चित्यवान्तरप्रकरणपाठरहितानां मन्त्राणां चयनमहाप्रकरणेन सर्वचितिषु अन्तिमायामेव वा निवे-

(भाष्यकारमतेऽस्वारस्यनिरूपणपूर्वकं मन्त्रमात्रविधानमिति वार्तिककारमतनिरूपणम्)

एवं भाष्यकारमतमुपपाद्येतन्मते सर्ववाक्येषूपधानमात्रविधानादभ्यासाद्भेदापत्ते सकृद्विहितस्यापि चेष्टका प्रत्यङ्गत्वेन प्रतीष्टकमावृत्तिसिद्धौ असकृद्विधानस्य निष्प्रयोजनत्वापत्तेरपरितुष्य पूर्वोपपादितमन्त्रविधिपूर्वपक्षमेव न्याय्यमभिप्रेत्य वार्तिककारोक्तं पक्षान्तरमाह—**वार्तिककारस्त्विति**॥

(केवलमन्त्रविधाने न्यायसुधाकृदभिमते वार्तिकातात्पर्येण मन्त्रविशिष्टोपाधानविधानतात्पर्यनिरूपणम्)

अत्र न्यायसुधाकृता—अर्थाक्षिप्तोपधानानुवादेन मन्त्रमात्रविधावेव यथापूर्वपक्षं वार्तिकतात्पर्यमुपवर्णितम् **तदयुक्तम्**, इष्टकानामेव द्वितीययोद्देश्यत्वावगमेनोपधानस्यैव करणतया विधेयत्वावगते तद्विधानफलस्यापि पूर्ववल्लाभेन तदतिक्रमे प्रमाणाभावात्। नहि मन्त्रस्याध्वर्यवत्वात्तत्करणकत्वेनार्थाक्षिप्तोपधानस्याध्वर्युकर्तृकत्वं सिध्यति याज्यावद्भिन्नकर्तृकत्वेऽप्युपपत्ते । अतो मन्त्रविशिष्टोपधानविधावेव वार्तिकतात्पर्यं युक्तमित्यभिप्रेत्य पक्षान्तरमाह—**मन्त्रविशिष्टेति**॥

(विध्यन्तरावैयर्थ्येनैकप्रसरताभङ्गाप्रसक्त्या च मन्त्रविशिष्टोपधानविधिपक्षोपपादनम्)

अतस्तन्नियम इति॥ नियमपदेन शेषशेष्युभयपरिसङ्ख्या विवक्षिता, अधारभ्याधीतचित्रिणीवज्रिण्यादिविधौ दूरस्थचयनविध्याक्षिप्तोपधानानुवादेन मन्त्रमात्रविधानस्य संस्कार्येष्टकारूपगुणयोगात् कर्मान्तरत्वोपपत्ते प्राकरणिकमन्त्रावरोधाच्चानुपपत्तेर्गत्या मन्त्रविशिष्टोपधानविधेरावश्यकत्वात्तद्वदिहापि विशिष्टविधानमेव युक्तम्। **नच**—एवमप्येकोपधानविधिनैव तत्सिद्धेरितरविधिवैयर्थ्यं तदवस्थमिति—**वाच्यम्** केवलोपधानमात्रविधौ तदापत्तावपि मन्त्रविशिष्टतद्विधाने उपधानानां गुणाद्भेदसिद्धेस्तत्तन्मन्त्रविशिष्टोपधानान्तरविधानेन वैयर्थ्याप्रसक्ते । नह्येकेन वाक्येन कतिपयमन्त्रोपधेयेष्टकानां उपधाने विहिते इतरमन्त्रोपधेयेष्टकानामुपधानविधिवैयर्थ्यं शङ्कितुं शक्यम्, उपधानान्तरेऽध्वर्युकर्तृकत्वसिद्धेः तद्यावश्यकत्वात्। अतएव ईदृगस्वरसपर्यालोचनया सर्वेष्टकानामेकैकवाक्यसंस्कार्यत्वावगतावपि विधेयतत्तन्मन्त्रविशिष्टोपधानसामर्थ्यात्तत्तद्वाक्ये विशेषावधारणमपि नानुपपन्नम्। भाष्यकारमते तु विधेयस्योपधानस्येष्टकाविशेषप्रत्यायकत्वानुपपत्ते सर्वेष्टकाविषयत्वापत्ते विध्यन्तरवैयर्थ्यं दुष्परिहरमतः तत्तन्मन्त्रविशिष्टोपधानविधानमेव युक्तम्। नचेष्टकोद्देशेन मन्त्रवदुपधानविधावेकप्रसरताभङ्गापत्ति, इष्टकानामुपधाननिरूपितत्वेनोद्देश्यत्वेऽपि मन्त्रनिरूपितोद्देश्यत्वाभावेन तदप्रसक्तेरिति भाव । एतच्चोपधानमात्रविधा भाष्यकारमते विध्यन्तरवैयर्थ्यापादनं न्यायसुधाकारोक्तमाश्रित्योक्तम्॥

(मन्त्रोपधेयेष्टकोद्देशेनोपधानसंस्कारविधानमिति प्रकाशकारमतस्य भाष्यवार्तिकाद्यविरोधेन विध्यन्तरावैयर्थ्येन चोदपादनम्)

वस्तुतः—इष्टकानामुद्देश्यत्वस्य सृष्टिपदोपादानेनैव कल्व्यत्वे इष्टकाविशेषणत्वेनैकपदश्रुत्याऽन्वितानां मन्त्राणां उपधानभावनायामन्वयो दुरुपपाद एव । अतश्चैकपदोपादानेनोद्देश्यभूतेष्टकाविशेषणत्वेऽपि मन्त्राणां वाक्यभेदाप्रसक्ते सृष्टिमन्त्रोपधेयेष्टकासंस्कारार्थत्वेनोपधानमात्रविधानेऽन्यमन्त्रोपधेयाष्टकाव्यावृत्तिसिद्धेस्तत्संस्कारकत्वेनेतरविधिसार्थक्यसंभवत्येव । अतएव इष्टकोद्देशेन मन्त्रविधानपूर्वपक्षे एवेष्टकाविशेषाप्रतीते सर्वास्वतिप्रसङ्गापादनं भाष्यवार्तिककारादीनां दृष्टम्, नतूपधानविधावपि। **नच**—सृष्टिमन्त्रोपधेया एवेष्टका सर्वा एव कुतो न स्यु? इति—**वाच्यम्**, "सृष्टीरुपदधाती"त्युपक्रम्य "यत्सप्तदशेष्टका उपदधाती"त्युपसंहारार्थवादेन "सन्दिग्धेषु वाक्यशेषादि"ति न्यायेन सप्तदशमन्त्रोपधेयसप्तदशेष्टकाविषयत्वोपपत्ते । अथ चार्थवादपूर्वपक्षिणा मुख्यानामेव सृष्टिलिङ्गानां विध्यभ्युपगमादनादृताऽपि मन्त्रमात्रविधिवादिना सिद्धान्तिनाऽवश्यमादर्तव्य । अन्यथा गुणवृत्तेरतिप्रसङ्गेन सप्तदशानामेवोपादानानुपपत्ते । तथा मन्त्रविशिष्टोपधानविधावपि सर्वेष्टकोपधानप्रसङ्गे सप्तदशवतेमन्त्रैरुपधेया इति व्यवस्थासिध्यर्थमवश्यमयमर्थवाद उपास्य । एवञ्च सप्तदशानामेवाष्टकानां सृष्टिमन्त्रसंबन्धात्तद्वतीनां सप्तदशानामेवाष्टकानामुद्देशेनैकेन विधिना विहितेष्वाप्युपधानस्यान्यसंस्कारकतया पुनर्विध्याम्नानोपपत्तेर्न वैयर्थ्यप्रसक्तिरिति—**प्रकाशकारोक्तमेव साधु**॥

ञापत्ते । अतो मध्यमचितिसबन्धार्थं मन्त्रविधि । इष्टकाना प्रत्यक्षब्राह्मणवत्त्व चेष्टकावाचिप्रत्यक्षब्राह्मणपठितपदविधेयमन्त्रकत्वम् । सृष्टिपद हि सृष्टिप्रकाशकमन्त्रोपधेयेष्ट-

(भाष्यकारमते विध्यन्तरवैयर्थ्यापादनपदस्य वार्तिककारमते मन्त्रविधानोपपादनस्य च भाट्टदीपिकादृतस्याशयनिरूपणम्)

पूज्यपादैस्तु—भाष्यकारमते एतदुपधानविधित प्राक् सृष्टिमन्त्रोपधेयत्वस्येष्टकास्वसिद्धेस्तेन रूपेणोद्देश्यत्वायोगात् न सृष्टिपदमिष्टकावाचित्वेनोद्देश्यसमर्पकम् । कथमन्यथा सृष्टिपदस्योद्देश्यसमर्पकत्वे भाष्यकार सृष्टिपदस्यानुवाद वमर्थवादप्रयोजनक वदेत्, अपितु यस्यैवेष्टकाकरणकचयनविध्यर्थाक्षिप्तस्य उपधानस्य पूर्वप्रवृत्त्या विधेयत्व, तस्यवेष्टकासबन्धित्वेनावगतस्योपस्थितेष्टकासस्कारकतया वि याश्रयणादुद्देश्यत्वम । तच्च रूप सर्वेष्टकास्वप्यनुवृत्तमिति सर्वासामुपधानसिद्धेरितरवेयर्थ्यम । अतएवार्थवादोऽपि तदा इष्टकासमुदायावयवीभूतसप्तदशेष्टकाप्रशसार्थ एव सपद्यते, विधे सन्दिग्धत्वाभावेन तत्राप्रवृत्ते । अतएव सृष्टिपदमपि मन्त्रमात्रपरम् लोहितोष्णीषपदवत् । कियन्त सृष्टिमन्त्रा इति सन्देहे एवोपसहारो निर्णायको नत्वसदिग्धेष्टकानिर्णायक , विध्यर्थवादयारेकवाक्यतया स्तुत्यनुरोधेन विधेयनिर्णायकत्वेऽपि उद्देश्यनिर्णायकत्वस्य क्वाप्यदृष्टत्वात् । यद्यपि "द्वयो प्रणयन्ती"-त्यग्निप्रणयनविधौ द्वाभ्यामेवेति, ' ऊरू एतद्यज्ञस्य यद्द्रुणपघासस्साकमेधाश्चे' त्यर्थवादे ऊरुत्वेन सस्तुतयोर्गमनसाधनत्वप्रतीते मध्यमपर्वणोद्वयोरुद्देश्ययोर्निर्णयोऽर्थवादात् दृष्ट तथापि चतुर्णा मध्ये कतरयोर्द्वयोरिति निर्धारणाभावाद्युक्त निर्णायकत्वम् । प्रकृते सन्देहाभावादनिर्णायकत्वमेव । अत एव विधेयसमन्त्रकोपधानसामर्थ्यादिव सिद्धान्ते सप्तदशेष्टकोपधेयत्वमस्मन्मते सिध्यतीति न तत्रार्थवादोपासनमावश्यकमित्यभिप्रेत्य भाष्यकारमते विध्यन्तरवैयर्थ्यापादन मन्त्राणामुपधानभावनायामन्वयश्च वार्तिकसमतत्वेन दर्शित. । तदिदमुक्त कौस्तुभे—"भाष्यकृन्मतेतु विधेयोपधानस्येष्टकाविशेषप्रत्यायकत्वाभावान्मन्त्राणा चेष्टकाविशेषकत्वानुपपत्तेश्च सप्तदशेष्टका उपदधातीत्यर्थवादस्य च विधौ सर्वेष्टकाविषयत्वेन निश्चिते सन्देहाभावेनानिर्णायकत्वाद्वाक्यान्तरानर्थक्यम् इति विशेष" इति ॥

(मन्त्रविधानस्य मध्यमचितिसंबन्धरूपप्रयोजनान्तरनिरूपणम्)

पञ्चमे "मध्यमायान्तु वचनात् ब्राह्मणवती" त्यधिकरणे ' या काचन ,ब्राह्मणवतीमिष्टकामभिजानीयात्ता मध्यमाया मुपदध्यादि" ति वचनेनाभिपूर्वस्य, जानाते• प्रत्यक्षज्ञानवाचित्वात् प्रत्यक्षब्राह्मणविहिताना इष्टकाना मध्यमचित्याश्र-काषरम् । तत्र च विशेषणाशस्य मन्त्रस्य विधेयत्वात्तदिष्टकाना प्रत्यक्षब्राह्मणवत्त्वसिद्धि । इतिकरणविनियुक्तलोकपृणमन्त्रस्यापि मध्यमचितिमात्रसबन्धापत्तेरिष्टकावाचीनि-

यत्वस्य वक्ष्यमाणत्वात्तदत्र प्रयोजनान्तर भवितुमर्हतीत्याह —**मध्यमेति** ॥ आगन्तूनामन्ते निवेशस्यापि पञ्चमे वक्ष्यमाणत्वात् अन्तिमायामेवेत्युक्त । इष्टकाना ब्राह्मणेन विधानाभावे कथ ब्राह्मणवत्त्वम् ' इति शङ्का ब्राह्मणवत्त्वनिर्वचनेनोपपादयन्निरस्यति—**प्रत्यक्षेति** ॥ तत्रचेति ग्रन्थ पूर्वमेव व्याख्यात ॥

(मन्त्रविधानपक्षप्रयोजने मध्यमचितिसबन्धे याज्ञिकसंप्रदायविरोधोपपादनम्)

परन्तु वार्तिककारमते चतुर्थचिता याज्ञिक सृष्टीनामनुष्ठानेन क्रियमाणेन विरोधो दुष्परिहर एव । सर्वासामपि प्राणभृतामनेन मध्यमचितिसबन्धस्यत्रापत्तौ प्रथमादिचित्यनुष्ठानविरोधोऽपि ॥ यदि तत्रावान्तरप्रकरणेन "या काचन" ति सामान्यवाक्यस्य बाध उच्येत, तदा सृष्टानामप्येतत्समानमित्यपि ध्येयम् ॥

(वार्तिकमतोपसंहार.)

वार्तिकमतमुपसहरति—**अतश्चेति** ॥ यतो मन्त्राशे उपधाने वा विधानफलस्य लाभ , अतस्तद्रूपो हेतुरत शब्दार्थ ॥

(बहुत्वाश्रयसमुदाय एव गौणोऽर्थ इति शास्त्रदीपिकानुसारिप्रकाशकारमतखण्डनेन सृष्टिबहुत्वसमानाधिकरणसमुदायाश्रितत्वगुणयोगेन समुदायिन एव गौणोऽर्थ इति निरूपणम्)

अत्र च ' क पुनरत्र गुण ' भूमा, सृष्टिसमुदाये हि सृष्टिभूमाऽस्ति । सृष्ट्यसृष्टिसमुदायेप्येक्यास्तुवतेत्यनुवाके सृष्टिभूमास्ति, इत्यनेन सादृश्येन सृष्टिशब्द" इति शास्त्रदीपिकाग्रन्थगतसमुदायशब्दस्वारस्यमनुरुध्य• बाहुल्यस्य गुणत्वमाश्रित्य यथा बाहुल्य सृष्टिष्वस्ति, तथा सृष्ट्यसृष्टिसमुदायेऽपि कथचित्सम्बद्धमस्तीत्येव सृष्ट्यसृष्टिसमुदाय एवाथे गौणीति प्रकाशकारै समुदाय एव गौणोऽर्थ इत्युक्त, तदयुक्तम् । तदात्वे समुदायस्याप्यक्याभावेन प्रकाशकत्वानुपपत्ते कथचित्समुदायिद्वारा तदुपपत्तावपि समुदायस्यैव शाब्दत्वेन करणतया विधाने सति सर्वमन्त्रपाठोत्तरमेव सकृदुपधानापत्ते । **किंच** सृष्टिसमुदायगतबाहुल्यस्य गुणत्वमुत सृष्टिसमुदायाश्रयगतबाहुल्यस्य तत् । **आद्ये** समुदाये बाहुल्यासभव , **द्वितीये** समुदायगतबाहुल्यस्य समुदायिष्वेव सत्त्वेन सृष्ट्यसृष्टिसमुदायेऽभावान्न समुदायार्थस्य गौणतासिद्धि । अथ सृष्टिगतबाहुल्यमेव तत्र कथचित्सबन्ध इत्युच्यते, तदा सृष्टि-

पदविशेषणम्। अतश्च मन्त्रविशिष्टोपाधानमत्र विधीयते। सृष्टिपदं परं गौण्या वृत्त्या सप्तदशसङ्ख्याकसृष्ट्यसृष्टिमन्त्रपरम्, "यत् सप्तदशेष्टका उपदधाती" त्यर्थवादानुसारात्। तत्र चतुर्दश सृष्टिमन्त्रास्त्रयोऽसृष्टिमन्त्रा इति सृष्टिबाहुल्यम्

समुदाये ह्यस्ति भूमेति समुदायगतभूमत्वप्रतिपादनपरमूलग्रन्थविरोध, अत समुदायिगततत्करणतानिर्वाहार्थं सृष्टिनिष्ठबाहुल्यसमानाधिकरणसमुदायाश्रितत्वगुणयोगेन सृष्ट्यसृष्टिसमुदायिनामेव गौण्याऽर्थत्वं न्यायसुधाकृदुक्तं युक्तमाश्रयितुम्। **नच**—सृष्टिवत्बाहुल्यवदसृष्टिमन्त्रत्रयेऽपि बाहुल्यस्य सत्त्वात् तस्यैवास्तु गुणत्वं, किमत पुनः समुदायस्य प्रवेशेन? इति—**वाच्यम्** यत्र बहूनां मध्ये द्वयोरेकस्य वाऽऽम्नान, तत्र तदसम्भवेन भूम्नो गुणत्वनिर्वाहाय तत्प्रवेशस्यावश्यकत्वात्। नच एक समुदायो निष्प्रमाणकः "यत्सप्तदशेष्टका इत्यर्थवादे एकपदोपादानैकानुवाकगतत्वेन तत्प्रतीते। **नच**—सृष्टिघटितसमुदायाश्रयत्वमेव गुणोऽस्तु। किं बाहुल्यप्रवेशेन? इति—**वाच्यम्** सृष्टिशब्दात्प्रतीयमानबाहुल्यस्यैव गुणत्वेन तस्यावश्यकत्वात्। **उक्तञ्च न्यायसुधायाम्**—"अन्यत्र तत्कार्यकरत्वसारूप्यादिरिवेह सृष्टिशब्दात् सृष्टिबाहुल्यबुद्धे तस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वम्" **इति**॥ "अतो मन्त्रगणं लक्षयेत् सृष्टिशब्द" इत्युत्तराधिकरणगतभाष्यकारोक्तगणशब्दस्य समूहमात्रपरतयाऽविरुद्धत्वाच्छास्त्रदीपिकागतसमुदायपदं प्रत्येकं एकत्वेन बहुत्वान्वयायोग्यत्वात् तदन्वययोग्यमात्रप्रदर्शनमात्रपरतयाऽविरोधेनोपपत्तेः समुदायिसृष्ट्यसृष्टिमन्त्रेष्वेव युक्ता गौणीत्यभिप्रेत्याह—**सृष्टिपदं परमिति**॥

(अर्थवाद इव विधावपि गौणीवृत्तिनिरूपणम्)

पूर्वत्रार्थवादानामेवोदाहरणत्वात्तत्रैव गौणीवृत्तिनिमित्तकथनस्य प्रस्तुतत्वात् विधेयाधिकसृष्टिशब्दे तत्कथनमसङ्गतमित्याशङ्कानिरासाय परशब्दोपादानम्। इहार्थवादन्वानपेक्षेणैव सूत्रस्य गौणीवृत्तिनिमित्तमात्रकथने तात्पर्यात्तस्य चेह विधेयेऽपि सम्भवेनात्यागान्नासङ्गतिरित्यर्थ॥

(तत्सिद्ध्यादौ जहत्स्वार्था गौणी, भूम्नि तु अजहत्स्वार्थेति उपसंहारप्राबल्यनिरासेनोपपादनम्)

तत्सिद्ध्यादौ तत्कार्यकरत्वादिबुद्धमुख्यार्थत्यागेऽप्यक्षतेगौण्या उपायमात्रतयावस्थितेमुख्ये न तात्पर्य, इह तु वाच्यावाच्यसमुदायस्यैव गुणत्वात् तस्य च व्यासज्यवृत्तित्वेनैकस्य मुदायित्यागे आत्मलाभायोगात् समुदायघटकतया तदन्तर्भूतास्वसृष्टिष्विव सृष्टिष्वपि तात्पर्येण वैषम्यादजहत्स्वार्था गौणी दर्शयितुं सृष्ट्यसृष्टिमन्त्रपरमिति सृष्टिपदं प्रयुक्तम्। नचताबतोपसंहारप्राबल्यवादिनं प्रत्यवस्थानम्, सृष्टिपदस्यैकस्य मुख्यार्थत्वे अर्सृष्टित्रयावशेषपदानां वैयर्थ्यापत्तेरानर्थक्यप्रतिहतन्यायेन चेह लक्षणाङ्गीकारेणोपसंहारकृतोपमर्दाभावात्।

गुणो गौणीवृत्तिनिमित्तम्॥ १७॥ ३३॥ इति तत्सिद्धिपेटिकाया भूमोदाहरणविचार॥

लिङ्गसमवायात्॥ "प्राणभृत उपदधाती" त्यादौ तु

गौणीवृत्तिनिमित्तमिति॥ गौणीवृत्तिघटकमित्यर्थ। प्रयोजनं स्पष्टत्वान्नोक्तम्॥

॥ इति तत्सिद्धिपेटिकाया भूमोदाहरणविचार॥

(प्रस्तारत्रयगतवाक्योदाहरणत्वनिरूपणेन प्राणभृदादिपदेषु अल्पत्वेन निमित्तेनाप्राणभृदादिसाधारणग्रहणनिरूपणम्)

गौणीवृत्तिनिमित्तान्तरपरतया अधिकरणभेदं तुशब्देन सूचयन् विषयवाक्यं दर्शयति—**प्राणभृत इति**॥ प्रथमद्वितीयतृतीयप्रस्तारगतवाक्यत्रयस्यापीह तन्त्रेणोपादानम्। **तत्र प्रथमे प्रस्तारे**। "अयं पुरो भुवस्तस्य प्राणो भौवायनो" 'वसन्त प्राणायन' "प्राणं गृह्णामि प्रजाभ्य" इत्यादीन् त्रीन् प्राणशब्दघटितानुक्रम्याम्नातानां सप्तचत्वारिंशदप्राणभृतामन्येषां मन्त्राणां दशदिक्क्रमेणोपधाने "अयं पुरो भुव इति पुरस्तादुपदधाति प्राणमेवताभिर्दाधारे' त्यादिविधिभि पर्यायपञ्चकेन विनियोगादन्ते "दशदशोपदधाति इत्युपसंहारान् पञ्चाशन्मन्त्रोपधेयेष्टकाना "प्राणभृत उपदधाती 'त्यय उपधानविधि। **द्वितीयतृतीययो** प्रस्तारयोर्मध्ये द्वितीये "प्राणं मे पाहि ति प्राणपदघटितस्यावेकमन्त्रं तेन सह प्राणभृतां चतुर्णामन्येषां आम्नातानां विनियोगा "चतुर्ष्वेव प्राणान् दधाता" त्यर्थवादे पञ्चत्वेव इत्यर्थवादान्तरगतक्रतुगतपञ्चसङ्ख्यासाम्येन श्रवणात्पञ्चमन्त्रोपधेयेष्टकानां 'प्राणभृत उपदधाती' त्युपधानविधि, तृतीये "प्राणं मे पाहि" इति प्राणपदघटितेनैकेन मन्त्रेण सह नवानामन्येषामप्राणभृन्मन्त्राणामाम्नातानां "दश प्राणभृत पुरस्तादुपदधाती"ति वाक्ये च विनियोगाद्दशमन्त्रोपधेयदशेष्टकानां 'प्राणभृत उपदधाती"त्युपधानविधिरिति विवेक। आदिपदेन ये चत्वार पथय" इत्यतदज्यानिपदघटितैकमन्त्रसहितेतरचतुर्मन्त्रोपधेयेष्टकोपधानविधेर्ज्यानीरुपदधातीत्यस्य सङ्ग्रह। **अतएव**—यद्यपि प्राणभृच्छब्दस्य मन्त्रेष्वभावान्न सृष्टिशब्दवत् "तद्वानासामि"ति सूत्रविहितमतुपलोपेन मतुबन्ततया प्राणभृच्छब्दप्रयोगसम्भव, तथापि **प्राणं** प्राणशब्दं बिभ्रतीति योगेन मन्त्रेषु तदुपधेयेष्टकासु च मन्त्रद्वारा प्राणशब्दभरणात्तच्छब्दप्रवृत्तिर्द्रष्टव्या। भूमव्यावृत्तं निमित्तान्तरं दर्शयति—**अल्पत्वमिति**॥ तथात्व प्राणभृदल्पत्वसमानाधिकरणसमुदायाश्रयत्वगुणयोगेन प्राणभृदप्राणभृत्समुदायाश्रयाभूतसकलमन्त्रेषु गौणी। तस्या गुणान्तर्भूतत्वान्निमित्तमल्पत्वमित्यर्थ॥

(अल्पत्ववत्साम्यस्यापि गुणत्वनिरूपणम्)

एतच्च लिङ्गसमुदायपदस्य गौणार्थापेक्षया वाच्याल्पत्वपर

अल्पत्व निमित्तम् । शेष पूर्ववत् । एव षट् गौणीवृत्तिप्रकारा ॥ १८ ॥ ३४ ॥ इति त्रयोदशं तन्सिद्धिपेटिकाधिकरणम् ।

नमङ्गीकृतमपि यत्र द्वयोरपि साम्य, एक एव छत्री, तत्र गाणार्थोपलक्षणात्पत्वाभावेन लिङ्गसमवायोपपादनाय साम्यमपि भूमव्यावृत्तस्योपलक्षणतया व्याख्येयम् ॥

(लिङ्गसमवायशब्दस्य चिह्नसंबन्धपरत्व ननु अल्पत्वसंबन्धपरत्वमिति न्यायसुधानुसारिस्वसिद्धान्तनिरूपणम्)

वस्तुतस्तु—सौत्रलिङ्गपदस्य चिह्निताथकत्वात्तत्सवन्ध मात्रस्यैव निमित्तत्वोक्तेर्नाल्पत्वस्य निमित्तत्वम । अत एव प्रतत्र भूम्न इव निमित्तत्व नह्यत्राल्पत्व सूत्रकारोक्त नवा तद्बुद्धिविषयम् । **अतएव न्यायसुधाया**—लिङ्गपद चिह्नपर व्याख्याय "प्राणभृच्छब्दात्तु प्राणभृल्लिङ्गसमवायमात्रबुद्धेस्तस्यैव प्रवृत्तिनिमित्तत्वाद्भेदेनोपादान" इत्युक्त्वा भूयस्त्वमनपेक्ष्य प्रतीतिप्रदर्शनायाऽल्पशब्द इति वार्तिकगतोल्पशब्दो व्याख्यातो नतु निमित्तपरतया । अतश्चिह्नसवन्धस्यैव प्रतीतिविषयत्वात् प्राणशब्दवच्चिह्नसवन्धवत्समुदायाश्रयत्वमेव गुण इत्येव युक्तमिति ॥ **पूर्ववदिति** ॥ सृष्टिवाक्ये उक्तस्य मनभदस्य समुदायिनामजहत्स्वाथगाणार्थोपपादनस्य च सञ्चार इहापि ज्ञातव्य इत्यर्थ ॥

(लक्षणयैव सृष्ट्यसृष्टिमन्त्रग्रहणोपपत्तेर्गौणीवैयर्थ्यशङ्कातत्परिहारौ)

नच—सृष्टिप्राणभृद्वाक्येषु छत्रिणो यान्तीति लाक्षिकवाक्ये इव स्वघटितसमुदायाश्रयत्वसवन्धेन लक्षणाया एवोपपत्तेः किमिति गाणी' इति—**वाच्यम्** अभिधेयसवन्धिज्ञानादरेण गुणयोगसादृश्यनिमित्त तत्तद्गुणप्रकारकताप्रतीत्यर्थ तदावश्यकत्वस्य प्रागेव दर्शितत्वात् ॥

(प्रच्छन्नत्वादीना सारूप्यादावन्तर्भावेन गौणीनिमित्तषट्कत्वस्य, तत्सिद्ध्यादीना तस्याप्युपलक्षणत्वस्य च निरूपणम्)

"स्तेन मन' इत्यादौ प्रच्छन्नत्वादिना गौणत्वस्याकरेऽङ्गीकारात्तस्य प्रत्यक्षग्राह्यत्वेन कथंचित्सारूप्यान्तर्भाव अभिप्रेत्य गाणीवृत्तिप्रकारमुपसहरति—**एवमिति** ॥ तत्सिद्धिपटिकाया नामधेयगुणविध्यर्थवादात्मकत्वेनार्थवादत्वसिद्ध्यर्थ गाणीवृत्तिप्रकारमात्रकथनपरत्वेऽपि गौणीनिमित्तप्रकारावधारणाथत्वाभावात् प्रच्छन्नत्वादेरत्रानन्तर्भावेऽपि क्षत्यभावाभिप्रायेण षट्पदोत्तरमेवकाराप्रयोग ॥

॥ इति तन्सिद्धिपेटिकाया लिङ्गसमवायोदाहरणम् ॥

॥ इति तत्सिद्धिपेटिकाधिकरणम् ॥

(१४ अधिकरणम् ।)

सन्दिग्धेषु ॥ "अक्ता शर्करा उपदधाती' त्यत्र अक्ता इत्यनेनाविशेषाद् यत्किंचिदञ्जनसाधनद्रव्यस्य विधिना निर्णीतत्वादुपसहारस्थेन "तेजो वै घृत" मित्यर्थवादेन सङ्कोचा-

(पादाध्यायसङ्गतिनिरूपणपूर्वकविषयवाक्यनिर्देशः)

विध्यन्तर्गतानामग्न्युद्भिदादिपदाना विधानातिरेकेण वा व्यथावच्छेदकतनामधेयत्वरूपेण प्रामाण्ये प्रतिपादितेऽवसरलाभादर्थवादान्तर्गतपदाना स्तावकतया प्रतिपादितप्रामाण्याना विधिमन्तरेणापि प्रामाण्यसदसद्भावविचारात्पादाध्यायसङ्गती प्रकरणान्तरत्वादनन्तरसगत्यभावेऽप्यक्षति सशय च स्पष्टत्वादनभिधाय काठकचयनप्रकरणगत वाक्यमुदाहृत्य पूर्वपक्षमवाह—**अक्ता इति** ॥ मृत्तिकामिश्रा क्षुद्रपाषाणा शर्कराशब्दार्थ ॥

(विधिनैव पर्यवसितबोधसिद्धेर्नार्थवादापेक्षेति निरूपणम्)

सन्दिग्धार्थनिर्णयप्रामाण्यविषयत्वेनार्थवादमात्रस्यैवोपन्यासे युक्तेऽपि तद्विषयत्वज्ञापनाय विधेरप्युपन्याम कृत । "अक्ता" इत्येतावन्मात्रेणव विध्युद्देशस्य सामान्याक्षिप्तसर्वविषयनिर्णयाद्विधेरर्थवादाना अन्यतराकाङ्क्षैव वैकृताङ्गवदन्वये विध्यनुरोधेनव तत्कल्पन युक्तमित्यभिप्रेत्याह—**अक्ता इत्यनेनेति** ॥

(अर्थवाद विना विध्यपर्यवसनं नार्थवादाधिकरणे बोध्यते, किन्त्वत्रैवेति घृताद्यन्यतमेनाञ्जनमिति पूर्वपक्षनिरूपणम्)

यद्यप्यर्थवादाधिकरणे पूर्वपक्षिणोपन्यस्तार्थवाद विना विध्यपर्यवसानस्य निरस्तत्वान्नात्र विधिपर्यवसानेन पूर्वपक्ष उदेति, तथापि विधि विना तत्रार्थवादपर्यवसानमात्रस्य निरासेनान्यतराकाङ्क्षयाऽन्वयेऽपि तत्रत्यसिद्धान्तसिद्धेन विधिपर्यवसाननिरासे प्रयोजनमितीहैव तत्पर्यवसानमूलकपूर्वपक्षनिरासेन तदपर्यवसानसिद्धान्तसाधनान्न दोष ॥ अत्र शर्करोद्देशेनोपधानविधिमात्रप्रतीतेरञ्जनसाधनद्रव्यविध्यभावशङ्का निरसितुमक्ता इत्यनेनेत्युक्तसामान्यस्याननुष्ठेयत्वेन विशेषापेक्षिणो विधेरवश्यापेक्षितप्ररोचनासमर्पकार्थवादापेक्षणेन विना पर्यवसानाभावे तदन्वयस्यावश्यकत्वात्तेनैव विशेषसमर्पणोपपत्तेर्न सामान्यस्य विशेषाक्षेपकत्वसभव इति न घृताद्यन्यतमेनाञ्जनपूर्वपक्ष सिध्यतीति शङ्कानिरासाय निर्णीतत्वादित्युक्तम् । विधेरेव प्ररोचनाक्षेपकत्वेन सामान्येनैव विशेषाक्षेपोपपत्तेरर्थवादानपेक्षणेन पर्यवसानोपपत्त्या निर्णीतत्वमित्यर्थ ॥

(निर्णीतस्यापि विधरुपक्रमाधिकरणन्यायेनार्थवादापेक्षानिरासः)

ननु—निर्णीतविधेरपि वेदोपक्रमाधिकरणन्यायेनार्थवादानुसारेणान्यथानयन सभवतीत्याशङ्क्याह—**उपसंहारस्थे-**

नुपपत्ते नार्थवादस्य सन्दिग्धासनिर्णये प्रामाण्यमिति प्राप्ते

नेति ॥ तत्रोपक्रमगतार्थवादानुरोधेनोपसंहारगतविधेरन्यथानयनेऽपीह वैपरीत्याद्वैषम्यमित्यर्थः ॥

(मुख्यत्वादिना विधिप्राबल्यनिरूपणम्)

अर्थवादस्योपसंहारस्थत्वोक्तेरुपलक्षणतया व्यतिरेकेण विधेः प्राबल्ये स्वार्थवृत्तितया मुख्यत्वं प्रथमश्रुतत्वादसञ्जातविरोधित्वं अनधिगतार्थबोधकत्वादप्राप्तार्थकत्वं चेति हेतुत्रयं सूचयित्वाऽर्थवादस्य स्तावकत्वादमुख्यत्वं चरमश्रुतत्वादुपसञ्जातविरोधित्वं जातार्थत्वात् प्राप्तार्थानुवादित्वं चेति दौर्बल्ये हेतुत्रयं दर्शितम्। "पशुमालभेते"ति विधेः पशुसामान्यविधायकस्य "छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि" इति मन्त्रवर्णानुरोधेन सङ्कोचेऽपि नात्र तस्योदाहरणत्वम्। तत्र वाक्यैकवाक्यतया विधिमन्त्रयोरेकविषयत्वस्य षष्ठान्त्ये प्रतिपादनेन पौनरुक्त्यापत्तेरिति सूचनायाथवादेनेत्युक्तम्। तथाचात्र पदैकवाक्यतापन्नार्थवादवशेनेष्यमाणस्य विधिसङ्कोचस्य अभ्युपगमो न युक्त इत्यर्थः ॥

(कांस्यभोजिन्यायेनार्थवादप्राबल्यनिरासः)

ननु कांस्यभोजिन्यायेन अङ्गभूतार्थवादानुरोधित्वमेव विधेरस्त्वित्याशङ्कापरिहाराय सङ्कोचपदं प्रयुक्तम्। यत्र गुणविधिना प्रधानस्य न किञ्चित् बाध्यते, तत्रैव कांस्यभोजिन्यायप्रवृत्तेः तु प्रधानस्य सङ्कोचरूपबाधापत्तेर्न तन्न्यायप्रवृत्तिः ॥

(अग्निहोत्रादेः अग्निविद्यादिसाध्यत्वात्तदनुरोधेन त्रैवर्णिकविषयत्ववद्विधानस्यार्थवादसाध्यत्वात् तदनुसारेण विधानान्यथानयननिरासः)

एतेन—अग्निविद्यासाध्यस्याग्निहोत्रादेस्तदनुरोधेन त्रैवर्णिकविषयतया सङ्कोचवदिहापि विधानस्यार्थवादसाध्यत्वात्तदनुरोधेन विषयसङ्कोचोऽपि—**परास्तः**, येनाङ्गेन विना प्रधानं न सिध्यति स्वयं च यत्राक्षिप्यते तदनुरोधेन प्रधानस्यापि सङ्कोचाङ्गीकारेऽपीह विनाप्यर्थवादेन विधेरेव प्ररोचनाशक्तिकल्पनेन विधायकत्वोपपत्तेस्तदपेक्षाभावात् ॥

(अङ्गभूतमन्त्रानुरोधेन सोमग्रहणस्येवार्थवादानुसारेण विधेरसङ्कोच इति निरूपणम्)

अतश्च यथा "इन्द्राय त्वा वसुमते गृह्णामी"त्यैन्द्रमन्त्रसाध्यस्यापि सोमग्रहणस्य मन्त्राभावे ध्यानादिनापि स्मृतस्यानुष्ठानोपपत्तेर्नाङ्गभूतमन्त्रानुरोधेन प्रधानस्य सोमग्रहणस्यैन्द्रप्रधानमात्रविषयत्वेन सङ्कोच इति तृतीये लिङ्गविशेषनिर्देशादित्यधिकरणे वक्ष्यते, तद्वदङ्गभूतार्थवादानुरोधेन प्रधानभूतविधेः सङ्कोचो न युक्त इत्यर्थः ॥

विधेरविशेषप्रवृत्तत्वेनैव घृतमात्रग्रहणेनाप्युपपत्तेरि

(सूत्रगतेन सन्दिग्धपदेनाव्यवस्थितार्थग्रहणमिति निरूपणम्)

सन्दिग्धार्थनिर्णय इति ॥ यद्यपि पूर्वपक्षे सामान्यरूपतया निश्चयात् सिद्धान्ते चैकवाक्यतया घृतरूपत्वनिश्चयात्सन्देहासंभवे सन्दिग्धार्थत्वाभावेन न सिद्धान्त्यभिमतसन्दिग्धार्थाप्रामाण्यनिषेधोपसंहारो युक्तः तथापि सन्दिग्धशब्देन सूत्रगतेनाव्यवस्थितार्थप्रतीतिमात्रस्य विवक्षणात् प्रयुद्देशमात्रपरामर्शात् भवन्ती सा प्रतीतिः यथा वाक्यशेषावधारितया व्यवस्थया सिद्धान्तिना वार्यते, तद्द्वारा च प्रामाण्यमर्थवादस्य साध्यते तत्र, किन्त्वव्यवस्थितार्थप्रतीतिरेव युक्तेत्यर्थः ॥

(अर्थवादगतघृतपदस्य गौणत्वलाक्षणिकत्वोपलक्षणत्वादिनोपपत्तिः पूर्वपक्षे)

घृतपदन्तु विध्यवगतसामान्यद्रव्येऽञ्जनसाधनत्वरूपगुणयोगात् गौणम्। **अथवा**—अञ्जनसाधनत्वसबन्धेन लाक्षणिकमेव वा। **अथवा**—सामान्येन घृतस्यापि प्राप्तत्वादवयुत्यानुवादेन घृतमात्रपरमेव। सामान्यांशे विधेः स्तावकं वकल्पनेऽपि घृतांशे तदकल्पनया स्तावकमेव ॥

(लिङ्गसमवायाद् घृतपदलक्षकत्वमिति न्यायसुधाकारादिमतखण्डनेन येनकेनचिदञ्जनमिति पूर्वपक्षोपसंहारः)

यत्तु—अत्र न्यायसुधाकारादीनां लिङ्गसमवायात् गौणत्वप्रतिपादनं, तदञ्जनसाधनद्रव्याणामेकसमुदायस्य सत्त्वे प्रमाणाभावेनान्यतमस्य साधनत्वानुपपत्तेश्च घृतचिह्नसबन्धाभावादुपेक्षणीयम्। **एतेन**—अपरत्वस्याप्यत्र निमित्तत्वं—**प्रत्युक्तम्** ॥ एवञ्च सामान्यस्य विशेषव्यभिचारित्वेन तत्रक्षणानुपपत्तेर्विशेषेण सामान्याव्यभिचारिणा सामान्यलक्षणोपपत्तेर्येन केनचिदञ्जनमिति सिद्धम् ॥

(आक्षेपतःपूर्वमेवार्थवादेन घृतस्याञ्जनसाधनत्वेनान्वयात् न येन केनचिदञ्जनमिति सिद्धान्तोपक्रमः)

सामान्येन व्यवहारासंभवाद्विधेरनुष्ठापकत्वनिर्वाहाय यावद्विशेषाक्षेपकत्वं कल्पनीयम् तावत् प्ररोचनासमर्पकतयावश्यापेक्षितैनैकवाक्यतापन्नार्थवादेनैव तदपेक्षाशान्तेः तत्समर्पितविशेषपरतया विधेर्न युक्तं व्यवस्थापनम्, सङ्कोचस्य व्यवहारानुमतत्वेन स्वार्थतयैवापेक्षणात्। अत एवात्र नोपक्रमेणोपसंहारगतार्थवादस्योपमर्दलक्षणबाधः, नवोपसंहारेणोपक्रमस्य सङ्कोचलक्षणो बाधः। एवञ्च विधेः प्ररोचनाशक्तिरपि न कल्पिता भवति, घृतप्ररोचनया समाप्ते वाक्ये काल्पनिक्या तलादिप्ररोचनया वाक्यान्तरार्थतापत्त्या वाक्यभेदापत्तिश्च न प्रसज्यते इत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**विधेरविशेषेति** ॥

तराक्षेपकत्वे प्रमाणाभावादुपक्रमस्याविरोधेनोपपत्तौ च उपसंहारस्थस्यार्थवादस्योपलक्षणत्वे प्रमाणाभावाद्विध्यर्थवादयोरेकवाक्यत्वेनैकविषयकत्वस्यावश्यकत्वाच्च युक्त वाक्यशेषस्य सन्दिग्धार्थनिर्णयेऽपि प्रामाण्यमिति घृतेनैवाञ्जनम् ॥ १४ ॥ ३५ ॥ **इति चतुर्दश अङ्काधिकरणम् ॥**

(उपक्रमाकाङ्क्षयैवार्थवादस्योपपत्तौ न घृतपदस्य तैलाद्युपलक्षकत्वमिति यद्दचा स्तुवत इत्यादीना ऋङ्निन्दया साम्नास्तुवीतेति विधिविषयविषयत्ववदत्रापि समानविषयत्वमिति निरूपणम्)

अत एव यत्र सोमेन यजेतेति विधेनराकाङ्क्षय, तत्र नेव गुणभूतमन्त्रानुरोधेनेन्द्रप्रदानमात्रविषयत्वेन सङ्कोच । एव चोपक्रमाकाङ्क्षयैवार्थवादस्यान्वयोपपत्ता तत्र घृतपदस्य लक्षणाङ्गीकरण निष्प्रयोजन निष्प्रमाणक चत्याह—**उपसंहारस्थस्येति ॥ एकविषयत्वस्येति ॥** यथा "यद्दचा स्तुवते तदसुरा अन्ववायन्यत्साम्ना स्तुवीत तदसुरा नान्ववायन्नि"त्यर्थवादे किमसुरागमनहेतुत्वेनात्र निन्द्यते, उत वशीकर्तु अशक्यानामसुराणामपि वशीकरणहेतुतया स्तुतिरिति सन्दिग्धे तदनन्तरश्रुतेन "य एवविद्वान् साम्ना स्तुवीते"ति सामविषयेण विधिना विधित्सितसामप्रशसार्थमृग् निन्द्यत इत्य वधार्यते तन्निन्दापरत्व एव तदेकवाक्यतोपपत्तेरिति नवमे **अर्थैकत्वादि**त्यधिकरणे वक्ष्यते, एवमिहाप्येकविषयत्वानुरोधेन विधेरपि सन्दिग्धार्थविषयेऽर्थवादेन व्यवस्थापनमित्यर्थ । **उक्तंच वार्तिके तत्रैव**—विधिस्तुत्यो सदा वृत्ति समानविषयेष्यते । तस्मादेकत्र सन्दिग्धमितरेणावधार्यते । **इति ॥**

(सदिग्धपदेनाव्यवस्थित संदेहविषयश्चोभयमपि विवक्षितम् । अतएव आदित्य. प्रायणीय यदाग्नेय इत्यादौ च अदितिदेवतात्वैकवचनान्ताग्निशब्दप्रकृतिकत्वादिनिर्णय. इत्यादि निरूपणम्)

अत्रच सूत्रे सन्दिग्धपदेन य प्रसिद्ध सन्देह यश्चाव्यवस्थितार्थप्रत्यय तदुभयमपि सन्देहत्वेन विवक्षितम्, अनव धारणरूपत्वाविशेषात्, **अत एवोक्तम् व्यवराहाधिकरणवार्तिके**—"सन्दिग्धेषु च सर्वेषु वाक्यशेषेण निर्णयम् । वक्ष्यत्येव न तेनात्र पृथक्कार्या विचारणा" इति । अतएव व्यवस्थितार्थप्रतीते प्रागेव यत्र प्रकृतिप्रत्ययसन्देह , तत्राप्यर्थवादेन निर्णय । यथा "आदित्य प्रायणीय" इत्यत्र किमदितिशब्द तद्धितप्रकृति उत आदित्य इति सन्देहे "दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदाण्ण्य" इति विहितण्यप्रत्यये रूपाविशेषे "अदित्येवादित्यान् खनति" "अमुमेवादित्य स्वेन भागधेयेनोपधावति" इत्यादावुभयोरपि देवतात्वेन प्रसिद्ध्यविशेषे च समानेसत्यपि तेऽदित्या समाप्निरन्तेत्याद्यर्थवाददादितिशब्दस्यैव तत्त्वेनावधारणम् । यथावा "आग्नेयोऽष्टाकपाल" इत्यत्राऽग्नये कृत्तिकाभ्य इत्यत्रैकवचनान्तत्वेन, "त अस्मा अग्नयो द्रविण दत्वे"त्यादौ बहुवचनान्तत्वेन देवतापराग्निशब्दनिर्देशादेकवचनबहुवचनान्तत्वयो सन्देहे "अग्नये त्रियम्ब"इत्यर्थवादेनैकवचनान्तत्वेन स एव प्रकृतिरवधार्यते, एवमन्यत्राप्यूह्यम् । एवच यत्र विधौ शब्दस्वरूपमेव प्रकृतिर प्रत्ययतो वा नावधार्यते, अनेकशक्यार्थनिर्णयेऽपि प्रवृत्ते विवक्षितोऽर्थो नावधार्यते, तदवधारणेऽप्युद्देश्यमुपादेय वा विशिष्य नावधार्यते, तत्र सर्वत्रापि विशेषावधारणसमर्थनार्थवादेन विशेषावधारण एतदधिकरणव्युत्पाद्यम्, नतूपसहारप्राबल्येन । अधिकाशङ्कानिरासाय तु पुनस्तत्र तन्त्रे विचारकरणमपि न विरुद्धम् । अतएव "वास परिधत्ते इ"त्यत्राप्यव्यवस्थितार्थप्रतीतिमादाय सन्दिग्धे विधौ "एतद्वै सर्वदेवत्य नामो यत् क्षौमसि"त्यर्थवादेन विशेषावधारणमिह भाष्यकृतोक्तम् । यदा तु "अजिन वासाव"इत्यादौ कस्यापि वास शब्दादव्यवस्थितार्थप्रतीतेरदर्शनादिहापि वास शब्देनाव्यवस्थितार्थप्रतीत्या सन्दिग्धत्वमित्युच्येत तदापि सामान्यवाचकतयैवाव्यवस्थितार्थप्रतीतिसभवात्सन्दिग्धत्व सभवत्येवेति न दोष ॥

(विधिस्तुत्योरेकविषयत्वमेवैतदधिकरणशरीर, एवमपि वेदोपक्रमाधिकरणशरीरमावश्यकमित्यादिनिरूपणेनोपसहार.)

अतएव अत्र विशेषप्रवृत्तविधे नानुष्ठापकत्वनिर्वाहाय विशेषापेक्षित्वेन विशेषापेक्षा, वस्त्रदानादिविधो तदपेक्षाया लोकेऽदर्शनात्, तत्रापि विधिस्तुत्योरेकविषयत्वसिद्धये विधेरप्युत्थाप्याकाङ्क्षया विशेषावधारण नानुपपन्नम् । अत एव **अर्थाद्वा कल्पनैकदेशत्वादि**त्युत्तरसूत्रगतकल्पनैकदेशपदयोरिहानुषङ्गेण वाक्यशेषात्, कल्पनाऽवधारणा, कुत ? एकदेशत्वात्, एकोऽर्थो दिश्यते प्रतिपाद्यते याभ्या विध्यर्थवादाभ्या तावेकदेशौ, तयोभाव तत्त्व एकविषयत्व, तस्मादित्ययन सूत्रकृता एकविषयत्वमेव मुख्यत्वेन **हेतु**तयोपात्तमित्यभिप्रेत्य सर्वव्यापकतया पूज्यपादैरेकविषयत्वस्यावश्यकत्वाच्चे युक्तम् । यद्यपि"उच्चै ऋचा क्रियते" इत्यत्रापि एकविषयत्वावश्यकत्वेनैव हेतुना वेदपरत्वादेतदधिकरणविषयत्वम्, तथापि तत्र ऋगादिपदाना निश्चितार्थकत्वात् सन्दिग्धत्वाभावेन विधिगतत्वेन चान्यथानयनमयुक्तमित्यधिकाशङ्कानिरास उपक्रमप्राबल्येन दर्शयिष्यत इति न पौनरुक्त्यम् । नचैकवाक्यता विना पर्यवसितस्य विधेर्वाक्यशेषापेक्षित्वेऽपि पर्यवसितस्य तु विधेनैव सङ्कोचो युक्त इत्यधिकाशङ्कानिरासाय प्रवृत्त षष्ठाद्यधिकरणमपि व्यर्थमिति भाव । सिद्धान्तमुपसहरति—**युक्तमिति ॥** अपिना पूर्वोक्तसङ्गति सूचिता । अतोऽर्थवादोपस्थापितघृतवाचकपदकल्पनया तस्यैवाञ्जनसाधनत्वमभिप्रेत्याह—**घृतेनैवाञ्जनमिति ॥**

॥ इति चतुर्दश अङ्काधिकरणम् ॥

(१५ अधिकरणम्।)

अर्थाद्वा ॥ "स्रुवेणावद्यति, स्वधितिनाऽवद्यति, हस्तेनावद्यति" इत्यादौ विधेरवदेयद्रव्यविषये सन्दिग्धस्य सामर्थ्यान्निर्णय। स्रुवेण द्रवद्रव्यमेवाज्यादि स्वधितिना मांसादि हस्तेन सहत पुरोडाशादीति। अतश्च सामर्थ्यसहकृतावद्यतिपदेनैव लक्षणया द्रवद्रव्याद्यवदानस्य उद्देश्यत्वात्तदनुवादेन स्रुवादिविधौ न किंचिद्बाधकम्। एवं

(अध्यायपादाधिकरणसङ्गतीनां स्पष्टत्वेन पूर्वपक्षस्य सुनिरस्तत्वेन च सिद्धान्तेनोपक्रमः)

विषयवाक्यमुदाहरति—**स्रुवेणेति ॥** पूर्वत्रार्थवादस्येवेह विधायकतया प्रतिपादितप्रामाण्यस्य विधेः सामर्थ्यानुगृहीतस्य सन्दिग्धार्थनिर्णयेऽपि विधानान्तरेण प्रामाण्यप्रतिपादनाद् ध्यायसङ्गति, तथा सामर्थ्यकल्पितद्रवादिपदस्योद्भिदादिपदस्येव प्रामाण्याप्रामाण्यविचारात्पादसङ्गति, तथा पूर्वाधिकरणोक्तनिर्णयकारणस्य वाक्यशेषस्याभावेन पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणसङ्गतिं, अथवा सन्दिग्धविषयतयोपस्थितत्वात्प्रसङ्गरूपामनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनभिधाय तथा घृतवद्वाक्यशेषेऽवदेयद्रवद्रव्यविशेषस्याश्रवणात् प्रमाणान्तरगम्यवस्तुसामर्थ्यापेक्षणे च वेदस्य सापेक्षतयाऽप्रामाण्यापत्तेः तीक्ष्णपुष्करधारस्य च स्रुवस्य कठिनद्रव्यावदानेऽपि सामर्थ्यसम्भवादायसावष्टम्भेन स्रुवहस्तयोर्मांसावदानेऽपि शक्त्युपपत्तेः कोटरवतश्च स्वधितेर्द्रवद्रव्यावदानेऽपि शक्तिसम्भवानुग्राहकापेक्षायामपि च निरपेक्षसाधनत्वाविघातादव्यवस्थापूर्वपक्षस्य च—विधेरशक्यार्थानुष्ठानायोगात् प्रवर्तकत्वव्याघातात् सर्वावधीनामपि सामर्थ्यम्। अपेक्षणीयसामर्थ्यस्य च पदपदार्थावधारणवत् प्रमाणान्तरगम्यत्वेऽपि विषयस्यान्यतोऽनवगतत्वेन वेदस्य प्रामाण्योपपत्तेः तीक्ष्णपुष्करधारेणापि स्रुवेण मांसावदानस्याशक्यत्वात् केवलेनापि स्रुवेण द्रवावदानोपपत्तावाय सानुग्राहकत्वकल्पने मानाभावात्तत्कल्पने च निरपेक्षसाधनत्वविरोधस्य दुष्परिहरत्वात् स्वविल्यादीनां चा**जिनवासोधिकरणन्यायेन** लोकसिद्धस्यैव ग्रहणोपपत्तेः कोटरकरणानुपपत्तेर्व्यवस्थैव युक्तेत्येव सुनिरस्यता च मत्वा सिद्धान्तमेवाह—**विधेरिति ॥**

(विधेरसंदिग्धत्वेनोक्तन्यायप्रवृत्तिरिति निरूपणम्)

शेषशेषिभावव्यवस्थारूपसन्दिग्धार्थनिर्णये सामर्थ्यसहकृतविधेरेव प्रमाणत्वमुक्तम्। तेन यत्र दर्शपूर्णमासादिविधेरेकादशोक्तन्यायेन सर्वाङ्गविशिष्टकर्मविषयकतया निश्चितत्वेन सन्देहो नास्ति, तत्र सामर्थ्यानुसारेण प्रयाजादिषु शक्यमात्रविषयतया नैव सङ्कोचकल्पनमिति व्यतिरेकेण सूचितम्। **संहतमिति ॥** कठिनमित्यर्थ

(द्रवादिपदाध्याहारपरप्राचीनमतखण्डनेन वाक्यार्थवर्णनम्)

अत्रच सामर्थ्यसहकृतो विधिरेव स्रुवादीनामवदानादिसाधनत्व बोधयस्तदन्यथानुपपत्त्या द्रवादिविशेषरूपार्थकल्पनायामपि तस्याशाब्दत्वेन शाब्देतरार्थेनान्वयानुपपत्तेर्द्रवादिपदाध्याहारेण वेदैकदेशत्वरूपवाक्यशेषत्वेन सूत्रगतैकदेशपद व्याख्याय द्रवादिपदाध्याहार प्राचीनैरुक्त, तस्य सामर्थ्यानुगृहीतावद्यतिपदेनैव द्रवादिकर्मकावदानोद्देश्यत्वोपपत्तेः प्रयोजनाभावमभिप्रेत्याध्याहार विनैव वाक्यार्थ दर्शयति—**अतश्चेति ॥**

(द्रवादिपदाध्याहारावश्यकतया स्वसिद्धान्तोपपादनम्)

वस्तुतस्तु—विभज्यमानसाकाङ्क्षसहतार्थविशिष्टैकार्थप्रतिपादकपदसमुदायस्य वाक्यत्वात् तस्यच वाक्यार्थप्रतिपत्त्युपायभूतस्यान्यपदार्थवाचिपदाभावे साकाङ्क्षत्वेनापरिपूर्णस्य विशिष्टार्थप्रतिपादकत्वायोगात् अवद्यते कर्मत्वाकाङ्क्षस्य कर्मवाचकपदं विनाऽपरिपूर्णत्वात् द्रवादिवाचकपदाध्याहार आवश्यक एवेति ध्येयम् ॥

(सामर्थ्यादुद्देश्यविशेषस्येव विधेयविशेषस्यापि निर्णय इत्येतदर्थमुदाहरणान्तरप्रदर्शनम्)

यथैव "द्वयो प्रणयन्ती"ति विधौ पूर्वाधिकरणोक्तन्यायादुद्देश्यविशेषे निर्णयस्तथा सामर्थ्यादुद्देश्यविशेषनिर्णयमभिधाय तद्वदेवेहापि विधेयस्यापि सामर्थ्यान्निर्णय दर्शयितु अन्यदप्युदाहरति—**एवमिति ॥**

(अञ्जलिपदार्थनिर्णयः)

अत्रापि देवताऽभयप्रार्थनादौ द्वयो करयोरत्यन्ताङ्गुलिसंश्लेषणेऽञ्जलिशब्दार्थत्वस्य दृष्टत्वादञ्जलिना पिबेदित्यादौ जलग्रहणसमर्थव्याकोशात्मकत्वेन तदर्थदर्शनाद्धोमवाक्ये सन्देहे सक्तुहामरूपोद्देश्यताकाञ्जलिविधिसामर्थ्यान्निर्णय, अन्यथा सक्तुग्रहणानुपपत्तेरित्यर्थ। व्याकोशात्मक इति विशब्दस्य विकसितार्थत्वात् आङश्चेषदर्थकत्वादीषद्विकसितकोशपदवाच्य मुकुलाकार इत्यर्थ

(अन्यथाऽनुपपत्तिसहकृतस्यैव सामर्थ्यस्य निर्णायकत्वात् पुरोडाशावदाने न स्वधितिप्राप्तिरिति निरूपणम्)

अत्रच न केवल सामर्थ्यमात्रादेव व्यवस्था, तथात्वे स्वधितेरपि पुरोडाशावदाने सामर्थ्यसत्त्वेन मांसावदानव्यवस्थाया असिद्धे, किन्त्वन्यथानुपपत्तिसहितात् तस्मात्। अतश्च पुरोडाशावदानस्य हस्तेनापि सम्भवात् क्षीणार्थापत्तेर्न स्वधितिप्रयोजकत्व कल्पनीयमित्यपि ज्ञेयम् ॥

"अञ्जलिना सक्तून् जुहोती"त्यादावपि न सपुटाकारोऽञ्जलिः, अपि तु व्याकोशात्मक एव सामर्थ्यात्। तदेव विध्यर्थवादमन्त्रस्मृत्याचारनामधेयवाक्यशेषसामर्थ्यरूपाण्यष्टौ प्रमाणानि धर्माधर्मयोर्निरूपितानि। अत पर भेदादिना तत्स्वरूप निरूपयिष्यते ॥ १५ ॥ ३६ ॥ इति **पञ्चदशमर्थसामर्थ्याधिकरणम् ॥**

इति श्रीखण्डदेवविरचितायां भाट्टदीपिकायां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ० ॥

इति प्रथमोऽध्यायः ।

(वाशब्दघटितस्याप्यधिकरणान्तरतया योजनम्)

यद्यपि चायाद्वेति सूत्रे वाशब्दोपादानबलादकाधिकरण्यमेव पूर्वसूत्रैकवाक्यतया भाति, तथाप्येकवाक्योपात्तैकदेशशब्दस्यार्थद्वयपरत्वानुपपत्तेरनुपक्तस्य वाक्यान्तरार्थभेदे वाचकाभावमभिप्रेत्याधिकरणान्तरपरतया भाष्यकारादिव्याख्यान द्रष्टव्यम्। अस्मिश्च वाक्ये प्रदातव्ये इत्यपि पद कौस्तुभे ग्रन्थस्याहवनीयोन्मुकेन महावेद्यास्तृतबर्हिषोन्ते दाहादुत्थितो वैश्वानरोऽग्निरर्थो द्रष्टव्य । अध्यायार्थमुपसहरति—**तदेवमिति ॥** नामधेयस्य विध्यर्थवादमन्त्रसामीप्येऽपि निरूपणक्रममादाय स्मृत्याचारयोस्तदपेक्षया प्राथम्येनोपादानम् । मानाधीनत्वेन मेयसिद्धेरावश्यकस्य प्रमाणनिरूपणस्योत्तरत्र निरूपणे हेतुत्वसूचनद्वारा वक्ष्यमाणाध्यायार्थान् शिष्योपरमनिरासार्थं प्रतिजानीते—**अत परमिति ॥** स्वरूपज्ञानस्योक्ताभ्या प्रमाणलक्षणाभ्यामेव सिद्धेरुत्तरविचारवैयर्थ्यं परिहर्तुं भेदादिनेत्युक्तम् । आदिपदेन विनियोगप्रयोगविधिविषयत्वादिरूपान्तरस्यापि ग्रह ॥

गम्भीरार्थपदाध्याये यदकार्षं नु टिप्पणम् ।
तत्साधन गुरुकृपा नतु मे बुद्धिवैभवम् ॥ इति ॥

॥ इति पञ्चदशं अर्थसामर्थ्याधिकरणम् ॥

इति श्रीमत्पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणधुरीणश्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशम्भुभट्टविरचितायां भाट्टदीपिकाप्रभावल्या प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

अत्र प्रथमाध्यायस्समाप्तः ॥

अध्याय	पाद	अधिकरणसंख्या	आदितोऽधिकरणसंख्या
१	४	१५	३७

श्री ।

भाट्टदीपिका ।

प्रभावलीव्याख्यासंवलिता ।

तत्र द्वितीयाध्यायस्य प्रथमः पाद ।

(१ अधिकरणम् ।)

भावार्थो ॥ एव धर्माधर्मप्रमाणेषु निरूपितेषु अधुना तत्स्वरूप निरूप्यते । यद्यपि च तदपि एतावत्प्रमाणप्रातपाद्यत्वेन रूपेण बुद्धमेव, तथापि एकत्वानेकत्वादिरूपेणाबुद्धत्वादिह तेन रूपेण निरूप्यते । अत्र च शब्दान्तरादिषट्प्रमाणकभावनाभेद एवाध्यायार्थ । धात्वर्थभेदस्तु तत्सिद्ध्यर्थं क्वाचित्को निरूप्यते, अपूर्वभेदोऽपि फलत्वेनेति न तावध्यायार्थौ ।

(मङ्गलाचरणम्)

अज्ञानतिमिरध्वंसि सत्यज्ञानप्रकाशकम ।
सर्वाभीष्टप्रद नौमि श्रीरूप सुन्दर मह ॥ १ ॥

यो वेदशास्त्रार्णवपारदृश्वा यज्ञादिकर्माचरणेऽतिदक्ष ।
सदाशिवाराधनशुद्धचित्तस्त बालकृष्ण पितर नमामि ॥ २ ॥

श्रीखण्डदेव प्रणिपत्य सद्गुरु मीमासकस्वान्तसरोजभास्करम् ।
अत्यन्तसंक्षिप्तपदार्थतत्कृतौ प्रभावलीटिप्पणमातनोम्यहम्॥३॥

यद्यप्यत्र गुरो कृतावपि मयाऽप्युद्भाव्यते काचना-
सभूतिस्तदपि प्रचारचतुरे नषा पुरोभागिता ।
किन्तु क्ष्मातिलका कुशाग्र्यधिषणा सिद्धान्तबद्धादरा
मद्वाक्य परिहृत्य तत्कृतिमलकुर्वन्त्विय मे मति ॥४॥

(प्रथमाध्याय एव धर्मस्वरूपविचारावश्यकतानिरूपणपूर्वकं पूर्वाध्यायेनावसरसङ्गतिनिरूपणपूर्वकं च द्वितीयाध्यायार्थ प्रतिज्ञानम्)

यद्यप्याद्यसूत्रे धर्मस्वरूपजिज्ञासव प्रथमत प्रतिज्ञाता, तद्विवरणपरे को धर्म किंलक्षणक इति भाष्येऽपि प्रमाणजिज्ञासात प्राक् स्वरूपजिज्ञासैव प्रतिज्ञातेति तत्स्वरूपनिरूपण मेवादौ कर्तुमुचितम्, न प्रमाणनिरूपणम्, तथापि मेयसिद्धे प्रमाणाधीनत्वात् चोदनासूत्रे प्रमाणान्तर्भावेनव स्वरूपोक्ते कर्तु योग्यामपि स्वरूपचिन्तामुपेक्ष्य प्रमाणचिन्ता पूर्वाध्याये कार्त्स्न्येन कृता । यदर्थ च यदारब्ध तत्समाप्तौ तद्बुद्धिस्थ जायत इति न्यायेन प्रमाणचिन्तासमाप्तौ बुद्धिस्थस्य स्वरूपस्यावसरलाभात् तन्निरूपण क्रियत इत्यभिप्रत्यावसरसङ्गतिमथवा शब्दान्तरादिभिर्विधेः कमोत्पत्तिपर वादुत्पन्नस्य च पुनर्विधावानर्थक्यात् भेदसिद्धिरानर्थक्यनिरासाधीना प्रामाण्यसिद्धावेव शक्या वक्तुमिति हेतुहेतुमद्भावसङ्गति वाऽनुनापदेन प्रदर्शयन समस्ता याया्थ प्रतिजानीते-**एवमिति** ॥

(द्वितीयाध्याये शास्त्रसङ्गतिः)

अनेनच–एतदध्यायार्थनिरूपणस्य को धर्म इत्यशोपनिपातात् आद्यसूत्रप्रतिज्ञाविषयत्वेन शास्त्रसगतत्व—**सूचितम्** ॥

(शेषशेषिभावादितःपूर्वं प्रमाणनिरूपणानन्तरं च भेदनिरूपणोपपत्ति·)

यद्यपि प्रमाणलक्षणोत्तरप्रवृत्तैकादशाऽध्याय्यपि प्रमाणलक्षणमापेक्षा तथापि शेषशेषिभावनिरूपणे भेदाधीनसिद्धिकत्वस्य प्रत्यक्षत "अथात शेषलक्षण"मिति सूत्रकारेणैव दर्शितत्वात् तत्सिद्ध्यर्थ कर्तव्यस्य भेदनिरूपणस्यायमेवावसर । एवच को धर्म किंलक्षणक इति भाष्यगत पाठक्रममर्थक्रमेण बाधित्वा प्रमाणलक्षणानन्तर भेदादिकथनेन स्वरूपनिरूपण पश्चात् क्रियमाण नासङ्गतमिति भाव ॥

(भावनाभेद एवाध्यायार्थः न तु तदेकत्वं धात्वर्थभेदादिक वा, तन्निरूपणं त्वपवादेनोपजीव्यतया फलत्वेन चेत्यादिनिरूपणम्)

ननु एकत्वानेकत्वादिना तत्स्वरूपनिरूपणे अध्यायार्थभेदापत्तिरिति शङ्का परिहरति—**अत्रचेति** ॥ शब्दान्तरादिप्रमाणैरध्यायार्थत्वेन भावनाभेदे निरूपिते क्वचित्तदपवादतया अभेदनिरूपणेऽपि नाऽध्यायार्थत्वमित्यर्थ । **ननु** अभेदस्याऽध्यायार्थत्वाभावेऽपि भावनापूर्वधात्वर्थाना त्रयाणामप्यग्रे भेदस्य निरूपणात् कथ नाध्यायार्थभेद इत्यत आह—**धात्वर्थभेदस्त्विति** ॥ यद्यपीह धर्मस्यैव भेदनिरूपणप्रतिज्ञानात् तस्य च यागादिधात्वर्थस्यैव श्रेयस्साधनत्वेन धर्मत्वात् तद्भेदस्यैवाध्यायार्थत्व वक्तु युक्तम्, नतु भावनाभेदस्य, तथापि यागादेरसिद्धस्य कृतिविषयत्वेनैव लब्धात्मन श्रेयस्साधनत्वेन प्राधान्यात् कृतेरेव भेदस्याऽध्यायार्थत्व नायुक्तम् । अत एवापूर्वस्य अशब्दार्थत्वात् तत्स्वरूपेण भेदनिरूपणाशक्तेस्तद्भेदस्य भावनाभेदानुनिष्पादित्वम्, व्यापारभे

फलीभूतापूर्वभेदोऽपि अपूर्वसाधनभेदाधीन इति तत्साधनजिज्ञासायां स्वर्गादिसाधनस्यैवावान्तरव्यापाररूपापूर्वं प्रति साधनत्वात् स्वर्गादिफलं प्रति किं धात्वर्थस्य कर-

दस्य फलभेदव्याप्यत्वनियमात् श्रेयस्साधनत्वस्य चापूर्वमन्तरेणासंभवादपूर्वोत्पत्तिपर्यन्तमेव सकलभावनोपरमात् फलत्वेनाद्रियमाणत्वात् तद्भेदस्यापि फलीभूतत्वमनुनिष्पादितत्वेऽपि नैव विरुध्यते, धात्वर्थभेदस्य तु भावनाभेदसिध्यर्थत्वेन निरूपणम्। यद्यपि कारणव्यापारभेदादेव कार्यभेदस्य दृष्टत्वात् भावनाभेद एव धात्वर्थभेदसिध्यर्थं, तथापि कारणगतवैजात्यस्य कार्यगतवैजात्याधीनसिद्धिकत्वेन यजत्यादिधातूनां स्वरूपभेदेनोपात्तानां भावनाभेदव्यञ्जकत्वमभिप्रेत्य धात्वर्थभेदस्य भावनाभेदसाधकत्वोक्तिः सर्वेषामिति ध्येयम् ॥

(धात्वर्थाभेदेऽपि गुणाद्भावनाभेदसिद्ध्या क्वाचित्क इत्युक्तमिति निरूपणम्)

गुणफलाधिकारे वाक्यभेदापादकगुणात् धात्वर्थाभेदेऽपि भावनाभेदस्य वक्ष्यमाणत्वात् धात्वर्थभेदस्य न सार्वत्रिकभावनाभेदसिध्यर्थत्वमित्यभिप्रेत्य क्वाचित्क इत्युक्तम् ॥

(सर्वाध्यायोपोद्घातभावार्थाधिकरणोपोद्घातत्वेन प्रतिपदाधिकरणप्रवृत्तिरिति निरूपणम्)

भावनाभेदविचारस्य द्वितीयपादमारभ्य वक्ष्यमाणत्वात् तस्येहाविचार्यत्वे कथमग्रिमविचारस्य सङ्गतिरित्याशङ्का सर्वाध्यायोपोद्घातरूपभावार्थाधिकरणस्य वतिष्यमाणस्योपोद्घातसङ्गत्या परिहरति—**फलीभूतेति** ॥ अपूर्वस्य साक्षात् भावनाजन्यत्वाभावात् द्वारीभूतधात्वर्थादिजन्यत्वप्रतीतेः फलसाधनस्यैव अवान्तरव्यापाररूपापूर्वजनकत्वात् फलसाधनभेदेऽपूर्वभेदस्तदेकत्वे तदेकत्वमित्येवफलकं करिष्यमाणधात्वर्थमात्रवृत्तिफलसाधनत्वविचारोपोद्घाततया इदं प्रतिपदाधिकरणमारभ्यत इत्यर्थः ॥

(व्रीहीन् प्रोक्षतीत्यादीनामुक्ताधिकरणविषयत्वेन सोमादिवाक्यविषयत्वोपपादनम्)

"व्रीहीनवहन्ति" "व्रीहीन् प्रोक्षती"त्यादौ द्वितीययैव व्रीह्यादेः कर्मत्वसिद्ध्या परिशेषेण धात्वर्थस्यैव करणत्वम्। तथा "दध्ना जुहोती"त्यादौ होमस्य प्राप्तत्वेनाविधेयतया करणत्वाभावे कर्मत्वेनैवान्वयात् उपपदार्थस्यैव करणत्वमिति सन्देहाभावात् नात्रोदाहरणत्वमित्यभिप्रेत्य सोमादिवाक्यानामेवोदाहरणत्वं सूचयितुं सोमादेरपीत्युक्तम्। आदिपदेन गौर्यादिवाक्यगतचरुपदोपात्तसंग्रहः। अतएवैतदपवादभूते **तानि द्वैधमित्यधिकरणे** धात्वर्थस्यैव, करणत्वमिति तेषामुदाहरणत्वमित्यर्थः ॥

णत्वं उतोपपदार्थस्य सोमादेरपीति चिन्तायां, प्राथमिकभावनान्वयस्य तावत् सिद्धान्तिनोऽपि समतत्वादौत्तरकालिकः फलान्वयोऽपि सर्वेषामेवेति प्राप्ते

(भावाधिकरणाप्रवृत्त्या मत्वर्थलक्षणानङ्गीकारपक्षेण वा सोमस्यापि भावनान्वयोपपादनम्)

औत्तरकालिक इति ॥ पाश्चिक इत्यर्थः। एतच्च **भावार्थाधिकरणे** धात्वर्थस्यैव करणत्वमित्यर्थस्य साधयिष्यमाणत्वेनासिद्धिमभिप्रेत्य द्रष्टव्यम्, इतरथा तत्करणावरुद्धायां भावनायां प्रथमतः सोमादीनामन्वयासंभवेन सिद्धान्तिसमतत्वासंभवात्। **अथवा**—मत्वर्थलक्षणानङ्गीकारपक्षेण वा सिद्धान्तिनोऽपि समतत्वादिति ग्रन्थो योज्यः ॥

(प्रधानान्वयाभ्यर्हितत्वात् विकल्पेऽपि निरपेक्षसाधनत्वोपपत्तेश्च सर्वेषां फलकरणत्वेनान्वयनिरूपणम्)

सर्वेषामेवेति ॥ सति संभवे प्रधानान्वयस्याभ्यर्हितत्वादेकस्य फलान्वये इतरस्य फलगुणान्वये च वैरूप्यस्य मत्वर्थलक्षणायाश्चापत्तेः सर्वेषां भावनायामेवान्वयमङ्गीकृत्य फलकरणत्वं युक्तम्। यद्यपि विकल्पे निरपेक्षसाधनत्वे सति ऐकार्थ्यस्यैव प्रयोजकत्वस्य द्वादशे वक्ष्यमाणत्वादितरथा दृष्टार्थमात्रत्वस्यैव तत्प्रयोजकत्वोक्तौ एकार्थानां काम्यकर्मणां विकल्पानापत्तेः प्रकृते च समासे इव सुप्तिङ्विभक्त्योरपि सामर्थ्यापेक्षित्वेन निरपेक्षकरणत्वप्रतीत्या विकल्प एव प्राप्नोति, तथापि अरुणैकहायन्योरिवान्योन्याकाङ्क्षयैकवाक्योपात्तत्वादेकस्यां भावनायां तृतीयादिबलेन करणानां नैरपेक्ष्यावगमेऽपि परस्परसापेक्षत्वेन तृतीयावगतनैरपेक्ष्यस्य स्ववाक्योपात्तकरणातिरिक्तविषयत्वाभ्युपगमाद्दर्शादिवच्चैकपदोपादानाभावेऽपि एकवाक्योपात्ततया प्रतीतस्य साहित्यस्य उपादेयगतत्वेन विवक्षितत्वात् समुच्चितानां साधनत्वाभावेऽपि साधनानां समुच्चय इत्यभिप्रेत्य सर्वेषामित्युक्तम् ॥

(तृतीयावगतनिरपेक्षकरणत्वोपपत्त्यर्थमनेकादृष्टकल्पनाप्रसङ्गेन मत्वर्थलक्षणया सर्वेषां साक्षाद्भावनान्वयं विना सिद्धान्तोपक्रमः)

यद्यपि भावनैक्ये तत्रैव सर्वेषां एकफलद्वारा समुच्चयेन करणत्वेनान्वयश्च, तथापि तत्र परमापूर्वस्य फलस्य चैकत्वेऽपि तत्तत्करणजन्योत्पत्त्यपूर्वाणां भेदावश्यंभावादनेकादृष्टकल्पनापूर्वपक्षे आपाद्य सिद्धान्तमाह—**सर्वेषामिति** ॥ **नच**—करणानां सापेक्षत्वेन क्रमिकत्वाभावादेकमेवोत्पत्त्यपूर्वं कल्प्यतामिति—**वाच्यम्**, तृतीयादिनाऽवगतस्य, अन्योन्यनिरपेक्षकरणत्वस्य किंचित्कार्यनिरूपितत्वाऽवश्यंभावे फले फला-

सर्वेषां करणत्वे अनेकाऽदृष्टकल्पनाप्रसङ्गादेकस्यैव फलनिरूपिता करणता, अन्येषां तु दृष्टविधयैव करणार्थत्वम्। तदत्र धात्वर्थस्यैव करणत्वे सोमादीनां तज्जनकत्वेनैव दृष्टार्थता सोमादीनां करणत्वे च धात्वर्थस्याश्रयविधयैव दृष्टार्थतेति नानेकादृष्टकल्पना ॥ **इति प्रथमं प्रतिपदाधिकरणम्** ॥

(२ अधिकरणम्।)

एवं स्थिते विशेषजिज्ञासायां सोमादेरेव फलकरणत्वम्, तस्य सिद्धत्वेन योग्यतारूपलिङ्गात्, तृतीयायाः करणत्वे शक्तत्वेन कारकश्रुतेरेकपदोपात्तत्वरूपपदश्रुत्यपेक्षया बलीयस्त्वाच्च, फलान्वये पदश्रुतेरप्यभावाच्च। अतएव यागादिधात्वर्थः सोमाद्यर्थ एव। नच तदर्थत्वे अदृष्टकल्पना, अग्निहोत्रहोमेन दधिनिष्ठकरणतासम्पादनवद्यागेन दृष्ट- मन्तरेणैव सोमनिष्ठकरणतासम्पादनेन यागस्य सोमाङ्गत्वोपपत्तेरिति प्राप्ते,—

पदश्रुत्या यागस्यैव फलकरणत्वम्। यद्यपि च फलान्वये न सा, तथापि प्राथमिकभावनाऽन्वये यस्य यत् प्रमाणं तद्गतबलवत्त्वस्य तस्यामवस्थायामकिंचित्करत्वेऽपि पाष्ठिकफलान्वये तस्य निर्णायकत्वात्। अतश्च प्राथमिकभावनाऽन्वये विद्यमाना पदश्रुतिः फलान्वये निर्णायिका। न च तस्याः कारकश्रुत्यपेक्षया दौर्बल्यम्, लाक्षणिकत्वेऽपि यागकरणत्वस्य सोमकरणत्वान्वयात् प्राग्भावनायामन्वितत्वेन तदन्वयस्य प्राथम्यात्, अन्यथा तिङन्तपदस्य परिपूर्णत्वाभावेन तदुपस्थापितभावनायां सोमस्याप्यन्वयानुपपत्तेः। परिपूर्णं पदं पदान्तरेणान्वेतीति न्यायात्। न च प्रथमा-

पूर्वं वा तदसम्भवेनोपस्थितपूर्वनिरूपितत्ववगतेर्देविषयोर्यागयोः क्रमिकत्वभानेऽपि तद्भेदस्यैवेहापि तद्भेदस्यानिवार्यत्वादित्यर्थः। अतोऽसत्या सर्वेषां प्रधानसंबन्धलाभेन मत्वर्थलक्षणामभ्युपगम्य सोमादिविशिष्टयागविधेः धात्वर्थस्य **अथवा—** धात्वर्थविशिष्टसोमादेरेव वा पाष्ठिकबोधे फलकरणत्वमन्यस्य तदर्थत्वे युक्तमित्याह—**एकस्यैवेति** ॥

(पाष्ठिकबोधनाश्रयसमर्पणेन दृष्टविधयोपयोग इति सिद्धान्तोपसंहारः)

आश्रयविधयैवेति ॥ यद्यपि प्राकरणिक आश्रयो न लभ्यते तथापीह विशिष्टविधित्वात् पाष्ठिकबोधे यागस्य सोमप्रत्याश्रयतया विधानोपपत्तेर्न काचिदपि क्षतिः। एवञ्च गुणगतकरणतासम्पादकतया दृष्टार्थतालाभात् अनिणय इति भावः॥

इति प्रथमं प्रतिपदाधिकरणम् ॥

(कारकश्रुतिबलीयस्त्वेन शब्दगतप्रत्यासत्तिबाधेनापि उपपदार्थस्यैव करणत्वमिति पूर्वपक्षोपपादनम्)

एवमनिर्णये प्राप्ते भावार्थाधिकरणं प्रवर्तयति—**एवमिति** ॥ साध्यस्य यागस्य साध्यान्तरेणाकाङ्क्षाभावे सम्बन्धानुपपत्तेराकाङ्क्षितं सिद्धमेवान्वेतु योग्यमिति योग्यतारूपलिङ्गात् सोमादेरेव करणत्वं साधयति—**सोमादेरेवेति** ॥ **नच—** शब्दगतप्रत्यासत्त्या कथंचिद्धात्वर्थस्यैव स्वकारकीभूतद्रव्यादेरतासम्पादनेन सिद्धतामापाद्य करणत्वमनास्तु सम्बन्ध इत्यत आह—**तृतीयाया इति** ॥ प्राथमिकभावनासम्बन्धस्तावत् बलीयस्या कारकश्रुत्या सोमादेरेवापद्यत इति दुर्बलपदश्रुत्यवगतत्वेन यागस्य नव करणत्वेनान्वयः, पाष्ठिकान्वयवेलायान्तु फलपदापेक्षया उभयोरपि पदान्तरोपात्तत्वाविशेषेऽपि

लिङ्गबाधे प्रमाणाभाव इत्यर्थः। अतश्च यथैव यागः स्वर्गकामाधिकरणन्यायेन भाव्यत्वात् प्रत्याख्यातस्तथैव करणत्वादपीति पदश्रुत्येतिकर्तव्यताशे निपतन् भावनया सबध्यते। पाष्ठिकबोधे च सोमादिर्न यागस्येत्यत आह—**अतएवेति** ॥

(यागस्य सोमार्थत्वेऽदृष्टकल्पनानिरासेन पूर्वपक्षोपसंहारः)

ननु—यागेन सोमे दृष्टोपकारासम्भवादऽदृष्टकल्पनापत्तिरित्याशङ्क्य परिहरति—**नचेति** ॥ नहि यागस्य सोमसंस्कारकत्वेन सोमार्थत्वम्, किन्तु सोमादेस्तद्वेदार्थत्वेन फलोत्पत्त्यापत्तेर्विधेयस्यापरिहार्याऽऽश्रयविधया तदर्थत्वकल्पनात् गुणनिष्ठकरणतानिर्वाहकत्वेन दृष्टार्थत्वोपपत्तिरित्यर्थः ॥

(पदश्रुत्या कल्प्यस्याप्युपजीव्यत्वेनाबाधेन च भयमतो धात्वर्थस्यैव करणत्वमिति सोमादीनां तदङ्गतयैवोपयोगेन साक्षाद्भावनायामन्वय इति सोमापचारे प्रतिनिधिसंपादनरूपप्रयोजनसिद्धिरित्यादिनिरूपणम्)

नतावद्भावनान्वयनरपदद्येण सोमादीनां साक्षात् फलान्वयः, कारकाणां परस्परमन्वयासंभवात्, फलस्येवेतरकारकाणामपि लाघवेन भावनान्वयस्योचितत्वाच्च। अतो भावनाद्वारान्वये वाच्ये झटित्युपस्थितावच्छेदकीभूतधात्वर्थस्यैवान्वयेन करणाकाङ्क्षोपरमात् पदान्तरोपात्तसोमादेः करणत्वेनान्वयो युक्त इत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**पदश्रुत्येति— लाक्षणिकत्वेऽपीति** ॥ नह्यत्र धात्वर्थभावनयोरितरपदार्थसंसर्गवत् कर्मत्वकरणत्वादिरूपः संसर्गः संसर्गमर्यादया भासते। तथात्वे "सह ब्रूत" इत्यनुशासनवैयर्थ्यापत्तेः। अत पदार्थविधया शक्त्या निरूढलक्षणया वा भानस्यावश्यकत्वा-

वगतस्यापि कल्प्यस्य औत्तरकालिकेन बाध उपजीव्यत्वा-दिति याग फलसाधन सोमो यागाश्च इति सिद्धम् । प्रयोजन सोमापचारे न प्रतिनिध्युपादान पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु तत ॥

ननु—इद धात्वर्थातिरिक्तभावनासत्त्वे भवेत्, न तु तस्या प्रमाणमस्ति, धातूनामेव विक्लित्त्यादिफल इव तत्प्रयोजकव्यापारमात्रे फूत्कारादौ यत्नादौ च शक्तत्वात्, अतो यत्नादिरूपभावनाया अपि धातुवाच्यत्वाद्धात्वर्थ एव क्रियारूपे सकलकारकान्वयो न तु प्रत्ययस्य परश्रुत्या फलकरणत्वमिति—**चेत्**,

पचति, पाक करोति पाके यतत इति पाकेन पृथक् विव्रियमाणयत्नादे पच्यर्थत्वानुपपत्ते । न च घञन्तपाकशब्दस्य फल एव शक्तत्वात् पृथक् विवरणोपपत्ति, व्यापारविगमेऽपि फलदशाया पाको विद्यते इति प्रयोगापत्तेस्तस्यापि व्यापारवाचित्वावश्यम्भावात् । अतो भासमानो यत्नादिस्तिङ्वाच्य एव । अतएव धातुवाच्यमपि साक्षात फलजनकफूत्कारादिव्यापारवृत्तिपाकत्वादिकमेव । तच्च जातिरखण्डोपाधिर्वेत्यन्यदेतत ।

तज्जनकयत्नादिकतु आख्यातवाच्यमेव । तत्र शक्ततावच्छेदकन्तु करोतिविव्रियमाणतिङ्त्वादिकं, लाघवात् तिङ्त्वादिकमेव वा, न तु स्थानित्वम्, तदुपस्थापकादेशविशेषाणा तज्ज्ञाननिष्ठकारणतावच्छेदककोटौ प्रवेशे गुरुभूतकारणतावच्छेदकघटितानन्तकार्यकारणभावकल्पनापत्ते । अप्रवेशे

लाक्षणिकत्वेऽपात्यर्थे । **उपजीव्यत्वादिति** ॥ फलपूर्णत्वसपादनेन सोमकरणत्वान्वये उपजीव्य तम । अतश्च यथ आग्नेयादिवाक्येऽष्टाकपालादाना करण तस्य लाक्षणिकत्वेऽपि यागस्योत्पत्तिद्वारोपजीव्यत्वेन पूर्वभावित्वात् तदुत्तरभाविश्रौतमपि करणत्व परम्परया स्वीक्रियते, एवमिहापि सोमादिकरणत्वमपि यागद्वारा भावनायामन्वेतु युक्तमिति आक्षेपस्यात्र करणत्वेन फलद्वारा भावनायामन्वयादसिद्धस्यापि सोमादिना सिद्धतामापादितस्य फलपूर्वकाले योग्यताया अपि सम्भवात् तस्यैव फलकरणत्वात् अपूर्व प्रति करणत्वेन फलसाधनस्यक भावनापूर्वयोरैकत्वमित्यर्थ । एतच्चह यागादेर्नयस्य फलकरणत्वेन श्रेयस्साधनत्वरूपधर्मत्वस्य प्रतिपादनाउग्रे तद्जनकत्वानेकत्वविचारस्य सर्वाऽध्याये करिष्यमाणत्वेदमुपोद्घाताधिकरणमिति सिद्धम । पूर्वपक्ष सामान्य फलाभावेऽपि सोमेनव यागनिष्पत्ते सिद्धान्तेऽपि समतया निष्प्रयोजनतामधिकरणविचारस्य निरसितुमाह—**प्रयोजनमिति** ॥ सवथा फलसबन्धे काम्ये सकल्पोत्तर नित्ये तत पूर्वमपि विहितद्रव्यक्रिययोरसभवेऽदृष्टार्थत्वात् प्रतिनिध्युपादानम् । प्रयाजादिक्रियावत् प्रतिनिधित्वाभावात् प्रारब्धप्रयोगापरिसमापननिमित्तदोषपरिहारार्थतु यत्किञ्चिदनियतद्रव्यक्रियोपादानेन समापनम् । नचैतावता तस्य प्रतिनिधित्वम् महदशस्यैव प्रतिनिधित्वेनामहदशग्रहणे प्रमाणाभावात । एव भावाधिकरणपूर्वपक्षे सोमाभावेन प्रतिनिधि । प्रक्रान्तसमापनतु येनकेनचिद्द्रव्येण कर्तव्यम् । सिद्धान्ते तु प्रतिनिधिना तत्समापनमिति प्रयोजनमित्यथ ॥

(लत्वशक्ततावच्छेदकत्वनिरासेन करोतिविव्रियमाणं केवल वा तिङ्त्वादिकमेव भावनाशक्ततावच्छेदकमिति निरूपणम्)

अतएव,धातुवाच्यमपीति ॥ विवरणे पच्यर्थस्य पाकत्वेन रूपेण प्रतीयमानत्वावेदेत्यथ । **करोतिविव्रियमाणति** । जानातीत्यादौ यत्नाप्रतीते पचतीत्यादौ च तत्प्रतीतेरन्वयव्यतिरेकाभ्या करोतिविव्रियमाणतिङ्त्वादिक शक्ततावच्छेदक । **अथवा**—तिङ्त्वादिकमेव न तु जानातीत्यादौ तद्बाधे लक्षणाश्रयणमित्यर्थ । **यत्तु** लत्वमेवाख्यातत्व स्वाकृत्य लत्वमेव शक्ततावच्छेदकमिति भाट्टालङ्कारकारादिभि**रुक्तम्**, तत्प्रत्याह--**नन्विति**, विस्तरेण चतद् लकाराद्यधिकरणे मयोपपादितम् तत्रैव द्रष्टव्यम् ॥

(अनुकूलव्यापारत्व शक्यतावच्छेदक न तु यत्नत्वमिति पार्थसारथिमतनिरूपणम्)

तत्रच **पचति** पाक करोतीत्यनुकूलव्यापारवाचिणिजन्तभू धातुना विवरणात् सम्भवात्कलाघवाच्चानुकूलव्यापार एव तिङर्थ, न तु फलमात्रम् । नच करोतेरपि यत्नार्थकत्वम्, येन तद्विव्रियमाणे येन तिङोऽपि तद्वाच्यत्वमुच्येत, तस्यापि भावयतिपर्यायत्वेन यत्नार्थकत्वासिद्धे । घटो भवतीत्यादौ यथा कर्तृत्वमापन्नस्य घटस्य तमपरो भावयतीत्यादौ भावयतिकर्मत्व तथैवमात्र करोतीत्यादावपि तस्य कर्मत्वमपीति भवत्यर्थकर्तृकर्मत्वाविशेषाद्भावयतिपर्यायत्वोपपत्ते । **यत्तु** पचतीत्यस्य पाके यतते इति यत्नार्थकपदेन विवरण, तदपि व्यापारसामान्यार्थकस्य विशेषे लक्षणोचित्यात् लाक्षणिकतया नेयम् । नतु यत्नादिविशेषार्थकस्य रथो गच्छतीत्यादौ रथादिनिष्ठवेशषलक्षकत्वाश्रयण युक्तम् । अत फलोद्देश्यको धात्वर्थोद्देश्यको वा व्यापारसमूह एव तिङर्थ, तस्य तत्त्वेन रूपेणाख्यातात्बोधेऽपि विशेषरूपेण अग्न्यन्वाधानादिब्राह्मणतर्पणान्तवाक्ये समर्पणमित्यभिप्रेत्य पार्थसारथिमतमुपपादयति—**शक्यतावच्छेदकंत्विति** ॥

(अननुगमेनेतिकर्तव्यताकाङ्क्षानुदयापत्त्या च सामान्येन विशेषेण वाऽनुकूलव्यापारे शक्तिकल्पनायोगेन भाष्यानुसारेण यत्नत्वशक्यतावच्छेदकत्वपरन्यायसुधामताश्रयणम्)

अन्योत्पादकव्यापारे शक्तावपि तत्तदन्यभेदेन तत्तदुत्पाद-

यथाकथचिदुपस्थितलकारादपि भावनोपस्थित्यापत्ते ॥ शक्यतावच्छेदकतु फलोद्देश्यकधात्वर्थातिरिक्तव्यापारत्वम्। फलच क्वचिद्धात्वर्थ क्वचिच्च स्वर्गादीति यथाविवक्षम्। एवच रथो गच्छतीत्यादौ न लक्षणा, गमनानुकूलव्यापारस्यैवाख्यातार्थत्वात् इति पार्थसारथि । वस्तुतस्तु—यत्नत्वमेव शक्यतावच्छेदकम्, लाघवात्, तदबाधे तु सर्व

कर्मभेदेन च व्यापारत्वाना भेदादेकशक्यतावच्छेदकाभावेन सर्वानुगतैकशक्तिकल्पनानुपपत्ते तत्तद्विशेषविषयतत्तच्छक्तिकल्पनेच तत्तदितिकर्तव्यताविधीना वैयर्थ्यापत्त तेषा तात्पर्यग्राहकत्वाङ्गीकारे चानेकशक्तिकल्पनागौरवापत्ते तदपेक्षया रागजन्यतावच्छेदकतया सिद्धयत्नत्व शक्यतावच्छेदमङ्गीकृत्य यत्न एव शक्तिस्वीकरण यत्नार्थककरोतेना विवरणाद्युक्तमाश्रयितुम् । नहि करोतिर्व्यापारसामान्यार्थक प्रयत्नाभावे वातरोगादिना स्पन्दमाने चैत्रे स्पन्दानुकूलविजातीयसयोगरूपव्यापारवत्यपि नाह स्पन्द करोमीत्यपि प्रयोगदर्शनादनुकूलव्यापारार्थकत्वावगते , व्यापारजन्यत्वाविशेषेऽपि यत्नजन्यत्वाजन्यत्वाभ्यामेव पटाङ्कुरयो कृताकृतव्यवहारदर्शनाच्च । यद्यपि रथो गमन करोति स्थाली पाक करोत्यादावचेतनव्यापारेऽपि प्रयोगो दृश्यते, तथापि वोटश्व.दिगतयत्नस्य रथादावारोपणात् **अथवा**—लाघवेन यत्ने शक्तौ गृहीतायामनुकूलव्यापारे लक्षणया तदुपपत्तिर्नायुक्ता । **अत एव** अत्र भाष्यकृता तथा यतेत, यथाकथचित् भवतीति तेनैते भावशब्दा इति यत्नेन विवरण दर्शितम् । तथा गुणकामाधिकरणेऽपि "जुहुयादिति शब्दस्यैतत्सामर्थ्यम् यद्धोमविशिष्ट प्रयत्नमाहेति" । **अतएव**—विधेश्चेतनप्रवर्तकत्वनियमोऽपि सगच्छत इत्यभिप्रेत्य न्यायसुधाकृन्मतमेव स्वाभिमतत्वेन दर्शयति—**वस्तुतस्त्विति । आश्रयत्वादाविति** ॥ आदिपदेन घटो नश्यतीत्यादा प्रतियोगित्वादो लक्षणाया सग्रह ॥

(भाट्टालङ्कारकृता यत्नत्वशक्यतावच्छेदकत्वनिरासेन पार्थसारथिमतोज्जीवनम्)

यत्तु भाट्टालङ्कारकारादीना पार्थसारथिमतसमर्थनाय यत्नवाचित्वखण्डनम् । **तथाहि**—व्यापारत्वस्याखण्डोपाधित्वेन जातितुल्यत्वात् शक्यतावच्छेदकत्वे बाधकाभाव । नच तस्मिन् मानाभाव, श्रुत एव मधुररस स्वाश्रये जनाभिलापगोचरता नयतीति व्यवहारानुरोधेन तत्समवायतद्धोननादरवत्त्वव्यापार वस्य तज्जन्यत्वाद्यात्मत्वासभवेनाखण्डोपाधेरवोचित्यापात वात् । अस्तुवा गुरुभूतस्यैव तस्य शक्यतावच्छेदकत्वम् । तथात्वे पचतीत्यस्मात् पाकयत्नस्येव 'पतति फल वृक्षादि'त्यादा गुरुत्वस्य 'स्रवति जल गिरेरि'त्यादा वेगस्य 'कम्पन्ते तरो पत्राणी'त्यादो वायुसयोगस्यापि सशयनिवृत्त्या निश्चयविषयत्वावश्यकत्वात् गुरुत्वादा वर्तमानत्वाद्यन्वयस्य फलवृत्तित्वादे प्रत्ययस्यान्यतो दुरुपपादत्वाद्यत्नत्ववत्, गुरुत्वादीनामपि जातिरूपत्वेन शक्यतावच्छेदकत्वसभवेन तेष्वपि शक्त्यापत्तो यत्न एतन्निवारणास-

भवात् । अत परस्परानपेक्षानेकशक्यतावच्छेदकाभ्युपगमे नानेकवाच्यवाचकभावाभ्युपगमापेक्षया गुरुभूतैकशक्यतावच्छेदकाभ्युपगमेनैकस्यैव वाच्यवाचकभाव स्वीकर्तु युक्त । अनेकपदार्थघटितोपाध्यात्मनो हि व्यापारस्यावच्छेदकत्वे तदाश्रयत्वमनेकेषा कल्प्यमिति गौरव वाच्यम् । आश्रयत्ववच्छेदकत्ववतु सर्वेषा पर्याप्तमेकमेव स्यात् । यत्नत्वाद्यनेकशक्यतावच्छेदकाभ्युपगमेऽप्याश्रयत्वमप्यनेकत्र कल्प्यम् । सब न्धानेकत्व चेत्यपि गौरवम् । व्यापारसामान्यस्य हि भावनात्वे सामान्यस्य विशेषापेक्षितत्वेन कथमित्याकाङ्क्षयेतिकर्तव्यतान्वयो युज्यते । यागविषयविशेषयत्नस्य भावनात्वे विशेषस्य विशेषान्तरानपेक्षणात् तदन्वयोऽपि दुरुपपाद एव । एव 'रथो गच्छती'त्यादौ रथो गमन करोतीत्यादिप्रतीत्यभावेन गमनानुकूलत्वेन भावनाया अप्रतीते रथाश्रितगमन व्यापार एवाख्यातेन विनैव लक्षणया उच्यत इति न लाक्षणिकत्वमापद्यते । नच करोतेरपि यत्नार्थकत्वम् । चैत्र पचतीत्यस्य पाक करोतीति विवरणस्येव स्थाली बिभर्तीत्यस्यापि धारण करोतीति विवरणस्य दर्शनेनोभयसाधारणतया व्यापारसामान्यार्थकस्यैव युक्तत्वात् । यातु कृताकृतव्यवस्था, सा त्वयत्नजातेऽपि कृतव्यवहारस्य यत्नाभाववति च कर्तृव्यवहारस्याग्निना पाक कृतोऽयमग्नि पाककर्तेति व्यवहारदर्शनादयुक्ता । **यस्तु** यत्नसाध्यत्वासाध्यत्वाभ्या क्वचित् कृताकृतव्यपदेश , स यत्नसाध्ययोरेव द्वयोर्मध्ये अल्पयत्नसाध्येऽकृतव्यपदेशवत् व्यापारसाध्यत्वाविशेषेऽपि क्वचित् यत्नन्यूनत्वेनैव स्वल्पव्यापारसाध्यत्वादकृतव्यवहारोपपत्तेर्नासभव । यथैव यत्नाश्रयत्वे तुल्येऽपि चैत्राश्वयो स्वातन्त्र्यपारतन्त्र्याभ्या कर्तृकरणव्यपदेशव्यवस्था भवति चैत्रो अश्वेन गच्छति, नतु कदाचिदश्व चैत्रेण गच्छतीति, तथा करोतेर्व्यापाराभिधायित्वेऽपि सर्वकारकाणा व्यापाराश्रयत्वे तुल्येऽपि ताभ्यामेव सभवति सा व्यवस्था । यथाच सत्यपि तदनुकूलयत्ने स्वातन्त्र्याभावेन कर्तृत्वनिषेधव्यवहार । यथा परवचो वदति दूते नायमस्य वक्ता, पर एवास्य वक्तेति, तथा सत्यपि तदनुकूलव्यापाराश्रयत्वे तदभावविवक्षयैव सभवति कर्तृत्वनिषेधव्यवहार । यथा वातादि स्पन्देन भग्ने केनेदभग्नमनेनैव नान्येनेति । अतो न व्यापारस्याख्यातवाच्यत्वे किंचित् बाधकम्, प्रत्युत पाकानुकूलयत्नवत्वस्य चैत्रेश्वरयोस्तुल्यत्वात् चैत्र पचतीतिवदीश्वर पचतीत्यपि प्रयोगापत्ति यत्नस्य वाच्यत्वे बाधकम् । अथेच्छाजन्यतावच्छेदको यत्नत्वव्याप्यो जातिविशेष एव आख्यातशक्यतावच्छेदक ॥ **यद्वा**—धात्वर्थपाकादेराख्यातार्थफले चेष्टादिद्वारमेव जनकत्वम्, अ-

थवा—आख्यातार्थयत्नस्य प्रथमान्तपदार्थे चैत्रादाववच्छेदकत्व ससर्ग इति स्वीकृत्येश्वर पचतीति प्रयोगवारणम् । नहीश्वरो जन्यकृतिमान् । नापि तत्कृते चेष्टादिद्वार जनकत्व, नापि कृतिजन्मनि चैत्रस्येवेश्वरस्यावच्छेदकत्वमित्युच्येत, तथासति ईश्वरकर्तृकक्रियावाचिना वेदपुराणेतिहासगतानामाख्यातपदानामनुपपत्ति । तत्रागत्या व्युत्पत्तित्याग इति चेन्न, शास्त्रस्थावा तन्निमित्तत्वादित्यत्रोक्तेन त्रिवृच्चर्वश्ववालादिन्यायेन तादृशपदानुसारिण्या एव व्युत्पत्तेरङ्गीकार्यत्वात् । किंच—यावन्त फलजनका यत्नास्ते प्रत्येकमाख्यातवाच्या , किंवा यावतो फलसमुदायस्य फलोपधाननियमस्तावत्समुदायो वाच्य । आद्ये तादृशयत्नवन्त कचित्परच तादृगसमुदायवन्तमुद्दिश्य नेदृशवच प्रयोग स्यात्, नायमपाक्षीत्, किन्तु पर एवेति । पाकजनकयत्नस्य द्वयोरपि सत्त्वाविशेषात् । द्वितीये यत्नत्व न शक्यतावच्छेदकम्, तस्य प्रत्येकवृत्तित्वेन समुदायावृत्तित्वात्, अस्मन्मतेतु व्यापारत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेऽपि फलोपहितत्वसबन्धेन भाव्यनिष्ठस्यैव तस्याख्यातेन प्रत्याय्यत्वात् फलोपहितत्वस्य च व्यापारनिचयवृत्तित्वात् व्यापारस्य चाद्यपरिस्पन्दप्रभृत्याफललाभाद्वितता भावनेति व्यवहारात् कोऽसौ व्यापार इत्यपेक्षायामन्वाधानादिब्राह्मणतर्पणान्तपदार्थनिचयस्यायमसौ व्यापार इत्यन्वयकथनाच समुदायेऽपि व्यवहारोपपत्तेस्सभवति व्यापारनिचयवत्याख्यातप्रयोग । यत्तु—विधेश्चेतनप्रवर्तकत्वनियमानुपपत्तिदूषण, तत्तदनुष्ठेयधात्वर्थानुरक्तव्यापाराभिधानेन तन्नियमापत्तेरकिंचित्करम् । यदपि भाष्यादौ यजेतेत्यस्य यतेतेति विवरणप्रदर्शन, तदपि आख्यातार्थे व्यापारे यत्नस्याप्यनुप्रवेशसत्त्वाद्व्यापारान्तरस्या नियतत्वाद्यत्नस्यैव नियतत्वात् तत्परमेवेति न विरुद्धम्— इति ॥

(भाट्टालङ्कारकृदुक्तसकलदूषणोद्धारपूर्वकं व्यापारसामान्यवाचित्वपक्षोपपादितसर्वोपपत्तिनिरासपूर्वकं च, यत्नत्वमेव शक्यतावच्छेदकमिति निरूपणम्)

तदप्येतेनापास्तम् । तथाहि—यत्तावद्व्यापारत्वस्य अखण्डोपाधित्वे श्रुत एवेत्यादिव्यवहारस्य मानत्वमुक्त, तन्न, प्रायेणानुकूलयत्नासभवेन व्यापारे लक्षणाङ्गीकारेऽपि मधुररसविषयकानुभवस्यैव मधुररसविषयस्य व्यापारत्वाङ्गीकारात् तस्य च विषयजन्यत्वेनैव व्यापारव्यवहारोपपत्तौ अखण्डत्वस्वीकारे मानाभावात् । नह्यननुभूतो मधुररस श्रुतोऽपि स्वाश्रये अभिलाषगोचरतापादक सभवति । अतो गुरुभूतता शक्यतावच्छेदके स्थितैव । यदपि गुरुत्वद्रवत्वादीनामपि जातिरूपत्वेन यत्नस्यैव शक्यतावच्छेदकत्वापादनम्, तदपि तेभ्यस्तेषामप्रतीत्यैवायुक्तम् । अतएव—गुरुत्वद्रवत्वादे द्रवति जलमित्यादिव्यवहारादसमवायिकारणत्वेनोपस्थितस्यापि पदान्तरेणैव समर्पणम्, नत्वाख्यातपदात् । नहि पाक करोतीति विवरणमिव गुरुत्वादिनाख्यातविवरण दृश्यते । अतस्तत्रापि मुख्यार्थबाधे आख्यातस्याश्रयत्वे लक्षणैवेति नाननुभूते शक्तिकल्पनापत्ति । एतेन—यत्नत्वादेरनेकस्य शक्यतावच्छेदकत्वाभ्युपगमेन आश्रयित्वानेकत्वसबन्धकल्पनकृतगौरवापादनमपि—निरस्तम्, यदपि भावनाकथभावाकाङ्क्षयेतिकर्तव्यतान्वयानुपपत्त्यापादन, तदपि न, भावनाया स्वजन्यस्मरणेन फले जन्यमाने अनुग्राहकाकाङ्क्षाया एव कथभावाकाङ्क्षारूपत्वेन फलवाचित्वपक्षे तदाकाङ्क्षया तदन्वये बाधकाभावात् । यदपि 'रथो गच्छती'त्यादौ अचेतनप्रयोगे भावनाऽभावेऽपि रथाद्याश्रितगमनव्यापारमादाय विनैव लक्षणया बोधोपपादनम्, तदपि तादृशव्यापारस्य धातुनैव प्रतीतेस्तदतिरिक्तव्यापारस्याख्यातार्थत्वाभावे व्यापारसामान्यस्य आख्यातार्थत्वोक्त्यसभवात् लक्षणाया एवाश्रयणापत्तेर्मूले न्यायप्रकाश एव एतादृशविषये धात्वर्थातिरिक्तभावनानिरूपणेन तद्विरोधाच्चायुक्तम् । यदपि स्थाली बिभर्तीत्यस्य धारण करोतीति करोतिना विवरणानुरोधात् करोतेरपि व्यापारसामान्यार्थकत्वमुक्तम्, तदपिन, स्वयमेवाचेतनप्रयोगे रथो गमन करोतीति विवरणे सर्वानुभवविषयत्वाभावस्य पूर्वमुपपादितत्वेनेहापि स्थाली धारण करोतीति व्यवहारस्योपपादनानुपपत्ते , सत्त्वे वोभयत्रापि तस्य लाक्षणिकत्वोपपत्तेश्च । इतरथा गङ्गापदस्यापि गङ्गाया घोष गङ्गाया मीन इत्युभयसाधारणतया गङ्गासमीपदेश एव शक्त्यापत्ते । एतेन—अग्निना पाक कृतोऽग्नि पाककर्तेत्यादय प्रयोगा अप्यसभवद्दूषिता कथञ्चिल्लक्षणया—व्याख्येया । यदपि यत्नसाध्ययोर्मध्ये अल्पयत्नसाध्ये अकृतत्वव्यपदेशन्यायेन व्यापारसाध्यत्वाविशेषेऽपि यत्नन्यूनत्वेनैव स्वल्पव्यापारसाध्यत्वादकृतत्वव्यवहारोपपादन, तदल्पयत्नसाध्ये अकृतत्वव्यवहारस्य क्वाप्यदृष्टे कृतिसामान्याभाव एवाङ्कुरो मया न कृत इति व्यवहारस्य दर्शनादल्पत्वादेस्तत्प्रयोजकत्वानुपपत्तेरयुक्तम् । यदपि वातादिना स्पन्दमाने स्पन्दानुकूलव्यापारवत्यपि कर्तृत्वनिषेधस्य स्वातन्त्र्याभावविवक्षयोपपादनम्, तदपि किं त्वया स्पन्द क्रियत इति प्रश्नस्योत्तरत्वेन स्वप्रयत्नाभावविवक्षया प्रवृत्ते नाह स्पन्द करोमीति वाक्ये स्वप्रयत्नाभावविषयत्वावश्यभावेन स्वातन्त्र्याभावविवक्षया तदनुपपादनान्न युक्तम् । परवचो वदति दूते यत्नसत्त्वेऽपि नायमस्य वक्ता, किन्तु पर एवेति व्यवहारानुरोधेन वचनानुकूलप्रयोजकपरवृत्तियत्नाश्रयत्वाभावेनैव तत्कृतित्वनिषेधस्योपपत्तौ स्वातन्त्र्याभावविवक्षाया प्रयोजनाभावाच्च । यदपीश्वर पचतीति प्रयोगापत्तिवारणायावच्छेदकत्वसबन्धाङ्गीकारे ईश्वरकर्तृकक्रियावाचिपदाना वेदादिगताना गौणत्वापादनम्, तदपि अशरीरिण ईश्वरस्य तत्तत्क्रियाकर्तृकत्वमादाय पठति वक्तीति प्रयोगस्य क्वाप्यसभवादयुक्तम् । यस्तु मीनादिशरीरधारणेन मीन उवाचेत्यादिप्रयोगस्तत्रतु मीनशरीरे वेद पठतीत्यादिप्रतीतिबलात् त-

त्राश्रयत्वे लक्षणा। यत्नस्यैव चाख्यातोपात्तस्य नित्य कर्मसाकाङ्क्षत्व, करोतिपर्यायत्वादेककर्मकत्व, फलभवनानुकूलत्वाच्चाऽऽर्थभावनात्व द्रष्टव्यम्।

इय चाख्यातोपात्ता भावनैव मुख्यविशेष्या, तद्व्यतिरेके-

दीयकृतौ तत्तच्छरीरावच्छेदकत्वकल्पनयाप्युपपन्न एव। अस्तुवाऽशरीरेश्वरकर्तृत्वमादाय क्वापि प्रयोगस्तथापि तस्य गौणत्वेऽपि न क्षति। इतरथा "यजमान प्रस्तर" इति शास्त्रस्य प्रयोगाविरोधेनैव यजमानपदस्यापि गौणमुख्यसाधारणैकशक्तिकल्पनापत्ते भवन्मतेऽपि ईश्वरकर्तृकक्रियावाचकपदाना अनुकूलव्यापाराश्रयत्वेनोपपादने तादृश व्यापाराश्रयत्वस्य विभावात्मनि सदा सत्त्वेनेश्वर पचतीति प्रयोगापत्तिरनिवार्यैव। अत साधारणकर्तृतया तादृशप्रयोगे विवक्षासत्त्वे इष्टापत्तेस्तदभावे ईश्वरकृतेरेवानङ्गीकारादिति शब्दान्तराधिकरणगतकौस्तुभोक्तरीत्या तत्कृतेरभावादेव तदनायत्युक्तावपि न किंचिद्बाधकम्। यदपि किंचेत्याद्याख्यातप्रयोगइत्यन्तमुक्त, तन्न, पाकानुकूलफलोद्देश्यकयत्नाना प्रत्येकमेव वाच्यत्वाभ्युपगमे बाधकाभावात्। अत एव बहूना पाककर्तृत्वे सति कस्यचिद्यत्नस्य फलोपहितत्वाभावेऽप्ययमपि चैत्र पचतीति प्रयोग उपपद्यते। अत एव कृतिकूटान्तर्गतयत्किंचित्कृतिमादायापि वर्तमानत्वान्वयोपपादनम् तान्त्रिकाणाम्। द्वयोर्यत्नसत्त्वाविशेषेऽपि नायमपाक्षीदिति प्रयोग फलोपधानकत्वाभावाभिप्रायेणापि उपपद्यत एव। भवतामपि व्यापारसमुदायैकदेशवति पचतीति प्रयोगानापत्तेर्दुर्निवारत्वात्॥ **किंच** व्यापारत्वमखण्डो धर्म यदि समुदायवृत्तीष्यते, तदा यथाशक्ति प्रयोगे एकाङ्गवैकल्ये समुदायाभावे तद्वृत्ति व्यापारत्वेन रूपेणाख्याताद्बोधाभावे कथं विध्यर्थानुष्ठानमुपपद्यते? अत प्रत्येकवृत्त्येव व्यापारत्वमभ्युपेत्य तेन तेन रूपेण तावतामेव सभवता व्यापाराणामाख्यातवाच्यत्व च प्रकल्प्यैकतरव्यापारमादायैव पचति यजत इति प्रयोगोपपादनेऽपि सत्रे साम्युत्थानेनायमयष्टेत्यादिप्रयोगे एवमेव निर्वाहस्यावश्यकत्वम्, तद्वन्ममापीति प्रत्युत व्यापारत्वानामनेकेषा शक्यतावच्छेदकत्वात् गौरवमनेकशक्तिकल्पनमाग्यविकमिति न व्यापारसामान्ये शक्तिकल्पन भाष्यादिग्रन्थानामसामञ्जस्यापत्तेर्युक्तम्। 'अतो लाघवात् द्वारान्तरापेक्षया नियतत्वाद्यत्न एव शक्ति, तद्बाधे लक्षणेवेत्येतत्सर्व **सर्वत्रेति** पदेन पूज्यपादैस्सूचितम्। **अत एवोक्त—तार्किकाचार्यैः**—"कृताकृतविभागेन कर्तृरूपव्यवस्थया। यत्न एव कृति पूर्वापरस्मिन् सर्वभावना" इति॥

(प्रत्ययैकरूप्येण सर्वत्र शक्तिकल्पनमेव युक्तमिति व्यापारसामान्यार्थत्वमिति प्रकाशकारमतत्खण्डने)

यदपि प्रकाशकारै—"आत्मकर्तृकमेवाह व्यापार योऽपि भावनाम्। कर्त्रन्तरेऽप्यनाख्यात' धीसामान्योपचारता" इति मण्डनोक्त्याश्रयेण करी गच्छति रथो गच्छतीति प्रत्ययावैलक्षण्याद्यत्नस्य आख्यातार्थत्वे रथो गच्छतीत्यत्र न लक्षणासभव इत्युक्तम्, तदपि "यजमान चैत्र" "यजमान प्रस्तर" इति प्रत्ययावैलक्षण्यात् लक्षणानापत्ते प्रत्ययावैलक्षण्यस्याप्रयोजकत्वादयुक्तमिति दिक्॥

(भावनायास्सकर्मकत्वैककर्मकत्वनियमोपपादनम्)

भावनाया धात्वर्थकरणत्वस्य पूर्वमुक्तस्य भाव्यद्वारकत्वात् प्रथमं भाव्याकाङ्क्षोत्थापनेन भाव्यान्वयमुपपादयितु निरूपिताया भावनाया सकर्मकत्वमुपपादयति—**यत्नस्यैव चेति**। विधे प्रवर्तकत्वबोधकताशक्तिबाधापत्ते चेतनविषयप्रवर्तकत्वस्यापुरुषार्थभाव्यकप्रवृत्त्याऽनुपपत्तेर्यागादेरपुरुषार्थत्वेन भाव्यत्वायोगादन्यस्यैव कस्यचित् भाव्यत्वेनापेक्षितत्वात् नित्य सकर्मकत्वम्। एव चकार विना घट पट करोतीत्यप्रयोगात् करोतेरिव एककर्मत्व चेत्यर्थ। अत एव सकर्मकाकर्मकव्यवहारोऽपि धातुगत एव, नतु भावनागत। अत एव धातोरकर्मकत्वेऽपि 'स्वास्थ्यकाम शयीते'त्यादौ स्वास्थ्यादीना भावनायामेव भाव्यत्वेनान्वय इति द्रष्टव्यम्।

(फलभावनानुकूलत्वेन तस्या आर्थभावनात्वनिरूपणम्)

आर्थभावनात्वमिति—आसमन्तादीप्सितत्वेन अर्थ्यते प्रार्थ्यते इत्यार्थ स्वर्गादि, तद्भवनानुकूलव्यापारत्वादार्थभावनात्वम्। **अथवा—अर्थ्यते** फल प्रार्थ्यते येन स पुरुषो, आर्थस्तद्गतत्वात्तदित्यर्थ॥

(धात्वर्थस्य फलभावनाकरणत्वसिद्ध्यर्थं प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितत्वैवेति व्युत्पत्त्यसङ्कोचार्थ चाख्यातोपात्तभावनामुख्यविशेष्यत्वोपपादनम्)

वैयाकरणमतवत् धात्वर्थस्यैव विशेष्यत्वे फलभावनाकरणत्व धात्वर्थस्योक्त न सिध्यति इत्यतस्तस्य धात्वर्थ प्रति विशेष्यत्व साधयितु वाक्योपात्तानामर्थाना केषाचित्तत्तत्प्रकारतयान्वयप्रदर्शनेन मुख्यविशेष्यत्व दर्शयति—**इयंचेति। अपर्यवसानादिति**॥ काष्ठै स्थाल्यामोदन पचतीति वाक्यस्य काष्ठै स्थाल्या पाकेनोदन पचतीति विवरणे करोत्यर्थेन सह अन्वय विना इतरपदाना निराकाङ्क्षत्वाभावात् तत्तत्पदोपस्थापितानामर्थानामपर्यवसानम्। यद्यपि भावनाया अपि तत्तदर्थान्वय विनाऽपर्यवसान तुल्यम्, तथापि प्रत्ययेन प्रकृत्यर्थान्विततयैव स्वार्थप्रतिपादनात् तत्र धात्वर्थ प्रति

णेतरपदार्थान्वयापर्यवसानात् । तस्यामेव चाख्यातोपात्ताया क्त्वाप्रत्ययाद्युपात्ताया वा योग्यताद्यनुसारेण निपातोपसर्गप्रातिपदिकातिरिक्तशब्दगम्यो य सुबुपात्तलिङ्गसङ्ख्याव्यतिरिक्तोऽर्थस्तस्य सर्वस्यापि प्रकारतया अन्वय, निपातोपसर्गयोस्तु क्रियासमभिव्याहारादौ सति तयाऽन्वयोऽन्यसमभिव्याहारादावन्न्येनापि । प्रातिपदिकार्थोऽपि सुबर्थे करणत्वादौ । तद्धितसमासादिसखण्डप्रातिपदिकावयवार्थाना तु यत्र कारकतासबन्धेन तद्धितसमासादिवृत्तिर्यथा आग्नेय इत्यादौ, तत्राग्नेर्देवतात्वाद्भावनायामेवान्वयो न तु तद्धितोपात्ते द्रव्ये । स तु पार्ष्ठिक एव । यत्र तु कारकातिरिक्तसबन्धेन सा—तत्र परस्परान्वयोऽपि, यथा-ऽश्वाभिधानीमित्यादौ । एव सुबुपात्तलिङ्गसङ्ख्ययो समानाभिधानश्रुत्या सुबर्थे करणत्वादावेवान्वय, तद्व्यतिरिक्तपदार्थमात्रस्य तु सुबर्थकरणत्वादेर्धात्वर्थस्य कर्तुस्तदेकत्वादेश्च कालादेर्लडाद्यर्थस्य विध्यादेर्लिङाद्यर्थस्य च सर्वस्यैव लिङ्गानन्वयिभावनावाचिपदोपस्थाप्यायां भावनायामेवान्वय । अतएव भावनादिपदोपस्थापिताया तस्या नान्वय. । आख्यातेन क्त्वादिना वोपस्थितायातु भवत्येवान्वय प्रका-

---

विशेष्यत्वेनोपस्थितताया तस्यामेव प्रकारतयाऽन्वयकल्पन युक्तमित्यर्थ । एवच सर्वत्रैव मुख्यविशेष्यत्वेन तस्या सर्वकारकान्वय प्रसक्तमनुवदति—**योग्यताद्यनुसारेणेति** ॥ तथाच "ओदन स्थाल्या पक्त्वा व्रजती" त्यादौ क्त्वाप्रत्ययोपात्तभावनाया आख्यातोपात्तभावनाया प्रकारत्वेनान्वयेन तस्या मुख्यविशेष्यत्वेऽपि नास्यामोदनादिकारकाणामन्वयोऽयोग्यत्वात्, किंतु पूर्वभावनायामेव । **अत एव**—भावनाया पूर्वस्यास्तत्तत्कारकाणि प्रति विशेष्यत्वेऽपि आख्यातोपात्तभावनैव मुख्यविशेष्येत्युक्तम् । अतश्च अन्यभावनाया कारकाणि प्रति विशेष्यत्वम् । नियतमाख्यातोपात्तायास्तु मुख्यविशेष्यत्वमिति भाव । तामेव योग्यतामन्यत्रापि व्यतिरेकेण दर्शयति—**निपातेति** ॥

(निपातोपसर्गप्रातिपदिकातिरिक्तशब्दगम्यसुबुपात्तेत्यादिनियमापेक्षयाऽतिरिक्तव्युत्पत्तिकल्पनेन अग्नेय इत्यादावप्यग्न्यादिदेवतानां भावनान्वयव्यवस्थापनम्)

अत्र पौर्णमास्यधिकरणे विद्वद्वाक्यविहितपौर्णमास्यमावास्यासङ्घकर्मानुवादेन "यदाग्नेय" इति वाक्येनाग्निदेवताविशिष्टाष्टाकपालद्रव्यविधानेन विद्वद्वाक्यविहितकर्मणो रूपवत्त्वमाशङ्क्याष्टाकपालेन सहाग्निदेवतासबन्धस्यान्यतोऽप्राप्तत्वादिहैव विधेयत्वापत्तेर्योऽष्टाकपाल स आग्नेय सच पौर्णमास्यामित्यनेकार्थविधानाद्वाक्यभेदापत्तेर्न रूपविधान सभवतीति निराकरिष्यते । नहि अग्न्यादिदेवतात्वाना प्रकृत्यर्थवृत्तीना तद्धितोपात्ते प्रत्ययार्थभूते द्रव्येऽन्वये सति वैशिष्ट्यस्य व्युत्पन्नत्वेन श्रुतविधिना विशिष्टविधानेन पश्चात् कल्पितविशेषणविधिनाऽष्टाकपालोद्देशेनाग्न्यादिदेवतासबन्धविशेषे सति श्रुतविधेरावृत्त्यसभवे वाक्यभेद उपपद्यते । अत श्रुतविधावेव वैशिष्ट्यमवश्यवक्तव्य व्युत्पत्त्यन्तरकल्पन बिना न सभवतीत्यतो व्युत्पत्त्यन्तरमाह—**तद्धितेति** ॥ ततश्च प्रकृत्यर्थस्याग्न्यादे प्रत्ययार्थे देवतात्वे आधेयतासबन्धेनान्वये देवतात्वस्य नैव द्रव्येऽन्वय, किंतु कारकत्वात् भावनायामन्वयादग्निवृत्तिदेवतात्वस्य द्रव्ये वैशिष्ट्यासभवाद्युक्ती वाक्यभेद इत्यर्थ ।,**अतस्तद्व्यतिरिक्तेति** ॥

(षष्ठ्यर्थसंबन्धस्योपपदार्थेऽन्वय इति शास्त्रदीपिकानुसारिप्राचीनमतखण्डनेन तस्यापि भावनायामेवान्वय इति कौस्तुभसिद्धान्तोपपादनम्)

अत्रच तद्व्यतिरिक्तस्य कारकस्येव कालादेश्च भावनायामन्वय षष्ठ्यर्थसबन्धस्यतु उपपदार्थे इति प्राञ्च । **अत एव**—पौर्णमास्यधिकरणे भिन्नपदोपात्तान्यपि यानि सामानाधिकरण्येन षष्ठ्या वा क्रियान्वयान्वयात् प्रागेव मिथ सबन्ध शब्दतो वस्तुतश्च विविमनादत्यैव लभन्ते तत्र नैव वाक्यभेद इत्युक्त शास्त्रदीपिकायाम् । **वस्तुतस्तु**—साक्षात् परपरया वाऽधिकरणत्वस्य षष्ठ्यर्थसबन्धस्य भावनायामेवैककार्यकारणभावलाघवानुरोधेनान्वयो युक्त इति कौस्तुभोक्तमाश्रित्य पदार्थमात्रस्येत्युक्तम्

(साक्षाद्भावनान्वययोग्यानामपि संप्रदानादीनां परंपरया भावनान्वय इति सर्वेषां भावनान्वयनियमाभङ्गोपपादनम्)

एतेन—अशक्यबहिर्भूतानामनोप्सितकर्मत्वसप्रदनापादनत्वाधिकरणत्वादीनामनपेक्षितत्वात् भावनाया धात्वर्थस्य च कारकत्वेन साक्षाद्धात्वर्थेऽन्वयासभवे मत्वर्थलक्षणया धात्वर्थेऽन्वय इति भाट्टालकारकारोक्त—**अपास्तम्**, साक्षात्सबन्धेन भावनान्वयायोग्यानामपि स्वनिरूपकधात्वर्थजनकत्वादिरूप पार्ष्ठिकान्वयलभ्य परम्परासबन्धमादाय प्रथमतो भावनान्वये सामान्येन जाते पार्ष्ठिकान्वयलभ्ययागरूपव्यापारसबन्धावगमोत्तर वस्तुत इतिकर्तव्यतात्वेन ग्रहणोपपत्ते । एव गुणकामाधिकरणे इन्द्रियकर्मत्वस्य स्वनिरूपकगुणसबन्धाश्रयजनकत्वसबन्धेन भावनायामेवान्वय । यत्रतु कालाधिकरणत्वादौ फलनिरूपितत्वासभव, तत्रागत्या कालाधिकरणत्वादे करणत्वाङ्गीकारेणेतरगुणवत् स्वजन्यफलोद्देश्यकत्वसबन्धान्तरेण तस्यामेवान्वय इति सर्वत्र ज्ञेयमिति भाव ॥

(सर्वेषां भावनान्वयेऽपि धात्वर्थसकर्मकत्वादिव्यवहारोपपत्त्यादिना धात्वर्थकरणत्वाद्युपसंहारः)

ननु—ओदनादे कर्मत्वादिना भावनायामन्वये धात्वर्थ-

रतया। प्रकारताघटका सबन्धाश्च सर्वे यथायथ पार्ष्ठिकान्वयबोधवेलायामवगम्यमाना कौस्तुभ एव द्रष्टव्या। तस्मात् सिद्धमाख्यातवाच्या आर्थीभावना, तस्याश्च स्वर्गादि भाव्यम्, धात्वर्थश्च करणम्, सोमादिक तु करणानुग्राहकत्वादितिकर्तव्यतेति ॥ २ ॥ इति द्वितीयं भावार्थाधिकरणम्।

कर्मत्वानुपपत्त्या धातोस्सकर्मकत्वानापत्ति, शयनादिभावनायामपि स्वास्थ्यादे कर्मत्वेन भावनान्वयात् सकर्मकत्वापत्त्याऽकर्मकत्वानापत्तिरित्यत आह—**प्रकारताघटका इति** ॥ **अयमर्थः**—ओदनकर्मत्वस्य स्वनिरूपकधात्वर्थकरणकत्वसबन्धेन प्रथमतो भावनायामन्वय। एवं करणत्वादीनामपि। एव सत्यपि यद्धात्वर्थस्य कर्मण पार्ष्ठिकान्वये आकाङ्क्षा, तद्धातो. सकर्मकत्वम्। यस्यतु न तदानी सा तस्याकर्मत्वमिति व्यवस्था। नहि पाक कस्येत्याकाङ्क्षेव शयन कस्येत्यादिकर्माकाङ्क्षा भवति। **अतएव**—धात्वर्थकर्मायादायैव द्वितीयालकारादिविधानमिति नानुपपत्ति। यथा पार्ष्ठिकबोधस्य श्रुतशब्दजन्यत्वेऽपि न व्युत्पत्त्यन्तरापादकत्वम्, तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम् विस्तरभयान्नोच्यते। एवच भावनाया नित्यसकर्मकत्वात् भाव्यापेक्षाया पुरुषार्थत्वेन स्वर्गादेस्तत्त्वेनान्वये करणाकाङ्क्षयाऽन्वीयमानो धात्वर्थं फलद्वारा करणतया सबध्यत इति फल प्रति धात्वर्थस्य करणत्वात् तन्निर्वाहकतया कल्प्यमानापूर्व प्रत्यपि तस्यैकस्यैव साधनत्वात् तस्साध्यमपूर्वमेकमेवेत्येतत्फलसूचनायोपसहरति—**तस्मादिति** ॥

(सोमादीनामितिकर्तव्यतात्वेन व्यापाराविष्टतया प्रकरणग्राह्यत्वमिति स्वमतस्य श्रुत्यादिनाऽङ्गत्वमिति पार्थसारथिमतस्य च निरूपणम्)

ननु—धात्वर्थस्य करणत्वेनान्वये कथ सोमादिद्रव्यदेवताना प्रयाजादाना चान्वय इत्यत आह—**सोमादिकंत्विति** ॥ द्रव्यदेवतयो स्वजन्यकरणेन फले जन्यमाने अनुग्राहकाङ्क्षाया करणसपादनरूपव्यापारद्वारा भावनायामन्वय। **अत एव**—व्यापारानाविष्टस्य द्रव्यदेवतादेरितिकर्तव्यतात्वेनाग्रहणेऽपि व्यापारसवन्धोत्तर प्रकरणेनेतिकर्तव्यतया ग्रहण प्रकरणाधिकरणे वक्ष्यते। प्रयाजादीनामपि तदाकाङ्क्षयेव ग्रहणमिति नानुपपत्ति ॥ पार्थसारथिमतेतु व्यापारसामान्ये द्रव्यदेवतादे विशेषत्वायोगान्नेतिकर्तव्यताकाङ्क्षया ग्रहणम्, किंतु व्यापारविषयीकृतस्य अर्थाक्षिप्तोत्पत्तिसपादनद्वाराऽङ्गत्वमेव श्रुत्यादिनेति न प्रकरणग्राह्यत्वम्। प्रयाजादीना तु तथाग्रहणम्, नत्वनुग्राहकत्वेनेति प्रागेव सूचितमिति भाव ॥

॥ इति द्वितीयं भावार्थाधिकरणम् ॥

(३ अधिकरणम्।)

चोदना ॥

धात्वर्थादेवापूर्वमिति स्थितेऽपूर्वमेवास्ति न वेति चिन्ताया क्लृप्तयागध्वसद्वारेणैव क्षणिकस्यापि यागस्य स्वर्गसाधनत्वोपपत्तौ नापूर्वकल्पनम्, गौरवापत्ते। न च नित्यत्वाद्ध्वसस्य "धर्म क्षरति कीर्तनात्" "प्रायश्चित्तेन नश्यन्ति पापानि सुमहान्त्यपि" इति कीर्तनप्रायश्चित्तनाश्यत्वानुपपत्ति, कीर्तनादे फलोत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वाङ्गीका-

(शक्तिरूपस्यापूर्वस्य यागनाशेऽनाशेनात्मनिष्ठत्वकल्पने गौरवेणच क्लृप्तध्वंसमात्रस्य स्वजनकत्वमात्रकल्पनमिति निरूपणम्)

आक्षेपिकी सङ्गति दर्शयन्नधिकरणचिन्ता प्रतिजानीते—**धात्वर्थादेवेति** ॥ यागस्वर्गसाध्यसाधनभाव इवापूर्वे प्रत्यक्षादीनामप्रवृत्ते प्रमाणत्वासभवात् अर्थापत्तेरेव प्रमाणत्व कल्पनीयम्। साच श्रुतार्थविरोधापत्तेर्न सभवति। **तथाहि**—कालान्तरभाविस्वर्गसाधनत्वान्यथानुपपत्त्याऽपूर्वकल्पनायामपूर्वे तदुपपादकत्वायोग। नह्यपूर्वे कल्पिते तेनैव स्वर्गजननादपूर्वोत्पत्तिं प्रत्यन्यथासिद्धस्य यागस्य स्वर्गसाधनता सभवति। **नच**—अपूर्वस्य शक्तिरूपत्वेनावान्तरव्यापारस्वरूपत्वात् ज्वालया काष्ठादीनामिव नान्यथासिद्धिरिति—**वाच्यम्**। शक्तिव्यापारयो शक्तिव्यापारवन्निष्ठत्वनियमेन तन्नाशेऽवस्थानानुपपत्ते। नच फलबलकल्पनादपूर्वस्य यागनिष्ठत्वासभवेऽपि तदाश्रयात्मनिष्ठत्वकल्पन युक्तम्, गुरुभूतापूर्वकल्पनमन्तरेणापि तत्साधनत्वानुपपत्ते क्षीणत्वेन तादृशकल्पने प्रमाणाभावादित्यभिप्रेत्यार्थापत्ते क्षीणत्व दर्शयति—**क्लृप्तेति** ॥ ध्वसे यागजन्यत्वसद्भावयो क्लृप्तत्वात्केवल फलजनकत्वमात्र कल्प्यमित्यवान्तरव्यापारत्व सुलभम्, अपूर्वेतु सर्वस्यापि कल्प्यत्वान्न तत्सुलभमित्यर्थ ॥

(धर्म. क्षरति कीर्तनादित्यस्य ध्वंसव्यापारत्वेऽपि तत्र फलजननप्रतिबन्धेनोपपत्तिवर्णनम्)

ननु—धर्मस्य क्रियारूपस्य क्षणिकत्वेनाऽऽशुतरविनाश्यत्वात् ध्वसस्यच नित्यत्वेन नाश्यताऽसभवात् तत्तत्स्मृतिश्रूयमाणकीर्तनप्रायश्चित्तनाश्यत्वानुपपत्तेस्तद्योग्यापूर्वान्तरकल्पनमावश्यकमित्यभिप्रेत्य शङ्कते—**नचेति** ॥ परिहरति—**कीर्तनादेरिति** ॥ क्लृप्तध्वसस्यैव व्यापारत्वेऽवधारिते कीर्तनादीना स्वजन्यध्वसद्वारा साक्षादेव फलोत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वमात्रस्यैव तत्तत्स्मृतिभ्यो बोधयितु शक्यत्वेन नाशकत्वकल्पने मानाभावादित्यर्थ ॥

(यागध्वंसव्यापारत्वपक्षे स्वर्गोत्पत्त्यनन्तरस्वर्गान्तरोत्पत्त्याशङ्कायाः स्वर्गध्वंसस्य प्रतिबन्धकत्वकल्पनेन निरासः। तद्यागकीर्तनध्वंसस्यैव प्रतिबन्धकत्वाद्दोषान्तरनिरासश्च)

अत एव—ध्वंसस्य नित्यत्वात् स्वर्गोत्पत्त्यनन्तरमपि

रेण तदनाशकत्वात्, कीर्तनात्यन्ताभावविशिष्टज्योतिष्टोमव्यक्तित्वेन कारणत्वकल्पनाद्वा न कश्चिद्दोषः। अतो नापूर्वे किंचित् प्रमाणमस्ति इति प्राप्ते—

क्षरतिनश्यत्योर्नाशवाचिन्योर्भवन्मते लक्षणापत्तेर्नाशयोग्यमपूर्वमेव कल्प्यते, गौरवस्य फलमुखत्वेनादोषत्वात्। अतश्च प्रधानेन स्वर्गादिफले अङ्गेनच प्रधानादौ जननीये

स्वर्गान्तरोत्पत्तिप्रसङ्गोऽपि स्वर्गध्वंसस्य तत्प्रतिबन्धकत्वकल्पनेनैव निरसनीयः। **नच**—कीर्तनादिध्वंसस्य प्रतिबन्धकत्वकल्पने प्रयोगान्तरजन्यफलोत्पत्तिप्रतिबन्धापत्तिः, अपूर्वकल्पनया नाशकत्वपक्षेऽपि तत्तद्यागव्यक्तिकीर्तने नाशकत्वस्यावश्यकल्प्यत्ववत् तद्यागव्यक्तिकीर्तनध्वंसस्य तद्यागव्यक्तिजन्यफलप्रतिबन्धकत्वकल्पनेन तदनापत्तेरिति भावः॥

(गौरवनिरासार्थं कीर्तनात्यन्ताभावविशिष्टत्वेन रूपेण यागकारणतोपपादनम्)

कीर्तनादिध्वंसस्य प्रतिबन्धकत्वकल्पने गौरवापत्त्या पक्षान्तरमाह—**कीर्तनात्यन्तेति**॥ यद्यपि ज्योतिष्टोमादिवाक्ये ज्योतिष्टोमत्वादिरूपेणैव कारणता, तथाप्यनुमानविधया उपस्थितविजातीयस्वर्गत्वावच्छिन्नकार्यतानिरूपितकारणतावच्छेदकतयोपस्थापितकीर्तनात्यन्ताभावविशिष्टत्वेन रूपेण कारणताकल्पने न बाधकमिति भावः॥

(अत्यन्ताभावप्रतियोगिन एव प्रतिबन्धकत्वात् ध्वंसव्यापारत्वपक्षे यागप्रतिबन्धकत्वनिरासः, अभावकारणतासमर्थनं च)

नच कारणीभूताभावप्रतियोगित्वाद्यागस्य प्रतिबन्धकत्वापत्तिः, अन्यत्र प्रतिबन्धकाभावस्य स्वातन्त्र्येण कारणत्वेन तत्प्रतियोगिनि प्रतिबन्धकत्वसंभवेऽपीह ध्वंसस्य कारणावान्तरव्यापाररूपत्वेन स्वतः कारणत्वाभावेन अभावप्रतियोगित्वमात्रेण तदनापत्तेः। **किंच**—यत्र संसर्गाभावस्य कारणता, तत्रैव तत्प्रतियोगिनि प्रतिबन्धकत्वम्, प्रकृते तु ध्वंसत्वेन कारणत्वान्न तदनापत्तिः। **नच**—अभावरूपस्य कथं फलजनकत्वं? इति—**वाच्यम्**, सन्ध्यावन्दनाद्यकरणस्य प्रत्यवायजनकत्ववद्योग्यानुपलब्धेरभावरूपाया अभावप्रत्यक्षजनकत्ववदिहापि तस्य फलजनकत्वकल्पने बाधकाभावादिति न कश्चिद्दोष इत्यनेन सूचितम्। एवंचाङ्गेषु प्रधानेषु च ध्वंसव्यापारेणैव निर्वाहे नापूर्वकल्पनमिति तद्भेदाभेदसिध्यर्था व्यर्थाऽपूर्वचिन्तेति पूर्वपक्षमुपसंहरति—**अत इति**॥

(कीर्तनादेः फलोत्पत्तिप्रतिबन्धकत्वस्य प्रतिबध्यतावच्छेदकस्य तद्व्यक्तित्वस्याप्रसिद्ध्याऽयोगेन गौरवात् कीर्तनात्यन्ताभावविशिष्टत्वेन कारणताकल्पनस्याप्ययोगेन क्षरतिनश्यत्योर्लक्षणापत्त्याचाऽपूर्वसिद्धिरिति निरूपणम्)

कीर्तनादेः फलव्यक्तिप्रतिबन्धकत्वाङ्गीकारस्तावत् प्रतिबध्यतावच्छेदकस्य तद्व्यक्तित्वस्याप्रसिद्धत्वादेवायुक्तः। विजातीयस्वर्गत्वादिना प्रतिबध्यताङ्गीकारे प्रयोगान्तरेऽपि फलानुत्पत्तिप्रसङ्गः। कीर्तनात्यन्ताभावविशिष्टत्वेन कारणताकल्पने कारणतावच्छेदके गौरवादनेककारणभावकल्पनापत्तिः। अतः यद्यपि कीर्तनत्वेन तद्व्यक्तिजन्यापूर्वत्वेन नाश्यनाशकभावकल्पने कार्यकारणभावानेकत्वेऽपि कारणतावच्छेदके गौरवाभावात् "धर्मः क्षरती"त्यादिशास्त्रोन्नीतत्वात् प्रामाणिकत्वम्, तथापि क्षरतिनश्यतोः लक्षणाया प्रमाणाभावादगत्या नाशयोग्यापूर्वसिद्धिरित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**क्षरतीति**॥

(विकृतिषु पृथगङ्गानुष्ठानसिद्ध्यर्थं अङ्गप्रधानभावव्यवस्थासिद्ध्यर्थं चाङ्गापूर्वावश्यकतानिरूपणम्)

अङ्गेष्वपि ध्वंसस्य व्यापारत्वाङ्गीकारे तस्य नित्यत्वात् विकृतिवेलायामपि सत्त्वात् विकृतीनां पशुपुरोडाशवत्प्रसङ्गित्वोपपत्तेः प्रयोगभेदेऽपि तज्जन्योपकारलाभात् पृथगङ्गाननुष्ठानापत्तौ "प्रयाजे प्रयाजे कृष्णलं जुहोती"ति दर्शनानुपपत्तिः। अतोऽवश्यं तत्राप्यपूर्वकल्पनमावश्यकमित्याह—**अङ्गेन चेति**॥ प्रधानादावित्यादिपदेन प्रधानजन्यापूर्वसंग्रहः। प्रधानस्य प्रयाजाद्यजन्यत्वेन प्रधानेऽङ्गानामुपयोगकल्पनानुपपत्तेस्तदवान्तरव्यापाररूपध्वंसस्यापि चाङ्गैर्विनापि जायमानत्वात् तदनुपपत्तेः फले तत्कल्पनाया प्रधानत्वापत्तेरङ्गप्रधानव्यवस्थासिध्यर्थमप्यपूर्वकल्पनाया आवश्यकत्वेनास्मन्मते उपयोगः सुलभः॥

(श्रुतार्थापत्तिकल्पितवैदिकवाक्यसिद्धस्यापूर्वस्य भोक्त्रात्मनिष्ठस्य कल्पनात्सर्वोपपत्तिनिरूपणम्)

नच तत्र प्रमाणाभावः, यागेनापूर्वं कृत्वा स्वर्गं कुर्यादिति श्रुतार्थापत्तिकल्पितवैदिकशब्दस्यैव *प्रमाणत्वादित्यर्थः। नच अपूर्वस्य शक्तिरूपस्य व्यापाररूपस्य वा शक्तिमतो व्यापारिणश्च नाशेनाऽवस्थानानुपपत्तिरित्याशङ्का परिहरति—**सचेति**॥ अपूर्वस्य यागजन्यत्वेऽपि अनुभवजन्यस्मृतिव्यापारस्य संस्कारस्यानुभवनिष्ठस्याकल्पनवदिहापि फलबलेन यागनिष्ठत्वाकल्पनेनात्मनिष्ठत्वकल्पनादवस्थानोपपत्तेः। अतएव गयाश्राद्धादौ पितृपुत्रयोरुभयोरपि फलभोक्तृत्वस्य शास्त्रान्तरप्रमितत्वादुभयवृत्त्यपूर्वद्वयकल्पनं तत्तत्कीर्तननाश्यमेव। एवं दम्पत्योरपि फलभोक्तृत्वादपूर्वद्वयं स्वस्वकीर्तननाश्यं च। अतएव देवताप्रसादस्यापि फलव्यधिकरणत्वान्नावान्तरव्यापारत्वकल्पनम्। एवंच यत्रान्यरोगनिवृत्त्यर्थमेव दर्शाद्यनुष्ठानम्, तत्रेतरस्य सत्यपि व्यासज्यवृत्तिकर्तृत्वे फलभोक्तृत्वाभावात् न

अपूर्वं तदवान्तरव्यापार । स च फलबलादात्मनिष्ठ । अवान्तरव्यापारत्वादेव च न यागादेरन्यथासिद्धि ।

तत्र यत्रैकमेव प्रधान, तत्र पूर्वोत्तराङ्गसहितात् तस्मादपूर्वोत्पत्ते प्रधानाव्यवहितमेकमुत्पत्त्यपूर्वं तेन च सर्वाङ्गान्ते परमापूर्वमपरमिति द्वे अपूर्वे। एव प्रधानभेदेऽपि प्रतिप्रधान उत्पत्त्यपूर्वभेद परमापूर्व त्वेकमिति ज्ञेयम्। दर्शपूर्णमासयोस्तु "पौर्णमास्या पौर्णमास्या यजेत" "अमावास्यायाममावास्यया यजेते"ति वाक्यद्वयेन यागत्रयकरणताना त्रिकान्तरनिरपेक्षाणा साहित्यावगते साहित्यस्य चैककार्यनिरूपितत्व विनाऽनुपपत्ते प्रतिसमुदाय समुदायापूर्वमपर तेन च परमापूर्वमिति नवापूर्वसिद्धि । एवमन्यत्रापि चातुर्मास्यद्वादशाहादिषु अपूर्वकल्पना ज्ञेया।

अङ्गेषु तु सन्निपत्योपकारकाङ्गजन्यापूर्वाणा प्रधान एवोत्पत्त्यपूर्वजननानुकूलयोग्यताजनने उपयोग । अन्तिम प्रधानगतयोग्यतया च नाश । आरादुपकारकजन्याना तु उत्पत्त्यपूर्वनिष्ठतदव्यवहितकार्यजननानुकूलयोग्यताजनने

तन्निष्ठापूर्वान्तरकल्पनम्, अपितु फलभोक्तृनिष्ठमेवेति नेतरस्मिन् फलिसस्कारा। एव जातेष्ट्यादावपि पुत्रगतस्यैव फलस्य कल्पनात् तत्रैवापूर्व, पितरि त्वकरण एव प्रत्यवायजनकमपूर्वमिति विशेष । अतएव—न पितरि ते, (फलिसस्कारा) कर्तृनिष्ठफलाधानयोग्यताजनकत्वाच्च, नापि पुत्र इत्यात्मनिष्ठत्वकल्पने बाधकाभावादवस्थानोपपत्तिरित्यर्थ ॥

(यागान्यथासिद्धिपरिहारः)

यागादेरन्यथासिद्धि परिहरति—**अवान्तरेति** ॥

(प्रधानैकत्वानेकत्वाभ्या उत्पत्त्यपूर्वैकत्वानेकत्वयोरुत्पत्त्यपूर्वावश्यकतायाश्च निरूपणम्)

एवमपूर्वे साधिते एकप्रधानानेकप्रधानभेदाभ्या तद्वतैकत्वानेकत्वे उत्सर्गतो दर्शयति—**तदत्रेति** ॥ प्रयोगविधिना साङ्गस्य फलसामग्रीत्वोक्ते साङ्गतायाश्च प्रयोगान्त एव सभवात् तदानीमुत्पद्यमान परमापूर्व क्षणिकात् प्रधानान्न सभवत्यतस्तद्द्वारभूतमेकमुत्पत्त्यपूर्वमित्यपूर्वद्वयमेकप्रधानयागे । यत्रानेकानि प्रधानान्येकफलसाधनानि, तत्रापि प्रतिप्रधानमेकैकमुत्पत्त्यपूर्वम्, परमापूर्व त्वेकमित्युत्सर्ग इत्यर्थ ॥

(दर्शपूर्णमासयोः समुदायापूर्वद्वयसाधनम्)

क्वचिदधिकापूर्वकल्पननापवादमाह—**दर्शपूर्णमासयोस्त्विति** ॥ यद्यपि चोत्पत्तिवाक्ये प्रत्येकमेव करणत्वादत्रापि न त्रिषु व्यासज्यवृत्त्येक करणत्वम्, तथाप्येकपदोपादानावगतकरणतात्रयसाहित्यस्योपादेयगतत्वेन विवक्षितस्येककार्यनिरूपितत्वमावश्यकम्, अन्यथा चित्रासोयादिष्विव साहित्यव्यवहारानुपपत्ते । अतस्समुच्चित्यककार्यजनकत्वमेवात्र साहित्य, तच्च न फलनिरूपितम्, करणपदसाहित्यस्यैव तदङ्गत्वात् । अतएव न परमापूर्वनिरूपितम्, नाप्युत्पत्त्यपूर्वनिरूपितम्, तस्यैकैककरणजन्यत्वादतस्तत्तद्वाक्ये करणत्रयसाहित्यस्य कार्यापेक्षाया समुदायापूर्वसिद्धि । अतएव —समुदायद्वये पुन पुनरङ्गानुष्ठानमित्यर्थ । एवमेककार्यनिरूपितत्वस्य कारणत्वे आवश्यकत्वादुत्पत्तिवाक्यावगतककरणत्वानुरोधेनैव दधिपयोयागयोरसप्रतिपन्नदेवताकत्वेन सहानुष्ठानेऽप्युत्पत्त्यपूर्वभेद । अतएव एकप्रधानविस्मृतौ य एव दधियाग पयोयागो वा कृतस्तदितर एवाऽऽवृत्यते, नतु कृतोऽपीत्यादि द्रष्टव्यम् ॥

(चातुर्मास्यादिष्वपि दर्शपूर्णमासन्यायातिदेशः)

अनेनैव न्यायेन यत्र यत्र यागसमुदायोऽस्ति, तत्र तत्र समुदायापूर्वसिद्धिरित्यतिदिशति—**एवमन्यत्रापीति** ॥ चातुर्मास्येष्वपि "वसन्ते वैश्वदेवेन यजेते"त्यादिषु तत्तत्पर्वण करणत्वश्रवणात् समुदायापूर्वसिद्धि ॥

(द्वादशाहे समुदायापूर्वकल्पनानावश्यकताशङ्कापरिहारौ)

यद्यपि द्वादशाहे प्रायणीयादितत्तदपूर्वमुत्पत्तिवाक्येषु निरपेक्षकरणत्वादुत्पत्त्यपूर्वभेदे सत्यपि "द्वादशाहेन प्रजाकाम याजयेदि"ति फलविधौ फलनिरूपितकरणत्वानुपपत्त्या परमापूर्वस्यैव कल्पनान्न समुदायापूर्वकल्पनस्य प्रयोजकम्, तथापि "द्वादशाहेने"त्येकवचनान्तेन समुदायस्य करणतावगमात् तस्याश्च किञ्चित्कार्यनिरूपितत्व विनाऽनुपपत्ते परमापूर्वस्य च समुदायिजन्यत्वेन निरूपकत्वासभवे समुदायापूर्वसिद्धिर्द्रष्टव्या ॥

(सन्निपत्योपकारकाणां प्रधाने उत्पत्त्यपूर्वजननयोग्यतासंपादनेनैवारादुपकारकाणां प्रधानेनोत्पत्त्यपूर्वनिष्ठतदव्यवहितकार्यजननानुकूलयोग्यताजननेनोपयोगनिरूपणम्। समुदायापूर्वाभावेऽपि विकृतावतिदेशोपपत्तिः प्रयोगबहिर्भूतस्य फलजनन एवोपयोग इत्यादिनिरूपणं च)

अङ्गेष्विति। प्रधान एवेति ॥ सन्निकृष्टत्वादित्यर्थ । **ननु** आरादुपकारकाणामप्यङ्गाना प्रधानयागस्वरूपस्य तदजन्यत्वात् तत्र तज्जन्योत्पत्त्यपूर्वाणामपि प्रधानाव्यवधानेनैवोत्पत्ते तत्राप्युपयोगसभवात् क्वोपयोग ? इत्यत आह—**आरादुपकारकाणा त्विति** ॥ यद्यपि पूर्वाङ्गारादुपकारकाणा सन्निपत्योपकाराणामिव प्रधानगतोत्पत्त्यपूर्वयोग्यताजनन एव शक्यत उपयोगो वक्तुम्, तथापि आरादुपकारकत्वावच्छेदेनैकत्रैवोपयोगकल्पने लाघवादुत्पत्त्यपूर्वनिष्ठयोग्यतायामेवोपयोग इति सूचयितु सामान्यत आरादुपकारकाणामित्युक्तम्। **ननु** प्रकृतौ समुदायापूर्वजननानुकूलोत्पत्त्यपूर्वनिष्ठयोग्यतासपादकानामङ्गाना विकृतौ समुदायापूर्वाभावे कथमतिदेश ? इत्यत आह—**तदव्यवहितेति** ॥

उपयोग । अव्यवहितच कार्यं समुदायापूर्वसत्त्वे तदेव, तदभावे परमापूर्वं स्वर्गाद्येव वेति ज्ञेयम् । अन्तिमयोग्यतोत्पत्तौ च नाश । यदि तु परमापूर्वे न तथा किंचित्प्रमाणमित्याशङ्क्येत, ततो माऽस्तु तत् । अङ्गाना तु आरा-

यत्रतु वाजपेयाङ्गबृहस्पतिसवापूर्वस्य प्रयोगबहिर्भूतत्वेन साङ्गवाजपेयप्रयोगजन्यपरमापूर्वनिष्पत्त्यनन्तरमनुष्ठानान्न तत्रोपयोग, तत्र फलानुकूलपरमापूर्वनिष्ठयोग्यताजनन एवोपयोग । एव वैमृध्यस्यापि समुदायापूर्वे द्रष्टव्यमिति सूचयितु फलोपलक्षणेन स्वर्गाद्येव वेत्युक्तम् ॥

(बृहस्पतिसवकरणस्य परमापूर्वस्थापकत्वादीनां कौस्तुभोक्तत्वनिरूपणम्)

अत्र च बृहस्पतिसवाद्यकरणस्य परमापूर्वनाशकत्वकल्पनया तत्करणस्य परमापूर्वस्थापकत्वकल्पन मूलानुयायिना तन्निरास प्रतिपत्त्याद्यङ्गानामुपयोगश्च कौस्तुभे द्रष्टव्य । च तुर्थे चोपपादयिष्यते ॥

(अङ्गानां प्रधानानां च परमापूर्वाङ्गीकारानावश्यकताशङ्कापरिहारेण परमापूर्वाङ्गीकारावश्यकतानिरूपणम्)

यद्यपि यत्र समुदायापूर्वं, तत्रारादुपकारकाणा तत्रैवोपयोगोपपत्ते, यत्रवा न तत्तत्राप्युत्पत्त्यपूर्वं एव फलानुकूलयोग्यताजननद्वारोपयोगसभवान्न परमापूर्वे किंचित् प्रमाणम् । **किंच** यत्र नैवारादुपकारकाण्यङ्गानि, तत्र तत्कल्पने नैव किंचित्तत्, तथापि दर्शपूर्णमासादौ फलवाक्ये साहित्यविशिष्टाना षण्णा यागकरणताना फलनिरूपकत्वावगमात् तस्यच व्यापारमन्तरेणानुपपत्तेस्तदपेक्षया परमापूर्वं कल्प्यते । उत्पत्त्यपूर्वाणा अतएव समुदायापूर्वस्यवा षट्साहित्यावच्छिन्नजन्यत्वाभावान्न व्यापारत्वम् । यद्यपि प्रतियाग करणता भिन्ना, आग्नेयत्वादीनि तदवच्छेदकान्यपि भिन्नानि, तथापि सर्वासु करणतासु एका फलनिरूपकता, फलस्यैकत्वात्, तदवच्छेदकत्व च षट्साहित्यम् । नच तज्जन्यत्वमुत्पत्त्यपूर्वादीना सिध्यतीति तद्व्यापारसिध्यर्थं परमापूर्वोपासनम् । अतएव यत्र करणताव्यवधानेनैव समुदायाद्यपूर्वोत्पत्ति सभवति, तत्र व्यापारानपेक्षयैव साधकतमत्वविवक्षया करणत्वोपपत्तेनैककार्यनिरूपितत्वेन व्यापारापेक्षणम्, प्रकृतेतु फलस्य कालान्तरभावित्वेनाव्यवधानेनोत्पत्त्यसभवेन व्यापारापेक्षणमिति विशेष । एवमङ्गानामपि परस्परसहितानामेव प्रयोगविधिना प्रधानोपकाररूपैफलजनकत्वावगमात् तस्य चाव्यवधानेनानुत्पत्तेस्तद्व्यापाररूपाखण्डकरणोपकारापरपर्यायपरमापूर्वसिद्धि । इतरथा प्रधानेष्वपि तुल्यन्यायतया तदनापत्ते । एव यत्रैकमेव प्रधान, तत्रापि फलस्य कालान्तरभावित्वेन व्यापारापेक्षाया साङ्गप्रधानोत्तरोत्पत्तिकत्वानुरोधेनैव तत्सिद्धि ॥

दुपकारकाणामुत्पत्त्यपूर्वं एव समुदायापूर्वाभावे फलानुकूलयोग्यताजननमेव कार्यमस्तु । सर्वथा सिद्धमपूर्वम् ॥ ३ ॥

इति तृतीयमपूर्वाधिकरणम् ॥

(परमापूर्वानङ्गीकारस्येष्टत्वनिरूपणम्)

एवमुभयत्र परमापूर्वसत्त्वे प्रमाणसत्त्वेऽपि साङ्गप्रधानोत्तरमुत्पन्नस्यैव व्यापारत्वकल्पने प्रमाणाभावात् क्लृप्तोत्पत्त्यपूर्वाणामेव युक्त व्यापारत्वमित्यालोच्यते यदि, तदा नैव तदङ्गीकारे किंचित्प्रयोजनमिति तथाशब्देन सूचयन् तदनङ्गीकारमिष्टापत्त्या दर्शयति—**यदित्विति** ॥

(परमापूर्वानङ्गीकारे द्वितीयप्रकृतिप्रयोगे विकृतिषु च प्रसङ्गोपपादनपरप्रकाशमतस्य मतान्तरस्य च वार्तिकावष्टम्भेन खण्डनम्)

एतेन—परमापूर्वाभावे उत्तराङ्गाणा फलोत्पत्तिपर्यन्तमुत्पत्त्यपूर्वस्थित्यर्थत्वे वक्तव्ये सकृत्स्वर्गार्थं दर्श कृतवत प्रकृतिद्वितीयादिप्रयोगेषु विकृतिषु चैहिकफलासु पुनरुत्तराङ्गानुष्ठानानापत्ति । पूर्वकृताङ्गोपकाराणामवस्थानेन प्रसङ्गसिद्धेरिति प्रकाशकारोक्त—**अपास्तम्**, फलोत्पत्त्यनुकूलयोग्यताधानार्थत्वस्यवोत्तराङ्गाणा स्वीकारेणान्तिमयोग्यतया तन्नाशेन प्रसङ्गानापत्तौ तदुत्पत्त्यपूर्वस्थित्यर्थत्वे प्रमाणाभावात् । **एतेन**—परमापूर्वाभावे एकैकोत्पत्त्यपूर्वस्य कीर्तनेन नाशापत्तौ फलोत्पादानापत्तिरतस्तत्कल्पनमावश्यकमिति केषांचिदुक्तमपि—**अपास्तम्**, प्रमाणाभावे फलानुत्पादेऽपि बाधकाभावेन तत्कल्पनानुपपत्ते । **अतएव वार्तिके**—"अथ कस्मात् प्रात्यात्मिकान्येवाङ्गापूर्वाणि प्रधानोपकारकत्व भिन्नानि च प्रधानापूर्वाणि फलबीजत्व न प्रतिपद्यन्ते इत्याशङ्क्य सत्यम्, नहि कश्चिदत्र दोष इतीष्टापत्ति प्रदर्श्य किंतु 'अर्थापत्तेरिहापूर्वं पूर्वमेक प्रतीयते ततस्तत्सिद्धये भूय स्यादपूर्वान्तरप्रमा ।' प्रधानाना फल प्रत्यङ्गाना च प्रधानानि प्रति युगपदुपादानादपेक्षावशेनैकापूर्वकल्पनया च तत्सबन्धोपपत्तेर्नापूर्वान्तरकल्पनाप्रमाणमस्तीत्येकमेव तावदवधार्यते तत पुन क्रमवर्तिभिर्बहुभि कर्मभि तदशक्य युगपत् कर्तुमिति तत्सिध्यर्थं प्रात्यात्मिकापूर्वान्तरकल्पना भवती"त्यादिनोपजीव्यत्यागायोगमात्रेण परमापूर्वमङ्गीकृतम् ॥

(अङ्गाना न परमापूर्वकल्पकत्वमिति प्रकाशोक्तिनिरासपूर्वकोपसहार.)

एतेन—कथंचित्पार्थसारथिलिखितमनुसृत्याङ्गाना परमापूर्वकल्पकत्व नेष्टव्यमिति प्रकाशकारोक्त वार्तिकविरोधादुक्तयुक्तेश्च—**परास्तम्**, विशेषतश्चायमर्थो ह्येकादशाद्ये व्यक्तीकरिष्यते । परमापूर्वसद्भावे विवादेऽप्यपूर्वसद्भावे नैव विवाद इत्यभिप्रेत्योपसहरति—**सर्वथेति** ॥

॥ इति तृतीयमपूर्वाधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम्।)

तानि द्वैधम् ॥ "व्रीहीनवहन्ती"त्यादौ पूर्ववदेवावघातस्य फलभावनाकरणत्वमविवादम्। तच्च फलं न व्रीहयः, अजन्यत्वात्, नापि वैतुष्यम्, तज्जनकत्वस्य लोकसिद्धत्वेनाविधेयत्वात्, नापि पक्षे दलनादेरप्यर्थप्राप्तत्वेन तद्व्यावृत्तिफलको नियमः, तस्यापि वैफल्यात्। न च तस्यादृष्टार्थत्वम्, अदृष्टस्यावश्यकल्पनीयत्वे शाब्दावघातादेव तत्कल्पनौचित्यात्। अतोऽदृष्टार्थमेवावघातः। तदपि चादृष्टं न व्रीहिनिष्ठम्, तत्त्वावच्छिन्नं प्रति आत्मत्वेन समवायिकारणत्वात्। अतः पूर्ववदेव व्रीहय एवावघातार्था इति व्रीहिविशिष्टावघातः एवादृष्टार्थमारादुपकारकत्वेन विधीयते इति प्राप्ते—

(भावार्थाधिकरणेनाक्षेपसङ्गतिनिरूपणपूर्वकं प्रयाजशेषन्यायेन व्रीहीणामवघातार्थत्वेन पूर्वपक्षोपपादनम्)

अपूर्वाधिकरणाधीनो भावार्थाधिकरणस्यात्मलाभ इत्यपूर्वाधिकरणस्य भावार्थाधिकरणशेषतया तत्सङ्गतौ प्रयोजनाभावात् भावार्थाधिकरणेनैवाक्षेपिकीं सङ्गतिं दर्शयितुं भावाधिकरणसिद्धान्तानुवादेन पूर्वपक्षमाह—**व्रीहीनवहन्तीत्यादाविति** ॥ आदिपदेन तण्डुलान् पिनष्टीत्यादिसंग्रहः। अवघातादीनामदृष्टार्थत्वेऽपि यदि तददृष्टं व्रीह्यादिनिष्ठं अङ्गीक्रियते, तथापि न व्रीहीणामवघातार्थत्वसिद्धिरित्येतदर्थमाह—**तदपिचेति** ॥ प्रयाजादिजन्यादृष्टवदात्मन्येवोत्पत्तेरनपेक्षिताश्रये व्रीह्याद्याश्रयत्वकल्पनापेक्षयाऽवघात एव द्रव्यापेक्षे व्रीह्यादिद्रव्यविधानस्योचितत्वात्। अतएव अपेक्षितविनियोगलाभाय प्रयाजशेषन्यायेन द्वितीयायास्तृतीयार्थलक्षणायामपि न दोष इत्यर्थः ॥

(चतुर्विधकर्मत्वनिरूपणपूर्वकं अवघातस्य व्रीह्यर्थत्वेन सिद्धान्तोपक्रमः)

न यस्य जन्यत्वं, तदेव भाव्यतयाऽन्वययोग्यमिति नियमः, कर्मत्वस्य चतुर्विधत्वात्। किंचिद्धि स्वत एवोत्पाद्यत्वेन कर्म भवति—यथा सयवनेन पिण्डः, किंचित्प्राप्तिविशिष्टत्वेन—यथा दोहनेन पयः, किंचिद्विकारविशिष्टत्वेन—यथाऽवघातेन व्रीहयः वितुषीभावाख्यविकारजनकत्वात्, किंचिच्च संस्कारविशिष्टत्वेन—यथा प्रोक्षणेन व्रीहयः, अदृष्टरूपसंस्कारजननात्। अतश्च प्रकृते व्रीहीणां स्वरूपेण भाव्यत्वायोगेन वितुषीभावविशिष्टत्वेन रूपेण भाव्यतामादाय दृष्टार्थत्वे सम्भवत्यदृष्टार्थत्वकल्पना न युक्तेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**दृष्टसम्भव इति** ॥

(अवघाताश्रितनियमविधानमिति शास्त्रदीपिकासिद्धान्तानुसारेण निरूपणम्)

अत्रचैकमेव दृष्टार्थावघातनियमाददृष्टं कल्पितमित्यधिकरणोपसंहारग्रन्थे शास्त्रदीपिकायामनेन विधिना विधिवैयर्थ्यपरिहारसूचनद्वारा विधेयनियमस्यादृष्टार्थत्वमुक्तम्। तन्मतेन वितुषीभावार्थपक्षप्राप्तावघाताश्रितनियमविधानमाह—**दलनेति** ॥ यतो वितुषीभावार्थावघाताश्रितस्य तस्यादृष्टार्थतया विधानम्, अत एवाश्रयाभावात् नादृष्टार्थम्। कृष्णलचरौ नियमप्राप्तावपि तु लोप एवेत्याह—**अतएवेति** ॥

दृष्टसम्भवे अदृष्टस्यान्याय्यत्वाद्वितुषीभाव एवावघातफलम्। न च तस्याक्षेपादेव प्राप्तत्वेन विधिवैयर्थ्यम्, दलनाद्युपायान्तरव्यावृत्तिफलकनियमस्यैवावघाताश्रितस्यादृष्टार्थं विधेयत्वात्। अतएव कृष्णलचरौ अवघाताभावेन तस्य लोपः। **वस्तुतस्तु**—श्रौतस्यावघातस्यैवाक्षेपतः पूर्वप्रवृत्त्या वितुषीभावार्थं विधेयत्वम्। अतश्चाक्षेपप्रतिबन्धाद्दलनादिव्यावृत्तिफलको नियमः फलम्। वैतुष्यस्य च दलनेनापि जायमानत्वाद्वैयर्थ्यशङ्का तु अवघातादेव व्रीहिनिष्ठाददृष्टस्याप्युत्पत्तिकल्पनान्निराकर्तव्या। तददृष्टस्य च जन्यत्वमात्रं लाघवात् कल्प्यते न प्रयोजकत्वमपि, दृष्टरूपे वैतुष्य एव तत्कल्पनात्। अतः कृष्णलचरौ वैतुष्याभावे तल्लोपः। आर्थिकविध्यन्तरकल्पनाच्च नानेकोद्देश्यता।

(शास्त्रदीपिकासिद्धान्तेऽश्रुतनियमविधानेन तस्यायोगादवघातस्यैव श्रौतस्य विधानं कल्पितस्यादृष्टस्याप्रयोजकत्वादिकं च)

अस्मिंश्च पक्षे श्रुतधात्वर्थविधित्यागेनाश्रुतनियमविध्यापत्तेरश्रुतस्यादृष्टजनकत्वानुपपत्तेरपरितुष्यन्पक्षान्तरमाह—**वस्तुतस्त्विति** ॥ **वैतुष्यस्य चेति** ॥ नियमं विनेति पूर्वशेषः। व्रीह्यर्थावघातनियमजन्यत्वात् धर्मिग्राहकप्रमाणेन व्रीहिनिष्ठमेवेत्याह—**व्रीहिनिष्ठेति** ॥ कल्पितस्याप्यदृष्टस्यानुषङ्गिकतया कल्पनान्न प्रयोजकत्वम् स्वातन्त्र्येणेत्याह—**तददृष्टस्य चेति** ॥ अदृष्टस्याननुष्ठापकताच्च वैतुष्यासम्भवे तस्याननुष्ठानमित्येवरूपा, नतु वैतुष्यसम्भवेऽपि सा, दलनादेरप्यनुष्ठानापत्तेः। अत एव तस्यावघातजन्यत्वेऽपि दलनादिव्यावृत्तिफलकनियमवैयर्थ्यानुपपत्तिप्रसूतत्वान्नियमादृष्टत्वव्यवहार इत्यर्थः ॥

(व्रीह्यदृष्टोभयोद्देश्यकत्वनिबन्धनवाक्यभेदस्य श्रुतविधावुद्देश्यानेकत्वाभावात्, दृष्टादृष्टोभयविशिष्टत्वेनैकयैव द्वितीययोद्देश्यसमर्पणाच्च परिहारः)

उद्देश्यानेकत्वप्रयुक्तं वाक्यभेदं परिहरति—**आर्थिकेति**॥ श्रुतविधिना वितुषीभावविशिष्टव्रीह्युद्देशेनावघातविधाने तद्वैयर्थ्यप्रतिसन्धानोत्तरमवघातेनादृष्टं कुर्यादित्यार्थिकविध्यन्तरकल्पनान्न श्रुतविधावुद्देश्यानेकत्वम्। **अथवा**—दृष्टादृष्टाश्रयव्रीहीणामेकयैव द्वितीयया भाव्यतोक्तेर्न दोष इत्यर्थः ॥

तत्तदद्दष्टस्य च द्वितीयादिधर्मिग्राहकप्रमाणेन व्रीह्यादिनिष्ठत्वस्यैवावगतेस्तत्त्वेनैव समवायिकारणता नात्मत्वेन । अतश्चावघातस्यादृष्टवितुषीभावोभयद्वारा अपूर्वसाधनीभूत व्रीह्युद्देशेन विधानात् सिद्ध सस्कारकर्मत्वम् । प्रयोजन यागार्थव्रीह्यपेक्षया व्रीह्यन्तरमवघातार्थमुपादेय पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते नेति ॥ ४ ॥ **इति चतुर्थमवघातदृष्टार्थत्वाधिकरणम्।**

(व्रीहिपदेऽपूर्वसाधनत्वलक्षणा नियमापूर्वाङ्गीकारश्चोभयमप्यावश्यकमिति निरूपणम्)

यथाचात्र व्रीहिस्वरूप इव वितुषीभावेऽप्यानर्थक्यापरिहारादपूर्वसाधनत्वलक्षणाया आवश्यकत्वे प्रधानोत्पत्त्यपूर्वार्थत्वेन विधानोपपत्तेर्न नियमादृष्टप्रयोजन इत्याक्षेपस्तत्परिहारश्च कोस्तुभे द्रष्टव्य । अतो व्रीहीणामवघातार्थत्वाभावात् न प्रयोजनीभूतादवघातात् प्रधानापूर्वापेक्षया प्रयोजकत्वेनादृष्टान्तरकल्पनम्, किन्तु व्रीह्यर्थावघातजन्य नियमादृष्टमानुषङ्गिकमिति धात्वर्थभेदेपि नापूर्वभेद इति व्यतिरेकेण सूचयन् सिद्धान्तमुपसहरति—**अतश्चेति ॥**

(विकृतौ प्रैयङ्गवे चरौ विचारप्रयोजनस्य भाष्यकारोक्तस्य परित्यागेन प्रकृतावेवावघातार्थव्रीह्यन्तरं पूर्वपक्षे सिद्धान्ते यागीया एव इति प्रयोजनान्तरोक्तौ निमित्त प्रयोजनसिद्धिप्रकारश्च)

अत्र विकृतौ प्रैयङ्गवे चरौ विचारप्रयोजन भाष्यकारादिर्दाशतम्, तत्प्रकृत्यधीनपदार्थप्राप्तिमत्त्वेन विकृतौ स्वातन्त्र्येण निणयाभावादावश्यके प्रकृतावेव निर्णये तत्रैव तल्लाभे विकृतिपयन्तधावन प्रयोजनाभावादुपेक्ष्य प्रकृतावेव प्रयोजनमाह—**प्रयोजनमिति ॥** अवघातविधौ पुरोडाशकपालादिवत् परप्रयुक्ततया व्रीहीणा साधनत्वाश्रवणात् यागस्येवावघातस्यापि स्वातन्त्र्येण प्रयोजकत्वे सति तदर्थमपि पार्थक्येन तेषामुपादानम्, सिद्धान्तेतु तेषा सस्कार्यत्वात् व्रीहिस्वरूपार्थत्वे चानर्थक्यापत्तेरपूर्वसाधनत्वापेक्षाया व्रीहिपदस्य तल्लक्षकत्वेऽविकारास्यप्रकरणस्य तात्पर्यग्राहकत्वात् प्रकृतग्रहणोपपत्ते प्रकृतयागीयव्रीहीणामेवोपादानमित्यर्थ ॥

(पूर्वपक्षे व्रीहीणामेव त्रयाणामेवावघातस्सकृदेव, सिद्धान्ते चतुर्मुष्टिपरिमितानां यवानामपि तण्डुलनिष्पत्तिपर्यन्तमवघात इति स्वयं-प्रयोजनान्तरोपपादनम्)

एव पूर्वपक्षे सर्वौषधावघातवददृष्टार्थ त्रयाणामेव व्रीहीणा सकृदेवावघात । प्रकृतौच प्रयाजादिवदवघातस्य सान्नाय्यादियागाङ्गत्वात् तद्विकारेष्वतिदेशे यवप्रयोगेऽपि त्रिभिर्व्रीहिभिरवघात । सिद्धान्ते त्वातण्डुलनिष्पत्त्यवघात, औषधद्रव्यसस्कारकत्वेन सान्नाय्याद्यनङ्गत्वान्न तद्विकृतिष्वतिदेश ।

(५ अधिकरणम् ।)

"व्रीहीन् प्रोक्षति" "स्रुच संमार्ष्टि" इत्यादौ दृष्टोपकारकत्वासम्भवात् द्वितीयायाश्च साध्यत्ववत्करणत्वेऽपि "सक्तून् जुहोति" "बल्बजान् शिखण्डकान् कुर्वि" इत्यादौ प्रयोगदर्शनात् पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षवदर्थकर्मत्वमेव । बल्बजाना हि करोतेर्द्विकर्मकत्वापत्तेर्न साध्यत्वम् । अत करणत्वमपि

यवपक्षे तेष्वेवावघातश्चतुर्मुष्टिपरिमितानामेव यागसाधनत्वात् तावतामेव स इति प्रयोजनान्तरस्याप्युपलक्षणमेतत् ॥

॥ इति चतुर्थमवघातदृष्टार्थत्वाधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणेन प्रत्युदाहरणसङ्गतिः, द्वितीयायाः करणत्वशक्तिश्च)

पूर्वाधिकरणे दृष्टोपकारकत्वलाभात् गुणकर्मत्वे साधिते यत्र स न लभ्यते, तत्र प्रधानकर्मत्व भवत्विति दृष्टोपकारकत्वरूपसिद्धान्तहेतुप्रत्युदाहरणरूपेण पूर्वपक्षोत्थानादनन्तरसङ्गति सूचयन् विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**व्रीहीनिति ॥** आदिपदेन "परिधि समार्ष्टि" "अग्नि समार्ष्टि" "पुरोडाश पर्यग्निकरोती" इत्यादीना सग्रह । स्रुगादे सम्मार्गादिजन्यत्वेन भाव्यत्वायोगादवघातादिवच्च योग्यतारूपलिङ्गादपि दृष्टोपकारविशिष्टत्वेन तदयोगात् स्रुगादिविशिष्टसम्मार्गादीनामेवारादुपकारकतय। प्रयाजादिवन् विधान युक्तमित्याशयेनाह—**दृष्टोपकारकत्वेति ॥ ननु** योग्यतारूपलिङ्गात् गुणकर्मत्वासभवे द्वितीयाश्रुतिबलादेव तदर्थसिध्या तत्सिद्धिरित्यत आह—**द्वितीयायाश्चेति ॥** द्वितीयाया प्राधान्यवाचित्व प्रयोगानुसाराद्वा, अनुशासनबलाद्वा। **नाद्यः,** प्राधान्याभावेऽपि प्रयोगदर्शनात्। **नान्त्यः,** उपजीव्यप्रयोगविरुद्धानुशासनस्य तान्नियामकत्वानुपपत्तेरित्यभिप्रेत्याह—**करणत्वेऽपीति ॥** "बल्बजैस्तृणैर्मयूरान् कुर्वि" इत्यर्थे बल्बजानिति लोके प्रयोग । "सक्तुभिर्जुहोती" त्यर्थे सक्तूनिति वैदिकप्रयोग । आदिपदेन प्रयाजशेषेणेत्यत्र तदभावेऽप्याज्यस्य प्राधान्य व्यतिरेकेण सूचितम् । अतो बहुतरप्रयोगात्तस्या करणत्वेऽपि शक्तिरित्यर्थ ॥

(बल्बजान् शिखण्डान् कुरु सक्तून् जुहुतीत्यादावनेककर्मान्वयशङ्कातन्निरासौ)

ननु आरुण्यादीना प्रथमत क्रयभावनायामन्वितानामपि पार्ष्ठिक परस्परान्वय इवेहापि द्वयोरपि कर्मत्वेनैव प्रथमत एव बल्बजवाक्येऽन्वयोऽस्त्वित्याशङ्कामनेककरणान्वयेऽप्यनेककर्मान्वयासभवेन परिहरति—**बल्बजाना हीति ॥** एव सक्तूनामपि देवतोद्देश्यकप्रक्षेपद्रव्यत्यागसमुदायवाचिजुहोतिकर्मत्वानुपपत्ते अनीप्सितत्वेनैकदेशकर्मत्वस्याप्यनुपपत्ते करणत्व तदर्थ इत्याह—**अतः करणत्वमपीति ॥**

द्वितीयार्थ । अतश्च व्रीहिकरणक प्रोक्षणमेवादृष्टार्थत्वेन विधीयते इति प्राप्ते—

कर्मणि द्वितीयेत्यनुशासनाद् घट करोतीत्यादिप्रयोगाच्च साध्यत्वमेव द्वितीयार्थो न करणत्वम्, अनेकशक्तिकल्पनप्रसङ्गात्। कर्मत्वञ्च "कर्तुरीप्सिततम कर्मे"तिसूत्रान्नेप्सिततमत्वरूपमेव। अपि तु "तथायुक्त चानीप्सितमि"ति सूत्रादीप्सितानीप्सितसाधारण साध्यत्वमेव । यथाचैव सति न सूत्रद्वयवैयर्थ्य तथा कौस्तुभ एव प्रदर्शितम्। अतश्च व्रीहीणा द्वितीयया साध्यत्वाभिधानात् यागाङ्गत्वावगमेन चेप्सितत्वप्रतीतेस्तदुद्देशेन प्रोक्षण विधीयते । दृष्टद्वारासम्भवेऽपि चादृष्टमेव द्वार व्रीहिनिष्ठ कल्प्यते। अतएव यत्र नोपयोग क्लृप्त, न वा कल्पयितु शक्य, यथा सक्तुषु, तत्र द्वितीयया करणत्वलक्षणामङ्गीकृत्य सक्तुविशिष्टहोमस्यैव अदृष्टार्थ विधानम्। नच—अनीप्सितकर्मत्वेनाप्यन्वयोपपत्तेर्न

(द्वितीयाया. साध्यत्वे करणत्वे च करणत्व एव वा शक्तिरिति व्यवस्थापनम्)

न सर्वत्र करणत्वमेव तदर्थ, घट करोतीत्यादौ साध्यत्वेऽपि प्रयोगात्, अतो यथाप्रयोग क्वचित् साध्यत्व क्वचित् करणत्वमपि, प्रकृते च करणतयाप्युपपत्तेर्न प्रधानकर्मतात्यागे किञ्चिद्बीजम्। **एतेन**—साध्यत्वार्थकत्वमनङ्गीकृत्य करणार्थत्वाङ्गीकारमात्रेणैवात्र प्राचा पूर्वपक्षे प्रयासकरण व्यर्थमित्यपिना सूचितम्। **अथवा**—करणत्वेऽपि प्रयोगान्न साध्यत्वमात्रम् तदर्थोऽपितु करणत्वमप्यत करणत्वे एव शक्तिरित्यर्थेनापिशब्दो योजनीय । **यस्तु**—घट करोतीति साध्यत्वे प्रयोगस्तत्रापि विषयतासबन्धेन घटस्य ज्ञान प्रतीव कृतावपि करणत्वोपपत्तेर्न विरुद्ध इत्यर्थ । तेन च कौस्तुभे उक्तेन केवलकरणत्वार्थेन न विरोध ॥

(प्रयोगादनुशासनप्राबल्येन गुणकर्मत्वसिद्धान्तोपक्रम.)

आचारात् स्मृतिप्राबल्यस्य साधितत्वात् कतिपयप्रयोगरूपाचारसवादाच्च स्मृतिबोधितार्थ एव तस्याःशक्तिलाघवेनाश्रयितु युक्ता, इतरथाऽनेकशक्तिकल्पनापत्ते, अतस्तदवगतकर्मत्वाक्षिप्तप्राधान्यानुपपत्त्या गुणकर्मत्वमेवेति सिद्धान्तमाह—**कर्मणि द्वितीयेति** ॥

(साध्यत्वमेव द्वितीयार्थ, एवमपि अग्नेर्माणवकमित्यत्र माणवकपदात्पञ्चमीवारणार्थ सूत्रद्वयमावश्यकम्, अनीप्सितत्वादीनामन्यलभ्यत्वात्तत्र न शक्तिर्लक्षणा वा, साध्यत्वमात्रद्वितीयार्थत्वेऽपि व्रीह्यादीना प्राधान्यावगमप्रायश्च)

ननु कर्मत्वस्यापीप्सितानीप्सितभेदनानेकविधत्वादनेकशक्तिकल्पना तदवस्थेत्यत आह—**कर्मत्वंचेति** ॥ **साध्यत्वमेवेति** ॥ साध्यत्वपद व्याप्यत्वापरपर्यायचतुर्विधक्रियाजन्यफलाश्रयत्वपरम्, **अथवा**—तत्समनियताखण्डोपाधिपरम्, नतु जन्यत्वमात्रापरपर्यायम् । तेन चतुर्विधकर्मत्वस्यापि सग्रह । एवञ्च ईप्सितानीप्सितत्वस्य प्रमाणान्तरलभ्यत्वेन न तत्रापि शक्तिरित्यर्थ । **ननु** एव सति साध्य कर्मेत्येतावतव निर्वाहे सूत्रद्वयप्रणयनवयर्थ्यमित्यत आह—**यथाचैवं स**तीति ॥ "वारणार्थानामीप्सित" इति सूत्रेण वारणार्थाना धातूना योगे ईप्सितस्यापादानसज्ञाविधानात् अग्नेर्माणवक वारयतीत्यत्राग्निपदादिव माणवकस्यापि ईप्सितत्वेनापादानसज्ञाप्राप्तावीप्सिततमत्वेन कर्मसज्ञाविधानायाद्यसूत्रस्यावश्यकत्वे द्वेष्योदीनसग्रहार्थ द्वितीयसूत्रस्याप्यावश्यकत्वमिति कौस्तुभे दर्शितमित्यर्थ । **एतेन**—सूत्रद्वयवैयर्थ्यापत्ते प्रथमोपस्थितत्वादीप्सितकर्मत्व एव तस्या शक्ति, अनीप्सितकर्मत्वादो लक्षणेति न्यायसुधाकारोक्त—**अपास्तम्**, उभयसाधारण्येनैकशक्त्यैव निर्वाहेऽन्यलभ्याशेऽपि तत्कल्पनस्य लाक्षणिकत्वकल्पनस्य चायुक्तत्वात्। यत्तु तद्बाध, तत्राकथितादिसूत्रस्य लाक्षणिकत्वकल्पनेऽपि न दोष इति भाव । **ननु**—द्वितीययेप्सिततमत्वानवबोधे स्रुगादीना केन तदवगमो येन कर्मसज्ञया प्राधान्यमुच्येतेत्यत आह—**अतश्चेति** ॥ चेतनप्रवर्तनात्मा हि विधिरनीप्सितफले स्वत प्रवर्तयितुमशक्नुवन् भावनाया ईप्सितभाव्यकत्वमवगमयतीतीप्सितभाव्यापेक्षाया द्वितीयया भाव्यत्वेनावगताना स्रुगादीना जुह्वा जुहोतीत्यादिविध्यवगतयाऽङ्गतयेप्सितत्वेन ग्रहण नानुपपन्नमिति ईप्सिततमत्वस्य विधिनैव प्रतीतिरित्यर्थ । **नन्विति** ॥ उत्पत्तिशिष्टसोमावरुद्धत्वेनोपयोगकल्पनानुपपत्तिरित्यर्थ ॥

(द्वितीयया प्राधान्यबोधसमर्थनम्)

नच निष्प्रयोजनत्वसप्रयोजनत्वाभ्यामेव द्रव्यस्य क्रिया प्रति गुणत्वप्रधानत्वोपपत्तौ द्वितीयातृतीययोर्निष्प्रयोजनत्वापत्ति, "ऐन्द्र्या गार्हपत्यमि"त्यादौ गार्हपत्येन्द्र्यो क्रतुसबन्धित्वेन प्रयोजनवत्वे समाने सति गार्हपत्य एव प्राधान्यबोधस्य द्वितीयाधीनत्वात् । एव सूक्तवाकप्रस्तरप्रहरणयो प्रयोजनवत्त्वाविशेषेऽपि सूक्तवाके साधनताबोधस्य तृतीयाधीनत्वेन तद्वैयर्थ्यानापत्ति । अत सत्येव द्वितीयाश्रुतिप्रामाण्ये निष्प्रयोजनत्वात् सक्तुषु अपवाद इति कौस्तुभे द्रष्टव्यम्। **नचेति** ॥

(सक्तून् जुहोतीत्यत्रानीप्सितकर्मत्वपरत्वशङ्का, तत्र तन्त्ररत्नाद्युक्तः जुहोतेरकर्मकत्वेन तदसंभव इति परिहार.। जुहोतेरपि सकर्मकत्वादन्यथा स्वकीय. परिहारश्च)

अत्र तन्त्ररत्नन्यायसुधाकारादिभि "मैत्रावरुणाय दण्ड-

करणत्वलक्षणेति—वाच्यम्, तथा सति अदृष्टोपकारकस्यापि भावनाया कर्मत्वेनान्वयावश्यम्भावे तस्य द्विकर्मकत्वापत्त्योद्देश्यानेकत्वनिमित्तकवाक्यभेदापत्ते । अत. सक्तुकरणकहोमस्यारादुपकारकत्वेऽपि प्रोक्षणादे सन्निपत्योपकारकत्वमेव। प्रयोजन पूर्ववत् ॥ ४ ॥ **इति पञ्चमं व्रीहिप्रोक्षणाधिकरणम्।**

(६ अधिकरणम् ॥)

आज्यै स्तुवते, प्रउग शंसतीत्यादिस्तोत्रशस्त्राणा यागीयदेवतादिप्रकाशकतयाऽन्यमन्त्रवदेव दृष्टार्थत्वादवघातादिवदेव सन्निपत्योपकारकत्वमिति प्राप्ते।

लोके गुणिनिष्ठगुणतात्पर्यकाभिधानस्यैव स्तुतिपदवाच्यत्वेन प्रसिद्धत्वात् प्रगीताप्रगीतमन्त्रसाध्यगुणिनिष्ठगुणतात्पर्यकाभिधानस्य च स्तोत्रशस्त्रपदवाच्यत्वात् तेषा गुणिप्रकाशनतात्पर्यकत्वासम्भवेन नैषा मन्त्राणा गुणिप्रकाशनार्थत्वम् अपि तु गुणप्रकाशनरूपाणा स्तोत्रशस्त्राणामात्मनिष्ठादृष्टार्थतया आरादुपकारत्वमेव। न च प्रयाजशेषाभिघारणन्यायेन दृष्टार्थत्वानुरोधेन लक्षणया गुणिप्रकाशनरूपत्वम्, लिङ्गादेव तादृक्त्वोपपत्तौ विधिवैयर्थ्यात्। एवंच

मि"त्यादौ ददातेस्सकर्मकत्वात् मैत्रावरुणादीनामनीप्सितकर्मत्वेनान्वयसंभवेऽपीह जुहोतेरकर्मकत्वात् न सक्तूनामना प्सितकर्मत्वेनान्वय संभवतीत्यत करणत्वलक्षणेत्युक्तम्, तद्धुतो हुत पयावर्तत इति कर्मनिष्ठाप्रयोगात् "तृतीया च होश्छन्दसी"तिसूत्रेण हो कर्मणि तृतीयाविधानाच्च तस्यापि सकर्मकत्वावगतेरकिंचित्करमित्युपेक्ष्यान्यथा समाधत्ते—**तथासतीति। प्रयोजनमिति ॥**

(पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षसिद्धान्तप्रयोजनस्यात्रापि तत्वेन निरूपणम्)

पूर्वपक्षे स्रुगादीनामुपादेयत्वेन विवक्षितसङ्ख्यात्वात् कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन स्रुग्विवृद्धावपि त्रित्वसङ्ख्यावच्छिन्नैरेव सम्मार्गादिकम्। यवप्रयोगेऽपिच प्रोक्षणार्थंव्रीह्यादिसंपादनम्, सिद्धान्तेतु सवपामेव, यवप्रयोगेच तेष्वेव प्रोक्षणाद्यनुष्ठानान्न व्रीहिसंपादनमितिपूर्ववदित्यर्थ । **यत्तु**—भाष्यकाराद्युक्त प्रयोजन, तद्दूषण कौस्तुभ एव द्रष्टव्यम् ॥

॥ इति पञ्चमं व्रीहिप्रोक्षणाधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणेनापवादसंगतिः देवतास्तुतेः मण्डूकादिप्रकाशकत्वया स्तोत्रशस्त्राणा दृष्टार्थतया गुणकर्मत्वपूर्वपक्षश्च)

पूर्वाधिकरणे सावितस्य गुणकर्मत्वस्येहापवादकरणादापवादकी सङ्गति स्पष्टत्वात् संशय चानभिधाय विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमेवाह—**आज्यैरिति ॥** प्रउगसंज्ञक शस्त्रविशेष । आदिपदेन "पृष्ठै स्तुवते" निष्कैवल्य शंसती"त्यादीना संग्रह । स्तोत्र नाम प्रगीतमन्त्रसाध्यगुणगुणिसंबन्धकीर्तनम्। तदेवाप्रगीतमन्त्रसाध्य शस्त्रमिति तयोर्भेद । यद्यपि विषयतासंबधेन गुणगुणिनोरुभयोरपि संबन्धकीर्तनात्मकस्तोत्रशस्त्रे प्रति करणत्वमस्ति, तथापि तयो प्रयोजनापेक्षाया कर्मानुपयुक्तगुणप्रकाशनार्थत्वायोगेऽपि कर्मोपयुक्तगुणप्रकाशनार्थत्वेन दृष्टार्थत्वसंभवेऽदृष्टार्थत्वकल्पनायोगान् याज्यादिमन्त्रवदेव दृष्टार्थत्वलाभाय प्रकाशनार्थत्वमेव युक्तमिति गुणिसंस्कारकत्वात् गुणकर्मत्वमेवेति पूर्वपक्षमाह—**यागी-**

येति ॥ नच—द्वितीयाश्रुत्यभावे कथ गुणकर्मत्वमिति—शङ्क्यम् तदभावेऽपि गुणप्रकाशकलिङ्गमात्रादपि तदुपपत्ते । अतएव "तुल्यश्रुतित्वाद्वेतरे सधर्म स्यादि"ति पूर्वतनसिद्धान्तसूत्रे श्रुतिग्रहणमुपलक्षणमिति भाव ॥ आग्निमारुतादौ "अक्षसूक्त शंसति" "मण्डूकसूक्त शंसती"त्येवमाम्नातानामक्षमण्डूकादीना देवतात्वाभावेन देवताप्रकाशकत्वानुपपत्ते राजसूयाग्निचयनयोर्विनियुक्ताक्षमण्डूकस्तुत्यमात्रप्रकाशकत्वस्य दृश्यतेचेति गुणसूत्रेणेह शङ्कितत्वात् "स्तुतशस्त्रयोस्तु संस्कारो याज्यावद्देवताभिधानत्वादि"ति पूर्वपक्षसूत्रगत देवतापद स्तुत्यमात्रोपलक्षणमिति सूचयितु देवतादीत्यादिपदोपादानम् ॥

(स्तोत्रशस्त्रयोर्गुणिप्रकाशनपरत्वे लक्षणाप्रसङ्गेनादृष्टार्थत्वोपपादनम्)

श्रुतार्थस्यैव प्रयोजनापेक्षाया तदविरोधेनैव प्रयोजनस्य कल्पना युक्तेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**लोक इति ॥** 'वक्रकेशान्तो देवदत्त' इत्यादौ यथागुणाभिधाने स्तुतिबुद्धिर्भवति, न तथा वक्रकेशान्त तमानयेत्यादावित्यर्थ । **ननु** "प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयती"त्यत्र प्रयाजशेषप्रतिपत्त्यर्थतया दृष्टार्थतानुरोधेन विभक्तिद्वये लक्षणाश्रयणवत्, इहापि स्तौतिशंसत्यो प्रकाशने लक्षणास्त्वित्याशङ्क्य निरस्यति—**नचेति ॥** याज्यादिमन्त्रेष्विव प्रकाशनस्य लिङ्गकल्प्यमन्त्रविनियोजकश्रुत्यैव प्राप्तिसंभवेनेह गुणपरिसङ्ख्याद्यर्थत्वाभावेन विधिवैयर्थ्यापत्तेर्मन्त्राणा दृष्टार्थत्वस्य स्तुतिनिष्पादकतया सिद्धान्तेऽप्यक्षते स्तुतिस्वरूपस्य दृष्टार्थत्वकल्पने स्तुतिस्वरूपस्यैव बाधापत्तेरगत्या शक्यार्थस्यैवादृष्टार्थतया विधिसार्थक्यमन्यथा वैयर्थ्यमित्यर्थ । एव लिङ्गबाधक श्रुतिविरोधमुपन्यस्य क्रमसंबन्धिबाधापत्तिमपि दर्शयति—**एवंचेति ॥**

(क्रमसान्निध्यबाधायापि स्तोत्रशस्त्रयोरारादुपकारकत्वोपपादनम्)

यदि स्तौतिशंसत्योर्गुणिप्रकाशनलक्षणार्थतामङ्गीकृत्य गुणिस्मरणार्थत्वम्, तदा माहेन्द्रग्रहयागाभ्यासक्रमे पृष्ठस्तोत्रसाधनत्वेन विहितयो "अभित्वा शूरनोनुम" "नत्वावमन्ये" इत्यनयो अविद्यमानार्थकमन्त्रयोरिन्द्रलिङ्गत्वेन महेन्द्रप्रका-

माहेन्द्रयागसन्निधौ ऐन्द्रीस्तुतिरुपपन्ना भवति । इतरथा शब्दसमवायिनी देवता विधिगतशब्देनैव निगमेषु वक्तव्येति महेन्द्रो नेन्द्रशब्देन शक्यते प्रकाशयितुम्। अतो यत्रेन्द्र एव देवता तत्रोत्कर्षापत्ति, सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभावेन वा मनोतास्थाग्निशब्दवल्लक्षणया इन्द्रपदेन महेन्द्रस्यैव प्रकाशनापत्ति । तस्मात् प्रधानकर्मणी स्तोत्रशस्त्रे ॥ ६ ॥ **इति षष्ठं स्तुतशस्त्राधिकरणम्।**

(७ अधिकरणम्।)

गुणकर्मप्रधानकर्मविधायकाख्यातद्वये निरूपिते प्रसङ्गादभिधायक तृतीयमाख्यात निरूप्यते। मन्त्रगताना ब्राह्मणगतानाच यसच्छब्दादिसमभिव्याहृतानामाख्यातानामपि विधायकत्वम्। सत्यामपि च प्रमाणान्तरेण प्राप्तौ अभ्यासात् कर्मभेद इति प्राप्ते—

"देवाश्च याभिर्यजते" "यस्योभय हविरार्तिमार्च्छेदि"त्यादौ यच्छब्दस्य प्राप्तिद्योतकत्वेन स्वविषये अज्ञातज्ञापनरूपविधिप्रतिबन्धकत्व स्पष्टम् । एव "अग्नीदग्नीन्विहरे"त्यादौ सबोधनविभक्तेरभिमुखश्रोतृमात्रविषयाया अभिमुखानभिमुखसाधारणविधिविरोधित्वम्। ढामीत्यादेरुत्त-

शनानुपपत्ते इन्द्रस्य च यागानङ्गत्वेन प्रकाशनानुपयोगात् यत्रेन्द्रो देवता तत्प्रकरण एव पूषानुमन्त्रणमन्त्रवदुत्कर्षापत्तौ यजुर्वेदविहितग्रहयागाभ्यासक्रमेण सामवेदान्तगतोत्तराग्रन्थे पठितर्चा यथाक्रम पाठेनावगताङ्गभावाना मध्येऽनयोर्मन्त्रयोस्तदङ्गीकारक्रमस्य तत्साध्यस्तोत्रस्यच बाधापत्ति । उत्तरयोश्च ककुप्भूतत्वसपादनाय "पाद पुनरारभते" इत्यादिना माहेन्द्रग्रहसन्निधावाम्नातस्य प्रग्रथनस्य तदङ्गत्वानङ्गीकारात् तत्सन्निधिबाधापत्तिश्च । अतो दुबलयोरपि क्रमसन्निध्योरबाधेनोपपत्तौ बाधायोगात् गुणप्रकाशनार्थत्वेचेन्द्रमाहेन्द्रयोर्गुणैक्येन महेन्द्रवृत्तिगुणप्रकाशकत्वोपपत्त्या तयोरनुग्रहेण आरादुपकारकत्वमेव स्तोत्रशस्त्राणा युक्तमित्यर्थ ॥

(महेन्द्रेन्द्रपदयोर्भिन्नदेवतात्वसमर्थनेनेन्द्रमन्त्राणां महेन्द्राप्रकाशकत्वोपपादनम्)

ननु इन्द्रस्यैव वृत्रवधोत्तरकाल महत्वयोगेन "यन्महानिन्द्रोऽभवत्तन्महेन्द्रस्य महेन्द्रत्वमि"ति महेन्द्रशब्दवाच्यत्व स्मृते समुदायशक्तौ प्रमाणाभावेन महत्वगुणविशिष्टत्वेन महेन्द्रत्वादिन्द्रमन्त्राभ्यासेऽपि तत्प्रकाशनोपपत्तेर्नोत्कर्षापत्तिरित्याशङ्कानिरासायाह—**इतरथेति** ॥ "माहेन्द्र ग्रह गृह्णाती"त्यत्र महेन्द्रपदादुत्पन्नेन देवतातद्धितेन देवतात्वविशिष्टद्रव्याभिधानात् देवतात्वस्य च वृद्धव्यवहारेण त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यत्वरूपस्यानुचार्येऽथऽसभवात् तद्धिताभिहितोद्देश्यत्वाख्यदेवतात्वान्वयाय वृत्रवधोत्तर महत्त्वेन तदुपपादने वेदस्यानित्यत्वप्रमङ्गात् तद्धितवृद्धा सामर्थ्यस्यापेक्षणेनाश्वकर्णादिशब्दवदवयवार्थानपेक्षणेन समुदायवृत्त्याऽर्थान्तरप्रतिपादकेन महेन्द्रप्रातिपदिकेन महेन्द्रपदलक्षणया तस्यव तद्धितेन देवतान्व विधायत इति विधिगतशब्देनेव निगमेषु वक्तव्येति दाशमिकन्यायात् तत्पर्यायशक्रादिप्रयोगानुपपत्तौ सुतरा शुद्धेन्द्रपदप्रयोगायोगात् तेन प्रकाशनानुपपत्तेरुत्कर्षापत्त्यादिकमनिवार्यमित्यर्थ ॥

(त्वं ह्यग्ने इत्यत्राग्निशब्दस्य मनोतालक्षकत्वेऽपि प्रकृते इन्द्रशब्दस्य महेन्द्रलक्षकत्वापत्तिरिति निरूपणम्। प्रयोजननिरूपणं च)

मनोतास्थेति ॥ पशावग्नीषोमयोर्देवतात्वेऽपि "त्व ह्यग्ने प्रथमो मनोते"तिमन्त्रेऽग्निपदे स्वसहचरितसोमलक्षणावत् इहापीन्द्रपदे तल्लक्षणापत्ति । नचेह सा युक्ता, तत्र श्रुतिविरोधाभावात्, प्रत्युत "मनोतायै हविषोऽवदीयमानस्यानुब्रूही' ति प्रैषसामर्थ्याद्धविर्देवतास्मृत्यर्थत्वावगतितात्पर्यग्राहकवशात् तदाश्रयणेऽपीह तदाश्रयणस्यायुक्तत्वादित्यर्थ । प्राकरणिकेन्द्रयागे सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणसत्त्वेऽपि तदवान्तरप्रकरणपठितमन्त्रान्तरावरोधेऽस्य विनिवेशायोगात् प्रकरणबहिर्भूतेन्द्रयागे निवेशेनोत्कर्षमभिप्रेत्य सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभावेन वेत्युक्तम् । विस्तरस्तु कौस्तुभे द्रष्टव्य । सिद्धान्तमुपसहरति—**तस्मादिति** ॥ प्रयोजन यत्र अग्निष्टुत्या 'आग्नेयग्रहा भवन्ती'ति वचनेन सर्वग्रहेष्वाग्नेयत्व विहितम्, तत्र प्रकृतितो नानादैवत्यस्तोत्रशस्त्राणा प्राप्तौ पूर्वपक्षे देवतासस्कारत्वात् यथादेवतमूहितव्यम् । सिद्धान्ते त्वदृष्टार्थत्वादनूह इति देवतान्यत्वे स्तुतशस्त्रयो कर्मत्वादविकार स्यादिति सूत्रेणैव दशमचतुर्थपादे वक्ष्यत इति नोक्तम् ॥

॥ इति षष्ठं स्तुतशस्त्राधिकरणम् ॥

(यच्छब्दादिसमभिव्याहृतमन्त्रब्राह्मणगताख्यातविषयत्वोपपादनम्)

उत्तरविचारस्य सङ्गतिमाह—**गुणकर्मेति** ॥ **अभिधायकमिति**। अनुवादकमित्यर्थ । सौत्र मन्त्रपद यच्छब्दादिसमभिव्याहृताख्यातमात्रोपलक्षणम्, नतु मन्त्रत्वमविधायकत्वे ब्राह्मणत्व च विधायकत्वे तन्त्रमित्येतदर्थम्, "वसन्ताय कपिञ्जलानि"त्यादौ मन्त्रत्वेऽपि विधायकत्वात्, "यस्योभयमि"त्यस्य ब्राह्मणत्वेऽप्यभिधायकत्वात्, इत्यभिप्रेत्य मन्त्रगताख्यातस्येव ब्राह्मणगतानामपि तेषामुदाहरणत्व दर्शयति—**मन्त्रगतानामिति** ॥ यच्छब्दादीत्यादिपदेन सबोधनविभक्त्युत्तमपुरुषादिशब्दाना सग्रह ॥

(देवांश्च याभिरिति मन्त्रार्थस्तद्विनियोगस्थलं च)

देवांश्चेति ॥ "न ता नशन्ति न दभाति तस्करो नासामामित्रो व्यथिरादधर्षति । देवाश्च याभिर्यजते ददाति च ज्योगित्ताभि सचते गोपति सहे"त्येतावतो मन्त्रत्वेऽपि प्रकृतोपयोगविवक्षया तृतीयपादमात्रोपादानम् । याभिर्गोभिर्यजते

मपुरुषस्य च परप्रवर्तनारूपविधिविरोधित्वम् अतो विधाय-
कत्वासंभवान्मन्त्रगतानां स्मारकत्वं, ब्राह्मणगतानां निमित्त-
प्रतिपादकत्वं लक्षणयेति द्रष्टव्यम् ॥ ७ ॥ **इति सप्तमं मन्त्राभिधायकत्वाधिकरणम्** ॥

याश्च ददाति ता गावो न नश्यन्ति नच तस्करो दभ्नाति हि-
नस्ति। नचासाङ्गवाममित्रकृतो **व्यथिरुपद्रव आदधर्षति** पीडयति गोस्वामी च ताभिस्सह **ज्योक्च** चिरं कालं **इत्** निश्चयेन **सचते** संयुक्तो भवतीति गोस्तुत्यर्थमन्त्रार्थः। अयं आनुबन्ध्ययागाङ्गपशुपुरोडाशानुनिर्वाप्यदेवीहविर्यागे चरुद्रव्यके गोदेवत्वे याज्यात्वेन विनियुक्तः ॥

(यद्यदिप्रभृतीनां विधिशक्तिप्रतिबन्धकत्वोपपादनम्)

नच—यच्छब्दस्य स्वार्थमात्रे सिद्धताद्योतकत्वात् गोस्वरूपानुवादेऽपि तस्याः साधनत्वेन विध्युपपत्तिरिति—**वाच्यम्,** यः पाकं करोति स भुङ्क्ते इत्यादौ तच्छब्दावधिप्राप्तानुवादकत्वस्य लोके दर्शनेनेहापि या गा ददाति ता न नशन्तीति यच्छब्दसमभिव्याहारेण तच्छब्दावध्यनुवादकत्वप्रतीत्या यागदानयोः सिद्धानुवादप्रतीतेर्विधेयत्वायोगात्। अत एव यत्र कर्तृसमभिव्याहृतं तत्रापि कृत्याश्रयत्वरूपकर्तृत्वस्य सिद्धताप्रतीत्या कृतेरपि सिद्धताप्रतीत्या न विधेयत्वम्। एवं सत्यपि यदि कथंचिदप्यालोच्यमाने प्राप्तिर्न संभाव्येत, तदा "यदाग्नेयोऽष्टाकपाल" इतिवत् स्वार्थमात्रप्रसिद्धिद्योतकताम्ङ्गीकृत्य विधेरगत्या विधायकत्वमप्याश्रीयेत, नत्वेतदस्ति, गोद्रव्यकयागदानादेरनेकविधिभिः प्राप्तत्वादित्यर्थः। एवं यदिशब्दस्यापि निमित्तत्वपरत्वात् स्वसमभिव्याहृतप्राप्तिद्योतकत्वं द्रष्टव्यम्। एवमग्नीदिति वक्त्रा श्रोत्राभिमुख्येन विधानं नेदं वक्तुरभावान्न संभवतीत्यध्वर्युवक्तृत्वानुवादकत्वमेवेत्यर्थः। अत एव अत्र लोटपि नालौकिकविध्यर्थकः, किंतु "प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्चे"ति सूत्रात् प्रेषार्थक एवेति ध्येयम्। **परप्रवर्तनेति** यत्रतूत्तमपुरुषेप्यहं ददामिति लिङ्प्रयोगस्तत्रतु स्वनिष्ठप्रवर्तनापरत्वं तत्र लक्षणया नेयमिति द्रष्टव्यम् ॥

(विधिशक्तिप्रतिबन्धकयदादिशब्दस्य धर्मोपयोगनिरूपणम्)

नचैवं तर्हि तेषामानर्थक्यम्, ब्राह्मणादिगतानां आख्यातान्तरैकवाक्यतया निमित्तत्वप्रतिपादकतयोपयोगात्। मन्त्रगतानान्तु यद्यपि विधेयत्वेनोद्देश्यसमर्पकत्वेनोपयोगाभावात् स्तावकतया च दूरस्थत्वेन पदैकवाक्यताभावादनुपपत्तेः पदार्थविधया स्तुतिमात्रलक्षणायामपि स्वार्थबोधे सैमाप्त्यभावेन वाक्यैकवाक्यताया अप्यसंभवान्नोपयोगः संभवति तथापि

(८ अधिकरणम्।)

मन्त्रप्रसङ्गात् "अहेर्बुध्निय मन्त्रं मे गोपाये"ति वेदप्रयुक्तमन्त्रशब्दार्थनिर्णयाय तल्लक्षणमुच्यते। यत्राभियुक्तानां मन्त्रपदवाच्यत्वप्रकारिकोपस्थितिर्विशेष्यतासंबन्धेन समन्त्र।

पारिशेष्यान्मन्त्राधिकरणन्यायेन स्मारकत्वेनैव स इत्याह—**अत इति** ॥ प्रयोजनं स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ **इति सप्तमं मन्त्राभिधायकत्वाधिकरणम्** ॥

(पूर्वाधिकरणेन प्रासङ्गिकसङ्गतिनिरूपणम्)

पूर्वाधिकरणे उपलक्षणतयापि सूत्रे मन्त्रशब्दप्रयोगादुपस्थितस्य मन्त्रस्य लक्षणं क्रियत इति प्रासङ्गिकीं सङ्गतिं दर्शयति—**मन्त्रप्रसङ्गादिति** ॥

(शास्त्रसङ्गतिनिरूपणपूर्वकमर्थप्रकाशकत्वस्यालक्षणत्वात् मन्त्रत्वप्रकारकप्रसिद्धिविषयत्वमेव मन्त्रत्वमिति निरूपणम्)

शास्त्रे वाक्यार्थविचारवत् वेदपदार्थविचारस्यापि कर्तव्यत्वेन प्रतिज्ञानादिह तत्करणेन शास्त्रसङ्गतिं सूचयितुं वैदिकपदार्थत्वं दर्शयितुं **अहिर्बुध्न्येत्युक्तम्।** "अहिर्बुध्न्यो रुद्र" इति प्रकाशकाराः। आवसथ्याग्निरित्यपरे। तच्छब्देन पूर्वाधिकरणोक्तमभिधानं परामृश्य तदभिधानं चोदकं प्रयोजकं येषामिति बहुव्रीहिसमासेन प्रयोगकाले अर्थप्रकाशकत्वं मन्त्रलक्षणं यद्यपि सूत्रे प्रतीयते, तथापि मन्त्रकाण्डपठितानां "वसन्ताय कपिञ्जलानालभेते"त्यादीनां मन्त्रत्वेऽपि विधायकत्वेनार्थप्रकाशकत्वाभावेनाव्याप्तेः पञ्चमे मन्त्राभावे ब्राह्मणस्यापि स्मारकत्वाङ्गीकारादतिव्याप्तेश्चाश्रुतमयुक्तं तदित्युपेक्ष्यान्यथा लक्षणमाह—**यत्रेति** ॥

(मन्त्रपदवाच्यतावच्छेदकनिरूपणेनोक्तमन्त्रलक्षणस्य सूत्रारूढत्वप्रतिपादनेनात्यन्तत्वादिलक्षणखण्डनेन चोपसंहारः)

ननु मन्त्रपदवाच्यतावच्छेदकानिश्चये वाच्यत्वप्रकारकनिश्चयायोगान्न लक्षणसिद्धिः॥ न हि मन्त्रत्वन्नाम जातिः, तथात्वे विधित्वादिना साङ्कर्यापत्तेः, अनेकवर्णव्यक्तीनां यौगपद्यासंभवेन मन्त्रत्वस्याभिव्यक्त्यनापत्तेश्च। नाप्युपाधिः, तस्य मन्त्रप्रसिद्धिविषयत्वरूपत्वे अन्योन्याश्रयापत्तेः, अतः कथमेतल्लक्षणमित्यत आह—**वाच्यतावच्छेदकंचेति** ॥ अखण्डोपाधिरूपस्यैव मन्त्रत्वस्य देवतात्ववत् स्वीकारेण तेन रूपेण वाच्यत्वेऽवधारिते तत्प्रकारकनिश्चयविषयत्वस्य लक्षणत्वोपपत्तिः। अतश्च तच्छब्दस्य मन्त्रपरत्वमेवाङ्गीकृत्य मन्त्रचोदकेषु मन्त्राध्येतृषु या मन्त्राख्या मन्त्रपदवाच्यत्वप्रकारिका प्रसिद्धिः, सैव विषयतासंबन्धेन लक्षणमाख्यापदप्रयोगेण सूत्रे उक्तमिति भावः। यानि अत्यन्तत्वादीनि लक्षणानि वृत्तिका-

वाच्यतावच्छेदकं च मन्त्रत्व जातिरखण्डोपाधिर्वेत्यन्यदेतत् ॥ ८ ॥ **इति अष्टमं मन्त्रलक्षणाधिकरणम् ॥**

(९ अधिकरणम्)

"एतद्ब्राह्मणानि पञ्च हवींषी"ति वेदप्रयुक्तब्राह्मणशब्दार्थपरिज्ञानार्थं तल्लक्षणमपि प्रसङ्गादेव । मन्त्रातिरिक्तवे-

रेण कृतानि, तानि कथञ्चित्स्वरूपकथनमात्रपरतया नेयानि, नतु लक्षणत्वेन "इज्यश्चासि वन्यश्च वाजिन्नि"ति मन्त्रेऽसिमध्यत्वेन "तत्त्वा यामि ब्रह्मणे"ति मन्त्रे त्वामध्यत्वेनाव्याप्ते रित्यादि प्राचा ग्रन्थेष्वेव द्रष्टव्यम् । प्रयोजनम्—"आक्षेपेष्वपवादेषु प्राप्त्या लक्षणकर्मणि । प्रयोजन न वक्तव्य यच्च कृत्वा प्रवर्तते ' इत्यभियुक्त्या लक्ष्यज्ञानरूपस्यैव स्पष्टत्वात्—न पृथग्वाच्यमिति नोक्तम् ॥

॥ इत्यष्टम मन्त्रलक्षणाधिकरणम् ॥

(शास्त्रानन्तरसङ्गतिनिरूपणपूर्वकं मन्त्रातिरिक्तवेदवाक्यत्व ब्राह्मणस्य लक्षणमिति अर्थवादोपनिषदामपि विधावेवान्तर्भावेनोपपादनम्)

पूर्ववदेव वैदिकपदार्थविचारेण शास्त्रसङ्गतिं प्रसङ्गसङ्गतिं चानन्तर दर्शयन् ब्राह्मणलक्षण यद्यपि मन्त्रलक्षणवदेव यत्राभियुक्ताना ब्राह्मणपदवाच्यत्वप्रसिद्धिविषयत्वरूप शक्यते वक्तुम्, इतरथा ब्राह्मणातिरिक्तवेदत्व मन्त्रत्वमित्येवरूपस्य मन्त्रलक्षणस्यापि सम्भवेन विनिगमनाविरहापत्ते, तथापि स्वतन्त्रस्यार्पर्नियन्तुमशक्यत्वादिति न्यायेन सूत्रकृदुक्तमेव लक्षण दर्शयति—**एतद्ब्राह्मणानीति ॥ वस्तुतस्तु—** शेषे ब्राह्मणमित्येतावतव सिद्धे शब्दशब्दप्रयोगेणाभियुक्तप्रसिद्धिमूलकत्वमेव पूर्वोक्तलक्षणस्य प्रतीयत इति न विनिगमनाविरह—**इति ध्येयम् । मन्त्रातिरिक्तेति ॥** वेदस्य ब्राह्मणमन्त्रयो वेदनामधेयमिति द्विराशित्वोक्ते मन्त्रातिरिक्त वेन लक्षणेनार्थवादाना विधीनामुपनिषदा च द्वितीय राश्यन्तर्भाव सूचित । अत्रापि वृत्तिकारोक्तानि लक्षणानि भाष्यादावेव दूषितानि तत्रव द्रष्टव्यानि ॥

। इति नवमं ब्राह्मणलक्षणाधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणेनापवादिकसङ्गति. ऊहप्रवरनामस्वरूपनिरूपणपूर्वकतन्मन्त्रत्वपूर्वपक्षश्च)

पूर्व वदस्य द्वराश्ये उक्ते ऊहादरप्यनुमानादिगम्यवेदत्वाभ्युपगमात् तत्रच विधिप्रयोजनत्वाभावेन ब्राह्मणत्वाभावात् पारशेषेणाथवा प्रयोगकालेऽर्थप्रकाशकत्वरूपपूर्वोक्तलक्षणप्राप्त्या वा मन्त्रत्वे प्राप्ते तदपवाद क्रियते । अर्थाच्च द्वराश्यस्य [illegible]मानवेदविषय व सिद्ध भवतीत्येवमापवादकी सङ्गति

त्वमेव ब्राह्मणत्वम् ॥ ९ ॥ **इति नवमं ब्राह्मणलक्षणाधिकरणम् ॥**

(१० अधिकरणम् ।)

ऊहप्रवरनामधेयाना सत्यपि प्रयोगकाले अर्थस्मरणार्थमुच्चार्यत्वे मन्त्रपदैकवाक्यत्वे च स्वरूपेण वेदे पठितत्वाद् भियुक्तप्रसिद्ध्यविषयत्वेन नैषा मन्त्रत्वम् । अतश्च नैषा श्रेषे

स्पष्टत्वादनभिधाय विषयप्रदर्शनपूर्वकं पूर्वपक्ष सक्षेपेण सूचयति—**ऊहेति ॥** "प्राकृतस्थानपतितपदार्थान्तरकार्यत । ऊह प्रयोगो विकृतौ ऊह्यमानतयोदित " इत्यग्न्यादिपदस्थाने विकृतौ सूर्यादिपदप्रयोगो यो मन्त्रेषु स ऊह । "आर्षेयं वृणीत" इत्यादिविधिवशात् काश्यपवत्सारनैध्रुवेत्यादिशब्देन आर्षेय कीर्त्यते, स प्रवर । सुब्रह्मण्यानिगदे यत्र "देवदत्तशर्मण पुत्रो यजत इत्यादिना यजमानपित्रादिवाचकशब्दो यजमानस्य नाम गृह्णाती"ति विहित प्रयुज्यते तन्नाम । **मन्त्रपदैकवाक्यत्वेचेति ॥** इतरथा अमन्त्रैकैकवाक्यतापन्नाना मन्त्राणामपि श्लोकैकवाक्यतापन्नमन्त्राक्षरवदमन्त्रत्वापत्तिरित्यर्थ ॥

(मन्त्रैकवाक्यत्वस्यार्थप्रकाशकत्वस्य वा मन्त्रत्वाप्रयोजकत्वेनोहाद्यमन्त्रत्वसिद्धान्त.)

सिद्धान्तमाह—**स्वरूपेणेति ॥** स्वाध्यायाध्ययनकाले तेषामपठितत्वेनाभियुक्तप्रसिद्ध्यभाव इत्यर्थ । **अत एव** तेषा स्वरपूर्वकं पाठाभावेऽपि न दोष । **नैषामिति ॥** नच तदेकवाक्यतापन्नाना अमन्त्रत्वापत्ति, एकपदलोपेऽपि स एव मन्त्र इति दृढतरप्रत्यभिज्ञानात् मन्त्राविनाशप्रतीते । अतएव याज्यान्ते स्तुतिकरणेऽपि न मन्त्रत्वहानि । श्लोकैकवाक्यतापन्नमन्त्राक्षरेषु तु प्रसिध्यभावादेव न तत् । एवंच मन्त्रैकवाक्यतायामपि इषेत्वेत्यत्र छिनद्मीत्यध्याहृतस्य मन्त्रत्वाभावेन मन्त्रैकवाक्यताया, अर्थप्रकाशकत्वस्यापि यथा प्रकृतिप्राप्तस्य "उपावर्तध्व"मिति मन्त्रस्य स्थाने महाव्रते "रथघोषेण माहेन्द्रस्य स्तोत्रमुपाकरोती"ति वचनविहिते रथघोषेऽपि सत्त्वेन व्यभिचारान्न तन्मात्रेणैषा मन्त्रत्वमित्यर्थ ॥

(विधिवाक्याम्नातेरापदस्य, आयुराशास्ते यजमानोऽसौ इत्यत्रासाविति पदस्थानीयविशेषपदाना च मन्त्रत्वनिरासः । पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजननिरूपणं च)

अत्रच वार्तिके—यत् इरापदस्यैर कृत्वोद्गेयमिति विधिवाक्ये तद्धितान्तर्गतत्वेनाम्नातत्वादस्त्येव मन्त्रत्वमित्युक्तम्, तज्ज्ञानार्थं ब्राह्मणे समाम्नातस्यापि मन्त्रप्रसिद्ध्यविषयत्वेन मन्त्रत्वायोगात् कथञ्चित् मन्त्रकाण्डे तद्विधिपाठाभ्युपगमेऽप्येरपदस्यव पाठेनेरापदेन तदसम्भवादतिशयार्थम् । यदपि "आशास्तेऽय यजमानोऽसावि"त्यादिसर्वनामसयुक्ते मन्त्रे असावित्यस्य स्वाध्यायादिकाले मन्त्ररूपस्यापि कर्मकाले तत्पद

मन्त्रश्रेषनिमित्त प्रायश्चित्तम्, अपितु अङ्गश्रेषनिमित्तकमेव ॥ १० ॥ **इति दशमं ऊहामन्त्राधिकरणम् ॥**

(११ अधिकरणम् ।)

तेषाम् ॥ मन्त्रत्वादौ व्यापकधर्मे निरूपिते तत्प्रसङ्गादेव तदवान्तरधर्मो ऋक्त्वादि, "ऋच सामानि यजूषी"ति ऽप्रयुक्तऋगादिपदार्थपरिज्ञानार्थ निरूप्यते । पादव्यवस्थावन्मन्त्रत्व ऋक्त्वम् ॥ ११ ॥ इति एकादशं ऋग्लक्षणाधिकरणम् ॥

स्थाने पठनीयस्य देवदत्तादिपदस्यापि विशेषाणामानन्त्याद्युगपत्कालत्वाच्चाम्नातुमशक्ते स्वरूपस्य सर्वनामप्रकारेणास्त्येवाम्नानमित्यशून्यस्थानत्वात् मन्त्रस्य शक्यमेव निरूपण कर्तुम्। यदत्र पद निवेक्ष्यते तद्वानय मन्त्र इत्यतो मन्त्रत्वमित्युक्तम्, तदपि तेषा विशेषपदाना स्वरूपेण पाठाभावात् तत्प्रसिद्धिविषयत्वानुपपत्ते सर्वनामपाठस्यच स्वाध्यायकाले पारायणादौ चोपयुक्तत्वेनानर्थक्यस्याप्यभावादितरथा सुब्रह्मण्यानिगदे आर्षेयवरणेऽपि सामान्यात्मना आम्नानस्य विशेषपर्यवसान विनाऽनुपपत्ते प्रवरादीनामपि विविविहितत्वेन मन्त्रत्वापत्तेरनिवार्यत्वादतिशयार्थमेवेत्युक्त कौस्तुभे । **अतएव वार्तिके**—सर्वनामस्थाने प्रयुज्यमानपदानाममन्त्रत्वमाशङ्क्य तयानामेति केचिदित्यनेनेष्टापत्ति कुर्वता मतमप्ययुक्तम्। **अतश्च नैषामिति** ऊहितपदघटितसमस्तमन्त्रश्रेषे मन्त्रश्रेषप्रायश्चित्तस्य पक्षद्वये साम्येऽपि ऊहितपदमात्रश्रेषे मन्त्रपदश्रेपनिमित्त प्रायश्चित्त पूर्वपक्षे । सिद्धान्तेतु तस्य मन्त्रान्तर्गतत्वेऽपि मन्त्रपदत्वाभावान्न तत्, अपितु ज्ञाताज्ञाताङ्गश्रेषनिमित्त प्रायश्चित्तमित्यर्थ

। इति दशममूहामन्त्राधिकरणम् ।

(प्रायपाठार्थवृत्तवशादिकृतपादव्यवस्थावन्मन्त्रत्वं, ऋक्त्वमिति, ऋग्लक्षणनिरूपणम्)

यद्यपि अर्थवशेनेति हेतूपादानसहित लक्षणमुक्तम्, तथापि तत्प्रवेशमन्तरेणापि निर्दोषतया लक्षणोपपत्तिमभिप्रेत्य ऋग्लक्षणमाह—**पादव्यवस्थावदिति** ॥ सूत्रगतत च्छन्दपरामृष्टमन्त्रत्वोक्त्या श्लोकादावतिव्याप्तिनिरास सूचित । साच पादव्यवस्था 'अग्निमीळे पुरोहितमि"त्यत्र ऋगर्थापयवसानेऽप्यवान्तरवाक्यार्थमादायार्थवशाद्भवति । एवमपरयोरपि पादयोरीळे इत्याख्यातपदानुषङ्गेणार्थवत्त्वमिति सूत्रे उपात्तमप्यर्थवशेनेति पद हेत्वन्तराणा वृत्तादीनामप्युपलक्षणम्। **तदुक्तं प्रातिशाख्ये**—"प्रायोऽर्थो वृत्तमित्येते पादज्ञानस्य हेतव" इति । अस्यार्थस्तद्भाष्ये **प्राय.** प्रायपाट, **वृत्तं तु** "वर्षिष्ठाणिष्ठयोरेषा लघूपोत्तममक्षरम् । गुरुस्त्वितरयो ऋक्षु तद्वृत्त छन्दसा विदु" इति प्रातिशाख्ये उक्तम्। **एषां** पदाना **वर्षिष्ठाणिष्ठ**योर्द्वादशाष्टाक्षरपादयोरपोत्तममक्षर लघु भवति । यथा "प्रदेवमच्छा मधुमन्त इन्दव" इति द्वादशाक्षरे पादे दकार उपोत्तमो लघुर्भवति तदन्त्याक्षरान्त पादो ज्ञातव्य । यथा "अग्निमीळ" इत्यत्र ळिकार उपोत्तमो लघुर्भवति तदन्त्याक्षरान्त पादो भवति । **इतरयोः** दशैकादशाक्षरयोस्तु उपोत्तम गुरुर्भवति तदन्त्याक्षर एव पाद । यथा "श्रुवा इव विपिपानस्याद्रे"रिति दशाक्षरे पादे **स्या** इति गुरुर्भवति । यथावा "पिबा सोममभियमुग्रतर्द" इत्येकादशाक्षरे पादे र्द इति सयुक्ताक्षरे विद्यमाने पूर्वस्य गुरुत्वात् तकारो गुरुभवति । तदन्त्याक्षरान्तौ तौ पादौ ज्ञेयावित्यर्थ । प्रायपाठोदाहरण तु "गोर्नपर्वविरदातिरश्चे"ति त्रैष्टुभे पादे एकादशाक्षरत्वमपेक्षितम्। वर्ततेतु दशाक्षरत्व तत्र नेत्यक्षरे रकारनकारयो व्यूहनेनैकादशाक्षर क्रियते । तत्र त्रैष्टुभे अस्मिन् सूक्ते पूर्वोत्तरपदाना एकादशाक्षरत्वमस्ति । तत्प्रायपाठ एव हेतु । अर्थोदाहरण तु उक्तमेव । अन्यदपि घृणानोऽद्भिदवतानित्यन्त पादोऽर्थवशात्। "तमुत्त्वामिन्द्र न रेजमानमि"ति त्रैष्टुभ पादे एकेनाक्षरेण न्यूनेऽप्यल्पवपम्येण तत्रैव नमित्यत्र पादान्तत्वम्। "एवादेवॉइन्द्रो विव्ये नृन्प्रश्च्योत्नेन मघवा सत्यराधा । विश्वेत्ताते हरिव शचीवोभितुरास स्वयशो गृणन्ती"त्यस्यामृचि उत्तराधच दशाक्षरो द्वौ पादौ । पूर्वार्धे तु अर्थवशेन नृनित्यन्त पादान्तो भवति। वृत्तवशादन्ते नृनेत्यस्योपोत्तमस्य गुरुत्वात् तत्र वृत्तापेक्षयाऽर्थस्य बलवत्त्वात् नृनित्यन्ते पादे प्राप्ते नृउत्तरार्धर्चगतदशाक्षरपादद्वयप्रायपाठेनार्थापेक्षयापि बलीयसा प्रेत्यन्तपादोवसीयते । **तदुक्तं प्रातिशाख्ये**—'तद्विशेषसन्निपातेतु पूर्व पूर्व पर परम्, इति प्रायोऽर्थवृत्ताना समवाये पूव पूर्व प्रबल उत्तरमुत्तर दुर्बलमित्यर्थ । **एतेन**—"अग्नि पूर्वेभिर्ऋषिभिरि' त्यत्र क्रियापदानुपादानादपर्यवसिताथ वृत्तवशेन व्यवस्थेत्युक्त यद्वार्तिके तदपि—**व्याख्यातम्, यत्तु**—न्यायसुधाकरादीना लघुगुर्वक्षरसाम्याद्वृत्तवशेनेति वार्तिकगतवृत्तपदव्याख्यानम्, **तदयुक्तम्**, वार्तिकगतवृत्तपदस्य पूर्वदर्शितप्रातिशाख्योक्तवृत्तार्थत्वेनाप्युपपत्ते । लघुगुर्वक्षरसमाख्यवृत्तपरतया व्याख्यानस्य निष्प्रमाणत्वात्। अतएव वृत्तापेक्षया बलवताथवशेनेड्य इत्यन्तस्य पादान्तत्वे प्राप्ते अग्निमीळ इत्याद्यष्टाक्षरप्रायपाठेनाथापेक्षया बलीयसैव पादव्यवस्था युक्ता । वार्तिके वृत्तोपन्यासो न ईड्य इत्यन्तस्य पादान्तत्वाद्वृत्त्यर्थोऽपि तु ऋषिभिरित्यन्तस्य पादान्तत्व नाथवशेन भवति केन तर्हीत्यपेक्षाया तदुपपादनमात्रार्थ एव । एव स्थिते अग्निमीळ इत्यादो वृत्तार्थाक्षरसङ्ख्यानियमछन्दोलक्षणाना पादव्यवस्थाहेतूना समुच्चयेऽपि न क्षतिरिति ज्ञेयम्। इदच मूलानपेक्षितमपि कौस्तुभदर्शितोदाहरणशोधनिकार्थ प्रसङ्गादत्रोपपादितम् ॥

॥ इत्येकादशं ऋग्लक्षणाधिकरणम् ॥

(१२ अधिकरणम्।)

मन्त्रत्वसमानाधिकरणगीतत्वं सामत्वम् ॥ १२ ॥ इति **द्वादशं सामलक्षणाधिकरणम् ॥**

(१३ अधिकरणम्।)

ऋक्सामभिन्नमन्त्रत्वं यजुष्ट्वम्, स्तोभाक्षरेष्वपि तस्वा-

(सामलक्षणम् सामशब्दस्य गीतिपरत्वम्, साप्तमिकाधिकरणस्यैतदाकृत्यधिकर-णाभ्यामपौनरुक्त्यमित्यादीना निरूपणम्)

अत्रापि सूत्रे तेषामिति पदानुवृत्त्या मन्त्रगतत्वस्य लाभेनाभियुक्तप्रसिद्धिमूलोपपत्तिकं सामलक्षणमाह—**मन्त्रत्वेति॥** तेन न लौकिकगीतावतिव्याप्तिः। यद्यपि गीतिविशिष्टाया-मृचि अभियुक्ताना प्रयोगः तथापि "एकखण्डेन शब्देन विशिष्टो यत्र गम्यते। विशेषणस्य वाच्यत्वं तत्र सर्वत्र जायते" इति वार्तिकोक्तेन नागृहीतविशेषणन्यायेन ऋचा व्यक्तेरिव लक्षणादिनापि भानोपपत्तेर्विशेषणीभूतगीतिवाचित्वस्यैव लाघवेन सप्तमे साधनीयस्यानागतावेक्षणन्यायेन सूत्रकृतेहोपादानं कृतम्। अतएव न तेन पौनरुक्त्यम्। नह्यत्र गीतिमात्रवाचित्वसाधनस्य प्रयोजनमस्ति, गीतिविशिष्टऋग्वाचित्वेनापि ऋगादिभ्यो भेदसिद्धेः, सप्तमे तु "कवतीषु रथन्तरं गायती"-त्यनेन "कयानश्चित्रे"त्यस्यामृचि विहिते रथन्तरे रथन्तर-शब्दस्य ऋक्पर्यन्तवाचित्वे ऋचो ऋगधिकरणत्वासंभवात् कवतीशब्दे कार्यलक्षणापत्तिभिया गीतिमात्रवाचित्वसाधन-मभीवत्यामुत्पन्नरथन्तरगीतेरतिदेशसिध्यर्थमुपयुक्तमिति तत्र त्यस्यैव सिद्धवत्कारेणेहोक्तत्वात् साप्तमिकाधिकरणस्याप्या-कृत्यधिकरणप्रयोजनकथनार्थत्वात् नाकृत्यधिकरणेन पौनरुक्त्यमपीति ध्येयम्॥ यद्यपि रथन्तरादिशब्दाना गीतिवा-चित्वं साधितम् न सामशब्दस्य, तथापि विशेषवाचकपदानां गीतिवाचित्वे साधिते तेषां रथन्तरं सामेत्यादौ सामान्यवा-चिसामपदसामानाधिकरण्यं सामशब्दस्य गीतिसामान्यवाचि-त्वेनैव संभवतीत्यभिप्रेत्य सप्तमसिद्धत्वोक्त्यविरोधः॥

॥ इति द्वादशं सामलक्षणाधिकरणम् ॥

(यजुर्मन्त्रलक्षणम्)

मन्त्रत्वपदोपादानेन ब्राह्मणं व्यावर्तयन् यजुर्लक्षणमाह—**ऋक्सामेति ॥** प्राचामुक्ते लक्षणे स्तोभाक्षरेष्वतिव्याप्ति प्रसक्तामिष्टापत्त्या परिहरति—**स्तोभेति ॥** प्रश्लिष्टपठितत्वस्य मूलग्रन्थेषु निवेशितस्यापि व्यावर्त्याभावेन पादबन्धा-भाववत्वादक्षरघटितत्वरूपस्वरूपकीर्तनमात्रार्थत्वाभिप्रायेणा-नुपन्यासः॥

॥ इति त्रयोदशं यजुर्मन्त्रलक्षणाधिकरणम् ॥

त्यातिव्याप्तिः ॥ १३ ॥ इति **त्रयोदशं यजुर्मन्त्रलक्षणाधिकरणम् ॥**

(१४ अधिकरणम्।)

निगदसंज्ञकाना मन्त्राणां संज्ञाभेदादुपांशु यजुषा उच्चै-र्निगदेनेति विप्रतिषिद्धधर्मभेदाच्च भेदो यजुर्भ्य इति प्राप्ते—

(पूर्वाधिकरणेनाक्षेपसङ्गतिः संज्ञाभेदान्निग-दानां यजुर्भेदपूर्वपक्षश्च)

शेषे यजुःशब्द इति पूर्वसूत्रेण ऋक्सामभिन्नतया यजुर्भेदकथनेन यन्मन्त्रत्रैविध्यमुक्तं तदाक्षेपेणेह पूर्वपक्षकरणादाक्षेपसङ्गतिं स्पष्टत्वादनभिधाय पूर्वपक्षमेवाह—**निगदसंज्ञकानामिति ॥** ते च प्रायः परसंबोधनार्था "अग्नीदग्नीन्वि-हरे"त्यादयः, "निगदो वा चतुर्थं स्यात् धर्मविशेषादि"ति पूर्वपक्षसूत्रे धर्मविशेषादिति पदेन उच्चैष्ट्वादिधर्मान्यत्वस्य **पूर्वपक्ष**हेतुतया प्राथम्योक्ते "व्यपदेशाच्चे"ति [illegible]ण संज्ञाभेदस्य तद्धेतुताया उत्तरत्र सूचनेऽपि "वेदो वा प्रायदर्शनादि"ति तार्तीयवाक्याधिकरणे उपांशुत्वादीनां तत्तन्मन्त्रधर्मत्वनिरासेन तत्तद्वेदविहितकर्मधर्मत्वस्य वक्ष्यमाणत्वेन तद्विरुद्धस्य मन्त्रधर्मान्यत्वहेतोस्तदधिकरणपूर्वपक्षस्थतयोक्तस्याभ्युच्चयहेतुत्वप्रतीतेर्मुख्यत्वमुत्तरहेतोरेवेति सूचयितुं सौ-त्रक्रमं विहाय द्वितीयमेव हेतुमादितो मुख्यत्वाद्दर्शयति—**संज्ञाभेदादिति ॥** इमे निगदा इमानि यजूंषीत्येवं भि-न्नसंज्ञाभिर्व्यवहारात् ज्योतिरादिवत् भेद इत्यर्थः। **विप्रतिपिद्धेति ॥**

(उच्चैर्निगदेनेत्यस्य सामान्यशास्त्रबाधकत्वेन परप्रत्यायनरूपकार्यार्थतयाप्राप्तोच्चैस्त्वानु-वादत्वेन वोपपत्तिनिरासेन पूर्वपक्ष-समर्थनम् ॥)

निगदानां यजुष्ट्वे उपांशुत्वप्राप्त्योश्चैष्ट्वविधानानुपपत्तेर्विशेष-विहितेन बाधसंभवेऽपि स्वविषयवृत्तिभेदकल्पनया बाधेनोप-पत्तौ सामान्यवाक्यस्य संकोचलक्षणबाधाभ्युपगमस्यायुक्तत्वात् स्वरूपत एव भेदकल्पना युक्ता। **नच**—परप्रत्याय-नरूपकार्यानुरोधेनैवोपांशुत्वविधेः संकोचादुच्चैर्निगदेनेत्यस्या-नुवादतोपपत्तेर्न तद्भेदबाधकतेति—**वाच्यम्,** मन्त्रप्रमाणकपरप्रत्यायनरूपकार्यानुरोधेन वाक्यस्यापि ब्राह्मणगतस्य सं-कोचायोगात्, "नमः प्रवक्त्रे" "देवेद्धो मन्विद्ध" इत्यादीनां परप्रत्यायनार्थस्याप्यभावाच्च। अत उच्चैरित्यस्य विधित्वाव-श्यकत्वात् भेदबोधनार्थेऽपि तद्विध्युपपत्तेर्नोपांशुत्ववाक्यस्य सं-कोचो युक्त इत्यर्थः॥

(ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेन संज्ञाभेदस्य भेदा-साधकत्वेन निगदयजुष्ट्वसिद्धान्तनम्)

मन्त्र एवेति ॥ "तदाहुः—ऋक्सुब्रह्मण्या यजुषि साम-वेति प्रश्नोत्तरभूते मन्त्र एव खल्वयं निगदभूतो भवति। त-

"ऋच सामानि यजूषी"ति वेदे त्रयाणामेव मन्त्रभेदाना सकीर्तनात् "मन्त्र एव खल्वय निगदभूतो भवति तस्माद्य-जुरि"ति च लिङ्गान्निगदानां यजुष्ट्वमेव, सज्ञा तु ब्राह्मणपरि-व्राजकन्यायेनाभेदेऽप्युपपन्ना। निगदत्व च यजुष्ट्वावान्तरधर्मो नतु नितरा उपाशुस्वरातिरिक्तस्वरेण गद्यमानत्वम्, "नम प्रवक्त्ने" इत्यादिनिगदेषु उपाशुपठ्यमानेष्वव्याप्ते । नच ध-र्मभेदाद्भेद , विशेषविहितेनोच्चैष्ट्वेन सामान्यविहितस्योपाशु-त्वस्यान्यपरत्वावसायात्, उपाशु यजुषेत्यस्य वेदोपक्रमानु-रोधेन यजुर्वेदविहितकर्ममात्रे उपाशुत्वविधायकत्वस्य वक्ष्य-माणत्वेन भवन्मतेऽपि सकोचस्यावश्यकत्वाच्च । नचैवमुप-क्रमवशेन यजु पदे वेदलक्षणावन्निगदपदेऽपि यजुर्वेदलक्षणा-पत्तेरेकस्मिन्कर्मणि धर्मद्वयविकल्पापत्ति, "वायोर्यजुर्वेद" इत्युपक्रमस्य यजु पद एव लक्षणातात्पर्यग्राहकत्वात्, अन्यथा वायोर्निगदवेद इत्यपि किं नावक्ष्यत्। अतश्चोच्चैर्निगदेनेति स्वतन्त्र एव निरर्थवादकोऽयमुच्चैष्ट्वनियमविधिर्विशेषविहिता-तिरिक्तनिगदोद्देशेन । तेषु हि परप्रत्यायनरूपकार्यवशेनोपा-शुत्वनिवृत्तावपि मन्द्राद्यनेकस्वरप्राप्तौ उच्चैष्ट्वनियमो नानुप-पन्न । अतो निगदभ्रेषे यजुर्भ्रेषप्रायश्चित्तम्, आश्विनादौ पारिप्लवशसन वा ॥ १३ ॥ **इति चतुर्दशं निगदयजु-ष्ट्वाधिकरणम् ॥**

स्माद्यजुरि"ति वेदे निगदशब्दसामान्येन हेतुना सुब्रह्मण्या-निगदे ऋक्सामभिन्नमन्त्रत्वरूपयजुष्ट्वसाधनात् तद्व्यतिरिक्तनि-गदेष्वपि यजुष्ट्वापरित्यागेन मन्त्रत्वस्य प्रतीतेर्यजुष्ट्वमेवेत्यर्थ । यस्तु सज्ञाभेद उक्त, स ब्राह्मण्ये सत्यपि परिव्राजकव्यपदे-शान्तरवत् यजुष्ट्वे सत्यपि नितरा गद्यमानत्वरूपगुणयोगेना-प्युपपन्न इति नैकान्ततो भेदसाधक इत्याह—**संज्ञात्विति** ॥

(निगदशब्दे प्राचीनोपपादितयौगिकत्व-निरासेन रूढिसमर्थनम्)

प्राचीनै गदतेर्पादबद्धपदसमूहवाचित्वात् प्रकर्षवाचिनि शब्दोपसृष्टस्योच्चैरविच्छिन्नोच्चार्यमाणापादबद्धपदसमूहवाचिता-वसायात्परप्रत्यायनकार्यवशेन नितरा गद्यन्ते इत्यवयवयोगा यमादाय सज्ञोपपादिता, ता दूषयन् अश्वकर्णादिसज्ञावत् रूढ्यङ्गीकारेण निगदेति सज्ञामुपपादयति—**निगदत्वं चेति** ॥ एवञ्च *व्याप्यव्यापकभावेनकस्मिन्नुभयसज्ञोपपत्तिरुच्चै-ष्ट्वविधित* प्राक् निगदपदशक्यतावच्छेदकप्रसिद्धिश्च सूपपादे-त्यर्थ ॥

(उपांशु यजुषेति विधिसङ्कोचभिया यजुषो निगदभेदशङ्कानिरासः)

येन ह्युपाशुत्वविधे सकोचरूपबाधापत्त्या यजुरपेक्षया भेद उच्यते, तस्यापि मते उपाशुत्वादीना केवलयजुर्धर्मत्व-निरासेन यजुर्वेदविहितकर्माङ्गमन्त्रमात्रधर्मत्वस्यैव पूर्वोक्तरीत्या स्वीकार्यत्वात् निगदानामपि तत्कर्माङ्गमन्त्रत्वेन प्राप्तोपाशुत्व-बाधकत्वमुच्चैर्निगदेनेत्येतद्विधेर्भेदेऽपि स्वीकार्यमेवेति न त-द्भिया भेदकल्पन युक्तम्, अपितु सामान्यविशेषभावेन बा-ध्यबाधकतैवेत्याह—**उपांशु यजुषेति** ॥

(निगदोपांशुत्वस्य वाक्यसिद्धस्यापि लैङ्गिके-नोच्चैष्ट्वेन बाधनिरूपणम्)

वस्तुतस्तु—परप्रत्यायनरूपकार्यवशाल्लिङ्गेनैव उपाशु-त्वस्य बाधात् नोच्चैष्ट्वविधे तद्बाधकताप्रसक्ति, यद्यपि लि-ङ्गावगतपरप्रत्यायनार्थत्वस्य ब्राह्मणवाक्यावगतोपाशुत्वेन बा-धोऽपि शङ्क्येत, तथापि लैङ्गिकस्यापि परप्रत्यायनार्थस्य प्रधा-नत्वेनाङ्गभूतोपाशुत्वेन बाधस्य प्रमाणबलाबलापेक्षया प्रमेय-बलाबलस्य ज्यायस्त्वन्यायेनासम्भवान्न दोष ॥ **किंच** एता-दृशविषये उपाशुत्वविधेनैव प्रवृत्ति । यत्रानियत स्वर प्रा-प्तस्तद्विषये उपाशुत्वनियमकरणेऽपि निगदे कार्यवशेनोच्चै-ष्ट्वस्यैव नियतप्राप्ततयाऽनियतप्राप्तिविषयत्वाभावादित्यादि कौ-स्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(उच्चैर्निगदेनेत्यस्य कार्यप्राप्तोच्चैष्ट्वानुवादेनोपांशु-यजुषेत्येतदर्थवादत्वमिति प्राचीनमत-निरासेन विधित्वाङ्गीकारतत्प्रयोजनपूर्वो-त्तरकल्पप्रयोजनानां निरूपणम्)

यत्तु—प्राचीनै *कार्यवशेनैवोच्चैष्ट्वस्य प्राप्तत्वादुच्चैर्निगदे-नेत्यस्यानुवादत्वेनोपाशु यजुषेति* विधिस्तुत्यर्थत्व यजूरूपनिग-देषु *कार्यवशादुच्चैष्ट्वेऽपि यजु सामान्ये उपाशुत्वमेवोचित-*मित्येवविधयोक्तम्, तद्विधित्वस्यावश्यकतया दूषयति—**अतश्चेति** ॥ "नम प्रवक्त्रे" इत्यादे नियमविध्यविषयत्व सूचयितु-**विशेषविहितातिरिक्ते**त्युक्तम् । तस्य विशेषवि-हितस्वरातिरिक्तेत्यर्थ । **मन्द्राद्यनेकेति** ॥ परप्रत्यायनका-र्यरहितनिगदेषु उपाशुत्वस्यापि पक्षे प्राप्त्या नित्यवदनुवादा-नुपपत्तेर्व्यावर्तनीयोपाशुत्वस्यादिपदेन ग्रहणम्। **आश्विनादा-विति** ॥ "सर्वा ऋच सर्वाणि यजूषि सर्वाणि सामानि वाचस्तोमे पारिप्लव शसती"ति विधिना आश्विनादिशस्त्रे वा-चस्तोमयागे यजुरन्तर्गत्या पारिप्लवशसन सिद्धान्ते भवति, पूर्वपक्षे तदनन्तर्गतेस्तदभाव इति प्रयोजनमित्यर्थ ॥

॥ इति चतुर्दशं निगदयजुष्ट्वाधिकरणम् ॥

(१५ अधिकरणम्।)

यजुष्ट्व यावत्सु पदेषु वाक्यत्व पर्याप्त तावत्सु पर्याप्त नतु वाक्यसमूहे, तस्य विनियोगानर्हत्वात्। वाक्यत्व च यावत्स्वर्थैकत्व विभज्यमानसाकाङ्क्षत्व च तावत्सु। अर्थैकत्व च भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्यम्, अन्यस्य दुर्वचत्वात्। अस्ति च गामानयेत्यादौ मुख्यविशेष्यभूताया भावनाया एकत्वात्तत्। दर्शपूर्णमासामनहोमादिवाक्येषु च भावनानामनेकासामपि भिन्नप्रतीतिविषयत्वाभावात् व्रीहियववाक्ययो "भगो वा विभजत्वि"त्यादौ च सत्यपि भिन्नप्रतीतिविषयत्वे मुख्यविशेष्याया भावनाया एकत्वादर्थैकत्वम्। अतस्तत्रैकवाक्यत्वव्यावृत्त्यर्थ द्वितीय अन्वीयमानयो पदार्थयोरनन्वये अनिवृत्ताकाङ्क्षत्वरूप विशेषणम्। "स्योन ते सदन कृणोमि तस्मिन् सीदे"त्यत्रानन्वये

(ऋक्सामयो परस्परभेदस्याध्यापकपरपरया सुज्ञातत्वेन तमुपेक्ष्य प्रश्लिष्टपठितयजुर्मन्त्रपरिमाणनिरूपणार्थमेतदधिकरणमित्याशङ्कानिरासपूर्वकमुपपादनम्)

मन्त्रप्रस्तावात् ऋक्सामयजूरूपावान्तरभेदे निरूपिते ऋगादीना "ऋच सामानि यजूषि" इत्येव श्रुतौ बहुत्वेनोक्ताना भेदप्रतीतेस्तत्प्रसङ्गान्निरूपणीये परस्परभेदे ऋक्सामयोरत्रैतावती ऋक् अत्रैतावत्सामेत्येवमुपदेशकाध्येतृवाक्याद्भेदस्य सुज्ञानत्वात्तद्भेदनिरूपणमुपेक्ष्य यजुषा प्रश्लिष्टपठितत्वेन तस्य दुर्ज्ञेयतया भेदज्ञापकमवश्यवक्तव्यमत्रोच्यते। यद्यपि "इषे त्वेति शाखामाच्छिनत्त्यूर्जे त्वेत्युन्मार्ष्टि"इत्येव भिन्नभिन्नप्रतीकविनियोगात् 'उत्तरादि पूर्वान्तलक्षणमि'ति वचनाच्च यजुर्भेदोपि सुज्ञात, तथापि ब्राह्मण एवरूपेण सर्वषा विनियोगानाम्नानात् सौत्रविनियोगस्य भेदप्रतीतिमूलतया तन्नैरपेक्ष्येण लक्षणान्वायोगात् तथोत्तरादिरित्यस्य च वेदत्वाभावेन स्वातन्त्र्येण प्रामाण्यासम्भवात् सूत्रकृद्वचनस्य चैकार्थ्यनिबन्धनपदसमूहस्यैकवाक्यतेति न्यायमूलत्वादावश्यक न्यायस्वरूप कथनमित्यभिप्रेत्याह—**यजुष्ट्वमिति**॥

(यावत्सु पदेषु वाक्यत्वं तावत्सु यजुष्ट्वमिति सिद्धान्तोपयोगिनयैकवाक्यत्वनिर्वचनम्)

तस्येति॥ वाक्यसमूहस्य। एकार्थप्रकाशकत्वाभावेनेति विनियोगानर्हत्वात् इत्यस्मात् पूर्व शेष। तथाच यजेरुसिप्रत्यये कृते यजुश्शब्दव्युत्पत्ते तस्य चौणादिकत्वेन बाहुलकत्वात् प्रयोगानुसारेण करणवाचिना यजुश्शब्देन योगेन रूढ्या वा यागसाधनमन्त्रविशेषप्रतीतेस्तस्य चैकस्मिन् वाक्य एव विनियोगार्हत्वेन सम्भवाद्यजुर्भेदसिद्ध्यर्थ सूत्रे वाक्यत्वपर्याप्तिकथनमित्यभिप्रेत्याह—**वाक्यत्वचेति—तावत्स्विति**॥ त तश्चतादृश वाक्यत्व यत्र नास्ति, तत्पूर्वस्माद्वाक्यान्तर तद्वाक्यरूप यजु पूर्वस्मात् भिन्न ज्ञेयमित्यर्थ॥

(अर्थैकत्वस्यान्यथा दुर्वचत्वम्, भिन्नप्रतीत्यादिनिर्वचनसाधुत्वं च)

ननु किमिदमर्थैकत्वम्? न तावत् पदार्थैकत्वम्, तेषा वाक्येऽनेकत्वात् तस्य ससर्गरूपत्वेन प्रतिपदार्थद्वन्द्व भेदात्। नापि प्रयोजनैकत्वम्, तद्यदि शेषिरूपप्रयोजनैकत्व, तदा "सौर्य चरुमि"त्यादौ द्रव्यदेवते प्रति यागस्त प्रतिच फलमित्यनेकत्वादर्थैकत्वानापत्ति। "सर्वेभ्य" इत्यादावप्यनेकत्वात्तदापत्ति। नापि मुख्यविशेष्यरूपप्रयोजनैकत्व तत्, "दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेते"त्यादावनेकाग्नेयादिभावनाना मुख्यविशेष्याणा भिन्नत्वात्तदापत्ते। नापि मुख्यविशेष्यप्रतिपादकशब्दैकत्वम्, व्रीहियववाक्ययो "भगो वा विभजत्वि"त्यादौच तत्प्रतिपादकशब्दभेदादेवार्थैकत्वानापत्तेर्विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वविशेषणोपादानस्य वैयर्थ्यापत्ते, अत अर्थैकत्वस्य दुर्वचत्वात् कथमेतल्लक्षणमित्यत आह—**अर्थैकत्वं चेति**॥ **भिन्नप्रतीतिविषयत्वाभावादिति**॥ विशेषणाभावप्रयुक्तविशेष्याभावात् लक्षणसमन्वय इत्यर्थ॥

(विभज्यमानपदसाकाङ्क्षत्वविशेषणसार्थक्यम्)

एकत्वादिति॥ "आयुर्यज्ञेन कल्पता प्राणो यज्ञेन कल्पतामि"त्यादौ "क्लृप्तीर्यजमान वाचयती"त्युपात्तक्लृप्तिगतबहुत्वस्य क्लृप्तिभेदे ज्ञापकस्येवेह विभागभेदे तस्याभावाद्विभागभावनाया एकत्वादित्यर्थ॥

(स्योनं त इत्यादावर्थैकत्ववारणार्थ भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्यमिति ससमन्वय निरूपणम्)

विशेषणमिति॥ नहि "भगो वा विभजत्वि"त्यत्र अर्यमा वामित्यस्यान्वये साकाङ्क्षत्वमस्ति, स्ववाक्योपात्तविभजत्यन्वयेनैव नराकाङ्क्षत्वात्। अतस्तद्वारणमित्यर्थ। **अनन्वय इति**॥ तस्मिन्निति तच्छब्दस्य पूर्वनिर्दिष्टार्थसापेक्षतया पूर्वार्धस्यानन्वये साकाङ्क्षत्वेऽपि सदनकरणप्रतिष्ठापनभावनयोरेकपदोपादानाभावेनैकप्रतीतिविषयत्वाभावात् तच्छब्दस्यच वाक्यान्तरोपात्तसदनप्रकाशकत्वेनाप्युपपत्तेर्वाक्येन लिङ्गवाधायोगादर्थैकत्वाभाव इत्यर्थ

(यजुष्ट्वस्य समुदाय इवावयवेऽपि पर्याप्तिः, यजुश्शब्दयौगिकत्वस्य न्यायसुधाकृदभिमतस्य निरासः, वेदत्वस्य समुदायमात्रपर्याप्तिस्त्यादि निरूपणम्)

अत्रच यजुष्ट्व न यागसाधनत्वमात्रेण, नाप्यर्थप्रकाशकतया यागसाधनत्वेन वा सखण्डोपाधिरूपम्, ऋच्यपि तदापत्ते, अपितु मन्त्रत्ववदखण्डोपाधिरूपम्। अतएव यजुश्शब्दो रूढ एव, तस्यच वेदत्ववत् सर्वमन्त्रेषु व्यासज्यवृत्तितया कल्पनेऽपि यजुरवयवस्यैव विनियोगेन प्रकाशकत्वात्तत्पर्याप्तिरवय-

साकाङ्क्षत्वेऽपि भिन्नवाक्यत्वादाद्य विशेषणम् ॥ १५ ॥

इति पञ्चदशमेकवाक्यताधिकरणम् ।

(१६ अधिकरणम् ।)

यत्र तु नोक्तविधं विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वम्—यथा-"इषे त्वा" "ऊर्जे त्वे"त्यनयो, यथा वा "आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्राणो यज्ञेन कल्पता-" मित्यादौ, तत्र सत्यप्यर्थैकत्वे भागो वामित्यादिवन्मन्त्रभेद । किमुत यदा विनियोगानुसारेणार्थभेद एव प्रमाणवान् तदा मन्त्रैकत्वे प्रमाणभाव एव । अत्र हि "इषे त्वेति शाखां छिनत्ति" 'ऊर्जे त्वेत्युन्मार्ष्टी'ति विनियोगभेदादिषे त्वा छिनद्मीति क्रियापदाध्याहारेण भिन्नमेव मुख्यविशेष्यम् । एवमूर्जे त्वोन्मार्ज्मीति । एवं "क्लृप्तीर्वाचयती'ति बहुवचनात् क्लृप्तिभेदावगमेनार्थभेदः । अतश्चात्र यजुर्भेद इति पूर्वोक्तप्रत्युदाहरणमात्रम् ॥ १६ ॥

इति षोडशं वाक्यभेदाधिकरणम् ॥

वेऽपि न विरुध्यते । अतएव मन्त्र एव खल्वयं निगदभूतो भवति तस्माद्यजुरिति सुब्रह्मण्यानिगदरूपवाक्येऽपि यजुष्ट्वव्यवहार उपपद्यते । **एतेन**—यजुश्शब्दस्य यागसाधनवाचित्वेन यौगिकत्वात् सूक्तवाकवत् स्वाध्यायकाले भेदानभ्युपगमेऽपि कर्मकाले विनियोगभेदेन यजुर्भेदावगतेर्भेदेनैव प्रयोज्यतेति न्यायसुधाकृतो यौगिकत्वोक्तिः—**परास्ता,** जपादिसाधनेषु यजुष्ट्वानापत्तेश्च । एवं मन्त्रत्वमपि वाक्य एव पर्याप्तम्, मन्त्रशब्दप्रयोगात्, वेदत्वं तु एकस्मिन् वाक्ये अधीत वेदोऽधीत इति व्यवहाराभावात् व्यासज्यवृत्त्येव । यथा च वेदैकदेशश्रवणेऽपि शूद्रादेर्वेदश्रवणनिषेधप्रवृत्तिः तथा वेदोपक्रमाधिकरणे कौस्तुभे दर्शयिष्यते । अतो वाक्यमात्रवृत्तित्वेन यजुष्ट्वस्य तद्भेदाद्युक्तो भेद इति भाव

। इति पञ्चदशमर्थैकत्वाधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणेन प्रत्युदाहरणसङ्गतिः, विषयवाक्यसंग्रहश्च)

पूर्वोक्तप्रत्युदाहरणरूपेणेह सिद्धान्तकरणात् प्रत्युदाहरणसङ्गत्या विषयप्रदर्शनपूर्वकं सिद्धान्तमेवाह—**यत्रत्वेति** ॥ इत्यादावित्यादिपदेन "अपानो यज्ञेन कल्पतां व्यानो यज्ञेन कल्पतां चक्षुर्यज्ञेन कल्पतां श्रोत्रं यज्ञेन कल्पतां मनो यज्ञेन कल्पतां वाग्यज्ञेन कल्पतामात्मा यज्ञेन कल्पतां यज्ञो यज्ञेन कल्पता" मित्यन्तस्य संग्रहः ॥

(इषेत्वोर्जेत्वा, आयुर्यज्ञेन कल्पतां प्रणो यज्ञेन कल्पतामित्यादेश्चैकादृष्टार्थत्वेन करणमन्त्रत्वाभावेनैर्थकत्वादिना प्राचां पूर्वपक्षप्रकारस्तस्य निरासश्च)

अत्र प्राचीनैरिषेत्वोर्जेत्वेति पदचतुष्टयस्य तथा "आयुर्यज्ञेन कल्पतामि"त्यादिवाक्यसमूहस्य च रथघोषवदनुष्ठेयार्थाप्रकाशकत्वेऽपि करणत्वोपपत्तेरदृष्टार्थत्वमङ्गीकृत्य लाघवेनैकादृष्टकल्पनया तस्मिन्नदृष्टैक्यरूपप्रयोजने सर्वेषामाकाङ्क्षयाऽन्वयोपपत्तेरर्थैकत्वविभज्यमानसाकाङ्क्षत्वेनैकवाक्यता । **अत एव** यत्र "वायव स्थेत्यत्र वायुवच्छीघ्रगामिनो भवतेत्यर्थेन वत्सापाकरणार्थस्वप्रतीतिस्तत्रेषेत्वेत्येकवचनान्तानामन्वयासम्भवात् "वायव स्थे"त्येतत्प्राक्तनभागस्यैव यजुष्ट्वम् । "वायव स्थे"त्यत्र भिन्नयजुष्ट्वमिति पूर्वं पक्ष कृत, तथापीषेत्वेत्यादिपदानां क्रियासाकाङ्क्षत्वादिति छिनत्तीत्युन्मार्ष्टीत्येव विनियोगदर्शनाच्च छिनद्मीत्याद्याहारस्यावश्यकत्वात् तत्र चेतिस्मरणेन मन्त्रस्य करणत्वावगते तस्य चाभिधानं विनाऽनुपपत्ते छेदनप्रकाशकत्वावगमेनादृष्टार्थत्वस्याऽऽद्यपदचतुष्टये ऽसम्भवात् तथायुरादिमन्त्राणामपि प्रोत्साहनार्थत्वेन दृष्टार्थतयाऽदृष्टार्थत्वासम्भवाच्चातिफल्गुत्वात्तस्यानुपन्यास । अत एव प्रत्युदाहरणमात्रमित्यधिकरणान्तग्रन्थे मात्रपदात्सूचयिष्यत ।

सत्यप्यर्थैकत्वे इति ॥

(अर्थैकत्वसिद्धवत्कारेण विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वाभावादिषे त्वा ऊर्जे त्वा अनयोरेकवाक्यत्वनिरासः)

अत्र क्रियाकाङ्क्षत्वेऽपि पदचतुष्टयान्ते एकस्यैव छिनद्मीत्यस्याध्याहारेण पूर्वोक्तार्थैकत्वसंभव कथंचिदभिसंधाय विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वमात्रस्यैव प्रत्युदाहरणमुक्तम् । एवमर्थैकत्वमङ्गीकृत्याप्युत्तरदलाभावमात्रेणैकवाक्यत्वाभाव साधित । अधुना तदपि प्रस्तुते नास्तीत्याह—**किमुतेति** ॥

(आयुर्यज्ञेन कल्पतामित्यादावपि मन्त्रभेदनिरूपणं पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजननिरूपणं च)

क्लृप्तीरित्यत्र क्लृप्तिपद । कल्पतामिति पदपरम्, नवा तद्घटितमन्त्रपरम्, लक्षणापत्ते, अपितु क्लृप्तिक्रियारूपार्थपरम् । तत्रच बहुवचनश्रवणात् क्लृप्त्यर्थभेदसिद्धे सामान्यमात्रस्याविवक्षितत्वात् आयुरादिविशेषणविशिष्टा विशिष्टरूपेण भिन्ना क्लृप्तिक्रिया शब्दैर्वक्तु प्रवृत्तम् । यजमानमध्वर्युर्वाचयतीत्यर्थेनाध्वर्युव्यापारे विहितेऽर्थाद्यजमानकर्तृकक्लृप्त्यर्थबहुवचनस्य विधानसिद्धेस्तासां स्वरूपेणाङ्गत्वाभावेऽप्युद्देश्यत्वमात्रेणैवोच्यमानतया देवताया इव कर्माङ्गत्वोपपत्तेस्तत्प्रकाशकत्वेन "आयुर्यज्ञेन कल्पतामि"त्यादेरायुरादिविशिष्टक्लृप्तिप्रकाशकत्वकल्पनेन दृष्टार्थतालाभात् प्रकाश्यमानायुरादिविशिष्टविशेषरूपार्थभेदेन तत्रापि मन्त्रभेद एवेत्यभिप्रेत्याह—**एवमिति** ॥ प्रयोजनमाद्योदाहरणे पूर्वपक्षे पदचतुष्टयस्य सकृत् प्रयोग । सिद्धान्ते तु पदद्वयस्यैवेति । क्लृप्तिमन्त्रेत्वेकमन्त्रप्रैषे सिद्धान्ते तावन्मात्रावृत्ति, पूर्वपक्षे समस्तोच्चारणमिति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति षोडशं वाक्यभेदाधिकरणम् ॥

(१७ अधिकरणम्।)

यत्र बहूना शेषापेक्षिणामाद्यस्यानन्तर शेष समाम्नायते, यथा "या ते अग्ने अयाशये"त्यस्यानन्तर "तनूर्वर्षिष्ठे"त्यादि शेष। उत्तरौ मन्त्रौ "या ते अग्ने रजाशया, या ते अग्ने हराशये"ति। तत्रोत्तरयो शेषापेक्षिणोरयमेव शेषोऽनुषज्यते, नतु लौकिकोऽध्याह्रियते, अक्लृप्तत्वात्, नचासावेकत्र निबद्धोऽन्यत्र नेतु न शक्य, सर्वार्थत्वेनाम्नानात्। नचाद्यस्यानन्तरमपेक्षितदेशे पठितत्वात्तदर्थमाम्नान शङ्क्यम्, आकाङ्क्षायोग्यतयोरविशिष्टत्वात्, आसत्तेरपि असबन्धिपदाव्यवधानरूपाया सर्वत्राविशिष्टत्वाच्च। नहि आनन्तर्यमेव सबन्धकारणम्, तदभावेऽपि शाब्दबोधस्यासबन्धिपदव्यवधानाभावे आनुभाविकत्वात्। सर्वाव्यवधानस्य सकृत्पाठेऽशक्यतया आकाङ्क्षादित्रयेणैव च सर्वार्थत्वज्ञानोपपत्तेरावृत्तपाठस्य सर्वान्तपाठस्य चापादयितुमशक्यत्वादपेक्षितदेशपाठस्य च लिङ्गेनैव ज्ञातु शक्यत्वादाम्नानस्य सर्वार्थत्वावगतेरनुषङ्ग एव। नचैव अव्यवधानस्याकारणत्वे पदश्रुत्या यागस्यैव करणत्वानुपपत्ति, तस्याकारणत्वेऽपि सदेहे नियामकत्वमात्राङ्गीकारात्, प्रकृते तु आकाङ्क्षादिवशेन सर्वार्थत्वस्यैव प्रतीतेर्नियामकाकाङ्क्षाभावेनानुषङ्ग एव युक्त। अतश्च तद्भ्रेषेऽपि यजुर्भ्रेषप्रायश्चित्तम्॥

एव यत्र निराकाङ्क्षाणामेव शेषिणा बहूनामन्ते सापेक्ष शेष समाम्नातो यथा "चित्पतिस्त्वा पुनातु वाक्पतिस्त्वा पुनातु देवस्त्वा सविता पुनात्वि"त्येतेषामन्ते, "अच्छिद्रेण पवित्रेणे"ति। तत्रापि सनिधियोग्यत्वयोरविशेषात्सर्वत्रानुषङ्ग।

(सङ्गतिः विषयवाक्यस्य प्रकरणनिर्देशादिक च)

अत्रच सिद्धान्तेऽनुषङ्गपक्षे आम्नानस्य सर्वार्थत्वेनैव साधयिष्यमाणत्वात् अनुषक्तस्याम्नातत्वेन मन्त्रत्वयजुष्ट्वस्याप्युपपत्ते पूर्ववद्यजु परिणामचिन्तात्मकत्वेन प्रकृतसङ्गति स्पष्टत्वादुपेक्ष्य विषयमाह—**यत्रेति**॥ ज्योतिष्टोमे द्वितीयतृतीयचतुर्थेष्वहस्सु 'अग्निमनीक सोम शल्य विष्णु तेजन'मिति वाक्ये उपसत्त्रय यागरूप विहितम्। तच्चैकस्मिन्नहनि पूर्वाह्णापराह्णभेदेन यागत्रयमभ्यस्यमानमेकैकोपसद्भवति। तत्क्रमे तदङ्गोपहोममन्त्रयाङ्गत्वेनेद मन्त्रत्रय क्रमेण पठितम्। तत्र विचार्यते इत्यर्थ। **इत्यादिरिति**॥ "गह्वरेष्ठोग्र वचो अपावधी त्वेष वचो अपावधी स्वाहे"त्यस्यादिपदेन सग्रह। हे अग्ने, **अयाशया** अय स्थिता **वर्षिष्ठा** वृद्धतमा **जीर्णा गह्वरे** तीक्ष्णे द्रव्ये तिष्ठति, या ते तनू उग्र वच। क्षुत्पिपासे। तथा **त्वेषं वच.** उपपातक वीरहत्यादिमहापातकच **अपावधीं** हतवानसीति प्रथममन्त्रार्थ। एव **रजाशया** रजतस्थिता तथा **हराशया** हिरण्यस्थितेत्यर्थ। **उक्तंच ब्राह्मणे**—"अशनायापिपासे हवा उग्र वच। एनश्च वै रहस्यश्च त्वेष वच" इति। ततश्चाद्यो मन्त्र शेषानाकाङ्क्ष, उत्तरौ शेषाकाङ्क्षौ, तत्र पाठात् पठितमात्रस्य यजुष्ट्वमुतानुषङ्गेण निराकाङ्क्षीकृतयोरिति यजु परिमाणचिन्तार्य विचार इत्यर्थ॥

(शेषाकाङ्क्षयोरुत्तरमन्त्रयोर्लौकिकेनैवाध्याहृतेनाकाङ्क्षानिरास., वैदिकेनैवाकाङ्क्षापूरणावश्यकतायामपि न मन्त्रभ्रेषनिमित्तप्रायश्चित्तमिति पूर्वपक्ष.)

तत्रोत्तरयोर्मन्त्रयोर्यच्छब्दस्त्रीलिङ्गनिर्देशाभ्या स्त्रीवाचकरूपदसाकाङ्क्षयोरवश्य कस्मिश्चिन् परिपूरणसमर्थे एकदेशे कल्पनीये वैदिकस्य तस्याद्यमन्त्रपठितत्वेनापेक्षितदेशपाठनचाद्यमन्त्रात्तस्यैव प्रतीतेरगृह्यमाणविशेषत्वाभावेन सर्वार्थाम्नानस्य वक्तुमशक्यत्वात् उत्तराकाङ्क्षायाश्च निबद्धलौकिकशेषग्रहणनाप्युपपत्तेरभिमुपधाय स्तुवीतत्यत्र लौकिकाग्नेरिवेहापि लौकिकस्यैवाध्याहारो युक्त। यद्यपि वा लौकिकस्याप्रकृतत्वादाग्नेयीन्यायेन प्रकृतेऽनुषज्यते, तथाप्याग्नेय्या अन्यत्र विनियुक्ताया अप्यन्यत्र विनियोगस्य कुशदर्व्यादय इति वचनमूलत्वेन समस्तविनियोगेन मन्त्रत्वानपायेऽपीह मन्त्रैकदेशस्यान्यत्र नयने मन्त्रत्वानुपपत्ते प्रकृतग्रहणेऽपि मन्त्रत्वयजुष्ट्वयोरभावान्न तद्भ्रेषे यजुर्भ्रेषनिमित्तप्रायश्चित्तमिति पूर्वपक्षस्याशङ्कानिरासव्याजेनैव सुनिरस्तता मत्वा सिद्धान्तमेवाह—**तत्रोत्तरयोरिति**॥

(आकाङ्क्षादित्रयानुसारेणोत्तरयोरनुषङ्ग एवेति सिद्धान्त.। प्रयोजन च)

आनुभाविकत्वादिति॥ देवदत्त स्थाल्यामोदन पचतीत्यादावाख्यातपदेन देवदत्तपदस्यानन्तर्याभावेऽप्याख्यातार्थान्वयानर्हपदव्यवधानाभावमात्रेणैवान्वयस्यानुभवसिद्धत्वम्। अतश्च विशेष्यविषयिण्या आकाङ्क्षाया निराकाङ्क्षीकरणसामर्थ्यरूपाया योग्यताया असबन्धिपदाव्यवधानरूपासत्तेश्चोत्तरयोरप्यविशेषात् द्वितीयेन सह सबद्धस्य तस्य तृतीयेनापि सह सबन्धे द्वितीयस्य सबन्धिपदत्वेनासत्तिसभवात् पूर्वतन एव शेष सबध्यत इत्यर्थ। एव स्थिते एकस्यैवाव्यवहितानन्तर्य यथापेक्षितपाठादिक चाकिंचित्करमित्याह—**सर्वेति**॥ अतश्च प्रयाजादीना मत्यष्याग्नेय्या व्यवधाने अग्नीषामीयादरप्याकाङ्क्षादित्रयसाधारण्यात् सर्वार्थत्ववत् इहाप्यव्यवहितानन्तर्यस्य यत्र क्वापि पाठावर्जनीयत्वात् सर्वार्थाम्नानादनुषङ्ग एवेत्यर्थ। **संदेह इति**॥ तत्र हि फलनिरूपकत्व यागस्योत सोमादेरित्यनियमे प्राप्ते नियामकमात्र पदप्रत्यासत्ति, प्रकृतेतु सर्वत्र नियमस्यैव प्राप्तेरसन्देहात् न नियामकत्वमित्याह—**प्रकृते त्विति**॥ प्रयोजनमाह—**अतश्चेति**॥

(शेष्याकाङ्क्षस्य शेषस्यैकशेषान्वयेन नैराकाङ्क्ष्यादच्छिद्रेणेत्यादेः चित्पतिस्त्वा पुनात्वादौ न संबन्ध इति नानुषङ्ग इति पूर्वपक्षः)

भाष्ये विषयव्याप्त्यर्थ कृत वर्णकान्तरमनुसधत्ते—**एवमिति**॥ अनेकेषु शेषिषु साकाङ्क्षेष्वेकस्मिन् शेषान्वयेन निराकाङ्क्षीकृतेऽपि इतरेषा नैराकाङ्क्ष्यायानुषङ्गो युक्त, शेषस्त्वेकशेष्यन्वयेन नैराकाङ्क्ष्ये शेष्यन्तरान्वयायानुषङ्गो न युक्त इति विशेषाशङ्का मत्वा विषय दर्शयति—**यत्रेति। पवित्रेणेति**॥ इतिकरणेन "वसो सूर्यस्य रश्मिभिरि"त्यन्तस्य सग्रह। तत्र पूर्वपक्षस्य विशेषाशङ्कायामेव सूचितस्याशङ्कानिरासव्याजेनैव सुनिरस्तता मत्वा सिद्धान्तमेवाह—**तत्रापीति**॥

चोत्थाप्याकाङ्क्षाया एकसबन्धेनैव चरितार्थत्वादानन्तर्यस्य नैयामकत्वोपपत्ति ,शेषाकाङ्क्षया आकाङ्क्षोत्थापनेऽपि प्रधानत्राच्छेषिणा विनिगमनाविरहेण सर्वेषामेव शेषग्राहकत्वावगारानन्तर्यस्यानियामकत्वात्। अतएव अनेकहविष्कविकृतिनिधिपठितोपहोमाना सर्वार्थत्वमेव। अतश्च मुखनाभिगुल्फप्रदेशपावनार्थेषु एतेषु मन्त्रेषु शेषोऽनुषज्यते प्रतिप्रधानावृत्तिन्यायात् ॥१७॥ इति सप्तदशमनुषङ्गाधिकरणम्।

(१८ अधिकरणम्।)

व्यवायात् ॥ यत्र तु असबन्धिपदव्यवधान, यथा "स ते वायुर्वातेन गच्छता स यजत्रैरङ्गानि स यज्ञपतिराशिषे"ति, अत्र गच्छतामित्यस्याशिषेत्यत्र नानुषङ्ग। अङ्गानीत्यत्र एकवचनान्तस्यानन्वयेन बहुवचनान्तस्यैव गच्छन्तामित्यस्याध्याहारावश्यभावात्। वस्तुतस्तु बहुवचनस्यैवाध्याहारेण गमिधातोरनुषङ्ग एवेति एकवचनस्यैवानुषङ्गप्रत्युदाहरणमिदम् ॥ १८ ॥ इत्यष्टादशमध्याहाराधिकरणम् ॥

इति श्रीखण्डदेवकृतौ भाट्टदीपिकायां द्वितीयस्याध्यायस्य प्रथम पाद ॥

(चित्पतिस्त्वेत्यादावप्यच्छिद्रेणेत्यस्यानुषङ्गः, उक्तमन्त्रत्रयविकल्पपक्ष॰ वार्तिककृदभिमत॰, तन्निरासश्च)

आकाङ्क्षोत्थानेऽपीति ॥ इत पूर्वं निराकाङ्क्षाणा शेषिणामिति शेष। अत्र वार्तिके "यजमान पावयती"ति विधिविहितपावनक्रियाया शब्दार्थयो प्रत्यभिज्ञानेन चित्पत्यादीना भगादिवत् स्तुत्यर्थमुपात्ताना भेदेऽपि विभागवत् भेदासिद्धेरेकत्वात्तस्यास्त्रिभिरपि करणमन्त्रै प्रकाशनादच्छिद्रादेश्चापूर्वसाधनीभूतप्रकाश्यमानैकपावनक्रियाकरणप्रकाशनार्थत्वात् पूर्वमन्त्रयोरपि अन्तिममन्त्रवत् प्रयोग। अत एव तत्तद्ग्रहजन्याभ्यासापूर्ववत् इहापूर्वभेदाभावान्नान्तिमपावनक्रियाभ्यासात् पूर्वार्थत्वमपि। तत्रैकपावनक्रियाप्रकाशनार्थत्वेन मन्त्राणा विकल्पोपीत्युक्तम्। तत् त्रिभियजमान पावयतीति पार्थसारथिकृतसङ्ख्यायुक्तवचनेन "ता चतुर्भिरि"त्यनेनेव मन्त्राणा समुच्चयोपपत्तविकल्प.योगात् क्रियैक्येऽपि बोधायनादिकल्पपर्यालोचनया पावनस्यापि मुखनाभिगुल्फप्रदेशेषु त्रिरभ्यासावगमात् एकैकमन्त्रस्यैकैकाभ्यासकरणत्वप्रतीत्याऽऽनन्तयविशेषणेनाच्छिद्रादे गुल्फप्रदेशे सस्कारार्थपावनक्रियाभ्यासप्रकाशकपदैकवाक्यतया विजातीयापूर्वसाधनीभूतपावनक्रियाभ्य.सान्तरत्वस्यैव युक्तत्वात्। पयसा मैत्रावरुण श्रीणातीति विहितपय श्रपणस्याभ्य.सान्तरेष्विवेहाप्यभ्यासान्तरे प्राप्तेरसभवेन व्यवस्थाया एव प्राप्ते। अत एव—वचनाभावे विकल्पानापत्तेश्चातिशयार्थमित्यभिप्रेत्य विनिगमनाविरहेणैव सर्वत्र शेषान्वय साधयति—प्रधानत्वादिति ॥ आनन्तर्यस्येति ॥ पूर्वमानन्तर्यस्यानियमप्राप्तौ नियामकत्वस्योक्तत्वात् इहाप्यानन्तर्यप्राप्त्यभावे अनियामकत्वमित्यर्थ.। बोधायनादिकल्पपर्यालोचनासिद्ध तत्तत्क्रियाभ्यासार्थत्व मन्त्राणा सूचयन्नुपसहरति—अतश्चेति ॥ प्रतिप्रधानावृत्तिन्यायादिति हेतुप्रदर्शनेन वार्तिकोक्तनिरास सूचित। शेषप्रयोगयजुर्भ्रेषप्रायश्चित्तसदसद्भावरूप प्रयोजन तु स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति सप्तदशमनुषङ्गाधिकरणम् ॥

(आसत्त्यभावेनानुषङ्गाभावनिरूपणम्)

यतो यत्रानुषङ्गासभव , यत्रच मध्ये व्यवधान तदुहरणमनुषङ्गप्रत्युदाहरणत्वेन दर्शयति—यथेति ॥ इदच मन्त्रत्रयमुत्तरार्धाज्यशेषेण पशो शिरोऽसद्वयदक्षिणश्रोणिष्वञ्जने क्रमेण विनियुक्तम्। तत्राद्यवाक्ये समित्युपसर्गस्य 'छन्दसि व्यवहिताश्चे'ति सूत्रेण पदान्तरव्यवधानेऽपि साधुतयोक्तस्य गच्छतामित्यनेनान्वय। यतश्चेह पशोरेवायु प्राणो बाह्यवातेन सह सङ्गच्छताम्। यज्ञपति॰ स्वामी ते आशिषा फलेन सगच्छतामिति मन्त्रत्रयार्थ। सत्योरप्याकाङ्क्षायोग्यत्वयोरासत्तेरभावान्नानुषङ्ग आद्यमन्त्रगतस्य गच्छतामिति पदस्येत्याह—गच्छतामित्यस्येति ॥ अध्याहारावश्यंभावादिति ॥

(संयज्ञपतिराशिषेत्यत्र गच्छतामितिपदाध्याहार इति प्राचीनमतम्)

ततश्च "सयजत्रैरङ्गानी"त्यत्र गच्छन्तामित्यध्याहारावश्यकत्वे तेन व्यवधानात् सयज्ञपतिराशिषेत्यत्रापि शाब्दत्वसिध्यर्थं गच्छतामिति पदाध्याहार एव ॥ कल्प्यस्यापि पदस्याभिधानकरणत्वात् कर्तृव्यापार विनाभिधानकरणत्वायोगादितरमन्त्रेष्विवोच्चारणातिरिक्त॰ तद्विषयकृतृव्यापाराभावादुच्चारणस्यैव तत्त्वेन कल्पनादुच्चार्यत्वसिद्धिरित्यर्थ ॥

(विभक्तिमात्राध्याहार इति स्वसिद्धान्त॰)

एव गच्छतामिति पदाध्याहार प्राचीनोक्तमुपपाद्य तत्र विशेषमाह—वस्तुतस्त्विति—अनुषङ्ग एवेति ॥ गमिप्रकृते स यजत्रैरित्यत्रापि अनुषङ्गोपपत्तौ बहुवचनमात्रस्यैवाध्याहारेऽपि सयज्ञपतिरित्यत्रापि तत्प्रकृतेरव्यवायेनानुषङ्गसभवात् मध्ये बहुवचनेन व्यवायादाद्यमन्त्रगतैकवचनस्य नानुषङ्ग , किन्तु अध्याहार एवेत्येवमेकवचनप्रत्युदाहरणमात्रत्वमेव युक्तमित्यर्थ ॥

(पदाध्याहार एवेति प्रकाशकारमततन्निरासौ, प्रयोजन च)

यत्तु—प्रकाशकाराणामेतदाशङ्कोत्तर पदार्थ एव ह्याकाङ्क्षितो न तदेकदेश। तच्छाब्दतायैच पदमेवाकाङ्क्षित, न तदेकदेश इति कृत्स्नस्यैव पदस्यानुषङ्गोऽध्याहारश्च न तदेकदेशस्य प्रत्ययमात्रस्य प्रकृतिमात्रस्य वेति। तत्प्रत्ययमात्रोहे प्रकृतेरार्षत्ववदिहापि प्रकृतेरनुषङ्गताया आर्षत्वोपपत्ते इतरथा तत्रापि सपूर्णपदस्यैवोहापत्ते प्रत्ययमात्राध्याहारे बाधकाभावादयुक्तमिति व्यक्त कौस्तुभे। एवच प्रकृतिमात्रभ्रेष एव यजुर्भ्रेषप्रायश्चित्त, प्रत्ययभ्रेषे तु न तदित्यपि प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इत्यष्टादशमध्याहाराधिकरणम् ॥

अथ द्वितीय पाद ।

(१ अधिकरणम् ।)

शब्दान्तरे ।

भावनाभेदफलीभूतापूर्वभेदोपयोगिभावार्थाधिकरणरूपोपोद्घातप्रसक्तानुप्रसक्तादौ समाप्तेऽधुना शब्दान्तराद्भेदोऽभिधीयते । ज्योतिष्टोमप्रकरणस्थाना, "सोमेन यजेत," "हिरण्यमात्रेयाय ददाति," "दाक्षिणानि जुहोती"त्यादीना विभिन्नधात्वर्थाना भावनाभेदबोधकत्वमस्ति न वेति चिन्ताया "ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकामो यजेते"त्यनेन स्वर्गकर्मैकभावनामात्रे लाघवाद्विहिते तदनुवादेन सोमादिवाक्ये सोमादिविशिष्टयागादिविधानात्सर्वेषा चोत्पन्नशिष्टत्वेन गुणन्यायाभावान्न भावनाभेद । नचानेकधात्वर्थानामेकजातीययत्नजन्यत्वासभव; बाधकाभावात् । नच प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थाभिधायकत्वात्प्रत्ययाना फलवाक्यस्थेनाख्यातेन धात्वर्थानवच्छिन्नशुद्धभावनाविधानानुपपत्ति, आख्यातेन धात्वर्थावच्छिन्नभावनाभिधानेऽपि तदंशे विधिव्यापाराभावात् । अतएव गुणफलसबन्धस्थले धात्वर्थानुवादेऽपि भावनामात्रविधानम् । अतएव च फलवाक्ये यजि प्रकृत सर्वधात्वर्थोपलक्षणम् । ज्योतिष्टोमपदच छत्रिन्यायेन सर्वनामधेयमिति प्राप्ते—

कार्यमात्रवृत्तिधर्मस्य विजातीययागत्वादे किञ्चित्प्रति कार्यतावच्छेदकत्वावश्यकत्वेन तदवच्छिन्न प्रति उपस्थितस्य यत्नस्यैव वैजात्यपरिकल्पनया विजातीययत्नत्वेनैव कारणत्वम् ।

(अध्यायार्थभावनाभेदनिरूपणस्येह पादेऽवसरसंगतिः, शब्दान्तरप्रमाणस्यैव प्रथमतो निरूपणे निमित्तम्, पादार्थनिष्कर्ष., एकप्रकरणगतशब्दान्तरस्यात्रोदाहरणत्वम्)

अध्यायार्थभूतभावनाभेदनिरूपणस्येह पादे कर्तव्यस्यावसरसङ्गति दर्शयति—**भावनाभेदेति** ॥ भावार्थाधिकरणरूपोपोद्घात स्तुतशास्त्राधिकरणान्त, **तत्प्रसक्त** मन्त्रगताख्यातविधायकत्वनिरूपण **तदनुप्रसक्तं** मन्त्रैविध्यचातुर्विध्यनिरसनमादिपदोपात्त **तदनुप्रसक्तं** यजु परिमाणनिरूपणादिकम् । तस्मिन् समाप्ते अवसरलाभान्मुख्योऽध्यायार्थरूपो भावनाभेदो निरूप्यते । तत्र शब्दान्तरस्य प्रमाणान्तरगम्यापर्यायभूतधातुभेदरूपत्वेन धात्वर्थभेदद्वारा भावनाभेदकत्वस्य स्पष्टत्वात् भावार्थाधिकरणोक्तस्य धात्वर्थभेदानुनिष्पाद्यापूर्वभेदस्य धात्वर्थभेदेऽप्यपूर्वहेतुभूतभावनाभेदाभावेनाक्षिप्य समाधानार्थत्वाच्च शब्दान्तरप्रमाणस्य प्रथमतो निरूपणम् । **अत एव** प्रकरणान्तरातिरिक्तशब्दान्तरादिप्रमाणकभेदनिरूपणस्य पादार्थत्वमिति भाव । प्रकरणान्तरगतशब्दान्तरेच विपरिवृत्त्यैव भावनाभेदस्य सिद्धत्वात् शब्दान्तरस्य तत्र व्यापारासभवात् एकप्रयोगविधिपरिगृहीतेषु तद्व्यापार सूचयन् उदाहरणपूर्वक संदेहमाह—**ज्योतिष्टोमेति**—आदिपदेन स्तोतिशसत्यादीना सग्रह ॥

(तिप्रत्ययाभ्यासात् भावनाभेदशङ्कातन्निरासौ । एकस्य यत्नस्यानेकधात्वर्थजन्यत्वोपपत्ति.)

गुणन्यायाभावादिति ॥ यद्यपि भावनावाचकतिप्रत्ययाभ्यासात् भेद सभाव्यते, तथापि तस्य धात्वर्थविधानार्थमनुवादकत्वाभ्युपगमेनानन्यपरत्वाभावादकिंचित्करत्वमित्यस्याप्युपलक्षणमेतत् । **बाधकाभावादिति** ॥ समूहालम्बनज्ञाने एकस्मिन्ननेकविषयतावदेकयत्नत्वेनानेकावच्छेदकत्वेन जन्यत्वस्वीकारे बाधकाभावात् इत्यर्थ ॥

(तत्तत्फलवाक्यविहितभावनाविषयत्वं तत्तत्प्रकृत्यर्थस्यैवेति यागदानादिप्रकृत्यर्थभेदात् भावनाभेद इति सिद्धान्तोपक्रम.)

भावना तावत् कृतिरूपा सविषयेति निर्विवादम् । तद्विषयत्वच न ज्ञानादिविषयत्वादिवत् सिद्धपदार्थवृत्ति, अपितु साध्यमात्रवृत्तित्वात् जन्यत्वापरपर्यायमेव । अतश्च फलवाक्यविहितायाभावनाया विषयापेक्षाया प्रकृत्युपात्तो यजिरेव विषयो [illegible]त्यादि, प्रकृत्यनुपात्तत्वात्, उपलक्षणत्वे मानाभावा[illegible] तत्रच पदश्रुत्यन्वितयागरूपविषयावरोधे वाक्यान्तरो[illegible] दानहोमादीना विषयतयाऽन्वयानुपपत्तेर्यागस्यैव तत्त्वे कार्यतावच्छेदकस्य यागत्वादेर्भेदात् कारणभूताया कृतावपि वैजात्यकल्पनस्यावश्यकत्वात् दानादिकृतितो यागादिकृतो भेदे तत्तद्वाक्येषु तत्तद्धात्वर्थानुरक्तभिन्नभिन्नभावनाभिधानमावश्यकम् । एव सत्यपि यदि प्राकरणिकसकलधात्वर्थवृत्तिव्यापकधर्मसामान्यमेव कार्यतावच्छेदकतया केनचित्पदेनोपात्त स्यात् ततो भवेत्कार्यतावच्छेदकैक्येन कारणीभूतभावनैक्यम् । नचैतत् तदस्ति, सोमादिवाक्येर्यागत्वादिनैव तत्तद्धात्वर्थोपस्थिते । अतश्च तत्तत्कार्यतावच्छेदकवाचितत्तद्धातुपदप्रतिपाद्यधात्वर्थभेद सति तद्भेदनिबन्धनानेकापूर्वकल्पनापि प्रामाणिकत्वान्न दुष्यतीत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**कार्यमात्रेति** ॥

(विजातीययत्नत्वेन यागादिकारणतासमर्थनम्)

नच—तत्तत्कार्यतावच्छेदकावच्छिन्नफलत्वेनैव कारणता, नतु विजातीययत्नत्वेन, होमोत्पत्तिदशाया यागोत्पत्तिप्रसक्तिस्तु विजातीयादृष्टरूपसामग्र्यभावादिति—**वाच्यम्**, अदृष्टगतवैजात्यकल्पनापेक्षयोपस्थितयत्न एव वैजात्यकल्पनाया युक्तत्वात् इत्याशङ्कानिरास उपस्थितस्येत्यनेन सूचित ॥

(अपर्यायधातुभेदस्य शब्दान्तरत्वनिरासेन विभिन्नधात्वर्थकृतत्वस्य तत्त्वसमर्थनम्)

अत्रच प्राचीनैरपर्यायधातुपदभेदरूपाच्छब्दान्तराद्भावना-

ततश्च प्रतिधात्वर्थवैजात्यं भावनावैजात्यसिद्धिः । विभिन्नधात्वर्थकत्वमेव च शब्दान्तरत्वम् । अतएव "तिस्र आहुतीर्जुहोती"त्यत्र सङ्ख्यया होमभेदे सिद्धे शब्दान्तरादेवोक्तविधाद्भावनाभेदः नतु मूलोक्तादिति ध्येयम् । किंच प्राप्तभावनानुवादेन सोमयागाद्यनेकविधाने वाक्यभेदापत्तेस्तत्तद्गुणधात्वर्थोभयविशिष्टभावनाविधानमेव तत्तद्वाक्ये अङ्गीकर्तव्यम् । तत्रच चातुर्थिकन्यायेन ज्योतिष्टोमपदाभिधेयस्य सोमयागस्यैव स्वर्गवाक्येन फलसबन्धोऽन्येषां तु तदङ्गत्वम् । नच— स्वर्गवाक्य एव यागभावनोत्पत्तिपूर्वकं फलसबन्ध सोमवाक्येनच सोममात्रविधानमिति—वाच्यम्, स्वर्गवाक्ये राजसूयन्यायेनेष्टिपशुयागानामेव फलसबन्धापत्तौ यागान्तरविधाने प्रमाणाभावात् । ततश्च पश्वाद्यवरुद्धे सोमविध्यनुपपत्तेः सोमवाक्ये कर्मान्तरविध्यवश्यंभावः । प्रयोजनं सोमयागमात्रप्राधान्यम् ॥ १ ॥ इति प्रथमं शब्दान्तराधिकरणम् ।

(२ अधिकरणम्)

दर्शपूर्णमासप्रकरणस्थे, "समिधो यजति," "तनूनपातं य-

भेद उक्तः, तादृशस्य शब्दान्तरत्वेऽनुपपत्तिं दर्शयन् शब्दान्तरलक्षणमाह—**विभिन्नधात्वर्थत्वमेवेति** ॥ तेन विभिन्नधात्वर्थत्वरूपशब्दान्तरेण कार्यतावच्छेदकभेदज्ञापनद्वारा भावनाभेद इत्यर्थः । तत्तु गुणन्यायसङ्कीर्णमेवेति वक्ष्यते । **नत्विति** ॥ एकेनैव जुहोतिना त्रयाणां होमानामुपादानात् धातुपदभेदाभावात् तदभावप्रसङ्ग इत्यर्थः । **होमयागाद्यनेकेति** ॥

(सोमादिवाक्ये गुणादपि भेदसिद्धेरभेदपूर्वपक्षानुपयुक्तत्वाद्दाक्षिणानीत्यस्यैवैतदुदाहरणत्वमिति निरूपणम्)

आदिपदेन हिरण्यवाक्ये हिरण्यात्रेयदानानेकगुणविधानसंग्रहः । **अनेन** चैतादृशोदाहरणेषु वाक्यभेदापादकगुणादपि भेदस्यैव प्राप्तेरभेदपूर्वपक्षानुपयुक्तत्वं—**सूचितम्** ॥ **यत्तु** "दाक्षिणानि जुहोती"ति, तत्तु दाक्षिणपदस्य नामधेयत्वेन होमधात्वर्थमात्रस्यैव विधानात् भवत्येवोदाहरणमित्यपि—**द्रष्टव्यम्** ॥

(यजिसङ्कोचकत्वेन ज्योतिष्टोमस्येष्ट्याद्यपरत्वमिति चातुर्थिकन्यायस्वरूपनिरूपणम्)

चातुर्थिकन्यायेनेति ॥ चतुर्थे ह्यन्त्ये राजसूयपदवत् ज्योतिष्टोमपदस्याप्रसिद्धार्थत्वेन यजिपदसङ्कोचकत्वानुपपत्तेः सर्वेषामेवेष्टिपशुयागानां प्राकरणिकानां फलसबन्धं पूर्वपक्षयित्वा 'एतानि वाव तानि ज्योतींषि य एतस्य स्तोमा" इति वाक्यशेषावगतज्योतीरूपस्तोमवत्त्वयोगेन सोमयागमात्र एव नाम्नः प्रसिद्धत्वात् दर्शपूर्णमासपदवद्यजिसङ्कोचकत्वोपपत्तेस्तस्यैव फलसबन्धात् प्राधान्यमन्येषामङ्गत्वमिति सिद्धान्तितं, तेन न्यायेनेत्यर्थः । प्रासङ्गिकीमाशङ्कां निराकरोति—**नचेति**॥

(ज्योतिष्टोमेन स्वर्गकाम इति फलवाक्यस्योत्पत्तिपरत्वनिरासः)

कर्मान्तरविध्यवश्यंभाव इति ॥ तथाच तत्र अग्नीषोमीयादियागेषु पश्वादिद्रव्यावरोधेन, सोमवाक्ये कर्मान्तरावश्यकत्वे तस्यैव ज्योतिष्टोमनामत्वेन फलसबन्धोपपत्तौ फलवाक्ये न तदुत्पत्तिपरत्वमपि गौरवग्रस्तं कल्पनीयमित्यर्थः । चातुर्थिकमेव प्रयोजनमनुसन्धत्ते—**प्रयोजनमिति** ॥

(गुणाद्भेद इति न्यायस्यात्र द्वेधाऽप्रवृत्त्या शब्दान्तरप्रमाणनिरूपणावश्यकतोपपादनम्)

अत्रच फलवाक्ये भावनाया यागकरणत्वावरुद्धे धात्वर्थान्तराणां करणत्वनिवेशाद्यद्यपि गुणाद्भेदोऽपि सभाव्यत इति न शब्दान्तररूपमानान्तरप्रतिपादनस्य प्रयोजनम्, तथापि तदुपन्यासस्य पूर्वपक्षिनिराकरणमात्रार्थत्वमेव द्रष्टव्यम् । गुणो हि पूर्वगुणाननुरक्तरूपेण भावनानुवादासभवात्, धात्वर्थानुरक्तरूपेण तां बोधयन्न भेदकः इत्येतावदेव व्युत्पाद्यम् ॥ **किंच** ज्योतिष्टोमवाक्यविहितभावनानुरञ्जकत्वं सर्वेषां धात्वर्थानामिति पूर्वपक्षे फलवाक्यगतयजेरुपलक्षणत्वेनैकपदोपादानात् करणसमुच्चयस्य वक्तव्यत्वेऽपि करणभेदस्य कर्तृव्यापारभेदव्याप्यत्वेन भावनाभेदस्यावश्यकत्वाद्यो भावनाभेदः प्रसज्येत, स न गुणन्यायात् सभवति, तेषां करणानां युगपदन्वयेन केन नैराकाङ्क्ष्यमित्यत्र नियामकाभावात् । अतस्तत्र तत्तत्करणभेदाधीनस्य भावनाभेदस्य शब्दान्तरप्रमाणकत्वात् तन्निरूपणं न निष्प्रयोजनम् ॥

(अविपरिवृत्तावेव शब्दान्तरस्य भेदकत्वमिति निरूपणम्)

इदंच शब्दान्तरमविपरिवृत्तावेव भेदकम्, नतु विपरिवृत्तावपि । **अत एव**—चतुरवत्तं जुहोतीत्यत्र सत्यपि शब्दान्तरे जुहोत्यशभूतयागभावनाया विपरिवृत्तत्वान्न भेदः, अपितु प्रक्षेपभावनाया एवेति द्रष्टव्यम् ॥

॥ इति प्रथमं शब्दान्तराधिकरणम् ॥

(शब्दान्तराधिकरणानन्तरं भावनाभेदकत्वसाम्येन असाम्येऽपि प्रत्युदाहरणसङ्गतिलोभेनाभ्यासाधिकरणप्रवृत्तिरित्युपपादनम्)

यद्यपि सञ्ज्ञाया शब्दरूपत्वेन शब्दान्तरसादृश्यादनन्तरविचार्यत्वं प्राप्तम्, तथापि सञ्ज्ञाया धात्वर्थमात्रविषयत्वेन तन्मात्रभेदकत्वात् शब्दान्तरस्य प्रमाणान्तरगम्यस्पष्टभेदधात्वर्थवाचित्वेन धात्वर्थभेदकत्वाभावात् तद्द्वारा,भावनाभेदकत्वात्

जति'' "इडो यजति'' "बर्हिर्यजति'' "स्वाहाकार यजति'' इत्यादौ यागस्यापि प्रत्यभिज्ञायमानत्वेनाभेदान्न भावनाभेद, नचाभ्यासाद्भेद, अभ्यासस्यैकत्वसाधकत्वेन विरुद्धत्वात्। नच विधिपुन श्रवणरूपस्याभ्यासस्य विधेययागादिभेदकत्वम्, दध्ना जुहोतीतिवद्विधेर्देवतारूपगुणसक्रान्तशक्तिकत्वेन यागविषयत्वाभावात्। नच यागोत्पत्तिवाक्यस्थगुणावरोधान्नोत्पन्नवाक्येन गुणविधि, अगत्या प्राथमिकवाक्यस्थसमित्पदस्य तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयत्वाङ्गीकारात्।

वस्तुतस्तु—यदि याज्यामन्त्रवर्णात्समित्प्राप्ति, तदा सा तनूनपादादीनामप्यविशिष्टा। अत उपांशुयाजानुवादेन

सञ्ज्ञातो वैलक्षण्यम्। अभ्यासस्य तु पुनर्विधानात्मकत्वात् विधेश्च धात्वर्थानुरक्तभावनाविषयत्वेनोभयभेदकत्वात् भावनाभेदकत्वाशेन साम्याद्धातुभेदे धात्वर्थभेदाद्भावनाभेदो धात्वर्थाभेदे तदर्थाभेदात् भावनाया अप्यभेद इति च प्रत्युदाहरणपूर्वपक्षसोकर्यादनन्तरसगति प्राचीनैरस्य दर्शिता। **वस्तुतस्तु**—अभ्यासस्यापि सञ्ज्ञासङ्ख्यादिवत् धात्वर्थभेदमात्र एव व्यापारोपपत्तावर्थान्तरपरधातूच्चारणरूपशब्दान्तरसिद्धभावनाभेदेऽपि तत्कल्पने प्रयोजनाभावात् न भावनाभेदकत्वसाम्यम्, नवा सञ्ज्ञादिवैलक्षण्यम्, किन्तु धातुभेदे तदर्थभेदाद्युक्तो भावनाभेद, प्रकृतेतु धातोरप्येकत्वेनार्थभेदाभावे फलीभूतभावनाभेदे प्रमाणाभावेन पूर्वपक्षोत्थानेन भावनाभेदसिध्यर्थतया प्रत्युदाहरणसङ्गति स्पष्टत्वादनभिधाय विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमेवाह—**दर्शपूर्णमासेति**॥

(तनूनपात यजतीत्यादीनां दध्ना जुहोतीतिवत् समिधो यजतीति वाक्यविहितयागे गुणसमर्पकत्वेन पूर्वपक्षः)

तनूनपात यजतीत्यादीना तनूनपातादिदेवताविधायकत्वेन पूर्वपक्षकरणात् तासा प्रकृतयागे निवेशसभवोपपादनार्थ प्रकरणस्थ इत्युक्तम्—**नच विधीति**॥ अप्रवृत्तप्रवर्तनात्मकस्य विधेर्व्यापार पदश्रुत्या धात्वर्थानुरक्तभावनाविषय प्रतीयते। तस्यच कर्मकत्वे पूर्वमेव तस्य विहितत्वेन वैयर्थ्यात् बाध स्यात्। अत कर्मान्तरत्वापादक एव भविष्यतीत्याशङ्कार्थ। "आख्यातप्रत्यय पूर्वं विधत्ते कर्म शक्तित। अन्येनाक्षिप्तशक्तिस्तु तदाकाङ्क्षत्यनूदित"मिति न्यायेन यत्र गुणपद श्रूयते तत्रानेकविध्यशक्ते यस्यैव प्राप्तिस्तस्यैवानुवादत्व स्वीकृत्येतरत्र विधि सक्रामतीति दध्ना जुहोतीत्यत्र धात्वर्थप्राप्तिमालोच्य धातुमुच्चार्य गुणमात्रविधिवदिहापि तदुपपत्तिरिति परिहरति—**दध्नेति**॥

विद्वद्वाक्यविहितकर्मानुवादेन वा पञ्चस्वपि देवताविधि। नच सभवत्प्राप्तिकता, याज्यामन्त्रवर्णवदनुमन्त्रणमन्त्रेभ्योऽपि विकल्पेन वसन्तादिदेवताप्राप्तिसभवेनैतेषा नियमविधित्वोपपत्ते। अतश्चानन्यपरपुन श्रवणाभावान्न कर्मभेद इति प्राप्ते—

उभयाकाङ्क्षाबललभ्ययाज्यामन्त्राणामेव देवताकल्पकत्वस्य पुर स्फूर्तिकत्वेनान्यतराकाङ्क्षाबललभ्यानुमन्त्रणमन्त्रेभ्यो देवताकल्पनानुपपत्तेर्न समिदादिपदाना देवतानियामकत्वम्। अतश्चोपपदार्थस्य सभवत्प्राप्तिकत्वात् पदश्रुत्यादिना विधेर्धात्वर्थभावनाविषयत्वप्रतीतेर्विहितविधानायोगाद्विधेय-

---

(प्रथमसमिद्वाक्यप्राप्तयागे देवताविधायकत्वेन चतुर्णां वाक्यानां देवताविधायकत्वमिति पार्थसारथिमतं, तत्रास्वरसेनोपांशुयाजानुवादेन विद्वद्वाक्यविहितकर्मानुवादेन वा देवतानियमविधिरिति स्वमतनिरूपण च)

ननु विष्णु यजतीतिवत् द्वितीयान्ताना तनूनपातादिपदाना देवतापरत्वाङ्गीकारेण यागानुवादेन तद्विधिस्वीकारेऽपि यतो यागप्राप्तिस्तत्र वाक्ये देवतान्तरस्यापि विधानात्तदवरोधे कथमासा निवेश इत्याशङ्कते—**नचेति**॥ कर्मविधानोत्तर गुणविधिप्रवृत्तेरन्यत्र दृष्टत्वादिहापि क्वचित्कर्मविधाने आश्रयणीये प्राथम्यस्य नियामकत्वेन विनिगमनाविरहानापत्ते समिद्वाक्यस्थस्यैव समित्पदस्य नामधेयत्वकल्पनयोत्पत्तिविधित्वोपपत्तेर्न तत्र देवतान्तरावरोध इति पार्थसारथ्युक्तरीत्या परिहरति—**अगत्येति**॥ तदेतद्दूषयन् पक्षान्तरमाह—**वस्तुतस्त्विति। अत उपांशुयाजेति**॥ उपांशुयाजे तनूनपातादिदेवताविधाने तत्र क्रमाम्नातविष्ण्वादिदेवत्यया-ज्यायुगलाना क्रमबाधेन समाख्यासहकृतलिङ्गादुत्कर्षापत्तेरपरितुष्य पक्षान्तरमाह—**विद्वद्वाक्येति**॥ पञ्चस्वपि वाक्येष्वित्यर्थ। "समिधस्समिधोऽग्न आज्यस्य वियन्तु तनूनपादग्न आज्यस्य वेति"त्यादियाज्यामन्त्राणामुपांशुयाजादिक्रमे पाठाभावेनाङ्गत्वे प्रमाणाभावात्तत्कल्प्यदेवताविध्यसभवादेतत्प्रत्यक्षविधिप्राप्तसमिदादिदेवताप्रकाशकत्वेनैव तत्तद्यागाङ्गत्वावसायान्न सभवत्प्राप्तिकतेत्युत्तरे विद्यमानेऽपि विभवादुत्तरान्तरेण परिहरति—**याज्यामन्त्रवर्णवदिति**॥ अनन्यपरविधिपुन श्रवणरूपाभ्यासस्य दध्ना जुहोतीत्यादाविवाभावान्न कर्मभेद इत्युपसहरति—**अतश्चेति**॥

(उपपदार्थस्य संभवत्प्राप्तिकत्वाद्विहितविधानायोगेनाभ्यासेन भेदसिद्धिरिति सिद्धान्तः)

संभवत्प्राप्तिकत्वादिति॥ सभवत्प्राप्तिकत्वेन नाम-

तावच्छेदकतया वैजात्यसिद्धिः । नचैव तत्प्रख्यन्यायेन समिदादिपदानां नामधेयत्वात्सञ्ज्ञयैव भेदसिद्धिः, तत्प्रख्यन्यायेन गुणविधित्वनिराकरणेऽपि नामधेयकृत्यस्यैकेनैवैकस्मिन्कर्मणि सिद्धेरनेकेषां नामधेयानां वैयर्थ्यप्रसङ्गेन समिदादिपदानां गुणानुवादकत्वेनैवोपपत्तेर्नामत्वानिर्णयात् । सिद्धे तु अभ्यासेन कर्मभेदे एकैकस्य कर्मण एकैकं नामधेयं सार्थकमिति नामत्वनिर्णयः । प्रयोजनमुत्तराधिकरणप्रयोजनम् । प्रयोजनान्तराणि कौस्तुभे स्पष्टानि ॥ २ ॥ इति द्वितीयमभ्यासाधिकरणम् ॥

(३ अधिकरणम् ।)

प्रकरणं तु ॥

तत्रत्य एव "य एवं विद्वान्पौर्णमासीं यजते स यावदुक्थ्येनोपाप्नोति तावदुपाप्नोति य एवं विद्वानमावास्यां यजते स यावदतिरात्रेणे"त्यादिवाक्येऽपि अभ्यासात्कर्मभेदः ।

धेयत्वसंभवे न पदश्रुत्यवगतधात्वर्थानुरक्तभावनाविषयत्वं दुर्बलप्रत्यभिज्ञाबलेनाश्रयितुं युक्तम्, किन्तु सति संभवे प्रथमविधिप्रकाराश्रयणमिति तदनुरोधेन नानापूर्वभेदकल्पनाकृतं गौरवमपि प्रामाणिकत्वान्न दोषावहमित्यर्थः ॥

(अभ्यासस्य संज्ञाधीनसिद्धिकत्वस्थले संज्ञाया भेदकत्वेऽपि प्रकृतेऽनेकनामधेयवैयर्थ्येन तनूनपातादिवाक्यानामनुवादकत्वापत्त्या नसंज्ञाधीनसिद्धिकत्वमभ्यासस्येत्यादिनिरूपणम्)

तत्प्रख्यन्यायेनेति ॥ यत्राख्यातमात्रमानाधिकरण्याभावेन यागविशेषानवगमादधिकारार्थयशब्दान्वयेनानिर्धारितक्रियाविशेषसञ्ज्ञात्वनिश्चयेनैव विध्यारव्यानकल्पनम्—यथाऽथैष ज्योतिरित्यादौ, तत्राभ्यासस्य सञ्ज्ञाधीनसिद्धिकत्वेन सञ्ज्ञयैव भेदः, यत्र वोद्भिदा यजेतेत्यादौ सञ्ज्ञाऽभावे प्रकृतस्यैव यागस्य फलसंबन्धो वाक्यादाश्रितुं शक्यते पुनर्विधिना विधातुम्, तत्रानन्यपरत्वाभावेनाभ्यासस्य भेदकत्वासंभवात् सञ्ज्ञाया एव भेदकत्वम् । यत्र तु अभ्यासस्वरूपस्य न सञ्ज्ञाधीनसिद्धिकत्वं, यथा प्रकृते तत्रान्यपरत्वाभावेनाभ्यासस्यैव भेदकत्वम् । यद्यपि प्रकृते सञ्ज्ञायास्तत्प्रख्यन्यायसिद्धत्वेन नाभ्यासगम्ययागविध्यधीनत्वम्, प्रत्युत सञ्ज्ञात्वाभावे गुणपरत्वेनान्यपरत्वप्रसक्त्याऽभ्यासस्यैव तदधीनत्वात् सञ्ज्ञयैव शक्यते भेदं साधयितुम्, तथाप्येकस्य कर्मण एकनामधेयेनावच्छेदोपपत्तौ तनूनपातादिसञ्ज्ञानां वैयर्थ्यात् तत्तद्देवतानुवादत्वस्यैवापत्तौ सञ्ज्ञानिश्चयेन भेदकत्वानुपपत्तेरभ्यासेन कर्मभेद एव तदुपयोगित्वेन सञ्ज्ञात्वनिश्चयादभ्यासस्यैव भेदकत्वमिति भावः । भेदोऽपिच व्यक्तिभेदवत् विधेयभेदे विधेयतावच्छेदकभेदस्यावश्यकत्वात् समिद्यागत्वादिव्याप्यजातीनामपीति यागत्वादिव्याप्यसमिद्यागत्वतनूनपाद्यागत्वादिजातीस्तत्तद्वाक्यस्थयजिना लक्षयित्वा तदवच्छिन्नयागव्यक्तयस्तत्तद्वाक्यै विधीयन्ते इत्यादि कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(उत्तराधिकरणप्रयोजनमेवैतदधिकरणप्रयोजनमिति निरूपणम्)

उत्तराधिकरणेति ॥ उपांशुयाजे देवताविधिपक्षे "विष्णुरुपांशु यष्टव्य" इत्येवमादीनामनुवादत्वेनार्थवादत्वासंभवात् "पौर्णमासीवदुपांशुयाजः स्यादि"ति वक्ष्यमाणाधिकरणे पूर्वपक्षयुक्ततन्त्रविधित्वसिद्धिः । सिद्धान्ते तु न तत् । एवं विद्वद्वाक्यविहितकर्मणि देवताविधिपक्षे तत्र रूपलाभेन विधित्वस्यैवापत्तौ समुदायानुवादासंभवात् तदधिकरणगतपूर्वपक्षयुक्तप्रयोजनसिद्धिः, सिद्धान्ते तु तत्रत्यसिद्धान्तप्रयोजनसिद्धिरित्युत्तराधिकरणप्रयोजनमित्यर्थः ॥

(कौस्तुभोक्तप्रयोजनान्तरनिरूपणम्)

प्रयोजनान्तराणीति ॥ ज्योतिष्टोमे ग्रहणान्वयित्वेन श्रुतानां देवतानां प्रकरणेन ग्रहणद्वारा यागान्वयात् प्रकरणस्य च युगपत् सर्वाङ्गग्राहित्वात् समुच्चयावगतेः पक्षेऽपि च ग्रहणान्वयात् सहनानां यागान्वयायोगाद्यागाभ्यासेन समुच्चयावगतावपि अभ्यासे प्रमाणाभावेन देवताविधिपूर्वपक्षे तासां दृष्टार्थत्वेन विकल्पात्सकृदेवानुष्ठानम् । सिद्धान्ते तु पञ्चानां प्रयाजानां अदृष्टार्थत्वादनुष्ठानमिति प्रयोजनान्तरं कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थः ॥ अन्यानितु पूर्वपक्षप्रकारभेदेन कथितान्यपाह तेषामनुक्तत्वान्नोपयुक्तानीति न मया प्रतिपाद्यन्ते ॥

॥ इति द्वितीयमभ्यासाधिकरणम् ॥

(पूर्वाधिकरणेनापवादसङ्गतिनिरूपणम्)

पूर्वाधिकरणसिद्धान्तहेतुकपूर्वपक्षप्रदर्शनव्याजेनैवापवादकीं सङ्गतिं सूचयन् उदाहरणप्रदर्शनपूर्वकं पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रत्य एवेति ॥**

(अभ्यासात्कर्मभेदः, रूपलाभः, य एवं विद्वानित्यस्य विधित्वम्, समिद्वाक्यवद्भेदकत्वनिश्चयश्चेत्येतेषां निरूपणम्)

विधिपुनःश्रवणरूपाभ्यासस्वरूपसिद्ध्युपयोगितया तत्रेत्युक्तम् । ततश्चाग्नेयादिवाक्यगतयजिविध्यपेक्षयाऽस्य पुनःश्रवणता सूचिता । एवकारेण रूपाभावरूपसिद्धान्तहेतुनिरासाय वक्ष्यमाणरूपोपपादनस्योपांशुयाजादिसाधारण्यसूचनद्वारा सुलभता सूचिता । स यावदित्यस्य प्रकृतविचारानुपयोगेऽपि विधित्वाभावे तादृशार्थवादानुपपत्तिसूचनद्वारा विधित्वोद्बल-

नचाय लट्,लेट्त्वेऽपि वा यच्छब्देन विधिप्रतिबन्धाद्विधिपुनःश्रुत्यभाव , समिधो यजतीतिवल्लेट्त्वावगतेर्यच्छब्दस्य यो दीक्षित इतिवच्छेदनक्रियामात्रविधिप्रतिबन्धकत्वात् । अतएव पौर्णमास्यमावास्यापदमपि नामधेयम् , पौर्णमास्या पौर्णमस्येति वाक्यद्वयेनैतद्वाक्यविहितकर्मणोरेव कालविधानात् ।

नच रूपाभाव , "वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामनूच्येते वृधन्वती अमावास्याया"मिति वचनेन आज्यभागक्रमाम्नातानामपि ऋचा क्रम बाधित्वा एतद्वाक्यविहितकर्माङ्गत्वेन विधानात् मान्त्रवर्णिकाग्निसोमदेवताया "सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्ध्रुवायामाज्य"मितिवचनेन च द्रव्यस्य प्राप्तत्वात् ।

नार्थमुपन्यास । **समिधो यजतीतिवदिति** । यथा तत्राप्राप्तार्थत्वेन लेट्त्वनिश्चयस्तद्वदिहापि । एव "स याव"दित्याद्यर्थवादोऽपि विधेयस्तुत्यर्थतया सार्थको भवतीत्यर्थ । **अत एवेति** ॥

(पौर्णमास्यां पौर्णमास्येति वाक्यवैयर्थ्यानुपपत्यादिभिरपि य एवं विद्वानित्यत्र यागविधिरित्युपपादनम्)

यागभावनाविधिप्रतिबन्धकत्वाभावेन विधेयसमर्पकयजिपदमामानाधिकरण्यादेवेत्यर्थ । **कालविधानादिति** ॥ नच—कालविधौ सति नामधेयत्वम्, नामधेयत्वे च सति तदनुवादेन कालविधिरितीतरेतराश्रयापत्तिरिति—वाच्यम्, अग्निहोत्रन्यायेन पूर्वं सामानाधिकरण्येन नामधेयत्वेऽवधारिते पश्चात्तदनुवादेन विहितकालयोगेन प्रवृत्तिनिमित्तावधारणोपपत्ते । सिद्धान्ते त्वाग्नेयादीनामुत्पत्तिविहितकालकत्वेन प्रयाजादीना प्रधानकालकत्वेनेव तत्तत्कालप्राप्तेरेतद्वाक्यद्वयवैयर्थ्यापत्ति , तेषा यागाना बहुत्वात् । पौर्णमासीममावास्यामित्येकवचनानुपपत्त्या तत्र बहुत्वलक्षणापत्तिश्च प्रसज्येयाताम् । अत अनयोरेव कालविधानात् पौर्णमास्यमावास्यासञ्ज्ञकर्मद्वयविधानम । द्वितीया चाग्निहोत्र जुहोतीत्यत्रेवार्थाक्षिप्तमाख्यन्वानुवादिका सती करण वल्लक्षणायति युक्त कर्मान्तरत्वमित्यर्थ ॥

(वार्त्रघ्नीवृधन्वतीमन्त्रद्वयविचारः)

वार्त्रघ्नीति ॥ आज्यभागयोर्हि क्रमे चतस्रोऽनुवाक्या पठ्यन्ते । आग्नेयी सौम्या आग्नेयी सौमी चेति । तत्र "अग्निर्वृत्राणि जघनत्" "त्व सोमासि सत्पतिस्त्व राजोत वृत्रहा" इतिमन्त्रद्वय वृत्रहननप्रकाशकपदघटितत्वात् वार्त्रघ्नीत्युच्यते । "अग्नि प्रत्नेन मन्मना । शुम्भानस्तनुव स्वाम् । कविर्विप्रेण वावृधे" । "सोमगीर्भिष्ट्वा वयम् वर्धयामो वचोविद" इति मन्त्रद्वय वृद्धिप्रकाशकपदघटितत्वात् वृधन्वतीत्युच्यते । एतेषा यावत्क्रमादाज्यभागाङ्गत्व कल्प्यते, तावद्वार्त्रघ्नीवृधन्वतीति वाक्येन पौर्णमास्यमावास्यासञ्ज्ञकैतत्कर्माङ्गत्वेन विनियोगात् क्रमबाधेनैवैतत्कर्माङ्गत्वान्मान्त्रवर्णिकाग्नीषोमदेवतयोरेकत्र लाभ सुलभ । नच—अबाधेनोपपत्तौ बाधायोगादाज्यभागयोरेव क्रमप्राप्तमन्त्राणामव्यवस्थाप्राप्तौ व्यवस्थामात्रपरत्वस्य,तृतीये वक्ष्यमाणत्वान्नात्र देवताकल्पकत्वमिति—वाच्यम, आज्यभागयो, पौर्णमास्यमावास्याकालकत्वस्य विध्यभावेन प्रकृतौ प्रतिपदि तयो क्रियमाणत्वात् तिथ्यन्तरक्रियमाणविकृतिषु तदनापत्तेश्च कालकृतव्यवस्थानुपपत्तेरेतद्वाक्यगतपौर्णमास्यमावास्यापदाभ्या नामधेयत्वेन विद्वद्वाक्यविहितकर्मणोर्झटित्युपस्थिते तदङ्गत्वस्यैव युक्तत्वात् । अन्यथा पौर्णमास्यमावास्याङ्गभूताज्यभागयो लक्षणापत्ते । अतश्चोपक्रमगतप्रातिपदिके लक्षणापेक्षया तत्र "जयान् जुहुयादि"त्यत्रेव सप्तम्या एव प्राधान्ये लक्षणामङ्गीकृत्य तदुद्देशेनैव मन्त्रविधानादग्नीषोमदेवताप्रकाशकयो वार्त्रघ्नीऋचो पौर्णमासीकर्माङ्गत्वात् तादृश्योरेवच वृधन्वत्योरमावास्याकर्माङ्गत्वादेकैकस्मिन् कर्मणि मन्त्रद्वयस्य दृष्टार्थत्वेन विकल्पाद्देव ताद्वयस्यापि समुच्चयाद्विद्वद्वाक्यविहितैकैककर्मणोऽग्निहोत्रवदावृत्ति । देवतालक्षणा याज्यानुवाक्या इति स्मरणात् समुचितयाज्याद्वयमात्र कल्प्यम् । **अथवा**—तयोरेव मन्त्रयोरेकस्यानुवाक्यत्वमेकस्य याज्यात्वमिति वार्तिकोक्तरीत्या मनोतान्यायेनोभयलक्षकत्वमङ्गीकृत्य याज्यापि सुलभैव । नच अस्मिन् पक्षे अनुवाक्यासमाख्याबाध , प्रैषपश्चाद्भावमात्रेणाप्यनुशब्दोपपत्तेस्तदविरोधात् । आज्यभागयोस्त्वग्नीषोमाभ्या आज्यभागौ यजतीति वचनेनैवाग्नीषोमीयदेवतयोर्विधानात् तदनुरूपानुवाक्यमात्रकल्पनम् । याज्या तु क्रमप्राप्ता अस्त्येवेति न कश्चिद्दोष । एवच देवतालाभ अनयोर्नासुलभ इति भाव ॥

(सर्वस्मैवेतिवाक्यस्य प्राप्ताज्यध्रौवतामात्रविधित्वस्य निरासः, अलंकरणाज्यव्यवर्तनेन चारितार्थ्यं, तेन द्रव्यलाभश्च)

सर्वस्मैवेति ॥ अनेन च वचनेन यज्ञायेति तादर्थ्यचतुर्थ्या सर्वयज्ञोद्देशेन ध्रौवाज्यद्रव्यस्य विधानादुपांशुयाज इवेहापि द्रव्यप्राप्ति । **नच**—अनेन यत्राज्यप्राप्तिस्तत्र ध्रौवतामात्रविधानादप्राप्ताज्यकयागेषु द्रव्यविध्यसभव इति—**वाच्यम्**, यज्ञाङ्गभूताज्यानुवादे विशिष्टोद्देशापत्तेराज्यमात्रानुवादे अलकरणार्थाज्येऽपि तदापत्तेर्ध्रौवाज्यस्यैव यज्ञोद्देशेन विधानस्यावश्यकत्वात् । **नच**—एव चतुर्धुवाया गृह्णातीत्यसयुक्तोत्पत्तिकाज्यस्य प्रयोजनाकाङ्क्षया अनिर्दिष्टद्रव्यकयागाना द्रव्याकाङ्क्षया चोभयाकाङ्क्षयैव यागाङ्गत्वोपपत्तेरेतद्विधिवैयर्थ्यमिति—**वाच्यम्**, अलंकरणार्थाज्यादिव्यावृत्त्या तत्सार्थक्यात् । अत , एव अलङ्करणादौ स्थाल्याज्यस्यैव ग्रहणम् । अतस्तेन वचनेन आज्यद्रव्यप्राप्तिरपीत्यर्थ ॥

अथवा—आग्नेयादिवाक्यैरेव पौर्णमास्यमावास्यादिपदोपस्थापितैतद्वाक्यविहितकर्मानुवादेन द्रव्यदेवताविधानाद्रूपलाभोपपत्ति । नचानेकविधानाद्वाक्यभेद , तद्धितेन देवताविशिष्टद्रव्यवाचिना परस्परान्वयस्य व्युत्पन्नत्वेन विशिष्टविध्युपपत्ते । प्रकारान्तरेण रूपलाभस्तु कोस्तुभ एव द्रष्टव्य । सर्वथा विद्वद्वाक्ये कर्मान्तरविधि ।

एव च "दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेते"ति फलवाक्येन प्रयाजादिसाधारण्येन सर्वेषामाग्नेयादीना एतद्वाक्यविहितकर्मणोश्च प्रथमपक्षे फलसबन्धो द्वितीये तु तत्साधारण्येन तयोरेव, दर्शपूर्णमासप्रातिपदिकस्य कालयोगिषु प्रसिद्धत्वेऽपि द्विवचनस्याप्रसिद्धत्वात्, आज्यभागादिषु तस्य प्रसिद्धत्वेऽपि प्रातिपदिकस्याप्रसिद्धे , अतो राजसूयन्यायेन नात्र सङ्कोचकत्वानुपपत्ते प्रकरणात्सर्वेषामेव यागाना फलसबन्ध । पाशाधिकरणन्यायेन द्विवचनस्याप्रसिद्धत्वेऽपि प्रातिपदिकमात्रप्रसिद्ध्या कालयोगिनामेव वा अनयोरेव वा द्वित्वस्यापि कथचिदुपपत्ते फलसबन्ध , नतु षण्णामेवाग्नेयादीनामिति प्राप्ते—

(गुणस्तु श्रुतिसंयोगादिति गुणसूत्रोक्तप्रकारेणाग्नेयवाक्येन विशिष्टविधानेनावाक्यभेदाद्गुणसमर्पणेन पूर्वपक्ष)

एवमुक्तसूत्र रूपलाभमुत्पाद्य गुणस्तु श्रुतिसयोगादिति पूर्वपक्षिण पुन प्रत्यवस्थानार्थ सूत्रम्, तदर्थमनुरुध्य रूपप्राप्तिमुपपादयति—**अथवेति** ॥ नच उद्देश्यद्वयप्रयुक्त आग्नेयवाक्ये वाक्यभेद अश्रुतयागकल्पने विशिष्टविधिगौरवपरिहारार्थमर्वमन्तवेदीतिवत् पदद्वये लक्षणया प्रकृतप्रधानयागत्वेनोद्देश्यतया तदप्रसक्तेरित्यर्थ ॥

(जुह्वामौपभृतमित्यस्योपपत्त्या समिदादिवाक्ये देवतासमर्पणमिति प्रकारान्तरोपपादनम्)

प्रकारान्तरेण ॥ **अथवा**—विद्वद्वाक्यविहितकर्मानुवादेन समिदादिवाक्येषु पञ्चसु देवताविधि , तासा च "अतिहायेडो बर्हि प्रतिसमानीयत" इति ज्ञापकबलात् समुच्चय । नह्यत्रोपांशुयाजे देवताविधिपक्षे "विष्णुरुपांशु यष्टव्य " इत्याद्यनुवादानुपपत्तिवाधकवदिह किञ्चिद्बाधकमस्ति । **नच**—अत्र बर्हिरादिपदाना विद्वद्वाक्यविहितकर्माङ्गदेवतापरत्वे तत्र प्राधम्य द्रव्यत्वात् जुह्वामौपभृतमित्यस्यानुपपत्तिरस्त्येवेति—**वाच्यम्**, अस्मिन्नपि पक्षे "पञ्च प्रयाजा इज्यन्ते यज्जुह्वा गृह्णाति प्रयाजेभ्यस्तत्' इत्यादिज्ञापकबलात् पञ्चप्रयाजत्वेन प्रयाजादौ औपभृतस्य विद्वद्वाक्यविहितबर्हिर्देवत्यकर्माभ्याम काले जुह्वामानयनविध्युपपत्त्या तदनुपपत्तेरप्रसरात् ॥

(सुत्यान्यकालीनानां बाधेनाङ्गगुणन्यायेन पौर्णमास्या कालबाधेन पंचाहानुष्ठानेऽपि न दोषेण सौमिकधर्मातिदेशेन रूपलाभ इति प्रकारान्तरानुसरणेन पूर्वपक्षोपसहार) .

अथवा—अव्यक्तत्वात् सौमिकधर्मातिदेशाद्रूपलाभ । ननु तदतिदेशे पञ्चाहप्राप्त्या "पौर्णमास्या पौर्णमास्या यजेत"ति वाक्यद्वयविहितकालबाधप्रसङ्ग , तदनुरोधेन सुत्यान्यकालीनाना बाधेऽपि सुत्याकालीनातिदेशे बाधकाभावात् ॥ **वस्तुतस्तु**—एतस्या पौर्णमास्याममावास्याया वा विहितस्यापि साङ्गसोमयागस्याशक्यत्वात् अनुष्ठानासभवेन दीक्षणीयाद्यङ्गेषु सोमयागकालबाधवदिहापि गुणभूतकालानुरोधेन प्रधानलोपस्यान्याय्यत्वात् पौर्णमास्यादिवाचनिककालबाधेनापि पञ्चाहमनुष्ठाने बाधकाभावात् सुत्यान्यकालीनामङ्गानामपि नैव लोप इति सौमिकधर्मातिदेशेन रूपलाभ सभवत्येवेति प्रकारान्तरेण रूपलाभ कौस्तुभे द्रष्टव्य इत्यर्थ । पूर्वपक्षमुपसहरति—**सर्वथेति** ॥

(प्रथमपक्षे द्वितीयपक्षे च पूर्वपक्षप्रयोजननिरूपणम्)

पूर्वपक्षे प्रयोजनमाह—**एवंचेति । प्रथमपक्ष इति** ॥ वार्त्रघ्नावृधन्वतीमन्त्रवर्णबलात्या देवता गौण चाज्यद्रव्यमिति पक्षे आग्नेयादिवाक्यानामपि यागविधायकत्वात् तत्साधारण्येन फलसबन्ध , आग्नेयादिवाक्याना द्रव्यदेवताविधायकत्वमिति द्वितीये पक्षे तेषा यागानामभावात् प्रयाजाद्यङ्गमात्रसाधारण्येनानयोरपि फलसबन्ध इत्यर्थ । तदेवोपपादयति—**दर्शपूर्णमासेति** ॥ प्रसिद्धार्थके हि नाम यजिसकोचक भवति यथा ज्योतिष्टोमेतिनाम, इदन्तु अप्रसिद्धार्थकं यत्राख्यात तत्र तदनुरोधेन वर्तते इत्याख्यातस्य सर्वयागपरत्वात् सर्वेषा फलसबन्ध इत्याह—**अत इति ॥ राजसूयन्यायेन** चतुर्थचतुर्थपादाधिकरणन्यायेनेत्यर्थ । **अथवा**—कालयोगिष्वष्टमु प्रातिपदिकप्रसिद्धिमत्त्वे द्विवचनस्य पाशाधिकरणन्यायेन बहुत्वलक्षणयाप्युपपत्ते न प्रयाजादिसाधारण्येन फलसबन्ध , किन्तु अष्टानामेवेति पक्षान्तरमाह—**पाशेति** ॥ **अथवा**—द्विवचनेऽपि लक्षणाया प्रयोजनाभावादनयोरेव फलसबन्धोपपत्तिरिति पक्षान्तरमाह—**अनयोरेवेति** ॥

(पौर्णमास्यमावास्यापदयो दर्शपूर्णमासपदयोश्च पर्यायत्वसमर्थनेन दर्शपूर्णमासपदाभ्या विद्वद्वाक्यविहितकर्मानुवादोपपत्ति)

यद्यपि फलवाक्ये दर्शपूर्णमासपदार्थवृत्तिद्वित्वपर द्विवचनम् न पौर्णमास्यमावास्यासज्ञककर्मवृत्तिद्वित्वपर भवितुमर्हति, तथापि दर्शो वा एतयो पूर्व पूर्णमास उत्तरोऽथ यत् पूर्णमास पूर्वमारभते तदयथापूर्वं क्रियते । तस्मात् पूर्व पौर्ण

यत्रशादनूद्यन्ते। तत्प्रयोजनच तत्रेण यजिनाऽनेकोपादाना त्समुदायद्वयसिद्धि। तस्या अपि प्रयोजन फलवाक्ये षण्णामेव फलसबन्धसिद्धि, प्रातिपदिकस्य षट्सु कालयोगेन प्रसिद्धत्वात्, द्विवचनस्य च स्वशक्याश्रयसमुदायघटकसमुदायिवृत्तित्वसबन्धेन बहुत्वलक्षणार्थत्वात्। लक्षणातात्पर्यग्राहकमेव च शक्यसबन्धघटकसमुदायसिद्धिद्वारा विद्वद्वाक्यद्वयम्, अन्यथा हि विद्वद्वाक्याभावे आग्नेयद्वयस्यैवैकवाक्योपादानावगतद्वित्वयोगिन कालद्वययुक्तस्य च फलसबन्धापत्ति। यथाच "यदाग्नेयोऽष्टाकपाल" इत्यत्राग्नेयद्वयसिद्धिस्तथा कौस्तुभ एव प्रपञ्चितम्। अत षण्णा फलसबन्धसिद्धिरेवोक्तविधया विद्वद्वाक्यप्रयोजनमित्यन्यपरत्वादपि न "वैश्वदेवेन यजेते"तिवदभ्यासस्वरूपसिद्धि। नचैव "पौर्णमास्या पौर्णमास्येति" वाक्यद्वयवैयर्थ्यापत्ति, तस्य समुदितयागत्रिकप्रयोगविधित्वेन सार्थक्यस्यैकादशे व क्ष्यमाणत्वात्, अन्यथा ह्युत्पत्तिवाक्येषु प्रत्येककालयोगात्प्रत्येकमेव पूर्वोत्तराङ्गसहितैकैकप्रधानप्रयोगा भवेयु। एव

(विद्वद्वाक्येन समुदायानुवादः, एवमपि षण्णामेव फलसंबंध इत्यादि निरूपणम्)

अनेकोपादानादिति ॥ यथाऽनेकेषा वृक्षाणा एकदेशस्थिताना वनमित्येकपदोपादानादेकप्रतीतिविषयत्वात् समुदायसिद्धिस्तद्वत् इहेत्यर्थ। अत्र समुदायस्यानुवदितारौ समुदायवचनाविति यथाश्रुतभाष्यात् पौर्णमास्यादिशब्दयो समुदायवचनत्वप्रतीते समुदायद्वयस्यैव फलसबन्धभ्रम वारयति—**प्रातिपदिकस्येति ॥** समुदायस्य कालयोगाभावेन तत्प्रख्यन्यायाविषयत्वेनेव तन्नामत्वासभवात् समुदायस्य मानान्तराप्रमितत्वेन विद्वद्वाक्ययोरनुवादायोगात् यजिना तदनुवादे लक्षणापत्ते प्रातिपदिकेन षड्यागसमुदायिनामेवाभिधानात्तेषामेव विध्यर्थमनुवादात् समुदायिनामेव फलसबन्ध इत्यर्थ। फलवाक्ये समुदायानुवादे द्विवचनानुपपत्तिं परिहरति—**द्विवचनस्येति ॥** स्वपद द्विवचनपरम्। तेन द्वित्वाश्रयसमुदायघटकसमुदायिवृत्तित्वसबन्धेन बहुत्वलक्षणाया शक्यसबन्धघटकीभूतसमुदायद्वयतात्पर्यग्राहक विद्वद्वाक्यद्वयमित्यर्थ। **यथाचेति ॥**

(सायप्रातःकालयोरिवाभ्यासेनापि कालद्वयसंबन्धोपपत्त्या अङ्गत्वेन विधानादुद्देश्यानेकत्वनिमित्तवाक्यभेदाभावात् उपस्थितिसत्त्वेन एकवाक्यगतत्वेन च प्रकरणान्तरादिन्यायस्याप्यप्रवृत्तेराग्नेयैकत्वमिति पार्थसारथिमतनिरूपणम्)

यद्यपि चाग्नेयवाक्ये नेकस्मिन् कर्मणि कालद्वयनिवेशासभवेन समुच्चितकालद्वयलक्षणगुणान् भेद सभवति तस्याग्निहोत्रे सायप्रात कालयोरिव अभ्यासेनाप्युपपत्ते, नवा काल स्यानुपादेयत्वेनोद्देश्यत्वात् तदनेकत्वनिमित्तकवाक्यभेदापादकगुणात् सः, कालस्यानुपादेयत्वेऽपि अमावास्यायामपराह्ण इतिवदङ्गत्वेन विधेयत्वोपपत्तरुद्देश्यानेकत्वनिमित्तवाक्यभेदाप्रसक्ते। नाप्यनुपादेयगुणयोगरूपप्रकरणान्तरात्, तस्य सन्निधानप्रवृत्ते ॥ **किञ्च** सङ्ख्यातिरिक्तभेदप्रमाणाना नावश्यन्तरविहितकर्मप्रतियोगिकभेदकत्वनियमात् स्ववाक्यावान्तरप्रतियोगिकत्वदने कभ्यासभवादत्र न भ। अत पार्थसारथ्युक्तमाग्नेयैकत्वमेव युक्तम् ॥'

(उत्पत्तिवाक्यस्थस्य कर्मभेदापादकस्य पदार्थस्य सङ्ख्याया इव कर्मभेदकत्वेन पौर्णमास्यमावास्याकालयोः सायप्रातःकालवैषम्यात्, आग्नेयद्वित्वमेवमपि विद्वद्वाक्येन समुदायानुवादसार्थक्यार्थं दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यत्र बहुत्वलक्षणेत्यादिनिरूपणम्)

तथापि यस्य पदार्थस्य भेदमावृत्तिं वा विना न कर्मान्वययोग्यत्वम्, तस्योत्पत्तिवाक्यस्थस्य कर्मोत्पत्तिभेदकत्वमनुत्पन्नवाक्यगतस्य त्वावृत्तिबोधकत्वमित्यर्थस्य सङ्ख्यादौ क्लृप्तत्वादिहापि तस्योत्पत्तिवाक्यगतत्वेन गुणस्येव कर्मभेदकत्वोपपत्ति। **अत एव** सायप्रात कालयोरनुत्पत्तिवाक्यगतत्वेन गुणस्येव कर्मभेदकत्वोपपत्ति। **अत एव** सायप्रात कालयोरनुत्पत्तिवाक्यगतत्वादभ्यासापादकत्वमेव। भेदोऽपि चात्र सङ्ख्यावदनेकत्वबोधनद्वारैव, नतु किञ्चित्प्रतियोगिक, प्रमाणान्तरवत् प्रतियोगिन पूर्वमप्रसिध्द्या तन्निरूपितभेदस्य बोधयितुमशक्यत्वात्। एवमपि प्रमाणबलेन सङ्ख्यावद्गुणस्यापि स्ववाक्यविहितकर्मप्रतियोगिकभेदबोधकत्वेऽपि न क्षति। अत आग्नेयभेद इति कौस्तुभे व्यक्तमित्यर्थ। प्रपञ्चितपदोपादानात् प्रकाशकारोपपादितप्रकारान्तरात् भेदनिरासोऽपि तत्र द्रष्टव्य इति सूचितम्। **नच**—एव तर्हि आग्नेयभेदे तत्रैव द्विवचनोपपत्त्या तयोरेव फलसबन्धोपपत्ते किमिति बहुत्वलक्षणाश्रयणमिति—**"वाच्यम्**, विद्वद्वाक्यगत समुदायानुवादवैयर्थ्यपरिहारार्थं प्रयोजनजिज्ञासया तस्या आवश्यकत्वादिति भाव ॥

(वैश्वदेववाक्ये समुदायानुवादोपयोगः)

वैश्वदेवेन यजेतेतिवदिति ॥ एतस्य वाक्यस्य विश्वदेवदेवताकयागघटितसमुदायसिद्धिद्वारा आग्नेयाद्यष्टयागाना प्राचीनप्रवणदेशादिसबन्धसिध्द्यर्थत्वेनान्यपरत्वेन न कर्मान्तरविधायकत्व तद्वदित्यर्थ ॥

(वचनान्तरप्राप्तत्र्यहकालीनत्वप्रातःकालीनत्वयोर्बाधापत्त्या त्रिकस्य त्रिकस्यैकप्रयोगसिद्ध्यर्थं समुदायद्वयानुवाद इति निरूपणम्)

अन्यथा हीति ॥ नन्व—प्रत्येकप्रयोगकरणे एकफलसाधनत्वानुपपत्ति, प्रयोक प्रयुक्तानामपि आनयादीनाम-

चोत्पत्तिवाक्ये कालश्रवणमपि विद्वद्वाक्याधिकारवाक्यस्थय-जिपदसङ्कोचार्थमेवेति समुदायसिद्ध्यर्थं समुदायिनामनुवादकावेवैतौ न कर्मान्तरविधि — इति सिद्धम् ॥ ३ ॥

इति तृतीयं पौर्णमास्यधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम् ।)

पौर्णमासीवत् ॥

तत्रैव "जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशौ उपांशुयाजमन्तरा यजति विष्णुरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय प्रजापतिरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वायाग्नीषोमावुपांशु यष्टव्यावजामित्वाये 'ति श्रुते अन्तरावाक्ये पूर्ववदेव न कर्मान्तर-

नीकवत्यादिवदेवापूर्वरूपेणैकक्षणवर्तित्वेन फलसाहित्योपपत्ते । अत एव "समे दर्शपूर्णमासाभ्यामि"तिवचनेन दैशिकप्रयोगविधिवत् क्षण दैशिकसाहित्यावगमेऽप्येकस्मिन्नेव समे देशे तिसृषु पौर्णमासीषु अमावास्यासु चैकैकप्रधानस्याग्न्यन्वाधानादिब्राह्मणतर्पणान्ताङ्गविशिष्टस्य प्रयोगेऽपि न क्षति । नह्येकस्यामेव पौर्णमास्याममावास्याया वा प्रधानयागप्रयोगत्रय युज्यते । त्र्यहकालीनप्रात कालीनत्वयोर्वचनान्तरप्राप्तयोर्बाधापत्ते । अत प्रत्येक प्रयोगव्यावृत्तये त्रिकस्य त्रिकस्यैकप्रयोगतासिध्यर्थमेतद्वाक्यद्वयमिति न वैयर्थ्यम् ॥

(आग्नेयाद्युत्पत्तिवाक्य एव कालश्रवणेऽपि य इष्ट्येति वाक्यवैलक्षण्यान्न पृथक्प्रयोग इति निरूपणम्)

अत एव उत्पत्तिवाक्ये कालश्रवणेऽपि यावत्तदन्वयानुरोधेन प्रयोगविधिकल्पनम्, तत पूर्वमेव प्रवृत्तैतद्वाक्यद्वयेन प्रयोगविधानान्न तत्रापि प्रयोगविधिकल्पनमिति "य इष्ट्ये"-तिवाक्यवत् प्राप्तप्रयोगानुवादेनेह कालमात्रविधानेन न वितृतीयीनामिवेह पृथक्प्रयोगशङ्कावकाश । "य इष्ट्ये"त्यत्रतु यच्छब्दसमभिव्याहारेण विकृतिप्रयोगानुवादेन कालमात्रविधानेन प्रत्येकप्रयोगकल्पनाभ्यनुज्ञानात् तत्तद्विलक्षणफलसाधनाना कामनेयत्तासंभवेनैकप्रयोगविधिविषयत्वानुपपत्तेश्चानुवाद्यगतत्वेनाविवक्षितसाहित्याना भिन्नप्रयोगतैव । प्रकृतेतु प्राप्तानामपि प्रधानाना प्रयोगविषयत्वेन विधेयत्वात् तत्तत्कालविशिष्टप्रयोगविषयत्वेन विधेययागगतसाहित्यस्य तदङ्गसाहित्यस्य च विवक्षितत्वान्न युक्त प्रयोगभेद इत्यर्थ ॥

(उत्पत्तिवाक्ये कालश्रवणं अधिकारादिवाक्यगतयजिसङ्कोचार्थमिति निरूपणम्)

किमर्थं तर्ह्युत्पत्तिवाक्ये कालश्रवणमित्याशङ्का परिहरति —एवं चेति ॥ समुदायसिध्यर्थमिति ॥

(विद्वद्वाक्यप्रामाण्योपपादनम्)

अनेन च सर्वस्याप्यनुवादकत्वे अनधिगतार्थगन्तृत्वरूपप्रामाण्यानापत्ति शक्यार्थानुवादकत्वेऽपि अनधिगतसमुदायबोधकत्वेन प्रामाण्योपपत्ते परिहृता इति ॥

(पूर्वोत्तरकल्पयो. प्रयोजननिरूपणम्)

सिद्धमिति । एवच "चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते त्रयोदशामावास्यायामि"ति आहवनीयगतवषट्काराहुतिपरिगणनपरं लिङ्गदर्शनमप्युपपद्यते । अन्यथा प्रथमे पक्षे पौर्णमास्या पञ्चदशत्वस्यामावास्याया चतुर्दशत्वस्य चापत्ते द्वितीयपक्षेचोभयत्र द्वादशत्वापत्तेस्तदनुपपत्ति, ममतु पञ्च प्रयाजा द्वावाज्यभागौ स्विष्टकृत् त्रयोऽनूयाजा पौर्णमास्या प्रधानत्रयमिति चतुर्दशत्वममावास्याया पञ्च सान्नाय्ययो सप्रतिपन्नदेवताकत्वेन सहानुष्ठानात् त्रयोदशत्व चोपपन्न भवतीति प्रयोजन पूर्वोत्तरपक्षप्रतिपादनेनैव स्पष्टीकृतम् ॥

॥ इति तृतीयं पौर्णमास्यधिकरणम् ॥

(एतदाद्यधिकरणत्रयस्य पूर्वाधिकरणेनापवादसङ्गत्याद्युपपादनम्)

इत परमधिकरणत्रयेण समुदायानुवादत्वापवादेन अभ्यासस्य निरूपणात् पूर्वपक्षे कर्मभेदात् सिद्धान्ते च कर्मैक्यात् प्रकृतमङ्गति स्पष्टत्वादनभिधाय विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—जामिवेति ॥ दशमे जामिकरणाच्चेति सूत्रे भाष्यकारेण जामिता सादृश्यमिति व्याख्यानकरणात् सौन्दर्यवाचिनोऽपि जामिशब्दस्य सादृश्ये लक्षणेति न्यायसुधायामुक्तेश्च यज्ञस्य जामिसदृशमालस्यमिद क्रियते यदन्वञ्चौ अव्यवेतौ पुरोडाशावाग्नेयाग्नीषोमीयौ क्रियेते । अतस्तत्परिहाराय अन्तरा यागान्तर कर्तव्यमित्यर्थ । विष्ण्वादिवाक्यैर्यागविधावुपांशुयाजत्रयापत्त्या पौर्णमास्या षोडशाहुत्यापत्ते पूर्वोक्तलिङ्गदर्शनाक्षेपेण पूर्वपक्षोत्थानात् उपांशुयाजचिन्ताया वैशेषिक्याऽनन्तरमङ्गत्या प्राथम्योपपत्तिं सूचयितु तत्रैवेत्युक्तम् ॥

(अन्तरावाक्ये पूर्वपक्षः)

अन्तरावाक्ये लट्लेटो सन्दिग्धत्वात् "स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यादौ तव्यप्रत्ययस्यासंशय विधायकत्वदर्शनादत्र द्रव्यदेवतादियागपरिचायक रूप तत्रैव भूयस्त्वेनोभयश्रुतीति न्यायेन यागविधित्वप्रतीतेरन्तरावाक्ये तदभावे न यागविधि, अपितु तव्ययुक्तवाक्येष्वेवेत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपपादयति—पूर्ववदेवेति ॥ नच—जामितोपक्रमेण तदपनायकत्वधर्मस्तुत्यर्थत्वेनोपात्तजामित्वोपसंहारेणैकविषयतयैकवाक्यतया जातेष्टिवाक्य इवेह प्रतीतेस्तव्ययुक्तवाक्याना यागत्रयविधायकत्वे वाक्यभेदापत्त्या तदङ्गतापत्तिरिति—वाच्यम्, अजामित्वस्य प्रत्येकमुपसंहारेण तदनुरोधादुपक्रमस्यापि प्रत्येकमनुषङ्गावगते भिन्नवाक्यत्वस्यैव युक्तत्वात्, अन्यथा जातेष्टिवत् सकृदेवान्ते तदापत्तौ प्रत्येक तदनुपपत्ते । अतो यद्यपि तव्यप्रत्ययेन विष्ण्वादीना प्राधान्य प्रती-

विधिः, अपितु तव्यप्रत्ययान्तवाक्यैर्विहितानां देवतोपांशुत्वविशिष्टयागानां समुदायसिद्ध्यर्थमनुवाद एव । तत्प्रयोजनं चान्तरालकालविधिः, (त्रयाणामेतेषां) "तावब्रूतामग्नीषोमावाज्यस्यैव नावुपांशु पौर्णमास्यां यजन्नि"तिकालसम्बन्धात्तात्पर्यग्रहद्वारा फलसम्बन्धसिद्धिर्वा । अन्यथा ह्यग्नीषोमदेवत्यस्यैव कालसम्बन्धात् फलसम्बन्धः स्यादिति प्राप्ते—

उपक्रमोपसंहारयोरेकविषयत्वेनैकवाक्यत्वप्रतीतेर्न तव्यप्रत्ययान्तवाक्यैः कर्मविधिः, अन्तरावाक्य एव तु कालोपांशुत्वविशिष्टैककर्मविधिः । तदर्थवादश्चायं पूर्वोत्तरभावेन सर्वोऽपि, अन्यथा वाक्यभेदापत्तेः । अतएव तव्यप्रत्ययान्तैर्देवतामात्रविधिरन्तरालवाक्यस्थकर्मणीत्यपि—**अपास्तम्** । नच तत्र देवताऽलाभः, शाखाभेदेन वैष्णवप्राजापत्याग्नीषोमीययाज्यानुवाक्यायुगलानामेतद्यागक्रमे समाम्नातानां

यते, तथापि तेषां भूतभाव्युपयोगाभावेन तदनुपपत्तेः सक्तवकरणत्वादिलक्षणया गुणत्वोपपत्तेः तत्तद्देवतोपांशुत्वविशिष्टयागानां विधानं तेषु नानुपपन्नम् । अन्तरावाक्यस्थयजिपदन्तु तेषामेव यागानामनुवादकम्, उपांशुयाजपदमपि तेषामेवाव्युत्पन्नं सामानाधिकरण्येन नामधेयम्, नतु यौगिकम् । तथात्वे "यजो कुधिष्ण्यतोरित्यनेन जकारान्तस्य धातोर्घिण्यतो प्रत्यययोः कुत्वविधानेनोपांशुयाग इति रूपापत्तेः । अत एव अन्तरावाक्ये उपांशुत्वगुणत्वे नैव विधानम्, अपित्वन्तरालकालमात्रं यज्युपात्तयागत्रयोद्देशेन विधीयते । नच अन्तराविधिना जामितोपक्रमस्य व्यवधानान्नानुषङ्गो युक्तः, समुदायस्तुत्यर्थमत्रापि अन्वयेनाव्यवधानोपपत्तेः । **वस्तुतस्तु**—तैत्तिरीयशाखायामन्तरालवाक्येऽप्यजामित्वायेति पाठाज्जामितोपक्रमस्तन्मात्रविषय एव, विष्णवादिवाक्येषु अजामित्वायेत्येतावन्मात्रमेव अजामित्वसंपादकान्तरालकालविधानलब्धाजामित्वसंपादकतयाऽनुवादो यागस्तुत्यर्थ एव । एवंच शाखाभेदेन क्रमाम्नातानां वैष्णवप्राजापत्याग्नीषोमीययाज्यानुवाक्यायुगलानां लिङ्गादेव तद्यागाङ्गत्वोपपत्तेर्न देवताविधिकल्पकत्वमिति लाघवम् । नच अन्तरावाक्येऽपि यागान्तरविधिः शङ्क्यः, भेदकप्रमाणाभावात्, तत्तद्याज्यानां तत्तद्यागाङ्गत्वेनेह मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनानुपपत्त्याऽरूपत्वाच्च तदनापत्तेः । अतो युक्तं विष्णवादिवाक्ये यागत्रयविधानमुपांशुवाक्ये यजतीति समुदायानुवाद इति भावः ॥

(समुदायानुवादस्यान्तरालकालविधिः, तस्यान्यथालाभे त्रयाणां फलसम्बन्ध इति प्रयोजनद्वयोपपादनम्)

समुदायानुवादप्रयोजनमाह—**तत्प्रयोजनमिति** ॥ नच—पुरोडाशनैरन्तर्यापादितजामितानिवर्तकतानुवादबलादेवान्तरालेऽनुष्ठानोपपत्तेर्न तत्प्रयोजनं युक्तमित्यस्वरसात् प्रयोजनान्तरमाह—**त्रयाणामिति** ॥ एतदभावे हि "तावब्रूतामिति वाक्ये अग्नीषोमपदोपादानात् तदुपात्तयोरग्नीषोमयोरुपलक्षणत्वेन विशेषणत्वेन वान्वयादग्नीषोमदेवत्यविजातीययागस्यैव पौर्णमासीकालोद्देशेनोपादानाद्द्विवाक्यफलवाक्ययोस्तस्यैव ग्रहणात् फलसम्बन्धोपपत्त्येतरयोरङ्गत्वस्यैवापत्तिः । सति त्वे तस्मिन् समुदायानुवादे त्रयाणामुपांशुयागसञ्ज्ञकत्वावगतेरुपांशु पौर्णमास्यामित्यत्र नामोद्देशेन कालसम्बन्धात् त्रयाणां तत्सिद्धिः । नहि तदाऽग्नीषोमीयपदमुपलक्षणं विशेषणं वा भवितुमर्हति, समुदायानुवादवैयर्थ्यापत्त्या वैश्वदेवपदवद्वेव विष्णवादिदेवतोपलक्षणत्वात् । अतस्त्रयाणां फलसम्बन्धसिद्धिः प्रयोजनमित्यर्थः ॥

(प्रत्येकमजामित्वोपसंहारस्य विष्णवादिदेवतासु प्रत्येकं तत्करणशक्तिप्रदर्शनार्थत्वेनोपपत्त्यैकवाक्यतयोपांशुवाक्य एव यागविधिः विष्णवादिवाक्यं त्वर्थवाद इति सिद्धान्तोपक्रमः)

प्रत्येकमजामित्वोपसंहारस्य विष्णवादिदेवतासु प्रत्येकमजामीकरणशक्तिप्रदर्शनमुखेन तज्जन्ययागस्तुतिपरतयैकवाक्यत्वेऽप्युपपत्तेर्वैश्वानरवाक्यन्यायेनोपक्रमोपसंहारस्यैकविषयतया प्रतीयमानैकवाक्यतात्यागेनानुषङ्गेण भिन्नवाक्यताया अयुक्तत्वात् तव्यप्रत्यये विधौ लक्षणापत्तेः "उपांशुयाजमन्तरा यजती"त्यत्रैवाप्राप्तार्थत्वेन लेटत्वकल्पनया यागविधानं युक्तम्, नतु तव्योपात्तवाक्येषु वाक्यभेदापत्तेरर्थवादत्वस्यैव न्याय्यत्वादित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**उपक्रमेति** ॥ एवंच पुरोडाशनैरन्तर्यापादिताया जामिताया अन्तरालकालसम्बन्धिना विधेयेन निवृत्तिप्रतीतेर्यत्रान्तरालरूपगुणोपबन्धस्तत्रैव कर्मचोदनाप्रतीतेरन्तरावाक्य एव कर्मचोदनेत्यर्थः ॥

(मान्त्रवर्णिकवैकल्पिकविष्णवादिदेवताप्राप्त्या विष्णवादिवाक्यार्थवादत्वेनाक्षेपः पूर्वशास्त्रप्रवृत्त्याऽन्तरालकालविधानेनोपांशयाजशब्दस्य यौगिकत्वेन चोपांशुविशिष्टस्यान्तराले विधानमित्यादिनिरूपणम्)

अत एव तत्रैव मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनात् नारूपत्वमित्याह—**शाखाभेदेनेति** ॥ ऐतरेयके आग्नेयैन्द्राग्नयाज्यानुवाक्यायुगलयोर्मध्ये "इदं विष्णु प्रतद्विष्णुर"त्युभयमाम्नातम् । **अथवा**—त्रिर्देवः पृथिवीतिवा प्रतद्विष्णुरित्यस्य स्थाने आम्नातम् । तैत्तिरीये तन्मध्ये "प्रजापते न त्वत् । स वेदस" इति युगलमाम्नातम् । तत्रैव ऐतरेयके एव तन्मध्ये "अन्यदिवो अग्नीषोमौ यो अघवामि"ति युगलमिति शाखाभेदेनाम्ना-

विकल्पेन तत्तद्देवताकल्पकत्वोपपत्ते । तस्यच "तावद्भूता"-मित्यनेन कालसंबन्धात्फलसबन्ध ॥

नच—उत्पत्तिशिष्टकालसबन्धानामेवाग्नेयादीना झटित्युपस्थितत्वेन फलसबन्धापत्तेरुत्पन्नशिष्टकालसबन्धस्योपाशुयाजस्य फलसबन्धानापत्ति, अन्यथा पुरोडाशान्तरालसबन्धान्यथानुपपत्त्यैव पौर्णमास्यादिकाललाभेनोपाशुयाजस्य फलसबन्धापत्तौ तावद्भूतामित्यस्यापि तत्फलत्वानुपपत्ते-रिति—वाच्यम्, तावद्भूतामित्येतदनन्तरमेवोपांशुयाजमन्तरा यजतीति पठितमिति वार्तिकदर्शनात्तस्यापि कालस्योत्पत्तिवाक्येनैव विधेयतया भिन्नवाक्यत्वाभावेन तुल्यबलत्वात्फलसबन्धोपपत्ते । अतो नाय समुदायानुवाद इति सिद्धम् । प्रयोजन स्पष्टम् ॥ ४ ॥ इति चतुर्थमुपांशुयाजाधिकरणम् ॥

तमित्यर्थ **विकल्पेनापीति** ॥ दृष्टार्थत्वात् देवतात्रयस्य विकल्प । एवच मान्त्रवर्णिकदेवताभेदे नार्थवादसमर्पितदेवता वैशिष्ट्यकल्पनया विशिष्टविध्यङ्गीकारो युक्त । अर्थवादत्वेनापि तदुपपत्ते । नच जामितादोषापनयनार्थत्वेनान्तरालकालेऽनुष्ठानस्य फलबलादेव सिद्धेरन्तरालकालविधिवैयर्थ्यम्, तदाक्षिप्तान्तरालकालविधित पूर्वप्रवृत्त्या अभ्युदयशिरस्कत्वार्थ तद्विध्युपपत्त्यान्तरालकाले उपांशुत्वविशिष्टयागभावनाविधानोपपत्ते । यद्यपि उपांशुयाजशब्दस्य न यौगिकत्वम्, कृत्वापत्ते, तथापि "छन्दसि दृष्टानुविधिरि"ति सूत्रात् कथचित् कृत्वाभाव कृत्वा प्रतीयमानावयवार्थत्यागेनातिरिक्तशक्तिकल्पने प्रमाणाभावात् प्रोक्षणीशब्दवद्यौगिकमिति न दोष इत्यर्थ ॥

(तावद्भूतामित्यस्य द्रव्यदैवतयागानां प्राप्तत्वात्तद्विधानासंभवेन विधिसरूपस्यापि य इष्ट्वेतिवत्कालसंबन्धमात्रपरत्वम्, तस्य फलसंबन्ध. फलमित्यादिनिरूपणम्)

तस्य चेति ॥ अन्तरावाक्यविहितयागस्येत्यर्थ । इदच वचन पुराकल्पमरूपार्थवादरूपमपि सिद्धवदनुवादान्यथानुपपत्त्या विधिकल्पनेऽपि न तावद्यागस्य विधायकम्, अन्तरावाक्येनैव प्राप्तत्वात् । नापि भाष्योक्तरीत्याऽग्नीषोमदेवताविधायकम्, उभयो कल्प्यत्वाविशेषे याज्यामन्त्रवर्णादेव प्राप्ते । अत एव प्राप्तत्वादाज्यस्यापि, अतोऽप्राप्तपौर्णमासीकालविधायकम् । अतश्च यागकत्वपक्षे यागानुवादेन कालविधानात्तद्विशेषणस्य अग्नीषोमदेवत्यत्वस्यानुवाद्यगतत्वेनाविवक्षितत्वात् त्रितयदैवत्यस्यापि फलसबन्धसिद्धि । नह्यत्र काले कर्मण उपादेयत्वन प्राप्तस्यापि प्रयोगविषयत्वेन विधानात् तद्विशेषणविवक्षाप्रसक्तिरस्ति, उत्पत्तिवाक्य एवान्तरालकालश्रवणेनोत्पत्तिवत् प्रयोगस्यापि प्राप्तत्वेन तद्विषयत्वेन विधानानुपपत्ते । अतो य इष्ट्वेतिवत्कालसबन्धमात्रकरणाद्दर्शपूर्णमासनामकत्वसिध्या तत्सिद्धिरित्यर्थ ॥

(तावद्भूतामित्यस्यार्थवादस्यापि विध्येकवाक्यतया तद्विशिष्टविधिना पौर्णमासीकालोपांशुत्वान्तरालविशिष्टयागभावनाबोधकत्वात्, स्वतन्त्रविधित्वाभावस्य विधिरसायनेऽप्युपपादितत्वात् उत्पत्तिशिष्टपौर्णमासीकालकत्वेनोपाशुयाजफलसंबन्धसिद्धिः, अत एव शिरो वा एतद्यज्ञस्येत्याग्नेयादिप्रायपाठोऽप्युपपद्यते इत्यादि निरूपणम्)

नचेति ॥ नच पौर्णमासीकालविधिवैयर्थ्यापत्त्यैव विलम्बितकालस्याप्युपांशुयाजस्य फलसबन्धोपपत्ति, अन्तरालकालस्य पौर्णमास्यामिवामावास्यायामपि सत्त्वेन तत्रापि तदनुष्ठानव्यावृत्त्यर्थत्वेन तत्सार्थक्यात् । अत कथ फलसबन्धप्रयोजनत्वमित्याशङ्कार्थ । **वार्तिकदर्शनादिति** ॥ **अपिच** जामि वा एतदित्येतदपि "आज्यस्यैव नावुपांशु पौर्णमास्या यजन्ति"ति प्रकृत्याम्नानात् पौर्णमास्यामेव विदधातीति गम्यत इति दशमान्त्याधिकरणवार्तिकदर्शनात् अस्यच स्वतन्त्रविध्युन्नायकत्वकल्पने प्रयोजनाभावात् उपांशुयाजमन्तरेतिविध्येकवाक्यतया पौर्णमासीकालोपांशुत्वान्तरालकालविशिष्टयागभावनाविधिप्रतीतेरुत्पत्तिशिष्टकालकत्वेनाऽऽग्नेयादिवदेव फलसबन्धोपपत्तिरमावास्याया तन्निवृत्तिश्च सिध्यतीत्यर्थ । **उत्पत्तिवाक्येनैव विधेयत्वादित्युक्त्याच**—या पौर्णमासीवाक्यस्य स्वतन्त्रविधित्वाभावे सति पौर्णमासीवाक्येऽपूर्वविधित्वमङ्गीकृत्यापूर्वविधिलक्षणाव्याप्तिरुपपादिता विधिरसायने, सा निरस्तेति सूचितम् । स्वयमपि विधिरसायने तथैव फलसबन्धोपपत्तये दर्शितत्वेन पूर्वापरविरोधाच्च । अस्मिंश्च पक्षे अग्नीषोमीयाशेऽपि नियमविधित्वसभवेऽपि "विष्णुरुपांशु यष्टव्य" इत्यादिज्ञापकबलादेव तन्निरासेनानुवादत्व, तयोपांशुपदेनैव उपांशुत्वविध्युपपत्तेर्नोपांशुपदस्य गुणविधित्वम्, अपितु अव्युत्पन्न तत्प्रख्यन्यायेन वा नामधेयमित्यपि ध्येयम् । एवच "शिरो वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदाग्नेयो हृदयमुपांशुयाज पादावग्नीषोमीय" इत्यर्थवादे उपांशुयाजत्वावच्छेदेन प्रधानप्रायपाठोऽप्युपपन्नो भवतीत्यभिप्रेत्य समुदायानुवादत्वनिरासमुपसहरति—**अतो नायमिति** ॥

(पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजनम्)

स्पष्टमिति ॥ पूर्वपक्षे त्रयाणा प्राधान्यादनुष्ठानम्, सिद्धान्तेत्वेकस्यैव देवताविकल्पेनेति स्पष्टमित्यर्थ ॥

॥ इति चतुर्थमुपांशुयाजाधिकरणम् ॥

(५ अधिकरणम्।)

तत्रैव "आघारमाघारयती"ति श्रुते "अग्निहोत्र जुहोती"त्यत्र च पूर्ववद्वाक्यभेदस्य दूषकत्वाभावात् "ऋजुमाघारयति" "सन्ततमाघारयति" "दध्ना जुहोति" "पयसा जुहोती"त्यादिवाक्यविहितकर्मणा यथायोग समुदायानुवादकत्वोपपत्ति। दध्यादिवाक्याना निर्व्यापारे गुणमात्रे विध्यन्वयासभवेनावश्य गुणविशिष्टकर्मविधायकत्वात्। अतश्च रूपाभावाद्भेदकप्रमाणाभावाच्चाग्निहोत्रवाक्ये आघारवाक्ये वा न कर्मान्तरम्, अपितु तेषामेव समुदायसिद्ध्यर्थमनुवाद। तत्प्रयोजनच सर्वेषामेवाग्निहोत्रसज्ञकत्वेन फलसबन्धसिद्धि, इतरथा अग्निदेवत्यहोमस्यैव तदापत्ति। आघारवाक्ये

(पूर्वाधिकरणेन प्रत्युदाहरणसङ्गतेः प्रकरणसङ्गतेश्चोपपादनम्)

पूर्वाधिकरणे तव्यप्रत्ययस्य विधायकत्वाभावात् वाक्यभेदापत्ते स्तुतेश्च प्रतीतेर्युक्तमर्थवादत्वम्, इहतु दध्यादिवाक्याना दध्यादिगुणाप्राप्तेरनुवादत्वेनार्थवादतयैकवाक्यत्वानुपपत्तेर्भिन्नवाक्यतया सिद्धान्तेऽपि विधित्वस्याङ्गीकारात् शुद्धगुणविधेश्च वक्ष्यमाणरीत्याऽसभवेन विशिष्टकर्मविध्यवश्यभावेन युक्तस्समुदायानुवाद इति पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणरूपामनन्तरसङ्गति कर्मभेदाभेदफलकत्वाच्च प्रकृतसङ्गति च सूचयन् उदाहरणपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**तत्रैवेति**॥ आघारवाक्यस्य समुदायानुवादत्वेऽपि तदनन्तरपठितोर्ध्वादिवाक्यविहितयागानामेव समुदायानुवादेन तत पूर्वमग्निसमार्गविधिना व्यवधानेन पाठ, तत्रैवाघारवाक्यविहिताघारस्यापीति सूचयितु प्रकरणानुप्रवेशद्योतक तत्रेवेत्युक्तम्। पूर्ववदित्यनेन पूर्वोक्तसङ्गति सूचिता॥

(भावनाया व्यापारविषयत्वेन दध्यादिवाक्येऽपि व्यापारविध्यवश्यंभावे दध्यादीनामुत्पत्त्यन्वयिगुणत्वेन विहितविधानायोगात् कर्मभेदावश्यंभावेऽग्निहोत्रवाक्ये समुदायानुवादत्वमेवेत्यादिनिरूपणम्)

निर्व्यापार इति॥ विधेश्चेतनप्रवर्तनारूपत्वात् तस्याश्च प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारत्वेन धात्वर्थावच्छिन्नभावनाविषयत्वस्यैकपदोपात्तत्वप्रत्यासत्त्या क्लृप्तस्य त्यागायोगात् व्यापारानात्मकगुणे विध्यसभवाद्विशिष्टविध्यावश्यकत्वे विहितस्य पुनर्विध्यसभवेनाभ्यासात् भेद। नच विहितस्यापि फलनिमित्तादिसबन्धवत् दध्यादिसबन्धेन पुनर्विधानोपपत्तेरन्यपरत्वम्, स्वत उत्पन्नस्यापि फलादिसबन्धे विनियोगस्य विध्युपपत्तावपि द्रव्यादिसबन्धे उत्पत्त्यन्वयिगुणत्वेनोत्पत्तेरावश्यकत्वेन प्राप्ताया पुनर्विधानानुपपत्तेर्भेदस्यावश्यकत्वात्। अतो दध्यादिवाक्येषु "यदग्नये च प्रजापतये च" "अग्निर्ज्योतिर्ज्योतिरग्नि स्वाहा" इत्यादिवाक्येषु च स्वरूपवत्सु सर्वत्र गुणादभ्यासाद्वा कर्मभेद। नत्वग्निहोत्रादिवाक्येष्वनुपात्तरूपेषु कर्मविधि, वाक्यान्तरेणापि रूपालाभाच्च। नच—एव दध्यादिहोमेषु स्ववाक्यतोऽग्न्यादिहोमेषु चाक्षेपेण द्रव्यस्य प्राप्तावपि स्ववाक्ये देवताभावात् वाक्यान्तरोपात्तदेवतामात्रविधेस्त्वानिष्टत्वादाक्षेपेण देवताया अप्राप्ते कथ रूपवत्त्व? इति—वाच्यम्, एकफलसाधनानामेषामेकप्रयोगविधिपरिग्रहेण सान्नाय्यवत्सकृदनुष्ठानोपपत्तेर्होमान्तरेष्वप्यपेक्षिताना द्रव्यदेवतादीना प्रसङ्गेनोपकारकत्वोपपत्त्या तत्सभवात्। अनिरुक्तो वै प्रजापतिरनिर्दिष्टद्रव्यके आज्यमितिसामान्यवचनाभ्या यथापेक्षितद्रव्यदेवतोपपत्तेश्च। नहि रूपवत्ताज्ञान विधेयताज्ञान प्रति कारणम्, अयोग्यतानिश्चयाभावमात्रेणैव योग्यताया ज्ञानाभावेऽपि श्रुतशब्दात् शाब्दबोधस्यानुभविकत्वात् तज्ज्ञानस्य कारणत्वानुपपत्ते। अतोऽरूपवत्तानिश्चयाभावमात्रेण विधेयत्वोपपत्तेरेकतररूपान्वयमात्रेणापि चेतरकर्मव्यतिरिक्तत्वसिद्धेरनुष्ठानकाले तदपेक्षाया पूर्वोक्तरीत्या तदुपपत्ति। अग्निहोत्रवाक्ये तु यद्यपि अग्निप्रजापतिभ्या तत्सभवति, तथापि समुदायानुवादत्वेनाप्युपपत्तावदृष्टभेदापादककर्मान्तराङ्गीकारस्यायुक्तत्वमिति भाव॥

(अग्निहोत्रवाक्ये समुदायानुवादप्रयोजनम्)

एवच दध्यादिवाक्यविहितहोमाना हवनरूपैकजातीयैकदेशपठितत्वलक्षणैकधर्मयोगाख्येन प्रचयेन धात्वर्थसमुदायस्येव भावनासमुदायस्यापि लाभात् यदाऽग्निहोत्रवाक्ये जुहुयादिति समुदायानुवाद, तदा अग्निहोत्रपदस्य वैश्वदेवपदवत् समुदायानुवादत्वैय र्थभिया अग्निदेवत्यानग्निदेवत्यहोममात्रपरत्वोपपत्ते फलनिमित्तसबन्धोपपत्तिरूप समुदायानुवादप्रयोजनमाह—**तत्प्रयोजनमिति**॥ एवमूर्ध्वादिवाक्येष्वप्यूर्ध्वत्वादिगुणैरेव द्रव्यदेवतारूपैरुपाशुत्वेन उपाशुयाजस्येव कर्मपरिच्छेदसभवात् तत्तद्गुणविशिष्टयागाना चतुर्गृहीताज्यद्रव्यकाणामाघारयतीत्यय समुदायानुवादस्तत्प्रयोजन यत्तावद्वार्तिके "इन्द्र ऊर्ध्वो अध्वर इत्यघारमाघारयती"ति मन्त्रविधावाघारैन्द्रत्वसिद्धिरित्युक्तम्। तदूर्ध्वमाघारयतीत्यत्रैव मन्त्रविधावपि मन्त्रविशिष्टाघाराणा मन्त्रवर्णकल्पितेन्द्रदेवताकाघारेण सह प्रयोगविध्यवगतयौगपद्यसिद्धिद्वारेन्द्रदेवताकत्वसिद्धिपूर्वकयागरूपतासिद्धिरिन्द्रदेवताकाघारेण यौगपद्यसिद्धिमात्र वा प्रयोजन कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थ॥

(अग्निहोत्रवाक्यसार्थक्यार्थं पञ्चमविधिप्रकारानेकादृष्टकल्पनादिगौरवपरिहारार्थं च दध्ना जुहोतीत्यादीना प्राप्ताप्राप्तविवेकेन गुणमात्रविषयत्वेनाग्निहोत्रवाक्य एव होमविधिरिति सिद्धान्तोपपादनम्)

अग्निहोत्रादिवाक्य एव कर्मविधि, अन्यथा वैयर्थ्यापत्ते,

समुदायानुवादप्रयोजनं तु कौस्तुभे द्रष्टव्यम्। नच दध्यादिहोमेषु देवताद्यभावः, समुदायानुवादबलेनैकप्रयोगविधिपरिग्रहावगते सकृदनुष्ठानेनाग्न्यादिहोमाङ्गभूतदेवताया प्रसङ्गेन दध्यादिहोमोपकारकत्वोपपत्तेरिति प्राप्ते—

सर्वत्र गुणमात्रविधानेन तृतीयविधिप्रकारोपपत्तौ पञ्चमविधिप्रकाराङ्गीकरणस्यान्याय्यत्वान्न दध्यादिवाक्येषु विशिष्टकर्मविधानम्। नच गुणे विध्यन्वयानुपपत्तिः, होमकर्मकगुणकरणकभावनायामेव विध्यन्वयेऽपि प्राप्ताप्राप्तविवेकेन विधिफलस्याज्ञातज्ञापनरूपस्य भावनाया स्वरूपेण प्राप्तत्वा गुणमात्रविषयकत्वोपपत्तेः। अतएव सर्वत्र प्रातीतिके विशिष्टभावनाविधानेऽपि फलमादायेव षड्विधिप्रकारास्तेषां चोत्तरोत्तरस्य दौर्बल्यं पूर्वमुक्तम्। अतश्च प्राप्त्यभावादेव समुदायानुवादत्वासंभवादाद्यविधिविधया कर्मविधी एवाघाराग्निहोत्रवाक्ये। नच रूपज्ञानाभावात्कर्मविध्यनुपपत्तिः, तस्यानुष्ठानं प्रति कारणत्वेऽपि शाब्दबोधं प्रत्यकारणत्वात्। अतश्च विजातीयहोमत्वावच्छिन्नस्य विधानेऽवगते वाक्यन्तरेण रूपलाभेऽपि न काचित्क्षतिः। प्रयोजनं दध्यादिद्रव्य-

नच—समुदायानुवादकत्वेनार्थवत्तेति—**वाच्यम्**, दध्यादिवाक्येषु अनेकेषु विशिष्टविध्याश्रयणे पञ्चमविधिप्रकारापत्तेरनेकादृष्टकल्पनायाश्च कर्मविध्ययोगेन समुदायानुवादासंभवादित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**सर्वत्रेति**॥ यद्यपि गुणस्य साक्षात् परंपरया वा विध्यन्वयः, तथापि गुणस्य कारकतया भावनाया प्रकारत्वेनान्वयात् प्रथमतस्तादृशगुणविशिष्टधात्वर्थावच्छिन्नभावनाविधायकस्यापि विधेः प्राप्ताप्राप्तविवेकेन फलतो गुणविषयत्वात् प्राप्ताया अपि धात्वर्थावच्छिन्नभावनाया गुणविशिष्टत्वेन पुनर्विधानेऽपि विशेष्यांशेऽज्ञातज्ञापनफलाभावेऽपि विशेषणांशे तत्करणेन विधिसार्थक्योपपत्तेः संभवत्येव तृतीयविधिप्रकारेण गुणांशेऽपि विधेरित्यभिप्रेत्याह—**होमकर्मकेति**॥ उत्पत्तिवाक्ये कर्मणः करणत्वेनान्वयेऽपि गुणविधौ तस्य प्राप्तत्वादनूद्यमानाया भावनायामपेक्षितत्वान्मत्वर्थलक्षणायाश्च कर्मत्वेनैवान्वयमभिप्रेत्य होमकर्मकेत्युक्तम्॥

(षड्विधप्रकाराश्रयणस्य सर्वत्र विशिष्टविधावपि न विरोधः वार्तिकाविरोधश्च)

ननु सर्वत्रैव विशिष्टभावनाविधानेन विधेरेकरूपत्वे सति षड्विधत्वसुद्धिदधिकरणे कथं प्रतिपादितमित्यत आह—**अत एवेति। तेषां चेति**॥ अनेकविशेषणविधिकल्पनाकृतगौरवतदभावकृतलाघवाभ्यां प्राबल्यं पूर्वपूर्वस्योत्तरोत्तरस्य च दौर्बल्यमुक्तम्। येतु प्रातिपदिकार्थधात्वर्थयोः परस्परान्वयेन भावनानैरपेक्ष्येणैवाष्टौ विधिप्रकारानुपपादयन्ति, तेषां निरासश्च वार्तिककृता कृतः, नत्वस्मदुपपादितरीत्योक्तषड्विधप्रकारस्येत्यर्थः॥

(विद्वद्वाक्येन विहितेऽपि कर्मणि आग्नेयवाक्येन विशिष्टविधिशङ्कातन्निरासौ प्रासङ्गिकौ)

यद्यपि चानया रीत्या विद्वद्वाक्यविहिताया भावनाया प्राप्ताया अप्याग्नेयादिवाक्ये द्रव्यदेवताविशिष्टत्वेन पुनर्विधानं संभवति, तथापि भावनायामनेकगुणवैशिष्ट्यसंभवेऽपि श्रुतविधेरनेकगुणविषयत्वस्वीकारे आवृत्तिप्रसङ्गाद्वाक्यभेदान्न तत्स्वीकारः। यद्यपि श्रुतविधेः शब्दनोध्यार्थस्य विशिष्टरूपेणैक्यान्नावृत्तिः, तथापि तत्र तात्पर्यविषयीभूतार्थभेदेन गौरवलक्षणो वाक्यभेदोऽस्त्येव। अत एवोक्तं वार्तिके—विधित्वे भावनास्थेऽपि तादर्थ्यं प्रविभज्यते। विशेषणफले चास्मिन् वाक्यभेदो भविष्यति इति। प्रकृते त्वेकदध्यादिगुणविषयत्वान्न तत्प्रसङ्ग इत्याशयः॥

(दध्यादिवाक्येषु केवलगुणविधित्वेऽपि यदग्नयेचेतिवाक्ययोरनेकगुणविधाने वाक्यभेदात् अग्नेयवाक्य इव चतुर्णां कर्मणां विधानस्यावश्यकत्वेनाग्निहोत्रवाक्यतदनुवादत्वशङ्कापरिहारौ)

ननु—दध्यादिवाक्येषु तृतीयविधिप्रकाराश्रयणेन कर्मविधीनामभावात् समुदायानुवादत्वासंभवेऽपि "यदग्नयेचेति वाक्ययोः प्रकृतकर्मानुवादेनानेकगुणविध्यसंभवे कर्मान्तरविधानस्यावश्यकत्वे उत्पत्तिवाक्यशिष्टदेवतासमुच्चयानुरोधेनाग्नेयवदेकस्मिन् वाक्ये कर्मद्वयविध्यवगतेश्चतुर्णां कर्मणां "अग्निहोत्रं जुहोती'ति समुदायानुवादो भविष्यति—**इति चेत्**—**न**, तत्रापि मन्त्रवर्णत एवाग्न्यादिप्राप्तेस्तत्समुच्चितप्रजापतिमात्रविधानेन वाक्यभेदाप्रसक्तेस्तु प्रख्याधिकरणे उक्तत्वेन कर्मान्तरविध्यप्रसक्त्या तृतीयविधिप्रकारोपपत्तेरित्यभिप्रेत्य समुदायानुवादत्वनिरासमुपसंहरन्नग्निहोत्रादिवाक्य एव कर्मविधिमुपपादयति—**अतश्चेति**॥

(अग्निहोत्राघारवाक्ययोः पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजननिरूपणम्)

दध्यादिद्रव्यसमुच्चयेति॥ अग्निहोत्रवाक्ये समुदायानुवादपूर्वपक्षे दध्यादिदशद्रव्याणि सान्नाय्यवत्सहोपादाय संप्रतिपन्नदेवताकत्वात् सकृद्धोम इति दध्यादिसमुच्चयः। सिद्धान्ते एकस्मिन्नेवाग्निहोत्रकर्मणि तेषां विकल्प इत्यर्थः। एतच्चाघारवाक्येऽपि पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजनस्याप्युपलक्षणम्। तच्च पूर्वपक्षे ऊर्ध्वत्वादीनां मध्ये यस्यैव देवादन्तरायस्तदोर्ध्वत्वैकाभिव्यग्यजात्यवच्छिन्नस्यानिष्पत्तेः पुनस्तत्कर्मणि आवृत्तिः। सिद्धान्ते तु कर्मभेदाभावात् गुणानुरोधेन प्रधानावृत्तेरन्याय्यत्वान्नावृत्तिः, किन्तु गुणलोपनिमित्तप्रायश्चित्तमात्रमिति ज्ञेयम्॥

॥ इति पंचममाघाराग्निहोत्राधिकरणम्॥

समुच्चयविकल्पाभ्या स्पष्टम् ॥ ५ ॥ इति पंचममाघाराग्निहोत्राधिकरणम् ॥

(६ अधिकरणम्।)

द्रव्यसंयोगात् ॥

"अग्नीषोमीय पशुमालभेते"ति श्रुतम्। तथा "सोमेन यजेते"ति च। तत्राऽऽद्यविधिप्रकारस्यासभवान्न पूर्ववत्कर्मविधित्वम्, अपितु समुदायानुवादत्वमेव, कर्मप्राप्तिस्तु पशौ "हृदयस्याग्रेऽवद्यति अथ जिह्वाया" इत्यादिभि उत्पत्तिशिष्ट-

पशुसाध्ये यागे हृदयादीना साधनत्वानुपपत्तेर्न तदुद्देशेनावदानाख्यसस्कारविधि। अतो विहिताना हृदयाद्यवदानाना पशुप्रभवद्रव्यवृत्त्यवदानत्वसादृश्यात्सान्नाय्यावदानप्रकृतिकत्वावगते सान्नाय्यवदेव हृदयादीना यागसाधनत्वस्य पूतीकवदनुमानाद्यावद्धृदयादियागा एव विधीयन्ते ताश्च लक्षणया आलभतिना अनूद्याग्नीषोमौ देवता विधीयते। पशुपदच हृदयादीना छागप्रकृतिकत्वस्य मन्त्रवर्णप्राप्तत्वाल्लक्षणया हृदयादिपरम्।

(पूर्वाधिकरणेन प्रत्युदाहरणसङ्गतिनिरूपणम्)

दध्यादिवाक्यैरग्निहोत्रवाक्यविहितकर्मानुवादेन गुणमात्रविधानस्य कर्तु शक्यत्वेन प्रकृतकर्माभावात् समुदायानुवादत्वासंभवेऽपीह पशुसोमवाक्यविहितयागीयद्रव्योद्देशेन हृदयादिविषयकावदानादिविधिभिरवदानादिसस्कारविध्यनुपपत्ते कर्मविध्यवश्यभावात् प्रकृतकर्मसत्त्वे भवतु समुदायानुवादत्वमित्येव पूर्वपक्षोत्थानेन प्रत्युदाहरणसगति सूचयन्नुदाहरणमाह—अग्नीषोमीयमिति ॥

(पूर्वाधिकरणे आघारवाक्यस्येवात्र सोमवाक्यस्य प्राथम्यशङ्कापरिहाराभ्यां पशुवाक्यप्राथम्ये निमित्तोपपादनम्)

पूर्वसूत्रे आघाराग्निहोत्रयो अङ्गाङ्गिभावाभावेनाभ्यर्हित पूर्वं निपततीत्यस्याविषयत्वात् अल्पाच्तरत्वेनाघारशब्दस्य पूर्वनिपातेऽपीह पशुशब्दस्य घ्यन्तत्वेऽपि "लक्षणहेत्वो क्रियाया" इत्यत्र घ्यन्तस्य परनिपातेन घ्यन्तत्वस्य नियामकत्वासभवेन सोमस्य प्राधान्यादभ्यर्हितत्वेन सूत्रे पूर्वनिपातप्राप्तावपि न्यायेनोपपादके शास्त्रे पशौ पूर्वपक्षस्य क्लिष्टत्वेन न्यायव्युत्पादनादरविषयत्वेनाभ्यर्हितत्वमभिप्रेत्य पशुशब्दस्य प्रथमग्रहणात् तदभिप्रायेण स्वयमपि सोमवाक्यात् प्राक् पशुवाक्यमुदाहृतम् ॥

(अग्नीषोमीयवाक्ये प्रथमविधिप्रकारासंभवात् हृदयादीनामुत्पत्तिशिष्टगुणावरोधन्यायेन पशुयागे कथमप्युपयोगः)

अग्निहोत्रवाक्ये शुद्धधात्वर्थविधानरूपाद्यप्रकारस्य सभवेऽपीह द्रव्यदेवतोपादानेन विशिष्टविधेस्सिद्धान्तेप्याश्रयणात्तल्लाभेन कर्मविधित्वानुपपत्ते समुदायानुवादत्वमेवेति पूर्वपक्षमाह—तत्रेति ॥ यद्यप्यग्नीषोमीयवाक्ये द्रव्यदेवतासबन्धादाग्नेयवाक्य इव लक्षणया यागविधानमुपपद्यते, तथापि तत्रोत्पत्तिशिष्टस्य पशोरवदानेन नाशापत्ते श्रुतयागसाधनताबाधान्न हृदयादिवाक्यस्तदीयद्रव्योद्देशेनावदानसस्कारविधिसभव। द्वितीयानिर्दिष्टाना हृदयादीनामेव सस्कार्यत्वप्रतीतेश्च। नवा हृदयादीना भूतभाव्युपयोगरहिताना तद्विधिसभव। पश्ववरुद्धत्वेन सक्तूनामिवोपयोगकल्पनानुपपत्तेश्च।

उपयोगकल्पनेऽपि नाऽतिदेशादेव तत्प्राप्ते पुनर्विधिवैयर्थ्याच्च। अतो हृदयाद्युद्देशेन विहितानामवदानाना सस्कारत्वायागसाधनत्वानुमानन तत्र कर्मप्रतीतिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपपादयति—अत्र हीति पूतीकवदनुमानादिति ॥

(पूतीकवाक्ये सोमाभिषवस्येवात्र सान्नाय्यावदानप्रत्यभिज्ञानाद्यागकल्पनोपपत्तिः)

यथा पूतीकानभिषुणुयादिति पूतीकसस्काराभिषवविधे यागसाधनत्व विनाऽनुपपद्यमानत्वेन पूतीकाना यागसाधनत्वानुमान, तद्वदिहापीत्यर्थ। यद्यपि पूतीकेषु सोमाभिषवस्यैव प्रत्यभिज्ञायमानस्य पूतीकसबन्धित्वेन विधानात्तस्य च यागीयद्रव्यसस्कारकत्वदर्शनात् पूतीकाना यागीयत्वानुमानेऽपीह सान्नाय्यावदानस्येव यागीयद्रव्यसस्कारकत्वेन क्लृप्तस्याप्रत्यभिज्ञायमानत्वेन हृदयाद्युद्देशेन विधानायोगान्न तेषा यागीयत्वानुमान सुकरम्, तथाप्यत्र प्रकरणान्तरन्यायेनावदानान्तरस्यैव विधानात्तस्यच प्राणिद्रव्यकावदानत्वसामान्यात् सान्नाय्यावदानप्रकृतित्वावगतेरतिदेशेन यागीयद्रव्यवृत्तित्वस्यापि प्राप्ते प्रत्यवदानमवदेयद्रव्याणा यागसाधनत्वकल्पनया यागभेदोऽवगन्तव्य इत्येवमुपपादयितु पशुप्रभवेत्याद्युक्तम्। अस्मिंश्च पक्षे समुदायानुवादरूपेणाग्नीषोमवाक्यगतयजिना सर्वेषामनुवादाद्यागोद्देशेन देवताविधेरिति भाव ॥

(पशुपदस्य लक्षणया हृदयपरत्वोपन्यासः)

ननु—एवमग्नीषोमदेवताया पशुप्रकृतित्वस्यच विधाने वाक्यभेदस्य देवतातद्धितस्य पशुपदसामानाधिकरण्यानुपपत्तेश्च प्रसक्तिरित्यत आह—पशुपदं चेति ॥ छागस्य हविष इति मन्त्रवर्णस्य हृदयादियागाङ्गत्वात् तत एव पशुप्रकृतित्वप्राप्तेर्लक्षणया हृदयादिपदस्यानुवादाद्देवतामात्रविधानेन तदप्रसक्ति। एवच पशुवाक्ये विशिष्टविध्यभावात् लाघवमपीत्यर्थ ॥

(अग्नीषोमीयवाक्यस्य पशुपदलक्षितहृदयादीना देवतासम्बन्धबोधनद्वारा कल्पिततावद्यागपरत्वमितिपक्षान्तरोपपादनेन पूर्वपक्षोपसहारः)

यागीयद्रव्यवृत्तित्वस्य सान्नाय्यावदानानङ्गत्वादतिदेशेन

अथवा—हृदयादिवाक्यविहितावदानाक्षिप्तस्पर्शनेवालभतिना शक्त्यैवानूद्य पशुपदलक्षितहृदयादीना प्रत्येक देवतासबन्धे कृते तावन्तो यागा देवतासबन्धकल्पितास्तेनैव विधिना विधीयन्ते । सर्वथा पशुपद समुदायानुवाद ।

तथा सोमेऽपि "ऐन्द्रवायव गृह्णाति" "मैत्रावरुण गृह्णाती"त्यादिवाक्यैर्द्रव्यदेवतासबन्धानुमितयागविधानम्, ग्रहणे देवतान्वयानुपपत्ते । द्रव्य "चाण्व्या धारया गृह्णाती"ति प्रकृत धारासमर्थ द्रव तद्धितोपात्तम् । सोमवाक्ये तु तत्प्रकृतित्वेन सोमलता विधिर्व्रीहिविधिवत् ॥

"सोममभिषुणोती"त्यादिसंस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्यैव वा "अध्वर्यु वृणीत" इतिवत्सोमप्राप्ते सोमपद नामधेयम् । सर्वथा यजि समुदायानुवाद । तत्प्रयोजन चास्मिन्पक्षे

प्राप्त्यभावेन यागानुमानासभवमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाह—**अथर्वेति** ॥ हृदयाद्युद्देशेनावदानान्येव विधीयन्ते, तेषा चोपयोगापेक्षाया पशुवाक्येन पशुपदलक्षितहृदयोद्देशेन देवताविधाने सति द्रव्यदेवतासभवात् तत्रैवाग्नीषोमीयवाक्ये आघारयतीतिवत् यागकल्पनयोपयोगकल्पनेन यागा विधीयन्ते । आलभतिशक्यार्थस्त्वनुवाद इत्यर्थ । एवञ्च हृदयस्याग्रेऽवद्यतीति क्रमदर्शनमेकादश वै पशोरवदानानीति समुच्चयदर्शनञ्चोपपद्यते । अन्यथा एकस्मिन् यागे हृदयादीना विकल्पापत्तेस्तदनुपपत्तिरित्यभिप्रेत्य पशुपदस्य समुदायानुवादत्वमुपसहरति—**सर्वथेति** ॥

(पशुपदसमुदायानुवादत्वप्रयोजननिरूपणम्)

अस्मिंश्च पक्षे अग्नीषोमवाक्य एव आघारयतीत्यत्रैव यागविधानादालभतिपदस्य समुदायानुवादत्वाभावात् पशुपद समुदायानुवाद इत्युक्तम् । तत्प्रयोजन प्रत्येक हृदयादीनामुद्देशेन साहित्याविवक्षया देवतासबन्धसिद्धिद्वारा पश्चात् प्रत्येक यागकल्पनया आलभतिना लक्षणया तेषा यागाना विधानसिद्धिरित्याशय ॥

(ऐन्द्रवायवादिवाक्येषु यागविधिकल्पनया प्राप्तसर्वयागानुवादेन सोमेन यजेतेतिवाक्ये धाराप्रकृतित्वेन व्रीहिवत्सोमविधानमिति पूर्वपक्षोपपादनम्)

ऐन्द्रवायवमित्यादिषु ऐन्द्रवायवमिति देवतातद्धितेन इन्द्रवाय्वादीना देवतात्वप्रतीतेस्तस्य त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यत्वरूपस्य याग विना ग्रहणेऽन्वयासभवात् ग्रहणेनेन्द्रवायव कुर्यादिति अर्थानुपपत्ते द्रव्यदेवतासबन्धात् गृह्णातिना लक्षणया यागा एव विधीयन्त इत्याह—**तथेति** ॥ **ननु** तद्धितेन द्रव्यसामान्यावगतावपि विशेषानवगमे कथ तत्सबन्धबलात् यागलक्षणेत्यत आह—**द्रव्यंचेति** ॥ अत "सोमेन यजेते त्यत्र यागविधौ तद्धितस्य द्रवद्रव्यवाचित्वात् तदुद्देशेन विधीयमानस्य ग्रहणाख्यसस्कारस्य लतोद्देशेन विधानानुपपत्तेर्द्रवद्रव्यस्य च भूतभाव्युपयोगासभवेन विनियोगभङ्गस्यावश्यकत्वात् तेष्वेव विशिष्टयागविधानात् तत्तन्निर्दिश्यमानदेवतारूपगुणात् भिन्ना एव यागा इत्यर्थ । कि तर्हि सोमेन यजेतेत्यनेन विधीयत इत्यपेक्षायामाह—**सोमवाक्येत्विति** ॥ अत एव धारया गृह्णातीत्यत्रार्थप्राप्तग्रहणानुवादेन धारामात्रविधानेऽपि धाराया द्रवद्रव्यमात्रविषयत्वात् तदधिकारसिद्धेरैन्द्रवायवमिति तद्धितेन धारासमर्थप्रकृतद्रवद्रव्याभिधानेन तदवरुद्धेषु यागेषु सोमस्य द्रव्यत्वेन विधिपक्षस्य प्राचीनैरुक्तस्याप्यसभवात् सोमेन यजेतेत्यनेन समुदायानुवादकयजिना सर्वयागानुद्दिश्य प्रकृतित्वेन सोमावरोधेतु तत्र विशिष्टविधिरित्यर्थ । **ननु**—सोमरसप्राप्तौ तत्र प्रकृतिविधान युज्यते । नह्यत्र धारासमर्थद्रव्यत्वेन सोमरस प्राप्यते, तस्योदकादिविषयत्वेनापि सभवात्, सोमरसत्वेन प्राप्तौच पुन प्रकृतिविधानानर्थक्याच्चेत्याशङ्कानिरासाय व्रीहिविधिवदित्युक्तम् । ततश्चात्र तद्दृष्टान्तेन विकारानुवादेन प्रकृतिविध्यभावेन विकृतिप्राप्त्यनपेक्षणात् यागोद्देशेन व्रीहिवदत्र सोमस्यापि विधाने सति पुरोडाशावरुद्ध व्रीहीणा निवेशायोगेन परपरया प्रकृतित्वेन करणत्वाश्रयणवदिहापि तदुपपत्तिरित्यथ ॥

(सोमेन यजेतेत्यत्र सोमपदनामत्वेन पूर्वपक्षप्रकारान्तरम्)

अथवा—ग्रहशब्दस्य ससबन्धिकत्वात् गृह्णातेश्च सकर्मकत्वात् प्रतिसबन्ध्यपेक्षया प्रकृत पावनादिसस्कारसस्कृत पूतभृदाहवनीयपात्रस्थ सोमरस एव तत्त्वेन सबध्यते । ततश्च सोमसस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्या "अध्वर्यु वृणीत" इतिवत् विनियोगेन सोमप्रकृतित्वस्यापि प्राप्तेरनुवाद एवात्र सोमशब्दो नामधेयमिति पक्षान्तरमाह—**सोममिति** ॥ सोमवाक्ये विशिष्टकर्मान्तरविधिविधान गौरवापत्तेस्तत्तद्याज्यापुरोनुवाक्याना च लिङ्गप्रकरणक्रमैरैन्द्रवायवादियागेष्वेव निवेशोपपत्तौ प्रकरणमात्रेणाश्रुतवैकल्पिकदेवताकल्पितत्वानुपपत्त्या रूपालाभाच्चायुक्तत्वात् ऐन्द्रवायवादिवाक्यविहिताना यागानामेव तत्प्रख्यन्यायेन नामधेय सोमपदम् । तत्र सत्यपि ज्योतिष्टोमनामान्तरे स एव यज्ञ पञ्चविध इत्यत्र पशु सोम इति नामान्तरेणापि व्यवहारदर्शनात् न वैयर्थ्यमपीत्यर्थ ॥ एव सोमपदस्य द्रव्यागतौ पूर्वस्मिन् पक्षे सोमपदस्य विधेयेऽपि समर्पकत्वेन यजेस्समुदायानुवादत्वाभावात् उत्तरस्मिन् पक्षे समुदायानुवादत्वेन पक्षद्वयमपि निर्बाधमिति सर्वथापदेन सूचयन्नाह—**सर्वथेति** ॥

(सोमपदनामत्वपक्षे सकल्पोल्लेखस्य स्पष्टत्वात् प्रयोजनान्तरनिरूपणम्)

यजिपदस्य पक्षद्वयेऽपि अनुवादत्वे अनेकयागपरत्वात् तदभावे एकयागपरत्वात् प्रयोजन स्पष्टत्वादुपेक्ष्य सोमपदस्य

सोमद्रव्यकयागमात्रानुवादादस्तुतशस्त्राणामपि फलसबन्ध । ज्योतिष्टोमपदच वैश्वदेववद्गौणम् । समुदायानुवादाभावे हि तद्वशात सस्तुतशस्त्राणामेव यागाना फलसबन्धापत्ति तेषामेव ज्योतीरूपस्तोमसबन्धापत्ति । सिद्धान्ते तु यागस्यैकत्वात्फलवाक्यस्थयजिनाऽभ्यासलक्षणापत्तेर्विजातीययागत्वाव च्छिन्नस्यैव फलसबन्ध । ज्योतिष्टोमपदे बहुव्रीह्यर्थस्तु सबन्धयभ्यासघटितसमुदायाश्रयत्वरूप । अत समुदायानुवादावेव ताविति प्राप्ते—

पशुपदे हृदयादिलक्षणाया प्रमाणाभावात्तत्रैव विशिष्टयागविधि । हृदयादिवाक्यैश्च हृदयाद्युद्देशेन सस्कारमात्रम् । पशोश्च न साक्षाद्धविष्ट्वेन विधानम्, किंतु विशसनादिविधिरूपतात्पर्यग्राहकानुरोधेन हृदयादिप्रकृतित्वेनैव, करणत्वस्य

नामत्वे सकल्पोल्लेखादिप्रयोजने विद्यमानेऽपि विभवात् प्रयोजनान्तरमप्याह—**प्रयोजनंचेति—वैश्वदेववदिति** ॥ प्राचीनप्रवणादिवाक्यगतवैश्वदेवपदवदित्यर्थ ॥ **तद्वशादिति** ॥ त्रिवृदादीनि ज्योतीषि स्तोमा यस्येति व्युत्पत्तिसिद्धज्योतीरूपस्तोमवदर्थकज्योतिष्टोमनामवशादित्यर्थ ॥ **सस्तुतशस्त्राणामिति** ॥ तेच प्रातस्सवने ऐन्द्राग्नवैश्वदेवौ माध्यन्दिनसवने माहेन्द्रस्तृतीयो मरुत्वतीयश्च तृतीयसवने आग्रयणादित्यसावित्रवैश्वदेवा एकश्चमसाभ्याम इत्येव द्रष्टव्या । कथ तर्हि ज्योतिष्टोमनामसत्व अस्तुतशस्त्राभ्यासाना तत्सिद्धिरित्यत आह—**सिद्धान्तेत्विति** ॥ एव च यागानामदृष्टार्थत्वेन समुच्चयाद्विभिन्नदेवताकाना क्रमापेक्षणादा"श्विनो दशमो गृह्यते त तृतीय जुहोति दर्शतानध्वर्यु प्रात सवने ग्रहान् गृह्णाती"ति क्रमसमुच्चयदर्शनमुपपद्यते । अन्यथा यागैकत्वादङ्गभूतग्रहणानुरोधेन आवृत्त्यनुपपत्तेरनेकेषामपि ग्रहणाना यागीयद्रव्यसस्कारार्थत्वेनैकार्थ्याद्विकल्पेन देवतानामपि विकल्पापत्तेस्तदनुपपत्तिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**अत इति** ॥

(ऐन्द्रवायवं गृह्णातीत्यादीनां यागपरत्वेऽपि आश्विनो दशमो गृह्यते इति ग्रहणक्रमाद्युपपत्तिवर्णनम्)

यद्यपि यागक्रमसमुच्चयोपपत्तावपि पूर्वपक्षे गृह्णातिना लक्षणया यागानामेव विधानेन ग्रहणविध्यभावेन तेषा भेदाभावात् ग्रहणक्रमसमुच्चयदर्शनानुपपत्तिस्तदवस्था, तथापि दशमुष्टिपरिमितसोमरसस्य "तयाऽभिषवपावनपूतभृदाहवनीयादिपात्राधारत्वादिसस्कारसस्कृतस्य तत्तद्यागाङ्गत्वन विनियुक्तस्याल्प जुहोतीति वचनन चतुरवत्तोद्देशेन होमविधिवत् अल्पमुद्दिश्य होमाख्यसस्कारविधानात् होमानुवादेन च ग्रहैर्जुहोति चमसैर्जुहोतीत्यादिवचनैर्जुह्वादिवत् करणतया पात्रकरणकहोमसस्कारार्थत्वानुपपत्तेरावश्यक प्रतियाग ग्रहणभेद इति न दोष ॥ अत्रच ग्रहेषु दशत्वसङ्ख्यैवप्रकारेण ज्ञेया ताण्ड्यब्राह्मणे अष्टमखण्डे बहिष्पवमानस्तोत्रावान्तरप्रकरणे नवाऽध्वर्यु प्रातस्सवने ग्रहान् गृह्णाति तानेव तत्पावयन्तीत्याम्नायते । तद्भाष्ये श्रीविद्यारण्यगुरुभि —उपांशुरन्तर्यामश्च वायव्यश्चैन्द्रवायव ॥ ततश्च मैत्रावरण शुक्रो मन्थी तप पर । तत आग्रयणो नाम ध्रुवो नवम इष्यते इति पूर्वाचार्यकृतसग्रहश्लोकेन नवत्वमुपपादितम् । तदपेक्षयैव प्रवृत्तया आश्विनो दशमो गृह्यत इति श्रुत्या आश्विनस्य दशमत्वमुक्तमित्याश्विनान्ता दशग्रहास्तेषा च दशमत्व प्रातस्सवनानुष्ठीयमानत्वरूपकोपाधिना ज्ञेयम् ॥ **एतेन**—यत्प्रकाशकारैरैन्द्रवायवमैत्रावरुणशुक्रमन्थ्यतिग्राह्यत्रयतपोक्थ्याश्विनान्ता दशग्रहा इति व्याख्याय एषा धाराग्रहत्वरूपैकधर्मयोगात् दशत्वमित्युक्त, तदश्विना तादृशग्रहक्रमप्रदर्शनस्य वेदभाष्यकारोक्त्या विरुद्धत्वात् बहिष्पवमानस्तोत्रानन्तरमनुष्ठीयमानेऽपि आश्विनग्रहे धारातो ग्रहणस्य क्वाप्यनाम्नानेनाधाराग्रहत्वाद्युक्तमित्युपेक्ष्यम् । **एतेन**—वायव्यमपहायोक्थ्यग्रहेणाश्विनान्ताना दशग्रहत्व सोमनाथेनोक्तमपि—**अपास्तम्**, अत एव याज्ञिकाना उपांश्वन्तर्यामवायवैन्द्रवायवमैत्रावरणशुक्रमन्थ्याग्रयणाग्रयतपोक्थ्यमरुत्वतीयध्रुवाणामेव धाराग्रहत्वप्रसिद्धि ? पर मीमासकानामिति विशेष इत्यल विस्तरेण ॥

(अग्नीषोमीयवाक्ये पशुपदस्य हृदयादिपरत्वे लक्षणापत्ते. पशो. प्रकृतित्वेन विधाने वाक्यभेदापत्तेश्च विशिष्टविधानम्, हृदयवाक्ये यागानुपस्थित्या हृदयाद्युद्देशेन सस्कारमात्रविधानम्, पशो. प्रकृतित्वेन विधानमिति सर्वोपपत्त्या सिद्धान्त.)

पूर्वपक्षयुपपादितप्रकारद्वयेऽपि साधारण दूषण दर्शयन् सिद्धान्तमाह—**पशुपद इति** ॥ हृदयादिमासे पशुशब्दप्रयोगस्य पशुत्वाभिव्यक्तेर्वाऽभावात् पशुपद तल्लक्षणापत्ते पशुप्रकृतित्वेन विधान च देवताया अपि विधानात् वाक्यभेदापत्तेरग्नीषोमीयवाक्य एव विशिष्टकर्मविधान युक्तम् । अवद्यतिवाक्येषु तु यजिशब्दाश्रवणन दवताया अप्यश्रवणेनच यागोपस्थापनासभवात् अवदानमात्रस्य वत्सालभवद्यागानुमापकत्वानुपपत्ते न कर्मविधानमित्यर्थ । किंतर्हि हृदयादिवाक्यैर्विधीयते? इत्यपेक्षायामाह—**हृदयादिवाक्यैरिति** ॥ उत्पत्तिशिष्टपशुसाधनताया विशसनावदानादिसस्कारविधिविरोध परिहरति—**पशोश्चेति** ॥

(पशुदेवतासंबन्धोऽपि प्रकृतित्वेनेति निरूपणम्)

करणत्वस्येति ॥ उत्पत्तिवाक्ये पशुमिति द्वितीयालक्षितस्येत्यर्थ । **अत एव**—अग्नीषोमदेवतासबन्धोऽपि पशो हृदयादिप्रकृतित्वेनैवेति नाग्नीषोमीय पशुमिति तद्धितस्य

साक्षादिव परम्परयापि तात्पर्यग्राहके सत्युपपत्ते । अतए-वातिदेशप्राप्तावदानसबन्धोऽपि हृदयादीना हविष्ट्वसिद्ध्यर्थ-

सामानाधिकरण्यस्य चानुपपत्ति । अतश्च यथैव व्रीहिपदेनै-वार्थात् तण्डुलादीनामपि साधनत्वावगतेस्तदुद्देशेन पेषणादि-विधि, तद्वदिहापि पशुपदेनैव हृदयादीना साधनत्वावगतौ युक्तस्तदुद्देशेनावदानादिसस्कारविधिरिति भाव ॥

(अतिदेशप्राप्तस्याप्यवदानस्य पुनर्विधानं प्रत्ये-कावदानसिद्ध्यर्थमित्युपपादनम्)

यद्यपि हृदयादीना प्रदेयत्वरूपयागसाधनत्वलक्षणहविष्ट्वेन तत्सस्कारार्थस्य मध्यपूर्वार्धापादनकावदानस्यातिदेशेनैव प्राप्तेरेतद्विधिवैयर्थ्यम्, तथाप्यतिदेशप्राप्तस्यैव हृदयादिसस्कारार्थत्वेन पुनर्विधान नानुपपन्नम् । तत्प्रयोजन च तेषा प्रत्येक हविष्ट्वसिद्धि । अन्यथा पशोर्विशसनविधानादवयवद्वारा साधनत्वावगतावपि अवयवाना प्रत्येक साधनत्वानवगते अवयविनो व्यासज्यसर्वावयवनिष्ठत्वेन तत्साधनत्वानुपपत्त्या अवयवानामपि समुदितानामेव साधनत्वप्राप्ते समुदितसस्कारार्थत्वेन क्लृप्तस्यैवातिदेशत सन्निधावपि तस्य प्रत्येक हृदयादिसस्कारार्थत्वेन विधानात् पूतीकानामिव हृदयादीनामपि प्रत्येक हविष्ट्वावगमात् प्रत्येक मध्यपूर्वार्धावदानसिद्धि । एवचैकादशावदानसस्कृतद्रव्यमात्रवृत्तिहविष्ट्वतात्पर्यसहकृतेन पशुशब्देनापि तावन्मात्रप्रकृतित्वेन पशुविधानमिति तदितरावयवाना अवदानपरिसङ्ख्याफलकयागसाधनत्वरूपहविष्ट्वपरिसङ्ख्यादिफल लभ्यत इति कौस्तुभोक्तयुक्त्या प्रकृतावदानविधिवैयर्थ्य परिहरति—**अत एवेति** ॥

(एकादशावदानानीत्यनेनेतरावयवपरिसङ्ख्या-सिद्धिरिति न्यायसुधानिरास.)

इत्यादीत्यादिपदेन यदत्र न्यायसुधाकृता "एकादश वै पशोरवदानानि तानि द्विर्द्विरवद्यती"ति वाक्ये "एकादश वै" इत्यस्य पृथग्वाक्यत्वमङ्गीकृत्य तस्यैवेतरावयवपरिसङ्ख्यापरत्वमुक्तम्, तत्पञ्चावदानसपादकत्रित्वबाधेन तद्वित्वविधायकस्य तानीत्यस्य विशेषसमर्पकत्वेनैवैकादश वै इत्यस्य तदेकवाक्यतोपपत्तौ परिसङ्ख्याफलकत्वाङ्गीकारेण भिन्नवाक्यत्वे प्रमाणाभावात् तस्यैव परिसङ्ख्याफलकत्वाङ्गीकारे हृदयादिवाक्याना वैयर्थ्यस्य दुष्परिहरत्वात् अयुक्तमिति कौस्तुभोक्तविशेषान्तरस्य सग्रह सूचित ॥

(हृदयादीनां क्रमसमुच्चयदर्शनोपपत्तेर्दशमे वक्ष्य-माणत्वात् पशुवाक्ये तस्य शेषो नास्तीति सोमवाक्यसिद्धान्तोपक्रमः)

अतोऽवदानविधिवैयर्थ्याभावात् पशुवाक्य एव यागविधानेऽपि हृदयादीना चावयविसाधनत्वान्यथानुपपत्त्या समुच्चितानामेव साधनत्वावगते क्रमसमुच्चयदर्शनस्याप्युपपत्ति-

स्तदितराङ्गाना हविष्ट्वपरिसङ्ख्यार्थश्चेत्यादि कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । सोमेऽपि नैन्द्रवायवादिवाक्यैर्यागविधि गौरवात्, किंतु

र्दशमे वक्ष्यमाणत्वादुपेक्ष्य पशुवाक्ये सिद्धान्ते न किंचिदवशिष्यते इत्यनुसधाय सोमवाक्ये सिद्धान्तमाह—**सोमेऽपीति** ॥ सोमयागविषयेऽपीत्यर्थ । गौरवपद लक्षणापत्तेरप्युपलक्षणम् ॥

(अर्थप्राप्तग्रहणानुवादेनैन्द्रवायवादिदेवतामात्रविधानं, देवताविशिष्टग्रहणविधानमिति वार्तिककृदुक्तं प्रौढिवादमात्रमिति प्रकाशकारमतनिरूपणम्)

अत्र चैन्द्रवायवादिवाक्येषु यागविध्यसभवेऽपि अर्थप्राप्तग्रहणानुवादेनैन्द्रवायवादिदेवतानामेव विधानम् । नच— अगृहीतेनापि यागसभवस्य वार्तिक एवोक्तत्वात् न ग्रहणस्यार्थादाक्षेप इति—युक्तम्, यागार्थं तदनाक्षेपेऽपि होमरूपप्रतिपत्तेर्यागसमकालीनत्वस्य स्वयमेव सर्वप्रदानाधिकरणे वार्तिककृता साधितत्वात् तदर्थमवत्तहोमेनावदानस्येव ग्रहणस्याक्षेपोपपत्ते । अत एव ग्रहणस्य प्राप्तत्वात् देवताविशिष्टरूपेणादृष्टार्थतया **अथवा**—देवताविशिष्टग्रहणानामेवादृष्टार्थतया विधानमत्र वार्तिककृतोक्त प्रौढिवादमात्रोक्तमित्युक्तम् प्रकाशकारैस्तन्निरासमेवकारेण सूचयन् ऐन्द्रवायवादिवाक्ये विशिष्टग्रहणविधानमाह—**किंन्त्विति** ॥

(ऐन्द्रवायववाक्ये ग्रहणोद्देशेन सोमरसीयग्रहणोद्देशेन वा देवताविशिष्टरससंबन्धस्य देवतासबन्धस्य वा विधाने वाक्यभेदाद्यापत्त्योपांशु गृह्णातीत्यादाविव ग्रहणस्यापि विधानं तत्प्रयोजन च)

अयमर्थ.—उपांशु गृह्णात्यन्तर्याम गृह्णातीत्यत्रोपांश्वन्तर्यामादिव्दाना नामधेयत्वेन विधेयान्तराभावेन वैयर्थ्यानुपपत्त्या ग्रहणविधेस्तावदावश्यकत्वम् । ऐन्द्रवायवादिवाक्येऽपि प्राप्तग्रहणानुवादेन देवतासबन्धस्यैव ग्रहणे देवताविशिष्टरसरूपसस्कार्यसबन्धस्यापि विधाने वाक्यभेदापत्तेर्ग्रहणमात्रस्योद्देश्यत्वे प्राकरणिकयत्किंचिद्द्रव्यग्रहणेऽपि तदापत्ते सोमरसीयत्वेन विशेषणे विशिष्टोद्देशापत्त्या तद्विधेरावश्यकत्वमेव । अतोऽन्यत सभवत्प्राप्तिकत्वेऽपि तत पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण विशिष्टग्रहणविधान तद्धितोपात्तद्रव्यसस्कारार्थमेतैर्वाक्यै क्रियते । ऐन्द्रवायवमित्यादौ प्रकृत्यर्थभेदात् प्रत्ययार्थद्रव्यभेद. तावच्छब्दान्तरन्यायादेव सिद्ध इति तत्तद्वाक्ये तत्तद्द्रव्योद्देशेन विशिष्टतद्विधान नायुक्तम् । तत्प्रयोजनच देवतांशे प्रत्ययार्थद्रव्यभेदस्य ग्रहणाङ्गत्वस्यच सिध्यैतस्याव्यक्तत्वसिद्धि । एतद्विध्यभावेहि याज्यापुरोगादिमन्त्राम्नानाद्यागाङ्गभूतानामेव देवताना निर्वाप इव ग्रहणे तत्तन्मन्त्रवर्णादुपकारकतामात्र

देवताविशिष्टग्रहणस्यैव तद्धितोपात्तद्रव्योद्देशेन विधि । स भवति च देवतात्वस्य निरूपकतासबन्धेन ग्रहणवैशिष्ट्या योगेऽपि ग्रहणकालीनोच्चारणकर्मीभूतवृत्तित्वसबन्धेन ग्रहणे वैशिष्ट्यम्। अतश्च देवताया ग्रहणाङ्गभूताया अपि या-

स्यात्, सतिन्त्वस्मिन् प्रत्यक्षविधौ ग्रहणाङ्गत्वप्रतीते याग एवोपकारकतामात्रावसायाद्याज्यादिमन्त्राणामपि तदकल्पकतया यागम्याव्यक्तत्वसिध्योद्भिदादीना तद्धिकृतित्व लभ्यते। ग्रहणाशेतु द्रव्यसस्कारकतया दृष्टविषयाऽर्थत प्राप्तस्यापि स्वतन्त्राद्दृष्टार्थत्वलाभ । ग्रहणविधीना प्रयोजनापेक्षाया प्रयोजनान्तरासभवे प्रयाजादिवत् आराद्रुपकारकत्वकल्पनेऽपि न दोष । अत एव तत्तद्देवतावरुद्धग्रहणाना गुणात् भेदे सति विधे पुन श्रुतिबलाददृष्टस्यैव प्रयोजकताखीकारेण प्रयोजकीभूतादृष्टानुरोधेन तत्तद्देवत्याना ग्रहणाना प्रयाजानुयाजवत् समुच्चयावगतेस्तदनुरोधेन ग्राह्यद्रव्याणामपि समुच्चयाद्विभिन्नदेवताकद्रव्यभेदबलेन यागावृत्तिसिद्धे क्रमसमुच्चयदर्शनस्याप्युपपत्ति ॥ **नच—**अवयवशो ग्रहणेन ग्राह्यभेदात् ग्रहणाभ्यासोपपत्तिर्भेदेन गृहीतस्यैकीकरणे न यागाभ्याससिद्धिरिति तद्विषयकमसमुच्चयदर्शनानुपपत्ति **इति—वाच्यम्,** भेदेन गृहीतस्यैकीकरणायोगात् भेदावस्थितस्यैव यागनिष्पादकत्वावगतेर्यागाभ्यासच विना भेदेन गृहीतस्य तत्साधनत्वासभवेन यागाभ्यासस्यावश्यकत्वेन तदुपपत्ते ॥

(देवताविशिष्टग्रहणस्य सोमरससंस्कारार्थत्वेन विधाने एकप्रसरताभङ्गनिरास· विशिष्टविध्युपपादनं च)

यत्तु अस्मिन् पक्षे ऐन्द्रवायवपदे एकप्रसरताभङ्गापादन, तेषा तदुद्देश्यद्रव्यस्य विधेयदेवतानिरूपितत्वाभावात् "सृष्टीरुपदधाती"त्यत्र मन्त्रविशिष्टोपधानविधेरिष्टकासस्कारार्थत्वेन स्वयमेवाङ्गीकृतत्वात् तेन न्यायेनेहापि तस्यादोषत्वादयुक्तमिति व्यक्त कौस्तुभे। **एतेन**—विशिष्टविधौ गौरवापत्तेग्रहणमात्रमेव विधीयते। ऐन्द्रवायवादिपदन्तु मन्त्रवर्णप्राप्तदेवतानुवादमित्यपि—**परास्तम्,** ऐन्द्रवायवादिपदवैयर्थ्यापत्त्या ग्रहणाङ्गत्वप्राप्तिफलकस्य विशिष्टविधेरप्यङ्गीकारात् । अतो युक्त देवताविशिष्टग्रहणस्यैव विधानमिति । विस्तरश्च कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥

(ग्रहणे देवतान्वयानुपपत्तिपरिहारः ऐन्द्रवायववाक्ये यागकल्पनानिरासश्च)

ग्रहणे देवतान्वयानुपपत्तिं परिहरति—**सभवति चेति। कर्मीभूतेति** ॥ तच्च देवतावाचक पद तद्वृत्तित्वसबधेनेत्यर्थ । **देवतापेक्षस्येति** ॥ सोमयागस्य देवतापेक्षाया ग्रहणाङ्गभूतदेवताभि प्रसङ्गेनैवोपकारलाभेन शान्तेस्तस्यैवोपपादकत्व-

गापेक्षाया सोमवाक्यविहितयागस्यैव देवतापेक्षस्योपपादकत्वमात्रकल्पनाल्लाघवम्, सोमपदतु सस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्या सभवत्प्राप्तिकत्वेऽपि सक्तुव्यावृत्तिफलकसोमनियमार्थं

मित्यर्थ । **एतेन**—यागापेक्षाया आग्नेयवाक्य इव यत्रापेक्षा तत्रैव यागकल्पन न्याय्यम्, नतु वाक्यान्तर इति ग्रहणवाक्येष्वेव यागविधान युक्तमिति—**निरस्तम्,** आग्नेयवाक्ये पुरुषव्यापाराश्रवणेनापर्यवसानात् तत्र यागकल्पनोपपत्तावपि इह ग्रहणरूपपुरुषव्यापारश्रवणेन पर्यवसाने सत्यभिहितद्रव्यदेवतासबन्धनिर्वाहकमात्रापेक्षाया सोमवाक्य एव श्रुत्या विहितयागस्य तन्निर्वाहकत्वोपपत्तेरश्रुतयागविधानकल्पनस्यान्याय्यत्वात्। **संस्कारविध्यन्यथेति** ॥

(प्रदेयत्वेन प्रकृतित्वेन वा सोमस्य प्राप्तत्वात् सोमेन यजेतेत्यत्र सोमपद नामधेयमित्याशङ्कानुवादः)

अयमर्थः—नह्यत्र सोमस्य प्रदेयत्वेन विधिर्युक्त, सस्कारविधिवैयर्थ्यापत्ते । नापि प्रकृतित्वेन, तस्य सस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्यापि सिद्धे । ग्रहणवाक्ये तावत् तद्धितोपात्तद्रव्यस्य ग्रहणसस्कृतस्य विनियोगापेक्षाया देवतासबन्धान्यथानुपपत्त्यवगततत्तद्यागाभ्यासेषु प्रदेयत्वेन विनियोगकल्पन नानुपपन्नम् । सर्वनामार्थकस्य तद्धितस्य द्रव्यविशेषतात्पर्यग्राहकापेक्षाया सन्निधानद्वारा वाक्यप्रमितद्रवद्रव्यविषयत्वसिद्धि । तत्रहि तत्तद्वाक्यप्राप्तग्रहणविशेषानुवादेन धारामात्रविधानम् । अल्पपरिमाणेषु पात्रेषु स्थूलया धारया ग्रहणे कृते पात्राद्बहिरपि पातापत्तेरणुत्वस्य प्राप्तत्वान्नाणुत्वस्यापि विधानम् । धारायाश्च प्रतिसबन्ध्यपेक्षाया गृह्णातेश्च कर्माकाङ्क्षायामुत्तरार्धादिवत् स्वतन्त्रजलादिप्रतिसबन्ध्याक्षेपकत्वानुपपत्ते प्रकृतसोम पावयतीत्यादिवाक्यप्रमितसोमप्रकृतिकद्रवद्रव्यविषयकत्वसिद्धि । पावनवाक्ये सोमपदस्य लतापरत्वासभवेन लक्षणया लतासबन्धिरसपरत्वात् । एवञ्च सस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्या सोमप्रकृतित्वस्यापि प्राप्तिर्नानुपपन्ना । **एतेन—**सत्यपि सन्निधाने धाराया द्रवद्रव्यमात्रसाधारणत्वात् सोमरसविषयत्वनियमे प्रमाणाभावे सति सोमस्याप्राप्तिरिति शास्त्रदीपिकोक्त—**अपास्तम्,—इति** ॥

(संस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्या सक्तूनामपि प्राप्त्या तद्व्यावृत्तिफलनियमविधित्वोपपादनम्)

सक्तुव्यावृत्तीति ॥ सस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्या सोमवत् सक्तूनामपि विनियोगकल्पनया विकल्पेन प्राप्त्या पत्ते पक्षप्राप्तसक्तुव्यावृत्तिफलकनियमार्थं सोमविधानम् । ततश्चोत्पत्तिशिष्टसोमावरोधात् सस्कारविध्यन्यथानुपपत्त्या सक्तूना तत्र विनियोगकल्पनासभवान्न विकल्पप्रसक्तिरि

न विरुध्यते। यथा चेव सति ग्रहणाना समुच्चयो यागस्य च प्रतिग्रहणमावृत्तिस्तथा सर्वं कौस्तुभ एव निरूपितम्। प्रयोजन पशुविकारे हृदयादियागान्यतमप्रकृतिकत्वाचेकादशावदानगणप्राप्ति पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु सेनि द्रष्टव्यम्। सोमे चाव्यक्तत्वसिद्धिरेव ॥ ६ ॥ इति षष्ठं पशुसोमाधिकरणम् ॥

(७ अधिकरणम् ॥)

पृथक्त्वनिवेशात् ॥

"आमनमस्यामनमस्य देवा इति तिस्र आहुतीर्जुहोति"

त्यर्थ। **यथाचैवं सतीति** ॥ सिद्धान्ते यागैकत्वे सतीत्यर्थ। **कौस्तुभ एवेति** ॥ व्याख्यातपूर्वमेतत् ॥

(सोमवाक्यसिद्धान्तप्रयोजनम्)

सोमे चेति ॥ ऐन्द्रवायववाक्येश्च यागविधावैन्द्रवायवेन यजेतेतिवचनव्यक्त्यापत्तेर्ज्योतिष्टोमस्यापि स्वार्थविहितद्रव्यदेवताकत्वलक्षणव्यक्तचोदनत्वादेकाहाहीनसत्रेष्वव्यक्तचोदनात्वेन ज्योतिष्टोमसादृश्याभावान्न तदीयविध्यन्तप्रवृत्ति। सोमवाक्येनतु यागविधौ द्रव्यश्रवणेऽपि स्वार्थविहितदेवताराहित्येन ज्योतिष्टोमस्यापि अव्यक्तचोदनत्वेन तत्सादृश्यादेकाहादिषु ज्योतिष्टोमविध्यन्तप्रवृत्तिरित्यव्यक्तमनु सोमस्येत्यष्टमाधिकरणे वक्ष्यमाण प्रयोजनमित्यर्थ। **यत्तु वार्तिके—**कर्मभेदे सति एककर्मणि विकल्पोऽविभागो हि चोदनैकत्वादित्यष्टमाधिकरणन्यायेनैकस्य ऐन्द्रवायवादिवाक्यविहितस्य यागस्य विकृता विकल्पेन विध्यन्तातिदेशात् विकल्पेनैकस्य धर्मा कार्या सकृच्च यागा कार्या कर्मैक्ये यथाप्रकृतीति प्रयोजनान्तरमुक्तम्। तच्च वाक्येऽश्रूयमाणदेवताकत्वरूपविशेषसादृश्येनोपांशुयाजातिदेशस्य एकाहादिषु प्राप्त्यैन्द्रवायवादियागानामन्यतमातिदेशस्यैव प्राप्तौ प्रमाणाभावात् विकल्पेन धर्मप्राप्त्यनापत्ते न युक्तमित्येवकारेण सूचितम्। **अत एव कौस्तुभे—**उपांशुयाजीयविध्यन्त एव पूर्वपक्षे प्रयोजनत्वेनोक्त ॥

॥ इति षष्ठ पशुसोमाधिकरणम् ॥

(अध्यायसङ्गते. अभ्यासाधिकरणेन प्रत्युदाहरणसङ्गते. अनन्तराधिकरणेन उपजीव्योपजीवकभावसङ्गतेश्च निरूपणम्)

सङ्ख्यया कर्मभेदचिन्तनादध्यायसङ्गति। तथा अभ्यासाधिकरणेऽभ्यासात् सावितस्य कर्मभेदस्यापवादार्थं प्रवृत्ते पौर्णमास्यधिकरणन्याये पौर्णमासीवदुपांशुयाज स्यादित्याद्यै स्त्रिभिरधिकरणैरपोदिते सति अभ्यासनिमित्तभेदापवादभूताया समुदायानुवादचिन्ताया पौर्णमास्यधिकरणकृताया बुद्धिस्थीकरणात् तद्द्वारा समुदायानुवादापवादाभ्यासचिन्ताया बुद्धिस्थत्वादभ्यासेऽसकृच्छ्रवणाद्युक्ता भेदकता, प्रकृतेतु स-

"आज्यभागौ यजती"त्यादौ एकत्वातिरिक्तसङ्ख्याया स्वाश्रयप्रतियोगिक—स्वाश्रयवृत्तिभेदव्याप्यत्वेन न तावत्सा-ख्याद्भावनाभेदबोधकत्वम्, तस्या उक्तसङ्ख्याश्रयत्वाप्रतीते। नापि धात्वर्थभेदबोधकत्वम्, तस्य पूर्वप्रमितैकत्वसङ्ख्यावरुद्धत्वेन "एकादश प्रयाजान् यजति" "विराट्सम्पन्नमग्निहोत्र जुहोती"त्यादिव सङ्ख्यान्तरसबन्धानुपपत्तेरेतत्सङ्ख्याया अभ्यासविषयत्वप्रतीतेरकर्मान्तरत्वमिति प्राप्ते—

नात्र सङ्ख्यान्तरावरोध। सा हि न तावत्तिङुपात्ता तस्या कर्तृवृत्तित्वात्। नचानवच्छिन्नस्यान्वयानुपपत्ते

कृच्छ्रवणस्य न कर्मभेदकत्वमिति पूर्वपक्षोत्थानादभ्यासाधिकरणप्रकरणेन सह प्रत्युदाहरणसङ्गति, तथा सोमयागैक्येऽप्यभ्यासेन कर्मसमुच्चयोपपत्तिवत् त्रित्वादिसङ्ख्याया अप्यभ्यासेनोपपत्तेर्न भेदकतेत्यनन्तरोक्ताभ्यासोपजीवनेन पूर्वपक्षीकरणादनन्तरसङ्गति च स्पष्टत्वादुपेक्ष्य सङ्ख्यया कर्मभेदोदाहरणपूर्वक पूर्वपक्षमेवाह—**आमनमसीति** ॥

(आमनमसीत्यस्य विवरणम्, आदिपदार्थस्य द्वादश द्वादशानि जुहोतीत्यस्य विवरणं च)

वैश्वदेवी सांग्रहणीं निर्वपेत् ग्रामकाम" इति प्रकृत्येदमाम्नातम्। आदिपदेनाग्नौ वसोर्धारा विधाय श्रुतस्य "द्वादशद्वादशानि जुहोती"त्यस्य सग्रह। अत्रच "वाजश्च मे प्रसवश्च मे" इत्यद्वादशमन्त्र प्रत्येकमाहुतिरेक द्वादश तादृशानि द्वादश जुहोतीत्यर्थ। विशेषतश्चेद द्वादशे विचारयिष्यते। ततश्च यथा चतुश्चत्वारिंशदधिकशतमाहुतय सपद्यन्ते तथा करोतीति भाव ॥

(सङ्ख्यायाः स्वानाश्रयभावनाभेदकत्वाभाव.)

तिस्र इति पदोपात्ताया सङ्ख्याया सत्यपि मुख्यविशेष्यभूतभावनान्वये धात्वर्थरूपाहुतिपदसामानाधिकरण्यदर्शनात् स्वाश्रयकरणकत्वस्वभावेन तदाश्रयणात् तदनाश्रयभावनाभेदबोधकत्वासभवमभिप्रेत्याह—**तस्या इति। पूर्वप्रमितैकत्वेति** ॥

(धात्वर्थस्यानवच्छिन्नस्य भानासंभवादवच्छेदकतया प्राथमिकैकत्वसङ्ख्यावरोधाद्धात्वर्थभेदकत्वाभावः)

यद्यपि जुहोतीत्याख्यातोपात्तैकत्व कर्तृगामित्वान्न धात्वर्थवृत्तित्वेन प्रमितम्, तथाप्यनवच्छिन्नस्य धात्वर्थस्य भावनान्वयित्वानुपपत्तेरवच्छेदकीभूतसङ्ख्यापेक्षाया प्रथमातिक्रमे कारणाभावादेकत्वस्यैव धात्वर्थवृत्तित्वेन प्रमा नानुपपन्नेत्यर्थ। **एकादशेति** ॥ प्रयाजेषु पञ्चत्वसङ्ख्यावरोधादग्निहोत्रे चैकत्वसङ्ख्यावरोधे सति श्रूयमाणैकादशत्वदशसङ्ख्ययो प्रयोगाभ्यासपरत्वम्, नतु कर्मभेदकत्वम्। तद्वदिहापीत्यर्थ ॥

ष्टद्रव्यविशेषवाची तद्धित, यद्यपि च प्राजापत्यपद एवैकशेष, तथापि तदुत्तरविभक्त्युपात्ताया सङ्ख्याया प्रकृत्यर्थे विशेष्य एवान्वय नतु विशिष्टे। द्वौ त्रय इत्यादौ तथैव व्युत्पत्तेरिति तावदविवादम्। सोऽपि च न द्रव्ये देवतात्वान्वयोत्तरम्, तथा सति देवतात्वप्रतिसबन्धिनि द्रव्ये साहित्यानवगमेन प्रत्येकवृत्तिपशुत्वावच्छिन्न एव तत्सबन्धप्रतीतेरनेकत्वावगमात्सबन्धभेदेनानेकयागादिकल्पनागौरवापत्ते। अतो लाघवाद्देवतात्वान्वयात्पूर्वमेव सङ्ख्यान्वय। तदा हि बहुत्वावच्छिन्न एवैकदेवतासबन्धादेकयागादिकल्पनाल्लाघवम्।

नच प्रकृतिप्राप्तैकपशुनिष्पन्नैकादशावदानगणैकत्वानुरोधेन सङ्ख्याया देवतात्वान्वयोत्तरमन्वय, पशुगतैकत्वस्य श्रुत-

दात् यागभेदापत्ते पूर्वपक्षानुत्थानापत्ते उपेक्ष्य तद्धितस्य सर्वनामार्थवृत्तित्वात् सर्वनाम्नश्च सन्निहितपशुपरामर्शित्वात् बहुवचनान्तपशुपदानुरोधेन अस्यचास्यचास्यचत्येते तेषामित्येव सर्वनाम्न एव एकशेषकल्पनया बहुत्वसङ्ख्यावच्छिन्नसर्वनाम्न एव एकशेषकल्पनया बहुत्वसङ्ख्यावच्छिन्नसर्वनामाथ एव प्रजापतिदेवता एषामिति तद्धितोत्पादात् तदुत्तरबहुवचनस्यानुवादत्वात् बहूना पशूना एकदेवतासबन्धेन कर्मकत्वमिति पूर्वपक्षस्साधित। तमश्रुतसर्वनामैकशेषकल्पने प्रमाणाभावात् तद्धितस्य विशिष्टवाचित्वेऽपि बहुत्वस्य वक्ष्यमाण रीत्या विशेष्य एवान्वयोपपत्ते पूर्वपक्षोत्थानसभवात् अयुक्तत्वेन सूचयन् तद्धितैकशेषमेव पार्थसारथिदर्शितमङ्गीकृत्य पूर्वपक्षमाह—**तत्र यद्यपीति॥**

(तद्धितमात्रस्यैकशेषनिरूपणम्)

केवलप्रत्ययप्रयोगासभवेन प्रत्ययैकशेषासभव परिहर्तु यद्यपि चेत्याद्युक्तम्। 'गर्गस्यापत्यानीत्यर्थे गर्गादिभ्यो यञि' त्यनेन यञ्प्रत्ययत्रयप्राप्ते तत्र यथा गर्ग+य य य इति समुदायस्य तद्धितान्तत्वेन प्रातिपदिकत्वात्तत प्रथमाविभक्तौ परभूतायामेकशेषो महाभाष्ये उक्तस्तथहापि बहुवचनानुरोधेन प्रजापति+य य य इत्येवमेकशेषस्तेन प्रजापतिर्देवतेषामित्यर्थ पश्चात्तद्धित, नतु प्राजापत्यश्च प्राजापत्यश्चेति सप्तदशकृत्व उच्चार्य कृततद्धितैकशेष इत्यर्थ॥

(प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वन्यायविरोधेन देवतान्वयात्पूर्वं द्रव्यसङ्ख्यान्वयप्रतिपादनम्)

एवचैकशेषितप्रत्ययार्थे द्रव्ये बहुत्वान्वयो देवतान्वयोत्तर तत पूर्वमेवेत्युभयथापि सभवे नियामक वक्तु प्रथमत शुद्धविशेष्ये तदन्वय साधयति—**तथापीति। तथैव व्युत्पत्तेरिति॥** यद्यपि प्रत्ययाना प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थाभिधायित्वेन प्रजापतिवृत्तिदेवतात्वविशिष्टे द्रव्य एव प्रकृत्यर्थे बहुत्वान्वयापत्तेन्यायसुधाकारापादितयागभेदापत्तिर्दुर्वारा, तथापि सङ्ख्यारूपप्रत्ययार्थस्य प्रकृत्यर्थविशेष्यान्वयित्वमेव, अन्यथा द्वौ त्रय इत्यादौ द्वित्वादिविशिष्टे सङ्ख्यान्वये चतुर्णा नवाना वा प्रतीत्यापत्ते। अतस्तत्र विशेष्यमात्रेऽन्वयवदिहापि विशिष्टस्य तद्धितान्तार्थत्वेऽपि विशेष्यमात्र एव सङ्ख्यान्वय इत्यविवादमित्यर्थ। **तत्संबन्धप्रतीतेरिति॥**

(द्रव्ये सङ्ख्यान्वयपक्षेऽपि श्रुतसप्तदशत्वेन प्राकृतपश्वेकत्वबाधनिरूपणम्)

ननु—लाघवसत्त्वेऽपि सन्देहे वाक्यशेषस्थानीयातिदेशादेवास्तु निर्णय। सहि प्रकृतित एकपशुनिष्पन्नैकादशावदानगणमेक प्रापयति। प्रकृतौ पशुमालभतेति हृदयादिप्रकृतिभूतपशुगतैकत्वस्यापि विवक्षितत्वकस्यैवावदानगणस्याङ्गत्वात् यागैकत्वे तस्य सवनीयातिदेशेनैकस्येव प्राप्ते सप्तदशपशुप्रकृतित्वानुपपत्ति। **यस्तु शास्त्रदीपिकाया**—पूर्वपक्ष एकादशिनीविकारत्वेनैकादशावदानगणैकताप्राप्तावपि चोदकविरोध सिद्धान्ते आपादित। स "तत्प्रवृत्तिगणेषु स्यादि" त्याष्टमिकन्यायस्य भिन्नयागताया गणत्वेन एकादशिनीविकारत्वोपपादकत्वेऽपि एकयागपक्षे तदप्रवृत्त्या सुत्याकालत्वसामान्येनैकादशिनीवत् सवनीयविकारत्वस्यैव वार्तिके उक्तत्वादुपेक्ष्य। यत्तु सोमनाथेन सुत्याकालत्वसाम्यापेक्षयैककालालम्भनायगणसबन्धित्वसादृश्यस्य आधिक्यादेकादशिनीविकारत्व समर्थितम्, तत्तदपेक्षयापि शीघ्रोपस्थितैकयागत्वरूपान्तरङ्गसादृश्यस्याधिक्यात् सवनीयविकारत्वस्यैव प्राप्तेरेकादशिन्या स्वतन्त्रकर्मत्वाभावेन गणसबन्धित्वेन तद्विकारत्वस्य सिद्धान्तेऽप्यनङ्गीकारात् तदन्तर्गतैकतरयागेच पर्याप्तिसबन्धेन गणत्वसत्त्वेऽपि पशुगणसबन्धित्वानुपपत्तेरयुक्तमित्युपेक्ष्यम्। यद्यपि चौपदेशिक्या पशुसङ्ख्यया आतिदेशिक्या बाध स्यात्, तथापि हृदयाद्येकत्वस्य भिन्नविषयत्वेन बाधाभावात् हृदयाद्येकगणस्य सप्तदशप्रकृतित्वानुपपत्तिस्तदवस्थैव, यागभेदे तु प्रतियागमतिदेशभेदात् तावता गणाना प्राप्तिस्तावत् पशुप्रकृतित्वोपपत्ति। अतोऽतिदेशेनैव वाक्यशेषस्थानीयेन निर्णयोपपत्तेर्देवतात्वान्वयोत्तर द्रव्यमात्रे विशिष्ट एव बहुत्वान्वयाद्यागभेद एवेत्यभिप्रेत्य प्राचा सिद्धान्तयुक्तिमाशङ्क्य निराकरोति—**नचेति। पशुगतैकत्वस्येति॥**

(वाक्यशेषस्थानीयेनातिदेशेनाविरोधात्तेन निर्णय इति देवतात्वान्वयोत्तरमेव द्रव्यान्वयासंभवोपपादनम्)

प्रकृतौ हि पशुशास्त्रस्य विशसनादिरूपतात्पर्यग्राहकानुरोधेन सर्वावयवद्वारा पशुसाधनताबोधकत्वे प्राप्तेऽपि हृदयादिशास्त्रैरितरावयवपरिसङ्ख्याकरणादर्थात् पशुशास्त्रैर्हृदयादिसाधनता-

सप्तदशत्वेन बाधात् अवदानगणैकत्वस्य च प्रकृतावार्थिकत्वेनेहानतिदेशात् । अतो देवतासम्बन्धभेदे प्रमाणाभावान्न यागभेद । अस्तु वा समानाभिधानश्रुत्या बहुत्वान्वयात्प्राग्देवतात्वान्वयेन सम्बन्धभेदस्तथापि लाघवाद्यागैकत्वम् । यथैव हि सिद्धान्तेऽनेके यागा सकृदनुष्ठानेनोपपाद्यन्ते, तथा मन्मतेऽप्येकेन यागेनानेके देवतासम्बन्धा इति प्राप्ते—

समानाभिधानश्रुत्या देवतात्वस्यान्तरङ्गत्वात्सङ्ख्यान्वयात्पूर्वान्वयित्वम्, पशूना प्रत्येक स्वत्वाश्रयत्वेन स्वत्वध्वंसानुकूलव्यापारात्मकयागकरणत्वरूपहविष्ट्वस्य प्रत्येकवृत्तितया सूक्तहविषोरित्यादिस्मृत्यनुसारेण हविष्ट्वावच्छेदकपशुत्वावच्छेदेनैव देवतासम्बन्धौचित्याच्च । अतश्च बहुत्वानवच्छिन्नस्यैव प्रतिसम्बन्धित्वात्प्रतिसम्बन्धितावच्छेदकस्य प्रत्येकवृत्तित्वेन प्रतिसम्बन्धिभेदप्रतीतेस्तद्भेदेन सम्बन्धभेदसिद्धि । नच सम्बन्धभेदेऽपि यागैकत्वम्, सम्बन्धाना यागैकत्वानेकत्वाभ्यामुभयथाप्युपपत्तौ लाघवापेक्षया पश्वेकताप्रापिचोदकस्य शास्त्रतया बलवत्त्वेन नियामकत्वात् । अतस्तदनुरोधेनैव सर्वत्र यागभेदो भावनाभेदश्चेति सिद्धम् । प्रयोजन यागैकत्वे एकपशुविस्मरणेऽपि तस्य जातत्वान्न पुनर्यागकरण, सिद्धान्ते तु तदिति ॥ ७ ॥

इति सप्तमं संख्याकृतकर्मभेदाधिकरणम् ॥

बोधकत्वात् तत्रच पशुगतैकत्वेन हृदयाद्येकत्वस्यार्थसिद्धत्वान्न तद्गतैकत्वांशेऽपि विधिकल्पनम् । यद्यपि चावदानविध्यन्यथानुपपत्त्या हृदयादिसाधननिर्दिष्टानम्, तथापि तद्गतैकत्वस्यार्थसिद्धत्वान्नैव विधेयत्वमावश्यकम् । अतश्च यथैव हृदयादिगणस्य यागसाधनस्यापि पशुगतैकत्वानुरोधात् एकत्व प्रकृतौ, तथैव तद्गतौपदेशिकसप्तदशत्वेनैकत्वबाधात् तदनुरोधेन हृदयादिगणे सप्तदशत्वमिति यागैकत्वेऽप्यार्थिकस्यातिदेशाभावात् श्रुतसङ्ख्यया बाधाच्चातिदेशानिरोधान्न तस्य निर्णायकत्वसंभव इत्यर्थ ॥

(पशूना प्रत्येकं करणयोग्यतोपपादनम्)

पशूनामिति ॥ यत्रहि प्रमाणान्तरेण प्रत्येकवृत्ति करणत्व तत्तदुत्पत्तिवाक्येष्ववगतम्, तत्र प्रत्येककरणताश्रयाणामेव पाष्ठिके बहुत्वान्वये सति करणानामेव समुच्चय, नतु समुदिताना करणत्वमेक । यत्रतु प्रमाणान्तरेण न तद्भेदावगमस्तत्र लाघवेनैकस्यैव करणत्वस्य कल्पनादेककरणताश्रय एव पाष्ठिकस्तदन्वय इति समुदिताना तत्र करणत्वम् । अतो यत्र प्रमाणान्तरेणैवैका करणता प्रतीयते, तत्रैव समुदिताना करणत्वे सिद्धे प्रकृते पशूना यागकरणत्वयोग्यताया प्रत्यक्षमेव प्रतीते प्रत्येककरणताश्रये द्रव्ये बहुत्वस्यान्वयात् पशुत्वावच्छिन्नस्यैव देवतात्वप्रतिसम्बन्धित्वम् । नहि पशुसमुदाये एक स्वत्वमस्ति प्रमाणाभावात्, यथेष्टविनियोगादिरूपस्य स्वत्वकार्यस्य प्रत्येक दर्शनाच्च, समुदायस्य स्वातन्त्र्येण विनियोगानर्हत्वाच्च । अत प्रत्येक पशूना स्वत्वाश्रयत्वात् तद्ध्वंसानुकूलव्यापाराख्ययागकरणत्वमपि प्रत्यक्षमेवेति तदर्थविहितदेवतातद्धितेनापि प्रत्येकमेव देवतात्वसम्बन्धावगति । अत एव करणत्वविशिष्टपशुबोधकशब्दस्यैव तात्पर्यग्राहकत्वम्, नतु बहुवचनस्यापि, तदर्थस्य हविष्ट्वानवच्छेदकत्वादित्यर्थ । अतश्च यागसाधनत्वे योग्यतावच्छेदकपशुत्वावच्छिन्नस्यैव बहुत्वावच्छिन्नस्य देवतासम्बन्धात्तस्य च प्रतिसम्बन्धितापर्याप्त्यधिकरणताभेदेन भिन्नत्वात् भेदसिद्धिरित्याह—अतश्चेति ॥

(सप्तदशत्वे तद्धितोपात्तदेवतात्वस्य सङ्ख्यान्वयात्पूर्वं द्रव्यान्वय एव यागभेदसाधक इति निरूपणम्)

अतस्तदनुरोधेनैवेति ॥ यत्तु शास्त्रदीपिकाया द्रव्यस्य तद्धिताभिहितस्य विशिष्टस्यैव बहुत्वावगमनमात्रादेतादृशे विषये यागभेदसाधने "वसन्ताय कपिञ्जलानालभते" इत्यादौ तद्धिताभावे बहुत्वावच्छिन्नेष्वेव देवतासम्बन्धाद्यागभेदानापत्तेर्न केवल बहुत्वान्वयात् पूर्वं देवतात्वस्य तद्धितोपात्तस्य द्रव्येऽन्वयो योगभेदसाधक किन्तु एकपशुनिष्पन्नैकादशावदानगणैकताप्रापकचोदनानुग्रह एवेत्युक्तम्, तन्निरसितुमेवकार । ततश्च वसन्तवाक्ये पूर्वोक्तरीत्याऽवदानगणगतैकत्वस्याऽऽर्थिकत्वेनानतिदेशे सति न तेन यागभेद, किंतु चतुर्थ्युपात्तस्य त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यत्वाख्यस्य देवतात्वस्य त्यज्यमानद्रव्यत्वरूपहविष्ट्व विनानुपपत्ते कपिञ्जलाना च प्रत्येकमेव यागसाधनत्वाख्यहविष्ट्वयोगात् प्रतिसम्बन्धितावच्छेदककपिञ्जलत्वावच्छिन्ने प्रत्येक देवतासम्बन्धभेदादेवेत्यर्थ । अनेनैव न्यायेन "सप्तदश मारुतीस्त्रिवत्सा उपकरोति सप्तदश प्रश्नीरुक्षणस्तान् पर्यग्निकृतानितरा आलभन्ते प्रेतरानुत्सृजन्ति" इत्यत्र च पर्यग्निकरणान्तादरीतिविधानादेकादशावदानगणप्राप्त्यभावे यागभेदोपपादन ज्ञेयम्, नतु प्राचीनोक्तरीत्येति सूचयितु सर्वत्रेत्युक्तम् । यत्तु परस्वद्वाक्ये यथाश्रुतनवमोपान्त्याधिकरणगतशास्त्रदीपिकाग्रन्थस्वारस्यात् प्रकाशकाराणा यागैक्योक्ति, तद्दूषण कौस्तुभ एव द्रष्टव्यम् । अत परस्वद्वाक्ये न्यायसुधाकारोपपादितो यागभेद एव युक्त इति भाव ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजनमिति ॥ एकपशुविस्मरणेन षोडशभि कृतेऽपि यागे यागस्य जातत्वान्न पुनर्यागकरण पूर्वपक्षे । सिद्धान्तेतु तत्पशुद्रव्यकयागान्तरानुष्ठानमित्यर्थ । प्रयोजनान्तराणि प्राचीनैर्दर्शितानि कौस्तुभे द्रष्टव्यानि ॥

॥ इति सप्तमं सङ्ख्याकृतकर्मभेदाधिकरणम ॥

(८ अधिकरणम्।)

संज्ञा च ॥ ज्योतिष्टोम प्रकृत्य "अथैष ज्योतिरथैष वि-श्वज्योतिरथैष सर्वज्योतिरेतेन सहस्रदक्षिणेन यजेते"ति श्रुतेषु ज्योतिरादिपदाना गुणविशेषे प्रसिद्ध्यभावात् द्योतनात्मकत्वेन प्रसिद्ध्युपपादने कर्मण्यपि तदापत्तेरेतच्छब्देन च तद्विधाने वाक्यभेदाद्यापत्तेस्तेषा नामत्व तावदविवादम्। तच्च न प्रकृतस्य यागस्य, ज्योतिष्टोमसञ्ज्ञावरोधात सञ्ज्ञाकार्यस्य व्यवहारस्यैकेनैव सिद्धेरितरवैयर्थ्याच्च। नच विनिगमकाभावाद्विकल्प, अथशब्दस्य पूर्वकर्माधिकारविच्छेदकस्य नियामकत्वात्। अतएव "वसन्ते वसन्ते ज्योतिषे"तिवन्नाख्याविकारत्वाशङ्का, तस्याविच्छिन्नेऽधिकारे समाम्नानेन तथाङ्गीकारात्। नचैवमधिकारविच्छेदाभावे उद्भिदादिसञ्ज्ञातो भेदानापत्ति, ज्योतिष्टोमसञ्ज्ञाया उत्पत्तिशिष्टत्वाभावेन द्वयोरपि विकल्पो वैपरीत्य वा किं न स्यादिति—वाच्यम्, सोमयागे क्लृप्तप्रवृत्तिनिमित्तकज्योतिष्टोमसञ्ज्ञाव

(गुणकृतकर्मभेदाधिकरणात्पूर्वं सञ्ज्ञाकृतकर्मभेदाधिकरणप्रवृत्तिबीजसङ्गत्यादिनिरूपणम्)

यद्यपीह षड्विध कर्मभेदो वक्ष्यते। शब्दान्तरमभ्यास सङ्ख्या गुण प्रक्रिया नामधेयमित्यध्यायोपक्रमभाष्ये उद्देशक्रमदर्शनात् सङ्ख्यागुणयो कर्माङ्गत्वसाम्याच्च सङ्ख्यानन्तर गुणचिन्ता प्राप्नोति, तथापि गुणादिविचारस्यानेकाधिकरणसाध्यत्वेन बह्वायाससमाध्यत्वात्सङ्ख्यावत् सञ्ज्ञाया भेदकत्वविचारस्यैकाधिकरणविचारपर्यवसायित्वेनाल्पत्वात् बुद्धिविक्षेपकत्वाभावेनादौ सूत्रकृता निबद्ध सञ्ज्ञाविचार विवक्षुर्भेदविचारेण पादाध्यायसगतिं, तथा पृथक्त्वनिवेशाख्यहेतुसाम्यात् दृष्टान्तसगति, **अथवा**—सङ्ख्यावत् सञ्ज्ञाया स्वसमानाधिकरणस्वाश्रयप्रतियोगिकभेदव्याप्तत्वरूपपृथक्त्वनिवेशित्वास्वभावान्न भेदकत्वमित्येव पूर्वपक्षोत्थानेन प्रत्युदाहरणरूपा वाऽनन्तरसङ्गति पूर्वपक्षञ्च स्पष्टत्वादप्रदर्श्येव यथासूत्रमुदाहरणपूर्वक सिद्धान्तमेवाह—**ज्योतिष्टोममिति** ॥ 'दक्षिणेन यजेते"त्यस्याग्रे "एतेनाद्धिकामो यजेते"त्यपि श्रुतम। **अथैष ज्योतिरि**त्येष गौरयेष आयुरित्युदाहरणान्तरस्याप्युपलक्षणम् ॥

(शब्दान्तराभ्यासगुणप्रकरणान्तरै कर्मभेदस्य प्रकृतेऽसंभवात्संज्ञयैव तस्योपपादनम्)

तत्रैष ज्योतिरित्यादीन्यस्तीत्यध्याहारेऽपि विभज्यमानमाकाङ्क्षत्वाभावात् त्रीणि वाक्यानि। एतेनेत्यपि "तस्मिन् सादेतिवत् चतुर्थ वाक्यम। यद्यपि भावनामात्रभेदकस्य शब्दान्तरस्यात्र धात्वर्थस्य भावनानवच्छेदकत्वेन न सभव, नापि विधिपुन श्रवणरूपाभ्यामस्य, विधेरश्रवणात्, सहस्रदक्षिणादिवाक्ये तत्सत्त्वेऽपि गुणपरत्वेनान्यपरत्वात्। नापि गुणस्य, ज्योतिरादिपदाना गुणे रूढत्वेनाप्रसिद्धे। नापि प्रकरणान्तरस्य, अनुपादेयगुणाभावात्, ऋद्धिवाक्ये तत्त्वेऽपि एतच्छब्देन पूर्वकर्मपरामर्शेन सन्निध्यभावाच्च, तथापि सञ्ज्ञारूपप्रमाणान्तरेण भेद साधयितु नामत्व साधयति—**ज्योतिरादिपदानामिति** ॥

(ज्योतिश्शब्दस्य द्युतिधातुकत्वेन द्योतनात्मकत्वस्य कर्मसाधारण्योपपादनम्)

द्योतनात्मकत्वेनेति ॥ द्युतिधातोर्द्युतेरिसन्नादेश्च ज इत्यौणादिके इसिन् प्रत्यये कृते आदिभूतदकारस्य जादेशे च कृते ज्योतिरादिशब्दनिष्पत्तेर्द्योतनात्मकत्वेन प्रसिद्धिरित्यर्थ। **कर्मण्यपीति** ॥ स्वफलसाधनत्वेन ज्योति शब्दस्य समस्तफलसाधनत्वेन विश्वज्योति सर्वज्योति पदयोश्च कर्मण्यप्युद्भिच्छब्दस्येव मुख्यार्थतयैव तदापत्तेरित्यर्थ ॥

(वाक्यभेदोत्पन्नशिष्टज्योतिरादिगुणतत्प्रख्यन्यायैर्ज्योतिरादिनामत्वोपपादनम्)

तद्विधान इति ॥ एतच्छब्देन पूर्वनिर्दिष्टगुणविधान प्रकृतिज्योतिष्टोमोद्देशेन ज्योतिरादिगुणस्य सहस्रदक्षिणादिगुणस्यच विधाने वाक्यभेदस्यादिपदोपात्तोत्पन्नशिष्टज्योतिरादिगुणनिवेशस्यचापत्तेरित्यर्थ ॥ **अविवादमिति** ॥ एव गवादिपदानामपि दक्षिणात्वेन सार्वकाम्यवाक्यप्राप्तफलत्वेनच प्राप्तेस्तत्प्रख्यन्यायेन च नामत्वमविवाद ज्ञेयमित्यर्थ ॥

(नामैकदेशे नामग्रहणन्यायेन ज्योतिरादिनाम्नामभेदकत्वशङ्का)

ननु नामत्वेऽपि प्रकरणात् भामा सत्यभामेतिवत् स्वाथवाचकपदघटितपदवत्त्वसबन्धेन वसन्तवाक्ये ज्योति पदस्येवात्रत्यज्योतिरादिपदानामपि ज्योतिष्टोमनामत्वोपपत्ति। स भवतिच ज्योतीरूपस्तोमसबन्धेन ज्योतिष्टोमनाम्न इव तादृशस्तोमसबन्धेनेतेषामपि तन्नामत्वम। अत कथ तेनापि भेदसिद्धिरित्यत आह—**तच्चेति** ॥

(अथशब्दस्यानन्तर्यपूर्वप्रकृतापेक्षित्वपरत्वनिरासेनाधिकारविच्छेदकत्वेन नामैकदेशन्यायाप्रवृत्तिनिरूपणम्)

अथशब्दस्येति ॥ नह्यत्राथशब्दस्यानन्तर्यार्थत्व शङ्कितु शक्यम्, आनन्तर्यप्रतियोगिन कर्मान्तरस्यासत्त्वेन तदर्थकत्वानुपपत्ते, काम्याना कर्मणामेकप्रयोगविधिपरिग्रहाभावेन क्रमासभवस्य पञ्चमे वक्ष्यमाणत्वाच्च, उत्तरकालतामात्रस्यतु प्राप्तत्वेनाथशब्दवैयर्थ्यापत्तेश्च, नापि पूर्वप्रकृतापेक्षित्वपरत्वम, सहस्र फलसाधनत्वाभावादङ्गाङ्गिभावाभावाच्च तदनपेक्षणात्। अत परिशेषादथ शब्दानुशासनमित्यादिवदधिकारविच्छेदद्योतनपूर्वकमधिकारान्तरप्रतिपादनार्थत्वमेवेति तस्य नियामकस्य सत्त्वात् न पूर्वप्रकृतयागसञ्ज्ञात्व विकल्पेनापीत्यर्थ ॥

द्धे उद्भित्सञ्ज्ञाया कथमपि निवेशानुपपत्तेस्तस्या भेदकत्वात्। अतएव यत्र न किंचिन्नियामकमस्ति तत्र सकल्पादौ ज्ञयोर्विकल्प एव। प्रकृते तु अथशब्देन विच्छेदाद्भेदकत्व व सञ्ज्ञाया, सहस्रदक्षिणेन यजेतेत्येतावतैव प्रकृतयागानुवादेन गुणविध्युपपत्तौ एतच्छब्दान्तस्य ज्योतिरादिवाक्यस्य यर्थ्यप्रसङ्गाच्च। अतो द्योतनादियोगेन ज्योतिरादिसञ्ज्ञ मैत्रय सोमयागप्रकृतिक तत्तद्वाक्यैरुत्पन्न सहस्रदक्षिणक

(अथशब्दस्य प्रधानकर्मविच्छेदकत्वं ननु प्रयोगविच्छेदकत्वमिति निरूपणम्)

एतेन—अथशब्देन पूर्वसञ्ज्ञावच्छिन्नप्रयोगम्येवाधिकारविच्छेदात् तदनुरोधेन चेतच्छब्दस्य सञ्ज्ञान्तरयुक्तप्रयोगपरामर्शत्वावगतेस्तत्र सहस्रदक्षिणादिव्यवस्थार्थं वेन सञ्ज्ञान्तरसाक्यमित्यपि—**अपास्तम्**, कर्मण एव प्रधानत्वेन परस्फुतमत्वेनाथशब्देनाधिकारविच्छेदप्रतीते । **अतएवेति** ॥ सोमयागाधिकारमध्यवर्तिनीहि सञ्ज्ञा तद्विपयिणीति शीघ्र निश्चीयते, न विच्छिन्नाधिकारिकेत्यर्थ ॥ **कथमपीति** ॥ नामासत्यभामापदन्यायेनापीत्यर्थ ॥

(ज्योतिष्टोमपदस्य तद्विध्यन्तप्रापकत्वेन सार्थक्यसंभवाद्भेदकत्वमेवेति निरूपणम्)

अतएव यत्रेति ॥ यथा "वैश्वानरो ज्योतिष्टोम प्रायणीयमहर्भवती"ति वाक्ये वैश्वानरप्रायणीयपदयो कथमपि न सार्थक्यम्, वैश्वानरदेवस्य ग्रहाम्नानात् तदीयवैश्वानरदेवतया यागेऽपि प्रसङ्गेनोपकारजननान्नामत्व वैश्वानरपदस्य, प्रायणीयपदस्य प्राथम्यगुणयोगेन नामत्वम्, तत्र विनिगमनाविरहात् सङ्कल्पोल्लेखादौ विकल्प इष्ट एव, ज्योतिष्टोमपद तु गणत्वसामान्येन प्राप्तद्वादशाहविध्यन्तापोदितज्योतिष्टोमविध्यन्तप्रापक सन्न व्यर्थमिति न तस्य सकल्पोल्लेखादौ विकल्प इत्यर्थ । तेन यत्र पूर्वस्मिन् कर्मणि एकसञ्ज्ञावत्त्वेऽपि सञ्ज्ञान्तरस्य कार्यान्तरकल्पनया सार्थक्यम् यत्र वा विनिगमनाविरहेण द्वयोरपि विकल्पस्तत्र सञ्ज्ञाया कर्मभेदकत्वाभावेऽपि यत्र पूर्वकर्मणि सञ्ज्ञान्तरवैयर्थ्य तत्र तेन स्वविषयसिद्ध्यर्थ कर्मान्तरकल्पनमावश्यकमेवेत्याह—**प्रकृते त्विति** ॥ अतोऽयैष ज्योतिरित्यादिषु त्रिषु वाक्येषु त्रीणि कर्माणि तत्तत्सञ्ज्ञायुक्तानि विधीयन्ते । तेषा च यागरूपत्व सादृश्यप्रमाणकातिदेशोत्तर गुणवाक्ये यजतिनानुवादाद्वा निर्णीयते। तेषा चोत्तरवाक्यद्वय एतच्छब्देनानुवादेन गुणफलविधानम् । एतेनेत्येकवचन समुदायाभिप्रायेणोपात्त राजसूयपद इव बहुत्वलक्षणार्थम् ॥

(विश्वज्योतिरादिवाक्ये प्रयोगाधिकारविच्छेदोपपादनम्)

विश्वज्योति सर्वज्योतिर्वाक्ययोरथशब्दस्तु न पूर्वयागा-

"य एतेन ऋद्धिकामो यजेते"ति वाक्येन फले विधीयते इति सञ्ज्ञया कर्मभेद ॥ ८ ॥ इत्यष्टमं संज्ञाकृतकर्मभेदाधिकरणम् ॥

(९ अधिकरणम् ।)

गुणश्च ॥ वैश्वदेव्यामिक्षेत्यत्र द्रव्यदेवताविशिष्टे यागे विहिते तदनुवादेन वाजिभ्यो वाजिनमित्यत्र न गुणमात्र-

विकारविच्छेदार्थं, तथात्वे तस्य फलान्तरकल्पनापत्ते, अपितु प्रयोगान्तरोत्पत्त्यधिकारार्थं इति सर्वथा सिद्धो भेद इति सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ।

(संज्ञाया. गुणशब्दान्तराभ्यां वैषम्यम्, पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणं च)

नचैव सञ्ज्ञाया अपि गुण एवान्तर्भाव शङ्क्य, गुणस्य निवेशासभवेन भेदकत्वेऽपि सञ्ज्ञाया पूर्वस्य कर्मणो नियमेन तत्कार्यनैराकाङ्क्ष्यावगमेन स्ववैयर्थ्यभिया भेदकत्वेन च वैषम्यात्। एव यद्यपि सञ्ज्ञा शब्दान्तरम्, तथापि शब्दान्तरे स्वानुरञ्जकधात्वर्थभेदाद्भावनाभेद, प्रतियोगिभेदादिवाभावभेद । सञ्ज्ञातु पदान्तरत्वान्निष्पन्नरूपाभिधानात् तदनुरक्तभावनानवगतेर्धात्वर्थभेदमात्र एव पर्यवस्यति तद्भेदात्तु शब्दान्तरन्यायेन भावनाभेद इति वैषम्य द्रष्टव्यम् । तदुक्त सन्नियौ त्वविभागादित्यधिकरणान्ते आचार्ये—"स्वरूपानभिधायित्वात् सञ्ज्ञा शब्दान्तरात् पृथक् । व्यासज्यसमवायाच्च सङ्ख्या भिन्ना गुणान्तरात्" इति । प्रयोजन पूर्वपक्षे सहस्रदक्षिणया विकल्प । सिद्धान्ते सहस्रदक्षिणाधर्मक काम्य यज्ञान्तरमिति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति अष्टमं सञ्ज्ञाकृतकर्मभेदाधिकरणम् ॥

(संज्ञाधिकरणेन गुणाधिकरणस्यावसरसंगत्यादिनिरूपणम्)

पूर्वत्रानिविशमानत्वसाम्येन सन्निहितप्रतियोगिकभेदकत्वे-नच प्रकरणान्तरापेक्षया सञ्ज्ञाविचारानन्तर शीघ्रोपस्थितिकतया गुणकृतभेदचिन्तामारभमाणोऽवसराख्यामनन्तरसङ्गतिं तया पूर्वपक्ष चाशङ्कानिरासव्याजेन सुनिरस्यतया स्पष्टत्वात्प्रदर्शयोदाहरणप्रदर्शनपूर्वक सिद्धान्तमेव प्रतिजानीते—**वैश्वदेव्यामिक्षेति** ॥

(वैश्वदेवीमामिक्षामितिवाक्यस्येव वैश्वदेव्यामिक्षेतिवाक्यस्यापि यागविधायकत्वम्)

यद्यपि तैत्तिरीये "आग्नेयमष्टाकपाल निर्वपतीत्याद्यानूपूर्व्या वैश्वदेवीमामिक्षामिति पाठात्तत्रच पूर्वतननिर्वपतिपदानुषङ्गेण लक्षणया यागविधानमिति न वैश्वदेव्यामिक्षेत्यनेन द्रव्यदेवताविशिष्टयागविधानम्, तथापि "तप्ते पयसि दध्यानयति सा

विधि, प्राप्तकर्मानुवादेनानेकगुणविधाने वाक्यभेदापत्ते। नच—वाजमन्नमामिक्षारूप विद्यते येषामिति व्युत्पत्त्या विश्वदेवान् तद्विशिष्टयाग वोद्दिश्य वाजिनमात्रस्य विकल्पेन समुच्चयेन वा विधिरस्त्विति—वाच्यम्, वाजिशब्दस्य रूढत्वेन विश्वदेवानुवादानुपपत्ते, उत्पत्तिशिष्टद्रव्यावरोधे द्रव्यान्तरस्य निवेशानुपपत्तेश्च। एतेन आमिक्षाऽनुनिष्पन्नवाजिनसबन्धप्राह्या वाजिनपद आमिक्षायागनामधेयमङ्गीकृत्य तदुद्देशेन वाजिदेवताविधिरित्यपि—अपास्तम्, उत्पत्तिशिष्टदेवतावरोधे देवतान्तरस्य निवेशानुपपत्ते। किंचामिक्षाया पाष्ठिको देवतासबन्ध पदश्रुत्या, वाजिनस्य तु वाक्येनेति दौर्बल्यम्। तद्धितस्य हि देवतात्वविशिष्टे द्रव्यविशेषे शक्ति, आमिक्षापदच तात्पर्यग्राहकमिति प्राञ्च।

वस्तुतस्तु—आमिक्षादौ द्रव्ये देवतात्वे च भिन्ना शक्ति। निरूपकत्वतु ससर्ग, देवतात्व एव वा शक्तिर्द्रव्ये लक्षणा, द्रव्यविशेषे एव वा शक्तिर्देवतात्वे लक्षणा, द्रव्यसामान्य एव वा शक्तिरामिक्षापदेन तु विशेषनिर्णय इत्येते पक्षा कौस्तुभ एवोपपादिता। सर्वथा आमिक्षाद्रव्यस्य देवतासबन्ध पदश्रुत्येति सिद्धम्।

वैश्वदेव्यामिक्षे"ति वाक्यस्यापि मीमासकैर्लिखितत्वादिहापि भाष्यकारादिभिस्तथैवोदाहृतत्वात् तदभिप्रायेण यजेतेत्यध्याहारेण विभक्तिविपरिणामेन वैश्वदेव्यामिक्षया यजेतेति कल्पितविधिना विशिष्टविधान नानुपपन्नमिति ज्ञेयम्। वाजिनवाक्यमात्रस्य उदाहरणत्वेऽपि एतत्प्रतियोगिकमिह कर्मणो भेद ज्ञापयितुमेतदुपादानम्॥

(वाक्यभेदापादकगुणस्य सदृष्टान्तं कर्मभेदकत्वोपपादनम्)

वाक्यभेदापत्तेरिति॥ यथा पौर्णमास्यधिकरणे प्रसङ्गादुपपादितेन वाक्यभेदापादकगुणेन कर्मान्तरत्वस्यैवापत्तेन द्रव्यदेवतारूपगुणमात्रविधिरित्यर्थ।

(विश्वदेवविशिष्टयोगोद्देश्यत्वे विशिष्टोद्देशनिबन्धनवाक्यभेदपरिहारः। वाजिपदार्थौ विश्वदेवा एव नाश्व्यादिरितिच निरूपणम्)

यागं वेति॥ वाजिभ्यो वाजिनेन यजेतेति श्रुतानुमितैकदेशनिष्पन्ने वाक्ये यागस्योपादानात् तत्रच विश्वदेवदेवताक्यागस्यैवोद्देश्यत्वे वाजिभ्य इतिपद तात्पर्यग्राहकमिति विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदानापत्तेस्तद्विशिष्ट याग वेत्युक्तम्। येषामिति व्युत्पत्तिप्रदर्शनेन सर्वनाम्ना सन्निहितपरामर्शित्वमभवेऽसन्निहितपरामर्शकत्वायोगादेकस्याश्व्यादेर्बहुवचनबलात् मरुता वा न वाजिपदेन ग्रहणमिति सूचितम॥ **समुच्चयेन वेति**॥ यदि तात्पर्यग्राहके वाजिपदे वाजिरूपाया आमिक्षाया विशेषणत्वम्, तत समुच्चय। यद्युपलक्षणत्व तत एकार्थत्वाद्विकल्प इत्यर्थ॥

(आमिक्षाया उत्पत्तिशिष्टत्वात्, कर्मभेदेनापि वाजिनवाक्यसार्थक्याय कर्मभेदोपपादनम्)

ननु—आमिक्षावद्विश्वदेवदेवताक्यागोद्देशेन वाजिनविधानस्य तस्मिन्नेव यागे वाजिनमिति विधिनैवाङ्गाकारेणोत्पत्तिशिष्टत्वेन प्राबल्यमामिक्षाया इत्याह—**किंचेति**॥ यागरूपकस्य द्रव्यदेवतासबन्धस्य आमिक्षायामेकपदोपादानात्प्रतीतेर्भिन्नपदोपात्तदेवतासबन्धात् वाजिनादामिक्षाया प्राबल्येन तेनैव निराकाङ्क्षीकृते यागे न वाजिनस्य निवेशस्सभवति। नह्यत्र तस्मिन्नेव याग वाजिनमस्त्वत्र आमिक्षायागानुवादाभावे वैयर्थ्यमापद्यते, कर्मान्तरविधानेनापि चारितार्थ्यादिति भाव॥

(देवतात्वविशिष्टद्रव्यविशेष एव तद्धितार्थ इति प्राचीनमतनिरूपणम्)

तद्धितस्यहीति॥ तद्धितपदश्रवणे देवतात्वविशिष्टद्रव्यबोधावश्यभावात् सास्य देवतेत्यनुशासनाच्च देवतात्वविशिष्टे द्रव्ये तद्धितस्य शक्ति। अस्मिश्चानुशासन सेतिपदेन विश्वदेवदेवताऽनुशिष्टापि न तद्धितार्थ विश्वदेवप्रातिपदिकादेव तद्बोधोपपत्ते। देवतात्वमात्रबोधकत्वेच आमिक्षापदसामानाधिकरण्यानुपपत्तेरस्येति सर्वनामार्थबुद्धिस्थद्रव्यबोधकत्वमप्यावश्यकम्। **अतएव**—सास्य देवतेति सर्वनामार्थत्वानुशासनवैयर्थ्यापत्तेरेव नागृहीतविशेषणन्यायेन देवतात्व एव शक्तिर्द्रव्यस्य व्यक्तिन्यायेन बोध इत्यपि—**अपास्तम्**, तथात्वे सप्रदाने चतुर्थीतिवत् देवताया तद्धित इत्यनुशासनापत्ते। **अतएव**—देवतात्वस्य प्रत्ययार्थद्रव्ये प्रकृत्यर्थससर्गविधया भानमित्यपि—**अपास्तम्**, अतो देवतात्वविशिष्टे सर्वनामार्थे द्रव्ये शक्ति। प्रकृत्यर्थस्य आधेयतासबन्धेन देवतात्वे तस्यच निरूपयत्वसबन्धेन सर्वनामार्थे वैशिष्ट्यमिति देवतात्वस्य यद्यपि प्रथमबोधे वैशिष्ट्य नमिक्षापदोपात्तार्थ, तथाप्यामिक्षापदस्य द्रव्यविशेषतात्पर्यग्राहकत्वात् सर्वनामार्थो द्रव्यमामिक्षाभिन्नमिति पाष्ठिकबोधस्वीकारादामिक्षाया देवतात्वसबन्ध पदश्रुत्या। चतुर्थ्येव यद्यपि लक्षणया देवतात्व भवेत्, तथापि तावन्मात्रमेव माऽभिधत्ते, ननु वाजिनसबन्धित्वेन, तत्तु वाजिनमिति पदान्तरादेवेति समभिव्याहाररूपवाक्यात् पूर्वमेव देवतात्वप्रतिसबन्धित्वेन शीघ्रोपस्थितिकया आमिक्षया निराकाङ्क्षत्वान्न वाजिनस्य निवेश सभवतीत्यर्थ॥

(पौर्णमास्यधिकरणसिद्धान्तानुपपत्त्योक्तप्राचीनमतनिरासः)

अस्मिश्च प्राचीनमते देवतात्वस्य द्रव्ये वशिष्ट्यव्युत्पत्त पौर्णमास्यधिकरणे सिद्धवाक्यविहितकर्मानुवादेनाभेयवाक्य रूपविधानस्य वाक्यभेदादिना दूषितस्यासङ्गतत्वापत्ते पृथगेव देवतात्वे द्रव्येच तस्य शक्ति। तयोश्च कारकत्वात् साक्षादव भावनान्वय, पाष्ठिकस्तु देवतात्वस्य द्रव्येण द्रव्यस्यच यागेन

किंच विश्वेषा देवाना तद्धितेन देवतात्व शक्त्योक्तम्, अनुशासनसत्त्वात्, वाजिनातु सम्प्रदानत्ववाचिन्या चतुर्थ्या साम्प्रतिकलक्षणया, त्यज्यमानद्रव्योद्देश्यत्वविशिष्टप्रतिग्रहीतृत्वरूपसम्प्रदानत्वैकदेशत्वाद्देवतात्वस्य, तस्या प्रतिग्रहीतृत्वाभावात् । निरुक्तधर्मसमनियतसम्प्रदानत्वव्यापकदेवतात्वरूपाखण्डोपाधिस्वीकारे तु सुतरा लक्षणा । अतोऽपि दुर्बलत्वम् । तस्माद्वाजिनवाक्येऽपि गुणाद्द्रव्यदेवताविशिष्ट कर्मान्तरमेव वाजिनप्रतिपत्त्यर्थमामिक्षायागाङ्गत्वेन विधीयते । गुणस्य च पूर्वत्रानिविशमानत्वेन भेदकता । सा च क्वचिद्वाक्यभेदापत्त्या क्वचित्प्रबलगुणावरोधात् क्वचिदेकप्रसरताभङ्गादित्यनेकप्रकारिकेति ध्येयम् ॥९॥ इति नवमं गुणकृतकर्मभेदाधिकरणम् ॥

(१० अधिकरणम् ।)

अगुणे तु ॥ यत्र तु नोत्पत्तौ गुणश्रवण, यथाऽग्निहोत्र जुहोतीति, तत्र तदनुवादेन दध्ना जुहोति, पयसा जुहोतीत्यादिभि सर्वैरेव गुणविधान विकल्पेन, तत्र खले कपोतन्यायेन सर्वेषामेव युगपत्प्रवृत्तेरेकावरुद्धत्वाभावादिति प्रत्युदाहरणमात्रम् ॥ १० ॥ ॥ २७ ॥ इति दशमं गुणात्कर्मभेदापवादाधिकरणम् ॥

(११ अधिकरणम् ।)

फलश्रुतेः ॥ अग्निहोत्र प्रकृत्य "दध्नेन्द्रियकामस्य जुहुयादिति श्रुते, स एव होमो दधिविशिष्ट फलोद्देशेन विधीयते । नच प्राप्तकर्मानुवादेन गुणसबन्ध फलसबन्धश्चेति वाक्यभेद , प्राप्तानामपि कर्मणा राजकर्तृविशिष्टाना फलो-

सबन्धो युक्त इत्यभिप्रेत्य निष्कृष्टानि पक्षान्तराण्याह—वस्तुतस्त्विति ॥

(आमिक्षानुनिष्पन्नवाजिनप्रतिपत्त्यर्थयागपरत्वं वाजिनवाक्यस्येत्युपपादनम्)

वाजिनप्रतिपत्त्यर्थमिति ॥ आमिक्षानुनिष्पन्नजलरूपस्य वाजिनस्य प्रतिपत्त्याकाङ्क्षयाऽऽकाङ्क्षितविधित्वलाभात् प्रतिपत्त्यर्थं यागान्तर विधीयत इत्यर्थ ॥

(गुणस्य पूर्वत्रानिविशमानत्वेन वाक्यभेदापत्त्या च भेदकत्वमिति शास्त्रदीपिकाया एकप्रसरताभङ्गापत्त्युपलक्षणत्वम्)

यत्तु शास्त्रदीपिकाया—उत्पत्तिशिष्टगुणावरोधेन स्वनिवेशमलभमानत्वेन क्वचित् गुणस्य भेदकत्वम्, क्वचित्तु वाक्यभेदापत्त्येति द्वैविध्य गुणस्य भेदकत्वे—उक्तं तदुपलक्षणम्, तृतीयप्रकारस्यापि सभवादिति सूचयितु प्रकारत्रयसाधारण्येन गुणस्य भेदकत्वं अनुगतरूपमाह—गुणस्य चेति—एकप्रसरताभङ्गेति ॥ वषट्कर्तृवाक्य इति शेष ॥

(वाससा क्रीणातीत्यादिषु न गुणात्क्रयभेद इति न्यायसुधाकारमतनिराससूचनम्)

यत्तु—अत्र न्यायसुधाकृताऽरुणावाक्येऽनेकगुणोपादानेन विशिष्टक्रयविध्यवश्यभावेन तेन विहिते क्रये उत्पत्तिशिष्टैकहायन्यादिगुणावरोधेऽपि "वाससा क्रीणातीत्यादिभिर्विहितानामुत्पन्नशिष्टानामपि वास प्रभृतिद्रव्याणा विक्रेत्रानतिरूपकार्यभेदान्निवेशसभवान्न वास प्रभृतिवाक्येषु गुणात् क्रियान्तरविधानमित्युक्तम्, तद्दूषण कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । अरुणाधिकरणे चेहापि वक्ष्यते विस्तरभयान्नोच्यते ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजनम्)

प्रयोजनमामिक्षावाजिनाभ्यामथवैकतरेण वाऽऽमिक्षाया-

गानुष्ठान पूर्वपक्षे । सिद्धान्तेतु केवलयाऽऽमिक्षयैव वैश्वदेवयाग । वाजिनेन च यागान्तरानुष्ठानमिति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति नवमं गुणकृतकर्मभेदाधिकरणम् ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

॥ इति दशमं गुणात्कर्मभेदापवादाधिकरणम् ॥

(प्रपूर्वाधिकरणेनापवादिकसङ्गतिनिरूपणम्)

प्रपूर्वाधिकरणे वाक्यभेदापादकस्य गुणस्य भेदकत्वोक्तेरिहापवादकरणादापवादकीमनन्तरसङ्गति स्पष्टत्वादप्रदर्श्योदाहरणपूर्वकं पक्षद्वयेन पूर्वपक्षमाह—अग्निहोत्रमिति ॥

(दध्ना जुहोतीति दध्न· प्राप्तावपीन्द्रियकामप्रयोगे नियमेन प्राप्त्यसंभवाद्गुणफलसंबन्धकथनम्)

प्राचीनैरनुक्तमपीम पक्ष युक्तिविभवादुपपादयति—स एव होम इति ॥ द्वितीय पक्षमाशङ्क्य निराकरोति—नचेति ॥ यद्यपि गुणस्य दध्ना जुहोतीत्यनेनैव प्राप्तत्वात् तद्वाचकपदस्यानुवादत्वेन नामधेयत्वेन वोपपत्ते केवलफलसबन्धमात्रकरणाद्वाक्यभेद सुपरिहर , तथाप्यग्निहोत्रप्रयोगे द्रव्यान्तराणामपि विहितत्वेन प्राप्तेरिन्द्रियकामप्रयोगे नियमेन प्राप्त्यभावात् पाक्षिकानुवादत्वनामत्वयोरसभवेन तद्विधानस्यावश्यकत्वात् वाक्यभेद दुष्परिहर मत्वा प्रकारान्तरेण परिहरति—प्राप्तानामपीति ॥ अनुमत्यादीष्टीनामक्षादिपशूना पवित्रादिसोमयागाना प्रातिस्विकतत्तदुत्पत्तिवाक्यैर्विहिताना राजसूयवाक्येन फलसबन्धस्य राजकर्तृसबन्धस्य च विधाने प्राप्तोऽपि वाक्यभेद यथाच कर्तु प्रयोगाङ्गत्वाद्वाक्यान्तरेण राजसूयप्रयोगाविधानात् प्रयोगस्य चोत्पत्तिवत् क्रियाविषयत्वात् कर्तृविशिष्टराजसूयप्रयोगभावनाया फलोद्देशेन विधा-

देशेन राजसूयवाक्ये विधानवदिहापि तदुपपत्तेरिति प्रथम पक्ष ।

द्वितीयस्तु नात्र राजसूयन्याय । कर्तुर्हि प्रयोगान्वयित्वात् फलस्य च विनियोगान्वयित्वादुत्पन्नस्यापि कर्मण प्रयोगविधौ फलविशिष्टविनियोगस्य कर्तुश्च वैशिष्ट्योपपत्ति, प्रकृते तु दध्न उत्पत्त्यन्वयित्वेन प्राप्तोत्पत्त्यनुवादेन गुणविधि फलविशिष्टविनियोगविधिश्चेति वैशिष्ट्याभावाद्वाक्यभेद । अतो गुणात् कर्मभेद । दधिविशिष्टच तत् फलोद्देशेन विधीयते, न दधिमात्रम्, भावार्थाधिकरणविरोधापत्ते । सत्यपि दार्विहोमत्वे दधिद्रव्यकहोमत्वसादृश्याच्च अग्निहोत्रहोमातिदेशेन रूपलाभ ।

सिद्धान्तस्तु यत्र द्वयोरपि धात्वर्थगुणयोरप्राप्ति सम्भवत्प्राप्ति प्राप्तिरेव वा धात्वर्थस्यैव वा अप्राप्ति, यथा "सोमेन यजेत" "उरुप्रथा उरुप्रथस्वेति पुरोडाश प्रथयति" "ऐन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयाद्य कामयेत यथा पूर्व प्रजा कल्पेरन्" "अग्निहोत्र जुहोती"त्यादौ, तत्र भावार्थाधिकरणन्याय, यत्रतु गुणस्यैवाप्राप्तत्वाद्विधेयत्व, तत्र तस्यैव फलसम्बन्ध । न च दध्नोऽपि नियता प्राप्ति, अपि तु विकल्पेन । अत पाक्षिकानुवादत्वपरिहाराय तस्यैव वि-

---

नमवेष्ट्यधिकरणदर्शितन्यायसुधोक्तरीत्याऽङ्गीकृत्य परिह्रियते, एवमिहापि तत्परिहार सुलभ इत्यर्थ ॥

(राजसूयवाक्ये इव प्रकृते न विशिष्टगुणकर्मणः फलसबन्ध इति पक्षान्तरेण पूर्वपक्षोपपादनम्)

द्रव्यदेवतादीनामुत्पत्तिपरिचायकत्वादुत्पत्तावन्वयस्य फलादीनामङ्गितापरिचायकत्वादङ्गाङ्गितासबन्धबोधकरूपविनियोगविध्यन्वयस्य कर्तृदेशकालादीना कर्तव्यतापरिचायकत्वात् कर्तव्यताबोधकप्रयोगविध्यन्वायित्वस्य चैकादशे वक्ष्यमाणत्वात् राजसूयवाक्ये उत्पन्नानामपि कर्मणा तत्तद्देशकालविधिषु दैशिककालिकप्रयोगाणा प्राप्तावप्यप्राप्तकर्तृसबन्धितया प्रयोगविधौ फलविशिष्टविनियोगस्य कर्तुश्चान्वयोपपत्ति, प्रकृते तु विनियोगविशिष्टप्रयोगान्वयिगुणाभावेन तद्विशिष्टकर्मप्रयोगविनियोगयोरसभवात्तदनुरोधेन कर्मोत्पत्त्यन्तरस्याऽऽवश्यकत्वादन्यथोत्पत्त्यनुवादेन दध्न इन्द्रियोद्देशेन होमविनियोगस्यच विधौ वाक्यभेदापत्तेरपरिहारात् कर्मान्तरत्वमेव युक्तमित्यभिप्रेत्य द्वितीय पक्षमाह—**द्वितीयस्त्विति** ॥

(दध्न. फलसंबन्ध इति सिद्धान्तस्य भावार्थाधिकरणन्यायविरोधेन निरास.)

सिद्धान्ते होमाश्रितस्य दध्न फलसबन्धाङ्गीकार दूषयति—**न दधिमात्रमिति** ॥ भावार्थाधिकरणे उपपदार्थस्य फलभावनाकरणत्वनिराकरणेन धात्वर्थकरणत्वस्य स्थापनात्तेन विरोधापत्तेरित्यर्थ । रूपाभावान् कर्मान्तरविध्यनुपपत्तिं परिहरति—**सत्यपीति** ॥ सत्यपि दर्विहोमत्वे आकाङ्क्षावशेन दधिद्रव्यकत्वसादृश्येनाग्निहोत्रधर्मातिदेश । नहि दर्विहोमानामपूर्वत्वमिति राजाज्ञा । कृत्स्नविधानत्वात्प्रकृतिविशेषनिर्णयाभावाच्च तदिति ह्यष्टमे वक्ष्यते । नचात्र तद्द्वयमप्यस्ति, अतो रूपलाभायुक्त कर्मान्तरत्वमित्यर्थ ॥

(भावार्थाधिकरणविषयविवेचनपूर्वकं दध्नेन्द्रियकामस्येतिवाक्ये तदप्रवृत्त्या दधिरूपगुणविधानोपपादनम्)

यत्रेति ॥ सोमेन यजेतेत्यत्रोभयोरप्यप्राप्ति, उरुप्रथेतिवाक्ये प्रथनस्य पुरोडाशत्वान्यथानुपपत्त्या मन्त्रस्यच लिङ्गादर्थप्राप्त एव तस्मिन् प्राप्तिरित्युभयो सभवत्प्राप्ति । ऐन्द्रवायववाक्ये द्वयोर्नियता प्राप्ति । अग्निहोत्रवाक्ये धात्वर्थस्यैवाप्राप्ति । तत्र भावार्थाधिकरणन्यायेन धात्वर्थस्यैव विधानम्। यत्रतु धात्वर्थप्राप्तौ धात्वर्थस्यापि विधाने गौरवापत्तेर्गुणस्यैवाप्राप्तत्वात् विधानम्, तत्र तस्यैव विधेयत्वात् तृतीयान्तत्वेन निर्देशाच्च फलभावना प्रति स्वनिरूपकफलोद्देश्यकत्वरूप करण म् । नच दधिपयसोस्तत्प्रख्यन्यायेन नामत्वम् येनोपपदार्थविधान न सभाव्येत, फले गुणविधित्वेनाप्युपपत्तौ निरर्थप्रायनामत्वकल्पनस्यायुक्तत्वादित्यर्थ ॥ **पाक्षिकानुवादत्वेति** ॥

(ऐन्द्रवायवाग्रानित्यत्र पाक्षिकानुवादत्वेऽपि दधिवाक्ये न तत्सभव इत्युपपादनम्)

नचैन्द्रवायवाग्रानितिपदस्य शुक्राग्रतया विकल्पात् पाक्षिकानुवादत्ववत् इहापि तदङ्गीकारे न दोष, पाक्षिकानुवादत्वसाम्येऽपि ऐन्द्रवायवाग्रताया फलसबन्धे तस्या काम्यत्वेन बृहत्सामत्वपक्षेऽपि प्राप्त्यापत्तेर्यदि रथन्तरसामेत्येतद्वाक्यगतयदिरथन्तरसामपदाभ्यामैन्द्रवायवाग्रतापदस्य पाक्षिकानुवादत्वस्वीकारेऽपीह दधिपदे तत्स्वीकारे प्रमाणाभावेन विशिष्टविधिगौरवपरिजिहीर्षया च गुणमात्रविधानस्यैव युक्तत्वेन वैषम्यादित्यर्थ ॥

(सिद्धस्य दध्नो होमाश्रितदधिकरणकभावनान्तरपरत्वमेवेन्द्रियकामवाक्यस्येत्याद्युपपादनम्)

तत्रच दधित्वजातेस्तल्लक्ष्यव्यक्तेर्वा फलार्थ विधानेऽपि तस्य सिद्धरूपत्वेन यागादिवत् क्रियान्तरानपेक्षस्य फलजनकत्व न तावत् सभवति । तथात्वे विधि विनापि फलकामनाया सत्या करणसत्त्वेन फलोत्पत्त्युपपत्ते करणविधिवैयर्थ्यापत्ते । नहि कार्यकारणभावो विधिना जन्यते, अपितु बोध्यते । नच तद्बोधस्य यागादाविव किंचित् फलमस्ति, तमन्तरेणापि कारणस्य सत्त्वेन फलोपपत्ते । अतएवेतिकर्तव्यताविधय एव परमुपयुज्यन्ताम्, नतु दधिरूपकारणविधिरपि ।

धेयत्वात् फलसम्बन्ध । करणीभूतगुणसत्त्वेन वचन विनाऽपि फलोत्पत्तिसम्भवाद्वचनवैयर्थ्यप्रसङ्गेन स्वकृतिसाध्यधात्वर्थस्य दृष्टविधया गुणसम्बन्धिन आश्रयस्यापेक्षाया प्रकरणाद्धोमस्याश्रयत्वलाभाज्जुहोति साधुत्वार्थमनुवाद ।

अतो विधिसार्थक्याय दृष्टविधया कृतिसाध्यधात्वर्थविशेषरूपाश्रयसबन्धित्वापेक्षाया योग्यताबलात् स्वसाध्यभोजनहोमादिरूपानेकधात्वर्थप्रसक्तावपि प्रकरणेनाधिकाराख्येन विधिकल्पनद्वारा होमस्यैवोपनयात् न तेषामाश्रयत्वप्रसक्ति । अतएव कल्पितेनापि विधिना न दधिहोमयोरङ्गाङ्गिभावो बोध्यते, गौरवात्, क्लृप्तप्रयोजनवत्त्वाच्च, अपितु लोकसिद्धकार्यकारणभावनियममात्रम्-दध्ना होम कर्तव्य इति । नच —दधिजन्यहोमकर्तव्यताया अपि दध्ना जुहोतीत्यनेनैव सिद्धेरिन्द्रियकामवाक्यवैयर्थ्यमिति—वाच्यम्, तद्विध्यभावे दधिविशिष्टहोमानुष्ठानस्येन्द्रियरूपफलोद्देश्यताया असिद्धेरिन्द्रियकामनाया अधिकारिविशेषणत्वज्ञापकत्वेन तत्सार्थक्यात् । अतश्च शुद्धदधिविधिना तस्य क्रत्वङ्गत्वबोधनेऽपि अनेन तस्य फलार्थतया विधानात् होमाश्रितदधिकरणक भावनान्तरमेव विधीयते । धातुस्तु प्रकरणप्राप्ताश्रयसबन्धानुवादक साधुत्वमात्रार्थ इत्यभिप्रेत्याह—**करणीभूतेति** ॥

(ज्योतिष्टोमस्य पशुकाममुक्थ्यं गृह्णीयादित्यादीनामाश्रयत्वेनान्वयनिरूपणम्)

अत्रच गुणस्य सिद्धरूपस्य कृतिसाध्यधात्वर्थोपक्षिप्तत्वेनाश्रयतया होमान्वयोपपादनमुत्सर्गमात्रेण ज्ञेयम् । "पशुकाम उक्थ्य गृह्णीयादित्यादौ समाप्तिरूपसस्थादिगुणस्य साक्षादेव कृतिसाध्यत्वात् क्रतोराश्रयविषयापेक्षयाऽश्रयत्वानुपपत्ते, अतस्तत्र समाप्ते ससबन्धिकत्वेनैवापेक्षया ज्योतिष्टोमस्याश्रयत्वमिति ध्येयम् । एवच भावनाया करणाकाङ्क्षयाऽन्वितस्यापि दध्न करणत्व यावदाश्रयान्वय न निर्वहतीत्येव करणाकाङ्क्षयैवाश्रयग्रहणम्, नत्वाश्रयाकाङ्क्षा चतुर्थीति भाव ॥

(फलस्य विजातीययत्नजन्यत्वसिद्ध्यर्थं तत्संबन्धस्याप्यावश्यकत्वेन वाक्यभेदेन भावनाभेदकथनम्)

यत्तु अत्र भवदेवेन धात्वर्थवत् भावनाया अपि प्रत्यभिज्ञानस्य तुल्यत्वात् न भावनाभेदे प्रमाणम् । नच प्राप्तभावनानुवादेन गुणसबन्धस्य फलसबन्धस्य च विधाने वाक्यभेदापत्तेर्गुणादेव भेदो भावनाया, फलसबन्धस्य रागत प्राप्तत्वेनाविधेयत्वादित्युक्त, तन्निरस्यति—**प्राप्तभावनेति** ॥ इन्द्रियाख्यफलस्य जन्यत्वेन व्यापारमात्रजन्यत्वावगमेऽपि लोकाद्विजातीययत्नजन्यत्वानवगमात् विशेषतश्चाग्निहोत्रहोमानुकूले यत्ने स्वर्गजनकतयाऽवगते वाक्येनैव विधेयत्वावश्यभावे दधिकरणक भावनान्तरमेव तु फलोद्देशेन विधीयते, प्राप्तभावनानुवादेनोभयकरणे वाक्यभेदात् ।

केचित्तु—करणत्वविशिष्ट दधि, दधिकरणत्व वा तृतीयोपात्त फलकरणत्वेन विधीयते, तृतीयार्थकरणत्वस्य निरूपकापेक्षैव चाश्रयापेक्षेति—**आहुः तन्न**, यागवैषम्ये प्र-

वाक्यभेदापादकगुणाद्भेदस्यावश्यकत्वम् । अत एव भावनान्तरस्याप्यवच्छेदकीभूतधात्वर्थविशेषापेक्षाया सन्निधिप्राप्ते होम एवावच्छेदकत्वेन सबध्यमानेऽपि न तदशेऽपि विधेयत्वम्, अन्यत प्राप्तत्वात्, किंतु होमावच्छिन्न प्रत्ययोपात्त भावनान्तरमेव दधिकरणक विधीयत इत्यर्थ ॥

(दधिकरणत्वस्य करणीभूतदध्नो वा करणत्वेन भावनान्वय इति पार्थसारथिमतनिरूपणम्)

एव तावद्विधिवृत्तिकरणतेन्द्रियनिरूपिता, तस्यच दध्यादिरूपस्य गुणस्य स्ववृत्तिकरणतासपादनाय या कृतिसाध्यधात्वर्थविशेषापेक्षा, सेव आश्रयाकाङ्क्षा । तयाच होमस्यान्वय इति स्वमतमभिधाय पार्थसारथ्यादिभि तृतीयोपात्त करणत्व करणतासबन्धेनेन्द्रियभावनान्वयीति दध्नो धर्मित्वेन प्राधान्यात् करणताशक्तिमतो दध्न करणत्वम्, **अथवा**—प्रकृत्यर्थापेक्षया प्रत्ययार्थप्राधान्यात् दधिकरणत्वस्यैव वा करणत्वम् । द्वितीयकरणत्वस्यतु समभिव्याहारगम्यत्वात् ससर्गमर्यादया भानमङ्गीकृत्य तृतीयोपात्तदधिकरणत्वस्य निरूपकापेक्षाया प्रतिसबन्धिविधयैव प्राकरणिकाश्रयलाभ इत्युक्तम् । तदुपपादनपूर्वक निरस्यति—**केचित्त्विति** ॥

(यागस्य यथा करणत्वं नतु यागकरणत्वस्य करणत्व तथा प्रकृतेऽपीति पूर्वतनमतनिरासः)

यागवैषम्य इति ॥ "प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थ सह ब्रूत" इत्यनुशासनाद्यागगतकर्मत्वकरणत्वयोरपि पदार्थविधया भानस्य भावार्थाधिकरणे व्युत्पादितत्वात् तत्रापि यागकरणत्वस्यैव करणत्वापत्तेर्वैषम्ये प्रमाणाभावात् । तत्रच निरूपकतासंसर्गापेक्षया करणतासंसर्गस्य गुरुभूतत्वेन परिहार इहापि तत्परिहारोपपत्तेरयुक्त । यद्यपि दधिकरणत्वनिरूपको होम एव शब्दादानीयते, तथापीन्द्रियपदवैयर्थ्यानुपपत्त्या होमद्वारा पारपरिकमिन्द्रियनिरूपितमिति स्वीकारे न कश्चिद्दोष इत्यर्थ ॥

(पार्थसारथीयाश्रयत्वनिर्वचननिरासपूर्वकं मन्थ्यग्रताजन्यग्रहणसाधारणमदृष्टद्वारकसंबन्धेन गुणविशेषावच्छिन्नत्वमाश्रयत्वमिति निर्वचनम्)

अत्रच यत्र विधीयमानो गुण कारकतामापद्यते, स आश्रय इत्याद्यौदुम्बराधिकरणशास्त्रदीपिकाग्रन्थस्वारस्येन विधीयमानगुणजन्यत्वमाश्रयलक्षणं कुर्वन्ति, तन्मन्थ्यग्रानभिचर-

माणाभावात्। सर्वथा सिद्धो गुणफलसम्बन्ध । प्रयोजन दृष्टो न प्रतिनिधिरुल्लेखविशेषो वा सिद्धान्ते द्रष्टव्यम्॥११॥

इत्येकादशं गुणकामाधिकरणम्॥

(१२ अधिकरणम्।)

समेषु॥ "त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोम" इत्यनेन विहितस्याग्नि-

ष्टुद्यागस्य फलसम्बन्धे "तस्य वायव्यास्वेकविंशमग्निष्टोमसाम कृत्वा ब्रह्मवर्चसकामो ह्येतेन यजेते"त्यनेन कृते पश्चादाम्नातम्। "एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेते"ति।

न्नित्यादिगुणफलविधौ ग्रहणाना मन्थ्यग्रताजन्यत्वादर्शनादयुक्तम्, किन्तु अदृष्टाद्वारकसबन्धेन गुणविशेषावच्छिन्नत्वमेवाश्रयत्वमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम्।

(प्राचीनाभिमतसिद्धान्तप्रयोजननिरासपूर्वकं पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजनमिति॥ आद्ये पक्षे आरम्भोत्तर दध्यपचारे प्रक्रान्तसमापनानुरोधेन प्रतिनिध्युपादानम्। तत प्राक् दध्यभावे अनारम्भ एव। द्वितीये यद्यपि "एतद्यज्ञस्य छिद्यते यदन्यस्य तन्त्रे प्रतते अन्यस्य तन्त्र प्रनायते" इति निषेधादेकप्रयोगमध्येऽपरस्य काम्यस्य प्रयोगासभवादग्निहोत्राद्बहिरनियतकालो दधिहोम सकृदेव दविहोमत्वादपूर्वं कर्तव्य इति प्रयोजनमुक्त प्राचीनै, तथापि दविहोमत्वेऽपि अग्निहोत्रधर्मातिदेशस्य पूर्वपक्षे स्थापितत्वादग्निहोत्रकाल एवानुष्ठानस्य तन्त्रेण प्राप्तौ तदीयप्रयोगाद्बहिरनुष्ठानाप्रसक्तेरयुक्तमिति सङ्कल्पादौ तत्तत्फलार्थं कर्मद्वयमपि तन्त्रेण करिष्य इत्युल्लेखप्रयोजन कौस्तुभोक्त द्रष्टव्यमिति विशेषसिद्धान्तपदयोरुपादानाद्व्यतिरेकेण सूचितम्॥

(गुणफलविधिस्थले आश्रयस्यादृष्टार्थत्वेऽपूर्वभेदोपीतरथा तदैक्यमिति निरूपणम्)

अत्रच दधिकरणकेन्द्रियकर्मकभावनाभेदात् गुणजन्यम पूर्वमेकम्। स्वर्गप्रयुक्तस्यैव होमस्याश्रयत्वात् होमजन्यस्वर्गानुकूलमपरमित्यपूर्वस्यापि भेद । यत्रतु प्रणयनादेर्दृष्टविधयेवोत्तरदेशप्राप्तिरूपस्वकार्ये उपयोगस्तत्र गुणजन्यमेवापूर्वमिति॥ अत एव होमस्यापि दधिनिष्ठकरणतासपादकत्वेनापूर्वाजन्यत्वान्नैवेन्द्रियानुकूल होमजन्यमपरमप्यपूर्वमिति द्रष्टव्यम्॥

(सादृश्याभावेऽपि आश्रयधर्मातिदेशेन भावनान्तरेतिकर्तव्यताकाङ्क्षानिवृत्तिरिति निरूपणम्)

भावनान्तरस्य चेतिकर्तव्यताकाङ्क्षाया यद्यपि न प्रकरणादाश्रयस्यैवेतिकर्तव्यतात्वेन ग्रहण सभवति, स्वर्गादिसयुक्तस्य होमस्य प्रकरणाविषयत्वात्। नच—अङ्गत्वाभावेऽप्याश्रयस्य सत प्रसङ्गेनेतिकर्तव्यताकाङ्क्षानिवर्तकत्वोपपत्तेर्नातिरिक्तेतिकर्तव्यताकाङ्क्षेति—वाच्यम्, आश्रयस्य करणतानिर्वाहकत्वेन करणकोटावन्तर्भावात् तदनुग्राहकेतिकर्तव्यताया भेदेनैवापेक्षितत्वात्। तथाप्याश्रयतो धर्मातिदेशात्तन्निवृत्ति । सादृश्याभावात् कथ कल्पितवचनातिदेश ? सादृश्यकार्यस्य प्रकृतिविशेषोपस्थापनस्य प्रकरणेनैव सिद्धेरिह तदनपेक्षणात्। अतो युक्तो धर्मातिदेश । तत्र केषाचिदेव धर्माणा स केषाचित्तु नेति विवेक कौस्तुभे द्रष्टव्य॥

॥ इत्येकादशं गुणकामाधिकरणम्॥

(वायव्यरेवतीवाक्ययोर्यथासिद्धान्तं निष्कृष्टार्थविवेकः। पूर्वाधिकरणेनापवादिकसंगतिश्च)

अधिकरणविषयवाक्यमुदाहरति—**त्रिवृदिति॥** एतच्च भेदप्रतियोगिप्रदर्शनमात्रार्थमुदाहृतम्। रेवतीवाक्यमात्रस्यैव विचारविषयत्वात्। ताण्ड्यब्राह्मणे प्रथमतो "यो पूत इव स्यादग्निष्टुता यजेताग्निनैवास्य पाप्मानमपहत्य त्रिवृता तेजो ब्रह्मवर्चस दधाती"त्येक त्रिवृदग्निष्टुत विधाय तत्र त्रिवृत्त्वे दोष सकीर्त्य चतुष्टोममग्निष्टुद्यागान्तर विधाय "त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोमस्तस्य वायव्यास्वि"ति पठित्वा "एतस्यैव रेवतीष्वि"त्याम्नातम्। तत्र यद्यपि प्रथमान्तपदत्रय यजेतेत्यनेनान्वयायोग्यम्, तथापि कर्तव्य इति पदाध्याहारेण त्रिवृदादिगुणद्वयविशिष्टाग्निष्टुत्सज्ञकयागविधानम्। तत्र एतेषा षण्णामग्निष्टुता देवताविकरणगतपरिमललेखनाग्निकायित्वेन समाम्नानात् तेषा च पूर्वस्योत्तरेष्वतिदेशस्याष्टमे प्रसाधनात् पूर्वयागात् त्रिवृत्पञ्चदशसप्तदशैकविंशरूपचतुष्टोमकत्वस्य प्राप्तस्य बाधेन सर्वस्तोत्रेष्वपि त्रिवृत्त्वविधानम्। अतएव तस्मादेवाग्निष्टोमसस्थाविधायकमग्निष्टोमपदमिति न शक्यते वक्तुम्, तथापि राजन्यनिमित्तकाग्निष्टोमसस्थाविकारभूतात्यग्निष्टोमत्वाव्यावृत्तिफलकत्वेनाग्निष्टोमसस्थाविधानपर द्रष्टव्यम्। **यत्तु कौस्तुभे**—एतत्पूर्वभावियागस्य उक्थ्यसस्थाकस्य निकायित्वेनैतद्यागप्रकृतित्वावसायात्तत उक्थ्यसस्थाया एव प्राप्यमाणत्वेनाग्निष्टोमसस्थाया प्रतिप्रसवार्थतया विधानपरमिति पक्षान्तर पूज्यपादैरुक्तम्, तत्ताण्ड्ये पूर्वं चतुष्टोमाग्निष्टुद्यागस्य विधानेऽपि तस्योक्थ्यसस्थत्वेनानाम्नानात्किंमूलमिति चिन्त्यम्। अग्निष्टुत्पद वाग्निदेवत्यमन्त्रसाध्यस्तोत्राम्नानात् तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयम्। "तस्य वायव्यास्वि"ति वाक्ये नो 'पत्वा जामयो गिर' इत्यादिवायव्यऋगधिकरणत्वैकविंशतिस्तोमकत्वविशिष्टाग्निष्टोमस्तोत्रभावनोत्तरकालविशिष्टयागप्रयोगस्य फलार्थं विधानम्। तत्राग्निष्टोमस्तोत्रे पूर्वातिदेशेन प्राप्तस्यैव विंशस्तोमस्य त्रिवृत्त्वेन बाधितस्य प्रतिप्रसव। एवमतिदेशप्राप्ताना यज्ञा यज्ञावो इति मन्त्राणा बाधेन वायव्या-

तत्रापि पूर्ववदाद्य पूर्वपक्ष राजसूयन्यायेन स्वकारकविशिष्टाग्निष्टोमस्तोत्रभावनाविशिष्टक्त्वाप्रत्ययार्थभूतकालकर्त्रादिरूपप्रत्योगान्वयिगुणसत्त्वेन विनियोगविशिष्टप्रयोगविधिसम्भवात् । इष्यते चायमेव प्रकारो वायव्यवाक्ये सिद्धान्तिनाऽपि ।

द्वितीयस्तु नात्र राजसूयन्याय , प्रयोगस्य अग्निष्टोमस्तोत्रोत्तरकालत्वस्य च वायव्यवाक्येनैव प्राप्ततया तदनुवादेन रेवतीविधि फलोद्देशेन अग्निष्टुद्विनियोगविधिश्चेति वाक्यभेदात् । वायव्यवाक्ये हि अतिदेशेन सम्भवत्प्रासिकमग्निष्टोमस्तोत्रोत्तरकालतादि तत पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण प्रयोगविशेषणतया विहितम् । न त्वत्र, वायव्यवाक्यस्यापि क्लृप्तत्वेनास्य पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारानुपपत्ते । नच विनिगमनाविरह , प्राथम्यस्यैव नियामकत्वात् । अतो लाघवाद् गुण एव रेवत्यधिकरणकवारवन्तीयाख्यो रेवत्याख्य एव वाऽप्राप्तत्वात् फलोद्देशेन विधीयते । "वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कार्यमिति प्राकरणिकेन वाक्येन वारवन्तीयस्यापि प्राप्तत्वात् । नचा-

मन्त्राणा विधानम् । रेवतीवाक्ये 'रेवतीर्न सधमाद'इत्यादिरेवतीऋगधिकरणकवारवन्तीयसामकाग्निष्टोमस्तोत्रभावनोत्तरकालविशिष्टयागभावनाया फले विधानम् । तेन रेवतीभिर्वारवन्तीयाधारभूताया 'अश्व नत्वा वारवन्त वदध्या' इति योनेस्तदुत्तरयोश्च बाध । यद्यप्यग्निष्टोमस्तोत्रस्य सर्वान्त्यत्वेन तद्भावनाया यागप्रयोगपूर्वकालत्व सभवति, तथापि सर्वाङ्गानुष्ठानसौकर्यार्थमादितोऽवधारणादग्निष्टोमस्तोत्रस्यापि तत्सिद्धेर्वाचा करोति मनसा करोतीत्यादावध्यवसानेऽपि करोते प्रयोगादध्यवसानापरपर्यायप्रतिपत्तिपूर्वकालत्वेन **अथवा**—मुख व्यादाय स्वपितीत्यादाविव लक्षणया समकालत्वेन क्त्वाप्रत्ययोपपत्तिर्द्रष्टव्येति विवेक ॥ तत्र पूर्वाधिकरणोपपादितयोर्गुणफलसबन्धधात्वर्थभेदयोरेवापवादकरणादापवादिकीमनन्तरसङ्गति स्पष्टत्वादप्रदर्श्यैव पूर्वपक्षमाह—**तत्रापीति** ॥

(रेवतीवाक्ये विनियोगप्रयोगयोरेव राजसूयन्यायेन विधानान्न कर्मभेद इति कथनम्)

प्रकृतप्रत्यभिज्ञानात् एतच्छब्दश्रुते प्रमाणाभावाच्च न तावत्कर्मान्तरम् । सिद्धान्ते वक्ष्यमाणरीत्यैव चाश्रयालाभात् नापि गुणफलसबन्ध । अतो वायव्यवाक्यवदेव रेवत्यधिकरणकाग्निष्टोमस्तोत्रभावनोत्तरकालविशिष्टस्य तस्यैव कर्मण प्रयोगस्य फले विधानमित्याद्य पक्ष इत्यर्थ । नहि अत्र दध्यादिरूपगुणस्येवोत्पत्त्यन्वयित्वेनोत्पत्त्यन्तरापादकत्वसभव , कर्तृकालादिरूपस्य प्रयोगान्वयितया प्रयोगविशेषणत्वस्य त्वयापि वक्तव्यत्वादिति सूचयितुमिष्यते चेत्युक्तम् ॥

(अक्लृप्तकार्यकल्पनाभिया सामाङ्गत्वेन न रेवत्या विधानं किंतु स्तोत्राङ्गतयेत्युपपादनम्)

तदनुवादेनेति ॥ अग्निष्टोमस्तोत्रानुवादेनेत्यर्थ । यद्यपि रेवतीना सामाधारतैवाग्निष्टोमसामपदसमभिव्याहारात् प्रतीयते, तथापि अक्लृप्तकार्यकल्पनापत्तेर्न सामाङ्गत्वेन रेवतीविधि , किंतु पार्ष्ठिकान्वयलभ्य साम्संबन्धमनूद्य विशेषणप्रधानमग्निष्टोमशब्द अङ्गीकृत्य स्तोत्राङ्गतयैव मन्त्रविध्युक्तिरिति भाव । रेवत्याख्यगुणमात्रस्य विधाने विलिङ्गैतच्छब्देन परामर्शायोगात् तद्विशिष्टवारवन्तीयगुणमाह—**रेवत्यधिकरणकेति** ॥ **अप्राप्तत्वादिति** ॥ एतदेवोपपादयति—**वारवन्तीयमिति** ॥

(रेवतीवारवन्तीययो· पार्ष्ठिकबोधेन वैशिष्ट्ये रेवतीविशिष्टवारवन्तीयस्य धात्वर्थस्यापि अक्रियारूपस्य यागाश्रयेण अग्निष्टोमस्तोत्राश्रयेण वा फलसंबन्धः)

अत्र चाद्ये पक्षे एतच्छब्दोपपत्तावपि नाग्निष्टोमस्तोत्रस्य रेवत्यङ्गकस्य फलसबन्ध , अग्निष्टोमसामपदस्य विशेषणप्रधानत्वे लक्षणापत्ते , अपितु रेवत्यधिकरणकवारवन्तीयसाम्न एव ॥ यद्यपि रेवतीवारवन्तीययो कारकत्वात् परस्परवैशिष्ट्यासभव , तथापि क्त्वाशब्दोक्तभावनाया प्रथमतो द्वयोरन्वयाङ्गीकारेण पार्ष्ठिकबोधे रेवतीना वारवन्तीयवैशिष्ट्ये बाधकाभावाद्रेवतीषु कृत्वा वारवन्तीय तेन फल भावयेदित्यर्थे नानुपपत्ति । तस्यच स्वरसमाहारात्मकस्य ध्वन्यादिशब्दरूपतया सौभरादिवत् सिद्धरूपत्वेनाऽऽश्रयापेक्षाया प्रकृताग्निष्टुयागस्यैवाऽऽश्रयत्वोपपत्तेर्यजेतेत्यनुवाद । नच गायतिधातुवाच्यत्वात् साम्न क्रियारूपत्वम्, 'गडि वदनैकदेशे' इत्यादौ गण्डादीना धातुवाच्यत्वेऽपि सिद्धरूपत्वेनाक्रियात्मकत्वात् सामशब्दस्य सामार्योपाय कश्चिद्गौण स्वर इति श्रुते षड्जादिस्वरसमाहारवाचित्वात् स्वरशब्दस्य "मारुतस्तूरसि चरन्मन्द्र जनयति स्वरम् ।" इत्यादिसङ्गीतशास्त्रपर्यालोचनया सिद्धरूपवारवन्तीयसयोगविभागजनितध्वन्यात्मकशब्दविशेषवाचित्वावगमेन वारवन्तीयादे सिद्धत्वावगतेश्च । अतस्तस्याश्रयापेक्षाया युक्तमेव तस्याश्रयत्वम् । शक्यते हि साम्ना ऋगक्षराभिव्यक्तिद्वारा स्तोत्रमिव याग साधयितुम् । अतश्च सौभरसाम्न स्तोत्राश्रितत्वमिव वारवन्तीयस्यापि यागाश्रितत्व तदीययाज्यादिमन्त्राधारतयोच्चैष्ट्वादिवत् न विरुध्यते । अतएव रेवतीनामपि याज्यादिकार्ये निवेशोऽप्युन्नेय । काम्येनच वारवन्तीयेन सामान्यविधिप्राप्तस्यैकश्रुत्यादेर्बाधेऽपि न क्षति । यदित्वग्निष्टोमसामेत्यनुवादानुपपत्तिराशङ्क्येत, तदाग्निष्टोमस्तोत्रस्यैव वायव्यावाक्ये विशिष्योपस्थितेस्तस्यैवाश्रयत्वम् । तस्य चाग्निष्टुयागसबन्धित्वेन प्राप्तेर्यजिषष्ठ्यन्तैतच्छब्दक्त्वाप्रत्ययानामनुवादत्वमिति न कश्चिद्दोष. ॥

(रेवत्या अग्निष्टोमसंबन्धस्य फलसंबन्धस्य च विधानेऽपि भावनोपसर्जनभावनान्तराङ्गीकारादवाक्यभेदः)

न्यपक्षे तृतीयान्तेनैतच्छब्देन त्रिलिङ्गसङ्ख्यत्वाद्रेवतीमात्रनिर्देशानुपपत्ति, तेन रेवतीविशिष्टवारवन्तीयनिर्देशोऽपि दाक्षायणयज्ञन्यायेनाप्राप्तरेवतीमात्रस्यैव फलसबन्धोपपत्ते। अतो दधिन्यायेन गुणफलसबन्ध एव युक्त ।

सिद्धान्तस्तु नात्राश्रयलाभ शक्यते वक्तुम्। यागस्य तावत्प्रकृतत्वेऽपि अग्निष्टोमसामेत्यनुवादानुपपत्तेर्न साक्षादाश्रयत्वम्। अग्निष्टोमस्तोत्रद्वारा तस्यैव वा साक्षादाश्रयत्व तु अग्निष्टोमस्तोत्रस्यातिदेशत स्तोत्रान्तरसाधारण्येनोपस्थितत्वादनाशङ्क्यम्। नच वायव्यवाक्येन तस्यौपदेशिकी विशिष्योपस्थिति, आतिदेशिकगंबाधसभवे औपदेशिकतद्बाधस्यान्याय्यत्वेन विशिष्योपस्थितेराश्रयत्वासाधकत्वात्। नच साम्नो गायतिधातुवाच्यत्वेन क्रियारूपत्वादाश्रयालाभेऽपि न क्षति, साम्नो ध्वन्यात्मकस्वरसमाहाररूपत्वेन वाक्यशेषादौ प्रसिद्धस्य सिद्धरूपतया धातुवाच्यत्वस्याप्रयोजकत्वात्, अन्यथा सौभरस्यापि स्तोत्राश्रयत्वानुपपत्ते, वारवन्तीयसाम्ना आश्रयानपेक्षणे अग्निष्टोमसामेत्याद्यनुवादानुपपत्तेश्च। अत साम्न आश्रयसापेक्षत्वान्न तावत्प्रकरणेनाश्रयलाभ । नच—वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कार्यमिति प्राकरणिकेन वाक्येनैव गौरवभिया अङ्गत्वाविधानादाश्रयत्वापत्तिरित्यर्थ ॥ नच—काम्येन नित्यबाधो न्यायसिद्ध एवेति—वाच्यम्, रेवत्यधिकरणवारवन्तीयसाम्नो गुणत्वपक्षे साम्न काम्यत्वेऽपि रेवतीना तदभावात्, रेवतीना गुणत्वपक्षेऽपि यावत्ताभिरातिदेशिकक्रबाध सभवति, न तावदौपदेशिकवायव्याबाध उचित इति भाव ॥

द्वितीये पक्षे यद्यपि रेवतीनामग्निष्टोमस्तोत्रमात्रवृत्तित्व नान्यतो लभ्यते, येन तस्याश्रयत्वेन प्राप्त्याऽग्निष्टोमसोमेत्यनुवाद उच्येत, तथापि रेवतीनामग्निष्टोमस्तोत्ररूपाश्रयसबन्धस्यानेनैव विधानेन न कापि क्षति । नच वाक्यभेद, कृत्वाशब्दोक्तभावनाया रेवतीष्वग्निष्टोमस्तोत्र प्रकृत्वेत्येवमन्वयेन तस्या उत्तरभावनायामन्वयाङ्गीकारेण तदप्रसक्ते । अतश्च यथैव सिद्धान्ते रेवत्यादिविशिष्टस्तोत्रभावनाविशिष्टयागभावनाविधान कृत्वाशब्दबलादङ्गीक्रियते, एव ममाप्याश्रयभावनाविशिष्टगुणभावनाविध्यङ्गीकारेऽपि न क्षतिरिति भाव ॥

(प्रथमपूर्वपक्षस्य द्वितीयपक्षोपक्रम एव दूषितत्वाद्द्वितीयपक्षे स्तोत्रद्वारा यागस्य स्तोत्रस्य वाऽश्रयत्वासंभवोपपादनम्)

प्रथमपूर्वपक्षस्य द्वितीयपक्ष एव दूषितत्वात् तद्दूषणमुपेक्ष्य द्वितीय पक्ष प्रकरणादाश्रयलाभोपपादने कि यागस्य साक्षादाश्रयत्वम्? उताग्निष्टोमस्तोत्रद्वारा वेति विकल्पाशयेन दूषयन् सिद्धान्तमाह—**सिद्धान्तस्त्विति** ॥ **आश्रयत्वमिति** ॥ अग्निष्टोमस्तोत्रस्यादृष्टविधया यागाङ्गत्वात् तद्द्वारा यागस्याश्रयत्वोपपत्तिरसभवदुक्तिकेति तुशब्देन सूचितम् । दृष्टविधया हि कृतिसाध्यत्वात्वथसबन्धित्व गुणस्यापेक्षितम्। अदृष्टविधया हि तदाश्रयणे गुणस्याश्रय विनापि फलकरणत्वस्यादृष्टद्वारोपपत्तेराश्रयस्याकाङ्क्षाया एवाभावप्रसङ्गात्। अतएव आश्रयलक्षणे अदृष्टाद्वारकसबन्धेन गुणविशेषावच्छिन्नत्व निवेशित पूर्वाधिकरणे । अतो न तद्द्वाराश्रयत्वमित्यर्थ । दूषणान्तरमप्याह—**अग्निष्टोमस्तोत्रस्येति** ॥

(रेवतीनामातिदेशिकगंबाधकत्वमेव युक्तमिति सर्वस्तोत्राश्रयत्वापत्त्युपपादनम्)

आतिदेशिकेति ॥ औपदेशिकी ह्यग्निष्टोमस्तोत्रस्योपस्थितिर्वायव्यक्रमविकरणत्वेनेति रेवतीभिरापदेशिकवायव्याबाधप्रसङ्गापेक्षयाऽतिदेशप्राप्तसर्वस्तोत्राश्रयत्वाङ्गीकारेण तदायातिदेशप्रापितक्रमबाधस्य न्याय्यत्वेन सर्वस्तोत्राणामेवाश्रय-

(साम्नः क्रियारूपत्वपरवार्तिकदूषणम्)

यत्तु वार्तिके—आत्मना ह्यक्रियारूपैर्गुणैराश्रीयते क्रिया। वारवन्तीयगीतेस्तु क्रियाया कि प्रयोजनम्॥ इत्यादिना साम्न क्रियारूपत्वेनाऽश्रयाकाङ्क्षाभावान्न गुणफलसबन्ध इत्युक्तम्, तत्प्रौढ्येति दूषयितुमनूद्य दूषयति—**नचेति** ॥ व्याख्यातपूर्वमेतत्।

(चतुष्टोमप्रकरणगतस्य वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कार्यमिति वचनस्याग्निष्टुत्प्रकरणगतत्वोपपादनम्)

प्राकरणिकेनेति ॥ यद्यपीद वचन एतदग्निष्टुद्यागात् पूर्व चतुष्टोमाग्निष्टुत्प्रकरणे ताण्ड्यब्राह्मणे आम्नातम्, नैतदग्निष्टुत्प्रकरणे, तथापि चतुष्टोमस्य निकायित्वेनोत्तरैतदग्निष्टुत्प्रकृतित्वादतिदेशप्राप्तवचनातिदेशत्वेन प्राकरणिकवाक्येनेत्युक्तम्। अतएव "अथ पुनर्विशिष्टे यागे उपादीयमाने तद्रेवतीषु वारवन्तीय साम कथ भवतीत्युच्यते" इत्याशङ्कोत्तरपर वचनादिति भाष्यमातिदेशिकवचन द्रष्टव्यमिति वार्तिके व्याख्यातम् ॥

(रेवतीगुणत्वपक्षेण वारवन्तीयवाक्यस्य प्राकरणिकस्याश्रयसमर्पकत्वनिरासः)

गौरवभियेति ॥ परोद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वरूपाङ्गत्वापेक्षया कर्मत्वरूपाश्रयत्वस्य लघुभूतत्वमित्यर्थ ॥ नचास्मिन् पक्षे आतिदेशिकक्रबाधापेक्षयौपदेशिकगंबाधापत्तिर्दूषणम्, स्तोत्रान्तराणामाश्रयित्वे तदीयानामृचा साम्नश्च बाधापत्तेरुभयबाधापेक्षयोपदेशिकवायव्याबाधस्योचितत्वेनाग्निष्टोमस्तोत्रस्याश्रयत्वोचित्यादिति भाव ॥ एवमाश्रयलाभसभवेन रेवत्याधारवारवन्तीयगुणस्य फले विधानमिति प्रथमपक्षस्याश्रयला-

समर्पणमिति—वाच्यम्, साम्नो गुणत्वपक्षे तल्लाभोपपत्तावपि रेवतीमात्रस्य गुणत्वे तदयोगात्। साम्नो गुणत्व तु विधेरप्राप्तरेवतीमात्रसङ्क्रमादेवासम्भवि । फलपदाभावे हि विधिर्यद्विषये अप्राप्ततया व्याप्रियते तस्यैव प्रयोजनाकाङ्क्षया फलसबन्धो यथा गोदोहनादे । तदत्र पशुपदाभावे वारवन्तीयस्य प्राकरणिकवाक्येनैव प्राप्तत्वाद्विधिरप्राप्तरेवतीमात्रविषय सपद्यत इति तस्यैव फलसबन्धो वाच्य । नचाश्रय केनापि प्रकारेण लब्धु शक्य । नच प्रकारान्तरेणालाभेऽपि अनेनैव वाक्येन आश्रयविशिष्टगुणविधानादाश्रयगुणोभयविशिष्टभावनाविधानाद्वा तल्लाभोपपत्ति, क्लृप्तप्रयोजनत्वाल्लाघवेनाश्रयतासबन्धेनैव वैशिष्ट्याङ्गीकाराच्च न गुणाङ्गतापत्तिरिति—वाच्यम्, आश्रयस्य गुणान्वयाव्युत्पत्ते, कर्मत्वातिरिक्तस्याश्रयत्वस्य दुर्वचत्वेन भावनाया फलाश्रयरूपोभयकर्मकत्वाङ्गीकारे एककर्मकत्वभङ्गापत्तेश्च । नच—क्त्वाशब्दोक्तायामाश्रयस्य अग्निष्टोमस्तोत्रस्य कर्मत्वात्तदुत्तरकालताविशिष्टगुणभावनाया आख्यातोपात्ताया पशुकर्मकत्वान्नैकस्या भावनाया द्विकर्मकतापत्तिरिति—वाच्यम्, गुणभावनाया अवच्छेदकीभूतधात्वर्थापेक्षाया यागस्यावच्छेदकत्वाङ्गीकारे रेवतीना यागकरणत्वापत्त्या स्तोत्र प्रति करणत्वानापत्ते, स्तोत्रस्यैवावच्छेदकत्वाङ्गीकारे तु धात्वर्थद्वयावच्छिन्नभावनाद्वयाभावात् क्त्वाप्रत्ययानुपपत्ति । नच—रेवतीविशिष्टाग्निष्टोमस्तोत्रभावनोत्तरकालविशिष्टरेवतीकरणकयागाश्रयकभावनैव फलोद्देशेन विधीयतामिति—वाच्यम्, आख्यातोपात्तभावनाया द्विकर्मकत्वापत्तेस्तदवस्थत्वात्। नच प्रकरणाद्यागस्याश्रयत्वोपपत्तेर्न द्विकर्मकत्वम्, तथात्वेऽपि तृतीयान्तैतच्छब्दस्य धातुपारार्थ्यभयेन यागपरामर्शित्वस्यैवापत्तौ रेवत्यादिपरामर्शकत्व एव प्रमाणाभावात्, अतस्तदपेक्षया लघुभूतकर्मान्तरविधानमेव न्याय्य । तथाहि—निकायित्वेनैतस्याग्निष्टुद्यागविकारत्वाद्वारवन्तीय प्राप्तमेवानूद्यते। केवल रेवतीविशिष्टस्तोत्रभावनोत्तरकालताविशिष्टयागान्तरभावनैव स्यावच्छेदकाङ्गीकारे यजेतेत्यनुवादानुपपत्तिरपि तुशब्देन सूचिता ॥

भादसभव प्राचीनोक्त शिथिलमनुसधाय वारवन्तीयगुणस्यात्र प्राप्ततया विधेयत्वाभावेन तदसभवमुपपादयति—**साम्न इति** ॥ **वस्तुतस्तु**—प्राकरणिकस्याप्यस्य वाक्यस्यातिदेशप्राप्तस्यापि चतुष्टोमवारवन्तीयसाम्नोऽग्निष्टोमस्तोत्राङ्गत्वबोधकत्वम् इहचाश्रयसबन्धबोधकत्वमिति वैरूप्यापत्ति । अन्यथा वायव्याधिकरणत्वेनाप्येतदग्निष्टोमस्तोत्रे वारवन्तीयस्याङ्गत्वेन प्राप्त्यनापत्तेर्नाश्रयसबन्धबोधकत्व तस्य सभवतीति **तल्लाभोपपत्तावपि** इत्यपिशब्देनोक्तम् ॥

(अग्निष्टोमस्तोत्ररूपाश्रयविशिष्टगुणविधानस्याश्रयत्वस्य कर्मत्वरूपत्वाद्वैशिष्ट्यासंभवादिना निरास.)

क्लृप्तप्रयोजनत्वादिति' ॥ अग्निष्टोमस्तोत्ररूपाश्रयस्यातिदेशेनैतद्यागाङ्गतया क्लृप्तप्रयोजनत्वादित्यर्थ ॥ अग्निष्टोमस्तोत्राश्रयविशिष्टरेवतीना फले विधानेऽप्युभयोरपि कारकत्वाद्वैशिष्ट्यासभव इत्याह—**आश्रयस्येति** ॥ **ननु** सोमादिवदेव प्रथमत उभयोरपि गुणभावनायामन्वयाङ्गीकारेण पाष्ठिक तयोर्वैशिष्ट्य सभवत्येवेत्यत आह—**कर्मत्वातिरिक्तेति** ॥ गुणभावनायामन्वयो न तावत्करणत्वेन, तथात्वे भावार्थाधिकरणन्यायप्रवृत्त्या तस्यैव फलसबन्धापत्ते, करणत्वेनोपस्थितस्य गुणसबन्धायोगाच्च । नापीतिकर्तव्यतात्वेन, क्लृप्तप्रयोजनत्वात्, गुणाङ्गत्वापत्तेश्च, अत परिशेषात् कर्मत्वेन, तदाश्रयणे यदीप्सितकर्मत्वेन, तदोद्देश्यानेकत्वात् वाक्यभेदापत्ति, गुणस्याश्रयाङ्गतापत्तिश्च, यदित्वनीप्सितकर्मत्वेन, तदापि फलस्यापि कर्मत्वेनान्वयात् भावनाया द्विकर्मकत्वाद्वाक्यभेदापत्तिरित्यर्थ । **स्तोत्रस्यैवेति** ॥ स्तोत्रस्यावच्छेदकाङ्गीकारे ...

(भवनाभेदशङ्का)

क्त्वाप्रत्ययेति ॥ समानकर्तृकयो क्रिययो पूर्वकालीनक्रियावाचकधातो परतो विहितस्य क्त्वाप्रत्ययस्य क्रियाभेदाभावेऽनुपपत्तिरित्यर्थ ॥

(रेवतीकरणयागाश्रयभावनाबोधोपपत्तिः)

नचेति । यद्यपि रेवतीष्विति पदमग्निष्टोमस्तोत्रभावनान्वयाति न रेवतीकरणकयागाश्रयकभावनाबोध सभवति, तथाप्येतेनेत्येतच्छब्दस्य वारवन्तीयवाचिनोऽपि दाक्षायणपदवत् रेवतीगुणपरामर्शकत्वोपपत्ते रेवतीकरणकयागाश्रयकभावनाबोधोपपत्तिरित्याशय । लघुभूतत्वमेवोपपादयति—**तथाहीति** ।

(वारवन्तीयपदानुवादत्वसमर्थनम्)

अग्निष्टुद्यागविकारत्वादिति ॥ त्रिवृदग्निष्टुदग्निष्टोम इति वाक्यविहितपूर्वाग्निष्टुतस्तत्पूर्वेनन चतुष्टोमाग्निष्टुद्विकारत्वात् तदतिदेशपरपरया प्राप्तत्वाद्वारवन्तीयपदमनुवाद । यद्यपि चाग्निष्टोमस्तोत्रस्य वारवन्तीयस्य चातिदेशात् प्राप्तौ तदुद्देशेन विधाने वैशिष्ट्यासभवात् वाक्यभेद प्राप्नोति, तथापि वैशिष्ट्यसपत्तये "विशिष्टविधिसन्दष्ट प्राप्त यच्च विधीयते" इति विशिष्टविधिसन्दष्टन्यायेनातिदेशप्रवृत्ते पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण वा वायव्यावाक्य इव विधानेऽपि प्राप्तत्वादनूद्यत इत्युक्तम् ॥

(एतस्यैवेति षष्ठ्यन्तस्य प्रकृतिविकृतिभावबोधकत्वम्)

ननु—षष्ठ्यन्तैतच्छब्दबलात् कर्मान्तरस्याप्यस्य पूर्वक-

फलोद्देशेन विधीयते। षष्ठ्यन्तैतच्छब्द प्रकृतिविकारभावानुवादक । तृतीयान्तैतच्छब्द प्रस्तोष्यमाणकर्मवचनो न दुष्यति । उत्तरकाललक्षणो गुणश्च प्रयोगान्वयित्वा.- वेष्टिवद्यपि तद्भेदमेवापादयेत्, तथापि कालस्यात्र सभवत्प्रासिकस्य वाक्यभेदपरिहारार्थं विधेयत्वेऽपि तात्पर्यगत्या यागे परम्परासबन्धेन विधेयस्य रेवत्याख्यस्य गुणस्योत्प-

मांङ्गत्वप्रतीते कथ फलोद्देशेन विधानमित्यत आह—**षष्ठ्यन्तैतदिति** ॥ एतत्पदस्याप्युद्देश्यसमर्पकत्वे उद्देश्यानेकत्वप्रयुक्तवाक्यभेदापत्ति, पूर्वयागप्रकृतिकत्वरूपसबन्धानुवादकत्वे तु तदनापत्ति ॥

(सर्वनाम्नां प्रस्तोष्यमाणपरामर्शित्वेन तेनेत्यस्योपपत्तिः)

तृतीयान्तेति ॥ यद्यपि पूर्वपरामर्शित्व सर्वनाम्नाम्, तथापि अथैष ज्योतिरित्यादिवाक्यगतैतच्छब्दस्य प्रस्तोष्यमाणकर्मवचनत्वस्यापि दृष्टत्वात् सर्वनाम्ना पूर्वपरामर्शित्वत्यागेन प्रस्तुतप्रस्तोष्यमाणसाधारण्येन सन्निहितमात्रवाचिताङ्गीकारादिहापि तस्य न विरोध इत्यर्थ ॥

(अवेष्टौ प्रयोगान्वयिकर्तृविधान एव तात्पर्याद्यथा प्रयोगभेदमात्रं तथा प्रकृते तादृशकालविधानात्तदेवेति शङ्का)

अवेष्टिवदिति ॥ राजसूये राजकर्तृके अवेष्टिसञ्ज्ञका पृथक् प्रयोगा पञ्चेष्टीरान्नाय "यदि ब्राह्मणो यजेते"त्यादिश्रुतैर्वाक्यै ब्राह्मणकर्तृत्वस्य विधानात् कर्तुश्च प्रयोगान्वयित्वेन राजकर्तृकपूर्वप्रयोगे निवेशासभवादवेष्टे प्रयोगान्तरमेव विधीयते इत्युत्तरत्र वक्ष्यते, तथेहापि उत्तरकाललक्षणगुणस्य प्रयोगान्वयित्वात् पूर्वयागीयवायव्यावाक्यविहितप्रयोगात् प्रयोगान्तरमेवापद्यते न कर्मान्तरत्वमित्यर्थ । **संभवत्प्रासिकस्येति** ॥ यद्यग्निष्टोमस्तोत्रभावना प्राप्तत्वान्न विधीयेत, तदाऽविधेयक्रियाविशेषणत्वेन रेवतीना विधानायोगात् श्रुतेन यजेतेत्यनेन विधिना विधेयत्वेच पूर्वोक्तो वाक्यभेद । अतस्तस्या प्राप्ताया अपि विधाने सति तस्या उत्तरकालत्वसबन्धेनोत्तरभावनान्वयेन यदुत्तरकाल व तस्य वायव्यावाक्येनाप्राप्तस्य रेवतीगुणफलसबन्धोभयविधानकृतवाक्यभेदपरिहारार्थ कृत्वाशब्दोक्तभावान्वयाङ्गीकारेण विधेयत्वेऽपीत्यर्थ ॥

(रेवतीगुणस्य तात्पर्यगत्या विधीयमानस्य कर्मभेदापादकत्वम्, स्तोत्रमात्रभेदकत्वशङ्कानिरासश्च)

अविघात इति ॥ सर्वत्रहि सङ्ख्यावद्गुणस्यापि विधेयस्यैव भेदकत्वादिहत्व पूर्वोक्तरीत्या रेवतीना फलविधानानुपपत्ते पूर्वयागेच वायव्यावरोधे निवेशासभवाद्रेवतीविशिष्टयागभावनाया विधौ रेवतीवैशिष्ट्यस्याग्निष्टोमस्तोत्रद्वारकतया यागे आश्रयितव्ये वारवन्तीयमग्निष्टोम साम कृत्वेत्यनुवादस्य तात्पर्यग्राहकत्वमात्राङ्गीकारात् तात्पर्यगत्या विधीयमानो रेवतीगुण उत्पत्त्यन्वयित्वेन कर्मोत्पत्त्यन्तराक्षेपकत्वात् कर्मान्तरत्वापादक इत्यर्थ ॥ **नन्वेवं** तर्हि रेवतीगुणस्य अग्निष्टोमस्तोत्रान्वयित्वात्तद्भेदकत्वमेव स्यान्न यागभेदकत्वमिति शङ्कानिरासोऽविघातपदेन सूचित । तथात्वे फलोद्देशेन यागविनियोगवत् प्रयोगान्तरस्यापि अवश्यविधेयत्वापत्तेर्लाघवेन कर्ममात्रभेदकत्वस्यैव युक्तत्वादित्यर्थ ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजनम्)

प्रयोजन पूर्वपक्षे पूर्वाग्निष्टुत्येव काम्यगुणानुष्ठानात् सिद्धान्तेच निकायिना च पूर्वस्योत्तरेषु प्रवृत्ति स्यादिति आष्टमिकन्यायादतिदिष्टपूर्वाग्निष्टुद्धर्मकयागान्तरानुष्ठानात् स्पष्टमिति नोक्तम् ॥

॥ इति द्वादशं रेवत्यधिकरणम् ॥

त्यन्वयित्वात्कर्मभेदबोधकत्वाविघात ॥ १२ ॥ इति द्वादश रेवत्यधिकरणम्।

(१३ अधिकरणम्।)

सौभरे ॥ ब्रह्मसामाख्य स्तोत्र प्रकृत्य समाम्नाते—यो वृष्टिकामो योऽन्नाद्यकामो य स्वर्गकाम स सौभरेण स्तुवीत

(नित्यविधिसन्निधिपठितकामार्थविनियोजकवाक्यमेवैतदधिकरणविषय इति निरूपणम्)

ताण्ड्यब्राह्मणे "षोडशिसस्थावान्तरप्रकरणे सौभरमुक्थ्याना ब्रह्मसाम भवती"त्यनेन षोडश्यपूर्वसाधनीभूतब्रह्मसामस्तोत्रोद्देशेन समाम्नायावगत सौभर नित्यतया विहितम्। तथैवातिरात्रसम्थावान्तरप्रकरणे "यदि बृहत्सामाऽतिरात्र स्यात्, सौभरमुक्थ्याना साम कार्यम् । तथा यदि रथन्तर साम सौभरमुक्थ्येषु कुर्यादि"ति वचनाभ्या क्रमेण उक्थ्यत्रयोद्देशेन नैमित्तिकतयापि विहितम्। एव समाम्नानेऽपि नित्यविधिसन्निधौ पठितम् यत् तस्यैव कामार्थत्वेन विनियोजकवाक्यमात्र प्रस्तुताधिकरणविचारोपयुक्तमित्युदाहरति—**ब्रह्मसामाख्यमिति ॥**

(फलत्रयोद्देशेन स्तोत्राश्रितसौभरविधानोपपादनम्)

सौभरसामश्च षड्जादिस्वरसमूहात्मकध्वन्यादिशब्दात्मकत्वेन सिद्धरूपत्वस्य पूर्वाधिकरणे साधितत्वात्तस्य फलसबन्धे आश्रयापेक्षायां प्रकरणात् ब्रह्मसामस्तोत्रस्य आश्रयत्वमिति बोधयितुमाश्रितमित्युक्तम्। ततश्च सौभरस्यापि क्रत्वर्थतया

"इत्येतैर्वाक्यैरुक्तस्तोत्राश्रित सौभर साम फलत्रयोद्देशेन विधीयते, उद्देश्यानेकत्वेन स्तुवीतेत्यस्यानुषङ्गेण वाक्यभेदप्रतीते । सौभरे च शाखाभेदेन निधनाख्यान्तिमसामावयवाधारतया हीष् ऊ ऊर्क् इत्यादीन्यक्षराण्याम्नातानि ।

तदेव सौभर प्रकृत्य "हीषिति वृष्टिकामाय निधन कुर्यात्, ऊ इति स्वर्गकामाय ऊर्गित्यन्नाद्यकामाये"ति श्रुतम्। तत्र वृष्टिकामादिशब्दाना फलपरत्वात्तदुद्देशेनैव हीषादयो गुणा विधीयन्ते । सौभरच प्रकृतत्वाद्यूपादिवदाश्रय । निधनाधारतया हीषादिपाठस्यैव नियामकत्वाद्भागान्तरे स्तोभाद्यक्षरान्तरबाधापत्तेश्च न निधनातिरिक्तभागस्याश्रयत्वापत्ति । नच लाघवाद्वृष्टिसाधनसौभरीयनिधनेऽनियमेन प्राप्ताना हीषादीना नियममात्रकरणाद्व्यवस्थार्थत्व शङ्क्यम्, तथात्वे वृष्टिकामादिपदे तत्तत्साधनीभूतसौभरलक्षणापत्ते , तस्य च निधनविशेषणत्वे विशिष्टोद्देशापत्तेश्च । अत सौभरफलात् फलान्तरार्थानि हीषादीनीति प्राप्ते—

प्राप्तत्वादुभयोर्धात्वर्थोपपदार्थयो प्राप्तावैन्द्रवायवाग्रानितिवत् धात्वर्थस्यैव विधान यद्यपि प्राप्नोति, तथापि स्तोत्रस्यैव फलसबन्धे तस्य बहि क्रतुप्रयोगापत्तेस्तत्र सौभरस्याप्राप्तस्यापि विधाने विशिष्टविधिगौरवापत्त्या न तदाश्रयणमिति भाव । **एतेन**—सौभरस्य गीतिरूपक्रियावाचित्वाद्वारवन्तीयवदाश्रयानपेक्षणात् स्तुवीतेत्यनुवादानुपपत्तिमाशङ्क्य स्तुवीतेत्यनेनैकवाक्यत्वात् तदनुवादान्यथानुपपत्त्यैव तृतीयान्तसौभरपदेन सौभरविशिष्टकरणत्वस्यैव करणतासबन्धेन विधानात्तस्य निरूपकापेक्षायामाश्रयत्वेन स्तोत्रस्यान्वयात् तदनुवादोपपत्ति , वारवन्तीयस्यतु द्वितीयान्तत्वेन करणत्वाभावात् कृत्वाशब्दार्थं प्रति कर्मत्वान्नाश्रयापेक्षेति यत् शास्त्रदीपिकाया प्रयासकरण तत्—**अपास्तम्**, वारवन्तीयस्याप्येतेनेति तृतीयान्तेन परामर्शात् करणत्वोपपत्तेर्वैषम्ये प्रमाणाभावाच्च । इत्येतैर्वाक्यैरिति यदुक्त तस्योपपत्तिमाह—**उद्देश्यानेकत्वेनेति** । यो वृष्टिकाम इत्येव यच्छब्दत्रयस्य तच्छब्दत्रयसापेक्षत्वात् स सौभरेण स्तुवीतेत्येवमनुषङ्गेण प्रत्येकान्वयात् भिन्नवाक्यतैवेत्यर्थ ॥ **निधनाख्येति** ॥ साम्नो हि प्रस्तावोद्गीथप्रतीहारोपद्रवनिधनाख्या पञ्च भक्तय । तेषु यन्निधनाख्योऽन्तिम सामावयवस्तदाधारतयेत्यर्थ ॥

(भावनाभेदस्य प्रासंगिकत्वात् अपवादाच्च संगतिद्वयनिरूपणं संशयाकारनिर्देशश्च)

तत्र सङ्ख्यावत् गुणस्यापि साक्षात् भावनाभेदकत्वायोगादिह गुणप्रकरणे धात्वर्थभेदाभेदयो विचार्यत्वादत्रचोभयथापि धात्वर्थभेदात् प्रकरणासङ्गतावपीन्द्रियकामाधिकरणात्प्रभृति प्रासङ्गिकभावनाभेदस्यापि विचार्यत्वात् तत्सङ्गतिं तथेन्द्रियकामाधिकरणरेवत्यधिकरणयो द्वयोरप्यपवादादापवादिकीमनन्तरसङ्गति तथा कि हीषादिस्तोभाक्षराणि प्रकृतसौभराश्रितानि वृष्ट्याद्यर्थत्वेन विधीयन्ते, उत वृष्ट्याद्यर्थ सौभर एवानियमेन प्राप्तानि नियम्यन्त इति सशयच स्पष्टत्वादप्रदर्श्य पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥

(स्वत एव साध्यसौभराश्रयहीषादिविधिरिति पूर्वपक्षः)

फलपरत्वादिति ॥ स्वर्गकामाधिकरणन्यायेन लक्षणया फलपरत्वादित्यर्थ । **तदुद्देशेनैवेति** ॥ तादर्थ्यचतुर्थ्या हीषादीना शेषत्वापरपर्यायतादर्थ्यस्य वृष्ट्यादीना शेषित्वापरपर्यायोद्देश्यत्वस्यच प्रतीतिस्तदुद्देशेन विधाने हेतुत्वेनैवकारेण सूचिता। **सौभरं चेति** ॥ हीषाद्यक्षराणि तावत्सिद्धरूपाणि सामभागपरिपूरकत्वेन योग्यत्वात् प्रकृत सौभराख्य सामैवाश्रयत्वेन गृह्णन्ति। युक्तहि तस्य स्वावयवद्वारा स्तोभाधारत्वात् दृष्टविधया हीषादिसबन्धित्वमिति भाव । साम्न स्वावयवद्वारा स्तोभाक्षरसाध्यत्वादाश्रयत्वमित्यर्थ । साम्न सिद्धरूपत्वेन साध्यत्वाभावादाश्रयत्वानुपपत्ति परिहर्तु यूपादिवदित्युक्तम् । ततश्चोत्पादनक्रियाविष्टत्वेन यूपे खदिराश्रयत्वस्येवोच्चारणक्रियाविष्टत्वेन कृतिसाध्यत्वात् ध्वन्यात्मकशब्दस्य नित्यतानङ्गीकाराच्च तस्याप्याश्रयत्वस्योपपत्तिरिति भाव ॥

(निधनपदानुवादत्वेन हीषादेर्निधनस्थानकत्वस्यापि विधानशङ्कानिरासः)

ननु हीषादेर्निधनस्थानकत्वस्य फलसबन्धस्य च विधाने वाक्यभेदापत्तिरित्यत आह—**निधनाधारतयेति** ॥ अतश्च निधनपदस्यानुवादत्वेन विधेयसमर्पकत्वाभावात् न तदापत्तिरित्यर्थ ॥

(सिद्धान्ताभिमतनियमविधित्वासंभवेनापूर्वविधित्वमेव युक्तमिति निरूपणेन परिहार.)

यत्तु सिद्धान्ते—पूर्वपक्षेऽपूर्वविधित्वापत्तेनियमविधित्वलाभाय न गुणफलसबन्ध इत्युच्यते, तदनुवदति—**नचेति** ॥ किनिधनपदमुद्देश्यसमर्पक उत वृष्टिकामपद वा । **नाद्यः**, तस्य पाठत एव प्राप्तिसभवेन वैयर्थ्यात्, वृष्टिकामपदेन विशेषणे विशिष्टोद्देशापत्ति । वृष्टिकामपदे सौभरलक्षणापत्तिश्च । **अतएव न द्वितीयः**, वृष्ट्यादिसाधनसौभरवृत्तिनिधनोद्देशेनापि हीषादे पाठत प्राप्तत्वेन विधानासभवाच्च । यदितु वृष्ट्यादिसाधने सौभर इव तदसाधनसौभरनिधनेऽपि कदाचिद्धीषादे प्राप्तिसभवात् तद्व्यावृत्तिफलको नियमविधिरित्युच्यते, तदा नित्यनैमित्तिकसौभरप्रयोगनिधनाधारस्तोभाक्षराभावेन सापेक्षत्वापत्ति । अतो लघुभूतस्यापि नियमविधेरसभव इत्यभिप्रेत्य दूषयति—**तथात्व इति** ॥ अत सौभरस्य हीषादिनिधनस्यच फलभूते द्वे वृष्टी तदुभयमेलनान्महती वृष्टिरिति पूर्वपक्षे प्रयोजन दर्शयन् तमुपसहरति—**अत इति** ॥

नियमविधिलाघवानुरोधाद्वृष्टिकामादिपदैर्वृष्टिसाधनसौभरलक्षणामङ्गीकृत्यापि हीषादिनियमविधिरेवाश्रीयते। पक्षप्राप्तिश्च पाठान्निधनस्थान एवेति नियमस्यापि तत्स्थानकत्वलाभ। **वस्तुतस्तु—नियमविधिलाघवानुरोधेन** हीषादेर्वृष्ट्याद्यर्थतैव स्वसाधनसौभराधारत्वसबन्धेनाश्रीयत इति न लक्षणापि। सबन्धघटकीभूतच सौभर न सौभरत्वावच्छिन्नम्, अपितु सौभरविशेष एव। शाखाभेदेन हि क्वचिद्विजातीयानि सौभराणि निधनान्तरयुक्तानि समाम्नातानि। तत्रच हीष पक्षेऽप्यप्राप्तत्वान्न तस्य सौभरस्य संबन्धघटकत्वम्, अपितु यज्जातीयसौभरे हीषादीन्यनियमेन समाम्नातानि तज्जातीयस्यैव तत्। अतश्च वृष्ट्यर्थं निरुक्तसबन्धेन हीषेवेति नियमकरणात्संबन्धघटकीभूतसौभरे निधनान्तरव्यावृत्तिवद्विजातीयसौभरान्तरस्यापि वृष्ट्याद्यर्थत्वव्यावृत्तिसिद्धि। अतश्च तन्नित्यप्रयोगविषयमेव सपद्यत इति विवेक ॥ १३ ॥ **इति त्रयोदशं सौभराधिकरणम्।**

इति श्रीखण्डदेवविरचितायां भाट्टदीपिकायां द्वितीयाऽध्यायस्य द्वितीयः पाद॰ ॥

(आश्रयलाभेन गुणविधित्वेऽपि नियमविधिलाघवानुसारेण व्यवस्थापकत्वमेव युक्तमित्युपपादनम्)

प्राचीनैराश्रयालाभात् गुणफलसबन्धविधानस्य दूषितस्यापि पूर्वोक्तरीत्या आश्रयलाभसभवेनायुक्तता तद्दूषणस्य मत्वा नियमविधिलाघवमात्रेणैव सिद्धान्तमाह–**नियमविधीति** ॥

(नियमविधिलाघवेनान्यत्रेव लक्षणाश्रयणमपि न दोषायेत्यादिविवेचनम्)

फलत्रयार्थमपि सौभर योगसिद्ध्यधिकरणन्यायेनैकस्मिन् प्रयोगे सकृदुच्चरितमेकमेव फल साधयति, नेतरत्, सौभराङ्गत्वेनैकार्थत्वात् त्रीण्यपि तानि विकल्पेन प्राप्येरन्। ततश्च वृष्टिफलार्थे सौभरप्रयोगे यथा हीष प्राप्ति, तथाऽन्यान्यपि विकल्पेन प्राप्येरन्निति हीष पक्षे प्राप्तस्य युक्तो नियम। सोऽपिच विधेयहीषादिगतफलसभवे उद्देश्यगतत्वेन तत्फलाङ्गीकारस्यान्याय्यत्वात् शेषनियम एव ॥ प्रत्यक्षस्यापि पाठस्य विधिकल्पनया सामान्यमुखेनच वृष्टिकामप्रयोगमुपारूढस्य मन्थरप्रवृत्तिकतया तत पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेणात्र हीष एव विधेयत्वात्। अतश्च तद्गतस्यैव नियमस्य फलत्वात् शेषिनियमाभावेन नित्यनैमित्तिकसौभरीयप्रयोगे हीषादिप्राप्त्यविघात इति हीषादिनियमविधिरेवेत्येवकारेण सूचितम्। नियमविधिलाघवानुरोधेन वार्त्रघ्नीपौर्णमासीपदे पौर्णमासीप्रधानसबन्ध्याज्यभागलक्षणाया प्रयाजशेषवाक्ये विभक्त्योर्लक्षणायाश्चाङ्गीकारात् इहापि तस्या अदुष्टत्वमपिना सूचितम् ॥ **पाठादिति** ॥ यदि तु पाठस्य निधनाख्यद्वारसबन्धेन कृतार्थत्वान्न नित्यनैमित्तिकप्रयोगे श्रुतिकल्पकत्वमिति तत्प्रयोगे हीषाद्यप्राप्तिस्तदवस्थेत्युच्येत, तदा वृष्टिसाधनसौभरमात्रलक्षणायामपि लघुभूतनियमफलकत्वलाभायैव निधनस्थानकत्वलाभ। एतद्विध्यभावेहि पाठेन निधन एवानियमेन हीषादि प्राप्येत। ततश्च विधिफलसामर्थ्यादेव निधनस्थानकत्वलाभ, न तु पाठात्। अतएव नियमापेक्षितपाक्षिकत्वसिद्ध्यर्थं कल्पितापि श्रुति सामान्यतो यत्किंचित्प्रयोगवृत्तिसौभरीयनिधनसबन्धितयैव कल्प्यत इति युक्तम्। तया हीषादेर्नित्यनैमित्तिकप्रयोगविषयत्व वृष्ट्यर्थसौभरेच निधनस्थानकत्वमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(लक्षणां विनैव पूर्वोक्तार्थसाधनम्)

यथैव वासिष्ठाना नाराशसो द्वितीय प्रयाज इत्यत्र वासिष्ठाभिलषितफलजनकदर्शपूर्णमासाङ्गद्वितीयप्रयाजद्वारा वासिष्ठार्थत्वेन नाराशसमन्त्रविधानमङ्गीकृतम्, तद्वदिहापि परपरासबन्धेन वृष्ट्यर्थहीषादिनियमविध्युपपत्तेर्न लक्षणापीति पक्षान्तरमाह—**वस्तुतस्त्वति** ॥ **सौभरविशेष एवेति** ॥ हीषादिनिधनघटितसौभरविशेष एवेत्यर्थ। **अतश्चेति** ॥ वृष्टौ हीषेव विजातीयसौभरद्वारा कुर्यादिति नियमविध्यर्थे फलिते वृष्ट्यर्थसौभरविधावपि वृष्ट्यर्थ विजातीयाना सौभराणा विकल्पेन प्राप्ताना हीष्निधनकस्यैव सौभरविशेषस्य वृष्टिसाधनता नान्येषामित्यपि नियमान्तर फलित भवति। नहि भिन्ननिधनकसौभरस्य वृष्ट्याद्यर्थत्वेन तादृशनियमान्तराभावे वृष्टौ हीषेवेति नियम कथमपि सपादयितु शक्यते। निधनान्तरयुक्तस्यापि सौभरस्य तदर्थं क्रियमाणत्वात् ॥

(कांस्यभोजिन्यायस्वरूपं, तेन प्रकृतार्थनिर्णयः, पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजनं च)

अतश्च यथैव शिष्याचार्ययो सह भोजनप्राप्तौ शिष्यस्य कांस्यभोजित्वनियममनियतपात्रभोज्याचार्योऽनुरुन्धानो लोके दृश्यत इति द्वादशाधिकरणे कांस्यभोजिन्याये वक्ष्यते, तेन न्यायेन वृष्ट्यर्थसौभरविधिरनियतसौभरग्राह्योपि द्वितीयनियममनुरुन्धानो हीषादिनिधनघटितसौभरविशेषमेव गृह्णातीति सिद्ध नियमान्तरमित्यर्थ। क्व तर्हि शाखान्तरस्थसौभरस्य निवेश इत्यपेक्षायामाह—**अतश्चेति** ॥ सिद्धान्ते सौभरफलात् वृष्ट्यादेर्नातिरिक्त वृष्ट्यादिफल हीषादिभ्य इति प्रयोजनं व्यतिरेकत एव ज्ञातु शक्यमिति नोक्तम् ॥

॥ इति त्रयोदशं सौभराधिकरणम् ॥

इति कविमण्डन-खण्डदेवशिष्य-शंभुभट्टविरचितायां भाट्टदीपिकाव्याख्यायां प्रभावल्यां द्वितीयाऽध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

अथ तृतीयः पादः ।

(१ अधिकरणम् ।)

गुणस्तु ॥ ज्योतिष्टोमे "यदि रथन्तरसामा सोम स्यादैन्द्रवायवाग्रान्ग्रहान्गृह्णीयात्, यदि बृहत्सामा शुक्राग्रानि"ति श्रुतम् । तत्र यदिशब्दोपात्तस्य निमित्तत्वस्य न तावद्रथन्तरे बृहति वान्वय, तस्य विशेषणत्वेन वृत्त्यनर्हत्वात् । नाप्यन्यपदार्थे, तस्य कादाचित्कत्वाभावात् । नापि विशिष्टे ज्योतिष्टोमे, सामान्तराणामपि नियतत्वेन बृहद्रथन्तरयोरन्ययोगव्यावृत्त्या विशेषणत्वासंभवात्, ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनायोगस्यापि व्यावर्तयितुमशक्यत्वाच्च । अत समासार्थस्य केवलरथन्तरसामकत्वस्य प्रकृते कर्मणि वा । उभयथापि कादाचित्कत्वाभावात् बहुव्रीह्यन्तपदवैयर्थ्यापत्तेरैन्द्रवायवाग्रत्वशुक्राग्रत्वयोर्विकल्पापत्तेश्च न तत्रापि तदन्वय इत्यर्थ ॥

(भाष्योदाहृतजगत्सामान्तवाक्यानुदाहरणे निमित्तनिर्देशेन विषयवाक्यसंग्रहः)

अत्रभाष्ये—"यदि रथन्तरसामेत्यादि यदि जगत्सामा आग्रयणाग्रान्गृह्णाती"त्यन्तमुदाहृतम् । तत्र जगत्सामवाक्ये क्रत्वक्रतुसयोगहेतुकप्रकृतानिवेशहेतो पूर्वपक्षसाधकतया सूत्रे उपात्तस्याऽसभवात् जगच्छब्दार्थाभावेनैव प्रकृतकर्मण्यनिवेशस्य दशमे साधयितव्यत्वात् सिद्धान्तासभवेन व्यर्थस्तदुपन्यास इत्यभिप्रेत्य प्रस्तुतविचारोपयोगितया आद्य वाक्यद्वयमेवोदाहरति—**ज्योतिष्टोम इति** ॥

(विषयवाक्यार्थ. प्रासङ्गिकी पूर्वपादसंगतिः अध्यायसंगतिश्च)

येषु दारुपात्रेषु तत्तद्देवताभेदेन सोमरसो गृह्यते ते ग्रहा ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणाश्विनाद्या प्रातस्सवने गृह्यन्ते । तत्र रथन्तरसामत्वपक्षे ऐन्द्रवायवमादित कृत्वा ते ग्रहा ग्राह्या । बृहत्सामत्वपक्षे शुक्रमादित कृत्वा ते ग्रहा ग्राह्या इत्युदाहृतवचनार्थ । पूर्वपादे पक्षद्वयेऽपि निश्चितविधेयत्वस्य गुणस्य क्व पूर्वत्रासभवात् भेदकत्व क्व वा फले विधानेन व्यवस्थार्थत्वेन वा पूर्वत्र सभवादभेदकत्वमिति निर्णीते अधुना सन्दिग्धविधेयत्वस्य गुणस्य क्व विधेयत्वात् भेदकत्व क्व वा तदभावादभेदकत्वमिति निर्णयार्थ चिन्तान्तरारम्भ इति प्रासङ्गिकीमथवाऽवसररूपा वा पादसङ्गति भेदाभेदनिरूपणादध्यायसङ्गतिच पादान्तरत्वादनन्तरसङ्गत्यभावेऽप्यक्षतिच स्पष्टत्वादप्रदर्श्य पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥

(यदिशब्दस्य निमित्तपरत्वनिरासः)

यद्यपि यदि राजन्य वैश्य वा याजयेदित्यादौ यदिशब्दो निमित्तपरतया दृष्ट, तथापीह विशेषणस्य विशेष्यस्य विशिष्टस्य वा निमित्तत्वासभवान्न तत्प्रतिपादकतया नैमित्तिकोऽग्रतागुण क्रत्वङ्गतया विधातु शक्यत इति पूर्वपक्षोपपादकतयोपपादयति—**यदिशब्दोपात्तस्येति** ॥ **वृत्त्यनर्हत्वादिति** ॥ बहुव्रीह्यन्तपदे प्रथमोपनिपतितस्य रथन्तरादिशब्दस्यान्यपदार्थोपसर्जनीभूतस्वार्थप्रतिपादकत्वेन तस्मिन् पदान्तरोपात्तनिमित्तत्वान्वये रथन्तरपदस्य सापेक्षतया सविशेषणाना वृत्तिनिषेधात् वृत्त्यनर्हत्वापत्ते केवलरथन्तरमात्रस्य निमित्तत्वे अग्नावपि विद्यमानस्य निमित्तत्वापत्तेश्चायुक्त रथन्तररूपविशेषणस्य निमित्तत्वमित्यर्थ । **कादाचित्कत्वाभावादिति** ॥ अन्यपदार्थ सोमद्रव्य, तत्साध्यो यागो

(अयोगव्यावृत्त्याऽन्ययोगव्यावृत्त्या वा क्रतो रथन्तरविशेषणत्वासंभवात् विशिष्टनिमित्तत्वपक्षेन रथन्तरनिमित्तत्वम्)

नापि विशिष्ट इति ॥ विशिष्टे तदन्वयपक्षेऽपि किमन्यपदार्थो विशेषण विशेष्य वा । **नाद्यः**, 'सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहा'विति सूत्रेण रथन्तरशब्दस्य पूर्वनिपातेन विशेषणत्वप्रतीतेर्विशेष्यत्वायोगेन व्युत्पत्तिभङ्गापत्ते । नच—विग्रहवेलायामन्यपदार्थस्य क्रतो षष्ठ्यन्तत्वेन विशेषणत्वस्य रथन्तरस्य प्रथमान्तत्वेन विशेष्यत्वस्य च प्रतीतेवैशिष्ट्यसभव इति—वाच्यम्, विग्रहवाक्यस्यावैदिकतया तदुपात्तविशेषणविशेष्यभावेन निमित्तत्वान्वयानुपपत्ते, ग्रहाग्रतानिमित्तभूते रथन्तरे प्रकरणादेव क्रतुमत्त्वसिद्धे स्वायोगव्यावृत्त्या क्रतो; विशेषणत्वस्य वैयर्थ्याच्च, क्रत्वन्तरयोगव्यावृत्त्या विशेषणत्वस्योपदेशेन तद्व्यावृत्ते प्रमाणाभावादेव सिद्धत्वेन वैयर्थ्याच्च । अतिदेशेन तद्व्यावृत्तेस्तत्वाप्यनिष्टत्वाच्चेति क्रतोर्विशेषणत्वपक्षमयुक्त मत्वा सभवदुक्तिक द्वितीय पक्ष निरस्यति—**ज्योतिष्टोम इति** ॥

(रथन्तरमात्रसाधनत्वविधाने वाक्यापत्तेः विषमशिष्टविकल्पायोगेन तदनङ्गीकारेणापि निमित्तत्वानुपपत्तेश्च कर्मभेदस्यैव मुख्यत्वम्)

गायत्र्यादीना सामान्तराणामपि स्तोत्रान्तरसवन्धितया ज्योतिष्टोमे विशिष्य विहितत्वेन तद्व्यावृत्त्या रथन्तरादेविशेषणत्वानुपपत्तिरित्यर्थ । **ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनेति** ॥ शङ्ख पाण्डुर एवेत्यादौ पाण्डुरत्वादेविशेष्यतावच्छेदकावच्छेदेन स्वायोगव्यावृत्त्या विशेषणत्वस्य दृष्टत्वेऽपि प्रकृते तदसभव, नहि गायत्र्यादिसामान्तरकार्यावच्छिन्ने क्रतौ शक्यो रथन्तरायोगो व्यावर्तयितुमित्यर्थ । अतो रथन्तरमेवास्य सामेति समासार्थावगमात् तस्यच प्रकरणेनाप्राप्तत्वेन निमित्तत्वानुपपत्तेर्विधेयत्वावगमात् प्रकृते ज्योतिष्टोमे केवलरथन्तरसामत्वस्य विधाने ऐन्द्रवायवाग्रतादेरपि विधाने वाक्यभेदापत्ते तदङ्गीकारेणापि तद्विधाने केवलरथन्तरसामकत्वस्य ज्योतिष्टोमे साक्षादनन्वयित्वेन स्तोत्रसाधनमन्त्रद्वारा निवेशस्य वाच्यत्वे तेषु सामान्तरस्य विशिष्याम्नानसिद्धत्वेन

ग्रहाग्रतानिमित्तत्वेन निवेशायोगादुभयविशिष्टकर्मान्तरमेव विधीयते, यदिशब्दस्त्वविवक्षितार्थ इति प्राप्ते—

बृहद्रथन्तरयोर्ज्योतिष्टोमे पाक्षिकत्वात्स्वायोगव्यावृत्त्या परस्परायोगव्यावृत्त्या वा विशेषणत्वोपपत्तिः । नच ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेन तदभावः, स्वावान्तरकार्यपृष्ठस्तोत्रत्वावच्छेदेन तदुपपत्तेः, अन्यथा तवापि साक्षाद्यागे प्रोक्षणावघातादौ तदसंभवावश्यम्भावात् । अतो युक्तैव रथन्तरविशिष्टस्य क्रतोर्निमित्तता ।

वस्तुतस्तु—न क्रतोर्निमित्तान्तर्भावः, प्रयोजनाभावात्, प्रकरणावगतक्रत्वङ्गत्वबलेनान्यपदार्थसंबन्धस्यानुवादत्वात्, अन्यथा ज्योतिष्टोमरूपान्यपदार्थस्य विकृतावभावेन शुक्राग्रतादेरनापत्तेः । अतो लक्षणयापि रथन्तरमेव निमित्तम्, नैमित्तिकोऽग्रताविशेषः प्रकृतापूर्वसाधनीभूतग्रहोद्देशेन विधीयते । न च पाठादेवैन्द्रवायवाग्रत्वनियमस्य प्राप्तेस्तद्विधिवैयर्थ्यम्, तत पूर्वमेव नैमित्तिकतया विधानात् । तत्प्रयोजनं च निमित्ताभावे प्रकृतौ विकृतौ च

विषमशिष्टविकल्पायोगादनिविशमानरथन्तरमात्रसामत्वगुणस्य भेदकत्वादुभयविशिष्टकर्मान्तरविधिरेवायम् । तत्रचाव्यक्तत्वात् ज्योतिष्टोमातिदेशप्राप्तसर्वस्तोत्रेषु रथन्तरसाम्नो निवेशस्तत्रैव चावान्तरप्रकरणादग्रताविशेषोऽङ्गमित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**अत इति** ॥

(यदिशब्दस्याविवक्षितत्वेन विध्युपपत्तिनिरूपणम्)

विधायकस्य स्यादित्यादेर्यदिशब्दोपहतविधिशक्तित्वात्कर्मान्तरविधायकत्वानुपपत्तिं परिहरति—**यदिशब्दस्त्विति** ॥ यदिशब्दस्य प्राप्तिद्योतकमात्रत्वेन प्रमाणान्तरेण प्राप्त्ययोगे "यदाग्नेय" इत्यादिष्विवाविवक्षितार्थत्वमित्यर्थः । यानितु "यदिशब्दपरित्यागो रुच्यध्याहारकल्पना । व्यवधानेन सबन्धो हेतुहेतुमतोश्च लिङि"त्यादिना वार्तिके यदिशब्दान्वयाय प्रकारान्तराणि दर्शितानि, तदुपपादनं कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(पूर्वपक्षिणापि अवान्तरकार्यद्वारैव विशेषणत्वं वक्तव्यमित्यादिनिरूपणम्)

यदिशब्दोपात्तनिमित्तत्वस्य रथन्तरविशिष्टक्रतुरूपविशेष्यान्वयेऽपि एकार्थाभावलक्षणसामर्थ्याविघातेन समासोपपत्तेस्तत्रच गायत्र्यादिसामान्तरकार्यावच्छिन्ने क्रतौ रथन्तरायोगस्य प्राप्त्या तद्व्यावृत्तिसिद्धे संभवत्येव रथन्तरस्य विशेषणत्वम् । अतो नानिविशमानतेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**बृहद्रथन्तरयोरिति** ॥ एकपृष्ठस्तोत्ररूपावान्तरकार्यद्वारा क्रतौ द्वयोरपि योगप्राप्तौ परस्परव्यावृत्त्या वा विशेषणत्वमित्यर्थः । **स्वावान्तरेति** ॥ स्वावान्तरकार्यद्वारा सर्वेणापि विशेषणेन विशेष्यमवच्छेत्तव्यम् । अस्तिच बृहद्रथन्तरयोः पृष्ठरूपावान्तरकार्ये व्याप्यवृत्तितेति तद्द्वारा सा क्रतावप्यवच्छेदकावच्छेदेन व्याहतवेत्यर्थः । विपक्षे बाधकमाह—**अन्यथेति** ॥ कर्मान्तरत्ववादिनोऽपि रथन्तरसामत्वायोगस्य प्रोक्षणादौ सर्वथा विद्यमानस्य व्यावृत्त्यसिद्धेर्विशेषणत्वानुपपत्तिस्तुल्येत्यर्थः । यद्यप्यतिदेशप्राप्तसामान्तरव्यावृत्त्या पूर्वपक्षे तस्य विशेषणत्वं नायोगव्यावृत्त्या, तथापि साक्षात् क्रतौ सामान्तरयोगस्यासंभवात् तद्व्यावृत्त्या रथन्तरसामत्वस्य विशेषणत्वमनुपपन्नमेव । अतः स्तोत्ररूपावान्तरकार्यद्वारैव सामान्तरवत्त्वस्य क्रतौ प्राप्त्या तद्द्वारैव रथन्तरसामत्वविशेषणेन व्यावृत्तिः

कर्तव्या । साच ममापि तुल्येति साक्षाद्याग इत्यनेन सूचितम् ॥

(विकृतौ विशेष्याभावेनैन्द्रवायवाग्रतानापत्त्या रथन्तरसाममात्रनिमित्तत्वोपपादनम्)

अन्यथेति ॥ ज्योतिष्टोमे निमित्ते तदपूर्वसाधनीभूतग्रहणाङ्गत्वेनाग्रताविधानेऽपि सत्यपि विकृतावङ्गितावच्छेदकरूपाक्रान्तत्वे चोदकरहितायाः तद्धोमस्यैव निमित्तरहितत्वात् तदग्रताप्राप्त्यनापत्तिरित्यर्थः ॥

(विशेषणान्वयस्यैव न्यायसिद्धत्वाल्लक्षणापि न दोषायेत्यादि निरूपणम्)

लक्षणयापीति ॥ यद्यप्यन्यपदार्थोपसर्जने रथन्तरे निमित्तत्वान्वयोऽव्युत्पन्नः, तथापि शाब्दबोधे विशिष्ट एवान्वितस्यापि निमित्तत्वस्य विशेष्ये विशिष्टे वा कादाचित्कत्वाभावेन बाधे सति विधिनिषेधौ विशेषणे सङ्क्रामतो विशेष्ये बाध इति न्यायेन शिखी ध्वस्त इत्यादिवत् विशेषणे सङ्क्रान्त्युपपत्तिरूपयुक्त्यन्तरं यथाऽनुक्तसमुच्चयार्थकादिना सूचितम्, तथा यदिशब्दस्याविवक्षितार्थत्वाकल्पनापेक्षया लक्षणया अदुष्टत्वमपि सूचितम् । नच प्रकरणलभ्यान्यपदार्थानुवादे प्रयोजनाभावः, वैरूपसामेत्यादौ वरूपादीनां बहुव्रीह्यन्तनिर्देशसादृश्येन पृष्ठस्तोत्र एव निवेशरूपप्रयोजनस्य दशमे वक्ष्यमाणत्वात् । अतो रथन्तरमेव निमित्तम् । तस्यच प्रकृतावेव निवेशात्तत्रैवाग्रताविशेषो नैमित्तिको विधीयत इत्याह—**नैमित्तिकन्त्विति** ॥

(बृहद्विरोधिनो रथन्तरस्य रथन्तरविरोधिनो बृहतश्च निमित्तत्वम्)

प्रकृतौ विकृतौ चेति ॥ रथन्तरमात्रस्य निमित्तत्वेऽपि अप्रवृत्तप्रवर्तकत्वात् विधेरस्मिन् सति कुर्यादिति कादाचित्क्या कर्तव्यतायाः विध्यर्थत्वात् कादाचित्केनैव निमित्तेनान्वयात् यदिशब्दोपात्तस्य निमित्तत्वस्य कादाचित्कत्वव्याप्यत्वात् कादाचित्कत्वस्यच बृहद्रथन्तरयोरन्योन्यविरोधप्रयुक्तत्वात् बृहद्विरोधिनो रथन्तरस्य रथन्तरविरोधिनो बृहतश्च निमित्तत्वं ज्ञेयम् । विरोधिनाच क्वचिद्वैकल्पिकत्वात् क्वचित् बाधकसत्त्वात् भवति, यथा प्रकृतौ वैकल्पिकत्वात् विकृतावपि यत्र नैकतरनियमस्तत्रान्यतराग्रताया लोपो निमित्ताभावात्, यत्रतु तन्नियमस्तत्र विरोधिसामान्तरसत्त्वे बाधकस-

लोप । यद्यपि च सर्वत्र निमित्तस्य सत्वे नैमित्तिकावश्यकत्वमात्र प्रमेयम्, तथापि तस्यात्र पाठादेव सिद्धेस्तदभावे तदभाव एव प्रमेय बोध्यम् । तस्मान्न कर्मान्तरविधि ॥ १ ॥ ३१ ॥ इति द्वितीये रथन्तरसामाधिकरणम् ॥

(२ अधिकरणम्)

अवेष्टौ ॥ राजसूये राजकर्तृके प्रत्येकदक्षिणाम्नानादवेष्टिसञ्ज्ञका पञ्चेष्टय पृथक्प्रयोगा समाम्नाता । तदवान्तरप्रकरणे "यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्य मध्ये निधायाहुतिमाहुति हुत्वाऽभिघारयेत् यदि राजन्य ऐन्द्र यदि वैश्यो वैश्वदेवमि"ति श्रुतम् ।

तत्रापि पूर्ववद्ब्राह्मणकर्तृकत्वादि निमित्तमेव, यदि शब्दश्रुते, राजसूयस्य त्रैवर्णिककर्तृकत्वेन ब्राह्मणादे प्राप्तत्वाच्च, राजशब्दस्य प्रजापालनकर्तरि सर्वलोकप्रसिद्धे

त्वात् सेति । तत्र रथन्तरादेर्निमित्तस्य सत्त्वेन तत्तदग्रताप्राप्तावपि यत्र सत्रादौ द्वयोरपि समुच्चयाद्विरोविताभावस्तत्र निमित्तत्वाभावात् तत्तदग्रतालोप एवेत्यर्थ ॥ **पाठादेवेति**॥ एतच्चैन्द्रवायवाग्रतामात्रविषयम् । शुक्राग्रताविधौ तु तस्या पाठादिना सभवत्प्राप्तिकत्वाभावेन निमित्ते नैमित्तिकावश्यकत्वप्रमेयस्यैवावश्यबोध्यत्वादिति ध्येयम् । सिद्धान्तमुपसहरति **—तस्मादिति** ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजन पूर्वपक्षे ज्योतिष्टोमाङ्गभूत सोमयागान्तर बृहन्मात्रमामक रथन्तरमात्रसामकच कार्यम्, सिद्धान्ते नेति, तथा ज्योतिष्टोमे रथन्तरसामत्वाभावेऽपि पाठप्राप्तेन्द्रवायवाग्रतैव पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते नेतिच स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति प्रथमं ग्रहाग्रताया ज्योतिष्टोमाङ्गताधिकरणम् ॥

(आग्नेयादिपञ्चावेष्टिपृथक्प्रयोगत्वम् । तेषां च प्रतियोगिविधयाऽत्रापेक्षितानां निर्देश इत्युपपादनम्)

राजसूये "आग्नेयमष्टाकपाल निर्वपति हिरण्य दक्षिणेन्द्रमेकादशकपालमृषभो वही दक्षिणा वैश्वदेव चरु पिशङ्गी पष्ठौही दक्षिणा मैत्रावरुणीमामिक्षा वशा दक्षिणा बार्हस्पत्य चरु शितिपृष्ठो दक्षिणा" इतिवाक्यैरवेष्टिसञ्ज्ञकेष्टय पञ्च विहिता । अत्रैकावेष्टिसञ्ज्ञायोगेऽपि साकमेधवदुत्पत्तिवाक्ये प्रत्येक दक्षिणाम्नानात् दक्षिणायाश्च कर्त्रानत्यर्थत्वात् तद्भेदेन कर्तृत्वभेदप्रतीतेस्तद्भेदेन च प्रयोगभेदावगते एकैक कर्माग्न्यन्वाधानादि ब्राह्मणतर्पणान्ताङ्गविशिष्ट भेदेनानुष्ठेयमित्येकादशे वक्ष्यमाणमभिप्रेत्य विचारयिष्यमाणवाक्यविधेयप्रयोगान्तरप्रतियोगिविधेयाऽपेक्षितानि पूर्वकर्मप्रयोगविधायकवाक्यान्यादावुदाहरति—**राजसूय इति** ॥

(फलान्तरशङ्कानिरासः सिद्धान्तसाधकनिर्देशश्च)

फलान्तरशङ्कानिवृत्त्यर्थ राजसूय इत्युक्तम्। सिद्धान्तसाधकतया राजकर्तृक इतिच । प्रस्तुतविचारविषयवाक्यमुदाहरति **—तदवान्तरेति** ॥

(यदि ब्राह्मणो यजेतेति विषयवाक्यनिर्देशस्तदर्थश्च वैश्यवाक्ये मध्ये निधनस्यानुवादश्च)

यदि ब्राह्मणो यजेत तदा पञ्चानामप्येतेपा हविषा वेद्यामासादने पञ्चमस्थाने पठितस्य बार्हस्पत्यस्य तृतीयस्थाने म यमे आसादन कृत्वा अवशिष्टहविषा प्रत्येक क्रमेणाहवनीये प्रक्षेपानन्तर तद्धवि सस्कारार्थोपस्तरणाभिघारणाज्यशेषेण जुहूस्थेन बार्हस्पत्यस्य मध्ये आसादितस्याभिघारण कृत्वाऽन्ते तस्य होम कर्तव्य । एवमितरयोरपि ज्ञेयमित्युदाहरणवाक्यत्रयस्यार्थ । वैश्यवाक्ये स्वत एव वैश्वदेवस्य तृतीयस्थाने पठितत्वात् तेनैव मध्ये निधानप्राप्तेर्मध्ये निधानविधिनित्यानुवाद इति विशेष इत्युक्तमधिकरणमालायाम् ॥

(कर्त्रादीनां भावनाप्रयोगभेदकत्वेन प्राकरणिकसङ्गतिः)

तत्र गुणादीना विध्यापादनद्वारा भेदकत्वात् कर्त्रादीना च गुणाना भावनोत्पत्तावनन्वयित्वेन तद्विध्यापादनद्वारा तद्भेदकत्वायोगेऽपि प्रयोगान्वयित्वात् तद्विध्यापादनद्वारा भावनाप्रयोगभेदकत्वनिरूपणात् प्राकरणिकी सङ्गति च स्पष्टत्वादप्रदर्श्य पूर्वपक्षमेवाह**—तत्रापीति** ॥

(ब्राह्मणकर्तृकत्वे निमित्ते मध्ये निधानगुणविधिरिति पूर्वपक्षः)

ब्राह्मणस्य कर्तृतासबन्धेन यदिशब्दोपात्तनिमित्तान्वयित्वोपपत्ते विशिष्टविधिगौरवाप्रसङ्गाच्च तस्यामेवेष्टौ तत्तत्कर्तृत्वे निमित्तत्वे मध्ये निधानादिगुणविधिरित्यर्थः । प्राप्त्यभाव निरस्यति**—राजसूयस्येति** ॥

ननु—राजसूयवाक्ये राजशब्दश्रवणात्तत्पदवाच्यराजत्वजातिमत एवाधिकारप्रतीतेस्तद्रहितब्राह्मणादेस्तत्र कथ प्राप्तिरित्यत आह**—राजशब्दस्येति । प्रजापालनकर्तरीति** ॥ यथैव कुलालनापितचोरादिशब्दाना तत्तत्क्रियाकर्तृत्वे शक्ति सर्वलोकप्रसिद्धेस्तथैव तदविशेषादन्याप्रेरितप्रजापालनकर्तृत्वे राजपदस्य शक्तेस्तद्वत्त्वेन ब्राह्मणादीनामपि तत्पदवाच्यत्वेन तत्राधिकारात् प्राप्तिरित्यर्थ ॥

(लाघवानुगृहीताया अपि द्रविडप्रसिद्धेः सर्वत्रोक्तप्रसिद्धितो दुर्बलत्वात् जातिं विहायापि राजशब्दप्रयोगः)

ननु—सखण्डोपाधे शक्यतावच्छेदकत्वकल्पने गौरवा-

क्षत्रियमात्रे द्रविडप्रसिद्धेस्तु म्लेच्छदेशप्रसिद्धित्वेनासाधकत्वात्, व्याकरणप्रसिद्धेस्तन्मूलकत्वेनानियामकत्वाच्च, सर्वलोकप्रसिद्धे श्रौतयदिशब्दमूलकत्वाच्च । अतो ब्राह्मणादिकर्तृकत्वे निमित्ते मध्येनिधानपूर्वकप्रत्याहुत्यभिघारणविशिष्टपञ्चहविष्कैकेष्टिप्रयोगो राजसूयान्तर्गतो विधीयते । प्रत्येकप्रयोगाश्च पञ्चानुलोमविषया इति बोध्यम् । "एतया-

पत्तेर्द्रविडानामपालयत्यपि क्षत्रिये राजशब्दप्रयोगात् तज्जातिवाचित्वमेव लाघवाद्युक्तमित्यत आह—**क्षत्रियमात्र इति** ॥ द्रविडाना प्रत्यन्तदेशवासित्वेन ('प्रत्यन्तो म्लेच्छदेश स्या'दिति कोशात्) तत्प्रसिद्धेर्म्लेच्छदेशप्रसिद्धित्वेन न पीलुशब्द इव राजशब्देऽपि शक्तिग्रहसाधकत्वम् । नहि शक्तिग्राहकप्रमाणगत एव प्राबल्ये निर्णायके सति सन्देहाभावे स्वतोऽप्रमाणभूतस्य लाघवस्य निर्णायकत्व युज्यते । अतएव जाति विहायापि सर्वेषा प्रयोगस्य निर्णायकत्वान्न बहिराज्यादिशब्दानामिवेह जातिवाचित्व युक्तमित्यर्थ ॥

(व्याकरणस्मृतेरपि साधुत्वान्वाख्यानमात्रार्थत्वं न शक्तिग्राहकत्वमिति कथनम्)

ननु—तस्य कर्मेत्यर्थे 'ब्राह्मणादिभ्यश्चे'ति सूत्रेण ब्राह्मणादिगणपठितराजशब्दात् परत ष्यञ्प्रत्ययेन, **अथवा—** 'पत्यन्तपुरोहितादिभ्यो यगि'ति सूत्रेण पुरोहितादिगणपठितत्वेन तस्माद्यक्प्रत्ययेन वा राजशब्दस्य राज्ञ कर्म राज्यमित्येव प्रजापालनकर्मणि व्युत्पत्ते राजशब्दस्य ब्राह्मणशब्दवत् प्रजापालनकारिवाचित्वानवगमात्सिद्धवन्निर्देशेन जातिवाचितैवाध्यवसीयते। ततश्च दुर्बलप्रसिद्धेरपि प्रबलव्याकरणस्मृत्युपष्टब्धत्वेन प्राबल्योपपत्तेर्जातिवाचित्वमेव युक्तमित्यत आह **—व्याकरणेति** ॥ व्याकरणस्मृतेस्साधुत्वान्वाख्यानमात्रत्वेन शक्तिग्रहे प्रमाणाभावात्, तत्त्वेपिवा प्रजापालनकर्तुं राज्ञो यत् प्रजापालनरूप कर्म तत् राज्यमित्यर्थे राज्यशब्दव्युत्पत्तावपि राजशब्दस्य प्रजापालनकर्तृवाचित्वानिवारणात् तस्या अपि द्रविडप्रसिद्धिमूलकतया नियामकत्वानुपपत्ति । नचैतावता राज्यशब्दशक्तिग्रहणस्य राजशब्दव्युत्पत्तिग्रहसापेक्षत्वम्, राजकर्मत्वेनाबोधेऽपि प्रजापालनत्वेन बुद्धस्यैव तस्य शक्यतावच्छेदकत्वोपपत्ते । **किंच—**सार्वलौकिकप्रसिद्धेरपि "न राज्ञ प्रतिगृह्णीयादराजन्यप्रसूतिन । न शूद्रराज्ये वसेदि"त्यादिस्मृत्युपष्टब्धत्वान्न केवल प्रसिद्धेरेव क्षत्रियस्य तद्बोध्यत्वम्। **एतेन—**क्षत्रियस्यैव प्रजापालन परमो धर्म । राजा सर्वस्येष्टे ब्राह्मणमित्यादिमन्वादिस्मृतीनामपि तदुपष्टम्भकत्वादिति—**निरस्तम्**, तासा क्षत्रियमात्रोद्देशेन पालनावश्यकताविधायकत्वेऽपि रागादिना ब्राह्मणादावपि पालयितृत्वसभवात्। अतो नासामुपष्टम्भकत्वमित्यर्थ । प्रत्युतायांवर्तप्रयोग एव विशेषत श्रुत्युपष्टब्ध इत्याह—**सर्वलोकेति** ॥ प्रजापालनकर्तृत्वाविशेषेपि उपनयाधानविधिसिद्धाग्निविरहयोरभावेन शूद्रस्य व्यावृत्तावपि त्रैवर्णिकाना राजसूयेऽधिकारस्याव्याहतत्वात् तदन्तर्गतावेष्टावपि तेषामधिकारात् ब्राह्मणादाना कर्तृत्वेन प्राप्ते राजन्यवाक्येऽनियमेनेव राज्ञ कर्तृतया प्राप्ते-

निमित्तत्वस्यैवाश्रयणात् तत्साहचर्यादिहापि ब्राह्मणादिवाक्ययोरपि निमित्तत्वमेव युक्तमित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षोपसहारव्याजेन पूर्वपक्षे नैमित्तिक विधेयविवेक दर्शयति—**अत इति** ॥

(पूर्वोत्तरपक्षयोः प्रयोगभेदे सत्यपि पूर्वपक्षे पञ्चहविष्कैकप्रयोगो राजसूयान्तर्गत इति निरूपणम्)

अयमर्थः—नात्राभिघारणमात्र नैमित्तिकतया विधीयते, मध्ये निधानानुवादासभवात्, अतो मध्ये निधानविशिष्टाभिघारणस्य पञ्चहविष्कैकेष्टिप्रयोग विनाऽनुपपद्यमानस्यैकैकह् विष्कैकेष्टिप्रयोगेष्वनिवेशान्मध्ये निधानरूपविशेषणसामर्थ्यात् तद्विशिष्टाभिघारणस्य प्रयोगान्तराक्षेपकत्वम् । ततश्च पूर्वोत्तरपक्षयो प्रयोगान्तराक्षेपकत्वे तुल्येऽपि निमित्तार्थत्वपक्षे राजसूयान्तर्गतोऽपि नैमित्तिक पञ्चहविष्कैकेष्टिप्रयोग सिध्यति । विधायकत्वपक्षेतु राजसूयाद्बहिरेव तादृश प्रयोगान्तरमिति प्रयोजनभेदोऽनुसन्धेय —**इति** । क्व तर्हि निमित्तार्थत्वपक्षे राजसूयान्तर्गताना प्रत्येकप्रयोगाणा निवेश इत्यपेक्षायामाह—**प्रत्येकेति** ॥ अनुलोमाना तत्तत्पितृगतजातिमत्त्वाभावेऽपि तत्तन्मातृगतजातिसद्भावस्य तत्तत्स्मृतिषूक्तेः **ब्राह्मणात्** क्षत्रियायामुत्पन्नस्य राजत्वजातिमत्त्वेन राजसूयेऽधिकारात् तद्विषया प्रत्येकप्रयोगा इत्यर्थ । यदातु तस्यापि "यदि राजन्यमि"ति वाक्येन पञ्चहविष्कैकेष्टिप्रयोगस्यैव प्राप्तेर्न प्रत्येकप्रयोगाणा निवेश इत्यालोच्यते, तदा प्रत्येकप्रयोगाणामप्यनवकाशतया बाधासभवात् तत्तत्कर्तृभिस्तेषामपि समुच्चयेनानुष्ठानमिति द्रष्टव्यमिति बोध्यमितिपदेन सूचितम् ॥

(एतयान्नाद्यकामं याजयेदित्यनेन प्रयोगद्वयस्यापि बहिः फलार्थ विधानम्)

ननु—एवमेतया अन्नाद्यकाम याजयेदिति विधेरन्नाद्यार्थत्वेनापि प्रयोगान्तरापत्तिरित्यत आह—**एतयेति** ॥ अस्मिश्च वाक्ये प्रयोगान्वयिगुणान्तराभावेन तद्भेदाप्रसक्ते कर्त्रपेक्षाया राजसूयवाक्यगतावेष्टिकर्तृक्षत्रियेणैव नैराकाङ्क्ष्यात्तस्यैवोपस्थिततत्वात् कर्तृत्वेनान्वयोपपत्तेर्विनियोगान्वयिगुणसत्त्वेनावेष्टिमात्रस्यैव विनियोगान्तरमात्र क्रियते । एवच युगपत्प्रयोगे च योगसिध्यधिकरणन्यायेनानेकफलजननायोगात् बहिरपि तत्तत्प्रयोगाणामन्नाद्यार्थमनुष्ठानमित्यर्थ ॥

(द्रविडप्रसिद्धेरपि श्रुतिस्मृत्यनुगृहीतायाः प्रामाण्येन जातिमत एवात्र विवक्षितेति सिद्धान्तोपक्रमः)

स्मृते प्रसिद्धिद्वयेप्यनुग्राहकत्वसाम्येऽपि द्रविडप्रसिद्धे

न्नाद्यकाम याजयेदि''त्यनेन चोभयोरपि नित्यनैमित्तिकप्रयोगयो फलार्थं बहि क्रत्वनुष्ठानमिति न ब्राह्मणादिगुणस्य भेदकत्वमिति प्राप्ते—

''राजानमभिषिञ्चेदि''ति श्रुतौ राजोद्देशेनाभिषेकविधानादभिषेकाधिकारिकराज्ययोगात्प्रागेव राजशब्दस्य क्षत्रियवाचित्वप्रतीतेस्तस्य कर्मणीत्यधिकृत्य ''पत्यन्तपुरोहितादिभ्यो यक्'' इति स्मृत्या पुरोहितादिगणपठिताद्राजशब्दाद् यगादिविधानेनच राज्यशब्दस्य राजशब्दप्रसिद्धिपूर्वकत्वावगते. द्रविडप्रयोगानुसारेण राजशब्द क्षत्रियवचन एव । अतश्चावेष्टौ ब्राह्मणादीना प्राप्त्यभावाद्विधेयत्वावगते कर्तृरूपाद् गुणादवेष्टिप्रयोगान्तरमेव पञ्चहविष्कैकेष्टिरूप समस्तगुणविशिष्ट बहि क्रतु विधीयते । तस्यचोक्तवचनेनान्नाद्य फलम् । अन्त क्रतु प्रत्येक पञ्च प्रयोगा एव । यद्यपिच पूर्वपक्षसिद्धान्तयो पञ्चहविष्कैकेष्टिप्रयोगस्तुल्य, तथापि ब्राह्मणादिगुणस्य पूर्वपक्षे न भेदकत्व सिद्धान्ते तु तदिति विशेष । तत्प्रयोजन च पक्षद्वयोपपादनेनैवोक्तम् ।

नचैव राजन्यवाक्ये तस्य प्राप्तत्वाद्विधेयत्वाभावेन भेदकत्वानापत्ति, राजन्यपदस्याभिषिक्तानभिषिक्तक्षत्रियमात्रवा-

---

सकलप्रमाणमूर्धन्यश्रुत्यनुग्राह्यत्वात् प्रामाण्ये विश्वसनीयतरत्वोपपादनेन सिद्धान्त साधयति—**राजानमिति** ॥ अभिषेके हि पालनाविकारसपादकत्वेनैव विधेयत्वादित्यर्थ ॥ इदानी राज्यशब्दस्य यक्प्रत्ययान्तत्वेनानुशासनात्तत पूर्व राजप्रकृत्यर्थनिर्णयावश्यकतयापि द्रविडप्रसिद्धे स्मृत्युपष्टब्धत्वमपीत्याह—**तस्य कर्मणीति** ॥

(राज्यायैवेतिश्रुतौ प्रत्ययस्याकारस्योदात्तत्वश्रवणोपपत्त्यर्थं यगन्तस्यैव युक्तत्वनिरूपणम्)

यद्यप्यत्र ष्यञ्यगन्यतरप्रत्ययेनापि राज्यशब्दव्युत्पत्ति समाना, तथापि लोके विशेषाभावेऽपि ''राज्यायैवेत्यभिषिच्यन्ते राजेत्येतानभिषिक्तानाचक्षते'' इत्यादिश्रुतौ राज्यशब्दगतप्रत्ययस्याकारस्योदात्तस्वरत्वोपलभात् यक्प्रत्ययान्ततैव युक्ता । तदाहि ''कर्षात्वतो घञोऽन्त उदात्त'' इति सूत्रादन्त इत्यनुवर्तमाने तद्धितस्येतिचानुवर्तमाने कित इत्यनेन यकाराकारस्याद्यन्तवदेकस्मिन्नित्येकवद्भावेनोदात्तत्वविधानात् यकारान्तत्वेन प्रत्ययोदात्तत्व लभ्यते । ष्यञन्तत्वेतु ञ्नित्यादिर्नित्यमित्यनेनाद्युदात्तविधानात प्रकृतिस्थरेफाकारोदात्तत्वं स्यादिति न्यायसुधोपपादित यगन्तत्वनिश्चयमभिप्रेत्य पत्यन्तपुरोहितादिभ्य इत्येवोपन्यस्तम् ॥

(ब्राह्मणादिकर्तृकप्रयोगान्तरविधानमिति तस्य बहिःक्रत्वनुष्ठानादिनिरूपणम्)

वचन एवेति ॥ तथाचार्यावर्तप्रयोगस्तु राजकार्यकारित्वगुणयोगेन गौण इत्येवकारेण सूचितम् । अतो ब्राह्मणादीना कर्तृत्वेनाप्राप्तेर्निमित्तत्वायोगेन विधेयत्वावश्यकत्वात् प्राप्तयागानुवादेन ब्राह्मणादिकर्तृत्वादिरूपानेकगुणविधौ वाक्यभेदापत्तेर्ब्राह्मणादिकर्तृत्वरूपात् पूर्वत्रानिविशमानात् गुणात् प्रयोगभेद इत्यभिप्रेत्य सिद्धान्ते विधेय दर्शयति—**अतश्चेति** ॥ प्रयोगान्तरस्य च धर्मिग्राहकप्रमाणसिद्ध राजसूयबहिर्भावमभिप्रेत्य बहि क्रत्वित्युक्तम् । ततश्च ब्राह्मणादिश्रवणानविच्छिन्ना अवेष्टिप्रयोगा भिन्ना एव राजसूयान्तर्गता इत्यर्थ । बहि क्रत्वनुष्ठेयप्रयोगान्तरस्यैव फलापेक्षायामपेक्षितविधित्वलाभेन 'एतया अन्नाद्यकाम'मितिवाक्येन फलसबन्ध, नतु राजसूयान्तर्गतस्य, तस्य स्वाराज्यफलेनैव निराकाङ्क्षत्वेनानाकाङ्क्षितविधित्वापत्तेरित्यभिप्रेत्याह—**तस्यचेति** ॥ **एतेन**—प्रकृतपरामर्शयतच्छब्दनिविष्टावेष्टिमात्रपुरस्कारेणान्नाद्याम्नानात् निरवकाशान्नाद्यावरोधेन निराकाङ्क्षावेष्टिस्तद्व्यतिरिक्तविषये सावकाश स्वाराज्यफल नाङ्गीकरोतीत्यपि—**अपास्तम्**, अन्नाद्यस्यापि ब्राह्मणकर्तृकप्रयोगे सावकाशत्वात् । अतो राजसूयप्रकरणपाठसार्थक्यार्थमेकैकहविष्केष्टिप्रयोगा स्वाराज्यार्था इत्यभिप्रेत्याह—**अन्तःक्रत्विति** ॥ **एतेन**—एकैकहविष्कैकेष्टीष्टिपञ्चकयो राजसूयमहाप्रयोगान्त पातेऽपि द्विविधस्यापि प्रयोगस्यान्नाद्यफलकत्व पूर्वपक्ष्युक्त—**अपास्तम्**, सन्निधानाविशेषेऽप्यनाकाङ्क्षितसबन्धस्यान्याय्यत्वेन ब्राह्मणादिकर्तृकप्रयोगान्तराणामेव तत्फलकत्वौचित्यादिति भाव ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजने)

तत्प्रयोजनमिति ॥ पूर्वपक्षे अवेष्टे राजसूयान्तर्गतप्रयोगस्य ब्राह्मणादिकर्तृकप्रयोगात् भेदेऽपि उभयो स्वाराज्यार्थत्वे विद्यमाने एवान्नाद्यार्थमप्यनुष्ठानम्, सिद्धान्तेतु अन्नाद्यार्थमेव प्रयोगान्तरम् । स्वाराज्यार्थन्तु भिन्ना एवेति पक्षद्वयस्योपपादनेन व्यक्तमित्यर्थ ॥

(राजन्यवाक्ये राजन्यपदानुवादत्वेन राजन्यकर्तृकपञ्चहविष्केष्टेः स्वाराज्यफलार्थत्वेनान्त क्रत्वनुष्ठानशङ्का)

ननु—ब्राह्मणवैश्यवाक्ययो तद्विधानेऽपि राजन्यवाक्ये राज्ञो राजसूये प्राप्तत्वेनाविधेयत्वात् नित्यप्राप्तत्वेन निमित्तत्वायोगेऽपि यदिशब्दस्य ब्राह्मणवैश्यवाक्ययोरिव परित्यागादिना राजन्यस्यानुवादमात्रत्वोपपत्तेर्मध्येनिधानस्य पञ्चेष्टिप्रयोगेष्वनिवेशेन प्रयोगान्तरविधायकत्वेऽपि तस्य स्वाराज्यफलार्थ राजसूयान्त पातेनेव विकल्पेन समुच्चयेन वा करणोपपत्तेर्बहि-प्रयोगभावानापत्तिरित्यभिप्रेत्याशङ्कते—**नचेति** ॥ राजन्यपदस्यानुवादमात्रत्वे वैयर्थ्यापत्तेस्तस्याश्चाभिषिक्तानभिषिक्तक्षत्रियमात्रवाचित्वेनानभिषिक्तक्षत्रियस्य राजसूयेऽप्राप्तत्वेन विधेयत्वात् ब्राह्मणादिवाक्यन्यायेन क्षत्रियमात्रपुरस्कारेणाभिषिक्ताधिकारिराजसूयान्तर्गतप्रयोगापेक्षया प्रयोगान्तरविधानेन तदुपपत्तिरित्याशयेन परिहरति—**राजन्यपदस्येति** ॥ कथ राजसूये अभिषिक्तस्यैवाधिकार ? इत्यत आह

त्वेन राजसूयेऽप्राप्तस्यैव तस्य विधेयतया भेदकत्वोपपत्ते। राजसूये हि राजपदस्य क्षत्रियमात्रशक्तस्यापि "राजेत्येतानमिषिक्तानाचक्षत" इति निरूढलक्षणातात्पर्यग्राहकाल्लिङ्गादभिषिक्तक्षत्रियमात्रस्यैवाधिकार। अत सिद्ध त्रिष्वपि वाक्येषु गुणस्य प्रयोगभेदकत्वम्। यदिशब्दश्चाभिघारयेदिति लिङ. प्रयोज्यत्वापरपर्यायहेतुमदर्थकत्वे आख्यातद्वयैकवाक्यत्वे च तात्पर्यग्राहक। तेन मध्ये निधानपूर्वकप्रत्याहुत्यभिघारणप्रयोजकीभूतैर्ब्राह्मणादिकर्तृकैर्यागैरिष्ट भावयेदिति वाक्यार्थो बोध्य ॥२॥ इति द्वितीयमवेष्ट्यधिकरणम्॥

—**राजसूये हीति। निरूढलक्षणेति** ॥ अस्यच शक्तिग्राहकत्वेऽभिषेकजन्यादृष्टवत्त्वेन शक्तिकल्पने शक्यताव न्छेदकत्वे गौरवापत्तेर्न शक्तिग्राहकत्वम्, अपितु क्षत्रियत्वजातौ लाघवेन शक्तस्य निरूढलक्षणातात्पर्यग्राहकत्वमात्रम्। अत एव राजसूये "ईश्वरो वा एष दिशोनून्मदितोर्यद्दिशोनुव्यवस्थापयती"त्यर्थवादे ईश्वरत्वेन कीर्तनस्य कटकोद्धरणप्रजापालने विना क्षत्रियमात्रेऽसभवात्तत्राभिषिक्तस्यैवाधिकाराल्लाक्षणिकार्थस्यैव ग्रहणादधिकार इत्यर्थ। एतच्च विभवादुक्तम्॥

(राजन्यपदस्याभिषिक्तपरत्वेनानुवादत्वेऽप्यन्नाद्यार्थप्रयोगस्य बहिःकृत्वनुष्ठानमिति सिद्धान्तकथनम्)

वस्तुतस्तु—ब्राह्मणादिवाक्यगतयजतेरिहानुषङ्गे सत्यवैरूप्याय मध्येनिधानरूपगुणविधिसामर्थ्याच्च प्रयोगभेदस्य सिद्धे तस्यचान्नाद्यवाक्यैकवाक्यतया अन्नाद्यकामो राजन्य ऐन्द्र मध्य इत्यादिवाक्यलभ्यस्यान्नाद्यार्थमभिषिक्तकर्तृकत्वेन राजन्यपदस्यानुवादत्वेऽपि योगसिद्ध्यधिकरणन्यायेन राजसूयान्तरानुष्ठाने स्वाराज्योत्पत्तावपि अन्नाद्यफलानुत्पत्तेस्तदनुरोधेन बहि प्रयोग उपपद्यत एव। वार्तिकेऽप्ययमेव पक्ष आदृत। स्पष्टमन्यत्। प्रयोजन पक्षद्वयोपपादनेनैव स्पष्टमिति नोक्तम्। यथाचात्र पक्षद्वयेऽपि तत्र दक्षिणानामेकैकप्रयोगावरुद्धत्वेन समुदितैकप्रयोगे प्राप्त्यभावेऽपि दक्षिणाप्राप्तिस्तथैकादशे वक्ष्यते॥

॥ इति द्वितीयमवेष्ट्यधिकरणम्॥

(उपनयस्यापि स्वविधिप्रयुक्तत्वाभावस्यैतन्न्यायसिद्धत्वात्पूर्वपक्षप्रयोजनस्य कर्मसु शूद्राधिकारस्योपपत्ति.)

आधानस्य स्वविधिप्रयुक्तत्वाभावपूर्वपक्षे शूद्रस्यापि कर्मस्वधिकार इति प्रयोजनस्य शूद्रस्यानुपनीतत्वेनाध्ययनाभावादविद्वत्त्वेन कर्माधिकारासभव निरसितुमाधानवाक्यवदुपनयनविधिवाक्यान्यपि सूत्रास्पृष्टान्यपि विचारविषयतया सहैवोदाहरति—**वसन्त इति** ॥ ततश्चोपनयनवाक्येष्वप्युपनयस्य पूर्वपक्षेऽविधानात् कर्मविधिभिराक्षेपस्य त्रैवर्णिकेष्विव शूद्रेऽपि सभवेन विद्वत्त्वोपपत्तेस्तत एव तस्याधिकार इति प्रयोजनत्वाविघात इति भाव ॥

(३ अधिकरणम्।)

आधाने ॥ "वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत ग्रीष्मे राजन्य शरदि वैश्य" इति श्रुतम्। तथा "वसन्ते ब्राह्मणमुपनयीत ग्रीष्मे राजन्य शरदि वैश्यमि"ति च। तत्र सर्ववर्णसाधारणाना क्रतूनामग्निविद्यासाध्यत्वादग्नेश्च उपायभूतस्याधानस्य "य एव विद्वानग्निमाधत्ते" इत्यनेनानन्याक्षिप्तशक्तिकेनाग्न्युद्देशेनाधानविधायिना प्राप्तत्वादाधाने

(पादाध्यायसंगति. पूर्वाधिकरणेन प्रत्युदाहरणसंगतिः आतिदेशिकसंगतिर्वेत्यादिनिरूपणम्)

सिद्धान्ते स्वस्ववाक्यैराधानविधिद्वारा आधानस्य गुणान् भेदात् पूर्वपक्षे चाविधानेन भेदाभावात् पादाध्यायसङ्गती यथा अवेष्टौ ब्राह्मणादीना प्राप्त्यभावेन निमित्तत्वायोगान् विधेयत्वेन प्रयोगभेदसभवेऽपीह तत्प्राप्तिसभवात् भवतु निमित्तार्थत्वमित्येव पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणरूपेण **अथवा**—यथा पूर्वत्र निमित्तार्थत्वमाशङ्क्य तन्निरासेन विधेयत्वमेव मिहापीत्यातिदेशिकी वाऽनन्तरसङ्गति सशयच स्पष्टत्वादप्रदर्श्य पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥

(क्रतुविधीनामग्निविद्यासाध्यत्वम्)

स्वर्गकाममात्रस्याधिकारात् स्वर्गकामत्वस्य च सर्ववर्णेषु सभवात् **सर्ववर्णे**त्युक्तम्। **अग्निविद्यासाध्यत्वादिति**॥ "यदाहवनीये जुहोती"त्यादिविधिभिराहवनीयादीनामङ्गतया विधानादग्निसाध्यत्वम्। अध्ययनच विना मन्त्रादिपाठासभवात् विद्यासाध्यत्वमित्यर्थ ॥

(क्रतुविधेरध्ययनविद्ययोः कार्यकारणभावस्य लोकसिद्धत्वेन विद्याक्षेपेऽपि अलौकिकाहवनीयसाधनाधानाक्षेपासंभवशङ्का)

ननु—अध्ययने विद्याजनकत्वस्य लोकतोऽवगतेरुपायत्वावगत्या क्रतुविधिभिराक्षेपसभवेऽप्यदृष्टरूपाहवनीयोपायत्वस्यान्यतोऽनवगते कथ क्रतुविधिभिरनङ्गभूतस्याऽऽधानस्याक्षेप इत्यत आह—**अग्नेश्चेति** ॥ ब्राह्मणवाक्येष्वाधानविधिरत्रेवेति विनिगमनाविरहपरिहाराय—**अनन्याक्षिप्तेत्युक्तम्**। अत्र विध्यन्तराभावादाधानस्यैव विधि, ब्राह्मणादिवाक्येषु तु वसन्तादिगुणविधौ सभवति न विशिष्टविधिराश्रयितु युक्त इत्यर्थ। एवच य एव विद्वानिति विद्वत्तानुवादस्यापि क्रतुविध्याक्षिप्तविद्वत्तयैवोपपत्तेर्विद्वद्वाक्येनोपायतयाऽऽधानस्यावगतस्य क्रतुविधिभिरेवाक्षेपात् तस्यच चतुर्वर्णसाधारण्येन प्राप्तेर्निमित्तार्थ ब्राह्मणादिश्रवणम्॥

ब्राह्मणादीनां प्राप्तेर्निमित्तार्थं श्रवणम्। ब्राह्मणकर्तृकत्वे निमित्ते वसन्ते काल आधानाङ्गत्वेन विधीयते। अथवा—ऽस्त्वेतस्य—"अथ सभारान्सभरती"ति विध्यन्तरशेषस्य वर्तमानापदेशता, तथापि "सभारेष्वग्निमादधाती"त्ययमाधानप्रापको विधि। अत्रहि न सभारा विधेया प्रमाणान्तरप्राप्तत्वात्। नापि तदधिकरणत्व, तस्मिन्नाधीयतामयमिति मन्त्रवर्णादेव प्राप्तत्वात्, अत आधानमात्रविधिरयम्।

अथवा—प्राप्ताधानानुवादेन कालविधिरात्मनेपदार्थस्यानाधातुराहवनीयत्वाभावरूपस्य च विधिरिति वाक्यभेदापत्ते "जातपुत्र कृष्णकेशोऽग्नीनादधीते"त्ययमाधानप्रापको विधि। उक्तवाक्ये तु अभ्युदयशिरस्कतया मन्त्रव-

(ब्राह्मणकर्तृकत्वे निमित्ते केवलाधानोद्देशेन निमित्तान्वयव्यतिरेकानुविधाय्यधिकरणताकत्वेन कालविधिः)

नच यदिशब्दाभावे निमित्तत्वबोधासभव, स्वरूपेण प्राप्तस्य निमित्तत्वेनैवान्वेतु योग्यतया तेन रूपेण यदिशब्दाभावेऽप्यन्वयोपपत्तेरित्यभिप्रेत्याह—**निमित्तार्थं श्रवणमिति** ॥ विधेयं दर्शयति—**ब्राह्मणकर्तृकत्व इति** ॥ आधानस्याभ्युत्पत्त्यैव प्राप्तेराधानमात्रस्यैवोद्देश्यत्वान्न विशिष्टानुवाददोषापत्तिरिति सूचयितु **आधानाङ्गत्वेनेत्येतदुक्तम्।** इदमुपनयनस्याप्युपलक्षणम्। ततश्च तदुद्देशेन वसन्तादिकालाधिकरणतानियमो विधीयते इत्यर्थ। अत एव कालस्य सन्ध्यावन्दनादिवत् निमित्ताधीनानुष्ठानविषयत्वरूपनैमित्तिकत्वासभवेऽपि निमित्तान्वयव्यतिरेकानुविधाय्यधिकरणताकत्वेनैव तदिति द्रष्टव्यम्॥

(आधानोपनयनयोरुद्देश्यत्वेऽपि नैमित्तिकविधावत्र न वाक्यभेदादिकमिति सर्वसाधारण्यमाधानस्येति कथनम्)

आधानोपनयनयोरीप्सिततत्वाख्योद्देश्यत्वेऽपि विजातीयानेकोद्देश्यत्वान्न वाक्यभेद। नवा कालस्यानुपादेयत्वेनोद्देश्यत्वेऽपि विधेयत्वात्स। एवञ्च ब्राह्मणादे कालान्तरव्यावृत्ते ब्राह्मणाद्यतिरिक्तस्य शूद्रादेरनियतकालकत्वमिति सिद्धमिति भाव॥

(काले निमित्ते ब्राह्मणादिकर्तृनियमविधानमिति पक्षान्तरोपलक्षणत्वनिरूपणम्)

अत्र वसन्तकाल इत्युपलक्षणम्। ऋतुविधिभि सर्ववर्णसाधारण्येनाधानोपनयनाद्याक्षेपसभवात्। नह्याधानाक्षेपेऽपि ऋतुप्रयोगान्त पातित्वेन तस्याक्षेप, अग्नीनामन्ते प्रतिपत्तिविधानेन पात्रवत् साधारणत्वानुपपत्त्या प्रयोगाद्बहिरेवानियतकालकर्तृत्वप्राप्ते, उपनयनस्य त्वध्ययनार्थत्वे सामर्थ्यादेव प्रयोगबहिर्भाव। अनश्चाग्निहोत्रादिपूर्वभावितयाऽनियतकाले प्रसक्तयोराधानोपनयनयोर्वसन्तादिकालकत्वे निमित्ते ब्राह्मणादिकर्तृतानियमोऽपि विधातु शक्यते। अस्मिश्च पक्षे वसन्तातिरिक्तहेमन्तादिकालकस्याप्याधानस्य ब्राह्मणाद्यनियतकर्तृत्वसिद्धि। सर्वथा ब्राह्मणादिवाक्येषु नोभयविशिष्टाधानविधि, गौरवादन्यत प्राप्तिसभवाच्चेति ध्येयम्॥

(य एवं विद्वानित्यस्य संभारविध्यर्थवादत्वेनाधानप्रापकत्वाभावात् संभारेष्वग्निमादधातीत्याधानविधानमिति पक्षान्तरानुसरणम्)

विद्वद्वाक्यस्य यच्छब्दोपबन्धाद्वर्तमानापदेशाच्च नाधानविधायकत्वसभव इत्यस्वरसात् पक्षान्तरमाह—**अथवेति** ॥ लेट्त्वकल्पनया विधित्वाशङ्का निरसितु विध्यन्तरशेषत्वोपन्यास। इदहि वचन सपत्न भ्रातृव्यमवर्त्ति सहत इत्यर्थवादसहित "अप उपमृजती"त्यादिविशेषविधिविहितानामुदकादिसभाराणामथ सभारान् सभरतीति य सामान्यत स्थापनविधिस्तस्य शेष। यो विद्वानेवमुदकादिस्थापनपूर्वमग्निमाधत्ते स स्थापनरूपाङ्गसामर्थ्यात्सहायसपन्नमपि वैरिण वर्तनरहित कुर्वीत इत्यर्थवादेन स्थापनप्रशसाकरणात् विधिशेषभूतत्वेन लेटत्वकल्पनया विधायकमित्यर्थ। **प्रमाणान्तरेति** ॥ वार्क्षपार्थिवसभाराणा वाक्यान्तरप्रमितत्वादित्यर्थ। **आधानमात्रविधिरिति**चात्र न्यायसुधाकृदुपपादितसभाराधिकरणत्वविशिष्टाऽऽधानविधिनिरास सूचित। तथात्वे नक्षत्रादिवाक्येष्वपि विशिष्टाधानविध्यापत्तेस्तुल्यत्वेन विनिगमनाविरहापत्ते। अतो विधेयान्तराभावादेवात्रैवाधानविधेरङ्गीकार्यत्वात् शुद्धाधानविधिरेवायम्। तत्रच प्रयोगान्वयिनो गुणादेरश्रवणात् प्रधानविधिभिरेवच प्रयाजादिष्विव प्रयोगस्य प्राप्तेश्च नैव विधानम्, अपितु गुणवाक्यानुसारादाहिताग्निपर्यायाग्निमात्रोद्देशेन विनियोगस्योत्पत्तेश्च करणमात्रमिति क्रतुविधिप्रयुक्ताऽऽधानाङ्गत्वमेवेह वसन्तादिविधेरित्यर्थ॥

(आधानकर्तुरपि प्रापकवचनान्तरेणाधानविधानमिति पक्षान्तरानुसरणम्)

कालविधिरिति ॥ वसन्तादिवाक्येष्विति शेष। सभारवाक्ये आत्मनेपदानिर्देशात् अनाधातार प्रत्याहवनीयत्वाभावानवगतेरन्येनाहितानामपि क्रमेणान्यस्याहवनीयत्वसभवेन तद्व्यावृत्तिफलकस्याधातृमात्रसबन्ध्याहवनीयत्वस्याप्राप्तेर्वसन्तवाक्येषु तस्य विधानावश्यकत्वेन वाक्यभेदापत्तिरित्यर्थ। जातपुत्रवाक्येतु आत्मनेपदश्रवणेन तदर्थविशिष्टाधानविधावुक्ते किं तर्हि सभारवाक्ये विधीयते? इत्यपेक्षाया तस्मिन्नाधीयतामिति मन्त्रवर्णकल्प्यसभाराधिकरणत्वविधे पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण सभाराधिकरणतैव विधीयतेऽभ्युदयशिरस्कत्वार्थमित्युत्तरमाह—**उक्तवाक्ये त्विति** ॥ वस-

र्णात्पूर्वमेवाधिकरणत्वविधि । एवच जातपुत्रवाक्ये वयोऽवस्थाविशेषलक्षणाऽपि नापद्यते । सर्वथा आधानप्राप्तेनिमित्तार्थानि ब्राह्मणादिश्रवणानि न भेदकानि ॥

तथा विद्यासाधनतया अध्ययन तत्साधनत्वेनोपनयन चार्थप्राप्तम्। अध्ययनस्य तु स्वाध्यायोऽध्येतव्य इत्यनेन नियमोऽपि । अत सर्वसाधारण्येन प्राप्तोपनयनोद्देशेन ब्राह्मणकर्तृकत्वे निमित्ते वसन्त कालो विधीयत इति प्राप्ते—

सर्वकर्तृकत्ववत्सर्वकालकत्वस्यापि आधानादौ प्राप्तिसंभवेन ब्राह्मणकर्तृकत्वे निमित्ते कालविधि काले वा निमित्ते कर्तृविधिरित्यत्र विनिगमनाविरहादुभयविशिष्टाधानादिविधिरेव । उपनयनस्य च पक्षे सम्भवत्प्राप्तिकत्वेन सुतरा विध्युपपत्ति । अतएव विनिगमनाविरहात्कर्तृकालादिरूपस्य प्रयोगान्वयिगुणस्य प्रयोगविध्यापादकत्वावश्यम्भावे एतद्विधिविहितप्रयोगानुवादेनैव जातपुत्रादिवाक्येषु वयोऽवस्थाविशिष्टकर्तृविधि । आत्मनेपदार्थस्य चोत्पत्त्याद्यन्वयिनो गुणस्य श्रवणादुत्पत्त्यादिकमप्यत्रैव, न तु जातपुत्रादिवाक्ये, वाक्यभेदापत्ते । प्राथम्याद्वा ब्राह्मणवाक्ये एवोत्पत्त्यादि, इतरयोस्तु प्रयोगमात्रम् । तेन सिद्धोऽत्रापि गुणात्प्रयोगभेद । एतयोश्चाधानोपनयनयोरग्निविद्याफलत्वेऽपि अकरणे प्रत्यवायादिश्रवणान्नित्यत्वमपि । एवच स्वविधिप्रयुक्ताधानोपनयनजन्याग्निविद्यालाभे क्रतुविधयो नाग्निविद्ये तदुपायान्वा प्रयुञ्जत इति तद्रहितस्य शूद्रादेरनधिकार इति प्रयोजन षष्ठे वक्ष्यते ॥ ३ ॥ इति तृतीयं आधानादिस्वविधिप्रयुक्तत्वाधिकरणम् ॥

न्तादिवाक्याना आधानविधायकत्वे तत्प्राप्तावाने जातपुत्रकृष्णकेशत्वादिगुणद्वयविधाने वाक्यभेदापत्ते सिद्धान्ते अर्धमन्तर्वेदीतिवत् जातपुत्रकृष्णकेशपदयोर्वयोस्थालक्षणाऽऽपद्यते, ममत्वत्रैव विशिष्टाधानविधानात् सा नापद्यत इत्यपि लाघव दर्शयति—**एवचेति** ॥

(वीप्साद्यभावेन सप्तम्या अविनिगमकत्वात् कालविधौ कर्तृविधौ च विनिगमनाविरहाद्वसन्तवाक्ये विशिष्टाधानविधानम्)

विनिगमनाविरहादिति ॥ नच—सप्तम्या एव नियामकत्वमिति—वाच्यम्, वीप्साद्यभावे कालवाचकपदोत्तरसप्तम्यास्तद्बोधकत्वादर्शनात्, अन्यथा वसन्ते वसन्ते ज्योतिषेत्यत्र वीप्सोपादानवैयर्थ्यापत्ते, ब्राह्मणपदस्यापि कर्तृवाच्याख्यातपदसामानाधिकरण्येनोद्देश्यत्वानुपपत्तेश्च । अत उभयोरपि निमित्तत्वस्यासंभवात् विशिष्टाधानविधिरेव युक्त इत्यर्थ ॥

(उपनयनवाक्ये नियमविध्यावश्यकत्वम्)

सुतरामिति ॥ क्रतुविधीना नियमेन ज्ञानाक्षेपकत्वेऽपि तत्साधनस्याऽध्ययनस्य तद्विधि विनाप्युपायान्तरेण ज्ञानसंभवेन नियमेन तेरनाक्षेपादनुपनीतस्याप्यध्ययनसंभवेन तदुपायभूतोपनयनस्यापि नियमेनाक्षेपानुपपत्ते पक्षे प्राप्तस्योपनयनस्य सुतरा नियमविधिरावश्यक इत्यर्थ ॥

(आधानोपनयनयो. स्वविधिप्रयुक्तत्वेन शूद्राधिकारनिरास.)

वसन्तादिवाक्याना केवलोत्पत्तिविनियोगपरत्वाङ्गीकारे प्रयोगान्वयिगुणाना कर्तृकालादीनामनन्वयापत्ते प्रयोगस्याप्यत्रव विधेयत्वावश्यकत्वे सत्याधानोपनयनयो स्वविधिप्रयुक्तयोरेव लाभात् क्रतुविधीना तत्प्रयोजकत्वाकल्पनात् तदधिकारिणामेव च त्रवर्णिकाना लाभे न शूद्रस्याप्यधिकारित्वकल्पनया अग्निविद्योपायाक्षेपकत्वकल्पनमित्यपि लाघवमनुसधाय वसन्तादिवाक्येषु प्रयोगविध्युपपादनव्याजेन जातपुत्रवाक्ये लक्षणयापि विधेय दर्शयति—**अत एवेति** ॥ **उत्पत्त्यादिकमप्यत्रैवेति** ॥ ततश्च प्रयोगभेदवत् आधानस्वरूपस्यापि भेद इत्यर्थ ॥

(स्वविधिप्रयुक्तयोरग्निविद्ययोरकरणे प्रत्यवायश्रवणान्नित्यत्वम् नतु नित्यक्रतुविधिभिराक्षेपेणेति निरूपणम्)

नच—अग्निविद्ययो स्वस्वविधिप्रयुक्तत्वेपि नित्यतावेदकप्रमाणाभावेन नियमेन करणानापत्तेस्तदर्थ नित्यै क्रतुविधिभि तदाक्षेपोप्यावश्यक इति—वाच्यम्, नित्यानामपि क्रतुविधीना लाघवेन परप्रयुक्ताग्निविद्योपजीवित्वे प्रमिते स्वस्वविधिसिद्धाग्निविद्यावतस्तदकरणे प्रत्यवायोत्पत्तावपि तद्रहितस्य तदुत्पत्तौ प्रमाणाभावेन तदाक्षेपकत्वानुपपत्ते । **एतेन**—क्रतुविधीना नित्यत्वादाधानादिविधीनामपि फलतो नित्यत्वमिति पार्थसारथ्युक्त—**अपास्त**मित्यभिप्रेत्य अन्यथा तयोर्नित्यत्व साधयति—**एतयोश्चेति** ॥ "अनधीयाना व्रात्या भवन्ति" "स्थाणुरय भारहार किलायमधीत्य वेद न विजानाति योऽर्थम्" "ब्रह्मक्षत्रविशा काल औपनायनक पर । अत ऊर्द्ध्व पतन्त्येते"—इत्यादिना अध्ययनज्ञानोपनयनानामकरणे प्रत्यवायश्रवणात्, "नानाहिताग्निस्त्रियेतेति"श्रुत्या अनाहिताग्नित्वस्योपपातकेषु पाठाच्च आधानाकरणे प्रत्यवायप्रतीतेश्च नित्यत्वमेतयोरित्यर्थ ॥

(एतदधिकरणप्रयोजनपरतया अपशूद्राधिकरणसार्थक्यम्)

अपशूद्राधिकरणस्य पौनरुक्त्य परिहरति—**एवंचेति** ॥ अत्र वसन्तादिवाक्येषु आधानविधित्वस्य साधितस्याऽपशूद्राधिकरण प्रयोजनकथनार्थमित्यर्थ ॥

॥ इति तृतीयं आधानादिस्वविधिप्रयुक्तत्वाधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम् ।)

अयनेषु ॥ दर्शपूर्णमासयो "दाक्षायणयज्ञेन स्वर्गकामो यजेते"ति श्रुतम् । तथा "साकप्रस्थायीयेन यजेत पशुकाम" इति श्रुतम् । लोके अप्रसिद्धत्वादुद्भिदादिवन्नामधेयत्वावगते सञ्ज्ञया अभ्यासाद्वा कर्मान्तर विधीयते, फलसबन्धस्यापि सार्वकाम्यवाक्यवशादेव प्राप्तत्वेनान्यपरत्वाभावादिति प्राप्ते—

(अयनेष्विति बहुत्वोपपत्त्यर्थं साकंप्रस्थानवाक्योदाहरणम्)

सूत्रे अयनेष्विति पदोपादानेन दाक्षायणयज्ञवाक्यस्योदाहरणत्वोक्तावपि बहुवचनोपादानसूचितसमानन्यायात् साकप्रस्थायीयवाक्यमपि सहैवोदाहरति—**दर्शपूर्णमासयोरिति ॥**

(दर्शपूर्णमासयोरित्युक्तिप्रयोजनम्)

पूर्वपक्षे कर्मभेदप्रतियोगिज्ञानाय सिद्धान्तेचावृत्तिरूपगुणसबन्धिज्ञानायच **दर्शपूर्णमासयोरित्युक्तम् ॥**

(अध्यायपादानन्तरसंगतिनिरूपणम् । दाक्षायणयज्ञपदस्य नामत्वेन पूर्वपक्षश्च)

पूर्वपक्षे कर्मभेदेन भावनाभेदात् सिद्धान्ते गुणफलसबन्धेऽपिच भावनाभेदात् प्रकरणसङ्गति तथा गुणपरत्वनामधेयत्वसन्देहेनानिश्चितविधेयतागुणस्य भेदकत्वाभावेऽपि सञ्ज्ञाभ्यासाभ्या भेदकत्वाभेदकत्वविचारात् पादसङ्गति तथाऽऽपवादिकीमनन्तरसङ्गति च स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमेवाह—**तथेति । लोकेऽप्रसिद्धत्वादिति ॥** समुदायप्रसिध्या अवयवप्रसिध्या वाऽप्रसिद्धत्वादित्यर्थ । **उद्भिदादिवदिति॥** तद्वयजिसामानाधिकरण्यान्नामत्वम् । अतएव 'पयसा प्रवर्ग्येण चरन्ति' "पयसा दाक्षायणयज्ञेन" इत्यादिप्रसिद्धकर्मनामधेयप्रवर्ग्यपदसामानाधिकरण्यमपि सङ्गच्छते । अन्यथा व्रते द्रव्यानपेक्षत्वेन पयोविधानानुपपत्ते । अतस्तद्वदेव सञ्ज्ञाभेद इत्यर्थ ॥

(संनिधौ फलश्रवणस्यान्यपरत्वाभावादभ्यासात्कर्मभेदोपपत्तिः)

यत्तु—अभ्यासात् कर्मभेदोक्ति सन्निधौ पुन श्रवणस्य फलपरत्वादन्यपरत्वेनाभ्युच्चयार्थेति प्रकाशकारैरुक्तम्, तन्निरसितुमाह—**फलसंबन्धस्यापीति ॥** निरधकप्रायस्याभ्युदयशिरस्कत्वस्य कल्पनापेक्षया फलसबन्धप्राप्तिमङ्गीकृत्य कर्मान्तरविधेरेव युक्तत्वादित्यर्थ ॥

(साकंप्रस्थानवाक्येऽपि गुणफलसंबन्धाभावेन कर्मभेदोपपादनम्)

एवं साकंप्रस्थानवाक्येऽपि प्रस्थानस्याप्युत्क्रमणविधिनैव प्राप्तेरविधेयत्वात् तदाश्रितसहत्वगुणविधेश्च प्रस्थानस्यावान्तरप्रकरणाभावेनाश्रय वानुपपत्ते प्रकरणिनश्च सान्नाय्ययागस्यायोग्यत्वादेव तदनुपपत्तेश्चासभवादावश्यक कर्मान्तरविधिरिति भाव ॥

यद्यपि लोके गुणो न प्रसिद्ध , तथापि दक्षस्य यजमानस्येमे दाक्षा ऋत्विजस्तत्कर्तृकमयन प्रयोगावृत्तिर्यस्य यज्ञस्येति व्युत्पत्त्याऽऽवृत्तिपरत्वावगते साक सह प्रस्थानं यत्रेति व्युत्पत्त्या च सहत्वपरत्वावगतेर्नातिरिक्तशक्तिकल्पनया नामधेयपरत्वाभ्यवसानम् । अतोऽप्राप्त आवृत्तिरूप सहत्वरूपश्च गुण एव फलोद्देशेन विधीयते । आवृत्तिश्च कियतीत्यपेक्षाया "द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये यजेते"ति

(ज्योतिष्टोमवाक्य इव फलपरत्वावश्यकत्वान्नाभ्यासादवयवार्थस्य विशेषणस्यचावृत्तिसहत्वयोरेव फलार्थविधानेन संज्ञातो वा न नामत्वम्)

न तावदभ्यासात्कर्मान्तरम्, प्रकरणानुग्रहायाभ्युदयशिरस्कत्वादिकल्पनयापि फलपरत्वसभवे कर्मान्तरत्वस्यायुक्तत्वात् । अन्यथा ज्योतिष्टोमवाक्येऽपि कर्मान्तरत्वापत्ते, अतोन्यपरत्वान्नाभ्याससभव । अवशिष्ट सञ्ज्ञया भेद सञ्ज्ञात्वानुपपत्तेरयुक्तमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**यद्यपीति । दक्षस्येति ॥** उत्साहिनो यजमानस्येत्यर्थ । अत आवृत्त्यादिगुणस्य फलोद्देशेन विधान स्यभावाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणानुग्रहाभावेऽप्यविकारात्यप्रकरणानुग्रहमभिप्रेत्य विधानमित्याह—**अतोऽप्राप्तेति ॥** साकप्रस्थाय्यसञ्ज्ञके प्रयोगे सायप्रातर्दोहकुम्भीभ्या सह प्रस्थानात् सह प्रस्थानगुणयोगात् साकप्रस्थायीयशब्देनासौ प्रयोगोऽभिधीयत इति न्यायसुधाकारादिलेखनात् सहप्रस्थानविशिष्टप्रयोगस्य फलविधानभ्रम निरसितु सहत्वरूपश्च गुण एवेत्युक्तम् । प्रस्थानस्यापि यागवत्प्राप्तत्वेनाविधेयत्वान्न गुणतया विधानम्, अपितु सहत्वविशेषणरूपस्यैवेत्यर्थ । यद्यप्यधिकाराख्यप्रकरणेन दर्शपूर्णमासस्य प्रधानस्यवाश्रयत्व लभ्यते, न तत्प्रयोगस्य, तथाप्यावृत्तेर्दाक्षपदवाच्यऋत्विक्सबन्धितया प्रतीतेविधेयसामर्थ्यानुरोधेन प्रयोगस्याश्रयत्व नासुलभमिति भाव ॥

(द्वे पौर्णमास्याविति फलार्थविहितावृत्तिविशेषणमेवेति निरूपणम्)

द्वे पौर्णमास्यौ द्वे अमावास्ये इति द्वित्वविधेरनपेक्षितविधित्वापत्तेर्न तद्विहितद्वित्वस्य क्रतौ कथभावेन ग्रहणम्, अपितु दाक्षायणवाक्यविहितफलार्थावृत्तिविशेषसमर्पकत्वमेवेत्यभिप्रेत्याह—**आवृत्तिश्चेति ॥** तथाच पौर्णमास्यामाग्नेयाग्नीषोमीयौ । तदुत्तरप्रतिपद्याग्नेयदधियागौ । दर्शे आग्नेयैन्द्राग्नौ, तदुत्तरप्रतिपदि आग्नेयमैत्रावरुण्यामिक्षायागाविति क्रमेण पञ्चदशवर्षपर्यन्तमावृत्तिरित्यर्थ ॥

वाक्येन विशेषविधानाद् द्विरावृत्तिरेव । सहत्व च प्रस्थाने केनेत्यपेक्षाया "सह कुम्भीभिरभिक्रामेदि"ति वचनात्कुम्भीभ्याम्। अनेनैव च वचनेन सहत्वाश्रयत्व अभिक्रमणस्य विदधता अवान्तरप्रकरणाभावेऽपि तस्याश्रयत्वसिद्धि । आवृत्तेस्तु प्रकरणाद्दर्शपूर्णमासावेवाश्रय । अतोऽत्र सज्ञात्वाभावाद्गुणफलसबन्धपरत्वेन चाभ्यासाभावान्न कर्मान्तरम्।

वस्तुतस्तु—"पूर्वपदात्सज्ञायामग" इति स्मृत्या सज्ञात्वाभावे णत्वानापत्तेर्दाक्षायणपदे सज्ञात्वावश्यभावेऽपि अवयवार्थप्रतीत्या योगरूढिस्वीकारादवयवार्थरूपावृत्तिरप्राप्तत्वात्फलोद्देशेन विधीयत इति न विरोध ॥ ४ ॥

इति चतुर्थ दाक्षायणाधिकरणम् ॥

(सह कुम्भीभिरिति वाक्यस्य सहत्वनिरूपितकुम्भीस्वरूपसमर्पण एवोपयोग इति कथनम्)

सहकुम्भीभिरिति ॥ आज्यभागाभ्या प्रचर्याग्नेयेन पुरोडाशेन अग्नीधेतु तौ प्रदाय सह कुम्भीभिरभिक्रामेदिति वचने हि प्रकरणात् विधेयसामर्थ्याच्च सान्नाय्याङ्गाभिक्रमणपदपर्यायक्रमणे कुम्भी साहित्याश्रयितासबन्धेन प्रकरणानुमितवाक्येन दधिहोमसबन्धवद्विधीयते, सहशब्दस्य निपातत्वेन निरूपितत्वसबन्धेन कुम्भीपदार्थेऽन्वयव्युत्पत्ते साहित्यनिरूपितकुम्भीना विधानेऽपि न विधेयानकत्वकृतो वाक्यभेद । कुभीना सान्नाय्याङ्गत्वात् अभिक्रमणं तद्धोमसाधनत्वस्य विधेयसामर्थ्यात् प्राप्तेर्न विशिष्टोद्देशोऽपि । पुरोडाशप्रचारोत्तरत्वादिरर्थादेव प्राप्तेरनुवाद ॥

(प्रकारद्वयेन कुम्भीभिरितिबहुवचनोपपत्तिः, अग्नीधे तौ प्रदायेत्याद्यनुवादत्वं च)

कुम्भीभिरिति बहुत्वमपि दोहयो प्रत्येक कुम्भीद्वयस्य विधानेन तच्चतुष्ट्वप्राप्तेरनुवाद । यत्तु बहुत्व द्वित्वलक्षणार्थं सदनुवाद इति कौस्तुभे उक्तम्, तत् साय साय दोहप्रचार प्रात प्रातर्दोहप्रचार इति पक्षान्तरस्यापि विधानात् । तथाच कुम्भीद्वयस्यैवाभिक्रमणे साहित्यात्तदभिप्रायेणेति न विरोध । एव स्रुचामवोवारणस्य चेडावदानावधि निषिद्धत्वाद्योग्यतयैवान्यस्मै दानप्राप्ते कर्मकरत्वात् प्राप्तमग्नीधे दानमनूद्यते । एवच साहित्ये कुम्भीनिरूपितत्वस्य प्रस्थानेवान्तरप्रकरणाभावेऽपि आश्रयत्वस्य चोपपत्तिरित्यर्थ ॥

(पूर्वपदादिणत्वोपपत्त्यर्थ दाक्षयणनामत्वाङ्गीकारः)

इतिस्मृत्येति ॥ अनयाच गकारवर्जितपूर्वपदनिमित्तकस्य णत्वस्य सज्ञायामेव विधानात् सज्ञात्वाभावे तदनापत्ते सज्ञात्वमावश्यकमित्यर्थ ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजनस्य)

प्रयोजन पूर्वपक्षे सौर्येष्ट्यादिवत् दर्शपूर्णमासप्रयोगात् बहिर्दाक्षायणयज्ञादिप्रयोग । सिद्धान्ते दर्शपूर्णमासयोरेवान्तस्यापि प्रयोग इति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति चतुर्थे दाक्षायणाधिकरणम् ॥

(५ अधिकरणम् ॥)

संस्कारश्च ॥ "ईषामालभेत," "चतुरो मुष्टीन्निर्वपती"त्येताभ्या विहितयोर्दार्शपूर्णमासिकयोरीषालम्भचतुर्मुष्टिनिर्वापयोरनुवादेनानारभ्याधीताभ्या "वायव्य श्वेतमालभेत भूतिकाम" "सौर्यं चरु निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम" इत्येताभ्या श्वेतचरू गुणौ विधीयेते । आलम्भकर्मीभूता ईषा श्वेता कर्तव्येति । निर्वापश्च चरुशब्दलक्ष्यस्थाल्या कर्तव्य इति । सर्ववृक्षाणा च वायुसबन्धाद्वायव्यमित्यनुवाद । सौर्यमिति चाग्नेयस्यैव, तेजोदेवत्यत्वसामान्यात्, नतु देवताविधि, यागाश्रवणात्। उभयत्रापि फलपद सार्वकाम्यवाक्यप्राप्तफलप्रयोजकत्वानुवाद इति प्रथम पक्ष ॥

(सङ्गतिनिरूपणादिकम्)

अत्रानिश्चितविधेयताकस्य देवतालक्षणगुणस्य भेदकत्वविचारादध्यायपादसगती तथा पूर्वाधिकरणोक्तस्य धात्वर्थमनूद्य गुणमात्रविधानस्यापवादादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनुक्त्वा विषयनिर्देशपूर्वक पूर्वपक्षमेवाह—**ईषामालभेतेति** ॥ शकटगतो लाङ्गलदण्डवद्दीर्घ काष्ठविशेष ईषापदस्यार्थ ॥

(वायव्यसौर्यवाक्ययोर्लाघवार्थ गुणविधित्वाङ्गीकारः)

तत्र गुणविधिसभवे विशिष्टविधिकल्पनस्याश्रुतयागकल्पनस्य चान्याय्यत्वात् गुणमात्रविधिपूर्वपक्षमाह—**इत्येताभ्या विहितयोरिति। अनारभ्येति** ॥ कचन याग प्रकृत्यानाम्नातत्वात् अनारभ्याधीतत्वमित्यर्थ । श्वेतमित्यस्येषाकाष्ठमादाय चरुमिति द्वितीयायाश्च सप्तम्यर्थे लक्षणा चाङ्गीकृत्योपपत्तिमाह—**आलम्भकर्मीभूतेति** ॥ यदातु प्राकरणिकश्रौतशूर्पविरोधान्न स्थाल्यधिकरणत्वविधिसभव इत्युच्येत, तदा चरुपरिमितलक्षणया यथा चरुपरिमिता व्रीहयो भवन्ति तथा चरु मुष्टिनिर्वाप कर्तव्य इत्येव क्रियाविशेषणतया च द्वितीयाया अप्युपपत्तेश्चरुपदवाच्यस्थालीपरिमितत्वविधिरायपूर्वपक्षे द्रष्टव्य ॥

(तृतीयसूत्रनिरसनीयं गुणविशिष्ट कर्मान्तरं फलोद्देशेन विधीयत इति द्वितीयपूर्वपक्षोपन्यासः)

अत्रैतत्पूर्वपक्षोत्तरत्वेन "यावदुक्त वा कर्मण श्रुतिमूलत्वादि"ति सूत्रमेकदा योजयित्वा 'यजतिस्तु द्रव्यफलभोक्तृसयोगादेतेषा कर्मसबन्धात्" इति तृतीयसूत्रस्य सिद्धान्त-

द्वितीयस्तु फलपदवैयर्थ्यप्रसङ्गात् प्राकरणिकाश्रयालाभेन च गुणफलसबन्धानुपपत्ते गुणविशिष्ट यावदुक्त आलम्भनिर्वापाख्य कर्मान्तरमेव फलोद्देशेन विधीयते इति।

सिद्धान्तस्तु—वायव्य सौर्यमित्यादितद्धितान्तपदवैयर्थ्यापत्तेर्द्रव्यदेवतासबन्धानुमितो याग एवालभति—निर्वपति—धातुलक्षितो द्रव्यदेवताविशिष्ट फलोद्देशेन विधीयत इति। अनिदेशप्राप्तौ चालम्भनिर्वापौ न विधीयेते॥५॥ **इति पञ्चमं द्रव्यदेवतासंयुक्ताना यागान्तरताधिकरणम्।**

परस्य पूर्वपक्षपरतयाप्यावृत्त्या योजनीयमित्यभिप्रेत्य तन्त्रेण विचारद्वयमारभमाणो द्वितीय पूर्वपक्षमुपपादयति—**द्वितीयस्त्विति। फलपदवैयर्थ्यप्रसङ्गादिति**॥ लोकेऽप्यालम्भनिर्वापयो सत्त्वेन दार्शपौर्णमासिकयोरेव नियमेनोपस्थितौ प्रमाणाभावस्याप्युपलक्षणम्॥

(वायव्यसौर्यवाक्ययोरपि यागलक्षणम्। निर्वपतिस्तु प्रकृतिसादृश्यसिद्ध्यर्थमिति निरूपणम्)

द्रव्यदेवतेति॥ तद्धितेन हविर्भाक्स्वरूपदेवतात्वाभिधानात् तस्यच यागैकघटितत्वात् यागापेक्षाया प्रमाणान्तरेण तस्याप्राप्तत्वादनेनैव वाक्येन विधेयत्वाप्राप्तावध्याहारापेक्षया लक्षणाया लघुत्वात् तत्तद्धातुना यागो लक्ष्यते। शक्यार्थस्तु प्रमाणान्तरप्राप्तत्वादनूद्यते। लाक्षणिकपदोपादानप्रयोजनं च निर्वपत्यादिधातुमद्वाक्यसबन्धित्वरूपप्रकृतिसादृश्यसिद्धि। अतएवैतत्सजातीय "सोमारौद्र चरु निर्वपेदि"ति प्रकृत्याम्नाते "परिश्रिते याजयेदि"ति परिश्रितगुणविधिपरे वाक्ये यजिनाऽनुवादरूप लिङ्गमपि निर्वपतौ यागलक्षणायामुपपद्यते। यत् द्वयो कटादिभिर्द्व्यैर्वेष्टन प्रधानकाले कर्तव्यम्, तत्परिश्रितशब्दार्थ इति भाव। यस्तु फलभोक्तृसयोगो यागकल्पकत्वेन सूत्रे उक्त, स प्रथमपूर्वपक्ष्यापादितसस्कारकर्मत्वमात्रनिरासूचनार्थ इति न दोष॥

॥ इति पञ्चमं द्रव्यदेवतासंयुक्तानां यागान्तरताधिकरणम्॥

(उपवर्षोदाहृतविषयवाक्योदाहरण, संगतिनिरूपण च)

यद्यपि सूत्रकारेणोदाहरणसाध्यादि नोक्त केवल हेतुमात्रम्, तथापि श्रुतार्थापत्त्या तयो कल्पनयोपवर्षवृत्तिकृतोदाहृत वाक्यमुदाहरणत्वेन दर्शयन्'आपवादिकी सङ्गतिं स्पष्टत्वात् तथा फल्गुत्वात् पूर्वपक्ष चानुक्त्वा सिद्धान्तमेवाह—**यत्र त्विति**॥

(६ अधिकरणम्।)

विशये॥ यत्र तु न देवताश्रवण तत्र न यागकल्पना, अपि तु सस्कारमात्रविधानम्—यथाऽग्निहोत्रे वत्समालभेतेत्यत्रालम्भमात्र वत्ससस्कारकत्वेन विधीयते, आलभते स्पर्शमात्रवाचित्वात्॥ ६॥ **इति षष्ठं आलम्भसंस्कारताधिकरणम्॥**

(७ अधिकरणम्।)

संयुक्तस्तु॥ अग्नौ श्रुते "चरुमुपदधाति बृहस्पतेर्वा

(वत्सोपावसर्जनेन धेनुवियोगाख्येन स्पर्शाप्राप्तेः वत्सनिकान्ता इत्यर्थवादोपपत्तेश्च वत्सस्पर्श एव विवक्षित इति कथनम्)

न केवलमालभतौ द्रव्यसबन्धमात्रेण यागकल्पनम्, अपितु द्रव्यदेवतासबन्धेन, तस्य प्रकृते अभावान्न यागकल्पनेत्यर्थ। **संस्कारमात्रेति**॥ वत्सालभस्य प्रन्नवार्थत्वेन दृष्टार्थत्वायागविधिपक्षे अदृष्टार्थत्वापत्तिर्मात्रचा सूचिना। **वत्ससंस्कारत्वेनेति**॥ यथैव वत्स चोपावसृजतीत्यत्र द्वितीयासयोगात् वत्समुद्दिश्योपावसर्जनविधिस्तथैवेह सस्कारविधिप्रायपाठात् वत्ससस्कारकत्वेनैव स्पर्शविधिरित्यर्थ। नच—उपावसर्जनेनैव स्पर्शाख्यस्यालभस्यार्थप्राप्तत्वान्न विध्युपपत्तिरिति—वाच्यम्, धेनुवियोगाख्योपावसर्जनेन धेनुसमीपधारणफलकाध्वर्युकर्तृकस्पर्शस्य नियमेन प्राप्त्यभावात्तदुपपत्ते। अतएव—स्पर्शस्याध्वर्युकर्तृकत्वेऽपि दोहस्यान्येन करणान्न तदनुपपत्तिरिति भाव। अतएव वत्सनिकान्ता हि पशव इत्यर्थवादे पशूना वत्सप्रियत्वाभिधानेन वत्सप्रिया माता, पुत्रचाटुकरणात्, तेनवा कृतचाटुना युज्यमानात् स्नेहात् प्रन्नविष्यतीत्येव स्तुत्युपपत्ति स्पर्शमात्राभिधायित्वे सभवतीत्यभिप्रेत्याह—**आलभतेरिति**॥

(अत्राधिकरणे पादाध्यायसंगत्योर्निरूपणम्)

अत्रच सिद्धान्ते दार्शपौर्णमासिकेषालम्भादयमालम्भ सस्कार्यरूपानुपादेयगुणात् प्रकरणान्तरात् कर्मान्तरमित्यनिश्चितविधेयताकवत्साख्यगुणस्य भेदकत्वात् पादाध्यायसङ्गत्युपपत्तिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम्॥

॥ इति षष्ठं आलंभसंस्कारताधिकरणम्॥

(पादाध्यायानन्तरसंगतिविषयनिरूपणम्)

अत्र पूर्वपक्षे निश्चितविधेयताकदेवतारूपगुणकृतभिन्नयागभावनात उपधानरूपप्रतिपत्तिभावनाभेदात् सिद्धान्तेच तदभावात् पादाध्यायसगती, तथा पूर्वत्र देवताऽश्रवणाद्यागकल्पनासभवेऽपीह तत्सत्त्वात् सभवत्येव यागकल्पनमिति पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणरूपामातिदेशिकीमानन्तरसगतिं स्पष्टत्वादनभिधाय उदाहरणपूर्वक पूर्वपक्षमेवाह—**अग्नाविति**॥ यद्यपि "नैवारश्चरुर्भवति बृहस्पतेर्वा एतदन्न यन्नी-

एतदन्न यन्नीवारा" इत्यत्र यजमानस्यान्न बृहस्पते कथं स्याद्? यदि न बृहस्पतिर्देवतेत्यर्थाद्बृहस्पतेर्देवतात्वावगते-स्तैत्तिरीयशाखाया "बार्हस्पत्यो भवती"ति तद्धितपदयुक्त-वाक्यशेषश्रवणाच्च द्रव्यदेवतासबन्धानुमितयागविधानमे-वेदम्। तस्य चौषधद्रव्यकत्वेनाग्नेयातिदेशत स्विष्टकृदा-दिप्रतिपत्तिप्राप्तौ "चरुमुपदधाती' त्यनेनोपधान प्रतिपत्ति-त्वेन विधीयत इति प्राप्ते—

यद्यपि तैत्तिरीयशाखाया तद्धितश्रवणम्, तथापि वि-ध्यभावाद्विध्यन्तरैकवाक्यत्वभङ्गापत्तेश्च नाय देवतात-द्धित। चरुमुपदधातीत्यनेन च स्थण्डिलनिष्पादकचरुस-स्कारकतयोपधानविधानात् देवतानाकाङ्क्षतया नार्थवादो-न्नीतस्यापि देवताविधे कल्पनम्। अत एव चर्वपेक्षितप्रकृ-तिद्रव्यस्यैव नीवाररूपस्य विधिकल्पनम्। अतश्च बृहस्पते-र्ब्राह्मणस्यान्न नीवारा इत्येव स्तुत्युपपत्तेर्न बृहस्पतेर्वा इत्यय देवताकल्पनद्वारा यागकल्पक इति सिद्धम्॥ ७॥ इति सप्तमं नैवारचरोराधानार्थताधिकरणम्॥

वारा" इत्युक्त्वा चरुमुपदधातीति श्रुतमिति लिखित कौ-स्तुभे, तथापि व्युत्क्रमेणापि लेखने यागार्थत्वपूर्वपक्षोपपत्ते शास्त्रदीपिकानुसारेणाय वाक्यक्रमो लिखित॥

(बृहस्पतेरित्यनेन देवतासमर्पणमिति शाखा-न्तरानुसारेणापि निरूपणम्)

तत्र नैवारवाक्ये तावद्द्रवत्याक्षिप्ताया नैवारकरणिकाया भावनायामप्राप्तत्वेन विधिना विहिताया चरो प्रयोजनाका-ङ्क्षत्वात् भावनायाश्चावच्छेदकधात्वर्थापेक्षत्वात् यत्किचिद्धात्व-र्थकल्पनस्याऽऽवश्यकत्वे सत्यपि उपधानस्य द्वितीयया चरु-सस्कारकत्वेन तत्र करणत्वासभवादवच्छेदकत्वानुपपत्तेरर्था-च्चरुद्रव्यकत्वसामर्थ्याद्यागस्यैवावच्छेदकत्व कल्प्यत इत्यभि-प्रेत्य पूर्वपक्षे कर्तव्ये देवताभावशङ्का निरस्यति—**यजमान-स्यान्नमिति**॥ बृहस्पतेरिति षष्ठ्या नीवारसबन्धावगमात् सबन्धान्तराभावे देवतात्वस्यैव सबन्धत्वाङ्गीकारात् तस्यच याग विनाऽनुपपत्तेर्यागत्वनिश्चय इत्यर्थ। देवतात्वरूपसब-न्धविशेषपरत्व शाखान्तरगतवाक्योपसहारेणापि प्रतीयत इत्याह—**बार्हस्पत्यो भवतीति**॥ "एतद्वै खलु साक्षा-दन्न यदेष चरु"रिति पूर्वनिर्दिष्टचरुशब्दसमानाधिकरणबार्ह-स्पत्यशब्दस्य देवतातद्धितान्तत्वनिश्चयात् तत्तुल्यार्थत्वेने-हापि षष्ठ्या देवतात्वपरत्वावगतिरित्यर्थ॥

(चरूपधानप्रतिपत्तित्वोपपादनम्)

कि तर्हि उपधानवाक्येन विधीयते? इत्यपेक्षायामस्य यागस्य प्रकरणादग्न्यङ्गस्यौषधद्रव्यकत्वसादृश्येनातिदेशप्राप्तप्र-तिपत्त्यन्तरबाधेनोपधान प्रतिपत्तिर्विधीयते। ततश्च सिद्धो यागभावनात प्रतिपत्तिभावनाया भेद इत्यर्थ। तदिदमाह—**तस्य चेति**॥

(बार्हस्पत्य इति न देवतातद्धितः किंतु प्राग्दीव्यतीय इति निरूपणम्)

सर्वत्रहि विध्यपेक्षित एवार्थोऽर्थवादकल्प्यविधिना विधी-यते नत्वनपेक्षित। तदिह "चरुमुपदधाती"त्यत्र चरुसस्कार-कतयोपधानविध्यन्यथानुपपत्त्या"अध्वर्यु वृणीते" इत्यत्रेव चरोर्विनियोगस्य स्थण्डिलनिष्पादकतया कल्पनात्तदन्यथानु-पपत्त्यैव चरुकर्मकभावनाया प्राप्तत्वेन नैवारवाक्ये विशिष्ट-विध्यनङ्गीकाराच्चरो प्रकृतिद्रव्यापेक्षाया नीवारप्रकृतित्वमात्र-विधानेन तत्र देवताया अनपेक्षणात् नार्थवादोन्नीतदेवतावि-धिकल्पनम्, नवा बार्हस्पत्यो भवतीत्यस्य विधित्वकल्पनया तद्विधिपरत्वकल्पन युक्तमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**यद्य-पीति। देवतातद्धित इति**॥ अपितु प्राग्दीव्यतीयार्थवि-हितण्यप्रत्ययस्तद्धित इति शेष।

(यागकल्पनाभावेपि उपधानविशिष्टचरुवि-धानमेवेति निरूपणम्)

चरुसंस्कारकतयेति॥ **एतेन**—स्थलनिष्पत्ते औ-तेष्टकावरुद्धत्वेन कल्पितविधिविधेयचरुसाध्यत्वानुपपत्त्या या गकल्पनासभवादुपधानमेतदर्थकमेवेति प्रकाशकारोक्त—**अपास्तम्**, चरो कुम्भीष्टकादीना चतसृणा मध्ये उपधानार्थ मध्यतनेष्टकानिष्कासनेन योजनेन तत्पूरणेन तदिष्टकास्थाप-नार्थतया विधेयत्वेनेष्टकाविरोधित्वाभावादर्थकर्मत्वपक्षेऽप्या-नुषङ्गिक्या स्थलनिष्पत्तेरावश्यकत्वेनेष्टकाविरोधस्य दुष्परिह-रत्वात्। द्वितीयार्थबाधे प्रमाणाभावाच्चेति भाव॥

(बृहस्पतिशब्दस्य ब्राह्मणवाचित्वेन तत्संबन्धि-त्वमेव नैवारस्तुत्यर्थमित्यर्थवादोपपत्तिः)

बृहच्छब्दस्य वृहतिधात्वर्थानुसारेण ब्रह्मशब्दवत् वेदवा-चित्वात् पतिशब्दस्य पालयितृवाचित्वात् ब्राह्मणानाच "त-पस्तप्त्वाऽसृजद्ब्रह्म ब्राह्मणान्वेदगुप्तये" इति वेदपालयितृत्व-स्मरणात् बृहस्पतिशब्दस्य ब्राह्मणवाचित्वप्रतीते"र्मुन्यन्न ब्रा-ह्मणस्योक्तमि"तिच ब्राह्मणश्राद्धे वानप्रस्थाख्यमुन्यदनीयारण्य-नीवारप्राशस्त्यस्मृतेर्ब्राह्मणसबन्धित्वरूप बार्हस्पत्यत्वमर्थवादे कीर्तित नीवारस्तुत्यर्थम्, नतु बृहस्पतिदेवत्यत्वायेत्यभिप्रे-त्यार्थवादोपपत्ति दर्शयति—**अतश्चेति**॥ यद्यपिवा तैत्ति-रीये "ब्रह्म वै देवाना" इत्यर्थवादाद्योगरूपाद्देवपुरोहित बृह-स्पतिमेव वदेत् बृहस्पतिशब्दो नतु केवलयोगेन ब्राह्मणम्, तथापि तत्सबन्धमात्रेणापि नीवारस्तुत्युपपत्तेर्न देवतात्वक-ल्पन प्रमाणवदिति भाव। अतश्च नोपधानभावनातो याग-भावनान्तरमित्यभिप्रेत्योपसंहरति—**इति सिद्धमिति**॥

॥ इति सप्तमं चरोराधानार्थताधिकरणम्॥

(८ अधिकरणम् ।)

पात्नीवते ॥ "त्वाष्ट्रं पात्नीवतमालभेते" त्यनेन द्रव्य देवताविशिष्टं यागं विधाय "पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजन्ती"ति श्रुतम् । तत्रोभयदेवत्यस्य पूर्वयागस्य "आग्नेयं चतुर्धा करोती"तिवत्केवलपात्नीवतपदेनानुवादायोगात्पर्यग्निकरणादेश्च विधेयस्य गुणस्यातिदेशेनैव प्राप्तत्वादितरा-ङ्गपरिसङ्ख्यायां च त्रैदोष्यापत्तेः पर्यग्निकृतपदस्यानुवादत्वमङ्गीकृत्य कर्मान्तरविधिरेवायमिति प्राप्ते—

प्रत्यभिज्ञानान्न कर्मान्तरम् । न चानुवादानुपपत्तिः, सत्यप्यग्नीषोमादिवत्त्वष्टृपत्नीवतोर्व्यासज्यवृत्तिदेवतात्वे मनोतास्थाग्निशब्दवल्लक्षणयाऽभिधानोपपत्तेः । वस्तुतस्तु पृथक्तद्धितश्रवणाद्देवताद्वयमेवेदम् । एकवाक्योपादानाच्च सतिकर्मान्तरविधिर्युक्त इत्यर्थः । यत्तु पक्षान्तरेण दर्शपूर्णमासप्रकृतिकत्वं कौस्तुभे उक्तम्, तत्पर्यग्निकृतशब्दस्य पशुपुरोडाशसाधारणतया पुरोडाशद्रव्यकत्वपक्षे देवतासादृश्यापेक्षया द्रव्यसादृश्यस्य बलवत्त्वाभिप्रायेणेति न विरोधः । यदातु पशुपरत्वं, तदोभयसादृश्येन पूर्वयागप्रकृतिकत्वे निस्सन्दिग्धेऽपि अग्नीषोमीयप्रकृतित्वं यत्पक्षान्तरेण वार्तिके उक्तं, तत्पूर्वपक्षत्वादनास्थयाऽग्नीषोमीयप्रकृतित्वेऽप्यविरोध इति न्यायसुधायां स्पष्टमेवानास्थयेत्यावेदितम् ॥

(प्रतियोगिज्ञानार्थं त्वाष्ट्रवाक्योदाहरणं, तत्र यागानुमाननिश्चयः, अध्यायपादाधिकरणसङ्गतयश्च)

पूर्वपक्षे पर्यग्निकृतवाक्ये कर्मभेदस्य साधनात् भेदप्रतियोगिज्ञानार्थं पूर्वयागविधायकं वाक्यमुदाहरति—**त्वाष्ट्रमिति** ॥ यजतिस्तु द्रव्यफलभोक्तृसंयोगादिति पूर्वोक्तन्यायेन यागानुमानस्य निस्सन्दिग्धत्वात् यागं विधायेत्युक्तम् । विषयवाक्यमुदाहरति—**पर्यग्निकृतमिति** ॥ पत्नीवद्देवतालक्षणस्यानिश्चितविधेयताकस्यैव भेदकत्वविचारात्प्रकरणसङ्गतिः पूर्वत्रार्थवादस्य देवतात्वबोधकत्वे निरस्तेऽपीह विधिगततद्धितस्य देवतात्वपरत्वनिश्चयादस्तु तद्वत्र यागानुमानमिति पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणरूपामनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥

(द्विदैवत्यस्यैकदैवत्यपदेनाननुवादात् पूर्वयागप्रकृतिको दर्शपूर्णमासप्रकृतिको वाऽन्ययागोऽत्राभिमतः । अग्नीषोमीयप्रकृतित्वोक्तिस्तु वार्तिकेऽनास्थयेति निरूपणम्)

यद्यपि पूर्वयागोपस्थापकं प्रकरणमस्ति, तथापि तस्य पत्नीवद्दैवतत्वासम्भवेन तेन पदेनानुवादायोगात् कर्मान्तरत्वं साधयति—**उभयदेवत्यस्येति** ॥ **आग्नेयमिति** ॥ यथेवाग्नेयपदे सामर्थ्यभङ्गभयेन केवलाग्निपदादुत्पन्नतद्धितानुरोधेन नाग्नीषोमीयग्रहणम्, तद्वदिहापीत्यर्थः । विधेयान्तराभावादपीह यागान्तरविधेरावश्यकत्वं दर्शयति—**पर्यग्निकरणादेश्चेति** ॥ अङ्गान्तरसाधारण्येनातिदेशतः प्राप्तं सूचयितुमादिशब्दोऽथवा पर्यग्निकरणोत्तरकालसङ्ग्रहार्थो द्रष्टव्यः । **पर्यग्निकृतपदस्येति** ॥ पर्यग्निकरणकर्मीभूतद्रव्यवाचके पर्यग्निकृतपदे द्रव्यस्य विशेष्यस्य निष्कृष्य विधानेऽपि विशेषणांशे प्राप्तत्वादनुवाद इत्यर्थः । ततश्च द्रव्यदेवतासम्बन्धस्य यागकल्पकस्य सत्त्वात् उत्सृजतो यागलक्षणया कर्मान्तरविधिरित्याह—**कर्मान्तरेति** ॥ पत्नीवच्छब्दस्याश्विवाजिशब्दवद्रूढत्वेन देवतान्तरपरत्वान्न तावत् पूर्वयागमुत्सृजतिनाऽनूद्य तत्र विधानसम्भवः, उत्पत्तिशिष्टत्वाष्ट्रावरोधात् । अत एव नानुवादः, नापि पर्यग्निकरणाव्यवहितोत्तरकालस्य तस्मिन् सम्भवः, निष्ठाप्रत्ययस्य व्यवहिताव्यवहितसाधारणभूतकालमात्रवाचित्वेन लक्षणापत्तेरिति ,विधेयान्तरनिरास एवकारेण सूचितः । अतोऽत्र देवतागुणसामान्येन पूर्वयागप्रकृ-

(विशेषणविशेष्यभावस्थले व्यासज्यवृत्तिदेवतात्वमिति न्यायसुधामतरीत्योभयदेवत्वेऽपि प्रत्यभिज्ञानोपपादनम्)

अग्निशुच्योस्तु देवतात्वेनान्वयात् तस्याश्चोद्देश्यत्वमात्रेण क्रियासाधनत्वात् अमूर्तस्य निर्गुणस्यापि चोद्देश्यत्वोपपत्तेः क्रियासाधनत्वान्यथानुपपत्त्या विशेषणविशेष्यभावानवगमेऽपि तदनभ्युपगमे प्रत्येकमन्वयायाख्यातस्यावृत्त्यापत्तेः प्रधानभूताख्यातावृत्तेश्चात्यन्तान्याय्यत्वात् प्रत्येकञ्च देवतापत्तेः गुणभेदेनादृष्टकल्पनापादककर्मभेदप्रसङ्गादेकक्रियावशीकारावसायात् तदन्यथानुपपत्त्या विशेषणविशेष्यभावावगतिरिति चित्राधिकरणे न्यायसुधालेखनात् समानाधिकरणपदद्वये विशेषणविशेष्यभावाङ्गीकारेण तदुत्तरप्रत्ययेनैकमेव व्यासज्यवृत्ति देवतात्वमुच्यत इति तन्मतमनुसन्धायाह—**सत्यपीति** । **मनोतास्थेति** ॥ पशोरग्नीषोमदेवताकत्वेन "त्वं ह्यग्ने प्रथमो मनोते"ति मन्त्रगताग्निपदेन लक्षणयाऽग्नीषोमयोरभिधानं, तद्वदिहापि पात्नीवतशब्दप्रकृतिभूतपत्नीवच्छब्देन त्वष्टृपत्नीवल्लक्षणयाऽभिधानोपपत्तिरित्यर्थः ॥

(प्रत्येकतद्धितेन प्रत्येकदेवतात्वेपि पात्नीवतपदानुवादत्वं, उत्सृजतिनार्थप्राप्तत्यागानुवादः, तेनेतराङ्गोत्सर्गवादनिरासश्च)

पूर्वत्रास्वरसं सूचयन् पक्षान्तरेण अनुवादोपपत्तिं दर्शयति—**वस्तुतस्त्विति** ॥ विशेषणविशेष्यभावे विशेषणवाचकपदोत्तरप्रत्ययस्य साधुत्वमात्रार्थत्वकल्पनापत्तेस्तदपेक्षया तस्यार्थवत्त्वमभ्युपेत्य तत्तत्प्रत्ययोपात्तार्थैश्च तत्तत्प्रकृत्यर्थान्वयौचित्ये सति शब्दान्तरादिना देवतार्थभेदस्यावश्यकत्वात् द्वयोर्देवतात्वयोः प्रथमतो भावनान्वयेप्येकवाक्योपात्तत्वेनैकस्या क्रियाया समुच्चयोपपत्तेः कर्मभेदाप्रसक्तेः देवतात्वभेदेऽपि न क्षतिरिति पृथक् तद्धितश्रवणादित्यादिनास्वरसं सू-

मुच्यय । अतो डित्थडवित्थयोर्माता डित्थस्य मातेतिवच्छक्यत एव केवलेन पात्नीवतपदेनानुवाद । अत पूर्वकर्मानुवादेन गुण एव विधीयते । नच विधेयाभाव , वृत्तपर्यग्निकरणस्यैव क्तप्रत्ययान्तार्थस्य विधेयत्वात् । तस्य च गृहमेधीयाज्यभागन्यायेन प्राकृतस्यैवातिदेशत पूर्वप्रवृत्त्या विधेयत्वात् क्लृप्तोपकारकत्वेन च तेनैव नैराकाङ्क्ष्यादतिदेशकल्पनेनोत्तराङ्गानामर्थादेव निवृत्तौ त्रैदोष्यानापत्ते । वृत्तपर्यग्निकरणत्वस्य च पूर्वाङ्गेष्वकृतेष्वसभवात्तान्यप्याक्षिप्यन्ते । नच क्तप्रत्ययबलेन प्रमाणान्तरप्रमितत्वावगमादतिदेशाप्रतिबन्धकत्वम्, प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामित्यादाविव प्रमाणान्तराभावेऽपि एतद्विधिविधेयस्यापि क्तप्रत्ययोपात्तत्वे बाधकाभावात् ॥ ८ ॥ **इत्यष्टमं पात्नीवतानुवादत्वाधिकरणम् ।**

(९ अधिकरणम् ।)

अद्रव्यत्वात् ॥ अनारभ्य श्रुत — "एष वै हविषा हविर्यजति योऽदाभ्य गृहीत्वा सोमाय यजते" इति । तथा "परा वा एतस्यायु प्राण एति योऽशु गृह्णाती"ति । अत्र हवि सोम स एव देवता स एव द्रव्यमिति प्रथमार्थवादस्यार्थ । प्राण आयुर्मर्यादामभिवर्धत इति द्वितीयस्य । तत्र न तावदत्र ग्रहणमेव ज्योतिष्टोमे विधीयते, सस्काररूपस्य ग्रहणस्यावघातादिवदश्वदाभ्यनामकत्वानुपपत्ते ।

चित । **अनुवाद इति** ॥ उत्सृजतिना यागमुद्दिश्यपर्यग्निकरणविधानेऽपि प्रकरणात् पूर्वयागोपस्थिते तस्यच वस्तुत एव पात्नीवतत्वात् पात्नीवतपदमनुवाद । अतएव न विशिष्टोद्देशोपि । **एतेन**—उत्सृजन्तीत्याख्यातेन यथोक्तपर्यग्निकरणविधौ अर्थसिद्ध उपरितनाङ्गोत्सर्गो धातुनाऽनूद्यते इत्यविकरणमालोक्त—**अपास्तम्**, उपरितनाङ्गोत्सर्गपरत्वे पर्यग्निकृतमित्यस्य कर्मत्वेनान्वयानुपपत्तेर्धात्वर्थस्योद्देश्यपरत्वे सभवत्यनुवादमात्रत्वस्यायुक्तत्वात्, वार्तिकेचोद्देश्यतयैव यागान्तर्गतत्यागरूपोत्सर्गपरत्वेनान्वयप्रतिपादनाच्चेत्यर्थ ॥

(गृहमेधीयाज्यभागविधिरिव फलतःपरिसख्यार्थ पुन श्रवणम्)

गृहमेधीयेति ॥ यथा गृहमेधीयेष्टि प्रकृत्याज्यभागौ यजतीति पुन श्रवण फलत परिसङ्ख्यार्थम्, तद्वदिह पर्यग्निकरणपुन श्रवणमित्यर्थ । **ननु** अतिदेशलोपे सति पर्यग्निकरणपूर्वभाव्यङ्गानामपि परिसङ्ख्यापत्तिरित्यत आह—**वृत्तेति** ॥ नात्र पर्यग्निकरणमात्र गुण , अपितु क्तप्रत्ययान्तत्वात् पशुगत कृतपर्यग्निकरणत्वम् । तस्यच पूर्वाङ्गेष्वकृतेष्वसभवात् तदङ्गानुष्ठानसिद्धि । अतएव इडान्तेतिवदन्तशब्दाभावेऽपि न क्षतिरित्यर्थ । नचाज्यभागयोरनुष्ठेयतया प्रतीतयो प्रमाणान्तर विनापि गृहमेधीयाङ्गत्वप्रतीतेरतिदेशप्रतिबन्धकत्वोपपत्तावपि पर्यग्निकरणान्तत्वस्य क्तप्रत्ययेन प्रमाणान्तरविहितत्वावगतेरतिदेशोपजीवित्वेन तत्प्रतिबन्धकत्वानुपपत्तिरित्याशङ्का निरस्यति—**नचेति** ॥ निष्पन्नत्वप्रतीतेरेतद्विधिविधानोत्तरकालीनाभिप्रायेणोपपत्तेरित्यर्थ । नच—एवमेतद्विधिविधेयत्वे कृतपर्यग्निकरणत्वनिर्देशात् पर्यग्निकरणमात्रस्यैवानुष्ठानापत्तिरिति—वाच्यम्, अत्र पर्यग्निकरणान्तविध्यभावेनातिदेशत प्राप्स्यमानेन पर्यग्निकरणेन यादृशी भूतपर्यग्निकरणता सबध्यते तादृश्या एव तत पूर्व विधानेन यथाप्राप्तोपादानात् तदन्तानुष्ठानोपपत्तेरिति भाव ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजन त्वाष्ट्रयागापेक्षया यागान्तरानुष्ठान पूर्वपक्षे । सिद्धान्तेतु त्वाष्ट्रयागस्य पर्यग्निकरणान्ताङ्गानुष्ठानेन जीवत एव पशोर्यानि हृदयाद्यङ्गानि तेषा त्वष्टृपत्नीवदुद्देशेन याग इति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इत्यष्टमं पात्नीवतानुवादत्वाधिकरणम् ॥

(अनारभ्यत्वोक्तिप्रयोजनं, प्रथमार्थवादार्थनिरूपणोपयोगः, अध्यायप्रकरणानन्तरसंगतिश्च)

विषयवाक्यमुदाहरति—**अनारभ्येति** ॥ प्रकृतस्य यागस्योपपादकस्य सत्त्वेन ग्रहणे देवतान्वयसभववादिन सिद्धान्तिनो हेतुनिरासाय पूर्वपक्षसाधकतयाऽनारभ्याधीतत्वोपन्यास । तन्निरासश्चाग्रे व्यक्तीभविष्यति । सोमायायजत इत्यत्र सोमपदस्य लतेन्दुसाधारणत्वेऽपि ' सदिग्धेषु वाक्यशेषादि"ति न्यायेन हविषा हविर्यजत इतिवाक्यशेषाद्धवीरुपसोमपरत्वावगतिसिध्यर्थ प्रथमार्थवादार्थमाह—**अत्रेति** । **प्राण इति** ॥ प्राणवायुरेतस्य यजमानस्यायुर्मर्यादामतिक्रम्य वर्तते, वर्धते इत्यर्थ । पूर्वपक्षे यागान्तरे देवतालक्षणगुणस्य विधेयत्वात् सिद्धान्तेच ग्रहणे विधेयत्वात् स्वरूपेण निश्चितविधेयत्वस्यापि उद्देश्यनिरूपितत्वरूपेणानिश्चितविधेयताकस्य यागभेदकत्वाभेदकत्वविचारादध्यायप्रकरणसङ्गती । तथा पर्यग्निकृतवाक्ये यागानुवादेन गुणविधानादङ्गान्तरविधान निरस्तं तत्प्रसङ्गादिहापि तन्निराकरणात् प्रासङ्गिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनभिधाय पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति**॥

(देवताविशिष्टयागान्तरविधान एव तात्पर्यमित्युपपादनम्)

तत्र ग्रहणविध्यनुपपत्त्या यागान्तरविधिपूर्वपक्ष समर्थयितु तदसभवमुपपादयन् अश्वदाभ्यपदयोर्नामधेयत्वमङ्गीकृत्य प्रथमतस्तद्विधिं निरस्यति—**न तावदिति** ॥ **नामकत्वानुपपत्तेरिति** ॥ ग्रहणस्य सस्कारकर्मण सस्कार्यावच्छेदेनेव व्यवच्छेदसिद्धेरङ्गतया एकल्पादौच नामधेयानपेक्षणात् गृह्णाते सकर्मकत्वान्नित्य कर्मसाकाङ्क्षत्वेन तदभावे ग्रहणवि

द्वितीयान्तयोस्तयो संस्कार्यद्रव्यनामत्वाङ्गीकारे तु अव्यभिचरितक्रतुसंबन्धाभावान्न द्रव्यमात्रोद्देशेन ग्रहणविधिसंभव । अतो द्रव्यदेवताविशिष्टयागान्तरविधानमेवेदम्, अदाभ्यपदेन हिंसानर्हसोमाख्यद्रव्यस्यांशुपदेन च निर्यासद्रव्यस्याभिधानात् । द्वितीया चोभयत्र सक्तुन्यायेन । देवता त्वेकत्र सोमोऽन्यत्र प्रजापतये स्वाहेति मन्त्रवर्णात्प्रजापति । गृह्णातिश्चाद्येऽनुवादो द्वितीये यागलक्षक । तयोश्च यागयो प्राकरणिकैतत्समानजातीयतैत्तिरीयशाखास्थवाक्याज्ज्योतिष्टोमाङ्गत्वमिति प्राप्ते—

गृह्णतौ यागलक्षणाया प्रमाणाभावादाद्यवाक्ये गुणसक्रान्तशक्तिना विधिना ग्रहणस्यैव विधेयत्वावगमाच्चोभयत्रापि ग्रहणमेवोक्तसज्ञक उक्तसंज्ञकद्रव्यसंस्कारकत्वेन वा विधीयते । एवच विनियोगभङ्गोऽपि द्वितीयाया न कल्पितो भवति । देवता तु सोमरूपा आद्यवाक्ये ग्रहणे एवान्वेतीति देवताविशिष्ट ग्रहणमेव तत्र विधीयते, द्वितीये तु "उपयाम गृहीतोऽसि प्रजापतये त्वा जुष्ट गृह्णामी"ति मन्त्रवर्णाद्ग्रहणाङ्गतया देवताप्राप्तिर्द्रष्टव्या । होममन्त्रस्तूत्तरभावियागोपकारकत्वमादाय नेय । देवताविशि

धानानुपपत्तेरदाभ्यशब्दस्य हिंसानर्हसोमद्रव्यवचनत्वादंशुशब्दस्य निर्यासे शक्तत्वेन च नामत्वानुपपत्तेरित्यर्थ । सकर्मकत्वानुरोधेन द्रव्यपरत्व वक्तव्य निरस्यति—**द्वितीयान्तयोरिति ॥ द्रव्यमात्रोद्देशेनेति ॥** द्रव्यमात्रोद्देशेन ग्रहणविधाने आज्यद्रव्यस्यापि तदापत्तेरदाभ्यवाक्ये यागविशिष्टद्रव्योद्देशेन तत्सभवेऽपि विशिष्टोद्देशत्वेन ज्योतिष्टोमे सोमदेवताया अप्राप्तत्वेन तस्या अपि विधेयत्वापत्त्या च वाक्यभेदापत्तेर्देवताविशिष्टग्रहणविधाने च समाप्तपुनरात्तत्वदोषापत्तेश्च न ग्रहणविधिसभव इत्यर्थ । अस्तुवा ग्रहणे देवतावैशिष्ट्यम्, तथाप्यैन्द्रवायव गृह्णातीत्यत्रेव प्रकृतस्य यागस्योपपादकस्याभावान्न तत्सभव । अतो ग्रहणेऽसभवन्निवेशदेवतारूपगुणाद्यागान्तरमेव विधीयत इत्यभिप्रेत्याह—**अत इति ॥**

(प्राचीनसंमतातिदेशिकद्रव्यप्राप्तिपक्षनिरासः)

प्राचीनैरंश्वदाभ्यपदयोर्यागान्तरनामधेयत्वाङ्गीकारेण गृह्णातिचोदनासामान्यात् ज्योतिष्टोमधर्मातिदेशेन द्रव्यदेवतासबन्ध उपपादित । तस्य यागत्वनिश्चयोत्तरमतिदेशप्रवृत्तेस्तस्यच द्रव्यदेवतासबन्धवत्त्वाधीनत्वेन द्रव्यसबन्धस्य प्रथमत आवश्यकत्वादनुपपत्तिं सूचयन्निव द्रव्यप्राप्तिमुपपादयति—**अदाभ्यपदेनेति ॥ एकत्र सोम इति ॥** अदाभ्यवाक्ये सोमायेति चतुर्थ्यन्तपदसमर्पित इत्यर्थ ॥

(यागविधावपि प्रथमवाक्ये गृह्णातिरनुवादः द्वितीये यागलक्षकः, यागद्वयमिदं ज्योतिष्टोमाङ्गम्)

आद्ये इति ॥ आद्यवाक्ये यजते प्रत्यक्षत एव श्रवणात् तस्यच सोमद्रव्यकत्वसादृश्येन ज्योतिष्टोमविकारत्वात् तदतिदेशप्राप्तग्रहणानुवाद, द्वितीये यजत्यश्रवणाल्लक्षक इत्यर्थ । **एतत्समानजातीयेति ॥** "देवा वै यत् यज्ञेऽकुर्वत तदसुरा अकुर्वत ते देवा अदाभ्ये छन्दासि सवनानि समस्थापयन्नि"त्यादिना अदाभ्यस्य तथा "देवा वै प्रबाहुग्ग्रहान् गृह्णत स एत प्रजापतिरंशुमपश्यत्तमगृह्णीते"त्यादिनांशोर्ज्योतिष्टोमप्रकरणे तैत्तिरीयाणा षष्ठे प्रपाठके षष्ठे काण्डे आम्नात वाक्यद्वय तस्मादित्यर्थ ॥

(संस्कारस्य विधाने उक्तवाक्यतात्पर्य, प्रथममते देवतावाप्तिर्वैधी, द्वितीये लैङ्गिकीत्यादिनिरूपणम्)

यागलक्षणायामिति ॥ लक्षणापदमनुवादस्याप्युपलक्षणम् । **उक्तसंज्ञकमिति ॥** ग्रहणस्य प्राप्तसस्कारत्वप्रसिद्धेर्ज्योतिष्टोमाङ्गताबलेन तदीयसोमसस्कारार्थत्वप्रतीते शक्यार्थस्य प्राप्तत्वेन तत्प्रख्यन्यायेन ग्रहणनामत्वोपपत्तिरिति मूलानुयायिना मतेन ग्रहणनामत्वे उक्ते सोमाख्यद्रव्यपरत्वेनैवोपपत्तौ कर्मकारकान्तराद्यध्याहारद्वितीयाभङ्गयोरन्याय्यत्वात् "यत्ते सोमादाभ्य नाम जागृवी"ति मन्त्राददाभ्यपदस्य सोमद्रव्यपरत्वप्रतीतेश्च तत्रापरितुष्य द्रव्यनामत्वमेव न्याय्यसुधाकारस्याद्युक्तमभिप्रेत्य पक्षान्तरमाह—**उक्तसज्ञकद्रव्येति ॥** देवताया अनिविशमानत्व निरस्यति—**देवतात्विति ॥** द्वितीयाभङ्गादिदोषापेक्षयैकस्मिन् समाप्तपुनरात्तत्वदोषाङ्गीकारे क्षत्यभावमभिप्रेत्य ग्रहण एवेत्युक्तम् । **देवताविशिष्टं ग्रहणमेवेति ।** एवकारेण देवताया मन्त्रवर्णात् प्राप्त्याऽविधेयत्वस्य देवतामात्रविधानेन ग्रहणेऽविधेयत्वस्यच निरास सूचित । नहि "शुक्र ते शुक्रेण गृह्णामी"ति लिङ्गविनियुक्तमन्त्रावरोधे सति सोमलिङ्गस्य यत्ते सोमेति मन्त्रस्य सन्निधिमात्रेण ग्रहणे प्राप्ति सभवति । नवा देवतामात्रविधाने"अदाभ्य गृहीत्वे"त्यस्यानर्थक्य परिहर्तु शक्यम् । अतोऽप्राप्तत्वाद्देवताविशिष्टग्रहणमेव विधेय नत्वेकतरदित्यर्थ । कथ तर्हि "यत्ते सोमादाभ्य नाम जागृवि तस्मै ते सोम सोमाय स्वाहा प्रजापतये स्वाहे"ति मन्त्रयोर्होमीयदेवतालिङ्गकयोर्देवताया ग्रहणाङ्गत्वे उपपत्तिरित्यत आह—**होममन्त्रस्त्विति ॥** ग्रहणे विधीयमानाया देवताया प्रसङ्गेन यागोपकारकत्वात् उत्तरभावियागोपकारकत्वमादाय होमसबन्धोपपत्तेर्न तल्लिङ्ग ग्रहणे विहन्तीत्यर्थ ॥

(प्रकाशकारसमतपूर्वोत्तरकल्पफलनिरासेन प्रयोजनान्तरापादनम्)

अत्रच प्रकाशकारै पूर्वपक्षे विश्वजिदादिवत् कल्प्यफलसोमयागान्तरमिदम् । ज्योतिष्टोमाङ्गेतु ग्रहयागद्वयमधिकम-

च प्राकरणिकवाक्येन ज्योतिष्टोमाङ्गत्वस्य तदुपपाद्यत्वस्य च बोधोपपत्तेर्न कश्चिद्विरोध । प्रयोजन पूर्वपक्षे यागस्याङ्गत्वाद् यथाशक्तिन्यायविषयत्व, सिद्धान्ते प्रधानत्वान्नेति ॥ ९ ॥ **इति नवममदाभ्यनामताधिकरणम्** ॥

(१० अधिकरणम् ।)

अग्निस्तु ॥ अनारभ्यैव श्रुतम् "य एवविद्वानग्निं चिनोती"ति । तत्र चिनोतिना नाग्निसस्कारार्थत्वेन चयनविधि, अपितु अग्निसज्ञकस्य यागस्यैव विधि, "अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनानुयजन्ति तमुक्थ्येन तमतिरात्रेण त द्विरात्रेणे"त्याद्युत्तरवाक्येषु अग्निष्टोमादियज्ञानामग्न्यनुयजनस्वरूपगुणाम्नानात् । नहि अग्न्यनुयजनत्वमग्नेरयागत्वेऽव कल्पते, देवदत्तमनुगच्छति यज्ञदत्त इत्यादौ तुल्यक्रियायोगे एवानुशब्ददर्शनात् । अतश्चाग्निसज्ञकस्य यागस्य तस्मिन्नेव वाक्ये विधौ गौरवापत्तेर्विद्वद्वाक्य एव चिनोतिना लक्षणया तद्विधानम् । स चाव्यक्तत्वात् ज्योतिष्टोमविकार । उत्तरवाक्यैश्च तस्य क्रत्वङ्गत्वसिद्धि ।

स्त्येव । सिद्धान्तेतु तावदेवेति प्रयोजनमुक्तम् । तत्पूर्वपक्षेऽपि प्राकरणिकवाक्ययोर्ग्रहणान्तरविधायकत्वे प्रमाणाभावेऽनारभ्याधीतैतद्वाक्यद्वयविहितयागद्वयविनियोजकत्वस्यैव सिद्धान्त इवोपपत्तावश्रुतफलकल्पनस्य चानापत्तेरयुक्तमित्यभिप्रेत्य स्वयमङ्गत्वानुरूप प्रयोजनान्तरमाह—**प्रयोजनमिति** ॥

॥ इति नवममदाभ्यग्रहनामताधिकरणम् ॥

(अध्यायाधिकरणसंगतयः । अग्निश्चिनोतीत्यत्राग्नेः चयनोत्पाद्यत्वसस्कार्यत्वयोरसंभवात् स्थण्डिलनिर्वर्तकतया संस्कार्यत्वविवक्षणे वाक्यवैयर्थ्यात् यागान्तरविधानमिति पूर्वपक्षः)

विषयवाक्यमुदाहरति—**अनारभ्यैवेति** ॥ पूर्वाधिकरणविषयवाक्यसाम्यतासूचनेन प्रासङ्गिकी पादादिसङ्गति तथातिदेशिकीमनन्तरसङ्गति च सूचयितुमेवकार । विद्वद्वाक्ये न तावदग्निपदवाच्यस्य शुद्धस्य ज्वलनस्य चयनेनोत्पाद्यत्वरूपकर्मत्वसभव । नापि लौकिकाग्नेर्भूतभाव्युपयोगरहितस्य तत्सस्कार्यत्वम् । नाप्याहवनीयादिपरत्वेन तत्सभव, तस्याधानैकजन्यत्वेन चयनोत्पाद्यत्वासभवात्, अन्यथा चयनवाक्यगताग्निशब्देनाऽऽहवनीयादौ निरूढलक्षणायामपि प्रमाणाभावात् । नापि चयनसपादितस्थण्डिलाधारतासबन्धेन तस्य सस्कार्यत्वसभव, तथात्वे त्वेतादृशसस्कारकतया चयनस्येष्टकाभिरग्निं चिनुत इति वाक्यान्तरेणैव प्राप्तेरेतद्विधिवैयर्थ्यापत्ते । अत सर्वथा चयनविध्यसभवेन वैयर्थ्यमापाद्य यागान्तरविधानपूर्वपक्ष साधयति—**तत्रेति** ॥

(वार्तिकोक्तपूर्वपक्षप्रकारतन्निरासाभ्यां प्रकृतपूर्वपक्षापेक्षितवाक्योदाहरणम्)

अत्र वार्तिके 'अथातोऽग्नि'मित्यादिवाक्येष्वग्निं यजतीति सामानाधिकरण्येन यागनामत्वावगमात्, उत्पत्तिवाक्येऽपि चिनोतेर्यागपरत्वम् । अथात इत्यादिवाक्यचतुष्टयेन तद्यागानुवादेन तत्तत्सस्थापकत्वविधि । द्विरात्रादिवाक्यै दशभिर्द्विरात्रादिकालास्तत्रैव वैकल्पिका विधीयन्ते । तत्रत्यानुशब्दश्च 'एष वाव प्रथमो यज्ञो यज्ञानामि'त्यनेन प्राप्ताग्निष्टोमोत्तरकालतानुवाद. उक्थ्यादिवाक्येषुच यजतिमात्रस्यैवानुषङ्गो नानुशब्दस्य, अनुवादत्वासभवात्, तस्यच यागान्तरस्य ऋध्नोत्येवेत्यार्थवादिक रात्रिसत्रे प्रतिष्ठेव ऋद्धि फलमिति यागत्वसाधक पक्षान्तरमुक्तम् । तदग्निपदस्य रूढस्य, सामानाधिकरण्यमात्रेण नामत्वायोगात्, सामानाधिकरण्यस्यचाग्निशब्देऽनुशब्दयोगनिमित्तद्वितीयान्तत्वेन दुरुपपादत्वात्, अन्यथाऽनुशब्दसापेक्षत्वापत्तेरिति कौस्तुभे दर्शितरीत्याऽयुक्तमभिप्रेत्य वार्तिकोक्तपक्षान्तरमवलम्ब्य यागरूपत्व साधयितुमुपयुक्तानि वाक्यान्युदाहरति—**अथातोऽग्निमिति** ॥ इत्याद्युत्तरवाक्येष्वित्यादिशब्देन त त्रिरात्रेणेत्याद्येकादशरात्रान्ताना नवाना वाक्याना सग्रह । तमुक्थ्येनेत्येतदनन्तर त षोडशिनेत्येतदपि द्रष्टव्यम् ॥

(आहवनीयाबाधेन प्रक्षेपाधाराहवनीयाधारतया विद्वद्वाक्ये चयनविधिरिति पूर्वपक्षः)

अत्रोत्तरवाक्येषु अग्निष्टोमवाक्यगतानुयजतिपदयोरनुषङ्ग । **अग्न्यनुयजनस्वरूपेति** ॥ अथातोऽग्निमिति द्वितीयाया लक्षणार्थकानो "अनुर्लक्षणे"ति सूत्रेण कर्मप्रवचनीयसज्ञाविधानात्, तद्योगनिमित्तत्वादग्निष्टोमादिवृत्त्यनुयजनप्रतियोगित्वार्थत्वावगतेरग्निप्रतियोगिकानुयजनस्वरूपाम्नानमित्यर्थ । गुणप्रकरणसङ्गति सूचयितु **गुणे**त्युक्त । तस्य गुणस्याविशमानत्वेन भेदकता साधयति—**नहीति** ॥ यागत्वे निश्चिते तत्राऽऽहवनीयप्राप्त्या तत्प्रख्यन्यायेन नामत्वमग्निपदस्याभिप्रेत्याह—**अतश्चेति । तस्मिन्नेवेति** ॥ अथातोऽग्निमित्यस्मिन्नेव वाक्ये तद्विधौ तद्यागतत्प्रतियोगिकानुभावस्यापि विधानेन विशिष्टविधिगौरवापत्तेरित्यर्थ । विद्वद्वाक्य एवेत्येवकारेणान्याक्षिप्तत्वेन यागविधिपरत्वसूचनेनेष्टकावाक्यस्य तद्विधित्वनिरास सूचित । तत्रेष्टकाना यागे करणत्वानुपपत्त्या शक्यार्थस्यैव चयनस्य विधेयत्वादित्याशय । **उत्तरवाक्यैश्चेति** ॥ कालविधिपरेष्वप्येषु वाक्येषु फलवतोऽग्निष्टोमादेरुपस्थितत्वात् तद्वाचकपदान्तरकल्पनया कल्पितवाक्येन तदुद्देशेन विनियोगविधानात् क्रत्वङ्गत्वसिद्धि ।

"इष्टकाभिरग्निं चिनुते" इत्यनेन चयनस्य प्राप्तत्वाच्चिनोतिर्निर्वपतिवदनुवादश्चयनस्येति प्राप्ते—

पाकमनुभुङ्क्ते इत्यादौ तुल्यक्रियायोगाभावेऽप्यनुशब्ददर्शनान्न तदनुरोधेनाग्निशब्दस्य चयनशब्दस्य च यागपरत्वकल्पना युक्ता । अतो विद्वद्वाक्ये चयनमेवाग्निसंस्कारार्थं विधीयते । अग्निशब्देन च यद्यपि शक्त्या ज्वलन एवाभिधीयते, तथापि तदर्थत्वे वैयर्थ्यापत्तेर्निरूढलक्षणया आहवनीयादिपरत्वावसायात्तदुद्देशेनैव चयनं संस्कारकतया विधीयते । संस्कारश्च सामर्थ्याच्चयननिष्पादितस्थण्डिलस्थापनरूपः । स्थापितस्याग्नेरुपयोगापेक्षायामथात इति वाक्येन तस्य ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन विधानम् । अन्वाहि अग्निशब्देन चयननिष्पादितस्थण्डिलस्थापितोऽग्निश्चयनमेव वा लक्षणयाऽभिधीयते । अग्निष्टोमशब्दश्च जातिन्यायेन संस्थावचनोऽपि व्यक्तिन्यायेन ज्योतिष्टोममेव प्रचुरप्रयोगादभिधत्ते पार्थशब्द इवार्जुनम् । अतश्च ज्योतिष्टोमत्वमेव लाघवादुद्देश्यतावच्छेदकं न त्वग्निष्टोमसंस्थावत्त्वमपि । यद्यपि च चयनस्य ज्योतिष्टोमप्रयोगसंवलितत्वादनुष्ठानसादेश्यादेव तदङ्गत्वसिद्धिः, तथापि पशुकामश्चिन्वीतेत्यादिवाक्यैरग्ने काम्यत्वावगमात् क्रत्वङ्गत्वप्रतिप्रसवार्थं तन्न विरुध्यते ॥

इतरथा अग्निष्टोमोद्देशेनाग्न्यनुभावस्य अग्नेश्चाङ्गत्वेन विधाने वाक्यभेदापत्तेरिति भाव । **इष्टकाभिरिति** ॥ यद्यपि पूर्वपक्ष्युपपादितरीत्याऽग्निपदवाच्यज्वलनाद्युद्देशेन न चयनविधिः संभवति, तथाप्यग्निपदवाच्ययागोद्देशेन तद्विध्युपपत्तेस्तस्य च साक्षाद्यागेऽसंभवे **आनर्थक्यतदङ्गन्यायेन** तदन्तरङ्गप्रक्षेपरूपाङ्गेऽवतारे आहवनीयाबाधेनापि चयननिवेशसंभवात् प्रक्षेपाधाराहवनीयाधारतया चयनविधानाच्चयनप्राप्तिरित्यर्थः ॥

(चयननिष्पादितस्थण्डिलस्थापनरूपाहवनीयसंस्कारविधान एव विद्वद्वाक्यतात्पर्यम्)

चिनोतेर्यागलक्षणायां इष्टकावाक्ये विशिष्टविधिगौरवस्य चाङ्गीकारापेक्षयैकत्र विद्वद्वाक्येऽग्निपद एव क्लृप्तामाहवनीये निरूढलक्षणामङ्गीकृत्य स्वनिष्पाद्यस्थण्डिलाधारतासंबन्धेन तत्संस्कारकतया चयनविध्युपपत्तौ यागपरत्वे प्रमाणाभावात् अनुशब्दस्योत्पत्तिवाक्ये उपयोक्ष्यमाणाहवनीयाद्याधारभूतस्थलनिष्पादकत्वस्यावगतस्य पूर्वकालत्वं विनाऽनुपपत्तेरुपसंहितत्वस्य चयने प्रमाणान्तरतः प्राप्तेरर्थादेवाग्निष्टोमादिषु प्राप्तपश्चाद्भावनानुवादकस्य भिन्नक्रियापश्चाद्भावेऽप्युपपत्तेर्न यागान्तरविधानम्, अपितु चयनविधानमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**पाकमनुभुङ्क्ते इति** ॥ देवदत्तमनुगच्छतीत्यादौ क्रियान्तरानुपादानादुपस्थितत्वात् गमनरूपक्रियैक्यप्रतीतावपीह चयनक्रियाया भिन्नाया विशेषणतया वा प्रतीतेस्तामादायाप्यनुशब्दोपपत्तिं दर्शयितुमाह—**अन्वाहीति** ॥ अथशब्देन स्थण्डिलनिष्पत्त्यानन्तर्योक्तेरतःशब्दे सार्वविभक्तिके तस्मिन्नङ्गीकृत्येममित्यर्थात्सर्वनाम्नोभयपरामर्शात् स्थण्डिलस्थापितोऽग्निश्चयनं वाग्निशब्देनोच्यत इत्यर्थः । अग्निष्टोमपदश्रवणात् तत्संस्थाङ्गतयैव विधाने सति कथं ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन विधानमुक्तमित्यत आह—**अग्निष्टोमशब्दश्चेति** ॥ इह यजतिसामानाधिकरण्येन संस्थावचनत्वानुपपत्तेर्बौधायनादिकल्पेषु ज्योतिष्टोममग्निष्टोमपदेनाभिधायैव सकलधर्माम्नानात् तत्रैव प्रचुरप्रयोगावगतेर्ज्योतिष्टोम एवाग्निष्टोमपदेनाभिधीयते । **एतेन**—अग्निष्टोमसंस्थाविधानं पूर्वपक्ष्युक्तं—**परास्तम्**, अत एव तस्य यागरूपत्वस्य सिद्धत्वाद्यजति साधुत्वार्थमनुवादः, अथात शब्दावपि पूर्वोक्तरीत्या प्राप्तार्थत्वादनुवादौ । अतः केवलं ज्योतिष्टोमोद्देशेनाधिकरणीभूताहवनीयस्थापनरूपसंस्कारद्वारा चयनमङ्गतया विधीयत इत्यर्थः ॥

(ज्योतिष्टोमप्रयोगसंवलितस्यापि चयनस्य क्रत्वङ्गत्वप्रतिप्रसवः)

संवलितत्वादिति ॥ दीक्षणीयादिसोमप्रयोगसंकीर्णसावित्रहोमोखासंभरणदीक्षणीयादिवैशेषिकगुणशिक्यप्रतिमोचनाद्यङ्गकलापवत्त्वेन ज्योतिष्टोमप्रयोगसंवलितत्वमित्यर्थः । **क्रत्वङ्गत्वप्रतिप्रसवार्थमिति** ॥ एतच्च नित्यात्काम्यस्येत्यादिद्वात्रिंशत्तमश्लोकविवरणे विधिरसायनकृदुपपादितरीत्योक्तम् ॥

(अथात इत्यादिवाक्यानामप्राप्तक्रत्वङ्गत्वबोधनार्थत्वमिति स्वमतोपपादनम्)

वस्तुतस्तु—यावदनुष्ठानसादेश्येन पूर्वपूर्वप्रमाणकल्पनयाऽङ्गत्वं कल्पनीयम्, तत पूर्वप्रवृत्तेन कामवाक्येन कामार्थत्वबोधनात् तद्बाधस्यैव प्राप्तेरप्राप्तक्रत्वङ्गत्वविधायकत्वमेव कौस्तुभोक्तं युक्तम् । **एतेन**—उत्पत्तौ ह्यग्ने संस्कार्यत्वोक्तेश्चयनप्रकरणे च तन्निर्वृत्यतण्डुलोपघ्राहवनीयस्थापनोक्ते क्रत्वव्यभिचारिसंस्कार्यद्वारा क्रत्वङ्गत्वप्राप्तिरिति विधिरसायनोक्त तदुपपादनं—**अपास्तम्**, अग्निचयनस्य काम्यत्वपक्षेऽग्निमिति द्वितीयाभङ्गेनाधारतायां लक्षणायाश्चयनसंस्कार्यत्वस्यान्नावभाने चयनस्याप्यङ्गत्वानुपपत्तेः । काम्यचयनानुनिष्पादिनि स्थले आहवनीयस्थापनविधावपि परप्रयुक्तोपजीव्याहवनीयस्थापनं प्रति चयनस्याङ्गत्वात् प्रमाणाभावेन च तद्द्वारा क्रत्वङ्गत्वाप्राप्तेः । अतोऽप्राप्तक्रत्वङ्गत्वविधानमेव युक्तम् । **एतेन**—अग्ने फलार्थस्याश्रयापेक्षायामग्निष्टोमादिरूपाश्रयसमर्पकत्वमेव तेषां वाक्यानामित्येकत्रिंशत्तमश्लोके विधिरसायनकारोक्तं—**अपास्तम्**, चयनक्रियाया एव फलार्थविधानेन गुणसंबन्धाभावेनाश्रयानपेक्षणादिति ॥

अथ चाग्निं प्रकृतौ "अग्निं सोमाङ्गं वेच्छतामि"त्यादिवचनाद्वैकल्पिक । अग्निपक्षे चोत्तरवेद्या ह्यग्निश्चीयत इति वचनादुत्तरवेद्या समुच्चय । तदभावे चोत्तरवेदिमात्रम्, उत्तरवेद्यामग्निं निदधातीति वचनात् । अतश्च तमुक्थ्येने

कत्वेवा तत एवाकामेन तयो समुच्चयसिद्धिरिति समुच्चयपक्षमेव युक्तमभिप्रेत्य केवलोत्तरवेदिप्राप्तिं दाशमिकी विकल्पोक्तिंच समर्थयितुमाह—**अयंचेति । इत्यादिवचनादिति** ॥ सत्रे समारोपकालविधिपरे वाक्ये यदग्निं चेष्यमाणा भवन्तीति सिद्धवत्पाक्षिकानुवादभूतकात्यायनवचनस्यादिशब्देन संग्रह । तत श्चाग्ने स्वाभावप्रतियोगित्वविषयो विकल्प नतूत्तरवेदिप्रतियोगित्वविषय इत्यर्थ । **इतिवचनादिति** ॥ इदहि वचन न परपरासबन्धेनाधारविधानपरम्, तस्य चयनाधारताविधि वलादेव सिद्धे, अपितु सयोगपृथक्त्वन्यायेन चयनाभावपक्षे साक्षादाहवनीयाधारताविधायकमिति सिद्ध उत्तरवेदिमात्रक प्रयोग । यद्यप्येतद्विधिविधेयस्य साक्षादाधारत्वस्य प्राकरणिकत्वात् तदवरोधे चयननिष्पाद्यस्थण्डिलस्य नाधारतया निवेश सभवति, तथापि अग्निष्टोमपदस्य ज्योतिष्टोम एव शक्ततया अस्यापि निरवकाशत्वान्न बाध । अतएव अग्न्यभावे अग्निधारणार्थोत्तरवेदेरग्निपक्षे तद्धारणार्थमसभवादर्थादेकाग्निधारणरूपकार्ये सभवन्त विकल्पमादाय दाशमिकी विकल्पोक्ति न चयनाधारतया प्राप्तोत्तरवेदिसमुच्चय विरुणद्धीत्यर्थ । **अतएव दशमे**—प्रकृतौ हि वैकल्पिकोऽग्निरुत्तरवेद्या वा निधातव्य स्थले नेति ग्रन्थेनाग्निनिधानरूपकार्यापेक्षयैव विकल्प उक्त ॥

(न्यायसुधाकारमतस्य दाशमिकाग्न्यतिग्राह्याधिकरणवार्तिकविरोधादिना प्रकाशकारैः दूषणम्)

अत्रच सकर्षे द्वितीयाध्याये "मध्यमायामुपसद्यग्निश्चीयते प्रकृत्युपकृतत्वादि"त्यधिकरणे "उत्तरवेद्याह्य ग्निश्चीयत" इति वचनेनाग्न्युत्तरवेद्यो समुच्चयेन भिन्नकार्यत्वात्, चयने उत्तर वेदिकार्यापन्नत्वाभावान्नोत्तरवेदिधर्माश्रिता कार्या इति पूर्वपक्षवचनेन समुच्चयेऽप्यग्निधारणरूपोत्तरवेदिकार्यस्याग्निसस्कार्यत्वानुपपत्त्या चयनेऽपि कल्प्यमानस्यैकत्वात् कार्यैक्येन भवन्त्येव तस्मिन् तद्धर्मा इति दूषयित्वा सिद्धान्तितम्। तद नुसारेण न्यायसुधायामप्यादृतस्य समुच्चयपक्षस्य दाशमिक विकल्पपरवार्तिककारोक्त्या विरोधाद्दूषणमित्य प्रकाशकारै कृतम् । दशमे ह्यग्न्यतिग्राह्याधिकरणे "तमुक्थ्येनेत्यादि वाक्यानामतिदेशत औत्तरवेदिकविकल्पेन प्राप्तस्याग्नेर्नियमार्थत्वमाशङ्क्य सन्निहितगुणकामप्राप्तिप्रयोजनसभवे विप्रकृष्टातिदेशसापेक्षनियमफलकत्वस्यायुक्तत्वान्निराकृत वार्तिके । त तश्चाग्न्युत्तरवेद्योस्तत्र विकल्पस्यैवोक्तेस्तद्विरोधस्तावत् स्फुट एव । सोत्तरवेदिषु क्रतुषु चिन्वीते"ति समुच्चयविधित्वेन भासमानमपि वचन न समुच्चयविधिपरम् । तैत्तिरीयशाखाया मथातोऽग्निमित्यादिवाक्यानामाम्नानादुत्पन्नस्याग्ने क्रतुसबन्धबोधकत्वात् । तत्रचोद्देश्यभूतसोमयागविशेषप्रतिपित्सयोत्तर वेदिपदोपादानम्। यद्यपिवा विशेषवाक्य स्यात्, तथापि तदुपसहारार्थं स्यात्। यत्तु "उत्तरवेद्या ह्यग्निश्चीयत"इत्यपर, तद्धिशब्दाद्वर्तमाननिर्देशात् तस्यैव स्तुत्यर्थमर्थवाद । अतो विकल्प एव तयो ,अन्यथाग्निमात्रमिव ज्योतिष्टोमे उत्तरवेदिमात्रमपि तत्र नैव प्राप्नुयात् इति ॥

(प्रकाशकारमतनिरासेन दाशमिकाधिकरणविरोधेनच उत्तरवेद्यामग्निश्चीयत इत्युपपादनम्)

तदयुक्तम् ॥ सोत्तरवेदिमिति वाक्यस्य क्रतुसबन्धपर त्वेऽपि चयनस्य सोमप्रयोगसवलितत्वेन विधेयचयनसामर्थ्यादेव सोमयागविशेषोद्देश्यनिर्णयसभवेन सोत्तरवेदिष्विति पदवैयर्थ्यापत्ते । अतो यद्यपि तैत्तिरीयशाखाया क्रतुसबन्धपर मपरं नैव वचनम्, तथापि उत्तरवेदिसहितक्रतूद्देशेन चयनस्यानेन विनियोगकरणेऽपि समुच्चितप्रजापतिविधानेनाग्निप्रजापत्योरिवेहापि अर्थात्समुच्चयो नासुलभ । **किंच** उत्तर वेद्या हीत्यस्य विधायकत्वाभावे तयोर्विकल्पाङ्गीकारे चयननिरपेक्षोत्तरवेदेरिवोत्तरवेदिनिरपेक्षमेव चयन प्राप्नुयात्। अत उत्तरवेद्याधारताप्राप्त्ये आवश्यके त्स्य विधित्वे विधिकल्प-

(समुच्चयपक्षेपि चितावुत्तरवेदिधर्मोपपत्तिः)

नचैवमग्न्युत्तरवेद्यो समुच्चये भिन्नकार्यत्वापत्तेश्चितावुत्तरवेदिधर्मानापत्ति , उत्तरवेदे सयोगपृथक्त्वन्यायेन कार्यद्वयावगमात् तद्धर्माणामपि कार्यद्वयप्रयुक्तत्वावगतेश्चयननिष्पादितस्थण्डिलस्य साक्षादग्निधारणरूपकार्यार्थत्वेन तदश उत्तरवे दिकार्यापन्नत्वेन तद्धर्मप्राप्त्युपपत्ते । अतएव स्थण्डिलधारण रूपकार्यान्तरे समुच्चीयमानोत्तरवेद्यामपि तद्धर्मा भवन्ति। तत्र चयनोत्तरवेद्यो क्रियमाणेष्वविरुद्धेषु तन्त्रता, विरुद्धेष्वावृत्तिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । **वस्तुतस्तु**—एकाग्निधारण कार्यार्थत्वेनाग्न्युत्तरवेद्योर्विकल्पेऽपि उत्तरवेदिपक्षे प्राप्तकादाचित्केष्यमाणत्वेनापि कल्पसूत्रकारवचनोपपत्ते स्वतन्त्रस्वाभावप्रतियोगित्वविषयश्रुतिकल्पने गौरवात् किमिति स्वाभावप्रतियोगित्वेन विकल्पाश्रयणम्? तावताप्युत्तरवेदेश्चयनाधारताविधिबलात्तयो समुच्चयस्याप्युपपत्तिरस्त्येवेति यथाश्रुतवार्तिकानुसारेणोत्तरवेदिप्रतियोगिकविकल्प एव युक्त इति॥

(अग्नेर्ज्योतिष्टोमाङ्गत्वे तमुक्थ्येनेत्यादिवाक्यसार्थक्यम्)

ननु—एवमग्नेर्ज्योतिष्टोमाङ्गत्वे तदतिदेशेनैव तत्प्राप्त्युपपत्तौ तमुक्थ्येनेत्यादिवाक्यानर्थक्यमित्यत आह—**अतश्चेति** ॥

त्यादिवाक्यानि वैकल्पिकत्वाद्विकृतिविशेषे तन्नियमार्थानि चयनाश्रितद्द्वयेनाकारतादिफलार्थगुणाना प्राप्त्यर्थानि चेति दशमे वक्ष्यते ॥ १० ॥ इति दशममग्निचयनासंस्कारताधिकरणम् ॥

(११ अधिकरणम् ।)

प्रकरणान्तरे ॥ कौण्डपायिनामयने "उपसद्भिश्चरित्वा

अनेन प्रकारेण स्वाभावप्रतियोगित्वेन चयनस्य वैकल्पिकत्वादित्यर्थ ॥

(तमुक्थ्येनेत्यादिवचनानां गुणकामप्रयोजनवत्त्वं नियमार्थत्वं च)

अत्रच दशमे सन्निहितवक्ष्यमाणगुणकामप्राप्तिरूपप्रयोजनसभवे दूरस्थतत्तदतिदेशप्राप्त्यपेक्षया पाक्षिकत्वाधीननियमफलकत्व प्राचीनैर्दूषितम् । तद्गुणकामप्रयोजनस्याप्यतिदेशप्राप्त्यधीनवैयर्थ्यप्रतिसधानसापेक्षतयातिदेशोपस्थित्यधीनत्वेन तुल्यत्वादतिदेशोपस्थितौ च झटिति तद्वोचितपाक्षिकत्वस्यैवोपस्थितौ नियमस्यैव फलत्वौचित्यादयुक्तमित्यभिप्रेत्याह—**तन्नियमार्थानीति** ॥ गुणकामप्राप्तिरूप प्रयोजन निर्बाधमेवेत्याह—**चयनाश्रितेति** ॥ गुणकामेषु आष्टमिकन्यायेन प्रणयनवल्लौकिकचयनस्याश्रयत्वव्यावृत्त्यर्थं चयने अपूर्वीयत्वविवक्षावश्यभावे ज्योतिष्टोमप्रकरणाभावेऽपि अथातोग्निमिति वाक्येन ज्योतिष्टोमस्यैवोपस्थितत्वात् तदपूर्वसाधनीभूतस्यैव तस्याश्रयत्वापत्त्या विकृतौ प्राप्त्यभावात् ज्योतिष्टोमतुल्योपस्थितिसपादनद्वारा चयनस्य तत्तदपूर्वसाधनतासिद्ध्यर्थं तत्तद्विधानेनाऽऽश्रयलाभोपपत्त्या तदाश्रितगुणकामप्राप्ति फलमित्यग्न्यतिग्राह्याधिकरणे दशमे वक्ष्यत इत्यर्थ । अतएव अतिरात्रादिपदाना तत्तत्सस्थाकज्योतिष्टोमवाचित्वेऽपि ज्योतिष्टोमे चयनोपदेशस्याथातोऽग्निमित्यनेनैव सिद्धत्वावगत्या तत्तत्सस्थाविकृतिपरत्वमेवेति द्रष्टव्यम् ॥ यद्यपि सस्थाना फलवत्त्वात् चयन प्रति शेषित्व सभवति, तथापि तदाश्रयज्योतिष्टोमसबन्धिचयनोपदेशेनैव गुणकामप्राप्तिसभवात् वैयर्थ्य तदवस्थमेवेति यत्सोमनाथेन अतिरात्रादिपदाना केवलसस्थापरत्वमेव न यागलक्षणेत्युक्त तत् —**परास्तम्**, अतस्तत्तत्सस्थाविकृतिपरत्वमेव युक्तमिति ध्येयम् । यथाचात्र फलद्वयेन विधिसाकर्यस्यान्यत्राप्यङ्गीकाराच्च दोषत्वम्, तथा कौस्तुभे प्रतिपादितं द्रष्टव्यम् ॥

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजनं पूर्वपक्षे ऋद्धिफलक चयन ज्योतिष्टोमधर्मक यागान्तरमनुष्ठेयम् । चयनेनोत्तरवेदिबाध । अग्निष्टोमादावुत्तरवेदिरेव । सिद्धान्तेतु न यागान्तरमग्निष्टोमे चयनोत्तरवेद्योर्विकल्प इति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

मासमग्निहोत्रं जुह्वति मास दर्शपूर्णमासाभ्यामि"त्यादि श्रुतम् । तत्र जुहोतिना अग्निहोत्रादिपदैश्च दूरस्थस्यापि कर्मण उपस्थितत्वात्तदनुवादेन "यदाहवनीये जुहोती'तिवन्मासादिरूपगुणविधि, उपादेयवदनुपादेयस्यापि दूरस्थकर्मानुवादेन विधाने बाधकाभावात् । कर्तृबहुत्वकालादिरूपानेकगुणविशिष्टप्रयोगविधानाच्च न वाक्यभेद । अतो न कर्मान्तरविधि इति प्राप्ते—

॥ इति दशममग्निचयनासस्कारताधिकरणम् ॥

(विषयवाक्यसंग्रहः पारिशेषिकसंगतिश्च)

इत्यादिश्रुतमिति ॥ मास वैश्वदेवेन मास वरुणप्रघासै मास साकमेधेन मास शुनासीरीयेणेति यजेतेत्यनुषङ्गसहिताना वाक्यानामादिपदेन सग्रह । प्रमाणान्तरनिरूपणेन गुणप्रकरणसङ्गत्यभावेऽपि पारिशेषिकी सङ्गतिं स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥

(कर्मभेदाभावपूर्वपक्षोपसंहारः)

बाधकाभावादिति ॥ कर्त्रादिवत् कृतिसाध्यत्वेन रूपेण विधानासभवेऽपि पौर्णमास्यादिकालवत् कृत्यविकरणत्वादिना विधेयत्वसभवेन विधानायोग्यत्वरूपबाधकाभावादित्यर्थ । नच प्राकरणिकसायमादिकालावरोधरूपबाधकस्य सत्त्वान्मासादिरूपगुणनिवेशानुपपत्तेर्गुणात् भेद, सायप्रातःकालयोरमावास्यापराह्णादिकालवत् व्याप्यव्यापकभावेनोपपत्तौ विरोधाभावात् । नचात्यन्तसयोगवाचिद्वितीयान्तमासपदोपदिष्टसातत्यविरोधो बाधक, तस्याहारविहाराद्यनुरोधेन बाधावश्यभावे जातेष्टिन्यायेन प्राकरणिककालोपसग्रहस्य सिद्धान्त इवोपपत्ते । नच जीवनाद्यनिमित्तेन विरोध, सिद्धान्ते सायप्रात कालाभ्यामिव मासेनाप्यवच्छेदसभवेन तदविरोधात्, काम्यप्रयोग एव मासनिवेशोपपत्तेश्च । नच कौण्डपायिनसत्रप्रकरणेनाननुग्रहो बाधक, कौण्डपायिन एव दीक्षितत्वेन पर्युदस्तानामग्निहोत्रादीना मास प्रतिप्रसवविधानेन **अथवा**—अग्निहोत्राद्युद्देशेन मासकाले विहितेऽपि उद्देश्यत्वेनोपस्थिताना निराकाङ्क्षाणामग्निहोत्रादीना सवत्सरपरिमितसत्रप्रयोगस्य षण्मासपरिमितसोमयागैरपरिपूरणादाकाङ्क्षावशेन सत्रप्रयोगवचनेन फले विधानेन वा तदनुग्रहोपपत्तेरिति भाव ॥ एवमितरबाधकनिरासे बाधकाभावादित्यनेन सूचिते प्राप्तकर्मानुवादेनोपसदा तदुत्तरकालत्वस्य मासस्य कर्तृबहुत्वस्य च विधाने यदनेकार्थविधानेन वाक्याभेदापत्तिरूपं बाधक गुणकृतभेदापादक भाष्यकारेण सिद्धान्ते उपन्यस्तम्, तत्सिद्धान्तसाधकत्वेनादरणीयत्वबुद्ध्या पृथक्परिहरति—**कर्तृबहुत्वेति** ॥ मास दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यादौ अनेकगुणाभावेनाव्यापकत्वाच्च तस्य कर्मान्तरसाधकत्वमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**अत इति** ॥

सर्वत्र प्रवर्तकस्य विधेः कृतिविषयत्वापरपर्यायं उपादेयत्वं प्रमाणत्वाच्चाज्ञातज्ञाप्यत्वाख्यं विधेयत्वं च प्रमेयम्। तदुभयमप्येकवृत्ति। समानाभिधानश्रुत्यादिना च धात्वर्थभावनावृत्तीत्युत्सर्गः। योग्योपपदसत्त्वे तु विशिष्टविधिगौरवभिया तन्मात्रवृत्ति। यथा यदाहवनीये जुहोतीत्यत्राहवनीयस्योपादेयत्वविधेयत्वोभयाश्रयत्वाद् योग्यत्वम्। अत एव तत्र धात्वर्थानुवादापेक्षाया दूरास्थानामपि सर्वहोमानां कथंचिदनुवादः।

प्रकृते तु मासस्यानुपादेयत्वादुपादेयत्वं धात्वर्थ एव वाच्यम्। अतस्तत्सामानाधिकरण्येन विधेयत्वमपि तत्रैवेति विहितस्य विधानायोगाद्भेदः। एवं सत्यपि यदि सायं जुहोतीत्यादिवत्प्रत्यभिज्ञापकं सन्निध्यादि प्रमाणं भवेत्ततोऽगत्या कालादावपि विधेयत्वं कर्मणि च प्राप्तेऽप्युपादेयत्वमिति वैयधिकरण्यमप्याश्रीयेत, न त्वेतदस्ति, न च सन्निध्याद्यभावेऽपि नाम्न एव पूर्वकर्मोपस्थापकता। अग्निहोत्रं जुहोतीत्यनेन जुहोतिना हि यादृशी विजातीयहोमत्वप्रकारिका होमोपस्थितिस्तादृश्येव सन्निधिनोपनीता युक्तं यत्सायं जुहोतीत्येतद्वाक्यस्य जुहोतेरपि स्वविषयविषयत्वमापादयन्ती भवति तद्गतविधेयार्थकत्वप्रतिबन्धिका। अग्निहोत्रादिनाम तु अग्निदेवताकहोमत्वप्रकारकहोमविशेष्यकबोधं जनयत् जुहोतेर्न पूर्वकर्मोपस्थापकत्वमापादयितुं क्षमम्। नहि अग्निदेवताकं पूर्वं कर्मैवेत्यत्र प्रमाणमस्ति, विजातीयहोमत्वस्य नाम्नाऽनुपस्थितेः, अन्यथा पर्यायत्वेन सह प्रयोगानापत्तेः, अतिप्रसङ्गनिराकरणस्य प्राचीनप्रयोगाभावेनैवोद्भिदधिकरणे स्थापितत्वेन योगरूढ्यनङ्गीकाराच्च, अन्यथा मत्वर्थलक्षणादिभिया अतिप्रसङ्गभङ्गार्थमपि रूढ्यङ्गीकारे सोमादावपि तदापत्तेः। अतो न नाम्ना तदुपस्थितिः। अतएव यत्र नाम्नैवानुपादेयगुणयोगेन श्रुतं न तु धातुः यथा सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावित्यादौ, तत्र नामार्थस्यैवोपादेयत्वसामानाधिकरण्येन विधेयत्वप्रसक्तौ नामजन्योपस्थित्या तत्प्रतिबन्धान्न कर्मान्तरम्। अस्तुवा तद्वाक्यस्य प्राकरणिकत्वादकर्मान्तर-

(प्रकरणान्तरात्कर्मभेदप्रतिज्ञा)

प्रमाणान्तरेण भेदासंभवेऽपि प्रकरणान्तरात् भेदं साधयितुं प्रकरणान्तरस्वरूपोपपादनस्यापेक्षितत्वेनावश्यकं तत् प्रदर्शयन् सिद्धान्तमाह—**सर्वत्रेति**॥ श्रुत्यादिनेत्यादिपदेन धात्वर्थवृत्तित्वोपपादकपदश्रुतिसंग्रहः॥ उत्सर्गस्यापवादमाह—**योग्येति**॥

(आहवनीयस्योपादेयत्वात् यदाहवनीयवाक्येन कर्मभेदः)

योग्यत्वमिति॥ यद्यप्याधानविधिसिद्धत्वेनाऽऽहवनीयस्यानेनोपादेयताविधेयत्वाख्यविधिव्यापारविषयत्वं न ज्ञाप्यते, तथापि वाजपेयाधिकरणे कौस्तुभोक्तरीत्या प्रादुष्करणादिविशिष्टत्वेन रूपेण होमार्थं तद्विषयत्वान्न तद्विघात इति भावः। **अतएवेति**॥ विशिष्टविधिगौरवापत्तिभिया उपपदार्थमात्रस्य विधेयत्वावश्यकत्वादेवेत्यर्थः। तत्तत्प्रापकविध्युपस्थापकप्रमाणान्तराभावेऽपि जुहोतिनैव तानुपस्थाप्यानुवादः कथंचिच्छब्देन सूचितः। कालादौ कृतिव्याप्यत्वरूपोपादेयत्वासंभवेऽपि कृत्यधिकरणत्वादिना विधेयत्वं कर्मणि पुरुषकृतिव्याप्यत्वरूपमुपादेयत्वं च। अतएव कालादेर्विधिसंस्पर्शाद्विवक्षाङ्गत्वं चोपपद्यत इत्यर्थः॥

(प्रकृतेऽपि नाम्नो होमोपस्थापकत्वशङ्का)

ननु प्रकरणापेक्षयापि प्रबलस्य नाम्नः सन्निधायकप्रमाणस्य सत्त्वादुपादेयत्वविधेयत्वयोः सामानाधिकरण्यप्रतिबन्धकत्वोपपत्तेर्न भेदसिद्धिरित्याशङ्कामनूद्य परिहरति—**नचेति**॥ **यादृशीति**॥

(लिङ्गसङ्ख्याप्रकारकबोधजनकेन नाम्नाऽतादृशधात्वर्थोपस्थापनासंभवान्न नाम्नो धात्वर्थविधेयत्वप्रतिबन्धकत्वम्)

लिङ्गसङ्ख्यानन्वयित्वेनेत्यर्थः। नाम्नः खण्डवाक्यार्थबोधदशाया लिङ्गसङ्ख्याप्रकारकस्वार्थबोधकत्वेन तदप्रकारकधातुपदबोध्यधात्वर्थवृत्तिविधेयत्वस्य समानप्रकारत्वाभावेन नाम्ना प्रतिबद्धुमशक्यत्वम्। धातोर्हि सन्निधिविषयीभूतपूर्वकर्मपरत्वे प्रमापिते विधेयार्थकत्वं प्रतिबध्यते। अतश्च सन्निधिनाऽग्निहोत्रं जुहोतीत्येतद्वाक्यगतजुहोतिपदबोध्यस्य लिङ्गसङ्ख्यानन्वयिन एव होमविशेषस्य प्रकारतयोपस्थापितस्य सायंजुहोतीत्येतद्वाक्यगतजुहोतिबोध्यत्वप्रमापणाद्युक्ता तस्य तद्वाक्यगतजुहोतिवृत्तिविधेयत्वप्रतिबन्धकता, प्रकृते तु लिङ्गसङ्ख्यान्वयिहोमविशेषत्वप्रकारकतया नाम्नोपस्थापितस्य मासाग्निहोत्रवाक्यगतजुहोतिना बोधयितुमशक्यत्वेन न नाम्नस्तद्वृत्तिविधेयार्थप्रतिबन्धकत्वसंभव इत्यभिप्रेत्य वैषम्यं दर्शयति—**अग्निहोत्रादिनाम त्विति**॥ **नहीति**॥ अग्निदेवताकहोमत्वस्यैवाग्निहोत्रपदेनाभिधानात् तस्यापूर्वेऽपि होमेऽबाधितत्वेन संभवे तत्पदप्रवृत्तेरुपपत्तेस्तेन पूर्वकर्मण एवोपस्थितौ प्रमाणाभाव इत्यर्थः। विजातीयहोमत्वेन शक्त्यभावेऽतिप्रसङ्गापत्तिं निरस्यति—**अतिप्रसङ्गेति**॥ अस्तुवा नाम्नो विजातीयहोमत्वप्रकारकबोधजनकत्वम्, अन्यथा मासाग्निहोत्रे गौणत्वेन नामातिदेशकत्वानुपपत्तेः, तथापि तदुपस्थितेर्नामातिदेशविधया भेदानुगुणत्वेन न विधेयताप्रतिबन्धकत्वमिति भावः॥

(सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासा इत्यस्यानारभ्याधीतत्वे नाम्ना कर्मभेदः प्राकरणिकत्वे न कर्मभेदः)

न कर्मान्तरमिति॥ अपित्वश्रुतकर्तव्यपदाध्याहारेण

त्वम् । अत प्रकृते नाम्नो विधेयार्थकत्वस्य जुहोतौ प्रतिबन्धायोगादनुपादेयगुणयुक्तानुपस्थितिरूपप्रकरणान्तरात्सिद्ध कर्मान्तरत्वम् ।

अत्र चानुपादेयगुणयोगस्य स्ववृत्त्युपादेयतापनयनद्वारा पारिशेष्याद्धात्वर्थवृत्त्युपादेयत्वापादन व्यापार । अनुपस्थितेरुपादेयत्वसामानाधिकरण्येन विधेयताप्रतिबन्ध स ।

नामोपस्थितकर्मणोरेव फलसबन्धमात्रमित्यर्थ । एतच्चानयोर्वाक्ययोर्भवदेवोक्तमनारभ्याधीतत्वमङ्गीकृत्य प्रतिबन्धकसन्निध्यभावेन नाम्न एव प्रतिबन्धकत्वमुक्तम् ॥ **वस्तुतस्तु—** "सार्वकाम्यमङ्गकाम्यै प्रकरणादि"ति सूत्रे प्राकरणिकत्वमेवोक्तम् । तदा नाम्न आख्यातसामानाधिकरण्यसत्त्वेऽपि 'दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेते"त्यत्रेव सन्निधेरेव शक्य प्रतिबन्धकत्व वक्तु इत्यकर्मान्तरत्व सुलभमेवेति पक्षान्तरेणाह—**अस्तु वेति** ॥

(विविदिषादिवाक्येऽप्रकरणेऽपि नाम्नः कर्मोपस्थापकत्वनिरूपणम्)

अतएव—विविदिषावाक्ये यत्र न प्रकरण तत्र पूर्व सह त्वात्मयाजी यो वेदेदमनेनाङ्ग सस्क्रियते इहेदमनेनाङ्गमुपधीयत इति पूर्वतनैतच्छब्देन स यदेव यजेतेति तत्पूर्वश्रुतौ च यच्छब्देन प्रसिद्धार्थकेन पूर्वकर्मणा निर्देशेन निर्देशस्तत्राख्यातासामानाधिकरण्यान्नाम्न पूर्वकर्मोपस्थापकत्वमिष्टमेव । य अनेन कर्मणा इद ममाङ्ग सस्क्रियते क्षीणपाप क्रियते पुण्येन चोपधीयते उपचीयत इति विदित्वा कर्माचरति स आत्मशुध्यर्थ यजन्नात्मयाजी, सच देवयाजिन काम्यकर्तु श्रेयानिति शतपथश्रुतेरर्थ । सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति अतएवेति** ॥

(अनुपादेयगुणविशिष्टानुपस्थितिर्न प्रकरणान्तरं कितूपादेयगुणसामान्याभावविशिष्टानुपस्थितिः)

यत पारिशेष्याद्धात्वर्थवृत्त्युपादेयत्वापादनमात्रमनुपादेयगुणस्य व्यापारस्तस्य चानुपादेयगुणसत्त्वे इवोपादेयगुणसामान्याभावेऽपि सभवोऽत एवेत्यर्थ । एवंच दशमे आज्यभागौ यजतीति गृहमेधीयगते वाक्ये कर्मान्तरत्वपूर्वपक्षे प्रकरणान्तरप्रमाणोपन्यास सगच्छत इत्याशय ॥

(अभ्यासप्रकरणान्तरन्याययोरुपधेयसांकर्येऽपि स्वरूपासांकर्यविवेकः)

नच—एवं तनूनपात यजतीत्यादावपि उपादेयगुणसामान्याभावात् प्रकरणान्तरेणैव भेदापत्ते कृतमभ्यासेन? इति—**वाच्यम्**, सत्यप्युपधेयसाकर्ये न्यायस्वरूपस्यासाकर्यात् । अभ्यासेहि उपादेयतामतङ्गीकृत्य पारिशेष्येण धात्वर्थवृत्तिविधेयत्वापादनमेव व्यापार । अतएव तत्र सन्निधि प्रतिबध्यो नतु प्रकरणान्तर इव प्रतिबन्धक । प्रकरणान्तरेतु न पारिशेष्येण विधेयत्वापादनव्यापार । विशिष्टविधिविधया कालादेरपि विधेयत्वाङ्गीकारेण तदसभवात्, अपितु सत्यपि विधेयान्तरे स्वापादितोपादेयतासामानाधिकरण्यलाभार्थ धात्वर्थेऽपि विधेयतापादनम् । अतो न्यायशरीरस्यासकीर्णत्वाद्युक्त प्रकरणान्तराद्भेद इत्यादिविस्तर कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥

अतएव न प्राचीनोक्त अनुपादेयगुणयोग एव प्रयोजकोऽपि तु उपादेयगुणसामान्याभाव एवेति ध्येयम् । अत सिद्ध कालविशिष्टकर्मान्तरविधानमेवेदम् । एव "सरस्वत्या दक्षिणेन तीरेणाग्नेयोऽष्टाकपाल"—इति देशरूपानुपादेयस्य, आग्नेयपदस्य साधारणत्वेन पूर्वकर्मोपस्थापकत्वाभावात् । निमित्तस्य तु "सत्रायाऽऽगूर्य विश्वजिता यजेते"ति । आगूरण

(प्रकरणान्तरन्यायविषयेपि मासं दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यत्र यागषट्कविधानम्)

एव यत्रापि प्रकरणान्तरे आख्यातसामानाधिकरण्यमपि नास्ति, यथा शतपथब्राह्मणे दर्शपूर्णमासप्रकरणे चातुर्मास्येषु च "यवाग्वेना रात्रिमग्निहोत्र जुहोती"त्यत्र, तत्रोपादेयगुणसामान्याभावरूपप्रकरणान्तरन्यायासभवेन भेदाप्रसक्तेरगत्या नाम्न एव विप्रकृष्टोपस्थापकत्व द्रष्टव्यम् । एव मास दर्शपूर्णमासाभ्यामित्यत्र साप्तमिकन्यायेन दर्शपूर्णमासपदयो प्राकृतयागत्रिकसबन्धिद्रव्यदेवतादिधर्मातिदेशकत्वात् तेषाचैकपदोपादानेन समुच्चयावगमादेरुत्पत्तिवाक्यावगतसमुच्चितद्रव्यदेवतादेरेकैकस्मिन् कर्मणि निवेशायोगात् सङ्ख्यावदेव कर्मभेदावसायात् प्रकृतिवद्यागषट्कमेव विधेयम् । **यत्तु—बालप्रकाशे—**प्रकरणान्तरसहकृतद्वित्वसङ्ख्यया त्रिकद्वयभेद उपपादित, तद्द्विवचनस्य समुदायद्वयगतत्वेनानुवादात् समिधो यजतीत्यत्र बहुत्वस्येव द्वित्वस्य भेदकत्वानुपपत्तेरयुक्तमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

(कालयोग इव देशयोगे निमित्तयोगे च संनिधिंविना पूर्वकर्मोपस्थित्यसंभवात्कर्मभेदः)

कालदेशनिमित्तफलसस्कार्यरूपाणा पञ्चाना अनुपादेयानां मध्ये कालरूपानुपादेययोगे कर्मान्तरत्व प्रसाधितम् देशनिमित्तयोगेऽप्यतिदिशति—**एवमिति** ॥ यद्यप्यत्र यजिर्न श्रूयते, तथापि द्रव्यदेवतासबन्धानुपपत्त्या यजिकल्पनया प्राकृताग्नेययागात् कर्मान्तरमित्यर्थ । अनुपादेयस्येत्यस्याग्रे उदाहरणमिति शेष । एव निमित्तस्य त्वित्यत्रापि ज्ञेयम् । नच सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावित्यत्रेवाख्यातासामानाधिकरण्यादाग्नेयनाम्ना पूर्वकर्मोपस्थितेस्तद्वदेव न भेद सिध्यतीत्याशङ्का निरसितुमाह—**आग्नेयपदस्येति** ॥ आग्नेयपदस्य नामधे

संकल्प । तदुत्तर सत्रमकुर्वतोऽय विश्वजित्, विश्वजिता यजेतेत्यस्मात्कर्मान्तरम् । नचानेन विनियुक्तस्य प्रयुक्तस्य वा तेनोत्पत्ति, विनियोगादिसामानाधिकरण्येनावगताया उत्पत्ते सन्निधि विना बाधे प्रमाणाभावात् ॥ ११ ॥ इत्येकादशं प्रकरणान्तराधिकरणम् ।

(१२ अधिकरणम् ।)

फलं च ॥ फलस्याग्नेयमष्टाकपाल निर्वपेद्रुक्काम इति । सस्कारस्य तु औदुम्बरीं प्रोक्षतीति व्रीहिप्रोक्षणात्कर्मान्तरम्, पञ्चैव यथाऽनुपादेयानि, तथा वाजपेयाधिकरणे कौस्तुभे प्रपञ्चितम् ॥ १२ ॥ इति द्वादशं फलसंस्कार्याधिकरणम् ॥

(१३ अधिकरणम् ।)

सन्निधौ ॥ पञ्चानामप्यनुपादेयाना सन्निधौ प्रत्युदाहरणानि । दर्शपूर्णमासप्रकरणे "पौर्णमास्या पौर्णमास्या यजेत" "समे दर्शपूर्णमासाभ्या यजेत" "यावज्जीव दर्शपूर्णमासाभ्या यजेत" "दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेते"ति चतुर्णाम् । स्विष्टकृत प्रकृत्य "शेषास्स्विष्टकृत यजती"ति शेषरूपसंस्कार्यस्य ।

यत्वाभावात् यजिपदवदेव पूर्वविहिताविहितकर्मसाधारण्येनाग्निदेवत्यद्रव्यमात्रवचनस्य नियमेन पूर्वकर्मोपस्थापकत्वाभावादित्यर्थ । **सन्निधिं विनेति** ॥ सन्निधिसत्त्वे दर्शपूर्णमासादिषु तत्सामानाधिकरण्यबाधेऽपि तदभावे तद्बाधो न युक्त इत्यर्थ ॥

(फलं चाकर्मसंनिधाविति सूत्रं फलविषयेऽधिकाशङ्कानिवृत्त्यर्थमिति देशनिमित्तयोरुदाहरणम्)

यद्यपि फलचाकर्मसन्निधावित्यग्रिमसूत्रे चकारेण सस्कार्योपादानवत् देशनिमित्तयोरप्युपादानसभवात् तत्रैवैतदुदाहरणप्रदर्शन युक्त कर्तुम्, तथापीह तयो कालवदेव कर्मान्तरसाधकत्वस्य ज्ञातत्वादिह प्रदर्शनम्। अग्रिमसूत्रन्तु फलादिविषयेऽधिकाशङ्कानिवृत्त्यर्थमिति न दोष ॥ प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इत्येकादशं प्रकरणान्तराधिकरणम् ॥

(अधिकाशङ्कयोक्ताधिकरणप्रयोजनम्)

पूर्वाधिकरणेनोक्तस्य पारिशेष्यादुपादेयतासामानाधिकरण्येन विधेयत्वापादनद्वारा सूत्रगतप्रकरणान्तरशब्दोपलक्षिता सन्निधेर्भेदकत्वस्यानुपादेयगुणयोग एव सभवे फलसस्कार्ययोरयोगित्वात् विनियोगविधिविषयत्वापरपर्यायाङ्गत्वस्य धात्वर्थवृत्तितयाऽऽक्षेपात्तत्सामानाधिकरण्येनोत्पत्तिविधिविषयत्वापरपर्यायविधेयत्वाक्षेपकत्वेऽप्युपादेयतानाक्षेपकत्वेनासभवान्न प्रकरणान्तरविधया भेदकत्वम्, कालदेशनिमित्तादीनातु अनुष्ठापकत्वेन प्रयोगविशेषणत्वात् धात्वर्थानुष्ठाप्यत्वापरपर्यायोपादेयत्वात् युक्त तद्विधया भेदकत्वमिति विशेषाशङ्का निराकरणाय प्रवृत्ते एतत्सूत्रेणाधिकरणान्तरे विषयवाक्यमुदाहरति—**फलस्येति** ॥ फलस्येतिसिद्धवन्निर्देशात् सिद्धान्तेऽस्य पूर्वाधिकरणप्रपञ्चपरता सूचिता । अतएव नातीव पूर्वपक्षादर ।

(रुक्कामादिवाक्ये कर्मान्तरत्वसमर्थनम्)

रुक्काम इति ॥ रुक् दीप्ति । अत्रापि देशवाक्यवत् द्रव्यदेवतासबन्धानुमितयजिकल्पनया पूर्वयागे फलविध्यनुपपत्ते कर्मणो विधेयत्वात् प्राकृताग्नेयापेक्षया कर्मान्तरत्वमित्यर्थ ॥

(उदाहरणान्तरनिर्देशः । पूर्वोक्ताधिकाशङ्कानिरासश्च)

यत्तु—प्राचीनैस्त्रैधातव्या दीक्षणीया भवन्तीत्येतदश्वमेधप्रकरणगत वाक्यमुदाहृत्य त्रैधातव्यादीक्षणीययोर्भेदात् सामानाधिकरण्यानुपपत्तेर्जघन्ये दीक्षणीयापदे यजमानसस्काररूपदीक्षणीयाकार्यलक्षणामङ्गीकृत्य तेन सस्कार्ययजमानोपस्थितेरनुपादेयगुणयुक्तानुपस्थितिरूपप्रकरणान्तरात् प्रसिद्धस्वतन्त्रफलार्थविहितत्रैधातव्यापेक्षया कर्मान्तरत्वमिति सस्कार्योदाहरण दर्शितम्, तत्सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावितिवदाख्यातासमानाधिकरणत्रैधातव्यानाम्न पूर्वकर्मोपस्थापकत्वोपपत्ते कर्मान्तरत्वे प्रमाणाभावादयुक्तमिति तुशब्देन सूचयन् तदुपेक्ष्यान्यदुदाहरति—**संस्कार्यस्य त्विति** ॥ अत्रोभयत्राप्यङ्गित्वेऽपि अनुष्ठापकत्वस्यापि कामनाविषयत्वादिना सत्त्वादुपादेयत्वाक्षेपकत्वात् तत्समानाधिकरणविधेयत्वलाभाय कर्मान्तरविधिरावश्यक इति विशेषाशङ्कानिरासो द्रष्टव्य ॥

(एकत्वमनुपादेयमिति बालप्रकाशमतनिरासः)

अत्र प्रकाशकारैः—बालप्रकाशे कृतिविषयत्वमुपादेयत्वमङ्गीकृत्य तदभावमात्रेण कालादिष्विव कर्तृविशेषणैकत्वब्राह्मणत्वादिजातीनामप्यनुपादेयत्वम् । **अतएव** "अनुपादेयमेकत्व यजमानस्य कालवदि"तिप्रतिपदाधिकरणगतशास्त्रदीपिकाकारिका सगच्छते—**इत्युक्तम्**, तस्य प्रसङ्गतो निरासमाह—**यथेति** ॥ तन्निरासश्चात्र कौस्तुभे द्रष्टव्य । प्रयोजन पूर्वपक्षे प्रकृतित्वात् प्रतिपदि सिद्धान्तेत्वन्यविकृतिवत् पर्वणीति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति द्वादशं फलसंस्कार्याधिकरणम् ॥

(पञ्चानामप्यनुपादेयानां संनिधौ प्रत्युदाहरणानि)

सूत्रगतफलपदस्यानुपादेयोपलक्षणत्वमभिप्रेत्याह—**पञ्चा**-

अत्र सर्वत्र सन्निधिना स्वविषयवृत्तिविधेयत्वप्रतिबन्धात् प्राप्तस्यैव कर्मण कालदेशविशिष्टप्रयोगविधिमात्र विधिर्लाघवायानुमन्यते नतु कर्मोत्पत्तिमपि विधत्ते । यत्र तु प्रयोगोऽपि प्राप्तो यथा "य इष्ट्ये"त्यादौ, तत्र प्राप्तप्रयोगानुवादेन कालादिमात्रविधि । सभवति हि देशकालयोरुपादेयत्वासभवेऽपि यागाङ्गत्वेन विनियोगविधि । निमित्तस्थले तु मिथो निमित्तनैमित्तिकयोरङ्गाङ्गित्वासभवात् प्राप्तस्यापि कर्मणो निमित्तसबन्धानुमितपापक्षयार्थत्वेन विनियोगविधिरिति वक्ष्यते । फलसस्कार्ययोस्तु तदुद्देशेन प्राप्तकर्मविनियोगविधि स्पष्ट एव । अतो न सन्निधिसत्त्वेऽनुपादेयगुणयोगेऽपि कर्मान्तरम् ॥ १३ ॥ इति त्रयोदशं प्रकरणान्तरप्रत्युदाहरणाधिकरणम् ।

(१४ अधिकरणम् ।)

आग्नेय ॥ कालद्वययोगेनाग्नेय विधाय "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्याया भवती"ति श्रुतम् । तत्र कालद्वययुक्तादाग्नेयात्कर्मान्तरविधानमिदम्, प्रकरणान्तरादभ्यासाद्वा भेदोपपत्ते । अनेनैव विहितस्येतरेण पौर्णमासीमात्रविधिस्तु उत्पत्तिशिष्टकालावरोधान्निराकर्तव्य । नच—एकस्यैव कर्मणोऽभ्युदयशिरस्कतया विधिद्वयेन विधान पिङ्गाक्ष्यैकहायनीशब्दाभ्यामिव द्रव्यविशेषस्येति—वाच्यम्, पिङ्गाक्ष्यैकहायनीशब्दाभ्यामुपस्थितस्याप्येकस्यैकेन विधिना विधाने बाधकाभावात्, प्रकृते तु एकेन विहितस्य नेतरेण विधिसभव इति कर्मान्तरमेव । अत एवामावास्यायामाग्नेयद्वयकरण पूर्वपक्षप्रयोजनमिति प्राप्ते—

एकस्यैन्द्राग्नविधिशेषत्वान्न स्वातन्त्र्येण विधायकत्वम् । प्रशस्ताग्नेयसाहित्येन चैन्द्राग्नप्रशसा, अतो न कर्मान्तरम् ॥ १४ ॥ ४७ ॥ इति चतुर्दशमाग्नेयस्तुत्यर्थताधिकरणम् ।

इति श्रीखण्डदेवविरचितायां भाट्टदीपिकाया द्वितीयाऽध्यायस्य तृतीय पादः ॥

नामपीति । निमित्तसंबन्धानुमितेति ॥ निमित्तस्यानुष्ठापकत्वेन प्रयोगाक्षेपकत्वात्तस्य च फलापेक्षाया यावज्जीवाधिकरणवक्ष्यमाणरीत्या पापक्षयार्थ विनियोग इत्यर्थ । स्पष्ट एवेति ॥ तयो पुरुषार्थत्वेन स्वार्थमेव विनियोग कर्मण एवेति स्पष्ट इत्यर्थ ॥ इतरत् स्पष्टार्थम् ॥ एवमधिकाराख्यसन्निधे कर्मोत्पत्त्यनुवादत्वप्रमापकत्वात् यथा कर्मान्तरत्वप्रतिबन्धकत्व, तथा तदभावेऽपि यच्छब्दादिना यत्र तदनुवादप्रतीतिस्तत्राप्युपस्थितोत्पत्तिककर्मण्येव कालविनियोगकरणात् तत्प्रतिबन्धकत्व द्रष्टव्यम् । यथा "य इष्ट्ये"त्यादौ, यथावा "एतया पुनराधेयसम्मितयेष्टिपु अग्निहोत्र जुहोती"त्यादौ च नेष्ट्यग्निहोत्रभेद अग्निहोत्रवाक्ये यच्छब्दाभावेऽपि "दीक्षितो न जुहोती"ति निषेधापेक्षितोदवसानीयारूपेष्ववविमात्रविधौ तात्पर्यग्राहकतयाऽग्निहोत्रविधेरनुवादादिति ध्येयम् । अत्रच भेदप्रमाप्रतिबन्धकस्य सन्निधेर्भेदप्रमाजनकस्यासन्निधेश्च स्वरूपनिरुक्त्यादिक कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । विस्तरभयान्नोच्यते ॥

इति त्रयोदशं प्रकरणान्तरप्रत्युदाहरणाधिकरणम् ॥

कालद्वयेति ॥ "यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्याया पौर्णमास्या चाच्युत" इति वाक्येनेत्यर्थ । पौर्णमास्यधिकरणे प्रकरणान्तराधिकरणगतप्रकाशकारोक्तरीत्या प्रकरणान्तरादाग्नेयभेद निरस्यैककर्मासभवि पौर्णमास्यमावास्यालक्षणगुणद्वययोगान्न्यायसुधाकृदुपपादितादाग्नेयभेदस्य स्वय प्रसाधितत्वादाग्नेय इत्येकवचनमयुक्तमपि जात्यभिप्रायेणैकवचन विवक्षया प्रयुक्तम् । श्रुतमिति ॥ प्रदेशान्तर इत्यर्थ । प्रकरणान्तरादिति ॥ अनेन आतिदेशिक्यनन्तरसङ्गति सूचिता । कथचित् सन्निधे प्रतिबन्धकत्वेन प्रकरणान्तरात् भेदासिद्धिरित्यभिप्रेत्य तत्सत्त्वेऽपि भेदकमुपन्यस्यति—अभ्यासाद्वेति ॥ यद्यपि सप्रतिपन्नदेवताकत्वेन द्वयोराग्नेययो सहानुष्ठानान्नाग्नेयद्वयकरणप्रसक्ति पूर्वपक्षे, तथापि पुनर्विधिवैयर्थ्यापत्त्यैव सहानुष्ठानबाधात्, अथवा—पुरोडाशद्वयकरणाद्वाऽऽग्नेयद्वयकरणमभिप्रेत्याह—अत एवेति । यदाग्नेय इति वाक्यान्तरेणाऽऽग्नेयस्य केवलाग्निदेवतात्वावधारणात् कथ तेनैन्द्राग्नप्रशसेत्यपेक्षायामाह—प्रशस्तेति ॥ "अङ्गिरसो वा इत उत्तमा स्वर्ग लोकमायन्नि"त्याद्यर्थवादसहिततद्विधिना आग्नेयप्राशस्त्यावगमात् प्रशस्ताग्नेयसाहित्येनैन्द्राग्नप्रशसेत्यर्थ ॥ पूर्वपक्षे प्रयोजनममावास्यायामाग्नेयद्वयस्य तत्सबन्धित्वेनाष्टाकपालद्वयस्य करण, सिद्धान्ते नेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति चतुर्दशमाग्नेयस्तुत्यर्थताधिकरणम् ॥

इति भाट्टदीपिकाप्रभावल्यां द्वितीयाध्यायस्य तृतीयापादः ॥

चतुर्थ पाद ।

(१ अधिकरणम् ।)

यावज्जीविकः॥ "यावज्जीव दर्शपूर्णमासाभ्या यजेते"-त्यत्र काम्ये एव स्वर्गाद्यर्थे दर्शपूर्णमासकर्मणि जीवनपर्याप्तकालविधि । नच पौर्णमास्यादिकालविरोध, व्याप्यव्यापकभावेन अमावास्यापराह्णादिवदुभयोरप्युपपत्ते । अत एव विनिगमनाविरहात्कालद्वयविधावपि प्रयोगद्वयविधि । जीवनपर्याप्तकालविधिसामर्थ्यादेव च प्रतिपौर्णमास्याद्यर्थाद्दर्शपूर्णमासावृत्ति । अतश्च तावद्व्याप्यप्रयोगव्यासक्तव्यापकैकप्रयोगादेव स्वर्गादिफलमिति प्राप्ते—

(यावज्जीवगुणसंयुक्ताग्निहोत्रादिप्रयोगभेदाभेदचिन्ता वार्तिककाराणां समतेति निरूपणम्)

दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेतेति काम्यप्रयोग विधाय बह्वृचब्राह्मणे आम्नात वाक्यमुदाहरति—**यावज्जीवमिति** ॥ यावज्जीवमग्निहोत्र जुहोतीत्येतत्सदृशवाक्यान्तराणामप्युपलक्षणमेतत् । अत्र भाष्यकारेण सूत्रानुगुण्येन कर्मधर्मत्वकर्तृधर्मत्वचिन्ता कृतामपि तृतीयाध्यायसगतायास्तस्या भेदलक्षणेऽपर्यवसिते सति करणे लक्षणासङ्गत्यापत्तेरयुक्तामपि कि यावज्जीवगुणसयुक्तानामग्निहोत्रादीना प्रयोगा भिद्यन्ते, उत एक एवाय प्रयोग काम्य स एव यावज्जीव कालपरिमित इत्येवलक्षणसगतप्रयोगभेदाभेदफलकत्वेन वार्तिककार समर्थयामास ॥

(उक्तवार्तिकसिद्धान्तापरितोषात् विनियोगभेदाभेदावेव पादार्थ इति निरूपणम्)

वस्तुतस्तु—प्रयोगाङ्गस्यापि यावज्जीवकालस्य पूर्वप्रयोगे सायप्रात कालावरुद्धेऽवरोधसभवान्न यथा पूर्वपक्षे प्रयोगभेदकत्वम्, तथा निमित्तस्यापि पूर्वप्रयोगेऽसभवतोऽपि प्रयोगानङ्गत्वात् तत्तत्पौर्णमास्यादिकालीनसिद्धप्रयोगस्य कर्मणो विनियोगान्तरापादकत्वेऽपि प्रयोगान्तरानापादकत्वान्न कालादिवत् प्रयोगभेदकत्वमिति प्रयोगभेदाभेदचिन्ताया असभवात् कथचित्सभवेऽपि वाऽवेष्ट्यधिकरणप्रसङ्गेनैव विचारयितु युक्तत्वादिह विचारासगतेर्वार्तिककारोक्तावपरितुष्य निमित्तस्य विनियोगान्वयित्वेन तत्प्रयुक्तविनियोगभेदाभेदस्य क्वापि पूर्वमप्रकृतस्येह पादार्थत्वेन कौस्तुभे उक्ता लक्षणसङ्गति तथा निमित्तस्य गुणत्वेन भेदकत्वेप्यनुपादेयप्रसङ्गान्निमित्तस्वरूपानुपादेयस्य विनियोगभेदकत्वविचारेण प्रासङ्गिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वात्, अतएव भाष्यकारोक्तसशयमनुक्त्वा पूर्वपक्षमेवाह—**काम्य एवेति** ॥

(काम्ये दर्शपूर्णमासकर्मणि गुणविधानमिति पूर्वपक्षोपपादनम्)

उत एक एवाय प्रयोग काम्य स एव यावज्जीवकालपरिमित इति वार्तिकलेखनात् काम्यप्रयोगेऽय कालविधिरिति भ्रम निवर्तयितु दर्शपूर्णमासकर्मणीत्युक्तम् ॥

(काम्य एवेत्येवकारेण सिद्धान्ते प्रकरणाननुग्रहस्य पूर्वपक्षे तदनुग्रहस्यच सूचनम्)

ततश्चैतद्वाक्ये प्रयोगान्वयिगुणाभावेन प्रयोगविधे । सिद्धान्तेऽप्यनाश्रयणात् पौर्णमास्यादिकालविधौच तदाश्रयणे विनिगमनाविरहात् अत्रापि तदापत्तेरिहैव कर्मोद्देशेन कालविधाने सति वक्ष्यमाणरीत्या प्रयोगविधि, नतु प्रयोगानुवादेन कालविधिरित्यर्थ । सिद्धान्ते तस्यैव कर्मणो निमित्तसबन्धेन विनियोगान्तरकरणेऽधिकाराख्यप्रकरणानुग्रहेऽपि कथभावाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणाननुग्रह पूर्वपक्षे तदनुग्रहच सूचयितु काम्य एवेत्येवकार प्रयुक्त ॥

(यावज्जीवपदस्य णमुलन्तत्वं न निमित्तत्वेन किंतु कालविधित्वेनेति निरूपणम्)

कालविधिरिति ॥ यावज्जीवपदस्य णमुलन्तस्यापि यावद्देह तिष्ठतीतिवत् निरूढलक्षणया कालपरत्वोपपत्ते अभिक्राम जुहोतीत्यत्र णमुलन्तस्यापि निमित्तपरत्वादर्शनादिह कालविधिरेव युक्त इत्यर्थ । **अपराह्णादिवदिति** ॥ पिण्डपितृयज्ञवाक्ये द्वयोरमावास्यापराह्णकालयोर्विधानेऽप्येकस्य व्याप्यकालस्यावच्छेदकत्वेनैककाल्येनाविरोधस्येवेहाप्युपपत्तिरित्यर्थ ॥

(अत्र पूर्वपक्षे प्राचीनापादितयजत्यभ्यासलक्षणानिरासः)

अत्र प्राचीनै सिद्धान्ते पौर्णमास्यमावास्ययोर्दर्शपूर्णमासानुष्ठानेन जीवनपर्याप्तकालानुग्रहासभवात् यागाभ्यासविधानाय यजतावभ्यासलक्षणा पूर्वपक्षे आपादिता, ता परिहर्तुमाह—**जीवनपर्याप्तेति** ॥ एवच नाभ्यासलक्षणा नतराच तस्य विधेयत्वमित्येवकारेण सूचितम् । "यावज्जीवकोऽभ्यास" इतिसूत्रमप्यार्थिकाभ्यासपरतया नेयमिति भाव ॥

(व्याप्यप्रयोगातिरिक्तव्यापकप्रयोगान्तरविधिपक्षेणोपपादनम्)

एवंच यथैव पौर्णमास्यादिवाक्येषु कालविशिष्टव्याप्यप्रयोगविधि, तथैव यावज्जीववाक्येऽपि कालविशिष्टप्रयोगस्य विधान नानुपपन्नम् । **अतएव** विधेयतावच्छेदकतया जीवनपर्याप्तेषु तावत्सु व्याप्यप्रयोगेषु तत्तद्विधेयतावच्छेदकतया विभिन्नधर्मान्तरेष्वपि व्यासक्तैकधर्मस्य स्वीकाराद्व्याप्यप्रयोगव्यासक्तव्यापकप्रयोगादेव फलमित्याह—**स्वर्गादीति** ॥ व्याप्यव्यापकप्रयोगविशिष्टकर्मण फलापेक्षाया स्वर्गकामादिवाक्येन स्वर्गार्थतयैव विनियोगात् स्वर्गादेव फलम्, नतु यावज्जीववाक्येन पापक्षयार्थत्वेन विनियोगात् पापक्षय पृथक् फलमित्यर्थ । एवच जीवनपर्याप्तैस्तावद्भि प्रयोगै एकमेव

कालक्षणापत्तेर्नाय कालविधि । अतो धातुसबन्धाधिकारविहितणमुल्प्रत्ययेन जीवनस्य कर्मसबन्धावगते स्वावच्छिन्नकालकत्वादिरूपसबन्धाश्रयणे च गुणभूतकालानुरोधेन प्रधानावृत्तेर्न्यायलभ्यत्वाभावेन यावच्छब्दार्थस्यापि विधेयत्वापत्तेर्लाघवान्निमित्तत्वमेव सबन्ध प्रतीयते । तदाहि प्रतिनिमित्त नैमित्तिकावृत्तेर्न्यायलभ्यत्वाद्यावच्छब्दार्थोऽनुवाद । निमित्तत्व च स्वान्वयव्यतिरेकानुविधायित्वमवश्यानुष्ठानवत्त्वम् । यथा राहूपरागान्वयव्यतिरेकानुविधायि अवश्यानुष्ठान यस्य स्नानस्य तद्वत्त्व राहूपरागे ।

अत्रच व्यतिरेकानुविधानस्य सर्वत्र प्रापकप्रमाणाभावादेव सिद्धेरन्वयानुविधान एव विधेस्तात्पर्यम् । अतश्च निमित्तसत्त्वे नैमित्तिकस्यावश्यानुष्ठानबोधनादकरणे प्रत्यवायत्वादिति ॥

फल स्वर्गादि भवति, नान्तरेति भाव । एतच्च व्याप्यप्रयोगापेक्षया व्यापकप्रयोगान्तरविधान कौस्तुभोक्तरीत्योपपादितम् ॥

(अन्ते एव स्वर्गादि नान्तरा, नापि पापक्षय इत्यादिनिरूपणम्)

वस्तुतस्तु—व्यापकप्रयोगेणैव निर्वाहे तत्तद्व्याप्यप्रयोगस्वीकारे नैव किंचित् प्रमाणम् । नच विनिगमनाविरह, पौर्णमास्यादिवाक्येषु व्यापकप्रयोगानुवादेन तत्तत्कालविधानेऽपि जीवनकालावच्छेदकत्वविषया तत्तत्कालनिवेशसभवस्येव नियामकत्वात् । नहि पौर्णमास्यादिकालेषु जीवनस्याव्यावर्तकस्यावच्छेदकत्व सभवति, अतोऽप्राप्तजीवनकालविशिष्टप्रयोगविधिरयमेव । अन्यथा पौर्णमास्यादिकालाना व्याप्यव्यापकभावेन निवेशसभवादविरोधोक्तेरनुक्तिसहत्वापत्ते । अतएव प्रयोगभेदाभावेन प्रकृतसङ्गत्यसभवेन विनियोगभेदमादाय सङ्गत्युपपादन कौस्तुभोक्त सगच्छते । तावतापिच पौर्णमास्यादिकालावच्छिन्नजीवनपर्याप्तकालिकप्रयोगादेव फल स्वर्गादि नान्तरा नवा पापक्षय फलमित्यस्य फलभेदस्य न क्षतिरिति ध्येयम् ॥

(यावच्छब्दार्थस्य पुरुषधर्मत्वेन कालविधानायोगेन न्यायलब्धावृत्त्यनुवादत्वकथनम्)

यावज्जीवशब्दे हि यावच्छब्दस्य सामस्त्यवचनत्वात् तस्य शक्यार्थस्य पुरुषधर्मत्वेन कर्मधर्मत्वायोगात् अवश्य जीवपदे जीवनकाललक्षणामेव पूर्वपक्षे लक्षणापत्तिरित्यनेनाभिप्रेत्यान्यासलक्षणापत्ति प्राचीनोक्तामपहाय काललक्षणामेव पूर्वपक्षे आपादयन् सिद्धान्तमाह—**काललक्षणापत्तेरिति** ॥"धातुसबन्धे प्रत्यया" इत्यनुशासनात् यस्माद्धातोर्णमुल्प्रत्ययो भवति तद्धात्वर्थस्य धात्वर्थान्तरेण सबन्धस्य णमुलाऽभिधानात् सबन्धविशेषापेक्षाया यावच्छब्दतात्पर्यग्राहकवशात् निमित्तत्वरूपतद्विशेषप्रतीतेर्न तत्प्रतिपादनाय मन्मते लक्षणापत्तिरित्यभिप्रेत्याह—**अत इति** ॥ सबन्धविधयैव कालबोधोपपत्तेर्ममापि न लक्षणापत्तिरिति पूर्वपक्षिणो लक्षणापरिहाराय सबन्धाश्रयणे चेत्यनेन सूचित । यावच्छब्दार्थस्य विधेयत्वे एकपदोपादानात् विशिष्टप्रयोगविधानाद्वा वाक्यभेदानापत्तावपि गौरवापत्तिर्लाघवादित्यनेन सूचिता । ससर्गविषया भाने गौरवम् । पदार्थविषया भाने लक्षणाचेत्युभय निमित्तत्वमेवेत्येवकारेण व्यावर्त्य सूचितम् ॥ **न्यायलभ्य-**

त्वादिति ॥ प्राणक्रियारूपाणा जीवनाना भेदान्निमित्तावृत्त्युपपत्ते जीवनगतसामस्त्यस्य नैमित्तिकसबन्धित्वेन प्राप्तत्वादनुवाद इत्यर्थ ॥

(जीवने निमित्ते विनियोगान्तरविधानमेवात्रेत्यादिनिरूपणम्)

अतएव—यत्र विधिश्रवणेनानुष्ठानबोधस्तत्र अनुष्ठापकरूपनिमित्तापेक्षया निमित्तत्वरूपसबन्धाश्रयणम् । यत्रतु वर्तमानापदेशेन तच्छ्रवणम् यथा यावद्दोहमित्यत्र तत्रानुष्ठानस्यैवाबोधनेन नानुष्ठापकत्वरूपतदपेक्षया धात्वर्थान्तरसबन्ध, किंतु स्वावच्छिन्नकालकत्वमेव स इति वैषम्यम् । **तदुक्तं वार्तिके**—"युक्तमत्र कालग्रहण वर्तमानापदेशो ह्ययम् । नात्र काचिन्निमित्तापेक्षा । तेन श्रुतिवृत्ते, दोहनमतिक्रम्य कालो गृह्यते । यदित्विहापि यावद्दोह स्वप्यादासीतवेति विधीयेत, तत केन वा दोहस्य निमित्तत्व वार्यते" इति । अतो जीवनस्य निमित्तत्वात् निमित्तस्यानुष्ठापकत्वेऽपि प्रयोगाक्षेपकत्वे प्रमाणाभावात् स्वत सिद्धप्रयोगानामेवैषा निमित्तसबन्धेन विविदिषायामिव स्वविनियोगान्तरमेवेदमिति न व्यापकप्रयोगान्त एव स्वर्गादि फलम् । पौर्णमासीपौर्वाह्णादिकालशास्त्रान्तरैकवाक्यतयाच पौर्वाह्णिककालावच्छिन्नपौर्णमास्यवच्छिन्नजीवनस्य निमित्तत्वान्न तिथ्यन्तरस्य जीवने निमित्तत्वस्य न वैकस्यामेव पौर्णमास्या तदवच्छिन्नजीवनरूपनिमित्तभेदादावृत्त्यापत्तेर्वा प्रसङ्ग । पौर्वाह्णिककालावच्छिन्नपौर्णमास्यामेव प्रतिक्षण जीवनभेदमादायावृत्त्यापादन त्वशक्यत्वादेव न सभवतीति भाव ॥

(निमित्तत्वनिर्वचनम्)

निमित्तत्वच नानुष्ठापकत्वमात्ररूप कामनादिवत्, तथात्वे कामशास्त्रेणैव तादृशानुष्ठानसिद्धौ एतद्वचनवैयर्थ्यापत्ते, यावच्छब्दानुवादानुपपत्तेश्च, अतो नियतानुष्ठापकत्वस्याक्षेपात्तद्घटित निमित्तस्वरूपमाह—**निमित्तत्वं चेति** ॥

(निमित्तसमभिव्याहृतविधेरकरणे प्रत्यवायबोधकत्वम्)

नियतत्वस्यच बुद्धिपूर्वकारिणा पुरुषेण स्वतोऽसपाद्यमानत्वात् निमित्तसमभिव्याहृतो विधि योग्यताबलेन विधेयाकरणस्य प्रत्यवायसाधनता बोधयतीत्यभिप्रेत्याह—**अतश्चेति**॥ अतश्चैतादृशनिमित्तत्वानुरोधेनावश्यकर्तव्यतारूपनियमस्यार्थसिद्धस्य कर्तृधर्मत्वेन विधानोक्ति "कर्तुर्वा श्रुतिसयोगादि"ति सूत्र इति भाव ॥

योऽनुमीयते। करणे च 'धर्मेण पापमपनुदति' इत्यादिवाक्यशेषात् रात्रिसत्रन्यायेन पापक्षय एवानुषङ्गिको नित्यनैमित्तिकस्थले फलम्। यत्रतु रथन्तरसामत्वादिनिमित्तसत्त्वे नैमित्तिकस्य पाठादेव प्राप्तिसंभवेनान्वयानुविधानस्य प्रमाणान्तरेण प्राप्तिस्तत्र व्यतिरेकानुविधान एव विधेस्तात्पर्यम्। अत एव रथन्तराभावे ऐन्द्रवायवाग्रत्वस्याभाव.। अतश्च यावज्जीवपदे लाघवाद्यनुरोधेन जीवनस्य निमित्तत्वावगतेस्तदनुरोधेन पापक्षयार्थं विनियोगान्तरमेवेदमिति सिद्धम्॥१॥ **इति प्रथमं यावज्जीवनिमित्तताधिकरणम्॥**

(विश्वजिन्न्यायाप्रवृत्त्या वाक्यशेषगतपापक्षयार्थत्वोपपादनम्)

अत्र प्राभाकरैर्विधेयाकरणस्य विधिना प्रत्यवायजनकत्वबोधनेऽपि करणस्य नैव किंचित्फलमित्यङ्गीक्रियते। न्यायसुधाकृता तु प्रत्ययवाच्यभावनाया भाव्यसाकाङ्क्षत्वनियमात् करणात्फलाङ्गीकारेऽप्यकरणनिमित्तप्रत्यवायप्रागभावपरिपालनस्य फलत्वमित्युक्तम्, तदुभयनिरासायाह—**करणे चेति॥** काम्यमानेन स्वर्गादिफलेनावश्यकत्वानिर्वाहात् विश्वजिन्न्यायेन स्वर्गफलकल्पनायोगात् फलविशेषापेक्षाया "धर्मेण पापमपनुदति," "पूर्वां सन्ध्यां जपन् विप्रो नैशमेनो व्यपोहति," "यद्रात्र्या पापमकार्षं यदह्ना पापमकार्षं मनसा वाचा हस्ताभ्यां" इत्यादिवाक्यशेषेभ्यो निषिद्धाचरणजन्यप्रत्यवायक्षयस्य फलत्वमवसीयते इत्यर्थ। यद्यपि धर्मेणेत्यस्य न किंचिद्वाक्यशेषत्वम्, अपितु वाक्यत्वमेव, तथापि आदिपदसगृहीताना पूर्वोक्ताना सध्यावन्दनविधिवाक्यशेषत्वाद्वाक्यशेषेत्युक्तम्। अकरणे प्रत्यवायभिया प्रवृत्तस्य पापक्षयार्थं प्रवृत्त्यभावमपेक्ष्य पापक्षयस्यानुषङ्गिकत्वोक्ति। न्यायसुधाकृन्मतनिरास कौस्तुभे द्रष्टव्य। निमित्तलक्षणप्रसङ्गात् रथन्तरसामाधिकरणोक्तमेवार्थं पुनर्विशदयति—**यत्र त्विति॥** सिद्धान्तमुपसहरति—**अतश्चेति॥**

(पूर्वोत्तरकल्पप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजन पूर्वपक्षे यावज्जीवमभ्यस्तरूपक एक काम्य एव प्रयोग जीवनकालस्य विकृतौ सौर्यादावतिदेशाद्यावज्जीविकोऽभ्यास, सिद्धान्ते स्वफलकामस्यापि सायप्रात कालयोरभ्यस्तरूपस्तत्रैवच परिसमाप्त एक प्रयोग। सायप्रात कालान्तरे तथैवापर सोयच निमित्तस्यानतिदेशान्न यावज्जीव प्रयोग इति स्पष्टत्वान्नोक्तम्॥

॥ इति प्रथमं यावज्जीवनिमित्तत्वाधिकरणम्॥

(लक्षणानन्तरसगतिनिरूपणम्)

पूर्वमुत्पत्तिप्रयोगविनियोगभेदकत्वेनोक्ताना षण्णा प्रमाणाना निरूपणे कृते सप्रत्येकवेदगतनानाशाखागतकर्मविधिषु शब्दान्तरसज्ञासख्याना प्रमाणाना भेदकत्वायोगेऽपि सभवद्भेदकत्वानाः गुणाभ्यासप्रकरणान्तराणा भेदकत्वविचाराल्लक्षणसङ्गति तथाऽनन्तराधिकरणोपन्यस्तविनियोगभेदकत्व-

(२ अधिकरणम्।)

नाम। अग्निहोत्रादौ सत्स्वपि भेदकप्रमाणेषु न कर्मभेद। भेदकप्रमाणैर्हि स्ववाक्यस्य कर्मोत्पत्तिपरत्वावगतेरुत्पन्नस्योत्पत्त्ययोगात्कर्मान्तरत्वसिद्धि। प्रकृते तूक्तप्रमाणै रुत्पत्तिपरत्वावगमेऽपि पुरुषभेदात्तत्तच्छाखाध्यायिपुरुषान् प्रत्येकस्यैव कर्मण सर्वत्रोत्पत्तिसंभवान्न कर्मभेद। नहि सर्वशाखा सर्वपुरुषैरध्येया, स्वाध्यायविधौ 'अध्वर्युं वृणीते' इतिवत्स्वीयत्वैकत्वयोर्विवक्षितत्वेनानेकशाखाध्ययनानुपपत्ते। नचैव वेदान्तरस्थशाखाध्ययनस्याप्यनापत्ति

स्याप्यपवादादापवादिकी चानन्तरसङ्गतिं स्पष्टत्वात्तथा पूर्वपक्ष चातिफल्गुत्वादनुक्त्वोदाहरणपूर्वक सिद्धान्तमेवाह—**शाखाभेदेनेति॥** एकवेदगतेति शेष। अतएव—वेदान्तरगते "भूयस्त्वेनोभयश्रुती"तितार्तीयन्यायेन यत्र वेदे द्रव्यदेवताश्रवणात् रूपलाभस्तत्रैवोत्पत्ति, नेतरत्र, तत्र गुणार्थं पुन श्रवणमित्यर्थस्य सिद्धान्तयिष्यमाणत्वात्तत्र भेदशङ्कानुपपत्तेर्नोदाहरणत्वम्। अतो यत्रोभयत्र रूपलाभेनोत्पत्तिविधिभेदसभव, तत्रैव भेदशङ्कोत्थानात् तेषामेवोदाहरणत्वमित्यर्थ। **सत्स्वपीति॥**

(संज्ञाशब्दान्तसङ्ख्यानामभेदकत्वेपि अभ्यासगुणादेः भेदकत्वसंभवेन पूर्वपक्षः)

यदपि काठक कालापकमित्यादिसज्ञाया. कर्मभेदकत्व सूत्रकारेणोक्तम्। तत्र तस्या ग्रन्थपरत्वेन कर्मपरत्वाभावात्, वेदेऽनाम्नानेनोत्पत्तिगतत्वाभावाच्च न भेदकत्वसभव, सूत्रे तदुपपादनत्वभ्युच्चयमात्रेण ज्ञेयम्। तथा शब्दान्तरस्यापि समानधात्वर्थकत्वात् इतरवात्वर्यापेक्षया भेदकत्वस्य सिद्धान्तेऽपीष्टत्वान्नभेदकत्वम्। तथा सङ्ख्याया स्वसमवायिभेदकत्वाच्चासभव, एव सज्ञाशब्दान्तरसङ्ख्यानामसभवेऽप्यनन्यपरविधिपुन श्रवणरूपाभ्यासस्य ऐन्द्राग्नैकादशकपालत्वादिगुणावरोधे वचनान्तराम्नाततद्द्वादशकपालत्वादिगुणान्तरस्य निवेशायोगात् गुणस्य दूरस्थत्वेनासन्निधेरुपादेयगुणसामान्याभावाच्च प्रकरणान्तरस्यच भेदकत्वसभवाभिप्रायेण भेदकप्रमाणेष्विति बहुवचनोपादान कृतम्। तदेवोपपादयति—**भेदकप्रमाणैर्हीति॥**

(स्वाध्यायस्याध्ययनविध्युद्देश्यत्वेपि कल्प्यविधावुपादेयत्वात्स्वीयत्वैकत्वयोर्विवक्षणम्)

अध्वर्युं वृणीत इतिवदिति॥ अनेनच—स्वाध्यायस्याध्ययन प्रत्युद्देश्यत्वादुद्देश्यस्वाध्यायगतैकत्वाविवक्षाशङ्काया यथैवाध्वर्युं वृणीते इत्यत्र सत्यप्यध्वर्योरुद्देश्यत्वे वृतेनाध्वर्युणा स्वकार्यं कुर्यादिति कल्प्यविधावुपादेयतया श्रवणादेकत्वविवक्षा, तथेहाप्यधीतेन स्वाध्यायेनार्थज्ञान भावयेदिति कल्प्यविनियोगविधौ उपादेयत्वश्रवणात् तद्विवक्षेति निरास सूचित। स्वैरधीयतेऽसौ. स्वाध्याय इति व्युत्पत्त्याऽध्यायगत स्वपरंपरागतपुरुषपरिग्रहरूपस्वीयत्वोक्ते **स्वीयत्वेत्युक्तम्॥**

'वेदानधीत्य' इत्यादिवचनान्तरानुरोधेन वेदत्रयगतैकैकशाखाध्ययनस्यैवावश्यकत्वावगते । अत एव वेदभेदे पुरुषाभेदादेकत्रैवोत्पत्तिरपरत्र गुणार्थं श्रवणमित्यत्र नियामकं वक्ष्यते । वेदैकत्वे तु प्रतिशाखं पुरुषभेदात् सत्यपि सर्वेषामुत्पत्तिपरत्वे न कर्मभेदः । अत एवैकस्मिन् कर्मणि विरुद्धाना नानाशाखागताङ्गाना विकल्पः । स च न तत्तत्पुरुषभेदेन व्यवस्थितः । तत्तदङ्गाना तत्तदध्येत्रर्थत्वे प्रमाणाभावेन प्रकरणाच्छुद्धक्रत्वर्थत्वावगते । अविरुद्धाङ्गेषु तु समुच्चयः । शाखान्तरीयाङ्गज्ञानं च कल्पसूत्रादिभिः सुलभम् ।

यत्तु 'बह्वल्प वा स्वगृह्योक्त' इत्यादिवचनं तत् सर्वाङ्गोपसंहारासभवेऽनुकल्पविधानार्थमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ।

तदेवं शब्दान्तराभ्याससङ्ख्यासज्ञागुणप्रकरणान्तरैर्निरूपितं कर्मणा भेदः । अतः परं तेषां विनियोगो निरूपयिष्यते ॥ २ ॥ इति द्वितीयं शाखान्तराधिकरणम् ॥

इति श्रीखण्डदेवविरचितायां भाट्टदीपिकायां द्वितीयाऽध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥
अध्यायश्च समाप्तः ।

(स्वाध्याय इत्यध्यायस्य वेदत्वव्याप्यशाखापरत्वव्यवस्थापनम् ॥

"अनया त्रय्या विद्यया लोकं जयति" "वेदानधीत्य वेदौ वा वेदं वापि यथाक्रमम्" मित्यादिश्रुतिस्मृतिभिर्वेदान्तरगतशाखाध्ययनस्याभ्यनुज्ञानात् तदनुरोधेनाध्यायपदमपि ऋग्वेदत्वादिव्याप्यशाखापरमेव, तत्रैवच स्वीयत्वैकत्वयोर्विशेषणत्वात् । ऋग्वेदत्वादिव्याप्याया एकैकपित्र्यादिपरम्परागताया शाखाया अध्ययननियमकरणेन तद्व्याप्यशाखान्तरस्यैवाध्ययनविधानेऽपि न वेदान्तरगतायास्तन्निवृत्तिरित्यभिप्रेत्य समाधत्ते —वेदानिति ॥

(वेदभेदे कर्मभेदः न शाखाभेद इत्युपपादनम्)

पुरुषाभेदादिति ॥ वेदभेदेन तदध्ययनस्य सर्वपुरुषान् प्रत्यविरोधात् तद्गतविधिपुनःश्रवणस्याध्येतृभेदपुरस्कारेण ज्ञानार्थत्वेन परिहारासंभवात् उभयोत्पत्तौ प्राप्ताया भूयो धर्माम्नानं यत्र तत्रोत्पत्तिरितरत्र गुणार्थं श्रवणमित्यर्थभूयस्त्वं नियामकं तृतीये वक्ष्यत इत्यर्थः । एवं यत्र सामवेदे एकस्यामेव शाखाया पञ्चविंशषड्विंशाख्यब्राह्मणभेदस्तत्राप्यध्येतृभेदाभावादेकत्र विधिरपरत्रानुवादो बाधकाभावे, तदभावे तु कर्मान्तरमेवाभ्यासादित्यपि ज्ञेयम् । **उत्पत्तिपरत्वेनेति** ॥ तत्तदध्येतॄन् प्रति अज्ञातोत्पत्तिज्ञापकतया विधिपुनःश्रवणोपपत्तेर्न कर्मभेद इत्यर्थः ॥ एवं विधिपुनःश्रवणस्यान्यपरत्वादभ्यासस्य भेदकत्वे निरस्ते तेनैवानुपस्थितिरूपप्रकरणान्तरस्य प्रमातृभेदेनोत्पत्त्याक्षेपकत्वेऽपि भेदाक्षेपकत्वाभावात् भेदकत्वासिद्धिमभिप्रेत्यावशिष्टं गुणकृतभेदं निरसितुमाह—**अत एवेति** ॥ यतोऽध्येतृभेदेन द्वयोरप्युत्पत्तिपरत्वात् नैकतरस्योत्पत्तिशिष्टत्वमुत्पन्नशिष्टत्वं वा, अत एव एकतरेणैकतरस्य बाधायोगादेकार्थत्वे सति व्रीहियवयोरिव विकल्प इत्यर्थः । काठकादिसमाख्याना शाखास्विव कर्मण्यपि प्रयोगात् ताभिराध्वर्यवादिसमाख्यावत् पुरुषविशेषनियमोपपत्त्याशङ्कामभिप्रेत्य परिहरति—**सचेति** ॥ कर्मणि प्रयोगस्य कठप्रोक्तग्रन्थविहितसबन्धनिमित्तकस्य कर्तृतासबन्धेन कठादिनियामकत्वायोगात् न तेन व्यवस्थासिद्धिरित्यर्थः ॥

(शाखान्तरीयाङ्गानुष्ठानोपायनिरूपणम्)

ननु—शाखान्तरीयाङ्गाना प्रधानाना वाऽध्ययनविधिसिद्धज्ञानाभावात् कथमनुष्ठानोपपत्तिरित्याशङ्का क्रतुविधीना स्वकर्तृशाखाथविषयेऽध्ययनविधिसिद्धज्ञानलाभेन तदुपायानाक्षेपकत्वेऽपि शाखान्तरवृत्तिस्वानुष्ठेयार्थविषये तद्विधिसिद्धज्ञानाभावे सति तदुपायाक्षेपकत्वोपपत्तेः कल्पसूत्राध्ययनेन तज्ज्ञानसभवेनानुष्ठानोपपत्त्या निरस्यति—**शाखान्तरीयेति**॥

(क्रतुविधीना शूद्राधिकाराक्षेपकत्वनिरासः)

शूद्रस्य तदाक्षेपसभवेऽपि तदुपायाध्ययननिषेधान्न तदिति वैषम्यमिति भावः ॥

(बह्वल्पं वेतिवचनविरोधपरिहारः)

ननु—शाखान्तरीयाङ्गोपसहारे "बह्वल्पं वा स्वगृह्योक्तं यस्य यावत् प्रकीर्तितं । तस्य तावति शास्त्रार्थे कृते सर्वं कृतो भवे"दिति वचनेन स्वगृह्यपदस्योपलक्षणतया स्वगृह्योक्तस्य स्वशाखावगतस्य वाऽनुष्ठाननियमविधानात् तेन विरोध इत्याशङ्कानिरासायाह—**यत्त्विति** ॥

(पूर्वोत्तरपक्षप्रयोजननिरूपणम्)

प्रयोजनं शाखान्तरगताङ्गानां विकल्पसमुच्चयौ पूर्वपक्षे। सिद्धान्ते ताविति पूर्वमेवोक्तप्रायत्वान्नोक्तम् ॥

(अध्यायार्थोपसंहारः । उत्तराध्यायार्थसग्रहश्च)

एतेषाच प्रमाणानामेकविषयोपनिपातेऽनधिगतार्थगन्तृत्वतदभावरूपप्रामाण्याऽप्रामाण्यविशेषेऽपि विरोधाभावान्न बलाबलान्वेषणं कार्यमित्यभिप्रेत्य तदवशिष्टस्य विचारणीयस्याभावात् अध्यायार्थमुपसहरति—**तदेवमिति** ॥ श्रोतॄणामौदासीन्यवारणेन सुखग्रहणार्थमुत्तराध्यायार्थं सगृह्णाति—**अतःपरमिति** ॥ तेषामिति बहुवचनेन अतः परमित्यनेनच सूचितोत्तराध्यायार्थनिरूपणं प्रत्येतदध्यायार्थनिरूपणस्य हेतुहेतुमद्भावरूपा सङ्गतिरुत्तरत्र स्पष्टीभविष्यति ॥

इति द्वितीयं शाखान्तराधिकरणम् ॥

इति कविमण्डन-खण्डदेवशिष्य-शंभुभट्टविरचितायां भाट्टदीपिकाव्याख्यायां प्रभावल्यां द्वितीयाऽध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥
अत्र द्वितीयाध्यायस्समाप्तः ॥

अध्यायः	पादः	अधिकरणसंख्या	आदितोऽधिकरणसंख्या
२	४	४७	[illegible]

श्रीः ।

भाट्टदीपिका ।

प्रभावलीव्याख्यासंवलिता ।

तत्र तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

(१ अधिकरणम् ।)

अथातः ॥ तदेव षट्प्रमाणके कर्मभेदे निरूपिते संप्रति शेषिनिरूपित शेषत्वापरपर्यायमङ्गत्व निरूप्यते । भिन्नाना हि तत् सभवति नाभिन्नानामिति तन्निरूपणस्य तत्र हेतुत्वम् । यद्यपि च द्रव्यकर्मणोर्मिथोऽङ्गाङ्गिभावे न पूर्वोक्तनिरूपणस्य हेतुता, तथापि अङ्गत्वसामानाधिकरण्येन हेतुतामादायैव सङ्गत्युपपत्ताववच्छेदकावच्छेदेन तदसत्त्वेऽपि न कश्चिद्विरोध । अश एव हेतुत्व, अशान्तरे तु तत्प्रसङ्गान्निरूपणमित्यपि बोध्यम् । अङ्गत्वमेव वाऽध्यायार्थोऽङ्गित्व त्वर्थात् । तदपि च श्रुत्यादिषट्प्रमाणक, अतिदेशप्रमाणकस्येहाविचार्यत्वात् । तच्चानेकप्रकारक विचार्यते ।

अज्ञानतिमिरध्वसि सत्यज्ञानप्रकाशकम् ।
सर्वाभीष्टप्रद नौमि श्रीरूप सुन्दर मह ॥ १ ॥

यो वेदशास्त्रार्णवपारदृश्वा यज्ञादिकर्माचरणेऽतिदक्ष ।
सदाशिवाराधनशुद्धचित्तस्त बालकृष्ण पितर नमामि ॥ २ ॥

श्रीखण्डदेव प्रणिपत्य सद्गुरु मीमासकस्वान्तसरोजभास्करम् ।
अत्यन्तसक्षिप्तपदार्थतत्कृतौ प्रभावलीटिप्पणमातनोम्यहम् ३॥

यद्यप्यत्र गुरो कृतावपि मयाप्युद्भाव्यते काचना-
सभूतिस्तदपि प्रचारचतुरे नैषा पुरोभागिता ।
किन्तु क्ष्मातिलका कुशाग्रधिषणा सिद्धान्तबद्धादरा
मद्वाक्य परिहृत्य तत्कृतिमलकुर्वन्त्विय मे मति ॥४॥

यद्यप्यथशब्दस्य आनन्तर्यपूर्वप्रकृतापेक्षित्वमविकारश्चेति त्रयोऽर्था, तथापि जिज्ञासासूत्रे शब्देन निर्दिष्टस्यैव पूर्वप्रकृतनियमे सत्यध्ययनस्य पूर्व शब्देन निर्दिष्टत्वाभावेन पूर्वप्रकृतापेक्षार्थत्वानुपपत्ते जिज्ञासायाश्च प्रमाणपरतन्त्रत्वेन कृतिसाध्यत्वाभावात् शब्दव्यापारद्वारा अधिकारासभवात् विचारलक्षणाया प्रमाणाभावाच्च तदुभयार्थत्वमनङ्गीकृत्य आनन्तर्यार्थत्वमेवाथशब्दस्य स्वीकृतम्, प्रकृते तु शेषत्वनिरूपणपरशब्दव्यापारसभवेनाधिकारार्थत्वोपपत्ते तस्यच भेदलक्षणानन्तरमेव क्रियमाणत्वेनानन्तर्यस्य तदुपजीव्यत्वेनच पूर्वप्रकृतापेक्षत्वस्यार्थादेव सिद्धेर्न तदर्थकत्वमप्याश्रयणीयम् ॥ **तदुक्तं वार्तिके**—"एवमर्थद्वये तावदथशब्दस्य वर्णिते । सबन्धोऽध्याययोरुक्तो यद्वार्थात् सिद्ध एव स ॥ ततश्चापुनरुक्तत्वाद्वक्ष्यमाणार्थगोचरा । अधिकारार्थता वक्तुमथशब्दस्य वक्ष्यते" **इति** ॥

एवमथशब्दार्थ सूचयन् सुखग्रहणाय वृत्तवर्तिष्यमाणार्थ प्रतिजानाते—**तदेवमिति** ॥ "शेषस्यैवाधिकारोऽत्र युक्तो नान्यस्य कस्य चित् । शेषधीसिद्ध्यपेक्षत्वादन्यलक्षणवाक्धियामि"ति वार्तिकोक्तावसर सूचयितु—**संप्रतीत्युक्तम्** । यद्यप्यन्योन्यसबन्धात् शेषशेषिणोरुभयोरपि ज्ञानाय निरूपणमावश्यकम्, प्रत्युत प्राधान्यात् शेषिनिरूपणमेव कर्तु युक्तमितिसूत्रे शेषलक्षणमित्युक्तमयुक्तमित्याशङ्कानिरासाय—**शेषिनिरूपितेत्याद्युक्तम्** । शेषोऽस्यास्तीतिमत्वर्थतया विशिष्टशेषिनिरूपणे कर्तव्ये विशेषणविधया शेषस्य निरूपणावश्यकत्वात् तन्निरूपणे चार्थादेव शेषिनिरूपणसिद्धे श्रुत्यादिप्रमाणाना च शेषत्व एव व्यापारात् तत्समवाये बलाबलस्य च शेषिण्यविरुद्धत्वेन शेष एव सभवादावश्यक शेषनिरूपणमेव कर्तव्यमभिप्रेत्य सूत्रे तन्मात्रप्रतिज्ञानम् । तत्रच वक्ष्यमाणलक्षणाङ्गत्वघटकीभूतोद्देश्यताशालित्वरूपशेषित्वस्याऽर्थादेव निरूपणमिति न विरोध । **एतेन**—शेषित्वज्ञानस्य नान्तरीयसिद्धिकत्वमुपपादितवतोपि सोमनाथस्य तन्निरूपणेऽप्यध्यायार्थत्वोक्ति वार्तिकविरुद्धत्वात्—**अपास्तेति भावः**॥

सूत्रे शेषपदे भावप्रधानत्वस्य अनन्ताध्याहाराद्यर्थपरत्वाभावस्यच सूचनेन शेषत्वमङ्गत्व लक्ष्यते येनाध्यायेन त वक्ष्याम इति सूत्रार्थमभिप्रेत्याह—**शेषत्वेति** ॥

सौत्रात शब्दसिद्धा पूर्वोत्तराध्यायार्थनिरूपणयो हेतुहेतुमद्भावसगति दर्शयति—**भिन्नानामिति । द्रव्यकर्मणोरिति** ॥ दध्यादिद्रव्याणा तथा कर्मणा लोकसिद्धभेदवता द्वितीयेऽनिरूपितभेदाना मिथ अङ्गाङ्गिभाव इत्यर्थ । कर्मणामेव मिथोऽङ्गाङ्गिभावनिरूपणस्य द्वितीयाध्यायसिद्धभेदनिरूपणाधीनत्वात् सामानाधिकरण्येन सङ्गत्युपपत्त्या परिहरति **तथापीति** ॥ द्रव्याद्यङ्गत्वनिरूपणस्य अस्मिन् पक्षे असङ्गत्यापत्ति परिहर्तु पक्षान्तरमाह—**अश एवेति** ॥ शेषत्वमात्रनिरूपणस्य अध्यायार्थत्वेनेत्यादि ॥

प्रमाणनिरूपणस्य करिष्यमाणस्याध्यायसङ्गतिं परिहरन्नाह—**तच्चानेकेति** ॥ ततश्च शेषत्वलक्षणप्रतिज्ञयैव तत्सबन्धिविचारजातस्य करिष्यमाणस्य सर्वस्य प्रतिज्ञाया अप्यध्यायार्थत्वान्न तस्यासङ्गतिरित्यर्थ ॥

अङ्गत्वलक्षणम् शेषपदशक्यत्वावच्छेदकम्, अङ्गाङ्गितयोरवच्छेदकम्, श्रुत्यादीनि च षट् अङ्गत्वे प्रमाणानि, तयोर्विरोधे बलाबलम्, विरोधश्च क्वास्ति क्व नास्तीत्यादि ॥३।१॥
इति प्रथमं प्रतिज्ञाधिकरणम् ॥

(२ अधिकरणम्)

शेषः ॥ इहाद्य प्रकारद्वय निरूप्यते । यदेव हि अङ्गत्वलक्षण तदेव शेषपदशक्यतावच्छेदक नान्यत् । तत्राङ्गत्व नाम पारार्थ्यम् । तच्च यदुद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वेन विहित यत्तत्व तदङ्गत्वम् । स्वर्गोद्देशप्रवृत्तपुरुषकृतौ यागानुकूलाया कारकत्वेन विध्यन्वयाच्च यागे लक्षणसमन्वय । प्रधानोद्देशप्रवृत्तपुरुषकृतौ प्रयाजाद्यनुकूलाया प्रयाजादे कारकत्वेन विध्यन्वयाच्च प्रयाजादावपि स । द्रव्यगुणकालकर्तृदेशादौ च यागाद्युद्देश्ययागानुकूलकृतौ करणत्वकर्तृत्वाधिकरणत्वादिकारकत्वेन विधेयत्वाद्यागाङ्गत्वाविघात । षष्ठीस्थले च संबन्धसामान्याभिधानेऽपि कारकत्व एव पर्यवसानान्नाव्याप्ति । निमित्तस्य च क्रियान्वयिनोऽपि कारकत्वाभावान्नाङ्गत्वापत्ति । निमित्तस्यानुष्ठापकत्वादुद्देश्यत्वेऽपि ईप्सितत्वाख्योद्देश्यत्वाभावाच्च न यागस्य निमित्ताङ्गत्वम् । लक्षणे तादृश्या एवोद्देश्यतया विवक्षितत्वात् । उद्देश्यतापदेनैव च कर्मकारकलाभात् कारकपद तदतिरिक्तपरम् । क्रयादेरपि यागकृतिकारकत्वादङ्गत्वप्रसक्तौ विधेयत्वान्तम् । यथाचास्य न क्वाप्यव्याप्त्यतिव्याप्ती तथा कौस्तुभे विस्तर ।

तत्र भाष्ये क शेष केन हेतुना शेष कथ च विनियुज्यते इत्यादीनि च विनियोगे कारणानीह वक्ष्यन्ते । तेषा च बलवदबलवत्ता । एतत्तात्पर्येणान्यदप्युपोद्घातादिनेत्यनेकप्रकारता दर्शिता। तत्र "शेष परार्थत्वादि"ति उत्तरसूत्रे पञ्चम्यन्तेन हेतूपादानद्वारा लक्षणस्योक्तस्य शाब्दत्वप्रतीतेस्तेनैव अर्थात्सिद्धस्य स्वरूपस्यार्थिकत्वमभिप्रेत्य स्वरूपकथनपरस्यापि भाष्यस्यार्थिकाभिप्रायकता सूचयन् लक्षणपरतया व्याख्यान दर्शयति—**अङ्गत्वलक्षणमिति** ॥ येन प्रवृत्तिनिमित्तेन हेतुना शेषपद प्रयाजादिषु प्रयुज्यते, तच्छेषपदशक्यतावच्छेदकमेवेत्यभिप्रेत्य द्वितीयप्रतिज्ञापरभाष्यार्थमाह—**शेषपदेति** ॥ अवघातादिक श्रुत्यादिभिर्विनियुज्यमान श्रुतरूपावच्छिन्नोद्देश्यताबाधेन सर्वेषु विनियुज्यते उत तदभावेनेत्यर्थकतृतीयप्रतिज्ञापरभाष्यस्य तात्पर्यार्थ दर्शयति—**अङ्गाङ्गितयोरिति** ॥ एतत्तात्पर्येणान्यदप्युपोद्घातादिनेति भाष्यसूचित प्रतिज्ञान्तरमाह—**विरोधश्चेति** ॥ आदिपदेन विरोधाविरोधविचारप्रसक्तानुप्रसक्त्या करिष्यमाणविचारस्य सग्रह ॥

॥ इति प्रथमं प्रतिज्ञाधिकरणम् ॥

प्रयाजादौ शेषपदवाच्यतानुमाने परार्थत्वस्य पञ्चम्या हेतुत्वाभिधानात् तस्यैव शेषपदशक्यतावच्छेदकत्वम्, अर्थाच्च स्वरूपपरिचायकत्वात् लक्षणत्वमपीत्यभिप्रेत्याह—**यदेवहीति** ॥

यत्तु उपकारकत्व शेषत्व बादरिणोच्यते, यच्च येन विना यन्न भवति स बीजादिरङ्कुरादे शेष इत्येवमविनाभावहेतुक शेषत्वं परैरुच्यते, तन्निराकर्तुं "शेष परार्थत्वादि"तिसूत्रेण पारार्थ्यरूप शेषत्वमुक्त जैमिनिना । तद्व्याचष्टे—**तत्रेति** ॥ परत्वङ्गभूतानामपि प्रयाजगोदोहनादीना पुरोडाशप्रणयनाद्युपकारकत्वेन तदङ्गत्वापत्तेरयुक्तमुपकारकत्वरूप तल्लक्षणम् तथा आग्नेयादीना मिथोऽविनाभावेन परस्परमङ्गत्वापत्तेरविनाभावलक्षणमप्ययुक्तम्, किंतु पारार्थ्यमेवेत्यर्थ ॥

ननु किमिद परार्थत्व नाम? तद्यदि परोद्देशप्रवृत्तकृतिसमवायित्व तदाऽचेतने यागादावव्याप्ति, यदितूक्तकृतिसाध्यत्व तदा देशकालकर्त्रादावव्याप्ति । **एतेन**—परोद्देशप्रवृत्तकृतिव्याप्यत्वापरपर्यायमङ्गत्व पारार्थ्यमिति न्यायप्रकाशोक्त **—अपास्तम्।** यदि तु उक्तकृतिसबन्धित्व तदा निमित्तेऽतिव्याप्ति । अत पारार्थ्यस्यापि निर्वचनानर्हत्वान्न तल्लक्षणत्व सभवतीत्यत आह—**तत्रेति** ॥

तदङ्गत्वमिति ॥ तदुद्देश्यनिरूपिताङ्गत्वमित्यर्थ । **कारकत्वेन विध्यन्वयादिति** । कृतौ कारकत्वेन हेतुना तद्विशिष्टकृतौ विध्यन्वये सत्यर्थात् विशेषणीभूते यागे विध्यनुप्रवेशेन विध्यन्वयाद्विहितत्व यागे इति लक्षणसमन्वय इत्यर्थ ॥

सप्तमाध्याये स्वर्गोद्देशेन प्रयाजादीना विधानाशङ्कानिराकरणपूर्वक परिहृतत्व निराकरिष्यते, तदनुसधाय लक्षणान्वय दर्शयति—**प्रधानोद्देशेति** ॥

द्रव्यस्य क्रियानिवर्तकत्वेन गुणस्य द्रव्यपरिच्छेदकत्वेन कारकतया विधानात् करणत्वेनान्वयात् तत्रापि तदन्वय दर्शयति—**द्रव्येति** ॥ एतच्च क्रमस्यापि पदार्थपरिच्छेदकत्वेन कारकतया विधानात् तस्याप्युपलक्षणम् ॥

षष्ठीति ॥ यथाध्वर्यवमिति समाख्याकल्पितविधौ अध्वर्यौ षष्ठ्या सबन्धमात्रावगमेऽपि तस्य कर्तृत्वे पर्यवसानेन कर्तृतया तत्तत्पदार्थाङ्गत्वमित्यर्थ ॥

निमित्तस्यानुष्ठापकतया उद्देश्यत्वेनान्वयात् निमित्तोद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वेन विहितत्वस्य यागे सत्त्वान्निमित्ताङ्गत्व निरसितुमाह—**निमित्तस्येति** ॥

यथाचास्येति ॥ अतिदेशेन प्रयाजादीना पशुयागोद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वेन विहितत्वेऽपि पशुपुरोडाशे उपकारमात्राक्षेपेण पदार्थांशेऽतिदेशाकल्पनेन तदुद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वेन विधानाभावान्नातिव्याप्ति । एव गोदोहनस्य प्रणयनोपकारकस्यापि तदुद्देश्यककृतिकारकत्वाभावान्नातिव्याप्ति ॥

एवं च यत्रेदं न लक्षणं, यथा यागादेर्भावनादिं प्रति, तत्र भाक्तोऽङ्गत्वव्यवहारः शास्त्रे । यद्यपि च नेदृशमङ्गत्वं श्रुत्यादिप्रमाणकं, कारकत्वमात्राभिधायित्वात् तृतीयादेः । तथापि यत्पदार्थः स्वर्गादिपदात्, तदुद्देश्यकत्वं संसर्गादिना, कृतिराख्यातात्, कारकत्वं तृतीयादेः, विध्यन्वयित्वं विधिपदसमभिव्याहारात् । विधिर्हि विशिष्टभावनां विदधद्दर्थाद्विशेषणान्यपि विधत्ते इति सर्वेषामुद्देश्यत्वेन विधेयत्वेन वा विध्यन्वयः । अतएवाङ्गत्वघटकीभूतपदार्थान्तराणां प्रमाणान्तरेण प्रसिद्धावपि तद्घटककारकत्वस्य श्रुत्यादिगम्यत्वात्तेषामङ्गत्वप्रामाण्यव्यवहारः ॥ ३ ॥ २ ॥ इति द्वितीयं शेषलक्षणाधिकरणम् ॥

अत्र च कृतिकारकत्वमित्येतावन्मात्रोक्तौ फलस्यापि कर्मतासंबन्धेन कृतिकारकत्वात् फलाङ्गत्वापत्तिः । अतः परोद्देशप्रवृत्तेत्यर्थकं **यदुद्देशप्रवृत्तेति** कृतिविशेषणम् । फलस्य च फलं प्रति परत्वाभावात् फलोद्देशप्रवृत्तपुरुषकृतौ कर्मतया फलस्य विध्यन्वयेन भोक्त्रङ्गत्वेऽपि न फलाङ्गत्वप्रसक्तिः, एतदेवाभिप्रेत्य उद्देश्यतापदेनैवेत्याद्युक्तम् । अपूर्वस्यापि फलोद्देशप्रवृत्तकृतौ करणत्वेनान्वयात् फलाङ्गत्वोपपत्तिरित्यादि कौस्तुभे द्रष्टव्यो विस्तर इत्यर्थः ॥

यद्यप्यवघातादीनामङ्गत्वे व्रीह्यादीनां लोकसिद्धानामेवोपादानान्न तदुद्देशप्रवृत्तकृतिरस्ति, तथापि अपूर्वसाधनत्वाकारेण तदुद्देश्यकृतिसंभवान्न क्षतिः ॥

भावनादिप्रतीतिः कृतेः कृत्यन्तराभावात् यागस्य भावनां प्रति तस्याश्च फलं प्रति शब्दभावनायाश्च अर्थभावनां प्रति पश्वादेश्च कारकं प्रति कारकत्वस्य च क्रियां प्रत्यङ्गत्वव्यवहारो भाक्त इत्यर्थः ॥

यत्तु प्रकाशकारैः—भावनाया फलाङ्गत्वादिव्यवहारस्य मुख्यत्वसिद्धौ इष्टोद्देश्यप्रवर्तनाप्रयोज्यत्वं स्वस्वेष्टं प्रत्यङ्गत्वम्, प्रयोज्यत्वं च कार्यतत्कार्यसाधारणम् । प्रवर्तनाकार्यं प्रवृत्तिस्तत्कार्यं च यागफलादि स्वस्वेष्टं प्रत्यङ्गम्—**इत्युक्तम्,** तन्न, द्रव्यदेशकालकर्त्रादेरपि करणत्वाधिकरणत्वकर्तृत्वादिप्रवृत्तिद्वारा प्रवर्तनाजन्यत्वेन तस्याप्यङ्गत्वापत्तेः शाब्दभावनाया आर्थीभावनाङ्गत्वस्यैवमपि दुरुपपादत्वात् अयुक्तमिति व्यक्तं कौस्तुभे ॥

यदपि भाट्टालंकारकृता—विध्यन्वयिन्या कृतौ यद्विषयत्वानुपपत्तिर्यदुद्देश्यकत्वेन परिह्रियते तत् तस्याङ्गं तद्धर्ममिति—**उक्तम्, तन्न,** कालसंबन्धबोधकवाक्ये कालादिवृत्तिकृतविषयत्वानुपपत्तिपरिहारस्य कर्मोद्देश्यत्वेनाप्यसंभवादेव कालोद्देशेन कर्मण एव कृतिविषयत्वाङ्गीकारेण कर्मणः कालाङ्गत्वापत्त्या कालस्य कर्माङ्गत्वानापत्तेः । अस्मन्मते तु कृतिविषयत्वरूपोपादेयत्वसामानाधिकरण्येन विधेयत्वस्यैव औत्सर्गिकस्य सन्निध्यादिप्रत्यभिज्ञापकप्रमाणसत्त्वे बाधेनोपादेयत्वसमानाधिकरणविधेयत्वासंभवेऽपि अज्ञाततदधिकरणत्वज्ञापनेन विधेयत्वं नानुपपन्नम् ॥

अत्र च व्यापारभेदेन कारकाणां भेदात् तद्घटिताङ्गत्वस्यापि प्रतिपदार्थं भेदावगमेन तत्तदङ्गत्वं प्रति प्रयाजत्वादेरेव लक्ष्यतावच्छेदकत्वं सूचयितुं लक्षणे यत्तच्छब्दोपादानम् । कृतिकारकत्वेन विध्यन्वयित्वरूपपारार्थ्यस्य श्रुत्यादिप्रमाणानि विना वक्तुमशक्तेस्तान्यर्थ्यर्थादिह उपक्षिप्तानीति ध्येयम् ॥

॥ इति द्वितीयं शेषलक्षणाधिकरणम् ॥

(३ अधिकरणम् ।)

द्रव्यगुण ॥ यद्यपि पारार्थ्यमङ्गत्वं तथापि न यागादेर्लक्ष्यता । समानपदश्रुत्या यागादेरेव भावनाभाव्यत्वेन तस्य स्वर्गोद्देशेन विहितत्वाभावात् । विधेः स्वरूपयोग्यत्वेनैव लिङर्थतया इष्टसाधनत्वानाक्षेपकत्वात् । आक्षेपकत्वेऽपि भ्रमप्रमासाधारण्येनेष्टसाधनत्वज्ञानस्यैव कारणतयेष्टसाधनत्वसिद्धौ प्रमाणाभावाच्च । स्वर्गकामपदस्य तु स्त्रीकामः प्रायश्चित्तं कुर्यादितिवत् कर्तृपरत्वादिनाप्युपपत्तेर्न भाव्यपरत्वावश्यकता । अतो न यागादेर्लक्ष्यत्वम् ।

वस्तुतस्तु—उपकारकत्वमेव शेषत्वम्, तदर्थेऽप्यपकारके शेषत्वव्यवहाराभावात् । तच्च श्रुतिलिङ्गवाक्यरूपप्रमाणत्रय-

अत्रोक्तस्य लक्षणस्य लक्ष्यप्रदर्शनद्वारा कः शेष इत्ययमंशो निरूप्यत इत्यभिप्रेत्याह—**यद्यपीति ॥**

ननु लिङः फलोपहितप्रवृत्त्यनुकूलव्यापाररूपप्रवर्तनाभिधायित्वात् तया च फलोपहितप्रवृत्तेरिष्टसाधनताज्ञानं विना अजननात् तदाक्षेपावश्यंभावे इष्टोद्देशेन साधनतया विधानसंभवात् कथं न यागादेर्लक्ष्यत्वमित्यत आह—**विधेरिति ॥** योग्यतया प्रवृत्त्यनुकूलव्यापारत्वमेव लिङर्थः, नतु फलोपहितप्रवृत्त्यनुकूलत्वम्, येन प्रवृत्तिविषयस्य यागादेरिष्टोद्देश्यककृतिकारकत्वमाक्षिपेत्, काम्ये कर्मणि कामनाया सत्यामपि विधिशतश्रवणेऽपि कदाचित्प्रवृत्त्यजननात् । अतश्च प्रवृत्तिजनने योग्यमात्रस्य विधेः स्वविषये इष्टोद्देश्यकृतिकारकत्वानाक्षेपकत्वान्न यागादेः पारार्थ्यसिद्धिरित्यर्थः ॥

ननु स्वर्गकामपदेन स्वर्गस्य उद्देश्यत्वावगमे सत्यर्थाद्यागस्य भाव्यांशोपनिपातासंभवात् करणत्वेनैव विधानान्नानुपपत्तिरित्यत आह—**स्वर्गकामेति ॥** एवं च यागस्यैव भाव्यत्वात् स्वर्गकामस्य कर्तृत्वेनान्वयात् फलाभावान्न यागस्य फलाङ्गत्वम् नवा फलस्य पुरुषाङ्गत्वम्, पुरुषस्य तु कर्तृत्वेनान्वयात् यागाङ्गत्वमित्यभिप्रेत्योपसंहरति—**अत इति ॥**

तदर्थेऽपीति ॥ मक्षिकानिवृत्त्यर्थेषु धूमेषु मक्षिकार्थो धूम इति प्रतीतेः परार्थत्वे विद्यमानेऽपि मक्षिकाशेषत्वव्यवहाराभावात् अपकारकव्यावृत्तमुपकारकत्वमेव शेषत्वम् । तच्च यत्र प्रत्यक्षादिनाऽवगम्यते तत्रैव संभवतीति न यागादेर्ल-

मेव । अतएव व्रीह्यादेर्द्रव्यस्यारुण्यादेर्गुणस्यावघातादेस्संस्कारस्य चोपकारकत्वदर्शनाच्छेषत्वम् । प्रोक्षणादिसंस्कारस्य तु लिङ्गेनाङ्गत्वासंभवेऽपि श्रुतिवाक्याभ्यामङ्गत्वप्रतीतेस्तद्बलेनैव उपकारकल्पनया शेषत्वोपपत्तिरिति तेषामेव लक्ष्यत्वमिति प्राप्ते—

नोपकारकत्व शेषत्वम्, गोदोहनदध्यानयनादेरपि प्रणयनवाजिनयागाङ्गत्वापत्ते, अपि तु पारार्थ्यमेव । अपकारकस्थले तु तदपकारस्यैवेष्टत्वेनोद्देश्यता न तु तस्येति न तदर्थेऽप्यपकारके शेषत्वव्यवहार । तदपि श्रुत्यादिषट्प्रमाणगम्यमिति वक्ष्यते । अतश्च वाक्याद्यागोऽपि फल प्रत्यङ्गम् ।

तथाहि—यद्यपि विधे स्वरूपयोग्यतयैव प्रवृत्त्यनुकूलत्व लिङाऽवगम्यते, तथापि कदाचित् प्रवृत्त्यभावे विधिवैयर्थ्यापत्तेरवश्य कदाचित्तया भवितव्यम् । तदा चेष्टसाधनताज्ञान विना तदसभवात्तस्य च बाधकाभावे श्रमत्वायोगादिष्टसाधनत्व तावद्यागस्य विधिबलादवगम्यते, इष्टविशेषसाधनत्व च स्वर्गकामादिपदसमभिव्याहारादिति यागस्य स्वर्गाङ्गत्वसिद्धि । एव फलस्यापि भोक्तृपुरुषाङ्गत्वम् । भोक्ता चोत्सर्गतो विधिवशात्कामनावशादात्मनेपदवशाच्च कर्तैव, प्रमाणसत्त्वे त्वन्य । अत्राङ्गत्वव्यवहारो भाक्त इति तु ध्येयम् । पुरुष पुन कर्तृत्वादिना यागाद्युद्देश्यककृतिकारकत्वाद्वाक्यादेव तदङ्ग इत्यविवादमेव ॥ ३ ॥

॥ ३ ॥ इति तृतीयं यागफलपुरुषाणा स्वर्गपुरुषाद्यङ्गताधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम् ।)

तेषाम् ॥ तदेवमङ्गत्वे निरूपितेऽङ्गत्वे श्रुत्यादीनि षट् प्रमाणानीत्युक्तम् । तत्र श्रुतिर्नामाङ्गत्वघटकीभूतोद्देश्यता—कृतिकारकत्वयोरन्यतरस्य प्राधान्येन वाचक शब्द । स च द्वितीयातृतीयादिविभक्तिरूप । कृन्निष्ठातृजादिष्वावृत्त्यर्थं प्राधान्येनेति । तस्य कारकत्वविशिष्टद्रव्यवाचित्वेन प्राधान्येन कारकत्ववाचित्वाभावात् । अतएव प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्ति, वारणो यज्ञावचर इत्यादौ वाक्यीय एव विनियोगो न तु श्रौत ।

तत्र द्वितीया उद्देश्यत्वपरा सती प्रोक्षणादेरङ्गत्वे हेतु । वस्तुतस्तु—ईप्सिततत्वाख्याया उद्देश्यताया साध्यतामात्रवाचिद्वितीयावाच्यत्वाभावात्तत्रापि न मुख्या श्रुति, अपि तु भाक्त एव श्रुतिव्यवहार, ईप्सिततत्वांशे लक्षणाङ्गीकारात् । अतश्चोद्देश्यतापदमपि नैव लक्षणे देयम् । एव

श्यत्वमित्यर्थ । **लिङ्गेनेति** ॥ सामर्थ्येनावधातवत् उपकारकत्वासभवेऽपीत्यर्थ । **श्रुतीति** ॥ व्रीहीनिति द्वितीया **श्रुतिः** तदन्तपदस्य प्रोक्षतीति समभिव्याहारो **वाक्यं** ताभ्यामित्यर्थ । **तेषामेवेति** ॥ एवकारेण यागस्य प्रयाजादेर्वा प्रत्यक्षद्वितीयावाक्येभ्य उपकारकत्वादर्शनात् अलक्ष्यत्व सूचितम् ॥

अतश्च वाक्यादिति ॥ करणत्वबोधकतृतीयाद्यभावेन वाक्यादित्युक्तम् प्रयाजादेरङ्गत्वसिध्यै प्रकरणस्याप्युपलक्षणम् । **इष्टविशेषेति** ॥ अतश्चापेक्षितेष्टविशेषसमर्पकमेव स्वर्गकामपद लक्षणया स्वर्गाख्यभाव्यपरम्, न कर्तृपरम्, आपातत प्रतीयमानकर्तृपरतत्पदेन समर्पणन्तु यजतेरकर्मकत्वानुरोधादित्यर्थ । **प्रमाणसत्त्वे त्विति** ॥ यथा जातेष्टौ पूत एव तेजस्वीत्युपसहारैकवाक्यतारूपप्रमाणसत्त्वे पुत्र इत्यर्थ । **भाक्त इति** ॥ भोक्तु प्रवृत्तपुरुषापेक्षया परत्वाभावादुद्देश्यतया विध्यन्वयाश्रवणाच्च तदुद्देशप्रवृत्तकृतिकर्मत्वरूपमुख्याङ्गत्वासभवात् भाक्त इत्यर्थ ॥

कर्तृत्वादिनेति ॥ आदिपदेन औदुम्बरीसम्मानादिषु साधनत्वेन करणतासग्रह । पूर्वपक्षेऽपि बादरिणा द्रव्याणा शेषत्वस्याङ्गीकारात् पुरुषस्य द्रव्यत्वेनाङ्गत्वे नोभयोर्विवाद इति पुरुषश्च कर्मार्थत्वादिति पुन सूत्रप्रणयनवैयर्थ्यमविवादमेवेत्यनेन सूचितम् ॥

प्रयोजन पूर्वपक्षे प्रयाजादीनामङ्गत्वे प्रकरणादिप्रमाणाभावात् अर्थवादिकस्य स्वर्गस्य वा फलत्वकल्पनया प्राधान्यान्नातिदेश. । सिद्धान्तेतु स इति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति तृतीयं यागफलपुरुषाणां स्वर्गपुरुषाद्यङ्गताधिकरणम् ॥

अत्र प्राथमिकश्रुतिविनियोगापयोगिनिरूपणस्य प्रथमपादार्थत्वमभिप्रेत्य तृतीयप्रतिज्ञाविषयीभूतार्थनिरूपणात् प्रथमत श्रुतिलक्षणमाह—**तत्रेति** ॥ **अत एव प्रोक्षिताभ्यामिति** । प्रोक्षितेतिनिष्ठाप्रत्ययेन कर्मत्वविशिष्टोलूखलमुसलरूपद्रव्याभिधानेन साक्षात् प्राधान्येन तद्वृत्त्युद्देश्यताया अबोधनान्न श्रुत्या प्रोक्षणस्य तदङ्गत्वम्, अपितु वाक्यात् । एवं वारणवाक्येऽपि अवचर्यतेऽनुष्ठीयतेऽनेनति व्युत्पत्त्या यज्ञसाधनत्वबोधनादित्यर्थ । परोद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वरूपपारार्थ्यबोधने उद्देश्यस्य प्राधान्यात् तत्प्रतिपादकद्वितीयाश्रुतिकृते पारार्थ्यव्यवस्थाव्यवस्थे विचारयितु प्रथमतस्तस्या पारार्थ्यप्रमाणत्वमुपपादयति—**तत्रेति** ॥ तृतीयादिविभक्तिर्यत्परा सती तदर्थस्य कारकताप्रतिपादनेनान्याङ्गत्व बोधयति, द्वितीयातु न स्वप्रकृत्यर्थस्य अन्याङ्गत्वबोधिका किन्तु स्वप्रकृत्यर्थस्य उद्देश्यताबोधनद्वारा अन्यार्थस्य विधेयतापादनेन करणतातात्पर्येणान्यार्थस्य स्वप्रकृत्यर्थाङ्गत्वबोधिकेति वैषम्येण तस्या प्रमाणत्वमुपपादयति—**उद्देश्यत्वपरा सतीति** ॥ **नैव लक्षणे देयमिति** ॥

ननु—कृतिकारकफलस्य प्राधान्येन वाचक इत्येतावल्लक्षणकरणेऽपि कर्मत्ववाचिन्या द्वितीयाया मुख्यश्रुतित्वमुपपद्यत एव, विनियोजकताप्रकारमात्र पूर्वोक्तवैषम्येणास्तु इति—**चेत्**—**न**, अङ्गत्वलक्षणे उद्देश्यपदोपादानेन तदतिरिक्तत्वेनैव कृतिकारकत्वस्य विवक्षणात् तस्यास्तत्प्रमाणत्वानुपपत्ते ।

षष्ठ्यादावपि कारकत्वशक्त्वाभावात् श्रुतित्वव्यवहारो भाक्त एव। एव यत्रापि विभक्त्या लक्षणयैव कारकान्तरप्रतिपादन, तत्रापि वाक्यीय एव विनियोगो न श्रौत। एव समानपदश्रुत्यादिष्वपि द्रष्टव्यम्।

तदेव श्रुतेर्विनियोजकत्वे तद्भूताधिकरणेनैव सिद्धेऽधुना गौणमुख्यसाधारणश्रुतिविनियोगोपयोग्यङ्गाङ्गितयोरवच्छेदकविचार क्रियते।

दर्शपूर्णमासयोर्व्रीहीनवहन्ति, आज्यमुत्पुनाति, गा दोग्धीत्यादय आज्यौषधसान्नाय्यसबन्धिन सस्कारा श्रुता। तेषु किं सर्वसाधारणमवघातविधावुद्देश्यतावच्छेदक उताज्यादिव्यावृत्त, एवमन्यत्रापीति विचार।

तत्र न तावच्छ्रुत व्रीहित्वादिकमेवोद्देश्यतावच्छेदकम्, आनर्थक्यापत्ते, अवघातप्रोक्षणादिव्यतिरेकेणापि व्रीहित्वावच्छिन्नादेर्जायमानत्वात्, यवेष्वनापत्तेश्च। अतो नवमाधिकरणन्यायेन व्रीहित्वाविवक्षयाऽपूर्वसाधनत्वलक्षणाया आवश्यकत्वात्तत्र फलप्रत्यासन्नत्वादेकत्वादारादुपकारकेषु क्लृप्तप्रयोजकशक्तिमत्त्वाच्च परमापूर्वस्य तत्साधनत्व-

अत एव अङ्गत्वघटकीभूतेत्यपि निवेशितम्। **युक्तं चैतत्**—नहि यस्य प्रोक्षणादे करणत्वेन व्रीह्यङ्गत्व बोध्यते तत्प्रमाण द्वितीया भवति, तस्या स्वप्रकृत्यर्थवृत्त्युद्देश्यतामात्रबोधकत्वात्। अतस्तदन्तपदसमभिव्याहाररूपवाक्यगम्यमेव तत्राङ्गत्वम्। द्वितीयान्ताना श्रुतित्वेन पूर्वोक्तविनियोजकताप्रामाण्यव्यवहारस्तु सत्यपि श्रुतपदसन्निधिरूपे वाक्यत्वे अङ्गत्वघटकीभूतोद्देश्यताकृतिकारकत्ववाचकपदकल्पनानुकूलत्वाभावसाम्यमात्रेण भाक्त। तत्प्रयोजन च लिङ्गश्रुत्याद्यकल्पनेन लिङ्गापेक्षया प्राबल्यसिद्धि। अतएव अस्मिन्मते "इत्यश्वाभिधानीमादत्ते"इत्यत्र सत्यपि वाक्यीये विनियोगे श्रुतित्वेन लिङ्गबाध उपपद्यत इत्याशय॥ **एवं यत्रापीति**॥ यथा प्रयाजशेषेणेत्यत्र द्वितीयातृतीयादिविभक्त्यो लक्षणया हविषामधिकरणत्वेनाङ्गत्वम्, तथ प्रयाजशेषाङ्गत्वमभिघारणस्य तत्रेत्यर्थ। **एवमिति**॥

यत्तु भाट्टालंकारे—शेषिशेषत्वाभिमतयोस्तत्तद्रूपेणोपस्थितयो सबन्धज्ञान व्यवधानमनपेक्ष्य यच्छब्दज्ञानेन जन्यते सा विनियोक्त्री श्रुतिरिति श्रुतिलक्षण कृत्वा सबन्धश्चाङ्गत्वात्मना साधनत्वात्मना सबन्धात्मना वा प्रतीयता न तद्विशेषलक्षणाऽपेक्ष्यते, तेन कृत् तृतीया षष्ठी पदश्रुत्यादीना सग्रह इत्युक्त, तत्र यदि षष्ठ्यर्थोपस्थितिविलम्बकृतव्यवधानाभावविवक्षणम्, तदा यागस्य स्वर्गसबन्धे अपूर्वोपस्थितिकृतविलम्बकृतव्यवधानसापेक्षत्वात्तद्विनियोजकपदश्रुताव्याप्ति। यदितु शब्दान्तरोपस्थितार्थप्रतीतिविलम्बकृततदभावविवक्षणम्, तदा आरुण्यस्य एकहायनीशब्दान्तरोपस्थितगोरूपार्थपरिच्छेदद्वारव्यवधानापेक्षत्वात् क्रयाङ्गत्वविनियोजकश्रुताव्याप्ति इत्ययुक्तम्। **अतएव**—एतादृशव्यवधानसत्त्वेऽपि यत्र शक्त्या कारकत्वम्, तत्र श्रुतित्वम् यत्रतु न, तत्र गौणश्रुतित्व इत्यङ्गाकारेणैवारुण्यादीना क्रयाङ्गत्व मुख्यश्रुत्या, यागस्य स्वर्गार्थत्व गौणश्रुत्येति पूज्यपादानामभिप्रेतमिति दिक्॥

तदेवं श्रुतेरिति॥ एव लक्षणलक्षिताया मुख्यश्रुते गौणश्रुतेश्चेत्यर्थ। **तद्भूतेति**॥ तर्कपादे वाक्यगतकारकवाचिपदार्थाना क्रियान्वयस्य "तद्भूताना क्रियार्थत्वेन समाम्नाय" इति सूत्रेण प्रतिपादनात् श्रुत्या क्रियानिरूपितकारकत्वस्यार्थादेवोपपत्ते श्रुतिविनियोजकत्वे सिद्ध इत्यर्थ॥ **अङ्गाङ्गितयोरिति**॥ यद्यप्येतत्प्रभृत्यङ्गितावच्छेदकमेव विचारयिष्यते, नाङ्गतावच्छेदकम्, तथापि अङ्गितावच्छेदके निरूपिते तादृशोद्देश्यतावच्छेदकरूपावच्छिन्नोद्देश्यकप्रवृत्तकृतिकारकत्वमेव तन्निरूपिताङ्गतावच्छेदकमित्यस्यार्थात् सिद्धिमभिप्रेत्योभयोपन्यास। **इत्यादय इति**॥ आदिपदेन सान्नाय्यधर्माणा दोहनातञ्चनादीना सग्रह॥ **एवमन्यत्रापीति**॥ सोमप्रकरणगताभिषवादिधर्मेष्वपीत्यर्थ॥

कथच विनियुज्यत इति प्रतिज्ञाया आज्यादिव्यावृत्तरूपावच्छिन्नोद्देशेन विनियुज्यते इति सिद्धान्तेन निराकाङ्क्षीकरणात् तद्वैपरीत्येन पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति**॥

ननु फलजनकतया सिद्धवैजात्यावच्छिन्नयागोद्देशेन द्रव्यादिविधानात् तादृशवैजात्यावच्छिन्नयागस्य तद्द्रव्यगतसस्कारं विनोत्पत्तौ प्रमाणाभावात् व्रीह्यर्थत्वेऽपि नानर्थक्यापत्तिरित्यत आह—**अतो नवमेति**॥ व्रीह्यादिद्रव्यविधीना नियमविधित्वोपपादकपाक्षिकप्राप्तिसिध्यै विजातीययागव्यक्तीनामपि व्यापकीभूतयागत्वावच्छिन्नव्यक्त्यन्तर्गतत्वात् तदवच्छिन्न प्रतिच द्रव्यत्वावच्छिन्नस्य लोकत एव कारणत्वावगतेर्व्रीह्यादिद्रव्य विनापि द्रव्यान्तरेण विजातीययागोत्पत्तेर्बाधकाभावेन अवश्याङ्गीकार्यत्वात् तदुत्पत्तौ सुतरा तत्सस्कारापेक्षाया मानाभावेनानर्थक्यस्य तदवस्थत्वात् अपूर्वसाधनत्वलक्षणा आवश्यकी। तदाच विशेषणीभूतापूर्व प्रत्यर्थाञ्जनकत्वावगमात् तस्य चादृष्टरूपस्य श्रुतसस्कारैर्विनोत्पत्तौ मानाभावादानर्थक्यपरिहारासभवात् तादृशापूर्वसाधनत्वस्य प्रदेयघटकतया लक्षणीयस्य रूपस्य यवेष्विवाज्यादिष्वपि सत्त्वात् सर्वार्थ धर्मा इत्यर्थ॥

ननु एवमपूर्वसाधनत्वलक्षणायामपि व्रीहिजन्यत्वेन प्रत्यासत्त्याऽऽग्नेयावान्तरापूर्वसाधनत्वस्यैव लक्षणौचित्यात् तदसाधनाज्यादिषु अप्राप्तिरित्यत आह—**तत्र फलेति**॥ प्रत्यासत्तेराग्नेयवदग्नीषोमीयैन्द्राग्नयोरप्यविशिष्टत्वेन तदपूर्वसाधनत्वस्यापि लक्षणीयत्वात् प्रवृत्त्येकानुगतधर्माभावेनावान्तरापूर्वसाधनत्वविशेषलक्षणानुपपत्ते फलप्रत्यासन्नत्वात् सर्वानुगतफलापूर्वसाधनत्वेनैव लक्षणया धर्मसाकर्यमनिवार्यमित्यर्थ। दीक्षणीयोद्देशेन विहितस्य वाङ्नियमस्य दीक्षणी

मेव प्रदेयघटकत्वसम्बन्धेन लक्ष्यते । अस्ति चाग्नेयादेस्तत्प्रत्यपि साधनता । अतएव न वाङ्नियमन्यायोऽपि । अतश्चोद्देश्यतावच्छेदकस्य सर्वसाधारणत्वादाज्यादिष्वप्यवघातादेः सङ्करः । नच प्रतिनियतनिर्देशाद्व्यवस्था, तथात्वे व्रीहित्वादिविवक्षाया आवश्यकत्वे नीवारादिष्वनापत्तेरिति प्राप्ते—

यद्यपि विधिरविशेषप्रवृत्तः स्यात्, तथापि दृष्टार्थत्वनियमविधिलाघवानुरोधेन विशेषे व्यवस्थाप्येत, किमुत यदा सोऽपि विशेषप्रवृत्त एव । व्रीह्यादिपदे प्रत्यासत्त्या आग्नेयाद्युत्पत्त्यपूर्वसाधनत्वस्यैव लक्ष्यत्वात् । तस्याप्यनिर्ज्ञातप्रकारत्वेन धर्मप्रयोजकत्वोपपत्तेरानर्थक्याभावेन तदतिक्रमकारणाभावात्, परम्परया फलवत्त्वाच्च । अतो व्रीहिपदेन व्रीहिसाध्यानि यानि आग्नेयाग्नीषोमीयैन्द्राग्न्युत्पत्त्यपूर्वाणि तन्निष्ठकार्यतानिरूपितयागादिनिष्ठकारणतासमानाधिकरणकार्यतानिरूपितप्रदेयप्रकृतिभूततण्डुलरूपव्यापारकसाधनतासामान्याश्रयत्वस्यैव चोद्देश्यतावच्छेदकत्वेन विवक्षितत्वान्नाज्यादिषु प्रसङ्गः । अत्र चापूर्वत्रयस्यैकानुगमकाभावेऽपि एकपदोपादानादवाक्यभेदः । तत्तद्व्यापारकसाधनता

याया ज्योतिष्टोमापूर्वसाधनत्वाभावेन दीक्षणीयापदेन तस्य लक्षयितुमशक्यत्वात् दीक्षणीयापदेन स्वसाध्यापूर्वसाधनत्वलक्षणया तत्साध्यज्योतिष्टोमापूर्वसाधनत्वलक्षणाया लक्षितलक्षणापत्तेस्तदर्थत्वं नाङ्गीकृतम्, अपितु दीक्षणीयावान्तरापूर्वार्थत्वमेव, प्रकृते तु व्रीहिजन्ययागजन्यत्वस्य परमापूर्वेऽपि सत्त्वेन व्रीहिपदेन तल्लक्षणामात्रोपपत्तेः नावान्तरापूर्वार्थत्वमित्यभिप्रेत्य वैषम्यमाह—**अत एवेति** ॥

दृष्टार्थत्वेति ॥ अवघातस्यापूर्वार्थत्वेऽपि तत्साधनव्रीहिगतदृष्टप्रयोजनद्वारैव तदर्थत्वमिति व्रीह्यर्थत्वे वैतुष्यरूपदृष्टार्थत्वमाज्याद्यंशेऽदृष्टार्थत्वमिति वैरूप्यस्य तथा वतुष्यार्थत्वे अवघातविधेर्नियमविधित्वम् अदृष्टार्थत्वे तु अपूर्वविधित्वमिति वैरूप्यस्य चापत्तेस्तत्परिहारायैकरूप्याश्रयणे लाघवात् नियमविधित्वदृष्टार्थत्वानुरोधेन औपधद्रव्यवृत्त्यपूर्वसाधनत्वमेव लक्षयित्वा तद्धर्मत्वमेव युक्तमित्यर्थः ॥

ननु अविशेषप्रवृत्तविध्यनुरोधेन वैरूप्याङ्गीकरणे सर्वत्रैव वाऽदृष्टार्थत्वाङ्गीकरणे न दोष इत्यत आह—**किमुतेति**—**प्रत्यासत्त्येति** ॥ व्रीहिपदाभिधेयार्थस्य व्रीह्यादेस्तण्डुलनिष्पत्तिद्वारा प्रथमतः पुरोडाशसंपादनेन उत्पत्त्यपूर्वसाधनत्वात् तदतिक्रमे कारणाभावात् यदेव व्रीह्यादिभिः साध्यमपूर्वं तत्साधनत्वस्यैव प्रत्यासत्त्या लक्ष्यत्वादित्यर्थः । यदि कथमपि तत्साधनत्वलक्षणायामानर्थक्यपरिहारो न भवेत्, तदा अगत्या तद्विहाय परमापूर्वसाधनत्वं विप्रकृष्टमपि लक्ष्येत, नत्वेतदस्ति, तस्याप्यनिर्ज्ञातप्रकारत्वेन तदर्थत्वेऽप्यानर्थक्यपरिहारोपपत्तेरित्याह—**तस्यापीति** ॥ अत एव यत्र सप्तदशारत्नित्वादिव्यतिरेकेण प्रकृतौ अपूर्वसिद्धिः पश्वपूर्वसिद्धिर्वावधारिता तत्र तदतिक्रमेणापि परम्परया वाजपेयापूर्वप्रयोजकत्वमिष्यत एव, प्रकृते तु तदभावात् प्रत्यासत्त्या शक्यसम्बन्धानुरोधेन व्रीहित्वसमानाधिकरणाग्नेयोत्पत्त्यपूर्वसाधनसम्बन्धिप्रदेयघटकतण्डुलनिष्पत्तिरूपव्यापारकसाधनताश्रयत्वस्यैव लाघवाल्लक्षणेति भावः । आन्तरालिकतत्तद्व्यापारकसाधनतानिवेशेन लक्षणाप्रकारं दर्शयति—**अत इति** ॥

पिष्टरूपव्यापारव्यावृत्तये **प्रदेयप्रकृतिभूते**त्युक्तम् । तस्य प्रदेयत्वेन तत्प्रकृतित्वाभावात् । यथैव ह्यामिक्षा पयसो न द्रव्यान्तरम्, किंतु घनीभावापन्नं पय एव, यथा वा सक्तव एव सक्तुपिण्डः, नत्वर्थान्तरम्, जलसंयोगादिश्च पिण्डभावे निमित्तकारणमात्रम्, तथैव जलाग्न्यादिसंयोगस्य पिण्डं प्रति निमित्तकारणत्वेऽपि न पिष्टाद्यर्थान्तरं पुरोडाशः, किंतु पिण्डावस्थामात्रम् । अतः स तण्डुलप्रकृतिक एवेति न पिष्टस्य व्यापारस्य प्रवेशः । अतएव चरौ पुरोडाशस्थानापन्ने पिष्टप्रकृतित्वाभावेऽपि तण्डुलप्रकृतिकत्वादेव धर्मप्राप्त्यविघातः । यद्यपि यत्र पिष्टस्यैव प्रदेयता तत्र तण्डुलप्रकृतिकत्वेन धर्मप्राप्तिर्दुर्निवारा, तथापि सर्वत्राऽनोवासोविकरणन्यायेन सिद्धस्यैव पुरोडाशादेः ग्रहणप्रसक्तौ प्रयोगान्तःश्रपणविध्यन्यथानुपपत्त्या प्रयोगमध्ये संपादनावश्यकतया तत्रैव प्रकृतिद्रव्योपादाननियमविधानात् तादृशनियम्यमानद्रव्येष्वेव धर्माणां विधानम् । यत्र तु पिण्डतण्डुलादौ प्रदेये न श्रपणप्राप्तिस्तत्र पुरोडाशादिपदवाच्यपक्वपिण्डादिघटकपाकप्रयोजकस्य तस्याभावे पेषणवत् लोपाच्चित्येन अनोवासोवल्लौकिकस्यैव पिष्टतण्डुलादेः उपादानात्तण्डुलेष्विव न पिष्टेऽपि प्रयोगमध्ये तण्डुलोपादानम् न वा व्रीहिप्रकृतित्वनियम इति न तद्धर्मप्राप्तिः । अतएव "व्रीहिभिर्यजेते"ति वाक्ये स्वप्रदेयप्रकृतिभूततण्डुलव्यापारद्वारेव अपूर्वसाधनीभूतयागोद्देशेन व्रीहीणां करणत्वेन विधानात्तादृशसाधनताश्रयोद्देशेनैव संस्कारविधय इत्यर्थः । इतोऽप्यधिकं कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

ननु तत्तद्व्यापारकसाधनतानाम् आग्नेयत्वव्रीहित्वावच्छिन्नानां निवेशे सौर्यादौ तत्तद्धर्मावच्छिन्नसाधनतानामभावे कथं तद्भिन्नधर्मावच्छिन्नसाधनताश्रयेषु धर्मप्राप्तिरित्यत आह—**तद्व्यापारकेति** ॥ यावता विना नानर्थक्यपरिहारस्तावन्मात्रस्यागत्या प्रवेशेऽपीह साधनतामात्रप्रवेशेन तत्परिहारोपपत्तौ न तदवच्छेदकानां व्रीहित्वादीनां प्रवेशः, गौरवात् । नचातिप्रसङ्गः, वारणस्यापि तावतैव संभवात् । एवञ्च नैवारे चरौ यवेषु च धर्मप्राप्तिरविरुद्धेत्यर्थः ॥

ननु व्रीहियवयोः शब्दान्तरात् गुणाद्वा कारणताभेदात् व्रीहिगततण्डुलनिष्पत्तिव्यापारकसाधनताश्रयत्वाभावे कथं यवेषु धर्मप्राप्तिः ? अतएव एतादृशसाधनताश्रयत्वाभावेऽपि विकृतौ नीवारकरणताया प्राकृतकार्यापत्त्या तदवच्छिन्नेषु नीवारेषु

एव च विवक्ष्यन्ते न तु साधनतावच्छेदकादीन्यपि । तेन यागत्वपुरोडाशत्वव्रीहित्वाद्यभावेऽपि न क्षति । यथा च व्रीहियवयो कारणताभेदेऽपि यवसाधारण्य, तथा कौस्तुभे विस्तर । तत्र तत्र नवमादौ चोपपादयिष्यते ॥ ३ ॥ ४ ॥

इति चतुर्थं निर्वापादीनां व्यवस्थितविषयताधिकरणम् ॥

(५ अधिकरणम् ।)

द्रव्यम् ॥ दर्शपूर्णमासयो , स्फ्यश्च कपालानि चेति दश द्रव्याण्यनुक्रम्यैतानि वै दश यज्ञायुधानीति श्रुतेन वाक्येन दशानापि द्रव्याणा यज्ञसाधनत्वेन विधानादुत्पत्तिशिष्ट पुरोडाशाद्यवरोधेन च साक्षाद्यागसाधनत्वायोगादङ्गेष्ववताराद् प्रकृतापूर्वसाधनीभूतद्रव्यसाकाङ्क्षशक्यक्रियात्वावच्छिन्नोद्देशेन द्रव्याणि विधीयन्ते । स्फ्येनोद्धन्तीत्यादिविशेषविर्नियोगास्त्ववयुत्यानुवादा इति प्राप्ते—

तेन तेन प्रत्यक्षविधिना तृतीयाश्रुतिसहकृतेन स्फ्यादीना विशिष्य विनियोगाद् यज्ञायुधवाक्यमेवैकमश्रुतविधिक वै—शब्दोपबद्धमनुवादकम् । बहूनामनुवादाना वैयर्थ्यात् । अस्य च यज्ञायुधानि सभवन्तीत्येतद्विध्यर्थवादत्वेन सार्थकत्वात् । तस्मादुद्धननमात्रजन्यव्यापारकप्रकृतापूर्वसाधनत्वमेवोद्धननपदेन लक्षयित्वा तदुद्देशेनैव स्फ्यादिविधि ३।५।

इति पञ्चमं श्रौतविनियोगधिकरणम् ॥

(६ अधिकरणम् ।)

अर्थैकत्वे ॥ ज्योतिष्टोमे अरुणया एकहायन्या पिङ्गाक्ष्या सोम क्रीणातीति श्रुतम् । तत्रारुणशब्दोऽरुणगुणवचनोऽरुणत्वजातिवचनो वा न तु विशिष्टव्यक्तिवचन ।

अतिदेशेन धर्मलाभेऽपि प्रकृतौ तदभावे न कथमपि तत्प्राप्तिरित्यत आह—**यथाचेति** ॥ यथैव साधनतामात्रविवक्षयाऽऽनर्थक्यपरिहारे सति न साधनतावच्छेदके विवक्षा, गौरवात्, एव साधनतासामान्यविवक्षयापि तत्परिहारोपपत्तेस्तुल्यत्वेन शक्यसबन्धविधया प्रविष्टस्यापि न साधनताविशेषस्य विवक्षया लक्ष्यतावच्छेदके उद्देश्यतावच्छेदके वा प्रवेशो गौरवादिति साधनतासामान्याश्रयत्वविवक्षया युक्ता यवेषु धर्मप्राप्तिर्नीज्यादिष्विति कौस्तुभे विस्तर इत्यर्थ ॥

॥ इति चतुर्थं निर्वापादीना व्यवस्थितविषयताधिकरणम् ॥

पूर्वाधिकरणमारभ्य त्रिष्वधिकरणेषु सस्काररद्रव्यगुणानामुद्देश्यतावच्छेदकनिरूपणेन विनियोगप्रकारे निरूपितव्ये पारार्थ्यघटकोद्देश्यताबोधकत्वेन प्राधान्यात् द्वितीयाश्रुतिकृतविनियोगप्रकार पूर्वाधिकरणे निरूप्य अधुना तृतीयाश्रुतिविकृतविनियोगप्रकार द्रव्यविषये निरूपयितुमुदाहरति—**दर्शपूर्णमासयोरिति** ॥ प्राकरणिकसर्वयोग्यद्रव्यमात्रे निवेशायापूर्वसाधनतालक्षणायै दर्शपूर्णमासयोरित्युक्तम् । इतिकरणेन प्रभृत्यर्थकेन च "अग्निहोत्रहवणीच शूर्पंच कृष्णाजिनच शम्या चोलूखलच मुसल च दृषच्चोपला चे" त्यन्तस्य सग्रह । स्फ्येनोद्धन्तीत्यादीना विधित्वेन स्फ्यादीनामुद्धननादिषु विनियोगेऽपि पूर्वत्रातिप्रसक्तलक्षणाया प्रमाणाभावाद्व्रीहिमात्रजन्यव्यापारकसाधनतालक्षणायामपीह यज्ञायुधवाक्यस्य तात्पर्यग्राहकस्य सत्त्वात् अतिप्रसक्तलक्षणाया न बाधकमिति विशेषाशङ्कानिरासाय पुनरारम्भमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**दशानामपीति** ॥

वैशब्दोपबद्धस्याप्यस्याप्राप्तार्थकत्वात् कर्तव्यतावाचिपदाध्याहारेण विधायकत्वमभिप्रेत्य विधानादित्युक्तम् । आयुधशब्दस्य युद्धसाधनवाचिनोऽपि यज्ञपदानुरोधात् साधनमात्रपरत्वलक्षणया साधनत्वेनेत्युक्तम् । स्फ्येनोद्धन्तीत्यादीति आदिपदेन "कपालेषु श्रपयति अग्निहोत्रहवण्या हवींषि निर्वपति शूर्पेण विविनक्ति कृष्णाजिनमधस्तादुलूखलमवस्तृणाति शम्या दृषदुपदधाति उलूखलमुसलाभ्यामवहन्ति दृषदुपलाभ्या पिनष्टी" त्यन्ताना सग्रह । इतरत् स्पष्टार्थम् । इह स्फ्यादीना सर्वार्थत्वे निराकृते चतुर्थे पुनस्तेषा प्रदेयत्वमाशङ्क्य निराक्रियत इति न विरोध । उभयत्रापीत्यौदुम्बराधिकरणसिद्धार्थवादत्व यज्ञायुधवाक्यस्याभिप्रेत्य अनुवादोक्तिरिति ध्येयम् । प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति पञ्चमं श्रौतविनियोगाधिकरणम् ॥

पूर्वं द्रव्यविषये विनियोगप्रकारं निरूप्याधुना गुणविषये तन्निरूपयितुमुदाहरति—**ज्योतिष्टोम इति ॥** पूर्ववत् पूर्वपक्षसिद्ध्यौपयिकतया ज्योतिष्टोम इत्युक्तम् । अरुणाशब्दस्य द्रव्यपरत्वे द्रव्यस्य क्रीणात्यन्वयोपपत्ते पूर्वपक्षासभव निरसितु गुणवचनत्व साधयति—**तत्रेति ॥** तत्रारुणव्यक्तिनानात्वपक्षे आकृत्यधिकरणन्यायेन अरुणत्वजातिवचनस्तदैक्यपक्षे अरुणगुणवचन इत्यर्थ । **नतु विशिष्टव्यक्तिवचन** इत्याकृत्यधिकरणन्यायप्रवृत्तिप्रदर्शनार्थम् ॥

अत्र प्राचीनैररुणादिशब्दाना केवल गुणवाचित्वे शुक्लो देवदत्त इतिवत् अरुणो घट इति सामानाधिकरण्यानुपपत्ते रूपवान् घट इत्यत्रेव मत्वर्थीयेनैव सामानाधिकरण्यापत्तेराकृत्यधिकरणन्यायेन गुणवाचकानामप्यरुणादिशब्दाना निरूढलक्षणया द्रव्यपरत्वमपि । अत एव "गुणवचनेभ्यो मतुपो लुगिष्ट" इति न तत्प्रयोगापत्ति इत्युक्तम्, तन्न, प्रयोगाभावेन साप्रतिकलक्षणाया अनुपपत्तौ निरूढलक्षणाया सुतरामनुपपत्ते । **तदुक्तं वार्तिके**—निरूढलक्षणा काश्चित्सामर्थ्यादभिधानवत् । क्रियन्ते साप्रत काश्चित्काश्चिन्नैव त्वशक्तित ।" इति ॥

तृतीयया च शक्यस्यैव करणत्वमुच्यते, न तु तदर्थं द्रव्यलक्षणा । टाबाद्यर्थोऽपि तत्रैव सामानाधिकरण्येनान्वीयते, न तु तदर्थमपि व्यक्तिलक्षणा, अव्युत्पत्त्यापत्तेः । यथाचैव सति गुणवचनानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्तीत्याद्यनुशासनोपपत्तिस्तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ।

अतश्च विशिष्टद्रव्यवाचित्वे यथैव शुक्लादिपदानामेव तद्वाचित्व, न रूपादिशब्दाना अप्रयोगात्, एव गुणमात्रवाचित्वेऽपि तेष्वेव द्रव्यलक्षणा नान्यत्रेति नियमोपपत्तेर्द्रव्ये लक्षणया सामानाधिकरण्योपपत्तिर्नवाऽतिप्रसङ्ग । अत एव गुणवचनत्वे पुल्लिङ्गता। द्रव्यवचनत्वे आश्रयलिङ्गवचनतेत्यर्थक "गुणवचनानामाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ती"त्यनुशासनान्तरमुपपद्यते । गुणवचनत्वमपि विशेषणत्वेन गुणशक्यत्वपर द्रष्टव्यम् । इत्थमरुणापदस्य द्रव्यपरत्वमुक्तमयुक्तमिति सूचयन् तस्याङ्गीकारे निष्प्रयोजनता दर्शयति—**तृतीययेति** ॥

अयमर्थः—किं द्रव्यलक्षणा करणत्वान्वयानुपपत्त्या, उत लिङ्गसङ्ख्यान्वयानुपपत्त्या वा । **नाद्यः**, जातेरिव गुणस्यापि द्रव्यपरिच्छेदद्वारा तदुपपत्तेरनुपपत्त्यभावात् । अतएव यत्र क्रियाजन्यफलशालित्वरूपकर्मत्वस्य तदुद्देश्यत्वरूपसम्प्रदानत्वस्यच ओदनविप्रवृत्तित्वासभव, तत्रैव तल्लक्षणा, न तु तृतीयान्तादिस्थल इत्युक्तमाकृत्यधिकरणे । **नान्त्य**, तस्य पाशाधिकरणन्यायेन साधुत्वमात्रेणाश्रयनिष्ठतया वोपपत्तौ प्रातिपदिके लक्षणाया प्रमाणाभावात् । अत एव सामानाधिकरण्यसबन्धेन तयो करणत्वे प्रातिपदिकार्थेवाऽन्वये ससर्गविधया पार्ष्ठिकभानेन वा द्रव्यबोधोपपत्तेर्नैव लक्षणायास्तत्र प्रयोजनम्, द्वितीयादिस्थले तदावश्यकत्वेऽपीह तृतीयान्ते तत्प्रयोजनाभावात् । यद्येतादृशस्थलेऽपि तल्लक्षणाऽङ्गीक्रियते, तदा विशेष्ये द्रव्ये गुणस्यान्वयापत्त्या तद्विशिष्टद्रव्यस्य मूर्ततयैकहायन्यादिवत् पार्ष्ठिकान्वयलभ्याभेदसबन्धेन क्रय एव निवेशोपपत्ते प्रत्युत समस्यमानानेकपदतत्सामानाधिकरण्यालोचनापेक्षाधिक्येन विलम्बितत्वात् तेन द्रव्यविध्यनापत्तेर्गुणशब्देनैव द्रव्यविध्यापत्ते क्रयसाधनद्रव्यनिवेशस्यैवोपपत्तावमूर्ततया क्रये तन्निवेशासंभवेन प्राकरणिकयोग्यकारकमात्रनिवेशपूर्वपक्षासभवे तत्समाधानार्थाधिकरणारम्भस्य सिद्धान्ते गुणस्यैव द्रव्यपरिच्छेदद्वारा करणत्वप्रतिपादनस्यच वैयर्थ्यापत्ति , तथा चतुरादिशब्दानामपि सङ्ख्याविशिष्टमुष्टिपरत्वापत्तौ जघन्याया अपि मुष्टे प्रधानत्वेन तदनुरोधस्यैवापत्तौ मुख्यत्वेन सप्तदशशरावे चरौ सङ्ख्यानुग्रहस्य वक्ष्यमाणस्यानापत्तिश्चेत्यतो गुणमात्रपरत्वमेवेति ॥

अव्युत्पत्त्यापत्तेरिति ॥ लिङ्गसङ्ख्यादीना विशेष्ये कारके सामानाधिकरण्यसबन्धेन करणत्वेवाऽन्वयस्य व्युत्पन्नस्य त्यागेन द्रव्यैऽन्वयाङ्गीकारेण द्रव्यलक्षणाया व्युत्पत्त्यन्तरकल्पनापत्तेरित्यर्थ ॥

ननु केवलगुणवाचित्वे कथ गुणवचनेभ्यो मतुपो लुगिष्टो गुणवचनानामाश्रयत इत्यनुशासनद्वयस्योपपत्ति ? तत्र गुणिनमुक्त्वा गुणवाचका ये तेषामेव शुक्लादिशब्दाना गुणवचनपदेन ग्रहणेन गुणिपरत्वावश्यकत्वादित्यत आह—**यथाचैवमिति** ॥ आद्यानुशासनस्य यत्र लक्षणाप्रसक्ति तत्परत्वम्, द्वितीये स्वशक्यार्थविशिष्टव्यक्तिविषयकलक्षणावृत्तियोग्ये यत्प्रकारतया व्यक्तेरन्वयस्तदर्थक गुणपदमिति तस्यैव गुणवचनशब्देनोपादानमिति द्वयोरनुशासनयोरुपपत्ति । अत्र योग्यान्तमात्रविवक्षाया अजाया शुक्ल इत्यादावपि टाबाद्यापत्ति , तस्य तदा लक्षकत्वाभावेऽपि अरण्यस्थदण्डवद्योग्यत्वस्य सत्त्वात्, अतस्तद्व्यावृत्त्यर्थमन्वय इति । अतएव तत्राश्रयगतलिङ्गाभावे 'गुणे शुक्लादय पुसी'त्यनेन साधुत्वार्थ पुल्लिङ्गमेव नियम्यते । रूपमस्तीत्यादौ प्रकारतया द्रव्यानन्वयादाद्यम् । तत्र तादृशयोग्यताया अभावात् । अतश्च व्यक्तिलक्षणाभावेपि यल्लिङ्गद्रव्यपरिच्छेदद्वारा गुणस्य करणत्वं, तद्गतस्त्रीत्वेनैव टावाद्युत्पत्ते अरुणाशब्दस्यत्र गुणपरत्वमेवेति कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थ ॥ एतच्च अरुणैकहायनीशब्दयोः प्राचीनोक्तवैलक्षण्यनिरासतात्पर्यमात्रेण द्रष्टव्यम् ॥

वस्तुतस्तु—पचतीत्यत्र एकत्वस्य सामानाधिकरण्यसबन्धेन भावनान्वये ससर्गविधया भातस्य कर्तु पचतीत्यस्मात् एको नवेति सशयव्युद सिद्धवर्मितावच्छेदकविशिष्टधर्मिज्ञानावश्यकत्वाय लक्षणा तत्र पूज्यपादैरुक्ता, तथेहाप्यरुणापदात् जायमानसशयव्युदासाय द्रव्यलक्षणावश्यक्येव, तावतापि द्रव्यस्य करणतया प्राप्तेविशेषणाशस्य गुणस्यैव करणत्वावश्यकत्वे तत्रामूर्तत्वादिना क्रियानन्वयमापाद्य पूर्वपक्ष तथा एकहायन्यादिपदयोरप्यविशिष्ट एव स इति ध्येयम् ॥

यत्तु—अरुणत्वजातिपरत्वे तया सह गुणे समवायसबन्धसभवेन लक्षणया गुणपरत्वसभवेऽपि द्रव्ये तदभावे व्यक्तिलक्षणानुपपत्त्या द्रव्यपरसामानाधिकरण्यानुपपत्तिरिति सोमनाथीये उक्तम्, **तत् न मनोहरम्**, नीलो घट इत्यादिसामानाधिकरण्यप्रतीतौ नीलपदस्य नीलरूपाश्रयद्रव्यसयुक्तत्वसबन्धेन नीलपदव्यक्तिलक्षणावत् इहापि स्वाश्रयसमवायसबन्धेन जातिपरस्यापि लक्षणया तदुपपत्ते समानत्वात् । अत एव नील रूपमिति प्रतीतेर्नीलरूपत्वजाते समवायेन विद्यमानाया प्रवृत्तिनिमित्तत्वाश्रयण तथैव तस्या एव जाते परपरासबन्धेन घटादावप्यङ्गीकारे बाधकाभावेन मुख्ययैव वृत्त्या प्रयोग उपपादितो नक्षत्रवादावल्या मीमासकमूर्धन्येन । तदा को दोष परपरासबन्धेन लक्षणाश्रयण इति दिक् ॥

अत्र सूत्रे द्रव्यगुणयोरैककर्म्यादित्युपादानादावश्यक पिङ्गा-

एकहायन्यादिपदाना तु बहुव्रीहित्वादवयवार्थविशिष्टा न्यपदार्थरूपे द्रव्य एव शक्तिरिति प्राञ्च । अन्यपदार्थे पदद्वयस्य लक्षणेति तु बहव । नच—द्रव्यस्यैकेनैव पदेन विधिसंभवे इतरेण विध्यनुपपत्तिर्वैयर्थ्य चेति—वाच्यम्, उभयोर्युगपत्प्रवृत्तेर्विहितविधानाभावात्, गुणान्तरपरत्वेन सार्थक्याच्च । शक्यते त्वत्रापि आरुण्यन्यायेन लक्षणापि नेति वक्तुम्, समासानुशासनस्य मतुबाद्यनुशासनवदुपपत्ते । द्रव्ये पार्ष्ठिकगुणसबन्धोपपादनच प्रमाणान्तरप्र-

क्ष्यादिशब्दाना द्रव्यपरत्वमुपपादयितु मत्वर्थेनैव बहुव्रीहे द्रव्याभिधानेनैव आन्तरालिकसबन्धभानसिद्धेरन्यलभ्यत्वेन तत्र शक्ति कल्पयित्वा द्रव्यपरत्वमेव मतुप इव बहुव्रीहेरप्याश्रीयते । **तदुक्तं वार्तिके**—"सर्वत्र यौगिके शब्दैर्द्रव्यमेवाभिधीयते। नहि सबन्धवाच्यत्व सभवत्यतिगौरवात्' इति।

तत्रापि चित्रगुरित्येवमादिषु चित्रगोशब्दयोरत्यन्तव्यतिरिक्तार्थाभिधायित्वात् देवदत्तादिपदै सामानाधिकरण्यायोगात् प्रागपि देवदत्तादिपदादन्यपदार्थप्रतीतेर्वाक्यार्थत्वासभवेनान्यपदार्थे शक्तिरेव । लक्षणापक्षे बहुव्रीहेररणशब्दस्य चैकान्तरितद्रव्यलक्षकत्वाशाविशेषे हि कि विनिगमकम् यद्बहुव्रीहेरेव द्रव्याभिधायिता नारुणपदस्येति, अतोऽन्यपदार्थ शक्ति ।

नच—इन्द्रपीतशब्दे पूर्वपक्षे बहुव्रीहावन्यपदार्थलक्षणापत्तिदूषणाप्रसक्ते षष्ठीतत्पुरुषापेक्षया दौबल्यासभवेन कथ पूर्वपक्षोत्थान? इति—**वाच्यम्** षष्ठीतत्पुरुषे बहुव्रीहौच एकस्यैवोत्तरपदार्थे अन्यवाक्यार्थे चान्वयसाम्येऽपि षष्ठीतत्पुरुषे एकस्यैव त्याग , बहुव्रीहौ तु उभयोरिति वैषम्येण तदपेक्षया तस्य दौर्बल्यसिद्धे ॥

एतेन—बहुव्रीहावन्यपदार्थस्य शक्यत्वे विद्याप्रयुक्तभावकृतलाघवात् निषादस्थपतिशब्दे कर्मधारयत्यागेन बहुव्रीह्याश्रयणापत्तिरित्यपि—**अपास्तम्** कर्मधारये श्रुतपदार्थाना सर्वेषामेव वाक्यार्थान्वय , बहुव्रीहावेकैकस्य अन्वय इति वैषम्यमात्रेण दौबल्योपपत्ते । अतो यद्यपि चित्रा गावो यस्येति विग्रहो लोके प्रसिद्ध , तथापि राजपुरुष इति षष्ठीतत्पुरुषे षष्ठ्यन्तप्रतिपाद्य उपसर्जनत्वस्य प्रथमान्तप्रतिपाद्यार्थ प्रधानत्वस्येव प्रथमान्तनिर्दिष्टाना चित्रगवामेव प्राधान्यापत्त्याऽन्यपदार्थद्रव्यप्राधान्यप्रतीतिभङ्गापत्ते चित्राणा गवामयमित्येव विग्रहेण अन्यपदार्थशक्तेरेकहायन्यादिशब्दाना बहुव्रीहित्वात् द्रव्यपरत्वमिति प्राचा मतमाह—**एकहायन्यादीति** ॥

कृत्तद्धितादिस्थले एकेनैव इतरस्याक्षेपसिद्धेरनेकशक्तिकल्पनापरिहाराय प्रधानेनैव गुणभूतस्य लोके आक्षेपदर्शनात् लिङ्गसङ्ख्यान्वययोग्यद्रव्यस्यैव सत्त्वपदवाच्यत्वेन प्राधान्येन तत्रैव शक्तिन विशेषणीभूतसबन्धे तस्याक्षेपादेव भानसिद्ध ॥ अतएव तृतीयान्ते जातिद्वितीयान्तादिस्थलेच व्यक्तेश्च प्राधान्यदर्शनात् नियामकाभावे आकृत्यधिकरणन्यायप्रवृत्त्या जातेरेव वाच्यत्व व्यक्तेराक्षेपलभ्यत्वमेव। एवच कृदन्तादेस्तु न विशेषणे शक्ति , अपितु द्रव्य एव ।

अतएव सर्वत्रेति वार्तिकमप्येतादृशविषय एव विशेषणीभूतसबन्धादिशक्तिनिराकरणपर सत् यत्र यौगिकस्थले कृदादिवाचकान्तरसत्त्व तद्विषयमेव ॥

यत्रतु बहुव्रीह्यादौ नवाचकान्तरसत्त्व तत्र षष्ठी प्रवेशयेत्यादाविव पदद्वयस्यैव स्वार्थविशिष्टान्यपदार्थे अन्यपदार्थमात्रे वा निरूढलक्षणोपपत्तौ अतिरिक्तशक्तिकल्पने मानाभाव , अनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात् ॥ अतएव यत्र कृदादावपि प्रकृतिप्रत्ययार्थे लोपो यथोद्भिदधुनेत्यादौ तत्रावशिष्टभागस्य तल्लक्षकत्वमिष्टमेव, न त्वतिरिक्ता शक्ति ॥

नच बहुव्रीहेरन्यपदार्थशक्तत्वाभावे अरुणापदादविशेषापत्त्या सूत्रे द्रव्यगुणयोरिति निर्देशानुपपत्ति , अस्मन्मते निरूढलक्षणातदभावाभ्यामेव विशेषसिद्धे । एवच पदद्वये लक्षणाङ्गीकारादेव तत्पुरुषापेक्षया सुतरा कर्मधारयापेक्षया दौबल्य सिद्ध भवति । अतएव इन्द्रपीताधिकरणे पूर्वपक्षप्रमापनाय बहुव्रीहावन्यपदार्थलक्षणापत्ति सिद्धान्ते दर्शिता, सिद्धान्तेपिच शक्त्या परिहारमनभिधाय हुताहुतसमुदायवाचिन इन्द्रपीतशब्दस्य तदवयवे लक्षणापत्तिमात्रमेव पूर्वपक्षदूषणत्वेन दर्शितमिति ॥

नैयायिकादिबहुसमत पक्षान्तरमाह—**अन्यपदार्थ इति** ॥

यत्तु प्रकाशकारैः—बहुव्रीहावन्यपदार्थलक्षणाया पङ्कजादिपदेष्वपि तदापत्तौ योगरूढ्युच्छेदप्रसङ्गात् तद्वदिहापि शक्तिरेवेत्युक्त तद्दूषण कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥

वस्तुतस्तु—अरुणापदवदेव एकहायन्यादिपदानामपि आकृत्यधिकरणन्यायेन एकहायनादिरूपविशेषणवाचित्वमेव तस्यारुण्यवत् द्रव्यपरिच्छेदद्वारा करणत्वोपपत्ते । अतएव यत्र द्वितीयान्तादिस्थले तदसभवस्तत्परमेव मतुप्प्रत्ययानुशासनवत बहुव्रीह्यनुशासनमिति न द्रव्ये शक्तिर्लक्षणा वा स्वीकार्या । सात्र द्रव्यपदच प्रमाणान्तरप्रमितद्रव्यपार्ष्ठिकसबन्ध प्रतिपादनतयाप्युपपत्तिमदित्यभिप्रेत्य स्वसमत पक्षान्तरमाह **—शक्यतेत्विति ।**

प्रमाणान्तरप्रमितेति ॥ गवा ते क्रीणातीतिमन्त्रलिङ्गावगतगोरूपद्रव्यमादायेत्यर्थ ॥ अस्मिश्च पक्षे अमूर्तत्वाविशेषात् सर्वेषामेव विचारविषयितेति भाव ॥

एव प्रकृतविचारोपयुक्त प्रसाध्य शाब्दबोधत्वावच्छिन्न प्रति योग्यताज्ञानस्य हेतुत्वात् अमूर्तस्यारुण्यस्य क्रयभावनान्वयायोग्यत्वात् तत्रानिवेशेन वाक्यीयान्वय बाधित्वा "विहितस्तु सर्वधर्म स्यात् सयोगतो विशेषात् प्रकरणाविशेषा"दिति

मितद्रव्यमादायोपपादनीयमिति न कश्चित् विरोध । तदिहारुण्यस्य योग्यत्वेऽपि कारकत्वेनाव्युत्पन्नस्य वाक्यीयद्रव्याद्यन्वयस्यायोगाद्युत्पन्नत्वेऽपि चामूर्तत्वेनायोग्यस्य वाक्यीयक्रियान्वयायोगात्ततोविच्छिन्नस्य प्रकरणकल्पितश्रुतानुमितैकदेशनिष्पन्नेन वाक्येनारुणया प्रकृतापूर्वसाधनीभूतद्रव्यपरिच्छेद भावयेदित्याकारेण प्राकरणिकसर्वद्रव्याङ्गत्वमिति प्राप्ते—

न योग्यताज्ञान शाब्दबोधहेतुरपि तु अयोग्यतानिश्चयस्य प्रतिबन्धकतामात्रम्। अतश्च प्रतिबन्धकताभावसत्त्वे आरुण्यस्यापि क्रियान्वयबोधोपपत्ते । पश्चाच्च योग्यतागवेषणायामारुण्यस्य पाष्टिकद्रव्यसबन्धोपपत्तेर्न ततो विच्छेदाशङ्का। अतएव प्रथमत सोमक्रयारुण्यादिसकलकारकविशिष्टभावनाविधानोत्तर क्रयस्य सोमसबन्धवेलायामारुण्यादित्रिकस्य मत्वर्थलक्षणया क्रयसबन्धावगतौ पश्चाद्विशेषणविधित्रयकल्पनया तेषा क्रयाङ्गत्वावगमे जाते पश्चात्परिच्छेदकीभूतद्रव्याद्यपेक्षाया पाष्टिकोऽरुणैकहायन्यो परस्पर विशेषणविशेष्यभावमात्रेण सबन्धो द्रव्यविशेषसबन्धश्चेति द्रष्टव्यम्। ततश्च युक्त क्रयसाधनीभूतैकहायन्यामेव निवेश आरुण्यस्य न तु वास प्रभृतिषु क्रयद्रव्यान्तरेषु।

न च यवेष्विव सोमप्राप्तिसाधनक्रयद्रव्यत्वाविशेषात्

तेषामर्थाधिकरणपूर्वपक्षसूत्रत्वेन आश्रित्य प्राकरणिकसर्वद्रव्यार्थत्वपूर्वपक्ष साधयितु योग्यतया वाक्यीयद्रव्यान्वयसभव निरस्यति—**तदिहेति** ॥ यत्र अग्निहोत्रहवण्येति वाक्ये त्युङुक्तकरणीभूतस्य द्रव्यस्य स्ववाक्योपात्तनिर्वाप प्रति योग्यता तत्र तस्या निर्वापाङ्गत्वसभवेऽपि इह कारकत्वेन द्रव्ये अमूर्तत्वेन क्रयभावनाया वा अन्वयासभवात् न तदङ्गत्वम्, अपितु श्रुतिवाक्ययोरौदासीन्ये सत्यविकाराख्यप्रकरणेन ज्योतिष्टोमोपस्थितौ योग्यतया तदीयद्रव्यपरिच्छेदकत्वेन विधिवाक्य द्रव्यवाचकपदच प्रकल्प्य तद्विधानात् सर्वयोग्यकारकत्वमिति न केवल प्राकरणिककरणकारकाङ्गत्वमात्रम्, किंतु तत्साधारण्येन कर्त्रादिकारकाङ्गत्वमित्यर्थ ॥

यत्तु वार्तिके—सिद्धस्यारुण्यस्य प्रकरणाग्रहणमाशङ्क्य अरुणयेति तृतीयया प्राकरणिकानि ज्योतिष्टोमापूर्वसाधनानि सोमप्रभृतीन्यनूद्य अरुणप्रातिपदिकार्थो विधीयते । "अतश्च पदमेवैतद्वाक्येनैव विभज्यते । या व्यक्ति करणत्वेन चोदिताऽपूर्वसाधनम् । तया तत्साधयेन्नित्यमरुणत्वविशिष्टया । एवचेदरुण कार्यकरण यद्गृहाद्यपि । यत्पुनर्यजमानादिविहित कारकान्तरम्। न तस्याय गुण शेष सर्वार्थोप्यवधारित "। **इत्युक्तम्**, तत् तृतीयया लक्षणया द्रव्योपादाने एकहायन्या एव लक्षणापत्ते परपरासबन्धेन स्ववाक्योपात्तक्रयान्वयसभवादेकप्रसरताभङ्गापत्तेश्चायुक्तमिति व्यक्त कौस्तुभे ॥

एतेन—एकहायन्यादिपदाना द्रव्यपरत्वात् श्रौततदवरुद्धे क्रये अरुणापदलक्ष्यद्रव्यविध्यसभव इति शास्त्रदीपिकोक्त—**अपास्तम्**, बलाबले सत्यपि वस्तुत एकत्वेन विरोधाभावात्। अत पूर्वोक्तरीत्या योग्यसर्वकारकाङ्गत्वमित्यर्थ ॥

न शाब्दबोधत्वावच्छिन्न प्रति योग्यताज्ञानस्य कारणत्वम्, तदभावेऽप्ययोग्यतानिश्चयाभावदशाया गृहीतपदपदार्थसकेतस्य शाब्दबोधोदयात्। अन्यथा यागस्यापि स्वर्गान्वयशाब्दबोधानुदयेन अपूर्वकल्पनानापत्ते, किंत्वयोग्यत्वानिश्चय प्रतिबन्धक इति तदभावस्य कारणत्वेन प्रकृतेऽपि तावन्मात्रेण क्रयभावनायामपूर्वस्यायन्वयोपपत्ते तदीयद्रव्याङ्गत्वमेवेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**न योग्यतेति। पश्चाच्चेति** ॥

आरुण्यस्य क्रियान्वयात् पूर्व द्रव्यान्वये कारकत्वव्याघातापत्ते प्रथमतो द्रव्यपरिच्छेदरूपव्यापारानवगमेऽपि उक्तसामग्रीवशादेकहायनीक्रयसोमादिकारकान्तरवदेव भावनया सबन्धे सति विशिष्टविधानेन विधेयानेकत्वकृतवाक्यभेदपरिहारेण पश्चात् क्रयस्य सोमनिरूपितकरणत्वबोधदशाया भावनाप्रत्यासन्नत्वादेकहायनीवन्मत्वर्थलक्षणया क्रयसबन्धेन द्रव्यसबन्धाभावेऽपि गुणस्य द्रव्यपरिच्छेदकत्वरूपव्यापारमन्तरेण करणत्वानिर्वाहात् योग्यतया तस्मिन्नगते द्रव्यविशेषापेक्षाया सामानाधिकरण्यात् एकहायनीयद्रव्यविशेषप्रतीतिसिद्धि । अस्तिच द्वयोरपि द्रव्यगुणयो परस्पराकाङ्क्षेति परस्परसाहित्यात्तयोर्नियम ।

यद्यपि केवलगुणवाचित्वपक्षे भिन्नप्रवृत्तिनिमित्ताना शब्दानामेकस्मिन्नर्थे प्रवृत्त्यसभवात् नैकहायनीपदसामानाधिकरण्य सभवति, तथापि मुख्यस्यासभवेऽपि द्रव्यपरिच्छेदद्वारा गुणस्य करणत्वेनान्वये तस्य गुणिनिष्ठत्वावगमात् गुणगुणिनोरभेदोपचारेण तत्सभवादुभयोरेकक्रियान्वये परस्पराकाङ्क्षया तत्क्रयसाधनैकहायनीरूपद्रव्यपरिच्छेदकत्व नानुपपन्नम्। अतएव पाष्टिकान्वयसमर्थनानन्तरम् "एवच वाक्यगतमपि सामानाधिकरण्य समर्थित भवती"त्युक्त वार्तिके। अतएव टाबन्ततया द्रव्यपदसामानाधिकरण्यमपि विशेषणतया, नत्वङ्गतया। तत्तु विशेषणविधिकल्पनया क्रय प्रत्येवेत्येवमेकवाक्यत्वसभवे न वाक्यभेदमङ्गीकृत्य अध्याहारादिना प्राकरणिकसर्वद्रव्याङ्गत्वकल्पन युक्तम् । नचैतावता द्रव्योपकारितया द्रव्याङ्गत्वम्, द्रव्यस्यापि परिच्छेद्यतया गुणोपकारकत्वेन वैपरीत्यस्याप्यापत्ते । अत श्रुत्यात्र वाक्यबाधेन क्रयाङ्गत्वमेवेति भाव । एवच एकहायनीपदसामानाधिकरण्यादेकहायनीद्रव्यपरिच्छेदद्वारनियमे सति न क्रयद्रव्यान्तरेषु तस्य निवेश इत्याह—**अतश्चेति** ॥

ननु यन्मते क्रयैकत्व तन्मते अपूर्वसाधनीभूतद्रव्यप्राप्त्यनुकूलव्यापारसाधनत्वाविशेषात् वास प्रभृतिष्वपि आरुण्य-

प्राह्यशङ्का। तेषां क्रयान्तरद्रव्यत्वात्। भिन्नाहि गुणादत्र क्रया। न च विक्रेत्रानतिवशादुत्पत्तिशिष्टद्रव्यावरोधेऽपि द्रव्यान्तरनिवेशसंभव, एकद्रव्यानतस्यैव विक्रेतु संपादनीयत्वात्। अन्यथा दक्षिणानामपि प्रसङ्गबाधानापत्ते। न च दशभि क्रीणातीति वचनमेव निवेशतात्पर्यग्राहकम्। तस्य क्रयसमुच्चयपरत्वेनाप्युपपत्तौ गुणन्यायसिद्धभेदापवादकत्वायोगात्। न च क्रयभेदेऽपि एकसोमप्राह्यर्थत्वाविशेषात् क्रयान्तरद्रव्येऽपि आरुण्यस्य निवेशाशङ्का। आरुण्यविशिष्टविजातीयक्रयविध्यन्यथानुपपत्तिकल्पितस्य विशेषणविधे पार्ष्ठिकान्वयस्य वाऽनतिप्रसक्तस्यैव कल्पनीयतया विजातीयक्रयजन्यानतिविशेषस्य विजातीयक्रयत्वस्यैव वा विवक्षितत्वेनातिप्रसङ्गशङ्कानुपपत्ते। यथा चैव सति त्रिवत्से सर्वक्रयद्रव्यस्थानापन्ने निवेशस्तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम्॥ ३॥ ६॥ इति षष्ठमरुणाधिकरणम्॥

प्राह्यापत्तिरित्याशङ्का निरस्यति—**नचेति॥ भिन्ना हीति॥** "अजया क्रीणाती"ति वाक्यविहितक्रयोद्देशेनारुणावाक्ये अनेकगुणविधाने वाक्यभेदापत्तेस्तत्र विशिष्टविध्यङ्गीकारेण क्रयोत्पत्तावावश्यिकाया तत्रैकहायन्यवरुद्धे क्रये अजादिनिवेशायोगात् गुणात् यावद्द्रव्य भिन्नक्रय, ननु भट्टसोमेश्वरोक्तरीत्या एक क्रय इति तत्तद्व्यापारकसाधनताना नैकहायनीधर्मत्वप्राप्तिरित्यर्थ॥

उत्पत्तिशिष्टानामपि गुणानामेकविक्रेतानतिवशात्समुच्चयोपपत्तौ विरोधाभावान्न भेदकतेति तदुक्तोपपत्तिमाशङ्क्य निराकरोति—**नचेति। अन्यथेति॥** वैकृतदक्षिणाभि प्राकृतदक्षिणाना प्रसङ्गबाधौ वक्ष्येते। तत्रापि ऋत्विगानतिवशात् समुच्चयोपपत्तौ तदनुपपत्त्यापत्तिरित्यर्थ॥

नच गुणात्क्रयभेदेऽपि द्रव्याणा धर्मिग्राहकप्रमाणेन स्वस्वभेदकक्रयव्यवस्थया निवेशेऽपि आरुण्यस्याविरुद्धधर्मान्तरबहुप्रयोजकसत्त्वात् द्रव्यान्तरे निवेशोऽनिर्वार्य इत्याशङ्क्य परिहरति—**नच क्रयभेदेऽपीति॥** अविरुद्धधर्मान्तराणा तु वाक्यान्तरीयत्वात् अवान्तरप्रकरणेन सर्वक्रयाङ्गत्वमिति शेष इत्यर्थ॥

ननु सर्वक्रयद्रव्यस्थानापन्ने त्रिवत्से एकहायनीरूपद्वाराभावादारुण्यप्राप्त्यनापत्ति, प्रकृतावेकहायनीद्वारकत्वस्य विवक्षितत्वात्। नहि तत्रैकहायन्युद्देश्या येन तत्स्वरूपमानर्थक्यभिया न विवक्ष्यते। तृतीयया क्रय प्रति अङ्गत्वेन तस्या द्वारमात्रत्वात्। नहि द्वारस्वरूपे आनर्थक्यम्, द्वाराभावे उद्देश्यसद्भावमात्रेण धर्मप्राप्तौ कृष्णलेष्ववघातापत्तिरित्यत आह—**यथाचैवमिति॥**

अयमर्थः—द्वारभूताया अप्येकहायन्या नैकहायनीत्वेन द्वारता, अदृष्टार्थतापत्ते। किन्तु क्रियासाधनद्रव्यत्वेनैव। अतएव पुरोडाशाभावेऽपि यागाङ्गभूतव्रीहीणा चरुप्रकृतित्वसिद्धि। **किंच** द्वारस्याप्यारुण्यस्य न तत्त्वेनावच्छेदकता, अपितु प्रकृतक्रयसाधनगुणत्वेन। अतएव श्वेतादिगुणान्तरसाध्यक्रयस्थलेप्येकहायनीपरिच्छेदकत्वाविरोधस्तत्र किमु वक्तव्यम् द्वारस्य तत्त्वेन द्वारतेति युक्ता तत्र धर्मप्राप्तिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यमिति। प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम्॥

॥ इति षष्ठमरुणाधिकरणम्॥

(७ अधिकरणम्।)

एकत्वयुक्तम्॥ ज्योतिष्टोमादिषु ग्रह संमार्ष्टीत्यादि श्रुतम्। तत्र समार्गादि प्रति ग्रहत्ववदेकत्वस्यापि उद्देश्यता-

(एकत्वयुक्तम्)

एव तावत् त्रिभिरधिकरणै क्रमेण क्रियाद्रव्यगुणाना श्रुत्या विनियोगप्रकारे निरूपिते श्रुतिहेतुकसंस्कारचिन्तात्वसाम्यात्तेषामर्थाधिकरणानन्तर कर्तुं युक्तामप्यग्रिमचिन्ताया विशेषचिन्तात्वेन सामान्यापेक्षत्वात् सामान्यचिन्तानन्तरमेव विशेषचिन्ता युक्तेत्यभिप्रायेणोपेक्ष्य अवसरसत्त्वादधुना करणौचित्यमभिसधाय अग्रिमचिन्ताविषयवाक्यमुदाहरति—**ज्योतिष्टोमेति॥** उभयत्रादिपदाभ्यामग्निहोत्रप्रकरणगतस्याग्रे तृणान्यपचिनोतीत्यस्य तथा दर्शपूर्णमासप्रकरणगताना "पुरोडाश पर्यग्निकरोती"त्येवमादीना यथा सग्रहस्तथा सूत्रे एकत्वग्रहणस्योपलक्षणत्वमङ्गीकृत्य "यस्य पुरोडाशौ क्षयतो यस्य सर्वाणि हवीषि नश्येयुरि"त्यादिद्विवचनबहुवचनान्तपदसमर्पितोद्देश्यघटितवाक्यानामपि सग्रह सूचित॥

यत्तु वार्तिके—"प्रयाजशेषेण हवीष्यभिघारयती"त्येतदुदाहृतम्, तच्चतुर्थेऽभिघारणस्य प्रयाजशेषप्रतिपत्त्यर्थताया वक्ष्यमाणत्वात् प्रयाजशेषस्योद्देश्यत्वेन हविषामनुद्देश्यत्वादयुक्तमिव, तथापि मतभेदेन तदुपपादनप्रकारस्तत्रैवोपपादयिष्यते। "ग्रह समार्ष्टी"त्यस्मात्पूर्वं दशापवित्रेणेति भाष्ये धृतस्यापि दशापवित्रशब्दस्य वास कम्बलो वार्थस्तत्र ज्ञेय॥

अत्र ग्रहशब्देन कर्मव्युत्पत्त्या सोमरसाभिधानात् ग्रहणकाले बहिर्लग्नविप्रुषा प्रच्छन्नरूपस्तत्संस्कार इति न्यायसुधाकार। उत्तराधिकरणभाष्यस्वरसादधिकरणव्युत्पत्त्या तदाधारपात्रपरत्वेन तत्संस्कार इति पार्थसारथ्यनुसारिण प्रकाशकारा॥

उद्देश्यतावच्छेदकत्वेति॥ समार्गविनियोग सिद्धोऽपि किमेकत्वादिविशिष्टे उत ग्रहमात्रे वेति विशेषतो विनियोगप्रकारो वक्तव्य। तत्र यद्यपि अपूर्वसाधनत्वेनैव रूपेण विनियोगस्तथापि तल्लक्षणोपयोगिशक्यसबन्धघटकतामात्रमेवोद्देश्यतावच्छेदकतदनवच्छेदकताद्वारेण चिन्त्यत इत्यर्थ॥

वेदे वक्त्रभावात् वचनेच्छानिच्छारूपतया प्रमाणीभूतवेदप्रमितस्य त्यागायोगात् चिकीर्षाचिकीर्षारूपतया वा विवक्षाविवक्षयोरसभवात् प्रतीत्यप्रतीतिरूपतया तदभ्युपगमे श्रुतस्यैकत्वादे प्रतीतत्वेन त्यागायोगादसभव निरसितु विव-

वच्छेदकता, उत तस्यैव सा, एकत्वं तु कथमपि विध्यन्वयासंभवादविवक्षितमिति चिन्तायाम् । पश्वेकत्ववद् ग्रहैकत्वस्यापि अविवक्षाकारणाभावादुद्देश्यतावच्छेदकता । अतश्चैकस्यैव ग्रहस्य संमार्ग इति प्राप्ते—

यत्र हि समासादौ परस्परान्वयो व्युत्पन्नो यथाऽश्वाभिधानीं यत्किंचित्सोमलिप्तमित्यादौ, तत्र भवत्येव विशिष्टोद्देशः । यत्र तु स न व्युत्पन्नस्तत्र परस्परान्वयेन विशिष्टोद्देशे अव्युत्पन्नान्वयनिबन्धनवाक्यभेदापत्तेर्न विशिष्टोद्देशः । यथा यस्योभयं हविरार्तिमार्च्छेद् ग्रहमिति च । द्वयोः सुबन्तयोर्भावनान्वयस्यैव व्युत्पन्नत्वेन परस्परान्वयस्याव्युत्पन्नत्वात् । अन्यथा पञ्चदशान्याज्यानीत्यत्रापि विशिष्टविधानापत्तिः । एकवचनाद्युपात्तसङ्ख्यादेस्तु समानाभिधानश्रुत्या करणत्वकर्मत्वादिरूपे प्रत्ययार्थ एवान्वितस्य पदश्रुत्या प्रातिपदिकार्थान्वयो नैव व्युत्पन्नः । एवं सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावित्यादौ एकपदाद्यत्रानेकार्थप्रतीत्युत्तरं लक्षणया प्रातिपदिकादेव साहित्यप्रतीतिस्तत्रापि साहित्यस्य प्रत्ययार्थ एवान्वयो न प्रातिपदिकार्थ इति कौस्तुभे स्पष्टम् । अतश्च नैतादृशस्थले विशिष्टोद्देशसंभवः ॥

अथ—विशिष्टोद्देशासंभवेऽपि उभयोरपि प्रातिपदिकवचनार्थयोः प्रत्ययार्थे कर्मत्वादावन्वयेन तद्द्वारा भावनान्वयोपपत्तेः संमार्गस्य पार्ष्ठिकोद्देश्यद्वयसंबन्धे बाधकाभावः । नचोद्देश्यानेकत्वे वाक्यभेदः, भावनायामनेककारकसंबन्धवदनेकोद्देश्यसंबन्धे बाधकाभावात् । नच तस्यामेकोद्देश्यताच्छेदकनियमः, सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावित्यादौ पुत्रत्वपशुत्वादेरनेकस्यापि तस्य दर्शनात् । विधेस्त्वनेकोद्देश्यकत्वे नैव काचित् क्षतिः । नचैकत्वावच्छिन्नस्य विनियोगाभावादसंस्कार्यता, पशुत्वेन विनियुक्तस्यापि लोहितादेः संस्कार्यत्ववद् बहुत्वावच्छेदेन विनियुक्तस्यापि ग्रहस्यैकत्वावच्छेदेन संस्कार्यत्वोपपत्तेः । नच—एवमपि द्वयोरुद्देश्ययोरेकप्रधानक्रियावशीकाराभावात्कथं परस्परान्वयनियम इति

क्षाविवक्षासंभवहेतुमन्वयव्यतिरेकाभ्यां सूचयितुं च **विध्यन्वयासंभवादि**त्युक्तम् । ततश्चानुष्ठानाननुष्ठानरूपफलहेतुकविधित्सिताविधित्सितापरपर्यायौ विधिसंस्पर्शासंस्पर्शावेवेह विवक्षिताविवक्षितपदाभ्यां विवक्षितौ कृत्वा विचार इत्यर्थः ॥

तत्र ग्रहप्रातिपदिकस्य ग्रहत्वमर्थो वचनस्य एकत्वं द्वितीयाया कर्मत्वं च । तत्र कर्मत्वे जाते साक्षादन्वयायोगात् पूर्वोक्तरीत्या व्यक्तिलक्षणाया आवश्यकत्वेन तस्या कर्मत्वेनोद्देश्यत्वेऽपि स्वत्वसमाख्यासहकृतपदश्रुत्यैकत्वस्य ग्रहव्यक्त्यावन्वयादेकत्वविशिष्टस्यैव ग्रहादेः कर्मत्वे अन्वयाद्यया ग्रहत्वानवच्छिन्ने न संमार्गस्तथैकत्वानवच्छिन्नेऽपि न सः । यद्यपि समानाभिधानश्रुत्या एकत्वस्य कर्मत्वान्वयसंभवः, तथापि तत्रायोग्यत्वादनन्वये प्रातिपदिकार्थ एव युक्तोऽन्वयः ॥ नच कारकविशेषणस्य विध्यन्वयासंभवः । एवं यत्रापि यस्योभयमित्यादौ सङ्ख्यावाचकपदान्तरश्रवणम्, तत्रापि क्रियान्वयात्पूर्वं सामानाधिकरण्यादुपपदार्थ एवान्वयात् विशिष्टस्योद्देश्यत्वोपपत्तिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**पश्वैकत्ववदिति** ॥

विध्यन्वयाभावात् नैकत्वं विवक्षितं विध्यन्वयो हि किमुद्देश्यत्वेन **अथवा** गुणत्वेन । तत्राप्याद्ये विशिष्टोद्देशेनोत स्वतन्त्रोद्देशेन वा । **नतावदाद्यः**, क्रियान्वयात् पूर्वं वैशिष्ट्यस्याव्युत्पन्नत्वादित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**यत्र हीति । नैव व्युत्पन्न इति** ॥

ननु एकवचनाद्युपात्तसङ्ख्यादेः प्रकृत्यर्थान्वयाभावेन विशिष्टत्वाभावात् विशिष्टोद्देशासंभवे, यत्र सर्वस्यैवेत्यत्र प्रातिपदिकादेव साहित्यप्रतीतिस्तत्र साहित्यावच्छिन्नस्य एकपदोपादानावगतपरस्परवैशिष्ट्यसंभवाद्विवक्षानुपपत्तिः । अतएव द्विवचनादिप्रतीतसाहित्यस्य प्रत्ययार्थेऽन्वयाविवक्षायामपि न प्रातिपदिकेन स्ववाच्यबोधजननोत्तरं लक्षणया साहित्यप्रतीतेर्युगपत् बोधानुपपत्तेः पश्चात्प्रतीयमानस्य समस्तप्रातिपदिकार्थत्वात् प्रधानान्वयस्याभ्यर्हितत्वाच्च शक्यार्थवत्कारक एव अन्वयव्युत्पत्तेः प्रातिपदिकार्थे वैशिष्ट्यायोगेन विशिष्टोद्देशासंभव इति कौस्तुभे स्पष्टमित्यर्थः ॥

दोष इत्यत आह—**एवमिति** ॥

द्वितीयमाशङ्कते—**अथेति । संमार्गस्येति** ॥ ग्रहत्वलक्षितव्यक्तेरिवैकत्वलक्षितव्यक्तेरपि कर्मत्वेन भावनान्वये संमार्गस्यापि पार्ष्ठिकविनियोगविधिद्वयकल्पनेनोद्देश्यद्वयसंबन्धो नानुपपन्न इत्यर्थः । **न काचित्क्षतिरिति** ॥ विधेयानेकत्वेऽपि विधिफलस्याज्ञातज्ञापनस्यैकविषयत्वस्वभावभङ्गापत्तेर्युक्तो विधिवाक्यभेदः, उद्देश्यानेकत्वे तु श्रुतभावनाया तेषामन्वयात् विधेश्चैकविशिष्टभावनाविधायित्वेनानेकविधायित्वाभावात् आर्थिकैश्च विधिभिरेकक्रियोद्देशेन अनेकविशेषणविधिवत् अनेकोद्देशेनैकसमार्गविषयानेकविधिकल्पनसंभवात् वाक्यभेदाप्रसक्तेः न काचित्क्षतिरित्यर्थः ॥

संस्कार्यत्वोपपत्तेरिति ॥ ततश्च नोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नत्वरूपेण विनियोगस्य संस्कार्यताप्रयोजकत्वं अपितु तत्समानाधिकरणधर्मावच्छेदादिनापीत्यर्थः ॥

वशीकाराभावादिति ॥ क्रियाया हि गुणत्वेनान्वये तदीयाकाङ्क्षया संबन्धाद्यथापेक्षमन्योन्यनियमः सिध्यति । प्रकृते तु क्रियाया एवोद्देश्यं प्रति गुणत्वादुद्देश्ययोश्च स्वतः प्रधानत्वेन परस्पराकाङ्क्षाभावात् क्रियायाश्च तदनुरोधवृत्तित्वात् कथं परस्परं यो ग्रहत्वावच्छिन्नः स एकत्वावच्छिन्नः पशुत्वावच्छिन्नः एकत्वावच्छिन्नः इत्येव नियमः सिध्यतीत्यर्थः ।

—वाच्यम्, वैकृताङ्गवद्गुणानुरोधेनापि पदश्रुत्यैव वा प्रधानयोरप्याकाङ्क्षा प्रकल्प्य तदुपपत्तेः। इष्यते च यत्र भिन्नवाक्यस्थले आग्नेय चतुर्धा करोति, पुरोडाशं चतुर्धा करोतीत्यादौ गुणानुरोधेन प्रधानयोरभेदान्वयस्तत्रैकवाक्यस्थले सुतरां शाब्दबोधे मुख्यविशेष्यभूतक्रियया वशीकारः। एकत्वाविवक्षापेक्षया च वशीकारकल्पनाया न कोऽपि दोषः। अत एकत्वादेरपि स्वातन्त्र्येणोद्देश्यतावच्छेदकत्वोपपत्तिरिति चेत्,

न, भावनायाः करोतिपर्यायत्वेनैककर्मत्वावसायादुद्देश्यानेकत्वे तन्नङ्गनिबन्धनवाक्यभेदापत्तेः। एककर्मकत्वञ्चैकबोधविषयकर्मत्वपर्याप्त्यधिकरणतावच्छेदकधर्मवत्त्वम्। अत्र सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासावित्यादौ सत्यपि पुत्रत्वपशुत्वादीनां कर्मत्वपर्याप्त्यधिकरणतावच्छेदकानां धर्माणां भेदे एकेनैव सर्वपदेन युगपद् बोधान्नैककर्मकत्वहानिरित्याद्य विषयेत्यन्तम्। पर्याप्तिपदकृत्यं तु कौस्तुभे द्रष्टव्यम्। अतश्च फलद्वये संस्कार्यद्वये फलसंस्कार्यद्वये वा तावद्वाक्यभेदापत्तिः स्पष्टा। निमित्तद्वयस्थलेऽपि यावज्जीवाधिकरणन्यायेन निमित्तद्वयस्य फलद्वयाक्षेपकत्वाद्वाक्यभेदापत्तिर्द्रष्टव्या। यथा च न निमित्तद्वयेनैकस्यैव फलस्य आक्षेपस्तथा कौस्तुभे स्पष्टम्। अत एव निमित्तफलस्थले निमित्तसंस्कार्यस्थले वा एककर्मकत्वभङ्गाभावान्न वाक्यभेदः। न वा कालदेशाद्युद्देश्यानेकत्वे स। यथा च फलादिसाहित्यस्य नैकबोधविषयता तथा कौस्तुभे स्पष्टम्। अतश्च तत्साहित्यविवक्षायां वाक्यभेदो दुष्परिहर एवेत्याद्यन्यत्र विस्तरः॥

ननु—तथापि नैकत्वादीनामविवक्षा, समार्गभावनायां गुणत्वेन विवक्षोपपत्तेः। न च—एवमेकत्वांशे द्वितीयया करणत्वलक्षणाद् ग्रहांशे च प्राधान्याभिधानाद्वैरूप्यापत्तिः युगपद्वृत्तिद्वयविरोधापत्तिश्चेति—वाच्यम्, ईप्सितानीप्सितसाधारणकर्मत्वमात्रे द्वितीयाया शक्तत्वेन प्रमाणान्तराद्विशेषावगमेऽपि ऐकरूप्येणोभयोरप्यन्वयोपपत्तेः। न चैवमपि समार्गाङ्गभूतस्यैकत्वस्य तदनङ्गभूतग्रहद्वारकत्वासंभवः, अङ्गत्वाद्यभावेऽपि सम्बन्धितामात्रेणागन्मेति मन्त्रे स्वर्गस्येव ग्रहस्यापि द्वारत्वोपपत्तेः। अतश्च विवक्षितमेकत्वमिति—चेत्,

गुणभूतैकवचनाद्यनुरोधेन प्रत्यये करणत्वलक्षणाङ्गीकारस्य युगपद् वृत्तिद्वयविरोधवैरूप्यादेश्चान्याय्यत्वात्। तद्वरमनुवादके तस्मिन्नेव पाशाधिकरणन्यायेन लक्षणामात्रम्।

गुणानुरोधेनेति ॥ गुणस्यावृत्त्यापत्त्यनुरोधेनेत्यर्थः। **गुणानुरोधेनेति** ॥ भिन्नविधिविधेयचतुर्धाकरणरूपगुणावृत्त्यनुरोधेनेत्यर्थः॥

समाधत्ते—भावनाया इति ॥ 'घटं पटं च करोती'त्यादौ चकारं विना घटपटयोरुभयोः कर्मत्वेन करोत्यर्थेऽन्वयादर्शनात् करोतेरेककर्मत्वनियमेन तत्पर्यायभावनाया अपि तन्नियमात् कर्मद्वये सति भावनाप्रतिपादकप्रत्ययावृत्तेर्वाक्यभेद इत्यर्थः॥

ननु किमिदमेककर्मत्वम्? न तावदेककर्मकत्वमेककर्मत्वाश्रयत्वं वा, "सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ" "घटानानये"त्यादौ तदनापत्तेः, तत्र पुत्रादिवृत्तिकर्मत्वानां कर्मत्वाश्रयपुत्रादीनां च भेदात्, नाप्येककर्मतावच्छेदकत्वम्, "सर्वेभ्य" इत्यत्रैव पशुत्वपुत्रत्वादीनां भेदेनैककर्मत्वानापत्तेरित्यत आह—**एककर्मत्वं चेति** ॥ **एकबोधविषयेति** धर्मविशेषणम्। **एकेनैवेति** ॥ एकेनैव सर्वपदेन तेन तेन रूपेण तत्तच्छक्तिभिः सर्वेषां फलानां युगपद्बोधादित्यर्थः॥

पर्याप्तपदकृत्यं त्विति ॥ "अध्वर्युयजमानौ वाचं यच्छत"इत्यत्र अध्वर्युयजमानत्वयोः कर्मत्वाधिकरणतावच्छेदकयोरेकबोधविषयत्वाभावात् द्विकर्मत्वप्राप्तावपि द्वन्द्वोत्तरविभक्त्या देवतात्वादेरिव कर्मत्वादेरपि व्यासज्यवृत्तित्वावसायात् तत्पर्याप्त्यधिकरणतावच्छेदकस्याध्वर्युयजमानोभयत्वस्य द्वन्द्वजन्यैकबोधविषयत्वात् एककर्मत्वोपपत्त्यर्थं पर्याप्तिपदम्॥ नन्वेवं समासोपात्तसाहित्यविवक्षापत्तेः दैवादन्यतरपदार्थबाधे अन्यतरस्य वा नियमानापत्तिः, साहित्यविशिष्टयोरुद्देश्यत्वेऽप्यपूर्वसाधनत्वलक्षणाया प्रत्येकवृत्त्यपूर्वसाधनत्वस्यैव लक्षणीयत्वेन तदनापत्तेः। नहि तयोः सहितयोरेककार्यजनकत्वमस्ति। अतः प्रत्येकवृत्तितया अवगतेनैव रूपेण लक्षणान्न दोष इति कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थः॥

यावज्जीवाधिकरणेति ॥ निमित्तयोर्भेदेनानुष्ठापकतया भेदेन भाव्याक्षेपकत्वात् तदाक्षिप्तभाव्यारूपानेककर्मत्वप्रसङ्गस्य तुल्यत्वमित्यर्थः॥ **ननु** निमित्तद्वयस्थले सहितयोरेव निमित्तत्वाङ्गीकारेण न फलद्वयाक्षेपकत्वमित्यत आह—**यथाचेति** ॥ साहित्यस्यापि पक्षकोटिप्रविष्टत्वेन पूर्ववदेव निमित्तविशेषणत्वानुपपत्तावर्थात् स्वातन्त्र्येण निमित्तत्वापत्तौ भेदेनानेककर्माक्षेपकत्वात् तत्प्रसक्तेर्यस्योभयमित्यादौ उभयार्तेर्हविरार्तेश्च पृथक्निमित्तत्वाश्रयणे स्यादेव वाक्यभेद इति कौस्तुभे स्पष्टमित्यर्थः। अतएव न यत्र फलद्वयाक्षेपकत्वप्रसङ्गस्तत्र भाव्यस्यैकत्वान्निमित्तस्य च निमित्तत्वेनैवान्वयान्न वाक्यभेदः। यत्राप्य"मावास्यायामपराह्ण" इत्यादौ कालद्वयस्योद्देश्यत्वेऽपि कर्मनानात्वानाक्षेपकत्वम् तत्रापि न वाक्यभेद इत्याह—**अतएवेति** ॥ यथाच फलादीत्यय ग्रन्थो व्याख्यातचरः॥

तृतीय पक्षमाशङ्कते—**नन्विति। स्वर्गस्येवेति** ॥ मन्त्रेणहि प्रकरणे पाठाद्दर्शपूर्णमासापूर्वं प्रत्युपकर्तव्यम् केनचिद्द्वारेणेति निश्चिते यदेव दर्शपूर्णमासापूर्वे उपयुज्यते तदेव द्वारं भवति। नहि फलं तदपूर्वे तज्जनककर्मणि वोपयुक्तम्।

न चेप्सितानीप्सितसाधारणकर्मत्वमात्राभिधानान्नोक्तदोषप्रसङ्ग । तथात्वे निरुक्तैककर्मकत्वभङ्गप्रसङ्गेन वाक्यभेदापत्ते । अतश्च गुणत्वसिद्ध्यर्थं लक्षणाश्रयणे पूर्वोक्तदोषापत्तेरेकवचन बहुत्वलक्षणार्थं सत्साधुत्वार्थमनुवादोऽविवक्षितम् । यथाचैव सत्य"ष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीते"त्यादौ अष्टवर्षत्वादेर्विवक्षा, तथा कौस्तुभ एवोपपादितम् ॥ ३ ॥ ७ ॥

इति सप्तमं ग्रहैकत्वाधिकरणम् ॥

(८ अधिकरणम् ।)

संस्काराद्वा ॥ एकत्ववद् ग्रहत्वस्यापि अविवक्षा, लिङ्गादेव संमार्गस्य सोमावसेकनिर्हरणप्रयोजनत्वावगमेन सोमपात्रमात्रस्य सस्कार्यत्वावगते । उभयोरपि ग्रहचमसयोरेकज्योतिष्टोमापूर्वसाधनत्वेन यवेष्विव चमसेष्वपि समार्गापत्तेश्चेति प्राप्ते—

' ग्रहत्वविवक्षाया वाक्यभेदाद्यभावात्सत्यपि ज्योतिष्टोमैक्ये तत्तदभ्यासापूर्वाणा भेदात् पयसा मैत्रावरुण श्रीणातीतिवद् ग्रहजन्यापूर्वसाधनत्वस्यैव लक्षणोपपत्तेर्न चमसेषु समार्ग ॥ ३ ॥ ८ ॥ इत्यष्टम ग्रहत्वविवक्षाधिकरणम् ॥

अतस्तदभावेऽपि यथा दर्शपूर्णमाससबन्धस्तद्वदेकत्वस्य समार्गभावनाया करणत्वेनान्वयेनाङ्गभूतस्यापि ग्रहस्य समार्गसबन्धितामात्रेण द्वारत्वोपपत्ते तत्सबन्धिग्रहपरिच्छेदकत्वेन तत्स्वीकारादेकत्वेन ग्रह समृज्यादित्यन्वयोपपत्तिरित्यर्थ ॥

तथात्व इति ॥ द्वितीयया तन्त्रेणाभिधानेऽपि कर्मत्वपर्याप्त्यधिकरणतावच्छेदकस्य धर्मस्यैकत्वग्रहत्वादेरेकबोधविषयत्वाभावेनैककर्मत्वभङ्गापत्त्या वाक्यभेदापत्तेरित्यर्थ । **अनुवाद इति** ॥ जात्यभिप्रायेण प्रत्येकैकत्वमादाय वा प्राप्तत्वेन शक्यार्थोऽनुवाद । पश्वेकत्वादेस्तु करणत्वेऽन्वितस्य तद्द्वारा क्रियासबन्धेन विध्यन्वये वाक्यभेदादिदोषानापत्ते युक्ता विवक्षेति वैषम्यमित्यर्थ ॥

ननु "अष्टवर्ष ब्राह्मणमुपनयीत" इत्यत्र सस्कार्यविशेषणस्य अष्टवर्षत्वादेरविवक्षापत्तौ अनियतवर्षस्याप्युपनयनापत्तिरिति शङ्कानिरासायाह—**यथाचैवमिति** ॥ यद्यप्यष्टवर्षत्वमुद्देश्यविशेषणम्, तथापि तस्योपयोगापेक्षाया सोऽधीयीतेत्येव विपरिणतेन "तमध्यापयीते"तिविधिना विनियोगकल्पने तच्छब्देन परामृष्टस्योपादेयत्वेन तद्विवक्षोपपत्ति । यद्यपि प्रथमत सस्कारान्वये तदविवक्षाया पश्चात्तनविनियोगविधावपि तच्छब्देनाविवक्षितविशेषणस्यैव परामर्शापत्ति, तथापि प्राथमिकसस्कारान्वयेऽप्यष्टवर्षत्वस्य ग्रहैकत्ववत् कथमपि प्राप्त्यभावेनानुवादायोगादर्धमन्तर्वेदीतिवत् लक्षणया विशिष्टोद्देशसभवेन विवक्षोपपत्ति । यत्रहि ग्रहमित्यादौ द्वयोरपि प्राप्तिसभव । एकवचनस्यैव बहुत्वादिलक्षणाया पाशन्यायादिरूप नियामकमस्ति, तत्र नोभयत्र लक्षणया विशिष्टोद्देश, प्रकृतेतु द्वयोरप्यप्राप्तत्वात्तदङ्गीकारे न काचित्क्षतिरिति कौस्तुभे उपपादितमित्यर्थ । एव"मग्ने तृणान्यपचिनोती"त्यत्र यद्यप्यग्ने षष्ठ्या तृणद्वाराऽपचये गुणभाव प्रतीयते, तथापि सबन्धसामान्यस्य विशेषतो जिज्ञासाया विशेषणान्तरायोगेनाङ्गाङ्गित्वलक्षणान्वयविशेषनिष्ठत्वावसायात् कोऽत्राङ्गीत्यपेक्षाया चाग्ने प्रयोजनवत्त्वेनाङ्गित्वावसायात् उपयोक्ष्यमाणसस्कारस्य गरीयस्त्वात्तस्यापि तृणसस्पर्शनिमित्तोत्पत्स्यमानोल्मुकबहि पातपरिहारार्थतया दृष्टार्थतालाभात् स्वस्वामिभावविपर्यासाश्च षष्ठ्या स्वामिनि प्रयोगदर्शनन प्राधान्यार्थत्वावसायात् अग्ने प्राधान्यावगतेरुद्देश्यत्वात् तद्विशेषणैकत्वाविवक्षोपपत्ति ततश्चाग्निसस्कारत्वात् यस्याग्नेरग्रे मे उपयोग तस्यैवाय तृणविभागरूपापचय सस्कारविधिरिति न सभ्यावसथ्ययो तृणापचय, परिस्तरण तु "अग्नीन्परिस्तृणाती"त्यविशेषश्रवणात्तयोर्भवत्येव । अस्तुवा तयोरपि स । यद्यपीय पञ्चमी भवेत्, तथापि "मध्यात् पूर्वार्धाच्चावद्यती"तिवदग्ने प्रयोजनवत्त्वाल्लक्षणया प्राधान्यपरेति न दोष इति वार्तिककार । अस्मिश्च पक्षेऽपचयस्य दृष्टार्थतालाभाय चितैस्तृणैरेव पुन पुन परिस्तरणमुक्तमापस्तम्बसूत्रे ॥

पूज्यपादैस्तु द्वितीयया तृणाना प्राधान्यावगतौ विनियोगभङ्गे प्रमाणाभावात् तृणप्रतिपत्तित्वमेव । अन्यथा तृणगतबहुत्वविवक्षापत्ने कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन त्रयाणामेव तृणानामपचयापत्तेरवशिष्टतृणससर्गनिमित्तोत्पत्स्यमानोल्मुकबहिःपातस्यापरिहार्यतयाऽग्नेस्तृणापचयसस्कार्यत्वानुपपत्ते । अतो बहुत्वाविवक्षायास्तृणसस्कार्यत्व विना दुरुपपादत्वात्परिस्तरणोपयुक्ततृणप्रतिपत्तिकर्मत्वमेवापचयस्य युक्तम् । नच तवाप्येकस्यैवाग्नेस्तृणापचयापत्ति । पञ्चम्यापादनत्वेन गुणत्वेऽपि प्रतिपाद्यतृणानुरोधेन प्रत्येकैकत्वानुवादावगतेर्विवक्षाऽप्रसङ्गात् । अतस्तृणप्रतिपत्तित्वमेवेत्युक्त कौस्तुभे ॥

यत्तु—अस्मिन्पक्षे पूर्वप्रयोगार्थाग्निपरिस्तरणोपयुक्तानामपि तृणाना प्रयोगान्तरकालीनापचयेन प्रतिपादनात् प्रतिपत्तित्वायोग इति—न्यायसुधाकृतोक्तम्, तदु"पस्थाय तृणान्यपचिनोती"ति आपस्तम्बसूत्रे अग्न्युपस्थापनसमापनकर्तृत्वानुरोधेन यजमानकर्तृकोपस्थापनोत्तरकालीनापचयस्य तत्तत्प्रयोगान्त एव प्राप्तेस्तस्य प्रयोगान्तरकालीनत्वोक्तेरयुक्तत्वादयुक्तमित्युपेक्षित पूज्यपादै । अतएव प्रतिपत्त्या तृणानामग्रेऽनुपयुक्तत्वादुत्तरप्रयोगेषु अन्यैरन्यैरेव तृणै परिस्तरणमुक्त धूर्तस्वाम्यादिभिरित्यल विस्तरेण । यथाचाधानवाक्येऽग्निसाहित्यविवक्षा तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति सप्तमं ग्रहैकत्वाधिकरणम् ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

॥ इत्यष्टमं ग्रहत्वविवक्षाधिकरणम् ॥

(९ अधिकरणम् ।)

आनर्थक्यात् ॥ "सप्तदशारत्निर्वाजपेयस्य यूप" इत्यत्राव्यवहितत्वात् प्रधानत्वात प्रकरणानुग्रहाच्च सप्तदशारत्नित्व वाजपेयोद्देशेन षष्ठीश्रुत्या विधीयते । न यूपोद्देशेन, अतिप्रसङ्गापत्ते, वाजपेयेन विशेषणे विशिष्टोद्देशाच्च । अत सप्तदशारत्नित्व वाजपेयोद्देशेन विधीयमान तदीयोर्ध्वपात्रद्वारेण निविशते। यूपपद सादृश्याद्गौण इति प्राप्ते—

यूपपदस्य गौणत्वे प्रमाणाभावाद्युपपदेन स्वकार्य लक्षयित्वा तदुद्देशेन सप्तदशारत्निद्रव्य विधीयते । यद्यपि च द्रव्य अरत्निपरिमाण चातिदेशत सभवत्प्राप्तिक, तथापि तदनुवादेन सङ्ख्याविधाने एकप्रसरताभङ्गापत्तेस्तत पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण विशिष्ट द्रव्यमेव सङ्ख्याविधिफलक लोहितोष्णीषा इत्यादिवद्विधीयते । यूपकार्यस्वरूपे चानर्थक्यात् प्रकरणात् वाजपेयापूर्वसाधनत्वलक्षणया वाजपेयापूर्वसब

अत्र षष्ठ्या प्राचीनमते मुख्यश्रुतित्वात् स्वमते गौणत्वात् गौणमुख्यसाधारणश्रुतिविनियोगोपयोगिचिन्तनात् पादाभ्यायसगती स्पष्टत्वादप्रदर्श्य वाजपेयप्रकरणगतविषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमेवाह—**सप्तदशेति** ॥ अनन्तरसङ्गतिस्तु पूर्वत्र प्रातिपदिकार्थविवक्षा वचनार्थस्याविवक्षेति चिन्तिते यत्र तर्हि प्रातिपदिकार्थद्वय तत्र कस्याविवक्षेति जिज्ञासोदये अवसरसत्त्वादन्यतरविवक्षाविवक्षे विचार्यते इत्येवमवसररूपा ॥

यत्तु अत्र प्रकाशकारैः—पूर्वत्र ग्रहेषु समार्ग न चमसेष्वित्युक्ते सप्तदशारत्नित्व षोडशिपात्रे निविशते यूपे वेति चिन्ताया प्रासङ्गिकत्व न्यायसुधाकारोक्त मुख्यसाक्षात्सगतिसभवे प्रसङ्गसङ्गत्यभिधानस्यायुक्तत्वात् प्रदूष्य साक्षात्सङ्गत्युपपादन कृतम्—सस्कारद्रव्यगुणेषु विधि प्रत्यन्तरङ्गबहिरङ्गभावक्रमेण यथासयोग व्यवस्थोक्तौ एकवाक्येऽरणाभिस्मरणोक्तक्रियान्वयतदीयद्रव्यनिवेशापवादद्वारा सस्कारे यथासयोग व्यवस्थाव्यवस्थाविशेषचिन्तामभिस्मरणद्वयेन कृत्वा द्रव्ये विशेषचिन्ताऽसभवात् गुणे सप्तदशारत्नित्वे आरुण्याधिकरणन्यायेन सामान्यत सिद्धयो क्रियाङ्गत्वतदीयद्रव्यनिवेशयोस्तद्विशेषचिन्ता—किं वाजपेयाङ्ग सत् तदङ्गे षोडशिपात्रे निविशते, उत पशुयागाङ्ग सत् तदङ्गयूप इवेति—**इति** । तदेकहायन्यादिपदवत् बहुव्रीहित्वेन सप्तदशारत्निपदस्य द्रव्यपरत्वादारुण्यवत्क्रियाङ्गत्वायोगेन तत्सामान्यचिन्ताविषयत्वासभवात् इह विशेषचिन्तात्वासभवेन साक्षात्सङ्गत्यसभवादयुक्तमित्युपेक्षित पूज्यपादै । यथाचास्य द्रव्यपरत्व तथा निरूपयिष्यते । अतएव प्रसङ्गसङ्गतिमिव साक्षात्सगतिमपि विहाय कौस्तुभेऽवसरसङ्गतिरेव दर्शिता ॥

तत्र यूपोद्देशेन सप्तदशारत्निविधाने न तावद्बहुव्रीह्युपात्तान्यपदार्थत्वेन यूपस्योद्देश्यत्वसभव, एकप्रसरताभङ्गापत्ते । नापि यूपपदार्थत्वेन, तथात्वेऽन्यपदार्थानन्वयेन समासानुपपत्ते, अरत्नीना प्राप्तत्वेन विध्यनुपपत्तश्च । अरत्न्यनुवादेन सङ्ख्याविधानेऽतिप्रसङ्गनिराकरणाय यूपार्थत्वविशेषणे वाक्यभेद एकप्रसरताभङ्गापत्तिश्च । अत सप्तदशारत्निद्रव्य स्वामित्वार्थकषष्ठ्या प्रतिपादितप्राधान्यवाजपेयोद्देशेन विधीयते । एवचाव्यवहितप्रधानान्वयात् षष्ठीश्रुति प्रकरणानुग्रहादिक लभते । अन्यथा दीक्षणीयदाक्षिणीयन्यायेन पशुपूर्वार्थत्वस्य यूपमात्रार्थत्वस्य वाऽऽपत्त्या वाजपेयानङ्गत्वात् तद्बाधापत्ति ॥

किंच विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदापत्तेरेकतराविवक्षाया मुख्यत्वात् वाजपेयपदार्थविवक्षामङ्गीकृत्य यूपाविवक्षैव युक्ता, अन्यथा प्रकरणादेव वाजपेयसबन्धित्वप्राप्ते वाजपेयपदानर्थक्यापत्ते । अतएव सप्तदशारत्नित्वविशिष्टयूपस्यैव विधान परास्तमित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**अव्यवहितत्वादिति** ॥ द्रव्यविधानेऽपि लोहितोष्णीषादिवद्विधिशक्तेर्विशेषणे सक्रान्त्यभिप्रायेण सप्तदशारत्नित्वमित्युक्तम् । वाजपेये बाधात् कथ तस्याङ्गत्वमित्याशङ्क्य निरस्यति—**तदीयेति** ॥ स्वाधारभूतस्यापि षोडशिपात्रस्य ग्रहेर्जुहोतीत्यनेन यागान्तर्गतप्रक्षेपाङ्गत्वेन वाजपेय प्रति साक्षादङ्गत्वात् तद्द्वारा निर्देशस्तत्रेत्यर्थ । अन्यग्रहपात्राणा साधारण्यादसाधारण्येन वाजपेयसबन्धित्वेन तत्रैव निवेश सूचयितु तदीयेत्युक्तम् । **ऊर्ध्वपात्रं** षोडशिग्रह इत्यर्थ । **सादृश्यादिति** ॥ तस्यच पात्रस्य खादिरत्वादूर्ध्वत्वाच्च यूपसादृश्यमादाय यूपपद गौणम् । **अतएव**—ऊर्ध्वपात्रवाचकपदसामानाधिकरण्याभावेऽपि सप्तदशारत्नियूपसदृशमित्येव गौणसामानाधिकरण्यमादायोर्ध्वपात्रविषयत्वसिद्धिरित्यर्थ ॥

यत्तु सोमनाथेन—यूपे खादिरत्वस्य वैकल्पिकत्वात्तस्य नियतोपस्थित्यभावात् यूपपदेन नियतोपस्थितोर्ध्वत्वसादृश्यमात्रस्यैव ग्रहणेन सर्वार्ध्वपात्रमात्रे निवेश इत्युक्तम्, तत् पक्षे उपस्थितस्यापि तस्येतरनियमनार्थत्वोपपत्तेरयुक्तम् । अतएव ऐन्द्राग्ने एकादशद्वादशकपालवद्योर्विकल्पेऽपि द्वादशकपालाना विकृतौ विकल्पितद्वादशकपालेन्द्राग्नविकारत्वमिष्यत एवेत्युपेक्षित पूज्यपादै ॥

यद्यपि द्वयोर्मध्ये जघन्यस्याविवक्षा युक्ता, तथापि जघन्यस्यापि यूपपदस्य स्वार्थत्यागापेक्षया मुख्यस्यानुवादत्वमेव युक्तमिति तदनुरोधेनाव्यवहितप्रधानान्वयषष्ठीश्रुतिविनियोगपरित्यागमभ्यङ्गीकृत्य यूपोद्देशेनैव तद्विधानम् । तत्र समासायान्यपदार्थद्रव्यस्य यूपे विधानासभवात् यूपपदे यूपकार्यलक्षणया यूपकार्य सप्तदशारत्निद्रव्यविधाने यद्यपि तत्कार्य अन्यदेव द्रव्यमापतेत् तथापि प्रकृतिप्राप्तयूपत्वाविरोधेनापि सप्तदशारत्निद्रव्यनिवेशोपपत्ते यूपाख्यद्रव्यविधानसिद्धिरित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**यूपपदस्येति** ॥ परपदसामानाधिकरण्य विना गौणत्वायोगाद्यूपपदस्य गौणताश्रयणेनोर्ध्वपात्रविषयत्वेऽन्योन्याश्रयापत्तेना र्ध्वपात्रविषयतासिद्धिरित्यर्थ । यस्तु प्रकरणानुग्रह स समासेऽपि विशिष्ट इत्याह—**यूपकार्येति** ॥

न्धियूपलाभात् वाजपेयस्येत्यनुवाद । षष्ठी च परपरासबन्धेऽप्युपपन्ना नप्तरि देवदत्तस्यायमितिवत् । व्यवहितत्वादि च गौणत्वापेक्षया न दोष'॥ ३ ॥ ९ ॥ इति नवममानर्थक्यतदङ्गाधिकरणम् ॥

(१० अधिकरणम् ।)

कर्तृगुणे ॥ दर्शपूर्णमासयो प्रयाजसमीपे श्रुतम "भिक्राम जुहोती"ति । तत्राभिक्रमणस्यामूर्तत्वाज्जुहोत्युपात्ते प्रयाजहोमेऽन्वयानुपपत्तेरारुण्यवच्चेह कर्तृरूपस्य द्रव्यस्यानुपात्तत्वात्तद्वाराऽप्यन्वयानुपपत्तेस्ततो विच्छिन्नस्य प्राकरणिकसर्वहोमाङ्गत्व तदीयकर्तुराहवनीयप्रत्यासत्तिरूपदृष्टकायद्वारेति प्राप्ते—

अनुपात्तस्यापि आख्यातगम्यस्य सद्भावात्तद्द्वारैव जुहोत्यन्वयोपपत्ते प्रयाजहोमाङ्गत्वमेवेति भाष्यकारेण सिद्धान्तितम् ॥

तत् णमुलन्तस्य पूर्वकालतादिसंबन्धेन जुहोत्यन्वये नैवाकाङ्क्षाभावात् जुहोतेश्च प्रयाजहोममात्रवाचित्वे प्रमाणाभावादरुणाधिकरणेन गतप्रायत्वाच्च वार्तिककारेणान्यथा व्याख्यातम् ।

सत्यपि वाक्यीयहोमसंबन्धे सङ्कोचे प्रमाणाभावाद्वेद्यां

यूपस्य तत्साध्यनियोजनस्य तन्माध्यपशुपूर्वस्यवा सप्तदशारत्नित्व विनापि प्रकृतौ सिद्धिदर्शनात् तत्स्वरूपेऽप्यानर्थक्यापत्तेर्दीक्षणीयावाङ्नियमन्यायबाधेन लक्षितलक्षणया अविशराख्यप्रकरणसहकृतेन यूपपदेन वाजपेयापूर्वसबन्धित्वस्यैव लक्षणाद्वाजपेयापूर्वप्रयुक्तत्वसिद्धो वाजपेयस्येत्यनुवाद इत्यर्थ । **एतेन**—वाजपेयसबन्धित्वलाभाय वाजपेयपदस्य यूपविशेषणत्वाङ्गीकरण भवदेवादीना यच्च विशिष्टोद्देशवाक्यभेदापादनेन तद्दूषण प्रकाशकाराणा तदुभयमपि—**अपास्तम्**, तद्विशेषणवैयर्थ्यात्, पष्ठीस्थले परस्परान्वयस्य प्राचा मते व्युत्पन्नत्वेन वाक्यभेदानापत्तेश्च । **एतेन**—यूपाङ्गसप्तदशारत्नितायाः वाजपेये कथभावाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणेनाग्रहणान्न वाजपेयापूर्वप्रयुक्तत्व, अपितु वाटनियमन्यायेन पशुपूर्वप्रयुक्तत्वमेवेति सोमनाथोक्त—**अपास्तम्**, कथभावाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणाग्राह्यत्वेऽप्यानर्थक्यापत्तिसहकृतयूपपदश्रुत्यैव तदङ्गत्वबोधनेन वाजपेयापूर्वप्रयुक्तत्वस्यैवापत्ते ॥ **ननु** वाजपेयाङ्गत्वेन यूपाप्रसिद्धे कथ वाजपेयसबन्धित्वप्राप्त्यानुवाद इत्यत आह—**षष्ठी चेति** ॥

अत्रच प्राचा रीत्या यूपमात्रस्योद्देश्यत्वे समासाथविधानस्य तस्मिन्नसभवात् कार्यलक्षणायाच लक्षणापत्तेनियमेन यूपत्वावरोधेनैव द्रव्यविधानस्यापि क्लिष्टत्वापत्ते द्रव्यविशेषानुपादानापत्तेश्च न तदुद्देशेन द्रव्यविधि , अपितु यूपपदस्य तात्पर्यग्राहकत्वमङ्गीकृत्य सप्तदशारत्निपदेन विशिष्टयूपविधि वाजपेयोद्देशेन, तस्यचाप्राकृतकार्यकरत्वापत्ते वाजपेये साधनत्वादिना निवेशायोगात् षष्ठ्या परपरासबन्धेऽप्युपपत्ते तदीयपश्वङ्गनियोजनद्वारेण निवेशान्न कश्चन दोष इति मम प्रतिभाति । प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति नवममानर्थक्यतदङ्गाधिकरणम् ॥

आनर्थक्यापत्त्या श्रुतक्रियान्वयायोगेन तदङ्गावतारे स्थिते तद्विशेषचिन्तात्वेनोत्तराधिकरणद्वयस्यानन्तरसङ्गतौ स्पष्टाया यद्यप्यभिक्रमणोपव्यानयोस्तदङ्गावतारे सति सस्कारत्वापत्ते स्मार्गाग्न्यसस्कारचिन्तानन्तरमेवेय चिन्ता कर्तु युक्ता, तथापि क्रियाया साक्षात् क्रियान्वयायोगात् गुणवत्क्रियासाधनद्रव्यद्वारा क्रियान्वयेनार्थात् द्रव्यसस्कारत्वावगमे गुणचिन्तानन्तरमप्यसौ युक्तेति सङ्गतिमभिप्रेत्य विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**दर्शेति** ॥

अन्वयानुपपत्तेरिति ॥ कारकत्वाभावेनान्वयानुपपत्तेरित्यर्थ । द्रव्यपरिच्छेदद्वारा क्रियाया अपि कारकत्वेनान्वयोपपत्ति निरस्यति—**आरुण्यवच्चेति** ॥ "अव्ययकृतो भावे भवन्ती"त्यनुशासनेन अव्ययत्वाण्णमुलो भावमात्रवाचित्वावगमेन समानाधिकरणकर्तृरूपद्रव्यानुपादानात द्रव्यविषयनियमेचोपपत्तिभूतस्य सा यक्रियासबन्धस्य णमुलुक्तसमानकर्तृत्वपूर्वकालत्वान्यथानुपपत्तिमाप्यत्वेन कर्तृभूतद्रव्यान्वयात् प्रागनवसतेर्द्रव्यनियमोपप त्त्वायोगादपरिच्छेदकत्वेनच क्रियाया गुणवत् क्रियासाधनद्रव्योपादानानौपयिकत्वात् अध्वर्याख्यस्य च द्रव्यस्य द्वारत्वेनाभिमतस्यानेकक्रियासाधारण्ये-नैकहायनीवत् व्यवस्थितक्रियाद्वारकत्वायोगाच्च न वाक्यीयक्रियान्वय आरुण्यवदित्यथ । **एतेन**—अरुणाधिकरणेन गतार्थत्वमपि—**निरस्तम्** । **ननु** प्राकरणिकसर्वहोमाङ्गत्वेऽपि आरादुपकारकतयैवाङ्गत्वापत्तिरित्यत आह—**तदीयेति** ॥ "आभीक्ष्ण्ये णमुल्चे"ति स्मृतेर्वीप्सार्थस्यावृत्तिरूपस्याभीक्ष्ण्यस्य णमुलोपादानादारादुपकारकत्वेच तन्त्रत्वादावृत्त्यनुपपत्ते सस्कारस्यतु कार्ययोग्यताधानार्थत्वात् प्रतिकार्यमावृत्त्यनुपपत्ते कर्तृसस्कारत्वमेव, सोऽपि च दृष्टरूप एवेत्यर्थ ॥

अनुपात्तस्यापीति ॥ णमुलो भावार्थकत्वात् समानकर्तृकयोरित्यनुशासनस्य समार्गानुशासनमात्रपरत्वेन णमुलन्तपदप्रतीतिमभिप्रेत्याख्यातगम्यस्येत्युक्तम् । **अतएव**—पूर्वकालतादिसबन्धेनेत्यत्रादिपदेन समानकर्तृत्वसबन्धसग्रह ॥

वाक्यीयजुहोत्यन्वयविच्छेदेन भाष्ये कृतस्य पूर्वपक्षस्यातितुच्छत्वेनायुक्तता दर्शयित्वा वार्तिककारोक्तरीत्या विचार दर्शयति—**तदिति** ॥ पूर्वपक्षमाह—**सत्यपीति** ॥ यद्यपि णमुल कारकत्वानभिधायकत्वेन मुख्यश्रुतित्वासभवात् धातुसबन्धस्याप्यङ्गत्वरूपस्य ससर्गविधया भानेन षष्ठीवत् गौणश्रुतित्वस्याप्यनुपपत्तेर्द्वारीभूतकर्त्रङ्गत्वस्य लिङ्गग-

हवींषीतिवत्प्राकरणिकसर्वहोमाङ्गत्वम्, वाचनिकाङ्गसन्दंशरूपावान्तराधिकारस्य वाक्यसङ्कोचकत्वानुपपत्ते। यदि हि तादृशसन्दंशमध्ये अभिक्रामतीत्येव श्रूयेत, ततोऽवान्तरप्रकरणेन स्यादपि प्रयाजाङ्गत्वम्। वस्तुतस्तु नाङ्गेष्वितिकर्तव्यताऽऽकाङ्क्षालक्षणं प्रकरणं, फलाभावात्, अन्यथा प्रयाजाभिक्रमणादीनामप्यनुयाजाद्यङ्गत्वापत्ते। वाचनिकाङ्गसम्बन्धसिद्ध्यर्थञ्च कल्पितायाः आकाङ्क्षायास्तन्मात्रग्राहकत्वेनाभिक्रमणग्राहकत्वानुपपत्तेरिति प्राप्ते—

भावनास्वाभाव्येनाङ्गभवनास्वपि क्रतूपकारभाव्यकाक्षितिकर्तव्यताकाङ्क्षोपपत्तेरङ्गानामप्यस्त्येव सा। सा परं प्रधानगतफलवत्त्वेन प्रतिबध्यते सन्निध्याम्नातविषये। अतो न परस्पराङ्गत्वप्रसङ्ग। तदा तन्निवृत्तिरतिदेशेनाक्षेपलभ्यस्वसंपादनेन साधारणैर्वा आचमनादिभि ॥

यत्र तु वाचनिकाङ्गसन्दंशस्तत्राऽऽद्येनाङ्गाकाङ्क्षोज्जीवनमन्तिमेन च तन्नाश, न तु मण्यादाविव वाचनिकाङ्गाना प्रत्येकमुत्तेजकता, तावदभावकूटप्रवेशे गौरवात्, तद्वदिह व्यभिचाराभावाच्च। अतो वाचनिकसन्दंशे श्रुतानामवान्तरप्रकरणेन बलवताऽङ्गाङ्गत्वमेव। प्रकृते तु होमानुवादेन विहितेऽभिक्रमणे होमस्वरूपे आनर्थक्यप्रसक्तौ अपूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकतया वाचनिकाङ्गसन्दंशरूपावान्तराधिकार एव तत्त्वेनाश्रीयते, न तु प्रधानाधिकारोऽङ्गप्रधानाधिकारो वा वेद्यामिव। अस्ति चात्र "समानयते जुह्वामौपभृतमि"त्याद्युपक्रम्य मध्येऽभिक्रमणं विधाय "प्रयाजशेषेण हवींष्यभिघारयति" इति श्रवणात् स। अतोऽभिक्रमणं प्रयाजहोमाङ्गमेव। न च प्रयाजेषु होमाभाव, प्रक्षेपाङ्गकस्यैव त्यागस्य वृद्धव्यवहारेण यजिपदार्थत्वावसायादाक्षेपेण श्रय

म्यत्वान्न श्रुतिविनियोगोपयोगिविचारत्वेन पादार्थतयाऽस्य विचार सङ्गतस्तथापि णमुलभावे वाक्येनाङ्गत्वायोगात् णमुल्श्रुत्युन्नेयत्वेन श्रौतत्वोपचारात्सङ्गति सत्यपीत्यपिशब्देन सूचिता। अनन्तरा तु साक्षात्प्रधानाङ्गे होमाङ्गत्वश्रवणेन बाधिते तद्विशेषचिन्तात्वादवसररूपा स्पष्टैव। तत्र होमाङ्गत्वे प्रमितेऽपि तत्स्वरूपे आनर्थक्यप्रसक्तौ प्रधानाधिकाराख्यप्रकरणेन कर्तृसंस्कारद्वारा प्रधानापूर्वसबन्धिहोमत्वस्योद्देश्यतावच्छेदकत्वावगते कर्तुश्चाङ्गप्रधानसाधारणस्य द्वारत्वेन प्रधानसबन्धित्वस्यापि साक्षात्परम्परासाधारण्येनैव विवक्षितत्वात्प्रकृतसर्वहोमाङ्गत्वम्, **अथवा—**वाक्यसकोचे प्रमाणाभावात् अङ्गाधिकारस्यापि प्रधानाधिकारवत् अपूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकत्वात् प्रकृतसर्वहोमार्थत्वमित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**संकोच इति। यदि हीति॥** यद्यभिक्रामतीत्येव श्रूयते, तदा वाक्यव्यापाराभावात् तेन प्रयाजमात्राङ्गमेव स्यादित्यर्थ। यदि प्रधानेतिकर्तव्यताकाङ्क्षया प्रयाजानामङ्गत्वेन ग्रहणं तेन क्रतूपकारभाव्यकत्वावगतेस्तेषामितिकर्तव्यताकाङ्क्षा कल्प्येत, तदा प्रथमप्रवृत्तया प्रधानाकाङ्क्षया प्रयाजानामिवाभिक्रमणस्यापि प्रधानमात्राङ्गत्वापत्ति। एवं सत्यपि तदाकाङ्क्षा गृह्येत, तदा बाधकमाह—**अन्यथेति॥ ननु** भावनास्वाभाव्येन उत्पद्यमानप्रयाजादीनामङ्गाकाङ्क्षा उपजीव्येन प्रथमप्रवृत्तेन प्रधानकथभावेन प्रतिबद्धेति न तया परस्पराङ्गत्वम्। आवश्यकश्रुत्यादिनियमिनियुक्तेनाङ्गेन च प्रतिबन्धकनिरोधे सत्युज्जीवितया तयाऽभिक्रमणस्यापि तत्सदंशपतितस्य ग्रहणोपपत्तिरित्यत आह—**वाचनिकेति॥** वाचनिकाङ्गसबन्धसिध्यर्थं कल्प्यस्य प्रतिबन्धकनिरोधस्य धर्मिग्राहकप्रमाणेन प्रत्येकमेव कल्पयितुमुचितत्वात् अभिक्रमणस्य तन्निरोधकल्पने प्रमाणाभावेनानुज्जीवितया तदाकाङ्क्षया ग्रहणानुपपत्तिरित्यर्थ ॥

अनिदेशेनेति॥ दासणाधर्मादिभिरित्यर्थ ॥ **भ्यसं-**

पादनेनेति ॥ यागस्वरूपसपादकद्रव्यदेवतादिनेत्यर्थ ॥ **तद्वदिहेति॥** लोके उत्तेजकेन उत्तेजनाकरणेऽपि वह्निमात्रेण दाहदर्शनात् प्रथमतृतीयक्षणयो उत्तेजकसत्त्वे द्वितीयक्षणे मणिमात्रेण प्रतिबन्धदर्शनाच्च व्यभिचारेणोत्तेजकस्य न उत्तेजन कार्यम्, अपितु उत्तेजकविरहविशिष्टमणे प्रतिबन्धकत्वम्। तदभावश्चाग्ने सहकारीति कल्प्यते, प्रकृते त्वाद्याकाङ्क्षाया अभावे प्रधानगतफलवत्त्वप्रतिबद्धप्रयाजाकाङ्क्षया वाचनिकाद्याङ्गग्रहणदर्शनात् व्यभिचाराभावात् प्रतिबद्धाकाङ्क्षोत्तेजनमेवोज्जीवनापरपर्याय कार्यं कल्प्यते, नतु तस्य तस्य उत्तेजकता प्रकल्प्यते। तत्तदुत्तेजककूटाभावकूटस्य प्रतिबन्धकतावच्छेदके प्रवेशे गौरवापत्ते, अपितु आद्योत्तेजकस्य उत्तेजनजनकत्वमन्तिमेन च तदुत्तेजननाशस्तद्विरहविशिष्टस्यैव महाप्रकरणस्य प्रतिबन्धकत्वम्। तदभावस्य सहकारिकारणत्वमिति कल्पनान्मध्यतनाङ्गाकाङ्क्षाणा प्रत्येकमुत्तेजकत्वकल्पने प्रमाणाभावात् उत्तेजिताकाङ्क्षालक्षणावान्तरप्रकरणपतितस्याभिक्रमणस्यापि तदङ्गत्वम्। **अतएव—**उत्तेजिताङ्गाधिकारस्यैवापूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकत्वादप्रतिबद्धपरोत्पत्त्या पूर्वप्रवृत्तप्रधानाधिकारबाधेन तस्य तल्लक्षणातात्पर्यग्राहकत्वासंभवात् दीक्षणीयावाङ्नियमन्यायेन प्रयाजार्थत्वसिद्धिरित्यर्थ। **अस्तिचात्रेति॥** इडाख्यतृतीयप्रयाजानन्तरं बर्हिराख्यचतुर्थप्रयाजं प्रति उपभृत सकाशात् जुह्वामौपभृदाज्यस्य प्रयाजान्याजार्थत्वात् तत्रच प्रयाजार्थस्यैव समानेयत्वात् प्रयाजाङ्गकीर्तनसिद्धिरित्यविरोध ॥ **ननु** प्रयाजेषु प्रत्यक्षतो जुहोतेरश्रवणात् "चतुर्गृहीतं जुहोता"त्यनारभ्यवाक्येन होमे चतुर्गृहीतस्य साधनत्वेन विधानाद्धोमत्वाभावात् कथं तदनुवादेन विधीयमानाभिक्रमणस्य तदङ्गत्वम्? अतएव "चतुरवत्तं जुहोती"त्यनेन प्रधानेषु चतुरवत्तसंस्कारकतया होमविधानात्तदङ्गत्वमेव युक्तमित्याशङ्क्य परिहरति—**नचेति। प्रक्षेपाङ्गकेति॥** विस्तरेण चैतदग्रे तृतीये प्रतिपादयिष्यते॥

माणयजिमात्रे होमप्राप्त्युपपत्ते ॥ ३ ॥१० ॥ इति द्-शमं संदंशाधिकरणम् ॥

(११ अधिकरणम् ।)

सन्दिग्धे तु ॥ दर्शपूर्णमासयो "पञ्चदश सामिधेनी-रनुब्रूया"दित्यनेन सामिधेनीर्विधाय तासां वाचनिका गुणा विहिता । ततो निविदो नाम मन्त्रा "देवद्ध" इत्यादय । तत "एकविंशतिरनुब्रूयात् प्रतिष्ठाकामस्ये"त्यादय काम्या सामिधेनीकल्पा । तत "उपवीत उपव्ययते देवलक्ष्ममेव तत्कुरुत" इति । तत पुन सामिधेनीगुणा "अन्तरानूच्य॰ सदेवत्वाये"त्यादय ।

तत्रोपवीत सामिधेन्यङ्गम्, तदवान्तरप्रकरणात् । न च तदवान्तरप्रकरणस्य काम्यकल्पैर्निविन्मन्त्रैर्वा विच्छेद , गोदोहनादीनां दर्शपूर्णमासप्रकरणाविच्छेदकत्ववत् काम्यानामपि तद्विच्छेदकत्वानुपपत्ते , पूषानुमन्त्रणमन्त्रवन्निविन्मन्त्रस्यापि तदनुपपत्तेश्च । **वस्तुतस्तु**—लिङ्गादग्निसमिद्धत्वरूपसामिधेनीफलप्रकाशकानामपि अवान्तरप्रकरणात् सामिधेन्यङ्गत्वोपपत्तेर्न विच्छेदशङ्का । इष्यत एव अगन्मेति मन्त्रस्य यागजन्यफलप्रकाशकत्वेन यागाङ्गत्वमिति प्राप्ते—

निविद्भिर्व्यवधानान्नोपवीतस्य सामिधेन्यङ्गता । नच पूषानुमन्त्रणमन्त्रन्याय , यत्र ह्युत्तरकाल बहूनि वाचनिकान्यङ्गानि तत्रैवैकस्य पूषानुमन्त्रणमन्त्रादे परप्रकरणस्थत्वकल्पना । यत्र तु विच्छेदकानि बहूनि उत्तरकलश्च वाचनि-

प्रयोजन प्रतिहोम कर्तृसंस्कारकत्वादभिक्रमणानुष्ठानमप्रयाजविकृतिष्वपि अतिदेशश्च पूर्वपक्षे । सिद्धान्तेतु प्रयाजार्थमेव तदनतिदेशश्चेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति दशमं अभिक्रमणप्रयाजाङ्गताधिकरणम् ॥

(सन्दशन्यायः)

अत्र सामिधेन्यङ्गत्वपूर्वपक्षदर्शपूर्णमासाङ्गत्वसिद्धान्तोपपत्तिमूलावान्तरप्रकरणसद्भावतद्विच्छेदोपपादकतया विचारानुपयुक्तमपि विषयवाक्येन सहोदाहरति—**दर्शपूर्णमासयोरिति** ॥ सिद्धान्तकोटिहेतुतया दर्शपूर्णमासयोरित्युक्तम् । **वाचनिका गुणा इति** ॥ त्रि प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमामित्यादय इत्यर्थ ॥ **अन्तराऽनूच्यमिति** ॥ "यत् क्रौञ्चमन्वाहासुर तद्यन्मन्द्र मानुष तद्यदन्तरा तत्सदेवमि"ति पूर्व निन्दितक्रौञ्चमन्द्रयो य अन्तरा मध्यवर्ती मध्यम स्वरस्तेनानूच्यमित्यर्थ । ततश्च ' विश्वरूपो वै त्वाष्ट्र इति प्रपाठके सप्तमाष्टमानुवाकयो सामिधेनीब्राह्मणमाम्नातम्, नवमे ऽग्न इद्धो मन्विद्ध ऋषिष्टुतो विप्रानुमदित कविशस्तो ब्रह्मशमित " इत्यादिनिविन्मन्त्राणाम्, दशमे काम्याना सामिधेनीकल्पानाम्, एकादशे उपवीततदन्तरालगुणविधीना च ब्राह्मणमाम्नातमित्यवान्तरप्रकरणतद्विच्छेदसशयाद्विचार इत्यर्थ । सौत्रसदिग्धपदव्याख्यार्थमवश्यमुपन्यसनीयमप्यवान्तरप्रकरणसद्भावविच्छेदसशय तथा कर्तृसंस्कारसामान्याद्बुद्धिस्थस्योपवीतस्य भाष्यकारमते सन्निहितान्वयापवादाय वार्तिकमते अवान्तरप्रकरणापवादादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनुल्लिख्य अतएव श्रौतविनियोगोपयोगिविचाराभावेन पादसगत्यभावेऽप्याक्षतिं चाभिसधाय पूर्वपक्षमाह—**तत्रोपवीतमिति** ॥

अत्रोपवीतं नाम ब्रह्मसूत्र नवतन्तुक यज्ञोपवीतापरपर्याय ग्राह्यम्, अथवा वासोविन्यासो वेति सन्देहे निर्णयस्तृतीये करिष्यते । **तदवान्तरप्रकरणादिति** ॥

नच—अदृष्टार्थस्य प्रोक्षणादिसंस्कारस्य अवान्तरप्रकरणसद्भावेऽपि सामिधेनीनामग्निसमिन्धनरूपदृष्टकार्यार्थत्वात् दृष्टरूपेतिकर्तव्यतयैव तदाकाङ्क्षानिवृत्त्युपपत्तेरितिकर्तव्यताया अनपेक्षणात् सत्यपि वाचनिकाना वचनादेवाङ्गत्वे अवान्तरप्रकरणस्यैवाभावे कथ तेन तदङ्गत्वं—**इति—वाच्यम्**, अग्निसमिन्धनस्यापि अपूर्वसाधनत्वोपहितत्वेन भाव्यत्वात् सामिधेनीना नियमादृष्टजनकत्वाच्च वैधेतिकर्तव्यताकाङ्क्षोपपत्तेरवान्तरप्रकरणोपपत्तिरित्यर्थ ॥

निविन्मन्त्रैर्वेति ॥ निविन्मन्त्राणा महाप्रकरणसहकृतलिङ्गेन सामिधेनीवदेवाग्निसमि न्धनप्रकाशकत्वेनाग्निसमिन्धनार्थसामिधेन्यङ्गत्वायोगात् अनुपजीव्यन्यायेन व्यवधानात्सामिधेनीप्रकरणविच्छेदोपपत्तिरित्यर्थ । **गोदोहनादीनामिति** ॥ दर्शपूर्णमासाङ्गप्रणयनाश्रयत्वेन प्रकरणानुवृत्ते सत्त्वेन प्रकरणाविच्छेदकत्ववत् इहापि अविच्छेदकत्वोपपत्तिरित्यर्थ ॥ निवि-मन्त्रै विच्छेद प्रकारान्तरेणापि परिहरति—**वस्तुतस्त्विति** ॥

सामिधेनीवन्निविदामप्यग्निसमिन्धनप्रकाशनार्थत्वेऽपि सामिधेनीनामग्निसमिन्धनार्थे काष्ठप्रक्षेपप्रकाशनार्थत्वात् निविदामिद्ध इति भूतानिष्ठयेध्मप्रक्षेपफलाग्निसमिन्धननिष्पत्तिप्रकाशनार्थत्वादगन्म इति मन्त्रस्य दर्शपूर्णमासफलनिष्पत्तिप्रकाशनार्थस्य दर्शपूर्णमासाङ्गत्ववत् सामिधेनीप्रकाश्येध्मप्रक्षेपफलनिष्पत्तिप्रकाशनादनुपजीव्याङ्गत्वाभावेन विच्छेदकत्वानुपपत्तिरित्यर्थ ॥

दर्शपूर्णमासादिफलस्य अदृष्टद्वारसाध्यत्वेन श्रद्धापेक्षत्वात् श्रद्धाजननात् फलनिष्पत्तिप्रकाशनस्याङ्गत्वसभवेऽपीह इध्मप्रक्षेपफलस्याग्ने समिद्धत्वस्य दृष्टद्वारा साध्यत्वेन श्रद्धानपेक्षत्वात् फलनिष्पत्तिप्रकाशनस्य अङ्गत्वायोगेन निविद्प्रकाश्यफलसाधनेध्मप्रक्षेपप्रकाशनार्थत्वेन सामिधेनीनामेव तदङ्गत्वस्य निवारयितुमशक्यत्वात् विनिगमनाविरहेण च तैर्विच्छद इति **वस्तुतस्तु** इत्याद्युक्तप्रकारान्तरदूषण स्पष्टत्वादु-

काङ्ग स्वल्प, तत्र वाचनिकाङ्गस्यैवानारभ्याधीतन्यायेनाङ्गत्वोपपत्तेर्न प्रकरणानुवृत्तिकल्पना, अन्यथा विश्वजिदादेरपि दर्शाङ्गत्वापत्ते। प्रकृते च निविन्मन्त्राणा बहुत्वाद्वाचनिकोत्तराङ्गाना स्वल्पत्वेन न प्रकरणानुवृत्तिकल्पना।

वस्तुतस्तु—नान्तरानूच्यमित्यादीना सामिधेनीमात्रोद्देशेन विधान प्रमाणाभावादपि त्वनुवचनसामान्योद्देशेन। अतश्च सामिधेनीना विशिष्योपस्थित्यभावान्न प्रकरणानुवृत्ति। यत्त्वन्ते "देवा वै सामिधेनीरनूच्ये"त्यादिसंकीर्तनम्, तदाधारार्थवादत्वादसाधकम्। अत एवान्ते वाचनिकाङ्गाभावादेव न निविदा सामिधेन्यङ्गत्वशङ्का। सन्निधिमात्रेण तदङ्गत्वशङ्का तु परस्पराङ्गत्वानुपपत्ते प्रकरणेन बाधाच्चायुक्ता। नचैव आश्रयाभावात्काम्येषु गुणफलसंबन्धानुपपत्ति, तत्रानुवचनान्तरस्यैव फलोद्देशेन विहितत्वात्, तस्य च सङ्ख्यायुक्तानुवचनसामान्यात्पञ्चदशसङ्ख्याकनित्यानुवचनप्रकृतिकत्वावगतेस्तदीयधर्माणा त्रिरभ्यासादीना तदीयर्चा च प्राप्तेर्नाधर्मैकत्वम्। नचर्चामनुवचन प्रति प्राधान्यात्कथमतिदेश, प्रकृतौ त्रिरभ्यासयुक्तपाठादेव तावत्सङ्ख्याकर्चामर्थाच्चानुवचनस्य च प्राप्त्युपपत्ते "पञ्चदश सामिधेनीरनुब्रूयादि"ति वचनवैयर्थ्यापत्तेरगत्या सक्तुन्यायेन विनियोगभङ्ग प्रकल्प्य मन्त्रविशिष्टानुवचनस्यैव विधेयत्वेन तदङ्गभूतानामृचा प्राप्त्युपपत्ते। गुणत्वमपि चर्चा नानुवचनफलप्रकाशकतयैव, अपित्वनुवचनजनकतया, लाघवात्। अतश्च न द्वारलोपाद्बाध ऊहो वा। अनुशब्देन दर्शपूर्णमासाङ्गभूतपदार्थानन्तर्यस्योक्तत्वात्तस्य च परप्रयुक्त-

---

पेक्ष्य पूषानुमन्त्रणमन्त्रवदविच्छेदकत्वमुक्त परिहरन् सिद्धान्तमाह—**निविद्भिरिति। अन्यथेति॥**

विश्वजिदादिविध्युत्तर वाचनिकदर्शाङ्गसत्त्वेन दर्शपूर्णमासप्रकरणानुवृत्तिकल्पनया दर्शाङ्गत्वापत्तेरित्यर्थ। **प्रकरणानुवृत्तिकल्पनेति॥** अतश्चोत्तराङ्गाणा प्रकरणेन तदङ्गत्वायोगेन अनारभ्याधीताना प्रकृतौ निवेश इति न्यायेन प्रकृतसामिधेन्यङ्गत्वोपपत्तिरित्यर्थ। अतश्चोपवीतस्य सन्दशपतितत्वममभ्युपेत्योक्तम्॥

वस्तुतस्तु—सन्दश एव नास्तीत्याह—**वस्तुतस्त्विति॥ विशिष्योपस्थित्यभावादिति॥** ततश्चाविच्छेदे सति प्रकरणानुवृत्तेरनूच्यमिति सामान्यशब्दो विशेषपर स्यात् विशेषपरत्वेच सदशात्प्रकरणानुवृत्तिरित्यन्योन्याश्रयापत्तेर्न विशेषपरत्वेन सामिधेन्युपस्थितिरित्यर्थ। **आधारार्थवादत्वादिति॥** सामिधेन्यनुवादस्य तद्गुणविध्यर्थत्वाभावात्स्तुत्यर्थमुपादानान्न तदाकाङ्क्षानुवृत्तिकल्पनासभव इत्यर्थ॥

ननु—इन्द्रियकामाधिकरणन्यायेन एकविंशत्यादिगुणाना फलान्वयावश्यंभावेन तत्रच वाक्येन आश्रयसमर्पणे वाक्यभेदापत्ते प्रकरणेनैवाश्रयसमर्पण कर्तव्यमिति काम्यकल्पे प्रकरणस्योज्जीवनात् सामिधेन्यङ्गत्व दुर्वारम्, प्रकरणोज्जीवनाभावेच कथ गुणफलसबन्धसिद्धिरित्यभिप्रेत्याशङ्कते—**नचैवमिति॥** अतएव आश्रयालाभान्न गुणफलसबन्ध, किंतु अनिविशमानैकविंशत्यादिगुणात् भिन्नस्यानुवचनस्यैव विधिरिति न तदनुरोधेन प्रकरणोज्जीवनमिति परिहरति—**तत्रेति। सङ्ख्यायुक्तेति॥** अनुवाक्यासाधारणसादृश्यव्यावृत्तये सङ्ख्यायुक्तेत्युक्तम्॥ **ननु** "पञ्चदश सामिधेनी"रिति प्रकृतिवाक्ये प्रकरणावगताङ्गभावना सामिधेनीनामृचा द्वितीयया सस्कार्यत्वात् फलस्य चाष्टमे अतिदेशनिराकरणात् कथमतिदेश.[१] नच सामिधेनीनामुद्देश्यत्वे तद्विशेषणपञ्चदशत्वाविवक्षाप्रसङ्ग, तस्य त्रिरभ्यासविधानसहितपाठादेव प्राप्तत्वे नेष्टापत्ते इत्याशयेनाशङ्कते—**नचर्चामिति। त्रिरभ्यासयुक्तेति॥** त्रि प्रथमामन्वाहेति त्रिरभ्यासविधानसहितैकादशर्चा पाठादेवेत्यर्थ। **अर्थाच्चेति॥** अनुवचन ह्युच्चारणरूपम्। तच्चार्थप्रकाशनस्य उच्चारणक्रियावच्छेदेनैव सभवादर्थत प्राप्तमित्यर्थ। **विधेयत्वेनेति॥** सामर्थ्यपरिकल्पिताग्निसमिन्धनार्थतया विधेयत्वेनेत्यर्थ॥

यत्तु अत्र प्रकाशकारैः—सामिधेनीगतलिङ्गाविरोधायानुवचनफलीभूताग्निसमिन्धनप्रकाशकतया सामिधेनीनामनुवचन प्रति गुणत्व प्रतिपादितम्, तत्प्रतिष्ठादिफलार्थानुवचने द्वारलोपात्सामिधेनीना प्राप्त्यभावापत्ते कथचिद्वा प्राप्तौ प्रतिष्ठादिपदोहापत्ते काम्येन नित्यस्य प्रसङ्गसिध्यनापत्तेश्चायुक्तमिति सूचयितुमन्यथा गुणत्वमुपपादयति—**गुणत्वमपिचेति॥**

ननु—अनुवचनान्तराणा दर्शपूर्णमासागृहीताना बहिक्रतु प्रयोगापत्ति इत्यत आह—**अनुशब्देन चेति॥** अत्र चाग्नये समिध्यमानायानुब्रूहीति प्रैषानन्तर्यमेव अनुब्रूयादित्युपसर्गस्यानोरर्थमङ्गीकृत्य प्रैषस्यच क्रत्वर्थाग्निसमिन्धनार्थत्वेन बहि क्रतु प्रयोगप्राप्ते अनुवचनत्वव्याघातापत्तेर्न बहिक्रत्वनुष्ठानमिति न्यायसुधाकार। प्रैषानन्तर नम प्रवक्त्र इति निगदपाठात्तदनन्तर सामिधेनीना पाठान्निगदानन्तर्य मनोरर्थमङ्गीकृत्य तस्यापि परप्रयुक्ताग्निसमिन्धनार्थस्य बहिक्रत्वप्राप्तेरनुवचनत्वबाधापत्त्या न बहि प्रयोग इति पार्थसारथि। एवचान्यतरनिष्कर्ष विनापि सर्वथा बहि क्रत्वननुष्ठानफलसिद्धेस्तमकृत्वैव मतभेद सूचयितु सामान्यत पूर्वपदार्थानन्तर्यस्योक्तत्वादित्युक्तम्॥

वस्तुतस्तु—प्रैषानन्तर्यस्य प्रैषार्थे सामर्थ्यादेव प्राप्तेरनुवचनविधिवैयर्थ्यापत्ते भिन्नकर्तृकयो क्रिययो क्रमानपेक्षणेनानपेक्षितविधित्वापत्तेश्चापेक्षितविधित्वलाभाय प्रैषानन्त

त्वेन बहि क्रतु प्रयोगेऽनुष्ठातुमशक्ते क्रतुमध्यप्रयोगसिद्धि । वैकृतानुवचनेनैव च प्रसङ्गात्प्राकृतानुवचनकार्यसिद्धेर्न तस्य पृथगनुष्ठानम् । अतस्तेष्वपि न सामिधेनीप्रकरणानुवृत्ति । नच तर्हि तदङ्गत्वमेवोपवीतस्य किं न स्यात्? तेषा विकृतित्वेन प्राकृताङ्गैर्निराकाङ्क्षाणा प्रकरणाभावात्, वाचनिका-

र्थेण बाधित हौत्रनिगदानन्तर्यमेव प्रतिप्रसवविषयया विधातु युक्तम् । निगदाना च सामिधेनीवत् स्वातन्त्र्येणाग्निसमिन्धनार्थत्वेन सामिधेन्यङ्गत्वेन प्राप्तेरभावात्तदनुरोधेनान्त प्रयोग इति ज्ञेयम् ॥

ननु—यद्यपि नम प्रवक्त्र इत्यादिनिगदानन्तर्यमनुवचनस्य, तथापि तस्य "पञ्चजना मम हौत्र जुषध्वं तदद्य वाच प्रथम मशीये"त्यादिवाक्यपर्यालोचनया करिष्यमाणसर्वकर्मार्थत्वेन सामिधेनीमात्रार्थत्वेनवा प्रवक्त्रादिप्रार्थनापरत्वावसायात् सामिधेन्यङ्गत्वस्यापि सत्त्वेन बहि क्रतु प्रयोज्यत्वोपपत्ते तदानन्तर्य सभवत्येव । यद्यपि प्रैषार्थानन्तर्य तदापि स्वफलार्थमनुज्ञाज्ञापनरूपस्याङ्गस्य विकृतावूहेन प्रयोगोपपत्ते बहि प्रयोगेप्याक्षेपेण तदानन्तर्यसभवात् बहि क्रतु प्रयोगो दुर्निवार इति—**चेत्, न,** अनुशब्देनोत्तरकालवाचिना साङ्गसामिधेनीभावनाया तदनङ्गभूतपूर्वपदार्थान्तरकालत्वस्य विहितत्वात्पूर्वपदार्थस्यच परप्रयुक्तस्याक्षेप्तु अशक्यत्वेन तदुत्तरकालत्वासभवात्, अतो न बहि क्रतु प्रयोगापत्तिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ।

यत्तु वार्तिके—पृथक्प्रयोगे सत्येकविंशतिसङ्ख्यापरिच्छेद्यत्वेन अतिदेशप्राप्तानामपि "प्रवो वाजे" त्याद्यृचामग्निसमिन्धनाप्रकाशकत्वेन सामिधेनीत्वाभावापत्ते अप्रयोगमध्यस्थस्य चाग्नेर्निष्फलत्वेनासमिन्धनीयत्वेन ऋचामग्निसमिन्धनप्रकाशकत्वानुपपत्ते सामिधेनीनामेकविंशत्यादिसङ्ख्यापरिच्छेद्यता अतिदेशप्राप्ता विहन्येतेत्युक्तम् तत्सामिधेनीनामनुवचनान्तरे जनकत्वमात्रार्थत्वेनानुषङ्गिकाग्निसमिन्धनस्य प्रयोजनकल्पनात् परप्रयुक्ताग्निसमिन्धनाभावेऽपि प्रतिष्ठाफलकानुवचनस्य प्रयोजकस्य सत्त्वेन तत्प्राप्त्युपपत्ते कादाचित्काग्निसमिन्धनार्थत्वेनापि सामिधेनीत्वाविघातान्न बहि क्रतु प्रयोगबाधकमित्युपेक्षित पूज्यपादै । एवमन्त क्रत्वनुष्ठानस्य साधितस्य फलमाह—**वैकृतेति** ॥ अत काम्यफलेष्वावश्याकाश्रयलाभाय न सामिधेनीप्रकरणोज्जीवनापेक्षेत्युपसहरति —**अतस्तेष्वपीति । तत्कर्तृसंस्कारकतयेति** ॥ अनन च सामिधेन्यङ्गत्वपक्षे तदारभ एव कर्त्रा अवैयर्थ्यापादकतया उपवीत पूर्वपक्षे कार्यम् । सिद्धान्तेतु दर्शपूर्णमासप्रयोगारभ इति प्रयोजन दर्शितम् ॥

॥ इत्येकादशं उपवीतस्य सामिधेन्यनङ्गताधिकरणम् ॥

वीत तत्कर्तृसंस्कारकतया तत्कर्तृभि सर्वप्रयोगारम्भे कार्यमिति सिद्धम् ॥ ११ ॥ **इत्येकादशं उपवीतसामिधेन्यनङ्गताधिकरणम्** ॥

(१२ अधिकरणम् ।)

गुणानाम् ॥ आधाने पवमानेष्टित प्रदेशान्तरे "वारंणो यज्ञावचरो वैकङ्कतो यज्ञावचर" इति श्रुतम् । तत्र

विषयवाक्यमुदाहरति—**आधान इति** ॥ यज्ञे अवचर्यते अनुष्ठीयतेऽनेनेतिव्युत्पत्त्या यज्ञानुष्ठानसाधन यज्ञावचरशब्दस्यार्थ । अत्रच येन यज्ञे अनुष्ठीयते स वारण इत्यभेदप्रतीतेर्यज्ञोद्देशेन तत्साधनपात्रपरिच्छेदद्वारा वारणत्ववैकङ्कतत्वजात्योर्विधानेन यत्र जुह्वादौ जात्यन्तरविधान तत्रानिवेशेऽपि उलूखलमुसलादिषु तद्विध्यविरोध, तत्रापि नत्वेतेन जुहुयादिति वाक्यशेषभूतपर्युदासवशाद्यज्ञाङ्गप्रक्षेपाख्यहोमव्यतिरिक्तसाधनपात्रद्वारा वारणस्य तथा जुहुयादेवैतेनेत्यधिकरणमालालिखितवाक्यशेषबलात् यज्ञाङ्गप्रक्षेपहोमसाधनपात्रद्वारा वैकङ्कतस्य निवेश इति कौस्तुभे पूज्यपादा । न्यायसुधाया तु वैकङ्कतस्य सर्वपात्रकार्यार्थत्वमुक्तमिति विशेष प्रदेशान्तर इत्यस्य कृत्य स्वयमेव व्यक्तीकरिष्यति । तत्र वाजपेयाङ्गत्वेनावगतस्य सप्तदशारत्नित्वस्य तत्रासभवात् तदङ्गपशुयागावतारे अभिहिते तेनैव न्यायेन अभिक्रमणोपव्यानयो कर्माङ्गभूतकर्त्रवतारे सिद्धे तत्रैव कर्मविशेषाङ्गकर्तृसंस्कारद्वारविशेषविचारात् पूर्वपर्यवसितस्य आनर्थक्यतदङ्गन्यायस्य पवमानेष्टीना वार्तिककारमते आधानाङ्गत्वेऽपि यज्ञत्वाभावान्नाधानप्रकरणपठिताना पात्राणा तास्ववतार इत्यापवादिकी भाष्यकारमतेतु प्रासङ्गिकीमनन्तरसङ्गति च तथा गौणश्रुतिविनियोगोपयोगिविचारेण पादसङ्गति तथा सशयच स्पष्टत्वाद्प्रदर्श्य पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥

यज्ञस्वरूपे आनर्थक्यप्रसक्तावपूर्वसाधनत्वलक्षणार्थं प्रकरणानुप्रवेशे प्रसक्ते प्रकृतापूर्वसाधनस्याधानस्य यज्ञत्वाभावादाधाने निवेशासभवात्तस्मिन्नप्यानर्थक्यप्रसक्तौ तदङ्गभूताना पवमानेष्टीनामङ्गत्वात् ता एव प्रकृतापूर्वोपकारकत्वसबन्धेन यज्ञपदेन उद्दिश्य वारणादिविधानम् । यद्यपि पवमानेष्टीना प्रदेशान्तरे पठितत्वान्न विशिष्याधिकारोऽस्त्युपस्थापकस्तथापि प्रधानाधिकारेणैव प्रधानाशे बाधितेन तत्सबन्धिपवमानेष्ट्युपस्थापनान्नानर्थक्यतदङ्गन्यायेन तदर्थताया विरोध इत्यर्थ ॥

यदाहवनीये जुहोतीति अनारभ्याधीतवाक्येन आहवनीयस्याधिकरणत्वेन विधानात्सप्तम्या द्वितीयार्थलक्षणाया प्रमाणाभावात् कथंचित्प्राधान्यकल्पनया पवमानहविषा तदङ्गत्वकल्पने विश्वजिदादिक्रत्वन्तराणामपि तदङ्गत्वापत्तौ निष्फलत्वापत्तेर्यद्यपि न तेन अग्न्यङ्गत्व तासा सिध्यति, तथापि आधानप्रकरणे भाष्यकारलेखनाद्वाक्यान्तरसत्तामनुमाय तदी-

यज्ञसाधनत्वेन श्रुताना वारणादीना साक्षादयज्ञरूपाधाने निवेशासभवादानर्थक्यतदङ्गन्यायेन पवमानेष्टिरूपे यज्ञ एव निवेश इति प्राप्ते—

भाष्यकारेण तावदेव सिद्धान्तितम्—आधानप्रकरणे पठितेन "यदाहवनीये जुहोती"तिवाक्येन पवमानहविषामग्न्यङ्गत्वावगतेराधानाङ्गत्वाभावेनानर्थक्यतदङ्गन्यायासभवात्स्वरूपेण च पवमानेष्टीनामसन्निहितत्वाद्वारणवैकङ्कतादीना सर्वप्रकृतियज्ञाङ्गत्व सर्वयज्ञाङ्गत्व वेति ॥

वार्तिककारस्तु न तावदनारभ्यवाक्येन पवमानहविषामग्न्यङ्गत्वम्, तेन सर्वहोमानुवादेनाहवनीयविधानात्, पवमानेष्टीनामेव विशिष्योपस्थित्यभावे सप्तम्या प्राधान्यलक्षणाया प्रमाणाभावात्। नापि पवमानेष्टिप्रकरणे वाक्यान्तरकल्पना, तदभावेऽपि वारणादीना सर्वयज्ञार्थत्वोपपत्ते ।

अस्तु वा आधानप्रकरणे तत्तथापि तेनाधानाङ्गभूतहोमानामाहवनीयाधिकरणत्वसिद्धिरेव नत्वग्न्यङ्गत्वसिद्धि, सप्तम्या लाक्षणिकत्वापत्ते । अत एव तत्रत्यमाहवनीयपदमाधानजन्योत्पत्त्यपूर्वविशिष्टाग्निलक्षकमेव, परमापूर्वविशिष्टाग्निरूपमुख्याहवनीयस्य तदानीमसत्त्वात्। नचैव पवमानेष्टिहवि श्रपणादौ गार्हपत्यादिप्रापकाभाव, तत्र मुख्यगार्हपत्याद्यधिकरणत्वबाधेऽपि सति सभवे प्रकृतिदृष्टगौणगार्हपत्यादिबाधे प्रमाणाभावात् । अतश्च सत्यपि वचनान्तरे पवमानेष्टीनामग्न्यङ्गत्वे प्रमाणाभावादाधानाङ्गत्वेऽपि वारणादीना सर्वयज्ञार्थतैवमुपपादनीया ॥

सर्वत्र स्वोद्देश्यस्यापूर्वव्यभिचारेऽपूर्वसाधनत्वलक्षणार्थं प्रकरणानुप्रवेशो यथा व्रीहीनित्यादौ । अतएव तादृशस्थले आनर्थक्यतदङ्गन्याय, प्रकृते तु यज्ञपदेनैवाव्यभिचारितापूर्वसाधनत्वोपस्थितौ तदर्थं प्रकरणानुप्रवेशाभावात्प्रधानसबन्धस्यैवाप्रसक्तौ क्व तदङ्गावतार । एव सत्यपि यदि पवमानेष्टिसनिधौ पात्राणि श्रूयेरन्, तदानुवादस्य सति सभवे सन्निहितगामित्वाद्व्रीहिभिर्यजेतेत्यादिवद्भवेत्प्रकृतमात्रविषयत्वम् । नत्वेतदपि, पवमानेष्टीना प्रदेशान्तरस्थत्वात् । अतो वारणादीना सर्वयज्ञार्थत्वमेव ॥

प्रयोजन पवमानेष्ट्यनन्तर पात्राणा नाशे दर्शा

यसिद्धान्तमुपपादयति—**आधानप्रकरण इति** ॥ तेनच कल्पितवाक्येन नाधिकरणतया होमाङ्गत्वेनाहवनीयविधि, आहवनीयस्याद्याप्यसिद्धत्वात्, अतस्तत्रागारे गावोऽपास्यन्तामित्यत्रेव सप्तम्या प्राधान्यपरत्वमङ्गीकृत्य पूर्णाहुत्यादिहोमसाधारण्येनाग्न्यङ्गत्वप्रतीतेर्वाक्येन प्रकरणबाधादत्र आधानाङ्गत्वमित्याधानसमप्रधानतया नानर्थक्यतदङ्गन्यायप्रवृत्तिरित्यर्थ । **एतेन**—श्रौताधानावरुद्धे अग्नौ अङ्गत्वेन पवमानहविषा कथ तदङ्गतया निवेश इति—**अपास्तम्**, आनर्थक्यप्रतिहतन्यायेन अस्यापि तत्प्रापकत्वोपपत्ते । **सर्वप्रकृतीति** ॥ एकादशे "पञ्चभि युनक्ति पाङ्क्तो यज्ञ" इति यज्ञपदश्रवणाद"ग्नि युनज्मि शवसा घृतेने"ति युनक्तीत्येतद्वाक्यविहितस्याग्नियोगस्य प्रधानपात्रार्थत्व भाष्यकारेण सिद्धान्तयिष्यते, तदनुरुध्य न्यायसुधाकृतेहापि यज्ञपदस्य प्रधानयागमात्रवाचित्वस्य प्रसाधनात्तदभिप्रायेण प्रधानभूतसर्वप्रकृतियज्ञाङ्गत्वमुक्त्वा यज्ञपदस्य यजतिपर्यायस्यातिरिक्तशक्तिकल्पने प्रमाणाभावात् सर्वस्येवेति वाक्ये "एष वै सप्तदशप्रजापतिर्यज्ञेऽन्वायत्त"तिवाक्ये च यज्ञपदस्येव यज्ञपदसकोचस्यायुक्तत्वादङ्गप्रधानसाधारणयज्ञमात्रार्थत्वमेव युक्तमिति कौस्तुभोक्तरीत्या सर्वयज्ञाङ्गत्व वेति पक्षान्तरमुक्त द्रष्टव्यम् ॥

तदभावेऽपीति ॥ वारणादीना पवमानहविरङ्गत्वनिवारणमात्रार्थत्वेन तत्कल्पनमयुक्तम्, तत्कल्पनामन्तरेणापि तन्निवारणेन वक्ष्यमाणविधया अन्ययज्ञार्थत्वापत्ते इत्यर्थ । **सिद्धिरेवेति** ॥ नह्यन्यथा आहवनीयसिद्धावनारभ्याधानवाक्येनाहवनीयाधिकरणत्व प्राप्यत इति सूचनायैवकार । यद्यपि पवमानेष्ट्यङ्गभूताना प्राकृताना होमानामतिदेशप्राप्तमुख्याहवनीयाधिकरणकत्वबाधेऽपि सति सभवे प्रकृतिदृष्टस्याधानविशेषप्रयोज्यत्वविशिष्टाग्न्यधिकरणकत्वस्य बाधे प्रमाणाभावादुक्तविधाहवनीयाधिकरणकत्वप्राप्ति सभवति । एवमेव पवमानेष्ट्यङ्गभूताना हवि श्रपणपिष्टलेपफलीकरणहोमादीना मुक्तविधगार्हपत्यान्वाहार्यपचनाधिकरणत्वप्राप्तिरुपपादनीयेति तदनुरोधेनाहवनीयाधिकरणत्वविधानावश्यकत्वाभावसूचनार्थमाधानाङ्गभूतानामेवेत्युक्तम् । एतेषा चाप्राकृतत्वादुक्तविधया तदधिकरणत्वाप्राप्तेस्तत्प्राप्त्यर्थमिदमेव शरणीकरणीयमिति भाव ॥

एवंच—प्रकरणात्पवमानेष्टीनामाधानाङ्गत्वे सिद्धे कथ नानर्थक्यतदङ्गन्यायावतार इत्याशङ्काया प्रधानयज्ञेष्वेव यज्ञपदप्रवृत्तेरङ्गभूतपवमानेष्टिषु यज्ञत्वाभावान्न तदुद्देशेन विहितवारणादेस्तत्र निवेश इति न्यायसुधोपपादिताशयवार्तिकोक्तरीत्या सभवन्तमपि परिहार पूर्वोपपादितकौस्तुभोक्तरीत्या अयुक्त मत्वोपेक्ष्य परिहारान्तर प्रतिजानीते—**आधानाङ्गत्वेऽपि वारणादीनामिति** ॥

सर्वयज्ञार्थत्वमेवेति ॥ "एष वै सप्तदशप्रजापतिर्यज्ञेऽन्वायत्त"ति विहितप्रजापतिसज्ञकसप्तदशाक्षराणा यज्ञमात्रोद्देशेन विधानात् सर्वयज्ञार्थत्ववत अस्यापि तेन रूपेण विधानात् सर्वयज्ञार्थत्वम्, नतु प्रकृतिमात्रार्थत्वमित्यर्थ ॥ एवंच आनर्थक्यतदङ्गन्यायप्रवृत्त्या पूर्वपक्षस्यासभवेन तत्परिहारार्थं अधिकरणभेदेन सिद्धान्तकथनस्यायुक्तत्वात् प्रकरणेऽसन्निवेशे उत्कर्षस्य पूषानुमन्त्रणमन्त्रवदन्यत सिद्धत्वेनेह तत्प्रसाधनवैयर्थ्याच्च पुन सूत्रारम्भवैयर्थ्याशङ्काया निविदा सामिधेन्यङ्गत्वान्न ते सामिधेनीप्रकरणंविच्छेद इत्याशङ्कोत्तरत्वेन पूर्वाधिकरणशेषतया योजनात्सार्थक्येन परिहारमभिप्रेत्य अवशिष्ट प्रयोजनमाह—**प्रयोजनमिति** ॥

द्यर्थं अनियतानामुत्पत्ति । सिद्धान्ते वारणादीनामेवेति ॥ ३ ॥ १२ ॥ **इति द्वादशं वारणसर्वयज्ञार्थत्वाधिकरणम् ॥**

(१३ अधिकरणम् ।)

मिथश्च ॥ आज्यभागक्रमे श्रुताना वार्त्रघ्नीवृधन्वतीमन्त्राणा लिङ्गक्रमौ बाधित्वा "वार्त्रघ्नी पौर्णमास्यामनूच्येते वृधन्वती अमावास्याया"मि"ति वाक्याभ्या प्रधानाङ्गत्वम् ।

पवमानहविर्यानामपि पात्राणा दाह्प्रतिपत्त्यर्थमान्त ारणात् तेरेवोपादानलाघवात् अन्तरा दर्शपूर्णमासाद्यनुष्ठानसभवेऽपि तेषा दैवान्नाशे दर्शाद्यर्थमनियतवृक्षप्रकृतिकाना मुपादान पूर्वपक्षे । सिद्धान्ते तु वारणादिप्रकृतीनामेवेति प्रयोजनमित्यर्थ ॥

॥ इति द्वादशं वारणादिसर्वयज्ञार्थत्वाधिकरणम् ॥

पूर्व वाक्यात् प्रकरणबाधे उक्ते तत्प्रसङ्गादापतितस्य क्रमबाधस्येह अपवादादनन्तरसङ्गतिं पूर्वपक्षे सप्तम्या द्वितीयार्थलक्षणाद्गौणश्रुतिविनियोगोपयोगिचिन्तनेन पादसङ्गति सशयच स्पष्टत्वादनुक्त्वा विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**आज्यभागक्रम इति ॥**

"अग्निर्वृत्राणि जङ्घन"दिति प्रथमा वार्त्रघ्नी । "त्वं सोमासि सत्पतिरि"ति सौम्या द्वितीया वार्त्रघ्नी । "अग्नि प्रत्नेन मन्मना" इत्याग्नेयी प्रथमा वृधन्वती । "सोम गीर्भिष्ट्वा वयमि"ति सौम्या द्वितीया वृधन्वतीत्येव आग्नेयसौम्याज्यभागयो हौत्रकाण्डे प्रयाजमन्त्रानन्तरक्रमेण मन्त्रचतुष्टयमनुवाक्यात्वेन श्रुतमित्यर्थ । तत्र पूर्वयोर्वृत्रहन्पदयुक्तत्वाद्वार्त्रघ्नीत्वमुत्तरयोर्वृधिधातुयुक्तत्वाद्वृधन्वतीत्वमिति विवेक ॥

विद्वद्वाक्ये कर्मान्तरत्वावेदकप्रमाणाभावात् तत्रैव एतद्वाक्ययोर्मन्त्रविनियोजकत्वासभवेऽप्याग्नेयादिप्रधानेषु तदुपपत्तेर्नानयोर्व्यवस्थार्थत्वमित्यधिकाशङ्कोत्थानात्पौर्णमास्यविकरणेनापौनरुक्त्यमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**लिङ्गक्रमाविति ॥**

तत्राज्यभागयो प्रतिपद्यनुष्ठानेन कालकृतव्यवस्थया क्रमबाधायोगात् पौर्णमास्यमावास्याकालीनप्रधानाङ्गभूताज्यभागलक्षणया व्यवस्था वाच्या । साच लक्षणापत्तेरेवाऽयुक्ता । अत पौर्णमास्यमावास्यापदयो शक्त्या निरूढलक्षणया वा आग्नेयादिपरत्वस्यान्यत्रापि दर्शनादिहापि सप्तम्या प्राधान्यपरत्व कथचिदाश्रित्य तदङ्गत्वमेव युक्तमित्यर्थ ॥

ननु वाक्येन दुर्बलक्रमबाधौचित्येऽपि न प्रबललिङ्गबाधो युक्त इत्यतआह—**इष्यते चेति ॥** बलाबलाधिकरणवक्ष्यमाणरीत्या मनोतामन्त्रस्याग्निदेवत्यत्ववलिङ्गेन सवनीयाङ्गत्वप्राप्तावपि "यद्यप्यन्यन्देवत्य पशुरि"त्यग्नीषोमीयाङ्गताबोधक-

इष्यते च लिङ्गस्यापि मन्त्रगतस्य वाक्येनापि ब्राह्मणगतेन बाधो "यद्यप्यन्यदेवत्य" इत्यादिनेति प्राप्ते—

अबाधेनोपपत्तौ बाधायोगाच्च प्रधानाङ्गत्वम् । **नहि सोमदेवत्यस्य मन्त्रस्य लिङ्गाविरोध संभवति, सोमस्य देवतात्वाभावात्, अमावास्यायामधिष्ठानत्वस्याप्यसभवाच्च । वस्तुतस्तु**—वाक्यस्यास्य व्यवस्थामात्रकरणे लाघवान्न प्रधानाङ्गताबोधकत्वम् । व्यवस्था च पौर्णमास्या यौ आ-

वाक्येन ब्राह्मणगतेन वक्ष्यमाणबाधवदिहाप्युपपद्यते बाध इत्यर्थ ॥

देवतात्वाभावादिति ॥ पौर्णमास्यामग्नीषोमयोर्देवतात्वेऽप्येकस्य सोमस्य देवतात्वाभावादित्यर्थ । नह्यत्र पौर्णमास्या सोमस्य देवतात्वाभावेऽप्यग्निप्रकाशकसोमप्रकाशकमन्त्रयो समुच्चयमङ्गीकृत्याग्नीषोमदेवताप्रकाशकत्वोपपत्ते लिङ्गाविरोध सभवति, "पुरोनुवाक्यामन्वाहे"त्यत्र द्वितीयायास्तृतीयार्थलक्षणया उपादेयानुवाक्यागतैकत्वस्य विवक्षितत्वात् पित्र्येष्टिवत् "द्वे द्वे अनुवाक्ये भवत" इति विध्यभावादेकस्मिन्कर्मण्यनुवाक्याद्वयानुपपत्तिरिति भाव ॥

अत्रच प्रकाशकारै न्यायसुधाकृदुपपादिता कालकृतव्यवस्थाखण्डनपूर्विका कर्मकृतव्यवस्था प्रदूष्य कालकृतव्यवस्थैव शास्त्रदीपिकोक्तद्वितीयपक्षावलम्बनेन समर्थिता,तस्या अयुक्तता सूचयितु व्यवस्थाद्वयेऽप्यनास्था दर्शयति—**व्यवस्था चेति॥** अनेकोद्देशेन विध्यभावे अनेकस्य विधेयस्यानियमेनोद्देशे प्रसजितेऽन्यतरस्यान्यतरत्र विधिर्व्यवस्थापदस्यार्थ । कर्मकृतव्यवस्थापक्षस्यानास्थायामप्यन्तेलेखनात्तस्या एव युक्तत्व सूचितम् । पौर्णमास्यविकरणे कौस्तुभे द्रष्टव्यमुपपादित च मया तत्रैवेति विस्तरभयान्नेह प्रपञ्च्यते ॥

यत्तु अत्र प्रकाशकाराणां—आज्यभागयो साक्षात्कालान्वयाभावात् पौर्णमास्या काले यावाज्यभागौ तयोर्वार्त्रघ्न्यावमावास्याकाले यावाज्यभागौ तयोर्वृधन्वत्याविति व्यवस्थानुपपत्ते कालद्वाराच व्यवस्थाया य इष्येति वाक्यात् पौर्णमास्या दर्शविकृत्यनुष्ठाने वार्त्रघ्नीप्रसक्तेरमावास्यायाच पूर्णमासविकृत्यनुष्ठान वृधन्वतीप्रसक्ते प्रकृतिवद्भावे वैरूप्यप्रसङ्गात् वार्त्तिके सिद्धान्तकोटौ कालोक्ति प्रधाने लक्षितकालगततदन्वयितारूपपरा न पौर्णमास्यमावास्यात्वरूपपरेति न्यायसुधाकृदापादितकालकृतव्यवस्थादूषणे वैकृतकालस्य प्राकृतकालकार्ये विधानाद्यथैवाग्नीषोमीये तदङ्गेषुच पौर्णमासीत्वेन कालविधानेन तद्विकृतौ च विहिते अमावास्याकाले पौर्णमासीस्थानापन्ने प्राकृताना पौर्णमासीकालीनाङ्गाना भवति प्राप्ति, तथैव वार्त्रघ्न्या अपि सभवत्येव प्राप्ति । वृधन्वत्यास्तु न तत्रोपदेशतस्तस्य प्रकृतौ कृतार्थत्वान्नाप्यतिदेशत तस्याग्नीषोमीयविध्यतत्वाभावात् ॥

ज्यभागौ तत्र वार्त्रघ्नीत्यादिरूपेण कालकृता पौर्णमासीसङ्गकप्रधानाङ्गभूताज्यभागयोर्वार्त्रघ्नीत्येव कर्मकृता वेत्यादि विशेष कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥ ३ ॥ १३ ॥ इति त्रयोदशं वार्त्रघ्नीपौर्णमास्यङ्गताधिकरणम् ॥

(१४ अधिकरणम् ।)

आनन्तर्यम् ॥ दर्शपूर्णमासयो "हस्ताववनेनिक्ते उलपराजीं स्तृणाती"ति, तथा ज्योतिष्टोमे "मुष्टीकरोति वाच यच्छति दीक्षितमावेदयती"ति श्रुतम्। तत्र हस्तावनेजन हस्तसंस्कारार्थं, मुष्टीकरणवाग्यमौ च मन.प्रणिधानार्थौ । अतस्त्रयमपि तावत्करिष्यमाणकर्मार्थमित्यसंदिग्धम्। तत्र करिष्यमाण कर्मानन्तर्यादेकवाक्यत्वाद्वा उलपराजिस्तरणदीक्षितावेदनरूपमेवेति प्राप्ते—

आनन्तर्यस्यावर्जनीयत्वादङ्गताग्राहकत्वानुपपत्तेर्ग्राहकत्वेऽपि वा प्रकरणेन बाधात् 'पश्य मृगो धावती'तिवदा काङ्क्षाविरहेण चाख्यातद्वयस्य यच्छब्दाद्युपबन्धाभावे एक वाक्यत्वानुपपत्ते कर्तृसस्कारस्यास्य प्रकरणादङ्गप्रधानसाधा

किंच—आज्यभागयो साक्षात्कालान्वयात् श्रुतावप्यार्थिकाधाराधेयभावरूपसाक्षात्सबन्धसत्त्वात्कालान्वयोपपत्तिरिति परिहारकरणम्, तदयुक्तम्, कालकृतव्यवस्थापक्षे पौर्णमास्यमावास्याकालयोर्निमित्तत्वेन अथवा तत्तत्कालीनाज्यभागलक्षणयोद्देश्यत्वेनान्वयस्यावश्याङ्गीकारात्तादृशविकृतावुभयविधस्यापि प्रयोजकस्याभावेन वार्त्रघ्न्यादिप्राप्तेर्दुरुपपादत्वात्। अतएव येष्वङ्गेषु पौर्णमास्यादिकालस्याङ्गत्वेन प्राप्तिस्तत्र तदनुष्ठापकताया वैकृतकालविध्यन्तरेण बाधात्तदभावेऽप्यङ्गभूतकालानुरोधेन प्रधानलोपस्यान्याय्यत्वात् तत्स्थानापन्नकालान्तरेष्वनुष्ठान तेषा नासुलभम् । नहि भेदनवद्दर्शपूर्णमासाभावे भेदनहोमस्य प्राप्ति सभवति। यदपि किंचेत्याद्युक्त तदपि प्रतिपदि क्रियमाणाज्यभागयोरार्थिकस्यापि तदाधाराधेयभावस्यासभवादयुक्तम् । अतएव प्रधानाना प्रतिपद्यनुष्ठानेऽपि तदीयप्रयोगारम्भद्वारापि तत् कथचिदुपपाद्य तदाधारत्व सभवेदपि। नत्विहाज्यभागयोस्तदपि सभाव्यते। अतएव अङ्गेषु पौर्णमासीकालत्व साक्षादनुपपन्नम् स्वप्रधानप्रयोगारम्भद्वारकमेव ज्ञेयम् ॥

नच तादृशपौर्णमासीकालकत्वेनैव कालकृतव्यवस्था युक्ता, तथात्वे पौर्णमासीकालीनप्रधानाङ्गभूताज्यभागयोरेवोद्देश्यत्वापत्तौ कालकृतव्यवस्थाया अनुक्तिसहत्वादित्ययुक्तमेतत्परिहारकरणम्। यदपि सोमनाथेन अनयोर्व्यवस्थाविधित्वात् तस्याचाव्यवस्थाप्राप्तिमूलकत्वेन तदालोचने आज्यभागद्वारकत्वसिद्धे कालोद्देशेन मन्त्रविधाने लक्षणा विशिष्टोद्देशयोरप्रसक्त्या कालकृतव्यवस्था युक्तैवेत्युक्तम्, तदप्युद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्ने अव्यवस्थाप्राप्त्यभावे व्यवस्थाविधित्वनिर्णयस्यैव प्रथमतोऽसभवेनाज्यभागद्वारकत्वालाभात् लक्षणाया आवश्यकत्वात् पूर्वोक्तदूषणापरिहाराच्चायुक्ततरमित्युपेक्षित पूज्यपादैरित्यलम् ॥

॥ इति त्रयोदशं वार्त्रघ्न्यादिदर्शपूर्णमासाङ्गत्वाधिकरणम् ॥

प्रधानान्वये अनुवाक्यानामानर्थक्यापत्तेस्तदङ्गभूतयोराज्यभागयो क्रमानुसारेण व्यवस्थोक्त्या वारणाधिकरणापोदितानर्थक्यतदङ्गन्यायोज्जीवने कृते इहापि क्रमानुसारात् प्राप्ताया व्यवस्थाया अपवादकरणादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिं तथा द्वितीयया हस्तमुष्टिवाक्सस्कारार्थत्वेनावगताना सन्निधानात् उलपराज्यादिद्वारकत्वेनापूर्वसाधनत्वलक्षणात् **अथवा**—सर्वपदार्थद्वारावा तल्लक्षणात् तत्तदङ्गत्वमिति विचारेण श्रुतिविनियोगोपयोगिचिन्तनेन पादसङ्गतिंच स्पष्टत्वादनभिधाय विषयवाक्यमुदाहरति—**दर्शपूर्णमासयोरिति ॥**

हस्तप्रक्षालनरूप हस्तावनेजन द्वितीयया मलापकर्षणरूपदृष्टद्वारा हस्तसस्कारार्थ सत् कर्तृत्वाशेन कर्तृसस्कारकम्। यद्यपि पूर्वमेव शुध्यन्तरमस्ति, तथापि मन्त्रानेकत्वे स्मृतिदार्ढ्यवच्छुध्यन्तरस्याप्यवकाशे न कश्चन विरोध । अतएव उपयोक्ष्यमाणसस्कारस्य गरीयस्त्वान्नार्थक्रमेण पाठक्रम बाधित्वा पूर्वपदार्थाङ्गतयाप्यपेक्षितत्वेन सर्वादावनुष्ठानमित्यपि ज्ञेयम् ॥ **एतेन**—हस्तावनेजनस्यादृष्टविधयोपकारकत्वमुक्त प्रकाशकाराणा—**अपास्तम्**, दृष्टसभवे तत्कल्पनस्यान्याय्यत्वात् ॥

उलपेति ॥ ऊर्ध्वलवनार्ह सुगन्धादिकठिनतृणमुशीरमुलपशब्दार्थ इति धूर्तस्वाम्यनुसारी न्यायसुधाकार । "उलपा बल्वजा प्रोक्ता" इति हलायुधात् उलपा बल्वजा इति तु प्रकाशकारा । उभयथापि तेषा रेखापरपर्यायराज्याकारतया बर्हिरास्तरणात्पूर्ववेदे क्रियमाणमास्तरणमुलपराजिस्तरणम्। **मुष्टीति ॥** यजमानकर्तृके मुष्टीकरणवाग्यमे "अदीक्षिष्टाय यजमान" इति त्रिरुपांशुकथनमध्वर्युकर्तृक दीक्षितावेदनम्। ततश्चावनेजनादिसस्कृतानामेषामुत्तरकालभाविपदार्थसाधनत्वे निर्विवादेऽपि किमुत्तरपदार्था अनन्तरपठिता एव सन्निधानात् उत सर्वे इति विचार इत्यर्थ ॥

आवेदनरूपमेवेति ॥ यद्यपि भिन्नकर्तृकत्वान्नाङ्गाङ्गिभावसभवस्तथापि आध्वर्यवेऽपि यजमानस्य प्रयोजकत्वेन कर्तृत्वात् **अथवा** तत्फले दीक्षितत्वज्ञाने यजमाननिष्ठे तदुपयोगकल्पनात्तत्सभव इत्यर्थ ॥

रणस्योत्तरपदार्थाङ्गत्व हस्तावनेजने । मुष्टीकरणवाग्यमयोस्तु अङ्गुलिवाग्विसर्गप्राक्कालीनपदार्थमात्राङ्गत्वम् ॥१४॥

इति चतुर्दशं हस्तावनेजनादीना प्राकरणिकसर्वाङ्गत्वाधिकरणम् ॥

(१५ अधिकरणम् ॥)

शेषस्तु ॥ दर्शपूर्णमासयो"राग्नेय चतुर्धा करोती"त्यत्र नाग्निदेवताकहविष्ट्वमुद्देश्यतावच्छेदक, विशिष्टोद्देशे वाक्यभेदापत्ते , अपितु तद्धितोपात्तहविष्ट्वमेव । कथचिद्वाग्निसबन्धिहविष्ट्व तथा । अस्ति चाग्निसबन्धोऽग्नीषोमीयादावपि । अपिवा "पुरोडाश चतुर्धाकरोती"त्यनेनोपसहारादग्निसबन्धिपुरोडाशस्यैव तत्, नत्वाज्यस्यापीति । अस्तु वा देवतात्वस्यापि कथचिद्विवक्षा, तथापि द्विदेवत्येऽप्यग्नेरस्त्येव देवतात्वम्, द्वन्द्वान्ते श्रूयमाणस्य तद्धितस्य प्रत्येकमभिसबन्धात् । अत सर्वेषा चतुर्धाकरणमिति प्राप्ते—

प्रचुरप्रयोगात्तद्धितस्य देवतात्व एव शक्तस्य सबन्धमात्रलक्षकत्वानुपपत्तेर्न तावदग्निसबन्धित्वस्य विवक्षा । नच देवतात्व द्विदेवत्ये प्रत्येकवृत्ति । इतरेतरयोगरूप—चार्थविहितद्वन्द्वेन साहित्यस्य विवक्षितत्वात् सहितयोरेव व्यासज्यवृत्त्यखण्डोपाधिरूपदेवतात्वस्वीकारात् । अतएव द्वन्द्वान्त इत्यादिप्रवादस्तु यत्रोद्देश्यत्वेन साहित्याविवक्षा त-

स्योत्तरपदार्थाङ्गत्वमिति ॥ एतेन—हस्तावनेजनस्य मलापकर्षणार्थत्वलिङ्गाद्धस्तलेपापादकपिण्डकरणोत्तरपदार्थेष्व योग्यत्वेन तत्पूर्वभाविपदार्थमात्राङ्गत्व न्यायसुधाकृदुक्त—**अपास्तम्**, हस्तावनेजनप्राग्भाविमलापकर्षणार्थस्यास्य पिष्टलेपसबन्धिमलनिवर्तकत्वाभावेऽपि सर्वदा पदार्थभूतैतन्मलाभावसपादकतया सर्वार्थत्वोपपत्ते । सर्वार्थत्वोपपत्त्यै कर्तृसस्कारस्येत्युपादानम् । ततश्च कर्तृसस्कारकत्वात् कर्तुश्च साङ्गप्रधानार्थत्वात् उपव्यानवत्सर्वार्थमित्यर्थ ॥

यत्तु अत्र प्रकाशकारैः—हस्तावनेजनवन्मुष्टीकरणवाग्यमयोरपि मन प्रणिसमाधानार्थत्वेन कर्तृसस्कारकत्वात् यथा पूर्वावगततत्कालीनपदार्थप्रत्याकलनेन तेषूपयोगस्तथैव पूर्वावगतकरिष्यमाणसकलाङ्गप्रधानप्रत्याकलनेन तद्द्वारा उपयोग इति वाग्विसर्गाङ्गुलिविसर्गोत्तरकालकरिष्यमाणाङ्गोपेतप्रधानेऽप्युपयोग , नतु तत्पूर्वभावित्वेन, अन्यथा प्रधानाङ्गत्वाभावेन प्रकरणेन विनियोगानापत्तेरित्युक्तम्, तदयुक्तमिति सूचयितुमाह—**मुष्टीकरणेति** ॥ विसर्गप्राग्भाविमुष्टीकरणवाग्यमयोर्हस्तजिह्वाचापलनिवृत्तिद्वारा मन प्रणिधानार्थयोर्योग्यतावशेन तावदधिकपदार्थाकलनार्थत्वप्रतीत्या तदुत्तरभाविपदार्थाकलनस्य प्रयत्नान्तरजन्यमन प्रणिधानजन्यत्वप्रतीते सत्यपि कर्तृसस्कारकत्वे योग्यतारूपलिङ्गात् विसर्गपूर्वभाविपदार्थमात्राङ्गत्व न्यायसुधोक्तमेव युक्तम् । सत्यपिच तदुत्तरभाविप्रधानार्थत्वाभावे आनर्थक्यतदङ्गन्यायेनाङ्गेष्ववतारसिद्धेरङ्गार्थत्वे प्रकरणव्यापाराभावेऽपि न क्षतिरित्यर्थ **एतेन**—वार्तिके मुष्टीकरणादीना साङ्गप्रधानार्थत्वस्य प्रकरणाच्च विनियोगस्याभिधान प्रौढवादमात्रमिति भाव ॥

प्रयोजनं स्वकाले विस्मृतं हस्तावनेजनमुलपराजिस्तरणानन्तरं पूर्वपक्षे न कार्यम् । तथा गृहमेधीये उलपराजिस्तरणस्यारादुपकारकस्य लोपे हस्तावनेजनस्य लोपश्च, सिद्धान्तेतु उत्तरेष्वङ्गत्वात् गृहमेधीये चाज्यभागाङ्गत्वात् कार्यमेवेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

इति चतुर्दशं हस्तावनेजनादीनां प्राकरणिकसर्वाङ्गत्वाधिकरणम् ॥

पूर्वाधिकरणोक्तसर्वार्थत्वापवादादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिं सशय च स्पष्टत्वादनुल्लिख्य विषयप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**दर्शेति । वाक्यभेदापत्तेरिति ॥**

पौर्णमास्यधिकरणोक्तरीत्या अग्निदेवतात्वस्य कारकतासबन्धेन भावनायामन्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् द्रव्येऽन्वयेऽव्युत्पन्नान्वयनिबन्धनवाक्यभेदापत्तिरित्यर्थ । अतोऽत्र द्वितीयया तद्धितार्थस्योद्देश्यताप्रतीतेस्तस्यच सर्वनामार्थकत्वात् स्ववाक्योपात्ताभावे प्राकरणिकपरामर्शित्वात् प्रकृतहविर्मात्रोद्देशावगतेरग्निसबन्धित्वरूपविशेषणस्याविवक्षितत्वात् हविष्ट्वमुद्देश्यतावच्छेदकम्, **अथवा**—द्रव्यसकोचपरिहाराय तद्धितस्य सबन्धसामान्यार्थत्वाङ्गीकारेणाग्ने कारकत्वाभावेन द्रव्येऽप्यन्वयव्युत्पत्ते विशेषणस्यापि विवक्षोपपत्त्या अग्निसबन्धिहविष्ट्व वोद्देश्यतावच्छेदक वक्तव्यम् । तादृशोद्देश्यतावच्छेदकरूपाक्रान्तत्वस्य सर्वत्राविशेषात् प्रथमे पक्षे अङ्गप्रधानसाधारणहविर्मात्रे द्वितीये अग्निसबन्धिमात्राज्यसाधारण्येन चतुर्धाकरणसिद्धिरित्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपपादयति—**अपित्विति । अस्तिचेति ॥** अग्निसबन्धस्य हविर्निरूपितदेवतात्वाधिष्ठानकत्वरूपस्यैवाश्रयणात् तस्य चाग्नीषोमीयैन्द्राग्नादिष्वपि सत्त्वमित्यर्थ ॥

द्रव्यपरत्वविवक्षाया प्रचुरप्रयोगादनुशासनाच्च देवतात्वविशिष्टद्रव्य एव शक्तिकल्पनात् सबन्धसामान्यार्थकत्वे लक्षणापत्तेस्तत्परिहारायाग्निदेवताकहविष्ट्वस्योद्देश्यतावच्छेदकत्वाङ्गीकारेऽपि प्रकारान्तरेण पूर्वपक्षसिद्धिमाह—**अस्तुवेति । प्रत्येकमभिसंबन्धादिति** ॥ यथैव 'घटपटावानये'त्यत्र कर्मत्व द्वन्द्वान्ते विभक्ते श्रूयमाणत्वात् प्रत्येकं भवति । एव तद्धितस्याप्यन्ते श्रवणात् तदर्थदेवतात्वस्यापि त्यज्यमानदेवतोद्देशकर्मत्वरूपस्य व्यासक्तत्वासभवाच्च प्रत्येकमेव देवतात्वाङ्गीकारात् द्विदेवत्येऽपि तत्सद्भावात् चतुर्धाकरणं प्राप्येतैवेत्यर्थ ॥

अखण्डोपाधीति ॥ तेन दम्पत्यो कर्तृत्वस्येव देवतात्वस्याप्यखण्डोपाधिरूपस्य व्यासक्तत्वाविरोध इत्यर्थ । घटपटावित्यत्र तु तयोरुद्देश्यत्वेन तत्साहित्यस्याविवक्षितत्वात् तत्र प्रत्येकमेव कर्मत्व युक्तमिति वैषम्योपपादनायाह—**अत**

न्नेति ध्येयम् । अत केवलाग्निपदादुत्पन्नस्तद्धितो नान्यसापेक्षस्य देवतात्वमभिवदितु क्षम , सामर्थ्यविघातापत्ते ।

यत्तु अग्निदेवताकत्वमविवक्षितमिति, तन्न, तथात्वे न तावत्प्रकृतद्रव्यत्वमात्र अपूर्वसाधनलक्षकम्, तस्य देवतातद्धितेनानुक्ते । नापि हविष्ट्वम्, तत्परत्वस्य देवतावाचित्वप्रतीति विनानुपपत्ते । नहि हविषि वाच्ये देवतातद्धित एवेति स्मृत्या नियम्यते, तद्वाचित्वेऽपि सबन्धसामान्यतद्धितस्य सत्त्वात् । अत प्रथमावगतस्य देवतात्वस्यैवोद्देश्य-

एवेति । तस्येति ॥ "सूक्तहविषोरिष्टि"रिति स्मरणेन द्रव्यमात्रस्य तद्धितेनानुक्तेरित्यर्थ ॥

नियम्यत इति ॥ येन हवि परत्व प्रथमत एवावबुध्येतेत्यर्थ । अतो देवनातद्धितस्य सूक्तहविर्वाच्यत्वनियमकरणादुपजीव्यस्य प्रथमावगतस्य देवतात्वस्यैवापूर्वसाधनत्वलक्षकत्वोपपत्त्या प्रातीतिकोद्देश्यतावच्छेदकत्वमित्याह—**अत इति** ॥

ननु एवमपि वक्ष्यमाणशातपथश्रुतिमूलेन "उभौ वा अविशेषादि' ति कात्यायनवचनेन अग्नीषोमीयेऽपि तत्प्राप्ते कथ तस्य आग्नेयमात्रविषयतासिद्धिरित्यतो नियामकमाह—**तेनचेति** ॥ "त चतुर्धाकृत्वा पुरोडाश बर्हिषदं करोती"ति शतपथगत वाक्य तच्छब्देन पुरोडाशपरामर्शेन पुरोडाशमात्रस्य चतुर्धाकरणविधायकमेवार्थतो धृतम् । एतादृशोपसहारानङ्गीकारे शाखान्तरीयत्वेऽपि प्रत्यक्षवाक्यविहितस्य पुरोडाशमात्रचतुर्धाकरणस्य सर्वथा बाधायोगात् विकल्पापत्ति , आग्नेयपदस्यैव पुरोडाशसामान्यलक्षणया तेन सहोपसहारकल्पने शक्यतावच्छेदकानवच्छिन्नपदार्थलक्षणापत्तिश्च, अत पुरोडाशपदस्यैव शक्यतावच्छेदकावच्छिन्नाग्नेयमात्रपरत्वलक्षणया उपसहार ॥ **अतएवोक्तम्**—"सामान्यविधिरस्पष्ट सह्रियेत विशेषत ॥" **इति** ॥

अतश्च सामान्यशास्त्रस्य प्रथमप्रवृत्तिकत्वाभावात् फलत परिसङ्ख्यावान्तरभेदस्तन्मात्रे सङ्कोचरूपोपसहार सामान्यवाक्यस्येति श्रुतेरप्याग्नेयमात्रविषयत्वात् कात्यायनवचन हेतूपन्यासादप्रमाणमित्यर्थ ॥

नच—शातपथवाक्ये चतुर्धाकरणोत्तरकालत्वविशिष्टबर्हिषत्करणभावनाया भक्षाङ्गत्वेन विधानात् क्रमविशेषणतयाऽनूद्यमानस्य चतुर्धाकरणस्य विध्यभावे कथ तस्य तद्विषये

तावच्छेदकत्वम् । तस्य चानुयोगिप्रतियोगिसापेक्षत्वात् हविरार्तिन्यायेन"धेमन्तर्वेदी"तिवदग्निदेवताकहविष्ट्वस्यैव लक्षणयोद्देश्यतावच्छेदकत्वसिद्धि । तेन च पुरोडाश चतुर्धा करोती"ति सामान्यवचनस्योपसहार । तस्मादाग्नेयस्यैव पुरोडाशस्य चतुर्धाकरणम् ॥ १५ ॥ **इति पञ्चदशमुपसंहाराधिकरणम्** ॥

॥ इति श्रीखण्डदेवकृतौ भाट्टदीपिकायां तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

सामान्यविधित्व इति—**वाच्यम्**, शाखान्तरीयत्वेन तच्छाखीयान्प्रतीत्यभ्युदयशिरस्कत्वफलकल्पनया विशिष्टविध्यङ्गीकारेण तस्यापि विधानोपपत्ते । **एतेन**—परस्परोपसहारे सामान्यविधिसार्थक्यसभवेऽपि अन्यतरोपसहारे सामान्यविधिवैयर्थ्यमपि—**परिहृतम्** अभ्युदयशिरस्कत्वफलकतया सार्थक्यात् । एवमेवैकशाखीयवाक्यद्वयोपसहारेऽपि द्रष्टव्यम् । **एतेन**—अनुष्ठानविशेषापेक्षितत्वरूपास्पष्टत्वस्य पुरोडाशवाक्येऽसभवेऽपि इह बर्हिषत्करणस्य विधानेन चतुर्धाकरणाशेऽनुवादत्वप्रतीतेस्तस्यच यथाप्राप्त्यपेक्षत्वात् त स्याश्च आग्नेयवाक्येन विशेषविषयत्वात् सामान्यवाक्यस्य विशेषपर्यवसायित्वेनोपसहारत्वोपपादन सोमनाथकृत—**अपास्तम्** ॥

विशेषत प्राप्तत्वेऽपि सर्वपुरोडाशप्रतिपत्तित्वेन विधित्व सभवे अनुवादत्वायोगात् तेन विशेषपर्यवसायित्वानुपपत्ते । अतो यदेवानेन विधानमारभ्यते, तदेव सर्वसाधारणप्रतिव न्धफलमुपसहारत्व वक्तव्यम् । तत्रचानिर्धारितविशेषतया विशेषान्वययोग्यत्वरूपास्पष्टत्वस्य सामान्यवाक्ये तदभावरूप स्पष्टत्वस्यच विशेषवाक्ये सभवोऽस्त्येवेत्यभिप्रेत्यैवोद्देश्यताव च्छेदकानवच्छिन्ने लक्षणापत्त्या सामान्यवाक्यस्य न विशेषोपसहारकत्वमित्युक्त पूज्यपादैरिति भाव ॥ सिद्धान्तमुपसहरति—**तस्मादिति** ॥ प्रयोजन स्पष्टत्वात् नोक्तम् ॥

॥ इति पञ्चदशमुपसंहाराधिकरणम् ॥

॥ इति श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशंभुभट्टकृतायां भाट्टदीपिकाप्रभावल्यां तृतीयाऽध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

द्वितीय पाद ।

(१ अधिकरणम् ।)

अर्थाभिधान ॥ एव श्रुत्युपयोगिविचारे वृत्तेऽधुना लिङ्गोपयोगिविचार प्रस्तूयते । तत्र लिङ्ग नामाङ्गत्वघटकी-भूतपरोद्देश्यताकृतिकारकत्ववाचकपदकल्पनानुकूला क्लृप्त-पदपदार्थनिष्ठा योग्यता । यथा स्रुवेणावद्यतीत्यत्र स्रुवनिष्ठा द्रवपदकल्पनाऽनुकूला । एव मन्त्रेषु स्वार्थवृत्त्युद्देश्यतावा-चिपदकल्पनानुकूला स्ववृत्तिकारकत्ववाचिपदकल्पनानुकूला च योग्यतालिङ्गम् । सा च पदरूपश्रुतिकल्पकत्वात्तद्द्वारा तदर्थविनियोगे प्रमाणम् ।

तत्र वस्तुसामर्थ्यरूपस्य लिङ्गस्य विशेषविचारासंभवा-न्मन्त्रसामर्थ्यस्य किं शक्य एवार्थे विनियोजकत्वमुत जघ-न्यवृत्तिप्रतिपाद्येऽपीति सदेहे—

क्रतुप्रकरणाम्नातमन्त्रस्य "बर्हिर्देवसदन दामी" त्यादेर्मुख्य इव जघन्येऽप्युलपराज्यादौ स्मारकाकाङ्क्षादिरूपसामग्र्य-विशेषात् तत्साधारण्येनैव विनियोग । यष्टी प्रवेशयेत्या-दिवदाकाङ्क्षादिरूपतात्पर्यग्राहकसत्त्वे मुख्यार्थबाधस्याकिंचि-त्करत्वादिति प्राप्ते—

शक्यसबन्धग्रहसापेक्षत्वेन जघन्यार्थप्रतीतेर्विलम्बित-त्वात्प्रथमप्रतीतमुख्यविनियोगेन चरितार्थस्य मन्त्रादेर्जघ-

यद्यपि शब्दत्वसामान्याच्छ्रुतिविनियोगनिरूपणानन्तर वा-क्यादिविनियोगनिरूपण कर्तु युक्तम्, तथापि पूर्वपूर्वप्रमाण कल्पनेन विनियोजकतया तत्सापेक्षत्वेन लिङ्गविनियोगोपयो गिनिरूपण पूर्वमावश्यकम् । अतएव श्रुतिमापेक्षत्वात्तन्निरूप णोत्तरमवसर क्रमप्राप्तत्वादित्यवसरसङ्गति पादान्तरत्वादन-न्तरसङ्गत्यभावेऽप्यक्षति चाभिसधाय निरूपणीयत्वेन पा-दार्थ प्रतिजानीते—**एवमिति** ॥ यद्यपि श्रुतेरन्यसमर्थवि नियोजकत्वासंभवात्सामर्थ्यकल्पकत्वमावश्यकम्, तथापि "लिङ्गज्ञान पुरोधाय न श्रुतेर्विनियोक्तृता । श्रुतिज्ञान पुरोधाय लिङ्ग तु विनियोजकम् ॥" इति न्यायेन श्रुत्या कल्पितयाऽ समर्थस्यापि विनियोगान्न सामर्थ्यापेक्षा अतस्तदुत्तरमेवास्या-वसरो न पूर्वमित्यनुनापठेन सूचितम् । **लिङ्गोपयोगीति** ॥ लिङ्गविनियोगोपयोगीत्यर्थ । तेन वक्ष्यमाणस्वरूपलिङ्गस्य व स्तुसामर्थ्यमन्त्रसामर्थ्योभयविधस्य मध्ये प्रथमान्त्ये वस्तुसा-मर्थ्यस्य प्रमाणत्वेन निरूपितस्यैव प्रकारविशेषचिन्ताया अ-सभवेऽपि मन्त्राधिकरण मन्त्रसामर्थ्यस्यार्थप्रकाशनार्थत्वेन विनियोजकतया निर्णीतस्य प्रकारविशेषचिन्तासभवात् म न्त्रसामर्थ्यकृतविनियोगोपयोगिनिरूपणस्य पदार्थत्वम् । प्रस ङ्गात्तु वस्तुसामर्थ्यस्य निरूपणम् । अतएव ऐन्द्र्यधिकरणे श्रु तिविनियोगविचारेऽपि पूर्वाधिकरणव्युत्पादितमुख्यार्थविनियो-गापवादकरणात्तस्यापवादिकसङ्गत्या सङ्गतत्वान्न क्षतिरिति भाव. ॥

यल्लिङ्गविनियोगोपयोगिविचार प्रस्तूयते, तस्य लक्षणमाह —**तत्र लिङ्गमिति** ॥ अत्रच क्वचिदुद्देश्यताकृतिकार कतावाचिपदयोरन्यतरवाचिपदकल्पन क्वचिच्चोभयवाचिपद-कल्पनेति द्रष्टव्यम् । तत्राद्यस्थलमुदाहरति—**यथेति** ॥ अत एव सस्कारविध्यन्यथानुपपत्तिकल्पितविनियोगस्थले सस्कार निष्ठोभयवाचिपदकल्पनानुकूला योग्यता ज्ञेयेति भाव ॥ एव मन्त्रगतलिङ्गस्थलेऽप्युभयवाचिपदकल्पनानुकूलत्व दर्शयति —**एवमिति** ॥ अत्रच विश्वजिद्विधे स्वर्गभाव्यत्ववाचिप दकल्पनानुकूलयोग्यतावत्त्वेऽपि विनियोजकत्वाभावप्रदर्शना-याङ्गत्वप्रमाणत्वसूचनाय चाङ्गत्वघटकीभूतेत्युक्तम् । **साचे-**

ति ॥ तस्याश्चान्यथानुपपत्तिरूपत्वाल्लतिरेकव्याप्तिविषया द्वि-तीयान्तादिपदरूपश्रुतेः कल्पनद्वारा तदर्थविनियोगे प्रमाणत्व-मित्यर्थ । तत्र दर्शपूर्णमासादिप्रकरणे समाम्नाताना श्रुत्यवि-नियुक्ताना मन्त्राणामविकाराख्यप्रकरणात्क्रतुसबन्धेऽवगते द्वा रमात्रविशेषे लिङ्गेन विनियोग क्रियते । तत्रापि योग्यता-रूपस्य लिङ्गस्य सत्यपि देवदत्तस्य पाकयोग्यत्वे आकाङ्क्षाभावे पाके विनियोगादर्शनादाकाङ्क्षापि सहकारिणी । साच यथैव मन्त्रप्रकरणिनोस्तथा द्वारस्यापि, तदभावेऽपि सबन्धानुपपत्ते । एवच यथव मुख्यस्य कुशच्छेदनस्य स्मारकाकाङ्क्षया तदङ्गत्वेन "बर्हिर्देवसदनमि" ति मन्त्रो विनियुज्यते, तथा गौणोलपा ख्यतृणच्छेदनस्यापि तदपेक्षात्र विनियुज्यत एवेत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**क्रतुप्रकरणेति** ॥ **ननु** मुख्यार्थानुपपत्त्य-भावात्कथ गौणार्थाभिधानेन तत्र विनियोग इत्यत आह— **यष्टीरिति** ॥ 'यष्टी प्रवेशये'त्यत्र मुख्यार्थाबाधेऽपि तात्प र्यमात्रेण लक्षणादर्शनादिहाप्याकाङ्क्षादिरूपतात्पर्यग्राहकसत्त्वे तदुपपत्तिरित्यर्थ । मुख्य एवार्थे मन्त्रप्रकरणद्वारा आकाङ्क्षा-मात्रसहकृतेन लिङ्गेन शीघ्र श्रुतिकल्पनात् गौणार्थविषयेच तात्पर्यग्राहकारणापेक्षित्वेन श्रुतिकल्पने विलम्बितत्वात् गौणार्थनिष्ठाकाङ्क्षायाश्च मन्त्रवत्स्मृतिकारणतया क्लृप्तत्वेन वि शिष्टेर्ध्यानाद्युपायान्तरैरपि निवृत्तिसिद्धेर्विनियोगो न गौणे ॥

नच गौणमुख्यार्थनिष्ठाकाङ्क्षयोर्मन्त्रनियामकत्वे विनिगम-नाविरह, गौणार्थशाब्दबोध इति शक्यसबन्धग्रहस्य हेतुत्वेन शक्योपस्थित्या प्राथमिकत्वात्तन्निष्ठाकाङ्क्षया विनियुक्तस्य मन्त्रस्य नैराकाङ्क्ष्ये सति अन्यतराकाङ्क्षया पश्चात्प्रतीयमानगौणार्थस-बन्धानुपपत्तेरित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**शक्यसबन्धेति** ॥ **एतेन**—मुख्यार्थप्रत्यायनद्वारा गौणेऽपि शक्त्युपपत्तेर्गौणसा-धारणेकविनियोजकश्रुतिकल्पनेनाविशेषादुभयत्र विनियोग इ-त्यपि—**अपास्तम्**, अनुष्ठेयत्वेनावगते पदार्थे स्मारकापेक्षि-णि लिङ्गेन मन्त्रविनियोगादन्योन्यानपेक्षाणामेव चानुष्ठेयत्वाव-गतेस्तथाविधानामेव स्मारकापेक्षत्वात्प्रत्येकमेव मन्त्रविनियो-जकश्रुतिकल्पनाया आवश्यकत्वे मुख्येऽर्थे पुन श्रुतिकल्पनाया प्राथमिकत्वात् तयैव नैराकाङ्क्ष्यात्पुन श्रुतिकल्पनाया अस

न्यार्थविनियोजकत्वानुपपत्ति । अतएव तत्स्मारकाकाङ्क्षाया ध्यानाद्युपायान्तरेणैव निवृत्ति । अतएव यत्र प्रकरणे मुख्यार्थोपयोगो न क्लृप्तस्तत्र मन्त्राम्नानबलादेव तत्कल्पना ॥

यत्र तु विरोधिगुणान्तरावरोध प्रकरणे, तत्र सामान्यसम्बन्धबोधकप्रमाणासत्त्वे उत्कर्ष । यथा दर्शपूर्णमासप्रकरणाम्नातपूषानुमन्त्रणमन्त्रादे यागानुमन्त्रणसमाख्यायामेव सामान्यसबन्धबोधकत्वात्, उत्कर्षस्याप्यसभवे प्रकरण एव जघन्यार्थे विनियोग यथा मनोतादौ । अप्रयुक्तलक्षणादिना तस्याप्यसभवे तदर्थाभिधानस्यैवादृष्टार्थत्वम् । यथा जपादौ ॥ १ ॥ १६ ॥ इति प्रथमं मुख्यार्थे एव मन्त्रविनियोगाधिकरणम् ॥

(२ अधिकरणम् ।)

वचनात् ॥ यत्र तु गौणार्थे तात्पर्यग्राहक वचन विद्यते

भवात् । यतो मुख्यार्थस्य प्राथमिकत्वेन तत्रैव श्रुतिकल्पनया नैराकाङ्क्ष्यम्, अतएव तदनुरोधेनार्थिकविधि प्रकल्प्यापि तत्रैव विनियोगकल्पना, नतु गौणे । यथा—"अश्विनोस्त्वा बाहुभ्यां राध्यास" इत्यत्र प्रत्यक्षग्रहणविध्यभावेऽपि तद्विधिकल्पनया तत्रैव मुख्येऽर्थे विनियोगो वक्ष्यत इत्याह—**अत एवेति** ॥

ननु—कथ प्रकरणे पूषदेवताया अभावे मुख्यार्थबाधे सति पूषानुमन्त्रणमन्त्रादीना गौण्या वृत्त्याऽग्निरूपार्थपरतया गौणेऽर्थे न विनियोग इत्याशङ्का तत्राविनियोगप्रतिपादनेन निरस्यति—**यत्र त्विति** ॥ प्रकरणेन दुर्बलेन लिङ्गबाधायोगान्न तत्र प्रकरण एव गौणार्थे विनियोग, अपितु यत्र पूषा देवता चातुर्मास्ये तत्रैवोत्कर्ष, उपांशुयाजीययाज्याना विष्ण्वादिदेवताया प्रकरणे अभावे उत्कर्षापत्ति वारयितु—**विरोधी**त्युक्तम् । तत्राग्नेयादियागे निवेशासभवेऽप्यश्रुतदेवतोपांशुयाजे देवताविधिकल्पनेन निवेशोपपत्ते । अतएव वसन्ताद्यनुमन्त्रणमन्त्रवदुपांशुयाजे पूषदेवताविधिकल्पनानुपपत्तेराग्नेयादिषु गुणान्तरसत्त्वादुत्कर्ष एवेत्यर्थ । अत्रच वस्तुसामर्थ्यरूपस्य लिङ्गस्य सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणानिरपेक्षस्यैव विनियोजकत्वम् । यथाऽश्वज्ञानस्य क्रत्वङ्गत्वे, मन्त्रगतलिङ्गस्य तु तत्सापेक्षतया तत् । अन्यथा क्रत्वङ्गभूतेऽर्थे मन्त्रविनियोगाभावे कर्मापूर्वसाधनत्वानपेक्षाया देवताया विनियोगापत्तेर्नैष्फल्यप्रसङ्गेन लिङ्गमात्रादङ्गत्वानुपपत्तेरिति सूचयितु **लिङ्गक्रमसमाख्यानादि**त्यधिकरणवक्ष्यमाणमुपजीव्यसामान्य सबन्धबोधकप्रमाणसत्त्वे इत्युक्तम् । **अत एवोक्तं साम्प्रदायिकैः—**यदन्तरेण यन्न सभवत्येव तस्य तदङ्गत्व तदनपेक्षम् । यदन्तरेण यत्सभवति तस्य तदर्थत्व सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणसापेक्षत्वमिति ॥ ततश्चास्य यद्यपि न प्रकरण सामान्यसबन्धबोधक प्रमाणम्, तथापि यागानुमन्त्रणमिति समाख्यायास्तद्बोधकप्रमाणस्य सत्त्वात्तया क्रतुसबन्धे सामान्यतोऽवगते लिङ्गेन द्वारविशेषविनियोग क्रियत इति नात्रापि श्रुतिमन्तरेण गौणार्थविनियोगप्रसक्ति । यद्यपि प्रकरणाद्दुर्बलेय समाख्या, तथापि प्रबलेन लिङ्गेन तस्य बाधितत्वाल्लिङ्गेन पूषदेवताप्रकाशनार्थत्वेऽवगते तत्रानर्थक्यप्रसक्तौ अपूर्वसाधनत्वलक्षणतात्पर्यग्राहकतया उपयुज्यत इति प्रबललिङ्गोपष्टब्धत्वात्प्रबलेति भाव । **तदुक्तम्—**"यागानुमन्त्रणानीति समाख्या क्रतुयायिनी । तस्माच्छक्त्यनुसारेण प्राप्तिस्तद्देवते क्रतौ ॥" इति ॥

उत्कर्षस्यापीति ॥ केवलाग्निप्रकाशकस्य मनोतामन्त्रस्य केवलाग्निदेवत्ययागसबन्धबोधकप्रमाणान्तरस्याभावाल्लिङ्गमात्रेण तत्रोत्कर्षस्यासभवे प्रकरणावगतक्रतुसबन्धनिर्वाहाय तत्रैवाग्निपदेनाग्नीषोमलक्षणया जघन्यार्थे विनियोग इत्यर्थ । यदात्वानर्थक्यतदङ्गन्यायसहकृतज्योतिष्टोमप्रकरणमेव ज्योतिष्टोमीयपश्वङ्गमेष इति सामान्यसबन्धबोधकमिति लिङ्गादाग्नेयसवनीयपशावुत्कर्ष प्राप्नोतीत्यालोच्येत, तदातु "यद्यप्यन्यदेवत्य पशुराग्नेय्येव मनोता कार्ये"ति वाक्ये तृतीयाद्यश्रवणेन श्रुतित्वासभवाद्वाक्यस्यच लिङ्गबाध्यत्वेनोत्कर्षनिषेधप्राप्तावपि एवकारस्य कार्येवेत्येव व्यवहितान्वयेनैवकारश्रुत्या, **अथवा** वक्ष्यमाणरीत्या ब्राह्मणवाक्यत्वेन प्राबल्याल्लिङ्गबाधोपपत्त्या उत्कर्षनिषेधादुत्कर्षस्याप्यसभव इति व्याख्येयम् । यद्यप्यस्य वाक्यस्य आग्नेयीपदसमभिव्याहृतैवकारेण वायव्ये पशौ चोदकप्राप्ताग्नेयमन्त्रस्य स्थाने आग्नेयमन्त्रप्रसक्तिरूपोहनिषेधकत्वोपपत्त्या नोत्कर्षनिषेधकत्वमित्यभिप्रेत्यैव "मनोतायां तु वचनादविकार" इति दाशमिकाधिकरणप्रवृत्ति, तथाप्यस्य वाक्यस्योत्कर्षनिषेधकत्वेन प्राकरणिकफलार्थत्वसभवेऽप्राकरणिकफलार्थत्वकल्पनायोगादुत्कर्षनिषेधकत्वमेव युक्तम् । दाशमिकाधिकरण ज्योतिष्टोमे आग्नेय पशुर्नेति क्त्वाचिन्तया द्रष्टव्यम् । अतएवोक्त तन्त्ररत्ने—'तथासत्यप्रसक्तोत्कर्षनिषेधायोगादुक्तवचनस्यानूहपरत्वमिति । अतो युक्तमुक्त—**यथा मनोतादाविति** ॥ प्रयोजनमुलपतृणच्छेदनेऽपि बर्हिर्देवसदनमिति मन्त्र पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते नेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति प्रथम मुख्यार्थ एव लिङ्गविनियोगाधिकरणम् ॥

पूर्वत्र गौणसामर्थ्यस्य विनियोजकश्रुतिकल्पनया विनियोजकत्वनिराकरणेन लिङ्गस्य मुख्यार्थ एव विनियोजकत्वे उक्ते ऐन्द्र्या लिङ्गस्य गौणेऽर्थे विनियोजकश्रुतिसहायतयापि प्रसक्तस्य विनियोजकत्वाभावस्येहापवादकरणादापवादिकीमनन्तरसङ्गति तथा सशय पूर्वाधिकरणसिद्धान्तेनैव पूर्वपक्षोत्थानात्पार्थक्येन पूर्वपक्षच स्पष्टत्वादनुक्त्वा "वचनात्त्वि"ति यथासूत्र सिद्धान्तमेव प्रतिजानीते—**यत्रत्विति** ॥

—यथा अग्नौ, "कदाचनस्तरीरसीत्यैन्द्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत" इत्यादौ, तत्र गौण एव गार्हपत्ये विनियोग ॥

अथैन्द्येत्युपक्रमस्य तद्धितश्रुत्या मुख्यसामर्थ्योज्जीवनाज्जघन्यद्वितीयाया एव तदनुरोधेन प्रतियोगित्वे लक्षणा गार्हपत्यसमीपे स्थित्वेति, गुणभूतप्रातिपदिक एव वा यज्ञसाधनत्वसादृश्याद्गौण्या गृहपतिमत्त्वयोगेन वेन्द्रप्रकाशकत्वम् । अस्तु वा रूढत्वादग्नेरेव धातुवाच्यसमीपस्थिति प्रति कर्मत्वम्, नतु मन्त्रसाध्याभिधान प्रति, तस्याशाब्दत्वात् । नच "उपान्मन्त्रकरण" इति स्मृत्या आत्मनेपदविधानेन धातोर्मन्त्रकरणार्थकत्वावगतेस्तस्याभिधानलक्षकत्वावगति, आत्मनेपदबलेन समीपस्थितेरभिधानप्रयोजनकत्वावगतेर्मन्त्रस्य स्वसाध्याभिधानाङ्गत्वसबन्धेन समीपस्थितिविशेषणत्वोपपत्तेरभिधानलक्षणाया प्रमाणाभावात् । अतश्च शक्यार्थ एव समीपस्थितो गार्हपत्यस्य कर्मत्वम्, इन्द्रस्य त्वार्थिकेऽभिधाने इति न विरोध । यथा चास्य धातो सकर्मकत्व तथा कौस्तुभ एव प्रपञ्चितम् । अत कथ मन्त्रस्य गौणेऽर्थे विनियोग इति चेन्न,

ऐन्द्येति तद्धितेनैकपदे विशेष्यतया प्रतिपाद्यमानस्य मन्त्रस्य चयनानुपयोगीन्द्राङ्गत्वबोधकत्वानुपपत्ते । अतस्तस्य शक्यबोधकालीनेन्द्रप्रकाशकत्वानुवादत्वेनाप्युपपत्तेर्न द्वितीयादो तद्बलेन लक्षणाश्रयण रूढित्यागो वा । नच समीपस्थिति प्रति अग्ने कर्मत्वम्, तथात्वे तस्याभिधान—

अत्र भाष्यकारेण "निवेशन सङ्गमनो वसूना विश्वारूपाऽभिचष्टे शचीभि । देव इव सविता सत्यधर्मेन्द्रस्य समरे वसूनामित्यैन्द्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते"इत्युदाहृतम् । तदुपमानार्थीयेन नकारेणैन्द्रस्योपमानतया निर्देशादिन्द्रस्याप्राधान्यावगते "ध्रुवोध्वरस्तथा सोम आपश्चैवानिलो नल । प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्तिता ।" इत्यनलशब्दवाच्यस्याग्ने वसुत्वस्मरणादुक्ताना मध्येऽग्निर्नाम वसुरिन्द्र इव सग्रामे स्थितवानित्यग्निस्तुतिप्रतीते "वसूना पावकश्चास्मी"ति चाग्नेरेव वसुश्रेष्ठत्वस्मरणात् तत्समीपेऽन्येषा वसूना सङ्गमनाद्वसुसगमनत्वेनाप्यग्नेरेव स्तुतिप्रतीतेरैन्द्रीत्वेनोदाहार्यत्वानुपपत्तेरयुक्तमित्युपेक्ष्य बलाबलाधिकरणभाष्यलिखितशाखान्तरपतितमैन्द्रमन्त्रमुदाहरति—**यथाग्नौ कदाचनेति** ॥ ततश्च तस्य मन्त्रलिङ्गस्य स्वरसतो गार्हपत्यमिति द्वितीयाश्रुत्युपष्टम्भकतया सिद्धान्तविपरीतत्वान्नोदाहरणत्वम् ॥

यत्तु—न्यायसुधाकृता बलाबलाधिकरणे श्रुत्या लिङ्गबाधस्य वक्ष्यमाणत्वान्मन्त्रस्य स्वरससामर्थ्यानालोचनेनैव देवतार्थतद्धितश्रुत्या प्राधान्यावगमात् "रामरावणयोर्युद्धमि"तिवचानन्यचरितत्वेनेन्द्रस्यापि इन्द्रोपमानरूपस्तुतिसभवात्तदुदाहरणोपपत्ति—**इत्युक्तम्** । तन्मन्त्रस्य स्वरससामर्थ्यत्यागेन स्वस्यैव स्वोपमानकत्वकल्पनया गौणसामर्थ्यमादाय ऐन्द्रीत्वोपपादने तस्य तद्धितश्रुत्युपष्टम्भकत्वेन तद्धितश्रुत्युपष्टब्धलिङ्गेन कारकश्रुतिसकोचानुपपत्ते पूर्वपक्षायोगान्मन्त्रस्वरससामर्थ्यालोचनेनाग्निप्रकाशकत्वस्यैवापत्त्या गौणार्थविनियोगरूपसिद्धान्तविपरीतत्वादयुक्तम् ॥, नच कदाचनेति पृथगुदाहरणे बलाबलाधिकरणेन पोनरुक्त्यम् इह श्रुतिसहायेन गौणार्थे विनियोगे उपपादिते तत्र केवललिङ्गमात्रेण ऐन्द्र्यङ्गत्वमस्तु इति शङ्काया निरसनीयत्वेन तत्परिहारोपपत्ते, अत इदमेवोदाहर्तु युक्तमिति भाव ॥

गार्हपत्य इति ॥ अग्नाविति शेष । गार्हपत्यमिति द्वितीयाश्रुत्या विरोध दर्शयितु पूर्वपक्षी प्रत्यवतिष्ठते—**अथेति** ॥ **स्थित्वेतीति** ॥ इतिशब्देन ऐन्द्र प्रकाशयेदिति शेषपूरण सूचितम् । गृहपतेरयमिति व्युत्पत्त्या गार्हपत्यशब्द इन्द्रमप्यभिवदितु समर्थ इत्याह—**गृहपतिमत्त्वयोगेनेति** ॥ गृहपतिसबन्धित्वयोगेनेत्यर्थ ॥

ननु—वाच्यस्य तिष्ठतिधात्वर्थस्याऽकर्मकत्वात्कथ तत्र कर्मत्वेनाग्नेरन्वय इत्यत आह—**यथाचास्येति** ॥ "अकर्मकाच्चे"त्येतदुत्तरसूत्रेणाकर्मकात्तिष्ठतेरात्मनेपदविधानेनास्मिन्सूत्रे तिष्ठतिवाच्यस्याप्यर्थस्य सामीप्यरूपफलावच्छिन्नत्वेन सकर्मकत्वविवक्षणेन सामीप्यस्य प्रतियोगितासबन्धेनाग्न्याश्रयत्वेनाग्ने कर्मत्वेनान्वयोपपत्तिरिति कौस्तुभे प्रपञ्चितमित्यर्थ ॥

द्वितीयाश्रुत्या गार्हपत्यार्थत्वावगमेन न मुख्यार्थविनियोगसभव योग्यताज्ञानाभावेऽपि प्रतिबन्धकीभूतायोग्यतानिश्चयाभावमात्रेण शाब्दबोधस्य सभवेन श्रौतविनियोगोपपत्तेस्तस्यैव बलवनस्तात्पर्यग्राहकस्य सत्त्वेन मन्त्रगतैन्द्रशब्दे यज्ञसाधनत्वसादृश्यादिधात्वर्थायोगाद्वा जघन्यवृत्त्याश्रयणे बाधकाभावात् । नहि द्वितीयाश्रुत्या गार्हपत्याङ्गत्वबोधस्येव तद्धितश्रुत्या मन्त्रस्येन्द्राङ्गत्वबोध सभवति । तद्धितोक्तस्य प्राधान्येन प्रतिपाद्यत्वरूपदेवतात्वस्य विशेष्यतया प्रतिपाद्यमन्त्र प्रति विशेषणतया प्रतीयमानत्वेन विपरीतविशेषणविशेष्यभावकल्पना विना इन्द्राङ्गत्वस्य शीघ्रमप्रतीतेरिन्द्रोद्देशेन मन्त्रविधावेकप्रसरताभङ्गापत्तेश्च, 'इन्द्रस्य चयनेऽनुपयोगेनोद्देश्यत्वानुपपत्तेश्च । अतस्तद्धितश्रुत्या द्वितीयाश्रुतिबाधायोगाद्गार्हपत्याभिधानार्थत्वमेव युक्तमित्यभिप्रेत्य दूषयति—**नेति** ॥ **अतस्तस्येति** ॥ तद्धितस्येत्यर्थ । **रूढित्याग इति** ॥ गार्हपत्यशब्दस्य "सज्ञाया धेनुष्या"इत्यत सज्ञायामित्यनुवृत्तौ "गृहपतिना सयुक्तेञ्य"इत्यनुशासनेन ञ्यप्रत्ययान्तत्वेनाग्नौ रूढत्वप्रतीतेर्न त्याग इत्यर्थ ॥

यत्तु समीपस्थितिं प्रति गार्हपत्यस्य कर्मत्वमभिधान प्रति इन्द्रस्येत्युक्त तदनूद्य दूषयति—**नचेति** ॥ **तथात्व इति** ॥ अस्मिश्च पक्षे मन्त्रस्यौपचारिककरणत्वापत्ते समीपस्थितेश्च गार्हपत्यसस्कारार्थत्वे इन्द्राभिधानार्थत्वायोगान्मन्त्रस्य तद्द्वारा

प्रत्यप्यङ्गत्वे उद्देश्यानेकत्वकृतवाक्यभेदापत्तेरात्मनेपदविरोधेन च धातुनैव स्वशक्यार्थविशिष्टाभिधानलक्षणाऽवश्यम्भावाद्विशेष्यभूतेऽभिधान एव मन्त्रस्य करणत्वप्रतीतेर्गार्हपत्यस्य च चयनसंस्कार्यस्य कर्मत्वप्रतीतेरर्थाच्च सामीप्यप्रतियोगित्वेन तस्यैव ग्रहणोपपत्तेस्तात्पर्यग्राहकब्राह्मणानुरोधेन मन्त्रस्यैव गौण्या वृत्त्या गार्हपत्ये विनियोग इति सिद्धम् ॥ २ ॥ १७ ॥ इति द्वितीयं श्रुतिवशात् गौणेऽप्यर्थे मन्त्रविनियोगाधिकरणम् ॥

(३ अधिकरणम् ।)

तथा ॥ दर्शपूर्णमासयो हविष्कृदेहीतित्रिरवघ्नन्नाह्वयति इति श्रुतम् । तत्र नाय मन्त्र आह्वानाङ्गम्, तस्य "पत्न्येव हविष्कृदुपोत्तिष्ठति सा देवानभिद्रुत्यावहन्ती"ति वचनानुसारेणाभावप्रतीते । अत इति करणेनावघाताङ्गमेव । अतश्चास्मिन्वाक्ये त्रिरभ्यासपुस्त्वमन्त्रविशिष्टावघातविधिरेव । पत्नीवाक्ये च गुणादेव कर्मान्तरविधि । तयोश्चावघातयोर्व्रीहीनवहन्तीत्यनेन संस्कार्यसंबन्धेऽपि दृष्टार्थत्वाद्विकल्प । पत्नीकर्तृकेऽवघाते चावरक्षोदिव इति मन्त्र । अतश्चानेन वाक्येनावघाते गौण एवाय मन्त्रो विनियुज्यते । गौणत्वोपपादन कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । आह्वयतिश्च तदाचष्टे इत्येव शक्यार्थबोधकालीनाह्वानप्रकाशनानुवाद इति प्राप्ते—

औपचारिककरणत्वस्याप्यनुपपत्तेरात्मनेपदानुरोधेन वा इन्द्राभिधानार्थत्वाङ्गीकारे गार्हपत्यस्याग्रे उपयोगेनेप्सिततत्वात् सक्तुवदनीप्सितकर्मत्वाङ्गीकारे च उद्देश्यानेकत्वनिमित्तवाक्यभेदापत्तेस्तृतीयान्त द्वितीयान्तच पद यथाश्रुतमङ्गीकृत्य आत्मनेपदतात्पर्यग्राहकानुरोधेन धातुनैव स्वशक्यार्थविशिष्टाभिधानलक्षणया तत्रैव गार्हपत्यस्य कर्मत्वेन मन्त्रस्यच करणत्वेनान्वयाङ्गीकारो युक्त । गार्हपत्यस्यच साधनत्वेनोपयोगाभावेऽपि संस्कार्यत्वेन तत्सत्त्वादभिधानकर्मत्वोपपत्त्या तदनुरोधेन मन्त्रगतेन्द्रपदस्य गार्हपत्यपरत्व कथञ्चिदाश्रित्य सिद्ध श्रुतिबलाद्गौणार्थविनियोग इत्यर्थ । प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति द्वितीयं लिङ्गस्य श्रुतिबलाद्गौणार्थेऽपि विनियोजकत्वाधिकरणम् ॥ (ऐन्द्र्यधिकरणम्)

दर्शपूर्णमासयोरिति ॥ सिद्धान्ते मन्त्रस्य लिङ्गादाह्वानाङ्गत्वे सामान्यसंबन्धबोधकप्रमाणप्रदर्शनाय दर्शपूर्णमासयोरित्युक्तम् । **हविष्कृदेहीति** ॥ देवानामर्थे या हवि सपादयति सा पत्नी हविष्कृत्तामेना संबोध्य अध्वर्युरेहीति ब्रूते । तमिम मन्त्रमध्वर्युस्त्रिरुच्चार्यावघात कुर्वन्नाह्वयतीत्यर्थ । अत्रच यथा श्रुत्या पूर्वाधिकरणे गौणार्थविनियोगो मन्त्रस्योक्त, तद्वदेव वाक्येनापि तत्र प्रसक्तस्य विनियोगस्योहापवादकरणादापवादकीमनन्तरसङ्गतिच स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वसिद्धान्तहेतुपरसूत्रगत तथाशब्द व्याख्यास्यन् पूर्वपक्षमाह—**तत्रेति**॥ "पत्न्येव हविष्कृदुपोत्तिष्ठति देवान् ऋषीन् पितॄन् साभिद्रुत्याऽवहन्ती"ति वाक्यान्तरे पत्नी स्वयमेवोत्तिष्ठति नाहूतेत्यर्थकेवकारेण पक्षप्राप्ताह्वाननियमाभावप्रतीतेराह्वानविध्यन्तरस्यान्यथासिद्धस्यादर्शनादविहिताह्वानस्मारकतया मन्त्रस्याङ्गत्वेन विधानानुपपत्ति तावद्दर्शयति—**तस्य पत्न्येवेति** ॥

एतेन—मन्त्रे त्रिरभ्यासविधे सहायार्थत्वात् तस्य प्राप्तावघातकालानुवाद इत्यपि—**अपास्तम्**, आह्वानाङ्गतया मन्त्रस्याप्राप्तेस्तत्र त्रिरभ्यासवृत्त्यनुपपत्ते काललक्षणापत्तेश्च । अत परिशेषात् "लक्षणहेत्वो क्रियाया" इति सूत्रेण प्रयोजकत्वापरपर्यायहेतावपि शतृप्रत्ययस्मृतेरभिचरन्यजतीतिवन्मन्त्रस्यावघातभावनाङ्गत्वमेव, कृदुपात्तभावनायामपि कारकान्वयस्य व्युत्पन्नत्वे सुतरामितिकरणपरामृष्टमन्त्रस्य करणतयान्वयोपपत्तेरित्यभिप्रेत्याह—**अत इति** ॥ प्राप्तावघातोद्देशेन त्रिरभ्यासमन्त्रयोर्विधाने वाक्यभेदापत्तिं परिहरति—**अतश्चेति** ॥ अवघातस्य वितुषीभावपर्यन्तमनुष्ठानावश्यकत्वेन तत्र त्रिरभ्यासविध्यनुपपत्तावपि तत्र मन्त्रद्वारा पुस्त्वस्यैव क्रियान्वयोपपत्ते शाखाभेदेन क्वचित्त्रिरभ्यासयुक्तमन्त्रपाठेन त्रिरभ्यासप्राप्तावपि शाखान्तरे सकृत्पाठेनाप्याम्नानान्नियमविधया त्रिरभ्यासादिविशिष्टावघातविधिरेव । नह्यत्र पत्नीवाक्येनावघात प्राप्यते, तत्र समाख्याप्राप्ताध्वर्युकर्तृकत्वस्य पत्नीकर्तृकत्वेन बाधेनावघ्नन्निति पुस्त्वानुवादानुपपत्ते । अतो विशिष्टविधानान्न वाक्यभेद इत्यर्थ । अतएव गुणात् पत्नीवाक्येऽवघातान्तरविधिरित्याह—**पत्नीवाक्ये चेति** ॥ अत्रच "विधिकोपश्चोपदेशे स्या"दिति सिद्धान्तगुणसूत्रेण मन्त्रस्यावघाताङ्गत्वे "अव रक्षो दिव सपत्न"मिति मन्त्रान्तरस्यापि विधानाद्धविष्कृन्मन्त्रस्य पक्षे बाध पूर्वपक्षे आपादितस्त परिहरति—**पत्नीकर्तृकेति** ॥ एवच आह्वयतिपरलिङ्गविशिष्टावघातविधि, धात्वाख्याताशश्चानुवाद इत्यभिप्रेत्योपसंहरति—**अतश्चेति** ॥

ननु अवघातस्याचेतनस्य हविष्कृत्त्वानुपपत्ते सुतराचेति शब्दार्थान्वयानुपपत्तेरवघाते मन्त्रस्यासामर्थ्यात्कथ विनियोग इत्यत आह—**गौण एवायमिति** ॥ **गौणत्वोपपादनमिति** ॥ अचेतने स्वातन्त्र्यलक्षणकर्तृत्वासंभवेऽपि स्थाली पचतीतिवद्वैवक्षिकेण स्वातन्त्र्येण कर्तृत्वोपपत्त्या हविष्कृत्त्वसंभवात्तत्रैव चेतनत्वमारोप्य अवघात त्वमेहि सपन्नो भवेत्यर्थेन हविष्कृत्स्थालीसंबन्धिहवि संपत्तिहेतुलक्षणयोगेन हविष्कृदेहीत्यनेनावघातप्रकाशनोपपत्तिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थ । मन्त्रस्याह्वानानङ्गत्वे आह्वयत्यन्वयायोगशङ्कापरिहारायाह—**आह्वयतिश्चेति** ॥ हविष्कृदेहीति मन्त्रेणैहीतिशब्दोच्चारणादध्वर्युराह्वानमाचष्ट इत्यर्थे "तत्करोति तदाचष्टे" इति स्मृत्या णिच व्युत्पाद्याह्वयतिप्रयोगोपपत्ते शक्यार्थबोधकालीनाह्वानप्रकाशनानुवादादाह्वयत्यन्वयोपपत्तिरित्यर्थ ॥

मुख्य एवाह्वाने विनियोगसम्भवे मन्त्रस्याह्वयतिपदस्य च गौणत्वकल्पनाया प्रमाणाभावात् । मान्त्रवर्णिकविनियोगविधिकल्पनया सध्यासमित्यादिना ग्रहणादेरिवाह्वानस्यापि नियमेन प्राप्तत्वात् । पत्न्येवेत्यस्य तु नायमर्थो यत्त्वयमेवोत्तिष्ठति न त्वाहूतेति, अपितु पत्न्येव नान्येति । अतो नेदमपि तदभावबोधकम् । अतश्चाह्वाने मन्त्रस्य लिङ्गादेव प्राप्तत्वादाह्वानस्य च सहायार्थत्वेनावघातकाल एव प्राप्तेरवघ्नन्नित्यस्याप्यनुवादकत्वात् केवल त्रिरभ्यासमात्र विधी-

वचनस्य मुख्याह्वानसबन्धेनाप्युपपत्ते मुख्यविशेष्यभूताह्वानभावनासबन्धस्याभ्यर्हितत्वात् त्रिरित्यस्यावघातेऽन्वयानुपपत्त्या अश्रुतमन्त्रपाठक्रियाविषयत्वापत्ते धातो साधुत्वपार्थ्यविशिष्टविधिगौरवाद्यापत्ते विना कारणमाख्यातस्याचष्ट इत्यर्थलक्षणापत्तेर्नावघाते गौणे विनियोग, किंतु आह्वान एवेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**मुख्य एवेति** ॥ आह्वानस्याविहितत्वान्न तदङ्गत्वेन मन्त्रविधि सम्भवतीत्याशङ्कामपाकरोति—**मान्त्रवर्णिकेति** ॥ यथा सोमपात्रमगृहीत्वापि सोमभक्षणप्राप्ते "रश्विनोस्त्वा बाहुभ्या॰ सध्यास"मिति मन्त्रवर्णप्रकाश्यत्वानुपपत्त्या ग्रहणनियमविधि प्रकल्प्य तत्र मन्त्रविनियोग कल्प्यते, एवमिहापि तत्प्रकाश्यत्वानुपपत्त्या आह्वाननियमविधिकल्पनया आह्वानस्य विधेयत्वावगमात्तदङ्गत्वेन मन्त्रविधानोपपत्तिरित्यर्थ । **एतेन**—नित्यप्राप्तत्वेऽपि प्रथनादिवदध्वर्युकर्तृकत्वसिद्ध्यर्थमाह्वानस्याप्यत्र विधिरिति न्यायसुधाकारोक्त—**अपास्तम्**, विधेयान्तरसत्त्वे सम्भवत्प्राप्तिकाया क्रियाया विधौ गौरवात्, मन्त्रपाठस्याध्वर्युकर्तृकत्वे पृथक्प्रयत्नानापाद्ये आह्वानेऽध्वर्युकर्तृकत्वस्याप्यर्थत प्राप्तेश्च । प्रथनस्यतु प्रकाशरूपमन्त्रव्यापारतोऽत्यन्तभिन्नत्वात्क्रियान्तररूपत्वेन मन्त्रस्याध्वर्यवसमाख्ययाऽध्वर्युकर्तृत्वनियमेऽपि न तत्करणत्वेनाध्वर्यवनियम सिध्यति । आह्वानस्यतु परागमनानुकूलस्वाभिप्रायप्रकाशनरूपत्वात् तस्य चेद मन्त्रव्यापाररूपत्वेन मन्त्रोच्चारयितृव्यतिरिक्तेनानुष्ठातुमेवाशक्यत्वान्मन्त्रस्याध्वर्युकर्तृकत्वेनैव आह्वानस्य तत्कर्तृकत्वसिद्धिरिति वैषम्यान्न तत्सिद्ध्यर्थमपि विधिरावश्यक इत्यर्थ ॥

पत्न्येवेत्येवकारेणाह्वाननियमनिवृत्तिप्रतीत्याशङ्का निरस्यति—**पत्न्येवेति** ॥ **नान्येति** ॥ **एतेन**—पत्न्या वाक्यान्तरेण कर्तृत्वेन विधानात्समाख्याप्राप्ताध्वर्युकर्तृकत्वस्य बाधावगतेरध्वर्योरुलूखलकृष्णाजिनानुत्सर्गविधानात्तद्द्वारान्वारम्भकर्तृत्वेऽपि कर्तृत्वोपचारेण तत्कर्तृकत्व—**सूचितम्** । **सहायार्थत्वेनेति** ॥ पत्न्या बहुपदार्थानुष्ठानेन श्रान्तस्याध्वर्योरवसरदानेन सहायत्वादन्यपदार्थकालेऽपि तत्प्राप्नोति, तथापि हविष्कृत्त्वेन तदाह्वानस्य हविष्करणार्थत्वप्रतीतेस्तस्य चावघातमारभ्य प्रवृत्तेरवघातकाल एव प्राप्तत्वादनुवाद इत्यर्थ । यद्यप्यवघ्नन्नित्यत्र काललक्षणाऽऽपतति, तथापि "लक्षणहेत्वो क्रियाया" इति सूत्रेण शतु 'शयाना भुञ्जते यवना' इत्यत्रेव लक्षणार्थत्वप्रतीते अवघातकर्तृत्वावस्थापन्नस्याह्वानकर्तृत्वावगतेरन्वारम्भद्वारा अध्वर्युकर्तृकवर्तमानावघातस्य कालिकसबन्धेनाह्वानचिह्नत्वप्रतीतेरवघातकाले आह्वयतीत्यर्थात्काललक्षणा शतृप्रत्ययोपात्तलक्षणत्वघटकतयाऽनुशासनशिष्टत्वान्न दोषावहा ॥

वस्तुतस्तु—अनुत्सर्गमात्रेणावघातकर्तृत्वासम्भवादन्वारम्भद्वारा तदाश्रयणेऽवघ्नन्तो लक्षणापत्तेर्नाय लक्षणे शतृप्रत्यय, किंतु हेतावेव । ततश्चावघातार्थमाह्वयतीत्यर्थादाह्वानकर्तृत्वसमानाधिकरणावघातकर्तृत्व प्रयोजकत्वरूपमेवाश्रयितु युक्तमित्यवघातफलाह्वानस्यावघातकाल एव प्राप्तेर्विनैव लक्षणामवघात कारयन्नाह्वयतीत्यर्थे न कश्चिद्दोष इति भाव ॥

यत्तु—प्रकाशकाराणामन्वारम्भविधानेनावघातेऽध्वर्युकर्तृत्वोपपादन—तत्, कस्मिंश्चिदपि सूत्रे पत्न्याऽन्वारम्भविध्यदर्शनादयुक्तमित्युपेक्षित पूज्यपादै ॥

मम तु प्रतिभाति—त्रिरवघ्नन्निति सिद्धानुवादेनावघाते अध्वर्यो कर्तृत्वाभ्यनुज्ञानादवघात कुर्वतैवाहूतया पत्न्या द्वितीयावघातानुष्ठानोपपत्तेरेवकारस्य सहायमात्रनिषेधकत्वेनोभयकर्तृत्वाविरोध एव कात्यायनसूत्रसवादी युक्त । तावतापि गौणेऽवघाते न मन्त्रविनियोग इति मीमासकसिद्धान्तस्याक्षति । अतएव कातीयाना पूर्वमध्वर्युकर्तृकमवहननमपर चाह्वानोत्तर पत्नीकर्तृक चेत्यनुष्ठान दृश्यते । एवच शतृप्रत्ययस्य लक्षणत्वार्थादिकल्पनमपि नाश्रित भवतीति । आवितुपीभावमवघातानुष्ठाने मध्ये सहायार्थमाह्वान दृष्टार्थमपि भवतीति ॥

त्रिरभ्यासमात्रमिति ॥ सोऽपिच क्रियाभ्यावृत्तिगणनार्थकृत्वसुच्प्रत्ययान्तत्रिशब्दबलादाह्वानक्रियायामेव विधीयते । तत्रच मन्त्रस्य वेदिप्रोक्षणमन्त्रन्यायेन सहकृत्पाठे प्राप्तेऽपि प्रोक्षणवदाह्वानस्य मन्त्रपाठातिरिक्तप्रयत्नानापाद्यत्वेनार्थान्मन्त्रस्यैव त्रिरावृत्ति फलति । **एतेन**—यत् न्यायसुधाकृता व्यवहितसबन्धमादाय मन्त्रस्यैव त्रिरावृत्तिविधानमुक्त तत्—**अपास्तम्**, त्रिरभ्यासस्य शब्दतो व्यवहितस्यापि सुच्प्रत्ययश्रुत्यैव कारकविभक्तिश्रुत्येवाह्वानक्रियासबन्धलाभादव्यवहितेनापि मन्त्रेण सबन्धानुपपत्ते । अत आह्वानस्य दृष्टार्थत्वाल्लोकवदेव द्वि त्रिश्चतुर्वापि प्राप्तौ त्रिरभ्यासांशेऽपि नियमविधित्वलाभात्त्रिरभ्यास आह्वाने विधीयत इत्यर्थ ॥

सिद्धान्तमुपसहरति—**इतीति** ॥ एवच गौणार्थविनियोगस्य वाक्यकृतस्य लिङ्गेन बाधान्मुख्य एवार्थे विनियोग । ऐन्द्या तु श्रुत्या लिङ्गबाधाद्गौणार्थे विनियोग इति सिद्धमित्यर्थ

प्रयोजन पूर्वपक्षे पत्नीकर्तृकस्याध्वर्युकर्तृकावघातस्यच विकल्पे सति हविष्कृन्मन्त्रोऽध्वर्युकर्तृकावघाते "अव रक्षो दिव'

यते, त्रिरभ्यासपुंस्त्वविशिष्टावघातसमानकालत्वैव वाह्वानोद्देशेन विधीयत इति न गौणेऽवघाते विनियोग ॥३॥१८॥

इति तृतीयं हविष्कृदधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम् ।)

तथोत्थान ॥ सोमे, "उत्तिष्ठन्नन्वाहाग्नीदग्नीन्विहरे"ति। तथा "व्रत कृणुतेति वाच विसृजति।" दर्शपूर्णमासयो, "प्रणीता प्रणेष्यन्वाच यच्छति ता स—हविष्कृता विसृजती' ति श्रुतम्। तत्रापि पूर्ववदेव मन्त्राणा मुख्येऽर्थे विनियोगो ननु गौणयोरुत्थानवाग्विसर्गयो । प्रबलस्यापि ब्राह्मणवाक्यस्य कालविधायित्वेनाप्युपपत्तौ गौणत्वतात्पर्यग्राहकत्वाभावात्। नच लक्षणा, शतृप्रत्ययस्य कालिकसबन्धेन लक्षणार्थत्वमङ्गीकृत्य श्रुत्यैवान्वयोपपत्ते। अतश्चोत्थानकाले विहरणमन्त्र पठनीय इति कालविधिरेवायम्। व्रत वृणुतेत्यत्रेतिकरणस्यापि मन्त्रस्वरूपमात्रपरत्वात्कालिकसबन्धस्यैव ससर्गविधया भानोपपत्तेर्न लक्षणा। हविष्कृद्वाक्ये तृतीयायास्तु वाग्यमापेक्षितावधिसमर्पकत्वेन तदेकवा

इति पत्नीकर्तृक इति व्यवस्था सिद्धान्ते त्वेकस्मिन्नेव पत्नी कर्तृकावघाते "अव रक्षो दिव" इति मन्त्र, हविष्कृन्मन्त्रस्त्वाह्वाने इति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति तृतीयं हविष्कृदधिकरणम् ॥

उत्तिष्ठन्निति ॥ बहिष्पवमानदेशादुत्तिष्ठन्नित्यर्थ । सामान्यसबन्धकारिप्रमाणसत्त्वसूचनाय सोम इत्युक्तम् । **विहरेति** ॥ इतिकरणेन प्रभृत्यर्थकेन "बर्हि स्तृणाहि, पुरोडाशानलकुर, पशु नो देही"त्यन्तस्य सग्रह । "व्रत कृणुतेती"तिशब्दो मन्त्रस्वरूपपर । सौत्रविसर्गशब्देन "वाच विसृजती"तिवदन्यस्यापि विसर्गस्योपादानसभवादेकादशे भाष्ये "वाग्विसर्गो हविष्कृता बीजभेदे तथा स्या"दित्यधिकरणे हविष्कृद्ग्रहण च काललक्षणार्थमित्युक्तम्। तथा 'आह्वानमपीति चत् न कालविधिश्चोदितत्वादि"त्युक्त्वा सूचितत्वाचात्र भाष्येऽनुदाहृतमप्यन्यदुदाहरति—**दर्शपूर्णमासयोरिति** ॥ ता नियमिता वाच हविष्कृद्देहीति मन्त्रपाठकाले विसृजतीत्यर्थ ।

तत्र किमनयोर्वचनयोरुत्तिष्ठन्निति वाच विसृजतीति चोदिृतयानयोर्मन्त्रयोविधानादनयोर्मन्त्रयोगौणोत्थानवाग्विसर्गयोविनियोग, उत मन्त्रयोलिङ्गादग्निविहरणव्रतकरणरूपमुख्यार्थे विनियोग उत्थानव्रतमन्त्रयो कालार्थत्वनोपादानमिति सशय वक्ष्यमाणत्वेनातिदेशिकी सङ्गति पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षत्वात्पूर्वपक्षच स्पष्टत्वादनुल्लिख्याऽऽतिदेशिकसूत्रानुरोधात्सिद्धान्तमेवाह—**तत्रापीति** ॥

पूर्ववदेवेत्यनन सोऽत्रतथाशब्दसूचिता आतिदेशिकी सङ्गतिदर्शिता । तत्र पूर्वत्र मुख्यक्रियान्तरसत्त्वात्तस्याश्च सावुवमात्रार्थत्वे प्रमाणाभावादवघ्नन्नित्यस्य लक्षणा विनापि हेतुत्वाद्यथतयोपपत्तेस्त्रिरभ्यासस्यच विधेयान्तरसत्त्वेन प्रबलस्यापि ब्राह्मणवाक्यस्यान्यथोपपत्तिसभवाद्युक्तो लैङ्गिको विनियोग, प्रकृतेतु विधेयान्तराभावे उत्तिष्ठन्नितिशतृप्रत्ययस्य लक्षणार्थत्वमङ्गीकृत्य कालस्यव तव मते विधेयत्वाद्द्वियौ लक्षणापत्तरुत्थानस्यच सामर्थ्यात्करिष्यमाणदेशान्तरविहितकार्यार्थत्वेन कृतार्थस्य मन्त्रपाठार्थ वायोगेन शतृप्रत्ययस्य कारणत्वरूपहेतुत्वार्थकत्वासभवादगत्या फलत्वरूपहेतुत्वार्थकत्वमङ्गीकृत्य मन्त्रपाठस्यैव गौणसामर्थ्येनोत्थानाङ्गत्व युक्तम्। सभवतिचा नुत्थितेनाग्नीनामेधितु विहर्तु वा शक्यत्वादुत्थानस्याग्नीन्धनविहरणादिहेतो स्वातन्त्र्यविवक्षया मुख्यतत्कर्तृत्वोपपत्तेरग्नीच्छब्देनाभिधानम् ॥ नचाध्वर्यूत्थानस्याग्नीध्रकर्तृकाग्नीन्धनादि साधनत्वायोगात्तन्निमित्तकर्तृत्वविवक्षानुपपत्ति, विहरेत्यस्य प्रैषत्वे सति "प्रैषेषु पराधिकारा"दिति न्यायेनाध्वर्युकर्तृकताया बाधेऽपीह पूर्वपक्ष इतिकरणरूपवाक्यावगतोत्थानाङ्गत्वेन प्रैषत्वाभावेन आग्नीध्रकर्तृत्वाप्राप्त्या समाख्याप्राप्ताध्वर्यैव प्राप्तेर्बाधकाभावात् । **अतएव**—अग्निविहरणादिसाध्याभावाल्लोट प्राप्तकालतार्थतामङ्गीकृत्याग्निविहरणस्य प्राप्त काल इत्यर्थकतया "अग्नीन्विहरे"त्यस्याप्युपपत्ति ॥ व्रतवाक्येतु शतृप्रत्ययस्याप्यभावादितिकरणस्य वाक्यत्वेन लिङ्गापेक्षया दुर्बलस्यापि ब्राह्मणवाक्यत्वेन प्राबल्याद्युक्तमेव वाग्विसर्गाङ्गत्वम् । तत्रापि यथा भक्षानुवाके "वाग्जुषाणा सोमस्य तृप्यत्वि"ति भक्षयितृगत तृप्तिकर्तृत्व तृप्तिहेतुत्वास्यगताया वाच्युपचरित तथा "कृवि हिसाया" इति कृविधातोर्वाच्यहिसागतनाशकत्वसाम्याद्गौण्या भक्षणावगते यजमानपुरुषगत व्रतशब्दवाच्यकष्टवृत्त्यर्थपयोयवाग्वादिभक्षणकृतृत्व भक्षणहेतुत्वास्यगताया वाचि शक्यमुपचरितुम् । बहुवचनच वाच शब्दात्मकत्वाच्छब्दस्यच ताल्वादिपृष्ठस्थानेष्वभिव्यक्तेस्तात्वाद्यधिष्ठानभेदाभिप्रायेणापि शक्य योजयितुम्। लोटश्च वाचोऽप्रैष्यत्वेन प्रैषार्थत्वासभवेऽपि पूर्ववदेव प्राप्तकालतार्थताङ्गीकारात् हे वाक् व्रत भक्षयितु तव प्राप्त काल इत्यर्थेन सभवत्येव गौणार्थे वाग्विसर्गे विनियोग इति विशेषाशङ्कया सभाव्यमान पूर्वपक्ष निराकर्तुमाह—**ननु गौणयोरिति** ॥

इतिकरणस्येति ॥ तस्याव्ययत्वेन लुप्तविभक्तिकत्वाच्छक्त्या करणत्वानुक्ते लक्षणायाच कालिकसबन्धावच्छिन्नसप्तम्यर्थलक्षणाया एव युक्तत्वान्नानपेक्षिताङ्गाङ्गिभावपरत्वाश्रयण युक्तमित्येतन्मन्त्रपाठकाले वाच विसृजतीत्यर्थ एतेनेत्यर्थ । **एतेन**—इतिकरणस्य श्रुतित्वमङ्गीकृत्य पूर्वपक्ष श्रुत्या गौण मन्त्रविनियोग इति न्यायसुधोक्त—**अपास्तम्**।

क्यतोपपत्तौ वाक्यभेदे प्रमाणाभावादित्थंभूतलक्षणार्थता- वाङ्गीकृत्य कालविधिपरत्वम् । अतश्च तद्वाक्ययो पाठक्र- मावगततत्तन्मन्त्रपाठकाले वाग्विसर्ग कर्तव्य इति सोऽपि तत्र कालविधिरेव ॥ ४ ॥ १९ ॥ इति चतुर्थमुत्थाना- धिकरणम् ।

(५ अधिकरणम् ।)

सूक्तवाके ॥ दर्शपूर्णमासयो "सूक्तवाकेन प्रस्तर प्रह- रती"ति श्रुतम् । तत्र सूक्तवाकपदवाच्यस्य मन्त्रस्य इष्टदे- वताप्रकाशनेन कृतार्थत्वात् प्रस्तरप्रहरणस्य चोपयुक्तप्रस्तर- प्रतिपत्तित्वेन कृतार्थत्वात् "दर्शपूर्णमासाभ्यामिष्ट्वा सोमेन यजेते"तिवत्कालार्थ सबन्ध । तृतीया चेत्थंभूतलक्षणपरा सती सूक्तवाकस्य कालिकसबन्धेन प्रहरणोपलक्षणत्वेना- न्वय बोधयन्ती नानुपपन्ना । न चैव लक्षणा, तस्या अपि

इत्थंभूतलक्षणेति ॥ हविष्कृन्मन्त्रपाठज्ञाप्यत्वस्यैव विसर्गे उपपत्तेर्न स्वातन्त्र्येण तत्र करणतया मन्त्रविधान युक्तमि- त्यर्थ । एतच्च इत्थंभूतलक्षणार्थत्वाङ्गीकरण सहशब्दाभावे- ऽपि सिद्धान्तोपपत्तिप्रदर्शनमात्रार्थम्, **वस्तुतस्तु**—सह- शब्दश्रवणेन तद्योग एव तृतीयोपपत्तेर्मन्त्रपाठसमकालीनत्व- रूपसाहित्यस्यैव प्रतीते न मन्त्रकरणत्वाशङ्कापीति ध्येयम् । अतश्चोत्तरपदार्थविधिपाठक्रमेण यथोत्थानस्य कालो निर्ज्ञात- स्तथैव मन्त्रपाठक्रमेण व्रतहविष्कृन्मन्त्रयोरपि निर्ज्ञात इति तत्र तत्राप्राप्तकालविधानमेवेत्युपसहरति—**अतश्चेति** ॥ यद्यपि चाह्वानस्य मन्त्रपाठातिरिक्तपृथक्प्रयत्नानापाद्यत्वेनान्य- थानुपपत्त्या तत्त्यागार्थ वाग्विसर्ग प्राप्नोत्येवेत्यनुवादत्वमेव युक्तम्, ननु कालविधित्वम्, तथापि तन्मात्राशे वाग्यमबा- धेऽपि तदुत्तरमपि प्रसक्तस्य निवृत्त्यर्थमवधिरूपकालविधि- त्वमावश्यकम् । यद्यपिच पूर्वत्र कालानुवादादिहच विधे- यत्वात्तत्र पूर्वाधिकरणतातिदेशार्थता तथाशब्दोक्ता युज्यते, तथापि गौणे न विनियोग किंतु मुख्ये इत्येतावता सा- म्यन तदुपपत्तिरिति ज्ञेयम् ॥ प्रयोजन पूर्वपक्षे अग्नीन्मन्त्र उत्थानात्पूर्व प्रयोज्य । एव व्रतहविष्कृन्मन्त्रावपि वाग्विस- र्गात्पूर्व प्रयोज्यौ, करणत्वात्, सिद्धान्ते तु उत्थानकाले अग्नीन्मन्त्र, व्रतहविष्कृन्मन्त्रपाठसमकाल वाग्विसर्ग इत्यादि स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति चतुर्थमुत्थानाधिकरणम् ॥

दर्शपूर्णमासयोरिति ॥ मन्त्रस्य सामान्यसबन्धबोध- कप्रमाणप्रदर्शनार्थमेतदुक्तम् । "इद द्यावापृथिवी भद्रमभू"- दित्यादि "नमो देवेभ्य"इत्यन्तो निगदरूपो मन्त्र सूक्तवा- कस्तस्यच सूक्तवाकत्वमग्रे व्यक्तीकरिष्यते । तेन मन्त्रेण प्र- स्तर दर्भमुष्टिमग्नौ प्रक्षिपतीति वाक्यस्यार्थ ॥ तत्र गौणसा- मर्थ्यस्य श्रुतिसहायतया विनियोजकत्वेऽभिहिते मुख्यसाम- र्थ्यस्यापि तत्सहायतानिरूपणेन पूर्वोक्तस्य कालार्थसयोगस्ये- हापवादकरणेनच पादाध्यायासङ्गतौ तथा सूक्तवाकस्य का- लोपलक्षणतयाऽन्वयेन कालार्थ सबन्ध होत्राऽस्मिन्मन्त्रे पठ्यमाने तत्पाठकाले प्रस्तर प्रहरेदिति, अथवा सूक्तवा- कस्य करणतयाऽन्वयेन प्रहरणाङ्गमिति सशय च स्पष्टत्वाद- नुक्त्वा पूर्वपक्षमेवाह—**तत्रेति** ॥ **इष्टदेवतेति** ॥ आज्य- भागानूयाजान्तेषु कर्मसूद्दिष्टा अग्न्यादयो देवता इत्यर्थ । **उपयुक्तेति** ॥ "प्रस्तरे जुहूमासादयति सर्वा वा स्रुच" इति वाक्येन स्रुग्धारणे उपयुक्तप्रस्तरप्रतिपत्तित्वेनेत्यर्थ । कृता- र्थत्वमेव ह्याकाङ्क्षाविरहसपादनेनाङ्गाङ्गिसबन्धविघटकमित्यत- स्तमेव सूत्रोपात्ततया हेतुमाह—**कृतार्थत्वादिति** ॥ ए- वच चातुर्थिकन्यायेन कालार्थसबन्ध दृष्टान्तव्याजेन साधयति —**दर्शपूर्णमासाभ्यामिति** ॥

यद्यप्यत्र दृष्टान्त इव कालार्थसबन्धबोधक क्त्वाप्रत्ययो नास्ति, तथापि कृतार्थत्व पूर्वोक्तरीत्या कालार्थतापादने हेतु, क्त्वाप्रत्ययस्तु कालविशेषे पार्वापर्यरूपे नियामकमा- त्रमिति न दोष । कथ तर्हि करणत्वपरतृतीयोपपत्तिरि- त्यत आह—**तृतीया चेति** । "इत्थंभूतलक्षणे तृतीये"त्य- नुशासनेन गमकत्वरूपलक्षणार्थत्वेन सूक्तवाकवृत्तिगमकत्वा- भिधानात्तस्यच तत्कालीनत्वसपादनेन सभवात्तृतीयोपपत्ति रित्यर्थ ॥

लक्षणत्वार्थत्वे लक्षणापत्तिं निरस्यति—**नचैवमिति** ॥ **एतेन**—यत् ज्ञानजनकत्वरूपलक्षणत्वाभिधानेनैव ज्ञानक्रि- याया उपात्तत्वादनुपात्तज्ञानरूपक्रियाद्वारा क्रियासबन्धस्योपा- त्तभावनानिरूपितकरणत्वापेक्षया विलम्बितत्वेन कारकविभ- क्त्यपेक्षया इत्थंभूततृतीयाया दौर्बल्य पार्थसारथ्यादिभिरुक्त तत्—**अपास्तम्**, नापि गमकत्वस्याऽकारकत्वात् धात्वर्था- न्वयप्रतीते प्रधानभूतभावनानिरूपितकारकत्वापेक्षया दौ- र्बल्यम्, अकारकस्यापि निमित्तादेरनुष्ठाप्यत्वसबन्धेन भाव- नान्वयवद्गमकत्वस्याप्येककार्यकारणभावकल्पनालाघवानुरोधेन स्वजन्यभावनाज्ञानविषयतासबन्धेन भावनान्वयोपपत्तेस्तत्क- ल्प्यत्वादिति भाव ॥ एवच पूर्वोक्तप्रैषमन्त्रवदिह प्रकरणे म- न्त्रस्यान्वयानुपपत्तेर्न तदङ्गत्व मन्त्रस्य, नहि "इद हविरजुष- तावीवृधत महो ज्यायोऽकृते"ति मन्त्रभागस्य पुरोडाशसेवया वृद्धोऽग्नि स्वस्मिन्यजमान तेजोबाहुल्य कृतवानित्यर्थ प्रह- रणे सभवति, भूतनिर्देशानुपपत्ते, प्रतिपत्ते देवतानपेक्षणाच्च,

आनुशासनिकत्वेन शक्यत्वात्। अतश्चानुयाजोत्तर सूक्तवाकपाठात्तत्कालविशिष्ट प्रस्तरोद्देशेन प्रहरणमेव विधीयते, न तु सूक्तवाकस्य प्रहरणाङ्गत्वमिति प्राप्ते—

प्रचुरप्रयोगाल्लाघवाच्च करणत्व एव तृतीयाया शक्तिर्नतु इत्थंभूतलक्षणे, तस्यानुशासनिकत्वेऽपि लाक्षणिकत्वेनाप्युपपत्ते। अतश्च श्रुत्या प्रहरणाङ्गत्वस्याप्यवगते प्रहर्तिर्मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनया आश्रयिकर्मरूपहोमलक्षको न विरुध्यते। अत एव सूक्तवाक एव याज्येति यागलिङ्गमपि सङ्गच्छते। यद्यपि च नास्य मन्त्रत्वादिवदभियुक्तप्रसिद्धिविषयत्वाख्य मुख्य याज्यात्व सभवति, एवकारोपबद्धरकत्वमेव,

अत कालार्थ सबन्ध इत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**अतश्चेति** ॥ प्रस्तरप्रहरणस्य बर्हिषि प्रस्तरसादनानन्तर स्रुग्धारणकार्यार्थतया विनियुक्तप्रस्तरप्रतिपत्तिरूपतया विहितस्य स्रुग्धारणकार्यानिष्पत्तेरनिर्ज्ञातकालत्व व्यतिरेकेण सूचयितुमस्य निर्ज्ञातकालत्वोपपत्त्यर्थमनूयाजोत्तरमित्युक्तम्। अत एवाह—**तत्कालविशिष्टमिति** ॥

यद्यपि गमकत्वेऽपि तृतीयाया शक्ति, तथापि प्रहरतिभावनाया यथा कारकाकाङ्क्षा न तथा गमकापेक्षया, अत आकाङ्क्षितान्वयसिद्ध्यर्थं करणत्वेनैव कृतार्थस्यापि **नास्ति वचनस्यातिभार इति** न्यायेनान्वयाश्रवण युक्तम्। किमुत तत्रापि शक्तिकल्पने प्रमाणाभावाल्लक्षणैवेति विना करण तदाश्रयण न युक्तमिति चाभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**प्रचुरेति** ॥ **यत्तु**—प्रहरणभावनायामन्वयायोग्यत्वमुक्तम्, तत् अजुषतेत्यस्य पुरोडाशादिविषयत्वेऽप्यग्न्यादि पुरोडाशादि सेवितवान् तेन वृद्धोऽग्निस्तेजोबाहुल्यन कृतवान्॥ यत्तु यजमान आयुराद्याशास्ते तदनेन प्रत्यक्षनिर्दिष्टेन प्रस्तराख्येन हविषेत्येवमग्निमेणैकवाक्यतया, अथवा इदशब्देन पुरोडाशादेहुतस्य व्यपदेशानुपपत्त्या प्रत्यक्षनिर्दिष्टप्रस्तरस्यैव परामर्शोपपत्तेरजुषतेति भूतनिर्देशस्य "आशसाया भूतवच्चे" त्यनुशासनात्सेवन कुर्वित्यर्थतयोपपादनसभवादकिंचित्करमित्यभिप्रेत्याह—**अतश्चेति** ॥ एवमुभयविधलिङ्गसभवे श्रुतिसहायस्य प्राबल्य सूचयितु श्रुत्येन्युक्तम्। **ननु** प्रहरणस्य प्रतिपत्तिरूपतया देवतानपेक्षणान्मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनयापि तत्प्रकाशनासभवात्कथ मन्त्रस्याङ्गत्वसभव इत्यत आह—**प्रहरतिरिति** ॥ मन्त्रस्य क्रियाप्रकाशनेन तत्सबन्धिप्रकाशनेन वा करणत्वात्तदभावे, मन्त्रगतकरणत्वान्यथानुपपत्त्या तदर्थस्याङ्गत्वकल्पनस्यावश्यकत्वेन प्रकृतेऽपि श्रुत्यवगताङ्गतानिर्वाहाय मान्त्रवर्णिकदेवताकल्पनया द्रव्यदेवतासबन्धात्प्रहरतौ देवतोद्देशपूर्वकद्रव्यत्यागाशस्याप्यजहत्स्वार्थलक्षणा फलमुखत्वान्न विरुध्यत इत्यर्थ। त्यागाश प्रति द्रव्यस्य करणत्वात् प्रस्तरमिति द्वितीयानुपपत्ति परिहर्तु आश्रयिकर्मरूपेत्युक्तम्। यथैव स्विष्टकृद्यागस्य प्रक्षेपाशेनोपयुक्तद्रव्यसस्कारकत्व त्यागाशेनादृष्टार्थत्वमेवमिहापि त्यागाशेनादृष्टार्थत्वेऽपि प्रक्षेपाशेन तत्प्रतिपत्तित्वात्तदुपपत्तिरित्यर्थं ॥

अयंचात्र विशेषः—स्विष्टकृति यजिपदार्थान्तर्गतोद्देशाशस्यानुपयुक्ताग्निस्विष्टकृद्देवताविषयत्वात् तदशेऽग्यारादुपकारकत्वमेव, तदीयमन्त्रान्तर्गतोद्देशाशेन स्विष्टदेवतास्मारकत्वेन सस्कारकत्वम्, प्रकृतेतु मन्त्राशेनेव त्यागाशान्तर्गतोद्देशेनापीष्टानामेव देवतात्वात्सस्कारकत्वमेवेति॥ यथाच यजमानकर्तृकत्यागविशिष्टोद्देशस्य न यजिवाच्यत्वम्, अपितु मन्त्रेण क्रियमाणस्यैवेति न्यायसुधाकारादीना लेखनम्, तथा तद्दूषणपुर सर यजमानकर्तृकस्यैव तस्य तद्वाच्यत्व चतुर्थे व्यक्तीकरिष्यते॥

अत्रच सूक्तवाकस्य करणमन्त्रत्वाम्मन्त्रान्तेन कर्मादि सन्निपात्य इति वचनात् सूक्तवाकपाठानन्तरमेकप्रस्तरद्रव्यकहोमानुष्ठाने अर्थात्तदानन्तर्यरूपकाललाभात्कालार्थतापिच प्रसङ्गाद्भविष्यतीत्यत्र भट्टपादाना सिद्धान्ते उक्तिरिति स्थिते यन्न्यायसुधाकृतो याज्यावत्सूक्तवाकस्यापि होमकालप्रयोज्यत्वेन आहुत्याख्यहूयमानावस्थद्रव्यसबन्धलक्षणगुणयोगाद्याज्यात्वेन स्तुतिर्युक्तेति ग्रन्थेन प्रस्तरप्रहरणस्य सूक्तवाकपाठयौगपद्याभिधान, तदयुक्तमेव, आग्नेयादियागेषु प्रत्येक देवतात्वेनान्वितानामिहापि तथैव देवतात्वाङ्गीकारेण समुच्चयेन ज्योतिष्टोमवदावृत्त्यापत्तावपि 'अग्निरिद" हविरजुषते" त्यादि तत्तद्देवतावाचिपदोच्चारणे सत्येव तत्तद्देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागानुष्ठानासभवेन यौगपद्यासभवात्। नहि तदाऽवयवमात्रपाठेनान्यावयवपठपाठाभावे समस्तसूक्तवाकजन्यप्रकाशन सिद्ध्यति॥ **वस्तुतस्तु**—अग्न्यादिदेवताविधिकल्पनाया प्रत्येकमाग्नेयादिषु देवतात्वेनान्वितानामप्यग्न्यादीना समुच्चितानामेव लाघवाद्देवतात्वकल्पनस्य युक्तत्वात् तावताप्यनन्तरिततत्तद्देवताप्रकाशनरूपप्रयोजनसिद्धेर्न युक्त प्रत्येक तत्कल्पनमिति परप्रयुक्तप्रस्तराख्यद्रव्यान्तरानाक्षेपेणैकस्यैव प्रस्तरस्य तावदुद्देशेन मन्त्रपाठानन्तर सकृत्त्यागानुष्ठानपूर्वक पूर्वपक्षोपपत्तेरावृत्तौ प्रमाणाभावाद्यौगपद्यमसभव्यन्याय च। अतएव सूक्तवाकपाठसमसमयमेव "अग्नये इद" मिति त्यागेनाशत प्रस्तरस्याहुतस्य दाहानुष्ठान याज्ञिकानामप्यपास्तमिति प्रकाशकारैरेव पराक्रान्तत्वात् नेह विस्तरभयात् प्रपञ्च्यते॥

प्रकृतमनुसराम —**मन्त्रत्ववदिति** ॥ एतेन—याज्ञिकप्रसिद्धेरवयवयोगाच्च होतृप्रवचनविहितत्यज्यमानद्रव्यसबन्धोद्देशाङ्गभूतदेवताप्रकाशकत्वरूपमन्त्रत्वस्याखण्डस्य याज्यात्वस्य क्वाचित्काध्वर्यवविहितमृगारेष्टिदर्शपूर्णमासीययाज्यात्वव्यापकत्वात् तत्रच याज्यापदप्रयोगस्य गौणत्वकल्पने प्रमाणाभावान्निरास सूचित॥ ननु यत्रैव याज्यापदप्रयोगात्प्रसिद्धिविषयत्वसभव इत्यत, आह—**एवकारोपबद्धत्वेनेति** ॥

त्वेनैव लिङ्गस्य याज्यात्वासाधकत्वात्, तथापि यागसाधनत्वमात्रेण याज्यात्वव्यपदेशाद्यागलिङ्गत्वम् । अतश्च श्रुत्या मन्त्रस्य प्रहरणाङ्गत्वेऽपि मुख्यसामर्थ्यस्य नात्र बाध, प्रहरणेऽपि तदुपपत्ते ॥ ५ ॥ २० ॥ **इति पञ्चमं सूक्तवाकाङ्गताधिकरणम् ॥**

(६ अधिकरणम् ।)

कृत्स्नोपदेशात् ॥ श्रुत्या लिङ्गोपष्टब्धया प्रहरणाङ्गत्वावगमान्न लिङ्गमात्रेण सूक्तवाकस्येष्टदेवतास्मरणार्थत्वम् । न चात्राविरोधोऽपि, अध्येतृप्रसिद्ध्या समस्तानुवाके सूक्तवाकशब्दस्य रूढत्वेनावयवशो विभज्य विनियोगेऽवयवलक्षणापत्त्या श्रुतिविरोधापत्ते । नचासौ सुष्टुक्त वक्तीति व्युत्पत्त्येष्टदेवतावाचिपदसमुदाये यौगिक, पारायणाध्ययनादौ कतिपयपदप्रयोगेणापि सूक्तवाकपदार्थसम्पत्तिप्रसङ्गेन समस्तानुवाके रूढेरवश्यभावात् । अस्तुवेष्टदेवताप्रकाशनमानुषङ्गिक फलम्, प्रहरणमेव तु श्रुतिविनियोगात् सर्वानुवाकप्रयोजक इति दर्शे पौर्णमासे च सर्वं प्रयोक्तव्य इति प्राप्ते—

प्रबलयापि श्रुत्या लिङ्गस्य बाधे प्रहरतिलक्ष्यहोमान्तर्गतदेवतोद्देशस्यारादुपकारकत्वापत्ते दृष्टविधया सन्निपत्त्योपकारकत्वलाभार्थं श्रुतिरेव लैङ्गिकेष्टदेवताप्रकाशनार्थत्व मन्त्रस्यानुमन्यते । अतएव श्रुतिबलीयस्त्वात्प्रहरणप्रयुक्त सूक्तवाक प्रहरणाभावे अननुष्ठीयमानोऽपि विभज्य विनि-

एवकारस्याप्रसक्तयाज्यान्तरनिषेधकत्वायोगात्सूक्तवाक एव याज्यावत्प्रशस्त इत्यर्थप्रतीतेरौपचारिकयाज्यात्वकथनादस्य निगदरूपत्वेन याज्या वै निगदा इत्यन्यत्र तेषा याज्यत्व निषेधाच्च विहितयाज्यात्वानुपपत्ति । अतएव “अनवान यजती”त्यादिमुख्ययाज्याधर्माणामिहाप्राप्तिरित्यर्थ । एवच यदि लैङ्गिक देवताप्रकाशनार्थत्वमनपेक्ष्य श्रुत्या सूक्तवाकस्य प्रहरणाङ्गता, श्रौतच प्रहरणाङ्गत्वमनपेक्ष्य लिङ्गेन देवताप्रकाशनाङ्गता बोध्येत ततो विरोधाच्छ्रुत्या लिङ्गबाधे श्रुतिविनियोज्यस्य कथमपि प्रहरणशक्त्यभावाच्छ्रुतेरेव विनियोजकत्वायोगादुभयानुग्रहायेष्टदेवताकीर्तनमात्रेण कृतार्थत्व सूक्तवाकस्याङ्गीकृत्य कालार्थप्रहरणान्वयोऽभ्युपगम्येत, नत्वेदस्ति, किंतु श्रुत्यनुग्रहार्थं लिङ्गेन प्रहरणाङ्गभूतदेवताकीर्तनद्वारा श्रुत्यवगतप्रहरणाङ्गत्वापेक्षणात्सूक्तवाकस्य च प्रहरणशक्तिसिद्ध्यै श्रुत्या लिङ्गावगतदेवताङ्गत्वापेक्षणाच्छ्रुतिलिङ्गयोस्तुल्यार्थत्वेन विरोधपरिहारोपपत्तेर्न विरोधपरिहारायेष्टदेवताकीर्तनमात्रेण कृतार्थत्वमङ्गीकृत्यान्यत्र विनियोगानर्हत्वात्कालार्थताऽभ्युपगन्तव्येत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमुपसहरति—**अतश्चेति** ॥ प्रयोजन पूर्वपक्षे प्रहरणमात्रानुष्ठानम् । सिद्धान्ते त्विष्टदेवतोद्देशेन त्यागस्यापीत्यादि स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति पञ्चमं सूक्तवाकाङ्गताधिकरणम् ॥

पूर्वाधिकरणे श्रुतिलिङ्गाविरोधेनैन्द्रीवच्छ्रुतिविनियोज्यत्वेऽपि मुख्यार्थे विनियोगस्य साधितस्येह केषाचित्पदानामसमवेतार्थत्वादसभवेनाक्षिप्य समाधानादाक्षेपिकीमनन्तरसङ्गतिमुत्सर्गाधिकरणप्रसक्तमुख्यार्थविनियोगस्य स्थापनात्पादसङ्गति, तया पौर्णमास्याममावास्याया च प्रहरणानुष्ठाने सति पौर्णमास्यामप्यमावास्यादेवतावाचिपदयुक्तस्य सर्वस्य सूक्तवाकस्य पाठ उत तत्तत्कालीनप्रयोगे तत्तद्देवतावाचिपदानामप्रयोगेण पाठ इति सशय, अतएव पूर्वोदाहृता एव विचाराद्विषयवाक्य च स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमेवाह—**श्रुत्येति** ॥ प्रबलप्रमाणेन प्रहरणाङ्गत्वेनैव निराकाङ्क्षस्य सूक्तवाकस्येष्टदेवताप्रकाशनविषये लिङ्गेन श्रुतिकल्पनानुपपत्तेर्नाविरोधेन देवताप्रकाशकत्वेऽपीष्टदेवताप्रकाशनाङ्गत्वम्, येन तत्तद्देवताप्रकाशनरूपप्रयोजकाभावात्तत्तद्देवतावाचिपदलोपेन कालव्यवस्थया मन्त्रपाठ प्राप्नुयादित्यर्थ । अतएव उत्तमप्रयाजस्विष्टकृन्मन्त्रयोर्निष्कृष्य यथालिङ्ग प्रयोगसिद्धेरहत्य सिद्धान्तन्यायेनैव प्रसाधनीयत्वेऽपि श्रुतिविरोधहेतुकपूर्वपक्षस्य तत्रासभवादनुदाहरणत्वमिति ध्येयम् ॥ **वस्तुतस्तु**—विरोध एवास्तीत्याह—**नचेति** ॥

प्रहरणमेव त्विति ॥ विनियोजकप्रमाणद्वयसत्त्वे प्रबलप्रमाणप्रमितस्यैव शेषिण प्रयोजनकल्पनौचित्य तुशब्देन सूचितम् । ततश्चायुरादिवदिष्टदेवताप्रकाशनस्यानुषङ्गिकत्वेऽपि प्रहरणस्येष्टदेवतापदसामानाधिकरण्येन सूक्तवाक प्रति प्रयोजकत्वात्तत्सत्त्वे सपूर्णसूक्तवाकपाठोऽविकल इत्यर्थ ॥

यदनेन हविषेति मन्त्रे प्रत्यक्षनिर्दिष्टस्य प्रस्तरहविष आयुरादिफलस्यच निर्देशेनैकदेशपाठस्य साकाङ्क्षत्वेनायुक्तत्वाच्च तदशे होमस्य प्रयोजकत्वेऽपीष्टदेवताप्रकाशनस्यापि मन्त्रलिङ्गाधीनत्वात्सन्निपत्त्योपकारकत्वकल्पनामूलत्वात् विभज्य विनियोगांशमात्रे प्रयोजकत्वमात्र कल्प्यते, नतु होमाभावेऽपि सूक्तवाकपाठविषये इत्यभिप्रेत्याह—**अत एवेति** । अतएव अपूर्वे अवभृथे प्रहरणाभावे आज्यभागाद्यङ्गेष्टदेवताप्रकाशनार्थतया न सूक्तवाकपाठ इति भाव । **एतेन**—“परमार्थतस्तु प्रहरणाङ्गत्वोपदेशात्प्रक्रियमाणप्रस्तरप्रकाशनप्राधान्यावगतेर्नार्थतोऽपि वाक्यभेद” इति न्यायसुधोक्तौ “तथा सति प्रस्तरप्रकाशनतात्पर्यकत्वेन प्रहरणप्रयुक्ततापत्तेस्तस्य च सूक्तवाकशब्देन पुरोडाशकपालवद्देवताप्रकाशनतात्पर्यकत्वेन तत्प्रयुक्तस्यैव सतो विनियोगेन सिद्धान्तेऽनिष्टत्वादि”ति प्रकाशकारैर्दूषणमापाद्य इदमायुक्तप्रस्तरजोषणकर्तृतया प्राधान्येन सकलप्रयोगसमवेतेष्टदेवताप्रकाशन एव तात्पर्य तदविघातेनैव प्रहरणेऽपि विनियोगात् देवताकल्पकत्वमित्युक्त—**परा-**

योगाशे इष्टदेवताप्रकाशनरूपलैङ्गिककार्यस्यैव प्रयोजकत्वमनुमन्यते।

नचैव सूक्तवाकशब्दस्यावयवलक्षणार्थत्वापत्ति, सूक्तवाकपदस्य सुष्ठु उक्तं वक्तीति व्युत्पत्त्या इष्टदेवताप्रकाशकमन्त्रविशेषे योगरूढत्वात्। तेन यत्र यावत्यो देवता इष्टा प्राकृत्यो वैकृत्यो वा तत्र तावानेव सूक्तवाक । अतश्च सू-

स्तम्, तुषोपवापानुष्ठानात् कालान्तरीणकपालोपादानप्रयोजकत्वस्य पुरोडाश इवेहापि तदापत्तिवारणाय इष्टदेवताप्रकाशनप्रयुक्तस्य सूक्तवाकस्य प्रहरणप्रयोज्यत्वावश्यकतया प्रहरणसबन्धिद्रव्यप्रकाशकत्वेन प्रहरणप्रयोजकत्वस्याकामेनापत्ते । अन्यथा यथाशक्ति प्रयोगे प्रस्तरहोमाभावेऽपि अनूयाजोत्तरमिष्टदेवताप्रकाशनानुरोधेन सूक्तवाकपाठापत्ते । अतो यथैव दर्शपूर्णमासाप्रयुक्तस्यापि भेदनहोमस्य भेदनप्रयोज्यत्वान्नैकतरेण विना तदनुष्ठानमेव प्रहरणप्रयुक्तसूक्तवाकान्तर्गतकतिपयपदजन्येष्टदेवताप्रकाशनस्यैव प्रयोजकत्वमादाय सूक्तवाकशब्दनिर्देश्यत्वोपपत्ते प्रहरणस्यापि चेष्टदेवताप्रकाशनप्रयुक्तेरेव प्रयोजनत्वमित्यङ्गीकारात् अन्योन्यनियमसिद्धि। पुरोडाशकपालेतु तुषोपवापकालीनपुरोडाशोपादानप्रयुक्तत्वासभवात् पुरोडाशकपालपदे सिद्धवन्निर्देशप्रतीते तुषोपवाप विनाऽपि प्रयुक्तत्वसिद्धिरिति वैषम्यम् । अतएव यदशे प्रयोजकत्व अन्यत सिध्यति न तदशे अन्यतरस्यापि प्रयोजकत्व कल्प्यते, गौरवादतो विभज्यविनियोगाशे इष्टदेवताप्रकाशनस्य प्रयोजकत्वम् अनुष्ठानाशे प्रहरणस्यैति न कोऽपि विरोध । एवस्थिते "अतश्चेष्टदेवताप्रकाशनोपजीवित्वादप्रयोजक प्रहरणमि"ति वार्तिकमपि इष्टदेवताप्रकाशनोपजीवित्वादिति हेतूपादानाद्विभज्यविनियोगाश एव प्रयोजकत्वाभावाभिप्रायेण व्याख्येयम्। नहि सूक्तवाकशब्दात् प्रतीयमानमिष्टदेवताप्रकाशनप्रयुक्तत्वमपह्नोतु शक्यम्, श्रुत्यैव पूर्वोक्तरीत्या अनुमतत्वादित्याशय ॥

अत्रच "प्रकरणाविभागादुभे प्रति कृत्स्नशब्द" इति सूत्रस्वारस्येन सूक्तवाकपदस्य स्वाभ्युपगमेन प्रयोगद्वयवर्तिप्रहरणद्वयोद्देशेन कृत्स्नसूक्तवाकविधानेऽपि 'एकैकप्रहरणे अवयवश प्रयोगसिद्धिरि'ति श्रुतिविरोधपरिहारमाशङ्क्य 'याज्यादिपदे लक्षणापत्ते समुदायस्य फलसाधनत्वायोगात् समुदायिनामेव फल प्रत्युपादेयतया विवक्षितमाहित्याना साधनत्वेऽपीतिकर्तव्यताशे उद्देश्यत्वेनाविवक्षितसाहित्यानामन्वयात् प्रत्येकमेवेतिकर्तव्यतया प्रयाजादीनामिव प्रहरणस्यान्वये सूक्तवाकस्यापि तदङ्गस्य प्रत्येकमेव अन्वयप्राप्तौ कालक्यात् त्रयाणामर्थे प्रहरणतन्त्रतया तन्त्रेणैवानुष्ठानप्राप्तेरवयवश प्रयोगासिद्धे'रिति भाष्यकारेण प्रदूष्य, देवतापदाना परस्परान्वयाभावेनैकार्थप्रतिपादकत्वासभवात् नैक सूक्तवाकोऽपि त्वदभितस्तन्त्रपदापेता एकैकदेवतापदभिन्ना बहव सूक्तवाका, अतश्च विभक्तस्यैव सूक्तवाकस्य तृतीयया प्रहरणाङ्गत्वात् प्रातिपदिकतृतीयाश्रुत्योरविरोधे सति एकवचनस्य सूक्तवाकसामान्याभिप्रायेणोपपत्तिरिति तस्मिन् काले यावदपेक्षा तस्मिन्काले तावद्देवतावाचिपदयुक्तस्यैव सूक्तवाकत्वात् तावन्मात्रेण प्रहरणानुष्ठाने वैगुण्याप्रसक्तेरिष्टदेवताप्रकाशनरूपलैङ्गिककार्यानुरोधेनैकप्रहरणप्रयोगतन्त्रपदाना सकृत्पाठेऽपि सूक्तवाकत्रयपाठोपपत्तिरिति कृत विरोधपरिहार वार्तिककारो अदूषयत् । यद्यपि प्रत्येकपदाना नैकार्थ्याभिधायकत्वम्, तथापि "यदनेन हविषाशास्ते" इत्येकवाक्यतयैकप्रयोजनकत्वेनैकार्थत्वम् । तत्र चेष्टदेवताप्रकाशनस्यैव प्रयोजकत्वादर्थत प्राधान्यम् । तथापि पूर्वोक्तरीत्या प्रहरणस्यापि अङ्गित्वेन शब्दतोऽर्थतश्च प्राधान्यसत्त्वादेकप्रयोजनत्वोपपत्ति । यदिच तत्तद्देवताप्रकाशनानामेव शब्दत प्राधान्यमङ्गीकृत्य नानावाक्यत्वमिष्येत, ततो "या ते अग्ने" इत्यादिवदभित तन्त्रपदानामप्यनुषङ्गेण पृथक्पाठापत्ति । सूक्तवाकेनेत्येकवचनबलात् अनियमेनैकस्यैव सूक्तवाकस्य श्रुत्या विनियोगापत्ते तदश एव सन्निपत्योपकारकत्वलाभार्थमिष्टदेवताप्रकाशनार्थत्वोपपत्ते , सूक्तवाकत्रयपाठे प्रमाणाभावात् यावत् प्रधानत्रयदेवताकत्वानुपपत्तिश्च । अतो वैश्वानरवाक्यवत् उपक्रमोपसहारैक्येनैकवाक्यत्वान्नानावाक्यत्वेन सूक्तवाकबहुत्वासिद्धे समुदाय एव सूक्तवाकत्वात् प्रातिपदिकश्रुतिविरोधे अवयवश प्रयोगो दुर्निवार इति । एवच —"विधाच समुदाये च तोयशब्दो यथेष्यते । ससर्गिद्रव्यरूपत्वान् सूक्तवाकपदे तथा" ॥ इति वार्तिकतात्पर्यमनुसृत्य श्रुतिविरोध परिहरति—**सूक्तवाकपदस्येति** ॥ **उक्तमिति** ॥ आज्यभागादीष्टदेवतामित्यर्थ । **एतेन**—अर्धेन्द्राणि जुहोतीतिवत् अग्निसबोध्यत्व सूक्तवागमीत्यभिधानात् सूक्तवाकपदघटितत्वेन सूक्तवाकत्वस्य मन्त्रे सभवेऽपीह मन्त्रान्तर्गतपदप्रकाश्यार्थमादाय योगस्यान्तरङ्गतया सभवतस्त्यागेन पदघटितयोगस्याबहिरङ्गस्याश्रयण न युक्तमिति— **सूचितम्**, अतश्चेष्टदेवताप्रकाशनरूपकार्यानुरोधेन इष्टदेवताप्रकाशकपदमात्रोच्चारणेनानिष्टदेवतावाचिपदानुच्चारणे सूक्तवाकत्वानुपपत्त्या सिद्धे सूक्तवाकत्वानपायान्न सूक्तवाकपदश्रुतिविरोध , प्रत्युतानपेक्षितानिष्टदेवतापदोच्चारणे अजुषतेत्युद्दिष्टरूपोक्तवचनस्यानृततया दुरुक्तवाक्यत्वापत्तिरित्यर्थ । **तेनेति** ॥ यथा "आशास्तेऽय यजमानोऽसा"वित्यादे सर्वनामातिदेशद्वारा आम्नातदेवदत्तादिनामपूरितस्य मन्त्रस्य यथायुक्तिसहितपाठेन कार्त्स्न्यावधारणा, तथेहापि युक्तिसहितपाठेन कृत्स्नसूक्तवाकावधारणया तावानेव सूक्तवाक पठनीय इत्यर्थ । **तदुक्तं वार्तिके**—"तेन त्रिधैव मन्तव्य सूक्तवाक प्रतिष्ठित । स्वाध्याये कर्मकालेच प्रकृतौ विकृतावपि । सर्वप्राकृतदैवत्य स्वाध्याये तावदिष्यते । निष्कृष्टदेव-

क्तवाकप्रातिपदिकश्रुत्यनुरोधेनापि लिङ्गाबाध । नचाध्ययनादौ योगबाधात् रूढिमात्रकल्पना, तत्र तदानीन्तनवैदिकप्रसिद्ध्यनुरोधेन दार्शपूर्णमासिकदेवतापदसमुदाययुक्त एव मन्त्रे निरूढलक्षणाङ्गीकारात्, अश्वकर्णादौ तु शक्यसबन्धप्रतीत्यभावात् क्लृप्तावयवशक्तिबाधेनातिरिक्तशक्तिकल्पनमिति विशेष । प्रयोजन विभज्य विनियोग ॥ ६ ॥ ॥ २१ ॥ इति षष्ठं सूक्तवाकविभज्यविनियोगाधिकरणम् ॥

(७ अधिकरणम् ।)

लिङ्ग ॥ काम्येष्टिकाण्डे इन्द्राग्न्यादिदेवत्या काम्येष्टय समाम्नाता, तेनैव क्रमेण मन्त्रकाण्डे तत्तल्लिङ्गा एव काम्ययाज्यानुवाक्याकाण्टमित्येव समाख्याता याज्यानुवाक्याम्न्रा समाम्नाता । ते लिङ्गादिन्द्राग्न्यादिदेवत्यकर्ममात्राङ्ग, नतु दुर्बलक्रमसमाख्यानुरोधेन काम्येष्टिमात्राङ्गम् । नच सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभावे लिङ्गमात्रेण विनियोगायोग, मन्त्रगतप्रयोजनाकाङ्क्षासहकृतलिङ्गेन सामान्यसंबन्धबोधकप्रमाणाभावेऽपि इन्द्राग्न्यादिदेवताप्रकाशने मन्त्रविनियोगोपपत्ते । नच—इन्द्राग्निस्वरूपे आनर्थक्यादपूर्वसाधनत्वलक्षणार्थं क्रमाद्यपेक्षेति—वाच्यम्, इन्द्राग्न्यादिदेवताना जुहूवत्क्रत्वव्यभिचरितत्वेन लक्षणोपपत्ते, व्यभिचारित्वेऽपि वा लौकिकस्याग्न्यादेर्वैयर्थ्यादेव वारणोपपत्तौ परिशेषादेवापूर्वीयत्वोपस्थिते । अतो लिङ्गमात्रेण क्रमसमाख्ययोर्बाधात्सर्वार्थत्वमिति प्राप्ते—

तामध्य प्रकृतौ समुदाययो । सूयादिपदमध्यश्च विकृतावव धार्यते" इति ॥ **योगबाधादिति** ॥ अध्ययनादिकाले इष्टत्वाभावेन फलोपहितेष्टदेवताप्रकाशकमन्त्रत्वाभावेन योगबाधात्तदर्थ स्वरूपयोग्यतामात्रेण शक्त्यङ्गीकारे चानिष्टदेवताप्रकाशकपदानामपि योग्यतामात्रेण प्रयोगोपपत्तेरध्ययनादिकाले सर्वसूक्तवाक एव तत्प्रसिद्धे रूढिकल्पनमावश्यकमित्याशङ्कार्थं । **अश्वकर्णादाविति** ॥ अश्वकर्णादिशब्द इत्यर्थ ॥

तस्मात् श्रुतिविरोधाभावात् उपजीव्यत्वेन मुख्यसामर्थ्यस्यापि युक्त विनियोजकत्वमभिप्रेत्य प्रयोजनमाह—**प्रयोजनमिति** ॥ तत्तत्कालीनप्रधानाङ्गतया प्रहरणानुष्ठाने तत्कालीनप्रधानसबन्धिदेवतावाचकपदयुक्त सूक्तवाक तद्भिन्नकालीनप्रधानसबन्धिदेवतावाचिपदोद्धारेण पठनीय इत्यर्थ । सिद्धान्तप्रयोजनोक्त्या पूर्वपक्षे व्यतिरेकेण पौर्णमास्याममावास्याया वा कृत्स्नस्य प्रयोजनमिति प्रयोजनमर्थात् सूचितम्॥

यत्तु—प्रकाशकत्वे पूर्वपक्षे सूक्तवाकस्य प्रहरणप्रयुक्तत्वात् प्रस्तरस्य नाशदोषापहारेऽप्रयोग , सिद्धान्तेतु इष्टदेवताप्रकाशनप्रयुक्तत्वात् प्रयोग इति प्रयोजनान्तरमुक्तम् । तत्प्रस्तरनाशादिषु आज्येन होमानुष्ठानस्य सिद्धान्त इव पूर्वपक्षेऽपि तुल्यत्वेन प्रयोजकहोमसत्त्वात् प्रयोगोपपत्ते प्रस्तरहोमाभावे अवभृथे इष्टदेवताप्रकाशनमात्रानुरोधेन तदनुष्ठानस्य सिद्धान्तेऽप्यदर्शनात् अयुक्तमिति कौस्तुभे, अत्रापिच होमाभावेऽपि इष्टदेवताप्रकाशनस्य सूक्तवाकपाठविषये प्रयोजकत्वनिरासोपपादनव्याजेनैव सूचितम् ॥

॥ इति षष्ठ सूक्तवाकविभज्यविनियोगाधिकरणम् ॥

काम्येष्टय इति ॥ "ऐन्द्राग्नमेकादशकपाल निर्वपेत् यस्य सजाता वीयु" । "अग्नये वैश्वानराय द्वादशकपाल निर्वपेत् रुक्काम" इत्यादिवाक्यविहिता इत्यर्थ ॥ **सजाता** ज्ञातयो विप्रतिपन्ना भवेयुरिति**वीयुरि**त्यस्यार्थ । **तत्तल्लिङ्गा एवेति** ॥ यद्देवेष्टिषु चिह्नमिन्द्राग्न्यादिदेवताशब्दस्तदेव चिह्न येषु तादृश इत्यर्थ । **याज्यानुवाक्यामन्त्रा इति** ॥ इन्द्राग्नी रोचनादिव इत्यादय इत्यर्थ ॥ वक्ष्यमाणनियतव्यवस्थोपपादकतया क्रमसमाख्याशब्दयोरुपादानम् । तत्र लिङ्गविनियोगविचारात् पादाध्यायसङ्गती पूर्वत्र श्रुते लिङ्गसापेक्षत्वे उक्ते प्रसङ्गादिह लिङ्गस्याप्यन्यप्रमाणसापेक्षत्वप्रतिपादनात् प्रासङ्गिकीमनन्तरसङ्गतिच तथा किमेता लिङ्गादिन्द्राग्निदेवत्यनित्यकाम्यकर्ममात्राङ्गमुत पूर्वोक्तकाम्येष्टिमात्राङ्गम् क्रमसमाख्याभ्यामिति सशय च स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमाह—**तथेति** ॥

स्वाध्यायविध्यध्यापितस्य मन्त्रजातस्य प्रयोजनाकाङ्क्षावान् आकाङ्क्षासहकृतेन योग्यतारूपेण लिङ्गेन मन्त्रस्येन्द्राग्निप्रकाशनार्थत्वोपपत्ते लिङ्गस्य सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणापेक्षाभावेन क्रमसमाख्याभ्या नियतव्यवस्था सिध्येत् । नहि लिङ्गसामान्यत क्रतुसबन्धेऽवगत एव द्वारविशेषे विनियोजकमित्यत्र किंचिन्नियामकमस्ति । श्रुतिवदेव पूर्वं क्रतुसबन्धानवगमेऽपि आकाङ्क्षासहकृतलिङ्गमात्रेण विनियोगोपपत्तेरित्यर्थ ।

देवतात्वस्य यागैकनिरूपितत्वात् विहितत्वघटितत्वेन अलौकिकत्वादव्यभिचरितक्रतुसबन्धमुपपादयति—**इन्द्राग्न्यादीति** ॥ देवतात्वस्य अलौकिकत्वेऽपि तेन रूपेण मन्त्रेऽप्रकाशनादधिष्ठानमात्रस्य चेन्द्राग्न्यादे मन्त्रार्थवादादौ याग विना स्वर्गलोकादिस्थत्वेन प्रतिपादनाल्लौकिकत्वावगते नाव्यभिचरितत्वमित्यभिप्रेत्याह—**व्यभिचारित्वेऽपि वेति** ॥ मन्त्रार्थवादानामन्यपरत्वेनेन्द्रादीना स्वर्गादिस्थत्वे प्रमाणाभावोऽपिवेत्यनेन सूचित । **परिशेषादेवेति** ॥ इन्द्रादिपदाद्धितेन क्रत्वव्यभिचारित्वेनैव देवतात्वप्रतीते स्मारकविधया क्रतूपस्थित्याऽपूर्वसाधनत्वोपस्थितिरित्यर्थ ॥

एवमपूर्वसाधनत्वोपस्थित्यर्थं सामान्यसबन्धबोधकप्रमाण-

आकाङ्क्षाभावे योग्यतारूपस्य लिङ्गस्य विनियोजकत्वानुपपत्तेर्मन्त्रगतप्रयोजनाकाङ्क्षायाश्च सर्वमन्त्राणां वाचस्तोमे विनियोगेन निराकाङ्क्षतया अभावान्न लिङ्गमात्रात् सर्वार्थत्वोपपत्तिः । अतश्च वाक्यप्रकरणादिना सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणेन तत्तदाकाङ्क्षोत्थापनात्तत्तत्क्रतुसबन्धेऽवगते द्वारविशेष एव लिङ्गादवगम्यते । नच वाचस्तोमीयवाक्येन प्रकरणादिबाधः मन्त्रविशेषविषयाणां तेषां मन्त्रपाठकालोत्पन्नमन्त्रप्रयोजनाकाङ्क्षावेलायामनुपस्थितेन तेन वाक्येन बाधायोगात् । नचैवं प्रबलेन विनियुक्तस्यापि दुर्बलेन विनियोगे उत्कृष्टस्यापि पूषानुमन्त्रणमन्त्रस्य प्रकरणेन गौणेऽर्थे विनियोगापत्तिः, प्रमाणद्वयस्याप्येकविषयत्वान्मन्त्रप्रयोजनाकाङ्क्षावेलायां प्रबलप्रमाणस्योपस्थितत्वाच्च बाधकत्वोपपत्तेः । अतश्च प्रकृते बाधायोगात्क्रमसमाख्यानुरोधात् काम्येष्टिविषयत्वमेव मन्त्राणाम् । नचान्यत्राकाङ्क्षोत्थापकं किंचिदस्ति, अव्यभिचरितक्रतुसबन्धादेराकाङ्क्षोत्थापकत्वे प्रमाणाभावात् ।

वस्तुतस्तु नात्राव्यभिचारोऽपि, जुह्वादीनां हि न तत्त्वेनान्यत्र कारणतेति तस्या युक्तः क्रतुनाऽव्यभिचरित संबन्धः, देवतारूपस्याग्न्यादिशब्दस्य तु आनुपूर्वीविशिष्टवर्णत्वेन क्रतुं प्रतीव स्वार्थप्रतिपादनं प्रत्यपि कारणत्वान्नाव्यभिचरितक्रतुसबन्ध इति वैषम्यम् । अतश्च व्यभिचारात् अव्यभिचारेऽपि वाऽऽकाङ्क्षोत्थापकत्वानुपपत्तेर्नाऽन्यत्र विनियोगः । अतएव स्वारसिकी आकाङ्क्षा यत्र न निवर्तते यथाऽर्थज्ञाने उपनिषज्जन्यात्मज्ञाने वा, तत्र आकाङ्क्षोत्थापनप्रयोजनाभावात् सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणं विनापि भ-

सापेक्षत्वं लिङ्गे प्राचीनोपपादितं व्यर्थं सूचयित्वा मन्त्राणामाकाङ्क्षोत्थापकत्वेन तदपेक्षत्वं स्वयं दर्शयन् सिद्धान्तमाह— **आकाङ्क्षाभाव इति** ॥ वहनयोग्यस्यापि पुंसो नैराकाङ्क्ष्ये सति वहने विनियोगादर्शनाद्योग्यतामात्रस्य आकाङ्क्षाभावे विनियोजकत्वानुपपत्तिरित्यर्थः । वाचस्तोमपदं ब्रह्मयज्ञादेरप्युपलक्षणम् । **वाक्यप्रकरणादिनेति** ॥ तत्र वषट्कारादिमन्त्राणाम् "एष वै सप्तदश" इति वाक्यम् लवनमन्त्राणां प्रकरणं प्रकृते क्रमसमाख्योभयं पूषानुमन्त्रणादौ समाख्यामात्रमिति विवेकः । इदमेव सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणसापेक्षत्वं लिङ्गस्य, श्रुतेस्तु स्वत एव तदुत्थापकत्वात् तदनपेक्षेत्यर्थः । **मन्त्रविशेषेति** ॥ सामान्यविशेषभावन्यायेनापि विपरीतबाधस्तासूचनाय विशेषपदोपादानम् । **दुर्बलेनेति** ॥ आकाङ्क्षोत्थापनेनेति शेषः ॥ **उत्कृष्टस्यापीति** ॥ समाख्यामुत्कृष्टतमुख्यलिङ्गेनेति पूर्वं शेषः । **प्रमाणद्वयेति** ॥ वाचस्तोमविनियोजकवाक्यस्य मन्त्रप्रयोजनाकाङ्क्षावेलायामनुपस्थितत्वेन बाध एव, नतु तेन दुर्बलयोरपि बाधः, इह तदानीमेव उपस्थितप्रमाणद्वयसमावेशे प्रबलेन दुर्बलस्य बाध एवेति न तदाकाङ्क्षोत्थापकत्वसंभव इति विशेष इति भावः । **नचान्यत्रेति** ॥ क्रमप्राप्तकाम्येष्टिव्यतिरिक्तकर्मणीत्यर्थः ॥ **प्रमाणाभावादिति** ॥ प्रकरणपाठाद्वा प्रकरणपठितेन मया कथमस्योपकर्तव्यमित्यपक्षोत्पत्त्यापि अव्यभिचरितक्रतुसबन्धस्य व्याप्तिरूपतया तस्यानवगत्वा[?]यत्र वऽपि आकाङ्क्षोत्थापकत्वे प्रमाणाभावः । नहि वह्निविषये निराकाङ्क्षस्य वह्न्यनुमिता जाताया तद्विषये व्याप्तिमात्रेणाकाङ्क्षा उपजायते । अतो न तस्याकाङ्क्षोत्पादकत्वसंभव इत्यर्थः । अव्यभिचरितक्रतुसबन्धस्वरूपस्यान्यथा दुरुपपादत्वात् अपूर्वमात्रनिरूपितसाधनतावच्छेदकीभूतधर्मावच्छिन्नस्यापूर्वाव्यभिचरितत्वरूपतयवाशक्यनिर्वचनायस्यापि इहासंभव इत्याह—**वस्तुतस्त्विति** ॥ **स्वार्थप्रतिपादनं प्रत्यपीति** ॥ तस्य तं प्रत्यकारणत्वे अर्थप्रतिपादकत्वाभावेन प्रातिपदिकसंज्ञानुपपत्तिः । जुहूशब्दस्य तत्र कारणत्वेऽपि क्रतुं प्रत्याकारविशेषविशिष्टार्थस्यैव नियमेन कारणत्वमिति वैषम्यम् । अतएवात्रार्थस्य अपूर्वसाधनत्वकल्पने प्रमाणाभावान्न तद्द्वारापि पदस्य अपूर्वाव्यभिचार इत्यर्थः । **स्वारसिकीति** ॥ स्वत एव साकाङ्क्षस्य नाकाङ्क्षोत्थापकप्रमाणापेक्षेत्यर्थः ॥

उपनिषदिति ॥ अत्रच— अविनाशी वा अरेऽयमात्माऽनुच्छित्तिधर्मा मात्रासंसर्गस्त्वस्य भवती"त्युपनिषज्जन्यं मात्राशब्दवाच्यधर्माधर्मविकारशरीरसबन्धरहितसांसारिककर्तृभोक्तृनित्यात्मज्ञानमेकम् । तथा "अपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसंकल्प' इत्याद्युपनिषत्कृतपापादिदोषराहित्यकाम्यमानफलप्राप्तिप्रयत्नानपेक्षसंकल्पमात्राधीनसिद्धिरूपगुणविशिष्टात्मप्रतिपादनपूर्विकया सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्य" इति श्रुत्या विहितं वेदान्तवाक्यावधारणात्मकजिज्ञासोपेतं तदवधारितात्मस्वरूपानुचिन्तनात्मान्वेषणात्मकमपहतपाप्मत्वादिगुणविशिष्टात्मज्ञानं द्वितीयम् । तथा आत्मानमुपासीतेत्यादिविधिविहितं निर्गुणात्मविषयमपरोक्षसाक्षात्कारपर्यन्तमात्मज्ञानं तृतीयमिति यद्यप्यात्मज्ञानं त्रिविधम्, तथापि द्वितीयतृतीययोरुपासनारूपात्मज्ञानयोः कर्मणि पुरुषे वा दृष्टप्रयोजनाभावाददृष्टापेक्षायां श्रुत्याद्यभावेन क्रत्वङ्गत्वानुपपत्तेः "स सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामानवाप्नोति तरति शोकमात्मविदि"त्यादिवाक्यशेषसमर्पितं द्वितीयात्मज्ञानस्य फलम्, तथा "स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते नच पुनरावर्तते" इति वाक्यशेषसमर्पितं फलं तृतीयात्मज्ञानस्येति व्याकरणाधिकरणे आचार्यैः पुरुषार्थत्वस्य प्रतिपादनादिह प्रथममेवात्मज्ञानं ग्राह्यम् । तस्य क्रत्वङ्गत्वं केवललिङ्गादेव यद्यप्यत्रापि वाक्यशेषसमर्पितं फलं संभाव्यते, तथापि तस्य पर्णमयीन्यायेनार्थवादत्वात्

वत्येव लिङ्गमात्राद्विनियोग , प्रकृते तु स्वारसिकाकाङ्क्षानिवृत्तेराकाङ्क्षोत्थापकसामान्यसबन्धबोधकप्रमाणापेक्षेति वैषम्यम् ।

नचैव प्रबलक्रममात्रेणैव तदुपपत्ते समाख्यावैयर्थ्यम्, यत्र साद्यवदग्निदेवत्यकर्मक्रमे आग्नेयमन्त्रद्वयाम्नान तत्र प्रथमातिक्रमे कारणाभावात्क्रमाविरोधाच्च सामिधेनीपु निवेशे प्राप्ते समाख्यया याज्यानुवाक्याकार्ये निवेश , सामिधेनीपु 'वन्यासामागम । नचव क्रमोपन्यासवयर्थ्यम्, यत्रान्यदेवत्यपूर्वेष्टियाज्याम्नानानन्तरमुत्तरेष्टियाज्यात पूर्वमाग्नेय्य ऋच पठितास्तत्र तल्लिङ्गक्रमेण याज्याकार्ये निवेशासभवात समाख्याबाधेऽपि क्रममात्रेणोत्तरेष्टिसामिधेनीकार्ये विनिवेश , तत्सामिधेनीस्थानपठितत्वात् । अत सिद्ध काम्येष्टिष्वेव विनियोग इति ॥ ७ ॥ २२ ॥ इति सप्तमं लिङ्गक्रमसमाख्यानाधिकरणम् ॥

अङ्गत्वमेवेत्यर्थ । विनियोग इति ॥ नच—अथज्ञानस्य साक्षात्कर्मसु सामर्थ्यादव्यभिचारिद्वारानपेक्षणात् लिङ्गमात्रेण कर्मणि विनियोगसभवेऽपि आत्मज्ञानस्य साक्षात् कर्मविषयत्वाभावेन तत्रासामर्थ्यात् ज्ञेयात्मरूपस्य द्वारस्य लोकवेदसाधारण्येन क्रत्वव्यभिचाराभावात् कथ तन्मात्रेण क्रत्वङ्गत्वम् इति—वाच्यम्, लौकिककर्मप्रवृत्ते देहादिव्यतिरिक्तात्मज्ञान विनापि सिद्धे तद्व्यावृत्तये अव्यभिचरितद्वारानपेक्षणात् पारलौकिकफलसाधनकर्मणामेवाकाङ्क्षितत्वेन सामर्थ्यमात्रेण तदुपपत्तेरित्यर्थ । विस्तरेण चैतद्विश्वजिदधिकरणे चतुर्थ उपपादयिष्यते । अत्रच यथानुष्ठेयकर्मानुष्ठानौपयिकत्वेन आत्मज्ञानस्य कर्माङ्गता तथा न निषिद्धकर्माङ्गत्वम्, तथात्वे अनात्मज्ञानवता कृतब्रह्महननप्रत्यवायजनकत्वानापत्ते , किंतु तत्फलीभूतनिवृत्त्यङ्गत्वमेव । तदुक्तं वार्तिके—"आत्मज्ञान हि सयोगपृथक्त्वात् क्रत्वर्थपुरुषार्थत्वेन ज्ञायते । तेन विना परलोकफलेषु कर्मसु प्रवृत्तिनिवृत्त्यसभवात् ।" इति ॥ एतावास्तु विशेषः—निषेधपरिपालनरूपनिवृत्तेरपूर्वजनकत्वाभावेन तत्रोपनिषन्नियमजन्यापूर्वानुपयोगान्नित्यत्वादिप्रकारकात्मज्ञानस्य निवृत्तौ स्वरूपोपयोगितयैवोपयोग , उपनिषन्नियमस्तु नापेक्ष्यते, विहितकर्मसु तु सोऽपीति ज्ञेयम् । अथवा—यथा निषेधाध्ययननियमो निषेधेष्वनुपयुज्यमानोऽपि निमित्तनिश्चयद्वारा प्रायश्चित्तेषु उपयुज्यते तथोक्तात्मज्ञाननियमो निषेधे अनुपयुक्तोऽपि प्रायश्चित्ताधिकारहेतुभूतामनुतापहेतुका निवृत्ति सपादयन् प्रायश्चित्तेषु उपयुज्यत इति द्रष्टव्यम् ॥

एतच्च सामान्यसबन्धबोधकप्रमाण विना क्वापि लिङ्गमात्रस्य विनियोजकत्वायोगात् "यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तर भवती"ति "ओमित्युद्गीथमुपासीते"ति उद्गीथोपासनाप्रकरणे छान्दोग्ये पठिताभ्यामपि वाक्याभ्यामेव प्रकरणबाधेन तयो क्रत्वङ्गत्व न लिङ्गमात्रेणेति न्यायसुधाकृतोऽभिमतमपि प्रकरणबाधेनैतद्वाक्याभ्या सर्वक्रत्वङ्गत्वायोगादयुक्तमिति पार्थसारथ्यभिसहितदूषणमभिप्रेत्योक्तम् । न्यायसुधाकृन्मतोपन्यासपूर्वक तद्दूषणोपन्यासेच प्रकाशकारैरेव पराक्रान्तमिति नेह तत् प्रपञ्च्यते ॥ परमार्थतस्तु—यदि कृष्यादिवन्नित्यप्राप्तस्य विधिकल्पने प्रमाणाभावेन विधेयत्वानुपपत्ते जन्यतामात्रबोधेऽपि अङ्गत्वासभवात अङ्गतावोधक वेन "यदेव"त्येतद्वाक्यद्वयमेव स्वीकर्तव्यमिति कास्तुभे पूज्यपादोक्तमनुसन्धीयते, तदा करोतीत्यस्य लेटत्व प्रकल्प्य कथचित् न्यायसुधोक्तमेव साध्विति ज्ञेयम् ॥

समाख्यावैयर्थ्यमिति ॥ याज्यानुवाक्याकाण्डमिति समाख्यावैयर्थ्य सूत्रे च तदुपादान व्यर्थमित्यर्थ । साद्यवदिति ॥ सामिधेन्यङ्गभूतसाद्यवत्र्य यस्मिन् कर्मणि अग्निर्देव ये पावित्रेष्टीयेष्टिरूपे आतिदेशिकमन्त्रप्राप्त्या न प्रधाने याज्यापेक्षा, वाचनिकसाद्यवत्र्याम्नानात, सामिधेनीष्वाग्नेयऋग्द्वयापेक्षा, तत्र तत्तदिष्टिक्रमाम्नाताग्नेयमन्त्रद्वयस्य प्रथमातिक्रमे कारणाभावेन सामिधेनीषु क्रमाविरोधेन च निवेशप्रसक्तौ याज्याकार्य तन्निवेशस्य समाख्ययैव वक्तव्यत्वात् तदावश्यकत्वमित्यर्थ । अतएव एतादृशस्थले अपेक्षितविधानरूपन्यायस्य समाख्यया बाध , नतु क्रमस्य कश्चन विसकोच इति ॥ सामिधेनीष्वन्यथागममाह—सामिधेनीष्विति ॥ एव तर्हि समाख्यया याज्यानुवाक्याकाण्डमिति समाख्ययैवेष्टसिद्धे क्रमोपन्यासवैयर्थ्यमाशङ्क्य परिहरति—नचैवमिति ॥ यत्रेति ॥ अग्निवारुणेष्टिक्रमे तद्देवत्ययाज्यानुवाक्ये पठित्वा सोमारौद्रेष्टिक्रमाम्नातनत्तद्देवत्ययाज्यानुवाक्यापाठात् आग्नेय्य ऋच पृथुपाजवत्यश्च समाम्नाता तत्र तासा लिङ्गविनियुक्तमन्त्रान्तरेण वाधादुत्तरेष्टियाज्याकार्ये समाख्यामात्रेण विनियोगानुपपत्ते लिङ्गसहकृतसमाख्ययान्यत्र विनियोगप्रसक्तौ क्रमेण ता बाधित्वा उत्तरेष्टिसामिधेनीनिवेशलाभाय क्रमोपादानमित्यर्थ ॥

ननु क्रम पूर्वस्यामपीष्टौ साधारण इत्यत आह—तत्सामिधेनीति ॥ पूर्वेष्टिसामिधेनीस्थानस्य तदीययाज्यादिपाठेन व्यवधानादुत्तरेष्टिसामिधेनीस्थान एव पठितत्वमित्यर्थ । सिद्धान्तमुपसहरति—अत इति ॥

प्रयोजन पूर्वोत्तरपक्षप्रतिपादनेन तथा "मनोतायातु वचनादविकार" इति दाशमिकाधिकरणपूर्वोत्तरपक्षप्रयोजनेन च स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति सप्तम लिङ्गसामान्यसंबन्धबोधकप्रमाणापेक्षत्वाधिकरणम् (लिङ्गक्रमसमाख्यानाधिकरणम् ॥) •

(८ अधिकरणम्।)

अधिकारे ॥ ज्योतिष्टोमे "आग्नेय्याऽऽग्नीध्रमुपतिष्ठत" इत्यत्र किं अप्रकृतसाधारण्येन ऋङ्मात्रमाग्नीध्रोपस्थानाङ्गम्, उत प्रकृता एव या स्तोत्रादावपि विनियुक्तास्ता एवेति चिन्तायाम्—

आग्नेयीपदस्याविशेषेण सर्वपरत्वात्प्रकरणस्य तत्सङ्कोचकत्वानुपपत्तेरग्निदेवत्यऋङ्मात्रस्यैव विशिष्टविध्युत्तरकालीनविशेषणविधिना आग्नीध्रोपस्थानाङ्गत्वेन विधानम्, नत्वत्राग्नेयी उद्देश्या, येनानर्थक्यभिया व्रीहिवत्प्रकरणेन सङ्कोच्येत, तृतीययोपादेयत्वावगमात्। यत्र चोपस्थानस्वरूपे आनर्थक्याशङ्का, तत्र प्रकरणानुप्रवेशेऽपि नाग्नेयीपदस्य प्रकृतपरत्वापत्तिः। नचाग्नेयीपदस्य यौगिकत्वात्तद्धितान्तत्वाद्वा सन्निहितपरत्वम्, यौगिकानामवयवार्थविशिष्टव्यक्तिमात्रवाचित्वेन सन्निहितवाचित्वे प्रमाणाभावात्, तद्धितस्य तद्वाचित्वेऽपि प्रकृतानामृचामेकप्रकरणस्थत्वेऽपि प्रदेशान्तरस्थत्वेन सन्निहितत्वाभावात्।

अस्तु वा प्रकरणसन्निहितस्यैव तद्धितेन ग्रहणम्, तथापि यत्र न तद्धितश्रवणं यथा ब्रह्मौदनप्राशनादौ चतुरो ब्राह्मणान् भोजयेदित्यादौ, तत्र प्रकृतर्त्विग्ग्रहणे प्रमाणाभावः। **नच**— प्रकृतानामपूर्वार्थत्वस्य क्लृप्तत्वात्केवलं द्वाररूपाग्नीध्रोपस्थापनसम्बन्धकरणे लाघवादप्रकृतानाञ्चोभयकरणे गौरवापत्तेः प्रकृतनियम इति—**वाच्यम्** प्रकृतग्रहणेऽप्युपस्थानस्वरूपस्य द्वारत्वे तत्कार्यापन्ने ऊहाद्यनापत्तेरपूर्वसाधनत्वलक्षणाया आवश्यकत्वात्। नहि प्रकृतविषयेऽपि प्रकरणेन वाक्यान्तरकल्पनया अपूर्वार्थत्वबोधः, तथात्वे व्रीहीणां स्वरूपेण द्वारत्वापत्तौ यवानां तदनापत्तेः। अतो लाघवादपूर्वे-

ज्योतिष्टोम इति ॥ सामान्यसम्बन्धबोधकप्रमाणसूचनाय ज्योतिष्टोम इत्युक्तम्। **आग्नेय्येति** ॥ आग्नेय्या ऋचा आग्नीध्रमण्डपमुपतिष्ठते इति वचनस्यार्थः। एतच्च ऐन्द्र्या सदो वैष्णव्या हविर्धानमिति वाक्यद्वयस्याप्युपलक्षणम्। अत्र यद्यपि श्रुतेर्विनियोजकत्वम्, तथापि लिङ्गेन सामान्यसम्बन्धकारिप्रमाणसापेक्षत्वेन विनियोगे पूर्वाधिकरणे चिन्तिते तत्प्रसङ्गादुपस्थितायाः श्रुतेरपि तदपेक्षत्वेन विनियोजकत्वस्याभिधानात् प्रासङ्गिकी पादसङ्गतिमतएव तथैवानन्तरसङ्गतिश्च स्पष्टत्वादनुल्लिख्याप्रकृतमात्रग्रहणकोटिं कैश्चिन् भ्रमेणोक्तां निरसितुमवश्यवक्तव्यं संशयं दर्शयति—**किमिति** ॥

अप्रकृतमात्रग्रहणपक्षो हि प्रकृतानां यातयामत्वात् विनियुक्तविनियोगात् वा ग्रहणासम्भवे सम्भवेत्, नच तदुभयमत्रास्ति, कुशा द्व्यादय इति वचनेनादोषत्वस्मरणात्, पुरोडाशकपालवत् विनियुक्तविनियोगस्यापि सम्भवाच्च। अतोऽप्रकृतमात्रग्रहणपक्षस्य युक्तत्वं प्रकृताप्रकृतसाधारण्योक्त्या सूचितम् ॥ **ता एवेति** ॥ यद्यप्याग्नेय्या उपादेयत्वात् तद्गतैकत्वविवक्षया न बह्वीनां करणत्वप्रसक्तिः, तथापि प्रकृताग्नेयीबहुत्वमादाय **अथवा** ऐन्द्री वैष्णवीति ऋगन्तराभिप्रायेण वा ता इति बहुवचनं नेयम्। तथाच याः प्रकरणे पठिता विशिष्य स्तोत्रान्तरे विनियुक्ताः "अग्न आयाहि वीतये" इत्यादयः ता एवेत्यर्थः ॥

पूर्वपक्षोपपत्तिमाह—**आग्नेयीपदस्येति** ॥ तृतीयाया प्रकृतग्रहणेऽविरोधेऽपि प्रातिपदिकश्रुतेरविशेषप्रवृत्ताया सङ्कोचरूपबाधापत्तिसूचनाय आग्नेयीपदस्येत्युक्तम्। आग्नेय्याः करिष्यमाणोद्देश्यत्वाशङ्कानिरासोपोद्बलनाय प्राप्तोपस्थानविधिसूचनायच विशिष्टविध्यन्यथानुपपत्तिप्रसूतविशेषणविधिविधेयतोक्त्या उपादेयत्वं सूचितम् ॥

तद्धितान्तत्वाद्वेति ॥ आग्नेयीशब्दस्य तद्धितान्तत्वात् तस्यच सर्वनामार्थवृत्तित्वेन सन्निहितव्यक्तिवाचित्वात् नाप्रकृतग्रहणमित्यर्थः। अत्र न्यायसुधाकारादिभिः अग्निदेवत्यत्वऋक्त्वसन्निहितत्वादीनां मन्त्रविशेषोपलक्षणत्वादेकेन चोपलक्षणेन प्राकृतकार्यसिद्धावुपलक्षणान्तरानपेक्षणादग्निदेवत्यऋक्त्वयोः श्रुतत्वाविशेषेण उभयोरप्युपलक्षणत्वेपि विग्रहवाक्यस्थसर्वनामगम्यत्वेन विलम्बितप्रतीतिकत्वादविवक्षा- वगते सर्वग्रहणमिति समाहितम्, तत्सन्निहितत्वोपलक्षितव्यक्तिविशेषस्यापि गुणाधिकरणे तद्धितवाच्यत्वप्रसाधनादकत्वेऽपि स्त्रीत्वानुमेयतया विलम्बितप्रतीतिकत्वस्य तुल्यतया सन्निहितत्वस्योपलक्षणत्वोपपत्तेरिति कौस्तुभदर्शितरीत्या अयुक्तं मत्वा तदङ्गाकृत्यापि परिहरति—**तद्धितस्येति** ॥ पूर्वोक्तन्यायसुधाकृदभिहितसमाधिदूषणं तद्वाचित्वेऽपीत्यपिना सूचितम् ॥

यथेति ॥ अत्रच सर्वनामश्रवणाभावात् ब्राह्मौदनिकाग्निसंस्कारकहोमशेषौदनप्रतिपत्त्यर्थतया ऋत्विक्संस्कारार्थत्वाभावेन तन्नाशे पुनर्भोजनानुष्ठानादर्शनेनच तेषामुद्देश्यत्वानुपपत्त्या प्रकृतग्रहणे प्रमाणाभाव इत्यर्थः ॥

ननु एवं प्रकृतग्रहणे नियामकान्तराभावेऽपि अप्रकृतग्रहणे तस्या आग्नीध्रोपस्थानस्वरूपार्थत्वेनाऽऽनर्थक्यापत्तेरपूर्वार्थत्वकल्पनस्याप्यावश्यकत्वात् क्लृप्तापूर्वार्थताया प्रकृताया एवाग्नीध्रोपस्थापनरूपद्वारान्तरसम्बन्धमात्रकरणेन लाघवात् तदुपजीविविधिश्रुत्याच्च प्रातिपदिकश्रुतेरपि सङ्कोचोपपत्तेः प्रकृतग्रहणोपपत्तिरित्यभिप्रेत्य शङ्कते—**नचेति** ॥ प्रकरणेन स्वतन्त्रवाक्यान्तरकल्पनया प्रकृताया अपूर्वार्थत्वबोधासम्भवे केन तर्हि तस्यास्तद्बोध इत्यपेक्षाया यत्र यदुद्देशेन विनियोगः तत्र अपूर्वसाधनत्वलक्षणाया उद्देश्यवाचकपदाङ्गीकारेण इत्युत्तरमप्रकृतायामपि समानमित्याशयेनाह—**अतो लाघवादिति** ॥

साधनीभूतस्तोत्रत्वेनैवोद्देश्यता । तावता चापूर्वसाधनीभूतोपस्थानार्थत्वस्यालाभात् । अस्त्येव प्रकृतग्रहणेऽपि तद्विधावपूर्वसाधनत्वलक्षणा । अपिच स्तोत्रापूर्वसाधनत्वक्लृप्तावपि नोपस्थानजन्यज्योतिष्टोमापूर्वसाधनत्वलाभ प्रकृतानाम्, अत सर्वासामेव ग्रहणम् । अप्रकृतानामेव वा, कार्यसाकाङ्क्षत्वादिति प्राप्ते—

अप्रकृतग्रहणे त सामपूर्वसाधनीभूतोपस्थानार्थत्वान्यथानुपपत्त्या अपूर्वार्थत्वस्यापि व्रीह्यादिवत्कल्पनीयत्वापत्ते प्रकृताना च कार्यान्तरसबन्धबोधकविधावेवापूर्वार्थत्वस्य क्लृप्तत्वाल्लाघवोपजीविना प्रकृतनियम । सभवतिच प्रकृतानामप्याग्नेयीना वाङ्नियमन्यायेन स्तोत्रद्वारा ज्योतिष्टोमापूर्वसबन्धासभवेऽपि कार्यान्तरद्वारा स । आग्नेयीना स्तोत्रादौ विनियोगेऽपि पार्थक्येन ज्योतिष्टमप्रकरणे पाठादेव वा तदपूर्वसबन्धावगम ।

अयमेव च ब्रह्मौदनप्राशने ऋत्विक्त्वनियामकन्यायः । नचैव "आत्रेयाय हिरण्य ददाति" इत्यत्रापि तन्नियमापत्ति, ऋत्विक्षु आत्रेयत्वस्य नियमेनाप्राप्ते । अतएव चाग्निमुपनिधाय स्तुवीतेत्यादावाक्षेपणीयस्तोत्रापूर्वसबन्धस्याहवनीयादावप्राप्तत्वान्न तन्नियमोऽपितु विना वचन आयतनबहिर्भावायोगाल्लौकिकस्यैवेति वक्ष्यते । अत सिद्ध लाघवानुरोधेन प्रकृतस्यैव ग्रहणम् ॥ ८ ॥ २३ ॥ इत्यष्टममाग्नेयीप्रकृतनियमाधिकरणम् ॥

एव तावत् प्रकृताप्रकृताना ग्रहण प्रसाध्याधुना केश्चिदुक्तमप्रकृतमात्रग्रहणमपि युक्त्या पूर्वपक्षे साधयति—**अप्रकृतानामेव वेति** ॥ पुरोडाशकपालस्य अनन्यथासिद्धवाचनिकविनियोगबलात् निराकाङ्क्षस्य विनियुक्तस्यापि विनियोगोऽगत्या आश्रित, प्रकृतेतु तेन रूपेण विनियोगाभावादन्यथानुपपत्तेश्च क्षीणत्वान्न युक्त विनियुक्तनिराकाङ्क्षविनियोगाश्रयणमिति उभयाकाङ्क्षया दाशतयीतोऽप्रकृतग्रहणमेव न्याय्यम् ॥

वस्तुतस्तु—तस्या अपि वाचस्तोमादा विनियोगेन कार्यसाकाङ्क्षत्वाभावात् आकाङ्क्षोत्थापक्रमसमाख्यादिरूपसामान्यसबन्धबोधकप्रमाणेन यस्या सामान्यत क्रतुसबन्धोऽवगत तस्या यावल्लिङ्गेन विनियोगकल्पनम् तत पूर्वमेवानया श्रुत्या विनियोगेनाप्रकृतमात्रग्रहणमुपपादनीयम् । यद्यपि तथाभूतास्तोत्राङ्गभूतापि आग्नेयी भवति, तथापि तस्या स्तोत्र एव निराकाङ्क्षत्वान्न ग्रहणमित्याशय ॥

सिद्धान्तमाह—**अप्रकृतेति** ॥ यद्यपि उपस्थानाङ्गत्वेन मन्त्रस्य विधानात् तत्स्वरूपेचानर्थक्यप्रसक्तावपूर्वसाधनत्वलक्षणा, तथापि सर्वत्रापूर्वसाधनीभूताङ्गोद्देशेनाङ्गविधावर्थादपूर्वार्थत्वेनापि तद्विधानमन्यथानुपपत्त्या विधिकल्पनया आवश्यकम्, तदेतदवघातविधावगत्या अङ्गीकृतम् प्रकृतेतु अप्रकृतग्रहणे चापूर्वसबन्धस्य तत्साधनसबन्धस्यच उभयस्यापि श्रूयमाणेन विधिना श्रुत्यर्थाभ्या करणे गौरवापत्ते प्रकृतग्रहणचापूर्वसबन्धस्य क्लृप्तत्वात् केवलमपूर्वसाधनीभूतसबन्धमात्रकरणेन लाघवोपपत्ते तद्ग्रहणस्यैव लाघवोपजीविना विधिनाऽनुमतत्वात् प्रधानभूतविधिश्रुत्यनुरोधेन प्रातिपदिकश्रुते सकोचेऽपि बाधकाभावेन प्रकृतमात्रग्रहणसिद्धिरित्यर्थ ॥

ननु उपस्थानाङ्गभूताया[१] प्रकृताया कथ ज्योतिष्टोमापूर्वसबन्धसभव ? तस्या स्तोत्रद्वारा तत्सबन्धादतोऽस्यास्तदपूर्वसबन्धविधिकल्पनमावश्यकमित्यत आह—**संभवति चेति**॥ स्तोत्रद्वारेह तदसभवेऽपि उपस्थानरूपकार्यान्तरद्वारा ज्योतिष्टोमापूर्वसबन्धसभवान्न तदपूर्वसबन्धायोग्यत्वम् । **अतएव**—यद्यप्यपूर्वसबन्ध स्वकल्पकेन विशिष्योपस्थितेन च कार्यान्तरसबन्धेन निराकाङ्क्ष, तथापि तदाऽऽकाङ्क्षयेव तदुपजीवन नानुपपन्न इति भाव

ननु प्रकृताग्नेयीमन्त्रस्य स्तोत्रापूर्वसबन्धक्लृप्तावपि उपस्थानजन्यापूर्वसबन्धस्य द्वारतया कल्पनावश्यकत्वेन गौरव सिद्धान्तेऽप्यविशिष्टमेवेत्याक्षेपणीयापूर्वसबन्धस्य कार्यान्तरार्थमप्यन्यत्र नियमेन क्लृप्तौ तन्मात्रोपजीवनेनान्यत्र कार्यान्तरसबन्धमात्रकरणमित्येतदधिकरणन्यायस्य कथमाग्नेयीवाक्ये प्रवृत्त्या प्रकृतनियमसिद्धिरित्यत आह—**आग्नेयीनामिति**॥ उपस्थानजन्यापूर्वसबन्धकल्पनावश्यकत्वेऽपि न तद्द्वारा ज्योतिष्टोमसबन्धोऽपि कल्प्य प्रकृतग्रहणे आपतति, स्तोत्र विनापि तत्सबन्धस्य पाठादेव सिद्ध, अत स्तोत्रापूर्वद्वारकत्वमात्रकल्पनवदिहापि उपस्थानजन्यापूर्वद्वारकत्वमात्रस्यैव कल्पनादप्रकृतग्रहणेतु तस्यापि कल्पनापत्ते गौरवमित्येवमाक्षेपणायापूर्वसबन्धस्य क्लृप्तत्वमुपपादनीयमित्यर्थ ॥

ब्रह्मौदनप्राशनवाक्येऽपि ब्रह्मौदनप्राशनाङ्गभूतब्राह्मणविधौ प्राशनस्य प्रतिपत्तित्वेन दृष्टार्थत्वादाधानाद्यपूर्वसाधनलक्षणया तत्र तदपूर्वसबन्धस्य ऋत्विजा प्रयोगाङ्गत्वेन नित्यप्राप्तत्वात् प्रकृतग्रहणोपपत्तिरित्यभिप्रेत्याह—**अयमेव चेति** ॥ **नियमेनाप्राप्तेरिति** ॥ तत्र नियमत प्राप्त्यभावेन विधिश्रुतेरपूर्वसबन्धाक्षेपकत्वस्यावश्यकत्वान्न कदाचित् प्रकृतसत्त्वेऽपि तन्नियम इत्यर्थ ॥

आयतनेति ॥ "विना एष इन्द्रियेण वीर्येण व्यृध्यते यस्याहिताग्नेरग्निरपक्षायति त सभरेदिदन्त एकमि"ति वचनेन यजमानीयेन्द्रियवीर्यनाशरूपदोषापादकायतनबहिर्भावरूपापक्षये प्रायश्चित्तविधानात् बहिर्भावस्यायोग इत्यर्थ । सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ॥ प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

याज्ञिकास्तु—आग्नेयकृष्णग्रीवपशुक्रमाम्नातेन अग्ने यन सुपथेत्याग्नेयीमन्त्रेणाभिमर्शनमाचरन्ति नोपस्थानम्, तत्राग्नेय्यर्चाग्नीध्रमभिमृशेदिति तैत्तिरीयश्रुतिरेव प्रमाण द्रष्टव्यम् ॥

॥ **इत्यष्टममग्नेयीप्रकृतनियमाधिकरणम्** ॥

(अधिकाराधिकरणम्)

(१) सप्तम्यन्ताद्रति ।

(९ अधिकरणम्।)

लिङ्गसमाख्यानाभ्याम्॥ सोमे—"भक्षे हि माविशे-ति"दिभक्षानुवाक इत्येव समाख्यातो मन्त्र श्रुत। तत्र यस्तावदस्यांशो भक्षणमेव प्रतिपादयति स तत्रैव विनियुज्यते, ग्रहणावेक्षणसम्यग्जरणप्रतिपादकाना त्वशाना कि ग्रहणादावेव विनियोगोऽथवा भक्षणमन्त्रैकवाक्यतया भक्षण एवेति चिन्तायाम्—

ग्रहणादेरविहितत्वेनापूर्वं प्रत्यङ्गत्ववजनकत्वस्याप्यभावाद्ग्रहणस्यार्थाद्भक्षणजनकत्वेन पक्षप्राप्तावपि बाहुभ्या सध्यासमित्यनेनोक्तस्य बाहुद्वयकरणकस्य ग्रहणस्य कथमप्यप्राप्तेरवेक्षणस्य च भक्षाजनकत्वेनैवाप्राप्ते सम्यग्जरणस्य तदनुकूलव्यापारस्य वा भक्षोत्तरभावितया भक्षाजनकत्वेन तेषामपूर्वप्रयोजकत्वस्याप्यभावाद्ग्रहणाद्यर्थत्वे आनर्थक्यापत्ते भक्षणमन्त्रैकवाक्यतया भक्षणार्थत्वमेवैषाम्। अतएव समाख्याप्युपपन्ना भवतीति प्राप्ते—

इत्यादिरिति॥ आदिशब्देन विचारविषयतया आवश्यकस्य "दीर्घायुत्वाय शन्तनुत्वाय रायस्पोषाय वर्चसे सुप्रजास्त्वायेहि वसो पुरोवसो प्रियो मे हृदोस्याश्विनोस्त्वा बाहुभ्याम्सध्यास नृचक्षस त्वा देव सोम सुचक्षा अवख्येषम्। हिन्व मे गात्रा हरिवो गणान्मे मा वितीतृष। शिवो मे सप्तर्षीनुपतिष्ठस्व मा मे वाङ्नाभिमतिगा। मन्द्राभिभूति केतुर्यज्ञाना वाग्जुषाणा सोमस्य तृप्यतु—वसुमद्गणस्य रुद्रवद्गणस्यादित्यवद्गणस्य सोमदेवते मतिविद प्रात सवनस्य माध्यन्दिनस्य सवनस्य गायत्रछन्दस त्रिष्टुप् छन्दसो जगच्छन्दसोऽभिहुत इन्द्रपीतस्य नराशंसपीतस्य पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामि" इत्यन्तस्य भागस्योपादानम्। एतच्च भाष्यलिखितक्रमेण लिखितम्। तैत्तिरीयशाखायातु अवख्येषमित्यस्याऽग्रे मन्द्राभिभूतिरित्यादि भक्षयामीत्यन्त पठित्वा हिन्व मे इति पठितम्। पूर्वपक्षोपयोगितया इत्येव समाख्यात इत्युक्तम्। तत्र सर्वस्याप्युदाहरणताशङ्कानिरासाय विषय विविनक्ति—**तत्रेति॥** मन्द्राभिभूतिरित्यादि जुषाणेत्यन्तस्य तृप्त्या अस्य फलप्रकाशनपूर्वक भक्षणप्रकाशनार्थत्वस्य स्पष्टत्वात् तृप्यत्वित्यन्तस्य भक्षणप्रकाशकत्वस्य उत्तराधिकरणे साधयिष्यमाणत्वाच्च वसुमदादेश्च लिङ्गसमाख्याभ्या निर्विवादमेव "अभिपुत्याहवनीये हुत्वा प्रत्यञ्च परेत्य सदसि भक्षान् भक्षयती' ति विहितभक्षणाङ्गत्वम्। तद्गतानाच प्रात-सवनादिशब्दाना तथा इन्द्रपीतादिशब्दाना च सूक्तवाकविभागाधिकरणन्यायेन तद्वदेव यथासवन विनियोगस्य स्पष्टत्वमिति नोदाहरणत्वमित्यर्थ। **अंशानामिति॥**

"भक्षेहिमे"त्यादे "मध्यासमि"त्यन्तस्य ग्रहणे "नृचक्षसमि"त्यादेर "वख्येषमि"त्यन्तस्य अवेक्षणे "हिन्व मे"त्यादे "अतिगा" इत्यन्तस्य सम्यग्जरणे इत्येवमशाना विनियोग इत्यर्थ। तत्र सिद्धान्ते यथालिङ्ग विनियोगात् तदुपयोग्युद्देश्यतावच्छेदकनिरूपणात् पादाध्यायसङ्गती तथा पूर्वाधिकरणे क्रतुसबन्धरहितद्वारसबन्धानुपपत्ते प्रकृतग्रहणे उक्ते प्रकृते सर्वथाऽविहितग्रहणादेरपूर्वसबन्धाभावे द्वारत्वाभाव इत्येव पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणरूपा अनन्तरसङ्गतिंच स्पष्टत्वादनुक्त्वा पादाध्यायसङ्गत्योरतिस्पष्टत्व प्रथमत सिद्धान्तकोट्युपन्यासेन सूचयन् सन्देह दर्शयति—**किमिति॥**

ग्रहणाद्यर्थत्वे लिङ्गमात्रसत्त्वेऽपि ग्रहणादिस्वरूपार्थत्वे मन्त्रनियमस्यानर्थक्यापत्ते तेषामविहितत्वेनापूर्व प्रत्यङ्गत्वस्य जनकस्य वाऽभावे तदपूर्वसाधनत्वलक्षणया आनर्थक्यपरिहारानुपपत्तेर्न तदङ्गत्वेन मन्त्रविनियोगो युक्त, अपितु विहितभक्षणाङ्गतयैवेत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**ग्रहणादेरिति॥ भक्षाजनकत्वेनैवेति॥** ग्रहण विना भक्षणासभवेन तस्य पक्षप्राप्तसभावनायामपि अवेक्षणस्य लोके नियमतस्तज्जनकत्वाविक्लृप्ते सर्वथैवाप्राप्तिरित्यर्थ॥ **भक्षोत्तरभावितयेति॥ नच**—भक्षोत्तरभाविभक्षणजन्यफलप्रकाशनद्वारा अगन्मेत्यादिमन्त्रस्य दर्शपूर्णमासाङ्गत्वमिव भक्षणाङ्गत्वमिति—**वाच्यम्,** कवलसयोगरूपभक्षणस्य भक्ष्यमाणप्रतिपत्तिरूपतया सम्यग्जरणफलकत्वाभावादिति भाव॥ **भक्षमन्त्रैकवाक्यतयेति॥** सत्यप्याख्यातभेदे उपक्रमोपसहारैक्ये सत्येकवाक्यताप्रयोजकीभूताकाङ्क्षासत्त्वस्य वैश्वानरवाक्ये दर्शनादत्रापि भक्षेहीत्यादिना भक्षणस्यैवोपक्रमात भक्षयामीत्यन्तेन तस्यैवोपसहारादुपक्रमोपसहारैक्यप्रतीतरेकवाक्यताप्रयोजकीभूताकाङ्क्षारूपलिङ्गात् ग्रहणावेक्षणसम्यग्जरणविशिष्टत्वेन अथवा भक्षणलक्षणयावा भक्षार्थत्वमित्यर्थ। एव लौकिकविनियोगासभवे पूर्वोक्तैकवाक्यतारूपलिङ्गोपष्टब्धया दुर्बलयापि समाख्यया विनियोगे विरोधाभाव इत्याह—**अतएवेति॥** यद्यपीय लौकिकी, तथापि जनादित्वात् भक्षसबन्धबोधे नियामकतथा योग्यत्वादङ्गत्व गमयन्त्युपपन्ना भवति। इतरथा भक्षाभक्षसमुदायाश्रयेषु लिङ्गसमवायेन गौणीवृत्तिराश्रयणीया भवेदित्यर्थ। अतो यद्यपि "भक्षेहीत्याद्रियमाण प्रतीक्ष्य" "अश्विनोस्त्वा बाहुभ्यामसध्यासमिति" प्रतिगृह्येत्यापस्तम्बसूत्रे प्रतीक्षणे भक्षेहीत्ययमशो विनियुक्त, तथापि प्रतीक्षणलिङ्गकत्वाप्रतीतेरयुक्त तदिति मत्वा सर्वस्याप्यनुवाकस्य भक्षाङ्गत्वमभिप्रेत्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**इति प्राप्त इति॥**

यद्यपि चात्र उपक्रमोपसहारैक्यादेकवाक्यतोपगमनरूप क्लृप्त भवेत्, तथापि ग्रहणादिप्रकाशकमन्त्रभागस्य भक्षणाङ्गत्व वाक्येनैवेति तस्य प्रबलेन लिङ्गेन बाधोपपत्ति॥ **वस्तुतस्तु**—उपक्रमस्य साधारणत्वात् प्रत्युत मुख्यसामर्थ्यानुरोधेन ग्रहणादिविषय एवोपपत्तेर्नानाख्यातभेदे सत्येक

ग्रहणादिप्रत्यक्षविध्यभावेऽपि समाख्यासहकृतावान्तरप्रकरणेन भक्षसबन्धे तत्तन्मन्त्राणामवगते लिङ्गबलेन मान्त्रवर्णिकग्रहणादिविधिकल्पनया तत्प्राप्त्युपपत्तेस्तदर्थत्वेनैव मन्त्रविनियोगोपपत्तौ न स्वतो निराकाङ्क्षयोर्द्वयोराख्यातपदयो कथचिदेकवाक्यता परिकल्प्य गौण्या भक्षार्थत्वकल्पनम् शक्त्यैव वा भक्षविशेषणत्वेन ग्रहणादिप्रकाशकत्वकल्पनमुपपत्तिमत् ।

नचैवमपि सम्यग्जरणस्य कृत्यसाध्यत्वान्न विधिसभव, सम्यग्जरणानुकूलव्यापारस्यासनविशेषस्यैवानुष्ठेयस्य विधेयत्वात् । वमनविरेकनिमित्तप्रायश्चित्ताम्नानाच्च सम्यग्जरणपर्यन्तमेव भक्षण प्रतिपत्तिरिति तस्य भक्षोपयोगिता ॥ २४ ॥

॥ ९ ॥ इति नवमं लिङ्गसमाख्यानाधिकरणम् ॥

(१० अधिकरणम् ।)

गुणाभिधानात् ॥ तस्मिन्नेवानुवाके मन्द्राभिभूतिरि-

वाक्यत्वमपि ॥ नच दीर्घायुत्वायेत्यस्य भक्षणफलप्रतिपादकस्य ग्रहणेऽनन्वय एव भक्षणार्थत्वतात्पर्यग्राहक, तस्य ग्रहणफलीभूतभक्षणफलप्रतिपादनेन स्तावकतयाऽन्वयोपपत्ते, अतो लिङ्गेनैकवाक्यताभङ्गात् ग्रहणाद्यङ्गत्वमेवेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्त प्रतिपादयन् आनर्थक्यपरिहाराय प्रथमतो ग्रहणादि विधि साधयति—**ग्रहणादीति** ॥ कल्पकमन्त्रस्य भक्षाङ्गत्वात् तत्कल्प्यविधिविहितग्रहणादीनामपि भक्षाङ्गत्वसिद्धिरित्यर्थ । **तदर्थत्वेनैवेति** ॥ यद्यपि सधेर्हिंसार्थत्वाच्चक्षिङो भाषणार्थत्वाद्धिनोतेगत्यर्थत्वान्न ग्रहणावेक्षणसम्यग्जरणप्रकाशनलिङ्गतपा सभवति तथापि बीजतन्तुसन्तानाथनिर्वपतिनेव बाहुद्वयकरणकहिंसाऽविनाभावात् बाहुकरणत्वार्हतया च लक्षणया ग्रहणप्रतिपादकत्वम् । चक्षिङ ख्याञित्यनेन विहितस्य ख्याजादेशस्यानित्त्वेन ख्येषमिति रूपासिद्धावपि छन्दसि दृष्टानुविधित्वेन ख्येजित्युपसङ्ख्यानकरणात् सिच बहुल लेटीति सिचकरणाश्रयणात् वाग्विषयव्यक्तताख्यप्रकाशनवाचिनाप्यवख्येषमित्यनेन लोके ख्यात इत्यादौ वेदे च नृचु ख्यायत इति नृचक्षा इत्येवमिहैव सर्वज्ञातत्वरूपप्रसिद्ध्याख्यप्रकाशनमात्रे प्रयोगात्तत्परेण मता सुचक्षुष्ट्ववाचिसुचक्षु पदैकवाक्यतावशात् चाक्षुषज्ञानाख्यावेक्षणरूपप्रकाशनप्रतिपादनमविरुद्धम् । हिनोतेश्च प्रीणनेऽपि प्रयोगाद्धिन्वेत्यनेन हे हरितवर्ण सोम मे गात्राणि प्रीणय गणानिन्द्रियगणान् वेदभाष्यकारलेखनात् पुत्रादीन् वा सोमपानविषयतृष्णारहितान् मा कुरु शिव सन् मे **सप्तर्षीन्** आस्यसप्तमचक्षुर्नासाश्रोत्राख्यद्वद्वयरूपशीर्षण्यच्छिद्रसञ्चारिसप्तप्राणाख्यानुपतिष्ठस्व वाक्नाभिमतिक्रम्य मुखवायुमार्गेण मा गा इत्यर्थावगमात् सम्यग्जरण विना तदनुपपत्ते गात्रप्रीणनफलीभूतसम्यग्जरणप्रतिपादकत्वच सभवतीति तदर्थत्वेनैव विनियोग इत्यर्थ । यद्यप्यग्नये जुष्टमिति मन्त्रस्य देवतानिर्वापप्रकाशकत्ववदस्यापि ग्रहणादिविशिष्टभक्षणप्रकाशकत्वाङ्गीकारेण मन्त्रैकत्वमभ्युपग-

त्यादिस्तृप्यन्वित्यन्तस्तस्मै विनियोक्तव्यो ग्रहणादाविवेति प्राप्ते—

ग्रहणादिवदनुष्ठेयत्वाभावात्तृप्तेरप्रकाश्यत्वम् । नच सम्यग्जरणवत्तृप्त्यनुकूलव्यापाररूपभक्षणबाहुल्याक्षेपकत्वम्, अद्रप भक्षयन्तीति वचनविरोधेन तत्कल्पनानुपपत्ते । अतएव तृप्तेर्भक्षणेनाजननान्न तस्या स्वर्गवज्जन्यत्वमात्रेण प्रकाश्यत्वोपपत्ति । अतश्च लिङ्गविनियोगासभवात्सत्यपि आख्यातद्वयस्य स्वतो निराकाङ्क्षत्वे इतिकरणाध्याहारेण तृप्यत्विन्त्येतदर्थ भक्षयामीत्येव भक्षमन्त्रैकवाक्यता प्रकल्प्य स्वार्थविशिष्टभक्षणप्रकाशकत्वमेवाङ्गीकर्तव्यम् । स्वार्थश्च श्रुत्या तृप्तिरेव । तत्प्रकाशनाशे चादृष्टार्थत्वम् । अथवा लक्षणया भक्षणस्तुति । सर्वथा न लिङ्गाद्विनियोग ॥ १० ॥ २५ ॥

इति दशम गुणाभिधानाधिकरणम् ॥

म्यापि ग्रहणानङ्गत्व शक्यते वक्तुम्, तथापि उपक्रमोपसहारैक्यादिरूपैकवाक्यतोपगमनसामर्थ्याभावे स्वरसत प्रतीयमानतत्तदाख्यातगतमुख्यविशेष्यार्थकत्वबाध एव प्रमाणाभावो मन्त्रभेदाङ्गीकारे कथ चिच्छब्देन सूचित । **वमनविरेकेति** ॥ "सोमैन्द्र चरु निर्वपेत् श्यामाक सोमवामिन" इति सम्यग्जरणाभावनिमित्तव्यङ्गतासमाधित्सया वमने प्रायश्चित्तस्य विरेकेऽपि क्वचित् प्रायश्चित्तस्य चाम्नानात् भक्षणस्य उदरस्थापनरूपप्रतिपत्त्यर्थत्वावगमन तस्य सम्यग्जरण विनाऽनुपपत्ते तदनुकूलासनविशेषस्य विधेयस्य भक्षोपयोगितेत्यर्थ । **एतेन**—तृप्तिवदानुषङ्गिकतया अननुष्ठेयत्वान्न मन्त्रापेक्षा इति—**अपास्तम्**, ग्रहणादिवत् पृथक्प्रयत्नानुष्ठेयत्वेन तदपेक्षोपपत्ते । एवच भक्षानुवाकसमाख्या साक्षात् परपरया च नेयेति भाव ॥

प्रयोजन पूर्वपक्षे ग्रहणादे न नियम । मन्त्रपाठक्रमेण पाठान्ते भक्षण सिद्धम् । सिद्धान्ते ग्रहणादे नैयत्येन पूर्वोक्ततत्तन्मन्त्रान्ते अनुष्ठानम् । भाष्यलिखितमन्त्रपाठक्रमस्य अर्थक्रमेण बाधान् मन्द्राभिभूतिरित्यस्यानन्तर हिन्व म इति मन्त्रपाठश्चेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति नवमं भक्षमन्त्रस्य ग्रहणाद्यङ्गताधिकरणम् (लिङ्गसमाख्यानाधिकरणम्) ॥

पूर्ववत् पादाध्यायसङ्गती आपवादकीमनन्तरसङ्गतिंच स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वोक्तानुवाकगतैकदेशविषयत्व दर्शयन् पूर्वपक्षमाह—**तस्मिन्नेवेति** ॥ प्राय स्पष्टार्थमधिकरणान्तम् ॥

प्रयोजन तु पूर्वपक्षे वसुमद्गणस्येत्यादि भक्षयामीत्यन्तेन भक्षण कृत्वा पाठक्रमबाधेनोपरिष्टात् मन्द्राभिभूतिरित्यादि तृप्यत्वित्यन्तमन्त्रस्य पाठ । सिद्धान्तेतु यथाऽऽम्नानमिति स्पष्टम् ॥

॥ इति दशमं मन्द्राभिभूतेर्ग्रहणानङ्गताधिकरणम् गुणाभिधानाधिकरणम् ॥

(११ अधिकरणम् ॥)

लिङ्गविशेषनिर्देशात् ॥ भक्षमन्त्र किं इन्द्रदेवत्याभ्यास एवाङ्ग तद्भिन्नाभ्यासेष्वमन्त्रक भक्षण उत तेषूहेनोतानूहेन वेति चिन्तायाम्

प्रकरणाद्भक्षमन्त्रस्य सर्वप्रदानार्थत्वावगमेऽपि इन्द्रपीतस्येति लिङ्गेनेन्द्रदेवत्यप्रदानमात्राङ्गत्वम्। **नच**—इन्द्रेण यस्मिन्सवने पीत इति बहुव्रीहिस्वीकारेण सोमसम्बन्धिसवनविशेषणत्वाङ्गीकाराल्लिङ्गाविरोध इति—**वाच्यम्** पदद्वयलक्षणापादक—लक्षणाननुगत—व्यधिकरणबहुव्रीह्यपेक्षया पूर्वपद एव सबन्धिलक्षणापादकस्य लक्षणानुगतस्येन्द्रेण पीत स्वीकृत इत्येव तत्पुरुषस्यैव लघुभूतत्वात्। विद्यते च देवताया प्रतिग्रहाभावेऽपि देवस्व न गृह्णीयादित्यादिवचनबलेन सबन्धविशेषरूप स्वीकार। नच स्थूलपृषतीपदवत्स्वरादेव बहुव्रीहित्वनिर्णय, तद्वदिह समासस्य लक्षणानुगतत्वाभावेन स्वरस्यैव बाध्यमानत्वात्। यथाच तत्पुरुषपक्षेऽपि स्वराविरोधस्तथा कौस्तुभ एवोपपादितम्। अतश्च लिङ्गादिन्द्रदेवत्यप्रदान एव मन्त्रस्याङ्गत्वावगमादनैन्द्राणा च कर्मण एकत्वेन प्रकृतिविकारभावाभावादूहानुपपत्तेर्व्रीहीणा मेधइति वदनैन्द्राणाममन्त्रक भक्षणमित्याद्य पक्ष।

द्वितीयस्तु सत्यपि कर्मैकत्वे प्रदानाना भिन्नत्वादविरुद्ध प्रकृतिविकारभाव। इन्द्राय त्वा वसुमत इत्यादिमानग्रहणमन्त्राणा च लिङ्गादिन्द्रमात्रविषयत्वात्तदनुरोधेन च तत्प्रकाश्ययोर्मानग्रहणयोस्तत्संस्कार्यस्य सोमस्य तत्संस्काराणा

अत्रचानैन्द्रप्रदानेषु लिङ्गप्रमाणकमन्त्रविनियोगस्य सिद्धान्ते प्रतिपाद्यस्य पूर्वपक्षद्वयेऽप्यनङ्गीकारात् पादाध्यायसङ्गती प्रासङ्गिकी चाऽनन्तरसङ्गति स्पष्टत्वादनुक्त्वा तन्मन्त्रमेव विषयत्वेन दर्शयन् सशयमाह—**भक्षमन्त्र इति** ॥ **तेषूहेनेति** ॥ **एतेन**—ऊहपक्षस्य पादलक्षणाऽसङ्गतत्वान्न स्वतन्त्रकोटित्वम्, अपित्वाद्यकोटिफलीभूतस्यानैन्द्राणा अमन्त्रकत्वस्याऽऽक्षेपमात्रमिति न्यायसुधोक्त—**अपास्तम्**, पूर्वोक्तरीत्या सिद्धान्त्यभिप्रेतस्य पक्षस्य प्रतिपक्षतयोहोपन्यासेन सङ्गत्युपपत्तेरस्थायिपूर्वपक्षफलाक्षेपस्य निष्प्रयोजनत्वाच्च। अत तस्यापि स्वतन्त्रकोटित्वमित्यर्थ ॥

लिङ्गाविरोध इति ॥ अन्यदेवत्यस्यापि सोमस्योक्तविधसवनसबन्धित्वेन प्रकाशनोपपत्तेस्तदविरोध इत्यर्थ। **पदद्वयेति** ॥ तत्पुरुषे पूर्वपद एव सबन्धिनि लक्षणा। बहुव्रीहौ तु पदद्वयेऽप्यन्यपदार्थलक्षणेतिपदद्वयलक्षणापादकत्वम्। बहुव्रीहावेकस्मिन्नेव पदे विशिष्टार्थलक्षणेतरत्तात्पर्यग्राहकमित्यङ्गीकारेऽपि लक्ष्यतावच्छेदकगौरवम्, इतरस्य तात्पर्यग्राहकस्य वाक्यार्थान्वयेऽपि अर्थात् प्रतिपदिकत्वमिति दोष। यद्यपि बहुव्रीहावन्यपदार्थ शक्ति, तथाप्यवयवार्थोपस्थितिसापेक्षत्वादन्यपदार्थोपस्थितेस्तत्र गौरवम्। सर्वथा तत्पुरुषो लघुभूत एवेत्यर्थ ॥

लक्षणाननुगतत्वमपि दोषमाह—**अननुगतेति** ॥ समानाधिकरणाना बहुव्रीहिरिष्यत इति कात्यायनस्मरणात् व्यधिकरणपदाना तदनुपपत्ते "सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहौ"विति ज्ञापकबलात् कण्ठेकाल इत्यादौ सप्तम्यन्तबहुव्रीह्याश्रयणेऽपीह तथाऽऽश्रयणे प्रमाणाभावात् लक्षणाननुगतत्वम्, तत्पुरुषेतु "कर्तृकरणे कृता बहुलमि"ति अनुशासनशिष्टत्वम् ॥

किंच मन्त्रस्य भक्षणाङ्गतानिर्वाहाय अवश्यापेक्षिते भक्षणस्य तत्सबन्धिन कर्मकारकस्य सोमस्य वा प्रकाशने प्रयोजने तत्पुरुषपक्षे संभवति न बहुव्रीह्याश्रयणेनाप्रधानानाकाङ्क्षितसवनप्रकाशनपरत्व युक्तमित्यर्थ

ननु शब्दस्य देवतात्वात् कथ स्वीकृत इत्यर्थोपपत्तिरित्याशङ्का बहुव्रीहावप्यवश्यापेक्षितप्रकारेण परिहरति—**विद्यते चेति** ॥

ननु नाय तत्पुरुष, तथात्वे समासस्येति सूत्रेणान्तोदात्तत्वापत्ते, आद्युदात्त चैतत्पीनपदम्, इन्द्रप्रतिपादकतु स्वत एव आद्युदात्तम्, तथा सति बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदमिति सूत्रेण पूर्वपदप्रकृतिस्वरविधानात् समस्तमेव पदमाद्युदात्त सपद्यते। अत स्थूलपृषतीत्यत्रेव स्वरात् बहुव्रीहिनिर्णये सति सवनपरत्वोपपत्तिरित्यभिप्रेत्याशङ्कते—**नचेति** ॥ बहुव्रीहेरपि सामानाधिकरण्यसभवेन लक्षणानुगतत्वाभावात् समासस्वरयोरन्यतरस्यागतिकत्वे कल्पनीये अङ्गधर्मत्वात् स्वरस्यैव बाध्यत्वेन तस्यैव छान्दसत्वकल्पनया निर्वाहो युक्त, नतु प्रधानभूतस्यार्थत्याग इत्यर्थ। **यथाचेति** ॥ "तृतीया कर्मणी" ति सूत्रेण कर्मणि क्तान्ते उपपदे परे तृतीयान्त पूर्वपद प्रकृतिस्वर भवतीति विधानात् तथा "क्तेच"ति सूत्रेणापि तत्स्वरविधानात् तत्पुरुषपक्षेऽपि स्वराविरोध कौस्तुभे उपपादित इत्यर्थ। आद्य पूर्वपक्षमुपसहरति—**अतश्चेति** ॥ **व्रीहीणा मेध इतिवदिति** ॥ व्रीहीणा मेध इत्यस्य यवप्रयोग इवेहानुपपत्तेरित्यर्थ। **अनैन्द्राणामिति** ॥

सामान्योक्त्या चमसप्रधानशेषाणामिव ग्रहप्रदानशेषाणामप्यमन्त्रकत्वोक्तिसूचनेन मित्रावरुणादिदेवत्यहुतशेषाणाममन्त्रकम्, तत्रापि पितृपीतस्येत्यादिपदाना तद्देवत्यप्रदानेषु प्राप्तावपि तदितरपदाना विभज्य विनियोगेऽपि सवनत्रयेप्यैन्द्रप्रदानानामिन्द्रपीतपदप्रयोगेण समन्त्रक भक्षण नत्वन्येषा प्रदानानामित्यर्थ ॥

तत्रैन्द्रप्रदानाना प्रकृतित्व साधयितुमाह—**इन्द्राय त्वेति** ॥ "इन्द्राय त्वा वसुमते मिनोमी"ति मानमन्त्रस्यादिपदोपात्तस्य "इन्द्राय त्वा वसुमते गृह्णामी"ति ग्रहणमन्त्रस्य च इन्द्रप्रदानाङ्गत्व लिङ्गात् प्रतीयते इत्यविशेषप्रवृत्तसोमवाक्यमपि

चाभिषवादीना तन्मिश्राणा चाङ्गान्तराणामैन्द्रमात्रविषयत्वप्रतीतेरितरेषामधर्मकाणा युक्तोऽतिदेश । भवति चाङ्गवशेनापि प्रधानसकोच, अग्न्यौद्यनुरोधेन क्रतूनामाहिताग्निविषयत्वात् । अतश्च प्रकृतापूर्वीयदेवताप्रकाशकस्य भक्षमन्त्रस्य कार्यमुखेन विकृतावागतस्य भवत्येव यथादेवतमूह इति । एव स्थितेऽन्तरा चिन्ता ॥ ११ ॥ २६ ॥ इत्येकादशं लिङ्गविशेषनिर्देशाधिकरणम् । (इन्द्रपीताधिकरणम्)

(१२ अधिकरणम् ।)

पुनरभ्युन्नीतेषु ॥ सवनमुखीयेषु चमसेष्वैन्द्रेषु सर्वेषु हुतेषु ये होतृकाणा मैत्रावरुणादीना चमसास्तेष्वभक्षितेष्वेव पुन सोमोऽभ्युन्नीय देवतान्तरेभ्यो मित्रावरुणादिभ्यो हुत्वा भक्ष्यते । तत्र पूर्वप्रदानदेवताभूत इन्द्रोऽप्युपलक्षणीयो न वेति चिन्तायाम्—

उन्नयनकाले न देवतान्तरोद्देश, येनोन्नीतस्यैव तत्संबन्धात् पूर्वशेषस्य पूर्वदेवतासबन्धो नापेयात्, प्रदानकाले तु ससृष्टस्यैव देवतान्तरसबन्धात्पूर्वदेवतासबन्धापनयप्रतीतेर्नोपलक्षणमिति प्राप्ते—

तन्मात्रविषयमेवेत्यर्थ । **अङ्गवशेनापीति** ॥ मन्त्ररूपाङ्गवशेन मानग्रहणादे प्रधानस्य सकोच इत्यर्थ । **यथादेवतमिति** ॥ मित्रावरुणपीतस्येत्याद्यूहितमन्त्रपाठेन समन्त्रकं तेषामपि भक्षणमित्यर्थ । ऊहपूर्वपक्षनिरासे सति तद्विषयोत्तरविचारासभवादनिरस्त एव ऊहपक्षे अवसरलाभात् पञ्चभिरधिकरणैस्तद्विषय विशेषविचारं कर्तुमन्तरागर्भिणी कृत्वा चिन्तामारभते—**एवमिति** ॥

॥ इति एकादशं लिङ्गविशेषनिर्देशाधिकरणम्)

अत्र भक्षमन्त्रस्य लिङ्गादेन्द्रप्रदानाङ्गत्वस्य पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षोक्तस्याक्षिप्य समाधानात् पादाध्यायानन्तरसङ्गती स्पष्टत्वादनुक्त्वा विषयमाह—**सवनमुखीयेष्विति** ॥ त्रयाणा प्रातस्सवनादिसवनाना मुखे चमसप्रदानान्तरापेक्षया आदौ भवा सवनमुखीयसज्ञकाश्चमसपात्रस्थितसोमरसविशेषा तेषा प्रातस्सवने माध्यन्दिनसवने च शुक्रामन्थिग्रहोत्तर प्रचार तृतीयसवने त्वादित्यग्रहोत्तरं प्रचारस्तेचातुष्टीयमाना होतृब्रह्मोद्गातृयजमानमैत्रावरुणब्राह्मणाच्छसिपोतृनेष्ट्राग्नीध्राच्छावाकचमसा इत्याख्यायन्ते ॥ तत्र होत्रादीना चतुर्णामृत्विजा मध्यत कारिण इत्याख्या । अवशिष्टाना षण्णा मैत्रावरुणप्रभृतीना होतृका इत्याख्या । तत्राऽच्छावाकचमसेन न नवभि चमसै सह प्रातस्सवने होम, किंतु कालान्तर इति त विहाय नवचमसान् प्रथममिन्द्राय सकृद्धुत्वा तदनन्तर ये होतृकाणा चमसास्तेषु पूर्ववषट्कारे हुताभक्षितशेषसहितेष्वेव द्रोणकलशात् सोमान्तरमभ्युन्नीय मित्रावरुणादिदेवतान्तरेभ्यो हुत्वा भक्ष्यत इत्यनुष्ठानक्रमे सति ये मध्यत कारिणा चमसा तेषामैन्द्रत्वेनोहस्यैवाभावाद्विशेषतश्च पुनरभ्युन्नयनाभावात् । अतएव अच्छावाकचमसस्यानैन्द्रत्वेनोहविषयत्वे सत्यपि पुनरभ्युन्नयनाभावान्न विचारविषयत्व प्रातस्सवने । उत्तरयोस्तु सवनयोरभ्युन्नयनसत्त्वेऽपि माध्यन्दिनसवने, सर्वेषा प्रदानानामिन्द्रदेवताकत्वात् वक्ष्यमाणरीत्या ऊहाविषयत्वान्न तद्वि-

षयत्वम् ॥ तृतीयसवने त्विन्द्राविष्णुदेवतार्थमभ्युन्नयनेन देवताभेदेनच तत्सभवात् विचारविषयत्वमस्त्येव । अतएव प्रात सवनेऽपि ब्राह्मणाच्छसिचमसे पुनरभ्युन्नयनेऽपि ऐन्द्रत्वेन प्रदानद्वयस्यापि सान्नाय्यवत्सप्रतिपन्नदेवताकत्वात् तन्त्रोच्चारितेन्द्रपीतपदेन देवताद्वयोपलक्षितसोमप्रकाशनसिद्धेरूहस्यैवासभवान्न चिन्ताविषयत्वम् । मैत्रावरुणपोतृनेष्ट्राग्नीध्राणामेव चतुर्णा ये चमसा येषु क्रमेण मित्रावरुणौ मरुतस्त्वष्टपत्न्यो अग्निरिति देवता तेषु ससृष्टशेषवत्सु उन्नयनस्योहस्यच सभवाद्विचार इत्यर्थ ॥

विचारस्वरूप दर्शयति—**तत्रेति ॥ इन्द्रोऽपीति ॥** पूर्वोक्तचतसृणा देवताना वाचकपदोहेन उपलक्षणसत्त्वेऽपि इन्द्रमित्रावरुणादिपीतस्येत्येव प्राकृतेन्द्रपदसहितपदोहेन उपलक्षणीयो नवेत्यर्थ ॥

ससर्गेऽपि वायव्यन्द्रवायवसोमे ग्रहणकालीनविवेकमात्रेणेव बुद्ध्या निष्कर्षोपपत्तिं पूर्वपक्षप्रतिकूला निरस्यति—**उन्नयनकाल इति** ॥ ग्रहणकाले देवतासयोगसत्त्वेन निष्कर्षसभवेऽप्युन्नयने तत्सबन्धविधानादर्शनात् अभ्युन्नीतमात्रस्य देवतान्तरसबन्धे प्रमाणाभावेन पूर्वदेवतापनयोपपत्ते उन्नयनकाले न देवतान्तरसबन्ध इति पूर्वपक्षिण प्रतिज्ञा । **येन** देवतान्तरसबन्धेनेतमूलाथ । तदेवोपपादयति—**प्रदानकाले त्विति** ॥ त्यागकालीनस्य याज्यामन्त्रवर्णककल्प्यदेवतासबन्धस्य ससृष्टविषयत्वेन निष्कर्षायोगात् देवतान्तरसबन्धेन पूर्वदेवतासबन्धापनयान्नोपलक्षणीय ॥ **नच**—उन्नयनकाले देवताविध्यभावे याज्यामन्त्रवर्णे यागशेषतयैव देवताप्राप्तेरव्यक्तत्वभङ्ग इति—**वाच्यम्**, उक्तविधाव्यक्तत्वासभवेऽपि उत्पत्तिवाक्ये अविहितदेवताकेष्टिभिन्नयागरूपस्यैव तस्याङ्गीकारेण बाधकाभावात् ॥ नच शेषस्योत्तरदेवतोद्देशेन त्यागेऽपि पूर्वदेवतासबन्धस्यापि सत्त्वात्तदुपलक्षणत्वोपपत्ति, अकृतेऽपि यागे याज्ञिकाना निर्वापप्रभृते प्रतिपत्तिपर्यन्त देवतान्तरसबन्धि हविरिति व्यवहारात् द्रव्ये देवतासबन्धस्य प्रतिपत्तिनाश्यस्यावश्यकल्पनीयस्य धर्मिग्राहकप्रमाणेन देवतान्तरसबन्धविरोधित्वावगमात् तदत्यन्ताभावसमानाधिकरणस्य

उन्नयनकाले देवतासंकल्पाभावेऽपि सामर्थ्यादेवोन्नयनस्य करिष्यमाणकर्मार्थत्वप्रतीते पूर्वशेषस्य संसृष्टत्वेऽप्येतदर्थत्वे प्रमाणाभावादनपनीतसबन्धा पूर्वदेवताप्युपलक्षणीया ॥ १२ ॥ २७ ॥ इति द्वादशमभ्युन्नीताधिकरणम् ॥

तत्सामानाधिकरण्यानुपपत्तेरवश्य शेषस्योत्तरदेवतासबन्धे पूर्वदेवतासबन्धापनयप्रतीतेर्नोपलक्षणीय इत्यर्थ ॥

त्यागवेलाया ससृष्टत्वेन विवेकाप्रतीतावपि सत्यपिचाभ्युन्नयनकाले प्रकृतौ विकृतौवा देवतासबन्धाभावे प्रकृतावुन्नयनस्य दृष्टार्थत्वात् यागीयद्रव्यसस्कारकत्वावगतेविकृतावपि प्राकृतोन्नयनानुवादेन द्रोणकलशापादनकत्वमात्रविधानेन प्राकृतकार्यवन्नयनान्तरविधानेन वा पुनरभ्युन्नीतस्यैव फलचमसहृदयादिवत् यागीयत्वप्रतीते पूर्वशेषस्यच यागीयद्रव्याधारपात्रोपलक्षणतया 'पयसा मैत्रावरुण श्रीणाती''ति विहितपयस इव अभ्युन्नीतसस्कारमात्रत्वावगतेरुत्तरयागार्थत्वे प्रमाणाभावात् पूर्वयागीयहवि शेषभक्षणस्य तन्त्रेणानुष्ठानानुरोधादनपनीतदेवतासबन्धादुपलक्षणीयैव पूर्वदेवतेत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**उन्नयनकाल इति** ॥

अत्रच रिक्तेषु पात्रेषु येन सोमपूरण क्रियते स उन्नयनपदस्यार्थ । सोमशेषसहितेष्वेव तेषु सोमान्तरपूरण येन क्रियते स अभ्युन्नयनपदस्यार्थ । यद्यपि ऊहस्यैन्द्रप्रदानमात्रसबन्धित्वस्य वा स्थायित्वाभावादेतद्विचारस्यास्थायिन स्थायिना प्रयोजनेन न प्रयोजनम् । अतएव **उक्तमभियुक्तैः**—'आक्षेपे चापवादेच प्राप्त्या लक्षणकर्मणि । प्रयोजन न वक्तव्य यच्च कृत्वा प्रवर्तते ।' इति, तथापि एतद्विचारहेतुभूतस्य पूर्वशेषवृत्त्युत्तरयागाङ्गत्वसदसद्भावरूपविचारस्य स्थायिन उदाहरणान्तरे फलाभूतत्वेन उत्तरयागकाले अभ्युन्नीतमात्रस्यैव देवतासबन्धानुसन्धानाननुसन्धानरूपमवश्यवक्तव्य प्रयोजन स्पष्टत्वात् नोक्तम् ॥

॥ इति द्वादशं अभ्युन्नीताधिकरणम् ॥ (अभ्युन्नीतपूर्वदेवतोपलक्षणाधिकरणम्)

अत्रायमनुष्ठानक्रमः—प्रथम प्रात सवने ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणशुक्रामन्थिग्रहपात्रेषु धारात सोमग्रहण कृत्वा महत्या धारायास्तथान्तर्यामपात्रगतशेषधारायाश्चेत्येव धाराद्वयेनाग्रयणस्थाल्या ग्रहण कृत्वा खरे (?) सव ते ग्रहा स्थालीच आसाद्यते । तत कियता कालेन बहिष्पवमानस्तोत्रोत्तरमाश्विनग्रहण तत प्रात सवने प्रवृत्ते प्रदानकाले ऐन्द्रवायवमैत्रावरुणाश्विनप्रदानशेषसपातमादित्यस्थाल्या "रिक्तायामेव आदित्यस्थाल्या सपातमपनयती''ति वचनात् सवनीयादित्यस्थकदारुपात्रेण पिधाय स्थाप्यते । तत तृतीयसवने ग्रहण-

(१३ अधिकरणम् ।)

पात्नीवते तु ॥ द्विदेवत्यानामैन्द्रवायवादीना शेषा आदित्यस्थाल्यामागत्य ततोऽप्याग्रयणस्थालीमागच्छन्ति । पात्नीवतश्चाग्रयणात् गृह्यते, तस्मिन्भक्ष्यमाणे द्विदेवत्या अपि उपलक्षणीया । पूर्ववदाग्रयणस्यैव पत्नीवद्देवतासबन्धादिति प्राप्ते—

काले आदित्यस्थालीस्थस्य आग्रयणस्थाल्या धारया ग्रहणम् । तत आदित्यदारुपात्रेण आदित्यस्थाल्या द्विदेवत्यशेषसंपात गृहीत्वा आदित्येभ्य स शेषो हूयते । तदीयशेषस्याग्रयणस्थाल्यामपनयस्य "आदित्यग्रहसपाताच्चतुर्थी''मितिवचनात् चतुर्थ्या धाराया विधानेन शेषाभावान्न भक्षणम् । तत "उपांशुपात्रेण पात्नीवतमाग्रयणात् गृह्णाती''ति वचनात् आग्रयणस्थाल्या शेष सस्थाप्य अवशिष्ट गृहीत्वा स शेष पत्नीवते अग्नये प्रदीयते । तदाच एतच्छेषस्यान्यत्र विनियोगाभावात् भक्षण समन्त्रकम् । तमिममनुष्ठानक्रममभिसधाय विषय दर्शयति—**द्विदेवत्यानामिति** ॥ ऐन्द्रवायवादीनामित्यादिपदेन मैत्रावरुणाश्विनदेवताना ग्रहणवदिन्द्रवायुपूर्वतनवायुदेवताया अपि ग्रहणम्, तथैवोद्देशेन यागानुष्ठानात् । तत्र पूर्वाधिकरणे सवनमुखीयेषु चमसेषु ऐन्द्रप्रदानाना प्रकृतित्वेनेतरेषा अनैन्द्राणा विकृतित्व कृत्वोहचिन्ताया प्राकृतदेवतावाचकपदप्रयोगस्यापि कर्तव्यतया साधितस्य इदानी समानन्यायात् ग्रहेष्वप्यैन्द्रानैन्द्रप्रदानाना प्रकृतिविकृतिभावात् पत्नीवदग्निपीतस्येत्यूहे देवतान्तरपदप्रयोगस्यापि प्राप्तस्येहापवादकरणादापवादिकीमनन्तरसङ्गतिमपादानभूताग्रयणापेतत्वरूपाद्वस्तुसामर्थ्यादनाग्रयणरूपस्यापि पूर्वशेषस्य प्रसङ्गत पात्नीवतयागाङ्गत्वविचारात् पादाध्यायसङ्गतीच स्पष्टत्वादनुक्त्वा पूर्वपक्षमाह—**तस्मिन्निति** ॥

द्विदेवत्यपद वायोरप्युपलक्षणम् । अपिना पत्नीवदग्निपीतस्येत्यूहविद्यमानता सूचिता । **उपलक्षणीया इति** ॥ वाय्विन्द्रवायुमित्रावरुणाश्विनपत्नीवदग्निपीतस्येत्येव इन्द्रमित्रावरुणपीतस्येतिवदूहेनोपलक्षणीया इत्यर्थ । अत्र चादित्यपात्रगतशेषस्यापि पूर्वोक्तरीत्याऽऽग्रयणस्थाल्या सत्त्वादादित्योऽप्युपलक्षणीय इति विशेष प्राचीनैर्नवीनैश्चानुक्तोऽपि सोमनाथेनोक्त ॥

अत्रचाग्रयणस्थाल्या प्रात सवने धाराद्वयेन गृहीत्वा सादिताया य सोम स "ये देवासो दिव्येकादशस्थे''ति मन्त्रेण गृहीतत्वात् "ते देवा यज्ञमिम जुषध्वमि''ति मन्त्रलिङ्गाद्यज्ञसबन्धित्वेनावगतत्वाच्च समस्तदेवरूपदेवतासबन्धेन तादृग्देवत्य वैश्वदेवग्रहे शेषतया अन्वित इति तत्र होमशेषस्याग्रे विनियोगाभावेन भक्षणस्यैव प्राप्तेस्तद्देवतासबन्धापनयस्य स्पष्टत्वान्न पात्नीवतभक्षणे उपलक्षणतया प्रसक्ति । यथाच वैश्वदेवग्रहे अङ्गप्रधानदेवताना सर्वासामेव देवतात्व तथा सूत्रभाष्यका-

पात्नीवतमाग्रयणाद्गृह्णातीत्यपादानत्वश्रवणात् तस्मादपेतस्य पात्नीवतत्व न त्वाग्रयणस्यव, आग्रयणवचनाग्रयणमपि ससृष्टत्वात् तस्मादपेतमिति द्विदेवत्यस्यापि देवतान्तरसबन्धेन पूर्वदेवतासबन्धापायात् । भूतपूर्वगत्या च प्रकृतावनुपलक्षणान्नोपलक्षणीया ॥ १३ ॥ २८ ॥ इति त्रयोदशं पात्नीवते देवत्यानुपलक्षणाधिकरणम् ॥

रादिभि द्वादशे प्रपञ्चितम । सभवति वा क्षीरनीरविवेकन्तीभि विश्वदेवदेवताभि सर्वदेवतालिङ्गकमन्त्रगृहीतमेव सर्वसबन्धिन सोम शेषान्तरे सत्यपि स्वभागत्वेन स्वीकर्तुम । अतएव सादने "एष ते योनि विश्वेभ्यस्त्वा देवेभ्य" इति मन्त्रगत विश्वदेवार्थसादनलिङ्गम्, तथापि "विश्व देवा शृणुतेमꣳ हव मे ये अन्तरिक्षे य उपद्यविष्ठ। ये अग्निजिह्वा उत वा यजत्रा आसद्यास्मिन् बर्हिषि मादयध्व" इति याज्यामन्त्रेच ग्रहणसमानदेवनाकमन्त्रलिङ्ग चोपपद्यते । नितरा च "अविज्ञातो वा एष यदाग्रयण"इत्यर्थवादे विशेषतो देवतया अविज्ञातत्वकल्पनच । यद्यप्याग्रयणस्थाल्या न विश्वेभ्यो देवेभ्य प्रदीयते, तथापि पात्नीवतगृहीतावशिष्टदेवत्यशेषस्थापनार्थं व्यापृतत्वात् तस्याश्चाग्रे द्रोणकलशेन गृहीत्वा हारियोजनग्रहप्रचारानुष्ठानात् तत्पात्राप्रदानेऽपि वचनात् पात्रान्तरेण प्रदाने न कोऽपि दोष । अतो वैश्वदेवहुतशेषभक्षणे सवित्रादेरुपलक्षणतन्प्रसक्तावपि पात्नीवते तदीयशेषाभावात् तद्देवतासबन्धापनयात् नोपलक्षणीया विश्वदेवदेवता इति न्यायसुधाकार । एतदेव सर्वमभिसधाय आग्रयणदेवताभूताना विश्वेषा देवानामुपलक्षण कस्मान्न चिन्त्यत इत्याशङ्क्य तदपनयस्य निस्सन्दिग्धत्वादित्येव परिहारसूचनाय तत इति भाष्य व्याचष्ट इत्युक्त न्यायसुधायाम् ॥

एव स्थिते यत् प्रकाशकारै एतदनूद्य आग्रयणस्थाल्या न क्वापि शाखाया विश्वदेवेभ्यो हूयते यतस्तस्य विश्वदेवपीतत्वात् तत पात्नीवतेऽप्यानीतस्य विश्वदेवपीतस्येत्यूहेनोपलक्षणाशङ्कोदियात् "अतोऽनुष्ठानमनालोच्य बहुभाषी यद्विवान् । आशङ्का च समाधानमुभय तदसङ्गतमि"ति दूषितम्, तदाग्रयणस्य सर्वदेवरूपदेवतासबन्धाभावे "ते देवा यज्ञमिम जुषध्वमि"ति मन्त्रलिङ्गविरोधस्य प्रचारान्तरे सर्वदेवतासबन्धाभावेन दुष्परिहरत्वात् तन्मतेऽपि अनुष्ठानविरोधप्रसक्तेश्च अनवरतानुचिन्त्यमानद्वेष्यारोपितबहुभाषित्वगुणावेशादेवेति विश्वदेवदेवतासबन्धापनयनस्पष्टत्वहेतुकोपेक्षाव्याजेन पूज्यपादै सूचितम् । पात्नीवतस्य पूर्वमसिद्धे कर्मत्वेनाऽन्वयायोगात् गृह्णाते कर्माकाङ्क्षाया प्रसिद्धाग्रयणस्यैव पञ्चम्या कर्मत्वलक्षणया कर्मत्वेनाऽन्वये सति आग्रयणकर्मकग्रहणेन पात्नीवन्त कुर्यादित्यर्थेन आग्रयणस्थितमात्रस्यैव अभ्युन्नीतमात्रे उत्तरदेवतासबन्धस्येव पात्नीवद्देवतासबन्धप्रतीते अनाग्रयणस्थरूपद्विदेवत्यशेषस्य ससृष्टस्यापि पत्नीवद्देवतासबन्धाभावेन

(१४ अधिकरणम् ।)

त्वष्टारम् ॥ पात्नीवत एव "अग्ना३ इ पत्नीवा सजूर्देवेन त्वष्ट्रा सोम पिबे"ति मन्त्रात् त्वष्टुरपि देवतात्वम् । अत सोऽप्यग्निवदुपलक्षणीय इति प्राप्ते—

पूर्वदेवतासबन्धापनयाभाव इत्युपपत्तिमभिप्रत्याह—पूर्ववदिति ॥

यद्यपि कर्म न श्रूयते, तथापि अपादानत्वेन श्रुतस्य तत्त्वेनान्वयासभवात् लक्षणायाच प्रमाणाभावात् आग्रयणादपेतस्यैव उपस्थितत्वात् पात्नीवतमिति तद्धितेन परामृष्टस्य कर्मत्वेनान्वयादपेत वस्यच ससृष्टमात्रे सभवात् सर्वस्यवोत्तरदेवतासबन्धप्रतीतेस्तस्य चोपपादितरीत्या पूर्वदेवतासबन्धापनय विनाऽनुपपत्ते तदावश्यकत्वात् नोपलक्षणमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—पात्नीवतमिति ॥

ननु सबन्धापनयनेऽपि भूतपूर्वगत्योपलक्षण भवत्वित्याशङ्का परिहर्तुमाह—भूतपूर्वगत्या चेति ॥ इन्द्रपीत इति भूतार्थक्तप्रत्ययेन विद्यमानसबन्धरूपफलसमानकालीनव्यापारातीतत्वस्याभिधानात् तस्यच सबन्धविद्यमानतयैव प्रकृतावुपलक्षणादिह विद्यमानसबन्धदेवतयोपलक्षणे अप्राकृतकार्यकारित्वापत्तेन तादृशस्योपलक्षणत्वसभव इत्यर्थ ॥

॥ इति त्रयोदशं पात्नीवते द्विदैवत्यानुपलक्षणाधिकरणम् ॥

विषय प्रदर्शयति—पात्नीवत एवेति ॥ अनेनच पात्नीवतयागे त्वष्टुर्देवतात्वेनाङ्गत्वविचारात् पादाध्यायसङ्गती तथा तस्मिन् पूर्व द्रव्ये विचारिते तत्प्रसङ्गात् देवता विचार्यत इति प्रासङ्गिक्यनन्तरसङ्गतिस्त्वष्टुरुपलक्षणत्वविचारात् ऊहप्रकरणसङ्गतिश्च सूचिता । प्रकृतपूर्वपक्षहेतुत्वेन अनुदाहरणस्यापि मन्त्रवर्णस्योक्ति । अग्ना इति ॥ अग्न इति सबुद्ध्येकारस्य 'एचोऽप्रगृह्य स्याद् दूराद्धूते पूर्वस्यार्ध स्यात् उत्तरस्येदुता'विति सूत्रेण पूर्वार्धस्य प्लुत आकारे उत्तरार्धस्यच इकारे अर्धमात्रिके सति निदश । अतएव—आग्ना इत्युत्तर त्रिमात्रप्लुतत्वाभिव्यञ्जकस्तृतीयाङ्कोऽपि क्वचित् लिख्यते । एवचाग्न आई इति क्वचित् पुस्तके पाठोऽपपाठ । यद्यपि आपस्तम्बाना पात्नीवा सजूर्देवेति पाठमनुसृत्य कौस्तुभे मन्त्रो लिखित, तथापीह वाजसनेयिना पाठानुरोधेन पात्नीवतसजूरिति लेखनेऽपि अर्थैक्यान्न कश्चन दोष ॥

मन्त्रादिति ॥ यद्यपि पत्नीवन्मात्रस्य देवतात्व तद्धितेनोक्तम्, तथापि पत्नीवच्छब्दस्य यौगिकस्य नित्य विशेष्यसाकाङ्क्षत्वादवश्य विशेष्यसमर्पकमन्त्रवर्णे अग्नेरिव त्वष्टुरपि

युक्तमग्नौ पत्नीवच्छब्दस्य यौगिकत्वेन विशेष्यसाकाङ्क्षस्य सामानाधिकरण्येन विशेष्यग्राहकत्वम्, त्वष्टुस्तु तृतीयया सहभावमात्रं प्रतीयते । नचासौ पानक्रियाऽन्वय्यव्यभिचारी, 'सहैव दशभि पुत्रैर्भार वहति गर्दभी'त्यादौ व्यभिचारात्, सत्यपि पाने देवतात्वस्याप्रामाणिकत्वाच्च । अत पात्नीवतमिति निरपेक्षतद्धितेन पत्नीवतोऽग्नेरेव देवतात्वमिति स एवोपलक्षणीयो न त्वष्टा ॥ १४ ॥ २८ ॥ इति चतुर्दशं पात्नीवते त्वष्टुरदेवतात्वाधिकरणम् ॥

(१५ अधिकरणम्)

त्रिंशच्च ॥ तस्मिन्नेव याज्यामन्त्रे, "ऐभिरग्ने सरथ याह्यर्वाङ् नानारथ वा विभवो ह्यश्वा । पत्नीवतस्त्रिंशत त्रींश्च देवाननुष्वधमावह मादयस्वे"त्यत्र त्रयस्त्रिंशता देवताना पत्नीवच्छब्दसामानाधिकरण्यादग्निवद्विशेष्यत्वोपपत्तेर्मदश्रवणाच्च पानोपपत्तेर्देवतात्वावगमात्तेषामप्युपलक्षण मन्यते।

सजूश्शब्देन साहित्यप्रतीते पानस्यच देवतात्व विनाऽनुपपत्ते देवतात्वेनावगतस्य विशेष्यत्वेनान्वयात् सोपि उपलक्षणीय । तत्रच द्वयी गति । भिन्नपदोपादानात् अग्नित्वष्ट्रोव्यासज्यविशेष्यताया असभवात् प्रत्येकमेव समुच्चयेन विशेष्यत्वात् यथा पत्नीवते अग्नये त्वष्ट्र इद न ममेति त्याग तथैव भक्षमन्त्रेऽप्यूहेन पत्नीवदग्नित्वष्टपीतस्येत्येव **अथवा**—मन्त्रे त्वष्टसाहित्यविशिष्टस्य अग्नेरुपादानाद्विधावपि तादृशस्यैव विशेष्यताकल्पनात् तथैव त्यागात् पत्नीवत्त्वष्टसहिताग्निपीतस्येत्येवमुपलक्षणीय इत्यर्थ ॥

सबुध्यन्तपत्नीवच्छब्दसामानाधिकरण्येन अग्निपदस्यैव विशेष्यसमर्पकत्वप्रतीते तस्यैव देवतात्वमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**युक्तमिति** ॥ अग्नाविति पदोत्तर देवतात्वमित्यनुषङ्ग ॥ **नच**—त्यागकालीनोच्चारणविषयत्वरूपदेवतात्वस्य तद्धितार्थत्वात् तदनुरोधेनार्थपरस्यापि प्रातिपदिकस्य लक्षणया शब्दपरत्वमङ्गीकृत्य शब्दस्य देवतात्वात् त्यागकाले अर्थानुसन्धान विनापि पत्नीवच्छब्दमात्रप्रयोगेण शास्त्रार्थोपपत्तेश्चतुर्थीप्रयोग प्रमाणाभावे विशेष्यवाचकपदप्रयोगस्य क्वोपयोग इति—**वाच्यम्**, अर्थप्रत्ययानुकूलचतुर्थ्यन्तपदोच्चारणस्यैव उद्देशस्य वृद्धव्यवहारेण यागघटकत्वावगमेन चतुर्थ्यन्तपदोच्चारणवत् शब्दस्यार्थप्रत्ययस्यापि आवश्यकत्वेन तत्र विशेष्यापेक्षाया तद्वाचकचतुर्थ्यन्तशब्दोच्चारणस्यापि आवश्यकत्वात् ॥ अतएव त्यागस्य मानसत्वेऽपि उक्तविधोद्देशस्य निराकाङ्क्षत्वसिध्यर्थ तद्वाचकपदप्रयोगोऽपि सगच्छत इति ॥ **व्यभिचारादिति** ॥ पुत्राणा वोढत्वाभावेऽपि साहित्यदर्शनात् क्रियान्वयिव्यभिचारित्वमित्यर्थ । पात्नीवतमित्युत्पत्तिवाक्ये तद्धितेन प्रबलेन पत्नीवन्मात्रस्य देवतात्वप्रतीतेस्तस्य विशेष्यापेक्षाया समानाधिकरणपदश्रुत्या अग्नेविशेष्यत्वेनान्वये सति सहभावश्रुत्यन्यथानुपपत्तिकल्प्यस्य देवतात्वस्य दौर्बल्येन कल्पनानुपपत्ते त्वष्टुर्देवतात्वमप्रामाणिकमित्याह—**सत्यपीति** ॥ सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ॥ अग्निरूपविशेष्यसापेक्षत्वेऽपि नित्यसापेक्षत्वान् तद्धितोत्पत्तावपि त्वष्टसापेक्षत्वे पात्नीवतमिति तद्धितोत्पत्त्यसभवात् निरपेक्षस्य पत्नीवत एव देवतात्वम् । त्वष्टसाहित्यस्याग्निस्तुल्यार्थमुपादानान्न त्वष्टोपलक्षणीय इत्यर्थ । स्थायिविचारप्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति चतुर्दशं पात्नीवते त्वष्टुरदेवतात्वाधिकरणम् ॥ (त्वष्ट्रधिकरणम्)

पूर्ववदेव पादाध्यायप्रकरणसङ्गती तथातिदेशिकीमनन्तरसङ्गतिच स्पष्टत्वादनुक्त्वा पात्नीवतयाग एव अधिकाशङ्कया विचार दर्शयति—**तस्मिन्नेवेति** ॥ तामेवाधिकाशङ्कामाह—**याज्यामन्त्र इति** ॥ **हे अग्ने** त्व समानवर्ण रथमारुह्य **एभिः** वक्ष्यमाणै देवै सह **अथवा**—नानारथ वाऽऽरुह्य **याहि** ॥ विभवो बहवोऽश्वास्तव सन्ति । ततश्चार्वाङ् आगत्यच पत्नीवत त्रींश्च दैवताननुष्वध सोमरूपान्नप्रदानमनु आवह तेनान्नेन मादयस्वेत्यग्नीत्प्रयोज्ययाज्यामन्त्रस्यार्थ । ऐभिरित्यत्र आ एभिरिति पदच्छेदेन आ इत्युपसर्गस्य याहीत्यनेन व्यवहितेन अन्वय । ततश्च यथैवाध्वर्यवमन्त्रे विशेष्यतया उपादानात्तस्यैव देवतात्वम्, न त्वष्टु, तथैवेह अग्निवत्त्रयस्त्रिंशद्देवताना सामानाधिकरण्याद्विशेष्यत्वप्रतीतेस्त्वष्टवैलक्षण्यात् देवतात्वसभवेन पूर्वपक्ष । तत्र यद्यपि तत्तन्मन्त्रे उभयोरपि नैरपेक्ष्येण पत्नीवच्छब्दसामानाधिकरण्यावगमान्नैरपेक्ष्येणैव विशेष्यत्वावगमस्तथापि विधावुभयोस्तात्पर्यग्राहकसहकृतपत्नीवच्छब्देन युगपदभिधानादुपादेयसाहित्यस्य विवक्षितत्वादुभयो समुच्चयोपपत्ति । **अथवा**—याज्यामन्त्रे अग्ने पत्नीवत्पदसामानाधिकरण्याभावे विशेष्यमात्रस्याग्ने श्रवणादेकवाक्योपादानेन त्रयस्त्रिंशद्दैवै सह समुच्चयोपपत्ति । यद्यपि याज्यामन्त्रोत्तरार्धे त्रयस्त्रिंशद्देवतानामेव आवाहनपूर्वसोमद्रव्यसबन्धोऽवगम्यते, अग्नेस्तु पूर्वार्धे आवाहनमादनकर्तृत्वेन परिवेष्टृत्वमात्रावगतेर्न हवि सबन्ध, तथापि आध्वर्यवमन्त्रे तस्यापि तत्सबन्धावगमात् पाक्षिक मन्त्रेरपि विशेष्यत्वमस्तु नत्वेतावता त्रयस्त्रिंशद्देवाना विशेष्यत्वे विवाद, तेषा याज्यामन्त्रे नित्यमेव हावि सबन्धावगमादित्यर्थ । **त्रयस्त्रिंशतां देवतानामिति** ॥ ते चाष्टौ वसव एकादश रुद्रा द्वादशादित्या, इन्द्र प्रजापतिश्चेति हविर्भुजो देवा ज्ञेया ॥

अग्ने मादयितृत्वश्रवणादेव मन्त्रवर्णे अग्ने देवतात्वम्,

अग्नेर्मादयितृत्वश्रवणात्तेऽग्निदत्तेन काम माद्यन्तु यजमानस्त्वग्नय एव ददातीत्यवगमात्तस्यैव देवतात्व न त्रयस्त्रिशताम् । एव च पात्नीवतमिति तद्धितोऽप्यसति बहुवचनग्राहकप्रमाणे एकवचनेनैव विगृहीतो भवतीत्यपि लाघवम् । अतो नोपलक्षणीयास्ते ॥ १५ ॥ २९ ॥ इति पञ्चदशं त्रयस्त्रिशद्देवापत्नीवत्त्वाधिकरणम् ॥

अन्यथा यजमानद्रव्यस्यानीशेनाग्निनान्येषामादानासभवात् । अतो यजमानोऽग्नये दद्यात् स चान्यान् मादयतीत्यर्थेनाग्निस्तुत्यर्थत्वेन मादयितृत्वकथनोपपत्तेर्न तेषा देवतात्वमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**अग्नेरिति** ॥ सिद्धान्तमुपसहरति—**अत इति** ॥

अत्रच पूर्वपक्षे ऊहसत्त्वेऽपि पत्नीवदग्निपत्नीवत्रिशद्देवपीतस्येत्येवप्रयोगो नतु न्यायसुधोक्तरीत्याऽग्नित्रयस्त्रिशद्देवपत्नीवत्पीतस्येति, पत्नीवच्छब्दगतविशेष्याकाङ्क्षया पश्चात् कल्प्यमानदेवतात्वादग्न्याद्यर्थाना विशेष्यभूतत्वेन पश्चादेव पदप्रयोजनस्य युक्तत्वात् । यद्यपि चाग्ना इति मन्त्रे विशेष्यस्याग्ने पूर्व प्रयोगात् तदनुरोधेनेहापि तस्य पूर्व स आपाद्येत, तथापि त्रयस्त्रिशद्देवाना तदभावादयुक्त तेषा पूर्वमभिधानम् ॥ **वस्तुतस्तु**—उत्पत्तिगतदेवतासमर्पकपत्नीवत्पदाकाङ्क्षयाऽग्ने पश्चादेव तत्कल्पनात् अवगतदेवतात्वानुरोधेनैव युक्त प्रयोग । **अतएव**—अग्नये पत्नीवत इदमिति याज्ञिकाना त्यागानुष्ठानमपि—**निरस्तम्** । **एवच**—पत्नीवत्पीतस्येत्येव सिद्धान्ताविशेषेणैव पूर्वपक्षे प्रयोगोऽपादन सोमनाथेनोक्त—**अपास्तम्**, सत्यप्युत्पत्तिवाक्ये पत्नीवत्त्वेन देवतात्वे पूर्वोक्तरीत्या उद्देशाशस्य विशेष्यवाचकपदप्रयोग विना निराकाङ्क्षत्वाभावात् यागकाले अवश्योच्चारणीयस्य पत्नीवदग्नय इति प्रयोगस्येहापि पत्नीवदग्निपीतस्येत्येवविधप्रयोगस्यैवापत्ते । अतएव पत्नीवच्च इद न ममेति प्रयोगविशेषस्य पूर्वपक्षे सिद्धान्ते च पत्नीवत इद न ममेति प्रयोगविशेषस्यच प्रयोजनत्वोक्तिरपि तदीया परास्तेति निराससूचनपूर्वक क्त्वाचिन्तास्थायिविचारयो स्वाभिमत प्रयोजन ते इति बहुवचनप्रयोगेण तन्निषेधेन च सूचितम् ॥

॥ इति पञ्चदशं त्रयस्त्रिशद्देवापत्नीवत्त्वाधिकरणम् ॥ (त्रिशदधिकरणम्)

अनुवषट्कारयागो हि "अग्नये अनुयजती"ति वचनेन तन्त्रसारधृतेन ज्योतिष्टोमयागाभ्यासरूपवषट्कारयागे अग्निदेवताया अनुशब्दोक्ततदुत्तरत्वस्यच विधाने वाक्यभेदापत्ते गुणात् कर्मान्तररूपो विहित । तत्र "सोमस्याग्ने वीहीत्यनुयजती"ति वचनान्तरेण मन्त्रविधिना मान्त्रवर्णिकसोमद्रव्ये समर्पिते धर्मान्तराकाङ्क्षायां प्रकरणाद् ज्योतिष्टोमाङ्गभूतेऽपि अस्मिन् वैमृधवत् सोमद्रव्यकत्वसादृश्यात् तदीयविध्यन्तप्राप्तेर-

(१६ अधिकरणम् ।)

वषट्कारश्च ॥ अनुवषट्कारयागदेवताया अग्नेर्देवतात्वस्य नि सन्दिग्धत्वादुपलक्षणम् । प्रकृतौ त्वसौ विद्यमानापि नोपलक्षिता, अनुवषट्कारयागस्य सोमयागात्कर्मान्तररूपस्य पूर्वयागीयसोमप्रतिपत्तिभूतस्य कृत्स्नविधानत्वेना-

तिदेशेन सोमभक्षणे तन्मन्त्रेच प्राप्ते विचार इत्यभिप्रेत्याह—**अनुवषट्कारयागेति** ॥

अत्रच भक्षणमन्त्रस्य अङ्गत्वानङ्गत्वविचारात् ऊहविचाराच्च पादाध्यायप्रकरणसङ्गतय स्पष्टा । अनन्तरातु मान्त्रवर्णिकदेवताया निस्सन्दिग्धत्वात् पूर्वाधिकरणव्युत्पादितादेवतात्वरूपानुपलक्षणन्यायप्रत्युदाहरणरूपेणात्र पूर्वपक्षोत्थानात् प्रत्युदाहरणसङ्गतिरिति न्यायसुधाकार ॥

यत्तु—पूर्वन्यायात्ययेन यत्र पूर्वसाध्याभाव सिद्धान्तयोच्यते तत्रैव प्रत्युदाहरणसङ्गति, यत्रतु पूर्वन्यायात्ययेन पूर्वपक्षमात्र पूर्वसाध्यमेव च सिद्धान्त तत्रातिदेशिकीति व्यवस्था तन्मतदूषणपूर्वक महता प्रयत्नेन प्रसाध्य पूर्वसाध्यस्यैव सिद्धान्तितत्वात् आतिदेशिकी सङ्गति प्रकाशकारा आहु, तत् स्वयमेव तत्प्रख्यतत्व्यपदेशाधिकरणादिषु पूर्वपक्षोत्थानमात्रेण साध्यैक्येऽपि प्रत्युदाहरणसङ्गतेरभिधानेन पूर्वोक्तव्यवस्थाया पूर्वापरविरुद्धत्वादेताहशे विषये सङ्गतिद्वयसाङ्कर्येऽपि बाधकाभावात् वेदान्ताधिकरणेष्वप्येतादृशविधया प्रत्युदाहरणसङ्गतेर्बहुशो दृष्टत्वाच्चायुक्तम् । पूज्यपादानातु अत्रातिदेशिकसङ्गत्यभिधानमेव यत् कौस्तुभे, तत्सिद्धान्तमादायापि सङ्गतिसभवाभिप्रायेण ज्ञेयम् ॥

निस्सन्दिग्धत्वादित्यनेन त्रयस्त्रिशद्देवाना देवतात्वस्यास्पष्टत्वान्नोपलक्षणत्वमिति पूर्वन्यायवैलक्षण्य सूचितम् । उपलक्षणमित्यस्यानन्तर मन्यत इत्यध्याहार । एवच सति यद्यप्येतस्यानुवषट्कारयागस्य कर्मान्तरत्वेऽपि पृथक्सोमग्रहणविध्यभावात् कथचिदतिदेशेन तत्प्राप्तिसभवेऽपि वा "यद्धविर्वै हति तेन शेषेण सयोजयति देवता"मित्यर्थवादेन वषट्कारदेवतायै यद्धवि वहति तच्छेषेणानुवषट्कारे देवता सयोजयतीत्यर्थकेण वषट्कारयागीयसोमशेषद्रव्यत्वप्रतीते तया चोत्तमादिवत् प्रतिपत्तिलक्षणसत्त्वेनानुवषट्कारयागस्य प्रतिपत्तित्वावसायात् "यद्वावसोमस्याग्नेवीहीत्यनुवषट्करोति तेनैष सस्थितान् सोमान् भक्षयन्ति स एव सोमस्य स्विष्टकृदि"ति द्रव्यप्रतिपत्त्यर्थस्विष्टकृद्यागरूपत्वसत्त्वादपि च तन्निश्चयाच्च प्रतिपत्तिकर्मत्व निर्विवादम् । अतएव सकर्षे अनुवषट्कारयागस्य स्विष्टकृत्तन्त्रेणानुष्ठान पूर्वपक्षयित्वा वषट्कारयागानन्तर्यरूपक्रमपृथक्त्वात् द्विदेवत्येष्वनुवषट्कारनिषेधरूपलिङ्गाच्च सिद्धान्तत्वेन साधिताया आवृत्ते प्रतिपत्तिकर्मत्व एवोपपत्ति, अन्यथा अर्थकर्मत्वे तन्त्रानुष्ठानाबत्तेस्तदसभवात् । अतश्च प्रतिपत्ति-

तिदेशाकल्पनात्, उपदेशेन कथञ्चिल्लक्षणप्राप्तावपि व्रीहीणा मेध इति वदैन्द्रमन्त्रस्य प्राप्त्यनुपपत्तेश्च। अतश्च विकृतावपि प्रधानदेवतैव तत्कार्यापन्नोपलक्षणीया नानुवषट्कारदेवता ॥ १६ ॥ ३० ॥ **इति षोडशमनुवषट्कारदेवतानुपलक्षणाधिकरणम् ॥**

(१७ अधिकरणम्।)

छन्द. ॥ एवमूह विचार्याधुनाऽऽद्यपूर्वपक्षवादी पुनस्त दूषयति। **नोह, कर्मण एकत्वात्, अभ्यासानामपि फलचमसवदसमानविधानत्वे प्रमाणाभावाच्च। नहि मानग्रहणमन्त्रानुरोधेन तदुद्देश्यानां सङ्कोचो युक्त, अग्निविद्योस्तु स्वस्वविधिप्रयुक्तत्वेन क्रतुविधिप्रयुक्तत्वाभावाद्युक्त परप्रयुक्ताग्निविद्योपजीवकतया क्रत्वधिकारसङ्कोच। अतो मानग्रहणमन्त्रावेव काम ऐन्द्रमात्रप्रदानविषयौ भवेता न**

कर्मभूतेऽस्मिन् यागे नार्थकर्मभूतसोमयागातिदेश सभवति, तथापि निष्कासावभृथवाजिनयागन्यायेनेतिकर्तव्यताकाङ्क्षाया सोमजन्ययागत्वसामान्यात् अतिदेशोपपत्त्या वषट्कारानुवषट्कारयागाङ्गभूतयो सामभक्षणया तन्त्रेणानुष्ठानेऽपि तत्रैव देवताद्वयोपलक्षण कर्तव्यमित्यर्थ ॥

ऐन्द्रप्रदानाना प्रकृतित्वमनैन्द्रप्रदानाना विकृतित्वमिति पक्षे अनैन्द्रप्रदानेष्वतिदेशेन प्राप्तस्याप्यनुवषट्कारयागस्य तावद्योग्निर्देवता सा न प्रकृतिभूतैन्द्रप्रदानसबन्धीन्द्रस्थानापन्ना, येन तत्स्थानापन्नत्वेन मन्त्रप्राप्त्या तस्याप्युपलक्षण स्यात्। प्रकृतौ ऐन्द्रप्रदाने होतृकचमसेषु "मध्यत कारिणा चमसाध्वर्यवो वषट्कृते अनुवषट्कृते जुहुत होतृकाणा चमसाध्वर्यव सकृद्धुत्वा शुक्रस्याभ्युन्नीयोपावर्तध्वमि"त्यध्वर्युकर्तृकप्रैषसकृद्धोमाम्नानेन अनुवषट्कारस्यैवाभावात् मध्यत कारिचमसेषु तत्सत्त्वेऽपि तदङ्गभूतानुवषट्कारयागस्य प्रयाजादिवत् कृत्स्नविधानत्वेनेतिकर्तव्यतानपेक्षणादतिदेशानुपपत्तेर्भक्षणस्य तन्मन्त्रस्य चाप्राप्तौ नोपलक्षणसभावनापीत्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह **—प्रकृतौ त्विति ॥**

ननु—प्रकृतो सोम भक्षयतीति भक्षणस्य वेदिर्बर्हिन्यायेनाङ्गप्रधानसाधारणसोमोद्देशेन विधानादुपदेशेनैव भक्षणप्राप्तेस्तन्मन्त्रप्राप्तिरित्यत आह**—उपदेशेनेति ॥** यवप्रयोगे "व्रीहीणा मेध" इति मन्त्रस्यासामर्थ्येन प्रकृतावूहाभावेन च लोपवदिहापि तस्य लोपस्यैव प्राप्तेरित्यर्थ। अतएव उपदेशेन भक्षप्राप्ताविन्द्रपीताधिकरणसिद्धान्ते सवनसवन्धित्वाविशेषात् मन्त्रविनियोगेऽपि न तदायदेवतोपलक्षणप्रसक्ति। सिद्धान्तमुपसहरति—**अतश्चेति ॥** स्वयागाङ्गभूतद्रव्यपातृत्वसत्त्वेऽपि तत्रातिदेशाभावेन प्राकृतत्वेनाकार्यापत्त्यभावात् यथा अध्वर्युणा पाने क्रियमाणे तत पूर्व होत्रा पीतोपि न होतृपीतस्येत्येवमुपलक्षयेत, तथैवानुवषट्कारदेवता नोपलक्षणीयेत्यर्थ। सूत्रे वषट्कारशब्देन वषट्कारसबद्धानुवषट्कारसवन्धात् लक्षितलक्षणयाऽनुवषट्कारयागायदेवतोच्यते इति ज्ञेयम्। अत्र न्यायसुधाकृता अनुवषट्कारयागस्य प्रतिपत्तिकर्मत्व साधितम्, तद्दूषणेन अर्थकर्मत्व प्रकाशकारैरुक्तमपि कौस्तुभे निरस्य प्रतिपत्तिकर्मत्वमेव अङ्गीकृतमितोहापि तदेव प्रतिपत्तिभूतस्येत्यनेन दर्शितमिति ॥

॥ इति षोडशमनुवषट्काराधिकरणम् ॥ (अनुवषट्कारदेवतानुपलक्षणाधिकरणम्)

एवमिन्द्रपीताधिकरणद्वितीयोहपूर्वपक्षमुपजीव्य पञ्च कृत्वाचिन्ता प्रदर्श्याधुना वर्तिष्यमाणकृत्वाचिन्ताद्वयार्थ द्वितीय पूर्वपक्षोपपादितोहनिषेधमुखेनेन्द्रपीताधिकरणप्रथ-पूर्वपक्षवादी स्वप्रयोजनसाधनाय प्रत्यवतिष्ठत इत्याह—**एवमिति॥**

दूषणप्रकारमेवाह—**नोह इति ॥** यागाख्यकर्मण फलवत्त्वात् प्राधान्याच्च सोमाद्यङ्गग्राहित्वसभवेऽपि प्रदानानाम भ्यासरूपत्वेनाफलवत्त्वात् गुणत्वाच्च **"गुणाना च परार्थत्वादि"**ति न्यायेनाङ्गग्राहित्वानुपपत्तेर्विकृतित्वासभवात् यागस्यच प्रत्यभ्यासमप्येकत्वात् स्वस्मिन् स्वतोऽभ्यासानुपपत्ते नोहेन समन्त्रक भक्षणमनैन्द्राणाम्। नहि प्रदानान्तराण्यन्ययागसबन्धीनि, येन तेषा कर्मान्तरत्वात् भेदापेक्ष प्रकृतिविकृतिभाव सभवेत्। एकस्यैव सोमेन यजेतेति प्रत्यक्षश्रुत्या विहितस्य यागस्य उपपादकत्वसभवे यागान्तराणा तत्कल्पने प्रामाणाभावात् एकज्योतिष्टोमयागाङ्गत्वे धर्माणा सत्यपि लिङ्गात् मन्त्रव्यवस्थोपपत्ते ऐन्द्रप्रदानसोमशेषभक्षणमेव समन्त्रकमित्यर्थ। अस्तुवा अभ्यासाना गुणत्वेऽपि परपरया फलवत्त्वम्, तावतापि न सोमफलचमसाभ्यासानामिव व्यवस्थयाधमग्राहित्वमित्याह—**अभ्यासानामपीति ॥** फलचमसे नित्यानित्यसयोगविरोधरूपहेतोरसामानविध्येपीह तदभावे तत्कल्पन नव किंचित् प्रमाणम्। नापि पयसा मैत्रावरुण श्रीणातीतिवदैन्द्रप्रदानाभ्यासार्थत्वेन विधिश्रवणमतो नासामानविध्यमित्यर्थ ॥

ननु—इहापि मानग्रहणमन्त्रयोरैन्द्रप्रदानमात्रविषयत्वात् तदनुरोधेन मानग्रहणयो तत्सस्कार्यस्य सोमस्य तत्सस्काराणा चाभिषवादीना तत्सवलिताना दीक्षणीयादीनामपि ऐन्द्रप्रदानमात्रविषयत्वावगते सामानविध्यभावसभव इत्यत आह **—नहीति ॥ युक्त इति ॥** प्रकृते तु मानग्रहणमन्त्रयो तदुद्देश्यानाच परप्रयुक्तत्वाभावेन क्रतुविधिप्रयुक्तत्वकल्पनावश्यभावात् सर्वाभ्यासानाच प्रकरणाविशेषेण विनियोगप्रयोगविविकल्पकत्वोपपत्तेन युक्त सङ्कोच इत्यर्थ। **अतएव**—मानग्रहणमन्त्रयो व्रीहिमन्त्रस्य व्रीहिविषयत्ववत् लिङ्गादैन्द्रप्रदानमात्रविषयत्वेऽपि मानादीना पुरोडाशप्रतिष्ठापनस्येव सर्वविषयत्वात् तदीयमानग्रहणयोरमन्त्रकत्वेऽप्यक्षतिरित्याह **—अत इति ॥** यद्यपिच लतावस्थायामेव अनुष्ठीयमानयो मन्त्रग्रहणयो. तन्त्रेणैवानुष्ठानात् **अथवा—**ऐन्द्रप्रदानार्थमे-

तु मानाद्यपि । वस्तुतस्तु वसुमत इत्यनेन देवतान्तरस्याप्यभिधानात्तयोरपि सर्वार्थत्वमेव । अतो भक्षमन्त्रस्यैन्द्रप्रदानविषयत्वादनैन्द्राणाममन्त्रक भक्षणम् ॥ १७ ॥ ३१ ॥

॥ इति सप्तदशं अनैन्द्राणाममन्त्रकभक्षणाधिकरणम् ।

(१८ अधिकरणम् ।)

ऐन्द्राग्ने ॥ एव स्थिते पुनश्चिन्ता । ऐन्द्राग्नेऽप्यभ्यासे इन्द्रपीतस्येत्येव समन्त्रक भक्षणम्, त्यागस्य व्यासज्यवृत्तित्वेऽपि पानस्य पीतपदलक्षितस्वीकारस्य वा प्रत्येकवृत्तित्वेन डित्थमातृवदेकेन व्यपदेष्टु शक्यत्वात् त्यागस्य च हुताहुतसमुदायविषयत्वेन भक्ष्यमाणहुतावयवमात्रविषयत्वाभावान्न पीतपदेन त्यक्तत्वलक्षणा । अतश्चतुर्धाकरणाधिकरणविषयत्वाभावात्तस्यापि समन्त्रक भक्षणमिति प्राप्ते—

वानुष्ठानेन प्रसङ्गतोऽन्येषामप्युपकारकत्वात् पृथगनुष्ठानाभावेन समन्त्रकत्वामन्त्रकत्वकृतो नानुष्ठाने कश्चन विशेष , तथापि ऐन्द्रप्रदानोत्तर सर्वसोमनाशे प्रदानान्तराणामथ सोमे मीयमाने गृह्यमाणे चामन्त्रकत्वसिद्धिरित्यथ । **अतएव**— इन्द्रपीताधिकरणसिद्धान्तस्य अनैन्द्रेषु मन्त्रप्राप्तिरूपस्य बहुव्रीहित एव सभवात् सिद्धान्तेऽप्यस्य सामानविध्यस्यानिराकरणेनाभ्युपगतत्वावगमेऽपि सिद्धान्ते अनुपयुक्तस्य तस्य कृत्वाचिन्तामिषेणात्राभिधाने कि प्रयोजनमित्याशङ्कोत्तर भक्षमन्त्रे विशेषाभावेऽपि "इन्द्राय त्वा वसुमते" इत्यनयो मानग्रहणमन्त्रयो अनैन्द्रेषूहेन प्रयोग प्रकृतिविकृतिभावे स्यात्, सामानविध्येतु तदसभवात् यथावस्थितयोश्च तत्रासामर्थ्यादप्रयोग एवेति भट्टसोमेश्वरेण क्वचित् लिखितमपि सर्वसोमनाशापादितपुन प्रदानान्तरार्थसोमग्रहणमानानुष्ठाने मन्त्रस्यातिदेशत प्राप्तस्योहप्रयोगपरमेव ज्ञेयम् । एव स्थिते एतदुत्तर न्यायसुधायामलिखितमपि तल्लिखितभ्रमेणानूद्य अनैन्द्रप्रदानेषु पृथङ्मानग्रहणयोरेवानुष्ठानात् कुत तत्राऽनयोर्मन्त्रयो प्रकृतिविकृतिभावेऽप्यूहप्रसङ्ग कुतस्तरा सामानविध्यादप्रयोग इति प्रकाशकारै दूषितम्, तत् कौस्तुभे पूर्वोक्तानुष्ठानविशेषोपपादनव्याजेन पूज्यपादैरेव अयुक्तमिति सूचितम्। **वस्तुतस्त्विति** ॥ विधिवाक्ये वसुमत्त्वगुणस्याश्रवणादिन्द्रगतवसुमत्त्वप्रकाशनस्य व्यर्थत्वापत्ते वार्तिकोक्तरीत्या देवतावाचिवसुमच्छब्देनेन्द्रातिरिक्तानैन्द्रप्रदानसबन्धिदेवताभिधानोपपत्तेरितरदेवतायुक्तायेन्द्रायेत्ययन समन्त्रकमन्यत्रापि मानग्रहणादित्यर्थ । भक्षमन्त्रे त्वनैन्द्रप्रदानसबन्धिदेवताभिधानाभावात् प्रदानाना भेदेन तत्तच्छेषस्येव भक्षणानामपि पृथक्पृथगनुष्ठानात् ऐन्द्रशेषभक्षणे प्रयुज्यमानस्य करणत्वेनापि प्राकरणिकविनियोगोपपत्तेरैन्द्रशेषभक्षण एव लिङ्गात् प्रयोग , अनैन्द्रशेषभक्षणेतु सर्वथा प्राप्त्यभाव इति वैषम्यमभिप्रेत्योपसहरति—**अत इति** ॥

यत्तु—अत्र प्रकाशकारै "य कामयेत पापीयान् स्यादिति नीचैस्तरा तस्य याज्यया वषट्कुर्यादि"त्यादियाज्याश्रितगुणकामप्राप्तिरनैन्द्रेष्वपि सामानविध्ये, विकृतित्वे तु नेति प्रयोजन सामानविध्यस्योक्तम्, तन्न; अभ्यासाना विकृतित्वेऽपि कर्मण एकत्वेन विकृतिभूताभ्याससाध्यस्यापि तस्यैव ज्योतिष्टोमत्वेन फलसबन्धात् ज्योतिष्टोमापूर्वसाधनीभूतयाज्याश्रयस्य तेष्वप्यवशिष्टत्वेन गुणकामप्राप्त्युपपत्ते । नहि ऐन्द्रप्रदानसबन्धियाज्यात्वेन तत्राश्रयता, प्रमाणाभावात्, नाप्यनैन्द्रप्रदानानामैन्द्रप्रदानाङ्गत्व फलान्तर वा, येन तत्साध्ययागस्य ज्योतिष्टोमात् कर्मान्तरतया ज्योतिष्टोमत्व न सभवेत्, अतोऽयुक्तमेतत् प्रयोजनमिति पूज्यपादैरुपेक्षितम् ॥

॥ इति सप्तदशं अनैन्द्राणाममन्त्रकभक्षणाधिकरणम् ॥

भक्षमन्त्रस्यैन्द्राग्नदेवत्यहुतशेषभक्षणाङ्गत्वानङ्गत्वविचारात पादाध्यायसङ्गती तथा पूर्वाधिकरणे ऐन्द्रप्रदानव्यतिरिक्तप्रदानहुतशेषभक्षणे अमन्त्रकत्वस्याप्यपूर्वपक्षवादिना साधितस्येहाक्षिप्य समाधानादाक्षेपिकीमनन्तरसङ्गति च स्पष्टत्वादनुक्त्वा स्थित एवाद्यपूर्वपक्षे कृत्वाचिन्तात्वेन विचार दर्शयति—**एवमिति** ॥

पूर्वपक्षमाह—**ऐन्द्राग्नेपीति** ॥ **त्यागस्येति** ॥ यद्यपि चतुर्धाकरणाधिकरणन्यायेनेन्द्राग्न्यो व्यासज्यवृत्तित्वात् नैन्द्रपीतपदेन इन्द्राय त्यक्त इति व्युत्पत्त्या इन्द्राग्न्यन्तर्गतेन्द्रो देवता शक्या व्यपदेष्टुम्, तथापि पीतपदस्य त्यक्तत्वलक्षणाया प्रमाणाभावाच्चतुर्थीसमासस्यानुशिष्टत्वेनान्याय्यत्वात् कथचिदनुशासनेऽपि वा हुताहुतसमुदायस्यैव पूर्व त्यक्तस्य होमेन नाशादहुतस्य भक्षणयोग्यस्यात्यक्तत्वेन इन्द्रपीतपदव्यपदेश्यत्वासभवात् पानमेव रसास्वादनरूपदेवतानिष्ठ अथवा तस्य नवमे निषेत्स्यमानत्वात् आहवनीयमुखप्रक्षेपरूप वा अथवा हुतस्यैव तत्पदव्यपदेश्यत्वापत्त्याऽहुतभक्ष्यमाणे तत्पदव्यपदेशासभवादपीतावयवसग्राहाय समुदाये लक्षणापत्ते देवत्वादिपदालम्बनतयाऽवश्यक स्वीकारो वा सबन्धरूप पीतशब्दार्थो लक्षणया वक्तव्य । तथाच तृतीयासमासोप्यनुशासनशिष्टो लभ्यते । एवच स्वीकारस्यावयवावयविसाधारण्येन कल्पितस्य प्रतिदेवताधिष्ठान भेदेन कल्पनोपपत्तेर्व्यासज्यत्यागेऽपि अर्धस्येन्द्रेण स्वीकृतत्वात् तत्पदव्यपदेश्यत्वोपपत्तिरित्यर्थ । **डित्थमातृवदिति** ॥ डित्थडवित्थयोर्मातरि मातृपदार्थान्तर्नीतजन्यजनकभावरूपसबन्धस्य प्रत्येक विद्यमानतया एकेनापि सभवति डित्थमातेति व्यपदेश , तद्वदिहापि उपपद्यत इत्यर्थ ॥

चतुर्धाकरणेतु तद्धितेन देवतात्वस्यैव उक्तत्वान्न व्यासज्य-

स्य पीतपदेन स्वीकारलक्षणा, पानस्य नवमे निषेध्यमानत्वात्, त्यागस्य त्वदुक्तरीत्या लक्षयितुमशक्यत्वाच्च। स्वीकारस्य तु देवस्वादिपदालम्बनतया कल्प्यमानस्य हुतावशिष्ट एव कल्पनीयत्वाद्युक्ता लक्षणा, तथापि तस्य लाघवेन व्यासज्यवृत्तेरेव कल्पने प्रत्येकवृत्तित्वे प्रमाणाभावाच्चतुर्धाकरणाधिकरणविषयत्वोपपत्तेर्न तस्य समन्त्रकभक्षणम् ॥ १८ ॥ ३३ ॥ इत्यष्टादशं ऐन्द्राग्नभक्षस्यामन्त्रकताधिकरणम् ॥

(१९ अधिकरणम्।)

छन्दसश्च ॥ तत्रैव मन्त्रे गायत्रछन्दस इत्यादि श्रुतम्। तच्चेद सोमविशेषणमेवास्मिन्पूर्वपक्षे। अतश्च केवलमेव यत्रैन्द्रप्रदाने गायत्रं छन्दो यथा बृहस्पतिसवादौ 'गायत्रमेतदहर्भवती'ति श्रुते, तत्रैवास्योत्कर्षो, नतु ज्योतिष्टोमे निवेश, केवलगायत्रच्छन्दस्कप्रदानाभावात्। नच सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभाव, इन्द्रदेवत्यत्वप्रात सवनादीनामन्यत्र लोकादावभावेन पारिशेष्यादेव बृहस्पतिसवोपस्थितिसभवादिति प्राप्ते—

बृहस्पतिसवेऽपि सवनमुखीये ऋगन्तरस्य पठितत्वाद्गायत्रमेतदित्यादेश्च भूम्नापि व्याख्यानोपपत्ते प्रकृतौ वि-

---

वृत्तिदेवताकस्य ग्रहणम्। अतएव अपौनरुक्त्य चेत्यभिप्रेत्य वैषम्यमाह—**अतश्चतुर्धेति** ॥

लाघवेनेति ॥ व्यासज्यवृत्तिदेवतास्थले व्यासज्यवर्तिन एकस्यैव स्वीकारस्य कल्पने सभवति न तत्र नानात्वकल्पना; गौरवादित्यर्थ ॥ यत्तु वार्तिकादौ त्यक्तत्वलक्षणया सिद्धान्तोपपादन, तत्प्रौढिप्रदर्शनार्थमित्युक्त कौस्तुभे तत्रैव द्रष्टव्यम् ॥

अमन्त्रकत्वपूर्वपक्षस्य स्थायित्वेऽपि स्थायिविचारप्रयोजन ऐन्द्राग्नभक्षणेऽपि सवनविशेषणतया प्रयोज्ये मन्त्रे तदर्थानुसन्धानवेलाया पूर्वपक्षे भिन्नस्वीकारत्वात् ऐन्द्राग्नान्तर्गतेन्द्रपीतत्वेनापि इन्द्रपीतपदार्थानुसन्धानम्। सिद्धान्तेतु तस्यकत्वादि द्रपीतपदार्थत्वाभावान्नानुसन्धानमिति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इत्यष्टादशं ऐन्द्राग्नभक्षस्यामन्त्रकताधिकरणम् ॥

ऐन्द्रप्रदानशेषभक्षणे एवाऽय मन्त्र इति पूर्वपक्षमुपजीव्य कृताचिन्तात्वेन करिष्यमाणस्य सदोन्तरसहितगायत्रछन्दस्कैन्द्रप्रदानेप्यय मन्त्रोऽङ्गमुत तन्निरपेक्षगायत्रछन्दस्कैन्द्रप्रदान एवेति विचारस्य मन्त्रगताङ्गत्वविचाररूपतया पादाध्यायसङ्गती तथाऽपवादिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनुक्त्वा तस्मिन्नेव मन्त्रे एकदेशविषयताप्रदर्शनपूर्वक पूर्वपक्षमाह—**तत्रैवेति** ॥ यदि गायत्रछन्दस इतिपद सिद्धान्त इव सवनविशेषण भवेत्, तदा केवलगायत्रछन्दस्कैन्द्रप्रदानमात्रार्थतापूर्वपक्षो न सिध्येदित्यतो यद्यपीन्द्रपीतपद इव तत्पुरुषकृत सोमपरत्व न सभवति, पक्षद्वयेपि बहुव्रीहेरावश्यकत्वात्, तथाप्यनन्तरोपन्यस्तेन्द्रपीतपदस्य तत्पुरुषेण सोमपरत्वे साधिते सति तत्समभिव्याहारात् गायत्रछन्दस इत्यादिपदानामपि तत्परत्वमेव युक्तम्, नतु पूर्वपदोपस्थापितप्रातस्सवनादिपरत्वम्, तथात्वे विशेष्यपरप्रातस्सवनादिपदानामेतदुत्तर प्रयोगापत्तेरतोऽस्मिन् महाधिकरणपूर्वपक्षे सोमविशेषणमेवेत्यभिप्रेत्याह—**तच्चेदमिति** ॥ यथा इन्द्रपीतपदेन केवलेन्द्र एव प्रकाश्यते, नत्वन्यसहित, समासविघातापत्तेरत ऐन्द्राग्नादौ मन्त्राप्रयोग पूर्वत्र साधित, तथेहापि गायत्रच्छन्दआदिपदै केवलमेव गायत्र्याद्यन्ययोगव्यावृत्त्या विशेषणत्वेन छन्द प्रकाश्यते नतु छन्दोन्तरसापेक्षम्, समासविघातापत्ते, अतोऽत्रापि छन्दोन्तरसापेक्षगायत्रछन्दस्कत्वस्य ज्योतिष्टोमिकैन्द्रप्रदाने सत्त्वेन मन्त्रलिङ्गविरोधाद्यत्र तन्निरपेक्षगायत्रछन्दस्कता तत्र उत्कर्ष इत्यभिप्रेत्याह—**अतश्चेति** ॥

गायत्रमेतदिति ॥ अनेनातिदेशप्राप्तनानाछन्दस्कताबाधेन दाशतयीगतौत्पत्तिगायत्रीछन्दस्कर्चां विधानमष्टमच तुर्थपादे वक्ष्यते। **अतएव**—त्रिवृद्बहिष्पवमानादौ क्वचित् प्राप्तगायत्रछन्दस्कानुवादत्व पक्षान्तरेण प्रकाशकारोक्त—**अपास्तम्**। यद्यपि अन्यछन्दस्कर्ग्बाधेनोत्पत्तिगायत्रीविधानाभिधानेन केवलगायत्रछन्दस्कत्वमादायात्र पूर्वपक्ष उपतिष्ठति, तथाप्युत्पत्तिगायत्रीविधानेनैव विशेषरूपेणान्यछन्दस्कर्चां बाधमभिप्रेत्य केवलगायत्रछन्दस्कत्वसभव इत्यर्थ. ॥

ननु—मनोतामन्त्रस्य सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभावेन विकृतावनुत्कर्षवदिहापि तदभावात् कथ बृहस्पतिसवोपस्थितिरित्याशङ्कते—**नचेति** ॥ अत्र प्रकाशकारै भक्षानुवाक इति समाख्ययेव सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणमित्युक्तम्, त ल्लोकेऽपि रागत प्राप्तसोमभक्षसत्त्वेन समाख्यायास्तत्साधारणतया नियमत सामान्ययागोपस्थापकत्वाभावे विशेषतो बृहस्पतिसवयागोपस्थापकत्वे प्रमाणाभावादयुक्तमित्युपेक्ष्य स्वयमन्यथा परिहरति—**इन्द्रदेवत्यत्वेति** ॥ लौकिकसोमभक्षे केवलगायत्रछन्दस्कत्वप्रातस्सवनसबन्धित्वेन्द्रपीतत्वादीनामसभवेन तद्व्यावृत्त्या परिशेषादेव विशेषेण सामर्थ्यात् बृहस्पतिसवीयसोमप्रतीत्युपपत्ते सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणाभावेऽपि क्षतिविरह इत्यर्थ ॥

ऋगन्तरस्य पठितत्वादिति ॥ यथापाठमन्यछन्दस्कर्चामतिदेशत प्राप्तत्वादित्यर्थ। एतच्चोपलक्षणं ऋगन्तराम्नानान्तरस्यापि। यथा माध्यन्दिनसवने मरुत्वतीये तथा निष्कैवल्येच शस्त्रे क्रमेण प्रकृतौ अनिष्ठा उग्र इत्यस्य सूक्तस्य मुखे यस्तस्तभेत्यृचस्तथा इन्द्रस्य नु वीर्याणीति सूक्तमुखे ध्रुवेन य.

कृतौ वा केवलगायत्रछन्दस्कत्वाभावान्नित्यसापेक्षत्वेन समासोपपत्तेः प्रकृतावेव निवेशः । वस्तुतस्तु गायत्र्या प्रत्येकमेव साधनत्वात् सत्यपि ऋगन्तरे न समासभङ्गाशङ्काऽपि ॥ १९ ॥ ३३ ॥ इत्येकोनविंशं मन्त्रविशेषाणामनेकछन्दस्के विनियोगाधिकरणम् ॥

सुप्रकेत मदन्त इत्यृचश्च त्रिष्टुप् छन्दस्काया आम्नानस्य यस्तस्तभ धुनेत य इतिसूक्तसुपीये इत्याश्वलायनसूत्रगतवचनेन कृतत्वात् । गायत्रमेतदित्यादेश्चेति ॥ यतो बृहस्पतिसवे ऋगन्तराणामन्यछन्दस्काना विधानात् गायत्रत्व विधीयमान न्यायसुधादर्शितरीत्या अतिदेशप्राप्तप्रातरनुवाकादिगतसप्तछन्दस्कत्वाबाधेनाविहितछन्दोविशेषयाज्यादिविषय, अथवा प्रकाशकारोक्तरीत्या विशेषविहितत्रिवृत्स्तोमकेष्वाज्यादिस्तोत्रेषु वा, अथवा सोमनाथेनोक्तरीत्या प्रधानमात्रे वा निविशते । अतो ज्योतिष्टोम इव बृहस्पतिसवेऽपि न केवलगायत्रछन्दस्कत्वम् । गायत्रमेतदहरिति सामानाधिकरण्यच भूमगुणयोगात् गौणमित्यर्थ । अतएव यथा गुरुत्वस्य शिष्यत्वानपेक्षस्य कदाचिदप्यभावात् नित्यसापेक्षतया अस्माक गुरुकुलमित्यत्रास्मदर्थशिष्यसापेक्षेणापि गुरुपदेन कुलपदस्य समास, एवमिहापि नित्यछन्दोन्तरसापेक्षस्य गायत्रपदस्यान्ययोगव्यावृत्त्या विशेषणतया अन्वयायोगेऽप्ययोगव्यावृत्त्या विशेषणत्वोपपत्ते नित्यसापेक्षतया छन्द पदेन समासोपपत्तिरित्याह —प्रकृताविति ॥ यद्यपि तत्र गुर्वादिशब्द सबन्धिशब्दो नेव गायत्रछन्द, तथापि शिष्यादिनिरपेक्षगुर्वाद्यर्थासभवोपपत्त्या यथा नित्यसापेक्षत्व तथा इहापि गायत्रछन्दस्कस्यासबन्धिशब्दत्वेपि तदर्थस्य छन्दोन्तरनिरपेक्षस्याभावान्नित्यसापेक्षत्वमित्यभावादिति हेतूक्त्या सूचितम् । एवमयोगव्यावृत्त्या विशेषणताङ्गीकारेण नित्यत्वेन च समासोपपत्ति प्रदर्श्य अधुना अन्ययोगव्यावृत्त्यापि सभवतिविशेषणत्वमित्याह—वस्तुतस्त्विति ॥ गायत्र छन्दोऽस्येति समासायान्तर्नीतसबन्धसामान्यस्य विशेष विना अपर्यवसानाद्दृगवान्तरकार्यद्वारैव तद्विशेषावगते सत्यपि स्तोत्रादौ छन्दोऽन्तरे सर्वछन्दसा व्यासज्य साधनत्वाभावात् तस्मिश्च स्वावान्तरकार्ये इतरनिरपेक्षतयेव तत्तच्छन्दस्कर्चां साधनत्वादन्ययोगव्यावृत्त्यापि विशेषणत्व समस्तश्चोपपद्यत इत्यर्थ । एव स्थिते एतादृशनिरपेक्षसाधनत्वमादाय केवल गायत्रछन्दस्कत्वस्य ज्योतिष्टोमेऽपि "इद सौम्य मध्वधुक्षन्नद्रिभि नरो जुषाण इन्द्रतत्पिबे"त्यैन्द्रप्रदानयाज्याया गायत्रीछन्दस्काया निरपेक्षसाधनत्वेन केवलगायत्रछन्दस्कत्वोपपत्ते तच्छेषभक्षण एव मन्त्रो नत्वन्यछन्दस्कयाज्यैन्द्रप्रदानशेषभक्षण इत्यापादनस्य पर्वपक्षेऽपि सभवाद्विकृतावुत्कर्षपर्यन्तापादनम् तादृशयाज्याभावे कृत्वाचिन्तयैव ज्ञेयमिति वस्तुतस्त्वित्यनेन सूचि-

(२० अधिकरणम् ।)

सर्वेषा ॥ स्थितादुत्तरम् । नेन्द्रपीतपदे तत्पुरुषोऽपि तु बहुव्रीहिरेव । तत्पुरुषेऽपि पूर्वपदे तावदेका सबन्धिलक्षणा पीतपदे च स्त्रीकृतावयवलक्षणा । यद्यपि चेय सि-

तम् । प्रयोजन स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥ इत्येकोनविंशं मन्त्रविशेषणामनेकछन्दस्के विनियोगाधिकरणम् ॥

इदानीमिन्द्रपीताधिकरणकृतद्वितीयोहपूर्वपक्षस्याद्यपूर्वपक्षवादिनेव निरस्तत्वादवशिष्टाद्यपूर्वपक्षनिरासेन सिद्धान्तमुपपादयितुमनेकचिन्ताव्यवहितत्वादाद्य पूर्वपक्ष स्मारयति—स्थितादिति ॥ स्थितादितिल्यब्लोपे पञ्चमी । अनिरासात् स्थित पूर्वपक्षमपेक्ष्यावशिष्टमुत्तरमुच्यत इत्यर्थ ॥

बहुव्रीहावुभयपदार्थत्यागापेक्षया एकपदार्थत्यागेन लाघवात् तत्पक्षमङ्गीकृत्य इन्द्रपीतपदस्य सोमपरत्व यद्वदेत्, तत्त्रापि लक्षणाद्वयापत्त्या उभयपदार्थत्यागस्य समत्वादयुक्तम्, अतो बहुव्रीहिमेव गायत्र प्रात सवनमित्यादितात्पर्यानुगृहीतसवनैकविशेषणतयाऽर्थप्रतिपादकगायत्रछन्द पदप्रायपाठात् प्रात सवनादिपदसामानाधिकरण्याच्च इन्द्रपीतपदे अङ्गीकृत्य सवनपरत्वमेव युक्तमित्यभिप्रेत्याह—नेन्द्रपीतपद इति ॥ तामेव लक्षणापत्ति दर्शयति—पीतपदे चेति ॥ पीतपदे स्वीकारलक्षणायामपि हुताहुतसमुदायस्यैव त्यागेन स्वीकारात् इन्द्रपीतपदेन विवक्षितस्येन्द्रकर्तृकस्वीकारस्य समुदाय एव सत्त्वात् तदेकदेशस्य होमेन नष्टस्य सोमेति सबोधनार्थत्वात् प्रत्यक्षवचनेन ते इति शब्देन व्यपदेष्टुमशक्यत्वात् पीतपदेन पात्रस्थहुतशेषरूपस्वीकृतावयवस्य पीतपदे लक्षणान्तरस्य तत्पुरुषे आपत्ति, बहुव्रीहौ तु हुताहुतसमुदायस्य पीतपदेनोक्तावपि यस्मिन् सवने इन्द्रेण समुदायरूपतया सोम स्वीकृत तत्सवनसबन्धित्वस्य हुतशेषावयवेऽपि सत्त्वात् तत्सबन्धिपात्रस्थशेषस्य सबोधनोपपत्ते त यत्किचिदेवत्य भक्षयामीत्यर्थोपपत्तेर्न दोष । यद्यपि प्रातस्सवनमभिषवो यस्येति बहुव्रीहिणा प्रात सवनपदस्य सोमपरत्वमपि, न सवनपरत्वनिश्चय, तथापि रूढ्या क्रतुभागवाचित्वेनावगतत्वादवयवव्युत्पत्त्यसभवात् सवनपरत्वोपपत्ति । यद्यपि बाग्जुषाणा सोमस्य तृप्यत्विति षष्ठ्यन्तसोमशब्दसामानाधिकरण्यसिध्यै प्रात सवनशब्दस्यावयवव्युत्पत्त्या सोमवाचित्व भवेत्, तथापि आद्यक्रतुभागगतस्य कृत्स्नस्य सोमस्य प्रातरभिषवात् प्रात सवनशब्दस्य क्रतुभागगतकृत्स्नसोमवाचित्वापत्ते सोमशब्दस्य हुतशेषमात्रवाचित्वात् प्रात सवनसबन्धित्ववाचिन शब्द विना सामानाधिकरण्यानुपपत्ते प्रात सवनशब्दस्य छप्रत्ययान्तत्वापत्तेर्न सोमपरत्वम् । अतो देव सोमयस्त्वमिन्द्रपीतस्य प्रात सवनस्य सबन्धी तस्य तेऽवयव भक्ष-

द्धान्तिनोऽपि तुल्या, तथापि अवयवस्वीकारस्यावयविस्वीकारसापेक्षत्वेन विलम्बोपस्थितिकत्वान्न तुल्यत्वम्। ततश्च पीतपदे अर्शआद्यच्प्रत्यय मत्वर्थीय पाधातुना चावयविगतमेव तत्सबन्धिस्वीकार लक्षयित्वा इन्द्र पीत स्वीकारकर्त्ता यस्मिन्सवन इति व्युत्पत्त्या समानाधिकरणबहुव्रीहिरङ्गीक्रियते। प्रकरणविशेषाच्च निर्णय । अत सर्वस्यैव सोमस्योक्तविधप्रात सवनादिसबन्धित्वादैन्द्राणामपि समन्त्रकमेवाविकारेण भक्षणम्।

यदि तु पीतपदस्य पूर्वनिपातापत्तिराशङ्क्यते, तदास्तु इन्द्रे पीत पानमस्मिन्निति सप्तमीबहुव्रीहि । यदि त्वत्रापि निष्ठान्तत्वेन पूर्वनिपातापत्तिरविशिष्टेति विभाव्यते, तदा पीतपदस्याकृतिगणत्वेनाहिताग्न्यादिगणान्त पातमङ्गीकृत्य "वाहिताग्न्यादिषु" इति सूत्रेणेन्द्रपदस्य पूर्वनिपात । अथ वाऽस्त्वय तत्पुरुष एव। तदापि तु लक्षणया सोमसबन्धिसवनपरत्वम्। नच तस्या प्रमाणाभाव, तैत्तिरीयशाखाया प्रात सवनादिभेदेन इन्द्रपीत-नराशसपीत-पितृपीताना त्रिवार पाठस्यैव प्रमाणत्वात्। सोममात्रपरत्वे हि तत्तत्प्रदानेषु लिङ्गादेवेन्द्रपीतादिपदाना सकृत्पठितानामेव पाठो-

यामीत्येव षष्ठी योज्या। ननु यस्य प्रात सवनस्य सोमस्य सबन्धी इन्द्रपीतस्तस्येत्येव सा योज्येति उभयपदार्थत्यागापत्तिसाम्ये प्रात सवनपदप्रायपाठात् बहुव्रीहिरेव युक्त इत्याशय । **ननु** देवताया पातृत्वनिषेधात् पीतपदे स्वीकारलक्षणा बहुव्रीहिपक्षे उभयपदार्थत्यागापत्तिदोषापेक्षया अधिका समस्त्येव, प्रत्युत ऐन्द्राग्नाधिकरणोपपादितप्रकारेण पाधातुनैव लक्ष्यस्य स्वीकारस्यावयवावयविसाधारणत्वात् भक्ष्यमाणावयवनिष्ठस्यैव स्वीकारस्य पाधातुना लक्षणान्न तत्पुरुषे स्वीकृतावयवलक्षणान्तरापत्तिदोष इत्याशङ्क्य परिहरति **—यद्यपि चेति** ॥ यद्यपि पाधातुना स्वीकारलक्षणा तुल्या, तथापि अत्रावयवगतस्वीकारबोधनमवयविगतस्वीकारोपस्थितिसापेक्षमिति विलम्बोपस्थितिसापेक्षम्, नेव बहुव्रीहौ सर्वस्यावयविन एव स्वीकारादतोऽतुल्यत्वमित्यर्थ । व्यधिकरणबहुव्रीहेरननुशिष्टत्वाशङ्का कण्ठेकाल इत्यादिवत् "सप्तमीविशेषणे बहुव्रीहावि"त्यनेन व्यधिकरणबहुव्रीहिसभवात् प्राचीनेपरिहृतामपि सप्तमीबहुव्रीहिविषय एव तस्य ज्ञापकताङ्गीकारादन्यत्राप्रवृत्ते तत्रापरितुष्य प्रकारान्तरेण समानाधिकरणबहुव्रीह्याश्रयणेन परिहरति**—अतश्चेति** ॥ प्रथमत पीतप्रतिबद्धवत्सामित्यत्रेव पातपद भावे निष्ठान्त पानवाचकमङ्गीकृत्य पातमस्याऽस्तीत्यर्थ अर्शआद्यच कृत्वा इन्द्र पानवान् यस्मिन् सवने इत्येव समानाधिकरणबहुव्रीहिरेवेत्यर्थ । एवचापूर्वसयोगादन्यामाना प्रकरणविशेषात् सर्वत्र प्रधानभूतभक्षयामिपदसामर्थ्याच्च सर्वप्रदानार्थत्वेन प्राप्तस्य मन्त्रस्य गुणभूतेन्द्रपीतपदाशक्त्या सकोचो न युक्तस्तस्यापि सवनविषयत्वेन शक्त्युपपादनान्न सकोचकता युक्तेति सर्वप्रदानाङ्गत्वनिर्णय इत्याह**—प्रकरणाविशेषादिति** ॥ स्वरविशेषेण बहुव्रीहित्वनिर्णय प्राचीनैरुक्तोऽपि स्वरस्य तत्पुरुषेऽपि पूर्वपक्षे उपपादितत्वात् उपेक्षित । अतश्च "वसुमद्गणस्य गायत्रछन्दस इन्द्रपीतस्ये"त्यादित्रिकत्रय प्रात सवनादिविशेषणम्, तच्च सोमस्य सच अवयवद्वारा भक्षणस्येत्येव विशेषणयुक्तस्य सवनस्य सबन्धी य सोम तस्यावयव भक्षयामीत्यर्थात् मन्त्रलिङ्गस्य सवप्रदानशेषभक्षणप्रकाशनेऽप्यविरुद्धत्वात् सर्वभक्षाङ्गत्वमित्यभिप्रेत्य ऊहपक्षनिरासेन सह सिद्धान्तमुपसहरति**—अत इति** ॥ येषातु तत्तत्सवनविशेषणतयोपात्ताना पदाना लिङ्ग तत्तत्सवने विरुध्यते, तेषातु सामर्थ्यादेव सूक्तवाकमन्त्रगतपदानामिव विभज्य विनियोगेऽप्यवशिष्टाविरुद्धमन्त्रगतपदानामविरोधे सति तत्तत्सवनसबन्धिसर्वभक्षाङ्गत्वमेवेत्यर्थ ॥ एव समानाधिकरणबहुव्रीहिणोपपादितसिद्धान्तोपसहारे कृते पुन सिहावलोकनन्यायेन तत्र दूषणमुपन्यस्य तत्परिहारेण सिद्धान्तमुपपादयति**—यदि त्विति** । पीतप्रतिबद्धवत्सामितिवदुपसर्जन पूर्वमित्यनुशिष्टस्य पूर्वनिपातस्यापत्तौ पीतेन्द्रेतिप्रयोगापत्तिरित्यर्थ । ज्ञापकस्य सप्तमीबहुव्रीहिविषयत्वमभिप्रेत्य प्राचीनोक्ततृतीयाव्यधिकरणबहुव्रीह्यनङ्गीकारेणापि व्यधिकरणसप्तमीबहुव्रीह्यङ्गीकारेण परिहरति**—तदास्त्विति** ॥ **निष्ठान्तत्वेनेति** ॥ निष्ठेति सूत्रेण कृतकृत्य पीतोदक इत्यादिष्विव निष्ठान्तस्य पूर्वनिपातापत्तिरस्त्येवेत्यर्थ । अगतिकगत्या समाधत्ते**—तदेति** ॥ अगतिकत्वेनैवात्रापरितुष्य निष्कृष्टसमाधानेन सिद्धान्तयति **—अथवेति** ॥

तैत्तिरीयशाखायामिति ॥ तस्या हि मन्द्राभिभूतिरित्यारभ्य वर्चस इत्यन्त पठित्वा "वसुमद्गणस्य सोमदेवते मतिविद प्रात सवनस्य गायत्रछन्दस इन्द्रपीतस्य नराशसपीतस्य पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामि रुद्रवद्गणस्य सोमदेवते मतिविदो माध्यन्दिनस्य सवनस्य त्रिष्टुपछन्दस इन्द्रपीतस्य नराशसपीतस्य पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयाम्यादित्यवद्गणस्य सोमदेवते मतिविदस्तृतीयस्य सवनस्य जगतीछन्दस इन्द्रपीतस्य नराशसपीतस्य पितृपीतस्य मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामि" इतिमीमामाभाष्यकारलिखितशाखान्तरीयमन्त्रपाठवैलक्षण्येन पाठ । तत्रेन्द्रपीतादिपदाना त्रयाणा सोममात्रपरत्वे तत्तद्देवत्यप्रदानशेषभक्षणे लिङ्गादेव तत्त्रपदतया तत्तत्पदाना प्राप्तेस्त्रिवार पाठोऽनर्थक प्राप्नोति, सवनपरत्वेतु सवनाना भेदेन तत्तद्रूपेण तत्तद्देवतापीतसोमसबन्धिसवनसबन्ध्यवयवप्रकाशनाय स पाठ सार्थक इति पीतपदे लक्षणाया सोमसवनसबन्धिपरत्वेऽस्या शाखाया निर्णीते उपसहारन्यायेन भाष्योदाहृत-

पपत्तौ तत्र योग्यतयैव प्रात सवनादिपदाना विभागेन विशेषणत्वोपपत्ति । अतस्तेषा प्रात सवनादिभेदेन त्रिवार पाठ एव वैयर्थ्यमिया सवनपरत्वलक्षणातात्पर्यग्राहक । अतश्चेन्द्रपीतादिविशेषणत्रययुक्तस्य तत्तत्सवनस्य सबन्धिन सोम अन्यदेवत्यमपि भक्षयामीति मन्त्रार्थावगते सर्वत्रैकमन्त्यम् । विभागोऽपि तैत्तिरीयशाखाम्नातक्रमेणैव बोध्य । कल्पसूत्रकारास्तूहमेवामनन्ति ॥ २० ॥ ३४ ॥ इति विश एकादशाधिकरणोपसंहाराधिकरणम् ॥

॥ इति श्रीखण्डदेवविरचिताया भाट्टदीपिकायां तृतीयाध्यायस्य द्वितीय॰ पादः ॥ २ ॥

मन्त्रेऽपि तथैव निर्णयो युक्त । **एतावांस्तु विशेषः—** वसुमद्गणादिपदाना असिद्धविभागकरणपूर्वको व्यवस्थया तत्तत्सवने विनियोगो भाष्योदाहृत । तैत्तिरीयेतु यथासवन विभागस्य स्वत एव सिद्धत्वाद्यथालिङ्ग व्यवस्थामात्रमिति तत्पुरुषेणैवाऽत्र सिद्धान्त इति भाव ॥

अत्रच "सर्वेषा वैकमन्त्र्यमैतिशायनस्य भक्तिपानत्वात् सवनाधिकारो ही"ति सिद्धान्तसूत्रे ऐतिशायनग्रहणादन्यैरैकमन्त्र्यमिति मत न जैमिने, तस्यतु यथादेवत वा तत्प्रकृतित्व हि दर्शयतीत्याद्यपूर्वपक्षनिराकरणायोत्तरसूत्रप्रतिपादितोहपक्ष एवेति भ्रम निराकर्तुमाह—**कल्पसूत्रेति** ॥ योह्युत्तरसूत्रेण जैमिनिना ऊहपक्ष उक्त, स कल्पसूत्रकारमतत्वेनोक्त, परमतत्वेनोक्तोऽप्यैकमन्त्र्यपक्ष स्वसिद्धान्त एव युक्तिसिद्धत्वादतो मीमामान्यायविरोधे पूर्वपक्षमूलत्वात् कल्पसूत्रकारवचनस्याननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यमित्यथ । **अतएव**—अत्रान्ते उक्त भाष्यकारेण एवमैतिशायन आचार्या मन्यते स्म । अस्माकमप्येतदेव मतम् । आचार्यग्रहण तस्मादागतमिति सत्कीर्त्यर्थमिति । प्रयोजन स्पष्टत्वात् नोक्तम् ॥

॥ इति विश एकादशाधिकरणोपसहाराधिकरणम् ॥

॥ इति श्रीखण्डदेवान्तेवासिकविमण्डनशंभुभट्टकृतायां भाट्टदीपिकाप्रभावल्या तृतीयाध्यायस्य द्वितीय॰ पादः ॥

अथ तृतीय पाद ।

(१ अधिकरणम् ।)

श्रुतेः ॥ एव लिङ्गविनियोगे निरूपिते इदानीं वाक्यादिविनियोगो निरूप्यते । तत्र वाक्य नाम अङ्गत्वघटकीभूतपरोद्देश्यताकृतिकारकत्वान्यतरपदार्थकल्पनाऽनुकूलश्रुतपदसन्निधिं । अस्ति चेद् धेनुर्दक्षिणा, उच्चैर्ऋचा क्रियते, प्रयाजशेषेणेत्यादौ । अत्र कल्पनाशब्देन कर्मत्वकरणत्वादिविषयक ससर्गविधा लक्षणादिसाधारण्येन शक्तिजन्यपदार्थोपस्थितिभिन्नबोधमात्र विवक्षित । तेन धेनुर्दक्षिणेत्यादौ ससर्गविधया भासमानकरणताके नाव्याप्ति ।

वस्तुतस्तु सुबन्तपदयो परस्परान्वयस्याव्युत्पन्नत्वादवश्यकल्प्यभावनान्वयानुरोधेन धेनुरिति प्रथमया करणत्वलक्षणाद्दक्षिणापदेन च तत्कार्यवृत्तिकर्मत्वलक्षणात्कल्पनापदेन लक्षणाजन्योपस्थितिरेवाभिप्रेता । उच्चैरित्यादौ लुप्तविभक्त्यर्थस्य करणत्वस्य प्रातिपदिकेनैव लक्षणान्नाऽऽव्याप्ति । अथवोच्चैरित्यादौ करणत्वस्य ससर्गविधयैव भानोपपत्ते कल्पनापदेनोभय विवक्षितम् । प्रयाजशेषेणेत्यादौ तृतीयया कर्मत्वस्य धातुना करणत्वस्य लक्षणात्कल्पना स्फुटैव ।

श्रुतपदसन्निधेश्च योग्यताज्ञान विना कर्मत्वादिकल्पकत्वानुपपत्तेर्योग्यतारूपलिङ्गानुमापकत्वम् । श्रुतस्यैव पदस्य कर्मत्वादिलक्षकत्वाङ्गीकारेण तद्वाचकपदरूपश्रुतिकल्पकत्वाभावेऽपि च श्रुतपदस्य तत्तात्पर्यकत्वरूपधर्मवैशिष्ट्यरूपेण कल्पनात् श्रुतिकल्पकत्वोपपत्ति । अतश्च वाक्य लिङ्ग श्रुति च कल्पयित्वाऽङ्गत्वे प्रमाणम् । तदिह ज्योतिष्टोमे श्रुतेनोच्चैर्ऋचा क्रियत इत्यादिना वाक्येन विधीयमा-

---

ओं—लिङ्गस्य श्रुतिकल्पनया विनियोजकत्वात् श्रुतिपादानन्तरनिरूपणीयत्वस्येव वाक्यादीना चतुर्णा लिङ्गश्रुतिकल्पनया विनियोजकत्वेन लिङ्गपादानन्तरमेवावसरलाभात् निरूपणीयत्वमित्येवमवसररूपामनन्तरसङ्गति दर्शयन् लिङ्गकल्पकप्रमाणगम्यविनियोगोपयोगिचिन्तनस्य पादार्थत्व प्रतिजानीते—**एवमिति** ॥ वाक्यादीत्यादिपदेन वाक्यप्रकरणस्थानसमाख्याना चतुर्णामिहैव पादे विनियोजकत्वनिरूपणात् पादप्रयोजकत्वसूचनेन यत् प्रकाशकारै वाक्यस्य विचार्यबाहुल्येन पादप्रयोजकत्व प्रकरणादीना तदभावान्न पादप्रयोजकत्वम्, तेषामेकैकाधिकरणमात्रविचार्यतया विचार्यबाहुल्याभावात्, बलाबलाधिकरणचिन्तायास्तु सर्वसाधारण्यादित्युक्त **तत्—परास्तम्**, चतुर्णा प्रमाणानामिह निरूपणे उपजीव्यतया प्राथम्यावश्यकप्रथमवाक्यविचारानुनिष्पादिते विचार्यबाहुल्यस्य तत्प्रयोजकत्वे प्रमाणाभावेन सर्वेषामेव पादप्रयोजकत्वस्य निवारयितुमशक्यत्वादित्यर्थ । तत्रोद्दिष्टप्रमाणचतुष्टयमध्ये उपजीव्यत्वेन प्रथम वाक्यकृतविनियोगस्य निरूपणात् ॥

भाट्टभास्करे पदैकवाक्यतावाक्यैकवाक्यतान्यतरस्वरूप वाक्यलक्षण कृतमपि 'उच्चै ऋचे'त्यादौ ऋगादिमन्त्रधर्मत्वपूर्वपक्षेऽप्येतद्वाक्यप्रमाणविनियोजकत्वस्यैवाङ्गीकारेण तत्राव्याप्ते सिद्धान्तेऽपिच पदैकवाक्यताया उद्देश्यविशेषसमर्पकत्वेऽपि विनियोगस्योच्चैरादिवाक्यप्रमाणकत्वेनवाङ्गीकाराद्व्याप्तेरयुक्तमित्यभिप्रेत्य स्वय वाक्यलक्षणमाह—**तत्र वाक्यं नामेति** ॥ **श्रुतपदसन्निधिरिति** ॥ श्रुतयो पदयोरेकान्वयबोधोपयोगिसन्निधिविशेषेणोच्चारणमित्यर्थ । श्रुतावतिव्याप्तिवारणाय—**कल्पनानुकूलेति** ॥ लिङ्गेऽतिव्याप्तिवारणाय—**श्रुतपदसन्निधिरिति पदद्वयोपादानम्** ॥

अस्तिचेदमिति ॥ उच्चैस्त्वधेन्वभिधारणवृत्तिकरणत्वस्य दक्षिणाप्रयाजशेषऋग्वृत्तिकर्मत्वस्य च कल्पना तदनुकूलत्व तादृशपदसन्निधेरित्यस्ति लक्षणमित्यर्थ । **संसर्गविधयेति** ॥ दक्षिणाशब्देनानतिसाधनद्रव्यवाचिना समभिव्याहृतस्य धेनुशब्दार्थस्य नीलो घट इत्यत्रेवाभेदेनान्वये धेनोरानतिसाधनद्रव्याभेदससर्गविधया आनतिसाधनताप्रतीति, एवमुच्चैरित्यत्रापि ऋच करणत्वे तत्समभिव्याहृतोच्चै पदार्थस्याभेदेनान्वये अभेदरूपससर्गबलात् करणत्वमुच्चैस्त्वस्य प्रतीयत इति ससर्गविधया भासमानकरणताके नाव्याप्तिरित्यर्थ । वक्ष्यमाणश्रुतिकल्पनस्य ससर्गविधया भासमानकरणतास्थले वक्तुमशक्यत्वात् श्रुतितो दौर्बल्यानापत्ते पक्षान्तरमाह—**वस्तुतस्त्वति** ॥

लक्षणाजन्योपस्थितिरेवेति ॥ यद्यपि "त्रिवत्साण्ड सोमक्रयण" इत्यादौ वाक्यीयविनियोगे सोमक्रयसाधनत्व ल्युटैवाऽवगम्यत इति न तत्र लक्षणाजन्योपस्थितिरेवेति नियन्तु शक्यते, तथापि ल्युट साधनताश्रयद्रव्यवाचित्वेनाङ्गत्वघटकीभूतनिष्कृष्टशक्तिरूपकारकानभिधानात् साण्डेन सोमक्रय भावयेदित्येवविधविभक्त्यर्थलक्षणावश्यकत्वान्न दोष इति भाव ॥

प्रकरणादीना त्रयाणामग्रे स्वरूपलक्षणयोरभिधास्यमानत्वेन तान्युपेक्ष्य वाक्यस्यैव लिङ्गश्रुतिकल्पकत्व दर्शयति—**श्रुतपदेति** ॥ पदार्थानामन्वययोग्यताऽस्तीत्येव योग्यताज्ञान विनेत्यर्थ । **तत्तात्पर्यकत्वेति** ॥ धेनुरित्यादिपदानि धेन्वा दक्षिणाकार्य साधयेदिति तद्रूपतया पठितानीत्येव श्रुतिकल्पकत्वमित्यर्थ । एव लिङ्गश्रुती कल्पयित्वा वाक्य पूर्वपक्षे सिद्धान्तेच विनियोजकतयाऽविशिष्टमिति तस्य विनियोजकत्व वाक्यान्तराधिकरणेनैव सिद्धमित्यतश्चेत्यनेन सूचयित्वा तद्गम्यविनियोगोपयोग्युद्देश्यतावच्छेदकनिरूपणार्थमेतत्पादाधिकरणनिरूपणमिति सूचयितुमुदाहरति—**तदिहेति** ॥ इत्या

नस्योच्चैष्ट्वादेरुद्देश्यसमर्पकेन ऋगादिपदेन किं ऋगादीनां मन्त्राणामेवोद्देश्यत्वं प्रतिपाद्यते उत त्रयो वेदा अजायन्ते-त्याद्युपक्रमस्थार्थवादवशेन लक्षणया ऋग्वेदादिविहितक-र्माङ्गभूतमन्त्रमात्रस्येति चिन्तायाम्।

उपक्रमस्थस्यापि वेदपदस्य गुणभूतान्यपरार्थवादस्थत्वेन प्रधानभूतविध्युद्देशस्थऋगादिपदे निःसन्दिग्धेऽङ्गगुणविरो-धन्यायेन लक्षणातात्पर्यग्राहकत्वायोगाद्वेदपदं एव तदेक-देशऋगादिलक्षणा । **वस्तुतस्तु**—वेदशब्दस्यावयवेऽपि न लक्षणा, वेदत्वस्य प्रत्येकवृत्तित्वात् । इतरथा शूद्रस्यै-कवाक्यश्रवणे दोषानापत्तेरिति प्राप्ते—

दिनेति ॥ आदिपदेन 'उपांशु यजुषा, उच्चैः साम्ना' इत्य-नयोः सङ्ग्रहः । तथा "प्रजापतिर्वा इमांस्त्रीन्वेदानसृजत त एनं सृष्टानाविन्वस्तान्भ्यपीडयत्तेभ्यो भूर्भुवः स्वरित्यक्षराद्भू-रित्यृग्भ्योऽक्षरत्सोऽयं लोकोऽभवत् भुवरिति यजुर्भ्योऽक्षर-त्सोऽन्तरिक्षलोकोऽभवत्स्वरिति सामभ्योऽक्षरत्स्वर्गो लोकोऽ-भवत्तद्यदृक्त उल्बणं क्रियेत गार्हपत्यं परेत्य भूः स्वाहेति जुहुयादयं वै लोको गार्हपत्योयं लोक ऋग्वेदस्तद्वाव इमं च लोकमृग्वेदं स्वेन रसेन समर्धयति । अथ यदि यजुष्ट उल्बणं क्रियेतान्वाहार्यपचनं परेत्य भुवः स्वाहेति जुहुयादन्तरिक्षलो-कोऽन्वाहार्यपचनोऽन्तरिक्षलोको यजुर्वेदः तद्वा वान्तरिक्षलोकं च यजुर्वेदं च स्वेन रसेन समर्धयति अथ यदि सामत उ-ल्बणं क्रियेताहवनीयं परेत्य स्वः स्वाहेति जुहुयात् स्वर्गो वै लोक आहवनीयः स्वर्गो लोकः सामवेदस्तस्माद्वै स्वर्गं लोकं सामवेदं च स्वेन रसेन समर्धयती"ति ताण्डकिब्राह्मणप्रथमा-ध्यायपञ्चमखण्डगतप्रायश्चित्तभागानामपि ज्ञेयम् । उद्देश्यस-मर्पकेत्यनेन पूर्वपक्षे सिद्धान्ते चोद्देश्यसमर्पकमृगादिपदमेव नतु सिद्धान्ते वेदशब्द इत्युक्ते तदर्थविशेषमात्रस्य विचार इत्यर्थः ॥

प्रतिपाद्यत इति ॥ ततश्च ऋङ्मन्त्रेण यत्क्रियते तदुच्चै-रित्यर्थेन यजुर्वेदोत्पन्नानामप्यचामुच्चैष्ट्वमेव न तूपांशुत्वमित्यर्थ-पर्यवसानमित्यर्थः । **उपक्रमस्थार्थवादेति** ॥ "प्रजापतिर्वा इदमेक आसीत् स तपोऽतप्यत तस्मात्तपस्तेपानात्त्रयो देवा असृज्यन्ताग्निर्वायुरादित्यस्ते तपोऽतप्यन्त तेभ्यः तपस्तेपा-नेभ्यो हि त्रयो वेदा असृज्यन्त अग्ने ऋग्वेदो वायो यजु-र्वेद आदित्यात् सामवेदः" इति भाष्यलिखित उपक्रमस्थार्थ-वादः । तत्र द्वितीयाष्टकतृतीयप्रश्ननवमानुवाके "इदं वाग्रे-नैव किंचनासी"दिति तैत्तिरीयब्राह्मणगततपानशब्दार्थो वेद-भाष्ये तपः कृतवानिति तेपानः तस्मादिति दर्शितः । तद्व-दिहापि तपस्ततापेत्यर्थे लिटः शानचि एत्वेच कृते तेपान-शब्दः प्रसाध्य तदर्थो द्रष्टव्यः । **मन्त्रमात्रस्येति** ॥ ततश्च ऋकशब्दस्य वेदपरत्वात् ऋग्वेदेन यत्कर्म क्रियते तदुच्चैरिति विहिते उच्चैस्त्वस्य साक्षात्कर्मणि निवेशासंभवेन तद्वेदविहि-तकर्माङ्गभूतमन्त्रद्वारा निवेशात् तद्वेदविहितकर्माङ्गमन्त्रमात्रस्य उच्चैष्ट्वमित्यर्थात् याजुर्वैदिककर्माङ्गभूताध्वर्युपठ्यमानर्क्षु नोच्चै-ष्ट्वम्, अपितु उपांशुत्वमेवेत्यर्थपर्यवसानमित्यर्थः । मात्रश-ब्दोऽवधारणार्थे । तत्र विधेयायाः उच्चैष्ट्वभावनायाः सन्निहि-तानन्यपरे उद्देश्यप्रतिपादके संभवति न, तावदर्थवादगत वेद-पदमुद्देश्यपरं वक्तुं शक्यम् । अथ तत्प्रतिपादकत्वासंभवेऽपि तस्य तात्पर्यग्राहकत्वाङ्गीकाराद्दगादिपदमेव लक्षणया त-त्परमित्युच्येत, तथापि श्रौतार्थस्यैव ऋगाद्येकत्वोद्देश्यघटक-त्वोपपत्तेर्नान्वयानुपपत्तेस्तद्बीजत्वम् । यद्यपिना ऋगादिपदवेद-पदयोः परस्परविरुद्धार्थकत्वात् अर्थवादगतवेदपदसमभिव्या-हारानुपपत्तिर्बीजत्वेन संभवति तथापि वेदपद एव सा युक्तेत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**उपक्रमस्थेति** ॥

निःसंदिग्ध इति ॥ "ऋचः सामानि यजूंषी"ति वेदे मन्त्र एव प्रयोगात् द्वितीये प्रसाधितत्वाच्च निःसदिग्धत्वे उक्ते अक्षाधिकरणाविषयता सूचिता । **एतेन**—ऋग्वेद ऋक्शाखेत्यादावृगादिपदानां वेदेऽपि प्रयोगात् सामान्यवि-शेषभावेनान्वयोपपत्तेः पूर्वपक्षानुदयः **—परास्तः**, मन्त्रमा-त्रपरत्वे निश्चिते एतादृशप्रयोगाणां भूम्नोपपत्तेरित्यर्थः ।

ननु—"मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकव"दिति द्वादशाध्याया-धिकरणे मुख्यजघन्ययोर्धर्मविप्रतिषेधे सति मुख्यधर्मानुग्र-हस्य वक्ष्यमाणत्वात् तन्न्यायेन प्रकृतेऽप्यर्थवादस्य मुख्य-त्वात्स एवानुरोद्धव्य इति कथं पूर्वपक्ष इत्यत आह—**अङ्ग-गुणेति** ॥ यथा "य इष्ट्वे"ति वाक्येन दीक्षणीयादीष्टिसोमप्र-धानयागयोर्विहितस्य पर्वकालस्य एकादिदीक्षापक्षे विरोधे सति दीक्षणीयादेरङ्गभूतत्वेन तदीयकालं बाधित्वा मुख्यसोम-यागकालानुग्रहः एवा"ङ्गगुणविरोधे च तादर्थ्या"दिति पूर्वा-धिकरणन्यायापवादतया वक्ष्यते, तद्वदिहापि मुख्यत्वेऽपि प्रधानभूतविधिगतपदानुग्रह एव युक्त इत्यर्थः ॥

वस्तुतस्तु—वेदत्वस्य पर्याप्तत्वेन व्याप्यधर्मावच्छिन्न-सबन्धिनोऽपि विधेयस्य व्यापकधर्मेवत् सबन्धित्वेन स्तुत्यु-पपत्तेर्न लक्षणा । नहि वेदत्वं मन्त्रब्राह्मणात्मके ग्रन्थे पर्या-प्तम्, तथात्वे द्वित्रिवाक्याध्येतरि शूद्रे वेदाध्ययननिषेधप्र-युक्तदोषानापत्तेः । अस्तु वा तत्। तथाप्यवयवसबन्धिनोऽपि विधेयस्य परंपरया अवयविसबन्धस्यापि सत्त्वादपां स्तुत्या वे-तसावकास्तुतेरिवेहापि वेदपदेन स्तुत्युपपत्तेर्नैव विरोधः । येन तदनुपपत्त्या ऋगादिपदे लक्षणावश्यिकेत्यभिप्रेत्याह— **वस्तुतस्त्विति** ॥ ततश्च ऋङ्मन्त्रसाध्यकार्योद्देशेनोच्चैष्ट्वादि-विधानम् लक्षणायाः प्रमाणाभावादित्यर्थः । वेदशब्दस्याव-दर्थवादस्थितोऽपि प्रथमोपस्थितत्वात् स्वार्थस्य स्तुतिविषयत्व बोधयन्नविधेयस्य स्तुत्ययोगात् विधेयत्वेन प्रतिभासमानोऽपि उच्चैष्ट्वादिविधेयान्तरसत्त्वेन तदनाक्षिपन् परिशेषादुद्देश्यताघट-कतां बोधयति । अतश्च वेदपदार्थस्योद्देश्यघटकत्वेऽसजातवि

उपक्रमे वेदपदश्रवणेनैतावदवगम्यते नूनमत्र वेदस्य स्तूयमानत्वादुद्देश्यत्वं विधेयत्वं वा तस्यावश्यं वाक्ये विवक्षितमिति। तत्र च विधेयस्य उच्चैष्ट्वादेर्लाभात्परिशेषादेव तस्योद्देश्यत्वावगतेर्वस्तुतो ऋगादिपदमनुवाद एव सदुद्देश्यपरम्। अतश्चासञ्जातविरोधिन उपक्रमस्थस्य वेदपदस्यैव तात्पर्यग्राहकस्य सत्त्वात् ऋगादिपदे तत्प्रचुरत्वेन ऋग्वेदादिविहितकर्माङ्गभूतमन्त्रलक्षणा।

न चोपक्रमावगतस्यापि अपच्छेदाधिकरणन्यायेन परेण बाधः, तस्येह विधेः स्तुतिसापेक्षत्वेनार्थवादैकवाक्यताया आवश्यकत्वात् पूर्वविरोधेन परस्यानुत्पन्नत्वादेवाप्रवृत्तेः। न च वेदत्वस्य ऋगादिष्वपि पर्याप्तत्वादुपक्रमाविरोधः, वेदत्वस्य मन्त्रब्राह्मणसमुदायात्मके ग्रन्थविशेषे एव पर्याप्तत्वेनावयवपर्याप्तत्वाभावात्, इतरथा एकवाक्याध्ययने-

रोधित्वेन निश्चिते तदुद्देशेनैवाग्रे विधेयनिश्चयात् पश्चादुपनिपतदृगादिपदं न स्वार्थस्योद्देश्यताघटकत्वबोधनायालमिति जघन्यत्वात् सञ्जातविरोधित्वादनुवादरूपत्वाद्यो होता सोऽध्वर्युरित्यत्राध्वर्युपदमिव लक्षणां भजते। **अतएव**—विधेरुद्देश्यापेक्षायां प्रथमोपस्थितार्थवादोन्नीतवेदरूपोद्देश्यलाभेऽपि तस्य स्तुतिविषयत्वेनान्वितस्योद्देश्यघटकत्वेनान्वयायोगादुपस्थापकपदान्तरापेक्षायां समभिव्याहारादुपस्थितऋगादिपदानामेव लक्षणया तदुपस्थापकत्वे न कोऽपि विरोधः। अतश्चापेक्षाक्रमेणर्गादिपदानां प्रमाणान्तरोपस्थितोद्देश्यताघटकशाब्दजनकत्वस्यैवावधारणापत्तेः स्ववाक्यार्थस्योद्देश्यताघटकत्वस्याप्रमापणात्तद्विषयेऽनुत्पत्तिलक्षणो बाध एवोपक्रमगतवेदपदानुरोधेनावगम्यते। अतएव अयमप्राप्तबाधत्वेन व्यवहृतः। अतएव विधेः प्रधानभूतस्य वेदपदार्थोद्देश्यताघटकत्वेऽपि अविरोधात् विरुद्धर्गादिपदानां विध्यन्तर्भावान्नाङ्गगुणन्यायावतारः। अतएव यत्र सोमे प्राधान्यस्य दीक्षणीयादिष्वङ्गत्वस्य च मानान्तरसिद्धत्वात् पूर्वोत्तरपदगतबलाबलानपेक्षा तत्रैव सः॥

यत्तु—य इष्ट्येतिवाक्ये इष्टिपदस्योपक्रमगतत्वं सोमपदस्योपसंहारगतत्वं च तत्रोत्तरस्यापि पूर्वाविरोधेन कार्यान्तरपरत्वासंभवात् परस्यापि शक्यार्थपरत्वात् तस्य च प्राधान्यात् भवत्येवोपक्रमन्यायबाधकोऽङ्गगुणविरोधन्याय इति प्रकृते तन्न्यायाप्रवृत्तेः ऋगादिपदं तत्प्रायवेदे लाक्षणिकमित्यभिप्रेत्य सिद्धान्तमाह—**उपक्रम इति॥ वाक्य इति॥** अग्निमेतिशेषः। **मन्त्रलक्षणेति॥** यद्यपि वेदमात्रलक्षणयाऽप्यानर्थक्यतदङ्गन्यायेन मन्त्रोपस्थितिसंभवे न तदन्तलक्षणाया प्रयोजनम्, तथापि लक्षणावश्यकत्वे किमिति न्यायकृता विलम्बोपस्थितिः सोढव्येत्यभिप्रायेण तदन्तलक्षणोक्तिः। अत्र चैकवाक्यत्वे उपक्रमन्यायस्य प्राबल्यम्। यत्र तु य इष्ट्येत्यादौ यजेत सोऽमावास्यायामित्यादितत्रपदानां प्रत्येकमनुषङ्गेण वाक्यत्रयाभ्युपगमात् भिन्नवाक्यत्वं तत्र परस्परनैरपेक्ष्येणावगतित्रयस्यात्मलाभाद्युक्तमिष्टिकालवाचकत्वमिति यत् भिन्नवाक्यत्वाभ्युपगमेनाङ्गगुणविरोधन्यायविषयोपपादनं प्रकाशकाराणां, तद्दूषणं कौस्तुभे द्रष्टव्यम्॥ **ननु**—यथा "पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्य"मिति षष्ठाधिकरणे "यद्युद्गाताऽपच्छिन्द्यात् अदक्षिणेन यजेत यदि प्रतिहर्ता सर्वस्वदक्षिणेनेति" विहित-

प्रयोगयोः पौर्वापर्यनिमित्तज्ञानेन प्राप्तयोः पूर्वाबाधेनोत्तरस्यानुत्पत्तेस्तदुपमर्देनैवात्मलाभात्पूर्वाद्बलीयस्त्वं वक्ष्यते, तथेह किं न स्यादित्याशङ्कते—**नचेति॥** परिहरति—**तस्येति॥** तस्येत्यस्य न्यायस्येत्यनेनान्वयः। यत्र हि परस्य सामग्रीसत्त्वेन स्वविषयप्रमाजनकत्वमप्रतिबद्धम्, तत्र तस्यार्थान्तरे पूर्वसापेक्षत्वेऽपि स्वविषयप्रमोत्पत्तेः प्रतिबन्धादुत्पन्नेन परेण स्वाविरोधिविषयपरत्वमुपकल्प्य स्वविरोधिविषये मिथ्यात्वबोधनाद्युक्तस्तत्र पूर्वबाधः। प्रकृते त्वेकवाक्यतया ऐकार्थ्यालोचनवेलायां तदनुरोधेन तदविरोधिविषयतयैव उत्तरस्योत्पत्स्यमानत्वेनोत्पन्नत्वाभावान्न बाधसंभव इति न तन्न्यायप्रवृत्तिरित्यर्थः॥

इतरथेति॥ नहि द्वित्रिवाक्याध्ययनेन पारायणादिविध्यर्थमनुष्ठितं मन्यन्ते अतो मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयमितिवचनाच्च तावत्समुदायात्मकग्रन्थवृत्ति वेदत्वमित्यर्थः॥ **ननु**—कूष्माण्डं दद्यादिति विधौ नावयवदानमात्रेण शास्त्रार्थसिद्धिः निषेधेत्ववयवभक्षणमात्रेणापि तत्सिद्धिरिति वैषम्ये किं बीजमित्यत आह—**यथाचेति॥** विधिवाक्ये जातेस्तदवच्छिन्नावयविव्यक्तेश्च साधनत्वं श्रौतं तदाक्षिप्तं च जात्यनवच्छिन्नानामप्यवयवानाम्। अवयवावयविसाधनत्वयोश्चैकपदोपादानादुपादेयगतत्वेन च साहित्यस्य विवक्षितत्वान्नावयवोपादानमात्रेण शास्त्रार्थसिद्धिः। अतएव साहित्यरूपाङ्गासंभवे विन्ध्यादौ तन्मात्रोपादानमिष्टमेव। निषेधे त्वनुवाद्यगतत्वेन साहित्यस्याविवक्षितत्वादवयवभक्षणमात्रेणापि प्रत्यवाय इति शूद्रस्य द्वित्रिवाक्याध्ययनेऽपि दोषः। पारायणादौ समस्तग्रहणमिति सिद्धे यत्र ब्रह्मयज्ञादौ प्रत्यहं समस्तवेदपाठासंभवस्तत्रैकदेशग्रहणेऽपि न क्षतिरिति कौस्तुभे द्रष्टव्यमित्यर्थः। एवञ्च वेदैकदेशत्वादृगादीनामुपक्रम एव "अग्ने ऋग्वेद" इत्यादिना वेदानामृगादिसंबन्धस्य कीर्तितया नात्यन्तपरित्यक्तोपक्रमार्थत्वाच्च "ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि देव ईयते। यजुर्वेदे तिष्ठति मध्ये अह्नः। सामवेदेनास्तमये महीयते। वेदैरशून्यस्त्रिभिरेति सूर्यः।" इत्यादौ वेदशब्दात् वेदैरितिबहुवचनाच्च ऋगादिशब्दानां वेदे लक्षणाया दृष्टत्वाच्च "ऋचः सामानि यजूंषि" इति प्रकृत्य "सैषा त्रय्येव विद्ये"ति निर्दिष्टस्य शब्दस्य त्रैविद्योऽयं ब्राह्मण इति वेदत्रयाभिज्ञनिर्देशे वेदपरतया लोकानां प्रयोगेण ऋगादिशब्दानां वेदे लक्षणाया लोक-

नापि अध्ययनविध्यर्थसपत्त्यापत्ते । शूद्रस्यैकपदश्रवणनिषेधस्तु वृन्ताकावयवादिनिषेधवन्नानुपपन्न । तथाचैतादृशविषये निषेधस्य विध्यपेक्षया वैलक्षण्य, तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम् । तस्मादुपक्रमानुसारेण ऋग्वेदविहितकर्माङ्गभूतमन्त्राङ्गत्वमेवोच्चैष्ट्वादीनाम् । एव च वेदत्वस्य प्रकरणस्थवाक्यमात्रेषु अपर्याप्तत्वात्प्रकरणेन वाक्यस्य स्वविषये उपसहारानुपपत्तेर्वेदत्वावच्छिन्नविहितकर्ममात्रोद्देशेन वाक्येन स्वरविधानावगते प्रकरणबाधेऽपि न क्षति ॥ १ ॥ ३५ ॥

इति प्रथममुच्चैस्त्वादीना वेदधर्मताधिकरणम् ॥

समतत्वाच्च उपक्रमगता वेदा उपसहारगतै प्रायश्चित्तवाक्ये मध्यगतैर्वा ऋगादिशब्दे शक्यन्तेऽनुवदितुम् । ततश्चर्चा यत्क्रियते विधीयते तदुच्चै कर्तव्यमिति कर्तव्यपदाध्याहारेण तत्तद्वेदविहितकर्ममात्राङ्गत्वमिति सिद्धान्तमुपसहरति—**तस्मादिति** ॥ प्रयोजन मया सूचितमपि प्रकरणस्य वाक्य सकोचकत्वानुपपत्तिप्रदर्शनव्याजेन प्रयोजनान्तरमपि स्वय सूचयति—**एव चेति ॥ स्पष्टोऽर्थः ॥** ततश्च पूर्वपक्षे ऋङ्मन्त्रसाध्ये ज्योतिष्टोमिककार्यमात्रे उच्चैष्ट्वादि, सिद्धान्ते तु तत्तद्वेदविहितकर्ममात्र इति प्रयोजन सूचितम् ॥

येतु—अस्मिन्नधिकरणे उपसहारप्राबल्यमिच्छन्त उपक्रमप्राबल्यानङ्गीकारेणात्रत्येन "धर्मोपदेशाच्च नहि द्रव्येण सबन्ध" इति गुणसूत्रेण दर्शितामुच्चै साम्नेति वाक्यवय्र्थ्यानुपपत्तिमेव मुख्यहेतुत्वेनाङ्गीकृत्य सिद्धान्तमुपपादयन्ति ते मीमासकमूर्धन्यैरेवोपक्रमपराक्रमवादे शिक्षिता तत्रैव द्रष्टव्या ॥

॥ इति प्रथममुच्चैस्त्वादीना वेदधर्मताधिकरणम् ॥

पूर्वाधिकरणे उच्चैष्ट्वादिविधौ ऋगादिपदार्थे निर्णाते तत्प्रसङ्गात्तदनन्तरश्रुतकरोते ऋचेति तृतीयान्तपदसमभिव्याहाराद्दग्वेदादिकरणकव्यापाराभिधायित्वेऽपि स किं पाठरूपोत्पत्तिरुत विनियोगो वा ततश्च ऋग्वेदेन यदुत्पाद्यते विनियुज्यते वेत्यर्थादुत्पत्तिविनियोगनिबन्धनोऽङ्गेषु स्वर **अथवा**—प्रयोगविधानरूपो वा । ततश्च यत्तेन प्रयुज्यते अनुष्ठाप्यते इत्यर्थात् प्रयोगविधिनिबन्धनो वा स्वर इत्येव करोत्यर्थविशेषविचारात्प्रासङ्गिकी, **अथवा**—उत्पत्तिविधिवेदनिबन्धनस्वरज्ञानस्य प्राथमिकस्य बलवत्त्वापवादादापवादकीमनन्तरसङ्गति वाक्यविनियोगोपयोग्युद्देश्यतावच्छेदकत्वघटकविशेषचिन्तनात्पादसङ्गति च स्पष्टत्वादनुक्त्वा विषय दर्शयति—**याजुर्वैदिक इति ॥**

(२ अधिकरणम् ।)

गुणमुख्य ॥ याजुर्वैदिके आधाने सामवेदपठितानि वारवन्तीयादीनि सामान्यङ्गत्वेन श्रुतानि । तेषु सामवैदिक स्वर स्ववेदनिबन्धनत्वाच्छीघ्रमुपस्थितो न तु प्रधानविधिनिबन्धनो याजुर्वैदिक, प्रधानैकवाक्यतापेक्षत्वेन विलम्बोपस्थितत्वादिति प्राप्ते—

साङ्गस्यैवाधानस्य यजुर्वेदेन विधानादङ्गेषु विलम्बोपस्थितिरप्यय प्रधानाश्रितत्वाद्बलीयान् । अतस्तेषु याजुर्वैदिक एव स्वर उपांशुत्वमिति भाष्यकार ।

वसन्तादिवाक्येन आधानस्य द्वितीये प्रसाधितत्वात् तस्य च यजुर्वेदे पाठाद्याजुर्वैदिकमाधानमित्यर्थ । **वारवन्तीयादीति ॥** "य एव विद्वानग्निमाधत्त" इत्यनुवादसरूपवाक्येनाधानमनूद्य "य एव विद्वान्वारवन्तीय गायति" "य एव विद्वान्यज्ञायज्ञीय गायति" "य एव विद्वान्वामदेव्य गायति" इत्यादिसामवेदपठितवाक्यैर्विनियोगविधिरूपैर्विनियुक्तानीत्यर्थ । एव स्थिते भाष्यकारेण लिखिते "य एव विद्वा"नित्याधानवाक्ये उत्पत्तिविधित्वालेखनभ्रमेणोत्पत्तिविधित्वाभावपर्यनुयोगकरण प्रकाशकाराणा अपास्तम्, भाष्यकृता वारवन्तीयादिविधा शेषितयोपस्थापनार्थमनुवादरूपस्यैव तस्य वाक्यस्य लेखनादिति कौस्तुभे पूज्यपादे सूचित द्रष्टव्यम् । प्रयोगविधेर्विनियोगोत्पत्तिसापेक्षत्वात्तयो पूर्वभावित्वात् पूर्वाधिकरणन्यायेनासजातविरोधित्वात् शीघ्रोपस्थितिकत्वाच्च तद्वेदनिबन्धन एव स्वर, न तु प्रधानस्वर उपांशुत्वम् । अतएव प्रयोगविधेस्तत्सापेक्षत्वात् न तत्रापच्छेदन्याय, त्रयाणा मध्ये तेषा सामरूपाङ्गविषयत्वात् अङ्गगुणविरोधन्यायोऽपि न । नहि प्रधानभूते आधाने उपांशुत्वस्य बाध पूर्वपक्षे ॥ **किंच** उत्पत्तिविनियोगयो प्रतिपदार्थं भिन्नत्वात्तन्निबन्धनस्वरस्य विशेषविहितत्वेनच अनेकाङ्गप्रधानसाधारणप्रयोगविधिस्वरात् सामान्यविहितादन्यत्र सावकाशात् बलीयस्त्वान्न प्रधानस्वर इत्यभिप्रेत्य पूर्वपक्षमाह—**तेष्विति ॥**

यद्युत्पत्तिविनियोगकाले स्वरापेक्षा भवेत्, तदा उपक्रमप्राबल्यन्यायात्तत्स्वरनियमो भवेत्, न तदस्ति, स्वरस्य प्रयोगविशेषणतया कालादिवत्प्रयोग एवापेक्षितत्वात् । यद्यपि वा न तद्विशेषणत्वम्, अपितु प्रयोगविध्यनन्तरमनुष्ठानाय तस्यापेक्षेत्युच्येत, तथापि तदपेक्षादशाया प्रयोगस्यैवाव्यवधानेन पूर्वमुपस्थितत्वात्प्रमेयबलाबलस्येव तस्यैव प्राबल्यम् । अतश्च अङ्गधर्मस्याप्युपांशुत्वस्य याजुर्वैदिकप्रधानप्रयोगविधिरूपसमानप्रमाणकप्रधानवृत्तिताकत्वात्प्रधानप्रत्यासन्नत्वेन तस्यैव प्राबल्यमिति प्रयोज्यतया अवगताना मन्त्राणा स्वरापेक्षानुरोधेन प्रयोगविधिनिबन्धन एव स्वर उपांशुत्वमित्यभिप्रेत्य भाष्यकारः सिद्धान्तमाह—**साङ्गस्यैवेति** ।

(१) तत्र हि ऋच्यध्यूढ साम गायतीति ऋगारूढानामेव साम्ना गानात् उच्चैर्ऋचा क्रियते इति विधिनैव गतार्थत्वात् अय विधिर्व्यर्थ इत्याशङ्क्य ऋगनारूढानामपि स्तोभादिसाम्ना वर्तमानत्वान्न तद्वैयर्थ्यमिति समाहितम् ॥ ४

वार्तिककारस्तु—प्रयोगविध्याश्रितस्वरस्य प्रधाने श्रुतस्याप्यङ्गे कल्प्यत्वेन दौर्बल्यमेव, इतरथा ज्योतिष्टोमाङ्गभूतहौत्रादेरप्याध्वर्युकर्तृकत्वापत्ते । वारवन्तीयस्यापि यजुर्वेदे वारवन्तीय गायतीति विनियोगविधेराम्नानाच्चैवञ्चिन्तनीयम्। यत्र वेदान्तरे उत्पत्तिर्वेदान्तरे च विनियोगस्तत्र वारवन्तीयादौ क स्वर इति चिन्तायाम् । उत्पत्ते पूर्वभावित्वादसञ्जातविरोधित्वेन तन्निबन्धन एव स्वरो बलीयान् । अतश्च

ऋचा ऋग्वेदेन क्रियते उत्पाद्यत इति श्रुत्यर्थ इति प्राप्ते—

आम्नानमात्रेण मन्त्रस्य प्रयोजनानवगमेन प्रयोज्यत्वानवगते स्वरानपेक्षत्वाद्विनियोगोत्तरकालमेव स्वरसंबन्धाक्रियत इत्यस्य प्रयुज्यत इत्यर्थावगते प्रयोगस्य च विनियोगाधीनत्वेन विनियोगस्यैवाव्यवहितपूर्वं पुर स्फूर्तिकत्वात्तद्विधिनिबन्धन एव स्वरोऽसति बाधकेऽनुष्ठेय —इत्याह ॥३॥३६॥

इति तद्द्वितीयं आधानगानस्योपांशुताधिकरणम् ॥

वार्तिककारस्त्विति ॥ अस्येत्यस्याहेत्यनेनान्वय । न प्रयोगविधिर्नाम वेदे पार्थक्येन क्वचिच्छ्रुत , अङ्गवाक्यानामेव प्रधानवाक्यैकवाक्यतापन्नाना प्रयोगविधिशब्देन व्यवहारात् । अतश्च तत्तद्वाक्याना स्ववेदेनैव वेदविशेषाववारणायत्राङ्गप्रधानानामेकवेदस्थत्व तत्र प्रयोगविधिनिबन्धनस्वराङ्गीकारेऽविरोधान्नैव कश्चन विचार । यत्रापि नानावेदस्थत्व तत्रापि प्रयोगविधे प्रधानाशे अन्यवेदीयत्वेनाऽन्यस्वरापादकत्वादङ्गाशे च वेदान्तरीयत्वेनोत्पत्तिविनियोगविध्यनुकूल स्वरस्यैवापादानान्न विचार ॥

नच—अङ्गस्य प्रयोगविधिवेदनिबन्धनस्वरान्तराविषयत्वेऽपि स्वरस्य कालादिवत्प्रयोगान्वयित्वात् तस्य चाङ्गप्रधानसाधारणत्वात् प्रधानान्वयिस्वरस्यैव वेदान्तरीयाङ्गेषु निवेशोपपत्तेर्वेदान्तरीयविनियोगविविनिबन्धनस्वरस्य बाधोपपत्ति **—इति—वाच्यम्,** प्रधानविविनिबन्धनस्वरस्य प्रधानोद्देशेनैव विहितस्याङ्गेषु कल्प्यत्वेन तेन क्लृप्तोत्पत्तिविनियोगविधिनिबन्धनस्वरस्य बाधानुपपत्ते । अन्यथा ज्योतिष्टोमे समाख्याप्राप्ताध्वर्युरूपकर्तु प्रयोगान्वयित्वेनाङ्गप्रधानसाधारण्यात् हौत्रस्तोत्रादावपि तदङ्गे अध्वर्युकर्तृत्वापत्त्या होत्रादिकर्तृकत्वबाधापत्ति । अतो यथाऽत्राऽध्वर्युकर्तृत्वस्य कल्प्यत्वात्तद्धोत्रादिसमाख्याप्रापितक्लृप्तहोत्रादिकर्तृत्वेन बाध तद्वदिहापि कल्प्यत्वात्प्रधानस्वरस्य बाध एव । अतएव क्लृप्तकल्प्यत्वाभ्यामेव श्येने उद्गातृमात्रकर्तृकत्वबाधेन नानाकर्तृत्वसिद्धिर्वक्ष्यते ॥

वस्तुतस्तु—आधानसाम्ना , पाठापरपर्यायोत्पत्तिरेव सामवेदे, वारवन्तीय गायतीत्यादिविनियोगविधिस्तु यजुर्वेद एवेति नात्र विरोधोऽपि । अत उपांशुत्वस्य प्रधानमात्रोद्देशेन विहितस्याङ्गेषु कल्पनीयत्वात्प्रधानप्रयोगविधेश्च वेदान्तरीयाङ्गाशे याजुर्वदिकत्वाभावेन स्वत उपांशुत्वाप्रापकत्वान्नाधानसामसूपांशुत्वसिद्धि । अत एव चिन्तनीयमित्याह वार्तिककार इत्यर्थ । अत प्रयोगविधिवेदनिबन्धनस्वरोपपादन भाष्यकारकृतमयुक्तमित्युपेक्ष्य यच्चिन्तनीय तत् दर्शयति—**यत्र वेदान्तरेति** ॥

उत्पाद्यते इति ॥ अज्ञात प्रज्ञाप्यत इत्यर्थ । **विनियोगोत्तरकालमेवेति** ॥ प्रयोज्यत्वेऽवगते मत्यपेक्षयेति शेष । **अव्यवहितपूर्वमिति** ॥ प्रयोगकाले उत्पत्ते व्यवहितत्वेन विनियोगस्याव्यवहितपूर्वमित्यर्थ ॥ **ननु** तर्हि तुल्यन्यायत्वाद्दर्शपूर्णमासाङ्गेषु ज्योतिष्टोमाङ्गस्तोत्रशस्त्रादावपि विनियोगविधिनिबन्धनस्वरस्योपांशुत्वस्यैवापत्ति प्रसज्येतेत्यत आह—**असति बाधक इति** ॥ **अयमर्थः**—दर्शपूर्णमासयो तावत् तत्तद्विनियोगविध्यनुसारेण प्रयोगविधित उपांशुत्वे प्राप्ते मन्द्रयाज्यभागा त्वर मध्यमोत्तमयानुयाजादीति वचनेन प्राप्तबाधविधया भागधर्मस्य स्वरस्य विधानात् मन्द्रादिस्वर तत्रापि क्वचित् विशेषवचनात् **उच्चैष्ट्वादीति** ॥ एव तद्विकृतीनामपि अकाम्याना प्रधानाशे प्राकृताङ्गाशे तत्कार्यापन्नाङ्गाशे च क्लृप्तोपकारत्वात् श्येने कर्त्रन्तरवत् प्राकृत स्वर एव । अप्राकृताङ्गाशेऽपि प्राकृत एव । प्रकृतौ स्वरस्य भागधर्मत्वेन तद्भागारम्भकाप्राकृतत्रृत्तित्वेऽप्यप्राकृतकार्यकारितानापत्ते । काम्यविकृतीना तु 'यज्ञाथर्वणं वै काम्या इष्टयस्ता उपांशुकर्तव्या' इतिवचनेन विहितोपांशुत्वस्याप्यवभृथेनेतिवत् तृतीयाद्यभावेन साङ्गविध्यभावात् प्रधानमात्रे उपांशुत्वमङ्गेषु प्राकृत एव । अस्यापि विशेषवचनै क्वचित् क्वचित् बाधो द्रष्टव्य । एव ज्योतिष्टोमेऽपि तत्तद्विनियोगविध्यनुसारेण नानावेदस्वरे प्राप्ते दर्शपूर्णमासप्रकृतिकाङ्गविषये श्येनन्यायेन प्राकृतेन स्वरेण बाध । तत्रापि 'यत्किंचित् प्राचीनमग्नीषोमीयात् तेनोपांशु चरन्ती''त्यनेनाऽऽग्नीषोमीयप्राग्भाविपदार्थत्वेन विहितमुपांशुत्व नानावेदस्वरमिव प्राकृतमपि स्वर बाधते । तमपि ''यावत्या वाचा कामयेत तावत्या दीक्षणीयायामनुब्रूयात् मन्द्र प्रायणीयाया मन्द्रतरमातिथ्यायामि''त्यादिविशेषवचनविहिता निरवकाशा स्वरा तत्तद्दीक्षणीयादिप्रधानमात्राशे बाधन्ते । **अतएव**—अग्नीषोमीयप्राग्भावित्वेनैव उपसत्सूपांशुत्वप्राप्ते ''उपांशूपसत्स्वि''ति पृथग्विधेवैयर्थ्यमपि न शङ्क्यम्, उपसत्पदस्य निरवकाशविषयातिरिक्तपदार्थमात्रोपलक्षणत्वमङ्गीकृत्यैवौचित्येन दीक्षणीयादिस्वरस्तुल्यर्थमनुवादमात्रत्वात् । अतएव—अग्नीषोमीयवाक्यस्य नानेनोपसहार । अग्नीषोमीयादौ दर्शपूर्णमासप्रकृतिके प्राकृतत्रैस्वर्यमेव । अतत्प्रकृतिकेतु तत्तद्विनियोगविध्यनुसारान्नानावेदस्वर एव । सुत्यायां तु अङ्गप्रधानसाधारण्येन मन्द्र प्रातस्सवने चरन्तीत्यादिवचनविहितै सवनक्रमेण मन्द्रमध्यमोत्तमस्वरं सवनीयादौ प्राकृतस्वर स्तोत्रादौ नानावेदस्वरस्य च बाध ॥ **नच**—प्रातस्सवनादिशब्दाना इह त-

(३ अधिकरणम् ।)

भूयस्त्वेन ॥ यत्रैकमेव कर्मानेकेषु श्रुत, तत्र क्वोत्पत्ति क्व च तदनुवादेन गुणार्थं श्रवणमिति जिज्ञासाया, यत्राङ्गबाहुल्य तत्रोत्पत्ति , सेवकबाहुल्येन राजावस्थाननिर्णयवत् । वस्तुतस्तु कर्मस्वरूपपरिचायकद्रव्यदेवतादिसाकल्यस्यैव निर्णायकत्वम् । तत्रापि द्वैविध्ये, बहिरङ्गत्वेऽप्यव्यभिचाराद्देवताया एव, न तु द्रव्यस्येत्याद्यूह्यम् । अतश्चैवविधनिश्चायकसत्त्वे तत्रैवोत्पत्ति । अन्यत्र तदनुवादेनाविरोधिगुणान्तरविधानम् । विरोधिनि तु गुणाद्भेद एव । एव यत्र कस्यचिदपि नियामकस्याभावस्तत्राप्यभ्यासाद्भेद । न ह्यत्र शाखान्तरन्यायेन सत्यपि सर्वेषामुत्पत्तिपरत्वे कर्मैकत्वम्, तद्वदिहाध्येतृभेदाभावात् । अतो नियामकबलेन यत्रैवोत्पत्तिस्तद्भेदनिबन्धन एव स्वर इति सिद्धम् ॥३॥३७॥

इति तृतीयं ज्योतिष्टोमयाजुर्वैदिकताधिकरणम् ॥

(४ अधिकरणम् ।)

असंयुक्तम् ॥ एव वाक्ये निरूपिते प्रकरणमिदानीं निरूप्यते । ननु किमिद प्रकरण नाम? न तावत्सन्निधि-

---

तत्सोमयागाभ्यासमात्रवाचित्वात् तदङ्गेषु प्राप्तस्वरबाधकत्वमिति—**शङ्क्यम्**, चरन्तीति प्रयोगवाचिधातुसमभिव्याहारेण प्रात सवनादिशब्दस्यापि स्वशक्यघटितप्रयोगैकदेशलक्षकत्वावगते प्रायणीयादिपदवैलक्षण्यात् सुत्योत्तरकालीनेषु दर्शपूर्णमासप्रकृतिकेषु प्राकृत , अपूर्वेषु तु नानावेदस्वर । एव ज्योतिष्टोमविकारेष्वपि द्रष्टव्यम् । एवञ्च यत्रैतादृश विशेषतो विहितस्वरादिक बाधकमस्ति, तत्र तत्तद्विनियोगविध्यनुसारिस्वरबाधेऽपि यत्रैतादृश बाधक न तत्र विनियोगविधिप्रयुक्तो नानावेदस्वर एव । यथा दर्वीहोमेषु याजुर्वैदिकमुपांशुत्वम् बाधकान्तराभावात् । तथा "मन्द्र प्रात सवने" इत्यादीना नित्यत्वादनित्यै काम्यनैमित्तिकैरसबन्धान्नित्यविषयत्वेनानित्येष्वप्रवृत्तेर्बाधकाभावात् ऋग्वेदसामवेदाभ्या यत्किंचित् काम्य नैमित्तिक वा अनुष्ठाप्यते तत्र तत्तद्वैदिकमुच्चैष्ट्वमेव । प्रकृते त्वाधानसाम्ना विनियोगविधिनिबन्धनप्रयुक्तमुपांशुत्वमेवेति दिक् ॥

अत्रच दूरस्थस्य श्रवणकरप्रयोग उच्चैष्ट्वम् । प्रयत्नवदशब्दमनन प्रयोग उपांशुत्व यत्रोरसि स्थाने शब्दस्य प्रयोग उपलभ्यते स मन्द्र स्वर । यत्र कण्ठस्थाने शब्दप्रयोग उपलभ्यते स क्रौञ्चक्रुष्टस्वरयो मध्यतनत्वात् मध्यम स्वर । दूरस्थस्य श्रवणयोग्य क्रौञ्च । सन्निकृष्टश्रवणयोग्य क्रुष्टो ज्ञेय । यत्र शिर स्थाने शब्दप्रयोग उपलभ्यते, स तारक्रुष्टापरपर्याय उत्तम स्वर इत्यादिस्वरलक्षणानि तैत्तिरीयप्रातिशाख्याद्याह्निकग्रन्थेभ्यश्चावधेयानि ॥

॥ इति द्वितीयं आधाने गानस्योपांशुताधिकरणम् ॥

उच्चै ऋचेत्यादिवाक्यविहितस्वरद्वयनेकस्मिन् कर्मणि विकल्पेन विनियुज्यते, उत एक एव स्वरो नियमेनेतिविचारणादध्यायपादप्रकरणसङ्गतीस्तथा प्रासङ्गिकीमनन्तरसङ्गतिं च स्पष्टत्वादनुक्त्वा, ज्योतिष्टोमस्य तत्तत्सवनपुरस्कारेण विहितस्वरावरुद्धत्वात् विकल्पपूर्वपक्षस्य उत्पत्तिविधिनिबन्धनस्वरसिद्धान्तस्य चानवकाशात् भाष्याद्युदाहृतमपि ज्योतिष्टोमोदाहरणमुपेक्ष्य अग्निहोत्रादिकर्मविषयत्वेनाभिप्रेत्य विषयाप्रदर्शनेन सामान्यतो न्यायस्वरूप व्युत्पादयति—**यत्रैकमे**-

वेति ॥ यद्यपि ऋक्सामयोरुच्चैष्ट्वस्यैव विधानान्न तयोरन्यतरत्र कर्मणो विधेयत्वनिर्णय स्वरविशेषोपयोगीत्यभिप्रेत्य सूत्रे उभयश्रुतीत्युक्तत्वादनेकेष्विति न युक्तम्, तथापि तत्सग्रहमात्रबुद्ध्योपात्त ज्ञेयम् । अनियमनियमयो क्वचित् विचारविषयत्वेन दर्शितयोरपि तयो विचारप्रयोजनत्वात् तद्विषयत्वाभावसूचनाय तद्धेतुभूतस्यैव तद्विषयत्व दर्शयति—**तत्रेति** ॥ पूर्वपक्षस्य फल्गुता मत्वा भाष्यकारैर्त्या प्रथमत सिद्धान्तमेवाह—**यत्राङ्गेति** ॥

अनुमापकेन धूमादिना बहुनेवाऽल्पेनापि वह्न्यनुमितिदर्शनात् अनुमापकगताल्पत्वबहुत्वे न तन्त्रमिति भाष्यकारोक्त नियामकमयुक्तमभिप्रेत्य वार्तिकोक्त नियामकमाह—**वस्तुतस्त्विति** ॥ द्रव्यदेवतादेरेव अव्यभिचारान्निर्णायकत्वमित्यर्थ । **द्वैविध्य इति** ॥ एकत्र वेदे द्रव्यमितरत्र देवतान्नानमित्येव द्वैविध्यमित्यर्थ । आष्टमिकन्यायेन द्रव्यस्यान्तरङ्गत्वमभिप्रेत्य देवताया बहिरङ्गत्वेऽपीत्युक्तम् । देवताया एवेत्यस्याग्रे निर्णायकत्वमित्यनुषङ्ग ॥ **नियामकस्याभाव इति** ॥ अनन्यपरविधिपुन श्रवणस्य सत्त्वादित्यर्थ । एव यत्रापि स्ववाक्ये कर्ममात्रश्रवणम्, वाक्यान्तरे चैकत्र देवताविधि, अपरत्र तदविधायैव विरोधिगुणान्तरश्रवण तत्र सत्युभयत्रापि लिङादिश्रवणात् विधित्वे एकत्रैव देवतादिविधिसमभिव्याहारवति उत्पत्तिविधित्वमन्यत्र तूत्पत्तितात्पर्यकत्वाभावे वाक्यान्तरोपात्तगुणविनियोगोपयोगिप्रकरणोज्जीवनार्थत्वमित्यादिविस्तर कौस्तुभे द्रष्टव्य । **तद्भेदनिबन्धन एवेति** ॥ यत्र द्रव्यदेवतादिश्रवण तत्रैव तत् कर्तव्यत्वेन चोद्यते । अत तद्भेदनिबन्धन एव स्वर इत्यर्थ । प्रयोजन स्पष्टत्वात् नोक्तम् ॥

॥ इति तृतीयं ज्योतिष्टोमयाजुर्वैदिकताधिकरणम् ॥

कर्तव्यस्य प्रकरणविनियोगविचारस्य सङ्गतिं दर्शयति—**एवमिति** ॥ शेष परार्थत्वादित्यत्र प्रमाण विना पारार्थ्यस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् श्रुत्यादिषट्प्रमाणान्युपक्षिप्तानि । तत्र श्रुतिवाक्ययो विनियोजकत्वस्य तद्भूताधिकरणे लिङ्गस्यच सामर्थ्याधिकरणे विनियोजकत्वस्योक्तत्वात् अङ्गाङ्गितयोरव-

मात्रम्, गोदोहनादेरपि दर्शाङ्गत्वापत्ते। अथ साकाङ्क्षत्वमात्रम्, विकृतेरपि प्राकृताङ्गविषये तदापत्ते। नापि साकाङ्क्षत्वे सति सन्निधिपठितत्वम्, उपहोमादावपि तदापत्ते। अथोभयाकाङ्क्षत्वविशिष्टं तत्, सिद्धरूपाणा मन्त्रादीनामपि तदापत्ते। प्रयाजादीनामनाकाङ्क्षितत्वेन तदनापत्तेश्च। अथ दर्शपूर्णमासयो प्रकारान्तरेण प्रयोजनाकाङ्क्षत्वेऽपि इतिकर्तव्यतात्वेन तदाकाङ्क्षोपपत्तेर्युक्त प्रकरणमिति चेत्, किमिदमितिकर्तव्यतात्व नाम? न तावत्फले अपूर्वे वा सहकारित्वम्। प्राधान्यापत्ते, प्रयाजादिवदाग्नेयस्यापि विकृतावतिदेशापत्तेश्च। नापि करणजनकत्वम्, प्रयाजादिषु बाधादिति चेत्,

न, सन्निहितस्य फलवतोऽनवगताङ्गताकपदार्थविषये इतिकर्तव्यतात्वेनापेक्षणस्यैव प्रकरणपदार्थत्वात्। अत्रासन्निहितज्योतिष्टोमाद्यङ्गत्वस्य प्रयाजादौ वारणायाद्य विशेषणम्। अनूयाजाद्यङ्गत्ववारणाय फलवत इति द्वितीयम्। प्रोक्षणादे श्रुत्यादित्रयविनियुक्तस्य प्रकरणविषयत्ववारणाय तृतीयम्। सिद्धरूपस्य लिङ्गाविनियुक्तमन्त्रादे प्रकरणाविषयत्वसिद्ध्यर्थमितिकर्तव्यतात्वेनेति चतुर्थम्।

इतिकर्तव्यतात्व च करणानुग्राहकत्वम्। सर्वत्र हि अशक्तस्य कारणत्वायोगाच्छक्ति कारणनिष्ठा समस्तीति निर्विवादम्। सा च कारणतावच्छेदिका कारणरूपा वेत्यन्यदेतत्। तस्याश्च जन्यवृत्तित्वे जन्यतैवेत्युत्सर्ग। सामग्र्यलाभे परमनादितेत्यपवाद.। तत्र तत्सामग्र्यपेक्षैवेतिकर्त-

---

च्छेदकमात्रमाद्यपादद्वये निरूपितम्। अस्मिंस्तु पादे वाक्यीयविनियोगे तन्निरूपणे कृते अधुना अवसरलाभात् प्रकरणस्य स्वरूपलक्षणविनियोजकत्वप्रकारैरज्ञातस्य निरूपण क्रियत इत्यर्थ। प्रकरणान्तरत्वादनन्तरसङ्गत्यभावेऽपि न क्षति॥

ननु—प्रकरणस्वरूपस्यैवासिद्धे कुत तस्याङ्गत्वप्रमाणत्वेनोपक्षेपो येन तन्निरूपण प्रतिज्ञातविषय भवेदित्यभिप्रेत्याशङ्कते—**नन्विति**॥ **अनाकाङ्क्षितत्वेनेति**॥ दर्शपूर्णमासयोरिति शेष। **आग्नेयस्यापीति**॥ अग्नीषोमीयादाग्नेयानपेक्षात् परमापूर्वानुत्पत्तेस्तस्यापि तत्राग्नीषोमीयसहकारित्वादितिकर्तव्यतात्वापत्तौ प्रयाजादिवदतिदेशापत्तिरित्यर्थ। **बाधादिति**॥ द्रव्यदेवतयो तज्जनकत्वेन प्रयाजादिषु तस्य बाधादित्यर्थ॥

प्रकरणविषयत्ववारणायेति॥ अवघातादीना व्रीह्याद्यङ्गत्वस्य श्रुत्यादिभिरेव बोधनात् सन्निधिरूपाधिकाराख्यप्रकरणस्य **अथवा**—भाट्टालकारोक्तरीत्या सन्निधे स्थानत्वेन प्रकरणत्वानुपपत्तेरनेकार्थेष्ववान्तरतात्पर्यवतामनेकवाक्यानामेकत्र क्वचिन्महातात्पर्यरूपाधिकाराख्यप्रकरणस्य व्रीह्यादिपदेऽङ्गितावच्छेदकलक्षणातात्पर्यग्राहकत्वेऽपीतिकर्तव्यतापेक्षणरूपप्रकरणविषयत्वाभावात्तद्वारणायेत्यर्थ॥

नच—अपूर्वसाधनीभूताङ्गत्वस्य श्रुत्यादिगम्यत्वेऽपि यागाङ्गत्वस्यापूर्वाङ्गत्वस्य वा कथभावात्मकप्रकरणगम्यत्व **इति**—**वाच्यम्**, अपूर्वसाधनीभूताङ्गत्वस्यापूर्वाङ्गत्व विनाऽनुपपत्तेस्तस्यार्थसिद्धत्वेन प्रकरणव्यापारानपेक्षणात्॥ **अतएव**—प्रोक्षणादिलोपे प्रकरणगम्याङ्गत्वपक्षे इव क्रत्वङ्गभ्रेषप्रायश्चित्तमपि नासुलभमिति भाव॥

अत्रच प्रकरणादीना वक्ष्यमाणरीत्या पूर्वपूर्वप्रमाणकल्पनेनैवाङ्गताबोधकत्वेन मन्थरप्रवृत्तित्वात् श्रुत्यादिविषये अङ्गत्वबोधकत्वानुपपत्ते स्वत एव प्रकरणाविषयत्वसिद्धे अनवगताङ्गविषये इति स्पष्टार्थमुपात्तमिति ध्येयम्॥

लिङ्गाविनियुक्तेति॥ मन्त्राधिकरणे अर्थप्रकाशनार्थाना मन्त्राणा नावान्तरक्रियायोगादित्याचार्योक्तन्यायेन अर्थप्रकाशनक्रियाद्वारा प्रकरणग्राह्यत्वस्याभिहितत्वात् तद्व्यतिरेक दर्शयितु लिङ्गाविनियुक्तेत्युक्तम्। अतएव लिङ्गस्य सामान्यसबन्धबोधकप्रमाणसापेक्षत्वे क्रमसमाख्यावत् प्रकरणमपि सामान्यसबन्धबोधकत्वेन लिङ्गपादे उपन्यस्तम्॥

एतच्च श्रुत्यादित्रयविनियुक्तानामवघातादीना सन्निपातिना प्रकरणाविषयत्व सौत्रमसयुक्तपदमालम्ब्य न्यायसुधोक्तमनुरुध्योक्तम्। **प्रकाशकारास्तु**—सन्निपात्यवघातादीना प्रकरणग्राह्यत्वप्रदर्शनपरशास्त्रदीपिकास्वारस्येन श्रुत्यादीना द्वारैदमर्थ्यसमर्पणमात्रपरत्वमङ्गीकृत्य कथभावाकाङ्क्षयैवावघातादीनामङ्गत्वमाहु। तत्रैतदधिकरणान्ते असयुक्तग्रहण किमर्थम्? श्रुतिलिङ्गवाक्यै सयुक्ताना द्विवहुत्वयुक्तप्रतिपद्विवीना पूषादिशब्दतच्छेषाणा च प्रकरणविनियोगनिवृत्त्यर्थम्, प्रकरणविरोधिनावा असयुक्तमविरोधिसयुक्ताना व्रीहीन् प्रोक्षति बर्हिर्देवसदन दामि अरुणया क्रीणातीत्यादीना प्रकरणस्थव्रीहिबर्हि क्रयै सबध्यमानाना प्रकरणसमावेशोपपत्ते, तत्तु तत्सामर्थ्यसिद्धत्वात् न सूत्रकारेणोक्तमिति वार्तिकमेव मतद्वये मूलमिति नेहान्यतरमतनिष्कर्षे यत्नेन प्रयोजनमिति दिक्॥

इतिकर्तव्यतात्वं दुर्निरूपमिति यदुक्त तत् परिहरति—**इतिकर्तव्यतात्वं चेति**॥ स्वमते भावनाया यत्नरूपत्वात् तत्रानुग्राहकापेक्षाभावेपि फलद्वारा तत्करणीभूतस्य धात्वर्थस्यापूर्वजनने अस्त्येव तदपेक्षेतीतिकर्तव्यतात्वम्। करणानुग्राहकत्व नाम स्वकरणनिष्ठशक्तिजनकाकाङ्क्षत्व यत् भावनाया तदेव प्रकरणमित्यर्थ। **सामग्र्यलाभ इति**॥ यथा दण्डादिवृत्तिशक्तावनवस्थादोषभिया सामग्र्यलाभेऽनादित्वम्। दण्डवृत्तिशक्ते जन्यत्वे तस्या दण्डस्य शक्तिमत्त्वेन कारणत्वे वक्तव्ये तस्या पुन, तादृशस्य तेन रूपेण कारणत्वेऽनवस्थापत्ति। प्रकृतेतु अपूर्वजननानुकूलाया यागनिष्ठशक्ते कार-

व्यतापेक्षा । तया च सन्निहितप्रयाजादेरङ्गत्वबोध, प्रयाजादेस्तत्सामग्रीत्वात् । सिद्धरूपस्य च द्रव्यादेर्व्यापारावेश विना तत्सामग्रीत्वासंभवात्तयाँ अग्रहणम् ।

अत्र च प्रधानगतेतिकर्तव्यताऽऽकाङ्क्षाया प्रयाजादिगतप्रयोजनाकाङ्क्षासहकृतायास्तत्तद्वाक्यस्य स्वस्वावान्तरवाक्यार्थे समाप्तस्यापि महावाक्यैकदेशरूपपारिभाषिकपदसन्निध्याख्यवाक्यकल्पनया, निरुक्तपदाना च स्वार्थोपस्थितिद्वारा तन्निष्ठाश्रुतपदान्तरकल्पनाऽनुकूलयोग्यतारूपलिङ्गकल्पनया च, समिधो यजति इत्थ दर्शपूर्णमासाभ्या स्वर्गकामो यजेतेत्यश्रुतेतिकर्तव्यतात्ववाचिपदरूपश्रुतिकल्पनया चेतिकर्तव्यतात्वरूपकृतिकारकत्वे प्रामाण्यम् । सभवति हि प्रयाजादीनामपि उक्तशक्तिजनकत्वेन भावनायामन्वय । तस्मात्सिद्ध प्रकरण नाम चतुर्थप्रमाणम् ।

यत्त्वत्र पार्थसारथिना अननुगृहीतस्यापि कर्मांदे संयोगविभागारम्भकत्वदर्शनान्नेद प्रकरणम् । अपि तु व्यापारसामान्यस्याख्यातार्थतामङ्गीकृत्य तद्विशेषापेक्षैवेतिकर्तव्यताऽपेक्षा । तयैव च प्रयाजादीना तत्त्वेनान्वय इति तदेव च प्रकरणमित्युक्तम् । तन्न, तथात्वे निरुक्तप्रकरणस्य तदघटिताङ्गत्वबोधकत्वानुपपत्ते, प्रयाजादेर्भावनात्वे तस्यैव फलसबन्धापत्तेश्च । अस्मन्मते तु यत्नस्यैव भावनात्वात्तस्य च यागजनकत्वेनैव कृतार्थत्वान्न तन्नापत्तिरिनि वैषम्यम् । किंचैव प्रधानस्य स्वतो निराकाङ्क्षत्वादन्यतराकाङ्क्षयैव प्रकृतौ प्रयाजाद्यङ्गत्वापत्ति, विकृतौ च भावनाया विशेषापेक्षाया अक्लृप्तोपकारैरपि सन्निहितैरुपहोमैरेव निराकाङ्क्षत्वोपपत्तेर्नातिदेशकल्पनापत्तिरित्यादि कौस्तुभे विस्तर ॥ ३ ॥ २८ ॥ इति चतुर्थ प्रकरणविनियोजकताधिकरणम् ॥

(५ अधिकरणम् ।)

क्रमश्च ॥ स्थान चाङ्गत्वे पञ्चम प्रमाणम् । तच्चेतिकर्तव्यतात्वेनायोग्यसबन्धयोर्वाक्यार्थयो सन्निधि । इतिकर्तव्यतात्वेनायोग्यत्व द्वेधा—क्वचिदाकाङ्क्षाविरहात्, यथा विकृतेरुपहोमादिविषये, क्लृप्तोपकारप्राकृताङ्गैरेव निराकाङ्क्ष-

---

णापेक्षाया यागस्यैव कारणत्वेऽनवस्थापत्ते सन्निहित प्रयोजनापेक्षप्रयाजादि कारकत्वरूपाङ्गताबोधकत्वस्य प्रकरणनिष्ठत्वात्करणनिष्ठशक्तिजनकत्वरूपकारकत्वेन भावना गृह्णातीत्येवरूपेतिकर्तव्यताकाङ्क्षा प्रकरणमित्यर्थ । **तयाऽग्रहणमिति** ॥ द्रव्यदेवतावामदेव्यादिसिद्धपदार्थाना दृष्टविधया एककरणजनकत्वात् प्रयोजनानाकाङ्क्षत्वेन करणवृत्तिशक्तिजनकत्वेनाग्रहणम् ॥ यत्तु तन्नियमजन्यमदृष्ट तस्य यागनिष्पत्त्यनन्तरमुत्पत्ते याग प्रत्यकारणत्वात् तद्वृत्तिशक्तिजनकत्वेनानपेक्षणात्नियमादृष्टोपहितत्वेन रूपेणेष्टमेवेतिकर्तव्यतात्वम्, परतु तन्नोदासीनस्य सभवतीत्यवान्तरक्रियायुक्तस्य द्रव्यादेरितिकर्तव्यतात्वव्यवहार शास्त्र एतन्मूलक एवेत्यर्थ ॥

एव प्रमाणभूतप्रकरणस्वरूपेऽभिहितेऽधुना तस्य पूर्वपूर्वप्रमाणकल्पनतद्विनियोजकताप्रकार दर्शयति—**अत्रचेति** ॥ **निरुक्तपदानामिति** ॥ उक्तविधपारिभाषिकपदस्थानापन्नानामवान्तरवाक्यानामित्यर्थ । **तन्निष्ठेति** ॥ अवान्तरवाक्यार्थनिष्ठेत्यर्थ । अङ्गत्वबोधकतामभिनीय दर्शयति—**संभवति हीति** ॥ महावाक्ये इत्थमिति पदोपात्ताना प्रयाजादीना स्वर्गकामो यजेतेत्येतत्पदोपात्तभावनाया परपरया जनकत्वेनान्वयादङ्गत्वघटकीभूतकृतिकारकताबोधकत्वात् उभयाकाङ्क्षालक्षणप्रकरणस्य प्रामाण्यमित्यर्थ । सिद्धान्तमुपसहरति—**तस्मादिति** ॥

एवमनुग्राहकाकाङ्क्षारूपस्य प्रकरणत्व प्रतिपादितम् स्थिरीकर्तुं यदेतादृशप्रकरणदूषणेन पार्थसारथिना अन्यदेव प्रकरणस्वरूपमुपपादित तदनूद्य दूषयति—**यत्त्वत्रेति** ॥ प्रकरणस्य प्रयाजादिविशेषसबन्धबोधकत्वेऽप्यङ्गत्वस्य तदघटितत्वात् तद्बोधकत्वानुपपत्तिरित्यर्थ । **प्रयाजादेरिति** ॥ तव मतेऽन्योत्पादानुकूलव्यापारविशेषत्व प्रयाजादीना यदि, तदा अपूर्वकल्पना अत पूर्वमाख्यातार्थोपस्थितिदशाया न तावदपूर्वस्यान्वयित्व सभवति, तस्य असत्त्वात् । नापि यागस्य, तस्य प्रयाजाद्यजन्यत्वेन बाधात् । अवशिष्यते पर फलम् । तत्र यथा यागभावनाया फ भाव्यकत्वाद्यागस्य फलसबन्ध तथा प्रयाजादिभावनानामपि भावनात्वात् तद्विषयप्रयाजादीनामपि फलसबन्धापत्तिर्दुर्निवारा ॥ नच समानपदश्रुत्या फल प्रति यागस्यैव करणत्व इति नियन्तु शक्यम्, प्रयाजादीनामपि स्वस्वादृष्टरूपव्यापारसत्त्वेन करणत्वस्य दुर्निवारत्वात् । यागस्य साक्षात् फले समानपदोपात्तत्वाभावेन भावनाद्वारैव तस्य वाच्यत्वात् तदपेक्षया साक्षात् भावनारूपाणा प्रयाजादीनामेव करणत्वौचित्याच्च । अत फलसबन्धापत्तिरनिवार्येत्यर्थ । **किंचेति** ॥ यागस्यान्योत्पादने स्वानुष्ठानमात्रसापेक्षस्याऽप्यन्याकाङ्क्षाभावेन स्वतो निराकाङ्क्षत्वादन्यतराकाङ्क्षयैव प्रयाजाद्यङ्गत्वापत्तिरित्यर्थ । अतो यागस्य अनुग्रहाकाङ्क्षैव प्रकरण युक्तमिति ॥

प्रयोजनं प्रयाजादीना विश्वजिन्न्यायेन रात्रिसत्रन्यायेन वा फलार्थत्वात् विकृतावनतिदेश पूर्वपक्षे, सिद्धान्ते तु स इति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ इति चतुर्थ प्रकरणविनियोजकताधिकरणम् ॥

पूर्ववदेवोपक्षिप्तस्य क्रमप्रमाणस्य विनियोजकत्वनिरूपणे अवसरसङ्गतिं सूचयन् सौत्रक्रमशब्दस्य पर्यायकथनव्याजेन क्रमनिरूपण प्रतिजानीते—**स्थानंचेति** ॥ प्रमाणशब्दोत्तर निरूप्यत इत्यध्याहार । तस्यच स्वरूपेणाज्ञातस्य लक्षणव्या-

त्वात्। क्वचिद्व्यापारात्मकत्वात्। यथा जपादिमन्त्रादौ। अत्र चैकवाक्योपात्तव्रीहियागादिसन्निधेरपि तथात्वापत्तेर्वाक्यार्थेत्युक्तम्। प्रयाजादीनां स्थानविषयत्वापत्तिनिरासार्थमाद्य विशेषणम्।

तत्सादेश्यापरपर्याय द्विविधं, पाठसादेश्यमनुष्ठानसादेश्य च। आद्य च द्विविधम्। यथाक्रम पाठ सन्निधौ पाठश्च। द्वयमपीदमुभयाकाङ्क्षयाऽन्यतराकाङ्क्षया चेति द्विविधम्। अत्रोभयाकाङ्क्षाघटकप्रधानाकाङ्क्षा चेतिकर्तव्यताऽऽकाङ्क्षाभिन्ना द्रष्टव्या। तत्र पाठक्रमात्काम्ययाज्यानुवाक्यामन्त्राणां काम्येष्ट्यङ्गत्वम्। सन्निधेस्तु सान्नाय्यपात्रशुन्धनविधिसन्निधौ समाम्नातस्य शुन्धध्वमिति मन्त्रस्य तदङ्गत्वम्। अनुष्ठानसादेश्यात्तु पशुधर्माणां दैक्षपश्वङ्गत्वम्।

यद्यपि चैषां लिङ्गादिप्रमाणान्तरेणैव विनियोगात्क्रमादीनां च क्वचिदपूर्वसाधनत्वलक्षणतात्पर्यग्राहकत्वमात्रत्वान्ना-

---

जेन स्वरूपमाह—**तच्चेति** ॥ **जपादिमन्त्रादाविति** ॥ आदिपदेनानुमन्त्रणयाज्यादिमन्त्रसग्रह । वाक्यार्थेत्यत्रार्थपदेनानुष्ठानसादेश्यसग्रह । **अन्यतराकाङ्क्षयेति** ॥ इति प्रकारेण षड्विधमित्यर्थ । **इतिकर्तव्यताकाङ्क्षाभिन्नेति**॥ या भावनाया सामान्यत कथभावाकाङ्क्षा तद्भिन्ना केवलद्रव्यदेवताविषयस्मारकाकाङ्क्षा सेत्यर्थ ॥

काम्येष्ट्यङ्गत्वमिति ॥ प्रागुपपादितमिति शेष । लिङ्गक्रमसमाख्यानादित्यत्र लिङ्गस्य क्रमादिसापेक्षत्वमुक्तम्, इहतु क्रमस्यैव क्वचित् लिङ्गापेक्षणीयस्य कथ विनियोजकत्वमित्याक्षेपसमाधानादपौनरुक्त्य ज्ञेयम् ॥

इदचोपलक्षणमनुमन्त्रणमन्त्राणामपि। यथाध्वर्यवे काण्डे आग्नेयोपांशुयाजाग्नीषोमीयकर्माणि क्रमेणाम्नातानि। याजमानेच काण्डे तद्विषया मन्त्रा क्रमेणाम्नाता। "अग्नेरह देवयज्ययान्नादो भूयास" "दब्धिरस्यदब्धो भूयासममु दभेयम्"। 'अग्नीषोमयोरह देवयज्यया वृत्रहा भूयास," इति तत्र विनाप्यनुष्ठानसादेश्येन यावति प्रदेशे ब्राह्मणे प्रधान पठ्यते तावत्येव मन्त्रेषु मन्त्र। तयोश्चाङ्गाङ्ग्यपेक्षाया यथासख्यन्यायेन समानदेशत्वात् द्वयो विध्यो सन्निधान भवति। प्रथमस्य प्रधानस्य मन्त्रमन्विच्छन् मन्त्रस्य समाम्नानमादित आरभ्यालोचयति, ततश्च प्रथममन्त्रो हृदयमागच्छति।

नच तस्यातिक्रमे हेतुरस्तीति स एव गृह्यते। तथा मन्त्रस्य शेषिणमपेक्षमाणस्यानयैव प्रक्रियया आद्येन शेषिणा सह सबन्धो भवति। ततश्च द्वितीयस्याप्यनेनैव न्यायेन द्वितीयेन सह सबन्ध ॥

यद्यपि घातुकायुधवाचिदब्धिपदोपेतमन्त्रसामर्थ्य प्रकरण चाऽऽग्नेयादिष्वप्यवशिष्टम्, तथापि तेषा विस्पष्टलिङ्गकाम्यादिमन्त्रैरवरोधे अविस्पष्टलिङ्गस्यास्य विषमशिष्टत्वेन विकल्पायोगादनुमन्त्रणमन्त्राणा कृताकृतयागप्रत्यवेक्षणार्थत्वेन दृष्टार्थत्वात् समुच्चयानुपपत्ते पाठक्रमेण मध्यतनवर्त्युपांशुयाजार्थत्वमिति ॥

नच बलीयस प्रकरणात् सर्वार्थत्वम्, मन्त्राणामक्रियारूप त्वेन प्रकरणाग्राह्यत्वादस्पष्टलिङ्गत्वेन आग्नेयादिविषयाया अभिधानक्रियाया अनिश्चये तद्द्वारापि प्रकरणग्रहणायोगात्। अत प्रकरणरूपसामान्यसम्बन्धबोधकप्रमाणाभावान्नाग्नेयाद्यङ्गत्वम्। यातु यागानुमन्त्रणममाख्या साऽपि नाऽऽग्नेयाद्य-

साधारिणी। एवच युष्मदर्थविषयमध्यमपुरुषान्तत्वेनासिशब्दस्य प्रकृतसर्वाग्नेयादिविषयसाधारणप्रकाशनसामर्थ्यसभवेऽपि सादेश्येनोपांशुयाजस्यात्यन्तसान्निध्यादामन्त्रणविभक्तेश्चाभिमुखविषयत्वादुपांशुयाजस्य मन्त्राकाङ्क्षित्वेन मन्त्राभिमुख्यावगतेरुपांशुयाजमात्रविषयस्याभिधानसामर्थ्याख्यस्य लिङ्गस्य कल्पनादभिधेयत्वेन उपांशुयाज एवात्यन्तसान्निध्यादुपतिष्ठत इति तदङ्गमेव मन्त्र इति ॥

सन्निधेस्त्विति ॥ पात्राणामासादनोत्तरकालं प्रोक्षण शुन्धन तद्विधिसन्निधौ "शुन्धध्व दैव्याय कर्मणे देवयज्यायै" इति पठितस्य शुन्धनप्रकाशनसामर्थ्यात् लिङ्गेन साक्षात् प्रकरणप्राप्तसान्नाय्ययागार्थतावाधात् पात्रविशेषविषये चास्पष्टलिङ्गत्वात् सान्नाय्यपात्रप्रोक्षणविधिसन्निधिक्रमेण सान्नाय्यपात्रप्रोक्षणाङ्गत्वमित्यर्थ। यद्यपि अधिकरणमालायामस्य मन्त्रस्य सान्नाय्यपात्रशुन्धनविधिसन्निध्याम्नानाभावात् "मातरिश्वनो घर्मोसी"त्याद्युत्तरमन्त्राणां कुम्भीपात्रादिसान्नाय्यपात्रप्रकाशकत्वात् तत्सन्निधावाम्नानेन शुन्धनीयमात्रप्रकाशकस्यापि सान्नाय्यपात्रशुन्धनाङ्गत्वमुक्तम्, नतु तद्विधिसन्निध्याम्नानादिति पात्रशुन्धनविधिसन्निधावित्ययुक्तम्, तथापि शाखान्तराभिप्रायेण नेयमिति न दोष ॥

पशुधर्माणामिति ॥ क्रयसन्निधानुत्पन्नस्यापि दैक्षस्य वाक्यान्तरेण औपवसथ्येऽहनि अनुष्ठेयत्वावगमेन बुद्धौ विपरिवृत्ते पशुधर्माकाङ्क्षित्वाच्च योग्यत्वाच्च स्वसमानदेशे विधिपाठत्वेन कर्तव्यत्वावगमात् प्रयोजनाकाङ्क्षायोग्याश्चोपाकरणादीन् पशुधर्मान् प्रत्यङ्गत्वेन ग्राहकत्वमनुष्ठानसादेश्यादित्यर्थ। पशुसामानविध्याधिकरणे त्वेतदेव प्रकरणात् सर्वार्थत्वमवान्तरप्रकरणाद्वा सवनीयमात्रार्थत्वमित्याशङ्क्याऽऽक्षिप्य समाधीयते इत्यपौनरुक्त्य वेदितव्यम् ॥

एव प्राचा रीत्या क्रमोदाहरणानि उक्तानि, तान्याक्षिपन्निव विशेषमाह—**यद्यपि चैषामिति** ॥ काम्ययाज्यानुवाक्यामन्त्राणा पूर्वोक्तरीत्याऽनुमन्त्रणमन्त्राणा च लिङ्गाद्विनियोग स्पष्ट एव। लिङ्गादीत्यादिपदेन पशुधर्माणा द्वितीयादिश्रुत्यैव पश्वर्थत्वसग्रह । क्रमादीनामित्यत्र यथाक्रमपाठस्यैव क्रमशब्देन विवक्षितत्वात् सन्निध्यनुष्ठानसादेश्ययोरादिपदेन सग्रह। **क्वचिदिति** ॥ शुन्धनमन्त्रस्य तैत्तिरीय-

ङ्गत्वे प्रामाण्यम्, तथापि षड्विधस्यापि क्रमस्यासङ्कीर्णोदाहरणानि कौस्तुभोक्तरीत्योहनीयानि ।

अत्र षड्विधेऽपि क्रमे आरादुपकारकस्थले तावदितिकर्तव्यताऽऽकाङ्क्षाया कल्पनीयत्वात्प्रकरणकल्पकत्वम् । मन्त्रादिरूपसन्निपत्योपकारकस्थलेऽपि मन्त्रादे स्वरूपेण यागाजनकत्वेऽपि तत्तन्नियमादृष्टोपहितस्य तज्जनकत्वात्करणनिष्ठयोग्यताजनकत्वरूपेतिकर्तव्यतात्वात्मकप्रकरणकल्पनावश्यिकैव । अतएव तदपेक्षया तस्य दौर्बल्यम् । षड्विधे

ब्राह्मणे "प्रजापति यज्ञ समसृजत्तस्योखे असर्ऽसेतामि"ति पठित्वा "शुन्धध्व दैव्याय कर्मणे देवयज्याया"इति मन्त्रविनियोगमभिधाय "मातरिश्वनो घर्मोऽसी"त्याम्नातेन वाचनिकसानाय्याङ्गसन्दशस्यैवापूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकत्वोपपन्ने सन्निधे तत्तात्पर्यग्राहकत्वमपि नास्तीत्यभिप्रायेण क्वचिदित्युक्तम् ॥

किंच तैत्तिरीयब्राह्मण एवास्य मन्त्रस्य पौरोडाशिकपात्रप्रोक्षणे विनियोगविधानात् सन्निधिमात्रेण सान्नाय्यपात्रमात्रप्रोक्षणाङ्गत्वसिद्धान्तकरणमप्ययुक्तमित्यर्थ । विस्तरस्तु कौस्तुभे द्रष्टव्य ॥

कौस्तुभोक्तरीत्येति ॥ सा चैवम्—यत्र फलवदेक कर्म समाम्नातम्, स्थलान्तरे चानारभ्यविधयाऽफलमारादुपकारकम्, तयोश्चोभयोरपि वचनद्वयात् स्वतन्त्रैककालकर्तव्यता, तत्र तस्याफलस्य फलवदङ्गत्वमनुष्ठानसादेश्यमात्रादेव । तत्र फलवतो दर्वीहोमत्वेनापूर्वत्वे उभयाकाङ्क्षया विकृतित्वेऽन्यतराकाङ्क्षयेति विवेक ॥ एवच यत्र विभिन्नफलकानेकप्रधानाम्नान ब्राह्मणे मन्त्रकाण्डे अन्वितेनैव क्रमेण लिङ्गाविषयतया जपादिमन्त्रोच्चारणविधान तत्र तत्तद्विधीना पाठक्रमेणैव तत्तत्प्रधानविध्युपस्थापकत्वात् तत्तत्प्रधानाङ्गतत्तन्मन्त्रोच्चारणस्य यथासंख्यपाठात् । तत्रापि विभिन्नफलकप्रमाणाना दर्विहोमत्वेनापूर्वत्वे उभयाकाङ्क्षया विकृतित्वेत्वन्यतराकाङ्क्षयेति विवेक । एवमुपहोमाना विकृत्यङ्गत्व सन्निधिपाठादित्यनया रीत्या असकीर्णोदाहरणानि ऊहनीयानीत्यर्थ ॥

एव क्रमस्य विनियोजकत्वमुक्त्वा तस्य प्रकरणकल्पकताकथनव्याजेन प्रसङ्गादिह प्राबल्यदौर्बल्ये विचारयति—**अत्रेति** ॥ **प्रकरणकल्पकत्वमिति** ॥ एवच निराकाङ्क्षानुष्ठानसादेश्यस्थले प्रधानाकाङ्क्षया एव कल्पनीयत्वात् प्रकरणात् दौर्बल्यम् । साकाङ्क्षानुष्ठानसादेश्यस्थले तु आरादुपकारकविषये न किंचित् कल्पनीयम्, तथापि अनुष्ठानसादेश्यस्यारादुपकारकाङ्गविधिपठितत्वाभावात् विधिपाठसन्निधिमात्रघटितात् प्रकरणात् दौर्बल्यम्, विधिसन्निधानस्य पुर स्फूर्तिकत्वादित्यर्थ । एवमन्यक्रमविनियोज्यारादुपकारकस्थलेऽपि द्रष्टव्यम् । **मन्त्रादिरूपेति** ॥ तत्रच प्रधानतत्स्मारककाकाङ्क्षाकल्पन नियमादृष्टद्वारा च स्वाकाङ्क्षाकल्पनेनेतिकर्तव्यतात्व तु क्रमे उभयाकाङ्क्षालक्षणादन्यतराकाङ्क्षालक्षणस्य । तत्रापि पाठक्रमादनुष्ठानसादेश्यस्य । विधिसन्निधानस्य पुरःस्फूर्तिकत्वात् । तयोस्तु मध्ये सन्निधानस्य प्राबल्यम् । एकग्रन्थस्थत्वादित्यादि कौस्तुभे द्रष्टव्यम् ॥ ३ ॥ २९ ॥

इति पञ्चमं स्थानविनियोजकताधिकरणम् ॥

(६ अधिकरणम् ।)

आख्या चैवम् ॥ ऋग्वेदादिविहितपदार्थेषु हौत्राध्व-

कल्पनमित्युभयाकाङ्क्षारूपप्रकरणकल्पकत्वात् ततो दौर्बल्यमित्यर्थ । **तदपेक्षयेति** ॥ तच्छब्देन प्रकरणस्य तस्येति द्वितीयतच्छब्देन क्रमस्य ग्रहणम् ॥

तत्रापीति ॥ अन्यतराकाङ्क्षालक्षणक्रमस्य दौर्बल्ये यत्र द्विविधपाठसादेश्यस्यानुष्ठानसादेश्येन विरोध तत्रेत्यर्थ । **पुरःस्फूर्तिकत्वादिति** ॥ अनुष्ठानसादेश्ये अनुष्ठानमेव प्रधानस्य पुर स्फूर्तिक न विधि, पाठक्रमेतु विधिपाठस्यैव सन्निहितत्वात् तस्यानुष्ठानापेक्षया पुर स्फूर्तिकत्वमित्यनुष्ठानसादेश्यस्य दौर्बल्यमित्यर्थ ॥

तयोस्त्विति ॥ पाठसादेश्ययो परस्परविरोध इत्यर्थ । यथाक्रमपाठस्यैकग्रन्थस्थत्वाभावेन सन्निधिपाठस्यैकग्रन्थस्थतया पुर स्फूर्तिकत्वात् सन्निधिपाठापेक्षया यथाक्रमपाठस्य दौर्बल्यमिति भाव । प्रयोजन स्पष्ट नात्रोक्तम् ॥

॥ इति पञ्चमं स्थानविनियोजकताधिकरणम् ॥

पूर्ववदेवोपक्षिप्तस्य समाख्याप्रमाणस्य पञ्चान्तरितप्रामाण्यनिरूपणेऽवसरलाभात् प्रमाणनिरूपणेन सहावसरसङ्गति च स्पष्टत्वादनुक्त्वा प्रमाणभूतसमाख्यास्वरूप दर्शयति—**ऋग्वेदादीति** ॥ दर्शपूर्णमासज्योतिष्टोमादिषु ऋग्वेदविहिते कर्मणि हौत्र, यजुर्वेदविहितेचाऽऽध्वर्यव, सामवेदविहितेचौद्गात्र इत्येव समाख्या तथा होतृचमस पौरोडाशिकमित्यपि पात्रविशेषे दार्शपौर्णमासिकपदार्थेषु च वेदे प्रयुक्तास्तथा सोमचमस इत्यादि लौकिकै याज्ञिकैश्च प्रयुक्ता इत्यर्थ । तत्र समाख्याया यौगिकत्वेन विनियोजकत्व स्यात्, नच यौगिकत्व सभवति, पाठकादिशब्दाना प्रत्यक्षादिना पाठक्रियाकर्त्रो सबन्धावगमेन युक्तायौगिकत्वेन प्रवृत्ति, इहतु समाख्यात पूर्व सबन्धानवगमान्न तन्निमित्त यौगिकत्वमिति रूढमेव आध्वर्यवादिपदम् । अध्वर्युकर्तृकेषु लौकिकपदार्थेष्वाध्वर्यवसमाख्याया अदर्शनेन अवयवयोगस्य व्यभिचारित्वाच्च । अतो न यौगिकशब्दरूपसमाख्यास्वरूपसभव । कथंचित् तत्सभवेऽपि वा तया सबन्धसामान्यप्रतीतेर्न तादर्थ्याख्यशेषत्वप्रतीतिसभव । वरणभरणोपात्तस्याध्वर्य्वादे सत्यामपि कैमर्थ्याकाङ्क्षायामन्वाधानादेश्च सत्यामपि कर्त्रपेक्षाया समाख्याया पदरूपतया विधित्वाभावात् न विधिरू-

र्थवादिसमाख्या वेदे याज्ञिकैश्च प्रयुज्यते । साऽप्यङ्गत्वे प्रमाणम् । तथाहि । सर्वत्र क्लृप्तावयवशक्तिक द्विविध पद प्रकृतविधौ वाक्यार्थान्वय्यर्थक तद्भिन्न चेति । तत्राद्य "निर्मन्थ्येनेष्टका पचति" "प्रोक्षिताभ्यामुलूखलमुसलाभ्यामवहन्ती" त्यादौ निर्मन्थ्यादिपदम् । तत्र वाक्येनैव मन्थनादीना पाकाद्यङ्गत्वान्न सामाख्यानिको विनियोग । द्वितीयन्तुं आध्वर्यवमधीते प्रैतु होतुश्चमस इत्यादौ । तत्र विशेष्यस्य काण्डस्यैव प्रकृतविधावन्वये जाते विशेषणस्याध्वर्युकर्तृकत्वादे सिद्धवन्निर्देशान्यथाऽनुपपत्त्या विनियोग कल्प्यत इति तत्र समाख्यया विनियोग ।

अत्र समाख्ययाऽवयवार्थयो संबन्धे संसर्गमर्यादया बुद्धे न तन्निर्देशान्यथाऽनुपपत्त्या स्वतन्त्रविधिकल्पना, गौरवापत्ते, किन्त्वन्वाधानादिवाक्यस्याध्वर्युं वृणीत इति वाक्यस्य चैकवाक्यतासपादकपदमात्र, यमध्वर्यु वृणीते सोऽग्नीनन्वादधातीति । तत्र द्वयोर्विध्यो कथचिदस्त्येकबुद्धि-

पचोदनागम्यतादर्थ्यबोधकत्वसभव । पाचकादिवत् कथचित् प्रमाणान्तरेण सबन्धाभ्युपगमे न समाख्याया सबन्धे प्रामाण्यम् । समाख्याबलादेव सबन्धकल्पने समाख्याया अपि संबन्धसिद्ध्यधीनत्वादितरेतराश्रयापत्तिरित्यप्रामाण्यपूर्वपक्षनिरासायाह—**सापीति** ॥

क्लृप्तावयवशक्तिकमित्यनेन यौगिकतासभवे रूढिकल्पनमन्याय्यम् । अतिप्रसङ्गपरिहारस्तु उद्भिदधिकरणोक्तन्यायेनावगन्तव्य इति यौगिकत्वस्वरूप समाख्याया सूचितम ॥

नचेहाश्वकर्णादिशब्दवत् प्रतीयमानयोगपरित्यागकारण बाधोऽसभवो वास्ति, तादर्थ्यस्य योग्यत्वेन बाधायोगात् । वक्ष्यमाणविधया तादर्थ्यप्रतिपादनस्यापि सभवाच्चेत्यर्थ । यदिहीय सादि समाख्या भवेत्, तदा प्रथमत सबन्ध ज्ञात्वा सा प्रवर्तयितव्या, तत्प्रवर्तकस्यच पुरुषस्य सबन्धबोधने प्रमाणान्तराभावात् समाख्यैव तत्र प्रमाणमित्यन्योन्याश्रय स्यात्, इयच सङ्केतयितुरस्मरणात् वेदे प्रयुज्यमानत्वाच्चानादिभूतेति भ्रमविप्रलिप्सादिनिमित्तत्वानुपपत्ते पूर्वपूर्वप्रयोगदर्शनादेवोत्तरोत्तरप्रयोगोपपत्ते सबन्धावाच्यत्वेन समभिव्याहारमात्रगम्यत्वात् प्रागप्रतीतस्यापि प्रवृत्तिनिमित्तत्वोपपत्ते पूर्वप्रतीतत्वाग्रहेऽपि अनुष्ठानस्याऽपि प्रवाहानादित्वात् प्रत्यक्षेणेव क्रियाकारकभावसबन्धमवगत्य प्रयोगोपपत्तौ पश्चान्यायविदा अन्यमूलासभवे समाख्यात एव तत्प्रतिपत्तिकल्पनसभवात् गवादिशब्दाना सकेतग्रह इव नात्रेतरेतराश्रयप्रसक्तिरित्यभिप्रेत्य समाख्यया विनियोग साधयति—**प्रकृतेति** ॥ **वाक्येनैवेति** ॥ एतच्च श्रुत्यादीनामप्युपलक्षणम् । अतएव आग्नेय इत्यादियौगिकेष्वप्यग्न्यादीना देवतात्वस्य तद्धितश्रुत्यैव प्रतिपादनान्न समाख्याकृतो विनियोगोऽग्न्यादीनाम् । अतएव यत्र यौगिकपदे तदवयवाभ्या शेषशेषिभावान्वययोग्यपदार्थयोरेवोपस्थिति, नतु व्रीहीन् प्रोक्षतीत्यादाविव शेषशेषित्वन्यतरस्य तादृक्होतृचमसादिपदरूपसमाख्या षष्ठ प्रमाणमिति साप्रदायिका ॥

यत्तु शिवतत्त्वविवेके समा चासावाख्याचेति व्युत्पत्त्या अन्यत्र प्रतिपन्नस्य अन्यत्र प्रतिपन्नेन सबन्धनिमित्त सज्ञासाम्य समाख्या । यथा अग्नियज्ञ तपतु प्रजानन् इत्यादिमन्त्राणामतिमुक्तिहोमानां च परस्परसंबन्धनिमित्तमाध्वर्यवसज्ञासाम्यमिति समाख्यास्वरूपान्तरं स्वमतत्वेनोक्तम्, तदध्वर्यवादीना कर्तृत्वेन विनियोगेऽव्यापकत्वादुपेक्ष्यम् । पशुबन्धप्रकरणे चतस्रोऽतिमुक्तीर्जुहोति इत्याम्नाताना चतुर्णामतिमुक्तिहोमाना पूर्वोक्तमन्त्रै सह सबन्धो न समाख्यात, किंतु आपस्तम्बसूत्रोपात्त एवेति न तदर्थमीदृश मीमासकविरुद्ध तत्स्वरूप प्रमाणवदिति ध्येयम् । **पाकाद्यङ्गत्वादिति** ॥ तत्र विशेष्याशस्य सामर्थ्यात् पदान्तरोपादानतश्च प्राप्ते विशेषणाङ्गत्वे तात्पर्यात् वाक्येन विनियोग इत्यर्थ ॥ **विशेषणस्येति** ॥ अध्वर्य्वादे कर्तु चम्यर्थभक्षणस्यच विशेषणीभूतस्याध्ययनाद्यनन्वयात् तत्क्रियावाचकपदेन विनियोगासभवात् विनियोगवाक्यमाकाङ्क्षायोग्यतादिवशेन वक्ष्यमाणविधया कल्पयित्वा कर्तृतादिरूपसबन्धप्रतीतिरित्यर्थ । **स्वतन्त्रविधिकल्पनेति** ॥ अध्वर्यु काण्डपठितानन्वाधानादिपदार्थान् कुर्यादित्येवविधविधिकल्पनेत्यर्थ । **सोऽग्नीनिति** ॥ **एतेन**—अध्वर्युकर्तृत्वविधानाभावस्य प्रयोगविधिविधेयत्वक्लेशस्य च परिहार —**सूचितः** ॥ **वस्तुतस्तु**—अङ्गवाक्याना बहुत्वात् तत्तद्वाक्यैकवाक्यतासपादकतत्तच्छब्दाना बहूना कल्पनापत्तेर्गौरवाविशेषात् धर्मिग्राहकप्रमाणेन काण्ड एव स्वतन्त्राध्वर्युकर्तृकत्वविनियोगविध्येककल्पना युक्ता । तत्र यद्यपि अधीते इत्यादिविधौ मन्त्रार्थवादादौच तत्तत्सिद्धवन्निर्देशदर्शनेन तदन्यथानुपपत्त्यैव एतादृशविधिकल्पनान्न समाख्ययैव तद्विधिकल्पनमुपपद्यत इति न समाख्यानिको विनियोग इति शक्यते वक्तुम्, तथापि तत्र विशिष्य यौगिकपदान्यथानुपपत्तेरेव कारणत्वात्तयैव व्यवहार । यत्रतु याज्ञिकप्रसिद्धमात्र तत्र विधेरपि तदन्यथानुपपत्तिमात्रकल्प्यत्वाद्युक्त एव तया व्यवहार इति द्रष्टव्यमिति ॥

अत्र प्राचीनै क्रमे देशसामान्यलक्षणसबन्ध प्रत्यक्ष इति प्रधानाकाङ्क्षामात्रोत्थापनात् प्रकरणादिकल्पनेन प्रामाण्यम्, समाख्याया तु विशिष्टपदार्थमात्रवाचिसमाख्याबलात् नूनमनयो कश्चिदस्ति सबन्ध इति सबन्धकल्पना तत फलवद्भावनाकथभावतिरोहिताप्यन्वाधानादेराकाङ्क्षा कल्प्येत्येव क्रमप्रकरणकल्पनेन प्रामाण्यमुक्तम्, तदयुक्तम्, आध्वर्यवमित्यत्र प्रकृतिप्रत्ययाभ्या स्वशक्यार्थस्य सबन्धसामान्यस्य चोपस्थितावाकाङ्क्षावशेन कर्तृतादिरूपसबन्धविशेषपरत्वोपपत्ते स-

स्थतेत्येवंविधस्थानकल्पनापूर्वकमध्वर्योरितिकर्तव्यतात्वबोधकाकाङ्क्षारूपप्रकरणकल्पनया तद्विध्योर्महावाक्यैकदेशत्वाव्यपदसन्निधिरूपं वाक्यं कल्प्यते । तेन चाध्वर्युमात्रनिष्ठयोग्यतारूपलिङ्गकल्पनया एकवाक्यतासंपादकपदरूपश्रुतिकल्पनाद्युक्तमस्याः षष्ठप्रमाणत्वम् ॥ ३ ॥ ४० ॥ इति षष्ठं समाख्याविनियोजकताधिकरणम् ॥

(७ अधिकरणम् ।)

श्रुतिलिङ्ग ॥ तदेवं षट्सु प्रमाणेषु निरूपितेषु अधुना विरोधे बलाबलं निरूप्यते । विरोधश्चैकस्य शेषस्य शेषिद्वये प्रमाणद्वयसत्त्वे यथैन्द्रीमन्त्रस्य श्रुत्या गार्हपत्याङ्गत्वे लिङ्गाच्चेन्द्राङ्गत्वे । अथवा एकस्मिन् शेषिणि शेषद्वयविनियोजकप्रमाणद्वये । यथा गार्हपत्ये श्रुत्यैन्द्रीमन्त्रो लिङ्गादाग्नेय । अयं च शेषद्वयविनियोगो द्वारैक्ये सत्येव बलाबलप्रयोजको न तु तद्भेदेऽपि, वाक्यप्रकरणाभ्यां वैमृधप्रयाजादीनामेकशेष्यर्थत्वेऽपि तदभावात् ।

यत्र तु एकस्य शेषस्य एकस्मिन्नेव शेषिणि प्रमाणद्वयं, तत्र वैषम्ये प्रबलस्यैव प्रयोजनार्थं विनियोजकत्वं, साम्ये त्वेकस्य विनियोजकत्वं इतरस्य पुनः श्रुतित्वेन प्रयोजनान्तरकल्पनम् । नियामकाभावे द्वयोरभ्युदयशिरस्कत्वकल्पनं कर्मान्तरबोधकत्वं वा ।

एवं यत्रारुणया क्रीणातीत्यादौ आरुण्यस्यापूर्वसाधनीभूतक्रयार्थत्वे प्रमाणत्रयं, तत्रापि श्रुतेरेव विनियोजकत्वं न

बन्धकल्पनाप्रसङ्गात्स्थानकल्पकत्वायोगात् । अतः सबन्धस्य क्लृप्तामेवोपस्थितिमङ्गीकृत्य यत्पदमात्रकल्पनमेकवाक्यतापादकमुक्तं तदनुकूला स्थानकल्पना दर्शयति—तच्चेति ॥ इतिकर्तव्यतात्वेति ॥ अध्वर्यो पूर्ववदेव तन्नियमादृष्टद्वारा इतिकर्तव्यतात्वं प्रकल्प्यान्वाधानस्यैतादृशेतिकर्तव्यताकाङ्क्षारूपप्रकरणकल्पनेत्यर्थः ॥ स्पष्टार्थमन्यत् ॥

प्रयोजनं पूर्वपक्षे तत्तद्वेदविहितकर्मसु ज्योतिष्टोमाद्यङ्गभूतेषु ऋत्विजामनियमः, सिद्धान्तेतु नियम इति स्पष्टत्वात् नोक्तम् ॥

॥ इति षष्ठं समाख्याविनियोजकताधिकरणम् ॥

अध्यायादावथातः शेषलक्षणमित्याद्यसूत्रे पिण्डीकृत्य कः शेषः केन हेतुना शेषः कथं विनियुज्यते? श्रुत्यादीनिच विनियोगे कारणानि, तेषां च विरोधे बलाबलमिति पञ्चानां प्रतिज्ञाया भाष्यकारेण दर्शितत्वात् तत्र विनियोगकारणश्रुत्यादिनिरूपणप्रतिज्ञान्तं विचार्य अधुनाऽवसरलाभात् तदनन्तरप्रतिज्ञातं बलाबलं दुर्बलप्रमाणकृतविनियोगापवादोपयोगितया चिन्त्यते इत्यवसरसङ्गत्या साक्षादध्यायसङ्गतिमिह वाक्यपादे उक्तानां वाक्यादिसमाख्यान्तप्रमाणानामेव बलाबलविचारस्य कर्तुमुचितत्वेऽपीहैव श्रुतिलिङ्गप्रमाणयोरपि तद्विचारस्य बुद्धिस्थत्वेन बुद्धिस्थानात्मिकां पादसङ्गतिं तथा सर्वप्रमाणनिरूपणोज्जीव्यत्वात् बलाबलविचारं प्रति समाख्यान्तप्रमाणनिरूपणस्य हेतुत्वात् हेतुहेतुमद्भावरूपामनन्तरसङ्गतिं च सूचयन्नधिकरणविचारणीयं प्रतिजानीते—तदेवमिति ॥

विरोध इति ॥ सत्यपि विरोधे अश्वमहिष्यादिवदेकविषयत्वाभावे बलाबलस्याभावात् सत्यप्यरुणावाक्ये आरुण्यस्यापूर्वसाधनीभूतक्रयार्थत्वरूपैकार्थविषयत्वे श्रुतिवाक्यप्रकरणानां विरोधाभावेन तस्याभावाद्विरोधे सत्येकविषयत्वे बलाबलं निरूप्यते इत्यर्थेन सूत्रगतं समवायपदं व्याख्यातम् । एतदेव विरोधस्यैकविषयत्वप्रदर्शनव्याजेन कथयति—विरोधश्चेति ॥ तदभावादिति ॥ येन प्रयोजनेन दर्शपूर्णमासाङ्गत्वं प्रयाजादीनां न तेनैव वैमृधस्य, तत्तज्जन्योपकारभेदे सति द्वारैक्याभावादिति न तत्र समवाय इत्यर्थः । एवं चोदाहृतसमवायद्वयस्थले प्रमाणयोः प्रबलदुर्बलभावे एकस्य बाध एव, साम्येतु आद्यस्थले प्रमाणद्वयेनोभयाङ्गत्वोपपत्तेः समुच्चये नोभयाङ्गत्वम् । द्वितीयेतु विकल्पो यथा व्रीहियवैर्यजेतेतिभाव ।

यत्रत्विति ॥ यथा एकस्वर्गरूपं फलं प्रति दर्शपूर्णमासादेः शेषताबोधकं "सर्वेभ्यो दर्शपूर्णमासौ" 'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेते'ति प्रमाणद्वयं, तत्रैकस्य सामान्यवाक्यत्वादपरस्य विशेषवाक्यत्वात् वैषम्ये सति विशेषवाक्यस्यैव स्वर्गं प्रति विनियोजकत्वकल्पनात् सामान्यस्यैव तदितरविषयत्वकल्पनम् । तत्प्रयोजनच भिन्नकार्यतावच्छेदकावच्छिन्नत्वबोधनेनैकस्मात् प्रयोगादेककार्यतावच्छेदकावच्छिन्नस्यैकस्य उत्पत्तिनियमेनावच्छिन्नपुत्रपश्वाद्यन्यतरफलोत्पत्तिनियमसिद्धावपि पुत्रस्वर्गरूपफलोत्पत्त्यविघातः, स्वर्गस्य भिन्नकार्यतावच्छेदकावच्छिन्नत्वेनोत्पत्तौ बाधकाभावात् । अतस्तादृशप्रयोजनान्तरसिध्यर्थं प्रबलस्यैव विनियोजकत्वमित्यर्थः । प्रयोजनान्तरकल्पनमिति ॥ यथा शाखाभेदेनाम्नातयोः स्वर्गवाक्ययोः तत्तदध्येतृभेदेन ज्ञापनरूपप्रयोजनान्तरकल्पनम् । अतश्चैतादृशस्थले समवायाभावान्न विचारविषयत्वमित्यर्थः ॥

अन्यत्रापि समवायाभावान्न विचारविषयत्वमित्यतिदिशति—एवमिति ॥ अत्रहि तृतीयाश्रुत्या क्रियासामान्यं प्रत्यङ्गत्वमारुण्यस्य क्रीणातिसमभिव्याहारलक्षणवाक्येन क्रयरूपक्रियाविशेषं प्रति प्रकरणेनापूर्वसाधनविशेषं प्रतीति त्रयाणां समवायेऽप्यङ्गताबोधकत्वं तृतीयाश्रुतेरेव अन्यत्तु विशेषणविधिकल्पनाया उद्देश्यसमर्पणार्थमित्येकविषयत्वाभावान्न समवाय इत्यर्थः ॥

यद्यपि सर्वेषां प्रमाणानां समवाये पारदौर्बल्यमुक्तम्, न द्वयोः, तथापि श्रुत्यादिसमुदायस्यैकत्र विनियोजकत्वाभावात् तद्गतबलाबलस्य प्रतिप्रधानावृत्तिन्यायेन प्रत्येकमेव विनियोजकत्वपर्यवसानात् सूत्रस्वारस्यात् एकैकस्य दौर्बल्ये वक्तव्ये अपरत्र प्राबल्योपन्यासः प्रतियोगिविधया कथ्यत इति द्वयोर्द्वयोः बलाबलविचारो नायुक्तः । तत्र यथा प्रसङ्गादिह पादे

त्वम्यस्य, वाक्यस्योद्देश्यसमर्पकमात्रत्वात्। अतएव नैन्द्येत्यत्र लिङ्गवाक्यविरोध, वाक्यस्योद्देश्यमात्रसमर्पकत्वेन श्रुतिसहकारित्वेऽपि कृतिकारकत्वबोधरूपविनियोजकत्वाभावात्। प्रकरण त्वपूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकमात्र न तु तदपि विनियोजकम् गौरवात्। अत एव विनियोजकप्रमाणबलाबलवत्तात्पर्यग्राहकप्रमाणबलाबलमपि निरूप्यमेव।

तदिह श्रुत्योर्विरोधे ऐन्द्रीमन्त्रस्य तृतीयया गार्हपत्याङ्गत्वमेव नतु तद्धितश्रुत्या इन्द्राद्यङ्गत्वम्, तस्य सूक्ततद्धितत्वेन प्राधान्येन कृतिकारकत्ववाचित्वाभावात्। अतश्च तस्य मुख्यश्रुतित्वाभावाद् दुर्बलत्वम्। एव चैतस्य मन्त्रस्य लिङ्गादिन्द्राङ्गत्वमिति श्रुतिलिङ्गविरोधेऽप्येतदेवोदाहरणम्।

अत्र हि सर्वत्रोत्तरोत्तरस्य पूर्वपूर्वकल्पकत्वेन प्रामाण्यस्य तत्तन्निरूपणावसरे स्थापितत्वादुत्तरोत्तरस्य श्रुतिकल्पन यावदवगतस्यैव पूर्वपूर्वेण शेषशेषिणोर्निराकाङ्क्षत्वापादनेन बाध। नचाङ्गाना प्रकृत्यर्थत्वेन निराकाङ्क्षाणामपि विकृत्याकाङ्क्षयैवातिदेशकल्पनवदिन्द्राद्याकाङ्क्षयैव लिङ्गस्य श्रुतिकल्पकत्वोपपत्ति, तस्य ध्यानाद्युपायान्तरेणापि स्मृतिसि-

---

श्रुतिलिङ्गयो बलाबलविचार तथैव तुल्यन्यायत्वात् श्रुत्यो लिङ्गयोश्चापि तद्विचार प्रासङ्गिक करिष्यते। तत्र श्रुतिलिङ्गविरोधोदाहरणे "ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठत" इत्यस्मिन् न स्वरूपेण तृतीयादिश्रुते मन्त्रलिङ्गस्य च विरोध, इन्द्र प्रत्यङ्गत्वस्य तृतीयया वारयितुमशक्यत्वात्। गार्हपत्यमिति नियमे सति तयो विरोधप्रसक्ति। तस्य चारुण्यैकहायन्योरिव गार्हपत्यपदसमभिव्याहाररूपवाक्यकृतत्वात् वाक्यलिङ्गयोरिह विरोधो न श्रुतिलिङ्गविरोधप्रसक्तिरित्याशङ्का वक्ष्यमाणश्रुतिलिङ्गविरोधोदाहरणतादर्थ्यादिहैव प्रसङ्गान्निराकरोति—**अत एवेति**॥

ऐन्द्रीनिरूपितोद्देश्यता या गार्हपत्यस्य सा पर वाक्यगम्या स्यात्, अङ्गत्वस्य तदुद्देशप्रवृत्तकृतिकारकत्वात् भावनान्वयितया प्राधान्येन तद्वाचकतृतीयाया प्राधान्यात् "प्रधानेन व्यपदेशा" इति न्यायात् लिङ्गे बलीयसि गार्हपत्यैन्द्रीपदयो पृथक् तृतीयाकृताङ्गत्वस्यावश्यकतया मन्त्रलिङ्गकृताङ्गत्वबोधेन सह विरोधात् श्रुतिलिङ्गविरोधोदाहरणव्यपदेश इत्यर्थ॥

वस्तुतस्तु—आग्नेयी प्रति गार्हपत्यप्रत्येव लिङ्गादेव प्राप्तेर्वाक्यानर्थक्यापत्ते गार्हपत्यमिति श्रुत्युक्त शेषित्वमाग्नेयीव्यतिरिक्तविषयम्, ऐन्द्रीति श्रुत्युक्तच करणत्वमिन्द्रव्यतिरिक्तविषयमित्यवश्यवक्तव्यत्वात् श्रुत्युक्तसामान्यरूपस्यापि अस्त्येव लिङ्गेन विरोध, नतु वाक्यकृत एवेति न दोष। विशिष्य चेमामाशङ्का स्वयमेव प्रकारान्तरेण निराकरिष्यते॥

अत एवेति॥ अपूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकत्व प्रकरणादीनाम्। अतएव तेषामप्यन्त्येन विनियोगे बलाबल प्राप्नोति तदपीह निरूप्यमेव। यथा लिङ्गेन पूषानुमन्त्रणमन्त्रस्य विनियोगे दर्शपूर्णमासप्रकरणपठितत्वेन तल्लक्षणातात्पर्यग्राहकत्वे प्रकरणस्य प्राप्ते लिङ्गविरोधात् समाख्याया एव तत्तात्पर्यग्राहकत्व वक्ष्यते इत्यर्थ॥

नतु तद्धितश्रुत्येति॥ इन्द्रो देवता यस्या सैन्द्रीत्यर्थे ऐन्द्रीति तद्धितानुशासनात् तद्धितेनेन्द्रस्य प्रकाश्यस्वरूपदेवतात्वावगमेन प्रकाश्यतया इन्द्रस्य प्राधान्यप्रतीतेरङ्गत्वघटकीभूतोद्देश्यताऽवाचित्वात् मन्त्रस्य इन्द्र प्रत्यङ्गताबोधकत्व नेत्यर्थ॥

नच—निवेशन सङ्गमनो वसूनामित्यैन्द्र्या गार्हपत्योपस्थान चयने श्रुतम्, कदाचन स्तरीरित्यैन्द्र्या गार्हपत्योपस्थान चाग्निहोत्रे श्रुतम्, तत्रोभयत्रापीन्द्रस्यानुद्देश्यतया ऐन्द्रोपस्थानस्याननुष्ठेयतया कथ तद्धितश्रुत्या इन्द्राङ्गत्वप्रसक्ति? अतएव श्रुत्यो विरोध इव श्रुतिलिङ्गविरोधेऽपि नेदमुदाहरणम्, अपितु अश्वाभिधानीमादत्ते इत्येव युक्तमिति—**वाच्यम्**, सध्यासमिति लिङ्गात् भक्षमन्त्रे ग्रहणविधिकल्पनया तदङ्गत्वस्येवेहापि इन्द्रश्रुत्या लिङ्गेनच इन्द्रोपस्थानविधिकल्पनया तदङ्गत्वोपपत्ते। तथाच गार्हपत्यसमीपे स्थित्वा ऐन्द्र्योपस्थान कर्तव्यमित्येव प्रसक्तेर्न दोष इति भाव। प्राधान्येन प्रकाश्यत्वस्य तद्धितार्थत्वेऽपि प्राधान्यस्य विशेष्यतया तद्धितादनुपस्थितेर्न तस्य मुख्यश्रौतत्वलक्षणाक्रान्तत्वम्। प्राधान्यमपिच नाङ्गत्वघटकीभूतेप्सितत्वाख्य तदर्थोऽपितु विशेषणान्तरापेक्षया शाब्दबोधे विशेष्यत्वमात्रम्। अतश्चोक्तप्राधान्येन ईप्सितत्वाख्य तल्लक्षयित्वा तद्धितश्रुत्या विनियोगो न बोध्येतेति कारकश्रुत्यपेक्षया दौर्बल्यमित्याह—**तस्येति**॥ एव कारकश्रुत्यो विजातीयश्रुत्यो समानजातीयश्रुत्योश्च विरोधे बलाबलोदाहरणानि कौस्तुभे द्रष्टव्यानि।

एवमिति॥

नच ऐन्द्र्यधिकरणेन पौनरुक्त्यम्, तत्र गौणसामर्थ्यश्रुतिसहायत्वमात्रनिरूपणेनेह लिङ्गादिन्द्राङ्गत्वशङ्कानिरासेन चापौनरुक्त्यात्॥

न तावत् लिङ्ग स्वत एव प्रमाणम्, वेदोऽखिलो धर्ममूलमिति स्मृत्या वेदस्यैव क्लृप्तस्यानुमानिकस्य वा धर्मप्रमाणत्वनियमात्, अर्थाध्याहारनिराकरणाच्च॥ किंच विहितत्वघटितमङ्गत्व न विधिकल्पन विना सभवति। सच लिङादिशब्दैकगम्य इत्यवश्य लिङादिशब्दकल्पने आवश्यके तत्र शब्दोपस्थितस्यैव कृतिकारकत्वादेरन्वयार्थ तद्वाचकपदरूपश्रुतिकल्पनेनैव लिङ्गस्य, विनियोजकत्वमित्यभिप्रेत्य दौर्बल्यमुपपादयति—**अत्रहीति**॥

नियमेन विकृतिवदनाकाङ्क्षत्वात्। अत श्रुत्या गार्हपत्यात्वमेव। नच—श्रुते करणत्वमात्राभिधायित्वेन गार्हपत्यारूपितत्वस्य वाक्याधीनत्वान्नाय श्रुतिलिङ्गविरोध इति—व्यम्, तथात्वेऽपि ब्राह्मणवाक्यत्वेन मन्त्रलिङ्गापेक्षया यद्यप्यन्यदेवत्य पशुरि"तिवत्प्रबलत्वोपपत्ते। वस्तुतस्तु था न केवलया श्रुत्या विरोधो नैव वाक्येनापि, गार्हपत्यमीपे इत्येवमुपपत्ते। अतश्चोभयविरोधत्वेऽपि 'प्रधानेन यपदेशा भवन्ती'ति न्यायेन श्रुतिलिङ्गविरोधोदाहरणत्वम्।

लिङ्गयोर्विरोधे मुख्यसामर्थ्येन गौणस्य बाध। लिङ्गवाक्ययोस्तु 'स्योन ते' इति सदनकरणप्रकाशकस्य पूर्वार्धस्य 'तस्मिन्सीदे'त्युत्तरार्धेन सादनप्रकाशकेन तस्मिन्कस्मिन्निति विभागे साकाङ्क्षैकवाक्यत्वात्सकलस्य मन्त्रस्य सदनसादनयोरन्यतरत्रोभयत्र वा प्रतिष्ठापन एव वाऽस्य तस्मिन्निति पदसन्निधिरूपेण वाक्येन विनियोगे प्रारीप्सिते तत पूर्वप्रवृत्तेन लिङ्गेन तत्तदाख्यातस्य मुख्यविशेष्यत्वेन स्वार्थबोधकस्य परोपसर्जनकत्वकल्पने प्रमाणाभावात्तच्छब्दस्य च मा वैश्वदेवीतिवद्वाक्यान्तरोपस्थितार्थपरामर्शकत्वेनापि चरितार्थत्वात्प्रत्येकमेव विनियोग इति।

विकृतिवदिति॥ विकृतिस्थले देवतादिरूपाङ्गापेक्षाया आक्षेपेणानिवृत्ते सादृश्यविशेषोपस्थापितप्राकृताङ्गनियमो नायुक्त इति वैषम्यमित्यर्थ। अत्रच बाध्यलिङ्गविषय इन्द्रपदमेव, अवशिष्टपदाना तदेकवाक्यतयेन्द्राङ्गत्वान्न तद्विषयत्वम्, किंतु इन्द्रपदैकवाक्यतापन्नरूपवाक्येन श्रुत्या विरोध। **अथवा—**श्रुत्या इन्द्रपदस्य गार्हपत्याङ्गत्वे प्रमापिते अवशिष्टपदाना तदेकवाक्यतया गार्हपत्याङ्गत्वस्यैवापत्तेर्न तदशेऽपि श्रुतेर्व्यापार इति सा वस्तुतस्तात्पर्यगत्या इन्द्रपदमात्रविषयिण्येवेति न तदशे श्रुतिवाक्यविरोध इति ध्येयम्॥

वाक्यलिङ्गविरोधमङ्गीकृत्यापि लिङ्गबाध समर्थयति—**तथात्वेऽपीति**॥ **यद्यप्यन्यदेवत्य इति**॥ नहि मन्त्रलिङ्ग ब्राह्मणवाक्यापेक्षया प्रबलम्। मन्त्रस्य ब्राह्मणविहितार्थप्रकाशकत्वेन तत्परतन्त्रत्वात्। अतो यथैव मनोतामन्त्रस्य द्विदेवताप्रकाशनासमर्थस्यापि "यद्यप्यन्यदेवत्य" इति वाक्यीयविनियोगबलात् लक्षणादिना सामर्थ्यमुपकल्प्य अग्नीषोमीयाङ्गत्वमेवमिहापि गार्हपत्याङ्गत्व वाक्येनोपपद्यते॥

नच "यद्यप्यन्यदेवत्य" इत्यस्य प्रकृतावनायव्यनिगदत्वेनाप्रसक्तवायव्यादिपशूनिवर्तकत्व सभवति। अत उक्त पेनिवर्तकतया प्रकृतावङ्गत्वबोधकत्वमेवेत्यर्थ। अनयैव रीत्या "इत्यश्वाभिधानीमादत्त" इत्यत्र वाक्यीयविनियोग ये इच्छन्ति तेषा मतेऽपि लिङ्गबाध उपपादनीय॥

लिङ्गयोरिति॥ बर्हिर्देवसदनमित्यादिमन्त्राणा गौणसामर्थ्येन गोणार्थाङ्गत्वे प्रसक्तेऽमुख्यसामर्थ्येन मुख्यार्थाङ्गत्वात् तद्बाध इत्यर्थ। **स्योनं त इति**॥ "स्योन ते सदन करोमि घृतस्य धारया सुशेव कल्पयामि। तस्मिन् सीदामृते प्रतितिष्ठ व्रीहीणा मेध सुमनस्यमान" इति मन्त्र पात्र्यामाज्याभिघारिताया पुरोडाशस्य स्थापने प्रयुज्यते। **अस्यार्थः—** हे **व्रीहीणां मेध**। व्रीहिविकारभूतयागार्हद्रव्य पुरोडाश **ते सदनं** स्थान **स्योनं** श्लक्ष्ण **घृतस्य धारया करोमि** यत **सुशेवं** सुखशयनयोग्य **कल्पयामि तस्मिन्** तस्मिन् सदने **अमृतं** नास्ति मृत दाहादिकृतमरण यस्मिन् तथाभूते **सुमनस्यमानः** प्रीयमाण सन् त्व **प्रतितिष्ठ** स्थिरो भवेर्नि। अत्र पूर्वार्धोत्तरार्धयोरेकत्र सन्निधानात्मकवाक्येन सदनकरणे सादनेवाऽङ्गत्वेन प्रसक्तयो लिङ्गेन बाधे वक्तव्ये कथमत्र भिन्नप्रतीतिविषयानेकमुख्यविशेष्यराहित्यरूपैकार्थ्यस्याऽऽख्यातभेदेनाऽभावात् एकवाक्यत्वस्याप्रसक्तौ कथमन्यतरमात्रे द्वयोरप्रसक्ति? येन विरोधो निरूप्येतेत्यत ऐकवाक्यता साधयति—**तस्मिन्कस्मिन्निति**॥ प्रतीतित एकार्थ्याभावेऽपि तच्छब्दस्य पूर्वसापेक्षत्वेन "ये यज्ञपतिं वर्धानि"त्यादौ यच्छब्दस्येव विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वात् तन्मात्रेण तद्वदेवार्थैकत्वमपि प्रकल्प्यैकवाक्यत्वोपपत्ति। सभवति ह्याख्यातोपात्तभावनाया अपि साकाङ्क्षत्वे पश्य मृगो धावतीत्यत्रेव भावनान्तरे प्रकारतयाऽन्वयेन सा। अतएव आकाङ्क्षावशेनाऽऽख्यातार्थस्य मुख्यविशेष्यत्वबाधेऽपि न क्षतिरित्यर्थ। यद्यपि असञ्जातविरोधित्वात् आकाङ्क्षोत्थापकतच्छब्दश्रवणाभावाच्च न पूर्वाख्यातस्य प्रकारतया स्वार्थबोधकत्वकल्पना, अपितु ईदृश सदनकरण यस्य त्वत्प्रतिष्ठापन साध्यमित्येवमुत्तराख्यात एव प्रकारत्वकल्पनादुत्तराख्यातस्यैवेति पूर्वार्धस्य सदनकरणे लिङ्गेन विनियोगेऽप्युत्तरार्धस्य देवस्यत्वेति पदाना निर्वापादिपदैकवाक्यतया निर्वाण इव पूर्वार्धैकवाक्यतया सदनकरण एव प्राप्तिरत सदनसादनयोरन्यतरत्र उभयत्र प्रतिष्ठापन एवेत्युक्तिसभवमात्रेण कथचिन्नेयेति भाव॥

तच्छब्दबलादर्थैकत्व प्रकल्प्य एकवाक्यत्वमित्युक्त दूषयति **—तच्छब्दस्येति**॥ यच्छब्दस्यैव स्ववाक्योपस्थिततच्छब्दोपक्षिप्तनियमस्य "येन कर्मणेत्सत्तजया"नित्यादौ व्युत्पत्तिसिद्धत्वदर्शनेऽपि तच्छब्दस्य वाक्यान्तरोपस्थितपूर्वप्रसिद्धिमात्रेण वैश्वदेवीवाक्ये दर्शनादिहापि स्ववाक्योपस्थितमात्रपरामर्शित्वनियमाभावे सति विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वानुपपत्ते अर्थैकत्वकल्पनायोगात् विभज्यैव लिङ्गेन विनियोग पूर्वार्धे सदनकरणे उत्तरार्ध सादन इति॥ एव सति "यदि देवस्यत्वा", दिपदवदस्य पृथक् प्रयोगे आनर्थक्य भवेत्, तदा नैव विनियोग स्यात्, अस्तितु लिङ्गादपूर्वसाधनीभूतसादनार्थत्वेन सामर्थ्यम्। अतो युक्तो लिङ्गेन वाक्यभेद इत्यर्थ। लिङ्गस्य प्रकरणक्रमसङ्ख्याभिर्विरोधे बलाबलोदाहरण कौस्तुभे द्रष्टव्यम्॥

वाक्ययोर्विरोधे उपांशुत्वस्य "त्सरा वा एषा यज्ञस्ये"ति व्यवेतयज्ञपदैकवाक्यत्वाद्यज्ञभागधर्मत्व, तस्माद्यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयात्तेनोपांशु चरन्तीत्यनेन सन्निहितयत्किंचित्पदैकवाक्यतयाऽवगतपदार्थधर्मत्वेन बाध्यते।

वाक्यप्रकरणयोर्विरोधे च वैमृधस्य वाक्यावगतेन पौर्णमास्यङ्गत्वेन प्रकरणावगतदर्शाङ्गत्वबाध।

यत्तु अग्नीषोमादिपदैकवाक्यतापन्नाना इद हविरित्यादिपदानाममावास्याङ्गदेवताप्रकाशनार्थत्व प्राकरणिक वाक्येन बाध्यत इत्युदाहरणमुक्त मूले, तच्छ्रुतिलिङ्गविनियुक्तस्य सिद्धरूपत्वेन प्रकरणाविषयस्य च सूक्तवाकस्य मुख्यप्रकरणविनियोज्यत्वप्रसक्त्यभावेऽपि अधिकाराख्यगौणप्रकरणस्यापूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकस्य प्रसक्तत्वात्तद्बाधाभिप्रायेण द्रष्टव्यम्। प्रकरणयोर्विरोधे महाप्रकरणमवान्तरप्रकरणेन।

प्रकरणक्रमयोर्विरोधे अक्षैर्दीव्यतीत्यादिविहितविदेवनादीना सन्निधानादभिषेचनीयाख्यसोमयागाङ्गत्वप्रसक्तौ प्रकरणाद्राजसूयाङ्गत्वम्। न चाभिषेचनीयस्यापि फलवत्त्वेन प्रकरणाशङ्का, तस्य विकृतित्वेन क्लृप्तोपकारप्राकृताङ्गनिराकाङ्क्षस्य तदभावात्।

नच—विकृतावपि यत्प्राकृताङ्गानुवादेन वैकृतमङ्ग वाचत्वेनाऽन्वयाभावे प्रकृतकर्मानन्वयिनोऽवघातस्यानर्थक्यपरिजिहीर्षाया एवाप्रवृत्ते प्रकरणग्राह्यत्व सोमनाथोक्त—अपास्तम्, प्रकरणेनावघातादीनामितिकर्तव्यतात्वेनान्वये प्रयाजादीनामिव तेन तेषामप्यपूर्वसबन्धावगतावपूर्वार्थाना सता व्रीह्यर्थत्वबोधने आनर्थक्याप्रसक्ते व्रीह्यादिपदेषु तत्परिहारायापूर्वसाधनत्व तत्तद्विभिरेव सिध्यतीति व्यर्थ प्रकरणविनियोज्यताकल्पन इति प्रकरणाधिकरण एव वक्तव्यमिह प्रसङ्गादाविष्कृतमिति॥

वाक्ययोर्विरोध इति ॥ **व्यवेतेति** ॥ "त्सरा वा एषा यज्ञस्य तस्मात् यत्किंचित्प्राचीनमि' ति वाक्ये यज्ञशब्दस्य प्राचीनपदेनान्वये तच्छब्दयत्किंचित्पदाभ्या व्यवधानाद्यज्ञपदस्य व्यवेतत्वमित्यर्थ ॥

वाक्यप्रकरणयोर्विरोध इति ॥ यद्यपि पौर्णमासीपद सस्थाया प्रतियोगित्वेनान्वितत्वात् न उद्देश्यसमर्पकम् तथाप्युपस्थित वात् तद्वाचकपदान्तरकल्पनया तदुपपत्तेर्वाक्यावगतेनेत्युक्तम्। एवच सदपि पौर्णमास्यशे प्रकरण प्राप्तानुवाद एवेत्यर्थ । **यत्त्विति** ॥ "सूक्तवाकेन प्रस्तर प्रहरती"त्यत्र श्रुत्या विनियुक्तस्य सूक्तवाकनिगदस्य पर्वद्वये यथादेवत विभज्य विनियोग पूर्वपादे निर्णीत। तत्र "अग्नीषोमाविद४ हविरजुषेता अवीवृधेता महो ज्यायोऽक्राता इन्द्राग्नी इद४ हविरजुषेता" इत्यादि पठ्यते। तत्राग्नीपोमेन्द्राग्नीपदयो विभज्य विनियोगेऽप्यवशिष्टानामिद हविरित्यादीनामुभयत्र पठिताना पदाना प्रकरणादुभयार्थत्वे सति "अग्नीषोमाविद४ विरजुषेता अवीवृधेता महो ज्यायोऽक्राता इन्द्राग्नी इद४ हविरजुषेता अवीवृधेता महो ज्यायोऽक्राता" इत्येव केवलेन्द्राग्निपदसमभिव्याहाररूपवाक्येन तत्तद्देवताप्रकाशकपदैकवाक्यतया बाध्यते। अत तद्वदेव विभज्य विनियोग इत्यर्थ। सन्निपातिना नैव प्रकरण विनियोजकमिति प्रकरणाधिकरणे स्वोपपादितरीत्या अयुक्त मत्वाऽन्यथा समर्थयति—**तच्छ्रुतीति** ॥ तत्तद्देवतावाचिपदसमभिव्याहाररूपवाक्यस्यैव तत्तदपूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकत्व नत्वधिकारस्यैवेत्येव तद्बाधाभिप्रायेणेत्यर्थ ॥

यत्तु अत्र प्रकाशकारै श्रौतव्रीह्यर्थत्वे आनर्थक्यात् किमाकाङ्क्षाया अनिवृत्तेरवघातादे सन्निपातिनोऽपि प्रकरणविनियोज्यतेत्युक्तम्, **तत्—न**, अधिकाराख्यप्रकरणेनापूर्वसाधनत्वलक्षणया आनर्थक्यपरिहारेण तादृप्येण व्रीह्यर्थत्वे सति किमाकाङ्क्षानिवृत्ते श्रुते प्रकरणात् बलीयस्त्वेनच प्रकरणविनियोज्यत्वानुपपत्तेः। **एतेन—**प्रथमत इतिकर्तव्यतात्वेनाऽन्वयाभावे ...

प्रकरणयोर्विरोध इति ॥ यथाऽभिक्रमणस्य महाप्रकरणात् दशपूर्णमासाङ्गत्वप्रसक्तावबान्तरप्रकरणेन तत् बाधित्वा प्रयाजाङ्गत्वमित्यर्थ

प्रकरणक्रमयोरिति ॥ **अक्षैर्दीव्यतीत्यादीति** ॥ अनेकेष्टिपशुसोमयागात्मकराजसूयप्रकरणे अभिषेचनीयाख्यसोमयागसन्निधौ "अक्षैर्दीव्यति राजन्य जिनाति शौन शपमाख्यापयती"त्यादिभि विदेवनादयो धर्मा आख्याता। **जितानि** जनयतीत्यर्थ। बह्वृचब्राह्मणे समाम्नात शुन शेपविषयमुपाख्यान शौन शेपोपाख्यानमित्यर्थ। तेषा चायागत्वात् राजसूयपदवाच्यत्वाभावात् फलवद्राजसूयसंनिधानात् चातुर्थिकन्यायेनाङ्गत्वे निर्विवादे सति सन्निधानादभिषेचनीयाङ्गत्व प्राप्त राजसूयमहाप्रकरणेन बाधित्वा राजसूयाङ्गत्वमित्यर्थ ॥

क्लृप्तोपकारेति ॥ यद्यपि प्राकृतानामङ्गाना प्रकृत्युपकारकतया आकाङ्क्षाभावे विकृतिसबन्धो विकृत्यन्यतराकाङ्क्षारूपस्थानात्, वैकृताना तूभयाकाङ्क्षया सबन्धे सति प्रकरणेन प्रबलेन विकृत्या अपूर्वाङ्गग्रहणमेव प्राप्नोति, तथापि प्रमाणबलाबलापेक्षया प्रमेयपदार्थगतबलाबलस्य ज्यायस्त्वात् तदालोचने क्लृप्तोपकारकत्वेन प्राकृताङ्गग्रहणमेव प्रथमतो युक्तम्। नहि विकृति पदार्थान् आकाङ्क्षति, किंतु तज्जन्यानुपकारान् तत्पृष्ठभावेन च पदार्थान्। अतएव यावत्पदार्थान्वय कथभावाकाङ्क्षानुवृत्ते तयैव पदार्थाना प्रथम ग्रहणात् वैकृतोपकाराणामुत्थाप्याकाङ्क्षयैव ग्रहणमिति नोभयाकाङ्क्षालक्षणप्रकरण

निक विधीयते यथा पृषत्तादि, तस्यापि विकृतिगताङ्गाकाङ्क्षायामनिवृत्तायामेव विधेयत्वात्तत्सन्दष्टस्य तत्पूर्वभावित्वे सति प्रधानोत्तरभाविनोऽपूर्वाङ्गस्य वा प्रकरणेनैव ग्रहणोपपत्ते विदेवनादीना चाभिषेचनीयोत्तरमुक्तविधाभिषेकपूर्वभावित्वेन पाठात्प्रकरणग्रहणोपपत्तिरिति—वाच्यम्, प्राकृताङ्गानुवादेन विहितस्याप्यपूर्वाङ्गस्योपहोमवद्विकृत्याकाङ्क्षाया निवृत्तायामेव विधानात् । यस्य हि प्राकृतकार्यापन्नतया वैकृताङ्गस्य विधान यथोदुम्बरत्वशरादेस्तस्यैवानिवृत्ताकाङ्क्षाया विधानम्, तत्सन्दष्टस्यैव च तत्पूर्वभाविनो वा प्रधानोत्तराङ्गस्य विकृतिप्रकरणेन ग्रहणम् । अभिषेकस्य तु प्राकृतकार्यापन्नत्वाभावान्न तत्पूर्वपठिताना विदेवनादीनामभिषेचनीयप्रकरणग्राह्यत्वोपपत्ति ।

वस्तुतस्तु अभिषेकस्यापि स्वतन्त्रोत्पन्नस्य प्रकरणाद्राजसूयाङ्गत्वावगते"माहेन्द्रस्तोत्र प्रत्यभिषिच्यते"इत्यत्र प्रतिशब्दयोगेन कालार्थ सयोग इति वक्ष्यते । अतो विदेवनाद्यभिषेकान्ताना सर्वेषामेव सन्निधानादिनाऽभिषेचनीयाङ्ग-

---

विकृताविति **क्रृप्तोपकारेत्यनेन** सूचितम् । **यथा पृषत्तादीति ॥** 'पृषदाज्येनानूयाजान् यजती"ति चातुर्मास्यगतविधिना अनूयाजोद्देशेन पृषत्तागुणो विधीयते । तत्र विकृते कथभावाकाङ्क्षा उपकारपृष्ठभावेन अनूयाजान्वय यावदनुवर्तत इति यावदनूयाजान्वयो भवति तावदनूयाजाना स्वाङ्गसबन्ध विनाऽन्वयायोगात तन्मध्यपातित्वात् पृषत्ताया अनिवृत्ताकाङ्क्षायामेव ग्रहणादुभयाकाङ्क्षया ग्रहणात् प्रकरणेनेव ग्रहण भवति । तत्सदशम ध्यवर्तिनोऽङ्गस्य, यथा साग्रहणष्ट्या आम्नातप्रयाजानूयाजधर्मान्तरालविहिताऽऽमनहोमादे । तथा तादृशप्राकृताङ्गसबध्यङ्गसदष्ट यत् न भवति प्राकृताङ्गसबध्यङ्गसबन्धात्पूर्वभावितया प्रधानोत्तरमपूर्वमङ्ग विहितम्, तस्यापि प्राकृताङ्गानुवादेन विहितोत्तराङ्गान्वय यावदाकाङ्क्षाया अनिवृत्तेरनिवृत्ताकाङ्क्षायामेव ग्रहणात् प्रकरणेन ग्रहणमित्यर्थ ॥

वस्तुतस्तु—आमनहोमाना नवानिवृत्ताकाङ्क्षया प्रकरणेन ग्रहणमिति चतुर्थे स्वयमेव वक्ष्यते। एवच प्रकृते 'माहेन्द्रस्य स्तोत्र प्रत्यभिषिच्यते" इति वाक्येन प्राकृतमाहेन्द्रस्तोत्राङ्गानुवादेनाभिषेकस्य अभिषेचनीयोत्तराङ्गतया विधानार्थस्यानिवृत्ताकाङ्क्षाया ग्रहणे सति तत्पूर्वभावितया अभिषेचनीयोत्तरमाम्नाताना विदेवनादीनामपि पश्वादिषु सामिधेन्यनुवादेन विहितसाप्तदश्यवदनिवृत्ताकाङ्क्षया ग्रहणोपपत्ते प्रकरणेनवाभिषेचनीयाङ्गत्वापत्ति, अत आह—**विदेवनादीनां चेति ॥**

यावता स्वाङ्गेन प्रकृतो अङ्गाना क्रृप्तोपकारकत्व तावत्स्वाङ्गसहितस्याङ्गस्य क्रृप्तोपकारकत्वेन विकृत्याकाङ्क्षया ग्रहणम्, तावतैव तदाकाङ्क्षोपरमात् । यत्तु प्राकृताङ्गानुवादेनाऽप्राकृतमङ्ग तद्विनापि प्राकृताङ्गस्य प्रकृतो क्रृप्तोपकारकत्वदर्शनादिहापि तस्यव विकृत्याकाङ्क्षया ग्रहणात् आकाङ्क्षाया निवृत्ते अनिवृत्ताकाङ्क्षायामग्रहणात् उपहोमानामिवान्यतराकाङ्क्षयैव ग्रहणमिति न प्रकरणम् । **एतेन**—तत्सन्दष्टस्य प्राकृताङ्गसबन्ध्यङ्गसबन्धात् पूर्वभाविन प्रधानोत्तरापूर्वाङ्गस्य वापि नैव प्रकरणेन ग्रहणम् इति सूचितम् । तथाच प्रकृते सत्यपि अभिषेकस्यापूर्वत्वे निवृत्ताकाङ्क्षयैव ग्रहणात् नाभिषेचनीयप्रकरणमित्यभिप्रेत्याशङ्का निरस्यति—**प्राकृताङ्गानुवादेनेति ॥** कुत्र तर्हि प्रकरणेन विकृतावङ्गत्वमित्यत आह—**यस्य हीति ॥** औदुम्बरवाक्येन विहितस्यौदुम्बरत्वस्य तेन कि भावयेदित्याकाङ्क्षाया दृष्टादृष्टरूपयूपमात्रार्थत्वेन प्रकृतौ त विनापि जातत्वेनानर्थक्यापरिहारादनिवृत्तेरस्त्येव भाव्याकाङ्क्षा । विकृतेरप्यस्ति कथभावाकाङ्क्षा । साच तदा शाम्यति, यदोपकारास्तत्पृष्ठभावेनच पदार्था अन्वीयन्ते नतूपकारान्वयेन शाम्यति । अतश्च यथा इन्द्रियभावनाया करणाकाङ्क्षा दध्न करणत्वेनान्वये जाते सिद्धस्य करणत्वानुपपत्त्या होमस्याश्रयत्वान्वय यावदनुवर्तते नतु दध्यन्वयमात्रेण निवर्तते । आश्रयत्वेनच गृह्यमाणो होम करणाकाङ्क्षयैव गृह्यते इत्युच्यते, नत्वाश्रयाकाङ्क्षा नाम चतुर्थ्यस्ति एव विकृते कथभावाकाङ्क्षा नोपकारान्वयमात्रेण निवर्तते । उपकारपृष्ठभावेन गृह्यमाणा पदार्था कथभावाकाङ्क्षयैव गृह्यन्ते । तत्र प्राकृता पदार्था तया गृह्यमाणा अपि प्रकृत्युपकारकतया तेषा निराकाङ्क्षत्वान्न प्रकरणेन गृह्यन्ते, ये त्वप्राकृता प्राकृतस्थानापन्ना औदुम्बरत्वादयोऽन्यानुपकारकतया तेषा निराकाङ्क्षत्वान्न साकाङ्क्षास्ते पशुनियोजनयूपपृष्ठभावेन यावत् खादिरत्वमायाति तावद्विधीयन्ते इत्युभयाकाङ्क्षया ग्रहणात् प्रकरणेन गृह्यन्त इति तस्या विकृतावस्ति प्रकरणम् । एव शरेष्वपि ज्ञेयमित्यर्थ ॥

प्रकृते वैलक्षण्य दर्शयति—**अभिषेकस्य त्विति ॥** **एतेन**—अभिषेचनीयाङ्गमाहेन्द्रस्तोत्राङ्गतयाऽभिषेकस्य विधानादभिषेचनीयावान्तरप्रकरणमिति—**निरस्तम्**, अवान्तरप्रकरणत्वेनाभिमतस्याभिषेचनीयस्य साकाङ्क्षत्व शौन शेपपाठकाले यदि स्यात् तदा तत्सन्निधावाम्नातेन शौन शेपाख्यानादिना स्ववाक्यार्थपरिपूरणनाप्यवान्तरप्रकरणलक्षणा वाक्यैकवाक्यता कल्प्येत, तस्य त्वभिषेचनीयस्य विदेवनादिभ्य प्रागेव प्राकृतैरङ्गै निराकाङ्क्षत्वेन यावदसत्याकाङ्क्षा कल्प्या तत प्रागेव राजसूये कथभावाकाङ्क्षया सिद्धे विनियोगे अवान्तरप्रकरणवत्त्वायोगादित्यर्थ ॥

एव माहेन्द्रस्तोत्राङ्गत्वमभिषेकस्याङ्गीकृत्यापि प्रकरणाग्राह्यत्वमुपपाद्याधुना तदङ्गत्वमेव अभिषेकस्यायुक्तमित्याह—**वस्तुतस्त्विति ॥** शौन शेपमाख्याय प्रत्यभिषिच्यत इत्येव, विदेवनाद्यभिषेकान्ताना स्वातन्त्र्येणोत्पन्नाना मध्ये अभिषेके माहेन्द्रस्य स्तोत्र प्रत्यभिषिच्यत इत्यनेन माहेन्द्रस्तोत्रकालमात्रविधानेन माहेन्द्रस्तोत्राङ्गत्वाभावान्न प्राकृताङ्गानुवादेनाभिषेकविधि । अत स्तोत्रद्वारा अपूर्वत्वविधयापि कथभावग्रहणायोगान्न प्रकरणव्यापार सभवति इत्युत्कर्षापकर्षाभ्या-

त्वप्रसक्तौ प्रकरणेन तद्बाध । नच राजसूयस्यापि प्रत्येक विकृतित्वात्प्रकरणाभाव, पवित्रादारभ्य क्षत्रस्य धृति यावद्राजसूयत्वधर्मपुरस्कारेण वाचनिकाङ्गाङ्गानात्तत्सन्दष्टविदेवनादीना प्रकरणग्राह्यत्वोपपत्ते । एव प्रकरणस्य क्रमा-

मनुष्ठेयत्वावगतौ प्रयोजनापेक्षाभावेन यत्रोत्पत्ति तत्रैव प्रयोजनापेक्षया तत्कल्पने तेषा महाप्रकरणात् राजसूयाङ्गत्व मेव नतु सन्निधानादभिषेचनीयाङ्गत्वमित्यर्थ ॥

ननु—राजसूयो नाम नार्थान्तरम्, अपितु इष्टिपशुसोमयागा एव, तेच सर्वे प्रत्येक विकृतित्वान्निराकाङ्क्षा इति कथ राजसूयमहाप्रकरणमित्याशङ्कते—**नचेति** ॥ समाधत्ते—**पवित्रादारभ्येति** ॥ पवित्रसञ्ज्ञकात् सोमयागादारभ्य क्षत्राणा धृतात्त्रिष्टोमाग्निष्टोम तेनान्ततो यजेतेति विधिविहित क्षत्रस्य धृतिरितिसञ्ज्ञक सोमयाग यावदङ्गविधिषु राजसूयाय ह्येना उत्पुनातीत्युपक्रमात् राजसूयेनेजान सर्वमायुरेतीत्युपसहाराच्च तेषा राजसूयत्वपुरस्कारेण विधानप्रतीते वाचनिकाङ्गसन्देशेन राजसूयत्वेन रूपेण सर्वेषामेवाकाङ्क्षाया उत्तेजनात्तावदन्तमाकाङ्क्षानुवृत्ते तत्सदशपतितानामपि तत्प्रकरणग्राह्यत्वमेवोपपन्नमित्यर्थ ॥

एतच्च राजसूयाङ्गमध्यपतितत्व विदेवनादीना शाखान्तरमनुसृत्योक्तम् ॥ **वस्तुतस्तु**—तैत्तिरीयब्राह्मणे षोडशग्रहवत्यभिषेकार्थाया "राजसूयाय ह्येना उत्पुनाती"त्यनेन हिरण्यकरणकमुत्पवन विधाय मध्ये आसन्यारोहणादिबहून्यङ्गानि विधाय अभिषेकपूर्वोत्तरभाविभूतावेष्टिहोमान् राजसूयेनेजान इत्यर्थवादसहितविधिना विधाय "माहेन्द्रस्य स्तोत्र प्रत्यभिषिच्यते" इत्यनेनाभिषेक विधाय बहूनामङ्गानामन्ते "दिशोऽभ्ययम्राजाऽभूदि"त्यादिना विदेवनशौन शेपोपाख्यानविध्याम्नानात् क्षत्रस्य धृति यावन्नैव राजसूयपरामर्शेन धर्माम्नान नवा राजसूयत्वपुरस्कारेण विहितधर्ममध्यपातित्व विदेवनादीनामस्ति । **अतएव**—"तदीयो हि कथभाव पवित्रादारभ्य क्षत्रस्य धृतिं यावदनुसृत शक्नोति विदेवनादीनि सप्रष्टुमि"ति-वार्तिक "प्रात्यात्मिकापूर्वसिद्ध्यै कथभावस्य प्राकृतै निवृत्तावपि समस्तसाध्यफलापूर्वसिध्यै कथभावस्य पवित्राख्यात् सोमयागादारभ्य क्षत्रस्य धृत्याख्यसोमयागपर्यन्तमनुवृत्तेस्तन्मध्यपातिविदेवनादिस्पर्शात् तत्कथभावेन विनियोग सिद्ध इत्याशय" इति ग्रन्थेन न्यायसुधाया कथभावानिवृत्तिमध्यपातित्वपरतया व्याख्यातम्, नतु विदेवनादीना राजसूयत्वपुरस्कारेण विहितधर्मसन्दशपातित्वपरतया । शास्त्रदीपिकायामपि केषुचिदङ्गेषु राजसूयार्थत्वश्रवणेन राजसूयत्वेन कथभावाकाङ्क्षामुपपाद्य महाप्रकरणेनैषा तदङ्गत्वमुक्तम्, नत्ववान्तरप्रकरणादिति । नहि भाष्यवार्तिकाद्यदर्शिते विदेवनादाना वाचनिकाङ्गसन्दशे शाखान्तरीयत्वकल्पना प्रभवति । अतोऽत्र सवपा नवीननिबन्धकाराणा वाचनिकाङ्गसन्दशपतितत्वे भ्रमएव ॥

न्तरैरपि उदाहरणान्यूह्यानि । एव क्रमयोर्विरोधे सन्निधानेन याज्याद्वयस्य काम्यैन्द्राग्नद्वयाङ्गत्वे अनियमेन प्रसक्ते यथाक्रमपाठादाद्यस्याद्याङ्गत्वम् ।

परमार्थतस्तु—महाप्रकरणात् राजसूयाङ्गत्वसिद्धान्तोऽपि कृत्वाचिन्तयैवाऽत्र युक्त, तैत्तिरीयशाखायामभिषेचनीयप्रयोगमध्ये अभिषेकानन्तर "दिशोऽभ्ययम्राजाऽभूदिति पञ्चाक्षान् प्रयच्छति" "शौन शेपमाख्यापयति" इति विदेवनादीनाम्नायमध्ये बहून्यभिषेचनीयाङ्गानि "अपा नप्त्रे स्वाहोर्जे नप्त्रे स्वाहाऽग्नये गृहपतये स्वाहेति तिस्र आहुतीर्जुहोति" इत्यादीन्याम्नातानि । तेषामुपहोमन्यायेन उत्थाप्याकाङ्क्षायाऽभिषेचनीयेन सहान्वीयमानानामन्तरालेऽभिषेकविदेवनादीना पाठादवान्तरप्रकरणेन महाप्रकरणबाधादभिषेचनीयाङ्गत्वस्यैवापत्ते । आपस्तम्बादिकल्पसूत्रेषु परिमले वेधाद्यर्थभेदादित्यधिकरणेऽप्येवम् । **यत्तु**—अभिषेचनीयोत्तर प्राग्दशपेयाद्विदेवनप्रभृत्यभिषेकान्तधर्माम्नानमादायाभिषेकापकर्ष तदन्तापकर्षन्यायेन विदेवनादीनामपकर्षाभिधान पाश्चमिक तद्भाष्यकारलेखनादस्तु शाखान्तरीयपाठकल्पनया प्रमाणम्, परतु तेषामभिषेचनीयाङ्गत्व तैत्तिरीयशाखादृष्टावान्तरप्रकरणात् नैव वारयितु शक्यम् । नह्यपा नप्त्रे स्वाहा इत्यादिहोमानामभिषेचनीयान्वयायाभिषेचनीयाकाङ्क्षोत्थापनम्, नवा राजसूयाङ्गत्व तेषा कस्यचिदिष्टम् । एवचोत्पवनादिवाक्ये श्रूयमाणमपि राजसूयपद अवान्तरप्रकरणादभिषेचनीयाख्यराजसूयविशेषयागपरमेवेति अल विस्तरेण ॥

अत्र चानुष्ठानसादेश्यस्थले प्रकरणसभावनाया एवाभावात् कदाचित्सभवे पशुसामान्यविध्यधिकरणे तेन प्रकरणबाधस्य वक्ष्यमाणतया एतदपवादात्र प्रकरणबलीयस्त्वोदाहरणम् । एव यथाक्रमपाठस्थले ऐन्द्राग्नादिकर्मभि तुल्यक्रमाणा याज्यानुवाक्यायुगलाना कस्यचिदपि प्रकरण अनाम्नानाद्द्विमन्त्रस्य शुन्धनमन्त्रस्यच दर्शपूर्णमासप्रकरणाम्नातस्यापि अस्ति शुन्धध्वमिति सन्निहितोपसहारियुष्मदर्थविषयमध्यमपुरुषसामर्थ्यात्मकलिङ्गेन विरोधात् दब्धिमन्त्रस्यास्पष्टलिङ्गत्वे नाऽपि प्रकरणविनियोज्यत्वायोगात् यथासङ्ख्यलक्षणक्रमेण सन्निधिनोपांशुयाजे सान्नाय्यपात्रशुन्धनेच विनियोगान्नोदाहर

भावे स्थानादेवाङ्गत्वात् प्रकरणसमवायासभवेन नोदाहरणत्वमित्यभिप्रेत्याह—**एवं प्रकरणस्येति** ॥

प्रयोजन विदेवनाद्यन्तरा सोमाङ्गलोपप्रायश्चित्त पूर्वपक्षे, सिद्धान्तेतु सोमेष्ट्यङ्गलोपप्रायश्चित्त समुच्चयेनेति स्पष्टत्वान्नोक्तम् यत्तु प्रकाशकारै—सिद्धान्ते सोमेष्ट्यङ्गलोपप्रायश्चित्तद्वयर विकल्पत्वमुक्तम्, तदेकतरानुष्ठानेनेतरवैगुण्यपरिहारासभवात् अयुक्तमित्युपेक्ष्यम् । प्रयोजनान्तर कौस्तुभे द्रष्टव्यम्

क्रमसमाख्ययोर्विरोधे पौरोडाशिकसमाख्याते काण्डे समाम्नातस्य शुन्धध्वमिति मन्त्रादे सन्निधानात्सान्नाय्याङ्गत्वम्। नच महाधिकारेण सन्निधिबाध, तस्यापि वाचनिकाङ्गसन्दष्टत्वेन बलवत्त्वात्। नचैव तस्य प्रकरणत्वापत्ति, मन्त्रस्य सिद्धरूपत्वेन लिङ्गाविनियोज्यत्वेन च प्रकरणाविषयत्वात्। सन्निधानस्यापि समाख्यावदपूर्वसाधनत्वलक्षणातात्पर्यग्राहकत्व एव बलाबल न तु विनियोगे। तत्र तूदाहरणान्तर मृग्यम्। एव समाख्ययोर्विरोधे आध्वर्यवमिति सामान्यसमाख्याया याजमानमिति विशेषसमाख्यया बाध। एव ग्रन्तरितव्यन्तरितादिप्रमाणस्य पूर्वे सह विरोधे शेपानेकत्वे च उदाहरणानि कौस्तुभे द्रष्टव्यानि।

स चाय श्रुतिलिङ्गादिबाधोऽप्राप्तबाध। तत्त्व चाङ्गताबोधकलिङ्गादिकल्पयप्रमाणप्रतिबन्धकत्वम्। पूर्वपूर्वप्रमाणेन हि अङ्गत्वेऽवधारिते निराकाङ्क्षत्वादुत्तरोत्तर पूर्वपूर्वप्रमाणकल्पनेव नोदेतीति सोऽयमप्राप्तबाध। एव गृहमेधीये आज्यभागौ यजतीत्यादावपि। अन्यत्र सामान्यवि-

क्रमसमाख्ययोरिति ॥ पौरोडाशिककाण्डे समाम्नातस्य मन्त्रस्य लिङ्गदर्शपूर्णमासाधिकाराभ्या दार्शपौर्णमासिकपात्रशुन्धनार्थत्वेन सामान्यतोऽवगतस्य विशेषजिज्ञासाया समाख्यया पुरोडाशाङ्गत्वे तत्साध्याग्नेयादियागीयोलूखलमुसलजुह्वादिपात्रप्रोक्षणाङ्गत्वे च प्रसक्ते सन्निधानात् सान्नाय्यपात्र शुन्धनाङ्गत्वम् ॥

अत्रच पौरोडाशिकशब्दो न्यायसुधाकृता 'अधिकृत्य कृते ग्रन्थे' इत्यनुवर्तमाने 'पुरोडाशात् ठक्' इति स्मृतेष्ठगन्तत्वेन व्युत्पादित, तदयुक्तम्, अधिकृत्यत्यधिकारे तादृशस्मृतेरनुपलम्भात्। अत एतदपरितोषेण यत् ' तस्य व्याख्यान इति व्याख्यातव्यनाम्न" इत्यधिकारे "पौरोडाशपुरोडाशात् ष्ठन्" इति पठितसूत्रविहितष्ठन्प्रत्ययान्तत्वेन व्युत्पादन सोमनाथेन कृत तदेव युक्तम्। सभवतिच "तस्य व्याख्यान' इत्यत्र व्याख्यायते अनेनेति व्याख्यान इत्यर्थस्य तथा द्वितीयेच सूत्र पौरोडाशा पिष्टपिण्डा तत्सम्कारको मन्त्र पौरोडाश तस्य व्याख्यान तत्र भवो वा पौरोडाशिक इत्यस्य काशिकायाम् दर्शितत्वात् व्याख्यानशब्दस्य प्रतिपादनपरत्वावगते तादृशप्रतिपादनरूप व्याख्यान येन अध्यायेन काण्डेन वा क्रियते तत्परत्वमतश्च काण्डस्य पुरोडाशमन्त्रप्रतिपादकत्वेऽपि तस्य बाध एवेत्यथ ॥

मन्त्रस्येति ॥ तथाच यद्यपि सन्निध्यपेक्षया महाप्रकरण बलवत्, तथापि अवान्तरसन्दंशेनाकाङ्क्षोत्तेजनादवान्तरसन्निधानस्य तदपेक्षया प्राबल्यात्तद्बाव इत्यर्थ। **नतु विनियोग इति** ॥ लिङ्गेनैव विनियोज्यत्वात् इति शेष। एवच यावत्समाख्यामुपलभ्य नूनमनयो प्रकृतिप्रत्ययाभिहितयो पुरोडाशकाण्डयोरस्ति सबन्ध इत्यनुमाय काण्डान्तर्गतमन्त्रस्य पुरोडाशस्यच सबन्ध कल्पयित्वा तद्वारा आग्नेयाकाङ्क्षाकल्पनापरश्रुत्या श्रुति कल्पयित्वा आग्नेयापूर्वसबन्ध विज्ञाय लक्षणया तदपूर्वसाधनीभूतपात्रशुन्धनाङ्गत्व कल्प्यते, तावदिध्म बर्हि सपादनमुष्टिनिर्वापयोरन्तरालभूतो देश सान्नाय्यपात्रशुन्धनविधे प्रत्यक्ष इतीध्मबर्हिर्निर्वापविषयमन्त्रानुवाकयो मध्यमे अनुवाकेऽस्य पठितत्वेन क्लृप्तसन्निधानेन सान्नाय्यपात्रोपस्थित्या तदपूर्वसाधनत्वलक्षणया तत्रैवाकाङ्क्षादिपरम्परया श्रुतिकल्पनया लिङ्गेन तदीयपात्रशुन्धनाङ्गत्वम् ॥ नच पौरोडाशिकपात्रशुन्धनार्थत्वाभावे समाख्याया निरालम्बनत्वम्, तत्काण्डगतसान्नाय्ययागाद्यादे पुरोडाशसबन्ध इव इहापि भूम्ना कृत्स्न काण्डे तद्व्यपदेशोपपत्तेरिति भाव ॥ **वस्तुतस्तु** —"देवयज्याया एवेनानि शुन्धती" त्येव तैत्तिरीयब्राह्मणे वाक्येनैवाहत्य विनियोगात्तत्र सन्निधेनवा समाख्यया विनियोजकत्वमिति कौस्तुभे द्रष्टव्यानीति तान्यपीह विस्तरभयात् नोच्यन्ते, मूले तु बाधितबाध्यदोर्बल्यस्य सुज्ञातत्वान्नोक्तानि ॥

एव विनियोजकप्रमाणाना श्रुत्यादीना मध्ये—"बाधिकैव श्रुतिर्नित्य समाख्या बाध्यते सदा। मध्यमाना तु बाध्यत्व बाधकत्वमपेक्षये" ति वार्तिकोक्तरीत्या बाध्यबाधकभावे पर्यवसिते ननु लिङ्गादे सन्यप्रवृत्तिकत्वेन श्रुतिसत्त्वे अङ्गत्वबोधकत्वानुपपत्ते अप्रसक्तस्य विनियोगस्य कथ बाध इत्याशङ्का निरसितु सर्वत्र बाधस्यैकरूप्याभाव सूचयन्नुपपादितबाधस्य स्वरूप दर्शयति—**सचायमिति** ॥ **पूर्वपूर्वप्रमाणेनेति** ॥ ततश्चेन्द्राङ्गत्वमप्राप्तमेव बाध्यते, कल्पनामूलोच्छेदादित्यर्थ ॥

कथ तर्हि दशमेऽप्यप्राप्तबाधनिरूपणमित्याशङ्कामुत्सर्गत तत्र प्राप्तबाधनिरूपणात् क्वचिदेव प्रसङ्गतोऽप्राप्तबाधनिरूपणेऽपि न क्षति, दशमे प्राप्तबाधस्यैव निरूपणमिहाप्राप्तबाधस्यैवेति कुलधर्म मानाभावे। निरस्यति—**एवमिति** ॥ क्लृप्तोपकाराज्यभागपुनर्विधाना विहिताभ्यामाज्यभागाभ्यामेव क्लृप्तोपकारतया निराकाङ्क्षीकृते गृहमेधीये प्रयाजादिजन्योपकारानाकाङ्क्षणात् तत्प्रापकातिदेशप्रतिबन्धात् अप्राप्तबाध एव गृहमेधीय इति भाव ॥

अन्यत्र त्विति ॥ यथा सामान्यशास्त्रप्राप्त आहवनीयो विशेषशास्त्रविहितपदेन बाध्यते। यथावा नित्य पाञ्चदश्य वैश्यनिमित्तकसाप्तदश्येन बाध्यते। आदिपदेन प्राकृत कुशादि वैकृतै शरै स्थानापत्त्या बाध्यते इत्यादयो वार्तिकोक्तेतरबाधा सगृहीता। तत्र प्राप्तबाध इत्यर्थ ॥ **ननु** प्राप्तबाधे सामान्यशास्त्रादिना प्राप्तस्य कथ बाध? नह्यत्र नद रजतमित्यादिवत् मिथ्यात्वरूपो बाध सभवति, सामान्यशास्त्रस्यापि निर्दुष्टत्वेन तज्जन्यबोधस्य दोषाजन्यतया मिथ्यात्वायोगात्, यदितु करणनिष्ठदोषाभावेऽपि वस्तुत करणे विशेषातिरिक्तविषयकत्वेन विद्यमाने विशेषादर्शनकृतप्रमादरूपप्रमातृदोषेण प्रमातु भ्रमरूपतद्विषयकत्वबोधोपपत्तौ विशेषदर्शनेन तन्मिथ्यात्वोपपत्तिरित्युच्येत, तदा श्रुतिलिङ्गादिष्वपि गार्हपत्याङ्गतारूपविशेषादर्शने प्रमातु लिङ्गमात्रदर्शनेन श्रुतिकल्पनद्वारे-

शेषनित्यनैमित्तिकभावादौ प्राप्तबाध । क्लृप्तस्य बोधकस्य विशेषविषयताप्रतिबन्धकत्वम् । सामान्यशास्त्रादेर्हि विशेषशास्त्रादिना पदहोमादिविषयतामात्र प्रतिबध्यते, नतु सामान्यशास्त्रमपि, तस्य क्लृप्तत्वेनाकल्पनीयत्वात्, होमान्तरेष्वप्याहवनीयाभावापत्त्या मिथ्यात्वस्यापि कल्पयितुमशक्यत्वाच्च।

अतएव येन सामान्यशास्त्रमेव पूर्वमालोचित तस्य विशेषादर्शनजनितभ्रम एव विशेषविषयको विशेषशास्त्रेण बाध्यते। एव यत्रापि न तौ पशौ करोती" त्यादौ शास्त्रप्रापकस्य निषेधस्तत्रापि प्रापकशास्त्रस्य यद्यपि निषेधस्य प्राप्तिसापेक्षत्वेनोपजीव्यत्वादत्यन्तबाधानुपपत्तेर्विशेषविषयत्वमावश्यकम्, तथापि तत्र विकल्पाङ्गीकारात्तदभावपक्षे विशेषविषयत्वप्रतिबन्धान्नोक्तलक्षणाव्याप्ति । यथा च तत्र रागप्राप्तनिषेधवत् भ्रान्तिप्राप्तस्य बाधमङ्गीकृत्य न विकल्पस्तथा कौस्तुभे द्रष्टव्यम्। वक्ष्यते चात्रापि दशमे । अत सिद्ध बाधस्य द्वैविध्यम् ॥ ३ ॥ ४१ ॥ इति सप्तमं बलाबलाधिकरणम् ॥

न्द्राङ्गताविषयकत्वभ्रमस्य सभवेन सर्वत्रैव प्राप्तबाधत्वापत्ते कथमप्राप्तबाधत्वमित्याशङ्कानिरासायाह-**तत्त्वं चेति ॥ तस्य क्लृप्तत्वेनेति** ॥ नहि श्रुतिलिङ्गादिषु लिङ्गादिकल्प्या श्रुति क्लृप्ता, तस्या प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे नियमेनाकल्पनेन तदभावात्, कदाचित् कल्पिताया अपि तस्या प्रत्यक्षश्रुत्या मिथ्यात्वस्यैव कल्पनाच्च । [illegible] क्लृप्तत्वेनाऽकल्पनीयत्वान्मिथ्यात्वकल्पने होमान्तरेष्वाहवनीयाभावापत्तेस्तत्कल्पनायोगात् सामान्यशास्त्रे विशेषशास्त्रादिना विशेषविषयतामात्रप्रतिबन्धाच्छ्रुतिलिङ्गादिवैषम्येण प्राप्तबाधत्व युक्तमित्यर्थ ॥

बाध्यत इति ॥ येनच पदशास्त्रमेव प्रथमतो दृष्टम् तस्य पदविधानेन चरितार्थस्याहवनीयशास्त्रापेक्षाभावात् पश्चादवगम्यमानेन सामान्यशास्त्रेण भ्रमासभवान्न विशेषदर्शनात् तन्निवृत्ति विशेषादर्शनाभावेन भ्रमकारणाभावात् । अतएव तदा सामान्यशास्त्र तद्व्यतिरिक्तविषयता झटित्येव प्रतिपद्यते । येनतु सामान्यशास्त्र पूर्वमाकलित तस्य सामग्रीसत्त्वादुत्पन्नस्य भ्रमस्य विशेषदर्शनान्निवृत्ति, तदनन्तर तद्व्यतिरिक्तविषयत्व पश्चादेवावगम्यते । अतोऽर्थत तस्य बाध फल सिध्यतीत्यर्थ ॥

ननु—एव तर्हि यत्र "न तौ पशौ करोती" त्यत्र बाध एव नास्त्यन्यत्र यस्यानिर्देशशास्त्रस्य प्रथमालोचन तस्य विशेषादर्शनसहकृतप्रापकशास्त्रादाज्यभागयोरपि भ्रान्तिप्राप्तिमालोच्य निषेधशास्त्रावगमोपपत्त पश्चाद्विशेषदर्शने सति प्रापकशास्त्रस्य तद्व्यतिरिक्तविषयत्वकल्पनरूपस्य बाधस्य सभवेऽपि यदा निषेधशास्त्रस्यैव प्रथमालोचन तदा तदालोचनोत्तर निषेध्यप्राप्त्यपेक्षया सामान्यशास्त्रालोचनात् तेनच विशेषदर्शनसत्त्वेनाऽऽज्यभागभ्रान्तिजननायोगात् निषेधपर्यवसानानुपपत्तऽवश्य प्रापकशास्त्रस्याऽऽज्यभागप्रमाजनकत्वमेव निषेधायाऽभ्युपगन्तव्यम् । तस्मात् शास्त्रप्राप्तनिषेधे प्रमारूपाया एव प्राप्तेरभ्युपेयत्वात् अतएव तादृशस्थले मीमासक विकल्पाङ्गीकारात् कथ प्राप्तबाधत्वावच्छेदेन प्रापकशास्त्रस्य बाधकशास्त्रेण स्वविषयकताप्रतिबन्धेन तल्लक्षणसभव इत्याशङ्कानिरसितुमाह—**एवं यत्रापीति** ॥ समाधत्ते—**तथापीति** ॥ यत्राऽत्र प्रमारूपत्र प्राप्ति अतएव विकल्पाङ्गीकारात् यस्मिन् पक्ष आज्यभागयोरभाव तस्मिन् पक्षे निषेधशास्त्रस्य तदुपजीव्यत्वेन तत्प्रतिबन्धकत्वासभवेऽपि सामान्यशास्त्रस्य विशेषविषयताप्रतिबन्धात् लक्षणस्य नाव्याप्तिरित्यर्थ ॥

ननु अनया रीत्या विशेषशास्त्रेण बाधेऽपि सामान्यशास्त्रत प्रमारूपप्राप्तिमादाय विकल्पापत्तिरित्यत आह—**यथा चेति** ॥ तच्चोपपादित प्राक् । रागस्य न तावद्बलवदनिष्टा[illegible] प्रवृत्तिप्रति प्रतिबन्धकत्वकल्पनेन तदभावस्यैव तत्कारणत्व कल्पनया प्रवृत्त्युपपत्ते तदसभवात् । यत्रत्विष्टसाधनत्वांशे प्रमाजनकत्व तस्य निषेधावगतानिष्टसाधनत्वेन विरोधाभावादेव न तदंशे बाधकत्वम् । या तु तत्र सामग्रीसत्त्वे प्रवृत्ति सा सामर्थ्याभावे पर न जायते इति दैववशसपन्न निषेधस्य बाधकत्व रागप्राप्तनिषेधस्थले इति न विकल्प । तथा इहापि विशेषादर्शनजनितेष्टसाधनत्वस्य भ्रमस्य विशेषदर्शनेनापनयेऽप्यात् पदहोमे आहवनीयेष्टसाधनताज्ञानस्यापनये सामर्थ्याभावादेव नाहवनीये प्रवृत्ति प्रवृत्तिश्च पद इति सामर्थ्याभावसंपादनेन स्ववशसपन्नप्रवृत्तिप्रतिबन्धकत्वम्। निषेधे तु प्राप्त्युपजीव्यत्वान्न भ्रमत्वमिति विकल्प इत्यर्थ ॥

एव श्रुत्यादाना परस्यैव दौर्बल्यम् पूर्वस्य प्राबल्यम् । तथा परस्य प्रत्यक्षत्वे पूर्वस्यानुमानिकत्वे यथा वा परस्यात्यन्तानर्थक्ये । तत्र "यत्र पुन श्रुतिरानुमानिकी लिङ्ग प्रत्यक्ष तत्र कथ यथा स्मृतिवैदिकलिङ्गविरोधे तत्र स्मृते मूलान्तरमपि सभाव्यते ननु लिङ्गस्येति तदेव बलवदित्यनुसर्तव्यम्। दुर्बलस्यापि प्रमाणस्य यदि कश्चिदनर्थक ततो विपरीतो बाधो योजयितव्य" इति वार्तिकोक्तरीत्या परस्य प्राबल्येऽप्यप्राप्तबाधत्वमेवेत्यभिप्रेत्योपपादितम् । बाधद्वैविध्यमुपसंहरति—**अत. सिद्धमिति** ॥ अत्रच प्रत्यक्षलिङ्गेन आनुमानिकश्रुतिबाधे मातुलकन्यापरिणयनमुदाहृत न्यायसुधाकृता। तद्दूषण कौस्तुभे स्मृतिपाद एव कृत द्रष्टव्यम्। उदाहरणान्तर तु मृग्यम् । आनर्थक्यहेतुकविपरीतप्राबल्योदाहरण वार्तिके कौस्तुभे च द्रष्टव्यम्। प्रयोजन स्पष्टत्वात् नोक्तम् ॥

संप्रदायस्य रक्षार्थ यावद्बुद्धिबलोदयम् ।
बलाबलविचारान्ता व्याख्याता भाट्टदीपिका ॥
इति सप्तमं बलाबलाधिकरणम् ॥

(८ अधिकरणम् ।)

अहीने वा ॥ एव विरोधे बलाबल निरूप्याधुना विरोध एव क्वास्ति क नास्तीति चिन्तार्थ उत्तर प्रपञ्चो याबदध्यायसमाप्ति । ज्योतिष्टोमे उपसदो विधाय "तिस्र एव साह्नस्योपसदो द्वादशाहीनस्ये"ति श्रुतम् ।

तत्र द्वादशत्व किं द्वादशाहे निविशते, प्रकरण एव वेति

अज्ञानतिमिरध्वसि सत्यज्ञानप्रकाशकम् ।
सर्वाभीष्टप्रद नौमि श्रीरूप सुन्दर मह ॥ १ ॥

यो वेदशास्त्रार्णवपारदृश्वा
यज्ञादिकर्माचरणेऽतिदक्ष ।
सदाशिवाराधनशुद्धचित्त
स्त वालकृष्ण पितर नमामि ॥ २ ॥

श्रीखण्डदेव प्रणिपत्य मद्गुर
मीमासकस्वान्तसरोजभास्करम् ।
अत्यन्तसक्षिप्तपदार्थतत्कृतो
प्रभावलीटिप्पणमातनोम्यहम् ॥ ३ ॥

यद्यप्यत्र गुरो कृतावपि मया क्षुद्राप्यते काचना-
सभूतिस्तदपि प्रचारचतुरे नेपा पुरोभागिता ।
किंतु क्ष्मातिलका कुशाग्रधिषणा सिद्धान्तवद्धादरा
मद्वाक्य परिहृत्य तत्कृतिमलकुर्वन्त्विय मे मति ॥ ४ ॥

अत्र च बलाबलाधिकरणसमाप्तिपर्यन्त मया कृतेन मीमासाकौस्तुभेन ग्रन्थेन प्रायशस्तदधिकरणसमाप्तिपर्यन्त भाट्टदीपिकाव्याख्याकृतार्था जाताऽस्ति । अतस्तदन्तमुपेक्ष्याग्रे तद्व्याख्यान कर्तव्यमित्येव पूज्यपादानामेवाज्ञया "अहीनो वा प्रकरणाद्गौण" इत्यारभ्य टिप्पणमारभ्यते ॥

ननु "अथात शेषलक्षणम्—" इत्यध्यायादिसूत्रे क शेष ? केन हेतुना शेप ? कथ च विनियुज्यते ? श्रुत्यादीनि च विनियोगे कारणानि, तेषा च बलाबलचिन्तेति पञ्चानामेव शेषप्रकाराणामध्यायार्थत्वेन प्रतिज्ञानस्य वार्तिककृतोक्तत्वात् बलाबलाधिकरणसमाप्तिपर्यन्त च प्रतिज्ञाताध्यायार्थस्य कृत्स्नस्यापि निरूपितत्वादुत्तरचिन्ताजातस्य पूर्वलक्षणानाक्रान्तत्वेन लक्षणासङ्गति लक्षणान्तरोपादकत्व चापद्येतेत्याशङ्कापरिहाराय बलाबलचिन्ताविषयत्वेन सङ्गति दर्शयति—**एवमिति ।** पूर्वाधिकरणोपपादितप्रकारेण श्रुतिलिङ्गादीना विरोध इत्यर्थ । **अधुनेति ॥** विरोधविषयस्यैव बलाबलचिन्ताविषयत्वात् विरोधविषय एवावसरलाभात्पूर्वाधिकरणोपपादितबलाबलसिद्ध्यर्थ निरूप्यते । अतएव विरोधश्च क्वास्ति क नास्तीत्यपि प्रतिज्ञात भाष्यकृता । एव चैतदध्यायार्थनिरूपणस्यापर्यवसानात् न चतुर्थलक्षणारम्भस्यावसर । नचास्य लक्षणान्तरारम्भकत्वमित्यर्थ ॥

उत्तरप्रपञ्च इति ॥ अध्यायसमाप्तिपर्यन्त केषुचिदधिकरणेषु विरोधविषयपरिहारेऽपि न सर्वस्याध्यायस्य विरोधविषयशोधकत्वमिति करिष्यमाणस्य सर्वस्य विचारस्य कथ लक्षणसङ्गतत्वम् ? इत्याशङ्कानिरासाय प्रपञ्चपदोपादानम् । तथाच "अहीनो वा—" इत्याद्यधिकरणद्वये श्रुत्या सह प्रकरणस्य विरोधौ जाघन्याधिकरणप्रभृति पादसमाप्तिपर्यन्त तस्य वाक्येन सह तौ, निवीताधिकरणे पुन श्रुत्या सह, उपवीताधिकरणे लिङ्गेन सह, तत षड्भिर्ध्यनुवादचिन्ता प्रासङ्गिक्य । तत कर्त्रधिकरणे पुन श्रुत्या सहेत्यादिरूपेण विरोधविषयचिन्ताप्रसङ्गेनापि करिष्यमाणविचारस्य तस्यैव प्रपञ्चरूपण करणान्नासङ्गतत्वमिति भाव ॥

अत्र बहुपु भाष्यपुस्तकेपु यद्यपि साह्नपदघटितमेव विषयवाक्य लिखित दृश्यते तथापि भाष्योदाहृताग्निष्टोमपदघटितवाक्यापेक्षया साह्नपदघटित वाक्य शाखान्तरीयमप्यत्रोदाहरणमिति न्यायसुधाया लेखनात् "तिस्र एवाग्निष्टोमस्योपसदो द्वादशाहीनस्ये"त्येव भाष्यपुस्तकपाठ साप्रदायिक । साह्नपदघटितस्त्वपपाठ इति निश्चये सति भाष्योदाहृतमेव विषयवाक्यमुदाहर्तुमुचितम्, तथापि एकेनाह्ना समाप्यमानत्वेन स्तुतिसभवोपपादनयुक्तेरविकृत्वेन वक्ष्यमाणाया भाष्योदाहृतवाक्येऽसभवात् तल्लाभाय वार्तिककृता साह्नपदघटितमेव वाक्यमुदाहृत स्वयमप्युदाहरति—**ज्योतिष्टोमे इति ॥**

प्रकरणेन सह विरोध दर्शयितु प्रकरणसद्भावो ज्योतिष्टोमे इत्यनेन दर्शित । **उपसदो विधायेति ॥** तैत्तिरीयशाखाया षष्ठाष्टके "यदुपसद उपसपद्यन्ते भ्रातृव्यपराणुत्यै—" इति सिद्धवन्निर्देशकत्वे विधौ लाघवादेकोपसदिष्टिविधिरेव कल्प्यते । इतरथा बहुवचनबलात् त्रित्वविशिष्टोपसद्विधिकल्पनेऽग्रे "तिस्र उपसद उपैति—" इत्याम्नातविधिना "षट् सपद्यन्ते" इत्यर्थवादसहितेन विहितस्य त्रित्वस्य प्रत्येक तिसृषु निवेशापत्त्या नवसङ्ख्यात्वात् षट्त्वेन सस्तवानुपपत्ते । अत अर्थवादगतम् "उपसद" इति बहुत्वमग्निसोमविष्णुरूपदेवताभेदेन अभ्यस्यमानाया एकेष्टेरभ्यासत्रित्वमादाय समर्थनीयमित्यभिप्रायेण स्वयमपि त्रित्वविधे प्रागुपसद इति बहुवचनमुपात्तम् ॥ अत्र द्वादशत्व प्रकरणे निविशते ? उत अहीनात्मकद्वादशाहे ? इति मुख्यसशयहेतुभूतानि तदर्थ अहीनश्रुत्या प्रकरणेन सह विरोधोऽस्ति न वा इत्यादिसशयान्तराणि प्राचा ग्रन्थेषु दर्शितानि । तत्रैव सशयान्तराणा प्रदर्शनेऽनवस्थापत्तेस्तान्युपेक्ष्य मुख्यमेकमेव सशय दर्शयति—**किं द्वादशाहे इति ॥** पूर्वपक्षकोटे पूर्व सिद्धान्तकोटिप्रदर्शन तत्सूत्रोपात्तवाशब्दार्थविवक्षया सिद्धान्तोपक्रमता ज्ञापनाय । तथा चोपसद्द्वारा द्वादशाहे प्रकरण एव वेत्यर्थ । वक्ष्यमाणपूर्वपक्षोपपादनरीत्या त्र्युपसत्त्वस्य ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेऽविवादान्न चिन्ताविषयत्वमित्यभिप्रेत्य, तत्र द्वादशत्वमित्युक्तम् ॥

चिन्ताया, त्रित्वस्य तावदुपसदनुवादेन विहितस्य वाङ्नियमन्यायेन स्वापूर्वसाधनीभूतोपसदर्थत्वादुपसदा च प्रकरणाज्ज्योतिष्टोममात्राङ्गत्वावगते साह्नपद अह्ना समाप्यमानत्वात्तदनुवादमात्र न तूद्देश्यविशेषण, वाक्यभेदाद्वैयर्थ्याच्च। अतश्च तद्वदेव द्वादशत्वमपि तदनुवादेन विधीयमानमुपसदर्थमेव।

न च तस्याहीनोद्देशेन विधि उपसदुपसर्जनत्वेन श्रुतस्य तस्याहीनसबन्धानुपपत्ते, तस्यावृत्त्या द्वादशत्वोप-

वाङ्नियमन्यायेनेति ॥ यथा "यावत्या वाचा कामयेत तावत्या दीक्षणीयायामनुब्रूयात्" इति विहितस्य वाङ्नियमस्य ज्योतिष्टोमापूर्वस्य फलवत्त्वेऽपि विप्रकृष्टत्वात् सन्निहितदीक्षणीयापूर्वार्थत्वेऽयानर्थक्यपरिहारात् दीक्षणीयापदाम्नानाच्च दीक्षणीयार्थत्वम्, एव त्रित्वस्याप्युपसदर्थत्वमित्यर्थ। **अह्ना समाप्यमानत्वादिति** ॥ "त सहैवाह्ना सस्थापयति" इत्यर्थवादे एकेनाह्ना समाप्यमानत्वस्य दर्शितत्वादित्यर्थ ॥ स्वमते षष्ठ्यर्थस्यापि भावनायामेवान्वयात् साह्नस्येति पदस्योपसत्पदार्थेऽन्वये वाक्यभेदसभवेऽपि प्राचा मते तस्य तत्रान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् न वाक्यभेद इत्यतो दूषणान्तरमाह—**वैयर्थ्याच्चेति** ॥ **एतेन**—साह्नपदेन ज्योतिष्टोमोऽभिधीयत इति त्र्युपसत्त्व तावत्तदङ्गमिति साह्नपदभरेण ज्योतिष्टोमाङ्गत्व प्राचा ग्रन्थेषूपपादितम्—**अपास्तम्**, वैयर्थ्यात्, वाङ्नियमविरोधाच्च। **नच**—एतावता साह्नवाक्ये उपसत्पदस्योद्देश्यसमर्पकतातात्पर्येणोपसदङ्गत्व पूज्यपादानामभिप्रेतमिति—**भ्रमितव्यम्** उपसद्विधानानन्तरमेव त्रित्वविधेराम्नानादवान्तरप्रकरणेनैवोपसदङ्गत्वोपपत्तरुपसत्पदवैयर्थ्यस्य समानत्वेनानुवादत्वस्यैव साह्नपदवत् युक्तत्वात्। अत साह्नपदमुपसत्पद चानुवादपरे इति भाव ॥

तद्वदेवेति ॥ यथा—भाष्योदाहृतान्निष्टोमवाक्येन त्र्युपसत्त्व ज्योतिष्टोमीयोपसदङ्ग नि सन्दिग्धम्, एव साह्नपदघटितवाक्येनापाति न चिन्ताविषयत्वमिति दृष्टान्ततयोपादानेन सूचितम्। तदनुवादेनेत्यत्र तच्छब्द उपसत्पर। अहीनास्मद्द्वादशाहोद्देशेन द्वादशत्वविधिमिति भाष्यकारीय सिद्धान्तमनद्य पूर्वपक्षी दूषयति—**नच तस्येति** ॥ किमहीनोद्देशेन साक्षादेव द्वादशत्वस्य विधि? उत उपसद्द्वारा वा? इति विकल्प्य, आद्य पक्ष दूषयति—**उपसदुपसर्जनत्वेनेति** ॥ द्वितीय निरस्यति—**द्वादशाहप्रकरणपठितेति** ॥ वाक्य इति शेष। **त्रित्वेन विकल्प इति** ॥ एतच्च पूर्वपक्षे विकल्पाभिधान त्रित्वविधिमङ्गीकृत्य सभवाभिप्रायेण द्रष्टव्यम् ॥ **वस्तुतस्तु**—यथा वार्तिककारमते सिद्धान्ते वाक्यान्तरप्राप्तद्वादशत्व त्रित्वस्तुत्यर्थमनूद्यत इति न विधिद्वयाङ्गीकारकृता वाक्यभेद। तथा द्वादशत्वविधिपक्षे तदन्तगतत्वेनक रणान दृवि वत, तित्र' इत्यस्यानुवादत्वम् न

पत्तेश्च, द्वादशाहप्रकरणपठितवाक्यान्तरेण तस्य तत्र प्राप्तत्वाच्च। अतोऽस्यापि त्रित्वेन विकल्प। अहीनपद च न हीयत इत्यादिव्युत्पत्त्या नञ्समासमङ्गीकृत्य ज्योतिष्टोमानुवादकम्। सर्वे ह्यन्ये क्रतवो विकृतित्वादेनमपेक्षमाणा न जहति।

अथ नाय नञ्समासस्तथात्वे तस्य तत्पुरुषत्वात् तत्पुरुषे "तुल्यार्थतृतीयासप्तम्युपमानाव्ययद्वितीयाकृत्या" इति स्मृत्या प्रकृत्या पूर्वपदमित्यनुवृत्तिसहितया अव्ययाख्यस्य नञ पूर्वपदस्योदात्ताख्यप्रकृतिस्वरत्वविधानादाद्युदात्तत्वा-

स्तुत्यर्थमुपादानमित्यस्यार्थस्यापि पूर्वपक्षे उपपादयितुमशक्यत्वात् नाष्टदोषदुष्टो विकल्पोऽपि इति—ध्येयम्।

प्रकरणे निवेश इति पूर्वपक्षे अहीनपदानुवादानुपपत्तिं परिहरति—**अहीनपदं चेति** ॥ अहानिरूपगुणयोगेनाहीनपद नञ्समासान्त सत् ज्योतिष्टोमानुवादकम्। अहानिरूपगुणयोगश्च न हीयते कुतश्चित् इति कर्मकर्तरि निष्ठाप्रत्ययात्, अथवा य सर्वे क्रतवो न जहाति इति कर्मणि निष्ठाप्रत्ययात्, अथवा योऽन्यान्न जहाति इति कर्तरि निष्ठाप्रत्ययात्, अथवा केनचिदपि नाय हीयत इति कर्मनिष्ठाप्रत्ययात् इति व्युत्पत्तिचतुष्टयेन सभवतीति सौत्र गौणपदमहानिरूपगुणयोगपरतया व्याख्यातु वार्तिकदर्शितव्युत्पत्तिचतुष्टयमध्ये न हीयत इत्यनेन व्युत्पत्तिद्वयमित्यादीत्यादिपदेन च व्युत्पत्तिद्वय दर्शितम् ॥ अत्र भाष्यकारेण दक्षिणया क्रतुफलेन वा न हीयते इत्यहीन इति दक्षिणादिकृताहानिगुणयोगप्रदर्शन कृतम्, तद्दूषयितु व्युत्पत्तिचतुष्टयेऽपि साधारण्येनाहानिरूपगुणयोगान्तर दर्शयति—**सर्वे ह्यन्ये इति** ॥ दक्षिणाक्रतुकरणयोरनुपस्थितत्वात् कथचिदुपस्थितावपि सहस्रदक्षिणेभ्य क्रतुभ्यो विकारभूतोक्थ्यादिकरणेभ्यश्चाग्निष्टोमसस्थाकस्य न्यूनत्वाद्दक्षिणादिकृताहानिगुणयोगो भाष्योक्तो न युक्त, किंतु सर्वे ह्यन्ये क्रतवो विकृतित्वादेनमपेक्षमाणा न जहति, अतोऽस्य कृत्स्नविधानत्वात् सर्वप्रकृतित्वाच्च सर्वतो वाऽहानिरिति साक्षात्पादुपस्थितसोमयागान्तरापेक्षयवाहानिरूपो गुणयोगो द्रष्टव्य इति भाव ॥

सिद्धान्तवादी शङ्कते—**अथेति** ॥ **उदात्ताख्यप्रकृतिस्वरेति** ॥ **अयमर्थ**—"निपाता आद्युदात्ता" इति सूत्रेण सर्वनिपातसाधारण्येनाद्युदात्तस्वरविधानात् नञोऽपि निपातत्वेनाद्युदात्तस्वरस्तस्य प्रकृतिस्वरो भवति, स एव च तत्पुरुषसमासेऽपि पूर्वसूत्रेण विहित इत्यहीनपदान्तर्गतप्रथमाकारे आद्युदात्तस्वरे सति "अनुदात्त पदमेकवर्जम्" इति सूत्रेणैकस्मिन्पदे एकस्य चोदात्तत्वे सत्यपरयोरनुदात्तत्वविधानात् हीकारगतेकारस्यानुदात्तस्वरे सति "उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित" इति सूत्रेणोदात्तात्परतो विद्यमानस्यानुदात्तस्य स्वरितत्वविधानात्स्वरितत्वापत्ति, इष्यते तु मध्यभूत ईकार उदात्त। तस्यानुपपत्ति पूर्वपक्षे इति। अतो मध्योदात्तत्वानुरोधात्स्वप्र-

पत्ते, अपि तु मध्योदात्तत्वा'दह्न ख क्रतौ' इति स्मृत्या 'तस्य समूह' इत्यनुवृत्तिसहितया अह शब्दस्य क्रतुसमूहवाचि—खप्रत्ययान्तत्वविधानात्तस्य च "आयनेनीयीयिय फढखछघां प्रत्ययादीनामि"ति स्मृत्येनादेशविधानात् अय शब्द खप्रत्ययान्त । तथात्वे "आद्युदात्तश्चे"ति सूत्रात् प्रत्ययादेरीकारस्योदात्तस्वरसिद्धि ।

नचेकारस्येनादेशावयवत्वात् कथ खप्रत्ययावयवत्वमिति वाच्यम्, आयनादिपूपदेशिवद्वचन स्वरसिद्ध्यर्थमिति स्मृत्या प्रत्ययस्वरसिद्ध्यर्थ ईनादेशस्यापि प्रत्ययोपदेशकालत्वरूपोपदेशिवद्भावस्य विहितत्वात । अतो नाय नञ्समास इति चेत्,

तथापि प्रकरणानुरोधादहीनशब्दस्य ज्योतिष्टोमे बहुदिनकत्वसादृश्येन गौणतयोपपत्ति । वस्तुतस्तु अह साध्यक्रतुसमूहत्वस्य शक्यतावच्छेदकस्य ज्योतिष्टोमेऽप्यभ्यास-

समूहात्मकस्य सत्त्वादहीनशब्दस्य मुख्यवृत्त्यैवानुवादत्वोपपत्तिरिति प्राप्ते—

आम्ना तावदहीनपद, एवकार एव तावत् त्रित्वातिरिक्तसङ्ख्याया साधनत्वाभावमनुवदन् द्वादशत्वेन न विकल्प सहते । किचैव प्रकरणादेव त्रित्वद्वादशत्वयोर्ज्योतिष्टोमसबन्धोपपत्ते साह्नाहीनशब्दयोर्द्वयोरपि वैयर्थ्यप्रसङ्ग । अस्मिन्मते तु एकेन अह्ना समाप्यमानत्वेन स्वल्पकर्मण स्वल्पैव सङ्कोचितेति औचित्येन स्तुतिपरतया साह्नशब्दस्य न वैयर्थ्यम् । किच द्वयो सङ्ख्ययोरेकार्थत्वेन विधौ शब्दभेदो न युज्यते । अतोऽहीनपद साह्नादर्थान्तरपरमित्यप्यविवादम् ।

युक्तचैतत्—'तस्य समूह' इत्यनुवृत्तिसहितया 'अह्न ख क्रता'विति स्मृत्या वैदिकप्रयोगाच्च अह समूहसाध्यक्रतुविशेषत्वस्यैव सत्रादिव्यावृत्तस्य यजनिचोदनाचोदितसुत्यास-

त्ययान्त सन्द्वादशाहपर एवाहीनशब्द इत्युपपादयति—**अपि त्विति** ॥ मध्योदात्तत्वादिति पञ्चम्यन्तमय शब्द खप्रत्ययान्त इत्यनेनान्वयी । खप्रत्ययान्तत्वोपपादनार्थम् "अह्न ख क्रतौ" इत्यादिपञ्चम्यन्तद्वयमिति योज्यम् ॥ **उपदेशिवद्भावस्येति** ॥ **अयमर्थः**—एतदभावे हि खप्रत्ययोत्पत्तिवेलायामेव तस्यैव प्रत्ययत्वात् "प्रत्यय" "परश्च" "आद्युदात्तश्च" इति सूत्रेणेनादेशकरणात्प्राक् खप्रत्ययान्तर्गतस्याकारस्याद्युदात्तत्वप्राप्ते, पश्चाद्व्यञ्जनीभूतस्य 'ख' इत्येतन्मात्रस्येनादेशेऽपि तत्स्थानिनि व्यञ्जने स्वरस्यैवाभावात् नोदात्तस्वर ईनादेशान्तर्गतेकारस्य प्रत्ययत्वेन प्राप्नुयात्, किंतु नकारोत्तराकारस्य प्रत्ययान्तर्गतत्वात् तत्रैव प्रत्ययत्वप्रयुक्त स्वरो भवति । **अतएव**—न 'स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ" इत्यनेन निस्तार । उपदेशिवद्भाववचनसत्त्वे तु खप्रत्ययोपदेशकाल एव "आद्युदात्तश्च" इति सूत्रप्रवृत्ते प्रागीनादेशविधानेन प्रत्ययत्वोपदेशात् तदनन्तरप्रवृत्ताद्युदात्तस्वर प्राप्यत एवेति नानुपपत्तिरिति । स्वरानुरोधेनाहीनशब्दस्य खप्रत्ययान्तत्वमङ्गीकृत्यैव पूर्वपक्षी समावत्ते—**तथापीति** ॥

मुख्यवृत्त्यैवेति ॥ **एतेन**—रथकाराधिकरणेन गतार्थत्वमपि—**परिहृतम्**, रथकारपदे केवलरूढ्यङ्गीकारेऽपीह तदङ्गीकारे प्रकरणबाधापत्ते तदनाश्रयणेन गौण्या एव स्वीकारात्, **अथवा** अहीनपदे रूढेरेवानङ्गीकारायोगबलेन द्वादशाहोपस्थितावपि प्रकरणाबाधाय शक्यतावच्छेदकाक्रान्तत्वेन ज्योतिष्टोमाभिधानोपपत्तेस्तत्रैव निवेशो भवतु इति विशेषाशङ्कानिरासार्थत्वेनाधिकरणान्तरारम्भोपपत्ते ।

न विकल्पं सहते इति ॥ **एतेन**—एवकाराम्नानेनैव "एक वृणीते" इतिवत्तिस्र इत्यनुवाद इत्यपि पूर्वपक्ष—**निरस्तः** । यत्तु वार्तिके सिद्धान्ते साह्नपदवैयर्थ्यपरिहारार्थ-

मुक्तम् "साह्नपदाभावे द्वादशत्वस्येव त्रित्वस्यापि अहीनेनैव वाक्यात्सबन्धभ्रम स्यात् अत साह्नपद प्रयुक्त—" इति, तत् भ्रमकारणाभावे भ्रमानुत्पत्ते पुरुषभ्रमसव्यपेक्षत्वस्य वेदेऽसभवादयुक्तमित्यभिप्रेत्य प्रकारान्तरेण साह्नपदानुवादप्रयोजन दर्शयति—**अस्मिन्मते त्विति** ॥ **एतेन**—साह्नपदवैयर्थ्यस्य समदशारत्निवाक्ये वाजपेयपदस्येव सिद्धान्तेऽपि समानत्वात्पूर्वपक्षे तद्वैयर्थ्यापादन वार्तिककारीयमभ्युच्चयमात्रमिति शास्त्रदीपिकाप्रकाशकारोक्तम्—**परिहृतं** द्रष्टव्यम् ॥

अत्रच "नच नञ्समासेनावयवव्युत्पत्ति, समुदायप्रसिद्ध्या तन्निराकरणात्—" इति वार्तिक व्याचक्षाणेन न्यायसुधाकृतोक्तम्—"अहीनशब्दस्याखण्डस्याहर्विशिष्टगणवाचित्वे अनेकशक्तिकल्पनापत्ते समुदायप्रसिद्ध्ययोगात् अहीनशब्दावयवभूतस्याह शब्दस्याह परिमिते सोमयागाभ्याससमूहे समुदायप्रसिद्ध्यैव नञ्समासनिराससभवादित्येव व्याख्येयम् । विशेषभूतश्च नञ्समासोऽनेन निषिध्यते न विशेष्यभूतावयवप्रसिद्धि"—इति । अस्मिश्च ग्रन्थे ग्रहणाभ्यासजन्यसोमयागाभ्याससमूहे सुत्यापरपर्याये यत्र यावदेव दिनमह पदापरपर्याय विहित तदह परमिति बहुशो वेदे प्रयोगादहीनशब्दावयवीभूताह पदस्य रूढे सत्त्वादह पदेन न नञ्समास इत्यर्थप्रतीते सुत्यापरपर्यायादह शब्दात् "तस्य समूह" इत्यधिकारे पठितेन "अह्न ख क्रतौ" इति सूत्रेण समूहात्मकक्रतुरूपार्थविशेषे खप्रत्ययविधानम् । तेन चाह्ना सुत्याना समूहात्मकक्रतुरहीनशब्दार्थो विवक्षित इति प्रतीयते । शास्त्रदीपिकायामपि—"अह्ना समूह इत्येवयोगेनैव वृत्ति"—इति ग्रन्थे तथैव । तदेतन्निराकुर्वन्नहीनशब्दस्यार्थान्तरपरत्व व्युत्पत्तिप्रकारभेदेन दर्शयति—**अहःसमूहसाध्येति** ॥

अयमर्थः—नहि सर्वत्रैव वेदे प्रयुज्यमानोऽह शब्द सुत्यावचन, एव "स एष औपवसथ्येऽहन्यालभ्य—" इत्यत्र दि

मुदायात्मकत्वस्यैव योगरूढ्याऽहीनपदशक्यतावच्छेदकत्व-प्रतीतेर्न द्वादशत्वस्य ज्योतिष्टोमे निवेशसंभवः । अतश्चा-हीनसंबन्ध्युपसदुद्देशेन द्वादशत्वविधि । षष्ठीस्थले च पर-स्परसंबन्धस्य प्राचीनमते व्युत्पन्नत्वान्न विशिष्टोद्देशे वा-क्यभेद' ।

वस्तुतस्तु—अहीनोद्देशेनातिदेशप्राप्ते पूर्वप्रवृत्त्या द्वाद-शोपसत्त्वमेवानेन वाक्येन द्वादशत्वप्राप्तिफलक, ता चतु-र्भिरितिवद्विधीयते । द्वादशाहप्रकरणस्थवाक्यान्तर तु शा-खान्तरीयतया वा सत्रमात्रपरतया न विरुध्यत इति भा-ष्यकाराभिप्राय ।

नेऽपि तत्प्रयोगात्, अपितु यत्र मुख्यवृत्त्या दिनपरस्याह पदस्य तद्बाध प्रतीयमानार्थान्तरतात्पर्य वा तत्र निरूढलाक्षणिकोऽर्थो गृह्यते । यथा—"द्वादशाहेन प्रजाकामम्—" इति वाक्ये बहुव्रीहिमङ्गीकृत्यापि द्वादशदिनवत्त्वस्यार्थस्य "षट्त्रिंशदहो वा एष द्वादशाह " इति श्रुते अनुष्ठानाच्च षट्त्रिंशत्सङ्ख्याकसावन-दिनसाध्यत्वेन द्वादशदिनसाध्यत्वबाधे अह पदेन तत्साध्यसु-त्याना ग्रहणम् । नच प्रधानयागस्य द्वादशदिनाधिकरणत्व स-भवत्येवेति कुतो बाध ? द्वादशानामपि यागाना भिन्नत्वेना-न्यपदार्थभूतक्रतुरूपैकावयविनि मानाभावेन तत्र द्वादशसङ्ख्य-दिनाधिकरणत्वानुपपत्ते । अत एतादृशस्थले सुत्यायामेवाह-शब्दस्य वैदिकप्रयोगदर्शनात् सुत्याविशेष्यकबोधसिद्ध्यर्थमह-पदस्याह परिमितसुत्याया रूढिर्निरूढलक्षणा वाङ्गीकार्या । **ए-तेन**—यागसमुदायस्यान्यपदार्थत्वमादाय द्वादशदिनाधिकर-णकयागसमूहपरत्व द्वादशाहपदस्येति—**अपास्तम्** । अनुभ-वसिद्धस्य सुत्याविशेष्यकबोधस्य तावताप्यनुपपन्नत्वात् । त-त्सिद्ध्यर्थमह पदस्य सुत्याया रूढेर्निरूढलक्षणाया वाऽङ्गीकारे यागसमुदायपर्यन्तान्यपदार्थकल्पनाया प्रयोजनाभावाच्च । तत्र रूटिकल्पनापेक्षयाऽह परिमितत्वरूपशक्यसबधेन लाघ-वान्निरूढलक्षणैव युक्ताऽऽश्रयितुम् । तथाच द्वादशसङ्ख्यापरि-च्छिन्नाह परिमितसुत्यासमुदायेन यजेतेत्यर्थ ॥ एवमेवैकाहा-दिपदेष्वपि द्रष्टव्यम् । तदिह तव मते अह परिमितसुत्यासमू-हात्मक क्रतुरिति बोध, तदपेक्षयाऽहीनशब्दावयवाह पदे सुत्यापर्यन्तलाक्षणिकार्थग्रहणे प्रमाणाभावात् तद्धितप्रकृतिभू-ताह पदस्य शक्त्या दिनपरत्वमेवाभ्युपगम्य तत्समूहसाध्यसु-त्यासमुदायात्मकक्रतुरूपार्थे तस्मात्परत खप्रत्यय स्वीकर्तुमु-चित । 'अह्न ख क्रतौ" इति सूत्रे समूहात्मके क्रताववि-तिवत् समूहसाध्यक्रतौ खप्रत्ययविधानेनोभयथाऽप्युपपत्तेश्च । **नच**—दिनसमूहसाध्यत्वबोधो नाहीनपदाज्जायत इति—**यु-क्तम्**, अनुभवस्य शपथनिर्णेयत्वात्, वैयाकरणैरपि तत्सूत्रेऽ-हीनपदस्याहर्गणसाध्यसुत्याक क्रतुरित्येवमेव विवरणस्य दर्शि-तत्वाच्च । अतो युक्तमुक्तम्—अह समूहसाध्यक्रतुविशेषत्वस्य इत्यादि ॥ यदप्यत्र शास्त्रदीपिकाप्रकाशे—"नच नञ्समासे-नावयवव्युत्पत्ति, समुदायप्रसिध्या तन्निराकरणात्—" इति पूर्वलिखितवार्तिकस्य "रूढ्या च द्विरात्रादिवचनत्वात् न यो गेन वर्तितुमर्हति "**ननु** द्विरात्रादावप्यह्ना समूह इत्येव योगेनैव वृत्ति, न"सत्रेष्वप्रयोगत" इति शास्त्रदीपिकासि-द्धान्तग्रन्थस्य च यथाश्रुतार्थस्वारस्येनाहीनपदे न यौगिकत्वम्, अपितु यजतिचोदनाचोदितसुत्यासमुदायात्मके रूढत्वमेव । "तस्य समूह" इत्यनुशासनस्य "गमेर्डो" इतिवत्साधुत्वा-ख्यानपरतया नेयत्वात् इत्युक्तम्, **तन्निरस्यति—योग-रूढ्येति** ॥

अह समूहसाध्यक्रतुसामान्य व्याकरणस्मृतिदर्शितावयवयो-गेन प्रतीयते, सुत्यासमुदायात्मकक्रतुविशेषप्रतीतिस्तु वैदिक-प्रयोगाद्रूढ्येति योगरूढिरित्यर्थ । तत्राहर्गणसाध्यत्वप्रका-रिका क्रतुविशेष्यकोपस्थिरस्मात्पदाद्यदि न जायते इत्युच्यते, तदानुभवापलापापत्ति । यदितु जायमानापि समुदायश-क्त्यैव जायते, नत्ववयवार्थे शक्त्येत्युच्येत, तदोद्भिदपङ्क-जादिष्वपि तुल्यत्वाद्योगरूढिमात्रोच्छेदापत्ति । क्लृप्तावय-वशक्त्यैव बोधोपपत्तौ विशिष्टे समुदायशक्तिकल्पने गौरव च, इतरथा वैयाकरणमते इव समासेऽतिरिक्तशक्तिकल्पना-पत्ते । अतो योगरूढ एवायमुद्भिदादिशब्द इवाहीनशब्द । अतएव न्यायसुधायाम्—पूर्वग्रन्थ एव स्वोपपादितयोगरूढ्य-विरोधेन "नच इति पूर्वलिखित वार्तिक "विशेषणीभूतनञ्स-मासनिराकरणपरतयाऽऽहीनशब्दान्तर्गताह शब्दे समुदायप्र-सिध्या तन्निराकरणात्"—इत्येव व्याख्यातम्, नत्वहीनपदेऽव-यवव्युत्पत्ते समुदायप्रसिध्या निराकरणपरतया, इति शास्त्र-दीपिकाग्रन्थोऽपि केवलयौगिकत्वनिराकरणपर एव, नतु स-र्वथा यौगिकत्वनिरासपर । अतएव यत्रावयवार्थप्रकारबोध-स्तत्र व्याकरणसूत्रस्य शक्तिग्राहकत्वमपि, यत्रतु न तथा तत्र तु केवलसाधुत्वमात्रार्थत्वमेव वैयाकरणै प्रतिपाद्यत इति न सर्वस्य व्याकरणस्यैकरूपत्वमिति न क्वाऽपि क्षति—इति ॥

त्रित्वस्य ज्योतिष्टोमप्रकरणे पाठात् तत्रैव निवेशेन साह्नपद-मनुवादो भवति, अहीनपदस्य तु अहीनसवद्धस्य प्रमाणान्तरे-णानवगते नानुवादत्वम्, अपितु उद्देश्यसमर्पकत्वमेवेति वै-षम्य दर्शयन् भाष्यकारीयमतेन सिद्धान्तमाह—**अतश्चा-हीनेति** । स्वमतेऽहीनपदार्थस्योपसत्पदार्थेऽन्वयासभवात् प्राप्तवाक्यभेदमहीनमात्रस्योद्देश्यत्वाङ्गीकारेण परिहरति—**वस्तुतस्त्विति ॥ तां चतुर्भिरितिवदिति** ॥ यथै-वार्थप्राप्तेऽभ्यादाने लिङ्गकल्प्यश्रुत्यैव मन्त्रचतुष्टयप्राप्तौ "ता चतुर्भि—" इति वचनमर्थप्राप्तेर्लिङ्गकल्प्यश्रुतेश्च प्राक् मन्त्र-सङ्ख्योभयविशिष्टादान विदधन्मन्त्रसमुच्चयप्राप्तिफलक तथैवे-दमपि द्वादशत्वप्राप्तिफलकमित्यर्थ ॥

यद्यपि द्वादशोपसत्त्वविधाने द्वादशोत्तरमुपसत्पदाश्रवणेन समासासभवात् उपसद इत्यस्यानुषङ्गे च द्वादशपदार्थोपसत्प-

वस्तुतस्तु द्वादशाहप्रकरणस्थवाक्यस्य सत्राहीनोभयसाधारणत्वादेवाहीनेऽपि द्वादशत्वप्राप्त्युपपत्तेरेकवाक्यतालाभाय प्रकरणपाठार्थवत्त्वाय चौचित्येन त्रित्वविधेरेवायमर्थवाद । महत कर्मणो महती सङ्ख्योचिता न तु प्रकृत इति च स्तुति । अतो वाक्येन प्रकरण बाधित्वा द्वादशत्वस्याहीनसबन्धावगतेर्न तेन ज्योतिष्टोमे द्वादशत्वम् । मूले तु षष्ठ्या भाक्तश्रुतित्वमादाय श्रुतिप्रकरणविरोधोपन्यास इति द्रष्टव्यम् ॥ ३ ॥ ४२ ॥ इत्यष्टममहीनाधिकरणम् ॥

(९ अधिकरणम् ।)

द्वित्वबहुत्व ॥ ज्योतिष्टोम एव "उपास्मै गायता नर" इति नित्या प्रतिपद विधाय, "युव हि स्थ स्वर्पती इति द्वयोर्यजमानयो प्रतिपद कुर्यात्, एते असृग्रमिन्दव इति बहुभ्यो यजमानेभ्य," इति श्रुतम् ।

तत्राद्यवाक्ये द्वयोर्यजमानयोरिति यदि सप्तमी, तदा सा निमित्तत्वपरा । यद्यपि च पृथक् विभक्तिश्रवण, तथापि हविरार्त्यधिकरणन्यायेन पाक्षिकत्वाभावेन प्रत्येक निमित्तत्वापर्यवसानात् प्रधानभूतनिमित्तत्वानुरोधेन मिलितयोरेव द्वित्वावच्छिन्नयजमानत्वावच्छिन्नयोर्निमित्तत्व प्रतिपाद्यते ।

यदि तु षष्ठी, तदाऽधिकारित्वाख्यसबन्धानुवादिका सती •

दार्थयो सवन्धप्रतिपाद्ययो परस्परान्वयानुपपत्तेर्विधेयानेकत्वप्रयुक्तो वाक्यभेदो दुर्निवार इत्यहीने द्वादशत्वापत्ति, तथापि अनुषक्तोपसत्पदार्थद्वादशपदार्थोभयविशिष्टाध्याहृताख्यातार्थभावनाया अहीनोद्देशेन विधानान्न तत्प्रसक्ति । पश्चाचारुणैकहायनीन्यायेन सङ्ख्योपसदो पाक्षिक परस्पर सबन्ध इति नाहीने द्वादशत्वापत्तिश्चेति ध्येयम् ॥

वार्त्तिककारीय सिद्धान्त दर्शयति—**वस्तुतस्त्विति** ॥ स्पष्टार्थमन्यत् ॥

मूले त्विति ॥ अस्मिन्ग्रन्थे प्राचीनमूलभूतशास्त्रे मूलपदसङ्केत कृत इति मूलपदेन सर्वत्र प्राचीनग्रन्थग्रहण वेदितव्यम् ॥

यद्यपि मूलग्रन्थेष्वहीनपदश्रुत्या सह प्रकरणस्य विरोधाविरोधौ दर्शितौ इति षष्ठ्या भाक्तश्रुतित्वेन तद्विरोधप्रदर्शन व्यर्थम्, तथाऽपि इह विनियोजकश्रुत्यादीनामेव तच्चिन्तनात् तस्याश्च पदश्रुते षष्ठ्यन्तत्वेनव विनियोजकत्वमभिप्रेत्य षष्ठ्या इत्युक्त नैव विरुध्यत इति ध्येयम् ॥

प्रयोजन पक्षद्वयोपन्यासेनैव स्पष्टमिति नोक्तम् ॥ अत्र च प्राचा ग्रन्थेष्वनुक्तेनैवक्षरबलेन यत्पूज्यपादाना सिद्धान्तकरणम्, तदस्याधिकरणस्य वैयर्थ्य सूचयति । यत् "द्वादश साह्नस्योपसद स्युस्तिस्रोऽहीनस्य यज्ञस्य विलोम क्रियेत, तस्मात्तिस्र एव साह्नस्योपसदो द्वादशाहीनस्य यज्ञस्य सलोमत्वाय—" इति तैत्तरीयशाखापठितपूर्वतनवाक्यशेषानुगृतैवकारेण द्वादशत्वस्य कथमपि ज्योतिष्टोमनिवेशपूर्वपक्षानुत्थानादिति ध्येयम् ॥ **वस्तुतस्तु**—पूर्वलिखितेन शतपथवाक्यसदर्शेन "तिस्र उपसद उपैती"ति विधिना त्रित्वविधाने सति साह्नवाक्यस्य "यद्वा अनीशानो भारमादत्ते विवै स लिशते" इत्युपक्रमादेवकाराम्नानाच्च त्रित्वस्तुत्यर्थतया निश्चयरूपेण निगमनार्थवादत्वप्रतीते साह्नवाक्यस्य त्रित्वविधानपर वाक्यार्थवर्णन पूज्यपादाना चिन्त्यमेव । ज्योतिष्टोम प्रकृत्य श्रुतम्—"तिस्र एव साह्नस्योपसदो द्वादशाहीनस्य—" इति भाष्यकारस्य विषयवाक्यप्रदर्शन तु इतिशब्दस्योपसहृतपरतया प्रघट्टपरतया वोपपद्यते । तत्र साह्नवाक्यस्य त्रित्वविधानपरतया निर्णयाकरणात् । सिद्धान्ते व्यपदेशभेदरूपहेतुसाधकतया परं साह्नवाक्यस्यैव लिखनमिति न किचिद्विरुद्धम् ॥ विचारविषयवाक्य तु "तिस्र उपसद उपैति" इत्येतदनन्तराम्नान "द्वादशाहीने सोम उपैति—"इत्येव युक्तम्, तत्रैव द्वादशत्वविधानात् ॥ अस्तु वा भाष्यकारलेखनाच्छाखान्तरत्वम्, तथापि भाष्यग्रन्थेषु त्रित्वविशिष्टोपसद्विधित्वस्यैव प्रतीतेः "उपसदो विधाय—"इत्युक्तिर्विरुद्धैव । एव स्थिते यदुपसदनुवादेन त्रित्वविधानमुक्तम्, तन्न्यायसुधाकारस्येनेत्यपि द्रष्टव्यम् ॥ इति अष्टमं अहीनाधिकरणम् ॥

ज्योतिष्टोमे एवेति ॥ एवकारेण च यथा ज्योतिष्टोमप्रकरणे पठितमपि द्वादशत्वमहीने उत्कृष्यते, प्रकरणस्य श्रुत्या विरोधे श्रुत्या बाधात्, एवमिहापीत्यतिदेशकसङ्गतिरुक्ता । विशेषाशङ्का त्वहीनपदस्य कथमपि प्रकृतवाचित्वाभावेऽपि द्वित्वबहुत्वश्रुते कथचिद्वक्ष्यमाणप्रकारेण निवेश सभवतीति नोत्कर्ष इति पूर्वपक्षवेलायामेव स्पष्टा भविष्यतीति नोक्ता ॥ **नित्यामिति** ॥ प्रतिपच्छब्देन स्तोत्रीया आद्या ऋगुच्यते । तत्र बहिष्पवमानस्तोत्र प्रथमे "उपास्मै गायता नर" इति स्तोत्रीयामाद्याम् ऋच नित्यामित्यर्थ । अत्र भाष्यवार्तिकयोरेतत्प्रतिपद्द्वयस्य नैमित्तिकत्वोक्तावपि तत्रानुक्ता तदुपपत्ति दर्शयति—**तत्राद्यवाक्ये इति** ॥ **पाक्षिकत्वाभावेनेति** ॥ हविष आर्तेश्च तन्निरपेक्षाया सर्वदा सत्त्वेन तत्तन्निमित्ते विधीयमानस्य नित्यानुष्ठानापत्तौ नैमित्तिकत्वानुपपत्त्या निमित्तस्वरूपस्य वैयर्थ्यापत्तेस्तत्परिहारार्थमाक्षिप्तकादाचित्कत्वनिर्वाहाय लक्षणया यथा विशिष्टस्यैव निमित्तत्वम्, एवमिहापि लक्षणया विनापि निमित्तत्वोपादानसामर्थ्यान्मिलितयोर्निमित्तत्वमित्यर्थ ॥ पाक्षिकत्वाभावेनेत्यस्य कादाचित्कत्वाभावेनेत्यर्थ ॥ **द्वित्वावच्छिन्नेति** ॥ द्वित्वावच्छिन्नौ च यजमानत्वावच्छिन्नौ च तयोरित्यर्थ । यथाच कुलाययागे द्वियजमानकत्वस्य सदा सत्त्वात्सिद्धान्तापत्तिस्तथा दर्शयिष्यते ॥ शास्त्रदीपिकाप्रकाशकारैरपि षष्ठ्यङ्गीकृता, तथापि सा कथचिन्निमित्तत्वपरेति दर्शयति—**यदि त्विति** ॥

स्ववैयर्थ्यपरिहारार्थं पदद्वयेऽपि लक्षणामङ्गीकृत्य लाघवाद्द्वित्वयजमानत्वयोरेकं व्यासज्यवृत्तिनिमित्तत्वं प्रतिपादयति, विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहात् । एवं बहुभ्यो यजमानेभ्य इति तादर्थ्यचतुर्थ्या अपि अधिकारित्वसबन्धानुवादिकाया उक्तविधे निमित्तत्वे लक्षणा । अतश्च नान्यतराविवक्षाप्रसङ्ग । निमित्ते च प्रतिपदुद्देशेन मन्त्रविधानेऽपि विजातीयत्वान्नानेकोद्देश्यता । प्रकरणाद्वा प्रतिपत्सबन्धलाभ इति पक्षद्वयेऽप्यविवादम् ।

अयं भावः—यद्यत्राधिकाररूप सबन्धो गृह्यते, तदा प्रतिपत्पदेन तत्कार्यस्योक्तेस्तस्यैव द्वितीययोद्देश्यत्वात् तद्विशेषणत्वेनास्यान्वये द्वियजमानाधिकारप्रतिपत्कार्यस्योद्देश्यत्व वक्तव्यम्, तदा च यदा द्वियजमानसाध्य क्रतुर्भवति, तदानीमर्थादेव प्रतिपत्कार्यस्य तदधिकारकता प्राप्तेवेति तदंशेऽनुवादवैयर्थ्यम् । यदि तस्य व्यावर्तकतया विशेषणतोच्यते, तदा विशिष्टोद्देशकृतो वाक्यभेद । विशिष्टलक्षणया तत्परिहारे द्वित्वावच्छिन्नयजमानत्वावच्छिन्नयोर्निमित्तस्वीकारापेक्षया तत्सबन्धिप्रतिपद्रूपार्थपर्यन्तलक्षणाया गौरवम् । अतोऽत्र षष्ठी सबन्धसामान्यपरापि स्ववैयर्थ्यपरिहारार्थमधिकारितासबन्धावच्छिन्न निमित्तत्व सप्तमीव प्रतिपादयति । तत्राधिकारितांशेऽनुवादेऽपि निमित्तत्वे पर्यवसानान्न वैयर्थ्यम्—**इति** ॥ **लक्षणामङ्गीकृत्येति**—यदा षष्ठ्या निमित्तत्वे प्रत्येकनिमित्तत्वापर्यवसानाद्विशिष्टे लक्षणाऽऽवश्यकी, तदा पदद्वयेऽपि द्वित्वयजमानत्ववृत्तिनिमित्तत्वे एव सा आश्रयितु युक्तेत्यर्थ । सप्तमीपक्षे सप्तमीद्वयेन पृथङ्निमित्तत्वोपादाननिर्वाहाय मिलितयोस्तदाश्रयणेऽपि निमित्तत्व भिन्नमेवासीत्, अधुना तु लक्षणया कल्प्यमाने तस्मिन् लाघवादेकमेव तत्कल्प्यत इत्याह—**लाघवादिति** ॥ द्वित्वावच्छिन्नयजमानत्वावच्छिन्नवृत्तिनिमित्तत्वकल्पनापेक्षया द्वित्वयजमानत्ववृत्तिन तस्यैकस्य तत्कल्पने लाघवम् । पदद्वयलक्षणापि द्वित्वयजमानत्वे एव । नच द्वित्वविशिष्ट यजमानत्वमेक तद्वृत्त्येव निमित्त कुतो नाङ्गीक्रियत इत्यत आह—**विशेषणेति** । तथाच द्वित्वयजमानत्वयोरेकार्थताभावेन विशेषणविशेष्यभावानपेक्षणात् अनपेक्षिततत्कल्पने विशेषणविशेष्यभावे विनिगमनाविरहात् उभयवृत्तिव्यासक्तमेक निमित्तत्वमित्यर्थ ॥

वस्तुतस्तु—उभयथापि द्वयोर्निमित्तयोर्गुणत्वेन भावनान्वयाभावेऽरुणैकहायन्यादिवदेकक्रियावशीकाराभावेनान्योन्यनियमोपपत्तिर्दुरुपपादैवेत्यतो द्वित्वावच्छिन्नयजमानत्वावच्छिन्नेऽथवा द्वित्वसमानाधिकरणयजमानत्वे वा लक्षणापि तु युक्तैवेति ध्येयम् ॥ **उक्तविधे निमित्तत्वे इति** ॥ बहुत्वयजमानत्ववृत्तिनिमित्तत्वे इत्यर्थ ॥ **विजातीयत्वादिति** ॥ ईप्सितानीप्सितभेदेन विजातीयत्वादित्यर्थ ॥ **प्रकरणाद्वेति** ॥ निमित्तसबन्धेन विधीयमानाया प्रतिपदो विनियोगापेक्षायां प्रतिपत्प्रकरणकल्पितवाक्येन प्रतिपत्कार्योद्देशेन विधानेनाऽस्मिन्वाक्ये नत्रोद्देश्यत्वमित्यर्थ । यदि तु प्रतिपत्पदेनाऽऽद्यस्थानकत्वमुच्यते इति निमित्ते स्थानमन्त्रोभयविधानकृतो वाक्यभेद इत्याशङ्क्यते, तदप्येतेनैव परिहर्तव्यम्, प्रतिपच्छब्दस्य स्तोत्राद्यर्थवाचिन स्तोत्राख्यकार्यांश इव स्थानांशेऽपि प्रकरणप्राप्तत्वेनानुवादकत्वोपपत्ते ॥ **इति पक्षद्वयेऽपीति**—वाक्यभेदाभावोपपत्तिसहित निमित्तत्वमिति शब्दार्थ ॥

वस्तुतस्तु—षष्ठीपक्षे निमित्तत्वमेवार्थो न सिध्यति । नहि षष्ठी निमित्तत्वव्याप्ता, वसिष्ठानामित्यादौ व्यभिचारात् । अतोऽनीप्सितसबन्धविशेषकल्पनापेक्षया ईप्सितत्वाख्योद्देश्यत्वरूपसबन्धविशेषपरा तद्वदेव षष्ठीमङ्गीकृत्य द्वियजमानोद्देशेनैव प्रतिपत्कार्यद्वारा मन्त्रविधान युक्तमङ्गीकृत्य द्वियजमानोद्देशेनैव प्रतिपत्कार्यद्वारा मन्त्रविधान युक्तमङ्गीकर्तुम्, निमित्तत्वपक्षे इवास्मिन्नपि पक्षे वैयर्थ्यविकल्पापत्ते परिहाराय द्वित्वविशिष्टलक्षणेति न वाक्यभेद । बहुभ्य इत्यत्र तु स्पष्टमेव तादर्थ्य प्रतीयते इत्यनायासेनोद्देश्यत्वे सभवति न निमित्तत्वपर्यन्तलक्षणाश्रयण प्रमाणवत् । अतएव सप्तमीपक्षेऽपि नि सदिग्धतादर्थ्यचतुर्थीसाहचर्यादुद्देश्यपरत्वमेव तस्या न निमित्तपरत्वम् ॥ **अतएव न्यायसुधायाम्**—यथावार्तिकमेतन्मन्त्रद्वयस्य नैमित्तिकत्वेन व्यवहार कृत्वा सिद्धान्ते निमित्ते विहितस्यापि मन्त्रद्वयस्य कुलायादियज्ञोपस्थापकाभावे कथ तदङ्गत्वमित्याशङ्क्योत्तरपरेण द्विवचनान्तयजमानशब्दोपस्थापितस्य द्वियजमानकस्य यज्ञस्याहीनवत् षष्ठ्या बहुवचनान्तोपस्थापितस्य च बहुयजमानकत्वस्य तादर्थ्यचतुर्थ्या प्राधान्यात् श्रुति प्रमाण सूचयन् अधिकरणार्थमुपसहरतीत्यधिकरणसमाप्तिग्रन्थेन षष्ठीचतुर्थ्यो प्राधान्यपरत्वमेव स्फुटीकृतम् ॥ नहि तयोर्निमित्तत्वमात्रपरत्वे सति कर्मगत प्राधान्यपरत्वम्, तदनुरोधेनच मन्त्रद्वयस्याङ्गत्व श्रुत्येति वक्तु शक्यते ॥ यदि तु अव्यभिचरितत्र तुसबन्धोपस्थितिन्यायेन निमित्तपरैतत्पदोपस्थापितस्य तत्तत्क्रतो पदान्तरकल्पनया प्राधान्यप्रतिपादनपरोऽय ग्रन्थ, न निमित्तत्वाभावतात्पर्यक इत्युच्येत, तदा षष्ठ्या तादर्थ्यचतुर्थ्या प्राधान्यमित्यसबद्धमेवापद्येत, पदान्तरकल्पनाया नि सदिग्धस्य द्वितीयान्तपदस्यैव कल्पनाया उचितत्वात् । अतश्च प्रतिपत्सबन्धिक्रतुद्वारा विहितैतन्मन्त्रद्वयस्य द्विबहुयजमानार्थत्वम्, अथवा न्यायसुधाकृदुक्तरीत्या तदुपस्थापितकर्मार्थत्वमेव युक्तमिति परमार्थसूचनम् **'यदि तु' सप्तमी' 'यदि तु षष्ठी'**ति यदितुशब्दाभ्यामधिकरणारम्भे एव पूज्यपादैः कृतमित्यवधेयम् ॥ अत्रच वक्ष्यमाणमुख्यसशयहेतुरशक्तिकृताङ्गत्यागविषयत्व कर्तृगतैकत्वस्यास्ति नवेति सशयो राणके उक्त, पार्थसारथिना तु—कि ज्योतिष्टोमे द्वौ बहवो यजमाना सभवन्ति' उत, न?—' इत्ययमुक्त । तत्र प्रकाशकृता राणकोक्तसश-

तदिहेमौ मन्त्रौ ज्योतिष्टोम एव निविशेते उत द्विबहुयजमानके कुलायाहीनादाविति चिन्तायाम् प्रकरणाविरोधात् प्रकृत एव निवेश । नच तत्र निमित्ताभाव, आख्यातेन 'वसन्ते वसन्ते ज्योतिषा यजेते'त्यादिना उपादेयकर्तृविशेषणत्वेनोक्तस्य विवक्षायामपि नित्यत्वेन ज्योतिष्टोमे यथाशक्त्युपबन्धस्य वक्ष्यमाणत्वाद् यद्येको न शक्नुयात् तदा द्विबहुयजमानकत्वप्राप्ते प्रतिपद्विधानसभवात् । अथवा यजमानशब्दस्य यागकर्तृमात्रवचनस्य पत्न्यामपि सभवादाद्यवाक्ये तावत् स्त्रीलिङ्गत्वे बाधकाभावात् पत्नीद्वित्वे स मन्त्र । द्वितीयवाक्येऽपि पाशाधिकरणन्यायेन लिङ्गानुरोधेन प्रकरणबाधानुपपत्तेर्व्यत्ययानुशासनेन पुलिङ्गस्य स्त्रीत्वपरत्वावगते पत्नीबहुत्वे द्वितीयो मन्त्र । नित्या तु प्रतिपत् पत्न्येकत्वे इति प्राप्ते—

नित्यत्वेऽपि ज्योतिष्टोमस्य नैकत्वे यथाशक्तिन्यायविषयता, उत्पत्त्यादिवाक्येषु समानाभिधानश्रुत्या भावनायामन्वितस्य तस्यान्तरङ्गत्वेनाशक्तौ दक्षिणापरिमाणाद्यङ्गान्तरबाधेनास्यैवानुग्राह्यत्वात् । किंच यत् कृतिसाध्यत्वेनानु-

---

यस्य पार्थसारथ्युक्तद्वितीयसशयहेतुत्वमङ्गीकृत्य द्वितीयसशयहेतुभूतोऽप्यय सशय स्पष्टत्वान्नोक्त इति व्याख्यातम् ॥ तदिद सर्वमपि पूर्वाधिकरणरीत्या अनवस्थापत्तेरर्थतो ज्ञानस्य सर्वसशयेष्वपि सभवेन स्पष्टत्वस्य तुल्यत्वाच्चायुक्तमित्यभिप्रेत्य हेतुभूतान् सर्वसशयाननुपेक्ष्य यथाभाष्य मुख्यसशयमेव दर्शयति—**तदिहेमाविति** ॥

षष्ठाद्यन्यायेन पुरुषस्य प्रधानतयोद्देश्यत्वेन तद्विशेषणत्वस्य पुस्त्वस्येवैकत्वस्याप्यविवक्षयैव द्विबहुयजमानकत्वसभव प्रकृतौ निरसितुमाह—**उपादेयेति** ॥ प्राधान्यस्य भावनानिष्पादकत्वाख्यगुणत्वान्यथानुपपत्तिकल्प्यत्वेन गुणत्व एव शास्त्रव्यापारादाख्यातोपात्तैकत्वस्य भावनाक्षिप्तगुणभूतोपादीयमानकर्तृविशेषणत्वाद्विवक्षोपपादयिष्यत इत्यर्थ ॥ अत्रचैकत्वविवक्षायामपि अशक्तिकृतत्यागोपपादने "सोमेन" इत्युत्पत्तिवाक्यमपि प्रकृाशकृता लिखितम्, तदशक्तिकृताङ्गत्यागानुपयोगीत्यभिप्रायेणोपेक्ष्य नित्यतावेदकवाक्यस्यैव तदुपयोगित्वेनोपादान कृतम् ॥ **द्विबहुयजमानकत्वप्राप्तेरिति** । यदि चैकत्वविशिष्टस्यैव कर्तृत्वेन तस्यैवाधिकारादेकत्वत्यागेऽधिकाराभावाद्यागानुष्ठानमेव न प्राप्नुयात्, तदा नैकत्वस्य त्यागो भवेत्, नत्वेतदस्ति, "बहुषु बहुवचनम्" "द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने" इति बहुव्येकशब्दाना सङ्ख्येयप्रधानत्वाभ्युपगमात् कर्तुरेकत्वे द्वित्वे बहुत्वे इति च व्याख्यानात् सङ्ख्येयविशेषणत्वेन सङ्ख्यान्वयात्प्रागेव कर्तृत्वप्रतीते एकत्वत्यागेऽपि कर्तृत्वसद्भावेनाधिकारसद्भावात् यागानुष्ठानोपपत्ते । अत एकत्वत्यागे न बाधकमिति भाव ॥

ननु—भावनासङ्ख्ययोरेकप्रत्ययवाच्यत्वात् भावनाप्रतीतिकाल एव सङ्ख्याप्रतीते तदनन्तर भावनाक्षिप्यमाणकर्तुरेकत्वविशिष्टस्यैव कर्तृत्वेनान्वयात् एकत्वत्यागे कर्तृत्वविघातेनाधिकाराभाव प्रसज्येतैवेत्यत प्रकारान्तरेण ज्योतिष्टोमे निवेशमुपपादयति—**अथवेति** ॥ **पत्नीद्वित्वे इति** ॥ **एतेन**—पत्न्यभिप्राय द्विवचनमिति पूर्वपक्षे विरूपैकशेषापादन प्राचां—**निरस्तम्**, पत्नीयजमानाभिप्रायेण तदुपपादने तदापत्तावपि पत्नीद्वित्वाभिप्रायेण तदुपपत्तौ विरूपैकशेषाप्रसक्ते । **नच** धर्मप्रजासपन्नेषु दारेषु नान्या कुर्वीतेति निषेधेन पत्न्यैकतानियमात् न पत्नीद्वित्वसभव इति—**वाच्यम्**, पूर्वदाराणा प्रजासपन्नत्वाभावेन दारान्तरकरणे एव सभवत्पत्नीद्वित्वाभिप्रायेण तन्निवेशाङ्गीकारात् । अतएवैतादृशस्य पत्नीद्वित्वस्य कादाचित्कत्वसभवात् पत्न्यभिप्राये द्वित्वे तस्या नित्यत्वात् नित्यत्वासभव इति प्राचा दूषणमपि परिहृतम् । यत एव प्रमाणान्तरेण विरूपैकशेषो दुरुपपाद अतएव हेतो तदङ्गीकारेण एकस्या पत्न्या यजमानेन च नित्या "युव स्थ इति द्वयो " बह्वीषु वा पत्नीष्वेतेस्त्रमिन्दव इति ॥ भाष्योक्तमेव द्वितीयमन्त्रस्य बहुपत्न्यभिप्रायकत्वमुपपादयति ॥

द्वितीयवाक्येऽपीति ॥ एवञ्च बहुभ्य इति वाक्ये विरूपैकशेषानङ्गीकारेण द्वित्ववाक्ये पूर्वोक्तदूषणसहस्य तस्यैवाङ्गीकारेण यत्पक्षान्तरोपपादन तदर्धजरतीयग्रस्तत्वदुपेक्ष्यम्, पूर्ववाक्येऽपि तदनङ्गीकारेणैव पत्नीद्वित्वमादाय पूर्वपक्षोपपत्ते सभवात् । यदितु वार्तिकन्यायसुधाखारस्येन बहुवाक्यस्थयजमानपदेष्वपि तदङ्गीकार तदा बह्वीषु पत्नीष्विति भाष्यविरोध स्पष्ट इति सूचितम् ॥ **पाशेति** ॥ प्रकरणसहकृतपाशप्रातिपदिकानुरोधेन बहुवचनस्यैकत्वलक्षणावदिहापि यजमानप्रातिपदिकानुरोधेन पुलिङ्गस्य स्त्रीत्वे लक्षणेत्यर्थ । पत्नीयजमानाभिप्रायेण द्वित्वबहुत्वोपपत्त्या प्रकृतावेव निवेशात् पूर्वपक्षे एकपत्नीकस्य द्विपत्नीकस्यच प्रयोगस्य सर्वदैव नैमित्तिकैतन्मन्त्रद्वयावरुद्धत्वात् नित्याया प्रतिपद आनर्थक्यम् विकल्पापत्तिर्वेति यत्प्राचा दूषणम्, तदप्यस्मिन्पक्षे नास्तीति सूचयन् नित्याया प्रतिपद सावकाशत्वं दर्शयति—**नित्या त्विति** ॥

अनुग्राह्यत्वादिति ॥ एव सत्यपि यद्यन्याङ्गत्यागेऽप्येकस्याशक्ति स्यात्, ततो "गुणलोपेच मुख्यस्यापि" इति, न्यायात् *प्रधानानुरोधेन गुणभूतैकत्वत्याग शङ्क्येत, नत्वेत*दस्ति, एकस्य यजमानस्यान्यपदार्थानुष्ठानाशक्तेऽध्वर्य्वादिसपादनेन प्रतिनिधिद्वारा वा परिहर्तु शक्यत्वादल्पवित्तस्य दक्षिणापरिणामादिविषये सभवन्त्या अशक्तेस्तत्त्यागेनैव परिहर्तुं शक्यत्वेनान्तरङ्गभूतैकत्वत्यागस्यावश्यकत्वाभावादित्यर्थ ॥

ष्ठेयतया प्रसक्त तत्रैव यथाशक्त्युपबन्धो न त्वननुष्ठेये कालादौ। अतश्च तद्वदेवास्यापि न तन्न्यायविषयतेति न प्रकृते यागे द्वित्वबहुत्वे। नच यजमानशब्द पत्नीपर, पुंस्येव प्रचुरप्रयोगेण शक्त्यवगमेन लक्षणाया प्रमाणाभावात्। यजमानेभ्य इति पुल्लिङ्गस्य प्राप्ता इत्यस्य मेष्यामिव निषिद्धत्वेनागतिकव्यत्ययानुशासनाङ्गीकारानुपपत्तेश्च। अतश्च वाक्येन प्रकरणबाधाद्यत्र "एतेन राजपुरोहितौ सायुज्यकामौ यजेयाताम् एको द्वौ बहवो वा यजेरन्नि"त्याहत्यैव कुलायाहीनादिषु द्वित्वबहुत्वविधान तत्रैवास्योत्कर्ष। नचात्र तत्क्रतूपस्थापकाभाव, प्रतिपत्सबन्धेनैव सामान्यत क्रतुसबन्धेऽवगते निमित्तबलेन तद्विशेषोपस्थितौ बाधकाभावात् ॥३॥४३॥ इति नवमं प्रतिपदुत्कर्षाधिकरणम्॥

साङ्गप्रयोगविधायके प्रयोगविधावेव यथाशक्त्युपबन्धस्याशक्याङ्गत्यागबीजत्वात् तद्दूषणोपयोगित्वेनैकत्वस्य प्रयोगविध्यनुपसग्रह दर्शयति—**किचेति** ॥ अत्र चानुपादेयमेकत्व यजमानस्य कालवदिति शास्त्रदीपिकाया कालस्येवैकत्वस्याप्यनुपादेयत्वमापाततो भाति, तच्चानुपादेयपञ्चकनियमप्रदर्शनपरप्रकरणान्तराधिकरणवार्तिकविरुद्धमित्यत तदाशय दर्शयति—**तद्वदेवेति** ॥ प्रयोगविध्यनुपसग्रहेणानुष्ठेयताभावसामान्येनानुपादेयत्व कालवदुपचर्योक्तम्, नत्वेतावन्मात्रेणैव कालादिसाधारणमनुपादेयत्व वास्तवमेकत्वे वक्तु शक्यम्, तथात्वे कर्त्रादावपि तदापत्ते ॥ **एतेन**—कृतिव्याप्यत्वमुपादेयत्वम्, तदव्याप्यत्वमनुपादेयत्वमिति लक्षणभेद कृत्वा एकत्वस्य यजमानकृत्यव्याप्यत्वादनुपादेयत्वमेव पञ्चकनियमस्त्वप्रयोजक इति बालप्रकाशोक्त बालप्रकाशनमिति—**निरस्तम्**, स्वयमेव यजमानव्यक्ते स्वकृत्यव्याप्यत्वेन तद्द्वारापि न तदीयैकत्वजात्यादि कृतिव्याप्यमित्यनुपादेयमेवेति पूर्वमुक्तेर्यजमानकर्तरि तत्कृतिव्याप्यत्वाभावादुपादेयत्वाभावानुपादेयत्वयोरापत्ते। अत काले यथा यथाशक्त्युपबन्धप्रयोजकोपादेयत्व नेति न यथाशक्त्युपबन्धस्तथैवैकत्वेऽपीत्यर्थ। विस्तरेण चैकत्व नानुपादेयमिति वाजपेयाधिकरणप्रकरणान्तराधिकरणीयकौस्तुभे उक्तम् तत्रैव द्रष्टव्यम् ॥ **यत्तु**—अत्रप्रकाशे सोमादिद्रव्याशक्तौ प्रतिनिध्युपादानेन सोमत्वादिजातौ "शुक्लाना व्रीहिणामि"त्युपात्तशुक्लादिगुणेषुच यथाशक्त्युपबन्धस्येवेहाप्येकत्वे यथाशक्त्युपबन्धापत्तिरनिवार्येव। नहि सोमत्वादिजाते शुक्लादिगुणानाच प्रयोगविध्युपसग्रहेणानुष्ठेयतया प्रसक्तिरस्ति। अतोऽनुष्ठेयतया प्रसक्तस्यैवाशक्तौ त्याग इत्यस्यायुक्तेरभ्युच्चयमात्रत्वमिति—**उक्तम्, तदयुक्तम्**, सोमादिद्रव्याणा तद्गतगुणजात्यादीना च स्वतोऽनुष्ठेयत्वाभावेऽपि यैर्व्रीहिभि सोमेन वा यजेत तान्विहारदेशप्राप्तान्कृत्वेति विहारदेशप्रापणक्रियाया अप्यन्वयानुपपत्त्या व्रीह्यादिविधिभिरेवाक्षिप्तत्वात् तत्क्रियाविशिष्टत्वेन रूपेण प्रयोगमध्येऽनुष्ठेयत्वप्रसक्तेरशक्तौ तत्त्यागोपपत्ते। इतरथा द्रव्यादीना यागादिप्रयोज्यत्वव्यवहारलोपापत्ते। प्रकृतेतु नैवविधमेकत्वमिति नानुष्ठेयताप्रसक्तिरिति न यथाशक्त्युपबन्धविषयतेति वैषम्यम् ॥

अथवेति पूर्वपक्ष्युक्त पक्षान्तरमनूद्य दूषयति—**नच यजमानेति** ॥ यद्यपि—"याजमान 'व्याख्यास्याम" इत्यापस्तम्बसूत्रभाष्ये धूर्तादिभि "उपहूतोऽय यजमान" इति तैत्तरीयब्राह्मणे पत्न्या यजमानपदप्रयोगलिङ्गात् पत्न्यामपि यजमानशब्दप्रयोग उक्त इति वेदे पुस्येव प्रयोग इत्ययुक्त मीमासकानामभिधानम्, तथापि प्रचुरप्रयोगस्य पुस्येव दर्शनेन तत्र शक्ति पत्न्यातु क्वाचित्कप्रयोगानुरोधेन निरूढलक्षणैव युक्तेति प्रचुरपदेन सूचितम् ॥ **प्रमाणाभावादिति** ॥ लाक्षणिकार्थग्रहणे प्रमाणाभावादित्यर्थ। यद्यपि यजमानशब्दस्येह लाक्षणिकार्थग्रहणेऽस्ति प्रकरण तात्पर्यग्राहकम्, तथापि तदनुरोधेन न प्रबलयजमानश्रुत्यर्थबाध कार्य, इतरथा पूषानुमन्त्रणगतपूषपदेप्यग्न्यादिलक्षणापत्ते। पाशमन्त्रेतु न प्रकरणानुरोधेनैकत्वश्रुत्यर्थत्याग, किंतु प्रधानभूतपाशप्रातिपदिकोत्कर्षापत्तिभियेति वैषम्यमिति भाव। पुल्लिङ्गानुपपत्तिमप्यभ्युच्चययुक्तित्वेन बहुभ्य इति वाक्ये दर्शयति—**यजमानेभ्य इति** ॥ मेष्यधिकरणे पुपशुमादायाप्यध्रिगुप्रैषस्य प्रकाशकत्वोपपत्त्या सर्वथा निवेशासभवात्। पुल्लिङ्गस्य न लक्षणाश्रिता, इहतु सर्वथा प्रकृतौ तन्निवेशासभवात् प्रातिपदिकानुरोधेनैकत्वस्य बहुत्वे इव पुंलिङ्गस्य स्त्रीत्वे लक्षणा युक्तैवेति पाशाधिकरणन्यायस्यैव प्रवृत्तेरभ्युच्चययुक्तित्व द्रष्टव्य तत्रैवेति ॥ **नच**—एवमुत्कर्षाङ्गीकारे कुलायादावपि द्वित्वबहुत्वयोर्नित्यतया कादाचित्कत्वाभावात् निमित्तत्वानुपपत्तितादवस्थ्यमिति—**वाच्यम्**, जीवनस्य निमित्तत्वेऽपि कादाचित्कत्वाभावेन व्यभिचारात् तदभावेऽपि निमित्तत्वोपपत्ते। द्वित्वबहुत्वरूप हि निमित्तत्व स्वस्यानुष्ठापकतामात्र बोधयत् कुलायादिक्रतूपस्थानद्वारैव तदुपपत्तेर्न स्वस्य पाक्षिकत्वमाक्षिपति। अतएव पूर्वपक्षे क्रतो प्रकरणादेवोपस्थितेस्तस्यैवानुष्ठापकत्वापत्त्या निमित्तपदोपादानवैयर्थ्यापत्तेर्निमित्तस्यानुष्ठापकत्वसिद्ध्यर्थ पाक्षिकत्वाक्षेप आवश्यक, ममतु द्विबहुर्यजमानकक्रतावेतन्मन्त्रद्वयमिति बोधकताद्वाराप्यनुष्ठापकत्वसभवात् निमित्तोपादान सार्थकमिति न पाक्षिकत्वाक्षेप इति वैषम्यम्, अहीने यजमानगतैकत्वसङ्ख्याया विकल्पात् पाक्षिकत्वस्याप्युपपत्तेश्चेति न बाधकम् ॥ **ननु** तत्तत्क्रतुविशेषोपस्थापकत्वे एव प्रमाणाभाव इत्याशङ्क्य परिहरति—**नचात्रेति** ॥ **प्रतिपत्सबन्धेनेति** ॥ यजमानसम्बन्धस्याप्युपलक्षणम् ॥ तथाच प्रतिपच्छब्दस्य स्तोत्रऋग्वाचित्वेन तत्पदोपस्थापितस्तोत्रसबन्धेन यजमानशब्देन वा अव्यभिचरितक्रतुसबन्धन्यायेन क्रतुसामान्यस्योपस्थिते. द्वि-

(१० अधिकरणम् ।)

जाघनी ॥ दर्शपूर्णमासयो पत्नीसंयाजावान्तरप्रकरणे, 'जाघन्या पत्नी. सयाजयन्ती''ति श्रुतम् । तत्र किमनेन वाक्येनाग्नीषोमीयपशुवनुनिष्पन्नजाघन्युद्देशेन पत्नीसयाजा वि-

---

वादिनिमित्तसबन्धेन च तद्विशेषोपस्थितिर्युक्तैव । ततश्च स्वतन्त्रफलार्थत्वकल्पनापेक्षयाऽपेक्षितत्वादुपस्थितक्रतुविशेषवाचकपदान्तरकल्पनया तत्क्रत्वङ्गत्व नासुलभमित्यर्थ ॥

प्रयोजन पूर्वपक्षे उपपादितप्रकारभेदेन नैकरूपम्, किंतु भिन्न भिन्नम् । यथा प्रकृतौ तथैवोद्भिदादिविकृतिष्वपि निमित्तपत्त्वे तदतिदेशात् समानमेव, सिद्धान्तेतु नैमित्तिकत्वेन मन्त्रद्वयस्य प्रकृतावनिवेशात् निमित्तवत् सर्वक्रत्वङ्गत्वेनोपदेशादेव कुलायाहीनादिसाधारण्येन तद्विकारेष्वपि प्राप्तिर्नत्वतिदेशात् सुतरा च ज्योतिष्टोमविकृतिष्विति स्पष्टत्वान्नोक्तम् ॥

॥ **इति नवमं प्रतिपदुत्कर्षाधिकरणम्** ॥

विरोधविषयज्ञापनाय महाप्रकरण दर्शयति—**दर्शपूर्णमासयोरिति** ॥ पत्नीसयाजावान्तरप्रकरणप्रदर्शनप्रयोजन स्वयमेव दर्शयिष्यति । पशो पुच्छ जाघनीशब्दार्थ । अत्रच जाघन्युद्देशेन पत्नीसयाजाना पत्नीसयाजोद्देशेन जाघन्या वा विधानमिति पक्षद्वयेऽपि पत्नीसयाजानामुपदेशेन प्रकृताविव विकृतौ पशावप्यतिदेशेन सत्त्वात्प्रतिपदादिवत्प्रकरणबाधफलीभूतपत्नीसयाजाननुष्ठानाभावात् कथमुत्कर्षपूर्वपक्षो निष्फल आरभ्यते इत्यत आह—**किमनेन वाक्येनेति** ॥ यतएव नोत्कर्ष पत्नीसयाजानाम्, अतएव न तदुत्कर्षानुत्कर्षाविह विचार्येते, अपितु "जाघन्या पत्नी सयाजयन्ती''ति वाक्य प्रकरणे किंचित्पदार्थविधायक सन्नोत्कर्ष भजते, उत प्रकरणबाधेन प्रकरणान्तरे विधायक सत्त भजते इति वाक्योत्कर्षानुत्कर्षविचारकरणे न बाधकमित्यर्थ ॥

यत्त्वत्र राणकक्रता जाघनीपत्नीसयाजान्वयविधि दर्शपूर्णमासयो पशौ वेति चिन्ताया प्रकरणस्य पूर्वै सह विरोधाविरोधचिन्तात्वाभावेनासङ्गतिमाशङ्क्य निमित्तत्वेनोद्देश्यभूतयो द्वित्वबहुत्वयो प्रकृतकर्मासयोगात् तत्सयुक्तयो प्रतिपदोरुत्कर्षेऽभिहिते जाघन्या अपि सस्कार्यत्वेनोद्देश्यभूताया प्रकृतकर्मासयोगात् तत्सयुक्ताना, पत्नीसयाजानामप्युत्कर्ष प्रसक्तमपवदितु चिन्तैषेति विरोधाविरोधचिन्ताफलभूतोत्कर्षचिन्तात्वात्सङ्गतिरित्युक्तम् ॥ **यच्च प्रकाशकृता**—दर्शपूर्णमासप्रकरणस्य पूर्वै सह विरोधाविरोधचिन्ताया असभवेऽपि पत्नीसयाजावान्तरप्रकरणेन सह वाक्यस्य विरोधाविरोधचिन्ता सभवत्येव—किमय जाघनीपत्नीसयाजान्वयविधिर्वाक्यविरोधपरिहारासभवात् पत्नीसयाजावान्तरप्रकरण बाधित्वा अतिदिष्टपाशुकपत्नीसयाजेषूत्कृष्यते, उत जाघनीशब्दस्य जातिवचनतया वाक्यविरोधपरिहारसभवात् पत्नीसयाजशब्दस्य साधारण्येऽपि "अभिक्राम जुहोति" इति-वदवान्तरप्रकरणेन प्राक् क्लृप्तेष्वेव पत्नीसयाजेष्विति राणकोक्तौ दूषणोपन्यासेन वाक्यप्रकरणविरोधाविरोधविषयचिन्तात्वात्सङ्गतिरित्युक्तम्—**तदुभयमप्ययुक्तम्**, अग्रे पूर्वपक्षोपन्यासवेलाया भाष्याद्यनुसारेण विध्युत्कर्षपूर्वपक्षस्यैव प्रदर्शनात्, पत्नीसयाजानामप्युत्कर्ष प्रसक्तमपवदितु चिन्तैषेति वक्तुमनुचितत्वात् । नह्यस्मिन्नधिकरणे पत्नीसयाजोत्कर्ष पूर्वपक्षव्यापादित सिद्धान्तिना खण्ड्यते, पत्नीसयाजानुष्ठानस्य विकृताविव प्रकृतावपि पूर्वपक्षिणा इष्टत्वात् । अतो विरोधाविरोधचिन्ताफलभूतोत्कर्षानुत्कर्षचिन्तात्वेन सङ्गत्यभिधानमयुक्तम् । किच जाघन्या सस्कार्यत्वपक्षे जाघनीस्वरूपे आनर्थक्ये प्राप्ते जाघनीशब्दोपस्थापितपशुयागापूर्वसाधनत्वेन तद्विधानात् दर्शपूर्णमासापूर्वाननुप्रवेशेन दर्शपूर्णमासप्रकरणबाध , जाघन्या गुणत्वपक्षे तु पत्नीसयाजाना प्रकृतिसबन्धित्वेनोपस्थितौ भवति प्रकरणानुग्रह इत्युपपद्यत एव विरोधाविरोधचिन्ता ॥ एवञ्च दर्शपूर्णमासप्रकरणेनैव वाक्यस्य विरोधाविरोधविचारसभवे नान्तरीयकतया पत्नीसयाजावान्तरप्रकरणविरोधाविरोधे जायमानेऽपि तत्प्राधान्येनैव विरोधाविरोधचिन्तात्वेन सङ्गत्युपपादनक्लेशो निरर्थक एव ॥ **अपिच** "अभिक्राम जुहोति" इत्यत्रावान्तरप्रकरणात्प्रयाजग्रहणेऽपि ते प्रयाजदर्शपूर्णमाससबन्धिनो न वैकृता इति ज्ञान महाप्रकरणाधीनमेव । अवान्तरप्रकरण तूभयाविरोधि सदुदासीनमेव । नहि पशावतिदिष्टा पत्नीसयाजा प्राकृतपत्नीसयाजेभ्य कर्मान्तरम्, अतिदेशेन तेषामेवोपस्थिते । अतोऽत्र पाशुकपत्नीसयाजग्रहणेऽपि पत्नीसयाजावान्तरप्रकरणानुग्रहसभवात् प्राकृतत्वबाधेन वैकृतपत्नीसयाजेषूत्कर्षपूर्वपक्षो महाप्रकरणबाधपर्यवसायी, सिद्धान्तस्तु तदबाधपर्यवसाय्येवेत्यालोचनीय सहृदयै ॥ अतएवाहीनाधिकरणमारभ्यैव महाप्रकरणस्यैव विरोधाविरोधयोश्चिन्तितत्वात्पूर्वाधिकरणन्यायेन महाप्रकरणस्यैव बाधेन प्रसक्त वाक्योत्कर्षमपवदितुमेतदधिकरणमित्यापवादिकी सङ्गतिरुत्सर्गापवादयोरेकविषयत्वेनाञ्जस्येनोपपद्यते ॥ एतदभिप्रेत्यैव वार्तिकादिग्रन्थेषु महाप्रकरणविरोध एवात्र क्वचित् क्वचिद्दर्शित । शास्त्रदीपिकायामपि— अतो निर्मूला स्यादस्योत्कर्षकल्पनेति दर्शपूर्णमासयोरेव निवेश " इति ग्रन्थेन सिद्धान्ते दर्शपूर्णमासनिवेशोपसहारात्तदबाध सिद्धान्ते, पूर्वपक्षेतु तद्बाध इति दर्शितम् । इतरथा अवान्तरप्रकरणात्प्रकृतपत्नीसयाजेष्वेव निवेश इत्येवावक्ष्यत् । तदेतत्सर्वमभिप्रेत्य पूर्वपक्षे उद्देश्याशनिर्वचने प्रकरणाननुग्रह दर्शयितु सशयोपन्यासकाल एवोद्देश्यकोटिं विविनक्ति—**अग्नीषोमीयपश्चिति** ॥ विधिपाठोत्कर्ष व्यावर्तयितु विधानस्येत्युक्तम् । ततश्चैतद्विधिबोधितापूर्वार्थज्ञापनस्योत्कर्ष इ-

धीयन्ते । ततश्चैतस्य विधानस्य प्रकरणादुत्कर्ष, उत पत्नीसयाजोद्देशेन जाघनीत्वेन द्रव्य विधीयत इति चिन्तायाम्—

जाघनीशब्दस्योत्तरार्धादिशब्दवदेकदेशद्रव्यवाचित्वेन जाघन्या परप्रयुक्तत्वावगमात् प्रयोजनवत्त्वावगमेन प्रयाजशेषवदुद्देश्यत्वावगतेस्तृतीयाया द्वितीयार्थलक्षणामप्यङ्गीकृत्य पत्नीसयाजा एव तदुद्देशेन विधीयन्ते । एवच द्वितीयविधिप्रकाराङ्गीकरणाल्लाघवम्, इतरथा तृतीयविधप्रकारापत्ते ।

एवच वाक्येन प्रकरणबाधात् पत्नीसंयाजाना पश्वङ्गत्वमात्रप्रतीतावपि "आज्येन पत्नी सयाजयन्ती"ति वचनस्य निर्विषयत्वापत्ते प्रकरणबाधायोगात्तेनारादुपकारकतया दर्शपूर्णमासाङ्गत्वावगमेऽप्यनेन वचनेन सन्निपत्योपकारकतया अग्नीषोमीयपशुयागाङ्गतया विधिर्नानुपपन्न ।

न च जाघन्या परप्रयुक्तपश्वनुनिष्पन्नत्वस्य लोकेऽपि सभवादव्यभिचारिक्रतुसंबन्धाभावेन कथ यागीयत्वोपस्थिति ? अग्नीषोमीयप्रकरणे श्रुतेन जाघन्या पत्नी. सया-

---

त्यर्थ —**प्रकरणादिति** ॥ ल्यब्लोपे, अथवाऽपेक्षिकत्वार्थे पञ्चमी । ततश्च प्रकरण विहायापेक्ष्य वेत्यर्थ ॥ **उत पत्नीसयाजोद्देशेनेति** ॥ पत्नीसयाजानामुद्देश्यतोक्त्यैव दर्शपूर्णमाससम्बन्धित्वलाभात् तदनुक्तौ न न्यूनता । तावताऽपि प्रकृतावेव निवेश इति सिद्धान्तकोटिज्ञानोपपत्ते ॥

उत्तरार्धादिशब्दवदिति ॥ उत्तरार्धशब्द कस्योत्तरार्ध इति ससबन्धिद्रव्यवाचित्वेनैकदेशद्रव्यवचनो यथा भवति तथा कि जघनभवेत्यापेक्षिकत्वेनायमप्येकदेशद्रव्यवचन इति परप्रयुक्तत्वावगतिरित्यर्थ ॥ **इतरथेति**—अन्योद्देशेन धात्वर्थविधाने द्वितीयप्रकारे धात्वर्थगतविधेयताया अत्याग, दध्ना जुहोतीतिवत् धात्वर्थोद्देशेन गुणविधाने तद्विधेयतात्याग इत्येकपदोपात्तगतविधेयतानुग्रहाय द्वितीयविधिप्रकार एवाश्रयितु युक्त इत्यर्थ । **ननु** पत्नीसयाजान्यजतीति वाक्योत्पन्नपत्नीसयाजाना यावत्प्रकरणाद्दर्शपूर्णमासाङ्गत्व कल्पनीयम् तत पूर्वप्रवृत्तेनानेन जाघनीसस्कारद्वारा पश्वङ्गत्वस्यैवापत्त्या दर्शपूर्णमासयो पत्नीसयाजाननुष्ठानमेव प्राप्नोतीति पत्नीसयाजोत्कर्षानुत्कर्षविचार एव युक्त इत्याशङ्का परिहर्तुमनुवदति—**एवंचेति** ॥ अत्रच "प्राप्नुयादेव पत्नीसयाजाना दर्शपूर्णमासयोरकरणम् । यदि पशौ पत्नीसयाजा न स्यु, ते त्वतिदेशप्राप्ता तत्र विद्यमाना एव जाघनीसबन्धित्वेन विधीयन्ते" इत्येतदाशङ्कोत्तरपरवार्तिकग्रन्थव्याख्याने न्यायसुधाकृतोक्तम् "जाघनीवाक्य विना पश्वाख्यक्रतुगामित्वासिद्धौ वाक्येन प्रकरणबाधात् दर्शपूर्णमासयो पत्नीसयाजाकरण प्राप्नुयात्, अतिदेशात्तु तद्गामित्वप्रतीतिसभवे वाक्यस्य तत्राव्यापारादतिदेशेन चोपदेशात्मकप्रकरणबाधायोगात् प्रत्युतातिदेशेनात्मलाभार्थ प्रकरणगम्यदर्शपूर्णमासाङ्गत्वापेक्षणात् तत्राकरणाप्राप्ति"रिति, **तदयुक्तम्**, यावत्प्रकरणेन पत्नीसयाजाना प्रकृत्यङ्गत्व बुध्यते तत पूर्वमेव प्रवृत्तेन प्रत्यक्षवचनेन पश्वनुनिष्पन्नजाघनीसस्कारार्थत्वेन तेषा विनियोगकरणेन प्रकृत्यङ्गत्वस्यैवाभावे पशौ तदङ्गभूतपत्नीसयाजातिदेशस्यैवासभवात् यत्र सस्कार्य जाघनी तत्र पत्नीसयाजा इति वचनेनैव विनियोगकरणे अहीने द्वादशोपसत्त्वस्येवोपदेशेनैव जाघनीद्वारा पशौ पत्नीसयाजाना अङ्गत्वातिदेशेनाङ्गत्वस्य पूर्वपक्षेऽनभिप्रेतत्वाच्च । अत प्रकृतौ पत्नीसयाजानामकरणप्राप्तिस्तन्मतेऽनिवार्यैवेत्यभिप्रेत्य स्वयं प्रकारान्तरेण ता वारयति—**आज्येनेति** ॥ आज्येनेत्यस्य पशुगतपत्नीसयाजद्रव्यविधायकत्वाङ्गीकारे जाघनीसस्कारकत्वानापत्तेराज्यस्य प्रतिपत्त्यनपेक्षस्य सस्कार्यत्वायोगादाज्यस्य द्रव्यत्वेन विधि स्वविधेयनिवेशार्थं प्रकृतौ पत्नीसयाजाना सत्त्व गमयति, अन्यथा तस्य निर्विषयत्वापत्ते । अत प्रकृतौ पत्नीसयाजाना आरादुपकारकत्वविधयाऽनुष्ठान प्राप्नोत्येवेत्यर्थ ॥ **वस्तुतस्तु**—वक्ष्यमाणविधया केवलजाघनीपदेन पशुयागानुपस्थितेस्तदुपस्थितये वैकृतवाक्यान्तरपर्यालोचने सति प्रकरणान्तरस्थवैकृतवाक्यपर्यालोचनाविलम्बेनेह यावत्पश्वङ्गत्व कल्प्य तावत् झटित्युपस्थितप्रकृत्यङ्गत्वमेव युक्तमिति वाक्येन प्रकरणस्य बाधाभावादुपपन्नमेव प्रकृतौ तेषा करणमित्याज्यवाक्यस्य निर्विषयत्वापत्तिभरेणैव प्रकृतौ तदनुष्ठानसाधन युक्त्यन्तरसग्रहायैवे**तिध्येयम्** ॥ **ननु**—तर्हि प्रकृतौ पत्नीसयाजाना सत्त्वे तत्रैवाज्यवज्जाघन्या द्रव्यत्वेन विधिरस्त्वित्याशङ्का युक्त्यन्तरकथनव्याजेन निरस्यति—**अनेन वचनेनेति** ॥ आज्यविधौ सनिपत्योपकारकविधया विधानासभवादारादुपकारकतया प्रकृत्यङ्गत्व तद्बलात् स्वीकृतम्, इहतु तत्सभवे किमित्यारादुपकारकत्वविकल्पयोराश्रयणमित्यर्थ ॥

ननु—पूर्वपक्षे प्रकृतावाज्येन सह जाघन्या विकल्पाभावेनाप्रसक्तविकल्पनिरासार्थत्वेनापि वैयर्थ्यपरिहारासभवे पशुप्रकरणगतैतद्वाक्यसदृशवाक्यान्तरस्य—**"द्रव्यविकारं तु पूर्ववदर्थकर्म स्यात्, तथा विकल्पेन नियमः प्रधानत्वात्"** इति द्वादशतुरीयपदाधिकरणलिखितस्य वैयर्थ्यमित्याशङ्कामाशङ्कान्तरनिरासव्याजेन परिहर्तुमग्निष्टोमीययागस्योपस्थित्यभावे कथ तदङ्गतया विधानम्? इत्याशङ्कते—**नचेति** ॥ परिहरति—**अग्नीषोमीयप्रकरणे इति** ॥ "अशु गृह्णात्यदाभ्य गृह्णाति" इत्यनारभ्याधीतवाक्योत्पन्नाश्वदाभ्ययोस्तैत्तरीयशाखापठितैतादृशवाक्यान्तरेण क्रतुसबन्ध, तद्वदिह प्राकृतवाक्येन जाघनीपात्रसस्कारकत्वेऽवगतेऽपि वैकृतवाक्येन तस्या यागसबन्धावगमोत्तरमुपसहारन्यायेन तस्या

यन्तीति वाक्यान्तरेण प्रकृतापूर्वसाधनीभूतजाघन्युद्देशेन पत्नीसयाजविधायकेन यागसबन्धोपस्थितौ अग्नु गृह्णातीतवदनारभ्याधीतेऽप्यस्मिन् क्रतुसबन्धावगमोपपत्ते । वादनिदेशेन सन्निधाने प्रकरणान्तरासभवेन कर्मान्तरत्वानुपपत्तेश्चोपेक्षितम्। तस्माद्वाक्येन प्रकरण बाधित्वेद विधान अग्नीषोमीय उत्कृष्यत इति प्राप्ते—

यत्तु कैश्चिदतिदेशादेव पत्नीसयाजाना पशुयागसबन्धागमात् प्राकरणिक वाक्य तद्धर्मककर्मान्तरविधायक पूर्वपक्ष इत्युक्तम् । तदतिदेशेन पत्नीसयाजानामारादुपकारकविधया पशुयागसबन्धावगमेऽपि तात्पर्यग्राहकाभावे अनारभ्याधीते वाक्ये जाघन्यास्तदीयत्वोपस्थितौ प्रमाणाभा-

जाघनीशब्दस्य पश्ववयववाचित्वेऽपि उत्तरार्द्धादिशब्दवत् ससबन्धिकत्वाभावात् लोकसिद्धहृदयस्थजाघन्या एवाज्यवत् पत्नीसयाजोद्देशेन विधिसभवे तृतीयाया लक्षणाङ्गीकरणे प्रमाणाभाव । अतिदेशात् प्राप्ताना पत्नीसयाजानामारादुपकारकत्वबाधेन पशुप्रकरणस्थवाक्येन सन्नि-

एवेह ग्रहणोपपत्ति ॥ यद्यपि वैकृतवाक्येनैकेनैव सर्व सुकरमिति प्राकृत वाक्य व्यर्थमेव, तथापि अश्वदाभ्यन्यायेनाभ्युदयशिरस्कत्वकल्पनेनोभयवचन सार्थकम् ॥ अत्र चानारभ्याधीतत्वमपेक्षितपशुप्रकरणभिन्नप्रकरणस्थत्वसाम्येन ज्ञेयमिति भाव ॥

प्रकाशकारमतमनूद्य दूषयति—**यत्त्विति** ॥ **तद्धर्मकमिति** ॥ प्राकृतपत्नीसयाजधर्मक जाघनीसम्बन्धमासलक्षणया तद्द्रव्यक विधीयत इत्यर्थ ॥ **तदतिदेशेनेति** ॥ **अयमर्थः**—आज्यद्रव्यका एव पत्नीसयाजा आरादुपकारकविधया प्रकृत्यङ्गम्। तादृशा एवातिदेशेन पश्वङ्गमिति तेषामतिदेशप्राप्तानामारादुपकारकत्वबाधेन जाघनीसस्कारार्थतया प्राकृतवाक्येन विधानात् पत्नीसयाजाना पशुयागसम्बन्ध इति तु न युक्तम् । अस्मिन् पूर्वपक्षे जाघनीद्वाराऽनेनोपदेशेनैव पश्वङ्गत्वस्येष्टत्वेनातिदेशाभावात् प्रकृतावुत्पन्नाना पत्नीसयाजाना आज्यवाक्येनादृष्टविधया प्रकृत्यङ्गत्वबाधकाल एव प्राकृतजाघनीवाक्येन सन्निपत्योपकारकविधया पश्वङ्गत्वबोधात् ॥ अस्तु वातिदेश । तावताऽपि पश्वङ्गभूतपत्नीसयाजानामग्नीषोमीयपश्वनुनिष्पन्नजाघन्यर्थत्वे एव कि मानम् पश्वनुनिष्पन्नमात्रस्यैच्छिकपशुमासभक्षणादावपि सभवेन यागव्यभिचरितत्वात् । नच लौकिकजाघनीसस्कारस्य वैयर्थ्यात् परिशेषात् क्रतुगतोपस्थितिः, तथात्वे हिरण्य धार्यमित्यत्रापि क्रतुगतहिरण्यस्यैव धारणसस्कारापत्ते । यदितु तत्र क्रतुगतहिरण्यानुवादनिश्चये सस्कार्यत्व तन्निश्चयेच निष्प्रयोजनस्य तदयोगात् क्रतुस्था प्रतीतिरितीतरेतराश्रय इत्युच्येत तत्प्रकृतेऽपि तुल्यम्। **अथोच्यते** हिरण्ये सस्कार्यत्वनिश्चायकाभावेनेतरेतराश्रयसत्त्वेऽपि जाघनीशब्दस्य ससबन्धिकतया तदर्थस्य सस्कार्यत्वनिश्चयात् नासाविति, तद्धिरण्यस्यापि क्त्वाश्रुत्या कर्मत्वाभिधानेन सस्कार्यत्वनिश्चयात् तुल्यम् ॥ **वस्तुतस्तु**—गृहकृष्यन्नादौ क्लृप्तशान्तिबलिहरणवैश्वदेवादिबहुतरसस्कारदर्शनादितरथा परिशेषात् तेष्वपि यागीयत्वापत्तेर्न क्वापि परिशेषो यागीयत्वोपस्थापक । अतएव मीमासकै प्रकरणमव्यभिचरितक्रतुसम्बन्धो वा सर्वत्र यागीयत्वोपस्थापकमित्युपन्यस्यते । अतश्च प्रकृते तदभावादुक्तवचनमेव तस्या यागीयत्वोपस्थापक वक्तव्यम् इति ॥ अपिच

कर्मान्तर विधीयते किमभ्यासात्? उत प्रकरणान्तरात्? **नाद्य.**, उक्तविधया जाघन्या यागसम्बन्धबोधनेनानन्यपरत्वाभावात् । **द्वितीयं** दूषयति—**अतिदेशेनेति** ॥ सस्कार्यरूपानुपादेयगुणयोगेऽपि अतिदेशेन सन्निधानात् असन्निधानस्यासभवादित्यर्थ ॥ अपिच विशिष्टविधिगौरवापादककर्मान्तरविधिकल्पनापेक्षया वैकृतवाक्ये जाघनीनियमार्थत्वासभवेऽपि प्रकृतिप्राप्तकेवलाज्यवाधकत्वेन गुणविधिरेव युक्त । नच प्राकृतवाक्यबोधितसस्कार्यत्वस्य साधनतया विनासभवात् अथादेवाज्यबाधसिद्धि आज्यसमुच्चितजाघन्या अपि सस्कार्यत्वोपपत्तौ तद्बाधे प्रमाणाभावात्। जाघन्या हि सस्कार्यत्व शाब्दम्, आर्थिक तु करणत्वम् । नह्याज्यसमुच्चये शाब्दसस्कार्यत्वस्य हानि, नवा तद्गतसस्कार्यत्वेनाज्यगतनिरपेक्षकरणत्वहानि, भिन्नप्रकारेण द्वयोरन्वये मैत्रावरुणग्रहे पयसा सोमगतनिरपेक्षकरणत्वबाधस्येवेहापि तदभावात्। वैकृतवाक्यसत्त्वेतु जाघन्या आज्यस्येव निरपेक्षकरणताबोधनात् समुच्चये द्वयोरेकरूपेणान्वयात् शाब्दोभयगतकरणताबाधापत्ते नाज्यप्रसक्ति । नच गुणत्वेन विधाने प्रयोजकत्वापत्ति, आज्यनिवृत्तिमात्रेणैव विधिचारितार्थ्ये प्रयोजकत्वशक्तिव्यापारकल्पने प्रयोजनाभावात् । नचैव तदर्थादेव जाघन्या सस्कार्यत्वसभवात् प्राकृतवाक्यवैयर्थ्यम्, लोकसिद्धजाघनीकरणताव्यावर्तकतया तत्सार्थक्योपपत्ते । यदितु तृतीयया जाघन्या कारणत्वमेव शाब्दम्, आर्थतु सस्कार्यत्वम्, तत्तु प्राकृतवाक्येनापि सिद्धमिति वैकृतवाक्यवैयर्थ्यमित्युच्येत, तदा तृतीयाया द्वितीयार्थे लक्षणावैयर्थ्यम्। अस्तुवा तदा पूज्यपादोक्तमेव वैकृतवाक्यप्रयोजनमित्यल विस्तरेण ॥

पश्ववयववाचित्वेऽपीति ॥ हृदयादिशब्दवदाकृतिविशेषवाचित्व पशुसामान्यावयवपरत्वम्, नतु छागमात्रावयवपरत्वम्। अतएव यज्ञीयस्य पशो भक्ष्यस्यवा पशो पुच्छमिति व्याख्यात याज्ञिकग्रन्थेषु ॥ **लोकसिद्धेति**—यद्यपि हृदयादीनामपि लोकत एवानेन न्यायेन ग्रहण प्राप्तम्, तथाऽपि वेदेनैव सज्ञपनादिनोत्पत्तिप्रकाशनान्न क्रमाद्याश्रयणम्। जाघन्यास्तु पत्नीसयाजावान्तरप्रकरणेनैवोत्पादनप्रका-

पत्न्योपकारकत्वलाभे दर्शपूर्णमासप्रकरणस्थवाक्यवैयर्थ्यापत्तिश्च। अत पत्नीसयाजोद्देशेनैव जाघनीविधि ।

न च—प्राप्तकर्मानुवादेन पत्नीनामपि विधाने देवतात्वेन प्राप्त्युद्भावनेऽपि च विशिष्टोद्देशेन वाक्यभेदापत्तिरिति—वाच्यम्, अवान्तरप्रकरणादेव कर्मविशेषोद्देशसम्भवेनावाक्यभेदात्। अतो नास्य प्रकरणादुत्कर्ष । अग्नीषोमीयप्रकरणस्थवाक्य तु विकल्पेन प्राप्तायानियमार्थमिति वक्ष्यते। न चैव तत्र हट्टस्थजाघन्या एव नियमसम्भवेन पश्वनुनिष्पन्नाया ग्रहणे प्रमाणाभाव । प्रतिपत्त्यन्तराभावेनोपस्थितायास्तस्यास्त्यागे प्रमाणाभावादिति तत्रैव वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ३ ॥ ४४ ॥ इति दशमं जाघन्यधिकरणम् ॥

राम्नानमिति लोकसिद्धग्रहणे न बाधकमित्यर्थ । **वाक्यवैयर्थ्यापत्तिरिति।** अभ्युदयशिरस्कत्वफलकल्पनस्यानन्यगतिकस्येह कल्पनापेक्षया द्रव्यत्वेन विधानमेव युक्तमित्यर्थ । **अवाक्यभेदादिति॥** पत्नीसयाजनामधेयावावयवभूतपत्नीशब्दस्य मान्त्रवर्णिकदेवतारूपदेवपत्न्यनुवादकत्वेऽपि न तस्येतरव्यावृत्त्यर्थतया यागविशेषणत्वम्, तस्यावान्तरप्रकरणादेव सिद्धेर्यागविशेषस्यैवोद्देश्यत्वेनोभयविधवाक्यभेदाभावादित्यर्थ ॥ **विकल्पेनेति ॥** अतिदेशत आज्येन सहेति शेष । **वक्ष्यत इति ॥** पूर्वलिखितद्वादशतुरीयपादाधिकरण इति शेष ॥ **त्यागे प्रमाणाभावादिति ॥** एव सत्यपि हट्टस्था गृह्येत यदि प्रकृताया विशिष्यप्रतिपत्त्यन्तराम्नान भवेत्, नत्वेतदस्ति अत प्रकृताया एव ग्रहणम्। **नच**—तर्हि पत्नीसयाजानामेव तत्प्रतिपत्तित्वमस्त्विति—**वाच्यम्**, तथात्वे पत्नीसयाजानामप्राकृतकार्यकारित्वापत्ते । अत आरादुपकारकेष्वेवातिदेशप्राप्तेषु पत्नीसयाजेषु जाघनीनियमार्थमित्यपि तत्रैव वक्ष्यमाणमित्यर्थ ॥

प्रयोजन पूर्वपक्षे प्रकृतौ पत्नीसयाजा आज्येनैव । सिद्धान्तेतु तेन सह जाघन्या विकल्प । तथा अग्नीषोमीये पत्नीसयाजाना सन्निपातित्वात्पशुगणे सर्वजाघनीसस्काराय जाघनीमात्रस्य ग्रहणम्, सिद्धान्ते पश्वनुनिष्पन्नैकतमजाघनीग्रहणमित्यादि स्पष्टत्वादेव नोक्तम्। **यत्तु प्रकाशकृता**—पशौ पूर्वपक्षे प्रकृतजाघनीनियम , सिद्धान्तेतु तस्या सत्यामुपादानलाघवानुरोधेन तस्या ग्रहणम्, तन्नाशादौतु प्रकृताविव पशावपि लोकत उपादानमिति प्रयोजनान्तरमपि दर्शितम्, तत् सिद्धान्ते जाघनीनाशादौ हविर्नाशप्रयुक्ताज्यस्यैव प्रकृतावपि प्राप्ते पूर्वपक्षेऽपि सस्कार्याभावेन क्षेपाशलोपेऽपि त्यागाशस्याज्येन लोकसिद्धजाघन्या वाऽनुष्ठानस्य न्यायसिद्धत्वात् पशौ प्रकृतजाघनीनियमस्य तदभावे लोकसिद्धजाघनीग्रहणस्य च वक्तुमशक्तेर**युक्तम्॥** यद्यपिच "तानि द्वैधम्—" इत्यधिकरणे उपादेयस्थले प्रकृतग्रहण नास्ति, अतएव व्रीहीणामवघातार्थत्वपूर्वपक्षे यागीयव्रीहिग्रहणे मानाभावात् लोकसिद्धव्रीहिग्रहणेच सति प्रैयङ्गवे चरौ यागीयव्रीह्यभावेऽपि लोकसिद्धव्रीहिभिरवघातोऽदृष्टार्थ कार्य इति प्रयोजनमुक्तम्, तेनैव न्यायेनेह प्रकृतजाघनीग्रहण सिध्यति, तथापि तदधिकरणे प्रकृतग्रहणनियमस्यैव खण्डनात् न विरोध ॥

स्यादेतत्—प्रकृतौ तावत्सोम-त्वष्टृ-देवपत्नी-राका-सिनीवाली-कुहूग्नि-गृहपति-देवताका सप्त पत्नीसयाजयागा आपस्तम्बसूत्रे, बोधायनमते अनुमतिदैवत्याऽप्यधिका इत्यष्टौ । तत्र सोम-त्वष्टृ-देवपत्न्य-ग्निगृहपति-देवताकाश्चत्वारो नित्या अन्ये काम्या । नित्यत्वाभिप्रायेणैव चत्वार पत्नीसयाजा इति तैत्तरीयलिङ्गदर्शनम्। तेषा सप्तानामपि पत्नीशब्दस्य लिङ्गसमवायेन पत्नीसमुदायदेवताकत्वलक्षणया पत्नीसयाजपद नामधेयमिति याज्ञिकमर्यादा । तदिह पत्नीसयाजावान्तरप्रकरणाविशेषात् सर्वेष्वपि तेषु जाघनीप्राप्त्यापत्तेर्देवपत्नीसयाजेष्वेव तदनुष्ठानप्रचारो याज्ञिकाना विरुध्येत, एव पशावप्यतिदेशप्राप्तसर्वपत्नीसयाजेषु जाघनीप्राप्त्यापत्ति । अतस्तद्विरोधाय पत्नीपदार्थस्य विशेषणत्वे विशिष्टोद्देशवाक्यभेदो दुर्वार **इति ॥ उच्यते**—"आज्येन सोमत्वष्टाराविष्ट्वा जाघन्या पत्नी सयाजयन्त्याज्यस्य वा गृहीतेन" इत्यापस्तम्बसूत्रे सोम-त्वष्टृ-दैवत्यपत्नीसयाजानन्तर्यस्य देवपत्नीदैवत्यपत्नीसयाजे एव सम्भवात् तत्रैव जाघन्याज्ययोर्विकल्प । अग्निगृहपतिदैवत्ये त्वाज्यमेवाथवा आनन्तर्याविशेषादुभयोरप्युत्तरयोर्जाघन्याज्यद्रव्ययोर्विकल्प प्रकृताविति मतभेदो धूर्तस्वाम्यादिभिरुक्त । पशौ तु पुच्छोर्ध्वाधोभागसम्बन्धीडाव्यवस्थया पत्न्यग्निगृहपतिदेवत्ययो जाघन्येव, नत्वाज्यमिति विशेष । सर्वथा पत्नीपदार्थविशेषणत्वाभावेऽपि तत्रैकजाघनीनिवेशोपपत्ते , प्रत्युत तद्विशेषणत्वेऽप्यग्निगृहपतिदेवत्ये तदनापत्तेस्तेन विनाप्याद्ययोर्जाघनीनिवारण नासुलभम् । अतएव पत्नीशब्दोऽत्र न देवतापर, किन्त्वधिकरणमालादशितरीत्या कर्मनामधेयस्य पत्नीसयाजशब्दस्यैकदेशपर । तथा च "वसन्ते ज्योतिषा" इति पदस्य ज्योतिष्टोमपरत्वस्येव पत्नीशब्दस्य पत्नीसयाजरूपकर्मपरत्वात् पत्नीसयाज यजन्ति जाघन्येत्येवमेवार्थ । एवञ्च पूर्वपक्षे दर्शपूर्णमासयो पत्नीसयाजाकरणापादनतत्परिहारावपि देवपत्नीदैवत्यपत्नीसयाजविषयावेव द्रष्टव्यौ । तत्रैव जाघनीविधायकवाक्यसत्त्वेन तद्विषय एव विचारात्॥ **ननु—एवं** तर्हि आज्यवाक्यनिर्विषयत्वापत्त्या तदनुष्ठानसाधन प्रकृतावयुक्तम्, आज्यविधेर्देवपत्नीसयाजव्यतिरिक्तविषये चारितार्थ्यात्, अतस्तेषामनुष्ठानेऽप्येतत्पत्नीसयाजानुष्ठान प्रकृतौ दुरुपपादमिति—**चेत्, सत्यम्**, "आज्येन पत्नीसयाजा" इति तैत्तिरीये सिद्धवन्निर्देशकल्पितविधिना, आज्य सर्वपत्नीसयाजसाधारणम्, तथापि देवपत्नीसयाजे विशेषविहितजाघन्या बाधो मा भूदित्येतदर्थमा-

(११ अधिकरणम् ।)

सन्तर्दनम् ॥ ज्योतिष्टोमे अभिषवणफलके प्रकृत्य "न सन्तृणत्ती" त्यनेनासन्तर्दन विधाया "थो खलु दीर्घसोमे सन्तृद्ये धृत्यै" इत्यनेन सन्तर्दन विहितम् । सन्तर्दन नाम द्वयो फलकयो सश्लेषप्रदेशे तनूकरणेन एकोपर्यपरस्य सश्लेष । तदिद सन्तर्दन किं प्रकरण एव निविशते उताग्निष्टोमान्यमात्रे उत्कृष्यत इति चिन्तायाम्—

प्रकरणानुग्रहादनुत्कर्ष । न च वाक्यविरोध, ज्योतिष्टोमस्यापि इष्ट्याद्यपेक्षया दीर्घत्वात् सोमद्रव्यकत्वाच्च दीर्घसोमत्वोपपत्ते । अतश्च तत्रैव व्रीहियवादिवत्सन्तर्दनासन्तर्दनयोर्विकल्प । यस्त्वत्र सूत्रे क्रयवदिति क्रयदृष्टान्तो विकल्पे दत्त स द्वादशे दशभि क्रीणातीति वचनेन समुच्चयस्य वक्ष्यमाणत्वाद्वचनाभाव कृत्वा बोध्य । अस्तु वा इष्ट्यादेरिहानुपादानात् तदपेक्षया दीर्घत्वस्य च नित्यत्वेन

"ज्यस्य वा चतुर्गृहीतेने" त्यापस्तम्बसूत्रे विकल्पबोधनद्वारा सर्वथा नाज्यबाध, किंतु पक्षे सर्वसाधारणतया विहितमाज्यमपीति विधीयते ॥ एवच देवपत्नीसयाजे तदुत्तरस्मिन्नपि च पत्नीसयाजे वैकल्पिकाज्यविधेरेतस्य निर्विषयत्वमस्त्वेवेति न बाधकम् । एतच्च पारमार्थिकी याज्ञिकमर्यादामनुसृत्योक्तम् । वार्तिककारप्रभृतिसर्वमीमासग्रन्थेषु तु सर्वेष्वेव पत्नीसयाजेषु "आज्येन पत्नी सयाजयन्ती" तिवत् "जाघन्या पत्नी सयाजयन्ती" ति वाक्यमाज्यसमानकक्षतया जाघनीविधायकमभिप्रेत्य सर्वोऽप्येतदधिकरणविचार इति तदनुरोधेन पत्नीसयाजा एव तदुद्देशेन विधीयन्त इत्येव पूर्वपक्षग्रन्थे जाघनीसस्कारार्थतया बहूना पत्नीसयाजाना विधिरुक्त पूज्यपादैरित्यल बहुना विस्तरेण ॥

इति दशमं जाघन्यधिकरणम् ॥

अभिषवणफलके इति ॥ अभिषवाधारकाष्ठफलक इत्यर्थ । अनेन च "न सतृणत्ति" "सतृद्यादि" ति विधिनिषेधापेक्षितसन्तर्दनीयकर्मप्राप्तिरुक्ता । यद्यपि तैत्तिरीयशाखाया रुद्राध्याये "अधिषवणे" इति धकार पठित, तथापि तत्समानार्थकत्वेन स्वकर्तृकाभिषवणफलके इति वाक्यप्रयोगे न बाधकम् । न्यायसुधाप्रभृतिग्रन्थेषु "हनू वा एते यज्ञस्य यदधिषवणे" इति वाक्यलेखन तु शाखान्तरीयत्वेन पुस्तकलेखनकर्तृप्रमादेनैव वा ज्ञेयम् ॥

ननु—नैव प्रकारान्तरेण सन्तर्दन प्राप्तम्, यन्न सतृणत्तीत्यनेन निषिध्यते इत्यत आह—**असन्तर्दनमिति** ॥ नात्र सन्तर्दननिषेध क्रियते, अपितु उखेषूभयो फलयोरुपस्थापने सश्लेषस्योभयथापि सभवाद्वक्ष्यमाणसन्तर्दनाभावप्रयुक्त संश्लेष एव लक्षणया विधीयते, अपेक्षितविधानस्योचितत्वात् । नचार्थप्राप्तसश्लेषान्यथानुपपत्त्या सन्तर्दनप्राप्ति, हनूत्वसत्त्वेन कदाचित् सश्लेषप्राप्तावपि तत्र नियमेन सन्तर्दनप्राप्त्यभावेऽनियतप्राप्त्युपजीवनेन तदुपपादने निषेधस्य पाक्षिकत्वापत्ते । अतएव शास्त्रदीपिकायामपि—"असन्तर्दन विधाय" इत्येवमेवोक्तम्, नतु सन्तर्दन निषिध्येति । अतोऽसन्तर्दनपदमर्शआद्यजन्त कृत्वा न विद्यते सन्तर्दन यस्मिन्निति व्युत्पत्त्या अन्यपदार्थसश्लेषो हनूत्वसत्त्वोपस्थित एवात्र विधीयत इति ॥

अपरस्येति ॥ लोहकीलेनेति शेष । अत्र च शुद्धे एव ज्योतिष्टोमे निवेश दीर्घयजमानके वा, अथवोक्थ्यादिसस्थास्वेवेति पक्षा सूत्रानुसारेण पूर्वपक्षे वक्तव्या । तेषु सर्वष्वपि प्रकरणे निवेशस्य सत्त्वेन लाघवात् सशयकोटौ प्रकरण एवेत्येतावतैव सर्वेषामुपादान कृतमिति न न्यूनतादोष ॥

ज्योतिष्टोमस्यापीति ॥ **अनेन च**—दीर्घश्चासो सोमश्चेति कर्मधारये सोमपदस्य लतामात्रवाचित्वात् सप्तम्या निमित्तस्य तस्य चाऽद्यपूर्वपक्षे कादाचित्कत्वाभावादिष्ट्याद्यपेक्षया दीर्घत्वोपपादनानुपपत्तिरित्येतत्—**परिहृतम्**, दीर्घसोमपदस्यापेक्षिताङ्गाङ्गिभावपरत्वसभवेऽनपेक्षितनिमित्तत्वकल्पनायोगात्, अतो दीर्घसोमपदेन यागस्यैव निरूढलक्षणयाऽभिधानात् प्रकृतस्य ज्योतिष्टोमस्यापि दीर्घसोमपदेन ग्रहणोपपत्तिरित्यर्थ ॥ सूत्रकारानुक्तमप्युभयवादिसिद्ध विकल्पे दृष्टान्तमाह—**व्रीहियवादिवदिति** ॥ यस्तु सूत्रकृता विकल्पे क्रयणवदिति दृष्टान्तो दत्त, स **"क्रयणेषु विकल्पः स्यादेकार्थत्वात्"** इति द्वादशाधिकरणपूर्वपक्षाभिमतोऽपि **"समुच्चयो वा प्रयोगे द्रव्यसमवायात्"** इत्युत्तरसूत्रेण सिद्धान्ते क्रयसाधनाना द्रव्याणा समुच्चयस्य साधनान्नोभयवादिसप्रतिपन्न, तथाप्यत्रत्यपूर्वपक्षिणा तत्रत्यसिद्धान्तयुक्तेरसमतत्वमभिप्रेत्य तत्रत्यसमुच्चयखण्डनसूचनेन नैव दोष । न हि विक्रेत्रानतिवशात्तत्रोक्त समुच्चयो युक्त, तथात्वे ऋत्विगानतिवशात् प्राकृतवैकृतदक्षिणानामपि समुच्चयापत्त । अत सिद्धान्तिनाऽपि तत्र विकल्पस्यैव बलात् स्वीकार्यत्वमापाद्योभयवादिसमतत्व ज्ञेयम् ॥ **ननु** तत्रत्ययुक्तेरसमतत्वेऽपि 'त वै दशभि क्रीणाती' ति वचनबलात्समुच्चयसिद्धेर्न दृष्टान्तत्व तस्य युक्तमित्यत आह—**वचनाभावं कृत्वेति** ॥ **वस्तुतस्तु**—"अनर्थलोपेऽय दृष्टान्त" इति वार्तिकोक्तमेव साधु, ततश्चायमर्थ ॥ **ननु**—असन्तर्दनेनाप्यभिषवस्य जायमानत्वात् सन्तर्दनविध्यानर्थक्यमित्यत आह—**क्रयणवदिति** ॥ यथाल्पमूल्यत्वात्सोमस्य वास प्रभृतीना मध्ये येनकेनचिदानतिसिद्धे शेषाणि वचनानि व्यर्थानि भवन्ति सन्ति स्वसार्थक्यायाऽऽनतस्यापि पुनरानतिं विधाय तेन क्रीत सोमोऽभ्युदयकारीति कल्पयन्ति, तथात्राप्यसन्तर्दनेनाभिष-

दीर्घसोमपदवैयर्थ्यापत्तेरष्टदोषदुष्टविकल्पस्य चान्याय्यत्वा-द्दीर्घस्य यजमानस्य सोमो दीर्घसोम इत्येव षष्ठीतत्पुरुष-मपि प्रकरणानुरोधेनाङ्गीकृत्य यजमानदैर्घ्ये निमित्ते सन्त-र्दनविधानम्।

यदि तु निषादस्थपत्यधिकरणन्यायेन कर्मधारयस्यैव न्याय्यत्वात् , यजमानदैर्घ्येण च फलकविदारणाप्रसक्तेस्तद्वा-रकत्वेन सन्तर्दनस्तुतेरसभवेन "धृत्या" इत्यर्थवादानुपपत्ते-र्दीघश्चासौ सोमश्चेति कर्मधारय एवाङ्गीक्रियते तथापि ज्योतिष्टोम एव उक्थ्यादिसस्थान्तरयुक्ते प्रदानविवृद्ध्या प्र-देयसोमविवृद्धेरावश्यकत्वात् दीर्घसोमत्वोपपत्तेर्वाक्यप्रकर-णयोरविरोधान्निवेश ।

न च प्रदानविवृद्धेस्तोयादिना सपादनम्, सोमद्रव्य-कस्य यागस्य विना वचन द्रव्यान्तरससृष्टेन सोमेन कर-णायोगात् । न च त्रिपर्वदशमुष्टित्वरूपसोमपरिमाणबाध , स्थूलदीर्घपर्वसोमग्रहणेन तद्बाधाभावात् । अत एव सोम-पदेन यागलक्षणाऽभावात् • सोमदीर्घपर्वत्वमेव सन्तर्दने निमित्तमित्यपि शक्य वक्तुम् ।

वस्तुतस्तु—त्रिपर्वदशमुष्टिपरिमितसोमग्रहणोत्तर "मव-शिष्टानशूनुपसमूहती" त्युपसमूहनविधानात्तत्र चार्थवादे "यद्वै तावानेव सोम स्याद्यावन्त मिमीते यजमानस्यैव स्या-न्नापि सदस्याना प्रजाभ्यस्त्वेत्यवशिष्टानशूनुपसमूहती' ति पूर्वोक्तमाननिन्दयोत्तरादोहनवद्यावदपेक्षितपरत्वप्रतीते क-पिञ्जलाधिकरणन्यायस्याप्यप्रवृत्त्या परिमाणाभावात् प्रदे-यविवृद्धि सुलभेव ।

न च—एवमपि अग्निष्टोमसंस्थाया अङ्गत्वादन्यासा का-म्याना तिसृणा सस्थानाच विकृतित्वेन स्वत प्रकरणाभावात्

षस्य जायमानत्वेऽपि प्रकरणानुगृहीतवचनसामर्थ्यात् दृढतरस स्कारस्याभ्युदयशिरस्कत्वकल्पनयानर्थलोपो भविष्यतीति ॥

यजमानदैर्घ्ये निमित्ते इति ॥ यथैव जञ्जभ्यमानपुर-षसस्कारार्थत्वेन विधीयमानानुवचने जृम्भाया विशेषणतयो-पादानेनऽजुम्भावतो व्यावृत्त्यार्थाद्भवति जृम्भाया निमित्तत्वम् , एवमिहापि यजमानदैर्घ्यस्य निमित्तत्वम् । तथाच यजमानदैर्घ्ये निमित्ते तत्कर्तृकसोमयागाना सन्तदनमित्यर्थ ॥

इष्ट्याद्यपेक्षया दीघे ज्योतिष्टोमे अभिषवसत्त्वेन धृते इत्यर्थवादानुपपत्त्यभावेऽपीह पक्षे साऽस्तीत्याह—**यजमा-नदैर्घ्येण चेति** ॥ अस्मिश्च पक्षे ह्रस्वयजमानकर्तृकप्रयोगे-ऽप्यभिषवसत्त्वेन स्वरूपेणैव धृते सद्भावात् यतो दैर्घ्य तत्र नास्ति धृतिरित्यनुपपत्त धृतिस्वरूपसत्त्वासत्त्वाभ्यामर्थवादोप-पत्तरसम्भवात्सोमगतदीघताप्रसक्तफलकविदारणाशङ्कानिवृत्त्य र्थपरत्वमेवार्थवादस्य वक्तव्यम्, तच्च तवानुपपन्नमित्यर्थ । कर्तृसमवेतस्य दैर्घ्यस्य परविशेषणद्वारा सोमविशेपणत्वे व्यव-हितत्वेन बहिरङ्गत्वात्स्वसमवेतस्य च दैर्घ्यस्य सन्निहितत्वेना-न्तरङ्गत्वमिति दूषणान्तरस्याप्युपलक्षणमेतत् द्रष्टव्यम् ॥ **प्रदानविवृध्येति** ॥ अग्निष्टोमापेक्षया इतरसस्थासूक्थ्या-दिग्रहणानामधिकानामङ्गाना सत्त्वात् तदथ सोमवृद्धेरावश्यक-त्वमित्यर्थ ॥ **दीर्घसोमत्वोपपत्तेरिति** ॥ यद्यपि अग्नि-ष्टोमादेरप्यनुपादानान्न तत्प्रतियोगिक दीघत्वमुपपादयितु श-क्यम्, तथापि सोमपदेनव तत्सजातीयसोमान्तराणा सजा-तायत्वेन बुद्धावुपस्थितत्वात् द्विरात्राद्यपेक्षया प्रकरणेन झटित्युपस्थिताग्निष्टोमप्रतियोगिक दीर्घत्वमन्यपक्षापेक्षया सूप पादमिति तदुपपत्तिरुक्थ्यादिसस्थास्विति भाव ॥ **स्थूलदी-र्घपर्वेति**—॥ स्थूलत्व च मुष्टिपरिणामाविरोधेन ज्ञेयम । पूर्वस्मिन्पक्षे सोमद्रव्यगतदैर्घ्यानुक्त यजमानगतदैर्घ्येण दीर्घ-सोमत्वोपपादने यागलक्षणायामपि यजमानदैर्घ्यस्य निमित्त-त्वमर्थादुक्तम्, अस्मिन् पक्षे तु सोमगतदैर्घ्यस्यापि सभवात् तस्यैव शब्दतो निमित्तत्वसभवे किमिति यागपर्यन्तलक्षणया-ऽऽर्थिकनिमित्तत्वाश्रयण कर्तव्यमित्यभिप्रेत्याह—**अत एवे-ति** ॥ नच सस्थानामुपस्थित्यर्थ यागलक्षणा, प्रतिपदि द्वित्वा दिनिमित्तोपस्थापितासन्निहितकुलायादियागवाचकपदान्तरक-ल्पनया तदङ्गत्वस्येवेहापि तदुपस्थापितप्रकरणसन्निहितसस्था-ङ्गत्वोपपत्तेर्लक्षणाया प्रयोजनाभावादिति भाव ॥ **उपसमू-हनविधानादिति** ॥ उपसमूहन नामेकीकृत्योपादानम् । अशूना सस्कार्यत्वात् तद्गतबहुत्वाविवक्षयैकाशुग्रहणेनाप्युप-समूहनसिद्धेन तावता सोमवृद्धिरित्यत आह—**उत्तरादोह-नवदिति** ॥ "नास्यैता रात्रि कुमारा अपि पयो लभन्ते" इति अर्थवादे सर्वासामेव दोहनप्रतीत्या अधिकानामप्युत्त-रासा दोहनवदिहाप्यर्थवादे यावदपेक्षितग्रहणप्रतीत्याऽधिका-नामेवाशूना परिमाणबाधेन ग्रहणात्तदुपपत्तिरित्यर्थ ॥ **ननु**— कस्य प्रकरणम ? येन सह दीर्घसोमे इति वाक्यस्याविरोध उच्यते, न तावच्छुद्धसस्थानाम्, अग्निष्टोमसस्थाया अङ्गत्वेन स्वत प्रकरणाभावात्, इतरासा तु काम्यत्वेन तदभावात्, नापि सर्वसस्थाकज्योतिष्टोमस्य, सस्थाना प्रकरणितावच्छेदक-कोटिनिवेशे मानाभावात्, गौरवाच्च । अत परिशेषात्ज्योति-ष्टोमत्वं प्रकरणितावच्छेदक वाच्यम् । तत्र च प्रदानविवृध्य-भावेन प्रदेयवृद्ध्यप्रसक्तौ कथ दीर्घसोमत्वमुपपद्यते ? इत्या-शङ्का परिहरति—**नचैवमपीति** ॥ **एतेन**—सस्थाना विकृ-तित्वेन स्वत प्रकरणाभावस्य वक्ष्यमाणत्वात् सस्थासु च पृष-दाज्यवत प्राकृताङ्गानुवादेनापूर्वाङ्गविधानाभावेन सन्तर्दन-स्यानिवृत्ताकाङ्क्षारूपप्रकरणग्राह्यत्वानुपपत्ते सस्थाऽवान्तरप्रक-रणे सन्तर्दनस्य विधानाभावात् प्रत्युत सस्थाभिरग्राह्यैर्ज्योति-ष्टोमिकधर्मैर्व्यवधानात् न सस्थाना प्रकरणेनोपस्थितत्वाद्धेतो-र्ग्रहण युक्तमिति भाष्यकारीये सिद्धान्ते वार्तिकोक्तदूषणम्— **परिहृतम्** ॥ फलाय विधीयमानेऽपि गोदोहने दर्शपूर्णमासौ प्रकृतिभूतावेव, एवं फलार्थमुक्थ्यादिसस्थानानुष्ठानेऽपि

योतिष्टोमे च प्रदानवृद्ध्यभावेन प्रदेयवृद्ध्यभावात् कथ ाक्यप्रकरणयोरविरोध इति, वाच्यम्—काम्यसस्थासु प्र ानविवृद्ध्या आश्रयभूतज्योतिष्टोमाभ्यासे विवृद्धेरावश्यक- त्वात्, सस्थाना चतुर्णामपि स्वत प्रकरणाभावेऽपि च ज्यो- तष्टोमस्य सर्वत्रानुस्यूतत्वात् काम्यसस्थाकज्योतिष्टोमप्र- ोगे सन्तर्दनविधानेन प्रकरणानुग्रहोपपत्ते । अत एवा- ग्निष्टोमसस्थाकज्योतिष्टोमप्रयोगेऽसन्तर्दन प्रदानविवृद्ध्यभा- ादिति न विकल्पोऽपि । अत एव च दीर्घत्वस्यानुयोगिन ाम्यसस्थाकज्योतिष्टोमस्य प्रतियोगिनश्च नित्यसस्थाकज्यो- तिष्टोमस्य प्रकरणादेव लाभादतिलाघवम् ।

न च—एवमितरसस्थाकज्योतिष्टोमस्यापि प्रकरणे अ- ीक्रियमाणे "एष वाव प्रथमो यज्ञो यज्ञाना यज्ज्योतिष्टो मो य एतेनानिष्ट्वा अथान्येन यजते गर्त्तपत्यमेव तज्जवनील- ापि एतच्छब्देनेतरसस्थाकस्य ज्योतिष्टोमस्य ग्रहणापत्तेरग्नि- ष्टोमसस्थाकस्यैव प्रकरणात् ग्रहण वक्ष्यमाण विरुध्येतेति - ाच्यम्, ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनैव फलवत्त्वेन प्रकरणाङ्गी- कारात्, अग्निष्टोमसस्थाया अङ्गत्वेनेतराङ्गवत्प्रकरणावच्छेद- कत्वानुपपत्तेश्च । एतच्छब्देन तु ज्योतिष्टोमत्वावच्छिन्नस्यो- क्तावपि अन्यशब्देन तद्विकृतिमात्रवाचकेन सस्थानामप्यु- क्तत्वात् तासामपि ज्योतिष्टोमोत्तरकालविधिप्रतीतेरथाद- ग्निष्टोमसस्थाकस्यैव प्रथम करणोपपत्ते । अतो वाक्यप्र- करणयोरविरोधात् प्रकरण एव सन्तर्दनस्य निवेश इति प्राप्ते—

भाष्यकारेण तावदिष्टापत्त्यैव सिद्धान्तितम् । पूर्वपक्ष- श्चाद्यप्रकारद्वयेनैव कृत, वार्तिककारेण तु विकृतिमात्र विवृद्धसोमके निवेश इत्युक्तम् । तस्यायमाशय —दीर्घत्व तावत् ग्रहणविवृद्धिप्रयुक्तसोमविवृद्धिकृतमिति भवतोऽप्य- विवादम् । विवृद्धग्रहणानि च सस्थाङ्गानि वचनान्न तु ज्यो- तिष्टोमाङ्गानि । अतश्च दीर्घसोमत्वस्य ज्योतिष्टोमसबन्धा- भावाद्विकृतिमात्रपरत्वमिति ।

न चोक्तग्रहणाना ज्योतिष्टोमाङ्गत्वाभावेऽपि सस्थाद्वारा त सबन्धसत्त्वात्तस्य दीर्घसोमत्वोपपत्ति, सर्वतोमुखादौ

तदाश्रयो ज्योतिष्टोम प्रकृतिरूप एवेति 'नित्यात्काम्यस्य गद्यादि'ति विधिरसायनश्लोकविवरणोपपादितरीत्या काम्य सस्थाकज्योतिष्टोमस्यापि ज्योतिष्टोमत्वानपायात् तस्य च भेदा भावेन प्रकरणितावच्छेदकरूपाक्रान्तत्वेन काम्यसस्थाकज्यो- तिष्टोमप्रयोगे तदनुष्ठानेन प्रकरणानुग्रहसभवादित्यर्थ ॥ **प्रदानविवृद्ध्यभावादिति—॥ ननु**—प्रदानवृद्धिकृतप्रदे यवृद्ध्या अग्निष्टोमे दीर्घसोमत्वाभावेऽपि अशूनामनियतपरि- माणानामुपादानस्य तत्रैव विहितत्वातिदेशत सस्थासु प्राप्ते नानादाय सस्थास्विवाग्निष्टोमेऽपि दीर्घसोमत्वोपपत्त कथ न सन्तर्दनम्' इति—**चेत्, सत्यम्,** तथाऽप्यवशिष्टाशुग्रह णोपपादनपक्षे अग्निष्टोमे दीर्घपर्वसोमग्रहणनियमाभावात् सो मगतदीर्घत्वमादाय दीर्घसोमत्वस्य निमित्तत्वानुपपत्तेरशुग्रह णेन बहुसोमसद्भावेऽपि तद्गतदीर्घत्वस्य प्रदेयवृद्ध्यभावेन कालकृतत्वेन वक्तुमशक्ते' यागपरत्वेऽपि वा तस्य स्वरूपेण कालतोऽपि दैर्घ्याभावान्नोभयपरत्वेऽप्यग्निष्टोमे सतर्दनप्राप्ति, सस्थासु तु सोमे यागेऽपि वा कालकृतदीर्घत्वस्य ग्रहणान्तरा- द्यपूर्वाङ्गानुष्ठानेन सभवान्न काचित्क्षति ॥

ननु—प्रतियोगिसापेक्षे दीर्घत्वे प्रकरणोपस्थितज्योतिष्टो- मत्वावच्छिन्नस्यैव तत्त्वेनान्वयात् काम्यसस्थाकज्योतिष्टोम स्यापि प्रतियोग्यन्त पातितया तदपेक्षया दीर्घसोमत्वस्य द्वि- रात्रादिष्वेव सभवात् कथ सस्थासु सन्तर्दनम्' इत्यत आह— **अत एव चेति** ॥ अग्निष्टोमसस्थाकस्यैव प्रतियोगित्वेनान्व- येऽपि तत्र ज्योतिष्टोमत्वस्यापि सत्त्वात् तदवच्छिन्नप्रकरणानु- ग्रह सभवत्येवेति तदपेक्षयैव दीर्घत्वमादाय सस्थासु सन्तर्द- ननिवेशेनापि प्रकरणानुग्रहसभवे किमिति प्रकरणबाधपर्यवसा- यिनः सस्थानामपि प्रतियोगित्वेनान्वयस्याश्रयणमिति न द्वि- रात्रादिषु सन्तर्दनाप्राप्तिरित्यर्थ ॥ योऽयमत्र वार्तिककृता 'अथान्येन' इत्यत्रान्यपदेनाग्निष्टोमान्यसस्थासाधारणविकृति- ग्रहणम्, तथेहापि दृष्टान्तकथनव्याजेन सस्थाना प्रकरणाङ्गी- कारे तत्राप्यन्यशब्देन सस्थातिरिक्तविकृतिग्रहणस्यैतच्छब्देन च सर्वसस्थाकज्योतिष्टोमग्रहणस्यापत्त्या पाश्चिमिकाधिकरणविरोधो भाष्यमते आपादित, तमनूद्य दूषयति—**नचैवमितरेति** ॥ **तद्विकृतिमात्रवाचकेनेति ॥ अयमर्थ**—एतच्छब्दे नाग्निष्टोमग्रहणेऽपि प्रकरणानुग्रहोपपत्तेरन्यशब्दसङ्कोचे माना भावादग्निष्टोमविकृतिमात्रवाचकत्वमेव युक्तम् । नहि ज्यो- तिष्टोमत्वावच्छिन्नमात्रग्रहण एव प्रकृतानुग्रह, येन तद्व्यति रिक्तत्वेनान्यपदेन सस्थाना ग्रहण न स्यात्, अग्निष्टोमस्यापि ज्योतिष्टोमत्वेन प्रकृतग्रहणोपपत्त । **किंच** यज्ञाना मध्ये प्रथमयज्ञत्वेनोक्तस्य ज्योतिष्टोमस्यैव प्रकृतत्वादेतच्छब्देन ग्रहणम् । प्रथमयज्ञत्व च ज्योतिष्टोमस्यैवेति तस्यैव ग्रहण सिद्धे न तद्व्यतिरिक्तत्व यज्ञानामिति पदोपस्थितविकृतियज्ञ- मात्रस्यैव ग्रहणमन्यपदेन युक्तम् । **अपिच** एतेनेति तृतीया- श्रवणात् एतत्करणकभावनाया पूर्वकालत्वप्रतीतेरग्निष्टोमया- गस्यैव भावना प्रति करणत्वात् सस्थान्तरयुक्तज्योतिष्टोमस्या- श्रयत्वेनान्वयेऽपि तत्प्रतियोगिकदीर्घत्वानुयोगित्वस्य प्रकर- णानुग्रहाय सस्थान्तरयुक्ते ज्योतिष्टोम एव स्वीकारे न किंचि- द्बाधकमिति

भाष्यकारसिद्धान्ते वार्तिककारोपपादितसकलदूषणपरिहारे स्वयं कृते सति कया युक्त्या तर्हि अग्निष्टोमान्यविकृतिमात्रे सन्तर्दनमिति वार्तिककारीयसिद्धान्तोपपत्तिरित्यपेक्षायामाह— **तस्यायमाशय इति ॥ अविवादमिति ॥** भाष्यकारेण

पूर्वादिदिक्षु अग्निष्टोमादिनानासस्थाके दिगन्तरे दीर्घसोमत्वस्य सत्त्वादग्निष्टोमसस्थाकेऽपि सन्तर्दनापत्तेर्यदङ्गग्रहणविवृद्धिप्रयुक्तविवृद्धप्रदेयकत्व यत्प्रयुक्तविवृद्धप्रदेयकत्वमेव वा यत्र तत्र तदपूर्वसाधनीभूतफलकसस्कारकतया सन्तर्दनविध्यवगमादुक्तविवृद्धेश्च सस्थाप्रयुक्तत्वेन ज्योतिष्टोमप्रयुक्तत्वाभावात्तदङ्गत्वेन सन्तर्दनविध्यनुपपत्तेर्वाक्येन प्रकरण बाधित्वोक्तविधसर्वविकृतावेव निवेश, नतु सस्थास्वेव, तासा विकृतित्वेन प्रकरणाभावादिति ।

अतएव सन्तृद्यादिति धातो सकर्मकत्वादनुषक्तद्वितीयान्तपदेन फलकस्यैव सस्कार्यत्वावगमाद्दीर्घसोमस्योद्देश्यत्वतद्विशेषणत्वयोरसभवेन निमित्तत्वमेव । अत एव नाय बहुव्रीहिन वा सोमपदेन यागलक्षणया स्वराक्रान्तोऽपि तत्पुरुष, अपि तु तेन लतामेवोक्त्वा तत्पुरुष, समासत्वाच्च न निमित्तेऽपि विशिष्टोद्देशे वाक्यभेद ॥३॥ ४५ ॥

इत्येकादशं सन्तर्दनाधिकरणम् ॥

सोमविवृद्धिकृतस्य दीर्घत्वस्योपपादनादविवादमित्यर्थ ॥ **तदङ्गत्वेन सन्तर्दनेति** ॥ ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेयेत्यर्थ । **उक्तविधेति** । यदङ्गग्रहणविवृद्धिप्रयुक्तविवृद्धप्रदेयकत्व यस्या विकृतौ तादृशाग्निष्टोमान्यसर्वविकृतिमात्र इत्यर्थ । अग्निष्टोमसस्थामधिकृत्यैव सकलज्योतिष्टोमधर्माम्नानात् "तस्य नवतिशत स्तोत्रीया" इति लिङ्गदर्शने उक्ताना स्तोत्रीयाणामृचामग्निष्टोम एव नवत्युत्तरशतत्वादग्निष्टोमस्यैव प्रकरणम् न सस्थानामित्याशयेन तासा प्रकरणमेव नास्तीति दर्शयति—**प्रकरणाभावादिति ॥ ननु** दीर्घसोमपदेन यागाभिधानात्काम्यसस्थाकज्योतिष्टोमस्य पूर्वोक्तरीत्या दीर्घसोमपदासग्रहात् सस्थाना च यागत्वाभावात् कथमितरविकृतियागवद्दीर्घसोमपदेन ग्रहणम् ? येनाग्निष्टोमान्यमात्रे सस्थासाधारण्येन सन्तर्दननिवेश स्यात् **इत्यत आह—अत एवेति** ॥ अतश्च दीर्घसोमत्वे निमित्ते फलकोद्देशेन सन्तर्दनविधानात् तस्य च प्रदेयवृद्ध्या सस्थासाधारण्यात् सर्वत्रैव तन्निवेशो नासुलभ इत्यर्थ । एव स्वाभिमतरीत्या अग्निष्टोममात्रे निवेश इति सिद्धान्ते स्थिरीकृते वार्तिकृतन्न्यायसुधादिग्रन्थेष्वपेक्षिताङ्गपरत्वे सभवत्यनपेक्षितनिमित्तपरत्वकल्पनायोगात् दीर्घसोमपदस्य लक्षणया यागपरत्व कालकृतमेव दीर्घत्व चादाय सस्थाद्विरात्रादिषु सन्तर्दननिवेशोपपादन यत् कृतम् तद्दूषयति—**अतएव नायमिति** ॥ दीर्घ सोमो यस्मिन् यस्येति वा बहुव्रीहिमङ्गीकृत्य यागस्य यजमानस्य वा निमित्तत्वम्, अथ वा तयोरुद्देश्यमेवादायार्थात् सोमगतदीर्घत्वस्य निमित्तत्वमिति यद्यपि वार्तिकेऽनङ्गीकृतम्, तथापि तटस्थाशङ्कापि वक्ष्यमाणविरोधात्परिहर्तव्येत्यभिप्रायेणाद्युदात्तस्य "बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदम्" इति विहितस्यापत्त्या पठ्यमानान्तोदात्तस्वरानुपपत्तेरयुक्तेति प्रसङ्गात्परिहृतु नाय बहुव्रीहिरित्युक्तम् । स्वरानुपपत्ति स्वराक्रान्तोऽपीत्यपिना सूचिता ॥ वार्तिककारमते बहुव्रीहेरनाश्रयणाद्यागलक्षणया कर्मधारयाङ्गीकारात् स्वरोपपत्तेरङ्गितापरत्वमस्त्वित्याशङ्कानिराकरण लक्षणयेति पदेन सूचितम् । अतएव नायमित्यत्रात एवेति वक्ष्यमाणहेत्वभिप्रायम् ॥ **अयं त्विति** ॥ दीर्घश्चासौ सोमश्चेति कर्मधारयतत्पुरुषाङ्गीकारेण दीर्घसोमपदस्य निमित्तपरत्वमेव युक्तम्, नतु लक्षणामङ्गीकृत्योद्देश्यपरत्वम् लक्षणापत्ते, फलकयोरेवोद्देश्यत्वादनपेक्षितत्वस्य तत्रापि समानत्वादिति भाव ॥ फलकयोरप्युद्देश्यानेकत्वाद्वाक्यभेदस्य निमित्तत्वेन परिहारसभवेऽपि विशिष्टोद्देशे वाक्यभेद प्रसक्त परिहरति—**समासत्वादिति** ॥ तदनेन प्रकारेण वार्तिककारीयसिद्धान्तोपपादनम् न परमार्थत पूज्यपादानामभिप्रेतमिति मम प्रतिभाति ॥ **तथाहि**—यदि ग्रहणवृद्धिकृत दीर्घत्वमादाय निमित्तपरत्व तस्य, तर्हि द्विरात्रादिषु केषाचिदह्नामग्निष्टोमसस्थात्वेन तत्र प्रदेयवृद्ध्यभावेन निमित्तासभवात् सन्तर्दनानापत्तेरिति वार्तिकोक्तदूषणात् कथ मुक्ति ? अतो द्विरात्राद्यन्तगताग्निष्टोमसस्थाककतिपयाहस्सु वार्तिककाराभिप्रेतसन्तर्दनप्राप्त्यै यागगतमेव कालतो यद्दीर्घत्व तदेव विवक्षितम् । **अपिच** प्रदानवृद्ध्या प्रदेयसोमवृद्धौ सोमे बहुत्वे सिद्धेऽपि तत्र कालकृत दीर्घत्व दुरुपपादमेव । नहि रसवृद्धौ दीर्घ सोम इति प्रतीति कस्याप्यस्ति । यागे तु अभ्यासवृद्ध्या बहुकालसाध्यत्वात् तत्कृत दीर्घत्वमुपपद्यते ॥ **किंच** निमित्ताङ्गीकारे कदाचिद्विक्रेत्रा दशमुष्टित्रिपर्वत्वाविरोधेनैव स्थूलदीर्घपर्वा सोम आनीत, तादृशदीर्घसोमवत्प्रयोगगतदीर्घसोमत्वस्यापि कादाचित्कत्वात्साक्षादेव दीर्घत्वोपपत्तेश्च दुर्निवारमेव निमित्तत्वमिति कदाचित्तादृशनिमित्तवत्यग्निष्टोमे तादृशनिमित्ताभाववति च विकृत्यन्तरे सन्तर्दनप्राप्त्यप्राप्त्यापत्ति ॥ **एतेन**—यदङ्गग्रहणेति विवक्षायामपि यच्छब्दोपात्ताङ्गिनो द्विरात्रादौ द्विरात्रत्वादिरूपेण ग्रहणे बाधकाभावात् तत्र च प्रदेयवृद्धिसत्त्वेन दीर्घसोमत्वसभवे निमित्तत्वस्योपपत्तेरग्निष्टोमसस्थाकेष्वप्यहस्सु तत्सुलभमेवेति—**परास्तम्**, तथात्वे सर्वतोमुखीयाग्निष्टोमीयसस्थादिगन्तरेप्यनेन न्यायेन तदापत्तेर्यदङ्गग्रहणेति विवक्षाया एव वैयर्थ्यापत्तेश्च । अपिच सस्थासु भवन्मते अंशुग्रहणेनैव प्रदेयवृद्धिकरणात्तदभिषवस्य चाग्निष्टोमे समानत्वात् तदभिषवप्रयुक्तफलकविदारणस्य प्रकृताविव तास्वप्यप्रसक्ते "धृत्या" इत्यर्थवादानुपपत्ति । अतो "दीक्षा सोमस्य" "दर्शपूर्णमासाविष्ट्वा सोमेन यजेते"त्यादिषु सोमशब्दस्य यागे निरूढलक्षणया प्रयोगात् तस्याश्च शक्तितुल्यत्वे बाधकाभावाद्यागपरत्व कालकृतम् दैर्घ्यं च ग्रहीतु युक्तम् ॥ ततश्च द्विरात्रादे द्विरात्रत्वेनैव दीर्घत्वादग्निष्टोमसस्थाकेष्वहस्स्वपि सन्तर्दनोपपत्ते ; तत्तुल्यन्यायतया सर्वतोमुखीया-

(१२ अधिकरणम्।)

सङ्ख्यायुक्त॥ अनारभ्याधीत प्रवर्ग्यो "यत्प्रवर्ग्यं प्र-

ष्टोमीयसंस्थे दिगन्तरेऽपि सन्तर्दनमस्मन्मते इष्टमेव लतो दैर्घ्यस्य सर्वतोमुखेऽपि सत्त्वात्॥ **ननु** कादाचि-कविक्रेत्रानीतस्थूलदीर्घपर्वसोममादाय निमित्तपरत्वमेव कुतो स्यादिति—**चेन्न,** तथात्वे सन्तर्दनविधे पाक्षिकनि-मित्तत्वरोधेनात्यन्त सङ्कोचापत्ते,। तदपेक्षया दीर्घसोम-यागस्योद्देश्यत्वेऽग्निष्टोमापेक्षया सर्वविकृत्यन्तरमात्रपरत्वात् सन्तर्दनविधेर्नियमेन बहुविषयत्वकल्पनस्यैवोचितत्वात्। अत एव सप्तम्या प्राधान्यलक्षणा द्वारीभूतफलकयोरवान्तरप्रकर-णात्प्राप्तेर्दीर्घकालसाध्यविकृतिरूपसर्वसोमयागाङ्गमेव सतर्दन-मिति। एतच्च सर्ववार्तिककारीयसिद्धान्तोपपादने दीप्त व यावद्ग्रहणविवृद्धिप्रयुक्तसोमवृद्धिकृतमिति भवतोऽयविवादमे-युक्तौ त्वदभिमतेनैव दीर्घसोमत्वेनाग्निष्टोमान्यमात्रे निवेश इत्येतद्वार्तिकसिद्धान्तोऽप्युपपादयितु शक्यते, न तु त्वदभिमत दीर्घसोमत्व वस्तुतो युक्तमिति भवत्पदेन पूज्यपाद सूचितम्। परन्तु काम्यसस्थासु प्रकृताविवांशुग्रहणेनापि प्रदेयवृद्धिसिद्धे-र्नियमेन विप्रकृष्टसर्वस्थूलसोमग्रहणे प्रमाणाभावात् याज्ञिका-चारस्यापि तथा दर्शनादभिषवाविक्याभावेन फलकविदारणा-प्रसक्त्या "वृत्या" इत्यर्थवादानुपपत्ति भाष्यवार्तिककारी-योभयमते दुर्वारैव। ततश्चार्थवादान्यथानुपपत्त्या कर्मधारया ङ्गीकारवत्प्रसक्तबह्वभिषवप्रयुक्तफलकविदारणशङ्कासद्भावात् तत्रैव द्विरात्रप्रभृतिषु सतर्दनमङ्गत्वेन विधीयते, न सस्थास्वपि, तासा दीर्घसोमपदेनाग्रहणादिति विभावनीयम्—**इति**॥

अस्मिंश्चाधिकरणे वाक्यप्रकरणविरोधोऽयमित्यधिकर-णारम्भवार्तिकमवतारयता न्यायसुधाकृता दीर्घसोमे इति सप्त-म्या प्राधान्यानभिधानादधिकरणत्वस्य सतर्दन प्रति यागस्या-योगाद्वाक्यप्रकरणविरोध इह चिन्त्यते इत्युक्तम्, **तस्याय माशयः**—यद्यप्यहीनाधिकरणे द्वित्वबहुत्वाधिकरणे चाही-नादिप्रातिपदिकश्रुत्यैव सह प्रकरणविरोधाविरोधौ चिन्तितौ, तावतैव तदधिकरणयो श्रुतिप्रकरणविरोधविषय प्रतिपादित, तथेहापि दीर्घसोमप्रातिपदिकश्रुतेरेव प्रकरणेन सह विरोध-चिन्तनात् सम्भवत्येव श्रुतिप्रकरणविरोध, तथापि न तत्र प्रतिपादिकश्रुत्या सह प्रकरणस्य विरोधश्चिन्त्यते। अङ्गत्वप्रमा-णीभूतश्रुत्यादिभि सहैव परस्पर विरोधविषयस्य विचारणी-यत्वात्। इतरथा अङ्गत्वस्य तत्प्रमाणानामेव च निरूपणस्या-ध्यायार्थत्वेन प्रतिज्ञानादस्य विचारस्याध्यायसङ्गत्यनापत्ते। अतस्तत्र षष्ठीश्रुति कि प्रमाणानुगृहीता अहीनादिपदार्थ-स्याङ्गिता बोधयति, **अथवा** तदननुगृहीतस्येति सशयपू-र्वको विचार कर्तव्यत्वेन युक्तोऽपि स अहीनप्रातिपदि-कश्रुतिप्रकरणविरोधाविरोधफलीभूत इत्यर्थसिद्धत्वान्न क्रियते॥ सर्वथापि तु तत्राङ्गत्वप्रमाणीभूतषष्ठ्यादिश्रुतिप्रकरणविरोधा-वेव विचारणीयौ। इह तु घटकीभूतपरोद्देश्यताकृतिकार-

वृञ्जनी"ति श्रुत। तस्य च "पुरस्तादुपसदा प्रवर्ग्येण प्रवृ णक्ती"ति ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन विनियोग, अव्यभिचरित-

कत्वयो प्राधान्यवाचक शब्द इत्येतल्लक्षणे लक्षिताया श्रुतेरभावान्न सप्तम्या श्रुतित्वम्। तस्या प्राधान्यवाच-कत्वाभावात्। षष्ठ्या तु सम्बन्धत्वेनरूपेणोद्देश्यवाचकत्वात् सुलभ श्रुतित्वम्। अतएव पूज्यपादैरपि निरुक्त श्रुतिलक्षण विहाय यत्र विभक्ते विभक्त्यन्तरार्थे लक्षणा, तत्र वाचक-त्वाभावात् न श्रुतित्वमिति वाक्यीय एव विनियोग इति उक्त-मस्मिन्नेवाध्याये तेषामयाधिकरणे। अतो युक्तमुक्त वाक्य-प्रकरणविरोधोऽयमिति॥

पूज्यपादस्तु—षष्ठीस्थलेऽपि शक्त्या सम्बन्धत्वेन रू-पेण सम्बन्धसामान्यस्यैव वाच्यत्वात् तत्तत्कारकत्वबोधार्थविशे-षलक्षणाया आवश्यकत्वान्न कारकतावाचकत्वमिति न श्रुतित्व-मित्यभिप्रेत्य वाक्यीय एव विनियोग इत्यहीनाधिकरणमारभ्य प्रकरणस्य वाक्येनैव विरोधश्चिन्तित॥ सर्वथापि तु विभक्ते विभक्त्यन्तरार्थ लक्षणाया तया विभक्त्या विनियोगो वाक्यीय एवेति सिद्धे दीर्घसोमपदस्य निमित्तत्वपरत्वे इह प्रकरणस्य वाक्यविरोधेऽपि उद्देश्यत्वपक्षे सप्तमीश्रुत्या तदभिधानात् श्रु-त्यैव तस्य विरोध इति कथ वाक्यप्रकरणविरोधोक्ति पूज्यपा-दानामित्याशङ्का—**परास्ता**॥ एतच्च मर्यादामनुसृत्योक्तम्॥

वस्तुतस्तु—वेदे सर्वत्र शक्तितुल्याया एव निरूढलक्ष-णाया अङ्गीकारात् वाचकत्वघटित श्रुतिलक्षण पूर्वोक्तमुपेक्ष्य शक्तिनिरूढलक्षणान्यतरवृत्त्योद्देश्यत्वकृतिकारकत्वयो प्राधा न्येन बोधक शब्द इत्यपि श्रुतिलक्षण शक्यतैव कर्तुमिति सर्वत्र विभक्तिकृतविनियोगमात्रे श्रौत एव विनियोग। इत-रथा विभक्तीनामनियतश्रुति वापत्ति। मास्तु वा एतादृश-स्थले मुख्यश्रुतिव्यवहार, तथापि समानाभिधानैकपदोपात्त-त्वश्रुत्योरिवेहापि लाक्षणिकतत्परविभक्तौ गौण श्रुतिव्यवहा-रोऽस्तु। तथाच गौणमुख्यसाधारणश्रुतिप्रकरणविरोधाविरो-धविचारकरणेऽपि बाधकाभावात् शक्यत एव श्रुतिप्रकरणवि-रोधाविरोधोऽयमिति वक्तुम् इति॥

इति सन्तर्दनाधिकरणम्॥

अत्राहीनाधिकरणे यथैव श्रुतिप्रकरणविरोधाविरोधौ, अग्रे च श्रुतिमुज्झित्वा वाक्यप्रकरणयोस्तौ प्राचा मते, स्वमते तु सर्वत्रैव श्रुतिपरित्यागेनैव वाक्यप्रकरणयोस्तौ, तथैवेहापि वाक्ययोर्विरोधाविरोधसम्भवात्सङ्गत्युपपत्तेरनारभ्याधीतयो प्रव-र्ग्यविधिनिषेधयोरप्येतदधिकरणविचारविषयत्व सूचयितु उच्चै-र्घोषेण प्रवर्ग्यस्यानारभ्याधीतत्व दर्शयति—**अनारभ्याधी-तेति**॥ अत्र प्रवर्ग्यप्रवृञ्जनशब्दयोरर्थ प्रवर्ग्यकाण्डभाष्ये विद्या-रण्यस्वामिभि प्रदर्शित। तप्ते घृते पय प्रक्षेप **प्रवृञ्जनम्,** तद्यस्मिन्कर्मविशेषे विद्यते सोऽय प्रवर्ग्य, स कर्मविशेषो यथा सम्पद्यते तथा प्रवृञ्जन कुर्यात्—इति॥

क्रतुसबन्धसहकृतद्विरुक्तत्वन्यायेन तदुपस्थिते। न च उपसदङ्गत्वमेव कि न स्यादिति—वाच्यम्, उपसत्पदस्य पुरस्तात् कालप्रतियोगित्वेन स्वार्थोपस्थापकस्योद्देश्यसमर्पकत्वाभावात्, उपस्थितत्वात् तद्वाचकपदान्तरकल्पनयोद्देश्यत्वाङ्गीकारे तु उपसदा फलवत्त्वज्ञानार्थं ज्योतिष्टोमोपस्थितेरावश्यकत्वात् लाघवेन तदर्थत्वोपपत्ते, कौषितकिब्राह्मणे प्रकरण एव प्रवर्ग्याम्नानाच्च।

तत्र च न प्रथमयज्ञे प्रयुञ्ज्यादिति श्रुतम्। तत्र प्रथमयज्ञपदेन सर्वसंस्थः सर्वावस्थश्च ज्योतिष्टोमोऽभिधीयते उत तदीयप्रथमप्रयोगमात्रमिति चिन्तायाम्—

ननु—उपसत्पूर्वकाले प्रवर्ग्यकर्तव्यत्वस्याविधानेऽपि कथमनेन वचनेन तस्य ज्योतिष्टोमाङ्गत्वसिद्धि **इत्यत आह—अव्यभिचरितेति**॥ अनेन वचनेनोपसत्पूर्वकाले विहिते ज्योतिष्टोमाव्यभिचरितोपसत्सबन्धेनोपस्थितज्योतिष्टोमाङ्गत्वबोधकपदघटितवाक्यान्तरकल्पनया ज्योतिष्टोमाङ्गत्वमित्यर्थ। उपसत्सबन्धस्य विकृत्यव्यभिचरितत्वेऽपि 'प्रकृतौ वा द्विरुक्तत्वादि"ति प्रसिद्धेन पर्णतान्यायेन ज्योतिष्टोमस्यवात्रोपस्थिति दर्शयति—**द्विरुक्तेति**॥ वैमृधस्य "सम्थाप्य' इति सम्थापतियोगित्वेनान्वितस्यापि पौर्णमासीपदस्य पुनरुपस्थितत्वेनावृत्ति प्रकल्प्य पौर्णमास्यङ्गत्वमात्रकल्पनम्, एवमिहाप्युपसदङ्गत्वमाशङ्क्य निराकरोति—**उपस्थितत्वादिति**॥ **ज्योतिष्टोमोपस्थितेरावश्यकत्वादिति**॥ यद्यपि ज्योतिष्टोमोपस्थितिरिहोपसद्द्वारैवेति विलम्बिता, उपसदुपस्थितिस्तु पुरस्तात्पदान्वितोपसत्पदेन द्राक्, तथापि प्रवर्ग्यं विनाप्युपसत्स्वरूपनिष्पत्तेर्नोद्देश्यत्व सभवतीत्ययोग्यतानिश्चयस्य प्रतिबन्धकस्य सत्त्वे कथमुपस्थितस्यापि पदान्तरकल्पनोद्देश्यत्वम्? अन सर्वसंस्थाकज्योतिष्टोमापूर्वसाधनत्वलक्षणार्थमावश्यकी ज्योतिष्टोमोपस्थिति, तास्वपि यदङ्गमुपसदस्तदङ्गत्वस्यैव 'नहि भिक्षुक' इति न्यायेन कल्पन युक्तम्, तेनव प्रवर्ग्यगतशेष्याकाङ्क्षाया शान्तेर्नोपसद्वाचकपदान्तरकल्पनावसर॥ अतएव यत्रावान्तरप्रकरणेन वाक्ये स्वशब्देनव वोद्देश्यत्व प्रमितम्, तत्र तद्गतानर्थक्यपरिहाराय ज्योतिष्टोमाद्युपस्थितेरावश्यकत्वेऽपि यावत्तद्वाचकपदकल्पनम् तावत्पूर्वमेव प्रत्यक्षश्रुतशब्देन तदङ्गत्वमेव बलादापतति नैव बाधत, यथा दाक्षणीयास्वराभिक्रमणग्रपदाज्योत्पवनाद्यङ्गानाम्, प्रकृते तु उपसद्वाचकपदस्याश्रुतत्वादुभयो कल्प्यत्वे समाने सति प्रधानान्वयस्याभ्यर्हितत्वात् तदङ्गत्वमेव। एव वमृधस्यापि पौर्णमासीय-गम्य स्वत फलवत्त्वात तदथ दर्शोपस्थितेरावश्यकत्वाभावात् यावदुभयसाधारणप्रकरणकल्प्यवाक्येनोभयाङ्गत्व कल्प्यम्, तत स्ववाक्योपस्थितपौर्णमास्यङ्गत्वमेव कल्प्यत इति वैषम्यम्॥ **अतएव**—"अग्नि चित्वा सौत्रामण्या यजेते"त्यत्रापि वैमृधन्यायेन प्राप्त कर्मान्तरभूतसौत्रामण्याश्चयनाङ्गत्व निराकृत्य "क्रत्वङ्ग वा चित्यङ्गत्वेनोपपद्यते" इति सङ्कर्षणसूत्रोद्भूलित तस्या क्रत्वत्वङ्गमेवेति भट्टसोमेश्वरमतमेतन्न्यायमूलकमेव। **वस्तुतस्तु**—चयनावान्तरप्रकरणे पाठाच्चयनस्यापि "पशुकामश्चिन्वीत" "प्रजाकामश्चिन्वीत" इति वाक्ये स्वत फलसबन्धात तदङ्गत्वमेवेति नात्र प्रवर्ग्योक्तन्यायप्रवृत्तिरित्यतश्चयनाङ्गत्व मावग्रियते॥

वस्तुतस्तु—उपसदवान्तरापूर्वमादायाप्यानर्थक्यपरिहारसभवात् नावमिकद्वितीयाधिकरणवर्णकान्तरोपपादितप्रकारेण दीक्षणीयापूर्वे साक्षात्फलवत्त्वाभावेऽपि परम्परया फलवत्त्वमात्रेण स्वस्य तदपूर्वमात्रार्थत्वस्येवेहापि तथैव फलवत्त्वोपपत्ते इतरथा पूर्वपठितस्रोवाघारस्यापि तदङ्गत्वानापत्तेन ज्योतिष्टोमोपस्थितिरावश्यकी। अतएव स्थाण्वाहुते स्थाणुसंस्कारकत्वम्, यूपारूपादृष्टाश्रयकाष्ठप्रकृतित्वेनापूर्वसबन्धित्वलक्षणयाङ्गीकृत्य वैमृधवत्स्थाणुवाचकपदान्तरकल्पनया यूपत्वोत्पादकत्व दशमे स्वयमेव वक्ष्यते। इतरथा तत्रापि यूपादृष्टस्य निष्फलत्वेन पश्चपूर्वाङ्गत्वस्यैवारादुपकारकविधयापत्ते। यत्र तूपसदपूर्वस्य सौम्येन विनापि प्रकृतौ जायमानत्वेन न तन्मात्राङ्गतयाऽप्यानर्थक्यपरिहार, तत्र तत्परिहाराय राजसूयसबन्धित्वेन रूपेणोपस्थितेरावश्यकत्वे तदङ्गत्वमेव युक्तम्, नोपसदङ्गत्वमित्यपि वक्ष्यते चतुर्थे। ज्योतिष्टोमे तूपसदपूर्वस्य निर्ज्ञातोपायत्वाभावे प्रवर्ग्येण विना तदुत्पत्तौ मानाभावात् वैमृधन्यायेन प्राप्त तदङ्गत्व वाक्यान्तरोत्पन्नप्रवर्ग्यानुवादेन कालाङ्गोभयविधाने वाक्यभेदापत्त्यैव निराकर्तुं युक्तम्। वमृधे तूत्पत्तिवाक्यत्वेन विशिष्टविधानात् न तदापत्तिरिति वैषम्य ध्येयम्। उपसद्द्वारैव ज्योतिष्टोमोपस्थितिरिह नास्ति, किंतु प्रकरणादपि सभवतीति दर्शयितु शाखान्तरीयप्रकरणपाठ दर्शयति—**कौषीतकीति**॥ ततश्चोत्पन्नमात्रस्य प्रवर्ग्यप्रकरणेनैव ग्रहणाद्वाक्यस्य कालविधायकत्वेनोपपत्ते किमित्युपसद्वाचकपदान्तरकल्पनम्। अतएव तैत्तरीये "ग्रीवा उपसद प्रवर्ग्य शिर" इति ज्योतिष्टोमावयवत्वेन स्तुतिरुपपद्यत इति भाव॥

तत्रचेति॥ अनारभ्याधीतप्रवर्ग्यतन्निषेधविध्यनन्तर कौषीतकिब्राह्मणे ज्योतिष्टोमप्रकरणपठिततद्विध्यनन्तर च श्रुतमित्यर्थ। सर्वावस्थ सर्वप्रयोगावस्थ इत्यर्थ॥ **इति चिन्तायामिति**॥ तथाच प्रवर्ग्यतन्निषेधयोरनारभ्याधीतत्वपक्षे पूर्वोक्तन्यायेन कल्पितवाक्येन प्रवर्ग्यस्य सर्वसंस्थसर्वप्रयोगावस्थज्योतिष्टोमाङ्गत्वम्। निषेधस्यापि प्राप्तिपूर्वकत्वात् निषेध्योपस्थापितज्योतिष्टोमवाचकपदान्तरकल्पनया वाक्येनवाङ्गत्व चोभयो प्रकरणपाठपक्षे इव निर्विवादम्। तत्र यदि पूर्वपक्षे प्रथमयज्ञपदेन सर्वस्य ज्योतिष्टोमस्याभिधानम्, तदा तदनुवादक सन्निषेध्योपस्थापितज्योतिष्टोमवाचकपदघटितवाक्येनाविरुद्धमव। यदा तु प्रथमप्रयोगाभिधान कल्पितज्योतिष्टोमाङ्गताबोधकवाक्येन विरोधात् तद्बाधित्वा प्रत्यक्षश्रुतप्रथमयज्ञवाक्यात् प्रथमप्रयोगमात्राङ्गत्व भवतीति वाक्ययोर्विरोधा-

प्रथमयज्ञशब्दो ज्योतिष्टोमनामा, "एष वाव प्रथमो यो यज्ञाना यज्ज्योतिष्टोम" इति सामानाधिकरण्यात्, तस्य थम प्रयुज्यमानत्वेन प्रवृत्तिनिमित्तसत्त्वाच्च । यद्यपि च स्थानामन्यपदेनाभिधानात् तासु ज्योतिष्टोमोत्तरकालत्वविधानात् न सर्वसस्थाकज्योतिष्टोमस्य प्रथम प्रयुज्यमानत्वम्, तथापि ज्योतिष्टोमत्वसामानाधिकरण्येन तावत् तदस्तीति प्रवृत्तिनिमित्ताविघात ।

अतो वाक्यात् प्रकरणाच्च ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनैवाय

ोधविचारादप्युपपद्यत एव विरोधाविरोधप्रकरणसङ्गति ॥ तेन—सर्वसस्थसर्वप्रयोगावस्थज्योतिष्टोमाङ्गम्? उत प्रथप्रयोगाङ्गमिति विचारसभवेऽप्यनारभ्याधीतपक्षे वाक्यप्रकणविरोधचिन्तात्वाभावात् प्रकृतासगति प्रसज्येतेति प्राकरकवाक्य एव तद्विचार कर्तव्य इति प्राचामुक्त—अपातम्, नहि वाक्यप्रकरणविरोधचिन्तैव केनचित्प्रतिज्ञाता, माणाभावात्, किंतु अङ्गत्वप्रमाणमात्रस्य विरोधविषयन्ता । सा च यथासभव यत्र येन केनचित्सह प्रसक्ताऽप्रे रिष्यते इतीहापि वाक्ययोस्तत्करणे किमित्यसङ्गतत्वम्? तएव मध्ये लिङ्गप्रकरणविरोधोदाहरणमप्रदर्श्यैव वाक्यप्रकणविरोध कथ क्रियत इति पर्यनुयोगोऽपि उभयमते नापते । प्रतिज्ञातार्थनिरूपणे तदकरणे तत्सभवेऽपि इतराकरणे र्यनुयोगासभवात् । अतो नासङ्गतिरनभ्याधीतत्वपक्षेऽपीभिप्रेत्यैव प्रवर्ग्यस्यानारभ्याधीतत्व प्रतिज्ञाय तदङ्गत्वोपपत्तिदर्शनम्, तत्साधकत्वेनैव युक्त्यन्तरतया प्रकरणपाठोपन्यासडम्बरेण पूज्यपादै कृत । इतरथा अनारभ्याधीतत्वकथस्य प्रकृतविचारानुपयोगात् शास्त्रदीपिकायामिव मुख्यतयैव करणिकवाक्योल्लेखनस्यैवापत्तेरिति ॥ एवमस्मिन्पक्षे सङ्गतित्त्वेऽपि प्रकरणपाठमङ्गीकृत्य प्रस्तुतेन वाक्यप्रकरणविरोधचारेणापि सङ्गति सुलभैवेत्यभिप्रेत्य प्राचामनुसारेणाधिकरपूर्वपक्षमारचयति—प्रथमयज्ञशब्द इति ॥

"द्वितीये वा तृतीये वा प्रव्रज्यादि"ति भाष्योदाहृते वचऽपि द्वितीयादिशब्दाना प्रयोगवाचित्वस्य नि सदिग्धत्वात् त्युत तत्साहचर्यस्य प्रथमयज्ञपदे सिद्धान्तसिद्धप्रयोगवाचित्वापादकत्वेन पूर्वपक्षाननुगुणत्वाच्च नोपादानमुदाहरणत्वेन तम् ॥

अत्रच "नैमित्तिकं वा कर्तृसंयोगाल्लिङ्गस्य तन्निमित्तत्वात्" इति सिद्धान्तसूत्रे नैमित्तिक वेत्युपादानेन प्रथमयज्ञे इत्यस्य निमित्तपरत्व भाति, तथापि—पूर्वपक्षे निषेधोपस्थितिद्वारा ज्योतिष्टोमाङ्गत्वसिद्धौ अर्थादेवाङ्गिन उद्देश्यत्वेन प्रयोजकत्वलाभात् नन्निमित्तताकृतविशेषलाभ इति न तत्परत्वमाश्रीयते । यद्यपि त्वदुक्तरीत्यैव ज्योतिष्टोमाङ्गत्वस्यापि लाभान्नाङ्गत्वपरताप्रयुक्तविशेषलाभोऽपि, तथापि अनुवादकत्वकल्पने उभयो समाने सति क्लृप्तोपस्थिताङ्गत्वपरताकल्पनेन तत्सभवे नानुपस्थितनिमित्तपरत्वकल्पनेन तत्कल्पन युक्तम् ॥ वस्तुतस्तु—सिद्धान्तेऽपि न निमित्तपरत्वम्, निषेधस्यानारभ्याधीतत्वपक्षेऽपि ज्योतिष्टोमाङ्गत्वात्प्रथमप्रयोगे निमित्ते ज्योतिष्टोमत्वावच्छिन्नाङ्गत्वस्य परस्परप्रयोजकत्वव्याघातेनासभवात् निमित्ततयोपस्थितप्रथमप्रयोगाङ्गत्व तत्पदकल्पनयाऽऽवश्यकमेवेति तदपेक्षया लाघवादस्यैव तत्परताकल्पनस्य युक्तत्वात् । सूत्रे नैमित्तिकत्वोक्तिस्तु प्रथमप्रयोगाङ्गत्वे यदा प्रथमप्रयोग तदेव निषेधस्य प्रवृत्तिरित्यभिप्रायिका ॥

यत्तु अपेक्षिताङ्गपरतासभवेऽनपेक्षितनिमित्तपरताकल्पनमयुक्तमित्यतो न दीर्घसोमशब्दवन्निमित्तपरत्वम् इति न्यायसुधाप्रकाशलेखन तन्निषेध्योपस्थितिद्वारा ज्योतिष्टोमाङ्गिनो लाभेन तदपेक्षाया प्रकरणपाठपक्ष इवानारभ्याधीतपक्षेऽप्यभावादुपेक्षितम् ॥ अत पूर्वोक्तयुक्त्याऽङ्गिपरताकल्पनस्यावश्यकत्वादनपेक्षायामपि ज्योतिष्टोमत्वावच्छिन्नाङ्गिताबोधहेतोरेवाङ्गिपरत्वकल्पन युक्तमिति प्रथमयज्ञपदस्याङ्गिपरत्वमङ्गीकृत्यैव पूर्वोत्तरपक्षौ ज्ञेयौ । अत एव सङ्ख्या द्वितीयाद्यपेक्षया प्राथम्य सङ्ख्या, निषेधन तद्युक्तं क्रतोर्ज्योतिष्टोमस्याङ्ग प्रकरणादित्यर्थकम्—"सङ्ख्यायुक्तं क्रतोः प्रकरणात्स्यात्" इति पूर्वपक्षसूत्र प्रथमयज्ञपदस्याङ्गिताबोधकता दर्शयति । पूर्वपक्ष्युपपादितफलीभूतार्थप्रदर्शनपरस्यापि सूत्रस्यावृत्त्या सङ्ख्या प्राथम्य तद्युक्तम्, तद्युक्त प्रथमयज्ञशब्द क्रतोर्वाचक स्यात्सङ्गेत्यर्थ प्रकरणात् प्रकरणपठितादेव वा वाक्यादित्यर्थकरणेन सूत्रे सूचिता पूर्वपक्ष्युपपादनयुक्ति दर्शयति—एष वा वेति ॥

ननु—प्रथमो य एतेनेति वाक्येन सर्वविकृतिष्वग्निष्टोमोत्तरत्वस्यैवाङ्गत्वेन विधानस्य स्थापनादविधीयमान प्राथम्य कथ तत्प्रख्यन्यायसिद्ध्यर्थ प्रवृत्तिनिमित्त भविष्यति, विहित त्वेऽपि वा ज्योतिष्टोमत्वावच्छिन्ने तदसभव एव, अग्निष्टोम स्यैव प्राथम्याङ्गकत्वात्—इत्याशङ्क्य परिहरति—यद्यपि चेति ॥ इतरविकृतिष्वग्निष्टोमोत्तरत्वविधानेन यदर्थत सिद्धमग्निष्टोमसस्थे ज्योतिष्टोमे प्राथम्यम् तदेवाग्निहोत्रवैश्वदेवादिनामपदयोरग्निदेवत्यत्वविश्वदेवदेवत्यत्वे इवैकदेशेनापि ज्योतिष्टोममात्रनाम्नि प्रथमयज्ञपदे प्रवृत्तिनिमित्त भविष्यतीति न किंचिद्बाधकमित्यर्थ ॥

अत्र न्यायसुधाकृता अग्निष्टोमसस्थस्यैव प्रकरणमिच्छता "प्रकरणात् तदङ्गत्वमात्रप्राप्ते प्रथमयज्ञपदेनापि प्रकरणादेतस्यैवाभिधानोपपत्तेर्यद्यपि न पूर्वपक्षे ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेन निषेध प्राप्नोति,—तथापि प्रथमयज्ञश्रुति प्रकरणेन सङ्कोचायोगाद्वाक्येन सर्वज्योतिष्टोमे सभवत्येवे"ति समाधानग्रन्थेन पूर्वपक्षेऽपि वाक्यप्रकरणविरोध उक्त, तन्निरासाय सर्वथा पूर्वपक्षे वाक्याविरोधमेव दर्शयन्ति—अतो वाक्यादिति ॥ सतर्दनाधिकरणदर्शितरीत्या सर्वसस्थानुगतज्योति-

प्रतिषेध, पर्युदासो वा ज्योतिष्टोममभिन्ने प्रवृणक्तीति, अन्यथा विकल्पप्राप्ते। यत्त्व "न्निष्टोमे प्रवृणक्ती"ति वचन तत्पर्युदस्तप्रतिप्रसवार्थम्। तदपि च "काम तु योऽनूचान श्रोत्रिय स्यात् तस्य प्रवृञ्ज्यादि"त्यनेनोपसह्रियते। तेनानूचानस्य श्रोत्रियस्याग्निष्टोमसस्थाकज्योतिष्टोमे नित्य करणम्, अन्यज्योतिष्टोमे तु नित्यमकरणम्। विकृतिषु नित्य करणमिति प्राप्ते—

प्रत्येकशक्त्यैवार्थबोधोपपत्तौ अतिरिक्तशक्तिकल्पनाया प्रमाणाभावात् प्रथमशब्दस्य चाप्रवृत्तप्रवर्तनविषयवाचित्वादाद्यप्रयोगपरत्वावगतेर्यज्ञशब्दस्य च लक्षणया प्रयोगपरत्व प्रकरणाज्ज्योतिष्टोमरूपयज्ञपरत्वमेव वाऽङ्गीकृत्य प्रथमयज्ञपदेन ज्योतिष्टोमप्रथमप्रयोगोऽभिधीयते। स चाग्निष्टोमसस्थाकस्य ज्योतिष्टोमस्य पाञ्चमिकन्यायेन, "प्रथम यजमानोऽतिरात्रेण यजेते"ति वचनादतिरात्रसंस्थाकस्य च। अत उभयत्राप्यनेन वचनेन प्रवर्ग्यस्य प्रतिषेध पर्युदासो वा, न तु विकृत्यन्तरे, तत्रोपदेशातिदेशाभ्या तदप्राप्ते।

ष्टोमरूपेणैव फलसबन्धात्प्रकरण ज्योतिष्टोममात्रस्य, न त्वग्निष्टोमसस्थत्व प्रकरणितावच्छेदकम्, प्रमाणाभावात्, अतएव गुणकामाधिकरणन्यायेन सस्थाजन्यफलव्यतिरिक्तमाश्रयभूतज्योतिष्टोमात् स्वर्गफलमुत्पद्यते एव। अत प्रथमयज्ञरूपवाक्येन ज्योतिष्टोममात्रवाचकेन प्रकरणस्याविरोधे बाधाभावादुभाभ्यामपि ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनैव ज्योतिष्टोमे प्रतिषेधोऽङ्गत्वेन विधीयत इत्यर्थ ॥

प्रकाशकारास्तु—"इह सर्वसस्थानुगज्योतिष्टोमरूपस्य प्रकरण साधयन्त सस्थासु तद्रूपे विद्यमानेऽपि सस्थासु न सन्तर्दनस्य निवेश प्रकरणानुग्रहाभावादिति वदन्तश्च परस्परग्रन्थविरोधान्न मुच्येरन्नित्यालोचनीयम्। अतएव पूज्यपादै सस्थासु सन्तर्दननिवेशेऽपि प्रकरणानुग्रह तत्र दर्शित इत्यल विस्तरेण ॥

अत्र चानवगतज्योतिष्टोमाङ्गभावस्य प्रवर्ग्यस्योत्पत्तिमात्रसमये एव निषेधकरणे विधिनिषेधयोरुभयोरपि वैयर्थ्यापत्ते पुरस्तात्कालविध्यनुपपत्तेश्चाव्यभिचरितन्यायेन प्रकरणाद्वाऽवगताङ्गभावस्यैव प्रवर्ग्यस्य कर्तव्यताप्राप्तौ निषेधेनाकर्तव्यतोपदेशो निषेध्यद्वारा ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन प्राप्त इत्यनुवादकमपि पूर्वपक्षे प्रथमयज्ञपद यदि प्रकरणेन विरुद्धम् तदा प्रकरण वाक्यरूपानुवादविरोधे बाध्येतेव, अतस्तदविरोधसाधनाय प्रथमयज्ञपदस्य ज्योतिष्टोमनामत्वप्रसाधनेनानुवादरूपाद्वाक्यात्प्रकरणाच्चेत्युक्तम्। **यद्यपि** सिद्धान्ते प्रथमप्रयोगमत्राभिधाने नास्ति ज्योतिष्टोमप्रकरणेन विरोध तस्यैव प्रथमप्रयोगग्रहणात्, **तथापि** ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेन प्रकरणावगतसर्वप्रयोगाङ्गत्वबाधप्रयोजकविरोधोऽस्त्येवेति न बाधकम्। पर्युदासपक्षेतु यद्यपि न्यायेन प्रकरणेन वाऽनारभ्याधीतस्य प्रकरणाधीतस्य वा प्रवर्ग्यस्य ज्योतिष्टोमाङ्गत्व प्राप्तम् पर्युदासवाक्येनान्याङ्गताबोधनाद्बाध्यते इति प्रकरणवाक्यविरोध पूर्वपक्षेऽस्ति, तथापि पूर्वपक्षे पर्युदस्यमानस्वरूपनिर्णयमात्रे एव प्रकरणवाक्ययोरविरोधमभिप्रेत्य "तस्माद्वाक्यात्प्रकरणाच्चाय क्रतोरङ्गमि"ति प्राचीनोक्तित्यागेन प्रतिषेधपर्युदाससाधारणवाक्यप्रकरणाविरोधसूचनार्थं ज्योतिष्टोमत्वावच्छेदेनैवेत्युक्तम् ॥

विकल्पप्राप्तेरिति॥ यद्यपि पर्युदासेऽपि पर्युदस्यमाने तत्प्राप्ति शास्त्रीयैवेति तत्पर्युदासे विकल्पापत्ति सभाव्यते, तथापि प्राप्ताया प्रवर्ग्यकर्तव्यताया अकर्तव्यतया विरोधे सत्यकर्तव्यतया सर्वथा बाधासभवात् भवति प्रतिषेधे विकल्प, इह तु तत्कर्तव्यतायास्तद्भिन्नकर्तव्यतया पर्युदासवाक्यबोधितया सह विरोधाभावे बाधस्यैवाप्रसक्तेर्न विकल्प। पुरस्तात्कालविधि प्रकरणपठितोऽपि तत्र विकल्पेनापि प्रवर्ग्याभावादनिविशमानो यत्र प्रवर्ग्यो विकृतौ तत्रेत्येवमुत्कृष्येतेति न काऽप्यनुपपत्ति ॥

"एष वा वे"त्यर्थवादे ज्योतिष्टोमपदसामानाधिकरण्यात्प्रथमयज्ञपदस्य नातिरिक्तशक्तिकल्पनम्, गौरवापत्ते, अत प्रथमश्चासौ यज्ञश्चेति कर्मधारयान्तर्गतप्रथमशब्देन "वषट्कर्तु प्रथमभक्ष" इत्यत्राप्रवृत्तप्रवर्तनमात्रेणैव प्रथमशब्दस्य प्रयोगात्तदभावे ज्यौतिष्टोमिकद्वितीयादिप्रयोगेषु तस्याप्रयोगात् अन्वयव्यतिरेकाभ्यामप्रवृत्तप्रवर्तनस्यैवाभिधानात्तद्विषयन्वस्याद्यप्रयोग एव सभवात् तत्रैव निषेध इति सिद्धान्तमुपपादयति—**प्रत्येकशक्त्यैवेति** ॥ तथाच प्रथमप्रयोगविषयत्वेन लक्षणया क्वचित्प्रथमपदस्य ज्योतिष्टोमपदसामानाधिकरण्याङ्गीकारेऽपि इह लक्षणाया प्रमाणाभावात् यज्ञपदस्यैव जघन्यत्वेन प्रयोगे लक्षणा युक्तेत्यभिप्रेत्याह—**यज्ञशब्दस्य चेति** ॥ अथवा—नैव लक्षणा, प्रकरणेन ज्योतिष्टोमपरत्वे सति प्रथमपदसामानाधिकरण्यबलादर्थादेव प्रयोगपरत्व भविष्यतीत्यभिप्रेत्याह—**प्रकरणादिति ॥ स चेति ॥** यद्यपि पाञ्चमिकन्यायवचनाभ्या ज्योतिष्टोमान्यसस्थाकप्रयोगवारणेऽपि अन्ययागीयप्रथमप्रयोगवारण न सभवति, तथापि निषेधस्य प्राप्त्यपेक्षत्वात्तत्सामर्थ्येन सोमयागातिरिक्तयागीयप्रथमप्रयोगनिवारणात्प्रवर्ग्यप्राप्तिमत्सोमयागमात्रार्थतासिद्धौ तद्विकृतिप्राप्तिकाले वैषम्याद्विरुक्तन्यायेन निवृत्ते परिशेषादेव ज्योतिष्टोमीयाद्यप्रयोगलाभो नासुलभ इति भाव। एतच्च परिशेषाज्ज्योतिष्टोमयागगामित्व तद्विकारेषु कथञ्चित्प्रथमयज्ञत्वाङ्गीकारेणातिदेशत प्राप्ति निषेधस्याङ्गीकृत्योक्तम् ॥ **वस्तुतस्तु**—तद्विकृतिषु प्रथमयज्ञोपसग्रहाभावादेव नातिदेशोपदेशाविति निषेधस्याप्रवृत्ति साधयति—**नतु विकृत्यन्तरे इति** ॥ अतिरात्रसस्थातिरिक्तसस्थासाधारण्यात् विकृतिमात्रभूते सोमयागान्तरे इत्यर्थ। **तदप्राप्तेरिति** ॥

न च—ज्योतिष्टोमे द्वितीयादिप्रयोगापेक्षया प्राथम्यस्य विवक्षितत्वाद्विकृतावपि तद्द्वितीयादिप्रयोगापेक्षया प्राथम्यस्य सत्त्वात् कथ न तत्प्राप्तिरिति—वाच्यम्, प्राथम्यस्य निरूपकापेक्षाया द्वितीयादिप्रयोगस्य निरूपकत्वाकल्पनात्। एष वाव प्रथमो यज्ञो यज्ञाना''मिति वचनेन ज्योतिष्टोविकृतिमात्रस्यैव तदवधारणात्। अत एव प्रथमप्रयोगप्रयोऽपि ज्योतिष्टोम एव बोध्य।

तथाच प्रथमयज्ञशब्दो वाक्यशेषाद्वैदिकप्रयोगाच्च निरूढलक्षणया सोमान्तरनिरूपितप्राथम्यवत्प्रयोगविषयज्योतिष्टोममेवाभिधत्ते, अन्यथा स्व—स्व—द्वितीयादिप्रयोगनिरूपितप्राथम्यवत्प्रयोगविषययज्ञमात्राभिधाने "आहिताग्नय इष्टप्रथमयज्ञा गृहपतिससदशा सत्रमासीरन्नि''त्यादौ सत्रे यज्ञमात्रोत्तरकालताऽऽपत्ते। अत उक्तद्विविधज्योतिष्टोमप्रथमप्रयोगे एव प्रवर्ग्यप्रतिषेध।

वस्तुतस्तु—नाय प्रतिषेधस्तथात्वे "न तौ पशौ करोती''तिवदतिरात्रप्रथमाहारेऽपि विकल्पापत्ते। न च—

थमयज्ञपदप्रवृत्तिनिमित्ताभावादिति शेष। **सोमान्तरनिरूपितेति** ॥ **नच**—"द्वितीये वा तृतीये वा प्रवृज्या"ति भाष्यलिखितोत्तरवाक्ये द्वितीयादिशब्दाना प्रयोगवाचत्वस्य नि सदिग्धत्वात्तदपेक्षयैव पूर्ववाक्ये प्राथम्यप्रतीते य सोमान्तरनिरूपितत्व तस्येति—**वाच्यम्**, द्वितीये तीये वा प्रत्येक प्रवर्ग्यविधाने वाक्यभेदापत्तेरनास्थाद्योतकाशब्दद्वयतात्पर्यग्राहकबलात् पूर्ववाक्यनिर्दिष्टप्राथम्यापेक्षया उत्तरपरत्वस्यैव द्वितीयादिपदयोर्लक्षणया स्वीकारात्प्रथमवाक्ये निर्णीतज्योतिष्टोमरूपप्रथमयज्ञापेक्षया तदुत्तरभूताना सर्वेषा सोमयागान्तराणामप्युपादानेन तदुपपत्ते। अन्यथा "यावद्वचनम्" इति न्यायाद्द्वितीयतृतीययोरेव तदीयप्रयोगे तदापत्तावितरविकृतिभूतसोमयागान्तरेषु प्रवर्ग्यानापत्ते ॥

वस्तुतस्तु—प्रथमप्रयोगे निषेधे सत्यर्थप्राप्त्याऽनुवादकत्वमेव तयोरिति नैतद्बलेन पूर्वप्रवृत्तशास्त्रनिर्णय कर्तव्य, किन्तु न्यायेन यथैव पूर्वशास्त्र निर्णीतम् तदविषये यादृश्यर्थप्राप्ति तामादायैवानुवादकत्वमिति न बाधकम्। अतो विकृतिभूतसोमान्तरनिरूपकत्वकल्पन युक्तमेवेति भाव। विपक्षे बाधकमाह—**अन्यथेति** ॥ **प्रथमप्रयोग एवेति** ॥ तथाच यत्किंचिन्निरूपितप्राथम्यग्रहणेऽग्निष्टोमसस्थाकप्रयमप्रयोग इव तद्विकृतिभूतसोमयागान्तरेष्वतिदेशेन प्रवर्ग्यतन्निषेधयो प्राप्तत्वाद्विकल्पे प्राप्तेऽपि स्वमते सोमयागान्तरनिरूपितप्राथम्यस्य तत्राभावादुपदेशातिदेशयोरप्रवृत्तौ निषेधाभावान्नित्यमेव तदतिदेशात्करणमित्यनुष्ठानभेदो विकृतिभूतसोमयागान्तरे एवकारसूचित। पूर्वपक्षे एव विकल्पापत्तिभिया दूषितमपि प्रतिषेधत्व परमतखण्डनाय दूषयन् पर्युदासपक्षेऽनुष्ठानभेद दर्शयितु पुन प्रतिषेधत्व नास्तीति स्मारयति—**वस्तुतस्त्विति** ॥

अतिरात्रप्रथमाहारेऽपीति ॥ यथैवाग्निष्टोमसस्थाकाद्यप्रयोगे सामान्यविधिना प्राप्तस्यानेन निषेधाद्विकल्प। एवमतिरात्रप्रथमाहारे पर्णतान्यायेन प्रकरणेनच सामान्यविधेरग्निष्टोममात्रविषयस्य प्रवृत्तावप्यतिरात्रस्याग्निष्टोमविकृतित्वात् तदतिदेशेन प्राप्तस्य प्रवर्ग्यस्य निषेधाद्विकल्पापत्ति स्यात्, नतु नित्य प्रवर्ग्यकरणम्, अग्निष्टोमसस्थाकाद्यप्रयोगस्य दृष्टान्तत्वमपिना सूचितम् ॥ यदपिच प्रतिषेधत्वपक्षेऽपि विकल्पापत्ति परिहर्तु प्रकाशकृतोपपादितम्—"विधिनिषेधकयो सर्वत्र कर्मवाचकपदे सप्तमी श्रूयमाणा क्वचिदधिकरणत्वकारकपरा क्वचिल्लक्षणयोद्देश्यत्वपरेति व्यवस्थाया तावदिद नियामकम्—तत्र विधिषु यत्र विधेयस्याङ्गत्व प्रमाणान्तरप्रमितमधिकरणत्वस्य चास्ति प्रयोजनम् यथा—"मन्द्र प्रात सवने" इत्येवमादिषु मन्द्रस्वरस्य प्रकरणप्रमित ज्योतिष्टोमाङ्गत्व सवनान्तरव्यावृत्तिश्चाधिकरणत्वप्रयोजनम्, तत्र सवने इत्यस्याधिकरणत्वपरत्वम्। यत्र तु अङ्गत्व विधेयस्य नान्यत प्रमितम्, प्रयोजन च नाधिकरणत्वस्य यथा—"तत्र जयान्जुहुयात्" "तप्ते पयसि" "तावत्या दीक्षणीयायाम्" इत्यादिषु तत्रोद्देश्यत्वपरत्वमेव लक्षणया भवति। वैधक्रियानिषेधेषु विधीयमानकर्मवाचकपदोत्तरसप्तम्यास्तु यत्राङ्गत्वमन्यतोऽवगतम् प्रयोजन चाधिकरणत्वस्य तस्य मध्ये प्रत्यभिज्ञानमपीत्येव त्रितयमस्ति तत्रैवाधिकरणत्वपरत्वम्—यथात्रैव क्रत्वव्यभिचार्युपसद्द्वारा प्रकरणेन वा प्रवर्ग्यस्य क्रत्वङ्गत्वात्तदाश्रितस्य प्रथमप्रयोगरूपाधिकरणनिषेधस्य ज्योतिष्टोमाङ्गत्वम्, अधिकरणताप्रतिपादनस्य चास्ति प्रयोजनम् अधिकरणत्वे ह्युक्ते तस्यैव निषेधात् क्रियानिषेधाभावेन विकल्पानापत्तावतिरात्रेऽपि तदतिदेशान्नित्याकरणसिद्धिरूपम् "पुरस्तादुपसदा प्रवर्ग्येण चरन्ति" इति प्रत्यक्षतो विशेषत क्रतुमध्ये विधानात्प्रत्यभिज्ञायमान क्रतोरधिकरणत्वमेवेति पूर्वोक्तहेतुत्रयसत्त्वात् अधिकरणत्वे निर्णीते तस्यैव कारकस्य निषेधात्क्रियानिषेधाभावेन विधिनिषेधयोरेकविषयत्वाभावात् न विकल्प। एव दीक्षितकर्तृकहोमदाननिषेधे सक्रान्त्यधिकरणकपिण्डदाननिषेधेष्वपि द्रष्टव्यम् ॥ "न तौ पशौ" इत्यादौ तु पशुयागगताधिकरणत्वपुन प्रत्यभिज्ञानाभावेन हेतुत्रयाभावान्नाधिकरणत्वपरत्वमिति क्रियानिषेध एवेति विकल्प एव। "न होतारम्" इत्यत्रापि द्वितीयाश्रुतित एव होतु साध्यत्वात् वरणैकपरो निषेध श्रुतिबलादेव जात इति सर्वमनवद्यमिति ॥

तदिदमुपपादन स्पष्टदूषणमेवेति मत्वा अवहेलनयैव शङ्कारूपेणानुवदति—**नचेति** ॥ स्पष्टदूषणता चास्योपपाद्यते—तत्र

क्रियाया स्वरूपेणोद्देश्यसबन्धित्वेन वा निषेध एव विकल्पो यथोक्तस्थले, यत्र तु कारकनिषेधो यथा "रात्रौ श्राद्ध न कुर्वीते"त्यादौ, तत्र निषेधस्य कारकमात्रविषयत्वेन क्रियाविषयत्वाभावात् क्रियाविषयविधिविकल्पापादकत्वानुपपत्ति, प्रकृते च प्रथमयज्ञशब्दस्य नोद्देश्यत्वपरत्वम्, अपि तु मन्द्र प्रात सवन इतिवदधिकरणकारकत्वम् । अतश्च न

तावद्विधिषु यत्राङ्गत्व विधेयस्यान्यतोऽवगतमनवगतच तत्र सर्वत्रेवोत्सर्गेद शक्त्या प्रतीयमानाधिकरणत्वत्यागे कि प्रमाणम्? अतएव कर्माङ्गभूततिथ्यादिवाचकपदोत्तरसप्तम्या निमित्तपरतानङ्गीकारेणाविकरणत्वपरत्वात्तिथ्यादीनामङ्गत्वप्रतीते गुणभूतकालानुरोधेनैव कर्मावृत्तिर्नास्तीत्युक्त निबन्धकारै । **नच**—यत्राङ्गत्व प्रमित तत्रोद्देश्यताबोधे प्रयोजनाभावादधिकरणत्वस्य चापेक्षितत्वादधिकरणत्वपरत्वमस्तु, यत्रतु न तत्तत्र तद्बोधार्थं निरर्थकाधिकरणत्वपरत्वापेक्षयोद्देश्यत्वपरत्वमेवेति—**युक्तम्**, मन्द्रस्वरस्य महाप्रकरणेन प्राप्तस्य ज्योतिष्टोमाङ्गत्वस्य बाधायैव सोमयागाभ्यासविशेषरूपसवनाङ्गत्व बोधने बाधकाभावेनार्थादेव तत्कालस्याधिकरणताप्राप्त्या सवनान्तरकालव्यावृत्तिसिद्धेरधिकरणत्वस्य निष्प्रयोजनत्वात् । तद्यपेक्षाभावेऽपि वाक्यबलादापतदङ्गत्व वारयितु शक्यम्, **इतरथा** वमृधस्यापि प्रकरणावगतदर्शपूर्णमासाङ्गभावस्यापेक्षाभावात्सस्थावाक्यस्य कालविधायक्तया सार्थक्ये सति वाक्यादपि पौर्णमास्यङ्गत्वानापत्ते, सवनाङ्गत्वपक्षेऽपि तदङ्गभूतस्तोत्रशस्त्रादिषु मन्द्रस्वरव्यावृत्तिरूपप्रयोजनस्यापि त्वदुक्तरीत्यैव लाभसभवाच्च । इतरथा सवनानङ्गभूतानामपि तेषा सवनाधेयतासभवादधिकरणत्वपक्षे तेषु स्वरप्राप्त्यापत्ते । अत एवेदमेव सवनाङ्गत्वपक्षे प्रयोजनम् स्वरचर्चाया कौस्तुभे उक्तम् निराकृत चाधिकरणत्वपरत्वम् । सर्वत्रैव कर्माधिकरणताया कालद्वारैव भवद्भि स्वीकारात् तस्य चाधिकरणत्वेन विधानेऽङ्गत्वापत्ते गुणभूतकालानुरोधेन प्रधानभूतस्वरावृत्तेरन्याय्यत्वेनैकतरप्रात सवनिकग्रहाभ्यासाङ्गतयैव ज्योतिष्टोमाङ्गत्वापत्ते प्रात सवने सकृदेव मन्द्रस्वरानुष्ठानापत्तेश्च । एव सत्यपि प्रात सवने इत्यत्राधिकरणत्वपरत्वसमर्थनाशक्त्या प्रतीयमानाधिकरणत्वत्यागे प्रमाणाभाव इत्येव वाच्यम् । तर्हि तत्सममेव भवदभिमतोद्देश्यत्वस्थलेषु महाप्रकरणाद्दीक्षणीयात्वस्यावगतज्योतिष्टोमाङ्गत्वादितरव्यावृत्तिरूपप्रयोजनस्यापि लाभाद्दीक्षणीयायामिति सप्तम्या अपि तत्परत्वापत्ति । तथा तप्ते पयसीत्यत्रापि प्रकरणाद्दध्यानयनस्यामिक्षाजनकत्वसामर्थ्यात् दृष्टद्वाराङ्गत्वस्य लाभादधिकरणत्वपरत्वापत्ति । अस्ति चात्र प्रयोजनमामिक्षामात्रप्रयोजकत्वव्यावृत्त्या वाजिनस्यापि प्रयोजकत्वसिद्धि । तथाऽतप्तपयोऽधिकरणत्वव्यावृत्तिरपि, इतरथा तव मते तापस्योद्देश्यविशेषत्वेनाविवक्षितत्वापत्तेरतप्ते एव पयसि दध्यानयनप्राप्तौ तापापेक्षायामपि पश्चात्तापस्यैवोपपत्तौ तप्तपयोधिकरणत्वासिद्धे ॥ एव जयादिष्वपि, तत्रेति सप्तम्या अधिकरणत्वपरत्वापत्तौ प्रयोजनानपेक्षायामुपस्थितत्वात् कर्मवाचकपदकल्पनया तदङ्गत्वमपि सभवत्येवेति न श्रौतार्थत्यागो युक्त । नहि कालान्वयात्प्रागेव प्रयोजनवत्त्वेन भाव्यमिति नियमोऽस्ति, मानाभावात् । प्रवर्ग्ये एवोपसत्पूर्वकालान्वयोत्तरमव्यभिचरितक्रतुसबन्धेन ज्योतिष्टोमाङ्गत्वस्य कल्प्यत्वात्, आग्नेयादिप्रयोगेष्वपि तथा दर्शनाच्च । जयादिहोमाना सर्वैरपि तत्तत्कर्मबहिर्भूतत्वेनैवाङ्गत्वस्वीकाराद्यदाकदाचिदपि तत्करणे तदविघातादनियतकालनिवृत्त्यर्थत्वेन तत्तत्कर्मकालाधिकरणत्वविधे प्रयोजनवत्त्वलाभाच्च । किचावगताङ्गभावस्थले दीर्घसोमे इत्यादावपि सप्तम्या अधिकरणत्वपरत्वापत्तौ तदधिकरणस्थतत्रत्यसप्तम्या प्राधान्यपरत्व स्वपरोक्त सर्वमेव दत्तजलाञ्जलमापद्येत । वैधक्रियानिषेधेष्वप्यनेन विधिसमानन्यायेन भवदुपपादितेन सर्वत्रैवाधिकरणत्वपरत्वस्यैवापत्तावधिकरणताप्रत्यभिज्ञानस्य नियामकत्वकल्पनमपि निष्प्रमाणमेव । इतरथा स्वमनोरथमात्रेण तत्कल्पने विधिष्वपि तस्य नियामकत्वापत्ति । प्रवर्ग्याधिकरणनिष्ठत्वेन विकल्पापात्ति निरस्यतो "न तौ पशावि"त्यत्र विकल्पसाधनायाधिकरणत्वप्रत्यभिज्ञानस्य निष्प्रमाणस्य नियामकत्वकल्पनस्य व्यर्थत्वम्, प्रत्युतास्य नियामकत्वाकल्पने नानूयाजेष्वित्यत्रापि कारकनिषेधेनैव विकल्पानापत्तौ लक्षणापादक पर्युदासाश्रयण नापद्यत एवेति गुण एव लभ्यते । **अपिच**—निषेधेन प्रथमप्रयोग कालाधिकरणतानिषेधेऽपि उत्पत्तिवाक्यावगताङ्गत्वस्य निषेधाभावादङ्गाकरणप्रयुक्तप्रायश्चित्तापत्तिभिया यदाकदाचिदपि प्रथमप्रयोगकालातिरिक्ते तदनुष्ठानापत्तिरनिवार्यैव । तथा निश्चिताधिकरणत्वपदघटितैकादश्या नभुञ्जीतेत्यादिवाक्येष्वपि एकादश्यधिकरणनिषेधस्यैवापत्ता क्रियानिषेधस्य प्रायशो लोपापत्ति । न कलञ्ज भक्षयेदित्यत्रापि कलञ्जकर्मत्वादीनामेव निषेधापत्ते सकलशास्त्रस्यैवान्यथापत्ति । **नच**—यत्र विकल्पप्रसक्तिस्तत्र नञ क्रियान्वयो नाङ्गीक्रियते, यथा—प्रकृते, कलञ्जादिनिषेधेषु तदप्रसक्ते किमिति तत्त्यागेनान्यथाश्रयणमिति—**युक्तम्**, तथात्वे "न तौ पशावि"त्यत्रापि तदापत्ते । **किञ्च** कारकनिषेधाङ्गीकारे क्रियानिषेधोऽस्ति वा? नवा? **आद्ये** विकल्पानिवारणात् व्यर्थ कारकनिषेधस्वीकारक्लेश । **द्वितीये** प्रतिषेधलक्षणानाक्रान्तत्वात् प्रतिषेधत्वस्यैवासभव इति मयूरनृत्यापत्ति । **अपिच** "न कलञ्ज भक्षयेत्" इति निषेधेषु कलञ्जकर्मकभक्षणानुकूलभावना रागप्राप्तामुद्दिश्य नञा निवर्तनाविधान स्वीक्रियते । तद्वदेवात्रापि प्रथमप्रयोगाधिकरणकप्रवर्ग्यानुकूलकृति शास्त्रप्राप्तामुद्दिश्य नञर्थविधानेऽपरिहार्य एव क्रियानिषेध, प्रवर्ग्यकृतिनिरूपित प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वमुद्दिश्य नञर्थविधाने आख्यातोपात्तकृते

कल्पापादकत्वापत्तिरिति केषाञ्चिदुक्त युक्तमिति—वा-रम्, कारकस्यापि प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्य विधित ासौ न्यायतौल्येन प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्यैव विकल्पा-त्तेरावश्यकत्वात् । अत एवाक्षेपेण यत्किञ्चित्कालप्राप्तौ राज्युपादानस्यैच्छिकत्वेन रागप्राप्त्या वैधत्वाभावान्न तन्नि-षेधस्य विकल्पापादकत्वम्, प्रकृते तु प्रथमप्रयोगाधिकर-णत्व नैच्छिक प्रतिप्रधान गुणान्वयस्य वैधत्वात् । अतस्त-न्निषेधोऽपि विकल्पापादक एव ।

थमप्रयोगपदार्थेऽन्वयापत्त्या वैपरीत्यापत्ति । अथ प्रथमप्र-ोगाधिकरणत्वस्य नञर्थेऽन्वयाङ्गीकारे कारकाणा क्रियान्व-नियमभङ्गापत्ति, प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वाभाववत्प्रवर्ग्यानु-लकृतिविधानापत्तौ प्रवर्ग्यानुष्ठानापत्ति । अनेनैव न्यायेन नेक्षेतोद्यन्तमादित्यम्” इत्यादिष्वपि तथैव वाक्यार्थापत्तौ कल्पलक्षणाङ्गीकारसिद्धान्तवैयर्थ्यापत्तिश्च । अतस्तत्रापि ल-णया नञ्प्रथमयज्ञपदाभ्या प्रथमयज्ञाधिकरणत्वाभाव प्रति-ादनीय इति को विशेष पर्युदासादिति प्रतिषेधत्वनिर्वाहाय । कारकनिषेधाश्रयणम्, कारकनिषेधव्यवहारस्य फलित-त्त्याप्युपपत्ते प्रथमबोधे प्रधानान्वयत्यागे मानाभावात् ॥

वस्तुतस्तु—कर्मवाचकपदोत्तरसप्तम्या पतनप्रतिबन्ध-स्वरूपमुख्याधिकरणत्वस्य कर्मण्यसभवात्कालद्वारा लाक्षणिक-त्वस्वीकारे तदपेक्षया प्राधान्यलाभरूपप्रयोजनलाभात् लक्ष-णयोद्देश्यत्वपरत्वमेव मीमासकसमतम् । क्वचिदेवतु ज्ञापक-सत्त्वे निमित्तत्वपरत्वम् । तस्मात् प्रथमप्रयोगोद्देशेन क्रि-याया एव निषेधाद्विकल्पापत्तिर्दुरुद्धरेत्येतत्सर्वमेतद्दूषणोपस-हारे न किञ्चिदेतदित्यनेन पूज्यपादै सूचितम् ॥ एव निर्यु-क्तिके कारकनिषेधेऽसत्यप्यङ्गीकृत्यापि तस्यैव निषेध वि-कल्पापत्तेरपरिहार्यत्वेन दूषयति—**कारकस्यापीति** ॥ ज्यो-तिष्टोमाङ्गत्वेन सर्वस्मिन्नपि प्रयोगे प्रवर्ग्यस्य विधानात् तत्प्र-थागविधिना च साङ्गे तस्मिन्कालविधाने सति प्रथमप्रयोगा-धिकरणत्वस्य कालद्वारापि विधित प्राप्तेरित्यर्थ ॥ **ननु**—"रात्रौ श्राद्ध न कुर्वीत" इत्यत्र विहितश्राद्धक्रियाया निषेधे सावत्सरिकादिषु मृतदिनाधिकरणत्वेन प्राप्तरात्र्यधिकरणत्वस्य वा निषेधे सति निषेध्यप्राप्ते शास्त्रीयत्वाद्विकल्पो दुष्परिहर एव इत्यत आह—**अतएवेति** ॥

अयं भावः—यद्यपि पार्वणैकोद्दिष्टनान्दीश्राद्धादिविहि-तकालानामपराह्णादिशास्त्रैरपराह्णादिकालपरिच्छेदविधानात् रा-त्र्यधिकरणत्वस्य तद्विशिष्टश्राद्धक्रियाया वा न रागत प्राप्ति-रिति तन्निषेधकत्वमस्य दुस्सपादम्, **तथापि** "अहरह श्राद्ध कुर्वीते"ति नित्यश्राद्धादौ वीप्सावशात् सवनदिनस्य निमित्त-त्वमवगतम्, तत्राक्षेपेणानियतकालस्येच्छया प्राप्तौ यथाऽ-पराह्णादिवाक्यै कालविशेषाधिकरणत्वबोधनद्वारा तन्निवृत्ति-र्यात् 'क्रियते एव स्मृत्यन्तरेणैच्छिकरात्रिकालस्य प्राप्तस्य निषेध क्रियते । एकप्रणीतस्मृत्यन्तरेण भिन्नप्रणीतस्मृत्यन्तर-वैयर्थ्यापादनस्यायुक्तत्वेनास्य निषेधस्यापराह्णादिशास्त्रसबन्धो-त्तरमेव प्रवृत्तेर्नियन्तुमशक्यत्वात् । नह्येतावता रात्र्यधिकरण-त्वस्य वैधी प्राप्ति, तत्तत्सवनदिननिमित्ततायां शास्त्रतो बो-धेऽपि तदधिकरणत्वस्यार्थत प्राप्तस्य विध्यभावात् ॥ **एवं** सक्रान्त्यादिप्रयुक्तपिण्डदाननिषेधेष्वपि सक्रान्त्यादेर्निमित्तत्वे-नोपादानादर्थप्राप्ततदधिकरणत्वनिषेधेऽपि न वैधी प्राप्तिरिति न विकल्पापादकत्वम्, इहतु प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्य वि-धित प्राप्तेवैषम्यम् ॥

एतेन—विधिषु सक्रान्तिकालाधिकरणविधानाभावे त-द्दिनादन्यत्रापि तत्प्रयुक्तश्राद्धाद्यापत्तेस्तद्दिनाधिकरणत्वविधि-रावश्यक इति—**अपास्तम्**, बाधकाभावे निमित्तोत्पत्त्यन-न्तरमेव नैमित्तिकानुष्ठानप्राप्तेरर्थसिद्ध्याधिकरणत्वबलेनैव दि-नान्तरव्यावृत्तिसिद्धौ तत्र विधिव्यापाराभावात् । अस्तुवा सक्रान्त्यादीना कालत्वेनाधिकरणत्वविधानम्, तथापि तदुप-लक्षितसपूर्णदिनमध्ये रात्रौ प्राप्तिस्त्वैच्छिक्येवेति न वैध-त्वम् ॥ **वस्तुतस्तु**—प्रारब्धे श्राद्धे मध्ये विघ्नेन सूर्यास्ते सति न्यायप्राप्त गौणतयोत्तरकालेऽनियते प्राप्ते सति रात्र्य-धिकरणत्व प्रसक्तम् । तदुपजीव्यैवाऽय निषेध इति न वै-धप्राप्त्युपजीव्यत्वम् । **अतएव** एतद्विषयतयैव "नच नक्त श्राद्ध कुर्वीत" "**प्रारब्धेचाभोजनमासमापनात्**" इ-त्यापस्तम्बसूत्रमुज्वलावृत्तिकारादिभिर्व्याख्यातम् ॥ ततश्चो-पक्रान्त श्राद्ध तादृशमपरेहनि कार्यम्, श्राद्धसमाप्तिपर्यन्त च कर्तुरभोजनमिति शास्त्रार्थं सिद्धो भवतीति सिद्ध रात्र्यधिक-रणत्व न वैधमिति ॥ **वस्तुतस्तु**—पौरुषेयनिषेधेषु प्राप्ति-पूर्वकत्वेन विकल्पतात्पर्ये वाशब्दप्रयोगस्यैवोपपत्ते सर्वत्र पर्यु-दास एव युक्त । अतएव व्याकरणादिस्मृतिभिर्निषेधकरणे नव विकल्प, किंतु विभाषादिग्रहणे एव । वेदेतु तादृशपर्यनु-योगस्यासभवात् पर्युदासज्ञापकाभावे निषेधाश्रयणे तदापत्ति-रिति वपम्यनिमित्ता न कापि क्षति । प्रकृते वैषम्यमाह—**प्रकृते त्विति । प्रतिप्रधानमिति** ॥ साङ्गप्रयोगविधिना प्रधानोद्देशेनाङ्गतया विहितस्य प्रवर्ग्यस्य द्वितीयादिप्रयोगेष्विव प्रथमप्रयोगेऽपि प्रतिप्रधान गुणावृत्तिरिति न्यायेनानुष्ठान-प्राप्तौ प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्य विधित एव प्रवर्ग्ये प्राप्ति-रित्यर्थ । अनेनैव न्यायेन यावज्जीवादिवाक्येन दीक्षितकर्तृ-त्वस्यापि वैधत्वात् विकल्पापत्तिभिया पर्युदासत्व "दीक्षितो न जुहोती"त्यादिषु स्थापयिष्यते दशमे ॥ "**सङ्ख्यायुक्तं क्रतो प्रकरणात्**" इत्येतत्सूत्रभाष्यादिषूक्तेन प्रथमप्रयो-गस्योद्देश्यत्वेन विरोधसद्भावेऽपि तमनिर्दिश्यैव शास्त्रदीपिका-व्याख्यातृत्वेन मुख्यतया अपेक्षित तदुक्तविरोधमेव न सहते

वस्तुतस्तु—प्रथमप्रयोगस्य उद्देश्यत्वमेव शास्त्रदीपिकायामुक्तमिति न किञ्चिदेतत्। अतो "नानूयाजेष्वि"तिवत्पर्युदास एवायमनारभ्यवादवाक्यशेष —उक्तविधप्रथमप्रयोगभिन्ने प्रवृञ्ज्यादिति । ततश्च प्रापकप्रमाणाभावात् प्रथमप्रयोगे अकरणप्रसक्तावग्निष्टोमे प्रवृणक्तीति वचन वस्तुतोऽत्यन्ताप्राप्तप्रापकमपि प्रतिप्रसवफलक सदग्निष्टोमसंस्थाकत्वे निमित्ते प्रथमप्रयोगेऽपि नित्य प्रवर्ग्यविधानार्थम्, न तु विकल्पेन, विकल्पे प्रमाणाभावात्।

अस्य च नान्यविषयता सामान्यविधित एव सर्वत्र प्राप्तत्वादिति प्रथमप्रयोगविषयतैव । अनेन च काममित्यमू-

भवदुपपादनमित्यभिप्रेत्याह—**शास्त्रदीपिकायामिति** ॥ शास्त्रदीपिकायाम्—"प्रथमप्रयोगाङ्गम्" इत्यसकृल्लेखनादुद्देश्यत्वमुक्तमित्यर्थ । पर्युदासपक्षेऽप्यस्य "न अग्निष्टोमे प्रवृणक्ती"त्यस्य वाक्यस्य शेषत्व प्रथमयज्ञभिन्नेऽग्निष्टोमे प्रवृणक्तीति, तथा सत्यस्य द्वितीयादिप्रयोगविषयत्वस्यैव प्राप्ते तत्रच सामान्यविधिनैव सिद्धेऽग्निष्टोमवाक्यवैयर्थ्यापत्ते । नच विकृत्यग्निष्टोमेपूत्कर्षे , तत्राप्यतिदेशेनैव सामान्यविध्यर्थप्राप्तेस्तस्य तुल्यत्वादविशेषितसर्वसोमप्राथम्यस्य च तत्राप्राप्ते पर्युदासरूपवाक्याशेषानन्वयापत्ते । अत सामान्यविधिवाक्यशेष एवाय सन्निधानादित्यभिप्रेत्याह—**अनारभ्यवादवाक्यशेष इति । उक्तविधेति ।** अग्निष्टोमातिरात्रसंस्थाकद्विविधप्रथमप्रयोगभिन्ने इत्यर्थ ।

ननु पर्युदाससहितेन सामान्यविधिना न तावदतिरात्रातिरिक्तविकृतिषु तद्विधानम्, अविशेषितसर्वसोमप्राथम्यस्य तत्राप्राप्तौ प्रथमयज्ञभिन्न इति वक्तुमशक्ते , अतिरात्रातिरिक्ताग्निष्टोमरूपविकृतावग्निष्टोमातिदेशेनैव तत्प्राप्तिसिद्धे सामान्यवाक्यानर्थक्याच्च । नचातिरात्रे तत्प्रथमप्रयोगेऽविशेषितसर्वसोमप्राथम्यसभवेन प्रथमयज्ञत्वोपपत्तेस्तद्भिन्नतदीयद्वितीयादिप्रयोगेषु विधानम्, प्रकरणपाठपक्षे तत एव तत्र विधानायोगात्, अनारभ्याधीतपक्षे उत्पन्नमात्रप्रवर्ग्यपर्युदासे पर्युदसनीयपर्युदासयो . क्रत्वङ्गत्वानापत्ते , अतिरात्रेच प्रकृत्यङ्गभूतप्रवर्ग्यसबन्ध्युपसत्पूर्वकालत्वस्यातिदेशायोगेन स्थानानियमप्रसङ्गादुपसदन्वितप्रवर्ग्योत्पत्तिशेषत्वेन पर्युदासस्योपसत्प्रतीक्षित्वात् तासा च प्राप्तिकालवैषम्येन प्रकृतावेव निवेशोपपत्त्याऽतिरात्रे तद्विधानासभवात्। एवच प्रथमयज्ञभिन्ने प्रकृतावेवानारभ्याधीतविधिना प्रवर्ग्यविधानलाभेऽग्निष्टोमवाक्यमनेनैव वा प्रकृतौ तद्विधाने सामान्यवाक्य किमर्थमित्याशङ्का निरसितुमग्निष्टोमवाक्यस्यैव सार्थक्य दर्शयति—**ततश्चेति** ॥

अत्र वार्तिकस्वारस्येन पर्युदासत्वमङ्गीकृत्यैव न्यायसुधाकृतोक्तम्—पर्युदासेन प्रथमप्रयोगभिन्ने प्रवर्ग्यविधानात् अग्निष्टोमवाक्येनच पुन प्रथमप्रयोगे तद्विधाने तत्र प्रवर्ग्यस्य नित्यमनुष्ठानम् पर्युदासाग्निष्टोमवाक्यद्वयसाध्यम्, तत्तु सामान्यवाक्येनाप्यग्निष्टोमाङ्गत्वेनैव प्रवर्ग्यविधानादुपपन्नमिति पर्युदासाग्निष्टोमवाक्यद्वयमनर्थकमेव, अनयोरुभयोरप्येकाग्निष्टोमविषय विना प्रयोजनान्तराभावात्। अतो वाक्यानर्थक्यपरिहारायास्याग्निष्टोमविधे प्रतिप्रसवार्थत्वमवश्यमङ्गीकार्यमेव । तचाकर्तव्यत्वोक्त्यर्थनिषेधविषयीकृतस्य कर्तव्यतोक्तिरूप प्रतिपसवत्वमकर्मव्यत्वबोधकाभावेऽनुपपद्यमानम् अन्यत्र पर्युदासेऽविद्यमानमपीह तस्मिन्नकर्तव्यताबोधकतामाक्षिपतीति पर्युदासेनाकर्तव्यतया प्राप्तस्य पुनर्विधानात्कर्तव्यताबोधे निषिद्धविहितत्वादग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे विकल्प इति, तन्निरस्यति—**विकल्पे प्रमाणाभावादिति** ॥ अयमर्थ —न तावत्प्रतिप्रसवलक्षणानुरोधेनेह पर्युदासस्याकर्तव्यतापरत्वम्, भवदुक्तलक्षणस्यैवाव्याप्त्यादिदुष्टत्वेनायुक्तत्वात् । नह्येतल्लक्षणमुत्तराधिकरणे पेषणप्रतिप्रसवविधौ सभवति । चरावतिदेशेन प्राप्तस्य प्रयोजनाभावेन निवृत्तस्य पेषणस्य पुनर्विधाने निषेधविषयत्वेनाकर्तव्यताया अप्राप्ते । अतो निवर्तनाविषयत्वरूपाकर्तव्यताया असभवात् विहितस्य कथचित्प्रसक्तानुष्ठानस्य पुनर्विधि प्रतिप्रसव इत्येव लक्षण वक्तव्यमितीहापि पर्युदासेनानुष्ठानाभावे प्रसक्ते युक्त एव प्रतिप्रसव ॥

वस्तुतस्तु—प्रकाशकारोक्त विहितत्वघटित प्रतिप्रसवलक्षणमादाय नास्य प्रतिप्रसवविधित्व युक्तम्। पर्युदासान्वितसामान्यविधिना प्रथमप्रयोगभिन्ने एव विधानादग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे विधानाभावे सति विहितस्य कथञ्चित्प्रसक्तानुष्ठानस्य पुनर्विध्यभावात् । अतोऽपूर्वविधेरेव प्रसक्तप्राप्तिकस्य कारणान्तरेण निवृत्तिप्रसक्तौ विधि प्रतिप्रसवविधिरित्युत्तराधिकरणपूज्यपाददर्शितलक्षणलक्षितप्रतिप्रसवफलक इति प्रागुक्तमेव युक्तम्। अस्तिचेह विहितत्वाभावेऽपि प्रसक्तप्राप्तिकत्वम्, पर्युदासान्वयाभावे सामान्यविधितस्तत्प्रसक्ते । नापि पर्युदासोऽग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे प्रतिप्रसवफलीभूतविकल्प विना स्वप्रयोजनमलभमान स्वस्याकर्तव्यताबोधमाक्षिपतीति तद्बलाद्विकल्प इतरेतराश्रयापत्ते , अतिरात्रप्रथमप्रयोगे तद्वर्जनेन तत्सार्थक्योपपत्तेश्च ॥

यथाच निषिद्धप्रतिप्रसवत्वेऽपि न विकल्पोपपत्ति तथा स्फुटीकरिष्यते । **एतेन**—पर्युदासवैयर्थ्यापत्त्याऽग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे विकल्प स्यादेवेति निवर्तनानिरूपणावसर भाट्टालङ्कारकारोक्तम्—**अपास्तम्**। अतो न विकल्प इति भाव ॥ यत्रैवाप्राप्ति तद्विषय एव विधानफललाभाद्विधिसामर्थ्यसहकृतप्रकरणादग्निष्टोमप्रथमप्रयोगविषयत्वसिद्धिरित्याह—**अस्य चेति** । अतएवान्यत एवाग्निष्टोमीयप्रथमप्रयोगाङ्गत्वलाभादग्निष्टोमपद व्यर्थ सन्निमित्तपरमेव, तेनातिरात्रप्रथमाहारे पर्युदासवशादप्राप्त्यैव नित्यानुष्ठानेऽपि अग्निष्टोमातिदेशात् तत्प्राप्तौ नित्यानुष्ठानापत्ति अथवा पर्युदासस्य निरवकाशत्वात् विकल्पापत्तिर्निरस्ता, अग्निष्टोमसंस्थाकत्वरूपनिमित्ताभावेना-

ानवाक्योपसहार । तेनाग्निष्टोमसस्थाकप्रथमप्रयोगे अचानस्य नित्यकरणम् । तथा श्रोत्रियस्यापि । अनूचानो दाध्यापक । तेन क्षत्रियवैश्ययोर्निवृत्ति । श्रोत्रियः प्रर्षेण वेद—तदर्थ—ज्ञ । काम पदेन प्रकर्षाभिधानात् ।

तस्येत्येकपदेनोभयो कर्त्रोर्विधानाच्च न विधेयानेकत्वम् । तदन्येषामग्निष्टोमप्रथमाहारेऽपि नित्यमकरणम् ।

यत्तु वार्तिके अनूचानादेर्विकल्पोऽन्येषां नित्यमकरण-

।देशाप्रवृत्तेरित्येतत्सूचनायैव पूज्यपादैरग्निष्टोमसस्थाकत्वे नि-ात्ते इति प्रागुक्तम् ॥

एवञ्च पर्युदासस्याकर्तव्यतापरत्वमङ्गीकृत्याग्निष्टोमवाक्यस्य ाकल्पफलकप्रतिप्रसवविधित्वमिच्छतो न्यायसुधाकारस्याग्नि-ोमपदस्य निमित्तपरत्वाङ्गीकारेणैवातिरात्रप्रथमाहारे सामा-न्यवाक्यशेषभूतस्य पर्युदासस्यातिरात्रे अतिदेशाप्राप्तेर्नित्य-ाकरणाद्विकल्पार्थस्य प्रतिप्रसवस्यानतिदेशादित्युक्तिर्द्रष्टव्या । ानातिरात्रप्रथमप्रयोगे निमित्ताभावात् अग्निष्टोमातिदेशाप्र-त्ते प्राप्त्यभावादकर्तव्यतारूपपर्युदासस्य चातिदेशात् विशे-तस्तद्विषये प्रतिप्रसवाभावात् नित्यमकरणम्, नतु विहित-ोषिद्धत्वाद्विकल्प । नह्यत्राकर्तव्यत्व कर्तव्यतापेक्षम्, येने-ाकर्तव्यत्वस्य कर्तव्यतापूर्वकत्वात्कथञ्चित्कर्तव्यताप्राप्तौ वि-ल्पापत्ति स्यात्, किंतु प्राप्त्यभावादेव यदकर्तव्यत्व फली-भूतम् तदेवाग्निष्टोमविध्यानर्थक्यभिया नञ्तात्पर्यविषयीभूत कल्प्यते इत्यकर्तव्यत्वस्य शास्त्रार्थत्वे सिद्धे अनन्तर प्रतिप्र-सवेन प्राप्तिरिति विकल्प, इहतु तदभावान्नेति तात्पर्यम्, नत्वग्निष्टोमवाक्यानर्थक्यरूपतात्पर्यग्राहकबलेन पर्युदासे अकर्तव्यतापरत्वमग्निष्टोमप्रकृतौ तदतिदेशात तत्सस्थाकविकृतावेव भवतीत्यन्यत्र तात्पर्यग्राहकाभावे नाकर्तव्यतापरत्व नञस्तत्रेत्यभिप्राय ॥ **एतेन**—तात्पर्यग्राहकस्यानतिदेशेऽपि तेनाकर्तव्यत्वे गृहीततात्पर्यकतया निर्णातार्थस्यैव पर्युदासस्यातिदेशादेकस्य च प्रकृतावकर्तव्यतोक्त्यर्थत्व विकृतौ नेति परस्परविरुद्धानेकार्थत्वायोगात् विकृतावप्यकर्तव्यतोक्त्यर्थत्वाददतिरात्रेऽपि विकल्पप्रसङ्ग पर्युदासपक्षे दुर्निवार इति प्रकाशकारोक्त न्यायसुधाकृद्दूषणम्—**अपास्तम्**, न्यायसुधाकृता पूर्वोक्तरीत्या पर्युदासफलीभूताकर्तव्यतातिदेशस्याङ्गीकरणात् तत्र नित्याकरणप्राप्ते तन्निवर्तकातिदेशस्य प्रतिप्रसवान्तरस्य चाभावे विकल्पानङ्गीकारात् अनभ्युपगमदूषणस्य व्यर्थत्वात् । अतो न्यायसुधाकृत्सम्मत निमित्तत्वमेव युक्तम् । नहि भवन्मते इवाग्निष्टोमे इति सप्तम्या अधिकरणत्वपरत्वमावश्यकम्, येन निमित्तत्वपरत्व न कल्प्येत । अधिकरणनिमित्तत्वोद्देश्यत्वयोरभिधाने प्रयोजनाभावात् अतिरात्रप्रथमाहारे नित्याकरणप्रयोजनलाभाय निमित्तत्वपरत्वस्यैव न्याय्यत्वात्, **भवन्मतेतु** निषेधेन प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्यैव निषेधात् निषेधप्रतिप्रसवयो एकविषयत्वायाग्निष्टोमाधिकरणत्वस्यैव प्रतिप्रसवरूपेण विधानावश्यकत्वमिति तदनुरोधेन तत्परत्वमावश्यकम् । **नचैतावताऽपि** भवन्मतेऽस्य प्रतिप्रसवविधित्व **युज्यते,** विहितस्य कथंचित्प्रसक्तानुष्ठानस्य पुनर्विधि प्रति-

प्रसव इति भवदुक्तलक्षणासभवात् । नहि प्रथमप्रयोगाधिकरणत्वस्यानुष्ठान तदभावोऽपि सभवति । किंच विहितस्येति विशेषणात् प्रथमप्रयोगाधिकरणत्व विहित वा ? नवा ? आद्ये वेदत्वेन तन्निषेधेऽपि पूज्यपाददर्शितरीत्या विकल्पापत्तिर्दुरुद्धरेव । **द्वितीये** तद्विषयकप्रतिप्रसवानुपपत्ति । **यत्तु भाट्टदिनकरे**—षोडशिग्रहणविधिनिषेधयोरुद्देश्यतावच्छेदकैक्याद्विकल्पप्रापकत्वेऽपीह भिन्नोद्देश्यतावच्छेदकत्वेन तदभावान्निषेधपक्षेऽपि न विकल्पप्रसक्ति, अतो निषेधोत्तरप्रवृत्तेनैकोद्देश्यतावच्छेदकावच्छिन्नोद्देश्येन "अग्निष्टोमे प्रवृणक्ती"ति विधिना विधानाद्विकल्प सिद्धान्ते युक्त इत्युक्तम्, **तन्मन्दम्,** विध्युपजीविनिषेधस्थले निषेधोद्देश्यतावच्छेदकरूपावच्छिन्नोद्देश्यकत्वस्यैव विधिगतस्य विकल्पप्रयोजकत्वेनैकोद्देश्यतावच्छेदकनियमस्याप्रयोजकत्वात् । इतरथा प्राप्त्यभावादेव तन्निषेधानुपपत्ते । अतएव "न तौ पशौ"वित्यस्य निषेधस्यातिदेशात् प्रागप्रवृत्तेस्तत्प्राप्तिप्रापकातिदेशोत्तरमेव प्रवृत्ते शास्त्रप्राप्तस्यात्यन्त बाधायोगाद्विकल्प इत्युक्तम् नतूद्देश्यतावच्छेदकैक्यादिति मीमासके । भवन्मतेऽपि प्रथमप्रयोगत्वस्यातिरात्रप्रथमप्रयोगसाधारणत्वेनोद्देश्यतावच्छेदकत्वादग्निष्टोमवाक्ये अग्निष्टोमत्वस्य तत्त्वेनैक्याभावादतिरात्रविधिनिषेधवैलक्षण्याद्विकल्पानापत्तेश्चेत्यस्तु प्रासङ्गिकम् । अतोऽतिरात्रप्रथमाहारेऽपि प्रवर्ग्यानतिदेशात् सर्वथा न्यायसुधाकारमते न विकल्पापत्ति, स्वमतेतु सुतरामिति सिद्धम् ॥

एव स्थिते "न प्रथमयज्ञे" इत्यस्य निषेधत्वपरत्वे न्यायसुधाकृता अतिरात्रप्रथमाहारेऽप्यतिदेशप्राप्तप्रवर्ग्यप्रतिषेधाद्विकल्पापत्ति प्रकृतावपि विहितप्रतिषिद्धत्वात् विकल्पसिद्धे विकल्पप्रतिप्रसवविधानपराग्निष्टोमवाक्यानर्थक्य चेति दूषणद्वय दत्तम्, तत्परिहर्तुमग्निष्टोमवाक्यार्थवर्णन बालप्रकाशेऽन्यथाकृतम् ॥ **तथाहि**—सामान्यवाक्यनिषेधाभ्यामग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे विकल्पस्तावत्प्रसिद्ध । अतिरात्रप्रथमप्रयोगे त्वतिदेशप्राप्तस्य तस्य निषेधात्स । तत्राग्निष्टोमवाक्य यत्प्रवृणक्ति तदग्निष्टोम एवेति परिसङ्ख्यापर सदतिरात्रे प्रवर्ग्यानुष्ठान नास्तीति फलतो विकल्पपरिसङ्ख्यार्थम् । तेनातिरात्रप्रथमप्रयोगे नित्यमेव तदननुष्ठान सिद्धयतीति न विकल्पापत्ति, अग्निष्टोमप्रथमप्रयोगेतु विकल्पपरिसङ्ख्याभावादुक्त एव स । नचैव तर्हि अतिरात्रप्रथमप्रयोगवत्तद्द्वितीयादिप्रयोगसाधारण्येन विकृत्यन्तरेऽपि वैकल्पिकप्रवर्ग्यानुष्ठानपरिसङ्ख्यापत्ति, यत्रैव पक्षे निवृत्ति प्राप्ता तत्रातिदेशप्राप्तविकल्पवशात्तदनुष्ठानेन तस्या अप्राप्तौ तत्पूरणकरणे लाघ-

मित्युक्तम्, तत्प्रौढिमात्रम्। अत एव पार्थसारथिना अनूवादन्यत्र तदप्रवृत्ते। अतिरात्रप्रथमप्रयोगे निवृत्तिर्हि निषेधेनैव जाता। सैव प्रवर्ग्यानुष्ठानपक्षेऽप्राप्ता प्रवर्ग्यानुष्ठाननिरसनद्वारा बोध्यते, नत्वपूर्वा, तद्द्वितीयादिप्रयोगेषु त्वपूर्वैव सा विधेयेति गौरवमिति लाघवानुरोधाददतिरात्रप्रथमप्रयोग एव तन्निवृत्तिर्नान्यत्रेति न बाधकमिति ॥

तदप्येतेन निरस्तम्, पूर्वोक्तरीत्या पर्युदासे सति क्वचिदप्यष्टदोषदुष्टविकल्पानाश्रयणेन सकलवाक्यसामञ्जस्योपपत्तौ विकल्पापादकनिषेधपरिसङ्ख्योभयपरत्वकल्पनस्य निरर्थकत्वात्, प्रतिप्रसवत्वपक्षेऽप्यग्निष्टोमपदस्य निमित्तपरत्वाङ्गीकारेण न्यायसुधाकृदुक्तदूषणद्वयपरिहारसम्भवे परिसङ्ख्यापरत्वकल्पनस्य गौरवग्रस्तत्वाच्च। **यद्यपि** "अश्वाभिधानामादत्ते" इत्यत्रेव यावदतिदेशेनातिरात्रप्रथमप्रयोगे प्रवर्ग्यतन्निषेधप्राप्त्या विकल्प प्राप्नुयात् तत पूर्वप्रवृत्तेनाग्निष्टोमसबन्धे प्रवर्ग्यस्य बुद्धेऽर्थादतिदेशप्रतिबन्ध फलमिति फलत परिसङ्ख्यात्वात् न त्रेदोष्यमत्रेति तद्ग्रन्थे उक्तम्, **तथापि स्यादेवम्** यदि प्रवर्ग्योत्पत्तिसमय एव ग्राह्यव्यावर्तनीययो शेषिणो समुच्चयेनैकस्मिन्काल प्रवर्ग्यं प्राप्नुयात्, नत्वेतदस्ति, अग्निष्टोमाङ्गत्वबोधानन्तरमेवातिदेशस्य प्रवृत्ते समुच्चयासम्भवात्। अग्निष्टोमाङ्गत्वबोधानन्तर चातिरात्रप्रथमप्रयोगप्राप्तिकाले अग्निष्टोमशेषिण समुच्चयस्य सिद्धत्वादेवासभव। अत एवैकप्रमाणप्रापितत्वे एव फलत परिसङ्ख्याङ्गीकारो मीमासकानाम् ॥ **किंच** अतिदेशप्रतिबन्धोऽपि प्रवर्ग्येऽतिरात्रप्रथमप्रयोगस्य नैराकाङ्क्षापादनद्वारा स्यात्, नत्वेतदस्ति, अग्निष्टोमाङ्गत्वबोधनेन तदीयप्रयोगविधिनैराकाङ्क्षासम्भवेन तत्प्रतिबन्धानुपपत्ते। **अतएव** "त द्विरात्रेण" त्यादिवाक्यानामप्राप्तविकल्पान्तरपरिसङ्ख्यापरत्व खण्डित विधिरसायनादिषु ॥ किंच प्राप्तपरिसङ्ख्याया यत्र पक्षे निवृत्ति प्राप्ता तत्रैवानेन निवृत्तिबोधने लाघवेऽप्यतिदेशप्रतिबन्धद्वाराऽत्र निवृत्ते फलत्वकल्पने यत्र निवृत्तिस्तद्विषयकातिदेशस्यैव प्रतिबन्धे मानाभाव। प्रवर्ग्यपुनर्विधिना अन्यत्र तदतिदेशस्यैव प्रतिबन्धकरणादर्थात्प्राप्त्यभावादेव निषेधाप्रवृत्ते परिसङ्ख्याविधेरतिदिष्टनिषेधशास्त्रालोचनापेक्षित्वाभावात् यत्रैतदतिदेश तन्मात्रस्यैव प्रतिबन्धापत्त्या विकल्पान्तरपरिसङ्ख्याया अप्यापत्ते। नह्यत्रातिदेशद्वयमस्ति, येनैकातिदेशेन प्राप्तस्य निषेधेन विकल्पसिद्धौ पक्षे प्रापकस्यातिदेशान्तरस्य प्रतिबन्ध फलमुच्येत। अतो निवृत्तिप्राप्तिसिद्ध्यर्थमतिदेशस्यावश्यकत्वे त्वप्रतिबन्धायोगान्न निवृत्तिमात्रविषया अतिदेशप्रतिबन्धसिद्धि। अस्तुवा भवदभिमतम्, तथात्वे "नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्यादि" ति निषेधेनोक्थ्येऽपि तन्निवृत्ते सत्त्वात् परिसङ्ख्याविषयत्वापत्तौ विकल्पानापत्ति ॥

अपिच—अग्निष्टोमवाक्यस्य सामान्यशास्त्रोपजीविनिषेधानादेर्नित्यमेव प्रयोग इत्युक्तम्। यदि तु तदेव समर्थधशास्त्रसिद्धविकल्पप्रवृत्त्यनन्तरमेव प्रवृत्तौ किं प्रमाणम्? येन पक्षप्राप्तस्य प्रवर्ग्यस्याग्निष्टोमसबन्धबोधनेन पक्षप्राप्तविषयिण्येव परिसङ्ख्या स्यात्, किंतु कथंचित्परिसङ्ख्यापरत्वस्यैव स्वीकारे सति सामान्यवाक्यप्रवृत्त्यनन्तरमेव निषेधप्रवृत्ते पूर्व एतद्वाक्यप्रवृत्त्यङ्गीकारेण तस्य वैयर्थ्यपरिहारार्थं सर्वविकृत्यतिदेशप्रतिबन्धफलस्य कल्पनात् पश्चान्निषेधप्रवृत्तावग्निष्टोमप्रथमप्रयोगविषये निषेधे सति तत्रैव विकल्प, अन्यविकृतौ तु सर्वत्रैवाननुष्ठानवदतिरात्रप्रथमप्रयोगे तदनुष्ठान सिद्ध्यत्येवेति प्रकारेणापि परिसङ्ख्यापरत्वापत्ति। **युक्तचैतत्**—अन्यशाखाया सामान्यविध्यनन्तरनिषेधाम्नानवत् तैत्तिरीयशाखाया निषेधाभावात् प्रत्युत "पुरस्तादुपसदा प्रवर्ग्य प्रवणक्ती"-ति विधानानन्तरमेवाग्निष्टोमवाक्यस्य पठितत्वादस्य वैयर्थ्यपरिहारजिज्ञासाया शाखान्तरीयत्वेन विलम्बोपस्थितिकनिषेधसापेक्षविकल्पपरिसङ्ख्यापरत्वकल्पनापेक्षया पूर्ववाक्योपस्थितप्रवर्ग्यपरिसङ्ख्यापरत्वकल्पनस्यैवोचितत्वात्, अतिदेशविलम्बितोपस्थितिकत्वस्योभयोरपि समत्वात्। अस्तु वा सकलग्रन्थोपपादितस्य निषेधानन्तरमेव प्रवृत्ति। **तथापि** प्रतिषेधपक्षेऽग्निष्टोमे विकल्पप्राप्तावुत्तरेऽहनि द्विरात्रस्य गृह्यते इत्यत्रेव प्रकरणपाठफले प्रकृते एव विधेयगामिनि च सभवति सति पक्षप्राप्तप्रवर्ग्ययोगव्यावृत्तिरूपनियमावधानमेव युक्तमङ्गीकर्तुम् न तूक्तद्विविधप्रकारद्वयेन परिसङ्ख्यापरत्व तदफलकम्, प्रत्युत निषेधस्य प्रकृतावविशेषकारित्वादतिरात्रप्रथमप्रयोगपरत्वमेवेति तत्रैवातिदेशप्राप्तस्य निषेधाद्विकल्प स्यादित्यग्निष्टोम एव न विकल्प प्राप्नुयात्। अतश्च परिसङ्ख्यानियमविध्यपेक्षयापि प्रतिप्रसवस्य लघुत्वात्तेनैवाग्निष्टोमविधे सार्थक्यमुपपादनीयम्। तथापि सामान्यविशेषभावेनाग्निष्टोमविधिना विशेषरूपेणाग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे सामान्यनिषेधस्य बाधे सति निषेधस्यातिरात्रप्रथमप्रयोगपरत्वमेवेति तत्रैव पुनरपि विकल्पापत्तिरप्राप्तिश्च विकल्पस्याग्निष्टोम इति सर्वथा नाग्निष्टोमवाक्यस्य कथंचिदपि वाक्यार्थवर्णनेन प्रकृतौ विवक्षितलाभ। अथापि प्रकृतौ विवक्षितलाभाभावेऽपि लघुभूतप्रतिप्रसवविधित्वस्वीकारेणार्थवत्त्वोपपादने अतिरात्रप्रथमप्रयोगे विकल्पापत्तिरिति न्यायसुधाकृदुक्तदूषणतात्पर्य दुष्परिहरमेवेति **दिक्** ॥ **तस्मात्** अग्निष्टोमवाक्यस्य विधित्वे सत्यग्निष्टोमसस्थाकत्वस्य निमित्तत्वमाश्रित्यैवातिरात्रप्रथमप्रयोगे तदतिदेशनिवारण पर्युदासपक्षे कर्तव्यमिति विकल्पाप्राप्तेरेव न नियमविधित्वापादनप्रसङ्ग। **न चैवम्**—भवन्मतेऽग्निष्टोमसस्थाकत्वनिमित्ताभावेनातिरात्रप्रथमप्रयोग इव न द्वितीयादिप्रयोगसाधारणाग्निष्टोमसस्थान्यविकृतिष्वपि नित्य तदननुष्ठानापत्तिरिति—**वाच्यम्**, पर्युदासान्वितसामान्यविधिना विहितस्य प्रवर्ग्यस्यैव पणतान्यायेन प्रकरणेन चाग्निष्टोमाङ्गत्वात् तदतिद-

नैव तत्र तत्प्राप्त्युपपत्ते। अतिरात्रप्रथमप्रयोगे तु प्रथमप्रयोगभिन्ने एव तदङ्गबोधनात्—नातिदेश। अग्निष्टोमप्रथमप्रयोगेऽप्राप्तप्रवर्ग्यविधानात् तदतिदेशेन तत्प्राप्तिस्तु निमित्ताभावादेव न भवतीति सिद्धमग्निष्टोमसस्थाकत्व निमित्त केवले अतिरात्रप्रथमप्रयोगेऽग्निष्टोमातिदेशव्यावृत्त्यर्थम्—इति॥ तदेतत्सर्वमभिसन्धाय **अग्निष्टोमसस्थाकत्वे निमित्ते** इत्युक्त पूज्यपादै॥ प्रस्तुतमनुसरामि॥ **अत एव पार्थसारथिनेति।** तच्च पार्थसारथ्युक्त गुणवत्तरत्वेन स्वोक्ते सम्मत्यर्थ न, प्रयोजनाभावात्, अपितु पार्थसारथ्युक्त मदीयप्रकारेणैव निर्वहति, न तु विकल्पाङ्गीकारेणेति सूचनाय। **तथाहि**—प्रकाशकृता यावदनूचानस्य प्रथमप्रयोगे नित्य करणमिति मूलोक्तौ वैकल्पिकमनुष्ठानमनूचानस्येति वार्तिकविरोधमाशङ्क्य परिहृतम्। न तत्र "रथन्तर वा पृष्ठ भवति बृहद्वा पृष्ठ भवती" तिवद्वाक्यार्थ एव विकल्प, येन तदुपसहारे श्रोत्रियविषय एव विकल्प स्यात्। न्यायतस्तु निषेधेन सहाग्निष्टोमवाक्यस्यात्यन्तसमानविषयत्वाद्विकल्प प्राप्त आसीत्, अनूचानविधिना तु तस्योपसहारादत्यन्तसमानविषयत्वघटनात् कुतो विकल्प? यदा त्वग्निष्टोमवाक्य श्रोत्रियमात्रविषय कृतमिति विशेषविषय सम्पन्नम्, निषेधस्तु श्रोत्रियाश्रोत्रियसाधारणत्वात् सामान्यशास्त्ररूप सिद्ध इति स विधिना बाधित एवेति मिश्राणामाशय इति। अनेन च "सर्वथाऽस्मिन्निषिद्धप्रतिप्रसवविधौ विकल्पो नास्तीत्युक्त भवती" त्युक्तम्, तदेतच्छास्त्रदीपिकापूर्वग्रन्थविरुद्धम्, "तेनाग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे विकल्प। स च व्यवस्थितो वचनान्तरवशादिति पूर्वग्रन्थे विकल्पमङ्गीकृत्यैव तस्य व्यवस्थादर्शनात् "यदग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे प्रवृणक्ति सोऽनूचान" इति उपसहारप्रतीतेरनूचानवाक्योपसहृताग्निष्टोमवाक्यस्य प्रतिप्रसवार्थत्वोक्त्या निषिद्धप्रतिप्रसवत्वेन सपद्यमानो विकल्पोऽनूचानविषय एवेति प्रतीते। स्वयमपि च न्यायसुधाकृन्मतखण्डनानन्तर "तस्मादतिरात्रप्रथमप्रयोगे नित्यप्रयोगम् अग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे च विकल्पप्रतिप्रसवार्थत्वञ्च चायमेव मिश्रवार्तिकसमत समर्थयाम" इति ग्रन्थे विकल्पप्रतिप्रसवार्थत्वेऽग्निष्टोमवाक्यस्य मिश्रसमतत्वस्यावश्यकत्वेन दर्शितत्वाच्च, अतो विकल्पाङ्गीकारेणानूचानस्य नित्य करण न सिध्यति॥ अतएव वार्तिककृता विकल्पस्यैवोपसहारो दर्शित॥

नच—शास्त्रदीपिकायाम् न्यायप्रसक्तविकल्प एव वास्तवतया उक्तोऽपि तस्यानुष्ठानतदभावोभयाशसहितस्य नाग्ने व्यवस्थोच्यते, किन्तूभयात्मकस्य मध्ये योऽनुष्ठानाश सोऽनूचानस्य यस्त्वननुष्ठानाश स तद्व्यतिरिक्तस्येत्येव सोच्येत, तथाचानूचानादेरनुष्ठानाशविधिना निषेधस्य बाधादेव युक्तम्—अनूचानस्य नित्यमग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे प्रवर्ग्यकरणमिति वचनम्—**इति वाच्यम्**, तथात्वे श्रोत्रियन्यायेनाग्निष्टोमातिरात्रप्रथमप्रयोगसाधारण्येन निषेधस्य सामान्यरूपत्वादग्निष्टोमप्रथमप्रयोगविषयकविशेषविधिना बाधादेव सर्वथा विकल्पाप्रसक्ते। नहि निषेधस्य प्राप्त्युपजीव्यत्वेन सामान्यतोऽपि प्राप्तस्य निषेधे विकल्पवदिह निषेधोत्तरप्रवृत्तविधेर्निषेधोपजीव्यत्वमस्ति, येन सामान्यत प्राप्तस्यापि निषेधस्य बाधार्थ प्रवृत्तेन विधिना सह विकल्प स्यात्। तथात्वे श्रोत्रियोपसहारेऽपि विकल्पापत्ते। अत प्रतिप्रसवस्थले निषेधावगताप्राप्त्याशपूरणमेव विवक्षितम्। आर्थिकी तु निषेधनिवृत्ति। अत एव "न दीक्षितस्यान्नमश्नीयात्" इति निषेधोत्तरप्रवृत्तवपाहोमोत्तरदीक्षितान्नभोजनविधौ न विकल्प इति सर्वसमतम्॥

यद्यपि अग्निष्टोमवाक्यस्यापि बहुप्रयोगान्तरक्रत्वन्तरगामित्वेन सुतरा सामान्यरूपत्वमिति वार्तिके तद्व्याख्याने न्यायसुधाया च द्वितीयादिप्रयोगेषु क्रत्वन्तरेषु चान्यत प्राप्त्यालोचनया ज्योतिष्टोमिकाद्यप्रयोगास्यविशेषविषयत्वावगमेऽपि स्वारसिकसामान्यविशेषविषयत्वालोचनया बाध्यबाधकभावप्रसिद्धेर्निषेधस्याग्निष्टोमातिरात्राद्यप्रयोगयो द्वयोरेव सामान्यरूपत्वात् विधेस्तु बहुषु द्वितीयादिषु क्रत्वन्तरेषु च सामान्यरूपत्वात् विधेर्बाधकता न युक्तत्येवविधे सामान्यशास्त्रत्व युक्तम्, तथापि नैतद्भवदुपयोगि, आपातत स्वारसिकप्रतीतिसिद्धस्य सामान्यशास्त्रत्वस्य तदुक्तस्य स्वीकारे श्रोत्रियोपसहारात् प्राक् स्वरसतोऽस्य सामान्यशास्त्रस्य श्रोत्रियविषयेऽपि निषेधबाधकत्वायोगात्॥

वस्तुतस्तु—यदि स्वारसिकप्रतीतिसिद्धसामान्यशास्त्रत्वाङ्गीकारेण न निषेधबाधकत्वमिति शास्त्रार्थनिर्णय, तर्हि तादृशसामान्यशास्त्रमादाय निषेधाक्रान्ते अग्निष्टोमप्रथमप्रयोगविशेषे तस्याप्रवृत्ते बाधात् द्वितीयादिप्रयोगक्रत्वन्तरविषयमेवाग्निष्टोमवाक्यमित्येतत्पतेव निषेधबाध्यत्वमेव स्यात्। तत्र वयर्थ्ये सत्यपि प्रमाणायातमनुवादत्वमेवापद्येतेति विधित्वमेवासिद्धम्। अतो यदि स्वारसिकप्रतीतिकाल एव अनधिगतार्थगन्तृत्वरूपस्वप्रामाण्यनिर्वाहाय अन्यथानुपपत्त्याऽग्निष्टोमपद तदीयप्रथमप्रयोगविशेषपर लक्षणयोच्यत इति न सामान्यरूपत्वम्, अपितु विशेषशास्त्रत्वेन न निषेधबाध्यत्वम्, तर्हि निषेधबाधकत्व दुर्वारमेवेति क्व विकल्पप्रसक्ति? अस्तु वार्तिककारादिसमतमेव तादृश सामान्यविशेषत्वम्, तावता श्रोत्रियकर्तृकप्रयोगे नित्य प्रवर्ग्यानुष्ठान साधयतोऽग्निष्टोमप्रथमप्रयोगे विकल्पोपपादन दुरूहमेव। अत एव तैत्तिरीयारण्यकपठितप्रवर्ग्यकाण्डभाष्ये अधिकरणमालायाम्—अनूचानवाक्योपसहारेणानूचानाननूचानाधिकारिभेदेनैव विकल्पानाश्रयणेन निषेधाग्निष्टोमवाक्ययो व्यवस्था श्रीविद्यारण्यगुरुभिरुक्ता। **वार्तिककृतापि**—पूर्वोक्तप्रकारेण सामान्यविशेषशास्त्रत्वमङ्गीकृत्यैव साधितस्य विकल्पस्यानूचानप्रयोगेऽपि तत्प्रसक्तिरुक्ता॥

मम तु प्रतिभाति—वार्तिकाद्युपपादितमग्निष्टोमवा

क्यस्य सामान्यपरत्वमिति निषेधस्य बाधाभावान्निषिद्धत्वे सति विहितत्वात् विकल्प इत्येतत् सर्वथाऽयुक्तमेव । निषेधप्रतिप्रसवार्थत्वेनाग्निष्टोमवाक्यस्येवानूचानवाक्योपसंहारात्प्राक् प्रवृत्तौ मानाभावात्, प्रत्युत अनूचानवाक्ये निषेधमुल्लङ्घ्यापीत्यर्थककामपदोपादानात् तस्यैव पूर्वप्रवृत्त्या प्रतिप्रसवार्थत्वं युक्तम्' । ततश्चानूचानवाक्यस्य स्वारसिकप्रतीतावेव विशेषपरत्वनिश्चयात् तेन विशेषरूपेणानूचानाननूचानसाधारणप्रवृत्तस्य सामान्यरूपस्य निषेधस्य बाधादेव क्व विकल्पप्रसक्तिरित्यग्निष्टोमातिरात्रप्रथमप्रयोगयोरनूचानस्य प्रतिप्रसवान्नित्यकरणमननूचानादेस्तु तयो सर्वथा विकल्पेनेति सिध्यति । एवं सत्यपि पश्चादग्निष्टोमवाक्येनाप्यनूचानवाक्यस्योपसंहारकल्पने तु निषेधबाधेनाग्निष्टोम एवानूचानस्य प्रतिप्रसवकरणात् सुतरां निषेधस्यातिरात्रप्रथमप्रयोगविषयत्वादपि सामान्यरूपस्य बाध एवेति नैतावताऽप्यग्निष्टोमे विकल्प सिध्यति ॥

परमार्थतस्तु—अनूचानाग्निष्टोमवाक्ययोरेकतरस्यापि निषेधोत्तरप्रवृत्तिमादाय प्रतिप्रसवविधित्वाङ्गीकारेऽपि उभयोरपि स्पष्टत्वान्नैव परस्परमुपसंहार, अस्पष्टस्यैव स्पष्टेनोपसंहारात्, **तदुक्तं वार्तिके**—"सामान्यविधिरस्पष्ट संहियेत विशेषत । स्पष्टस्य तु विधेर्नान्यैरुपसंहार इष्यते ॥" इति, अन्यथा "न ब्राह्मणो हन्तव्य' इत्यस्यापि "नात्रेयीं हन्या"दित्यनेनोपसंहारापत्ते । यत्रापि स्पष्टस्यापि पुरोडाशसामान्यवाक्यस्याग्नेयवाक्येनोपसंहार इष्यते, सोऽपि यत्र विशेषवाक्यस्यानन्यथासिद्धसंकीर्तनमस्ति तत्रैव । अत एव दशमे—"**अभावादतिरात्रेषु गृह्यते**" इत्यधिकरणे "उत्तरेऽहि द्विरात्रस्य गृह्यते" इत्यनारभ्याधीतवाक्यस्य सामान्यतो द्विरात्राणामुत्तरेऽहनि षोडशिग्रहणविधायकस्याङ्गिरसद्विरात्रप्रकरणे पठितेन "वैखानस पूर्वेऽहनि साम भवतीति षोडश्युत्तरे" इति विशेषसंकीर्तितेन षोडश्युत्तरे इत्यनेन नोपसंहारोऽङ्गीकृत, अस्य वैखानसवाक्यशेषत्वेनाप्युपपत्तौ द्विरात्रसामान्योत्तराह पुरस्कारेण विहितषोडशिग्रहणनियमस्य सङ्कोचायोगात् । एवं "यत्किंचित्प्राचीनमग्नीषोमीयादि"त्यस्याप्युपांशूपसत्स्वित्यनेन नोपसंहार, आतिथ्यादीक्षणीयास्वरविध्यर्थवादत्वेनाप्युपपत्तौ तत्संकोचकत्वायोगात् । तथाचह्यपि तैत्तिरीयशाखायामग्निष्टोम प्रवृणक्तीत्यनन्तरमेव "नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्यादि"ति निषेधाम्नानादग्निष्टोमवाक्यस्य तच्छेषत्वेनोपपत्तौ नानूचानवाक्यसङ्कोचकत्व युक्तम् । अतएवास्यां शाखायाम्—"पुरस्तादुपसदां प्रवर्ग्यं प्रवृणक्ति—" इति वाक्येन पूर्वं प्रवर्ग्यविधानात् निषेधानाम्नानेनैव नित्यमेव प्रवर्ग्याम्नानम् ॥

अस्तु वा अग्निष्टोमवाक्यस्यापि विधित्वम्, तथापि पुरस्ताद्वाक्यार्थवादे कालस्तुतेरेव करणात्तस्य कालविधायकत्वमेव । अग्निष्टोमवाक्यानन्तरपठितार्थवादेऽग्निष्टोमसंबन्धेन प्रवर्ग्यस्तुतेरेव प्रतीत्याऽग्निष्टोमोद्देशेन प्रवर्ग्योत्पत्तिविधिरेवेति न शाखान्तरीयवाक्यालोचनयाऽस्य वैयर्थ्यापादनं युक्तम्, इतरथाऽनारभ्याधीतवाक्येनैव तदनुष्ठाननिषेधयो प्राप्तौ कौषीतकिब्राह्मणप्रकरणे उभयपाठवैयर्थ्यस्यापरिहार्यत्वापत्ते । अतोऽनारभ्याधीतस्य प्रवर्ग्यस्योपसद्द्वारा द्विरुक्तत्वन्यायेन यावज्ज्योतिष्टोमाङ्गत्व कल्प्यम् तत पूर्वमेव तस्यामेव शाखायाम्—"साहस्रे प्रवृञ्ज्याद्राजसूये प्रवृञ्ज्या"दित्यादिप्रत्यक्षविनियोगविधिदर्शनात्तत्रैव विनियोगापत्ते पुरस्ताद्वाक्यस्यापि तदीयोपसत्पूर्वकालताविधायकत्वेनोपपन्नत्वात्कथमप्यप्राप्त ज्योतिष्टोमाङ्गत्व प्रकरणपाठेनेव साधनीयम् नान्यथा सिध्यतीति प्रकरणपाठवैयर्थ्यं परिहरणीयम् ॥

अत एवाधिकरणारम्भे—पूज्यपादै प्रकरणपाठेनैव ज्योतिष्टोमाङ्गत्व साधितम् । एवमिहाप्यग्निष्टोमवाक्याभावेऽग्रे "विश्वजिति सर्वपृष्ठे प्रवृञ्ज्यादि"ति विधिदर्शनात्तत्रैव पुरस्ताद्वाक्येन विहितस्य विनियोगप्राप्तौ ज्योतिष्टोमाङ्गत्वाप्राप्तेस्तत्प्राप्त्यर्थत्वेनाग्निष्टोमवाक्यमावश्यकमेवेति तद्वैयर्थ्यं शक्यत एव परिहर्तुम् । अत एव वेदान्तपरिभाषायाम्—प्रदेशान्तरस्थस्य प्रवर्ग्यस्यानेनैव वाक्येन क्रत्वङ्गत्वमुक्तम् । सति च प्रकरणपाठे अग्निष्टोमवाक्ये च ताभ्यां प्रतिसंबन्धे बुद्धे तत्रैव कालविधानार्थमुपसत्संबन्धबोधक वचनम्, तेन विश्वजित्सहस्रसत्त्रराजसूयादावतिदेशाधीनप्राप्तिकस्य कस्यचित्प्रतीक्षणीयस्याभावात्प्रकृतिसमकालमेव विश्वजिदादिविकृतिषु विनियोग क्रियते । तत्र यद्यपि अतिदेशेनापि तत्र प्रवर्ग्यप्राप्ति संभवति, तथापि नात्र "तमुक्थ्येने"त्यादिवाक्येष्विव गृहमेधीयाज्यभागन्यायेनाङ्गान्तरपरिसङ्ख्या संभवति, प्रकृतप्रवर्ग्यविधेरपि वैकृतप्रवर्ग्यविधिकाल एव निष्पद्यमानत्वेन तस्य प्रकृतौ क्रतूपकारकत्वाभावात् । नापि तेष्विवातिदेशप्रतिबन्धद्वाराऽप्राप्तशेषिपरिसङ्ख्या, विश्वजिदादिषु प्रवर्ग्यविधानेन विकृत्यन्तरप्रयोगविधीनां नराकाङ्क्ष्यापादनासंभवात् । अतस्तद्वदत्र गुणकामप्राप्त्यादिरूपप्रयोजनालाभेऽगत्या प्राप्तपरिसङ्ख्या त्रिदोषामप्यङ्गीकृत्य शेषिपरिसङ्ख्यैव । आवश्यकश्चायं परिहारो वैयर्थ्यापादनवादिनोऽपि । अतश्च यत्रैव प्रत्यक्षवचनेन प्रवर्ग्यविनियोग कृत तत्रैव प्रवर्ग्यानुष्ठाने सिद्धे अतिरात्रे विकृत्यन्तरसाधारण्येनैव तत्परिसङ्ख्यालाभेन तत्प्राप्त्यभावेन 'प्रथमयज्ञे' इति निषेध केवलमग्निष्टोमविषय एवेति तत्रैव विकल्प इति वस्तुतार्थ सम्पद्यते । एवं च तैत्तरीये "नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्या' दिति निषेधोऽपि परिसङ्ख्याविध्यनुवादत्वेन तदर्थवादतया सार्थको द्रष्टव्य । यदि तु "न द्विरात्रेण" त्यादिवाक्येष्विव विधिरसायनोपपादितदिशा विश्वजिदादिषु प्रवर्ग्यविधानसमये तत्समसमयविधानस्य प्राकृतप्रवर्ग्यस्य विकृत्यन्तरे चोदकत प्राप्त्यभावात् न प्राप्तपरिसङ्ख्यात्वमित्यालोच्यते, तदा प्रयोजनान्तरानुपलब्धे "नोक्थ्ये प्रवृञ्ज्यादि" ति निषेधार्थवादत्वमेव तद्वाक्यानामस्तु । सर्वथा नाग्निष्टोमवाक्यस्य वैयर्थ्यापत्त्या निषेधप्रतिप्रसवार्थत्वम् ॥

यत्तु—सर्वप्राचीनविद्वद्वादेन भाट्टदिनकरे अनूचानवा-

नीयमित्याग्रहस्तदा काम पदेन विकल्पाभिधानादग्निष्टोमवाक्यस्य च तेनोपसहारादनूचानादेर्विकल्प इत्येव समर्थनीयम् । सर्वथा अतिरात्रप्रथमाहारे प्रतिप्रसवाभावान्नित्यमेवाप्रयोग , विकृतौ तु प्रथमप्रयोगे नित्य करणमिति स्थितम् ॥ ३ ॥४६॥ इति द्वादशं प्रवर्ग्याधिकरणम् ॥

(१३ अधिकरणम् ।)

पौष्णम् ॥ दर्शपूर्णमासप्रकरणे—"पूषा प्रपिष्टभागोऽदन्तको हि स" इति श्रुतम् । तत्र किं दर्शपूर्णमासयोरेवाङ्गत्वेन कर्मान्तरविधिरुत पूषदेवत्ययागे पेषणमात्रविधिरिति चिन्तायाम्—

क्यस्य प्रथमप्रयोगे निषेधाग्निष्टोमवाक्याभ्या विकल्पेन प्राप्तस्य प्रवर्ग्यस्य नियमकरणे लाघवादनूचानस्य प्रवृञ्ज्यादेवेत्येव नियमविधित्वमेव युक्तम्, उपसहारे अनूचानपरिसङ्ख्याविधित्वापत्त्या तदपेक्षया तस्य युक्तत्वादित्युक्तम्, तन्न, उपसहारे सत्यर्थादेवाननूचाननिवृत्तिसिद्धे फलत परिसङ्ख्यात्वेन दोषाभावादेकवाक्यताभङ्गेन नियमविधित्वकल्पनस्य वाक्यभेदापादकस्यायुक्तत्वात् । पूर्वोक्तरीत्या सामान्यशास्त्ररूपस्य निषेधस्यानूचानवाक्येन विशेषशास्त्रेण बाधे सति विकल्पस्यैवाप्राप्तौ पाक्षिकायोगासभवात् । अग्निष्टोमवाक्यैकवाक्यताभावे निषेधोत्तरमेवानूचानवाक्यप्रवृत्तावपि प्रतिप्रसवकरणे लाघवसभवात् विकल्पोत्तरनियमप्रवृत्तौ नियामकाभावादतिरात्रप्रथमप्रयोगसाधारण्येनापि प्रतिप्रसवापत्तावनूचानस्य तत्प्रथमप्रयोगेऽप्यग्निष्टोमप्रथमप्रयोग इव नित्यप्रवर्ग्यानुष्ठानस्य निवारयितुमशक्यत्वाच्च । अग्निष्टोमवाक्योपसहारपक्षे तु तत्रैवानूचानस्य प्रतिप्रसवकरणान्नाय दोष इत्यल विस्तरेण ॥

सर्वथा अग्निष्टोमवाक्यस्य मदुक्तरीत्या वैयर्थ्याभावात्परस्परोपसहारे प्रमाणाभावेनानूचानवाक्यस्य प्रतिप्रसवत्वादग्निष्टोमवाक्यस्यान्यथासिद्धत्वादुभयप्रथमप्रयोगे विकल्प इति वार्तिककारशास्त्रदीपिकाकारासमतमेव युक्तमनुष्ठानम्, पूज्यपादानामग्निष्टोमवाक्यस्य विधित्वाङ्गीकारेणानूचानवाक्योपसहारोपपादन तु वार्तिकादिरीत्योपसहारस्वीकारे न तदुक्तविकल्पसिद्धिरिति तत्खण्डनमात्रतात्पर्यकमेव नाग्निष्टोमवाक्यस्यैवाप्राप्तविधित्वाग्रहे तात्पर्यम्, तदुक्तरीत्यानूचानवाक्यस्याप्यप्राप्तविधित्वोपपत्तेरिति दिक् ॥ प्रस्तुतमनुसरामि । अत प्रतिषेधत्वपक्षे सुतरा च पर्युदासपक्षे विकल्पाप्राप्तेरेवानूचानस्य नित्य प्रयोग इति भाव

कामं पदेनेति । व्याख्यातश्च "काम कामयेताम् तस्मै दद्याताम्" इत्यापस्तम्बवाक्य व्याचक्षाणै धूर्तस्वाम्यादिभि कामशब्द विकल्पपरतया, तद्वदिहापीति भाव । **यत्तु भाट्टालङ्कारकृता**—प्राप्तप्रवर्ग्यानुवादेनानूचानसबन्धस्य विकल्पस्य च विधाने वाक्यभेदापत्ति , अनूचानकर्तृकप्रवर्ग्यानुवादेन विकल्पविधाने विकल्पप्रतिरिति विहितप्रतिषिद्धतया प्राप्तविकल्पानुवादक कामपदम्—**इत्युक्तम्,** तत्कामशब्दस्य स्वयमेवार्व्ययत्वाभिधानात् तदर्थस्य स्वसमभिव्याहृतानूचानपदार्थेऽप्यन्वयस्य व्युत्पन्नत्वेन विकल्पितानूचानसबन्धविधाने तदनापत्तेरर्थादनूचानस्य प्रवर्ग्यविकल्पसिद्धेरयुक्तमित्युपेक्ष्यम् ॥ **प्रतिप्रसवाभावादिति ।** प्रतिप्रसवफलकप्राप्त्यि यभावादित्यर्थ । तथाच प्रतिप्रसवाभावे पर्युदासस्यैव प्राप्ते नित्यमकरण सिद्धम् । अनारभ्यविधिप्राप्त्यभावेऽपि अग्निष्टोमे प्रतिप्रसूतस्यातिदेशेन प्राप्तिस्तु अग्निष्टोमस्याकत्वम्पनिमित्ताभावादव न सभवतीति सर्वथापदेन सूचितम् । तेन अनूचानाननूचानादे सर्वथापि नित्यमेवाप्रयोग इत्यर्थ । एवचाग्निष्टोमवदतिदेशादतिरात्रेऽप्यनूचानस्य नित्य करणमन्येषामकरणमिति व्यवस्थाशङ्कापरिहारार्थं अनूचानवाक्य हि अग्निष्टोमवाक्यस्योपसहार कुर्वत् व्यवस्थापक मिष्टमित्युपसहार्यसमानविषयत्वादग्निष्टोम एव प्रवर्तते । उपसहार्यं चाग्निष्टोमवाविकायामतिरात्रसस्थाया नातिदिश्यते इत्यनूचानवाक्यस्यानतिदेशात्, निषेधस्य तु प्राथम्यसत्त्वेनातिदेशात् नित्याप्रयोग सर्वेषामेवेति यत्प्रकाशकाराणा दुष्टकल्पन तदपि नापद्यत इति ॥

विकृतौ त्विति ॥ अतिरात्रप्रयोगातिरिक्तसर्वसस्थसर्वप्रयोगावम्थसर्वसोमयागविकृताविति तुशब्दार्थ । तासु च प्रथमप्रयोगत्वाभावेन निषेधाप्रवृत्तेरबाधितातिदेशात् तत्प्राप्तेर्नित्यकरणमित्यर्थ । एतच्च विकृतिसामान्ये नित्य प्रवर्ग्यानुष्ठानकथन न्यायसिद्धत्वाभिप्रायमात्रेण, पूर्वोक्तरीत्या विकृतिविशेषपुनर्विधिबलात् विकृत्यन्तरपरिसङ्ख्याया अपि दर्शितत्वादत्र मतभेदेनानुष्ठाने कियानपि भेद **स्थितमिति** पदेन सूचित । तथाचाग्निष्टोमप्रयोगे विकल्परहितमेवमनुष्ठान पर्युदासपक्षे स्थितम् । अन्यमते न तथा कातीयाना द्वितीयादि प्रयोगेषु "न सर्वस्मा इव प्रवृञ्ज्यादि"ति सर्वाधिकारनिषेधे नावकाश्यस्य "प्रवृञ्ज्यादि"ति विधिना प्रवर्ग्यविधानम् । तेषु ज्ञाताप्रियानूचानत्रये मन्त्रेतितस्यावकाश्यस्य नित्य तत्करणम् अनवकाश्यस्य तु तत्रापि निषेध , तथानवकाश्यस्याप्यनूचानापरपर्यायावकाश्यादे विहितप्रतिषिद्धत्वात् वार्तिकमते इव प्रथमप्रयोगे विकल्प इति भेद इत्यर्थ ॥

। इति द्वादशं प्रवर्ग्याधिकरणम् ॥

अत्र भाष्यकारादिभिर्दीर्घसोमपदाहीनपदयो प्रकृतौ अनिविशमानत्वात् प्रकरणबाधेनोत्कर्षस्य पूर्व साधितत्वात्तेनैव न्यायेन पूषपदस्य प्रकरणानिवेशित्वादुत्कर्षस्यैव सिद्धेर्नात्र पूर्व पूर्वपक्षसिद्धान्तरचन कर्तव्यमित्युत्तरविवक्षार्थं सूत्रकृता साधित इत्युक्तम्,

तत्र वक्ष्यमाणयुक्तिभिर्विकृतावुत्कर्षेऽपि वाक्यार्थानुपपत्तेर्न तत्र प्रकरणबाधेन निवेश किंत तद्विशेषेण क-

न तावद्भागशब्दलक्षितयागोद्देशेन पेषणविधि , एकप्रसरताभङ्गापत्ते , पूषपदेन विशेषणे वाक्यभेदाच्च, कृप्रत्ययार्थद्रव्योपसर्जनपेषणस्य यागान्वयानुपपत्तेश्च । अत एव न पूषपदमेव शक्यार्थस्य लक्षितपूषदेवत्ययागस्य वोद्देश्यतापरम्, पूष्णोऽव्यभिचरितक्रतुसबन्धाभावेन क्रतूपस्थितौ प्रमाणाभावाच्च । अतो गुणद्रव्यदेवताविशिष्टकर्मान्तरविधिरेवायमिति प्राप्ते—

प्रपिष्टभागपदेन तावद्भागो भजनीय सेव्य अस्येति व्युत्पत्त्या सेवनासभवेऽपि सबन्धमात्र देवत्वादिव्यवहारप्रमाणक प्रपिष्टपूष्णो प्रतीयते । तच्च याग विनाऽनुपपन्नमिति यागमनुमापयतीत्येतावत्तु उभयोरविवादम् । तत्र च विशेषणमात्रसभवे विशिष्टविध्यादिकल्पनस्यान्याय्यत्वात् प्रमाणाभावेन नापूर्वयागान्तरानुमितिरित्यपि प्रथमतोऽवगतमेव ।

अतश्चानुमीयमानयागे अनुमापकपूषसंबन्धेन प्रसिद्धपूषदेवत्ययागत्वोपस्थितिरपि सुलभैव । अतश्च यागविशेषानुमितेरेव तात्पर्यग्राहकत्वात् पूषपद विजातीयापूर्वसाधनीभूतपूषदेवतापरम् । तदुद्देशेनैव च स्वजन्ययागप्रदेयचरुप्रकृतिकत्वसबन्धेन प्रपिष्टद्रव्यकत्व प्रपिष्टभागसमार्थो विधीयते । सभवति च द्रव्योद्देशेन देवताविधिवद्देवतोद्देशेनापि निरुक्तसबन्धेन द्रव्यविधिर्विशेषणमात्रविधिफलक । यद्यपि च प्रकृतिद्रव्यस्याप्यतिदेशेन सभवत्प्राप्तिकता, तथापि तत पूर्वं विधानाङ्गीकारान्नैकप्रसरताभङ्गाद्यापत्ति । पेषणमात्रविधिश्च फलमिति गुणादिप्रमाणाभावान्न कर्मान्तरता । एतेन पूषपदेन तद्देवत्यकर्मलक्षणया तदुद्देशेन प्रपिष्टभागपदलक्षितपेषणविधिरिति प्रकाशोऽपि निषादस्थपत्यधिकरणन्यायेन लक्षणापेक्षया कर्मान्तरविधेरेव न्याय्यत्वा"द्वषट्कर्तु प्रथमभक्ष"इत्यादावतिप्रसङ्गापत्तेश्चोपेक्षित । तत्रास्मदुक्तप्रकारस्तु भक्षस्य प्रत्यक्षविधिनैव प्राप्तत्वेन तत पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारानुपपत्तेरसभवी । तदेतत्सर्वं सिद्धमेवोत्तरविवक्षया स्मार्यत इति प्राञ्च ॥ ३ ॥ ॥ ४७ ॥ इति त्रयोदशं पौष्णपेषणस्य विकृत्यर्थताधिकरणम् ॥

(१४ अधिकरणम् ।)

तत्सर्वार्थम् ॥ तत् पेषण पूषदेवत्ये चरौ पशौ पुरोडाशे च स्यादुत चरावेवेति चिन्तायाम्—अविशेषाददन्तकत्वहेतुवशाच्च सर्वत्रेति प्राप्ते—

चित्पूषपदस्य गौणीमनाश्रित्यापि प्रकरणे निवेशो युक्त इत्यधिकशङ्कया क्लेशेन परिहार्यया शक्यत एवाधिकरणारम्भ कर्तुमित्यभिप्रायेण पूर्वपक्षमारचयति—**न तावदिति** ॥ **यत्तु भाट्टदिनकरे**—चतुर्थीतद्धितायभावेन देवतात्वानुपस्थितेर्न तद्देवत्यकर्मान्तरविधित्वम्, पेषणमात्रविधौ तु देवतात्वेनैव प्राप्तस्य पूष्णोऽनुवादात् देवतात्वेनोपस्थितिरिति वैषम्यमुपपादितम्, **तदयुक्तम्**, अध्वरकल्पनायाम्—"सरस्वत्याज्यभाग स्यादि"ति विहितस्यापि यागस्य कर्मान्तरत्वेन विधानापत्ते , एव सारस्वतौ भवत इत्यत्रापि तदनापत्तेश्च । यदि तु कथचिदर्थवादे देवतात्वेन क्वचित्सकीर्तनात् भाग शब्दोपादानात् देवतात्वप्राप्तिरुच्येत, तदेहापि अदन्तकत्ववाक्यशेषेण तदुपस्थिते भागपदोपादानाच्च तुल्यमेव । **चरुप्रकृतिकत्वसंबन्धेनेति** । उत्तराधिकरणसिद्धान्तालोचनेन सबन्धे चरुपदोपादान कृतम् । **सभवति चेति** । अभ्युदितेष्टिवाक्ये इति शेष । **यद्यपि चेति** ।

यथैव "लोहितोष्णीषा ऋत्विजश्चरन्ति—" इति वाक्ये लोहितोष्णीषपदोपात्तानामृत्विजामेवातिदेशप्रवृत्ते पूर्वप्रवृत्त्यङ्गीकारेण विधिविशेषणीभूतलोहितोष्णीषत्वविधानफलक तद्वदिहेत्यर्थ । **अतिप्रसङ्गापत्तेरिति** ॥ प्राथम्यवाक्येऽपि समस्तपदेन प्राथम्य लक्षयित्वा समाख्याप्राप्तभक्षयानुवादेन तद्विधानापत्त्या कर्मान्तरत्वानापत्तेरित्यर्थ ॥ **ननु** अत्र यथातिदेशप्राप्ते पूर्व प्रपिष्टद्रव्यप्रकृतित्वविधि पेषणमात्रफलक स्वीक्रियते, तथा तत्रापि प्राथम्यविशिष्टभक्षणस्य वषट्कर्तृद्देशेन नैमित्तिकभक्षप्राप्ते पूर्व विधि प्राथम्यमात्रफलक इति न कर्मान्तरत्व स्यात् इत्याशङ्का परिहर्तु वैलक्षण्य दर्शयति—**तत्रास्मदिति** ॥ **तत्र** प्राथम्यवाक्ये । **अस्मदुक्तप्रकारः** अत्र य उक्तोऽस्माभि प्रकार स इत्यर्थ । तथाच वषट्कर्तु सर्वनैमित्तिकस्य भक्षस्य तत्तत्प्रत्यक्षविधिनैव विहितत्वात् न तत पूर्व प्राथम्यवाक्यप्रवृत्त्या विशिष्टविधिर्युक्त इत्यर्थ । एवमधिकरणविचारे सभवति सति प्राचीनानुपहसितुमिव प्राचामुक्तमनुवदति—**तदेतत्सर्वमिति** ॥ तदेतदिति पदाभ्या प्राञ्च इत्यनेन चोपहास सूचित ॥

॥ इति त्रयोदशं पौष्णपेषणस्य विकृत्यर्थताधिकरणम् ॥

अथाप्येकदेवत्ये एव पेषणमिति सिद्धान्ताभावात् द्विदेवत्या अपि च पुरोडाशपशवो भवन्त्येवात्रोदाहरणम् । तथा चैकपूषदेवत्यपुरोडाशपशुयागयोरप्रसिद्धत्वेऽपि "सोमापौष्ण त्रैतमालभेत" "सोमापौष्ण एकादशकपाल " "ऐन्द्रापौष्णश्चरु " इति वाक्यविहिते पशौ चरौ पुरोडाशे च पेषण भवति वा न वेति विचार सभवत्येवेत्यभिप्रायेण अथवा—"पौष्णं चरुमनुनिर्वपेत्" "पौष्ण श्याममालभेतान्नकाम" इति वाक्यविहितावेकपूषदेवत्यौ चरुपशू तथा "पशुमालभ्य पुरोडाशं निर्वपती"त्यनेन केवलपूषदेवत्यपशुयागाङ्गत्वेन विहितस्य पुरोडाशस्य प्रधानयागीयपूषदेवताकत्वादेकपूषदेवत्य पुरोडाशोऽपि सभवतीत्यभिप्रेत्य विचारमारभते—**तत्पेषणमिति** ।

पुरोडाशे तावत्पाकात्पूर्वं पेषणस्य प्राप्तत्वादेव विधान व्यर्थम्, तदुत्तर तु पुरोडाशपदवाच्याकृतिविनाशापत्ति । एव पशुहृदयादावपि, तेषामप्याकारविशेषविशिष्टमासवाचित्वात् । न चोभयत्रावदानोत्तरकाल पेषणविधि , अत्यन्ताप्राप्तपेषणविधौ गौरवापत्ते , चरावतिदेशेन प्रसक्तस्य प्रयोजनाभावेन निवर्तमानस्य प्रतिप्रसवमात्रकरणे तु लाघवम् ।

प्रकृतौ हि प्रदेयपुरोडाशसिद्धेरन्यथोपपादयितुमशक्यत्वादर्थप्राप्तमपि पेषण अध्वर्युकर्तृकत्वादिप्रयोजनसिद्ध्यर्थं सधर्मक विहितम् । तच्चरौ प्रदेयसिद्धेस्तद्व्यतिरेकेण जायमानतया चरुत्वावच्छिन्न प्रति पेषणस्याकारणत्वान्निवर्तमान प्रतिप्रसूयते । अत एव प्रसक्तप्राप्तिकस्य कारणान्तरेण निवृत्तिप्रसक्तौ विधि प्रतिप्रसव । तत्र चोत्पत्तिविनियोगाङ्गसबन्धादौ यथासभव विधेर्व्यापाराभावाल्लाघवम् ।

अत एव पेषणस्य प्रदेयसिद्धिरूपप्राकृतप्रयोजनलोपेनाऽऽदृष्टप्रयोजनान्तरकल्पनेऽपि न प्रतिप्रसवत्वविघात । धर्माणा तु पेषणस्य कर्मान्तरत्वाभावेन **प्रधानं नीयमानं हि तत्राङ्गान्यपकर्षति** इति न्यायेन प्राक्तनपेषणाङ्गतया प्राप्तानामत्रैवादृष्टरूपकार्यान्तरकल्पन न दोषाय । इष्यते चायमर्थोऽग्निसंस्कारकमन्थनादे पशुप्रकरणाम्नातस्य वचनाच्चातुर्मास्याङ्गत्वेन विनियोगे तद्धर्माणा कार्यान्तरप्रयुक्तत्वकल्पनादौ ।

वस्तुतस्तु अत्र पेषणस्य न कार्यान्तरकल्पनाऽपि, प्रदेयसिद्ध्यर्थत्वादेव । यद्यपि हि चरुत्वावच्छिन्न प्रति पेषण-

गौरवापत्तेरिति । पञ्चमे अवदानादिप्रदानान्तेनानुसमयसाधनाय तावत एकपदार्थत्वोक्ते तावन्मध्ये अवदानोत्तर पेषणानुष्ठाने व्यवधानादेकपदार्थताभङ्गापत्तेरप्येतदुपलक्षण द्रष्टव्यम् । लाघवमेवोपपादयति—**प्रकृतौ हीति** ॥ **ननु** पिष्टकचरावपि चरुशब्दप्रयोगात् तस्यैव पूषदेवत्ययागे ग्रहणेऽपेक्षित पेषण न निवर्तमानमिति तत्सिध्यर्थमप्राप्तपेषणविधानमेव स्यादित्याशङ्का निराकर्तुं पिष्ट विनाप्योदनेऽपि चरुशब्दप्रयोगात् तस्यैव ग्रहणसिद्धे पेषणस्य प्रयोजनाभावेन निवर्तमानताऽस्त्येवेति चरुत्वावच्छिन्न प्रति पेषणस्य कारणत्वाभावेन दर्शयति—**तद्व्यतिरेकेणेति** ॥ न्यायसुधाकारादिभि पूर्वाधिकरणे कृत प्रतिप्रसवलक्षणमयुक्तमिति सूचयितु स्वय प्रतिप्रसवस्वरूप दर्शयति—**प्रसक्तप्राप्तिकस्येति** । तल्लक्षणोपपादन तद्दूषण च प्रागेवोक्तम् ॥ **व्यापाराभावादिति** ॥ पुन करणमात्रे व्यापाराल्लाघवमित्यर्थ ॥

अत्रेदं मतद्वयम्—तत्र न्यायसुधाकारस्तावत्—अवस्राविताऽनवस्रावितानुवृत्तान्योन्यासलग्नत्वलक्षणविशदपाकनिमित्तमोदनत्व वैशद्यसापेक्षम्, चरुत्व तु वैशद्यानपेक्षमेवोदने पिष्टसाध्ये चरावनुवृत्तमनवस्रावितान्तरूष्मपक्वत्वमात्रनिमित्तमिति चरौ न वैशद्यापेक्षमोदनत्वम् । कथ तर्हि चरोरनोदनत्वे **"ओदनो वा प्रयुक्तत्वात्—"** इति दशमाधिकरणसिद्धान्तसूत्रे चरुशब्दस्योदनवाचित्वोक्तिरिति चेत्, न, अदितिमोदनेनेति वाक्यशेषे ओदनपदस्य वैशद्याख्यचरुविशेषविधिसूचनार्थत्वेन स्थालीमात्रवाचित्वपूर्वपक्षनिवृत्तितात्पर्येऽपि **अथवा**—चरुशब्दस्यानवस्रावितान्तरूष्मपक्वत्वमात्रवाचित्वे सूपशाकादेरपि चरुत्वापत्ते तन्निवृत्त्यै ओदनशब्दस्य सूपादिव्यतिरिक्तत्वोपलक्षणार्थत्वेऽपि चरुशब्दस्य ओदनवाचित्वोक्त्यर्थत्वे मानाभावात्, अवस्रावितौदने चरुशब्दाप्रयोगाच्च । अत वैशद्याभाववत्येवौदनचरुत्वोपपत्ति । तथा वैशद्याभाववत्येव तण्डुलचरावपि चरुत्वसिद्धि । क्वचित् पिष्टकौदन इति पिष्टके ओदनशब्दप्रयोगो गौण एवेति । पार्थसारथिस्तु दशमे त्रिवृच्चरौ श्वालाधिकरणे अर्थवादादनवस्रावितान्तरूष्मपक्वौदने चरुशब्दस्य याज्ञिकाना प्रयोगाच्चोदनवाचित्वमेव चरुशब्दस्य सिद्धमेव । **अतएव**—वैशद्यस्य पिष्टकचरावपि सभवादोदनरूप एव वैशद्यवति तस्मिन् चरुशब्दप्रयोग इत्याह । उभयथापि पिष्टकचरौ चरुशब्दप्रयोगस्य मुख्यतयैवाङ्गीकारात् ओदनवाचितातदवाचितयो स्वीकारेऽनुष्ठानभेदाभावात्तत्राग्रहमप्रदर्श्यैव पिष्टकचरौ चरुशब्दमात्रप्रवृत्तिप्रदर्शनेन प्रदेयसिद्ध्यर्थत्व पेषणस्योपपादयति—**वस्तुतस्त्विति** ॥ पिष्टकचरुग्रहणेऽपि पोष्ण चरुमिति वाक्यार्थाविरोधात् पेषणविधेर्दृष्टार्थतालाभाय सामान्यपरस्यापि चरुशब्दस्य विशेषावधारणोपपत्ते पेषण प्रदेयपिष्टचरुसिद्ध्यर्थमेवेति नादृष्टरूपकार्यान्तरकल्पनेत्यर्थ ।

अत्रेदमवधेयम्—यदि अत्र पेषणविधिबलात् सामान्यवाचिन चरुशब्दस्य पिष्टकचरुविशेषपरत्वम्, तदा नैवास्य पेषणविधित्व क्लेशेन स्वीकर्तुमुचितम्, अस्य "निवीत मनुष्याणामि"त्यस्योपवीतवाक्यशेषत्वेनेव तैत्तिरीयशाखाया प्राशित्रहरणविधिवाक्यशेषत्वेनापि "अदितिमोदनेने 'तिवदिह नियामकत्वोपपत्ते । नहि सन्निहितपठितमेव ज्ञापकमिति नियम , प्रमाणाभावेन यथातथाभूतस्य प्रदेशान्तरे स्थितस्याऽपि ज्ञापकत्वोपपत्ते । **अतएव** आतिथ्यवाक्यशेषभूतस्यापि ज्ञापकत्वोपपत्ति । "नह्यत्राऽनूयाजान्यजन्भवती"त्यर्थवादस्य प्रदेशान्तरस्थस्य "अष्टावुपभृति गृह्णाती"ति वाक्यगताष्टपदस्य चतुष्कद्वयलक्षणाज्ञापकत्वमिष्यत एव । एवञ्च पिष्टकचरौ चरुशब्दप्रयोगानुरोधेनेह तद्ग्रहणपेषणस्य प्रदेयसिद्धिद्वाराऽतिदेशादेव प्राप्ते निरर्थकमेव तस्य विधित्वाश्रयणम् । नह्येकवाक्यत्वसभवे वाक्यभेदमङ्गीकृत्य द्विदेवत्ये पेषणवारणार्थं विधित्व युक्तम्, ज्ञापकत्वस्यैवैकवाक्यताभङ्गेन युक्तत्वेन द्विदेवत्ये तद्द्वारा प्रयोजनाभावात् ॥

यदप्युक्तं पार्थसारथिना—पिष्टकचरावपि विशदपाकसभवात् चरुशब्दस्यौदनवाचित्वमिति, तत न पिष्टस्य जल-

पूरिताया स्थाल्या प्रक्षेपेण पाके सति वैशद्यस्यासभवात्। नहि पिष्टे जलेन पिण्डीभूते अन्योन्यभावस्य प्रतियोग्यनुयोग्युपलभो जायते, येन अन्योन्यासलग्नत्वरूप वैशद्य प्राप्नुयात्। अतएव ओदने तण्डुलानामेवान्योन्यतया पृथगवस्थानात् तदसलग्नत्व स्पष्टमेवोपलभ्यते । अनवस्रावितेते तण्डुलचरौ वैशद्यव्यावृत्त्यर्थमेव प्रचुरजलदानस्य तथाभूते ओदने च तावत्पर्याप्तमात्रजलदानस्य च शिष्टसप्रदाये दर्शनात् परस्परसलग्नत्वे सति अनवस्राविता न्तरूष्मपक्वत्वमात्रेणैव चरुव्यवहार इति वैशद्यस्यानपेक्षणान्न वैशद्यप्रयुक्तमोदनत्वमिति तत्रैव याज्ञिकप्रयोग स्यात् । तत्रत्यभाष्यवार्तिकन्यायसुधाग्रन्थेषूपलम्भादनवस्रावितान्तरूष्मपक्वौदने याज्ञिकाना प्रयोगोपपादनमपि तदीय न युक्तम् ॥

यत्तु—अत्र प्रकाशकारैरुक्त पिष्टके हि ओदनत्वे यथा लौकिकप्रयोगप्रसक्ता स्थालीवाचिताऽर्थवादिकोदानवाचितया बाध्यते, तथा तयैव पिष्टकचरु साध्यते इति प्रयोगमूलान्नोदनपिष्टकवाचिताऽपि बाध्येत । मिश्रमते चोदनसामान्ये शक्तिग्रहे तदविरोधात्, तद्विशेषानवस्रावितान्तरूष्मपक्ववाचिता याज्ञिकप्रयोगाद्युक्ता, सामान्यग्रहणे हि अपेक्षितविशेषसमर्पकमनुकूलमेव नतु विरुद्ध इत्युक्तम "क्ताधिकरणे । तव तु लौकिकप्रयोगादिव याज्ञिकप्रयोगादप्यर्थवादप्राबल्यात् तद्विरुद्धानोदनपिष्टकवाचिताऽयुक्ता—" **इति, तदेतद्दा**शमिकाधिकरणशास्त्रदीपिकाया विरुद्धम् । तत्र हि अनवस्रावितान्तरूष्मपक्वौदन एवयाज्ञिकप्रयोगस्योक्ते तत्रैचाऽर्थवादात् पूर्व चरुशब्दश्रवणानन्तर शक्तिग्रहादर्थवादस्य तदुपोद्बलतया स्थालीमात्रवाचकतानिरास एव तात्पर्यप्रतीते निर्णातोपक्रमस्थचरुशब्दानुरोधेन सामान्यवचनस्य विशेषपरत्वकल्पनयाऽप्यर्थवादाविरोधेन चरुशब्दशक्तिग्राहकत्वे मानाभावेनार्थवादवशात् सामान्यत ओदनवाचिनो विशेषापेक्षया याज्ञिकप्रयोगग्रहणमित्यर्थकल्पनस्याऽसङ्गतत्वात् । **अतएव** तदधिकरणेऽर्थवादसमानकक्ष्यतयैव याज्ञिकप्रयोग ओदनपर्यन्तत्वेनोक्तो मिश्रै, यस्य तु न्यायसुधाकृतो मते ओदनपर्यन्ते चरुशब्दस्य शक्तिस्तस्यापि मते न त्रिवृच्चर्वश्ववालाधिकरणे चरुशब्दस्य स्थालीवाचितानिरासेनार्थवादस्योदनरूपार्थशक्तिग्राहकतयोपन्यास, चरुशब्दार्थनिर्णयस्य याज्ञिकप्रसिध्यैव सिद्धे प्रयोजनाभावात् ॥

अतएव दशमे शास्त्रदीपिकायां—विश्वस्ततरयाज्ञिकप्रयोगस्य साधारणस्थालीप्रयोगापेक्षया प्राबल्येनापि स्थालीवाचित्व खण्डितम् ॥ **नच**—ओदनपर्यन्तवाचित्वाभावेऽर्थवादविरोधात् स्थालीवाचित्वे लाघवात् याज्ञिकप्रयोगस्याऽपि बाधापत्तिरिति—**युक्तम्**, अविरोधात्। यथैव हि तव मते सामान्यापेक्षितत्वेनाविरोध तथैव ओदनसादृश्यविवक्षया प्राप्तावैक्ष्याद्यसूपशाकादिव्यावृत्त्यर्थत्वेनाविरोध सभवत्येव । इतरथा प्रयोगाविशेषात् लोकप्रसिद्धस्थाल्या याज्ञिकप्रसिद्धस्य च मध्ये कतरस्य ग्रहणमिति सन्देहनिराकरणार्थत्वस्यैवापत्त्या "सन्दिग्धेषु वाक्यशेषादि"त्यनेनैव गतार्थत्वापत्ते । तथाच निर्णीतार्थस्यैव चरुशब्दस्याऽत्रार्थवादेन निर्णयान्न सन्दिग्धन्यायविषयतेति त्रिवृच्चर्वश्ववालाधिकरणशास्त्रदीपिकोक्त विरुध्येत । अतो लौकिकप्रसिद्धिबाधेन याज्ञिकप्रसिध्यैव निर्णीतार्थकत्वे वक्तव्ये अर्थवादस्य शक्तिग्रहेऽनुपयोगाद्वैशद्यप्राप्त्यर्थमेव तदुपासनम् ॥ **किंच** अस्मिन् मते ऊष्मपक्व ओदने इव पिष्टसाध्येऽपि तस्मिन् चरुशब्दार्थत्वाङ्गीकारात् द्वयोरप्यर्थयो स्थालीवचनत्वाबाधेन याज्ञिकप्रसिद्ध्या ग्रहणापत्तिनिवारणफलकौदनरूपचरुतात्पर्यत्वकल्पनयाप्युपपद्यत एव तदविरोध ॥

वस्तुतस्तु—स्थाल्या चरुशब्दस्य निर्णीतशक्तिकत्वे सति उपक्रमगतनिर्णयानुरोधेनोपसहारगतौदनपद एव ओदनसादृश्यत्वलक्षणयापि स्तुतेरुपपत्तेर्नार्थवादवशेन तद्वाचित्वबाध शक्यते कर्तुमिति स्थालीवचनत्वनिवृत्ति दुर्घटैव ॥ **किंच** चरुशब्दस्य स्थालीवचनत्वबाधेनानवस्रावितौदनविशेषवाचित्वमर्थवादप्रतीते प्राक् निर्णीत वा नवा, **आद्ये** तेनैवाऽर्थवादगतसामान्यशब्दार्थनिर्णायकत्वात् अर्थवादेन चरुशब्दनिर्णय इत्येतत्परता तदधिकरणे दुरुपपादैव । **द्वितीये** निश्चितेन विशेषेण सामान्याकाङ्क्षानिवृत्तावपि अनिश्चितेन तेन तदयोगात् विशेषसमर्पकत्वेनाविरोधोपपादन याज्ञिकप्रसिद्धेरयुक्तम्, वाचकतातात्पर्यग्राहित्व विना केवल याज्ञिकप्रसिद्धिमात्रत्वेन नियामकत्वानुपपत्ते । अतो यथैव म्लेच्छप्रसिद्धि आर्यप्रसिद्ध्या बाध्यते, एव साधारणार्यप्रसिद्धिरपि न्यायतौल्यात् कर्मानुष्ठानवत्त्वेन विश्वस्ततरार्थप्रसिद्ध्या बाध्यते। एव साधारणार्थप्रसिद्धेरपीत्येव स्थालीवाचित्वनिराकरणेनानवस्रावितान्तरूष्मपक्वमात्रवाचित्व एवोपक्रमे निर्णीते तदनुसारेणोपसहारगतौदनपदे सादृश्यलक्षणाया उचितत्वात् वैशद्ययुक्ततण्डुलप्रकृतिकत्वमेवार्थवादस्य न्याय्यम्, नतु एतावतापि वैशद्ययुक्ततण्डुलप्रकृतिकत्वाश शक्तिग्राहकत्वम्, तथात्वे मोद्गयवमयादिचरुषु चरुशब्दानामनन्ताना गौणत्वापत्ते, व्रीहिप्रकृतिकतण्डुलेष्वेव लोकशास्त्रप्रसिद्ध्या तण्डुलत्वाङ्गीकारात्। **अतएव** वार्तिककृताऽनवस्रावितान्तरूष्मपक्वमात्रमेव तच्छब्दप्रवृत्तिनिमित्तमुक्तम् । **एतेन**—सूपशाकादिव्यावृत्तये तण्डुलप्रकृतिकत्वविशेषणोपादान सर्वग्रन्थलिखितमपि—**परास्तम्**, अतिव्याप्तिपरिहारेऽपि मौद्गादेष्वव्याप्त्यापत्ते, लोके फलत्वेन प्रसिद्धेषु तण्डुलप्रकृतिकेषु वर्तुलत्वेन दृढेष्वतिव्याप्त्यापत्तेश्च । अत सूपशाकादिव्यतिरिक्तत्वोपलक्षणत्वाङ्गीकारेण तद्व्यावृत्ते वक्तव्यतया तदुपलक्षणसूचकत्वमस्तु नामार्थवादस्येति युक्तम् । न्यायसुधाग्रन्थेऽप्यनवस्रावितान्तरूष्मपदद्वयसार्थक्यप्रदर्शनावसरे तण्डुलप्रकृतिकपदानुपादानात्सूपशाकादिव्यतिरिक्तत्वोपलक्षणार्थत्वस्यैवार्थवाद उपपादितत्वेन मदुक्तार्थतात्पर्यकत्वप्रतीते । तस्मान्नार्थवादस्य शक्ति-

स्याकारणत्वम्, तथापि पिष्टकचरावपि चरुशब्दप्रयोगात् पेषणविधिबलेन च "पौष्ण चरुमि" त्यत्र सामान्यवाचिनोऽपि चरुशब्दस्य पिष्टकचरुविशेषपरत्वनिश्चयात् तस्य प्रदेयस्य पेषणमन्तरेणासिद्धेर्न पेषणस्य कार्यान्तरकल्पनाऽपि । अत एव चरुत्व नामानवस्रावितान्तरुष्मपक्वतण्डुलप्रकृतिकत्वम्। अत्र भक्तव्यावृत्त्यै अनवस्रावितेति । मण्डकव्यावृत्त्यै अन्तरिति । सूपशाकादिव्यावृत्त्यै तण्डुलेति । अत एव पिष्टकचरावपि तत्सभवान्न पेषणस्य विघातकत्वमिति तत्रैव पेषणम् ॥ ३ ॥ ४८ ॥ इति चतुर्दशं पौष्णपेषणस्य चरावेव निवेशाधिकरणम् ॥

(१५ अधिकरणम् ।)

एकस्मिन् ॥ यत्रान्यसहित पूषा देवता, यथा राजसूये ऐन्द्रापौष्णश्चरुरिति, तत्रापि पेषणमुत यत्र केवल एव देवता तत्रैवेति चिन्तायाम्—"अदन्तको हि स ' इति अर्थवादानुसारात् पेषणस्य पूषस्वरूपप्रयुक्तत्वावगतेस्तत्स्वरूपस्य चान्यसाहित्येऽपि सत्त्वाद्युक्तमेव पेषणम्। अत एव "सोमापौष्ण चरु निर्वपेन्नेमपिष्ट पशुकाम" इति नेमपदवाच्यार्द्धपिष्टत्वानुवादोऽपि सङ्गच्छते ।

यदि तु नवमाद्यन्यायेन पूषस्वरूपे आनर्थक्यादपूर्वसाधनत्वलक्षणाया आवश्यकत्वमाशङ्क्येत, तदाऽस्तु पूर्वोक्तविधया पूषप्रपिष्टसबन्धज्ञानजन्ययागानुमितेरेव तात्पर्यग्राहिकाया सत्त्वात् साऽपि पूषपदे । पर त्वर्थवादाद्यनुरोधात् पूपाधिष्ठानकदेवतात्वप्रयोज्यापूर्वीयत्वलक्षणाया एवाङ्गीकाराद् द्विदेवत्येऽपि पेषणधर्म सभवति । यथाचैव मति पाकसपत्तिस्तथा यतितव्य अन्तरायकरणेन वा क्रामिकनिक्षेपेण वा पात्रभेदेन वेति प्राप्ते—

ग्राहकत्वमित्येव न्यायसुधोक्त साधु । परतु उभयमतेऽपि प्रायणीये अन्यत्र सारस्वतादिचरुपिष्टकचरुव्यावृत्ति दुर्घटव । अत सर्वग्रन्थाविरोधेनव परिहर्तव्यम् । पिष्टकचरौ चरुशब्दो गौण एव न मुख्य । अतएव श्रौतस्मार्तकर्मणोश्चरुकर्तव्यताया पिष्टस्यैव तत्करण विशिष्टानामिति गोणमुख्यन्यायादेव सर्वत्र तस्याग्रहणम् । पौष्णे चरौ पेपण विनैव प्रदेयसिद्ध प्रतिप्रसवरूपेण पेषणविधानादेव गाणार्थस्य ग्रहणात् पिष्टकचरु सपद्यत इति सर्व समञ्जसमित्यल श्रमेण । यस्मात्पिष्टकचरावपि चरुशब्दप्रयोग अत एव वशद्यानपेक्ष चरुत्वप्रवृत्तिनिमित्तमिदमित्याह—**अत एव चरुत्वं नामेति** ॥ **स्पष्टमन्यत्** ॥

॥ इति चतुर्दशं पौष्णपेषणस्य चरावेव निवेशाधिकरणम् ॥

अत्र न्यायसुधाकृता 'आनर्थक्यपरिहाराय अपूर्वप्रयुक्त एव पेषणे द्वारापेक्षाया बहुव्रीहिणा प्रधानभूत पूषैव द्वारम् । स च भागविशिष्ट । भागश्च भज्यते सेव्यते इति व्युत्पत्त्या सेव्यम् । देवतायाश्च भोक्तृत्वाभावेन तदसभवाल्लक्षणया स्वत्वपरत्वे मिश्रोद्देशेनापि त्यक्ते सम स्यादिति न्यायेन लोकवदधे पूषस्वाम्यसभवे तस्यापि यथेष्टविनियोज्यत्वरूपस्य भोक्तृत्ववदेवासभवात् जीवत्पितृकस्येव पितृधने अन्य प्रति यथेष्टविनियोज्यत्वप्रतिबन्धाख्य स्वाम्यम् "देवस्व ब्राह्मणस्व च लोभेनोपहिनस्ति य ।" इतिस्मृत्युक्त भागशब्दोक्त द्वारमित्यपूर्वप्रयुक्तत्वेऽपि द्विदेवत्ये पेषणमिति पूर्वपक्षोपपत्तिरि" त्युक्तम्, तदिद नवमे देवताविग्रहनिरासे सति भोक्तृत्वयथेष्टविनियोज्यत्वयोरभावस्येवान्यं प्रति विनियोगप्रतिबन्धस्याऽप्यभावेनायुक्तमित्येव निराकृत्य प्रकाशकृताऽन्यथोपपादितम् । अपूर्वप्रयुक्तत्वेऽपि यद्यपि बहुव्रीहिणा प्रधानभूत पूषैव द्वार शाब्दम् तथापि साक्षात्पूष्ण पेषणानर्हत्वादानर्थक्यादेव विपरीतविशेषणविशेष्यत्वेन भागशब्देन यागसाधन लक्षित हविरेव द्वारम्, न देवता, तद्द्वारत्वेऽपि हविर्द्वारस्यावश्यकत्वात् । पूषा तु हविरुपलक्षणम्, तत्राग्नेयेन्द्रपातादिवत्पूष्णो नैरपेक्ष्यबोधकताद्धितसमासाभावान्नान्ययोगव्यावृत्त्या विशेषणत्वम्, किन्त्वयोगव्यावृत्तिमात्रेणेति तदिद द्विदेवत्येऽप्यस्त्येवेति ॥ तदेतन्निरासायाह—**सापि पूषपदे इति** ॥

येन वाक्येन यदुद्देश्यसबन्धेन यस्य विधान तस्य शब्दशक्त्युपस्थिततदुद्देश्यसबन्धे आनर्थक्यप्रसक्तौ तद्वाचकपदे एवापूर्वसाधनत्वलक्षणया तेन रूपेणोद्देश्ये विधेये विहिते तदेवापूर्व प्रति द्वारमिति "व्रीहीनवहन्ति,' इत्यादिसंस्कारवाक्येषु क्लृप्त न्याय्य च, प्रकरणादेवावघातादीनामपूर्वसबन्धावगमे सति अवघातादिवाक्यगतव्रीह्यादिपदद्वारविशेषस्यैव समर्पणात् । तदिह पूषसबन्धेनैव भागशब्देन यागलक्षणात्तेनोपस्थापितमप्यपूर्व न साक्षादुद्देश्यम्, तद्वाचकपदाभावात् । तथाच भागशब्देन यागसाधनहविषो द्वारत्वम् । तदभावे तस्यैवोद्देश्यत्व शाब्द भवेत् । नच तत्सभवति, एकप्रसरताभङ्गापत्ते, पूष्णोऽयोगव्यावृत्तिमात्रेणापि विशेषणत्वे विशिष्टोद्देशापत्तेरेव हेतोराद्याधिकरणे परम्परासबन्धेन पूषदेवतोद्देशेनैव विधानस्य काळप्रकाशे भवद्भिरन्यैश्च स्थापितत्वेन तदुपजीवनेनैवाग्रिमविचारकरणादत्र हविष उद्देश्यत्वानुपपत्ते । एवचोद्देश्यसमर्पके पूषपदे एवापूर्वसाधनत्वलक्षणया देवताद्वारेणैवापूर्वार्थत्वेनानर्थक्यपरिहार इति न पूर्वपक्षसिद्धि । यदपि देवताविग्रहनिरासान्नान्य प्रति यथेष्टविनियोज्यत्वप्रतिबन्धस्याप्यभावेन तथाभूतस्वत्वविशिष्टस्य पूष्णो द्वारत्वमिति न्यायसुधाकृद्दूषणम्, तदपि शब्ददेवतात्ववादिनापि देवताविग्रहानङ्गीकारेऽपि देवस्वादिव्यवहारतदङ्गीकारजनकसम्बन्धविशेषस्याङ्गीकार्यत्वात् य एव तदुपपादक सबन्धविशेष कल्पनीय तद्विशिष्टस्यैव पूष्णो द्वारत्वमित्येव तदाशयाद्

आनर्थक्यपरिहारायापूर्वसाधनत्वलक्षणाया आवश्यकत्वादधिष्ठानद्वारकत्वकल्पनस्य च पूष्णो देवतात्वोपस्थितिमन्तरेणानुपपत्तेः तदुपस्थितौ च तद्द्वारकत्वमात्रकल्पनयैवानर्थक्यपरिहाराद् द्विदेवत्ये च चतुर्धाकरणाधिकरणन्यायेन केवलस्य पूष्णो देवतात्वाभावाद्यत्र केवल एव पूषा तत्रैव पेषणम् ।

न च–अपूर्वसाधनीभूतदेवतात्वस्यैव प्रकारतया पूषपदेन लक्षणेऽपि तस्य पूषोपरि भाने स्वरूपसम्बन्धस्यैव संसर्गविधया विवक्षणेन पर्याप्तेरविवक्षणात्तस्य च द्विदेवत्येऽप्येकस्मिन् पूष्णि सत्त्वेन तस्याप्युद्देश्यरूपत्वोपपत्तेः कथं न पेषणादीति—वाच्यम्, व्यासज्यवृत्तिधर्मपर्याप्तप्रकारताया एकमात्रवृत्तिसम्बन्धस्य संसर्गत्वानुपपत्तेः । अन्यथा एको द्वित्वसमवायवानितिवदेको द्वित्ववानेको द्वौ इत्यादिशाब्दबोधापत्तेः । अतो व्यासज्यवृत्तिदेवतात्वस्य पर्याप्तिसम्बन्धेनैव प्रकारत्वात् तस्य च पूष्णि केवले बाधात् पूषमात्रवृत्तिदेवतात्वस्यैव प्रकारत्वेन तत्रैव पेषणादि । अदन्तकत्व त्वर्थवादमात्रत्वान्न विरुध्यते । नेमपिष्टत्वस्यापि च तत्रैव विधेयत्वाङ्गीकाराद्विशिष्टभावनाविधानेन चावाक्यभेदादगमकत्वम् ॥ ३ ॥ ४९ ॥ इति पञ्चदशं पौष्णपेषणस्यैकदैवत्यत्वाधिकरणम् ॥

॥ इति श्रीखण्डदेवविरचितायां भाट्टदीपिकायां तृतीयाऽध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

पक्ष्यम् । अतएवान्यं प्रति यथेष्टविनियोज्यत्वप्रतिबन्धाख्यस्वाम्यस्यापूर्वं प्रत्युपयोगाभावात् न द्वारत्वं सम्भवतीति न्यायसुधाकृदुक्तेरेव पूषपदे एवापूर्वसाधनत्वलक्षणामङ्गीकृत्यैवान्यथा पूर्वपक्षं साधयति—**परं त्विति**— ॥ स्पष्टमन्यत् ॥

१५ अत्र च प्रयोजनं पूर्वपक्षे द्विदेवत्येऽपि पेषणमर्धस्येति पूर्वपक्षोपपादनवेलायामेव भाष्यानुसारेणोक्तम् । सिद्धान्ते तु प्रापकप्रमाणाभावान्नैव तदिति स्पष्टमेव । तत्र वार्तिककृता पूर्वपक्षे कांस्यभोजिन्यायेनामुख्यानुग्रहस्याप्युक्तत्वात् इह तु इन्द्रसमकक्षतयोपात्तपूषानुरोधात्सुतरां सर्वस्यापि पेषणं शक्यत एव कर्तुमित्यपि प्रयोजनान्तरं सूचितमित्यपि यत्पूज्यपादैरुक्तम्, तस्यायमेवाशयः—यत् पूषानुरोधेन सर्वस्यापि पेषणे कृते चरुशब्दस्य पिष्टकचरावपि प्रयोगेणेन्द्रदेवताद्रव्याविरोधोपपत्तेः कांस्यभोजिन्यायेन सर्वस्य पेषणम् । यदि च चरुशब्दोऽनवस्रावितौदने एव रूढः स्यात्, तदापि पूषानुरोधेन पेषणकरणे इन्द्रस्यादनरूपस्वद्रव्यनाशापत्तेः तत्र कस्यानुग्रह इति संदेहे मुख्यत्वेनासञ्जातविरोधित्वेनाध्वरकल्पाया मुख्यभूताग्नावैष्णवधर्मानुग्रहस्यैव, इन्द्रधर्मौदनानुग्रहकर्तव्यतापत्त्या न सर्वपेषणं प्राप्नोति, अतः पिष्टकचरुग्रहणे एवाविरोधात् कांस्यभोजिन्यायोपपादने पूर्वपक्ष इव सिद्धान्तेऽपि सर्वपेषणं सम्भवत्येवेति न कश्चन पूर्वोत्तरपक्षयोः प्रयोजनभेदः सिध्येत् । अतस्तण्डुलचरुग्रहणपक्षे विरोधप्रसक्तावप्यर्धपेषणेन तत्परिहारसम्भवान्न तदनुरोधेनेन्द्रदेवताद्रव्यविघातः कर्तव्य इत्यर्धमेव पेषणं पूर्वपक्षे प्रयोजनं भिन्नं सिध्यति । यत्र ह्यमुख्यस्य सर्वथा बाधस्तत्र मुख्यस्यैवानुग्रहः ॥ अध्वरकल्पागताज्यद्रव्यगतम[illegible]तनसरस्वतीयागीयहविरभिमर्शनस्य सकृद्धविरभिमर्शनस्यैव शास्त्रार्थत्वेन वृधन्वतीमन्त्रेणापि सिद्धेः तद्बाधाभावात् इह तु मुख्येन्द्रानुग्रहे सर्वथा पूषाङ्गपेषणस्य बाधप्रसङ्गादर्धपेषणं युक्तमित्येव प्रयोजनं कांस्यभोजिन्यायोपपादनेनाश्रयणीयमिति तदेवात्र प्रयोजनं वक्तुमिति ॥

॥ इति पञ्चदशं पौष्णपेषणस्यैकदैवत्यत्वाधिकरणम् ॥

इति श्रीमत्पूर्वोत्तरमीमांसापारावारीणधुरीण कविमण्डन-खण्डदेवशिष्य-शंभुभट्टविरचितायां भाट्टदीपिकाव्याख्यायां प्रभावल्यां तृतीयाऽध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

अत्र निवीतान्तं समाप्तम् ॥

अध्याय.	पाद.	अधिकरणसंख्या	आदितोऽधिकरणसंख्या
३	३	१५	७१